
MORMONS
BOG

LÆRE
OG
PAGTER

DEN
KOSTELIGE
PERLE

MORMONS BOG

ENDNU ET VIDNESBYRD OM JESUS KRISTUS

LÆRE OG PAGTER

FOR JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

DEN KOSTELIGE PERLE

UDGIVET AF
JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE
SALT LAKE CITY, UTAH, USA

© 2005 Intellectual Reserve, Inc.

Alle rettigheder forbeholdt

Printed in the United States of America 7/2005

19932005

Translation of the Book of Mormon,
Doctrine and Covenants, and Pearl of Great Price

Danish

ISBN-13 978-87-7462-128-7 Black Bonded Leather (34404 110)

ISBN-10 87-7462-128-9 Black Bonded Leather (34404 110)

ISBN-13 978-87-7462-129-4 Black Softcover (34744 110)

ISBN-10 87-7462-129-7 Black Softcover (34744 110)

INDHOLD

Mormons Bog

Lære og Pagter

Den Kostelige Perle

Guide til Skrifterne

 Indledning

 Ordforklaringer

 Udvalgte dele af Joseph Smiths Oversættelse af Bibelen

 Kronologisk, kirkehistorisk oversigt, landkort og fotografier

 Bibelske landkort og fotografier

FORKORTELSER OG BETEGNELSER I FODNOTERNE OG I GUIDE TIL SKRIFTERNE

Det Gamle Testamente		Det Nye Testamente		Mormons Bog	
1 Mos	Første Mosebog	Matt	Matthæus- evangeliet	1 Ne	Nefis Første Bog
2 Mos	Anden Mosebog			2 Ne	Nefis Anden Bog
3 Mos	Tredje Mosebog	Mark	Markusevangeliet	Jakob	Jakobs Bog
4 Mos	Fjerde Mosebog	Luk	Lukasevangeliet	En	Enoshs Bog
5 Mos	Femte Mosebog	Joh	Johannes- evangeliet	Jar	Jaroms Bog
Jos	Josvabogen			Omni	Omnis Bog
Dom	Dommerbogen	ApG	Apostlenes Gerninger	MormO	Mormons Ord
Ruth	Ruths Bog			Mosi	Mosijas Bog
1 Sam	Første Samuels- bog	Rom	Romerbrevet	Alma	Almas Bog
2 Sam	Anden Samuels- bog	1 Kor	Første Korintherbrev	Hel	Helamans Bog
1 Kong	Første Kongebog	2 Kor	Andet Korintherbrev	3 Ne	Tredje Nefi
2 Kong	Anden Kongebog			4 Ne	Fjerde Nefi
1 Krøn	Første Krønike- bog	Gal	Galaterbrevet	Morm	Mormons Bog
2 Krøn	Anden Krønike- bog	Ef	Efeserbrevet	Eter	Eters Bog
Ezra	Ezras Bog	Fil	Filipperbrevet	Moro	Moronis Bog
Neh	Nehemias' Bog	Kol	Kolossenserbrevet		
Est	Esters Bog	1 Thess	Første Thessalonikerbrev	Lære og Pagter	
Job	Jobs Bog	2 Thess	Andet Thessalonikerbrev	L&P	Lære og Pagter
Sl	Salmernes Bog	1 Tim	Første Timotheusbrev	OE-1	Officiel
Ordsp	Ordsprogenes Bog	2 Tim	Andet Timotheusbrev		Erklæring - 1
Præd	Prædikerens Bog	Tit	Titusbrevet	OE-2	Officiel
Højs	Højsangen	Filem	Filemonbrevet		Erklæring - 2
Es	Esajas' Bog	Hebr	Hebræerbrevet		
Jer	Jeremias' Bog	Jak	Jakobsbrevet	Den Kostelige Perle	
Klages	Klagesangene	1 Pet	Første Petersbrev	Moses	Moses' Bog
Ez	Ezekiels Bog	2 Pet	Andet Petersbrev	Abr	Abrahams Bog
Dan	Daniels Bog	1 Joh	Første Johannes- brev	JS-M	Joseph Smith - Matthæusevangeliet
Hos	Hoseas' Bog	2 Joh	Andet Johannes- brev	JS-H	Joseph Smith - Historie
Joel	Joels Bog			TA	Trosartiklerne
Am	Amos' Bog	3 Joh	Tredje Johannes- brev	JSO	Joseph Smiths Oversættelse
Obad	Obadias' Bog			GS	Guide til Skrifterne
Jon	Jonas' Bog	Jud	Judasbrevet		
Mika	Mikas Bog	Åb	Johannes' Åbenbaring		
Nah	Nahums Bog				
Hab	Habakkuks Bog				
Sef	Sefanias' Bog				
Hagg	Haggajs Bog				
Zak	Zakarias' Bog				
Mal	Malakias' Bog				

HEB Anden mulig oversættelse af den hebraiske tekst.
DVS Forklaring på idiomer og vanskelige konstruktioner.
EL Andre ord, der tydeliggør forældede udtryk.

MORMONS BOG

ENDNU ET
VIDNESBYRD
OM
JESUS KRISTUS

MORMONS BOG

EN BERETNING SKREVET VED

MORMONS HÅND

PÅ PLADER

TAGET FRA NEFIS PLADER

Således er den en forkortelse af optegnelsen om Nefis folk og også om lamanitterne – Skrevet til lamanitterne, der er en rest af Israels hus, og også til jøde og ikke-jøde – Skrevet på befaling, og også ved profetiens og åbenbarelsens ånd – Skrevet og forseglet og skjult i Herren, for at de ikke skulle blive ødelagt – Skal komme frem ved Guds gave og kraft for at blive oversat – Forseglet ved Moronis hånd og skjult i Herren for til sin tid at komme frem ved ikke-jøderne – Oversættelsen deraf ved Guds gave.

Også en forkortelse af Eters Bog, der er en optegnelse om Jereds folk, som blev spredt på den tid, da Herren forvirrede folkets sprog, mens de var ved at bygge et tårn for at nå himlen – Hvilken skal vise resten af Israels hus, hvilke store ting Herren har gjort for deres fædre, og at de måtte kende Herrens pagter, at de ikke er forstødt for evigt – Og også for at overbevise jøde og ikke-jøde om, at JESUS er KRISTUS, den evige GUD, som giver sig til kende for alle folkeslag – Og se, hvis der er fejl, da er de menneskers fejl; fordøm derfor ikke det, der hører Gud til, så I må blive fundet uplettede for Kristi dommersæde.

Oprindelig oversættelse fra pladerne til engelsk
ved Joseph Smith jun.

Første engelske udgave udgivet i
Palmyra, New York, USA, i 1830

INDLEDNING

Mormons Bog er et helligt skrift, der kan sammenlignes med Bibelen. Den er en optegnelse om, hvordan Gud har handlet med de fordums indbyggere på det amerikanske kontinent, og indeholder det evigtvarende evangeliums fylde.

Bogen blev skrevet af mange fordums profeter ved profetiens og åbenbarelsens ånd. Deres ord, skrevet på guldplader, blev citeret og forkortet af en profet-historiker ved navn Mormon. Optegnelsen giver en beretning om to store civilisationer. Den ene kom fra Jerusalem i 600 f.Kr. og delte sig senere i to folkeslag, kendt som nefitterne og lamanitterne. Den anden kom langt tidligere, da Herren forvirrede tungemålet ved Babelstårnet. Denne gruppe er kendt som jereditterne. Efter tusinder af år blev de alle udryddet med undtagelse af lamanitterne, og de er i overvejende grad de amerikanske indianeres forfædre.

Den væsentligste givenhed, der er nedskrevet i Mormons Bog, er Herren Jesu Kristi personlige tjenestegerning blandt nefitterne kort efter hans opstandelse. I bogen bliver evangeliets lærdomme forklaret, frelsesplanen bliver skitseret, og mennesker får fortalt, hvad de må gøre for at opnå fred i dette liv og evig frelse i livet herefter.

Efter at Mormon havde afsluttet sin beretning, overdrog han den til sin søn Moroni, som tilføjede nogle få ord af sine egne og skjulte pladerne i højen Cumora. Den 21. september 1823 viste den samme Moroni, der da var en herliggjort, opstanden person, sig for profeten Joseph Smith og instruerede ham med hensyn til den gamle optegnelse og den fastsatte oversættelse af den til engelsk.

Da tiden var inde, blev pladerne overdraget til Joseph Smith, der oversatte dem ved Guds gave og kraft. Optegnelsen er nu udgivet på mange sprog som et nyt og yderligere vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er den levende Guds Søn, og at alle, der vil komme til ham og adlyde hans evangeliums love og ordinancer, kan blive frelst.

Om denne optegnelse sagde profeten Joseph Smith: »Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og at et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve forskrifterne i den end i nogen anden bog.«

Ud over Joseph Smith lod Herren elleve andre se guldpladerne og være særlige vidner om Mormons Bogs sandhed og guddommelighed. Deres skriftlige vidnesbyrd er medtaget heri som »De tre vidners vidnesbyrd« og »De otte vidners vidnesbyrd«.

Vi opfordrer alle mennesker overalt til at læse Mormons Bog, til i hjertet at grunde over det budskab, den indeholder, og til derefter

at spørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om bogen er sand. De, der følger denne anvisning og spørger i tro, vil få et vidnesbyrd om dens sandhed og guddommelighed ved Helligåndens kraft. (Se Moro 10:3–5).

De, der får dette guddommelige vidnesbyrd fra den hellige Ånd, vil også ved den samme kraft komme til vished om, at Jesus Kristus er verdens frelser, at Joseph Smith er hans åbenbarer og profet i disse sidste dage, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Herrens rige, der endnu engang er blevet oprettet på jorden som forberedelse til Messias' andet komme.

DE TRE VIDNERS VIDNESBYRD

DET GØRES HERVED VITTERLIGT for alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, til hvem dette værk vil nå: At vi ved Gud Faderens og vor Herre Jesu Kristi nåde har set de plader, som indeholder denne optegnelse, som er en optegnelse om Nefis folk og også om lamanitterne, deres brødre, og også om Jereds folk, der kom fra tårnet, om hvilket der er blevet talt. Og vi ved også, at de er blevet oversat ved Guds gave og kraft, for hans røst har kundgjort det for os; derfor ved vi med vished, at værket er sandt. Og vi vidner også om, at vi har set de indgravninger, som er på pladerne, og de er blevet os vist ved Guds og ikke noget menneskes kraft. Og vi kundgør med højtidelige ord, at en engel fra Gud kom ned fra himlen, og han bragte pladerne og lagde dem for vore øjne, så vi så og betragtede dem og indgravningerne på dem; og vi ved, at det er ved Gud Faderens og vor Herre Jesu Kristi nåde, at vi så dem og aflægger vidnesbyrd om, at dette er sandt. Og det er vidunderligt i vore øjne. Men Herrens røst befalede os, at vi skulle aflægge vidnesbyrd om det; derfor aflægger vi for at være lydige mod Guds befalinger vidnesbyrd om dette. Og vi ved, at hvis vi er trofaste i Kristus, vil vi gøre vore klæder rene for alle menneskers blod og blive fundet uplettede for Kristi dommersæde og skal bo hos ham i evighed i himlene. Og ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som er én Gud. Amen.

OLIVER COWDERY
DAVID WHITMER
MARTIN HARRIS

DE OTTE VIDNERS VIDNESBYRD

DET GØRES HERVED VITTERLIGT for alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, til hvem dette værk vil nå: At Joseph Smith jun., oversætteren af dette værk, har vist os de omtalte plader, som synes at være af guld; og alle de ark, som ovennævnte Smith har oversat, har vi rørt med vore hænder, og vi så også indgraveringerne derpå, og alt har udseende af at være ældgammelt og af kunstfærdig forarbejdning. Og vi aflægger med højtidelige ord vidnesbyrd om, at ovennævnte Smith har vist os dem, for vi har set og løftet på dem og ved med vished, at ovennævnte Smith har de plader, som vi har talt om. Og vi giver vore navne til verden for at bevidne for verden, hvad vi har set. Og vi lyver ikke, Gud aflægger vidnesbyrd derom.

CHRISTIAN WHITMER	HIRAM PAGE
JACOB WHITMER	JOSEPH SMITH SEN.
PETER WHITMER JUN.	HYRUM SMITH
JOHN WHITMER	SAMUEL H. SMITH

 PROFETEN JOSEPH SMITHS VIDNESBYRD

Profeten Joseph Smiths egne ord om fremkomsten af Mormons Bog lyder således:

»Om aftenen den ... enogtyvende september [1823] ... hengav jeg mig til bøn og anråbelse af Gud den Almægtige. ...

Mens jeg således var i færd med at påkalde Gud, opdagede jeg et lys, der kom til syne i mit værelse, og som vedblev med at tage til i styrke, indtil værelset var mere oplyst end midt på dagen, hvorefter en skikkelse pludselig kom til syne ved min seng, stående i luften, for hans fødder rørte ikke gulvet.

Han bar en løst hængende kjortel, der var strålende hvid. Den var mere hvid end noget, jeg nogen sinde havde set på jorden, og jeg tror heller ikke, at noget jordisk kunne gøres så overordentligt hvidt og strålende. Hans hænder var bare, og ligeså var hans arme til lidt over håndleddene, og hans fødder var også bare, ligesom hans ben til lidt over anklerne. Hans hoved og hals var også bare. Jeg kunne se, at han ikke havde andre klæder på end denne kjortel, da den var åben, så jeg kunne se hans bryst.

Ikke alene var hans kjortel overordentlig hvid, men hele hans person var herlig ud over enhver beskrivelse, og hans ansigt var i sandhed som lynild. Der var overordentlig lyst i værelset, men ikke så strålende lyst som umiddelbart omkring hans person. Da jeg først så på ham, blev jeg bange, men frygten forlod mig snart.

Han kaldte mig ved navn og sagde til mig, at han var et sendebud, sendt fra Guds nærhed til mig, og at hans navn var Moroni; at Gud havde en gerning for mig at udføre, og at mit navn skulle nævnes for godt og ondt blandt alle folkeslag, stammer og tungemål, eller at der skulle tales både godt og ondt om det blandt alle folk.

Han sagde, at der var blevet henlagt en bog, skrevet på guldplader, som berettede om de tidligere indbyggere på dette kontinent og om, hvor de stammede fra. Han sagde også, at den indeholdt det evigtvarende evangeliums fylde, sådan som Frelseren havde givet det til de fordums indbyggere.

Endvidere, at der var to sten, indfattet i sølvbuer – og disse sten, fastgjort til et brystskjold, udgjorde det, der kaldes Urim og Tummim – henlagt sammen med pladerne, og at besiddelsen og anvendelsen af disse sten var det, der karakteriserede *seere* i fordums eller tidligere tider, og at Gud havde beredt dem med det formål at oversætte bogen.

* * * * *

Han fortalte mig videre, at når jeg fik de plader, som han havde talt om – for tiden var endnu ikke inde til, at jeg skulle få dem – måtte jeg ikke vise dem og ej heller brystskjoldet med Urim og

Tummim til andre end dem, som jeg ville få befaling om at vise dem til; gjorde jeg det, ville jeg blive udryddet. Mens han talte med mig om pladerne, åbnede der sig et syn for mit sind, så jeg kunne se det sted, hvor pladerne var henlagt, og det så klart og tydeligt, at jeg genkendte stedet, da jeg kom dertil.

Efter dette budskab så jeg lyset i værelset begynde at samle sig omkring ham, der havde talt til mig, og det vedblev med at gøre dette, indtil værelset igen henlå i mørke, undtagen lige omkring ham, og da så jeg pludselig, at det var som om, der åbnede sig en skakt helt op til himlen, og han steg op, indtil han helt forsvandt, og værelset henlå, som det havde været, før dette himmelske lys havde vist sig.

Jeg lå og tænkte over det enestående ved denne hændelse og var dybt forundret over det, som var blevet mig fortalt af dette usædvanlige sendebud, da jeg midt under mine betragtninger pludselig opdagede, at mit værelse igen begyndte at blive oplyst, og efter hvad der forekom som et øjeblik, stod det samme himmelske sendebud igen ved min seng.

Han begyndte at tale og sagde igen nøjagtig det samme, som han havde sagt ved sit første besøg, uden mindste afvigelse; efter at have gjort dette fortalte han mig om hårde straffedomme, som skulle ramme jorden med store ødelæggelser ved hungersnød, sværd og pest, og at disse svære straffedomme ville ramme jorden i denne slægt. Da han havde sagt dette, steg han igen op, som han havde gjort før.

Dette havde på det tidspunkt gjort så dybt et indtryk på mig, at sønnen havde forladt mig, og jeg lå overvældet af forbavselse over det, som jeg havde både set og hørt. Men hvor stor var ikke min overraskelse, da jeg igen så det samme sendebud ved siden af min seng og hørte ham igen berette eller gentage det samme for mig som før og tilføje en advarsel til mig, idet han sagde, at Satan (som følge af de trange kår i min fars familie) ville forsøge at friste mig til at få fat i pladerne med det formål at blive rig. Dette forbød han mig, idet han sagde, at jeg ikke måtte have noget andet for øje, når jeg fik pladerne, end at herliggøre Gud, og at jeg ikke måtte lade mig lede af noget andet motiv end at opbygge hans rige; ellers kunne jeg ikke få dem.

Efter dette tredje besøg steg han igen op til himlen som før, og jeg var igen overladt til at tænke over det besynderlige ved det, jeg netop havde oplevet. Næsten straks efter at det himmelske sendebud var steget op fra mig for tredje gang, galede hanen, og jeg opdagede, at dagen var ved at gry, så vore samtaler må have varet hele den nat.

Kort efter stod jeg op og gik som sædvanlig til dagens nødvendige arbejde, men da jeg forsøgte at arbejde, som jeg plejede, fandt jeg, at jeg var så afkræftet, at jeg var helt ude af stand til det. Min far, som arbejdede sammen med mig, opdagede, at der var noget galt med mig, og han bad mig gå hjem. Jeg begav mig af sted i den hensigt at gå hjem til huset, men da jeg forsøgte at klatre over gærdet for at komme ud fra den mark, hvor vi var, svigtede kræfterne mig fuldstændig, og jeg faldt hjælpeløs om på jorden og var for en tid helt uden bevidsthed om noget som helst.

Det første, jeg kan erindre, var en røst, der talte til mig og kaldte mig ved navn. Jeg så op og så det samme sendebud stående over mit hoved, omgivet af lys ligesom før. Han fortalte mig så igen alt det, han havde fortalt mig natten forinden, og befalede mig at gå ud til min far og fortælle ham om det syn og de befalinger, som jeg havde fået.

Jeg adlød. Jeg gik tilbage til min far på marken og fortalte ham det hele. Han svarede mig, at det var fra Gud, og bød mig gå hen og gøre, som sendebudet havde befalet. Jeg forlod marken og gik hen til det sted, hvor sendebudet havde fortalt mig, at pladerne var henlagt; og fordi det syn, jeg havde haft om det, var så detaljeret, genkendte jeg stedet, så snart jeg nåede derhen.

Ikke langt fra landsbyen Manchester i Ontario County i New York ligger der en høj af anseelig størrelse og den højeste i området. På vestsiden af denne høj, ikke langt fra toppen, lå pladerne, henlagt i en stenkiste, under en sten af betydelig størrelse. Denne sten var tyk og hvælvet på midten af oversiden og tyndere ud mod kanterne, så den midterste del af den var synlig over jorden, mens kanten hele vejen rundt var dækket af jord.

Efter at have fjernet jorden fik jeg fat i en løftestang, som jeg fik ind under kanten på stenen, og med lidt anstrengelse fik jeg den vippet op. Jeg så ind, og der så jeg virkelig pladerne, Urim og Tummim og brystskjoldet, sådan som sendebudet havde sagt. Kisten, som de lå i, var lavet ved at sammenføje sten med en slags cement. På bunden af kisten var der lagt to sten på tværs, og på disse sten lå pladerne og de andre ting sammen med dem.

Jeg forsøgte at tage dem op, men det forbød sendebudet mig, og jeg fik igen at vide, at tiden til at tage dem op endnu ikke var kommet og heller ikke ville komme førend fire år fra da af; men han fortalte mig, at jeg skulle komme til stedet nøjagtig ét år senere, og at han ville mødes med mig dér, og at jeg skulle fortsætte dermed, indtil tiden var inde til at få pladerne.

Som det var blevet mig befalet, gik jeg derfor derhen ved afslutningen af hvert år, og hver gang fandt jeg det samme sendebud

dér, og ved hvert af vore møder modtog jeg undervisning og kundskab fra ham om det, Herren ville lade ske, og om hvordan og på hvilken måde hans rige skulle styres i de sidste dage.

* * * * *

Endelig kom tiden, da jeg kunne få pladerne, Urim og Tummim og brystskjoldet. På den toogtyvende dag i september et tusinde otte hundrede og syvogtyve, efter at jeg som sædvanlig ved afslutningen af endnu et år var gået hen til det sted, hvor de var henlagt, overdrog det samme himmelske sendebud dem til mig med den befaling: At jeg skulle være ansvarlig for dem, og at jeg, hvis jeg lod dem glide mig af hænde på grund af manglende omhu eller ved nogen forsømmelse fra min side, ville blive forstødt, men at de, hvis jeg af al kraft ville anstrenge mig for at passe på dem, indtil han, sendebudet, kom efter dem, ville blive beskyttet.

Jeg fandt snart ud af grunden til, at jeg havde fået så strenge påbud om at passe på dem, og hvorfor sendebudet havde sagt, at han, når jeg havde gjort det, der blev forlangt af mig, ville komme efter dem. For aldrig så snart var det kendt, at jeg havde dem, førend man gjorde sig de største anstrengelser for at få dem fra mig. Enhver tænkelig list blev anvendt med det formål. Forfølgelsen blev mere bitter og hård end før, og mange var bestandig på udkig efter en mulighed for at få dem fra mig. Men ved Guds visdom forblev de sikre i mine hænder, indtil jeg havde udført det med dem, der blev forlangt af mig. Da sendebudet som aftalt kom efter dem, afleverede jeg dem til ham, og han har dem i sin varetægt indtil denne dag, som er den anden dag i maj, et tusinde otte hundrede og otteogtredivе.«

Den fuldstændige beretning findes i Joseph Smith – Historie i Den Kostelige Perle og i *History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* (Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges historie), bind 1, kapitlerne 1 til og med 6.

Den gamle optegnelse, som således blev bragt frem af jorden som røsten fra et folk, der taler fra støvet, og oversat til vor tids sprog ved Guds gave og kraft, som bevidnet ved guddommelig stadfæstelse, blev første gang udgivet til verden på engelsk i året 1830 som THE BOOK OF MORMON.

MORMONS BOG

Mormons Bog er en hellig optegnelse om folkeslag i det fordums Amerika og blev indgraveret på plader af metal. I selve bogen nævnes fire sæt metalplader:

1. *Nefis plader*, hvoraf der var to sæt: de små plader og de store plader. De førstnævnte blev i overvejende grad helliget åndelige anliggender og profeternes tjenestegerning og undervisning, mens de sidstnævnte hovedsagelig indholdt de pågældende folkeslags verdslige historie (1 Ne 9:2–4). Men fra Mosijas tid indeholdt de store plader også begivenheder af væsentlig åndelig betydning.
2. *Mormons plader*, der består af en forkortelse, som Mormon lavede af Nefis store plader, med mange kommentarer. Disse plader indeholdt også en fortsættelse af historien skrevet af Mormon samt tilføjelser af hans søn Moroni.
3. *Eters plader*, der giver en beretning om jereditternes historie. Denne optegnelse blev forkortet af Moroni, som indføjede sine egne kommentarer og føjede optegnelsen til den overordnede beretning under titlen »Eters Bog«.
4. *Bronzepladerne*, som Lehis folk tog med sig fra Jerusalem i 600 f.Kr. De indeholdt »de fem mosebøger ... og også en optegnelse om jøderne fra begyndelsen, helt op til indledningen af Sidkijas, Judas konges, regeringstid, og også de hellige profeters profetier« (1 Ne 5:11–13). Mange citater fra disse plader fra Esajas og andre bibelske og ikke-bibelske profeter forekommer i Mormons Bog.

Mormons Bog består af femten hovedafsnit eller dele, som med en enkelt undtagelse kaldes bøger, der hver for sig bærer hovedforfatterens navn. Den første del (de første seks bøger til og med Omnis Bog) er en oversættelse af Nefis små plader. Mellem Omnis Bog og Mosijas Bog findes en indføjelse, der kaldes Mormons Ord. Denne indføjelse forbinder den optegnelse, der var graveret på de små plader, med Mormons forkortelse af de store plader.

Den længste del, fra Mosijas Bog til og med Mormons Bogs kapitel 7, er en oversættelse af Mormons forkortelse af Nefis store plader. Den afsluttende del, fra Mormons Bogs kapitel 8 og bogen ud, blev indgraveret af Mormons søn, Moroni, der efter at have færdiggjort optegnelsen om sin fars liv lavede en forkortelse af jereditternes optegnelse (kaldet Eters Bog) og senere tilføjede det, der nu kendes som Moronis Bog.

I eller omkring 421 e.Kr. forseglede Moroni, den sidste af de nefitiske profet-historikere, den hellige optegnelse og skjulte den i Herren, for at den skulle blive bragt frem i de sidste dage, som forudsagt ved Guds røst gennem sine fordums profeter. I 1823 e.Kr. kom den samme Moroni, som da var en opstanden person, til profeten Joseph Smith og overdrog efterfølgende de indgraverede plader til ham.

Vedrørende denne udgave: Nogle mindre fejl i teksten er blevet videreført i tidligere udgaver af Mormons Bog, udgivet på engelsk. Denne udgave indeholder rettelser, der findes relevante for at bringe teksten i overensstemmelse med de oprindelige manuskripter og de første udgaver, som profeten Joseph Smith redigerede.

MORMONS BOG

<i>Navn</i>	<i>Side</i>
Nefis Første Bog	1
Nefis Anden Bog	59
Jakobs Bog	131
Enoshs Bog	151
Jaroms Bog	154
Omnis Bog	156
Mormons Ord	159
Mosijas Bog	161
Almas Bog	232
Helamans Bog	420
Tredje Nefi	466
Fjerde Nefi	532
Mormons Bog	536
Eters Bog	557
Moronis Bog	593

NEFIS FØRSTE BOG

HANS REGERINGSTID OG TJENESTEGERNING

En beretning om Lehi og hans hustru, Sarija, og hans fire sønner, der (begyndende med den ældste) hed Laman, Lemuel, Sam og Nefi. Herren formaner Lehi til at drage ud af Jerusalems land, fordi han profeterer for folket angående deres misgerninger, og de forsøger at berøve ham livet. Han drager tre dagsrejser ud i ørkenen med sin familie. Nefi tager sine brødre med sig og tager tilbage til Jerusalems land efter optegnelsen om jøderne. Beretningen om deres trængsler. De tager Ismaels døtre til hustru. De tager deres familier med sig og drager ud i ørkenen. Deres lidelser og trængsler i ørkenen. Den vej de rejser. De kommer til de store vande. Nefis brødre sætter sig op imod ham. Han beskæmmer dem og bygger et skib. De giver stedet navnet Overflod. De krydser de store vande og kommer til det forjættede land og så videre. Dette er i overensstemmelse med Nefis beretning, eller med andre ord, jeg, Nefi, har skrevet denne optegnelse.

KAPITEL 1

Nefi påbegynder optegnelsen om sit folk – Lehi ser i et syn en ildsøjle og læser fra en bog med profetier – Han priser Gud, forudsiger Messias' komme og profeterer om ødelæggelsen af Jerusalem – Han bliver forfulgt af jøderne. Omkring 600 f.Kr.

JEG, ^aNefi, der er født af ^bagtværdige ^cforældre, jeg blev derfor ^doplært en del i al min fars lærdom, og da jeg har set mange ^etrængsler i løbet af mine dage, men alligevel er blevet meget begunstiget af Herren alle mine dage, ja, da jeg har fået

stor kundskab om Guds godhed og ^fhemmeligheder, udfærdiger jeg derfor en ^goptegnelse om mit virke i mine dage.

2 Ja, jeg udfærdiger en optegnelse på min fars ^asprog, der består af jødernes lærdom og egypternes sprog.

3 Og jeg ved, at den optegnelse, som jeg udfærdiger, er ^asand; og jeg udfærdiger den med min egen hånd; og jeg udfærdiger den i overensstemmelse med min viden.

4 For det skete i begyndelsen af det ^aførste år af ^bSidkijas, Judas konges, regeringstid (min far Lehi havde boet ved ^cJerusalem alle sine dage); og i det selv

[NEFIS FØRSTE BOG]

1 ^{1a} gs Nefi, Lehis søn.

^b Ordsp 22:1.

^c L&P 68:25, 28.

gs Forældre.

^d En 1:1; Mosi 1:2–3.

gs Undervisning.

^e gs Modgang.

^f gs Guds hemmeligheder.

^g gs Skrifter.

^{2a} Mosi 1:2–4;

Morm 9:32–33.

^{3a} 1 Ne 14:30; Mosi 1:6;

Eter 5:1–3; L&P 17:6.

^{4a} gs Kronologisk oversigt – 598 f.Kr.

^b 2 Krøn 36:10;

Jer 52:3–5;

Omni 1:15.

^c 1 Krøn 9:3.

samme år kom der mange ^dprofeter, der profeterede for folket, at de skulle omvende sig, ellers ville den store by ^eJerusalem blive ødelagt.

5 Således skete det, at min far, ^aLehi, mens han drog om, ^bbad til Herren, ja, af hele sit hjerte for sit folk.

6 Og det skete, mens han bad til Herren, at der kom en ^aildsøjle og hvilede på en klippe foran ham; og han så og hørte meget; og på grund af det, som han så og hørte, skælvede og bævede han overordentlig meget.

7 Og det skete, at han vendte hjem til sit eget hus ved Jerusalem; og han kastede sig på sin seng, ^aovervældet af Ånden og det, som han havde set.

8 Og således overvældet af Ånden blev han borttrykket i et ^asyn, så han endog så ^bhimlene åbne, og han mente at se Gud sidde på sin trone, omgivet af utallige skarer af engle, der så ud som om de sang og priste deres Gud.

9 Og det skete, at han så ^aÉn stige ned fra himlens midte, og han så, at hans ^aglans overgik solens midt på dagen.

10 Og han så også ^atolv andre, der fulgte ham, og deres skær

overgik stjernernes på himmelhvælvingen.

11 Og de kom ned og gik frem på jordens overflade; og den første kom hen og stod foran min far og gav ham en ^abog og bød ham, at han skulle læse.

12 Og det skete, at mens han læste, blev han fyldt af ^aHerrens Ånd.

13 Og han læste og sagde: Ve, ve, Jerusalem, for jeg har set dine ^avederstyggheder! Ja, og min far læste meget angående ^bJerusalem – at den ville blive tilintetgjort og indbyggerne deri; mange ville omkomme ved sværdet, og mange ville blive ^cført bort til Babylon som fanger.

14 Og det skete, at da min far havde læst og set mange store og forunderlige ting, råbte han mange ord til Herren, såsom: Store og forunderlige er dine gerninger, o Herre, Gud, Almægtige! Din trone er høj i himlene, og din magt og godhed og barmhjertighed er over alle jordens indbyggere; og fordi du er barmhjertig, vil du ikke tillade dem, der ^akommer til dig, at de skal fortabes!

15 Og med et sådant sprog priste min far sin Gud, for hans sjæl frydede sig, og hele hans

4d 2 Kong 17:13–15;
2 Krøn 36:15–16;
Jer 7:25–26.
gs Profet.

e Jer 26:18; 2 Ne 1:4;
Hel 8:20.

5a gs Lehi, Nefis far.
b Jak 5:16.

6a 2 Mos 13:21;
Hel 5:24, 43;
L&P 29:12;
JS–H 1:16.

7a Dan 10:8; 1 Ne 17:47;
Moses 1:9–10;
JS–H 1:20.

8a 1 Ne 5:4.
gs Syn.

b Ez 1:1; ApG 7:55–56;
1 Ne 11:14;
Hel 5:45–49;
L&P 137:1.

9a JS–H 1:16–17.

10a gs Apostel.

11a Ez 2:9.

12a L&P 6:15.

13a 2 Kong 24:18–20;
2 Krøn 36:14.

b 2 Kong 23:27; 24:2;
Jer 13:13–14;
2 Ne 1:4.

c 2 Kong 20:17–18;
2 Ne 25:10;
Omni 1:15.

14a Alma 5:33–36;
3 Ne 9:14.

hjerter var fyldt på grund af det, som han havde set, ja, som Herren havde vist ham.

16 Og se, jeg, Nefi, udfærdiger ikke en fuldstændig beretning om det, som min far har skrevet, for han har skrevet meget, som han så i syner og i drømme; og han har også skrevet meget, som han "profeterede og talte til sine børn, hvorom jeg ikke udfærdiger en fuldstændig beretning.

17 Men jeg vil udfærdige en beretning om mit virke i mine dage. Se, jeg udfærdiger en "forkortelse af min fars ^boptegnelse på plader, som jeg har lavet med mine egne hænder; for se, efter at jeg har forkortet min fars optegnelse, så vil jeg udfærdige en beretning om mit eget liv.

18 For se, jeg ønsker, at I skal vide, at efter at Herren havde vist min far, Lehi, så mange forunderlige ting, ja, angående "ødelæggelsen af Jerusalem, se, da gik han ud blandt folket og begyndte at ^bprofetere og at fortælle dem om det, som han havde både set og hørt.

19 Og det skete, at jøderne "spottede ham på grund af det, som han vidnede om dem; for han vidnede i sandhed om deres ugudelighed og deres vederstyggeligheder; og han vidnede om, at det, som han havde set og hørt, og også det, som han

havde læst i bogen, tydeligt tilkendegav ^bMessias' komme og også verdens forløsning.

20 Og da jøderne hørte dette, blev de vrede på ham, ja, ligesom på profeterne forud, som de havde "stødt ud og stenet og slået ihjel; og de stræbte ham også efter livet for at berøve ham det. Men se, jeg, Nefi, vil vise jer, at Herrens milde ^bbarmhertighed er over alle dem, som han har udvalgt på grund af deres tro for at gøre dem mægtige, endog med magt til udfrielse.

KAPITEL 2

Lehi fører sin familie ud i ørkenen ved Det Røde Hav – De efterlader deres ejendom – Lehi bringer et slagtoffer til Herren og lærer sine sønner, at de skal holde befalingerne – Laman og Lemuel murrer imod deres far – Nefi er lydige og beder i tro; Herren taler til ham, og han bliver udvalgt til at regere over sine brødre. Omkring 600 f.Kr.

For se, det skete, at Herren talte til min far, ja, i en drøm, og sagde til ham: Velsignet er du, Lehi, for det, som du har gjort; og fordi du har været trofast og kundgjort dette folk det, som jeg befalede dig, se, da forsøger de at "berøve dig livet.

2 Og det skete, at Herren

16a 1 Ne 7:1.

17a 1 Ne 9:2–5.

b 1 Ne 6:1–3; 19:1–6;

2 Ne 5:29–33;

L&P 10:38–46.

18a 2 Ne 25:9–10;

L&P 5:20.

b gs Profeti.

19a 2 Krøn 36:15–16;

Jer 25:4;

1 Ne 2:13; 7:14.

b gs Messias.

20a Hel 13:24–26.

b Alma 34:38;

L&P 46:15.

gs Barmhertighed.

2 1a 1 Ne 7:14.

“befalede min far, ja, i en ^bdrøm, at han skulle “tage sin familie med sig og drage ud i ørkenen.

3 Og det skete, at han var “lydig mod Herrens ord, hvorfor han gjorde, som Herren befalede ham.

4 Og det skete, at han drog ud i ørkenen. Og han forlod sit hus og sit arveland og sit guld og sit sølv og sine kostbarheder og tog ikke noget med sig, bortset fra sin familie og proviant og telte, og “drog ud i ørkenen.

5 Og han kom ned til grænseegnene nær bredden af “Det Røde Hav, og han rejste i ørkenen i de grænseegne, som ligger nærmest Det Røde Hav, og han rejste i ørkenen med sin familie, som bestod af min mor, Sarija, og mine ældre brødre, ^bLaman, Lemuel og Sam.

6 Og det skete, at da han havde rejst tre dage i ørkenen, slog han sit telt op i en ^adal ved bredden af en flod med vand.

7 Og det skete, at han byggede et ^aalter af ^bsten og bragte Herren et offer og gav “tak til Herren vor Gud.

8 Og det skete, at han gav floden navnet Laman, og den løb ud i Det Røde Hav, og dalen lå i grænseegnene nær dens udmunding.

9 Og da min far så, at flodens vand løb ud i Det Røde Havs

kilde, talte han til Laman og sagde: O, gid du var som denne flod og bestandig løb ud i kilden til al retfærdighed!

10 Og han talte også til Lemuel: O, gid du var som denne dal, fast og bestandig, og urokkelig i at holde Herrens befalinger!

11 Se, dette sagde han på grund af Lamans og Lemuels stivnakkethed; for se, de “murrede imod deres ^bfar over meget, fordi han var en “synsk mand og havde ført dem ud af Jerusalems land, så de måtte efterlade deres arveland og deres guld og deres sølv og deres kostbarheder, og så de måtte omkomme i ørkenen. Og det, sagde de, havde han gjort på grund af sit hjertes tåbelige indbildninger.

12 Og således murrede Laman og Lemuel, der var de ældste, imod deres far. Og de murrede, fordi de ikke ^avidste, hvordan den Gud, som havde skabt dem, handlede.

13 Ej heller troede de, at Jerusalem, den store by, kunne blive “ødelagt i overensstemmelse med profeternes ord. Og de var ligesom de jøder, der var i Jerusalem, og som forsøgte at berøve min far livet.

14 Og det skete, at min far talte til dem i Lemuels dal med ^akraft og fyldt af Ånden, indtil deres legeme ^brystede foran ham. Og

2a 1 Ne 5:8; 17:44.

b gs Drømme.

c 1 Mos 12:1;

2 Ne 10:20;

Eter 1:42; Abr 2:3.

3a gs Lydighed.

4a 1 Ne 10:4; 19:8.

5a 1 Ne 16:14; L&P 17:1.

b gs Laman.

6a 1 Ne 9:1.

7a 1 Mos 12:7–8;

2 Mos 24:4;

Abr 2:17.

b 2 Mos 20:25;

5 Mos 27:5–6.

c gs Taknemlighed.

11a 1 Ne 17:17.

gs Murre.

b Ordsp 20:20.

c 1 Ne 5:2–4.

12a Moses 4:6.

13a Jer 13:14; 1 Ne 1:13.

14a gs Magt.

b 1 Ne 17:45.

han beskæmmede dem, så de ikke turde tage til genmæle mod ham; derfor gjorde de, som han befalede dem.

15 Og min far boede i et telt.

16 Og det skete, at jeg, Nefi, som var overordentlig ung, men som alligevel var stor af vækst, og som også nærrede store ønsker om at kende til Guds "hemmeligheder, jeg anråbte derfor Herren; og se, han ^bkom til mig og ^cblødgjorde mit hjerte, så jeg ^atroede alle de ord, som min ^afar havde talt; derfor satte jeg mig ikke op imod ham, ligesom mine brødre.

17 Og jeg talte til Sam og kundgjorde ham det, som Herren havde givet til kende for mig ved sin hellige Ånd. Og det skete, at han troede mine ord.

18 Men se, Laman og Lemuel ville ikke lytte til mine ord; og da jeg var ^abedrøvet over deres hjertes hårdhed, anråbte jeg Herren for dem.

19 Og det skete, at Herren talte til mig og sagde: Velsignet er du, Nefi, på grund af din ^atro, for du har søgt mig flittigt med ydmyghed i hjertet.

20 Og for så vidt som I holder mine befalinger, skal I have ^afremgang, og I skal blive ført til et ^bforjættet land, ja, et land,

som jeg har beredt til jer, ja, et land som er mere udsøgt end alle andre lande.

21 Og for så vidt som dine brødre sætter sig op imod dig, skal de blive "forstødt fra Herrens nærhed.

22 Og for så vidt som du holder mine befalinger, skal du blive gjort til "hersker over og lærer for dine brødre.

23 For se, på den dag, da de sætter sig op imod mig, vil jeg "forbande dem, ja, med en hård forbandelse, og de skal ikke få nogen magt over dine efterkommere, medmindre de også sætter sig op imod mig.

24 Og dersom de sætter sig op imod mig, skal de for dine efterkommere blive en "svøbe, som skal ^bvække dem til erindring.

KAPITEL 3

Lehis sønner vender tilbage til Jerusalem for at få fat i bronzepladerne – Laban nægter at udlevere pladerne – Nefi formaner og opmuntrer sine brødre – Laban stjæler deres ejendom og forsøger at slå dem ihjel – Laman og Lemuel slår Nefi og Sam og bliver irettesat af en engel. Omkring 600–592 f.Kr.

16a gs Guds
hemmeligheder.
b Sl 8:5; Alma 17:10;
L&P 5:16.
cs Åbenbaring.
c 1 Kong 18:37;
Alma 5:7.
d 1 Ne 11:5.
e gs Far, jordisk;
Profet.

18a Alma 31:24;
3 Ne 7:16.
19a 1 Ne 7:12; 15:11.
20a Jos 1:7;
1 Ne 4:14;
Mosi 1:7.
b 5 Mos 33:13–16;
1 Ne 5:5; 7:13;
Moses 7:17–18.
gs Forjættet land.

21a 2 Ne 5:20–24;
Alma 9:13–15; 38:1.
22a 1 Mos 37:8–11;
1 Ne 3:29.
23a 5 Mos 11:28;
1 Ne 12:22–23;
L&P 41:1.
24a Jos 23:13;
Dom 2:22–23.
b 2 Ne 5:25.

OG det skete, at jeg, Nefi, efter at have talt med Herren vendte tilbage til min fars telt.

2 Og det skete, at han talte til mig og sagde: Se, jeg har drømt en ^adrøm, hvori Herren har befalet mig, at du og dine brødre skal vende tilbage til Jerusalem.

3 For se, Laban har optegnelsen om jøderne og også en ^aoptegnelse over mine forfædres slægt, og de er indgraveret på bronzeplader.

4 Derfor har Herren befalet mig, at du og dine brødre skal tage til Labans hus og forsøge at få optegnelserne og bringe dem herved i ørkenen.

5 Og se nu, dine brødre murrer og siger, at det er noget vanskeligt, som jeg har krævet af dem, men se, jeg har ikke krævet det af dem, men det er en befaling fra Herren.

6 Tag derfor af sted, min søn, og du skal blive begunstiget af Herren, fordi du ^aikke har murret.

7 Og det skete, at jeg, Nefi, sagde til min far: Jeg ^avil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet, for jeg ved, at Herren ikke giver nogen ^bbefalinger til menneskenes børn, uden at han ^cbereder en vej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem.

8 Og det skete, at da min far havde hørt disse ord, blev han

overordentlig glad, for han vidste, at jeg var blevet velsignet af Herren.

9 Og jeg, Nefi, og mine brødre begav os ud i ørkenen med vore telte for at drage op til Jerusalems land.

10 Og det skete, at da vi var kommet op til Jerusalems land, rådførte mine brødre og jeg os med hinanden.

11 Og vi ^akastede lod om, hvem af os der skulle gå ind til Labans hus. Og det skete, at loddet faldt på Laman; og Laman gik ind til Labans hus, og han talte med ham, mens han sad i sit hus.

12 Og han ønskede af Laban de optegnelser, som var indgraveret på bronzepladerne, og som indeholdt ^aoptegnelsen om min fars slægt.

13 Og se, det skete, at Laban blev vred og jøg ham bort fra sin nærhed, og han ville ikke have, at han skulle have optegnelserne. Derfor sagde han til ham: Se, du er en røver, og jeg vil slå dig ihjel.

14 Men Laman flygtede bort fra hans nærhed og fortalte os om det, som Laban havde gjort. Og vi begyndte at blive overordentlig sorgfulde, og mine brødre skulle til at vende tilbage til min far i ørkenen.

15 Men se, jeg sagde til dem: Så sandt som Herren lever, og vi lever, så vil vi ikke drage ned

3 2a gs Drømme.

3a 1 Ne 5:14.

6a gs Opretholdelse af kirkeledere.

7a 1 Sam 17:32;

1 Kong 17:11–15.

gs Tro; Lydighed.

b gs Guds befalinger.

c 1 Mos 18:14;

Fil 4:13;

1 Ne 17:3, 50;

L&P 5:34.

11a Neh 10:35;

ApG 1:26.

12a 1 Ne 3:3; 5:14.

til vor far i ørkenen, førend vi har udført det, som Herren har befaleet os.

16 Lad os derfor være trofaste i at holde Herrens befalinger; lad os derfor drage ned til vor fars "arveland, for se, han har efterladt guld og sølv og alle slags rigdomme. Og alt det har han gjort på grund af Herrens "befalinger.

17 For han vidste, at Jerusalem skulle blive "ødelagt på grund af folkets ugudelighed.

18 For se, de har "forkastet profeternes ord. Hvis min far derfor var blevet boende i landet, efter at han var blevet "befaleet at flygte ud af landet, se, da ville han også omkomme. Derfor må det nødvendigvis være sådan, at han flygter ud af landet.

19 Og se, Gud anser det for vist, at vi skal få disse "optegnelser, så vi kan bevare vore fædres sprog for vore børn;

20 og også så vi kan "bevare for dem de ord, som er blevet talt ved alle de hellige profeters mund, og som blev givet dem ved Guds Ånd og kraft siden verden begyndte, helt op til vor tid.

21 Og det skete, at jeg med et sådant sprog formåede mine brødre til at være trofaste i at holde Guds befalinger.

22 Og det skete, at vi drog ned

til vort arveland, og vi samlede vort "guld og vort sølv og vore kostbarheder sammen.

23 Og efter at vi havde samlet disse ting sammen, drog vi igen op til Labans hus.

24 Og det skete, at vi gik ind til Laban og ønskede af ham, at han skulle give os de optegnelser, der var indgraveret på "bronzepladerne, for hvilke vi ville give ham vort guld og vort sølv og alle vore kostbarheder.

25 Og det skete, at da Laban så vor ejendom, og at den var overordentlig stor, "begærede han den, således at han jog os ud og sendte sine tjenere efter os for at slå os ihjel, så han kunne få vor ejendom.

26 Og det skete, at vi flygtede for Labans tjenere, og vi var nødt til at efterlade vor ejendom, og den faldt i Labans hænder.

27 Og det skete, at vi flygtede ud i ørkenen, og Labans tjenere indhørkede os ikke, og vi skjulte os i en klippehule.

28 Og det skete, at Laman blev vred på mig og også på min far; og det blev Lemuel også, for han lyttede til Lamans ord. Derfor talte Laman og Lemuel mange "hårde ord til os, deres yngre brødre, og de slog os endog med en kæp.

29 Og det skete, mens de slog os med en kæp, se, da kom en "engel fra Herren og stod foran

16a 1 Ne 2:4.

b 1 Ne 2:2; 4:34.

17a 2 Krøn 36:16–20;

Jer 39:1–9;

1 Ne 1:13.

18a gs Oprør.

b 1 Ne 16:8.

19a Omni 1:17;

Mosi 1:2–6.

20a gs Skrifter –

Skrifterne skal

bevares.

22a 1 Ne 2:4.

24a 1 Ne 3:3.

25a gs Begære.

28a 1 Ne 17:17–18.

29a 1 Ne 4:3; 7:10.

gs Engle.

dem, og han talte til dem og sagde: Hvorfor slår I jeres yngre bror med en kæp? Ved I ikke, at Herren har udvalgt ham til at være ^bhersker over jer, og det på grund af jeres misgerninger? Se, I skal drage op til Jerusalem igen, og Herren vil overgive Laban i jeres hænder.

30 Og efter at ^aenglen havde talt til os, forlod han os.

31 Og efter at englen havde forladt os, begyndte Laman og Lemuel igen at ^amurre og sige: Hvordan er det muligt, at Herren vil overgive Laban i vore hænder? Se, han er en mægtig mand, og han kan befale over halvtreds, ja, han kan endog slå halvtreds ihjel, hvorfor så ikke os?

KAPITEL 4

Nefi slår Laban ihjel på Herrens befaling og sikrer sig derefter bronzepladerne ved list – Zoram vælger at slutte sig til Lehis familie i ørkenen. Omkring 600–592 f.Kr.

Og det skete, at jeg talte til mine brødre og sagde: Lad os igen drage op til Jerusalem, og lad os være ^atrofaste i at holde Herrens befalinger, for se, han er mægtigere end hele jorden, hvorfor så ikke også ^bmægtigere end Laban og hans halvtreds, ja, eller selv end hans ti tusinder?

2 Lad os derfor drage derop;

lad os være ^astærke ligesom ^bMoses, for han talte i sandhed til vandene i ^cDet Røde Hav, og de delte sig til den ene og til den anden side, og vore fædre kom igennem ud af fangenskab på tør grund, og Faraos hære fulgte efter og druknede i vandene i Det Røde Hav.

3 Se nu, I ved, at dette er sandt, og I ved også, at en ^aengel har talt til jer; hvorledes kan I da tvivle? Lad os drage derop; Herren er i stand til at udfri os, ligesom vore fædre, og til at slå Laban ihjel, ligesom egypterne.

4 Se, da jeg havde talt disse ord, var de stadig vrede og fortsatte med at murre; alligevel fulgte de med mig op, indtil vi kom til Jerusalems mure.

5 Og det var om natten; og jeg lod dem skjule sig uden for murene. Og efter at de havde skjult sig, krøb jeg, Nefi, ind i byen og gik hen mod Labans hus.

6 Og jeg blev ^aført af Ånden uden på forhånd at ^bvide, hvad jeg skulle gøre.

7 Alligevel gik jeg af sted, og da jeg kom hen i nærheden af Labans hus, så jeg en mand, og han var faldet om på jorden foran mig, for han var beruset af vin.

8 Og da jeg kom hen til ham, opdagede jeg, at det var Laban.

9 Og jeg så hans ^asværd, og jeg trak det ud af dets skede, og fæstet på det var af rent

29b 1 Ne 2:22.

30a 1 Ne 16:38.

31a gs Murre.

4 1a gs Mod; Tro.

b 1 Ne 7:11–12.

2a 5 Mos 11:8.

b gs Moses.

c 2 Mos 14:21;

1 Ne 17:26;

Mosi 7:19.

3a 1 Ne 3:29–31; 7:10.

6a gs Helligånden;

Inspiration.

b Hebr 11:8.

9a 2 Ne 5:14; L&P 17:1.

guld, og forarbejdningen af det var overordentlig fin, og jeg så, at klingen på det var af det ypperligste stål.

10 Og det skete, at jeg af Ånden blev "drevet til, at jeg skulle dræbe Laban, men jeg sagde i mit hjerte: Aldrig på noget tidspunkt har jeg udgydt et menneskes blod. Og jeg veg tilbage og ønskede, at jeg ikke skulle slå ham ihjel.

11 Og Ånden sagde igen til mig: Se, "Herren har overgivet ham i dine hænder. Ja, og jeg vidste også, at han havde forsøgt at berøve mig livet, ja, og at han ikke ville lytte til Herrens befalinger, og at han også havde ^btaget vor ejendom.

12 Og det skete, at Ånden igen sagde til mig: Slå ham ihjel, for Herren har overgivet ham i dine hænder.

13 Se, Herren "slår de ^bugudelige ihjel for at føre sine retfærdige formål ud i livet. Det er "bedre, at ét menneske omkommer, end at et folkeslag synker ned og omkommer i vantro.

14 Og se, da jeg, Nefi, havde hørt disse ord, huskede jeg Herrens ord, som han talte til mig i ørkenen, da han sagde: "For så vidt som dine efterkommere holder mine ^bbefalinger, skal de have "fremgang i det forjættede "land.

15 Ja, og jeg tænkte også, at

de ikke kunne holde Herrens befalinger i henhold til Moseloven, medmindre de havde loven.

16 Og jeg vidste også, at "loven var indgraveret på bronzepladerne.

17 Og videre, jeg vidste, at Herren havde overgivet Laban i mine hænder af denne årsag, at jeg kunne få optegnelserne i overensstemmelse med hans befalinger.

18 Derfor adlød jeg Åndens røst og tog Laban ved hans hovedhår, og jeg huggede hans hoved af med hans eget "sværd.

19 Og efter at jeg havde hugget hans hoved af med hans eget sværd, tog jeg Labans klæder og tog dem på, ja, hvert et stykke, og jeg spændte hans rustning om mine lænder.

20 Og efter at jeg havde gjort det, gik jeg hen mod Labans skatkammer. Og mens jeg gik hen mod Labans skatkammer, se, da så jeg Labans "tjener, som havde nøglerne til skatkammeret. Og jeg befalede ham med Labans røst, at han skulle gå med mig ind i skatkammeret.

21 Og han antog mig for at være sin herre Laban, for han så klæderne og også sværdet, der var spændt om mine lænder.

22 Og han talte til mig om jødernes ældster, da han vidste, at hans herre Laban havde været ude med dem om aftenen.

10a Alma 14:11.

11a 1 Sam 17:41–49.

b 1 Ne 3:26.

13a 1 Ne 17:33–38;

L&P 98:31–32.

b gs Ugudelig.

c Alma 30:47.

14a Omni 1:6;

Mosi 2:22;

Eter 2:7–12.

b gs Guds befalinger.

c 1 Ne 2:20.

d 1 Ne 17:13–14;

Jakob 2:12.

16a gs Moseloven.

18a 1 Sam 17:51.

20a 2 Ne 1:30.

23 Og jeg talte til ham, som om det var Laban.

24 Og jeg sagde også til ham, at jeg skulle bringe indgraveringerne, der var på "bronzepladerne, med til mine ældre brødre, som var uden for murene.

25 Og jeg bød ham også, at han skulle følge med mig.

26 Og han, der antog, at jeg talte om brødrene i menigheden, og at jeg virkelig var den Laban, som jeg havde slået ihjel, han fulgte derfor med mig.

27 Og han talte mange gange til mig angående jødernes ældster, mens jeg gik ud til mine brødre, som var uden for murene.

28 Og det skete, at da Laman så mig, blev han overordentlig bange, og ligeså Lemuel og Sam. Og de flygtede fra min nærhed, for de troede, at det var Laban, og at han havde slået mig ihjel og nu også forsøgte at berøve dem livet.

29 Og det skete, at jeg råbte til dem, og de hørte mig, derfor ophørte de med at flygte fra min nærhed.

30 Og det skete, at da Labans tjener så mine brødre, begyndte han at bæve, og han skulle til at flygte fra mig og vende tilbage til byen Jerusalem.

31 Og se, jeg, Nefi, som er en mand, der er stor af bygning, og som også har fået stor "styrke af Herren, jeg greb derfor fat i Labans tjener og holdt ham fast, så han ikke kunne flygte.

32 Og det skete, at jeg sagde til ham, at hvis han ville lytte til mine ord, så ville vi, så sandt som Herren lever, og jeg lever, skåne hans liv, dersom han ville lytte til vore ord.

33 Og jeg sagde til ham, ja, med en "ed, at han ikke behøvede frygte; at han ville blive en fri mand som os, hvis han ville drage med os ned i ørkenen.

34 Og jeg talte også til ham og sagde: Det er visselig Herren, der har "befalet os at gøre dette, og burde vi ikke være flittige til at holde Herrens befalinger? Hvis du derfor vil drage ned i ørkenen til min far, skal du blive regnet som en af os.

35 Og det skete, at "Zoram fattede mod ved de ord, som jeg talte. Se, Zoram var navnet på tjeneren, og han lovede, at han ville drage ned i ørkenen til vor far. Ja, og han aflagde også en ed til os på, at han ville blive hos os fra det tidspunkt af.

36 Se, vi nærrede ønske om, at han skulle blive hos os af den årsag, at jøderne ikke skulle få kendskab til vor flugt ud i ørkenen, for at de ikke skulle sætte efter os og slå os ihjel.

37 Og det skete, at da Zoram havde aflagt en "ed til os, forsvandt vor frygt angående ham.

38 Og det skete, at vi tog bronzepladerne og Labans tjener og drog ud i ørkenen og rejste ned til vor fars telt.

24a 1 Ne 3:12, 19–24;
5:10–22.

31a Mosi 9:17;
Alma 56:56.

33a gs Ed.
34a 1 Ne 2:2; 3:16.
35a 1 Ne 16:7;
2 Ne 5:5–6.

gs Zoram, zoramitter.
37a Jos 9:1–21;
Præd 5:3.
gs Ed.

KAPITEL 5

Sarija beklager sig over for Lehi – Begge fryder sig ved deres sønners tilbagevenden – De bringer slagtofre – Bronzepladerne indeholder Moses' og de andre profeters skrivelser – Pladerne viser, at Lehi er en efterkommer af Josef – Lehi profeterer om sine efterkommere og pladernes bevarelse. Omkring 600–592 f.Kr.

Og det skete, at efter at vi var kommet ned i ørkenen til vor far, se, da blev han fyldt af glæde, og også min mor, "Sarija, blev overordentlig glad, for hun havde virkelig sørget på grund af os.

2 For hun havde troet, at vi var omkommet i ørkenen; og hun havde også beklaget sig over for min far og fortalt ham, at han var en synsk mand, idet hun sagde: Se, du har ført os ud af vort arveland, og mine sønner er ikke til mere, og vi omkommer i ørkenen.

3 Og med et sådant sprog havde min mor beklaget sig over for min far.

4 Og det var sket, at min far talte til hende og sagde: Jeg ved, at jeg er en "synsk mand, for hvis jeg ikke i et ^bsyn havde set det, der hører Gud til, ville jeg ikke have kendt Guds godhed, men ville være blevet ved Jerusalem og være

omkommet sammen med mine brødre.

5 Men se, jeg har fået et "forjættet land, hvilket jeg fryder mig ved, ja, og jeg ^bved, at Herren vil udfri mine sønner af Labans hænder og igen bringe dem ned til os i ørkenen.

6 Og med et sådant sprog trøstede min far, Lehi, min mor, Sarija, angående os, mens vi rejste i ørkenen op til Jerusalems land for at få fat i optegnelsen om jøderne.

7 Og da vi var kommet tilbage til min fars telt, se, da blev deres glæde fuldkommen, og min mor blev trøstet.

8 Og hun talte og sagde: Nu ved jeg med vished, at Herren har "befalet min mand at flygte ud i ørkenen, ja, og jeg ved også med vished, at Herren har beskyttet mine sønner og udfriet dem af Labans hænder og har givet dem magt, hvormed de kan ^budføre det, som Herren har befallet dem. Og med et sådant sprog talte hun.

9 Og det skete, at de frydede sig overordentligt og bragte "slagtoffer og brændofre til Herren; og de gav ^btak til Israels Gud.

10 Og efter at de havde givet tak til Israels Gud, tog min far, Lehi, de optegnelser, der var indgraveret på "bronzepladerne, og han granskede dem fra begyndelsen.

5 1a gs Sarija.

4a 1 Ne 2:11.

b 1 Ne 1:8–13.

gs Syn.

5a 1 Ne 2:20; 18:8, 22–23.

gs Forjættet land.

b gs Tro.

8a 1 Ne 2:2.

b 1 Ne 3:7.

9a Mosi 2:3;

3 Ne 9:19–20.

gs Moseloven.

b gs Taknemlighed.

10a 1 Ne 4:24, 38; 13:23.

gs Bronzepladerne.

11 Og han så, at de indeholdt de fem "mosebøger, som gav en beretning om verdens skabelse og også om Adam og Eva, der var vore første forældre,

12 og også en "optegnelse om jøderne fra begyndelsen, helt op til indledningen af Sidkijas, Judas konges, regeringstid,

13 og også de hellige profeters profetier fra begyndelsen, helt op til indledningen af "Sidkijas regeringstid, og også mange profetier, der var blevet talt ved ^bJeremias' mund.

14 Og det skete, at min far, Lehi, også fandt en optegnelse over sine fædres slægt på "bronzepladerne, derfor vidste han, at han var efterkommer af ^bJosef, ja, den samme Josef, som var søn af "Jakob, og som blev "solgt til Egypten, og som blev "bevaret ved Herrens hånd, så han kunne bevare sin far Jakob og hele hans hus mod at omkomme på grund af hungersnød.

15 Og de blev også "ført ud af fangenskab og ud af Egyptens land af den selv samme Gud, som havde bevaret dem.

16 Og således fandt min far, Lehi, ud af, hvordan hans slægtslinje var. Og Laban var også efterkommer af ^aJosef, hvorfor han og hans fædre havde ført optegnelserne.

17 Og se, da min far så alt dette, blev han fyldt af Ånden og begyndte at profetere angående sine efterkommere,

18 at disse bronzeplader skulle komme ud til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, der var hans efterkommere.

19 For se, han sagde, at disse bronzeplader "aldrig skulle forgå; ej heller skulle de blive sløret mere af tiden. Og han profeterede meget angående sine efterkommere.

20 Og det skete, at jeg og min far hidtil havde holdt de befalinger, hvormed Herren havde befalet os.

21 Og vi var kommet i besiddelse af de optegnelser, som Herren havde befalet os, og havde gransket dem og opdaget, at de var ønskværdige, ja, endog af stor "værdi for os i og med, at vi kunne ^bbevare Herrens befalinger for vore børn.

22 Derfor anså Herren det for vist, at vi skulle tage dem med os, mens vi rejste i ørkenen mod det forjættede land.

KAPITEL 6

Nefi skriver om det, der hører Gud til – Nefis formål er at formå mennesker til at komme til Abrahams

11a 1 Ne 19:23.
gs Pentateuken.

12a 1 Krøn 9:1.
gs Skrifter.

13a 2 Kong 24:18;
Jer 37:1.

^b Ezra 1:1;
Jer 36:17–32;
1 Ne 7:14;

Hel 8:20.

14a 1 Ne 3:3, 12.
gs Bronzepladerne.

^b 2 Ne 3:4;
Alma 10:3.

gs Josef, Jakobs søn.

^c gs Jakob, Isaks søn.

^d 1 Mos 37:29–36.

^e 1 Mos 45:4–5.

15a 2 Mos 13:17–18;
Am 3:1–2;

1 Ne 17:23–31;
L&P 103:16–18; 136:22.

16a 1 Ne 6:2.

19a Alma 37:4–5.

21a gs Skrifter – Værdien
af skrifter.

^b 2 Ne 25:26.

Gud og blive frelst. Omkring 600–592 f.Kr.

Og se, jeg, Nefi, opregner ikke min slægtslinje i "denne del af min optegnelse; ej heller vil jeg opregne den på noget tidspunkt her på disse ^bplader, som jeg skriver, for den er nedskrevet i den optegnelse, som er blevet ført af min 'far; derfor skriver jeg den ikke i dette værk.

2 For det er mig nok at sige, at vi er efterkommere af "Josef.

3 Og det er ikke vigtigt for mig at være omhyggelig med at skrive en fyldestgørende beretning om alt det, der hører min far til, for det kan ikke skrives på "disse plader, for jeg ønsker at bruge pladsen, så jeg kan skrive om det, der hører Gud til.

4 For fylden af min hensigt er, at jeg må kunne "formå mennesker til at ^bkomme til Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud og blive frelst.

5 For se, det, der "behager verden, skriver jeg ikke, men det, der behager Gud og dem, der ikke er af verden.

6 Derfor vil jeg give mine efterkommere befaling om, at de ikke skal fylde disse plader med noget, som ikke er af værdi for menneskenes børn.

KAPITEL 7

Lehis sønner vender tilbage til

Jerusalem og opfordrer Ismael og hans hus til at slutte sig til dem på deres rejse – Laman og andre gør oprør – Nefi formaner sine brødre til at have tro på Herren – De binder ham med reb og lægger planer om at dræbe ham – Han bliver befriet ved troens kraft – Hans brødre beder om tilgivelse – Lehi og hans følge bringer slagtoffer og brændofre. Omkring 600–592 f.Kr.

Og se, jeg ønsker, at I skal vide, at efter at min far, Lehi, var færdig med at "profetere angående sine efterkommere, skete det, at Herren talte til ham igen og sagde, at det ikke var passende for ham, Lehi, at han skulle tage sin familie alene med sig ud i ørkenen, men at hans sønner skulle tage sig ^bdøtre til 'hustru, så de kunne opfostre efterkommere til Herren i det forjættede land.

2 Og det skete, at Herren "befalede ham, at jeg, Nefi, og mine brødre, igen skulle vende tilbage til Jerusalems land og bringe Ismael og hans familie ned i ørkenen.

3 Og det skete, at jeg, Nefi, sammen med mine brødre "igen drog ud i ørkenen for at drage op til Jerusalem.

4 Og det skete, at vi drog op til Ismaels hus, og vi vandt yndest for Ismaels øjne, således at vi kunne tale Herrens ord til ham.

5 Og det skete, at Herren blødgjorde Ismaels hjerte og også

6 1a 2 Ne 4:14–15.

b 1 Ne 9:2.

c 1 Ne 1:16–17; 19:1–6.

2a 1 Ne 5:14–16.

3a Jakob 7:27; Jar 1:2,

14; Omni 1:30.

4a Joh 20:30–31.

Se Mormons Bogs titelblad.

b 2 Ne 9:41, 45, 51.

5a 1 Thess 2:4;

MormO 1:4.

7 1a 1 Ne 5:17–19.

b 1 Ne 16:7.

c gs Ægteskab.

2a 1 Ne 16:7–8.

3a 1 Ne 3:2–3.

hans husstands, således at de rejste med os ned i ørkenen til vor fars telt.

6 Og det skete, at mens vi rejste i ørkenen, se, da gjorde Laman og Lemuel og to af Ismaels døtre og Ismaels to "sønner og deres familier oprør imod os, ja, imod mig, Nefi, og Sam og deres far, Ismael, og hans hustru og hans tre andre døtre.

7 Og det skete under dette oprør, at de nærrede ønske om at vende tilbage til Jerusalems land.

8 Og se, jeg, Nefi, der var "bedrøvet over deres hjertes hårdhed, jeg talte derfor til dem og sagde, ja, til Laman og til Lemuel: Se, I er mine ældre brødre, og hvordan kan det være, at I er så hårde i hjertet og så forblindede i sindet, at I har nødig, at jeg, jeres yngre bror, skal tale til jer, ja, og være et eksempel for jer?

9 Hvordan kan det være, at I ikke har lyttet til Herrens ord?

10 Hvordan kan det være, at I har "glemt, at I har set Herrens engel?

11 Ja, og hvordan kan det være, at I har glemt, hvilke store ting Herren har gjort for os ved at "udfri os af Labans hænder og også ved, at vi har kunnet få optegnelsen?

12 Ja, og hvordan kan det være, at I har glemt, at Herren efter

sin vilje er i stand til at gøre "alt for menneskenes børn, dersom de udøver ^btro på ham? Lad os derfor være tro mod ham.

13 Og dersom vi er tro mod ham, skal vi få det "forjættede land, og engang i fremtiden skal I erfare, at Herrens ord skal blive opfyldt, hvad angår ^bødelæggelsen af Jerusalem, for alt, hvad Herren har talt angående ødelæggelsen af Jerusalem, skal blive opfyldt.

14 For se, Herrens Ånd hører snart op med at kæmpe med dem, for se, de har "forkastet profeterne, og ^bJeremias har de kastet i fængsel. Og de har forsøgt at berøve min far ^clivet, hvorved de har drevet ham ud af landet.

15 Se nu, jeg siger jer, at hvis I vender tilbage til Jerusalem, omkommer I også sammen med dem. Og se, hvis I vælger at gøre dette, drag da op til landet, og husk de ord, som jeg taler til jer, at hvis I drager af sted, omkommer I også, for således driver Herrens Ånd mig til at tale.

16 Og det skete, at da jeg, Nefi, havde talt disse ord til mine brødre, blev de vrede på mig. Og det skete, at de lagde hånd på mig, for se, de var overordentlig vrede, og de ^abandt mig med reb, for de forsøgte at berøve mig livet, så de kunne

6a 2 Ne 4:10.
8a Alma 31:2;
Moses 7:41.
10a 5 Mos 4:9;
1 Ne 3:29; 4:3.
11a 1 Ne 4.
12a 1 Ne 17:50;

Alma 26:12.
b 1 Ne 3:7; 15:11.
13a 1 Ne 2:20.
gs Forjættet land.
b 2 Kong 25:1–21;
2 Ne 6:8; 25:10;
Omni 1:15;

Hel 8:20–21.
14a Ez 5:6;
1 Ne 1:18–20; 2:13.
gs Oprør.
b Jer 37:15–21.
c 1 Ne 2:1.
16a 1 Ne 18:11–15.

efterlade mig i ørkenen for at blive fortæret af vilde rovdyr.

17 Men det skete, at jeg bad til Herren og sagde: O Herre, vil du i overensstemmelse med min tro på dig udfri mig af mine brødres hænder, ja, give mig styrke, så jeg kan "sprænge disse bånd, som jeg er bundet med.

18 Og det skete, at da jeg havde sagt disse ord, se, da blev båndene løst fra mine hænder og fødder, og jeg stod foran mine brødre, og jeg talte til dem igen.

19 Og det skete, at de igen blev vrede på mig og forsøgte at lægge hånd på mig, men se, en af Ismaels "døtre, ja, og også hendes mor og en af Ismaels sønner, bønfuldt mine brødre, således at de blødgjorde deres hjerte og ophørte med at forsøge at berøve mig livet.

20 Og det skete, at de var sorgfulde på grund af deres ugudelighed, således at de bøje-
de sig ned for mig og bønfuldt mig om at tilgive dem for det, som de havde gjort imod mig.

21 Og det skete, at jeg uforbeholdent "tilgav dem alt, hvad de havde gjort, og jeg formanede dem til, at de skulle bede til Herren deres Gud om tilgivelse. Og det skete, at de gjorde det. Og efter at de havde bedt til Herren, begav vi os igen på vor rejse mod vor fars telt.

22 Og det skete, at vi kom ned til vor fars telt. Og efter at jeg

og mine brødre og hele Ismaels hus var kommet ned til min fars telt, gav de "tak til Herren deres Gud, og de bragte ham ^bslagtoffer og brændofre.

KAPITEL 8

Lehi ser et syn om livets træ – Han spiser af dets frugt og ønsker, at hans familie skal gøre det samme – Han ser en jernstang, en snæver og trang sti og de tager af mørke, der indhyller mennesker – Sarija, Nefi og Sam spiser af frugten, men Laman og Lemuel nægter. Omkring 600–592 f.Kr.

Og det skete, at vi havde samlet alle slags frø af enhver art sammen, både korn af enhver art og også frø af frugt af enhver art.

2 Og det skete, at mens min far var i ørkenen, talte han til os og sagde: Se, jeg har "drømt en drøm, eller med andre ord, jeg har set et ^bsyn.

3 Og se, på grund af det, som jeg har set, har jeg grund til at fryde mig i Herren ved "Nefi og også ved Sam, for jeg har grund til at formode, at de, og også mange af deres efterkommere, vil blive frelst.

4 Men se, "Laman og Lemuel, jeg nærer stor bekymring for jer, for se, det forekom mig, at jeg i min drøm så en mørk og dyster ørken.

5 Og det skete, at jeg så en mand, og han var klædt i en

17a Alma 14:26–28.

19a 1 Ne 16:7.

21a gs Tilgive.

22a gs Taknemlighed.

b 1 Ne 5:9.

8 2a gs Drømme;

Åbenbaring.

b 1 Ne 10:17.

gs Syn.

3a 1 Ne 8:14–18.

4a 1 Ne 8:35–36.

hvid "kjortel, og han kom hen og stod foran mig.

6 Og det skete, at han talte til mig og bød mig følge sig.

7 Og det skete, at da jeg fulgte ham, fandt jeg mig selv, at jeg var i et mørkt og dystert øde.

8 Og efter at jeg havde vandret i et tidsrum af mange timer i mørke, begyndte jeg at bede til Herren om, at han ville have "barmhjertighed med mig i overensstemmelse med sin store, milde barmhjertighed.

9 Og det skete, efter at jeg havde bedt til Herren, at jeg så en stor og udstrakt "mark.

10 Og det skete, at jeg så et "træ, hvis ^bfrugt var ønskværdig til at gøre én lykkelig.

11 Og det skete, at jeg gik hen og spiste af "frugten af det, og jeg fandt, at den var yderst sød, mere end alt andet, som jeg nogen sinde før havde smagt. Ja, og jeg så, at frugten af det var hvid og overgik al den ^bhvidhed, som jeg nogen sinde havde set.

12 Og da jeg spiste af frugten af det, fyldte den min sjæl med overordentlig stor "glæde; derfor begyndte jeg at nære ^bønske om, at min familie også skulle spise af den, for jeg vidste, at den var 'mere ønskværdig end al anden frugt.

13 Og da jeg kastede blikket

omkring for måske også at få øje på min familie, så jeg en "flod med vand, og den løb langs med og var nær ved det træ, af hvis frugt jeg var ved at spise.

14 Og jeg så mig omkring for at se, hvor den kom fra; og jeg så dens udspring et lille stykke borte, og ved dens udspring så jeg jeres mor, Sarija, og Sam og Nefi, og de stod, som om de ikke vidste, hvor de skulle gå hen.

15 Og det skete, at jeg vinkede til dem, og jeg sagde også til dem med høj røst, at de skulle komme hen til mig og spise af frugten, som var mere ønskværdig end al anden frugt.

16 Og det skete, at de kom hen til mig og også spiste af frugten.

17 Og det skete, at jeg nærede ønske om, at Laman og Lemuel også skulle komme hen og spise af frugten; derfor kastede jeg blikket hen mod flodens udspring, for at jeg måske kunne få øje på dem.

18 Og det skete, at jeg så dem, men de ville "ikke komme hen til mig og spise af frugten.

19 Og jeg så en "jernstang, og den strakte sig langs flodbredden og førte til det træ, som jeg stod ved.

20 Og jeg så også en "snæver og trang sti, som løb langs med jernstangen lige hen til det træ, som jeg stod ved; og den løb

5a JS-H 1:30–32.
8a gs Barmhjertighed.
9a Matt 13:38.
10a 1 Mos 2:9;
Åb 2:7; 22:2;
1 Ne 11:4, 8–25.
gs Livets træ.
b Alma 32:41–43.

11a Alma 5:34.
b 1 Ne 11:8.
12a gs Glæde.
b Alma 36:24.
c 1 Ne 15:36.
13a 1 Ne 12:16–18;
15:26–29.
18a 2 Ne 5:20–25.

19a Sl 2:9; Åb 12:5;
jso, Åb 19:15;
1 Ne 8:30; 11:25;
15:23–24.
20a Matt 7:14;
2 Ne 31:17–20.

også forbi kildens udspring til en ^bmark, der var stor og udstrakt, som om den var en verden.

21 Og jeg så utallige skarer af folk, hvoraf mange trængte sig frem for at komme til ^astien, som førte til det træ, som jeg stod ved.

22 Og det skete, at de kom hen og begyndte at følge stien, som førte til træet.

23 Og det skete, at der opstod en ^atåge af mørke, ja, endog en overordentlig stor tåge af mørke, således at de, der var begyndt at følge stien, for vild, så de kom bort og forsvandt.

24 Og det skete, at jeg så andre trænge sig frem, og de kom hen og fik fat i enden af jernstangen, og de trængte sig frem gennem tågen af mørke, idet de klamrede sig til jernstangen, lige til de kom hen og spiste af træets ^afrugt.

25 Og efter at de havde spist af træets frugt, kastede de blikket rundt omkring, som om de ^askammede sig.

26 Og jeg kastede også blikket rundt omkring og så på den anden side af floden med vand en ^astor og rummelig bygning, og det var, som om den stod i luften, højt over jorden.

27 Og den var fyldt med folk, både gamle og unge, både mænd og kvinder, og deres

måde at klæde sig på var overordentlig fornem, og det så ud som om, de ^aspottede og pegede fingre ad dem, der var nået frem til og spiste af frugten.

28 Og efter at de havde ^asmagt frugten, ^bskammede de sig på grund af dem, som hånede dem, og de ^cfaldt fra, ind på forbudne stier, og blev væk.

29 Og se, jeg, Nefi, taler ikke ^aalle min fars ord.

30 Men, for at skrive i korthed, se, han så andre mængder trænge sig frem, og de kom hen og fik fat i enden af ^ajernstangen, og de trængte sig frem, idet de bestandig holdt fast ved jernstangen, indtil de nåede frem og faldt ned og spiste af træets frugt.

31 Og han så også andre ^amængder, der følte sig vej til den store og rummelige bygning.

32 Og det skete, at mange druknede i ^akildens dyb, og mange tabte han af syne, for de vandrede på fremmede veje.

33 Og stor var den mængde, som gik ind i den sælsomme bygning. Og efter at de var gået ind i bygningen, pegede de med ^aforagt fingre ad mig og dem, der også spiste af frugten, men vi ^aensede dem ikke.

34 Dette er min fars ord: For så mange, som ^aensede dem, var faldet fra.

20b Matt 13:38.

21a *cs* Vejen.

23a 1 Ne 12:17; 15:24.

24a 1 Ne 8:10–12.

25a Rom 1:16; 2 Tim 1:8;

Alma 46:21;

Morm 8:38.

26a 1 Ne 11:35–36;

12:18.

27a *cs* Stolthed.

28a 2 Pet 2:19–22.

b Mark 4:14–20; 8:38;

Luk 8:11–15;

Joh 12:42–43.

c *cs* Frafald.

29a 1 Ne 1:16–17.

30a 1 Ne 15:23–24.

31a Matt 7:13.

32a 1 Ne 15:26–29.

33a *cs* Forfølgelse.

34a 2 Mos 23:2.

35 Og "Laman og Lemuel spiste ikke af frugten, sagde min far.

36 Og det skete, efter at min far havde talt alle ordene om sin drøm, eller sit syn, hvilke var mange, at han sagde til os, at han på grund af det, som han havde set i et syn, nærrede stor bekymring for Laman og Lemuel, ja, han frygtede, at de skulle blive forstødt fra Herrens nærhed.

37 Og han formanede dem da med alle en øm "forælders følelser til at lytte til hans ord, så Herren måske ville være barmhjertig mod dem og ikke forstøde dem, ja, min far prædikede for dem.

38 Og efter at han havde prædiket for dem og også profeteret for dem om mange ting, bød han dem holde Herrens befalinger, og han ophørte med at tale til dem.

KAPITEL 9

Nefi udfærdiger to sæt optegnelser – Begge kaldes Nefis plader – De store plader indeholder en verdslig historie; de små omhandler hovedsageligt det, der er helligt. Omkring 600–592 f.Kr.

Og alt dette så og hørte og talte min far, mens han boede i et telt i "Lemuels dal, og også meget andet, som ikke kan skrives på disse plader.

2 Og se, som jeg har talt angående disse plader, se, det er ikke de plader, hvorpå jeg udfærdiger en fuldstændig beretning om mit folks historie, for de "plader, hvorpå jeg udfærdiger en fuldstændig beretning om mit folk, har jeg givet navnet Nefi; derfor kaldes de for Nefis plader efter mit eget navn, og disse plader kaldes også for Nefis plader.

3 Alligevel har jeg fået den befaling af Herren, at jeg skulle lave disse plader med det særlige "formål, at der skulle indgraveres en beretning om ^btjenestegerningen blandt mit folk.

4 På de andre plader skulle der indgraveres en beretning om kongernes regeringstid og mit folks krige og stridigheder; derfor handler disse plader hovedsagelig om tjenestegerningen, og de "andre plader handler hovedsagelig om kongernes regeringstid og mit folks krige og stridigheder.

5 For se, Herren har befalet mig at lave disse plader med det, han anser for et "vist formål, hvilket formål jeg ikke kender.

6 Men Herren "kender alt fra begyndelsen; derfor bereder han en vej, så han kan udføre alle sine gerninger blandt menneskenes børn, for se, han har al ^bmagt til at opfylde alle sine ord. Og således er det. Amen.

35a 1 Ne 8:17–18;
2 Ne 5:19–24.

37a cs Familie; Forældre.
9 1a 1 Ne 2:4–6, 8, 14–15;
16:6.

2a 1 Ne 19:2, 4;
Jakob 3:13–14;

MormO 1:2–11;
L&P 10:38–40.

cs Plader.
3a L&P 3:19.

b 1 Ne 6:3.
4a Jakob 1:2–4;
MormO 1:10.

5a 1 Ne 19:3;
MormO 1:7;
Alma 37:2, 12, 14.

6a 2 Ne 9:20; L&P 38:2;
Moses 1:6, 35.
cs Alvidende.

b Matt 28:18.

KAPITEL 10

Lehi forudsiger, at jøderne bliver taget til fange af babylonierne – Han fortæller, at der skal komme en Messias, en frelser, en forløser blandt jøderne – Lehi fortæller også om den, der skal komme og døbe Guds lam – Lehi fortæller om Messias' død og opstandelse – Han sammenligner Israels adspaltelse og indsamling med et oliventræ – Nefi taler om Guds Søn, om Helligåndsgaven og om behovet for retfærdighed. Omkring 600–592 f.Kr.

Og se, jeg, Nefi, går videre med at give en beretning på "disse plader om mit virke, og min regeringstid og tjenestegerning; derfor må jeg for at gå videre med min beretning tale noget om det, der vedrører min far og også mine brødre.

2 For se, det skete, efter at min far var færdig med at tale ordene om sin "drøm og også med at formane dem til at udvise al flid, at han talte til dem angående jøderne –

3 at efter at de var blevet tilintetgjort, ja, selv den store by "Jerusalem, og efter at mange var blevet ^bført bort til "Babylon som fanger, skulle de, når Herren anså tiden for at være inde, igen ^dvende tilbage, ja, blive ført

tilbage ud af fangenskab, og efter at de var blevet ført tilbage ud af fangenskab, skulle de igen tage deres arveland i besiddelse.

4 Ja, "seks hundrede år fra den tid, da min far forlod Jerusalem, ville Gud Herren lade en ^bprofet fremstå blandt jøderne – ja, en "Messias, eller med andre ord, en frelser for verden.

5 Og han talte også angående profeterne, om hvor mange der havde "vidnet om dette, om denne Messias, som han havde talt om, eller denne, verdens, forløser.

6 For se, hele menneskeslægten var i en fortabt og i en "falden tilstand og ville altid være det, medmindre de ville forlade sig på denne forløser.

7 Og han talte også angående en "profet, der skulle komme før Messias for at berede Herrens vej –

8 ja, at han ville gå ud og råbe i ørkenen: "Bered Herrens vej og gør hans stier rette, for blandt jer står der en, som I ikke kender, og han er mægtigere end jeg, og hans skorem er jeg ikke værdig til at løse. Og min far talte meget angående dette.

9 Og min far sagde, at han ville døbe i "Betabara, på den anden side af Jordan, og han sagde også, at han ville ^bdøbe med

10 1a 1 Ne 9:1–5; 19:1–6;
Jakob 1:1–4.
2a 1 Ne 8.
3a Est 2:6; 2 Ne 6:8;
Hel 8:20–21.
b 2 Ne 25:10.
gs Kronologisk
oversigt – 587 f.Kr.
c Ez 24:2; 1 Ne 1:13;

Omni 1:15.
d Jer 29:10; 2 Ne 6:8–9.
4a 1 Ne 19:8;
2 Ne 25:19;
3 Ne 1:1.
b 1 Ne 22:20–21.
c gs Messias.
5a Jakob 7:11;
Mosi 13:33;

Hel 8:19–24;
3 Ne 20:23–24.
6a gs Fald, Adams
og Evas.
7a 1 Ne 11:27;
2 Ne 31:4.
8a Es 40:3; Matt 3:1–3.
9a EL Betania. Joh 1:28.
b gs Johannes Døber.

vand, ja, at han ville døbe Messias med vand.

10 Og efter at han havde døbt Messias med vand, ville han se og aflægge vidnesbyrd om, at han havde døbt "Guds lam, som skulle borttage verdens synder.

11 Og det skete, efter at min far havde talt disse ord, at han talte til mine brødre angående evangeliet, der ville blive prædikeret blandt jøderne, og også angående jødernes "nedsynken i ^bvantrø. Og efter at de havde "slået den Messias ihjel, der skulle komme, og efter at han var blevet slået ihjel, ville han ^dopstå fra de døde og ville give sig til kende ved "Helligånden for ikke-jøderne.

12 Ja, min far talte meget angående ikke-jøderne og også angående Israels hus, at de skulle sammenlignes med et "oliventræ, hvis grene ville blive ^bbrækket af og ville blive spredt ud over hele jordens overflade.

13 For se, han sagde, at det nødvendigvis måtte være sådan, at vi alle som én skulle blive ført ind i det "forjættede land for at opfylde Herrens ord om, at vi ville blive spredt ud over hele jordens overflade.

14 Og efter at Israels hus var blevet spredt, ville de blive "indsamlet igen, eller kort sagt, efter at ^bikke-jøderne havde modtaget evangeliets fylde, ville "oliventræets naturlige grene, eller resterne af Israels hus, blive podet ind eller komme til kundskab om den sande Messias, deres Herre og deres forløser.

15 Og med et sådant sprog profeterede og talte min far til mine brødre, og også meget andet, som jeg ikke skriver i denne bog, for jeg har skrevet så meget af det, som jeg har fundet tjenligt, i min "anden bog.

16 Og alt dette, som jeg har talt om, skete, mens min far boede i et telt i Lemuels dal.

17 Og det skete, efter at jeg, Nefi, havde hørt alle min fars "ord angående det, som han så i et ^bsyn, og også det, som han talte ved Helligåndens kraft, hvilken kraft han modtog ved tro på Guds Søn – og Guds Søn var den "Messias, der skulle komme – at jeg, Nefi, også nærede ønske om, at jeg måtte se og høre og kende til dette ved Helligåndens kraft, han som er ^dGuds gave til alle dem, der ^eflittigt søger ham, såvel i ^ffordums tider som på den tid,

10a gs Guds lam.

11a Jakob 4:14–18.

b Morm 5:14.

c gs Jesus Kristus;
Korsfæstelse.

d gs Opstandelse.

e gs Helligånden.

12a 1 Mos 49:22–26;

1 Ne 15:12;

2 Ne 3:4–5;

Jakob 5; 6:1–7.

gs Oliventræ;

Herrens vingård.

b 1 Ne 22:3–8.

gs Israel – Israels
adsplittelse.

13a 1 Ne 2:20.

gs Forjættet land.

14a gs Israel – Israels
indsamling.

b 1 Ne 13:42;

L&P 14:10.

c Jakob 5:8, 52, 54,
60, 68.

15a 1 Ne 1:16–17.

17a En 1:3;

Alma 36:17.

b 1 Ne 8:2.

c gs Messias.

d gs Helligånden.

e Moro 10:4–5, 7, 19.

f L&P 20:26.

da han ville give sig til kende for menneskenes børn.

18 For han er den "samme i går, i dag og for evigt, og vejen er beredt for alle mennesker fra verdens grundlæggelse, dersom de omvender sig og kommer til ham.

19 For den, der flittigt søger, skal finde, og Guds "hemmeligheder skal blive udfoldet for dem ved ^bHelligåndens kraft, såvel i disse tider som i fordums tider, og såvel i fordums tider som i kommende tider; for se, Herrens "vej er ét evigt kredsløb.

20 Husk derfor, o menneske, at du vil blive stillet til "doms for alle dine gerninger.

21 Hvis I derfor har forsøgt at handle ugudeligt i jeres "prøves dage, da bliver I fundet ^burene for Guds dommersæde, og intet urent kan bo hos Gud; derfor vil I blive forstødt for evigt.

22 Og Helligånden giver mig myndighed til, at jeg skal sige dette og ikke holde det tilbage.

KAPITEL 11

Nefi ser Herrens Ånd og får vist livets træ i et syn – Han ser Guds Søns mor og lærer om Guds velvilje – Han ser Guds lams dåb, tjene-

stegerning og korsfæstelse – Han ser også kaldelsen af Lammets tolv apostle og deres tjenestegerning. Omkring 600–592 f.Kr.

FOR det skete, efter at jeg havde ønsket at få kundskab om det, som min far havde set, og da jeg havde tro på, at Herren var i stand til at give det til kende for mig, blev jeg, mens jeg sad og "grundede i mit hjerte, ^btaget bort af Herrens Ånd, ja, op på et overordentligt højt "bjerg, som jeg aldrig før havde set, og som jeg aldrig før havde sat min fod på.

2 Og Ånden sagde til mig: Se, hvad ønsker du?

3 Og jeg sagde: Jeg ønsker at se det, som min far "så.

4 Og Ånden sagde til mig: Tror du, at din far så det "træ, som han har talt om?

5 Og jeg sagde: Ja, du ved, at jeg "tror alle min fars ord.

6 Og da jeg havde talt disse ord, råbte Ånden med høj røst og sagde: Hosianna til Herren, Gud den Højeste; for han er Gud over hele "jorden, ja, endog over alt. Og velsignet er du, Nefi, fordi du ^btror på Gud den Højestes Søn; derfor skal du se det, som du har ønsket.

7 Og se, dette skal gives dig

18a Hebr 13:8; Morm 9:9; L&P 20:12.

gs Gud, Guddommen.

19a gs Guds hemmeligheder.

b gs Helligånden.

c Alma 7:20;

L&P 3:2; 35:1.

20a Præd 12:14; 2 Ne 9:46. gs Dom, den endelige.

21a Alma 34:32–35.

b 1 Kor 6:9–10;

3 Ne 27:19;

L&P 76:50–62;

Moses 6:57.

11 1a L&P 76:19.

gs Grunde.

b 2 Kor 12:1–4;

Åb 21:10; 2 Ne 4:25;

Moses 1:1.

c 5 Mos 10:1; Eter 3:1.

3a 1 Ne 8:2–34.

4a 1 Ne 8:10–12;

15:21–22.

5a 1 Ne 2:16.

6a 2 Mos 9:29;

2 Ne 29:7;

3 Ne 11:14;

Moses 6:44.

b gs Tro.

som et ^ategn, at du, efter at du har set det træ, som bar den frugt, som din far smagte, også skal se en mand, som stiger ned fra himlen, og ham skal du se; og efter at du har set ham, skal du ^baflægge vidnesbyrd om, at det er Guds Søn.

8 Og det skete, at Ånden sagde til mig: Se! Og jeg så og skuede et træ, og det lignede det ^atræ, som min far havde set, og dets skønhed var langt større end, ja, overgik al skønhed; og dets ^bhvidhed overgik den nyfaldne snes hvidhed.

9 Og det skete, at jeg, efter at jeg havde set træet, sagde til Ånden: Jeg forstår, at du har vist mig det træ, der er mere ^adyrebart end alt andet.

10 Og han sagde til mig: Hvad ønsker du?

11 Og jeg sagde til ham: At forstå ^audlægningen af det – for jeg talte til ham, som et menneske taler; for jeg så, at han var i et menneskes ^bskikkelse, men alligevel vidste jeg, at det var Herrens Ånd; og han talte til mig, som et menneske taler til et andet.

12 Og det skete, at han sagde til mig: Se! Og jeg så, som for at se på ham, og jeg så ham ikke, for han var forsvundet fra min nærhed.

13 Og det skete, at jeg så og

skuede den store by Jerusalem og også andre byer. Og jeg så byen Nazaret; og i byen ^aNazaret så jeg en ^bjomfru, og hun var overordentlig skøn og hvid.

14 Og det skete, at jeg så ^ahimlene åbne; og en engel kom ned og stod foran mig; og han sagde til mig: Nefi, hvad ser du?

15 Og jeg sagde til ham: En jomfru, yderst smuk og skøn, mere end alle andre jomfruer.

16 Og han sagde til mig: Forstår du Guds velvilje?

17 Og jeg sagde til ham: Jeg ved, at han elsker sine børn; alligevel forstår jeg ikke betydningen af alting.

18 Og han sagde til mig: Se, ^ajomfruen, som du ser, er Guds Søns ^bmor på kødets vis.

19 Og det skete, at jeg så, at hun blev borttrykket i Ånden, og efter at hun havde været borttrykket i ^aÅnden en stund, talte englen til mig og sagde: Se!

20 Og jeg så og skuede igen jomfruen, der bar et ^abarn i sine arme.

21 Og englen sagde til mig: Betragt ^aGuds lam, ja, selve den evige ^bFaders ^cSøn! Forstår du betydningen af det ^atræ, som din far så?

22 Og jeg svarede ham og sagde: Ja, det er Guds ^akærlighed, som spreder sig vidt omkring i menneskenes børns

7a gs Tegn.
b gs Vidnesbyrd.
8a 1 Ne 8:10.
b 1 Ne 8:11.
9a 1 Ne 11:22–25.
11a 1 Mos 40:8.
b Eter 3:15–16.
13a Matt 2:23.

b Luk 1:26–27;
Alma 7:10.
gs Maria, Jesu mor.
14a Ez 1:1; 1 Ne 1:8.
18a Es 7:14; Luk 1:34–35.
b Mosi 3:8.
19a Matt 1:20.
20a Luk 2:16.

21a gs Guds lam.
b gs Gud,
Guddommen – Gud
Faderen.
c gs Jesus Kristus.
d 1 Ne 8:10; Alma 5:62.
gs Livets træ.
22a gs Kærlighed.

hjerter; derfor er den yderst ønskværdig, mere end alt andet.

23 Og han talte til mig og sagde: Ja, og det, der "glæder sjælen mest.

24 Og efter at han havde sagt disse ord, sagde han til mig: Se! Og jeg så, og jeg skuede Guds Søn "gå rundt blandt menneskenes børn, og jeg så mange kalde ned for hans fødder og tilbede ham.

25 Og det skete, at jeg så, at den "jernstang, som min far havde set, var Guds ord, som førte til kilden til de ^blevende vande, eller til "livets træ, hvilke vande er et billede på Guds kærlighed, og jeg så også, at livets træ var et billede på Guds kærlighed.

26 Og englen sagde atter til mig: Se, og betragt Guds "velvilje!

27 Og jeg så og "betragtede verdens forløser, hvorom min far havde talt, og jeg så også den ^bprofet, der skulle berede vejen for ham. Og Guds lam gik hen og blev ^cdøbt af ham, og efter at han var blevet døbt, så jeg himlene åbne og Helligånden komme ned fra himlen og hvile på ham i skikkelse af en ^ddue.

28 Og jeg så, at han gik frem og forkyndte for folk i "magt og stor herlighed; og mængderne var samlet for at høre ham;

og jeg så, at de stødte ham ud fra sig.

29 Og jeg så også "tolv andre, der fulgte ham. Og det skete, at de blev borttrykket i Ånden for øjnene af mig, og jeg så dem ikke.

30 Og det skete, at englen atter talte til mig og sagde: Se! Og jeg så, og jeg skuede himlene åbne igen, og jeg så "engle stige ned til menneskenes børn; og de betjente dem.

31 Og han talte atter til mig og sagde: Se! Og jeg så, og jeg skuede Guds lam gå omkring blandt menneskenes børn, og jeg så mængder af folk, som var syge, og som var plaget af alle slags sygdomme og af "djævlene og ^burene ånder; og englen talte og viste alt dette til mig. Og de blev "helbredt ved Guds lams kraft; og djævlene og de urene ånder blev drevet ud.

32 Og det skete, at englen atter talte til mig og sagde: Se! Og jeg så og skuede Guds lam, at han blev grebet af folk, ja, den evige Guds Søn blev "dømt af verden, og jeg så og aflægger vidnesbyrd.

33 Og jeg, Nefi, så, at han blev løftet op på "korset og ^bslået ihjel for verdens synder.

34 Og efter at han var blevet

23a gs Glæde.

24a Luk 4:14–21.

25a 1 Ne 8:19.

b gs Levende vand.

c 1 Mos 2:9;

Alma 32:40–41;

Moses 4:28, 31.

26a 1 Ne 11:16–33.

27a 2 Ne 25:13.

b Matt 11:10;

1 Ne 10:7–10;

2 Ne 31:4.

c gs Døbe, dåb.

d gs Duens tegn.

28a L&P 138:25–26.

29a gs Apostel.

30a gs Engle.

31a Mark 5:15–20;

Mosi 3:5–7.

gs Djævelen.

b gs Ånd – Onde ånder.

c gs Helbrede.

32a Mark 15:17–20.

33a Joh 19:16–19;

Mosi 3:9–10;

3 Ne 27:14.

gs Kors.

b gs Forsoning.

slået ihjel, så jeg jordens mængder, at de var samlet for at kæmpe mod Lammets apostle, for sådan blev de tolv kaldt af Herrens engel.

35 Og jordens mængde var samlet; og jeg så, at de var i en stor og rummelig "bygning, ligesom den bygning, som min far så. Og Herrens engel talte atter til mig og sagde: Betragt verden og dens visdom, ja, betragt Israels hus, der har samlet sig for at kæmpe mod Lammets tolv apostle.

36 Og det skete, at jeg så og aflægger vidnesbyrd om, at den store og rummelige bygning var verdens "stolthed, og den faldt, og dens fald var overordentlig stort. Og Herrens engel talte atter til mig og sagde: Sådan skal alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, der vil kæmpe mod Lammets tolv apostle, blive udryddet.

KAPITEL 12

Nefi ser i et syn det forjættede land, dets indbyggerses retfærdighed, ugudelighed og fald, Guds lams komme blandt dem, hvordan de tolv disciple og de tolv apostle vil dømme Israel, og den frastødende og tilsølede tilstand som de, der synker ned i vantro, befinder sig i. Omkring 600–592 f.Kr.

Og det skete, at englen sagde til mig: Se, og betragt dine efter-

kommere og også dine brødres efterkommere. Og jeg så og betragtede det "forjættede land; og jeg betragtede mængder af folk, ja, de så ud til at være ligeså talrige som havets sand.

2 Og det skete, at jeg så mængder samlet for at kæmpe, den ene mod den anden; og jeg så "krige og rygter om krige og store nedslagtninger ved sværdet blandt mit folk.

3 Og det skete, at jeg så mange slægtled gå bort under krige og stridigheder i landet; og jeg så mange byer, ja, så mange, at jeg ikke talte dem.

4 Og det skete, at jeg så en "tåge af ^bmørke ligge over det forjættede lands overflade, og jeg så lyn, og jeg hørte torden og jordskælv og al slags voldsom støj; og jeg så jorden og klipperne, at de revnede; og jeg så bjerge styrtede i stykker; og jeg så jordens sletter, at de blev brudt op; og jeg så mange byer, at de 'sank; og jeg så mange, at de blev brændt op af ild; og jeg så mange, som styrtede til jorden på grund af dens rystemer.

5 Og det skete, efter at jeg havde set dette, at jeg så "disen af mørke, at den forsvandt fra jordens overflade; og se, jeg så mængder, der ikke var faldet som følge af Herrens store og skrækkelige domme.

6 Og jeg så himlene åbne og "Guds lam stige ned fra himlen;

35a 1 Ne 8:26; 12:18.

36a gs Stolthed.

12 1a gs Forjættet land.

2a En 1:24;

Morm 8:7–8.

gs Krig.

4a Hel 14:20–28.

b 1 Ne 19:10.

c 3 Ne 8:14.

5a 3 Ne 8:20; 10:9.

6a 2 Ne 26:1, 9;

3 Ne 11:3–17.

og han kom ned og viste sig for dem.

7 Og jeg så også og aflægger vidnesbyrd om, at Helligånden faldt på ^atolv andre; og de blev ordineret af Gud og udvalgt.

8 Og englen talte til mig og sagde: Betragt Lammets tolv disciple, som er udvalgt til at betjene dine efterkommere.

9 Og han sagde til mig: Husker du Lammets ^atolv apostle? Se, det er dem, der skal ^bdømme Israels tolv stammer; derfor skal de tolv tjenere, der er af dine efterkommere, dømmes af dem; for I er af Israels hus.

10 Og disse ^atolv tjenere, som du ser, skal dømme dine efterkommere. Og se, de er retfærdige for evigt, for som følge af deres tro på Guds lam er deres ^bklæder blevet gjort hvide i hans blod.

11 Og englen sagde til mig: Se! Og jeg så og skuede tre ^aslægtled gå bort i retfærdighed; og deres klæder var hvide ligesom Guds lam. Og englen sagde til mig: Disse er blevet gjort hvide i Lammets blod på grund af deres tro på ham.

12 Og jeg, Nefi, så også mange af det ^afjerde slægtled, der gik bort i retfærdighed.

13 Og det skete, at jeg så jordens mængder samlet.

14 Og englen sagde til mig: Betragt dine efterkommere og også dine brødres efterkommere.

15 Og det skete, at jeg så og skuede folket, der var mine efterkommere, samlet i mængder ^aimod mine brødres efterkommere; og de var samlet for at kæmpe.

16 Og englen talte til mig og sagde: Betragt kilden med ^atilsølet vand, som din far så, ja, den ^bflod, som han talte om; og dens dyb er helvedes ^cdyb.

17 Og ^atågerne af mørke er Djævelens fristelser, som ^bforblinder menneskenes børns øjne og forhærder deres hjerte og forleder dem ind på ^cbrede veje, så de fortæbes og går tabt.

18 Og den store og rummelige ^abygning, som din far så, er menneskenes børns tomme ^bindbildninger og ^cstolthed. Og en stor og skrækkelig ^akløft adskiller dem, ja, ^cretfærdighedens ord fra den evige Gud og den Messias, som er Guds lam, om hvem Helligånden aflægger vidnesbyrd fra verdens begyndelse indtil denne tid og fra denne tid og for evigt.

19 Og mens englen talte disse

7a 3 Ne 12:1; 19:12–13.

9a Luk 6:13.

b Matt 29:28;

L&P 29:12.

gs Dom, den endelige.

10a 3 Ne 27:27;

Morm 3:18–19.

b Åb 7:14;

Alma 5:21–27;
13:11–13;

3 Ne 27:19–20.

11a 2 Ne 26:9–10;

3 Ne 27:30–32.

12a Alma 45:10–12;

Hel 13:5, 9–10;

3 Ne 27:32;

4 Ne 1:14–27.

15a Morm 6.

16a gs Tilsølethed.

b 1 Ne 8:13; 15:26–29.

c gs Helvede.

17a 1 Ne 8:23; 15:24;

L&P 10:20–32.

b gs Frafald.

c Matt 7:13–14.

18a 1 Ne 8:26; 11:35–36.

b Jer 7:24.

c gs Stolthed.

d Luk 16:26;

1 Ne 15:28–30.

e gs Retfærdig,
retfærdighed.

ord, skuede jeg og så, at mine brødrers efterkommere stred mod mine efterkommere i overensstemmelse med englens ord; og på grund af mine efterkommeres stolthed og Djævelens "fristelser så jeg, at mine brødrers efterkommere ^bbesejrede mine efterkommere.

20 Og det skete, at jeg skuede og så det folk, der var mine brødrers efterkommere, at de havde overvundet mine efterkommere; og de drog frem i mængder på landets overflade.

21 Og jeg så dem samlet i mængder; og jeg så "krige og rygter om krige blandt dem, og jeg så mange slægtled gå bort under krige og rygter om krige.

22 Og englen sagde til mig: Se, disse vil "synke ned i vantro.

23 Og det skete, at jeg så, at efter at de var sunket ned i vantro, blev de et "mørkt og frastødende og ^btilsølet folk, fulde af 'dovenskab og alle former for vederstyggeligheder.

KAPITEL 13

Nefi ser i et syn Djævelens kirke blive oprettet blandt ikke-jøderne, opdagelsen og koloniseringen af Amerika, tabet af mange tydelige og dyrebare dele af Bibelen, den deraf følgende tilstand af frafald blandt ikke-jøderne, gengivelsen

af evangeliet, fremkomsten af hellig skrift i de sidste dage og opbygningen af Zion. Omkring 600–592 f.Kr.

Og det skete, at englen talte til mig og sagde: Se! Og jeg så og skuede mange folkeslag og riger.

2 Og englen sagde til mig: Hvad ser du? Og jeg sagde: Jeg ser mange folkeslag og riger.

3 Og han sagde til mig: Det er de ikke-jødiske folkeslag og riger.

4 Og det skete, at jeg blandt de "ikke-jødiske folkeslag så dannelsen af en ^bstor kirke.

5 Og englen sagde til mig: Betragt dannelsen af en kirke, som er yderst vederstyggelig, mere end alle andre kirker, og som "slår Guds hellige ihjel, ja, og torturerer dem og undertrykker dem og lægger et ^bjernnåg på dem og fører dem ned i fangenskab.

6 Og det skete, at jeg så denne "store og vederstyggelige kirke; og jeg så ^bDjævelen, at han var grundlægger af den.

7 Og jeg så også "guld og sølv og silke og skarlagen og fintvævet linned og alle slags kostbare klæder, og jeg så mange skøger.

8 Og englen talte til mig og sagde: Se, guldet og sølvet og silken og skarlagenet og det fintvævede linned og de kostbare klæder

19a gs Fristelse.

^b Jar 1:10;
MormO 1:1–2.

21a Morm 8:8; Moro 1:2.
gs Krig.

22a 1 Ne 15:13;
2 Ne 26:15.

23a 2 Ne 26:33.

^b 2 Ne 5:20–25.
^c gs Doven.

13 4a gs Ikke-jøder.

^b 1 Ne 13:26, 34; 14:3,
9–17.

5a Åb 17:3–6;

1 Ne 14:13.

^b Jer 28:10–14.

6a L&P 88:94.

gs Djævelen –
Djævelens kirke.

^b 1 Ne 22:22–23.

7a Morm 8:36–38.

og skøgerne er denne store og vederstyggelige kirkes ^alyst.

9 Og for at få verdens ros ^aslår de også Guds hellige ihjel og fører dem ned i fangenskab.

10 Og det skete, at jeg så og skuede mange vande; og de skuede ikke-jøderne fra mine brødres efterkommere.

11 Og det skete, at englen sagde til mig: Se, Guds vrede er over dine brødres efterkommere.

12 Og jeg så og skuede en mand blandt ikke-jøderne, som var adskilt fra mine brødres efterkommere af de mange vande, og jeg så ^aGuds Ånd, at den kom ned og påvirkede manden; og han drog ud på de mange vande, ja, over til mine brødres efterkommere, som var i det forjættede land.

13 Og det skete, at jeg så Guds Ånd, at den påvirkede andre ikke-jøder; og de drog ud af fangenskab ud på de mange vande.

14 Og det skete, at jeg så mange ^amængder af ikke-jøder i det ^bforjættede land; og jeg så Guds vrede, at den var over mine brødres efterkommere; og de blev ^cspredt foran ikke-jøderne og blev slået.

15 Og jeg så Herrens Ånd, at den var over ikke-jøderne, og de havde fremgang og fik ^alandet som deres arvelod; og jeg så, at de var hvide og overordentlig

skønne og ^bsmukke, ligesom mit folk, før de blev ^cudryddet.

16 Og det skete, at jeg, Nefi, så, at ikke-jøderne, som var draget ud af fangenskab, ydmygede sig for Herren; og Herrens kraft var med ^adem.

17 Og jeg så, at de ikke-jøder, som de stammede fra, var samlet på vandene og også på land for at kæmpe mod dem.

18 Og jeg så, at Guds kraft var med dem, og også at Guds vrede var over alle dem, der var samlet imod dem for at kæmpe.

19 Og jeg, Nefi, så, at de ikke-jøder, der var draget ud af fangenskab, ved Guds kraft blev ^audfriet af alle andre folkeslags hænder.

20 Og det skete, at jeg, Nefi, så, at de havde fremgang i landet, og jeg så en ^abog, og den blev båret frem blandt dem.

21 Og englen sagde til mig: Forstår du betydningen af bogen?

22 Og jeg sagde til ham: Jeg forstår den ikke.

23 Og han sagde: Se, den udgår af en jødes mund. Og jeg, Nefi, så det; og han sagde til mig: ^aBogen, som du ser, er en ^boptegnelse om ^cjøderne, som indeholder Herrens pagter, som han har sluttet med Israels Hus; og den indeholder også mange af de hellige profeters profetier; og det er en optegnelse i lighed med de indgravninger,

8a Åb 18:10–24;
Morm 8:35–38.

9a Åb 13:4–7.

12a gs Inspiration.

14a 2 Ne 1:11;

Morm 5:19–20.

b gs Forjættet land.

c 1 Ne 22:7–8.

gs Israel – Israels
adsplittelse.

15a 2 Ne 10:19.

b 2 Ne 5:21.

c Morm 6:17–22.

16a L&P 101:80.

19a 2 Ne 10:10–14;

3 Ne 21:4; Eter 2:12.

20a 1 Ne 14:23.

23a 1 Ne 13:38;

2 Ne 29:4–12.

b gs Skrifter.

c 2 Ne 3:12.

der findes på ^abronzepladerne, bortset fra at der ikke er så mange; alligevel indeholder de Herrens pagter, som han har sluttet med Israels hus; derfor er de af stor værdi for ikke-jøderne.

24 Og Herrens engel sagde til mig: Du har set, at bogen udgik af en jødes mund, og da den udgik af en jødes mund, indeholdt den Herrens evangeliums fylde, han, om hvem de tolv apostle aflægger vidnesbyrd; og de aflægger vidnesbyrd i overensstemmelse med den sandhed, der er i Guds lam.

25 For se, dette udgår i renhed fra ^ajøderne til ^bikke-jøderne i overensstemmelse med den sandhed, der er i Gud.

26 Og efter at det ved Lammets tolv apostles hænder er udgået fra jøderne ^atil ikke-jøderne, ser du dannelsen af den ^bstore og vederstyggelige ^ckirke, som er yderst vederstyggelig, mere end alle andre kirker; for se, de har ^dborttaget mange dele fra Lammets evangelium, som er ^etydelige og yderst dyrebare, og også mange af Herrens pagter har de taget bort.

27 Og alt dette har de gjort, så de kunne fordreje Herrens rette veje, så de kunne forblinde menneskenes børns øjne og forhærde deres hjerte.

28 Således ser du, at efter at bogen er gået igennem hænderne på den store og vederstygg-

gelige kirke, at der er mange tydelige og dyrebare ting, der er taget bort fra bogen, som er Guds lams bog.

29 Og efter at disse tydelige og dyrebare ting er blevet taget bort, går den ud til alle de ikke-jødiske folkeslag, og efter at den er gået ud til alle de ikke-jødiske folkeslag, ja, endog over de mange vande, som du har set, sammen med de ikke-jøder, der er draget ud af fangenskab, ser du – at på grund af de mange tydelige og dyrebare ting, som er blevet taget bort fra bogen, som var tydelige for menneskenes børn at forstå i overensstemmelse med den tydelighed, der er i Guds lam – at på grund af det, der er taget bort fra Lammets evangelium, snubler overordentligt mange, ja, således at Satan har stor magt over dem.

30 Alligevel ser du, at de ikke-jøder, som er draget ud af fangenskab og ved Guds kraft er blevet hævet op over alle andre folkeslag på overfladen af det land, som er udsøgt, mere end alle andre lande, hvilket er det land, som Gud Herren har sluttet pagt med din far om, at hans efterkommere skulle have som deres ^aarveland; derfor ser du, at Gud Herren ikke vil tillade, at ikke-jøderne helt udrydder den ^bblanding af dine efterkommere, som er blandt dine brødre.

31 Ej heller vil han tillade,

23d 1 Ne 5:10–13.

25a 2 Ne 29:4–6; L&P 3:16.

gs Jøder.

b gs Ikke-jøder.

26a Matt 21:43.

b 1 Ne 13:4–6; 14:3, 9–17.

c gs Frafald – Frafald i den tidlige kristne kirke.

d Morm 8:33;

Moses 1:41.

e 1 Ne 14:20–26;

TA 1:8.

30a gs Forjættet land.

b Alma 45:10–14.

at ikke-jøderne "udrydder dine brødres efterkommere.

32 Ej heller vil Gud Herren tillade, at ikke-jøderne for evigt forbliver i den forfærdelige tilstand af blindhed, som du ser, de er i på grund af, at de tydelige og yderst dyrebare dele af Lammets evangelium er blevet holdt tilbage af den "vederstygge kirke, hvis dannelse du har set.

33 Derfor siger Guds lam: Jeg vil være barmhjertig mod ikke-jøderne ved at hjem søge resten af Israels hus med hårde straffedomme.

34 Og det skete, at Herrens engel talte til mig og sagde: Se, siger Guds lam, efter at jeg har hjem søgt "resten af Israels hus – og den rest, som jeg taler om, er din fars efterkommere – altså, efter at jeg har hjem søgt dem med straffedomme og slået dem ved ikke-jødernes hånd, og efter at ikke-jøderne har ^bsnublet overordentlig meget på grund af de yderst tydelige og dyrebare dele af Lammets 'evangelium, som er blevet holdt tilbage af den vederstyggelige kirke, som er skøgernes moder, siger Lammet – vil jeg være barmhjertig mod ikke-jøderne på den dag, således at jeg ved min

egen kraft vil ^dbringe meget af mit evangelium, som vil være tydeligt og dyrebart, frem til dem, siger Lammet.

35 For se, siger Lammet, jeg vil give mig til kende for dine efterkommere, så de vil skrive meget, som jeg vil forkynde for dem, og som vil være tydeligt og dyrebart; og efter at dine efterkommere er blevet udryddet og er sunket ned i van tro og ligeså dine brødres efterkommere, se, da skal "dette blive skjult for at komme frem til ikke-jøderne ved Lammets gave og kraft.

36 Og i dette skal mit "evangelium skrives, siger Lammet og min ^bklippe og min frelse.

37 Og "velsignede er de, der forsøger at bringe mit ^bZion frem på den dag, for de skal få Helligåndens 'gave og kraft, og hvis de ^dholder ud indtil enden, skal de blive løftet op på den yderste dag og skal blive frelst i Lammets evigtvarende 'rige; og de, der ^fforkynder fred, ja, tider om stor glæde, hvor herlige skal de ikke være på bjergene.

38 Og det skete, at jeg så resten af mine brødres efterkommere og også Guds lams "bog, som var udgået af jødens mund, at den kom frem fra ikke-jøderne

31a 2 Ne 4:7; 10:18–19;
Jakob 3:5–9;
Hel 15:12; 3 Ne 16:8–9;
Morm 5:20–21.
32a gs Djævelen –
Djævelens kirke.
34a gs Josef, Jakobs søn.
^b 1 Ne 14:1–3;
2 Ne 26:20.
^c gs Evangelium.

^d L&P 10:62.
gs Gengivelse af
evangeliet.
35a 2 Ne 27:6; 29:1–2.
gs Mormons Bog.
36a 3 Ne 27:13–21.
^b Hel 5:12;
3 Ne 11:38–39.
gs Klippe.
37a L&P 21:9.

^b gs Zion.
^c gs Helligåndsgaven.
^d 3 Ne 27:16.
gs Udholdenhed.
^e gs Celestial herlighed.
^f Es 52:7;
Mosi 15:14–18;
3 Ne 20:40.
38a 1 Ne 13:23;
2 Ne 29:4–6.

^btil resten af mine brødres efterkommere.

39 Og efter at den var kommet frem til dem, så jeg andre ^abøger, der kom frem ved Lammets kraft fra ikke-jøderne til dem for at ^boverbevise ikke-jøderne og resten af mine brødres efterkommere og også de jøder, der var spredt over hele jordens overflade, om, at profeternes og Lammets tolv apostles optegnelser er ^csande.

40 Og englen talte til mig og sagde: Disse ^asidste optegnelser, som du har set blandt ikke-jøderne, skal ^bstadfæste sandheden af de ^cførste, som kommer fra Lammets tolv apostle, og skal kundgøre de tydelige og dyrebare ting, som er blevet taget bort fra dem, og skal kundgøre for alle stammer, tungemål og folk, at Guds lam er den evige Faders Søn og verdens ^dfrelser, og at alle mennesker skal komme til ham, ellers kan de ikke blive frelst.

41 Og de skal komme i overensstemmelse med de ord, der skal blive stadfæstet ved Lammets mund, og Lammets ord skal blive kundgjort i dine efterkommeres optegnelser, såvel som i Lammets tolv apostles optegnelser; derfor skal de

stadfæste hinanden i ^aét; for der er ^bén Gud og én ^cHyrde over hele jorden.

42 Og den tid kommer, da han vil give sig til kende for alle folkeslag, både for ^ajøderne og også for ikke-jøderne; og efter at han har givet sig til kende for jøderne og også for ikke-jøderne, så skal han give sig til kende for ikke-jøderne og også for jøderne, og de ^bsidste skal blive de første, og de ^cførste skal blive de sidste.

KAPITEL 14

En engel fortæller Nefi om de vel-signelser og forbandelser, der vil falde på ikke-jøderne – Der er kun to kirker: Guds lams kirke og Djævelens kirke – Guds hellige i alle folkeslag bliver forfulgt af den store og vederstyggelige kirke – Apostlen Johannes skal skrive om verdens ende. Omkring 600–592 f.Kr.

Og det skal ske, at hvis ^aikke-jøderne vil lytte til Guds lam på den dag, da han giver sig til kende for dem i ord og også i ^bkraft, ja, i handling, for derved at tage deres ^canstødssten bort – 2 og ikke forhærder hjertet mod Guds lam, skal de blive regnet blandt din fars efterkom-

38b Morm 5:15.

39a gs Skrifter – Profetier om skrifter som skal komme frem.

b Ez 37:15–20;
2 Ne 3:11–12.

c 1 Ne 14:30.

40a 2 Ne 26:16–17; 29:12.
gs Mormons Bog.

b Morm 7:8–9.

c gs Bibelen.

d Se Mormons Bogs titelblad. Moses 1:6.

41a Ez 37:17.

b 5 Mos 6:4;
Joh 17:21–23;
2 Ne 31:21.

c gs Gode hyrde.

42a L&P 90:8–9; 107:33;
112:4.

b Jakob 5:63.

c Luk 13:30;

1 Ne 15:13–20.

14 1a 3 Ne 16:6–13.
gs Ikke-jøder.

b 1 Thess 1:5;

1 Ne 14:14;

Jakob 6:2–3.

c Es 57:14; 1 Ne 13:29,
34; 2 Ne 26:20.

mere; ja, de skal blive "regnet blandt Israels hus; og de skal blive et ^bvelsignet folk i det forjættede land for evigt; de skal ikke mere blive ført ned i fangenskab, og Israels hus skal ikke mere blandes sammen med andre.

3 Og den store "grav, som er blevet gravet for dem af den store og vederstyggelige kirke, der blev grundlagt af Djævelen og hans børn, så han kan forlede menneskenes sjæl ned til helvede – ja, den store grav, der er blevet gravet til menneskenes undergang, skal fyldes med dem, der gravede den, til deres egen fuldstændige undergang, siger Guds lam; ikke sjælens undergang, ud over at den kastes i det ^bhelvede, der ingen ende har.

4 For se, dette er i overensstemmelse med Djævelens fangenskab og også i overensstemmelse med Guds retfærdighed over for alle dem, der udøver ugudelighed og vederstyggeligheder for ham.

5 Og det skete, at englen talte til mig, Nefi, og sagde: Du har set, at hvis ikke-jøderne omvender sig, skal det gå dem vel, og du kender også til Herrens pagter med Israels hus, og du har også hørt, at

den, der ikke "omvender sig, skal fortabes.

6 Derfor, "ve ikke-jøderne, dersom de forhæder hjertet mod Guds lam.

7 For den tid kommer, siger Guds lam, da jeg vil udføre et "stort og et forunderligt værk blandt menneskenes børn; et værk som skal være evigtvarende på enten den ene eller på den anden måde – enten ved at overbevise dem, så de opnår fred og ^bevigt liv, eller så de overgives til deres hjertes hårdhed og deres sinds blindhed, så de bliver ført ned til fangenskab og også til undergang, både timeligt og åndeligt, i overensstemmelse med Djævelens "fangenskab, som jeg har talt om.

8 Og det skete, at da englen havde talt disse ord, sagde han til mig: Erindrer du Faderens "pagter med Israels hus? Jeg sagde til ham: Ja.

9 Og det skete, at han sagde til mig: Se og betragt den store og vederstyggelige kirke, som er vederstyggelighedernes moder, og hvis grundlægger er "Djævelen.

10 Og han sagde til mig: Se, der er kun "to kirker; den ene er Guds lams kirke, og den ^banden er Djævelens kirke; den, der derfor ikke tilhører Guds lams

2a Gal 3:7, 29;
2 Ne 10:18–19;
3 Ne 16:13; 21:6, 22;
Abr 2:9–11.
b 2 Ne 6:12; 10:8–14;
3 Ne 16:6–7; 20:27.
3a 1 Ne 22:14;
L&P 109:25.
b gs Fordømmelse;

Helvede.
5a gs Omvendelse.
6a 2 Ne 28:32.
7a Es 29:14;
1 Ne 22:8;
2 Ne 27:26; 29:1–2;
L&P 4:1.
gs Gengivelse af evangeliet.

b gs Evigt liv.
c 2 Ne 2:26–29;
Alma 12:9–11.
8a gs Abrahamske pagt.
9a 1 Ne 15:35;
L&P 1:35.
gs Djævelen.
10a 1 Ne 22:23.
b 1 Ne 13:4–6, 26.

kirke, tilhører den store kirke, som er vederstyggelighedernes moder; og hun er hele jordens 'skøge.

11 Og det skete, at jeg så og betragtede hele jordens skøge, og hun sad på mange "vande; og ^bhun havde herredømme over hele jorden, blandt alle folkeslag, stammer, tungemål og folk.

12 Og det skete, at jeg så Guds lams kirke, og dens antal var "lille på grund af ugudeligheden og vederstyggelighederne hos skøgen, der sad på mange vande; alligevel så jeg, at Lammets kirke, som var Guds hellige, også var ^boveralt på jordens overflade; og deres herredømme på jordens overflade var lille på grund af ugudeligheden hos den store skøge, som jeg så.

13 Og det skete, at jeg så, at vederstyggelighedernes store moder samlede mængder sammen overalt på jordens overflade blandt alle de ikke-jødiske folkeslag for at "kæmpe mod Guds lam.

14 Og det skete, at jeg, Nefi, så Guds lams kraft, at den kom ned over de hellige i Lammets kirke og over Herrens pagtsfolk, som var spredt over hele jordens overflade, og de blev udrustet med retfærdighed og med Guds "kraft i stor herlighed.

15 Og det skete, at jeg så, at Guds vrede blev "udøst over den store og vederstyggelige kirke, således at der var krige og rygter om krige blandt alle jordens ^bfolkeslag og stammer.

16 Og eftersom der opstod "krige og rygter om krige blandt alle de folkeslag, der tilhørte vederstyggelighedernes moder, talte englen til mig og sagde: Se Guds vrede over skøgenes moder; og se, du ser alt dette –

17 og når den "dag kommer, da Guds ^bvrede bliver udøst over skøgenes moder, som er hele jordens store og vederstyggelige kirke, hvis grundlægger er Djævelen, da, på den dag, skal Faderens "værk begynde ved, at han bereder vejen for opfyldelsen af sine "pagter, som han har sluttet med sit folk, der er af Israels hus.

18 Og det skete, at englen talte til mig og sagde: Se!

19 Og jeg så og skuede en mand, og han var klædt i en hvid kjortel.

20 Og englen sagde til mig: Se "en af Lammets tolv apostle.

21 Se, han skal se og skrive resten af dette, ja, og også meget, som er sket.

22 Og han skal også skrive om verdens ende.

23 Og se, det, som han skal

10c Åb 17:5, 15;

2 Ne 10:16.

11a Jer 51:13; Åb 17:15.

b L&P 35:11.

12a Matt 7:14; 3 Ne 14:14;

L&P 138:26.

b L&P 90:11.

13a Åb 17:1–6; 18:24;

1 Ne 13:5;

L&P 123:7–8.

14a Jakob 6:2;

L&P 38:32–38.

15a L&P 1:13–14.

b Mark 13:8; L&P 87:6.

16a 1 Ne 22:13–14;

Morm 8:30.

17a gs Sidste dage.

b 1 Ne 22:15–16.

c 3 Ne 21:7, 20–29.

gs Gengivelse af evangeliet.

d Morm 8:21, 41.

gs Abrahamske pagt.

20a Åb 1:1–3; 1 Ne 14:27.

skrive, er retfærdigt og sandt; og se, det bliver skrevet i den "bog, som du så udgå af jødens mund; og på det tidspunkt da det udgik af jødens mund, eller på det tidspunkt da bogen udgik af jødens mund, var det, der var skrevet, tydeligt og rent og yderst ^bdyrebart og let at forstå for alle mennesker.

24 Og se, af det, som denne Lammets "apostel skal skrive, er der meget, som du har set; og se, du skal se resten.

25 Men det, som du herefter skal se, skal du ikke skrive, for Gud Herren har ordineret Guds lams apostel, for at han skulle "skrive det.

26 Og også andre, som har levet, til dem har han vist alt, og de har skrevet det; og det er blevet "forseglet for, når Herren anser tiden for at være inde, at komme frem i dets renhed, i overensstemmelse med den sandhed der er i Lammet, til Israels hus.

27 Og jeg, Nefi, hørte og aflægger vidnesbyrd om, at navnet på Lammets apostel var "Johannes ifølge englens ord.

28 Og se, det er mig, Nefi, forbudt at skrive resten af det, som jeg så og hørte; derfor er det, som jeg har skrevet, nok for mig, og jeg har kun skrevet en lille del af det, som jeg så.

29 Og jeg aflægger vidnesbyrd om, at jeg så det, som min "far

så, og Herrens engel gav det til kende for mig.

30 Og nu holder jeg op med at tale angående det, som jeg så, mens jeg var bortrykket i ånden, og skønt alt det, som jeg så, ikke er skrevet ned, så er det, som jeg har skrevet, "sandt. Og således er det. Amen.

KAPITEL 15

Lehis efterkommere skal modtage evangeliet fra ikke-jøderne i de sidste dage – Indsamlingen af Israels hus sammenlignes med et oliventræ, hvis naturlige grene igen bliver podet ind – Nefi udlægger synet om livets træ og taler om Guds retfærdighed i at skille de ugudelige fra de retfærdige. Omkring 600–592 f.Kr.

Og det skete, efter at jeg, Nefi, havde været bortrykket i ånden og set alt dette, at jeg vendte tilbage til min fars telt.

2 Og det skete, at jeg så mine brødre, og de mundhuggedes, den ene med den anden, angående det, som min far havde talt til dem.

3 For han talte i sandhed mange store ting til dem, som var svære at "forstå, medmindre man ville adspørge Herren; og de, som var hårde i hjertet, de så derfor ikke hen til Herren, som de burde.

4 Og se, jeg, Nefi, var bedrøvet

23a 1 Ne 13:20–24;

Morm 8:33.

b 1 Ne 13:28–32.

24a Eter 4:16.

25a Joh 20:30–31;

Åb 1:19.

26a 2 Ne 27:6–23;

Eter 3:21–27; 4:4–7;

L&P 35:18;

JS–H 1:65.

27a Åb 1:1–3.

29a 1 Ne 8.

30a 2 Ne 33:10–14.

15 3a 1 Kor 2:10–12;

Alma 12:9–11.

på grund af deres hjertes hårdhed, og også på grund af det, som jeg havde set, og fordi jeg vidste, at det uundgåeligt måtte ske på grund af menneskenes børns store ugudelighed.

5 Og det skete, at jeg blev overvældet på grund af mine trængsler, for jeg mente, at mine "trængsler var store, større end alle andre, på grund af ^budryddelsen af mit folk, for jeg havde set deres fald.

6 Og det skete, efter at jeg havde samlet "kræfter, at jeg talte til mine brødre, idet jeg ønskede at vide af dem årsagen til deres mundhuggerier.

7 Og de sagde: Se, vi kan ikke forstå de ord, som vor far har talt angående oliventræets naturlige grene og også angående ikke-jøderne.

8 Og jeg sagde til dem: Har I "adspurgt Herren?

9 Og de sagde til mig: Det har vi ikke, for Herren giver ikke noget sådant til kende for os.

10 Se, jeg sagde til dem: Hvordan kan det være, at I ikke holder Herrens befalinger? Hvordan kan det være, at I vil fortabes på grund af jeres hjertes "hårdhed?

11 Husker I ikke, hvad Herren har sagt?: Hvis I ikke forhærder

hjertet og "adspørger mig i tro, overbeviste om at I skal modtage, og med flid i at holde mine befalinger, da skal dette visse gives til kende for jer.

12 Se, jeg siger jer, at Israels hus blev sammenlignet med et oliventræ af Herrens Ånd, som var i vor far; og se, er vi ikke brækket af fra Israels hus, og er vi ikke en "gren af Israels hus?

13 Og se, det, som vor far mener med indpodningen af de naturlige grene ved ikke-jødernes fylde, er, at i de sidste dage, når vore efterkommere er "sunket ned i vantro, ja, efter et tidsrum af mange år og mange slægtled, efter at ^bMessias giver sig til kende for menneskenes børn i legemet, da skal fylden af Messias' "evangelium komme til ikke-jøderne, og fra "ikke-jøderne til resten af vore efterkommere –

14 og på den dag skal resten af vore "efterkommere erfare, at de er af Israels hus, og at de er Herrens ^bpagtsfolk; og da skal de kende og komme til "kundskab om deres forfædre og også til kundskab om deres forløseres evangelium, som blev forkyndt for deres fædre af ham; derfor skal de komme til kundskab om deres forløser og

5a gs Modgang.

b En 1:13; Morm 6:1.

6a Moses 1:10;

JS-H 1:20, 48.

8a Mosi 26:13;

Alma 40:3.

gs Bøn.

10a gs Frafald.

11a Jak 1:5–6; En 1:15;

Moro 7:26;

L&P 18:18.

gs Bede.

12a 1 Mos 49:22–26;

1 Ne 10:12–14; 19:24.

gs Lehi, Nefis far.

13a 1 Ne 12:22–23;

2 Ne 26:15.

b gs Messias.

c gs Evangelium.

d 1 Ne 13:42; 22:5–10;

L&P 14:10.

gs Ikke-jøder.

14a 2 Ne 10:2;

3 Ne 5:21–26; 21:4–7.

b gs Abrahamske pagt.

c 2 Ne 3:12; 30:5;

Morm 7:1, 9–10;

L&P 3:16–20. Se også

Mormons Bogs

titelblad.

hver enkelt detalje af hans lære, så de kan vide, hvordan de kan komme til ham og blive frelst.

15 Og vil de så ikke på den dag fryde sig og prise deres evige Gud, deres ^aklippe og deres frelse? Ja, vil de så ikke på den dag få styrke og næring fra det sande ^bvintræ? Ja, vil de ikke komme til Guds sande fold?

16 Se, jeg siger jer: Jo, de skal igen huskes blandt Israels hus; de skal, da de er en naturlig gren af oliventræet, blive ^apodet ind på det sande oliventræ.

17 Og dette er, hvad vor far mener; og han mener, at det ikke vil ske, førend efter at de er blevet spredt af ikke-jøderne; og han mener, at det vil ske ved ikke-jøderne, så Herren kan vise sin magt for ikke-jøderne af netop den årsag, at han vil blive ^aforkastet af jøderne eller af Israels hus.

18 Vor far har derfor ikke alene talt om vore efterkommere, men også om hele Israels hus, idet han henviste til den pagt, der skal opfyldes i de sidste dage, hvilken pagt Herren sluttede med vor fader Abraham, da han sagde: I dine ^aefterkommere skal alle jordens slægter blive velsignet.

19 Og det skete, at jeg, Nefi, talte meget til dem om dette; ja,

jeg talte til dem om jødernes ^agenrejsning i de sidste dage.

20 Og jeg fortalte dem de ord, som ^aEsajas talte om genrejsningen af jøderne eller af Israels hus; og efter at de var genrejst, skulle de ikke mere blandes med andre, ej heller skulle de spredes igen. Og det skete, at jeg talte mange ord til mine brødre, så de blev formildet og ^bydmygede sig for Herren.

21 Og det skete, at de talte til mig igen og sagde: Hvad betyder det, som vor far så i en drøm? Hvad betyder det ^atræ, som han så?

22 Og jeg sagde til dem: Det var et billede på ^alivets træ.

23 Og de sagde til mig: Hvad betyder den ^ajernstang, som vor far så, og som førte til træet?

24 Og jeg sagde til dem, at det var ^aGuds ord, og at den, der ville lytte til Guds ord og ville ^bholde fast ved det, de skulle aldrig fortabes, ej heller kunne ^cModstanderens ^dfristelser og brændende ^epile overvælde dem, så de blev blinde, og føre dem bort til undergang.

25 Derfor formanede jeg, Nefi, dem til at give ^aagt på Herrens ord; ja, med hele min sjæls styrke og med alle de evner, som jeg besad, formanede jeg dem til, at de skulle give agt

15a gs Klippe.

b 1 Mos 49:11;

Joh 15:1.

16a Jakob 5:60–68.

17a gs Korsfæstelse.

18a 1 Mos 12:1–3;

Abr 2:6–11.

19a 1 Ne 19:15.

gs Israel – Israels

indsamling.

20a 1 Ne 19:23.

b 1 Ne 16:5, 24, 39.

21a 1 Ne 8:10–12.

22a 1 Ne 11:4, 25;

Moses 3:9.

23a 1 Ne 8:19–24.

24a gs Guds ord.

b 1 Ne 8:30;

2 Ne 31:20.

c gs Djævelen.

d 1 Ne 8:23.

gs Fristelse.

e Ef 6:16;

L&P 3:8; 27:17.

25a L&P 11:2; 32:4;

84:43–44.

på Guds ord og huske altid at holde hans befalinger i alt.

26 Og de sagde til mig: Hvad betyder den ^aflod med vand, som vor far så?

27 Og jeg sagde til dem, at det ^avand, som min far så, var ^btilsølethed; og at hans sind var så opslugt af andet, at han ikke opfattede vandets tilsølethed.

28 Og jeg sagde til dem, at den udgjorde en forfærdelig ^akløft, som adskilte de ugudelige fra livets træ og også fra Guds hellige.

29 Og jeg sagde til dem, at den var et billede på det forfærdelige ^ahelvede, som englen fortalte mig var beredt for de ugudelige.

30 Og jeg sagde til dem, at vor far også så, at Guds ^aretfærdighed ligeledes skilte de ugudelige fra de retfærdige; og skæret derfra var som skæret fra en flammende ild, der stiger op til Gud for evigt og altid og ikke har nogen ende.

31 Og de sagde til mig: Betyder det legemets pinsel i ^aprøvens dage, eller betyder det sjælens endelige tilstand efter det timelige legemes ^bdød, eller tales der om det, der er timeligt?

32 Og det skete, at jeg sagde til dem, at det var et billede på både det timelige og det ånde-

lige; for den dag skulle komme, da de skulle dømmes for deres ^agerninger, ja, de gerninger, der blev gjort med det timelige legeme i deres prøves dage.

33 Hvis de derfor skulle ^adø i deres ugudelighed, måtte de også blive ^bforstået med hensyn til det, der er åndeligt, og som hører til retfærdighed; derfor måtte de blive ført frem for Gud for at blive ^cdømt efter deres ^agerninger; og hvis deres gerninger har været tilsølethed, må de selv nødvendigvis være ^atilsølede; og hvis de er tilsølede, må det nødvendigvis være sådan, at de ikke kan ^fbo i Guds rige; om så var, måtte Guds rige også være tilsølet.

34 Men se, jeg siger jer: Guds rige er ikke ^atilsølet, og der kan ikke komme noget urent ind i Guds rige; derfor må der nødvendigvis være beredt et tilsølet sted til det, der er tilsølet.

35 Og der er beredt et sted, ja, det forfærdelige ^ahelvede, som jeg har talt om, og ^bDjævelen er den, der har beredt det; derfor er menneskesjælens endelige tilstand at bo i Guds rige eller at blive stødt ud på grund af den ^cretfærdighed, som jeg har talt om.

36 Derfor er de ugudelige

26a 1 Ne 8:13.

27a 1 Ne 12:16.

b gs Tilsølethed.

28a Luk 16:26;

1 Ne 12:18; 2 Ne 1:13.

29a gs Helvede.

30a gs Retfærdig, retfærdighed.

31a Alma 12:24; 42:10; Hel 13:38.

b Alma 40:6, 11–14.

32a gs Gerninger.

33a Mosi 15:26;

Moro 10:26.

b Alma 12:12–16; 40:26.

c gs Dom, den endelige.

d 3 Ne 27:23–27.

e 2 Ne 9:16; L&P 88:35.

f Sl 15:1–5; 24:3–4;

Alma 11:37;

L&P 76:50–70;

Moses 6:57.

34a gs Tilsølethed.

35a 2 Ne 9:19; Mosi 26:27. gs Helvede.

b 1 Ne 14:9; L&P 1:35.

c gs Retfærdig, retfærdighed.

udelukket fra de retfærdige og også fra "livets træ, hvis frugt er yderst dyrebar og yderst ^bønskværdig, mere end alle andre frugter; ja, og den er den ^cstørste af alle Guds "gaver. Og således talte jeg til mine brødre. Amen.

KAPITEL 16

De ugudelige anser sandheden for at være hård – Lehis sønner gifter sig med Ismaels døtre – Liahona viser dem vej i ørkenen – Budskaber fra Herren skrives på Liahona fra tid til anden – Ismael dør, hans familie murrer på grund af trængsler. Omkring 600–592 f.Kr.

Og se, det skete, at efter at jeg, Nefi, var færdig med at tale til mine brødre, se, da sagde de til mig: Du har kundgjort os hårde ord, mere end vi er i stand til at bære.

2 Og det skete, at jeg sagde til dem, at jeg vidste, at jeg havde talt hårde ord imod de ugudelige i overensstemmelse med sandheden; og de retfærdige har jeg retfærdiggjort og vidnet om, at de skulle blive løftet op på den yderste dag; derfor anser de "skyldige ^bsandheden for at være hård, for den ^cskærer dem til deres inderste.

3 Og se, mine brødre, hvis I var retfærdige og var villige til

at lytte til sandheden og give agt på den, så I kunne "vandre retsindigt for Gud, da ville I ikke murre over sandheden og sige: Du taler hårde ord imod os.

4 Og det skete, at jeg, Nefi, med al flid formanede mine brødre til at holde Herrens befalinger.

5 Og det skete, at de "ydmygede sig for Herren i en sådan grad, at jeg blev glad og nærede store forhåbninger for dem om, at de ville vandre på retfærdighedens stier.

6 Se, alt dette blev sagt og gjort, mens min far boede i et telt i den dal, som han kaldte Lemuel.

7 Og det skete, at jeg, Nefi, tog en af Ismaels "døtre til ^bhustru; og mine brødre tog sig også hustruer blandt Ismaels døtre; og ^cZoram tog den ældste af Ismaels døtre til hustru.

8 Og således havde min far opfyldt alle Herrens befalinger, som var blevet givet ham. Og jeg, Nefi, var også blevet overordentlig velsignet af Herren.

9 Og det skete, at Herrens røst talte til min far om natten og befalede ham, at han den næste dag skulle rejse ud i ørkenen.

10 Og det skete, at da min far stod op om morgenen og gik hen til teltdøren, så han til sin store forbavselse en rund "kugle af kunstfærdig forarbejdning ligge på jorden; og den var af

36a 1 Mos 2:9;

2 Ne 2:15.

b 1 Ne 8:10–12;

Alma 32:42.

c L&P 6:13.

d L&P 14:7.

gs Evigt liv.

16 2a Joh 3:20; 2 Ne 33:5;

En 1:23; Hel 14:10.

gs Skyld.

b Ordsp 15:10;

2 Ne 1:26; 9:40;

Hel 13:24–26.

c ApG 5:33;

Mosi 13:7.

3a L&P 5:21.

gs Vandre, vandre med Gud.

5a 1 Ne 16:24, 39; 18:4.

7a 1 Ne 7:1.

b gs Ægteskab.

c 1 Ne 4:35; 2 Ne 5:5–6.

10a Alma 37:38–46.

gs Liahona.

ren bronze. Og inde i kuglen var der to spindler; og den ene viste den retning, i hvilken vi skulle drage ud i ørkenen.

11 Og det skete, at vi samlede alt det, vi skulle have med ud i ørkenen, og resten af den proviant, som Herren havde givet os; og vi tog frø med af enhver slags, for at vi kunne tage dem med ud i ørkenen.

12 Og det skete, at vi tog vore telte og drog ud i ørkenen over floden Laman.

13 Og det skete, at vi rejste i et tidsrum af fire dage i næsten syd-sydøstlig retning, og vi slog igen vore telte op; og vi gav stedet navnet Shazer.

14 Og det skete, at vi tog vore buer og vore pile og gik ud i ørkenen for at nedlægge føde til vore familier; og efter at vi havde nedlagt føde til vore familier, vendte vi igen tilbage til vore familier i ørkenen til stedet Shazer. Og vi drog igen ud i ørkenen, idet vi fulgte samme retning og holdt os til ørkenens mest frugtbare dele, som lå i grænseegnene nær "Det røde Hav.

15 Og det skete, at vi rejste i et tidsrum af mange dage, mens vi nedlagde føde undervejs med vore buer og vore pile og vore sten og vore slynger.

16 Og vi fulgte kuglens "anvisninger, som ledte os til de mere frugtbare dele af ørkenen.

17 Og efter at vi havde rejst i et tidsrum af mange dage, slog

vi vore telte op for en tid, så vi igen kunne hvile os og skaffe føde til vore familier.

18 Og det skete, at da jeg, Nefi, gik ud for at nedlægge føde, se, da knækkede jeg min bue, som var lavet af rent "stål; og efter at jeg havde knækket min bue, se, da blev mine brødre vrede på mig på grund af tabet af min bue, for vi fik ikke fat i nogen føde.

19 Og det skete, at vi vendte tilbage til vore familier uden føde, og da de var meget udmattede på grund af deres vandring, led de meget under manglen på føde.

20 Og det skete, at Laman og Lemuel og Ismaels sønner begyndte at murre overordentlig meget på grund af deres lidelser og trængsler i ørkenen; og også min far begyndte at murre imod Herren sin Gud; ja, og de var alle overordentlig sorgfulde, så de endog murrede imod Herren.

21 Se, det skete, at da jeg, Nefi, var blevet plaget af mine brødre på grund af tabet af min bue, og da deres buer havde mistet deres spændstighed, begyndte det at blive overordentlig vanskeligt, ja, således at vi ikke kunne få fat i nogen føde.

22 Og det skete, at jeg, Nefi, talte meget til mine brødre, fordi de igen havde forhærdet hjertet, så de endog "beklagede sig over Herren deres Gud.

23 Og det skete, at jeg, Nefi, ud af træ lavede en bue, og ud

14a L&P 17:1.
16a 1 Ne 16:10, 16, 26;
18:12;

Alma 37:38–46.
18a 2 Sam 22:35.
22a 2 Mos 16:8;

4 Mos 11:1.

af en lige pind en pil; derfor bevæbnede jeg mig med en bue og en pil, med en slynge og med sten. Og jeg sagde til min "far: Hvor skal jeg gå hen for at skaffe føde?

24 Og det skete, at han "adspurgte Herren, for de havde ydmyget sig på grund af mine ord; for jeg sagde meget til dem af al min sjæls styrke.

25 Og det skete, at Herrens røst kom til min far; og han blev virkelig "revset på grund af sin murren imod Herren, i en sådan grad at han blev bragt ned i sorgens dyb.

26 Og det skete, at Herrens røst sagde til ham: Se på kuglen, og betragt det, der er skrevet.

27 Og det skete, at da min far så det, der var skrevet på kuglen, frygtede og bævede han overordentlig meget og ligeså mine brødre og Ismaels sønner og vore hustruer.

28 Og det skete, at jeg, Nefi, så de visere, der var i kuglen, at de virkede i overensstemmelse med den "tro og flid og agtpågivenhed, som vi viste dem.

29 Og der var også skrevet en ny indskrift på dem, som var tydelig at læse, og som gav os "forståelse, hvad angår Herrens veje; og den blev skrevet og ændret fra tid til anden i overensstemmelse med den tro og flid, som vi viste

den. Og således ser vi, at Herren ved ^bsmå midler kan frembringe store ting.

30 Og det skete, at jeg, Nefi, gik op mod toppen af bjerget i overensstemmelse med de anvisninger, der blev givet på kuglen.

31 Og det skete, at jeg nedlagde vilde dyr, således at jeg skaffede føde til vore familier.

32 Og det skete, at jeg vendte tilbage til vore telte bærende på de dyr, som jeg havde nedlagt; og da de så, at jeg havde skaffet føde, hvor stor var da ikke deres glæde! Og det skete, at de ydmygede sig for Herren og gav ham tak.

33 Og det skete, at vi genoptog vor rejse og rejste i omtrent samme retning som i begyndelsen; og efter at vi havde rejst i et tidsrum af mange dage, slog vi atter vore telte op, så vi kunne blive der en tid.

34 Og det skete, at "Ismael døde og blev begravet på det sted, der blev kaldt Nahom.

35 Og det skete, at Ismaels døtre sørgede overordentlig meget på grund af tabet af deres far og på grund af deres "trængsler i ørkenen; og de murrede imod min far, fordi han havde ført dem ud af Jerusalems land, og sagde: Vor far er død, ja, og vi har vandret meget i ørkenen, og vi har lidt megen trængsel, sult, tørst og udmattel-

23a 2 Mos 20:12;
Mosi 13:20.

24a gs Bøn.

25a Eter 2:14.

gs Revselse.

28a Alma 37:40.
gs Tro.

29a gs Forståelse.

b 2 Kong 5:13;

Jak 3:4;

Alma 37:6–7, 41;
L&P 123:16.

34a 1 Ne 7:2–6.

35a gs Modgang.

se; og efter alle disse lidelser skal vi omkomme i ørkenen af sult.

36 Og således murrede de imod min far og også imod mig, og de nærrede ønske om at vende tilbage til Jerusalem igen.

37 Og Laman sagde til Lemuel og også til Ismaels sønner: Se, lad os "slå vor far ihjel, og også vor bror Nefi, som har taget det på sig selv at være ^bhersker og lærer for os, som er hans ældre brødre.

38 Se, han siger, at Herren har talt med ham, og også at "engle har betjent ham. Men se, vi ved, at han lyver for os; og han fortæller os dette, og han gør meget ved hjælp af sine snedige kneb, for at han kan bedrage vore øjne, idet han måske tænker, at han kan føre os bort til en eller anden fremmed ørken; og efter at han har ført os bort, har han tænkt sig at gøre sig selv til konge og hersker over os, så han kan gøre med os efter sin vilje og sit behag. Og på den måde vakte min bror Laman deres hjerte til vrede.

39 Og det skete, at Herren var med os, ja, selve Herrens røst kom og talte mange ord til dem og "revsede dem overordentlig meget; og efter at de var blevet revset af Herrens røst, vendte de sig fra deres vrede og omvendte sig fra deres synder, således at Herren igen velsignede os med føde, så vi ikke omkom.

KAPITEL 17

Nefi bliver befalet at bygge et skib – Hans brødre sætter sig op imod ham – Han formaner dem ved at genfortælle for dem historien om Guds måder at handle med Israel på – Nefi bliver fyldt af Guds kraft – Hans brødre forbydes at røre ham for ikke at visne som et tørret siv. Omkring 592–591 f.Kr.

Og det skete, at vi genoptog vor rejse ud i ørkenen; og vi rejste næsten stik øst fra da af. Og vi rejste og vadede gennem megen trængsel i ørkenen; og vore kvinder fødte børn i ørkenen.

2 Og så store var Herrens velsignelser til os, at mens vi levede af "råt kød i ørkenen, gav vore kvinder rigelig die til deres børn, og de var stærke, ja, lige så stærke som mændene; og de begyndte at bære vandringerne uden murren.

3 Og således ser vi, at Guds befalinger skal blive opfyldt. Og dersom menneskenes børn "holder Guds befalinger, giver han dem næring og styrker dem og sørger for midler, hvorved de kan udføre det, som han har befalet dem; derfor ^bsørgede han for midler for os, mens vi opholdt os i ørkenen.

4 Og vi opholdt os i ørkenen i et tidsrum af mange år, ja, hele otte år.

5 Og vi kom til det land, som

37a 1 Ne 17:44.
gs Mord.
b 1 Mos 37:9–11;
1 Ne 2:22; 18:10.

38a 1 Ne 3:30–31; 4:3.
39a gs Revselse.
17 2a 1 Ne 17:12.
3a Mosi 2:41;

Alma 26:12.
gs Lydighed.
b 1 Ne 3:7.

vi kaldte Overflod på grund af dets megen frugt og ligeledes vilde honning; og alt dette var beredt af Herren, for at vi ikke skulle omkomme. Og vi så havet, som vi kaldte Irreantum, der, når det bliver oversat, betyder mange vande.

6 Og det skete, at vi slog vore telte op ved kysten; og til trods for, at vi havde lidt mange "trængsler og haft mange vanskeligheder, ja, endog så mange, at vi ikke kan nedskrive dem alle, frydede vi os overordentlig meget, da vi kom til kysten; og vi kaldte stedet Overflod på grund af dets megen frugt.

7 Og det skete, efter at jeg, Nefi, havde været i Overflodens land i et tidsrum af mange dage, at Herrens røst kom til mig og sagde: Rejs dig, og gå op på bjerget. Og det skete, at jeg rejste mig og gik op på bjerget og anrøbte Herren.

8 Og det skete, at Herren talte til mig og sagde: Du skal bygge et skib på den "måde, som jeg skal vise dig, så jeg kan føre dit folk over disse vande.

9 Og jeg sagde: Herre, hvor skal jeg gå hen, så jeg kan finde malm at smelte, så jeg kan lave værktøj til at bygge skibet med på den måde, som du har vist mig?

10 Og det skete, at Herren fortalte mig, hvor jeg skulle gå hen for at finde malm, så jeg kunne lave værktøj.

11 Og det skete, at jeg, Nefi, lavede en bælg af dyreskind til at blæse til ilden med; og efter at jeg havde lavet en bælg, så jeg dermed havde noget at blæse til ilden med, slog jeg to sten mod hinanden for at lave ild.

12 For Herren havde hidtil ikke tilladt os at lave megen ild, mens vi rejste i ørkenen; for han sagde: Jeg vil gøre jeres mad sød, så I ikke skal "tilberede den.

13 Og jeg vil også være jeres lys i ørkenen; og jeg vil "berede vejen for jer, dersom I holder mine befalinger; for så vidt som I holder mine befalinger, skal I derfor blive ført mod det ^bforjættede land; og I skal ^cvide, at det er af mig, at I bliver ført.

14 Ja, og Herren sagde også: Efter at I er ankommet til det forjættede land, skal I ^avide, at jeg, Herren, er ^bGud, og at jeg, Herren, udfriede jer fra udryddelse, ja, at jeg førte jer ud af Jerusalems land.

15 Derfor bestræbte jeg, Nefi, mig på at holde Herrens befalinger, og jeg formanede mine brødre til trofasthed og flid.

16 Og det skete, at jeg lavede værktøj af den malm, som jeg smeltede ud af klippen.

17 Og da mine brødre så, at jeg skulle til at "bygge et skib, begyndte de at murre imod mig og sige: Vor bror er en tåbe, for han tror, at han kan bygge et skib, ja, og han tror også, at han kan krydse disse store vande.

6a 2 Ne 4:20.
8a 1 Ne 18:2.
12a 1 Ne 17:2.
13a Alma 37:38–39.

b 1 Ne 2:20;
Jakob 2:12.
c 2 Mos 6:7.
14a 2 Ne 1:4.

gs Vidnesbyrd.
b L&P 5:2.
17a 1 Ne 18:1–6.

18 Og således beklagede mine brødre sig over for mig, og de nærrede ønske om, at de ikke skulle arbejde, for de troede ikke på, at jeg kunne bygge et skib; ej heller ville de tro på, at jeg var blevet undervist af Herren.

19 Og se, det skete, at jeg, Nefi, blev overordentlig sorgfuld på grund af deres hjertes hårdhed; og da de så, at jeg begyndte at blive sorgfuld, glædede de sig i hjertet i en sådan grad, at de "hoverede over mig og sagde: Vi vidste, at du ikke kunne bygge et skib, for vi vidste, at du manglede dømmekraft; derfor kan du ikke udføre så stort et arbejde.

20 Og du er ligesom vor far, forledt af sit hjertes tåbelige "forestillinger; ja, han har ført os ud af Jerusalems land, og vi har vandret i ørkenen i disse mange år; og vore kvinder har arbejdet, mens de var store med barn; og de har født børn i ørkenen og lidt alt, undtagen døden; og det ville have været bedre, om de var døde, før de kom ud af Jerusalem, end at have lidt disse trængsler.

21 Se, disse mange år har vi lidt i ørkenen, mens vi kunne have nydt vor ejendom og vort arveland; ja, og vi kunne have været lykkelige.

22 Og vi ved, at det folk, der var i Jerusalems land, var et "retfærdigt folk; for de holdt

Herrens lovbud og retsregler og alle hans befalinger i henhold til Moseloven; derfor ved vi, at de er et retfærdigt folk; og vor far har dømt dem og har ført os bort, fordi vi lyttede til hans ord; ja, og vor bror er som han. Og med et sådant sprog murrede og beklagede mine brødre sig over for os.

23 Og det skete, at jeg, Nefi, talte til dem og sagde: Tror I, at vore fædre, som var Israels børn, ville være blevet ført ud af egypternes hænder, hvis de ikke havde lyttet til Herrens ord?

24 Ja, tror I, at de ville være blevet ført ud af trældom, hvis Herren ikke havde befalet Moses, at han skulle "føre dem ud af trældom?

25 Se, I ved, at Israels børn var i "trældom, og I ved, at de var bebyrdet med ^barbejde, som var tungt at bære; derfor ved I, at det nødvendigvis måtte være godt for dem at blive bragt ud af trældom.

26 Se, I ved, at "Moses blev befalet af Herren at gøre dette store arbejde; og I ved, at ved hans ^bord blev vandene i Det Røde Hav delt til den ene og til den anden side, og de kom igennem på tør grund.

27 Men I ved, at de egyptere, som udgjorde Faraos hære, druknede i Det Røde Hav.

28 Og I ved også, at de fik "manna at spise i ørkenen.

19a gs Forfølgelse.
20a 1 Ne 2:11.
22a 1 Ne 1:13.
24a 2 Mos 3:2–10;
1 Ne 19:10;
2 Ne 3:9; 25:20.

25a 1 Mos 15:13–14.
b 2 Mos 1:11; 2:11.
26a ApG 7:22–39.
b 2 Mos 14:21–31;
1 Ne 4:2;
Mosi 7:19;

Hel 8:11; L&P 8:3;
Moses 1:25.
28a 2 Mos 16:4, 14–15, 35;
4 Mos 11:7–8;
5 Mos 8:3;
Mosi 7:19.

29 Ja, og I ved også, at Moses ved sit ord i overensstemmelse med Guds kraft, som var i ham, "slog på klippen, og der kom vand ud, så Israels børn kunne slukke deres tørst.

30 Og til trods for at de blev ført af Herren deres Gud, deres forløser, som gik foran dem og ledte dem om dagen og gav dem lys om natten og gjorde alt det for dem, der var "tjenligt for mennesket at modtage, forhærdede de hjertet og forblindede sindet og ^bhånede Moses og den sande og levende Gud.

31 Og det skete, at han i overensstemmelse med sit ord "udryddede dem; og i overensstemmelse med sit ord ^bledte han dem; og i overensstemmelse med sit ord gjorde han alt for dem; og der blev intet gjort, undtagen det var ved hans ord.

32 Og efter at de havde krydset Jordanfloden, gjorde han dem mægtige, så de kunne "uddrive landets børn, ja, så de kunne sprede og derved udrydde dem.

33 Og se, tror I, at dette lands børn, som var i det forjættede land, og som blev drevet ud af vore fædre, tror I, at de var retfærdige? Se, jeg siger jer: Nej.

34 Tror I, at vore fædre ville

have været mere udsøgte end de, hvis de havde været retfærdige? Jeg siger jer: Nej.

35 Se, Herren anser alt "kød for at være lige; den, der er ^bretfærdig, bliver "begunstiget af Gud. Men se, dette folk havde forkastet samtlige Guds ord, og de var modne i ugudelighed; og Guds vredes fylde var over dem; og Herren forbandede landet imod dem og velsignede det for vore fædre; ja, han forbandede det imod dem, så de blev udryddet, og han velsignede det for vore fædre, så de fik magt over det.

36 Se, Herren har "skabt ^bjorden, for at den skulle være "beboet; og han har skabt sine børn, for at de skulle tage den i besiddelse.

37 Og han "oprejser et retfærdigt folkeslag og udrydder de ugudelige folkeslag.

38 Og han fører de retfærdige bort til udsøgte "lande, og de ugudelige ^budrydder han og forbander landet for dem på grund af dem.

39 Han regerer højt i himlene, for de er hans trone, og denne jord er hans "fodskammel.

40 Og han elsker dem, som vil have ham som deres Gud. Se, han elskede vore fædre, og han

29a 2 Mos 17:6;
4 Mos 20:11;
5 Mos 8:15;
1 Ne 20:21.

30a L&P 18:18; 88:64–65.
b 2 Mos 32:8;
4 Mos 14:2–3;
Ez 20:13–16;
L&P 84:23–25.

31a 4 Mos 26:65.
b 1 Ne 5:15;

L&P 103:16–18.
32a 4 Mos 33:52–53;
Jos 24:8.

35a ApG 10:15, 34;
Rom 2:11;

2 Ne 26:23–33.
b Sl 55:23; 1 Ne 22:17.

c 1 Sam 2:30;
Sl 97:10; 145:20;

Alma 13:4;
L&P 82:10.

36a gs Skabe.

b gs Jorden.

c Es 45:18;
Abr 3:24–25.

37a Ordsp 14:34;
1 Ne 4:13; Eter 2:10;
L&P 117:6.

38a gs Forjættet land.
b 3 Mos 20:22.

39a Es 66:1; L&P 38:17;
Abr 2:7.

sluttede ^apagt med dem, ja, selveste Abraham, ^bIsak og ^cJakob; og han erindrede de pagter, som han havde sluttet; derfor førte han dem ud af ^dEgyptens land.

41 Og han tugtede dem i ørkenen med sin stav, for de ^aforhærdede hjertet, ligesom I har gjort; og Herren tugtede dem på grund af deres ugudelighed. Han sendte iltre, flyvende ^bslanger blandt dem, og efter at de var blevet bidt, beredte han en vej, hvorved de kunne blive ^chelbredt, og det, som de skulle gøre, var at se op, og på grund af vejens ^aenkelhed, eller lethed, var der mange, der omkom.

42 Og de forhærdede hjertet fra tid til anden, og de ^ahånede ^bMoses og ligeledes Gud; alligevel ved I, at de ved hans uforlignelige magt blev ført ind i det forjættede land.

43 Og se, efter alt dette er tiden kommet, da de er blevet ugudelige, ja, næsten til modenhed; og jeg anser det for muligt, at de denne dag er nær ved at blive udryddet, for jeg ved, at den dag visselig skal komme, da de vil blive udryddet på nær nogle få, som skal blive ført bort i fangenskab.

44 Derfor ^abefalede Herren min far, at han skulle drage ud i ørkenen; og jøderne forsøgte også at berøve ham livet; ja, og

^bI har også forsøgt at berøve ham livet; derfor er I mordere i hjertet, og I er ligesom de.

45 I er ^araske til at gøre misgerninger, men langsomme til at huske Herren jeres Gud. I har set en ^bengel, og han talte til jer, ja, I har hørt hans røst fra tid til anden; og han har talt til jer med en stille, sagte røst, men I havde ikke længere ^cevnen til at føle, så I kan ikke føle hans ord; derfor har han talt til jer som med en tordenrøst, der fik jorden til at ryste, som skulle den sønderdeles.

46 Og I ved også, at han ved sit almægtige ords ^akraft kan lade jorden forgå; ja, og I ved, at han ved sit ord kan gøre ujævne steder jævne, og jævne steder skal blive brudt op. O, hvordan kan det da være, at I kan være så hårde i hjertet?

47 Se, min sjæl er sønderreven af kval på grund af jer, og mit hjerte smerter; jeg frygter, at I skal blive forstødt for evigt. Se, jeg er ^afuld af Guds Ånd i en sådan grad, at mit legeme ^bingen styrke har.

48 Og se, det skete, at da jeg havde talt disse ord, blev de vrede på mig og nærrede ønske om at kaste mig i havets dyb, og da de kom hen for at lægge hånd på mig, talte jeg til dem og sagde: I Gud den Almægtiges

40a gs Abrahamske pagt.

b 1 Mos 21:12;

L&P 27:10.

c 1 Mos 28:1–5.

d 5 Mos 4:37.

41a 2 Kong 17:7–23.

b 4 Mos 21:4–9;

5 Mos 8:15;

Alma 33:18–22.

c Joh 3:13–15;

2 Ne 25:20.

d Alma 37:44–47;

Hel 8:15.

42a 4 Mos 14:1–12.

gs Oprør.

b L&P 84:23–24.

44a 1 Ne 2:1–2.

b 1 Ne 16:37.

45a Mosi 13:29.

b 1 Ne 4:3.

c Ef 4:19.

46a Hel 12:6–18.

47a Mika 3:8.

b 1 Ne 19:20.

navn befaler jeg jer ikke at "røre mig, for jeg er så fyldt af Guds^b kraft, at mit kød næsten fortæres; og den, der lægger hånd på mig, skal "visne som et udtørret siv, og han skal være som intet over for Guds kraft, for Gud vil slå ham.

49 Og det skete, at jeg, Nefi, sagde til dem, at de ikke længe skulle murre imod deres far; ej hellere skulle de holde deres arbejdskraft tilbage for mig, for Gud havde befalet mig, at jeg skulle bygge et skib.

50 Og jeg sagde til dem: "Hvis Gud havde befalet mig at gøre alt, kunne jeg gøre det. Hvis han skulle befale mig, at jeg skulle sige til dette vand: Bliv til jord, så ville det blive til jord, og hvis jeg sagde det, ville det blive gjort.

51 Og se, hvis Herren har så stor magt og har udvirket så mange mirakler blandt menneskenes børn, hvorfor skulle han så ikke kunne "undervise mig, så jeg kan bygge et skib?

52 Og det skete, at jeg, Nefi, sagde meget til mine brødre, således at de blev beskæmmet og ikke kunne strides med mig; ej heller turde de lægge hånd på mig eller røre mig med deres fingre, ja, i et tidsrum af mange dage. Se, de turde ikke gøre dette, for at de ikke skulle visne foran mig, så stærk var "Guds Ånd; og således havde den påvirket dem.

53 Og det skete, at Herren sagde til mig: Stræk igen din hånd frem til dine brødre, og de skal ikke visne foran dig, men jeg vil ryste dem, siger Herren, og dette vil jeg gøre, for at de kan vide, at jeg er Herren deres Gud.

54 Og det skete, at jeg strakte min hånd frem til mine brødre, og de visnede ikke foran mig; men Herren rystede dem i overensstemmelse med det ord, som han havde talt.

55 Og se, de sagde: Vi ved med vished, at Herren er med dig, for vi ved, at det er Herrens kraft, der har rystet os. Og de faldt ned for mig og skulle til at "tilbede mig, men jeg ville ikke tillade dem det og sagde: Jeg er jeres bror, ja, endog jeres yngre bror; tilbed derfor Gud Herren, og ær jeres far og jeres mor, for at I må få et^b langt liv i det land, som Gud Herren vil give jer.

KAPITEL 18

Skibet gøres færdigt – Jakobs og Josefs fødsel bliver nævnt – Gruppen går om bord for at rejse mod det forjættede land – Ismaels sønner og deres hustruer tager del i vellystighed og oprør – Nefi bliver bundet, og skibet bliver drevet tilbage af et skrækkeligt uvejr – Nefi bliver sat fri, og på hans bøn hører uvejret op – De ankommer til det forjættede land. Omkring 591–589 f.Kr.

48a Mosi 13:3.
b 2 Ne 1:26–27.
gs Magt.
c 1 Kong 13:4–7.

50a Fil 4:13;
1 Ne 3:7.
51a 1 Mos 6:14–16;
1 Ne 18:1.

52a gs Helligånden.
55a ApG 14:11–15.
b 2 Mos 20:12;
Mosi 13:20.

Og det skete, at de tilbad Herren og gik med mig; og vi tilvirkede tømmer med kunstfærdig forarbejdning. Og Herren viste mig fra tid til anden, på hvilken måde jeg skulle forarbejde tømmeret til skibet.

2 Se, jeg, Nefi, forarbejdede ikke tømmeret på den måde, som mennesker havde lært, ej heller byggede jeg skibet på menneskers måde; men jeg byggede det på den måde, som Herren havde vist mig; derfor var det ikke på menneskers måde.

3 Og jeg, Nefi, gik op på bjerget ofte, og ^ajeg bad ofte til Herren; derfor ^bviste Herren mig store ting.

4 Og det skete, at efter at jeg havde gjort skibet færdig i overensstemmelse med Herrens ord, så mine brødre, at det var godt, og at forarbejdningen af det var overordentlig fin; derfor ^aydmygede de sig igen for Herren.

5 Og det skete, at Herrens røst kom til min far, at vi skulle bryde op og gå ned i skibet.

6 Og det skete den næste dag, efter at vi have beredt alt, megen frugt og ^akød fra ørkenen og honning i overflod og proviant i overensstemmelse med det, som Herren havde befalet os, at vi gik ned i skibet med al vor last og vore frø og alt det, vi havde taget med os, enhver efter sin alder; og se, vi gik alle ned

i skibet med vore hustruer og vore børn.

7 Og se, min far havde fået to sønner i ørkenen; den ældste hed ^aJakob og den yngste ^bJosef.

8 Og det skete, efter at vi var gået ned i skibet og havde taget vor proviant og de ting, som vi var blevet befalet, med os, at vi sejlede ud på ^ahavet og blev drevet frem af vinden mod det ^bforjættede land.

9 Og efter at vi var blevet drevet frem af vinden i et tidsrum af mange dage, se, da begyndte mine brødre og Ismaels sønner og ligeledes deres hustruer at gøre sig lystige, således at de begyndte at danse og at synge og at tale med stor usømmelighed, ja, så de endog glemte, ved hvilken kraft de var blevet ført derhen, ja, de var opløftede til overordentlig stor usømmelighed.

10 Og jeg, Nefi, begyndte at frygte overordentligt, at Herren skulle blive vred på os og slå os på grund af vor ugudelighed, så vi skulle blive opslugt i havets dyb; derfor begyndte jeg, Nefi, at tale til dem med megen alvor; men se, de blev ^avrede på mig og sagde: Vi vil ikke have, at vor yngre bror skal være ^bhersker over os.

11 Og det skete, at Laman og Lemuel greb mig og bandt mig med reb og behandlede mig med megen hårdhændethed;

18 3a Gs Bøn.
b Gs Åbenbaring.
4a 1 Ne 16:5.
6a 1 Ne 17:2.
7a 2 Ne 2:1.

b 2 Ne 3:1.
8a 2 Ne 10:20.
b 1 Ne 2:20.
Gs Forjættet land.
10a 1 Ne 17:17–55.

b 1 Mos 37:9–11;
1 Ne 16:37–38;
2 Ne 1:25–27.

alligevel "tillod Herren det, så han kunne vise sin magt til at opfylde sit ord, som han havde talt angående de ugudelige.

12 Og det skete, at efter at de havde bundet mig så fast, at jeg ikke kunne røre mig, ophørte det "kompass, som var blevet beredt af Herren, med at virke.

13 Derfor vidste de ikke, hvor de skulle styre skibet hen, således at der rejste sig en stor storm, ja, et stort og skrækkeligt uvejr, og vi blev "drevet tilbage på vandene i et tidsrum af tre dage; og de begyndte at blive overordentlig bange for, at de skulle drukne i havet; alligevel løste de mig ikke.

14 Og på den fjerde dag, da vi var blevet drevet tilbage, begyndte uvejret at blive overordentlig voldsomt.

15 Og det skete, at vi var lige ved at blive opslugt i havets dyb. Og efter at vi var blevet drevet tilbage på vandene i et tidsrum af fire dage, begyndte mine brødre at "indse, at Guds straffedomme var over dem, og at de skulle omkomme, medmindre de omvendte sig fra deres misgerninger; derfor kom de til mig og løste de reb, som var om mine håndled, og se, de var overordentlig opsvulmede; og også mine ankler var meget opsvulmede, og stor var smerten fra dem.

16 Alligevel så jeg hen til min Gud, og jeg "priste ham hele da-

gen; og jeg murrede ikke imod Herren over mine trængsler.

17 Se, min far, Lehi, havde sagt meget til dem og ligeledes til "Ismaels sønner; men se, de udslyngede mange trusler mod enhver, der talte min sag; og mine forældre, som var oppe i årene, og som havde lidt megen bedrøvelse på grund af deres børn, måtte lægge sig, ja, på deres sygeleje.

18 På grund af deres bedrøvelse og megen sorg og mine brøders ugudelighed var de endda tæt på at blive båret ud af denne tid for at møde deres Gud, ja, deres grå hår var lige ved at blive lagt ned i støvet, ja, af sorg var de nær ved at blive kastet i en grav af vand.

19 Og Jakob og Josef, der var unge og havde brug for megen næring, var også bedrøvede på grund af deres mors trængsler; og hverken min "hustru med sine tårer og bønner eller mine børn kunne blødgøre mine brøders hjerte, så de ville løse mig.

20 Og der var intet bortset fra Guds kraft, som truede dem med udryddelse, der kunne blødgøre deres hjerte; da de derfor så, at de var nær ved at blive opslugt i havets dyb, omvendte de sig fra det, de havde gjort, således at de løste mig.

21 Og det skete, efter at de havde løst mig, se, da tog jeg kompasset, og det virkede, sådan som jeg ønskede. Og det

11a Alma 14:11.

12a 1 Ne 16:10, 16, 26;

2 Ne 5:12;

Alma 37:38–47;

L&P 17:1.

13a Mosi 1:17.

15a Hel 12:3.

16a Alma 36:28.

17a 1 Ne 7:4–20.

19a 1 Ne 7:19; 16:7.

skete, at jeg bad til Herren; og efter at jeg havde bedt, ophørte vinden, og stormen ophørte, og det blev fuldstændig vindstille.

22 Og det skete, at jeg, Nefi, styrede skibet, så vi igen sejlede mod det forjættede land.

23 Og det skete, at efter at vi havde sejlet i et tidsrum af mange dage, ankom vi til det "forjættede land; og vi gik i land og slog vore telte op; og vi kaldte det for det forjættede land.

24 Og det skete, at vi begyndte at dyrke jorden, og vi begyndte at så; ja, vi lagde alle de frø i jorden, som vi havde bragt med fra Jerusalems land. Og det skete, at de voksede overordentlig godt; derfor blev vi velsignet i overflod.

25 Og det skete, mens vi rejste i ødemarken, at vi i det forjættede land opdagede, at der i skovene fandtes dyr af enhver art, både koen og oxen og æslet og hesten og geden og den vilde ged og alle slags vilde dyr, som var til menneskers brug. Og vi fandt alle slags malm, både guld og sølv og kobber.

KAPITEL 19

Nefi laver plader af malm og optegner sit folks historie – Israels Gud kommer seks hundrede år fra den tid, Lehi forlod Jerusalem – Nefi fortæller om Herrens lidelser og korsfæstelse – Jøderne bliver foragtet og spredt indtil de sidste

dage, da de skal vende tilbage til Herren. Omkring 588–570 f.Kr.

Og det skete, at Herren befalede mig, derfor lavede jeg plader af malm, så jeg på dem kunne indgravere optegnelsen om mit folk. Og på de "plader, som jeg lavede, indgraverede jeg min ^bfars optegnelse og også vore vandringer i ørkenen og min fars profetier; og også mange af mine egne profetier har jeg indgraveret på dem.

2 Og jeg vidste ikke på det tidspunkt, da jeg lavede dem, at jeg ville blive befalet af Herren at lave "disse plader; derfor er min fars optegnelse og optegnelsen over hans fædres slægt og størstedelen af alt vort virke i ørkenen indgraveret på disse første plader, som jeg har talt om; derfor er det, der skete, før jeg lavede ^bdisse plader, i sandhed mere udførligt omtalt på de første plader.

3 Og efter at jeg havde lavet disse plader på befaling, fik jeg, Nefi, den befaling, at tjenestegerningen og profetierne, de mere tydelige og dyrebare dele af dem, skulle skrives på "disse plader; og at det, der blev skrevet, skulle bevares til undervisning af mit folk, som skulle tage landet i besiddelse, og også med andre ^bvise formål, hvilke formål er kendt af Herren.

4 Derfor skrev jeg, Nefi, en optegnelse på de andre plader,

23a gs Forjættet land.

19 1a gs Plader.

b 1 Ne 1:16–17; 6:1–3.

2a 2 Ne 5:30.

b 1 Ne 9:1–5.

3a Jakob 1:1–4; 3:13–14;

4:1–4.

b 1 Ne 9:4–5;

MormO 1:7;

L&P 3:19–20; 10:1–51.

som giver en beretning, eller som giver en mere udførlig beretning, om mit folks krige og stridigheder og udryddelse. Og dette har jeg gjort og har givet mit folk befaling om, hvad de skal gøre, når jeg er borte, og at disse plader skal overdrages fra det ene slægtled til det næste, eller fra den ene profet til den næste, indtil Herren giver yderligere befalinger.

5 Og en beretning om, "hvordan jeg har lavet disse plader, skal gives siden hen, og se, jeg går videre i overensstemmelse med det, som jeg har talt; og dette gør jeg, for at det, der er mere helligt, kan blive ^bbevaret til mit folks kundskab.

6 Alligevel skriver jeg ikke noget på plader, medmindre jeg mener, at det er ^ahelligt. Og se, hvis jeg laver fejl, så lavede de også fejl fordem; ikke at jeg vil undskylde mig på grund af andre mennesker, men på grund af den ^bsvaghed, der er i mig som følge af kødet, vil jeg undskylde mig.

7 For det, som nogle mennesker anser for at være af stor værdi, både for legemet og

sjælen, regner andre for ^aintet og træder under føde. Ja, endog selve Israels Gud ^btræder mennesker under føde; jeg siger træder under føde, men jeg vil sige det med andre ord – de regner ham for intet og lytter ikke til hans råds røst.

8 Og se, han ^akommer ifølge englens ord ^bseks hundrede år fra den tid, da min far forlod Jerusalem.

9 Og på grund af ugudelighed vil verden regne ham for noget, der er uden værdi; derfor pisker de ham, og han tåler det; og de slår ham, og han tåler det. Ja, de ^aspytter på ham, og han tåler det på grund af sin kærlige godhed og sin langmodighed med menneskenes børn.

10 Og vore fædres ^aGud, de som blev ^bført ud af Egypten, ud af trældom, og som også blev bevaret i ørkenen ved ham, ja, Abrahams og Isaks ^cGud, og Jakobs Gud, ^dovergiver sig ifølge englens ord som et menneske i ugudelige menneskers hænder for ifølge ^eZenoks ord at blive ^fløftet op, og for ifølge Neums ord at blive ^gkorsfæstet, og for ifølge ^hZenos' ord, som

5a 2 Ne 5:28–33.

^b gs Skrifter –
Skrifterne skal
bevares.

6a Se Mormons Bogs
titelblad.
gs Hellig
(tillægsord).

^b Morm 8:13–17;
Eter 12:23–28.

7a 2 Ne 33:2;
Jakob 4:14.

^b gs Oprør.

8a gs Jesus Kristus –

Profetier om Jesu
Kristi fødsel og død.

^b 1 Ne 10:4; 2 Ne 25:19.

9a Es 50:5–6;
Matt 27:30.

10a 2 Ne 26:12;
Mosi 7:27; 27:30–31;
Alma 11:38–39;
3 Ne 11:14–15.

^b 2 Mos 3:2–10; 6:6;
1 Ne 5:15;
L&P 136:22.

^c 1 Mos 32:10;
Mosi 7:19;

L&P 136:21.

gs Jahve.

^d gs Forsoning.

^e Alma 33:15; 34:7;
Hel 8:19–20;
3 Ne 10:15–16.

gs Skrifter –
Forsvundne skrifter;
Zenok.

^f 3 Ne 27:14.

^g 2 Ne 6:9; Mosi 3:9.
gs Korsfæstelse.

^h Jakob 6:1; Hel 15:11.
gs Zenos.

han talte angående de tre dages ⁱmørke, som skulle være et tegn på hans død for dem, som skulle bebo øerne i havet, og især givet til dem, der er af ^jIsraels hus, at blive begravet i en ^kgravhule.

11 For således talte profeten: Gud Herren skal visselig ^akomme til hele Israels hus på den dag, til nogle med sin røst på grund af deres retfærdighed til deres store glæde og frelse og til andre med sin magts ^btorden og lyn, ved uvej, ved ild og ved røg og dis af ^cmørke, og ved at ^djorden åbner sig, og ved ^ebjerg, der skal løftes op.

12 Og ^aalt det skal visselig ske, siger profeten ^bZenos. Og jordens ^cklipper skal revne, og på grund af jordens stønnen vil mange af kongerne på øerne i havet blive påvirket af Guds Ånd til at udbryde: Naturens Gud lider.

13 Og med hensyn til dem, der er ved Jerusalem, siger profeten, skal de blive ^atugtet af alle folk, fordi de ^bkorsfæster Israels Gud og vender hjertet bort, idet de forkaster Israels Guds tegn og undere og magt og herlighed.

14 Og fordi de vender hjertet bort, siger profeten, og har ^aforagtet Israels Hellige, skal

de vandre i kødet og omkomme og blive til ^bspot og ^cspe og hadet blandt alle folkeslag.

15 Alligevel vil han, når den dag kommer, siger profeten, da de ^aikke længere vender hjertet bort fra Israels Hellige, erindre de ^bpagter, som han sluttede med deres fædre.

16 Ja, da vil han erindre ^aøerne i havet; ja, og alle de folk, der er af Israels hus, vil jeg, siger Herren ifølge profeten Zenos' ord, ^bindsamle fra jordens fire hjørner.

17 Ja, og hele jorden skal ^ase Herrens frelse, siger profeten; alle folkeslag, stammer, tungemål og folk skal blive velsignet.

18 Og jeg, Nefi, har skrevet dette til mit folk, så jeg måske kan formå dem til at huske Herren deres forløser.

19 Og se, jeg taler til hele Israels hus, dersom de skulle få ^adette.

20 For se, jeg tilskyndes af Ånden, hvilket udmatter mig så meget, at alle mine led er svage, med hensyn til dem der er ved Jerusalem, for havde Herren ikke været så barmhjertig at vise mig angående dem, ligesom han gjorde for de fordums profeter, ville jeg også være omkommet.

10i 1 Ne 12:4–5;
Hel 14:20, 27;
3 Ne 8:3, 19–23; 10:9.
j 3 Ne 16:1–4.
k Matt 27:60;
Luk 23:53;
2 Ne 25:13.
11a 3 Ne 9:1–22;
L&P 5:16.
b Hel 14:20–27;
3 Ne 8:5–23.
c Luk 23:44–45;

3 Ne 8:19–20.
d 2 Ne 26:5.
e 3 Ne 8:10.
12a Hel 14:20–28.
b Jakob 5:1.
c Matt 27:51.
13a Luk 23:27–30.
b 2 Ne 10:3.
14a Es 53:3–6;
Mosi 14:3–6.
b Gs Jøder.
c 5 Mos 28:37;

1 Kong 9:7;
3 Ne 16:9.
15a 1 Ne 22:11–12.
b Gs Abrahamske pagt.
16a 1 Ne 22:4;
2 Ne 10:21.
b Es 49:20–22.
Gs Israel – Israels
indsamling.
17a Es 40:4–5.
19a En 1:16;
Morm 5:12; 7:9–10.

21 Og han viste visselig de fordums ^aprofeter alt ^bangående dem; og han viste også mange af dem angående os; derfor må det nødvendigvis være sådan, at vi kender til dem, for det står skrevet på bronzepladerne.

22 Se, det skete, at jeg, Nefi, lærte mine brødre om dette; og det skete, at jeg læste for dem meget, som var indgraveret på ^abronzepladerne, for at de kunne kende til Herrens gerninger i andre lande blandt fordums folk.

23 Og jeg læste for dem meget, som stod skrevet i ^amosebøgerne; men for at jeg mere fuldt ud kunne formå dem til at tro på Herren, deres forløser, læste jeg for dem det, der var skrevet af profeten ^bEsajas, for jeg ^canvendte alle skrifter på os, så det kunne blive os til ^dgavn og lærdom.

24 Derfor talte jeg til dem og sagde: Hør I profetens ord, I, der er en rest af Israels hus, en ^agren, som er blevet brækket af; hør I profetens ord, der blev skrevet til hele Israels hus, og anvend dem på jer selv, så I kan have håb ligesom jeres brødre, fra hvem I er blevet brækket af; for på denne måde har profeten skrevet:

KAPITEL 20

Herren åbenbarer sine formål for Israel – Israel er blevet udvalgt i trængslens øvn og skal drage ud fra Babylon – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 48. Omkring 588–570 f.Kr.

LYT og hør dette, o Jakobs hus, som kaldes ved Israels navn og er steget op af Judas vande, eller op af ^adåbens vande, og som sværger ved Herrens navn og påkalder Israels Gud, dog sværger de ikke i sandhed eller i retfærdighed.

2 Alligevel kalder de sig ved den ^ahellige by, men de forlader sig ikke på Israels Gud, som er Hærskarers Herre; ja, Hærskarers Herre er hans navn.

3 Se, jeg har kundgjort det, der skete ^atidligere, fra begyndelsen, og det gik ud af min mund, og jeg viste det. Jeg viste det pludseligt.

4 Og jeg gjorde det, fordi jeg vidste, at ^adu er hård, og din nakke er en jernsene og din pande bronze.

5 Og lige fra begyndelsen har jeg kundgjort dig det; før det skete, viste jeg dig det, og jeg viste det af frygt for, at du skulle sige: Min ^aafgud har gjort det, og mit udskårne gudebillede

21a 2 Kong 17:13;

Am 3:7.

gs Profet.

b 3 Ne 10:16–17.

22a 1 Ne 22:1.

23a 2 Mos 17:14;

1 Ne 5:11;

Moses 1:40–41.

b 1 Ne 15:20;

2 Ne 25:4–6;

3 Ne 23:1.

c gs Skrifter –

Værdien af skrifter.

d 2 Ne 4:15.

24a 1 Mos 49:22–26;

1 Ne 15:12;

2 Ne 3:4–5.

20 1a gs Døbe, dåb.

2a Es 52:1.

gs Jerusalem.

3a Es 46:9–10.

4a dvs Israel.

5a gs Afgudsdyrkelse.

og mit støbte gudebillede har befalet det.

6 Du har set og hørt alt dette; og vil I ikke kundgøre det? Og at jeg fra nu af har vist dig det nye, endog det skjulte, og du kendte det ikke.

7 Det bliver skabt nu og ikke fra begyndelsen, selv før den dag, da du ikke hørte det, blev det kundgjort for dig, for at du ikke skulle sige: Se, jeg vidste det.

8 Ja, og du hørte det ikke, ja, du vidste det ikke, ja, fra den tid af var dit øre ikke åbent. For jeg vidste, at du ville handle meget troløst og blev kaldt "overtræder fra moders liv.

9 Alligevel, for mit "navns skyld vil jeg udsætte min vrede, og for min æres skyld vil jeg holde mig fra dig, så jeg ikke slår dig ihjel.

10 For se, jeg har lutret dig, jeg har udvalgt dig i "trængslens ovn.

11 For min egen skyld, ja, for min egen skyld vil jeg gøre dette, for jeg vil ikke tillade, at mit "navn vanæres, og jeg vil "ikke give min ære til en anden.

12 Lyt til mig, o Jakob, og Israel min kaldede, for jeg er ham; jeg er den "første, og jeg er også den sidste.

13 Min hånd har også "lagt jordens grundvold, og min højre hånd har udspændt himlene.

Jeg kalder på dem, og de rejser sig sammen.

14 Alle I, saml jer og hør: Hvem blandt dem har kundgjort dem dette? Herren har elsket ham; ja, og han vil "opfylde sit ord, som han har kundgjort ved dette; og han vil gøre med ^bBabylon, som det behager ham, og hans arm skal falde på kaldæerne.

15 Herren siger også: Jeg, Herren, ja, jeg har talt; ja, jeg har kaldet ham til at kundgøre, jeg har bragt ham her, og han skal have fremgang på sin vej.

16 Kom I nær til mig, jeg har ikke talt i det "skjulte; fra begyndelsen, fra den tid, da det blev kundgjort, har jeg talt; og Gud Herren og hans Ånd har sendt mig.

17 Og så siger Herren, din "forløser, Israels Hellige: Jeg har sendt ham, Herren din Gud, som lærer dig, hvad der gavner, som ^bfører dig på den vej, du skal vandre, har gjort det.

18 O, gid du havde lyttet til mine "befalinger – da havde din fred været som en flod og din retfærdighed som havets bølger.

19 Dine "efterkommere havde også været som sandet, dit skøds afkom som dets sandkorn; hans navn ville ikke være blevet udsløttet eller tilintetgjort for mig.

8a Sl 58:4.
9a 1 Sam 12:22; Sl 23:3;
1 Joh 2:12.
10a Gs Modgang.
11a Jer 44:26.
b Es 42:8; Moses 4:1–4.
12a Åb 1:17; 22:13.

gs Alfa og Omega;
Førstefødte.
13a Sl 102:26.
gs Skabe.
14a 1 Kong 8:56;
L&P 64:31; 76:3.
b Gs Babel, Babylon.

16a Es 45:19.
17a Gs Forløser.
b Gs Inspiration;
Åbenbaring.
18a Præd 8:5.
19a 1 Mos 22:15–19;
Hos 2:1.

20 "Drag I ud af Babylon, flygt I fra kaldæerne, kundgør det med en røst af sang, fortæl det, lad det lyde til jordens ende, sig I: Herren har forløst sin ^btjener Jakob.

21 Og de "tørstede ikke; han ledte dem gennem ørkenerne; han fik vandet til at flyde ud af ^bklippen til dem; han kløvede også klippen, og vandene strømmede ud.

22 Og skønt han har gjort alt dette og også det, der er større, findes der ingen "fred for de ugudelige, siger Herren.

KAPITEL 21

Messias skal blive et lys for ikke-jøderne og befri fangerne – Israel skal blive indsamlet med magt i de sidste dage – Konger skal blive deres plejefædre – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 49. Omkring 588–570 f.Kr.

Og videre: Lyt, o Israels hus, alle I, som er brækket af og er drevet ud på grund af mit folks hyrders ugudelighed; ja, alle I, som er brækket af, som er spredt vidt omkring, som er af mit folk, o Israels hus. Lyt, o "øer, til mig, og lyt, I folk ^blangt borte; Herren har kaldet mig fra moders liv, fra min mors skød har han nævnt mit navn.

2 Og han har gjort min mund

til et skarpt sværd, i skyggen af sin hånd har han skjult mig og har gjort mig til en sleben pil, i sit kogger har han gemt mig

3 og sagt til mig: Du er min "tjener, o Israel, i hvem jeg bliver herliggjort.

4 Da sagde jeg: Jeg har arbejdet forgæves, jeg brugt mine kræfter til ingen nytte og forgæves; visselig, min dom er hos Herren og min gerning hos min Gud.

5 Og se, siger Herren, som "dannede mig fra moders liv, for at jeg skulle være hans tjener og føre Jakob tilbage til ham: Skønt Israel ikke er samlet, skal jeg dog være agtet i Herrens øjne, og min Gud skal være min styrke.

6 Og han sagde: Det er let for dig at være min tjener og oprejse "Jakobs stammer og genrejse Israels overlevende! Jeg vil også gøre dig til et ^blys for 'ikke-jøderne, så du kan være min frelse til jordens ender.

7 Så siger Herren, Israels forløser, hans Hellige, til ham, som mennesker foragter, til ham, som folkene afskyr, til herskeres tjener: Konger skal se og rejse sig, fyrster skal også tilbede på grund af Herren, som er trofast.

8 Så siger Herren: På et gunstigt tidspunkt har jeg hørt dig, o havets øer, og på frelsens dag har jeg hjulpet dig, og jeg

20a Jer 51:6;
L&P 133:5-14.
b Es 44:1-2, 21.
21a Es 41:17-20.
b 2 Mos 17:6;
4 Mos 20:11;
1 Ne 17:29;

2 Ne 25:20.
22a gs Fred.
21 1a 1 Ne 22:4;
2 Ne 10:20-22.
b L&P 1:1.
3a 3 Mos 25:55;
Es 41:8;

L&P 93:45-46.
5a Es 44:24.
6a gs Israel – Israels tolv stammer.
b L&P 103:8-10;
Abr 2:10-11.
c 3 Ne 21:11.

vil bevare dig og give dig "min tjener som en pagt med folket for at genrejse landet, for at give de øde lodder i arv,

9 så du kan sige til "fangerne: Gå ud! Og til dem, der sidder i ^bmørket: Kom frem! De skal græsse langs vejene, og deres ^cgræsgange skal være på alle høje.

10 De skal hverken sulte eller tørste, ej heller skal heden eller solen plage dem, for den, der har barmhjertighed med dem, vil føre dem, ja, langs kildevældene skal han lede dem.

11 Og jeg vil gøre alle mine bjerge til en vej, og mine "landeveje skal bygges højt.

12 Og da, o Israels hus, se, "disse skal komme fra det fjerne, og se, disse fra nord og fra vest, og disse fra Sinims land.

13 "Syng, o himle, og fryd dig, o jord, for fødderne af dem, der er mod øst, skal grundfæstes; og bryd ud i sang, I bjerge! For de skal ikke længere blive slået, for Herren har trøstet sit folk og vil have barmhjertighed med sine plagede.

14 Men se, Zion har sagt: Herren har svigtet mig, og min Herre har glemt mig! – Men han vil vise, at det har han ikke.

15 For kan en "kvinde glemme sit diende barn, så hun ikke har medfølelse med sit livs søn? Ja, selv om hun skulle ^bglemme,

så vil jeg ikke glemme dig, o Israels hus.

16 Se, i mine håndflader har jeg tegnet dig, dine mure har jeg bestandig for øje.

17 Dine børn skal haste mod dine ødelæggere; og de, som lagde dig "øde, skal drage bort fra dig.

18 Opløft dine øjne, se dig omkring, alle disse "samler sig, og de skal komme til dig. Og så sandt jeg lever, siger Herren, skal du visselig iklæde dig dem alle som med et smykke, og binde dem om dig, ja, som en brud.

19 For dine øde og dine ubeboede steder og dit ødelagte land skal selv nu være for trangt på grund af indbyggerne; og de, som opslugte dig, skal være langt borte;

20 de børn, som du skal få, efter at du har mistet de første, skal atter sige i dine ører: Stedet er for trangt til mig, giv plads til mig, så jeg kan bo.

21 Da skal "du sige i dit hjerte: Hvem har født mig disse, efter som jeg har mistet mine børn og er ^bufrugtbar, en fange og en, der drager hid og did? Og hvem har opdraget disse? Se, jeg var ladt alene tilbage, disse, hvor har de været?

22 Så siger Gud Herren: Se, jeg vil løfte min hånd for "ikke-jøderne og rejse mit ^bbanner for folket, og de skal bringe dine

8a 2 Ne 3:6–15;
3 Ne 21:8–11;
Morm 8:16, 25.
9a Gs Frelse for afdøde.
b 2 Ne 3:5.
c Ez 34:14.
11a Es 62:10;

L&P 133:23–32.
12a Es 43:5–6.
13a Es 44:23.
15a Gs Kvinde.
b Es 41:17;
Alma 46:8;
L&P 61:36.

17a 3 Ne 21:12–20.
18a Mika 4:11–13.
21a dvs Zion.
b Es 54:1;
Gal 4:27.
22a Es 66:18–20.
b Es 11:12; 18:3.

sønner i deres ^carme, og dine døtre skal de bære på deres skuldre.

23 Og ^akonger skal være dine ^bplejefædre, og deres dronninger dine plejemødre. De skal bøje sig ned for dig med ansigtet mod jorden og slikke støvet af dine fødder, og du skal vide, at jeg er Herren; for de, som ^cventer på mig, skal ikke blive gjort til skamme.

24 For skal byttet tages fra den mægtige eller de ^aretmæssigt tilfangetagne blive udfriet?

25 Men så siger Herren: Selv den mægtiges fanger skal tages bort, og den skrækindjagendes bytte blive udfriet, for jeg vil strides med den, som strides med dig, og dine børn vil jeg redde.

26 Jeg vil lade dem, der undertrykker dig, ^aæde deres eget kød; de skal være berusede af deres eget blod som af sød vin; og alt kød skal ^bvide, at jeg, Herren, er din frelser og din forløser, Jakobs ^cMægtige.

KAPITEL 22

Israel vil blive spredt over hele jordens overflade – Ikke-jøderne vil opfostre og nære Israel med evangeliet i de sidste dage – Israel vil

blive indsamlet og frelst, og de ugudelige skal brænde som stubbe – Djævelens rige vil blive ødelagt, og Satan vil blive bundet. Omkring 588–570 f.Kr.

OG se, det skete, at efter at jeg, Nefi, havde læst det, der var indgraveret på ^abronzepladerne, kom mine brødre til mig og sagde til mig: Hvad betyder det, som du har læst? Se, skal det forstås som noget, der er åndeligt, som skal ske i ånden og ikke i kødet?

2 Og jeg, Nefi, sagde til dem: Se, det blev ^atilkendegivet for profeten ved ^bÅndens røst; for ved Ånden bliver alt det givet til kende for ^cprofeterne, som skal ske med menneskenes børn med hensyn til kødet.

3 Derfor er det, som jeg har læst, noget, der vedrører både det ^atimelige og det åndelige; for det synes, som om Israels hus før eller siden skal blive ^bspredt ud over hele jordens overflade og også blandt alle folkeslag.

4 Og se, der er mange, som de, der er i Jerusalem, allerede har tabt kendskabet til. Ja, størstedelen af alle ^astammerne er blevet ^bført bort; og de er spredt hid og did på ^cørerne i havet; og hvor de er, ved ingen af os, bortset fra at vi ved, at de er blevet ført bort.

22c 1 Ne 22:8;
2 Ne 10:8–9.

23a Es 60:16.
b 1 Ne 22:6.
c 2 Ne 6:13;
L&P 98:2; 133:10–11,
45.

24a 1 Ne 21:25.
26a 1 Ne 22:13–14.

b Mosi 11:22.
c Gs Jahve.
22 1a 1 Ne 19:22;
2 Ne 4:2.
2a 2 Pet 1:19–21.
b Gs Helligånden.
c Gs Profeti.
3a L&P 29:31–34.
b 1 Ne 10:12–14;

2 Ne 25:14–16.
Gs Israel – Israels
adsplittelse.
4a Gs Israel – Israels ti
tabte stammer.
b 2 Ne 10:22.
c 1 Ne 21:1;
2 Ne 10:8, 20.

5 Og siden de blev ført bort, er dette blevet profeteret angående dem og ligeledes angående alle dem, der herefter skal blive spredt og blandet med andre på grund af Israels Hellige; for mod ham vil de forhærde hjertet; derfor skal de blive spredt blandt alle folkeslag og skal blive ^ahadet af alle mennesker.

6 Alligevel, efter at de er blevet ^aopfostret af ^bikke-jøderne, og Herren har løftet sin hånd for ikke-jøderne og rejst dem som et banner, og deres ^cbørn er blevet båret i deres arme, og deres døtre er blevet båret på deres skuldre, se det, der her tales om, er timeligt; for således er Herrens pagter med vore fædre; og det henviser til os i kommende dage og også til alle vore brødre, som er af Israels hus.

7 Og det betyder, at den tid kommer, at efter at hele Israels hus er blevet spredt og blandet med andre, at da vil Gud Herren oprejse et mægtigt folkeslag blandt ^aikke-jøderne, ja, endog på dette lands overflade, og ved dem skal vore efterkommere blive ^bspredt.

8 Og efter at vore efterkommere er blevet spredt, vil Gud Herren skride til at udføre

et ^aforunderligt værk blandt ^bikke-jøderne, som skal være af stor ^cværdi for vore efterkommere; derfor bliver det sammenlignet ved, at de bliver opfostret af ikke-jøderne og bliver båret i deres arme og på deres skuldre.

9 Og det skal også være af ^aværdi for ikke-jøderne; og ikke alene for ikke-jøderne, men ^bfor hele ^cIsraels hus ved at tilkænde give himlens Faders ^dpagter med Abraham, da han sagde: I dine ^eefterkommere skal alle jordens stammer blive ^fvelsignet.

10 Og jeg ønsker, mine brødre, at I skal vide, at alle jordens stammer ikke kan blive velsignet, medmindre han ^ablotter sin arm for øjnene af folkeslagene.

11 Gud Herren vil derfor skride til at blotte sin arm for øjnene af alle folkeslagene ved at tilvejebringe sine pagter og sit evangelium for dem, der er af Israels hus.

12 Han vil derfor atter føre dem ud af fangenskab, og de skal ^aindsamles til deres arvelande; og de skal blive ført ud af dunkelhed og ud af ^bmørke; og de skal vide, at ^cHerren er deres ^dfrelser og deres forløser, ^eIsraels Mægtige.

13 Og blodet fra den ^astore og

5a 1 Ne 19:14.

6a 1 Ne 21:23.

b gs Ikke-jøder.

c 1 Ne 15:13.

7a 3 Ne 20:27.

b 1 Ne 13:12–14;

2 Ne 1:11.

8a Es 29:14; 1 Ne 14:7;

2 Ne 27:26.

gs Gengivelse af evangeliet.

b 2 Ne 10:10–11;

3 Ne 16:4–7;

Morm 5:19.

c 1 Ne 15:13–18;

3 Ne 5:21–26; 21:7.

9a 1 Ne 14:1–5.

b 2 Ne 30:1–7.

c 2 Ne 29:13–14.

d 5 Mos 4:31.

e gs Abrahamske pagt.

f 1 Mos 12:2–3;

3 Ne 20:27;

Abr 2:9–11.

10a Es 52:10.

12a gs Israel – Israels
indsamling.

b gs Mørke, åndeligt.

c 2 Ne 6:10–11.

d gs Frelser.

e gs Jahve.

13a gs Djævelen –
Djævelens kirke.

vederstyggelige kirke, som er hele jordens skøge, skal komme over deres eget hoved; for de skal føre ^bkrig mod hinanden, og sværdet i deres ^cegne hænder skal falde på deres eget hoved, og de skal være berusede af deres eget blod.

14 Og ethvert ^afolkeslag, som fører krig mod dig, o Israels hus, skal vendes, det ene imod det andet, og de skal ^bfalde i den grav, som de gravede for at lokke Herrens folk i en fælde. Og alle, der ^ckæmper mod Zion, skal blive tilintetgjort, og den store skøge, som har fordrejet Herrens rette veje, ja, den store og vederstyggelige kirke, skal styrte i ^dstøvet, og stort skal dens fald være.

15 For se, siger profeten, den tid kommer hastigt, da Satan ikke længere skal have nogen magt over menneskenes børns hjerte; for den dag kommer snart, da alle de stolte og de, der handler ugudeligt, skal være som ^astubbe; og den dag kommer, da de skal blive ^bbrændt op.

16 For den tid kommer snart, da Guds ^avredes fylde skal blive udøst over alle menneskenes børn; for han vil ikke tillade, at de ugudelige skal udrydde de retfærdige.

17 Derfor vil han ^abevare de ^bretfærdige ved sin magt, skønt hans vredes fylde skal komme og de retfærdige blive bevaret, så deres fjender bliver udryddet ved ild. Derfor behøver de retfærdige ikke at frygte; for så siger profeten: De skal blive reddet, skønt det skal ske ved ild.

18 Se, mine brødre, jeg siger jer, at dette snart skal ske; ja, der skal endog komme blod og ild og røgdis; og det skal nødvendigvis ske på denne jords overflade; og det kommer over menneskene i kødet, dersom de forhærder hjertet mod Israels Hellige.

19 For se, de retfærdige skal ikke fortabes; for den tid skal visselig komme, da alle de, der kæmper mod Zion, skal blive forstødt.

20 Og Herren vil visselig berede en vej for sit folk ved at opfylde de ord, som Moses talte, da han sagde: En ^aprofet som mig vil Herren jeres Gud lade fremstå for jer; ham skal I høre i alt, hvad end han vil sige til jer. Og det skal ske, at alle de, som ikke vil høre på den profet, skal blive ^bforstødt fra folket.

21 Og se, jeg, Nefi, kundgør for jer, at den ^aprofet, som Moses

13b 1 Ne 14:3, 15–17.

c 1 Ne 21:26.

14a Luk 21:10.

b Es 60:12;

1 Ne 14:3;

L&P 109:25.

c 2 Ne 10:13; 27:3.

d Es 25:12.

15a Es 5:23–24;

Nah 1:10;

Mal 3:19;

2 Ne 15:24; 26:4–6;

L&P 64:23–24; 133:64.

b Sl 21:10; 3 Ne 25:1;

L&P 29:9.

gs Jordan – Jordens

renselse.

16a 1 Ne 14:17.

17a 2 Ne 30:10;

Moses 7:61.

b 1 Ne 17:33–40.

20a Joh 4:19; 7:40.

b L&P 133:63.

21a 5 Mos 18:15, 18;

ApG 3:20–23;

1 Ne 10:4;

3 Ne 20:23.

talte om, var Israels Hellige, derfor skal han fælde ^bdom i retfærdighed.

22 Og de retfærdige behøver ikke at frygte, for de er dem, der ikke skal blive udryddet. Men det er Djævelens rige, som skal blive bygget op blandt menneskenes børn, hvilket rige er oprettet blandt dem, der er i kødet –

23 for den tid skal hastigt komme, da alle ^akirker, som er bygget op for at få vinding, og alle de, der er bygget op for at få magt over kødet, og de, der er bygget op for at blive ^bpopulære i verdens øjne, og de, der stræber efter kødets lyst og det, der hører verden til, og efter at gøre al slags ugudelighed; ja, kort sagt, alle de, der hører Djævelens rige til, er dem, der har grund til frygte og bæve og ^cskælve; de er dem, der skal bringes ned i støvet; de er dem, der skal ^abrænde som stubbe; og dette er ifølge profetens ord.

24 Og den tid kommer hastigt, da de retfærdige skal blive samlet som ^akalve i båsen, og Israels Hellige skal regere med herredømme og magt og kraft og stor herlighed.

25 Og han ^asamler sine børn

fra jordens fire hjørner; og han tæller sine får, og de kender ham, og der skal være én fold og én ^bhyrde; og han skal vogte sine får, og i ham skal de finde ^cgræsgange.

26 Og på grund af hans folks retfærdighed har ^aSatan ingen magt; derfor kan han ikke blive løst i et tidsrum af ^bmange år, for han har ingen magt over folkets hjerte, for de bor i retfærdighed, og Israels Hellige ^cregerer.

27 Og se nu, jeg, Nefi, siger jer, at alt dette skal ske i kødet.

28 Men se, alle folkeslag, stammer, tungemål og folk skal bo trygt i Israels Hellige, dersom de vil ^aomvende sig.

29 Og se, jeg, Nefi, slutter for jeg tør ikke sige mere om dette nu.

30 Og se, mine brødre, jeg ønsker, at I skal indse, at det, der er skrevet på ^abronzepladerne, er sandt; og det vidner om, at et menneske må være lydigt mod Guds befalinger.

31 I behøver derfor ikke at tro, at jeg og min far er de eneste, der har vidnet og også undervist i det. Hvis I derfor er lydige mod ^abefalingerne og holder ud til enden, bliver I frelst på den yderste dag. Og således er det. Amen.

21b Sl 98:9;
Moses 6:57.

23a 1 Ne 14:10;
2 Ne 26:20.
gs Præstelist.
b Luk 6:26;
Alma 1:3.
c 2 Ne 28:19.
d 2 Ne 26:6.
24a Am 6:4;

Mal 3:20;
3 Ne 25:2.
25a gs Israel – Israels
indsamling.
b gs Gode hyrde.
c Sl 23.
26a Åb 20:2;
Alma 48:17;
L&P 43:31; 45:55;
88:110; 101:28.

gs Djævelen.
b Jakob 5:76.
c gs Tusindårsriget.
28a gs Omvendelse;
Tilgive.
30a 2 Ne 4:2.
31a Matt 19:17.
gs Guds befalinger.

NEFIS ANDEN BOG

En beretning om Lehis død. Nefis brødre sætter sig op imod Ham. Herren formaner Nefi til at drage ud i ødemarken. Hans vandringer i ødemarken og så videre.

KAPITEL 1

Lehi profeterer om et frihedens land – Hans efterkommere vil blive spredt og slået, hvis de forkaster Israels Hellige – Han formaner sine sønner til at iføre sig retfærdighedens rustning. Omkring 588–570 f.Kr.

OG se, det skete, at efter at jeg, Nefi, var færdig med at undervise mine brødre, talte også vor ^afar, Lehi, meget til dem og forklarede igen for dem, hvilke store ting Herren havde gjort for dem ved at føre dem ud af Jerusalems land.

2 Og han talte til dem om deres ^aoprør på vandene og om Guds barmhjertighed ved at skåne deres liv, så de ikke blev opslugt i havet.

3 Og han talte også til dem om det forjættede land, som de havde fået – hvor barmhjertig Herren havde været ved at formane os til at flygte ud af Jerusalems land.

4 For se, sagde han, jeg har set et ^asyn, som gør, at jeg ved, at ^bJerusalem er ødelagt; og var vi

blevet i Jerusalem, var vi også ^comkommet.

5 Men, sagde han, til trods for vore trængsler har vi fået et ^aforjættet land, et land, der er ^bmere udsøgt end alle andre lande, et land, som Gud Herren har sluttet pagt med mig om skulle være et land til arvelod for mine efterkommere. Ja, Herren har med en ^cpagt skænket dette land til mig og til mine børn for evigt og også til alle dem, som ved Herrens hånd skulle blive ført ud af andre lande.

6 Derfor profeterer jeg, Lehi, i overensstemmelse med tilskyndelsen fra den ^aÅnd, som er i mig, at ^aingen skal komme til dette land, medmindre de bliver bragt ved Herrens hånd.

7 Derfor er dette ^aland helligt ham, som han vil bringe. Og dersom de vil tjene ham i overensstemmelse med de befalinger, som han har givet, skal det være et ^bfrihedens land for dem; derfor vil de aldrig blive ført ned i fangenskab; hvis det sker, er det på grund af ugudelighed; for hvis ugudeligheden bliver fremherskende, skal lan-

[NEFIS ANDEN BOG]

1 1a gs Patriark.

2a 1 Ne 18:9–20.

4a gs Syn.

b 2 Kong 24:14–15;

Jer 44:2;

1 Ne 1:4;

Hel 8:20.

c Alma 9:22.

5a gs Forjættet land.

b Eter 2:9–10.

c gs Pagt.

6a 2 Ne 10:22.

7a Mosi 29:32;

Alma 46:10, 20.

b 2 Ne 10:11.

gs Frihed.

det være forbandet på grund af dem, men for de retfærdige skal det være velsignet for evigt.

8 Og se, det er visdom, at andre folkeslag endnu en tid skal holdes i uvidenhed om dette land; for se, mange folkeslag ville oversvømme landet, så der ikke ville være plads til en arvelod.

9 Og se, jeg, Lehi, har fået et løfte om, at for så vidt som de, som Gud Herren vil føre ud af Jerusalems land, holder hans befalinger, skal de have ^bfremgang på dette lands overflade; og de skal blive holdt skjult for alle andre folkeslag, så de kan tage dette land i besiddelse for sig selv. Og dersom de holder hans befalinger, skal de blive velsignet på dette lands overflade, og der skal ikke være nogen til at forulempe dem eller til at berøve dem deres arveland; og de skal bo trygt for evigt.

10 Men se, når den tid kommer, da de vil synke ned i vantro, efter at de har modtaget så store velsignelser af Herrens hånd – efter at have fået kundskab om skabelsen af jorden og af alle mennesker og have fået kendskab til Herrens store og forunderlige gerninger fra verdens skabelse; efter at have fået overdraget magt til at gøre alt ved tro; efter at have fået alle befalingerne fra begyndelsen og ved hans grænseløse godhed

være blevet ført til dette udsøgte forjættede land – se, jeg siger, at hvis den dag kommer, da de vil forkaste Israels Hellige, den sande ^aMessias, deres forløser og deres Gud, se, da skal straffedommene fra ham, som er retfærdig, hvile på dem.

11 Ja, han vil bringe ^aandre folkeslag til dem, og han vil give dem magt, og han vil tage deres ejendomslande fra dem, og han vil lade dem blive ^bspredt og slået.

12 Ja, som slægtled følger slægtled skal der være ^ablodsudgydelser og svære hjem søgelser blandt dem; derfor ønsker jeg, mine sønner, at I vil huske, ja, jeg ønsker, at I vil lytte til mine ord.

13 O, gid I ville vågne op, vågne op af en dyb søvn, ja, af ^ahelvedes søvn og ryste de forfærdelige ^blænker af, som I er bundet med, som er de lænker, der binder menneskenes børn, så de som fanger bliver ført bort ned i elendighedens og jammerens evige ^ckløft.

14 Vågn op! Og rejs jer af støvet, og hør ordene fra en skælvende ^aforælder, hvis lemmer I snart skal lægge ned i den kolde og tavse ^bgrav, hvorfra ingen vejfarende kan vende tilbage; nogle få dage til, så går jeg ^aal kødets gang.

15 Men se, Herren har ^aforløst

7c Alma 45:10–14, 16;

Morm 1:17;

Eter 2:8–12.

9a 2 Ne 4:4;

Alma 9:13.

b 5 Mos 29:9.

c gs Lydighed.

10a gs Messias.

11a 1 Ne 13:12–20;

Morm 5:19–20.

b 1 Ne 22:7.

12a Morm 1:11–19; 4:11.

13a gs Helvede.

b Alma 12:9–11.

c 1 Ne 15:28–30;

Hel 3:29–30.

14a gs Forældre.

b gs Død, fysisk.

c Jos 23:14.

15a Alma 36:28.

gs Forsoning.

min sjæl fra helvede; jeg har set hans herlighed, og jeg er i evighed omsluttet af hans ^bkærligheds ^carme.

16 Og jeg ønsker af jer, at I skal huske at iagttage Herrens "lovbud og retsregler. Se, det har været min sjæls ængstelse fra begyndelsen.

17 Mit hjerte har været tynget af sorg fra tid til anden, for jeg har frygtet, at Herren jeres Gud på grund af jeres hjertes hårdhed skulle lade sin "vredes fylde komme over jer, så I skulle blive ^bfordømt og udryddet for evigt;

18 eller at der skulle komme en forbandelse over jer i et tidsrum af "mange slægtled, og at I skulle blive hjemstøgt med sværd og med hungersnød og blive hadet og ført af sted i overensstemmelse med ^bDjævelens fangenskab.

19 O, mine sønner, måtte dette ikke komme over jer, men måtte I blive et af Herren udsøgt og "begunstiget folk. Men se, hans vilje ske, for hans ^bveje er retfærdighed for evigt.

20 Og han har sagt: "For så vidt som I holder mine ^bbefalinger, skal I have ^cfremgang i landet, men for så vidt som I ikke vil holde mine befalinger, skal I blive forstødt fra min nærhed.

21 Og se, for at min sjæl må glæde sig over jer, og for at mit hjerte må forlade denne verden med glæde på grund af jer, for at jeg ikke skal blive lagt i graven af bedrøvelse og sorg, så rejs jer af støvet, mine sønner, og vær "mænd, og vær beslutsomme med ^bét sind og med ét hjerte, forenede i alt, så I ikke skal komme ned i fangenskab;

22 så I ikke skal blive forbandet med en hård forbandelse, og også så I ikke skal pådrage jer en "retfærdig Guds mishag til fordærvelse, ja, den evige fordærvelse af både sjælen og legemet.

23 Vågn op, mine sønner! Ifør jer retfærdighedens "rustning. Ryst de lænker af, som I er bundet med, og kom ud af dunkelheden, og rejs jer af støvet.

24 Sæt jer ikke mere op imod jeres bror, hvis syner har været herlige, og som har holdt befalingerne fra det tidspunkt, da vi forlod Jerusalem, og som har været et redskab i Guds hånd til at føre os over til det forjættede land; for var det ikke for ham, var vi omkommet af "sult i ørkenen; alligevel forsøgte I at ^bberøve ham livet, ja, og han har lidt megen sorg på grund af jer.

25 Og jeg frygter og bærer overordentlig meget på grund af jer, for at han atter skal

15b Rom 8:39.
gs Kærlighed.

c Jakob 6:5;
Alma 5:33;
3 Ne 9:14.

16a 5 Mos 4:5–8;
2 Ne 5:10–11.

17a 2 Ne 5:21–24;
Alma 3:6–19.

b Mosi 12:8.

18a 1 Ne 12:20–23.

b gs Djævelen.

19a gs Udvalgt.

b Hos 14:10.

20a Jar 1:9; Mosi 1:6–7;

Alma 9:13–14.

b 3 Mos 26:3–14;

Joel 2:23–26.

c Sl 67:7;

Mosi 2:21–25.

21a 1 Sam 4:9;

1 Kong 2:2.

b Moses 7:18.

22a L&P 3:4.

23a Ef 6:11–17.

24a 1 Ne 16:32.

b 1 Ne 16:37.

komme til at lide; for se, I har beskyldt ham for, at han stræbte efter magt og myndighed over jer, men jeg ved, at han ikke har stræbt efter magt eller "myndighed over jer, men han har stræbt efter at herliggøre Gud og efter jeres eget evige velfærd.

26 Og I har murret, fordi han har været ligefrem over for jer. I siger, at han har brugt "skarphed; I siger, at han har været vred på jer, men se, hans skarphed var skarpheden i Guds ords kraft, der var i ham; og det, som I kalder vrede, var sandheden i overensstemmelse med den, som er i Gud, og som han ikke kunne holde tilbage, idet han ligefremt gav jer jeres syndighed til kende.

27 Og det måtte nødvendigvis være sådan, at "Guds kraft måtte være med ham, så han endog kunne befale jer, så I måtte adlyde. Men se, det var ikke ham, men det var ^bHerrens Ånd, som var i ham, som "åbnede hans mund til mæle, så han ikke kunne lukke den.

28 Og se, min søn Laman og også Lemuel og Sam og også mine sønner, som er Ismaels sønner, se, hvis I vil lytte til Nefis røst, skal I ikke fortabes. Og hvis I vil lytte til ham, efterlader jeg jer en "velsignelse, ja, endog min første velsignelse.

29 Men hvis I ikke vil lytte til ham, tager jeg min "første velsignelse bort, ja, endog min

velsignelse, og den skal hvile på ham.

30 Og nu, Zoram, taler jeg til dig. Se, du er "Labans tjener; alligevel er du blevet ført ud af Jerusalems land, og jeg ved, at du er min søn Nefi en sand ven for evigt.

31 Og se, fordi du har været trofast, skal dine efterkommere blive velsignet "sammen med hans efterkommere, så de længe må bo i velstand på dette lands overflade; og intet undtagen ugudelighed blandt dem skal hindre eller forstyrre deres velstand på dette lands overflade for evigt.

32 Hvis I derfor holder Herrens befalinger, har Herren helliget dette land til sikkerhed for dine efterkommere sammen med min søns efterkommere.

KAPITEL 2

Forløsning sker ved den hellige Messias – Frihed til at vælge (handlefrihed) er afgørende for eksistens og udvikling – Adam faldt for at menneskene kunne blive til – Menneskene kan frit vælge frihed og evigt liv. Omkring 588–570 f.Kr.

Og nu, Jakob, taler jeg til dig. Du er min "førstefødte i min modgangs dage i ørkenen. Og se, i din barndom har du lidt trængsler og megen sorg på grund af dine brødres voldsomhed.

2 Alligevel, Jakob, min første-

25a 1 Mos 37:9–11.

26a Ordsp 15:10;

1 Ne 16:2; Moro 9:4;

L&P 121:41–43.

27a 1 Ne 17:48.

b L&P 121:43.

c L&P 33:8.

28a gs Førstefødselsret.

29a Abr 1:3.

30a 1 Ne 4:20, 35.

31a 2 Ne 5:6.

2 1a 1 Ne 18:7.

fødte i ørkenen, kender du Guds storhed, og han vil hellige dine trængsler til gavn for dig.

3 Derfor vil din sjæl blive velsignet, og du skal bo trygt sammen med din bror Nefi; og dine dage skal tilbringes i din Guds tjeneste. Derfor ved jeg, at du er forløst på grund af din forløseres retfærdighed; for du har set, at han i tidens fylde kommer for at bringe frelse til mennesker.

4 Og du har ^aset hans herlighed i din ungdom; derfor er du velsignet ligesom dem, som han skal betjene i kødet; for Ånden er den samme i går, i dag og for evigt. Og vejen er beredt siden menneskets fald, og frelse er ^bfri.

5 Og menneskene er tilstrækkeligt undervist til, at de ^akender godt fra ondt. Og loven er givet til menneskene. Og ved loven er intet kød ^bretfærdiggjort, eller ved loven er menneskene ^cforstået. Ja, ved den timelige lov blev de forstået; og ved den åndelige lov fortæbes de også fra det, som er godt, og bliver elendige for evigt.

6 Derfor udvirkes ^aforløsningen i og ved den hellige ^bMessias, for han er fuld af ^cnåde og sandhed.

7 Se, han bringer sig selv som

et ^aoffer for synd for at opfylde lovens formål for alle dem, der har et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, og for ingen andre kan ^blovens krav blive opfyldt.

8 Af hvor stor vigtighed er det derfor ikke at gøre dette kendt for jordens indbyggere, så de kan vide, at der intet kød er, som kan bo i Guds nærhed, ^auden at det er ved den hellige Messias' fortjenester og barmhertighed og nåde, han som nedlægger sit liv med hensyn til kødet og tager det igen ved Åndens kraft, så han ved at være den første, som skal opstå, kan tilvejebringe de dodes ^bopstandelse.

9 Derfor er han førstegrøden for Gud, således at han skal gå i ^aforbøn for alle menneskenes børn; og de, der tror på ham, skal blive frelst.

10 Og på grund af hans forbøn for ^aalle, kommer alle mennesker til Gud; derfor står de i hans nærhed for at blive ^bdømt af ham i overensstemmelse med den sandhed og ^chellighed, som er i ham. Og se, formålet med loven, som den Hellige har givet for at tildele den straf, der er knyttet dertil, hvilken straf, der er knyttet dertil, er i mod-

4a 2 Ne 11:3; Jakob 7:5.

b gs Nåde.

5a Moro 7:16.

b Rom 3:20; 2 Ne 25:23;

Alma 42:12–16.

gs Retfærdiggøre.

c 1 Ne 10:6;

2 Ne 9:6–38;

Alma 11:40–45;

12:16, 24; 42:6–11;

Hel 14:15–18.

6a 1 Ne 10:6;

2 Ne 25:20;

Alma 12:22–25.

gs Forløsningsplanen.

b gs Messias.

c Joh 1:14, 17;

Moses 1:6.

7a gs Forsoning.

b Rom 10:4.

8a 2 Ne 25:20; 31:21;

Mosi 4:8; 5:8;

Alma 38:9.

b 1 Kor 15:20;

Alma 7:12; 12:24–25;

42:23.

gs Opstandelse.

9a Es 53:1–12;

Mosi 14:12; 15:8–9.

10a gs Forløser.

b gs Dom, den

endelige.

c gs Hellighed.

sætning til den lykke, der er knyttet dertil, for at opfylde formålet med ^aforsoningen –

11 for det må nødvendigvis være sådan, at der er en ^amod-sætning i alt. Hvis det ikke var således, min førstefødte i ørkenen, kunne retfærdighed ikke tilvejebringes, ej heller ugudelighed, hverken hellighed eller elendighed, hverken godt eller ondt. Alt måtte derfor nødvendigvis være en sammenblanding i ét; hvis det derfor var ét hele, måtte det nødvendigvis forblive som dødt, idet det hverken havde liv eller død, eller forgængelighed eller uforgængelighed, lykke eller elendighed, hverken følelse eller ufølsomhed.

12 Derfor måtte det nødvendigvis være blevet skabt som noget, der er uden værdi; derfor ville der ikke have været noget ^aformål med sigtet med dets skabelse. Derfor måtte dette nødvendigvis tilintetgøre Guds visdom og hans evige formål og også Guds kraft og barmhertighed og ^bretfærdighed.

13 Og hvis I siger, at der ^aingen lov findes, da siger I også, at der ingen synd findes. Hvis I siger, at der ingen synd findes, da siger I også, at der ingen retfærdighed findes. Og hvis der

ingen retfærdighed findes, da findes der ingen lykke. Og findes der hverken retfærdighed eller lykke, da findes der heller ingen straf eller elendighed. Og hvis dette ikke findes, så findes der ^bingen Gud. Og findes der ingen Gud, da er vi ikke til, heller ikke jorden; for intet kunne være blevet skabt, hverken til selv at handle eller til at være genstand for handling; derfor måtte alt være svundet bort.

14 Og nu, mine sønner, taler jeg dette til jer til jeres gavn og lærdom; for der findes en Gud, og han har ^askabt alt, både himlene og jorden og alt, der er i dem, både det, der selv handler, og det, som er ^bgenstand for handling.

15 Og for at opnå sine evige ^aformål med hensyn til mennesket, efter at han havde skabt vore første forældre og dyrene på marken og fuglene i luften, ja, kort sagt alt det, der er skabt, måtte det nødvendigvis være sådan, at der var en modsætning, nemlig den ^bforbudne ^afrugt i modsætning til ^alivets træ, den ene sød og den anden bitter.

16 Derfor gav Gud Herren mennesket, at det skulle ^ahandle selv. Og se, mennesket kunne ikke handle selv, medmindre

10d 2 Ne 9:7, 21–22, 26;
Alma 22:14; 33:22;
34:9.

11a L&P 29:39; 122:5–9.
cs Modgang.

12a L&P 88:25–26.
cs Jorden – Skabt til mennesket.
b cs Retfærdig,

retfærdighed.

13a 2 Ne 9:25.
b Alma 42:13.

14a cs Skabe.
b L&P 93:30.

15a Es 45:18;
Alma 42:26;
Moses 1:31, 39.

b 1 Mos 2:16–17;

Moses 3:17.

c 1 Mos 3:6;
Alma 12:21–23.

d 1 Mos 2:9;
1 Ne 15:22, 36;
Alma 32:40.

16a 2 Ne 10:23;
Alma 12:31.
cs Handlefrihed.

det skulle ske, at det blev ^btilskyndet af den ene eller den anden.

17 Og ifølge det, som jeg har læst, må jeg, Lehi, nødvendigvis tro, at ^aen af Guds engle, ifølge det der står skrevet, var ^bfaldet fra himlen; derfor blev han en ^cdjævel, fordi han havde stræbt efter det, der var ondt for Gud.

18 Og fordi han var faldet fra himlen og var blevet elendig for evigt, ^astræbte han også efter at gøre hele menneskeslægten elendig. Derfor sagde han til ^bEva, ja, den gamle slange, der er Djævelen, der er fader til alle ^cløgne, derfor sagde han: Spis af den forbudne frugt, og I skal ikke dø, men I skal blive som Gud, idet I ^dkender godt og ondt.

19 Og efter at Adam og Eva havde ^aspist af den forbudne frugt, blev de drevet ud af ^bEdens have for at dyrke jorden.

20 Og de har fået børn, ja, al jordens ^aslægt.

21 Og ^amenneskenes børns dage blev forlænget efter Guds vilje, for at de kunne ^bomvende sig, mens de var i kødet; derfor blev deres tilstand en ^cprøvetilstand, og deres tid blev forlænget i overensstemmelse med de

befalinger, som Gud Herren gav menneskenes børn. For han gav befaling om, at alle mennesker skulle omvende sig; for han viste alle mennesker, at de var ^dfortabte på grund af deres forældres overtrædelse.

22 Og se nu, hvis Adam ikke havde overtrådt, ville han ikke være faldet, men han ville være forblevet i Edens have. Og alt, der var blevet skabt, måtte være forblevet i den samme tilstand, som det var i, efter at det var blevet skabt, og det måtte være forblevet for evigt og ingen ende have haft.

23 Og de ville ingen ^abørn have fået; derfor ville de være forblevet i en tilstand af uskyld uden at have glæde, for de kendte ikke til elendighed; uden at gøre noget godt, for de kendte ikke til synd.

24 Men se, alt er blevet gjort i hans visdom, han som ^aved alt.

25 ^aAdam ^bfaldt, for at menneskene kunne blive til, og menneskene ^cer til for at kunne nyde ^dglæde.

26 Og ^aMessias kommer i tidens fylde, for at han kan ^bforløse menneskenes børn fra faldet. Og fordi de er forløst

16b L&P 29:39–40.

17a gs Djævelen.

^b Es 14:12;

2 Ne 9:8;

Moses 4:3–4;

Abr 3:27–28.

^c gs Djævelen.

18a 2 Ne 28:19–23;

3 Ne 18:18;

L&P 10:22–27.

^b gs Eva.

^c 2 Ne 28:8;

Moses 4:4.

^d 1 Mos 3:5; Alma 29:5;

Moro 7:15–19.

19a Alma 12:31.

gs Fald, Adams

og Evas.

^b gs Eden.

20a L&P 138:38–39.

21a Alma 12:24;

Moses 4:23–25.

^b Alma 34:32.

gs Omvendelse.

^c gs Dødelighed.

^d Jakob 7:12.

23a Moses 5:11.

24a gs Gud,

Guddommen.

25a gs Adam.

^b Moses 6:48.

gs Fald, Adams

og Evas.

^c gs Dødelighed.

^d Moses 5:10.

gs Glæde;

Mennesker.

26a gs Messias.

^b gs Forløsningsplanen.

fra faldet, er de blevet ^afrie for evigt, idet de kender godt fra ondt, til selv at handle og ikke være genstand for handling med undtagelse af ^dlovens straf på den store og yderste dag i overensstemmelse med de befalinger, som Gud har givet.

27 Derfor er menneskene ^afrie, hvad angår kødet; og alt, der er tjenligt for mennesket, er givet dem. Og de er frie til at ^bvælge frihed og ^cevigt liv ved alle menneskers store formidler, eller til at vælge fangenskab og død i overensstemmelse med Djævelens fangenskab og magt; for han stræber efter at gøre alle mennesker elendige, ligesom han selv er.

28 Og se, mine sønner, jeg ønsker, at I skal se hen til den store ^aformidler og lytte til hans store befalinger og være trofaste mod hans ord og vælge evigt liv efter hans hellige Ånds vilje

29 og ikke vælge evig død efter kødets vilje og det onde, som er deri, og som giver Djævelens ånd magt til at tage jer til ^afange, til at føre jer ned til ^bhelvede, så han kan regere over jer i sit eget rige.

30 Jeg har talt disse få ord til jer alle, mine sønner, i min prøves sidste dage, og jeg har valgt den gode del i overensstemmelse med profetens ord. Og jeg har intet andet formål

end jeres sjæls evigtvarende velfærd. Amen.

KAPITEL 3

Josef i Egypten så nefitterne i et syn – Han profeterede om Joseph Smith, de sidste dages seer, om Moses, som skulle udfri Israel, og om fremkomsten af Mormons Bog. Omkring 588–570 f.Kr.

Og nu taler jeg til dig, Josef, min ^asidstfødte. Du blev født i mine trængsler ørken, ja, i min største sorgs dage fødte din mor dig.

2 Og måtte Herren også hellige dette ^aland, der er et yderst udsøgt land, for dig som din arvelod og dine efterkommeres arvelod sammen med dine brødre til sikkerhed for jer for evigt, dersom I holder Israels Helliges befalinger.

3 Og se, Josef, min sidstfødte, som jeg har ført ud af mine trængsler ørken, måtte Herren velsigne dig for evigt, for dine efterkommere skal ikke helt blive ^audryddet.

4 For se, du er mine lænders frugt, og jeg er efterkommer af ^aJosef, som blev ført til Egypten som ^bfange. Og store var Herrens pagter, som han sluttede med Josef.

5 Og se, Josef ^aså i sandhed vor dag. Og han fik et løfte fra Herren om, at Gud Herren af

26c Alma 42:27;
Hel 14:30.

d gs Lov.

27a Gal 5:1;

Moses 6:56.

b gs Handlefrihed.

c gs Evigt liv.

28a gs Formidler.

29a Rom 6:16–18;

Alma 12:11.

b gs Helvede.

3 1a 1 Ne 18:7.

2a 1 Ne 2:20.

gs Forjættet land.

3a 2 Ne 9:53.

4a 1 Mos 39:1–2; 45:4;

49:22–26;

1 Ne 5:14–16.

b 1 Mos 37:29–36.

5a jso 1 Mos 50:24–38;

2 Ne 4:1–2.

hans lænders frugt ville oprejse en ^bretfærdig ^cgren for Israels hus, ikke Messias, men en gren, der ville blive brækket af, men alligevel blive husket i Herrens pagter, så ^dMessias skulle give sig til kende for dem i de sidste dage på magtfuld vis for at føre dem ud af ^emørket frem i lyset – ja, ud af skjult mørke og ud af fangenskab til frihed.

6 For Josef vidnede i sandhed, da han sagde: En ^aseer, som skal være en udsøgt seer for mine ^blænders frugt, skal Herren min Gud lade fremstå.

7 Ja, Josef sagde i sandhed: Så siger Herren til mig: En udsøgt ^aseer vil jeg lade fremstå af dine lænders frugt, og han skal være højt agtet blandt dine lænders frugt. Og til ham vil jeg give befaling om, at han skal udføre et værk for dine lænders frugt, hans brødre, som skal være af stor værdi for dem, ja, derved at den bringer dem til kundskab om de pagter, som jeg har sluttet med dine fædre.

8 Og jeg vil give ham den befaling, at han ikke skal udføre noget ^aandet værk end det værk, som jeg vil befale ham. Og jeg vil gøre ham mægtig i mine øjne, for han skal udføre mit værk.

9 Og han skal være mægtig ligesom ^aMoses, som jeg har sagt,

jeg vil lade fremstå for jer til at ^budfri mit folk, o, Israels hus.

10 Og Moses vil jeg lade fremstå til at udfri dit folk af Egyptens land.

11 Men en seer vil jeg lade fremstå af dine lænders frugt, og ham vil jeg give ^amagt til at bringe mit ord ud til dine lænders efterkommere – og ikke alene til at udbringe mit ord, siger Herren, men til at overbevise dem om mit ord, som allerede skal være udbredt blandt dem.

12 Derfor skal dine lænders frugt ^askrive, og ^bJudas lænders frugt skal ^cskrive, og det, der skal skrives af dine lænders frugt, og også det, der skal skrives af Judas lænders frugt, skal vokse sammen for at ^dgendrive falske lærdomme og afskaffe stridigheder og skabe fred blandt dine lænders frugt og ^ebringe dem til ^fkundskab om deres fædre i de sidste dage og også til kundskab om mine pagter, siger Herren.

13 Og fra svaghed skal han blive gjort stærk på den dag, da mit værk skal begynde blandt hele mit folk for at genrejse dig, o Israels hus, siger Herren.

14 Og således profeterede Josef, idet han sagde: Se, den seer vil Herren velsigne, og de, der forsøger at slå ham ihjel,

5b Jakob 2:25.

c 1 Mos 49:22–26;

1 Ne 15:12; 19:24.

gs Herrens vingård.

d 2 Ne 6:14;

L&P 3:16–20.

e Es 42:16.

6a 3 Ne 21:8–11;

Morm 8:16.

gs Seer.

b L&P 132:30.

7a gs Smith, Joseph, jun.

8a L&P 24:7, 9.

9a Moses 1:41.

b 2 Mos 3:7–10;

1 Ne 17:24.

11a L&P 5:3–4.

12a gs Mormons Bog.

b 1 Ne 13:23–29.

c gs Bibelen.

d Ez 37:15–20;

1 Ne 13:38–41;

2 Ne 29:8; 33:10–11.

e Moro 1:4.

f 1 Ne 15:14;

2 Ne 30:5;

Morm 7:1, 5, 9–10.

skal blive udslettet; for dette løfte, som jeg har fået af Herren angående mine lænders frugt, skal blive opfyldt. Se, jeg er sikker på opfyldelsen af dette løfte.

15 Og han skal få "navn efter mig; og det skal være efter hans ^bfars navn. Og han skal være ligesom jeg; for det, som Herren skal udføre ved hans hånd, skal ved Herrens kraft bringe mit folk til frelse.

16 Ja, således profeterede Josef: Jeg er sikker på dette, ligesom jeg er sikker på løftet om Moses; for Herren har sagt til mig: "Jeg vil bevare dine efterkommere for evigt.

17 Og Herren har sagt: Jeg vil lade en Moses fremstå, og jeg vil give ham magt i en stav, og jeg vil give ham dømmekraft til at skrive. Dog vil jeg ikke løse hans tunge, så han skal tale meget, for jeg vil ikke gøre ham mægtig i tale. Men jeg vil "skrive min lov for ham med min egen hånds finger, og jeg vil udpege en ^btalsmand for ham.

18 Og Herren sagde også til mig: Jeg vil lade én fremstå for dine lænders frugt, og jeg vil udpege ham en talsmand. Og jeg, se, jeg vil give ham, at han skal skrive optegnelsen om dine lænders frugt til dine lænders frugt, og dine lænders talsmand skal kundgøre den.

19 Og de ord, som han skal skrive, skal være de ord, som

efter min visdom er tjenlige til at udgå til dine lænders "frugt. Og det skal være, som om dine lænders frugt havde råbt til dem fra ^bstøvet; for jeg kender deres tro.

20 Og de skal "råbe fra støvet, ja, omvendelse til deres brødre, selv efter at mange slægtled er gået bort. Og det skal ske, at deres råb skal udgå, ja, i overensstemmelse med deres ords enkelhed.

21 På grund af deres tro skal deres "ord udgå af min mund til deres brødre, som er dine lænders frugt; og svagheden af deres ord vil jeg gøre stærk ved deres tro til erindring om min pagt, som jeg sluttede med dine fædre.

22 Og se nu, min søn Josef, på denne måde "profeterede min fordums fader.

23 Derfor er du på grund af denne pagt velsignet; for dine efterkommere skal ikke blive udryddet, for de skal lytte til bogens ord.

24 Og der skal fremstå en mægtig blandt dem, som skal gøre meget godt, både i ord og i handling, idet han er et redskab i Guds hænder til med overordentlig stor tro at gøre mægtige undere og gøre det, der er stort i Guds øjne, ved at tilvejebringe megen genrejsning for Israels hus og for dine brødres efterkommere.

25 Og se, velsignet er du, Josef.

15a L&P 18:8.

b JS–H 1:3.

16a 1 Mos 45:1–8.

17a 5 Mos 10:2, 4;

Moses 2:1.

b 2 Mos 4:16.

19a L&P 28:8.

b Es 29:4;

2 Ne 27:13; 33:13;

Morm 9:30;

Moro 10:27.

20a 2 Ne 26:16;

Morm 8:23.

21a 2 Ne 29:2.

22a 2 Ne 3:5.

Se, du er lille; lyt derfor til din bror Nefis ord, og det skal blive gjort for dig i overensstemmelse med de ord, som jeg har talt. Husk din døende fars ord. Amen.

KAPITEL 4

Lehi rådgiver og velsigner sin efterslægt – Han dør og bliver begravet – Nefi fryder sig ved Guds godhed – Nefi sætter sin lid til Herren for evigt. Omkring 588–570 f.Kr.

Og nu taler jeg, Nefi, angående de profetier, som min far har talt om angående "Josef, som blev ført til Egypten.

2 For se, han profeterede i sandhed angående alle sine efterkommere. Og de "profetier, som han skrev, der er ikke mange større end dem. Og han profeterede angående os og vore kommende slægter, og de er skrevet på bronzepladerne.

3 Og se, efter at min far var færdig med at tale angående Josefs profetier, kaldte han Lamans børn, hans sønner og hans døtre, til sig og sagde til dem: Se, mine sønner og mine døtre, som er min "førstefødtes sønner og døtre, jeg ønsker, at I skal låne øre til mine ord.

4 For Gud Herren har sagt: "For så vidt som I holder mine befalinger, skal I have fremgang i landet, og for så vidt som I ikke vil holde mine

befalinger, skal I blive forstødt fra min nærhed.

5 Men se, mine sønner og mine døtre, jeg kan ikke gå i min grav, uden at jeg efterlader en "velsignelse over jer; for se, jeg ved, at hvis I bliver opdraget i den ^bvej, I bør gå, vil I ikke vige fra den.

6 Hvis I derfor bliver forbandet, se, da efterlader jeg min velsignelse over jer, så forbandelsen kan blive taget fra jer, og jeres forældre blive holdt "ansvarlige.

7 Som følge af min velsignelse vil Gud Herren derfor "ikke tillade, at I fortages; derfor vil han være ^bbarmhjertig mod jer og mod jeres efterkommere for evigt.

8 Og det skete, efter at min far var færdig med at tale til Lamans sønner og døtre, at han fik Lemuels sønner og døtre ført frem for sig.

9 Og han talte til dem og sagde: Se, mine sønner og mine døtre, som er min næstældste søns sønner og døtre, se, jeg efterlader jer den samme velsignelse, som jeg efterlod Lamans sønner og døtre; derfor skal I ikke blive helt udryddet, men til sidst skal jeres efterkommere blive velsignet.

10 Og det skete, at da min far var færdig med at tale til dem, se, da talte han til "Ismaels sønner, ja, og til hele hans husstand.

11 Og efter at han var færdig med at tale til dem, talte han til

4 1a 1 Mos 39:1-2.
2a 2 Ne 3:5.
3a gs Førstefødte.
4a 2 Ne 1:9.
5a gs Patriarkalske

velsignelser.
b Ordsp 22:6.
6a L&P 68:25-29.
7a 2 Ne 30:3-6;
L&P 3:17-18.

b 1 Ne 13:31;
2 Ne 10:18-19;
Jakob 3:5-9;
Hel 15:12-13.
10a 1 Ne 7:6.

Sam og sagde: Velsignet er du og dine efterkommere, for du skal arve landet ligesom din bror Nefi. Og dine efterkommere skal regnes sammen med hans efterkommere; og du skal være ligesom din bror, og dine efterkommere ligesom hans efterkommere, og du skal være velsignet alle dine dage.

12 Og det skete, efter at min far Lehi havde talt til hele sin husstand i overensstemmelse med sit hjertes følelser og Herrens Ånd, som var i ham, blev han gammel. Og det skete, at han døde og blev begravet.

13 Og det skete, at ikke mange dage efter hans død blev Laman og Lemuel og Ismaels sønner vrede på mig på grund af Herrens irettesættelser.

14 For jeg, Nefi, blev drevet til at tale til dem i overensstemmelse med hans ord. For jeg havde talt meget til dem, og ligeså havde min far før sin død, og mange af disse udtalelser er skrevet på mine "andre plader; for en mere historisk del er skrevet på mine andre plader.

15 Og på "disse skriver jeg det, der rører sig i min sjæl, og mange af de skrifter, der er indgraveret på bronzepladerne. For min sjæl fryder sig ved skrifterne, og mit hjerte ^bgrunder over dem, og jeg skriver dem til mine børns "lærdom og gavn.

16 Se, min "sjæl fryder sig ved det, der hører Herren til; og mit ^bhjerte grunder bestandig over det, som jeg har set og hørt.

17 Men uagtet Herrens store "godhed ved at vise mig sine store og forunderlige gerninger udbryder mit hjerte alligevel: O, jeg ^belendige menneske! Ja, mit hjerte sørger på grund af mit kød; min sjæl bedrøves på grund af mine overtrædelser.

18 Jeg er omringet på grund af de fristelser og de synder, som så let "omklammer mig.

19 Og når jeg ønsker at fryde mig, sukker mit hjerte på grund af mine synder; alligevel ved jeg, til hvem jeg har sat min lid.

20 Min Gud har været min støtte, han har ført mig gennem mine trængsler i ørkenen; og han har bevaret mig på det store dybs vande.

21 Han har fyldt mig med sin "kærlighed, ja, som om mit kød skulle fortæres.

22 Han har beskæmmet mine "fjender og fået dem til at skælve for mig.

23 Se, han har hørt mit råk om dagen og har givet mig kundskab ved "syner ved nattetide.

24 Og om dagen har jeg vokset mig frimodig i indtrængende "bøn til ham, ja, min røst har jeg opsendt til det høje; og engle kom ned og betjente mig.

25 Og på hans Ånds vinger er mit legeme blevet "bortrykket

14a 1 Ne 1:16–17; 9:4.

15a 1 Ne 6:4–6.

b gs Grunde; Skrifter.

c 1 Ne 19:23.

16a gs Taknemlighed.

b gs Hjerte.

17a 2 Ne 9:10;

L&P 86:11.

b Rom 7:24.

18a Rom 7:21–23;

Hebr 12:1;

Alma 7:15.

21a gs Kærlighed.

22a 1 Ne 17:52.

23a gs Syn.

24a Jak 5:16; 1 Ne 2:16.

25a 1 Ne 11:1;

Moses 1:1–2.

til overordentlig høje bjerge. Og mine øjne har set store ting, ja, for store for mennesket; derfor fik jeg påbud om, at jeg ikke måtte skrive dem.

26 O, når jeg nu har set så store ting, og når Herren i sin velvilje over for menneskenes børn er kommet til menneskene i så megen barmhjertighed, "hvorfor skulle mit hjerte da græde og min sjæl dvæle i sorgens dal og mit kød svinde hen og min styrke svækkes på grund af mine trængsler?

27 Og hvorfor skulle jeg "give efter for synd på grund af mit kød? Ja, hvorfor skulle jeg give efter for ^bfristelser, så den Onde får plads i mit hjerte til at tilintetgøre min "fred og plage min sjæl? Hvorfor er jeg vred på grund af min fjende?

28 Vågn op, min sjæl! Vær ikke længere modløs på grund af synd. Fryd dig, o mit hjerte, og giv ikke længere plads for min sjæls "fjende.

29 Bliv ikke igen vred på grund af mine fjender. Svæk ikke min styrke på grund af mine trængsler.

30 Fryd dig, o mit hjerte, og anrøb Herren og sig: O Herre, jeg vil prise dig for evigt; ja, min sjæl vil frydes i dig, min Gud og min frelses "klippe.

31 O Herre, vil du forløse min sjæl? Vil du udfri mig af mine

fjenders hænder? Vil du lade mig gyse ved synet af "synd?

32 Måtte helvedes porte bestandig være lukkede for mig, fordi mit "hjerte er sønderknust og min ånd er angerfuld! O Herre, luk ikke din retfærdigheds porte for mig, så jeg kan ^bvandre på stien i den dybe dal, så jeg kan holde mig nøje på den jævne vej.

33 O Herre, vil du omslutte mig i din retfærdigheds kappe! O Herre, vil du berede en vej for min flugt fra mine fjender! Vil du gøre min sti ret for mig! Læg ingen anstødssten på min vej – men vil du rydde min vej for mig og ikke spærre min vej, men mine fjenders veje.

34 O Herre, jeg har sat min lid til dig, og jeg vil sætte min "lid til dig for evigt. Jeg vil ikke sætte min ^blid til armen af kød, for jeg ved, at forbandet er den, der sætter sin "lid til armen af kød. Ja, forbandet er den, der sætter sin lid til mennesket eller gør kød til sin arm.

35 Ja, jeg ved, at Gud vil give "gavmildt til den, som beder. Ja, min Gud vil give mig, hvis jeg ikke ^bbeder om noget "forkert; derfor vil jeg opløfte min røst til dig, ja, jeg vil anrøbe dig, min Gud, min retfærdigheds "klippe. Se, min røst skal for evigt stige op til dig, min klippe og min evige Gud. Amen.

26a Sl 43:5.

27a Rom 6:13.

b cs Fristelse.

c cs Fred.

28a cs Djævelen.

30a 1 Kor 3:11.

cs Klippe.

31a Rom 12:9;

Alma 13:12.

32a cs Sønderknust

hjerte.

b cs Vandre, vandre med Gud.

34a cs Tillid.

b Sl 44:7–9.

c Jer 17:5;

Morm 3:9; 4:8.

35a Jak 1:5.

b cs Bøn.

c Hel 10:5.

d 5 Mos 32:4.

KAPITEL 5

Nefitterne skiller sig ud fra lamanitterne, holder Moseloven og bygger et tempel – På grund af deres vantro bliver lamanitterne forstødt fra Herrens nærhed, bliver forbandet og bliver en svøbe for nefitterne. Omkring 588–559 f.Kr.

SE, det skete, at jeg, Nefi, anråbte Herren min Gud, meget på grund af mine brøders ^avrede.

2 Men se, deres vrede mod mig tiltog i en sådan grad, at de forsøgte at berøve mig livet.

3 Ja, de murrede imod mig og sagde: Vor yngre bror har sat sig for at ^aherske over os, og vi har haft mange prøvelser på grund af ham; se, lad os derfor slå ham ihjel, så vi ikke mere skal plages på grund af hans ord. For se, vi vil ikke have ham til at være vor hersker, for det tilkommer os, som er de ældre brødre, at herske over dette folk.

4 Se, jeg skriver ikke på disse plader alle de ord, som de murrede imod mig, men det er mig nok at sige, at de forsøgte at berøve mig livet.

5 Og det skete, at Herren ^aformandede mig til, at jeg, ^bNefi, skulle drage bort fra dem og flygte ud i ørkenen, og også alle dem, der ville følge mig.

6 Derfor skete det, at jeg, Nefi, tog min familie med mig og

også ^aZoram og hans familie og Sam, min ældre bror, og hans familie og Jakob og Josef, mine yngre brødre, og også mine søstre og alle dem, der ville drage med mig. Og alle de, der ville drage med mig, var dem, der troede på Guds ^badvarsler og åbenbaringer; derfor lyttede de til mine ord.

7 Og vi tog vore telte, og hvad der ellers var muligt for os, og rejste i ørkenen i et tidsrum af mange dage, og efter at vi havde rejst i et tidsrum af mange dage, slog vi vore telte op.

8 Og mit folk ønskede, at vi skulle give stedet navnet ^aNefi; derfor kaldte vi det for Nefi.

9 Og alle de, der var med mig, besluttede sig for at kalde sig ^aNefis folk.

10 Og vi bestræbte os på at holde Herrens retsregler og lovbud og befalinger i alt i henhold til ^aMoseloven.

11 Og Herren var med os; og vi havde overordentlig stor fremgang, for vi såede frø, og vi høstede igen i overflod. Og vi begyndte at opdrætte flokke og hjerde og dyr af enhver art.

12 Og jeg, Nefi, havde også medbragt de optegnelser, der var indgraveret på ^abronzepalderne, og også den ^bkugle, eller det ^ckompas, der blev beredt til min far ved Herrens hånd ifølge det, der er skrevet.

51a 2 Ne 4:13–14.

3a 1 Ne 16:37–38;
Mosi 10:14–15.

5a gs Inspiration.
b Mosi 10:13.

6a 1 Ne 4:35; 16:7;
2 Ne 1:30–32.

b gs Advare.

8a Omni 1:12, 27;
Mosi 9:1–4; 28:1.

9a Jakob 1:13–14.

10a 2 Ne 11:4.

gs Moseloven.

12a Mosi 1:3–4.

gs Plader.

b Mosi 1:16.

c 1 Ne 16:10, 16, 26;
18:12, 21;
Alma 37:38–47;
L&P 17:1.

13 Og det skete, at vi begyndte at have overordentlig stor fremgang og at mangfoldiggøre os i landet.

14 Og jeg, Nefi, tog ^aLabans sværd og lavede mange sværd som det, for at det folk, der nu blev kaldt ^blamanitter, ikke på nogen måde skulle overfalde os og udrydde os; for jeg kendte deres had til mig og mine børn og dem, der blev kaldt for mit folk.

15 Og jeg lærte mit folk at bygge bygninger og at arbejde med al slags træ og ^ajern og kobber og bronze og stål og guld og sølv og kostbart malm, som fandtes i stor rigelighed.

16 Og jeg, Nefi, byggede et ^atempel; og jeg opførte det på samme måde som ^bSalomos tempel, bortset fra at det ikke blev bygget af så mange ^ckostbarheder, for de fandtes ikke i landet, hvorfor det ikke kunne bygges ligesom Salomos tempel. Men måden, det blev opført på, var ligesom Salomos tempel; og udførelsen af det var overordentlig fin.

17 Og det skete, at jeg, Nefi, fik mit folk til at være ^aflittige og til at arbejde med deres hænder.

18 Og det skete, at de ønskede, at jeg skulle være deres ^akonge. Men jeg, Nefi, nærede ønske om, at de ikke skulle have nogen

konge; alligevel gjorde jeg for dem i overensstemmelse med, hvad der stod i min magt.

19 Og se, Herrens ord, som han talte angående mine brødre, at jeg skulle være deres hersker og deres lærer, var blevet opfyldt. For se, jeg havde været deres ^ahersker og deres ^blærer i overensstemmelse med Herrens befalinger indtil den tid, da de forsøgte at berøve mig livet.

20 For se, Herrens ord blev opfyldt, som han talte til mig, idet han sagde: For så vidt som de ^aikke vil lytte til dine ord, skal de blive forstødt fra Herrens nærhed. Og se, de blev ^bforstødt fra hans nærhed.

21 Og han havde ladet ^aforbandelsen komme over dem, ja, en hård forbandelse på grund af deres ugudelighed. For se, de havde forhærdet hjertet mod ham, så de var blevet som flint; for se, da de var hvide og overordentlig skønne og ^btiltalende, og for at de ikke skulle være tillokkende for mit folk, lod Gud Herren dem få en ^cmørk hud.

22 Og så siger Gud Herren: Jeg vil lade dem være ^afrastødende for dit folk, medmindre de omvender sig fra deres ugudelighed.

23 Og forbandet skal være efterkommerne af den, der ^ablander sig med deres efter-

14a 1 Ne 4:9;
Jakob 1:10;
MormO 1:13.
b gs Lamanitter.

15a Eter 10:23.

16a gs Templet,
Herrens hus.

b 1 Kong 6; 2 Krøn 3.

c L&P 124:26–27.

17a 1 Mos 3:19;

L&P 42:42.

18a Jakob 1:9, 11.

19a 1 Ne 2:22.

b gs Undervisning.

20a 2 Ne 2:21.

b Alma 9:14.

21a gs Forbandelse.

b 4 Ne 1:10.

c 2 Ne 26:33;

3 Ne 2:14–16.

22a 1 Ne 12:23.

23a gs Ægteskab –
Blandet ægteskab.

kommere, for de skal blive forbandet, ja, med den samme forbandelse. Og Herren talte det, og det blev gjort.

24 Og på grund af deres forbandelse, som hvilede på dem, blev de et "dovent folk, fulde af fortræd og lumskhed, og de jagede efter rovdyr i ørkenen.

25 Og Gud Herren sagde til mig: De skal være en svøbe for dine efterkommere til at vække dem til erindring om mig; og for så vidt som de ikke vil huske mig og lytte til mine ord, skal de tugte dem, lige indtil de bliver udryddet.

26 Og det skete, at jeg, Nefi, "indviede Jakob og Josef, for at de skulle være præster og lærere over mit folks land.

27 Og det skete, at vi levede på lykkelig vis.

28 Og der var gået tredive år fra den tid, da vi forlod Jerusalem.

29 Og jeg, Nefi, havde hidtil ført optegnelserne om mit folk på mine plader, som jeg havde lavet.

30 Og det skete, at Gud Herren sagde til mig: Lav "andre plader, og du skal indgrave meget på dem, som er godt i mine øjne, til gavn for dit folk.

31 For derfor at være lydige mod Herrens befalinger gik jeg, Nefi, hen og lavede "disse plader, på hvilke jeg har indgraveret dette.

32 Og jeg har indgraveret det, der er behageligt for Gud. Og hvis mit folk finder behag i det,

der hører Gud til, da vil de finde behag i mine indgraveringer, som findes på disse plader.

33 Og hvis mit folk ønsker at kende den mere detaljerede del af mit folks historie, må de granske mine andre plader.

34 Og det er mig nok at sige, at der var gået fyre år, og vi havde allerede haft krige og stridigheder med vore brødre.

KAPITEL 6

Jakob beretter jødernes historie: Deres babyloniske fangenskab og deres tilbagevenden, Israels Helliges tjenestegerning og korsfæstelse, den hjælp de får fra ikke-jøderne, og jødernes genrejsning i de sidste dage, når de tror på Messias. Omkring 559–545 f.Kr.

DE ord, som Jakob, Nefis bror, talte til Nefis folk:

2 Se, mine elskede brødre, jeg, Jakob, som er blevet kaldet af Gud og ordineret i overensstemmelse med hans hellige orden, og som er blevet indviet af min bror Nefi, som I betragter som "konge, eller beskytter, og som I forlader jer på med hensyn til sikkerhed, se, I ved, at jeg har talt overordentlig meget til jer.

3 Alligevel taler jeg til jer igen, for jeg nærer ønske for jeres sjæls velfærd. Ja, min ængstelse for jer er stor; og I ved selv, at det har den altid været. For jeg har formanet jer med al flid, og jeg har lært jer min fars ord; og jeg har talt til jer angående

24a gs Doven.

26a Jakob 1:18–19;

Mosi 23:17.

30a 1 Ne 19:1–6.

31a gs Plader.

6 2a Jakob 1:9, 11.

alt, som er skrevet, fra verdens skabelse.

4 Og se nu, jeg ønsker at tale til jer angående det, der er, og det, der skal komme; jeg vil derfor læse "Esajas' ord for jer. Og det er de ord, som min bror har ønsket af mig, at jeg skulle tale til jer. Og jeg taler til jer for jeres egen skyld, for at I må lære og herliggøre jeres Guds navn.

5 Og se, de ord, som jeg skal læse, er dem, som Esajas talte angående hele Israels hus; derfor kan de anvendes på jer, for I er af Israels hus. Og der er meget, som er blevet talt ved Esajas, der kan anvendes på jer, fordi I er af Israels hus.

6 Og se, dette er ordene: "Så siger Gud Herren: Se, jeg vil løfte min hånd for ikke-jøderne og rejse mit ^bbanner for folket, og de skal bringe dine sønner i deres arme, og dine døtre skal de bære på deres skuldre.

7 Og konger skal være dine plejefædre, og deres dronninger dine plejemødre. De skal bøje sig ned for dig med deres ansigter mod jorden og slikke støvet af dine fødder, og du skal vide, at jeg er Herren; for de, som "venter på mig, skal ikke blive gjort til skamme.

8 Og nu vil jeg, Jakob, tale noget om disse ord. For se,

Herren har vist mig, at de, der var i "Jerusalem, hvorfra vi kom, er blevet slået ihjel og ^bført bort som fanger.

9 Alligevel har Herren vist mig, at de skal vende "tilbage igen. Og han har også vist mig, at Gud Herren, Israels Hellige, skal give sig til kende for dem i kødet; og efter at han har givet sig til kende, skal de piske ham og ^bkorsfæste ham ifølge ordene fra den engel, som fortalte mig det.

10 Og efter at de har forhærdet hjertet og gjort nakken stiv mod Israels Hellige, se, da skal Israels Helliges "straffedomme komme over dem. Og den dag kommer, da de skal blive slået og plaget.

11 For se, efter at de er blevet drevet hid og did, for således siger englen, skal mange blive plaget i kødet, og det skal ikke blive dem tilladt at omkomme på grund af de trofastes bønner; de skal blive spredt og slået og hadet; alligevel vil Herren være barmhjertig mod dem, så de, "når de kommer til ^bkundskab om deres forløser, igen skal "indsamles til deres arvelande.

12 Og velsignede er "ikke-jøderne, de om hvem profeten har skrevet; for se, dersom de vil omvende sig og ikke kæmpe mod Zion og ikke forener sig

4a 3 Ne 23:1.
6a Es 49:22–23.

b gs Banner.
7a Moses 1:6;
L&P 133:45.

8a Est 2:6; 1 Ne 7:13;
2 Ne 25:10;
Omni 1:15;
Hel 8:20–21.

b 2 Kong 24:10–16;
25:1–12.
gs Israel – Israels
adspaltelse.

9a 1 Ne 10:3.
b 1 Ne 19:10, 13;
Mosi 3:9;
3 Ne 11:14–15.
gs Korsfæstelse.

10a Matt 27:24–25.
11a 1 Ne 22:11–12;
2 Ne 9:2.

b Hos 3:5.
c gs Israel – Israels
indsamling.
12a 1 Ne 14:1–2;
2 Ne 10:9–10.

med den ^bstore og vederstyggelige kirke, skal de blive frelst; for Gud Herren vil opfylde sine ^cpagter, som han har sluttet med sine børn, og af denne årsag har profeten skrevet dette.

13 For se, de, der kæmper mod Zion og Herrens pagtsfolk, skal slikke støvet af deres fødder, og Herrens folk skal ikke blive gjort til ^askamme. For Herrens folk er dem, der ^bventer på ham; for de venter stadig på Messias' komme.

14 Og se, ifølge profetens ord vil Messias igen for ^aanden gang sætte sig for at bringe dem tilbage; derfor vil han ^bgive sig til kende for dem i magt og stor herlighed, så deres fjender bliver ^cudryddet, når denne dag kommer, da de vil tro på ham; og ingen, som tror på ham, vil han udrydde.

15 Og de, som ikke tror på ham, skal blive ^audryddet både ved ^bild og ved uvejrhed og ved jordskælv og ved blodudgydelser og ved ^cpest og ved hungersnød. Og de skal vide, at Herren er Gud, Israels Hellige.

16 For skal byttet tages fra den mægtige eller den ^bretmæssigt tilfangetagne blive udfriet?

17 Men så siger Herren: Selv den mægtiges ^afanger skal tages

bort, og den skrækindjagendes bytte blive udfriet; for den ^bmægtige Gud skal ^cudfri sit pagtsfolk. For så siger Herren: Jeg vil strides med dem, der strides med dig –

18 og jeg vil lade dem, der undertrykker dig, æde deres eget kød; og de skal være berusede af deres eget blod som af sød vin; og alt kød skal vide, at jeg, Herren, er din frelser og din ^aforløser, Jakobs ^bMægtige.

KAPITEL 7

Esajas taler messiansk – Messias vil tale med de lærdes tunge – Han vil byde sin ryg til dem, der vil slå ham – Han vil ikke blive beskæmmet – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 50. Omkring 559–545 f.Kr.

JA, for så siger Herren: Har jeg sendt dig bort, eller har jeg forstødt dig for evigt? For så siger Herren: Hvor er jeres mors skilsmissebrev? Til hvem har jeg sendt dig bort, eller til hvem af mine kreditorer har jeg solgt jer? Ja, til hvem har jeg solgt jer? Se, på grund af jeres misgerninger har I ^asolgt jer selv, og på grund af jeres overtrædelser er jeres mor blevet sendt bort.

2 Derfor var der, da jeg kom,

12b gs Djævelen –
Djævelens kirke.

c gs Abrahamske pagt.

13a 3 Ne 22:4.

b Es 40:31;

1 Ne 21:23;

L&P 133:45.

14a Es 11:11;

2 Ne 25:17; 29:1.

b 2 Ne 3:5.

c 1 Ne 22:13–14.

15a 2 Ne 10:16; 28:15;

3 Ne 16:8.

gs Sidste dage.

b Jakob 6:3.

c L&P 97:22–26.

16a Es 49:24–26.

b dvs Herrens

pagtsfolk, som
angivet i vers 17.

17a 1 Ne 21:25.

b gs Jahve.

c 2 Kong 17:39.

18a gs Forløser.

b 1 Mos 49:24;

Es 60:16.

7 1a gs Frafald.

ingen; da jeg ^akaldte, ja, var der ingen til at svare. O Israels hus, er min hånd blevet forkortet på nogen måde, så den ikke kan forløse, eller har jeg ingen kraft til at udfri? Se, ved min trussel tørrer jeg ^bhavet ud, jeg gør deres ^cfloder til en ørken og får deres ^dfisk til at stinke, fordi vandene er tørret ud, og de dør af tørst.

3 Jeg klæder himlene i ^asort, og jeg indhyller dem i ^bsække-lærred.

4 Gud Herren har givet mig de lærdes ^atunge, for at jeg kunne vide at tale et ord i rette tid til dig, o Israels hus. Når I er trætte, vækker han mit øre morgen efter morgen. Han vækker mit øre til at høre som de lærde.

5 Gud Herren har åbnet mit ^aøre, og jeg var ikke genstridig, ej heller vendte jeg mig bort.

6 Jeg bød min ryg til den, som ^aslog mig, og vendte mine kinder til dem, som rykkede skægget af. Jeg skjulte ikke mit ansigt for skændsel og spyttten.

7 For Gud Herren vil hjælpe mig, derfor bliver jeg ikke beskæmmet. Derfor har jeg gjort mit ansigt hårdt som flint, og jeg ved, at jeg ikke bliver gjort til skamme.

8 Og Herren er nær, og han retfærdiggør mig. Hvem vil strides med mig? Lad os stå frem sammen. Hvem er min

modstander? Lad ham komme mig nær, så vil jeg slå ham med min munds styrke.

9 For Gud Herren vil hjælpe mig. Og alle de, der ^afordømmer mig, se, de skal alle ældes som en klædning, og møllet skal æde dem.

10 Hvem er der blandt jer, som frygter Herren, som adlyder hans tjeners ^arøst, som vandrer i mørke og ikke har noget lys?

11 Se, alle I, som tænder ild, og som omgiver jer med gnister, vandr i lyset af ^ajeres ild og af de gnister, som I har tændt. Dette skal I få af min hånd: I skal lægge jer i sorg.

KAPITEL 8

I de sidste dage skal Herren trøste Zion og indsamle Israel – De forløste skal komme til Zion under stor glæde – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 51 og 52:1–2. Omkring 559–545 f.Kr.

LYT til mig, I, der stræber efter retfærdighed. Se hen til den ^aklippe, som I er hugget ud af, og til det hul i bruddet, som I er gravet op af.

2 Se hen til Abraham, jeres ^afader, og til ^bSara, hende, der fødte jer, for ham alene kaldte jeg og velsignede ham.

3 For Herren skal trøste ^aZion; han vil trøste alle hendes øde

2a Ordsp 1:24–25;
Es 65:12;
Alma 5:37.
b 2 Mos 14:21;
Sl 106:9;
L&P 133:68–69.
c Jos 3:15–16.

d 2 Mos 7:21.
3a 2 Mos 10:21.
b Åb 6:12.
4a Luk 2:46–47.
5a L&P 58:1.
6a Matt 27:26; 2 Ne 9:5.
9a Rom 8:31.

10a L&P 1:38.
11a Dom 17:6.
8 1a cs Klippe.
2a 1 Mos 17:1–8;
L&P 132:49.
b 1 Mos 24:36.
3a cs Zion.

steder, og han vil gøre hendes ^bødemark som Eden og hendes ørken som Herrens have. Fryd og glæde skal findes deri, taksigelse og lovsang.

4 Lyt til mig, mit folk, og lån mig øre, o mit folkeslag, for en ^alov skal udgå fra mig, og jeg vil lade min ret stå som et ^blys for folkene.

5 Min retfærdighed er nær, min ^afrelse er sendt ud, og min arm skal dømme folket. ^bØerne skal vente på mig, og til min arm skal de sætte deres lid.

6 Løft jeres øjne op mod himlene, og se på jorden under jer, for ^ahimlene skal ^bforsvinde som røg, og jorden skal ^cældes som en klædning; og de, der bor derpå, skal dø på samme måde. Men min frelse skal vare evigt, og min retfærdighed skal ikke høre op.

7 Lyt til mig, I, der kender retfærdighed, det folk, i hvis hjerte jeg har skrevet min lov, ^afrygt ikke for menneskers bebrejdelser, og vær heller ikke ræd for deres hån.

8 For møllet skal æde dem som en klædning, og larven skal æde dem som uld. Men min retfærdighed skal vare evigt, og min frelse fra slægtled til slægtled.

9 Vågn op, vågn op! Ifør dig ^astyrke, du Herrens arm; vågn op, som i fordums tid. Er du

ikke ham, som har sønderhugget Rahab og gennemboret dragen?

10 Er du ikke ham, der har tørret havet ud, det store dybs vande; der har gjort havets dyb til en ^avej, som de løskøbte kunne gå over?

11 For se, Herrens ^aforløste skal vende tilbage og komme til Zion med ^bsang, og evigtvarende fryd og hellighed skal være over deres hoved; og de skal få glæde og fryd, sorg og ^csørgeudbrud skal flygte bort.

12 ^aJeg er ham, ja, jeg er ham, som trøster jer. Se, hvem er du, at du skulle være ^bbange for mennesker, som skal dø, og for menneskesønnen, som skal blive som ^cgræs?

13 Og at du ^aglemmer Herren din skaber, som har udspændt himlene og lagt jordens grundvold, at du bestandig hver dag har frygtet undertrykkerens rasen, som om han var rede til at ødelægge? Og hvor er undertrykkerens rasen?

14 Den fangne landflygtige skynder sig, for at han kan blive løst, og for at han ikke skal dø i fangehullet, og for at han ej heller skal mangle brød.

15 Men jeg er Herren din Gud, hvis ^abølger brusede; Hærskærers Herre er mit navn.

16 Og jeg har lagt mine ord i din mund og har skjult dig i

3b Es 35:1–2, 6–7.

4a EL lære. Es 2:3.

gs Evangelium.

b gs Lys, Kristi lys.

5a gs Frelse.

b 2 Ne 10:20.

6a 2 Pet 3:10.

b HEB blive spredt.

Sl 102:26–28.

c HEB forgå.

7a Sl 56:5, 12;

L&P 122:9.

9a L&P 113:7–8.

10a Es 35:8.

11a gs Forløse.

b Es 35:10.

c Åb 21:4.

12a L&P 133:47; 136:22.

b Jer 1:8.

c Es 40:6–8;

1 Pet 1:24.

13a Jer 23:27.

15a 1 Ne 4:2.

skyggen af min hånd, for at jeg kunne tilså himlen og lægge jordens grundvold og sige til Zion: Se, du er mit "folk.

17 Vågn op, vågn op, rejs dig, o Jerusalem! Du, som af Herrens hånd har drukket af hans "rasens ^bbæger – du har drukket bundfaldet af frygtens bæger til sidste dråbe –

18 og der er ingen til at lede hende blandt alle de sønner, hun har født, ej heller nogen, som tager hende ved hånden af alle de sønner, hun har opdraget.

19 Disse to "sønner er kommet til dig; hvem skal have ondt af dig – din ødelæggelse og undergang og hungersnøden og sværdet – og ved hvem skal jeg trøste dig?

20 Dine sønner er besvimet, undtagen disse to; de ligger for enden af alle gaderne; som en vild tyr i et net er de fulde af Herrens rasen, din Guds revselse.

21 Hør nu derfor dette, du plagede og "berusede, men ikke af vin.

22 Så siger din Herre: Herren og din Gud "taler sit folks sag; se, jeg har taget frygtens bæger ud af din hånd, bundfaldet af min rasens bæger; du skal aldrig mere drikke det igen.

23 Men "jeg vil give det i hånden på dem, der plager dig, og som har sagt til din sjæl: Bøj dig, så vi kan gå hen over dig!

Og du har lagt dit legeme ned som jorden og som gaden for dem, der gik over.

24 "Vågn op, vågn op! Ifør dig din ^bstyrke, o ^cZion; ifør dig dine smukke klæder, o Jerusalem, du hellige by; for fra nu af skal de uomskårne og de urene "aldrig mere komme ind i dig.

25 Ryst støvet af dig; "rejs dig, tag sæde, o Jerusalem; løsgør dig fra dine ^bhalslænker, o du fangne Zions datter.

KAPITEL 9

Jøderne skal blive indsamlet til alle deres forjættede lande – Forsoningen løskøber mennesket fra faldet – De dodes legeme skal komme frem fra graven, og deres ånd fra helvede og fra paradís – De skal blive dømt – Forsoningen frelser fra død, helvede, Djævelen og uendelig pinsel – De retfærdige skal blive frelst i Guds rige – Straffene for synd bliver fremsat – Israels Hellige er portens vogter. Omkring 559–545 f.Kr.

Og se, mine elskede brødre, jeg har læst dette, for at I må kende til Herrens "pagter, som han har indgået med hele Israels hus –

2 at han har talt til jøderne ved sine hellige profeters mund lige fra begyndelsen og op, fra slægtled til slægtled, indtil den tid kommer, da de skal blive

16a 2 Ne 3:9; 29:14.

17a Luk 21:24.

b Es 29:9;

Jer 25:15.

19a Åb 11:3.

21a 2 Ne 27:4.

22a Jer 50:34.

23a Zak 12:9.

24a Es 52:1–2.

b L&P 113:7–8.

c Gs Zion.

d Joel 4:17.

25a dvs rejs dig af støvet og sæt dig med værdighed, idet du endelig er forløst.

b L&P 113:9–10.

9 1a Gs Abrahamske pagt.

^abragt tilbage til Guds sande kirke og fold, da de skal blive ^bindsamlet til deres ^carvelande og skal blive bosat i alle deres forjættede lande.

3 Se, mine elskede brødre, jeg taler dette til jer, for at I kan fryde jer og ^aløfte hovedet for evigt på grund af de velsignelser, som Gud Herren skal skænke jeres børn.

4 For jeg ved, at I, mange af jer, har søgt meget efter at få kundskab om det tilkommende; derfor ved jeg, at I ved, at vort kød må svinde hen og dø; alligevel skal vi i vort ^alegeme se Gud.

5 Ja, jeg ved, at I ved, at han i legemet skal vise sig for dem ved Jerusalem, hvorfra vi kom; for det er nødvendigt, at det skulle ske blandt dem; for det påhviler den store ^askaber, at han lader sig blive mennesket underkastet i kødet og dør for ^balle mennesker, for at alle mennesker kan blive ham underkastet.

6 For eftersom døden er blevet alle mennesker til del for at opfylde den store skabers barmhjertige ^aplan, må der nødvendigvis være en kraft til ^bopstandelse, og opstandelsen

må nødvendigvis blive mennesket til del på grund af ^cfaldet; og faldet skete på grund af overtrædelse; og fordi mennesket blev faldent, blev de ^dforstået fra Herrens nærhed.

7 Derfor må det nødvendigvis være en ^aaltomfattende ^bforsoning – medmindre det var en altomfattende forsoning, kunne denne forgængelighed ikke iføre sig uforgængelighed. Derfor måtte den ^cførste straffedom, som kom over mennesket, nødvendigvis være blevet ^dstående med uendelig varighed. Og hvis det var så, måtte dette kød have lagt sig for at rådne og for at hensmuldre i dets moder jord for aldrig mere at opstå.

8 O, hvor stor er ikke Guds ^avisdom, hans ^bbarmhjertighed og ^cnåde! For se, hvis ^dkødet aldrig mere skulle opstå, måtte vor ånd blive underkastet den engel, som ^efaldt fra den evige Guds nærhed og blev ^fDjævelen, for aldrig mere at opstå.

9 Og vor ånd måtte være blevet ligesom han og vi blevet djævlé, ^aengle for en djævel, for at blive ^budelukket fra vor Guds nærhed og forblive hos ^cløgnens fader i elendighed, ligesom han selv,

2a 2 Ne 6:11.
gs Gengivelse af evangeliet.
b gs Israel – Israels indsamling.
c 2 Ne 10:7-8.
gs Forjættet land.
3a Jso, Sl 24:7-10.
4a Job 19:26;
Alma 11:41-45;
42:23; Hel 14:15;
Morm 9:13.
5a gs Skabe.

b Joh 12:32; 2 Ne 26:24;
3 Ne 27:14-15.
6a gs Forløsningsplanen.
bgs Opstandelse.
c gs Fald, Adams og Evas.
d 2 Ne 2:5.
7a Alma 34:10.
b gs Forsoning.
c Mosi 16:4-5;
Alma 42:6, 9, 14.
d Mosi 15:19.
8a Job 12:13; Abr 3:21.

gs Visdom.
b gs Barmhjertighed.
c gs Nåde.
d L&P 93:33-34.
e Es 14:12;
2 Ne 2:17-18;
Moses 4:3-4;
Abr 3:27-28.
f gs Djævelen.
9a Jakob 3:11;
Alma 5:25, 39.
b Åb 12:7-9.
c gs Løgn.

ja, hos det væsen, som ^aforledte vore første forældre, og som ^eforvandler sig til næsten at være lysets ^fengel og vækker menneskenes børn til ^ghemmelige sammensværgelser om mord og alle slags hemmelige gerninger af mørke.

10 O, hvor stor er ikke vor Guds godhed, han, som bereder en vej for vor flugt fra dette forfærdelige uhyres greb; ja, dette uhyre, ^adøden og ^bhelvede, som jeg kalder legemets død og også åndens død.

11 Og på grund af vor Guds, den Israels Helliges, vej til ^audfrielse skal denne ^bdød, som jeg har talt om, og som er den timelige, frigive sine døde, hvilken død er graven.

12 Og denne ^adød, som jeg har talt om, og som er den åndelige død, skal frigive sine døde, hvilken åndelig død er ^bhelvede; derfor skal død og helvede frigive deres døde, og helvede skal frigive sine fangne ånder, og graven skal frigive sine fangne legemer, og menneskenes legeme og ^cånd skal blive ^dbragt tilbage til hinanden; og det sker ved den Israels Helliges opstandelses kraft.

13 O, hvor stor er ikke vor Guds ^aplan! For på den anden side skal Guds ^bparadis frigive de retfærdiges ånder, og graven frigive de retfærdiges legemer, og ånden og legemet bliver ^cbragt tilbage til hinanden igen, og alle mennesker bliver ufor-gængelige og ^dudødelige, og de er levende sjæle og har en ^efuldkommen ^fkundskab, ligesom vi i kødet, bortset fra at vor kundskab skal være fuldkommen.

14 Derfor skal vi have en fuldkommen ^akundskab om al vor ^bskyld og vor urenhed og vor ^cnøgenhed; og de retfærdige skal have en fuldkommen kundskab om deres glæde og deres ^dretfærdighed og være ^eiklædt ^frenhed, ja, endog ^gretfærdighedens dragt.

15 Og det skal ske, at når alle mennesker er overgået fra denne første død til livet, i og med at de er blevet udødelige, skal de stå foran Israels Helliges ^adommersæde; og så kommer ^bdommen, og så skal de dømmes i overensstemmelse med Guds hellige dom.

16 Og så vist som Herren lever, for Gud Herren har talt det, og det er hans ^aevige ord, som ikke

9d 1 Mos 3:1-13;

Mosi 16:3;

Moses 4:5-19.

e 2 Kor 11:14;

Alma 30:53.

f L&P 129:8.

g gs Hemmelige sammensværgelser.

10a Mosi 16:7-8;

Alma 42:6-15.

b gs Helvede.

11a gs Befrier.

b gs Død, fysisk.

12a gs Død, åndelig.

b L&P 76:81-85.

c gs Ånd.

d gs Opstandelse.

13a gs Forløsningsplanen.

b L&P 138:14-19.

gs Paradis.

c Alma 11:43.

d gs Udødelighed.

e gs Fuldkommen.

f L&P 130:18-19.

14a Mosi 3:25;

Alma 5:18.

b gs Skyld.

c Morm 9:5.

d gs Retfærdig, retfærdighed.

e Ordsp 31:25.

f gs Ren og uren.

g L&P 109:76.

15a gs Dom, den endelige.

b Sl 19:10; 2 Ne 30:9.

16a 1 Kong 8:56;

L&P 1:38;

Moses 1:4.

kan ^bforgå, skal de, der er retfærdige, forblive retfærdige, og de, der er ^ctilsølede, forblive ^dtilsølede; derfor, de, der er tilsølede, er ^eDjævelen og hans engle; og de skal gå bort til ^fevigtvarende ild, som er beredt for dem; og deres pinsler er som en ^gsø af ild og svovl, hvis flammer stiger op for evigt og altid og ikke har nogen ende.

17 O, hvor stor er ikke vor Guds storhed og ^aretfærdighed! For han fuldbyrder alle sine ord, og de er udgået af hans mund, og hans lov skal blive opfyldt.

18 Men se, de retfærdige, Israels Helliges ^ahellige, de, der har troet på Israels Hellige, de, der har udholdt verdens ^bkors og foragtet skammen ved det, de skal ^carve ^dGuds rige, som var beredt for dem ^efra verdens grundlæggelse, og deres glæde skal være fuldkommen ^ffor evigt.

19 O, hvor stor er ikke vor Guds, Israels Helliges, barmhjertighed! For han ^audfrier sine hellige fra dette ^bforfærdelige uhyre, Djævelen og døden og ^chelvede og den sø af ild og svovl, som er uendelig pinsel.

20 O, hvor stor er ikke vor

Guds ^ahellighed! For han ^bkender alt, og der findes intet, uden at han kender det.

21 Og han kommer til verden, så han kan ^afrelse alle mennesker, hvis de vil lytte til hans røst; for se, han lider alle menneskers smerter, ja, hver eneste levende skabnings ^bsmerter, både mænds, kvinders og børns, som hører til ^cAdams slægt.

22 Og han lider dette, for at opstandelsen kan blive alle mennesker til del, for at alle kan stå foran ham på den store dag, dommens dag.

23 Og han befaler alle mennesker, at de skal ^aomvende sig og blive ^bdøbt i hans navn, idet de har fuldkommen tro på Israels Hellige, ellers kan de ikke blive frelst i Guds rige.

24 Og hvis de ikke vil omvende sig og tro på ^ahans navn og blive døbt i hans navn og ^bholde ud til enden, skal de blive ^cfordømt; for Gud Herren, Israels Hellige, har talt det.

25 For se, han har givet en ^alov; og hvor der ^bingen lov er givet, er der ingen straf; og hvor der ingen straf er, er der ingen fordømmelse; og hvor der ingen fordømmelse er, har Israels

16b L&P 56:11.

c gs Tilsølethed.

d 1 Ne 15:33–35;

Alma 7:21;

Morm 9:14;

L&P 88:35.

e gs Djævelen.

f Mosi 27:28.

g Åb 21:8; 2 Ne 28:23;

L&P 63:17.

17a gs Retfærdig,
retfærdighed.

18a gs Hellig (navneord).

b Luk 14:27.

c L&P 45:58; 84:38.

d gs Ophøjelse.

e Alma 13:3.

f gs Evigt liv.

19a L&P 108:8.

b 1 Ne 15:35.

c gs Helvede.

20a gs Hellighed.

b Alma 26:35;

L&P 38:2.

21a gs Frelse.

b L&P 18:11; 19:18.

c gs Adam.

23a gs Omvendelse.

b gs Døbe, dåb.

24a gs Jesus Kristus – At påtage sig Jesu Kristi navn.

b gs Udholdenhed.

c gs Fordømmelse.

25a Jak 4:17.

gs Lov.

b Rom 4:15; 2 Ne 2:13;

Alma 42:12–24.

gs Ansvarlighed.

Helliges barmhjertighed krav på dem på grund af forsoningen; for de er udfriet ved hans kraft.

26 Og "forsoningen tilfredsstiller hans ^bretfærdigheds krav for alle dem, der "ikke har fået ^dloven, så de bliver udfriet fra det forfærdelige uhyre, død og helvede, og Djævelen og søen af ild og svovl, som er en uendelig pinsel; og de bliver bragt tilbage til den Gud, som gav dem ^eånde, hvilken er Israels Hellige.

27 Men ve den, som har fået ^aloven givet, ja, som har alle Guds befalinger, ligesom vi, og som overtræder dem og spilder sin prøves dage, for forfærdelig er hans tilstand!

28 O, hvor snedig er ikke den Ondes ^aplan! O, menneskers ^bforfængelighed og skrøbelighed og dårskab! Når de er ^clærde, tror de, at de er ^dvise, og de lytter ikke til Guds ^eråd, for de tilsidesætter det, fordi de mener, at de selv ved bedst, derfor er deres visdom dårskab, og den gavner dem intet. Og de skal fortabes.

29 Men at være lærd er godt, hvis man ^alytter til Guds ^bråd.

30 Men ve de ^arige, som er rige

på det, der hører verden til. For fordi de er rige, foragter de de ^bfattige, og de forfølger de sagtmødige, og deres hjerte hænger ved deres skatte, derfor er deres skat deres gud. Og se, deres skatte skal også forgå sammen med dem.

31 Og ve de døve, som ikke vil ^ahøre; for de skal fortabes.

32 Ve de blinde, som ikke vil se; for de skal også fortabes.

33 Ve de uomskårne af hjertet, for en kundskab om deres syndighed skal ramme dem på den yderste dag.

34 Ve ^aløgneren, for han skal styrtes ned til ^bhelvede.

35 Ve morderen, som forsædligt ^adræber, for han skal ^bdø.

36 Ve dem, som begår ^autugtigheder, for de skal nedstyrtes til helvede.

37 Ja, ve dem, som ^adyrker afguder, for Djævelen over alle djævle fryder sig over dem.

38 Og kort sagt, ve alle dem, som dør i deres synder, for de skal ^avende tilbage til Gud og se hans ansigt og forblive i deres synder.

39 O, mine elskede brødre, husk, hvor forfærdeligt det er

26a 2 Ne 2:10;
Alma 34:15–16.

gs Forsoning.

b gs Retfærdig,
retfærdighed.

c Mosi 3:11.

d Mosi 15:24;

L&P 137:7.

e 1 Mos 2:7;

L&P 93:33; Abr 5:7.

27a Luk 12:47–48.

28a Alma 28:13.

b gs Stolthed.

c Luk 16:15;

2 Ne 26:20; 28:4, 15.

d Ordsp 14:6;

Jer 8:8–9;

Rom 1:22.

gs Stolthed; Visdom.

e Alma 37:12.

gs Råd.

29a 2 Ne 28:26.

b Jakob 4:10.

30a Luk 12:34;

1 Tim 6:10;

L&P 56:16.

b gs Fattig.

31a Ez 33:30–33;

Matt 11:15;

Mosi 26:28;

L&P 1:2, 11, 14;

Moses 6:27.

34a Ordsp 19:9.

gs Ærlig; Løgn.

b gs Helvede.

35a 2 Mos 20:13;

Mosi 13:21.

b gs Dødsstraf.

36a 3 Ne 12:27–29.

gs Kyskhed.

37a gs Afgudsdyrkelse.

38a Alma 40:11, 13.

at synde mod den hellige Gud, og også hvor forfødeligt det er at give efter for den ^asnediges tillokkelser. Husk, at være ^bkødeligt sindet er ^cdød, og at være åndeligt sindet er ^devigt ^eliv.

40 O, mine elskede brødre, lån øre til mine ord. Husk Israels Helliges storhed. Sig ikke, at jeg har talt hårde ord mod jer; for hvis I gør det, håner I ^asandheden; for jeg har talt jeres skabers ord. Jeg ved, at sandhedens ord er ^bhårde mod al urenhed; men de retfærdige frygter dem ikke, for de elsker sandheden og bliver ikke rystet.

41 O da, mine elskede brødre, ^akom til Herren, den Hellige. Husk, at hans stier er retfærdige. Se, ^bvejen for mennesket er ^ctrang, men den ligger foran ham i lige retning, og ^dportens vogter er Israels Hellige; og han beskæftiger ingen tjener der; og der er ingen anden vej end ad porten, for han kan ikke bedrages, for Gud Herren er hans navn.

42 Og den, der banker på, for ham vil han lukke op; og de ^avise og de lærde og de, der er rige, og som er ^bopblæste på grund af deres lærdom og deres

visdom og deres rigdom – ja, det er dem, som han foragter; og medmindre de kaster dette fra sig og ^cbetragter sig selv som tåber for Gud og stiger ned i ^dydmygthedens dyb, lukker han ikke op for dem.

43 Men det, der hører de vise og de kloge til, skal ^askjules for dem for evigt – ja, den lykke, der er beredt for de hellige.

44 O, mine elskede brødre, husk mine ord. Se, jeg tager mine klæder af, og jeg ryster dem foran jer; jeg beder min frelses Gud om, at han vil se på mig med sit ^aaltseende øje; derfor skal I erfare på den yderste dag, når alle mennesker skal dømmes efter deres gerninger, at Israels Gud var vidne til, at jeg ^brystede jeres misgerninger af min sjæl, og at jeg står skinnende for ham og er ^cfri for jeres blod.

45 O, mine elskede brødre, vend jer bort fra jeres synder, afryst hans ^alænker, han som gerne vil binde jer fast; kom til den Gud, som er jeres frelses ^bklippe.

46 Bered jeres sjæl til den herlige dag, da ^aretfærdighed skal blive tildelt de retfærdige, ja,

39a 2 Ne 28:20–22; 32:8;

Mosi 2:32; 4:14;

Alma 30:53.

b Rom 8:6.

gs Kødelig.

c gs Død, åndelig.

d gs Evigt liv.

e Ordsp 11:19.

40a gs Sandhed.

b 1 Ne 16:2;

2 Ne 28:28; 33:5.

41a 1 Ne 6:4; Jakob 1:7;

Omni 1:26;

Moro 10:30–32.

b 2 Ne 31:17–21;

Alma 37:46;

L&P 132:22, 25.

c Luk 13:24;

2 Ne 33:9;

Hel 3:29–30.

d 2 Ne 31:9, 17–18;

3 Ne 14:13–14;

L&P 43:7; 137:2.

42a Matt 11:25.

b gs Stolthed.

c 1 Kor 3:18–21.

d gs Ydmyg.

43a 1 Kor 2:9–16.

44a Jakob 2:10.

b Jakob 1:19.

c Jakob 2:2; Mosi 2:28.

45a 2 Ne 28:22;

Alma 36:18.

b gs Klippe.

46a gs Retfærdig, retfærdighed.

^bdommens dag, så I ikke skal vige tilbage med forfærdelig frygt, så I ikke til fuldkommenhed skal erindre jeres forfærdelige ^cskyld og blive drevet til at udbryde: Hellige, hellige er dine straffedomme, o Herre, Gud, ^dAlmægtige – men jeg kender min skyld; jeg overtrådte din lov, og mine overtrædelser er mine; og Djævelen har fået mig, så jeg er et bytte for hans forfærdelige elendighed.

47 Men se, mine brødre, er det nødvendigt, at jeg vækker jer til en forfærdelig erkendelse af dette? Ville jeg oprive jeres sjæl, hvis jeres sind var rent? Ville jeg være ligefrem over for jer i overensstemmelse med sandhedens ligefremhed, hvis I var befriet for synd?

48 Se, hvis I var hellige, ville jeg tale til jer om hellighed; men da I ikke er hellige, og I anser mig for at være lærer, er det nødvendigt, at jeg ^alærer jer om følgerne af ^bsynd.

49 Se, min sjæl afskyr synd, og mit hjerte fryder sig ved retfærdighed, og jeg vil ^aprise min Guds hellige navn.

50 Kom, mine brødre, enhver som tørster, kom I til ^avandene; og den, der ingen penge har, kom, køb og spis; ja, kom, køb vin og mælk uden ^bpenge og uden betaling.

51 Brug derfor ikke penge på

det, som ikke er af nogen værdi, ej heller jeres ^aarbejdskraft på det, som ikke kan tilfredsstille. Lyt omhyggeligt til mig, og husk de ord, som jeg har talt; og kom til Israels Hellige, og ^btag for jer af det, som ikke forgår, ej heller kan blive fordærvet, og lad jeres sjæl fryde sig ved fedme.

52 Se, mine elskede brødre, husk jeres Guds ord; bed bestandigt til ham om dagen, og giv ^atak til hans hellige navn om natten. Lad hjertet fryde sig.

53 Og se, hvor store er ikke Herrens ^apagter, og hvor stor er ikke hans velvilje over for menneskenes børn; og på grund af sin storhed og sin nåde og ^bbarmhjertighed har han lovet os, at vore efterkommere ikke fuldstændig skal blive udryddet med hensyn til kødet, men at han vil bevare dem; og i kommende slægter skal de blive en retfærdig ^cgren for Israels hus.

54 Og se, mine brødre, jeg ville gerne tale mere til jer, men i morgen vil jeg kundgøre jer resten af mine ord. Amen.

KAPITEL 10

Jøderne vil korsfæste deres Gud – De skal blive spredt, indtil de begynder at tro på ham – Amerika skal blive et frihedens land, hvor

46b gs Dom, den endelige.

c Mosi 3:25.

d 1 Ne 1:14;

Moses 2:1.

48a Alma 37:32.

b gs Synd.

49a 1 Ne 18:16.

50a gs Levende vand.

b Alma 42:27.

51a Es 55:1-2.

b 2 Ne 31:20; 32:3;

3 Ne 12:6.

52a gs Taknemlighed.

53a gs Pagt.

b gs Barmhjertighed.

c gs Herrens vingård.

ingen konge skal herske – Forlig jer med Gud, og opnå frelse ved hans nåde. Omkring 559–545 f.Kr.

Og nu taler jeg, Jakob, til jer igen, mine elskede brødre, angående denne retfærdige "gren, som jeg har talt om.

2 For se, de "løfter, som vi har fået, er løfter til os med hensyn til kødet; derfor, skønt det er blevet mig vist, at mange af vore børn skal omkomme i kødet på grund af vantro, vil Gud alligevel være barmhjertig mod mange; og vore børn skal blive ført tilbage, så de kan antage det, der vil give dem den sande kundskab om deres forløser.

3 For se, som jeg sagde til jer, er det nødvendigt, at Kristus – for i nat sagde "englen til mig, at dette skulle være hans navn – skal ^bkomme blandt jøderne, blandt dem, der er den mere ugudelige del af verden; og de vil ^ckorsfæste ham – for således påhviler det vor Gud, og der er intet andet folkeslag på jorden, der ville ^dkorsfæste deres "Gud.

4 For hvis de mægtige "mirakler blev udført blandt andre folkeslag, ville de omvende sig og erfare, at han er deres Gud.

5 Men på grund af "præstelist og syndighed gør de, der er i

Jerusalem, nakken stiv mod ham, så han bliver korsfæstet.

6 På grund af deres syndighed skal ødelæggelser, hungersnød, pest og blodsudgydelse derfor komme over dem; og de, der ikke bliver slået ihjel, bliver "spredt blandt alle folkeslag.

7 Men se, så siger Gud "Herren: ^bNår den dag kommer, da de vil tro på mig, at jeg er Kristus, da har jeg sluttet pakt med deres fædre om, at de i kødet skal bringes tilbage på jorden til deres arvelande.

8 Og det skal ske, at de skal blive "indsamlet fra deres lange adspjaltelse, fra ^børerne i havet og fra jordens fire hjørner; og de ikke-jødiske folkeslag skal blive mægtige i mine øjne, siger Gud, derved at de "fører dem tilbage til deres arvelande.

9 "Ja, ikke-jødernes konger skal være plejefædre for dem, og deres dronninger skal blive plejemødre; derfor er Herrens ^bløfter til ikke-jøderne store, for han har talt det, og hvem kan bestride det?

10 Men se, dette land, siger Gud, skal være dit arveland, og "ikke-jøderne skal blive velsignet i landet.

11 Og dette land skal være et "frihedens land for ikke-jøderne,

10 1a 1 Ne 15:12–16;
2 Ne 3:5;
Jakob 5:43–45.
2a 1 Ne 22:8;
3 Ne 5:21–26; 21:4–7.
3a 2 Ne 25:19; Jakob 7:5;
Moro 7:22.
b gs Jesus Kristus –
Profetier om Jesu
Kristi fødsel og død.
c 1 Ne 11:33; Mosi 3:9;

L&P 45:52–53.
d Luk 23:20–24.
e 1 Ne 19:10.
4a gs Mirakel.
5a Luk 22:2.
gs Præstelist.
6a 1 Ne 19:13–14.
gs Israel – Israels
adspjaltelse.
7a gs Herren.
b 2 Ne 25:16–17.

8a gs Israel – Israels
indsamling.
b 1 Ne 22:4;
2 Ne 10:20–22;
L&P 133:8.
c 1 Ne 22:8.
9a Es 49:22–23.
b 1 Ne 22:8–9;
L&P 3:19–20.
10a 2 Ne 6:12.
11a gs Frihed.

og i landet skal der ingen ^bkonger være, som skal blive oprejst for ikke-jøderne.

12 Og jeg vil befæste dette land mod alle andre folkeslag.

13 Og den, der ^akæmper mod Zion, skal ^bomkomme, siger Gud.

14 For den, der lader en konge fremstå mod mig, skal omkomme, for jeg, Herren, ^ahimlens konge, skal være deres konge, og jeg vil for evigt være et ^blys for dem, der hører mine ord.

15 For se, af den grund at mine ^apagter kan blive opfyldt, som jeg har sluttet med menneskenes børn om, hvad jeg vil gøre for dem, mens de er i kødet, må jeg nødvendigvis tilintetgøre ^bhemmelige gerninger af ^cmørke og af mord og af vederstyggeligheder.

16 Derfor skal den, der kæmper mod ^aZion, både jøde og ikke-jøde, både træl og fri, både mand og kvinde, omkomme; for det er ^bdem, der er hele jordens skøge; for ^cde, der ^dikke er for mig, er ^emod mig, siger vor Gud.

17 For jeg vil ^aopfylde mine løfter, som jeg har givet menneskenes børn om, hvad jeg vil gøre for dem, mens de er i kødet.

18 For se, mine elskede brødre, så siger vor Gud: Jeg vil hjem-søge dine efterkommere ved ikke-jødernes hånd; alligevel vil jeg blødgøre ^aikke-jødernes hjerte, så de skal blive ligesom en far for dem; derfor skal ikke-jøderne blive ^bvelsignet og ^cregnet blandt Israels hus.

19 For se, jeg vil ^ahellige dette land for evigt for dine efterkommere og for dem, der skal regnes blandt dine efterkommere, som deres arveland; for det er et udsøgt land, siger Gud til mig, mere end alle andre lande, derfor ønsker jeg, at alle mennesker, som bor deri, skal tilbede mig, siger Gud.

20 Og se, mine elskede brødre, da vi ser, at vor barmhjertige Gud har givet os så stor kundskab om dette, lad os da huske ham og aflægge vore synder og ikke hænge med hovedet, for vi er ikke forstødt; alligevel er vi blevet ^adrevet ud af vort arveland; men vi er blevet ført til et ^bbedre land, for Herren har gjort havet til vor ^csti, og vi er på en ^dø i havet.

21 Men store er Herrens løfter til dem, som er på ^aøerne i havet; for se, eftersom der siges øer, må der nødvendigvis være flere

11b Mosi 29:31–32.

13a 1 Ne 22:14, 19.

b Es 60:12.

14a Alma 5:50;

L&P 38:21–22;

128:22–23;

Moses 7:53.

b gs Lys, Kristi lys.

15a gs Pagt.

b Hel 3:23.

gs Hemmelige

sammensværgelser.

c gs Mørke, åndeligt.

16a gs Zion.

b 1 Ne 13:4–5.

c 1 Ne 14:10.

d 1 Ne 22:13–23;

2 Ne 28:15–32;

3 Ne 16:8–15;

Eter 2:9.

e Matt 12:30.

17a L&P 1:38.

18a Luk 13:28–30;

L&P 45:7–30.

b Ef 3:6.

c Gal 3:7, 29;

1 Ne 14:1–2;

3 Ne 16:13; 21:6, 22;

30:2; Abr 2:9–11.

19a 2 Ne 3:2.

20a 1 Ne 2:1–4.

b 1 Ne 2:20.

gs Forjættet land.

c 1 Ne 18:5–23.

d Es 11:10–12.

21a 1 Ne 19:15–16; 22:4.

end denne, og de er også beboet af vore brødre.

22 For se, Gud Herren har fra tid til anden efter sin vilje og sit behag "ført nogle af Israels hus bort. Og se nu, Herren husker alle dem, der er blevet brækket af, derfor husker han også os.

23 Fat derfor mod, og husk, at I er "frie til selv at ^bhandle – til at "vælge vejen til evigtvarende død eller vejen til evigt liv.

24 Derfor, mine elskede brødre, forlig jer med Guds vilje og ikke med Djævelens og kødets vilje; og husk, at det, efter at I er blevet forligt med Gud, alene er i og ved "Guds nåde, at I bliver ^bfrelst.

25 Måtte Gud derfor oprejse jer fra døden ved opstandelsens kraft og også fra evigtvarende død ved "forsoningens kraft, så I må blive modtaget i Guds evige rige, så I må prise ham ved guddommelig nåde. Amen.

KAPITEL 11

Jakob så sin forløser – Moseloven er et sindbillede på Kristus og beviser, at han kommer. Omkring 559–545 f.Kr.

Og se, "Jakob talte meget mere til mit folk på det tidspunkt, alligevel er det kun dette, jeg har ladet nedskrive; for det, som

jeg har ^bskrevet, er tilstrækkeligt for mig.

2 Og nu skriver jeg, Nefi, flere af "Esajas' ord, for min sjæl fryder sig ved hans ord. For jeg vil anvende hans ord på mit folk, og jeg vil sende dem ud til alle mine børn, for han så sandelig min ^bforløser, ligesom jeg har set ham.

3 Og min bror Jakob har også "set ham, ligesom jeg har set ham; derfor vil jeg sende deres ord ud til mine børn for at bevise for dem, at mine ord er sande. For se, ved ^btre vidners ord vil jeg stadfæste mit ord, har Gud sagt. Alligevel sender Gud flere vidner, og han beviser alle sine ord.

4 Se, min sjæl fryder sig ved at "bevise sandheden om ^bKristi komme for mit folk; for med dette sigte er "Moseloven blevet givet, og alt det, som Gud har givet mennesket fra verdens begyndelse, er sindbillede på ham.

5 Og min sjæl fryder sig også ved Herrens "pagter, som han har sluttet med vore fædre, ja, min sjæl fryder sig ved hans nåde og ved hans retfærdighed og magt og barmhjertighed ved den store og evige plan til udfrielse fra døden.

6 Og min sjæl fryder sig ved at bevise for mit folk, at "med-

22a 1 Ne 22:4.

23a gs Handlefrihed.

b 2 Ne 2:16.

c 5 Mos 30:19.

24a gs Nåde.

b gs Frelse.

25a gs Forsoning.

11 1a 2 Ne 6:1–10.

b 2 Ne 31:1.

2a 3 Ne 23:1.

b gs Forløser.

3a 2 Ne 2:3;

Jakob 7:5.

b 2 Ne 27:12;

Eter 5:2–4;

L&P 5:11.

4a 2 Ne 31:2.

b Jakob 4:5;

Jar 1:11;

Alma 25:15–16;

Eter 12:19.

c 2 Ne 5:10.

5a gs Abrahamske pagt.

6a Mosi 3:15.

mindre Kristus kommer, må alle mennesker fortabes.

7 For hvis der "ikke er nogen Kristus, er der ingen Gud, og hvis der ikke er nogen Gud, er vi ikke til; for der kunne ikke have været nogen ^bskabelse. Men der er en Gud, og han er Kristus, og han kommer i sin egen tids fylde.

8 Og se, jeg skriver nogle af Esajas' ord, for at de blandt mit folk, der ser disse ord, må blive opløftet i hjertet og fryde sig på alle menneskers vegne. Se, dette er ordene, og I kan anvende dem på jer selv og på alle mennesker.

KAPITEL 12

Esajas ser templet i de sidste dage, indsamlingen af Israel og tusindårsrigets dom og fred – De stolte og ugudelige skal blive bøjet ned ved det andet komme – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 2. Omkring 559–545 f.Kr.

DET ord, som "Esajas, Amos' søn, ^bså angående Juda og Jerusalem:

2 Og det skal ske i de sidste dage, når det "bjerg, hvorpå ^bHerrens hus ligger, skal være grundfæstet på "bjergenes top, og skal være ophøjet over

højene, og alle folkeslag skal strømme dertil.

3 Og mange folk skal drage af sted og sige: Kom I, og lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; og han vil lære os om sine veje, og vi vil "vandre på hans stier; for fra Zion skal ^bloven udgå, og Herrens ord fra Jerusalem.

4 Og han skal "dømme mellem folkeslagene og skal irettesætte mange folk, og de skal smede deres sværd om til plovjern og deres spyd om til podedkneve – folkeslag skal ikke løfte sværd mod folkeslag, ej heller skal de mere blive oplært til krig.

5 O Jakobs hus, kom I, og lad os vandre i Herrens lys; ja, kom, for I er alle "faret vild, hver og en på sine ugudelige veje.

6 Derfor, o Herre, har du svigtet dit folk, Jakobs hus, fordi de er fyldt af "østens væsen og lytter til sandsigere ligesom ^bfilistrene, og de "finder behag i de fremmedes børn.

7 Deres land er også fuldt af sølv og guld, ej heller er der nogen ende på deres skatte; deres land er også fuldt af heste, ej heller er der nogen ende på deres stridsvogne.

8 Deres land er også fuldt af "afguder; de tilbeder deres egne

7a 2 Ne 2:13.

^b gs Skabe.

12 1a I 2 Ne 12–24 citerer Nefi Es 2–14 fra bronzepladerne; der er visse forskelle i ordlyden, som man bør lægge mærke til.

^b HEB *khaza*, som betyder »så for sig«. Det betyder, at

Esajas fik dette budskab i et syn fra Herren.

2a Joel 4:17.

gs Zion.

^b gs Templet, Herrens hus.

^c L&P 49:25.

3a gs Vandre, vandre med Gud.

^b HEB læren.

gs Evangelium.

4a 2 Ne 21:2–9.

5a 2 Ne 28:14;

Mosi 14:6;

Alma 5:37.

6a Sl 106:35.

^b gs Filistre.

^c HEB giver håndslag på eller slutter pagt med.

8a gs Afgudsdyrkelse.

hænders værk, det, som deres egne fingre har lavet.

9 Og den jævne mand "bøjer sig ikke, og den mægtige herre ydmyger sig ikke; tilgiv ham derfor ikke.

10 O, I ugudelige, søg ind mellem klipperne, og "skjul jer i støvet, for frygt for Herren og hans vældes herlighed skal ramme jer.

11 Og det skal ske, at menneskets hovne blikke skal blive ydmyget, og menneskers hovmod skal blive bøjet ned, og Herren alene skal være ophøjet på den dag.

12 For Hærskarers Herres "dag kommer snart over alle folkeslag, ja, over hver og en; ja, over de ^bstolte og hovne og over enhver, der er indbildsk, og han skal blive fornedret.

13 Ja, og Herrens dag skal komme over alle Libanons cedre, for de er høje og indbildske, og over alle Bashans ege.

14 Og over alle de høje bjerge og over alle højene og over alle de folkeslag, som er indbildske, og over ethvert folk.

15 Og over ethvert højt tårn og over enhver befæstet mur.

16 Og over alle skibene på "havet og over alle Tarshishs skibe og over alle behagelige udsyn.

17 Og menneskets hovenhed skal bøjes, og menneskers

hovmod skal blive fornedret, og Herren alene skal være ophøjet på "den dag.

18 Og afguderne skal han aldeles afskaffe.

19 Og de skal søge ind i hullerne i klipperne og ned i hulerne i jorden, for frygt for Herren skal komme over dem, og hans vældes herlighed skal ramme dem, når han rejser sig for at ryste jorden skrækkeligt.

20 På den dag skal et menneske "kaste sine afguder af sølv og sine afguder af guld, som han selv har lavet for at tilbede dem, hen til muldvarpene og til flagermusene;

21 for at søge ind i klippespalterne og op på toppen af de forrevne klipper; for frygt for Herren skal komme over dem, og hans herligheds vælde skal ramme dem, når han rejser sig for at ryste jorden skrækkeligt.

22 "Forlad jer ikke længere på mennesket, hvis ånde er i hans næsebor, for hvad er han at regne for?

KAPITEL 13

Juda og Jerusalem skal blive straffet for deres ulydighed – Herren taler sit folks sag og dømmer det – Zions døtre bliver forbandet og pint for deres verdslighed – Sammenlign

9a dvs for Gud; han dyrker afguder i stedet for.

10a Alma 12:14.

12a gs Andet komme, Jesu Kristi.

b Mal 3:19; 2 Ne 23:11; L&P 64:24.

16a I den græske Septuaginta er der en sætning, som ikke står i den hebraiske tekst, og i den hebraiske tekst er der en sætning, som ikke står i Septuaginta,

men i 2 Ne 12:16 findes begge. Sl 48:8; Ez 27:25.

17a dvs den dag Herren kommer i sin herlighed.

20a HEB kaste bort.

22a Moses 1:10.

med Esajas' Bog, kapitel 3. Omkring 559-545 f.Kr.

FOR se, Herren, Hærskarers Herre, fjerner fra Jerusalem og fra Juda støtten og staven, hele staven af brød og hele støtten af vand -

2 den mægtige og krigeren, dommeren og profeten og den kloge og oldingen;

3 anføreren for de halvtreds og den ansete mand og rådgiveren og den trolddomskyndige og den veltalende.

4 Og jeg vil give dem børn, som skal være deres fyrster, og småbørn skal herske over dem.

5 Og folk skal blive undertrykt, den ene af den anden og enhver af sin næste, barnet skal stolt sætte sig op imod den gamle og den foragtede mod den fornemme.

6 Når en mand griber fat i sin bror af sin fars hus og siger: Du har klæder, vær du vor hersker, og lad ikke denne "ødelæggelse komme under din hånd -

7 på den dag skal han sværge og sige: Jeg vil ikke være "læge, for i mit hus er der hverken brød eller klæder, gør mig ikke til hersker over folket.

8 For Jerusalem er "ødelagt, og Juda er ^bfaldet, fordi deres tunges og deres gerninger har været imod Herren for at opildne hans herligheds øjne.

9 Deres ansigtsudtryk vidner imod dem og kundgør, at deres synd er som "Sodomas, og de kan ikke skjule den. Ve deres sjæl, for de har belønnet sig selv med ondt.

10 Sig til de retfærdige, at det er "vel med dem, for de skal nyde frugten af deres gerninger.

11 Ve de ugudelige, for de skal fortabes, for deres hænders løn skal komme over dem!

12 Og mit folk bliver undertrykt af børn, og kvinder hersker over det. O mit folk, de, der "leder dig, får dig til at fejle og tilintetgør dine stiers vej.

13 Herren rejser sig for at "tale sit folks sag og står frem for at dømme folket.

14 Herren vil afsige dom over sit folks oldinge og dets fyrster; for I har "opædt ^bvingården og rovet fra de "fattige i jeres huse.

15 Hvad mener I? I sønderslår mit folk og kværner de fattiges ansigter, siger Herren, Hærskarers Gud.

16 Endvidere siger Herren: Fordi Zions døtre er hovne og går med knejsende nakke og med lystne øjne og går med trippende gang og laver en ringlende lyd med deres fødder -

17 så vil Herren ramme Zions døtre med sår på deres isse, og Herren vil blotte deres blusel.

18 På den dag skal Herren

13 6a Es 3:6.

7a HEB en der lægger forbindelse (på et sår); m.a.o.: Jeg kan ikke løse jeres problemer.
8a Jer 9:10.

b Klages 1:3.

9a 1 Mos 19:1, 4-7, 24-25.

gs Homoseksualitet.

10a 5 Mos 12:28.

12a Es 9:15.

13a HEB gå i rette med sit folk. Mika 6:2; L&P 45:3-5.

14a HEB opbrændt.
b Es 5:7.

c 2 Ne 28:12-13.

borttage pragten af deres ringlende smykker og "hæklede huer og runde smykker, der ligner måner;

19 halskæderne og armbåndene og slørene,

20 bindehuerne, smykkerne om benene, hårbåndene, lugtedåserne og øreringene,

21 fingerringene og næsesmykkerne;

22 "skifteklæderne og kåberne og sjalernerne og hårnålene,

23 "spejlene og det fine linned og hætterne og slørene.

24 Og det skal ske, at der i stedet for vellugt skal være stank; og i stedet for et bælte en "flænge, og i stedet for velsat hår skaldethed og i stedet for et ^bbryststykke en sæk om livet, et ^cbrændemærke i stedet for skønhed.

25 Dine mænd skal falde for sværdet, og dine mægtige i krigen.

26 Og hendes porte skal klage og sørge, og hun selv skal være ribbet for alt og sidde på jorden.

KAPITEL 14

Zion og hendes døtre skal blive forløst og rensed i tusindårsriget – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 4. Omkring 559–545 f.Kr.

Og på den dag skal syv kvinder

gribe fat i én mand og sige: Vi vil spise vort eget brød og gå med vort eget tøj, blot vi må kaldes ved dit navn for at fjerne vor "vanære.

2 På den dag skal Herrens "gren være skøn og herlig, jordens frugt fortrinlig og smuk for dem af Israel, der er undsluppet.

3 Og det skal ske, at de, der er tilbage i Zion og forbliver i Jerusalem, skal kaldes hellige, enhver, som er indskrevet blandt de levende i Jerusalem,

4 "når Herren har ^bvasket Zions døtres tilsølethed bort og har skyllet Jerusalems blod ud fra dets midte ved dommens ånd og ved ^clutringsens ånd.

5 Og over hver eneste bolig på Zions bjerg og over hendes forsamlinger vil Herren skabe en "sky og røg om dagen og skæret af en flammende ild om natten; for der skal være et værn over hele Zions herlighed.

6 Og der skal være en hytte som skygge mod heden om dagen og som et "tilflugtssted og et ly mod storm og mod regn.

KAPITEL 15

Herrens vingård (Israel) skal blive lagt øde, og hans folk skal blive spredt – Ulykke skal ramme dem i deres frafaldne og spredte tilstand

18a Muligvis hårnætet.
De lærde er ikke enige om arten af de kvindesmykker, som opremses i versene 18–23.
22a HEB festklæderne.
23a EL de gennemsigtige

klæder.
24a HEB las eller pjalt.
b EL en festdragt.
c DVS et kendetegn på en slave.
14 1a DVS skammen ved at være ugift og barnløs.

2a Es 60:21; 2 Ne 3:5; Jakob 2:25.
4a DVS når Herren har rensed jorden.
b GS Tvætte.
c Mal 3:2–3; 4:1.
5a 2 Mos 13:21.
6a Es 25:4; L&P 115:6.

– Herren vil rejse et banner og indsamle Israel – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 5. Omkring 559–545 f.Kr.

Og da vil jeg synge en "sang til min højtelskede om min elskede, der handler om hans vingård. Min højtelskede har en vingård på en meget frugtbar høj.

2 Og han indhegnede den og fjernede stenene derfra og plantede den til med de mest udsøgte "vinstokke og byggede et tårn i midten af den og lavede også en vinperse deri; og han så frem til, at den skulle frembringe druer, og den frembragte vilde druer.

3 Og se: O Jerusalems indbyggere og Judas mænd, døm, beder jeg jer, mellem mig og min vingård.

4 Hvad mere kunne der være gjort ved min vingård, som jeg ikke har gjort i den? Derfor, da jeg så frem til, at den skulle frembringe druer, frembragte den vilde druer.

5 Og hør nu, jeg vil fortælle jer, hvad jeg vil gøre ved min vingård: jeg vil "fjerne hegnet om den, og den skal blive ædt op, og jeg vil nedrive muren om den, og den skal blive trådt ned;

6 og jeg vil lægge den øde; den skal hverken beskæres eller

graves; men der skal vokse "torn og tjørn op; jeg vil også befale skyerne, at de ikke ^bregner regn på den.

7 For Hærskarers Herres "vingård er Israels hus, og Judas folk er hans herlige plante; og han ventede ret og se, undertrykkelse; retfærdighed, men se, der lød et skrig.

8 Ve dem, der lægger "hus til hus, indtil der ikke er mere land tilbage, så de må bosætte sig ^balene midt på jorden.

9 I mine ører sagde Hærskarers Herre: Sandelig, mange huse skal blive lagt øde, og store og skønne byer være uden indbyggere.

10 Ja, ti tønder land vingård skal give én "bat, og én omer såsæd skal give én efa.

11 Ve dem, der står tidligt op om morgenen, så de kan "jage efter stærke drikke, som bliver ved indtil natten og blusser af ^bvin!

12 Og harpen og lutten, tamburinen og fløjten og vin hører til deres gilde; men "de har ikke øje for Herrens gerning og ænses heller ikke hans hænders værk.

13 Derfor er mit folk blevet ført i fangenskab, fordi de ikke har "kundskab; og deres ærværdige mænd hungre, og deres mængde vansmægter af tørst.

14 Derfor har helvede udvidet

15 1a dvs profeten forfatter en sang eller en poetisk lignelse om en vingård, hvori han fremstiller Guds barmhjertighed og Israels manglende lydthørhed.

2a Jer 2:21.
5a Sl 80:13.
6a Es 7:23; 32:13.
b Jer 3:3.
7a gs Herrens vingård.
8a Mika 2:1-2.
b dvs de rige godsejere overtager de fattiges

små landbrug.
10a Ez 45:10-11.
11a Ordsp 23:30-32.
b gs Visdomsordet.
12a Sl 28:5.
13a Hos 4:6.
gs Kundskab.

sig og spærret sin mund op på vid gab; og deres herlighed og deres mængde og deres pomp og den, som fryder sig, skal fare derved.

15 Og den jævne mand skal blive fornedret, og den mægtige mand skal blive ydmyget, og de hovnes øjne skal blive ydmyget.

16 Men Hærskarers Herre skal blive ophøjet ved ^adommen, og Gud, der er hellig, skal blive helliget ved retfærdighed.

17 Da skal lammene spise på deres vis, og de fedes øde steder skal fremmede spise.

18 Ve dem, som trækker ugu-delighed med tomhedens reb, og synd ^asom med et vognreb;

19 og som siger: Lad ham ^ahaste, fremskynde sit værk, så vi kan ^bse det; og lad Israels Helliges råd nærme sig og komme, så vi kan kende det.

20 Ve dem, som ^akalder ondt godt og godt ondt, som gør ^bmørke til lys og lys til mørke, som gør bittert til sødt og sødt til bittert!

21 Ve dem, som er ^avise i deres egne øjne og kloge i deres egne øjne!

22 Ve dem, som er mægtige til at drikke vin og dygtige til at blande stærk drik;

23 og som frikender den skyldige mod belønning og ^afratager den retfærdige hans retfærdighed!

24 Derfor, ligesom ^ailden opbrænder ^bstubbene, og flammen fortærer ^cavnerne, skal deres rod være råddenskab, og deres blomster skal hvirvle op som støv; fordi de har forkastet Hærskarers Herres lov og ^aforagtet Israels Helliges ord.

25 Derfor er ^aHerrens vrede optændt mod hans folk, og han har udstrakt sin hånd mod dem og har slået dem; højene bævede, og ligene af dem lå sønderrevet midt i gaderne. Trods alt dette har hans vrede ikke lagt sig, men hans hånd er stadig strakt ud.

26 Og han vil rejse et ^abanner for folkeslagene i det fjerne og ^bfløjte efter dem fra jordens ende; og se, de skal ^ckomme med hast, skyndsomt; ingen skal blive træt eller snuble blandt dem.

27 Ingen skal slumre eller sove; ej heller skal bæltet om deres lænder løsnes, eller remmen på deres sko knække.

28 Deres pile skal være skarpe, og alle deres buer spændte, og deres hestes hove skal være

16a *cs* Jesus Kristus – Dommer.

18a *dvs* de er bundet til deres synder som trækdyr til deres byrder.

19a *Jer* 17:15.

b *dvs* de nægter at tro på Messias, før de ser ham.

20a *Moro* 7:14, 18; L&P 64:16; 121:16.

b 1 *Joh* 1:6.

21a *Ordsp* 3:5–7; 2 *Ne* 28:15.

23a *dvs* berøver ham hans juridiske rettigheder.

24a *Obad* 1:18; *Mal* 3:19–20; 2 *Ne* 20:17.

b *Joel* 2:5; 1 *Ne* 22:15, 23; 2 *Ne* 26:4, 6;

L&P 64:23–24; 133:64.

c *Luk* 3:17; *Mosi* 7:29–31.

d 2 *Sam* 12:7–9.

25a L&P 63:32; *Moses* 6:27.

26a *cs* Banner.

b *Es* 7:18; 2 *Ne* 29:2.

c *cs* Israel – Israels indsamling.

som flint, og deres hjul som en hvirvelvind, deres brøl som en løves.

29 De skal brøle som unge "løver, ja, de skal brøle og gribe byttet og skal bære det sikkert bort, og ingen skal redde det.

30 Og på den dag skal de brøle imod dem, som havets brølen; og hvis de ser ud over landet, se, mørke og sorg, og lyset er formørket på himlene over det.

KAPITEL 16

Esajas ser Herren – Esajas bliver tilgivet for sine synder – Han bliver kaldet til at profetere – Han profeterer om jødernes forkastelse af Kristi lærdomme – En rest skal vende tilbage – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 6. Omkring 559–545 f.Kr.

I DET "år, da kong Uzzija døde, så jeg også Herren sidde på en trone, høj og ophøjet, og hans slæb fyldte templet.

2 Over den stod "seraferne; hver af dem havde seks vinger; med de to skjulte de deres ansigt, og med de to skjulte de deres fødder, og med de to fløj de.

3 Og den ene råbte til den anden og sagde: Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre; hele jorden er fuld af hans herlighed.

4 Og "dørstolperne rystede ved røsten af den, der råbte, og huset blev fyldt med røg.

5 Da sagde jeg: Ve mig! for det er "ude med mig; for jeg er en mand med urene læber, og jeg bor midt blandt et folk med urene læber; for mine øjne har set kongen, Hærskarers Herre.

6 Da fløj en af seraferne hen til mig, og han havde i hånden et glødende "kul, som han havde taget fra alteret med tangen.

7 Og han lagde det på min mund og sagde: Se, det har rørt dine læber, og din "ugudelighed er fjernet, og din synd er sonet.

8 Og jeg hørte også Herrens røst sige: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for os? Da sagde jeg: Her er jeg, send mig.

9 Og han sagde: Gå hen og sig til dette folk: Hør blot! men de forstod ikke; og se blot! men de fattede ikke.

10 Gør dette folks hjerter fede, og gør deres ører tunge, og luk deres øjne til, så de ikke kan se med øjnene og ikke "høre med ørerne og forstå med hjertet og omvende sig og blive helbredt.

11 Så sagde jeg: Herre, hvor længe? Og han sagde: Indtil byerne ligger øde uden indbyggere, og husene uden folk, og landet er blevet totalt ødelagt.

12 Og Herren har "ført menneskene langt bort, for der skal være en stor tomhed midt i landet.

13 Men der skal dog være en tiendedel, og de skal vende tilbage og skal blive fortæret som en terebinte og som en eg, hvis

29a 3 Ne 21:12–13.

16 1a dvs omkring 750 f.Kr.

2a gs Keruber.

4a HEB fundamentet under dørtærsklerne

skælvede.

5a dvs han blev overvældet af bevidstheden om sine egne og sit folks synder.

6a dvs et symbol på renselse.

7a gs Syndsforladelse.

10a Matt 13:14–15.

12a 2 Kong 17:18, 20.

kraft er i dem, når de kaster deres blade; således skal den hellige sæd være "kraften deri.

KAPITEL 17

Efraim og Syrien fører krig mod Juda – Kristus skal blive født af en jomfru – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 7. Omkring 559–545 f.Kr.

Og det skete i de dage, da Akaz, Jotams søn, søn af Uzzija, var konge af Juda, at Resin, konge af Syrien, og Peka, Remaljas søn, konge af Israel, drog op mod Jerusalem for at føre krig imod det, men de kunne ikke erobre det.

2 Og det blev meddelt Davids hus: Syrien har indgået forbund med "Efraim. Og hans hjerte skælvede, og hans folks hjerte, ligesom træerne i skoven skælver for vinden.

3 Da sagde Herren til Esajas: Gå nu hen og mød Akaz, du og "Shearjashub, din søn, for enden af vandledningen fra den øvre dam på vejen ved valkerens plads,

4 og sig til ham: Pas på, og vær stille, "frygt ikke, og tab ikke modet over disse to rygende fakkeltumper, for Resins og Syriens og Remaljas søns rasende vrede.

5 Fordi Syrien, Efraim og Remaljas søn har lagt onde råd op imod dig og siger:

6 Lad os drage op imod Juda og plage det, og lad os "bryde ind og indsætte en konge i dets midte, ja, Tab'als søn.

7 Så siger Gud Herren: Det skal ikke lykkes, ej heller skal det ske.

8 For Syriens hoved er Damaskus, og Damaskus' hoved er Resin; og inden tre snese og fem år skal Efraim blive knust, så det ikke er et folk.

9 Og Efraims hoved er Samaria, og Samarias hoved er Remaljas søn. Hvis I "ikke vil tro, skal I visselig ikke blive boende.

10 Endvidere talte Herren igen til Akaz og sagde:

11 Bed om et "tegn af Herren, din Gud; bed om det i det dybe eller i det høje oventil.

12 Men Akaz sagde: Jeg vil ikke bede, ej heller vil jeg "friste Herren.

13 Og han sagde: Hør I nu, o Davids hus; er det så let for jer at trætte mennesker, at I også vil trætte min Gud?

14 Derfor skal Herren selv give jer et tegn: Se, en "jomfru skal blive med barn og føde en søn og skal give ham navnet ^bImmanuel.

15 Smør og honning skal han spise, for at han kan forstå at

13a Dvs ligesom et træ stadig er i live og kan sætte frø, selv om det taber bladene.

17 2a Dvs hele det nordlige Israel blev kaldt Efraim efter den førende stamme

i nordriget.
3a HEB en rest vender om/tilbage.

4a Dvs blev ikke opskræmt, der er ikke megen ild tilbage i de to konger.

6a HEB dele det op.

9a 2 Krøn 20:20.

11a Gs Tegn.

12a Dvs sætte Herren på prøve.

14a Gs Jomfru.

^b HEB Gud med os. Gs Immanuel.

afslå det onde og at vælge det gode.

16 For inden ^abarnet forstår at afslå det onde og vælge det gode, skal det land, som du afskyr, blive svigtet af ^bbegge sine konger.

17 ^aOver dig og over dit folk og over din fars hus skal Herren lade dage komme, som ikke har været siden den dag, ^bEfraim skilte sig fra Juda – kongen af Assyrien.

18 Og det skal ske på den dag, at Herren skal ^afløjte efter fluerne, som er i den fjerneste del af Egypten, og efter bierne, som er i Assyriens land.

19 Og de skal komme og skal slå sig ned alle sammen i de øde dale og i hullerne i klipperne og på alle tornekrat og på alle buske.

20 På samme dag vil Herren med en barberkniv, som er lejet af dem, der bor på den anden side af floden, af ^akongen af Assyrien, ^brage hovedet og rage håret af fødderne; ja, og den skal også fjerne skægget.

21 Og det skal ske på den dag, at en mand skal ^aholde en ung ko og to får.

22 Og det skal ske, at med den overflod af mælk, de giver, skal han spise smør; for enhver, som er tilbage i landet, skal spise smør og honning.

23 Og det skal ske på den dag,

at hvert sted, hvor der var tusind vinstokke, tusind sølvstykker værd, skal blive til torn og tjørn.

24 Med pile og med buer skal mænd drage derhen, fordi hele landet skal blive til torn og tjørn.

25 Og alle høje, som dyrkes med hakke, dér skal der ikke komme frygt for torn og tjørn; men det skal være til at sætte okser ud i og til at trædes ned af ^asmåkvæg.

KAPITEL 18

Kristus skal være som en klippe til at snuble over og en anstødssten – Søg Herren, ikke pibende troldmænd – Søg loven og vidnesbyrdet for at få vejledning – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 8:1–22. Omkring 559–545 f.Kr.

YDERMERE sagde Herrens ord til mig: Tag dig en stor rulle, og skriv på den med et menneskes pen om ^aMaher-Shalal Hash-Baz.

2 Og jeg tog mig troværdige ^avidner til at skrive, præsten Urija og Zekarja, Jeberekjas søn.

3 Og jeg gik ind til ^aprofetinden, og hun blev gravid og fødte en søn. Da sagde Herren til mig: Giv ham navnet Mahers-Shalal Hash-Baz.

4 For se, ^abarnet skal ^bikke have lært at råbe: Min far og min

16a 2 Ne 18:4.

b 2 Kong 15:30; 16:9.

17a 2 Krøn 28:19–21.

b 1 Kong 12:16–19.

18a Es 5:26.

20a 2 Kong 16:5–9.

b dvs landet bliver

affolket af en fremmed angriber.

21a dvs kun nogle få selvforsynende overlevende bliver tilbage.

25a HEB småkvæg.

18 1a dvs ødelæggelsen er umiddelbart forestående.

2a GS Vidne (navneord).

3a dvs hans hustru.

4a 2 Ne 17:16.

b Es 8:4.

mor, før Damaskus' rigdomme og Samarias 'rov bliver ført bort af kongen af Assyrien.

5 Og Herren talte også til mig igen og sagde:

6 For eftersom dette folk afslår "Siloas vande, der rinder sagte, og fryder sig ved ^bResin og Remaljas søn;

7 se, derfor lader Herren flodens vande, mægtige og mange, oversvømme "dem, ja, kongen af Assyrien og al hans herlighed, og han skal stige over alle sine flodlejer og gå over alle sine bredder.

8 Og han skal "strømme gennem Juda, han skal vælde frem og strømme over, han skal nå dem helt til halsen; og hans udbredte vinger skal fylde dit land i hele dets bredde, o ^bImmanuel.

9 "Slut jer sammen, o I folk, og I skal blive sønderknust; og lån øre, alle I, som er i fjerne lande; spænd jeres bælte, og I skal blive sønderknust; spænd jeres bælte, og I skal blive sønderknust.

10 Læg råd op sammen, og det skal blive til intet; tal ordet, og det skal ikke bestå; "for Gud er med os.

11 For så sagde Herren til mig med en stærk hånd og pålagde

mig, at jeg ikke skulle vandre på dette folks vej, idet han sagde:

12 Sig I ikke: Et "forbund! til alle dem, til hvem dette folk siger: Et forbund! frygt ikke, hvad de frygter, vær heller ikke bange.

13 Hellig selve Hærskarers Herre, og lad ham være jeres "frygt, og lad ham være jeres ærefrygt.

14 Og han skal være jer en "helligdom, men også en ^bklippe til at snuble over og en anstødssten for begge Israels huse, en fælde og en snare for Jerusalems indbyggere.

15 Og mange blandt dem skal "snuble og falde og blive lemlæstet og blive fanget i snaren og blive fanget i fælden.

16 Bind vidnesbyrdet til, forsegl "loven blandt mine disciple.

17 Og jeg vil vente på Herren, der "skjuler sit ansigt for Jakobs hus, og jeg vil se frem til ham.

18 Se, jeg og de børn, som Herren har givet mig, er givet som "tegn og undere i Israel fra Hærskarers Herre, som bor på Zions bjerg.

19 Og når de siger til jer: Søg til dem, der "maner ånder frem og til troldmændene, som piber og mumler! ^bburde et folk ikke

4c 2 Kong 15:29.

6a 1 Mos 49:10;

Jso, 1 Mos 50:24.

b Es 7:1.

7a Dvs oversvømme det nordlige Israel først.

8a Dvs assyrerne skal også trænge ind i Juda.

b Gs Immanuel.

9a Dvs indgå aftaler.

10a Dvs Juda (Immanuelns land) skal blive

skånet. Sl 46:8.

12a Dvs Juda skal ikke forlade sig på hemmelige sammensværgelser for at finde sikkerhed.

13a Dvs vær ærbødig og ydmyg over for Gud.

14a Ez 11:15–21.

b 1 Pet 2:4–8;

Jakob 4:14–15.

15a Matt 21:42–44.

16a HEB læren.

Gs Evangelium.

17a Es 54:8.

18a Dvs Esajas' og hans sønners navne betyder henholdsvis »Jahve frelser«, »til hastigt bytte, hurtigt rov« og »en rest vender om/tilbage«.

2 Ne 17:3; 18:3.

19a 3 Mos 20:6.

b 1 Sam 28:6–20.

søge til deres Gud for de levende for at høre 'fra de døde?

20 Til loven og til vidnesbyrdet! og hvis "de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det fordi, der intet lys er i dem.

21 Og "de skal gennemgå det, hårdt plagede og sultne; og det skal ske, at når de bliver sultne, skal de ærgre sig og forbande deres konge og deres Gud og se op.

22 Og de skal se til jorden og se besvær og mørke, kvalers mulm, og de skal blive drevet ud i mørket.

KAPITEL 19

Esajas taler messiansk – Mennesker i mørke skal se et stort lys – Et barn er født os – Han skal være Fredsfyrsten og skal herske på Davids trone – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 8:23–9:20. Omkring 559–545 f.Kr.

DOG skal mulmet ikke være som det, der var under hendes plage, da han først hjemsøgte "Zebulons land og Naftalis land let, og siden mere alvorligt hjemsøgte ved vejen til Det Røde Hav på den anden side af Jordan i folkeslagene Galilæa.

2 De folk, der vandrede i "mørke, har set et stort lys; de,

der bor i dødsskyggens land, på dem har lyset skinnet.

3 Du har mangfoldiggjort folket og "øget glæden – de glæder sig for dig, som glæden over høsten, og som mænd fryder sig, når de deler rovet.

4 For du har brudt hans byrdes åg og stangen over hans skulder, hans undertrykkers kæp.

5 For i alle krigerens slag er der forvirret larm og blodsølede klæder; men dette skal ske med ild og med næring til ilden.

6 For et "barn er født os, en søn er givet os; og "herredømmet skal ligge på hans skulder; og han skal få navnet Underfuld, Rådgiver, "Mægtige Gud, "Evide Fader, "Fredsfyrsten.

7 På væksten af "herredømme og fred er det "ingen ende for Davids trone og heller ikke på hans rige for at ordne det og til at grundfæste det med ret og med retfærdighed fra nu af, ja, for evigt. Hærskarers Herres nidkærhed skal udvirke dette.

8 Herren sendte sit ord til Jakob, og det har lyst på "Israel.

9 Og hele folket skal kende det, selv Efraim og indbyggerne i Samaria, som siger i stolthed og hjertets hovmod:

10 Murstenene er faldet ned, men vi vil bygge med tilhuggede sten; morbærtræerne er

19c EL på vegne af.

20a Dvs spiritistmediet (også i vers 21–22).

21a Dvs Israel ville blive ført i fangenskab, fordi det ikke ville høre efter.

19 1a Matt 4:12–16.

2a »Mulmet« og

»mørke« betegner frafald og fangenskab, »et stort lys« er Kristus.

3a És 9:2.

6a Es 7:14; Luk 2:11.

b Matt 28:18.

c Tit 2:13–14.

d Alma 11:38–39, 44.

e Joh 14:27.

7a gs Styre.

b Dan 2:44.

8a dvs det profetiske budskab, som følger (versene 8–21), var en advarsel til de ti stammer i nordriget, kaldet Israel.

fældet, men vi vil sætte cedertræer i stedet.

11 Derfor skal Herren rejse "Resins modstandere mod ham og forene hans fjender.

12 Syrerne forfra og filistrene bagfra; og de skal "fortære Israel med opspilet mund. Trods alt dette har hans ^bvrede ikke lagt sig, men hans hånd er stadig strakt ud.

13 For folket "vender sig ikke til ham, der slår dem; ej heller søger de Hærskarers Herre.

14 Derfor vil Herren hugge hoved og hale af Israel, gren og siv på én dag.

15 Oldingen, han er hovedet; og profeten, som underviser i løgne, han er halen.

16 Og dette folks ledere får dem til at fejle; og de, der bliver ledt af dem, bliver udryddet.

17 Derfor vil Herren ikke glæde sig over deres unge mænd, ej heller have "barmhjertighed med deres faderløse og enker; for hver eneste af dem er en hykler og en misgerningsmand, og hver eneste mund taler ^bdårskab. Trods alt dette har hans vrede ikke lagt sig, men hans ^chånd er stadig strakt ud.

18 For ugudelighed brænder som ilden; den vil fortære torn og tjørn og vil sætte ild på skovens krat, og de skal blive hvirvlet op, ligesom røg stiger til vejrs.

19 Ved Hærskarers Herres vrede bliver landet formørket, og folket skal være som ildens bytte; "ingen skal skåne sin bror.

20 Og han skal rage til sig med den højre hånd og være sulten; og han skal "spise med den venstre hånd, og de skal ikke blive mætte; hver eneste skal æde sin egen arms kød –

21 "Manasse, ^bEfraim; og Efraim, Manasse; de skal sammen være mod "Juda. Trods alt dette har hans vrede ikke lagt sig, men hans hånd er stadig strakt ud.

KAPITEL 20

Ødelæggelsen af Assyrien er et sindbillede på udryddelsen af de ugudelige ved det andet komme – Kun få skal være tilbage efter Herrens genkomst – Jakobs rest skal vende tilbage på den dag – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 10. Omkring 559–545 f.Kr.

VE dem, der forordner uretfærdige forordninger, og som udskriver uret, som de har pålagt,

2 for at bortvise de trængende fra "dom og for at fratage de fattige blandt mit folk deres ret, for at ^benker kan blive deres bytte, og for at de kan berøve de faderløse!

3 Og hvad vil I gøre på hjem-søgelsens dag og under den ødelæggelse, som skal komme fra det fjerne? Til hvem vil I

11a 2 Kong 16:5–9.

12a 2 Kong 17:6, 18.

b Es 5:25; 10:4.

13a Am 4:6–12.

17a gs Barmhjertighed.

b 2 Ne 9:28–29.

c Jakob 5:47; 6:4.

19a Mika 7:2–6.

20a 5 Mos 28:53–57.

21a gs Manasse.

b gs Efraim.

c gs Juda.

20 2a EL retfærdighed.

b gs Enke.

flygte for at få hjælp? Og hvor vil I efterlade jeres herlighed?

4 Uden mig skal de bøje sig blandt fangerne, og de skal falde blandt de ihjelslagne. Trods alt dette har hans vrede ikke lagt sig, men hans hånd er stadig strakt ud.

5 O assyrer, min vredes kæp, og stokken i deres hånd er deres harme.

6 Jeg vil sende ham "mod et hyklerisk folkeslag, og mod min vredes folk vil jeg give ham en befaling om at tage rovet og at tage byttet og at træde dem ned som sølet på gaderne.

7 Det var imidlertid ikke hans agt, ej heller tænker hans hjerte så; men i sit hjerte ønsker han at ødelægge og at forstøde folkeslag, ikke blot nogle få.

8 For han siger: Er mine fyrster ikke alle sammen konger?

9 Er ikke Kalno som Karke-mish? Er ikke Hamat som Arpad? Er ikke Samaria som Damaskus?

10 Ligesom "min hånd har grundlagt afgudernes riger og de, hvis gudebilleder overgik dem i Jerusalem og i Samaria,

11 skal jeg da ikke, som jeg har gjort imod Samaria og hendes afguder, gøre ligeså imod Jerusalem og hendes afguder?

12 Derfor skal det ske, at når Herren har udført hele sit værk på Zions bjerg og i Jerusalem,

vil jeg straffe kongen af "Assyrien for ^bfrugten af hans hjertes hovmod og pralet i hans hovne blik.

13 For "han siger: Med min hånds kraft og med min visdom har jeg gjort dette; for jeg er klog, og jeg har flyttet folkets grænser, og jeg har røvet deres skatte, og som en tapper mand har jeg overvundet indbyggerne;

14 og min hånd har som til en fuglerede fundet frem til folkenes rigdomme; og som man samler forladte æg, har jeg samlet hele jorden; og der var ingen, som rørte en vinge eller åbnede munden eller peb.

15 "Skal ^bøksen prale over for ham, som hugger med den? Skal saven gøre sig vigtig over for ham, som trækker den? Som om kæppen skulle svinge sig selv mod dem, som løfter den, eller som om en stok skulle løfte sig selv op, som var den ikke af træ!

16 Derfor skal Herren, Hærskarers Herre, blandt sine fede sende magerhed; og under "sin herlighed skal han tænde en brand som en luende ild.

17 Og Israels lys skal være som en ild, og hans Hellige som en flamme; og den skal brænde og skal fortære hans torn og tjørn på én dag

18 og skal fortære hans skovs og hans frugtbare markers

5a Es 10:5.

6a dvs mod Israel.

10a dvs assyrerkongens hånd (vers 10–11).

12a Sef 2:13.

^b dvs hans stolte pral.

13a dvs assyrerkongen

(vers 13–14).

15a Alle ordbillederne i dette vers udtrykker samme spørgsmål: Er mennesket (dvs. assyrerkongen) stærkere end Gud?

^b dvs profeten sammenligner kongen med et redskab.

16a dvs assyrerkongen (også vers 17–19).

herlighed, både "sjæl og legeme; og de skal være, som når en fanebærer besvimer.

19 Og de "tilbageblevne træer i hans skov skal være få, så et barn kan skrive dem op.

20 Og det skal ske på "den dag, at Israels rest og de af ^bJakobs hus, der er undsluppet, ikke mere skal forlade sig på ham, der slog dem, men skal forlade sig på Herren, Israels Hellige, i sandhed.

21 Denne "rest skal vende tilbage, ja, Jakobs rest, til den mægtige Gud.

22 For selv om dit folk Israel er som havets sand, skal kun en rest af dem vende tilbage; "tilintetgørelsen, der er forordnet, skal ^bstrømme over af retfærdighed.

23 For Herren, Hærskarers Gud, skal gennemføre en tilintetgørelse, ja, som er bestemt for hele landet.

24 Derfor, så siger Herren, Hærskarers Gud: O mit folk, som bor i Zion, frygt ikke for assyreren; han skal slå dig med en kæp og skal løfte sin stok imod dig på "samme måde som i Egypten.

25 For om endnu en meget kort tid skal harmen ophøre, og ligeså min vrede i deres udryddelse.

26 Og Hærskarers Herre skal svinge en svøbe over ham ligesom ved nedslagtningen af "Midjan ved Orebs klippe; og ligesom hans stav var løftet over havet, sådan skal han løfte den på samme måde, som i Egypten.

27 Og det skal ske på den dag, at hans "byrde skal blive fjernet fra dine skuldre og hans åg fra din nakke; og åget skal sprænges på grund af ^bsalvelsen.

28 "Han er kommet til Ajjat, han er draget til Migron; ved Mikmas har han ladet sine vogne blive tilbage.

29 De er draget igennem passet; de har slået lejre for natten i Geba; Rama er bange, Sauls Gibeas er flygtet.

30 Opløft din røst, o Gallims datter; lad den blive hørt helt til Lajsha, o arme Anatot.

31 Madmena er flygtet; indbyggerne i Gebim samler sig til flugt.

32 Endnu den dag skal han blive ved Nob; han skal true med sin hånd imod Zions datters bjerg, imod Jerusalems høj.

33 Se, Herren, Hærskarers Herre skal afhugge grene ved hjælp af skræk; og de af "høj rang skal blive fældet, og de hovne skal blive ydmyget.

18a dvs Assyrien skal blive fuldstændig udsløttet.

19a dvs resten af assyrernes hær.

20a dvs de sidste dage.
b Am 9:8–9.

21a Es 11:11–12.

22a L&P 63:34.

gs Verden – Verdens ende.

b dvs selv når straffen rammer, findes der barmhjertighed.

24a dvs ligesom egypterne tidligere havde gjort.

2 Mos 1:13–14.

26a 1 Mos 25:1–2; Dom 7:25.

27a Es 14:25.

b gs Salvede.

28a dvs den assyriske hær fremrykning mod Jerusalem udstikkes, derpå (i vers 33–34) beskrives billedligt, hvordan Herren skrider til handling mod dem.

33a Hel 4:12–13.

34 Og han skal hugge skovtykningerne ned med jern, og Libanon skal falde ved den mægtige.

KAPITEL 21

Isajs stub (Kristus) skal dømme i retfærdighed – Kundskaben om Gud skal dække jorden i tusindårsriget – Herren skal rejse et banner og samle Israel – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 11. Omkring 559–545 f.Kr.

Og der skal skyde en "kvist fra ^bIsajs ^cstub, og en gren skal gro frem af hans rødder.

2 Og "Herrens Ånd skal hvile over ham, visdoms og forstands ånd, råds og styrkes ånd, kundskabs og gudsfrigts ånd;

3 og skal give ham skarp forstand i frygt for Herren, og han skal ikke "dømme efter det, hans øjne ser, ej heller irttesætte efter det, hans ører hører.

4 Men med "retfærdighed skal han dømme de fattige og ^birttesætte med upartiskhed til fordel for jordens ^csagtmodige; og han skal slå jorden med sin munds kæp, og med sine læbers ånde skal han slå de ugudelige ihjel.

5 Og retfærdighed skal være

bæltet om hans lænder, og trofasthed bæltet om hans "hofter.

6 Ulven skal også leve sammen med lammet, og panteren skal ligge sammen med kiddet, og kalven og den unge løve sammen med fedekvæget; og et lille barn skal lede dem.

7 Og koen og bjørnen skal æde; deres unger skal ligge sammen; og løven skal æde strå som oxen.

8 Og det diende barn skal lege ved giftslangens hul, og det afvænnede barn skal stikke sin hånd ind i hugormens hule.

9 De skal ikke "forvolde ondt eller ødelægge noget på hele mit hellige bjerg, for jorden skal være fuld af ^bkundskab om Herren, ligesom vandene dækker havet.

10 Og på "den dag skal der være en ^brod af Isaj, som skal stå som et banner for folket; til ham skal "ikke-jøderne søge; og hans hvile skal være herlig.

11 Og det skal ske på den dag, at Herren atter for "anden gang skal udstrække sin hånd for at genvinde den rest af sit folk, som skal være tilbage fra Assyrien og fra Egypten og fra Patros og fra Kush og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra øerne i havet.

12 Og han skal rejse et "banner for folkeslagene og skal samle

21 1a L&P 113:3–4.

b Isaj var far til David, og der refereres til Davids kongelige slægtslinje, som Jesus siden skulle fødes igennem. Mika 5:1; Hebr 7:14. *cs* Isaj.

c L&P 113:1–2.

2a Es 61:1–3.

3a Joh 7:24.

4a Sl 72:2–4; Mosi 29:12.

b HEB dømme.

c GS Sagtmodig.

5a EL livet.

9a Es 2:4.

cs Tusindårsriget.

b L&P 101:32–33; 130:9.

10a dvs de sidste dage.

JS–H 1:40.

b Rom 15:12;

L&P 113:5–6.

c L&P 45:9–10.

11a 2 Ne 6:14; 25:17;

29:1.

12a *cs* Banner.

Israels ^bfordrevne og ^cindsamle Judas spredte fra jordens fire hjørner.

13 Og Efraims ^amisundelse skal også ophøre, og Judas modstandere skal blive forstødt; Efraim skal ikke være ^bmisundelig på ^cJuda, og Juda skal ikke plage Efraim.

14 Men de skal ^akaste sig over filistrenes skuldre i vest; de skal sammen plyndre dem, der bor i øst; de skal lægge hånden på Edom og Moab; og Ammons børn skal adlyde dem.

15 Og Herren skal helt ^audrydde Egypterhavets vig; og med sin mægtige vind skal han svinge sin hånd over floden og skal slå den til de syv bække og lade mennesker gå tørskoet over.

16 Og der skal være en ^avej fra Assyrien for den rest af hans folk, som skal være tilbage, ligesom der var for Israel, den dag han drog op fra Egyptens land.

KAPITEL 22

I tusindårsriget vil alle mennesker prise Herren – Han skal bo blandt dem – Sammenlign med Esajas'

Bog, kapitel 12. Omkring 559–545 f.Kr.

Og på den dag skal du sige: O Herre, jeg vil prise dig; skønt du var vred på mig, har din vrede lagt sig, og du trøster mig.

2 Se, Gud er min frelse, jeg vil sætte min ^alid til ham og ikke være bange; for den Herre ^bJAHVE er min styrke og min sang; han er også blevet min frelse.

3 Derfor skal I med glæde hente ^avand fra frelsens kilder.

4 Og på den dag skal I sige: ^aPris Herren, påkald hans navn, kundgør hans gerninger blandt folkene, forkynd, at hans navn er ophøjet.

5 ^aSyng til Herren, for han har gjort fortrinlige ting; dette er kendt over hele jorden.

6 ^aRåb højt og jubl, I indbyggere i Zion; for stor er Israels Helliges midt blandt jer.

KAPITEL 23

Ødelæggelsen af Babylon er et sindbillede på ødelæggelsen ved det andet komme – Det bliver en dag, kendetegnet ved vrede og hævn –

12b 3 Ne 15:15; 16:1–4.

^c Neh 1:9;

1 Ne 22:10–12;

L&P 45:24–25.

^{gs} Israel – Israels indsamling.

13a Jer 3:18.

^b De stammer, som blev anført af Juda, og dem, som blev anført af Efraim, var historisk set fjender

(efter begivenhederne i 1 Kong 12:16–20). I de sidste dage ophører dette fjendskab.

Ez 37:16–22.

^{gs} Misundelse.

^c ^{gs} Juda.

14a dvs angribe de vestlige bjergskråninger, som var filistrenes område.

15a Zak 10:11.

16a Es 35:8;

L&P 133:27.

22 2a Mosi 4:6;

Hel 12:1.

^b 2 Mos 15:2;

Sl 83:19.

^{gs} Jahve.

3a ^{gs} Levende vand.

4a ^{gs} Taknemlighed.

5a L&P 136:28.

6a Es 54:1; Sef 3:14.

Babylon (verden) vil falde for evigt – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 13. Omkring 559-545 f.Kr.

"PROFETUDSAGNET om ^bBabylon, som Esajas, Amos' søn, så.

2 Rejs et "banner på det høje bjerg, opløft røsten til dem, vink med hånden, så de kan gå ind ad de fornemmes porte.

3 Jeg har givet befaling til mine "indviede; jeg har også kaldet mine mægtige, for min vrede er ikke over dem, der fryder sig ved min højhed.

4 Larmen fra mængden på bjergene er som af et stort folk, en tumultagtig larm af "folkeslagenes riger, der ^bsamles sammen; Hærskarers Herre mønstrer slagets hærskarer.

5 De kommer fra et fjertliggende land, fra himlens ende, ja, Herren og hans harmes våben, for at ødelægge hele landet.

6 Hyl I, for Herrens dag er for hånden, den skal komme som en ødelæggelse fra den Almægtige.

7 Derfor skal alle hænder blive svage, og enhvers hjerte skal smelte.

8 Og de skal være bange, veer og sorger skal gribe dem; de skal se forbløffet på hinanden, deres ansigter skal bluse som luer.

9 Se, Herrens dag kommer,

grusom med både forbitrelse og rasende vrede for at lægge landet øde; og han skal "slå de syndere ihjel, der er i det.

10 For himlens stjerner og dens stjernebilleder skal ikke lade deres lys skinne, "solen skal blive formørket i sin kurs, og månen skal ikke lade sit lys skinne.

11 Og jeg vil "straffe jorden for dens ondskab, og de ugudelige for deres ugudelighed; og jeg vil gøre en ende på de ^bstoltes indbildskhed og vil stoppe de skrækindjagendes hovmod.

12 Jeg vil gøre en "mand mere dyrebar end fint guld, ja, et menneske mere end Ofirs guldbarre.

13 Derfor vil jeg ryste himlene, og jorden skal "vige fra sit sted ved Hærskarers Herres forbitrelse og på hans rasende vredes dag.

14 Og det skal være som med den jagede rå og som med et får, som ingen tager sig af; og de skal hver eneste én vende sig til sit eget folk og flygte hver og én til sit eget land.

15 Enhver, som er stolt, skal blive gennemboret, ja, og enhver, som slutter sig til de ugudelige, skal falde for sværdet.

16 Deres børn skal også blive knust for deres øjne, deres huse

23 1a dvs et budskab om undergang.
b Den historiske tilintetgørelse af det ugudelige Babylon, som forudsiges i Es 13 og 14, gøres til et sindbillede på den endelige

tilintetgørelse af hele den ugudelige verden.
L&P 133:5, 7, 14.
gs Babel, Babylon.
2a gs Banner.
3a dvs hellige.
4a Zak 14:2-3.
b Zak 12:3.

9a gs Jordan – Jordens renselse.
10a gs Verden – Verdens ende.
11a Mal 3:19.
b L&P 64:24.
12a Es 4:1-4.
13a gs Jordan – Jordens endelige tilstand.

skal blive plyndret og deres hustruer skændet.

17 Se, jeg vil ophidse mederne imod dem, de vil ikke regne sølv og guld for noget, ej heller vil de fryde sig ved det.

18 Deres buer skal også få de unge mænd i stykker, og de skal ikke have nogen medlidenhed med moderlivs frugt; deres øjne skal ikke skåne børnene.

19 Og Babylon, det herligste af kongerigerne, kaldæernes stolteste "pryd, skal blive, som da Gud omstyrtede ^bSodoma og Gomorra.

20 Det skal aldrig blive "beboet, ej heller skal nogen leve der fra slægtled til slægtled, ej heller skal araberne slå telt op der, ej heller skal hyrderne bygge deres fold der.

21 Men ørkenens "vilde dyr skal ligge der, og deres huse skal være fulde af klagende skabninger, og ugler skal bo der, og ^bbukketrolde skal danse der.

22 Og øernes vilde dyr skal hyle i deres øde "huse og ^bdrager i deres prægtige paladser; og hendes tid er nært forestående, og hendes dage skal ikke blive forlænget. For jeg vil tilintetgøre hende hastigt; ja, for jeg vil være barmhjertig mod mit folk, men de ugudelige skal fortabes.

KAPITEL 24

Israel skal blive indsamlet og skal nyde tusindårig hvile – Lucifer blev drevet ud af himlen for oprør – Israel skal sejre over Babylon (verden) – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 14. Omkring 559–545 f.Kr.

FOR Herren vil have barmhertighed med Jakob og vil endnu "udvælge Israel og indsætte dem i deres eget land; og de ^bfremmede vil blive knyttet til dem, og de vil holde sig til Jakobs hus.

2 Og "folkene skal tage dem og føre dem til deres sted, ja, fra det fjerne til jordens ender, og de skal vende tilbage til deres ^bforjættede lande. Og Israels hus skal tage dem i besiddelse, og Herrens land skal levere "tjenere og tjenestepiger; og de skal gøre fanger af dem, som de var fanger hos, og de skal herske over deres undertrykkere.

3 Og det skal ske på den dag, at Herren vil give dig "hvile fra din sorg og fra din frygt og fra den hårde trældom, i hvilken du var tvunget til at tjene.

4 Og det skal ske på den dag, at du skal udtale dette ordsprog imod kongen af "Babylon og sige: Tænk, undertrykkeren er

19a dvs forfængelighed.

b 1 Mos 19:24–25;

5 Mos 29:22;

2 Ne 13:9.

20a Jer 50:3, 39–40.

21a Es 34:14–15.

b HEB bukke eller

dæmoner.

22a HEB paladser.

b HEB (måske) sjakaler eller vildhunde.

24 1a Zak 1:17.

b Es 60:3–5, 10.

2a dvs andre folk vil

hjælpe Israel.

b gs Forjættet land.

c Es 60:14.

3a Jos 1:13;

L&P 84:24.

4a gs Babel, Babylon.

hørt op, den gyldne stad er hørt op!

5 Herren har brudt de ugudeliges stav, herskernes sceptre.

6 Han, der slog folkene i forbitrelse med vedvarende slag, han, der herskede over folkeslag i vrede, bliver forfulgt, og ingen forhindrer det.

7 Hele jorden finder hvile og er stille, de bryder ud i ^asang.

8 Ja, enebærtræerne fryder sig ved dig og ligeledes Libanons cedre og siger: Siden dit ^afald er ingen skovhugger kommet op mod os.

9 ^aHelvedet nedentil er i oprør over dig for at møde dig, når du kommer, det vækker de ^bdøde for dig, alle jordens mægtige; det har ladet alle folkenes konger rejse sig fra deres troner.

10 Alle skal de tale og sige til dig: Er du også blevet svag ligesom vi? Er du blevet som vi?

11 Din pragt er styrtet ned i graven; dine lutters lyd bliver ikke hørt; maddikerne breder sig under dig, og maddikerne dækker dig.

12 ^aTænk, at du faldt fra himlen, o ^bLucifer, morgengryets søn! Tænk, at du er hugget ned til jorden, du, som svækkede folkeslagene!

13 For du har sagt i dit hjerte:

^aJeg vil stige op til himlen, jeg vil ophøje min trone over Guds stjerner; jeg vil også sidde på forsamlingens bjerg i det yderste ^bnord.

14 Jeg vil stige op over skyerne; jeg vil være som den Højeste.

15 Dog skal du styrtes ned i helvede, til ^aafgrundens yderste.

16 De, der ser dig, skal ^astirre på dig og skal betragte dig og skal sige: Er det den mand, som fik jorden til at bæve, som rystede kongeriger,

17 og som gjorde verden til en ørken og ødelagde byerne deri og ikke åbnede sine fangers hus?

18 Alle folkeslagenes konger, ja, dem alle, hvilere med ære, hver af dem i ^asit eget hus.

19 Men du er stødt ud af din grav som en ^avederstygkelig gren og som resten af dem, som er slået ihjel, gennemboret med et sværd, og som bliver kastet ned til ^bstenene i hullet, som et lig, der er trådt under fode.

20 Du skal ikke forenes med dem i graven, fordi du har ødelagt dit land og slået dit folk ihjel; ^aefterkommerne af dem, der ^bforvolder ondt, skal aldrig æres.

21 Bered en nedslagtning af hans børn for deres fædres

7a Es 55:12.

8a dvs død.

9a gs Helvede.

b dvs de dodes ånder.

12a L&P 76:26.

b HEB morgenstjerne, morgengryets søn. Herskeren over den ugudelige verden (Babylon) omtales

som Lucifer, herskeren over al ugudelighed.

gs Djævelen; Lucifer.

13a Moses 4:1-4.

b dvs gudernes bolig ifølge babyloniernes tro. Sl 48:3.

15a 1 Ne 14:3.

16a HEB kigge på dig

med halvtlukkede øjne og se dig an.

18a dvs sin slægtsgrav.

19a dvs en gren, som er blevet skåret af og kasseret.

b dvs bunden.

20a Sl 21:10-11; 37:28.

b gs Ugudelig.

“syndighed, så de ikke rejser sig eller tager landet i besiddelse eller fylder verdens overflade med byer.

22 For jeg vil rejse mig imod dem, siger Hærskarers Herre, og udslette “navn og rest og søn og ^bnevø fra Babylon, siger Herren.

23 Jeg vil også gøre den til rørdrummens “eje og til sumpe; og jeg vil feje den bort med ødelæggelsens kost, siger Hærskarers Herre.

24 Hærskarers Herre har svoret og sagt: Som jeg har tænkt, således skal det visselig ske; og som jeg har sat mig det for, således skal det stå fast –

25 at jeg vil føre “assyrenen til mit land og træde ham under fode på ^bmine bjerge; så skal hans “åg vige fra dem, og hans byrde skal vige fra deres skuldre.

26 Det er det formål, der er fastlagt for hele jorden; og det er den hånd, der er strakt ud mod “alle folkene.

27 For Hærskarers Herre har sat sig det for, og hvem skal forpurre det? Og hans hånd er strakt ud, og hvem skal tvinge den tilbage?

28 I det “år, da kong ^bAkaz døde, kom dette profetudsagn:

29 Glæd dig ikke, ganske Palæstina, fordi den stok, som han slog dig med, er brækket; for af slangens rod skal der komme en hugorm, og hans frugt skal være en ilter, flyvende slange.

30 Og den førstefødte af de fattige skal spise, og de trængende skal lægge sig i tryghed; og jeg vil dræbe din rod med sult; og han skal slå din rest ihjel.

31 Hyl, o port; råb, o by; du, hele Palæstina, er gået i opløsning; for nordenfra skal der komme en røg, og ingen skal være ene i sin tildelte tid.

32 Og hvad skal folkeslagenes sendebud da svare? At Herren har grundlagt “Zion, og de ^bfattige af hans folk skal “sætte deres lid til det.

KAPITEL 25

Nefi fryder sig ved tydelighed – Esajas’ profetier skal blive forstået i de sidste dage – Jøderne skal vende tilbage fra Babylon, korsfæste Messias og blive spredt og plaget – De skal blive genrejst, når de tror på Messias – Han kommer første gang seks hundrede år efter, at Lehi forlod Jerusalem – Nefitjerne holder Moseloven og tror på

21a 2 Mos 20:5.

22a Ordsp 10:7.

b Job 18:19.

23a Es 34:11–15.

25a Emnet skifter til assyrernes angreb og Judas fald i 701 f.Kr. (versene 24–27).

2 Kong 19:32–37;

Es 37:33–38.

b dvs bjergene i Juda og Israel.

c Es 10:27.

26a dvs alle verdslige nationer bliver til sidst omstyrtet på denne måde.

28a dvs i omkring 720 f.Kr. blev denne profeti, eller dette

budskab om undergang, givet om filistrene, hvorimod Juda skulle være i sikkerhed.

b 2 Kong 16:20.

32a gs Zion.

b Sef 3:12.

c EL søge tilflugt i det.

Kristus, som er Israels Hellige. Omkring 559–545 f.Kr.

SE, jeg, Nefi, taler noget om de ord, som jeg har skrevet, og som er blevet talt af Esajas' mund. For se, Esajas sagde meget, som det var "svært for mange af mit folk at forstå; for de kender ikke til den måde, hvorpå der blev profeteret blandt jøderne.

2 For jeg, Nefi, har ikke lært dem meget om jødernes skikke, for deres "gerninger var mørkets gerninger, og deres handlinger var vederstyggeligheders handlinger.

3 Derfor skriver jeg til mit folk, til alle dem som herefter skal modtage det, som jeg skriver, for at de må få kundskab om Guds straffedomme, at de kommer over alle folkeslag i overensstemmelse med det ord, som han har talt.

4 Lyt derfor, o mit folk, som er af Israels hus, og lån øre til mine ord; for skønt Esajas' ord ikke er tydelige for jer, så er de alligevel tydelige for alle dem, der er fyldt af "profetiens bånd. Men jeg giver jer en profeti i overensstemmelse med den ånd, der er i mig; for se, jeg vil profetere i overensstemmelse med den "tydelighed, der har været i mig fra den tid, da jeg kom fra Jerusalem med min far; for se, min sjæl fryder sig ved tydelig tale til mit folk, så de kan lære.

5 Ja, og min sjæl fryder sig ved "Esajas' ord, for jeg kom fra Jerusalem, og mine øjne har set det, der angår b;jøderne, og jeg ved, at jøderne forstår det, der angår profeterne, og der findes intet andet folk, som forstår det, der blev talt til jøderne, end netop dem, medmindre de er blevet oplært i jødernes skikke.

6 Men se, jeg, Nefi, har ikke oplært mine børn i jødernes skikke; men se, jeg har selv boet ved Jerusalem, hvorfor jeg kender til egnene deromkring; og jeg har over for mine børn omtalt Guds straffedomme, som er blevet "fuldbyrdet blandt jøderne, for mine børn, i overensstemmelse med alt det, som Esajas har talt, og jeg skriver dem ikke.

7 Men se, jeg går videre med min egen profeti i overensstemmelse med min "tydelige måde, som jeg ved, at ingen kan tage fejl af; alligevel vil mennesker i de dage, når Esajas' profetier skal blive opfyldt, med vished kende dem på de tidspunkter, da de skal ske.

8 Derfor er de af "værdi for menneskenes børn; og den, som mener, at de ikke er det, til dem vil jeg især tale og begrænse ordene til mit b;eget folk; for jeg ved, at de skal være af stor værdi for dem i de "sidste dage, for på den dag skal de forstå dem;

25 1a 2 Ne 25:5–6.
2a 2 Kong 17:13–20.
4a gs Profeti.
b gs Helligånden.
c 2 Ne 31:3; 33:5–6;
Jakob 4:13.

5a 1 Ne 19:23; 3 Ne 23:1.
b gs Jøder.
6a 2 Ne 6:8;
Hel 8:20–21.
7a 2 Ne 32:7;
Alma 13:23.

8a gs Skrifter –
Værdien af skrifter.
b En 1:13–16;
Morm 5:12–15;
L&P 3:16–20.
c gs Sidste dage.

derfor har jeg skrevet dem til deres gavn.

9 Og ligesom et slægtled er blevet ^audryddet blandt jøderne på grund af ugudelighed, således er de blevet udryddet fra slægtled til slægtled i overensstemmelse med deres ugudelighed; og ingen af dem er nogen sinde blevet udryddet, uden at det blev dem ^bforudsagt af Herrens profeter.

10 Derfor er der blevet dem fortalt om den ødelæggelse, der skulle komme over dem, straks efter at min far forlod Jerusalem; alligevel forhærdede de hjertet; og i overensstemmelse med min profeti er de blevet ^audryddet med undtagelse af dem, der bliver ^bført bort til Babylon som fanger.

11 Og se, dette taler jeg på grund af den ånd, som er i mig. Og til trods for at de er blevet ført bort, skal de igen vende tilbage og tage Jerusalems land i besiddelse; derfor skal de igen blive ^abragt tilbage til deres arveland.

12 Men se, de skal have krige og rygter om krige; og når den dag kommer, da Faderens ^aEnbårne, ja, himlens og jordens Fader, giver sig til kende for dem i kødet, se, da vil de forkaste ham på grund af deres

syndighed og deres hjertes hårdhed og deres nakkes stivhed.

13 Se, de vil ^akorsfæste ham; og efter at han har ligget i en ^bgravhule i et tidsrum af ^ctre dage, skal han ^dopstå fra de døde med helbredelse i sinevinger; og alle de, der tror på hans navn, skal blive frelst i Guds rige. Derfor fryder min sjæl sig ved at profetere om ham, for jeg har ^eset hans dag, og mit hjerte priser hans hellige navn.

14 Og se, det skal ske, efter at ^aMessias er opstået fra de døde og har givet sig til kende for sit folk, for så mange som vil tro på hans navn, se, da skal Jerusalem blive ^bødelagt igen; for ve dem, der kæmper mod Gud og hans kirkes folk.

15 Derfor skal ^ajøderne blive ^bspredt blandt alle folkeslag, ja, og ^cBabylon skal også blive ødelagt; derfor skal jøderne blive spredt af andre folkeslag.

16 Og efter at de er blevet spredt, og Gud Herren har tugtet dem ved andre folkeslag i et tidsrum af mange slægtled, ja, fra slægtled til slægtled, indtil de bliver formået til at ^atro på Kristus, Guds Søn, og på forsoningen, der er altomfattende for hele menneskeslægten – og når den dag kommer, da de vil tro på Kristus og tilbede Faderen i

9a Jer 39:4–10;
Matt 23:37–38.
b Am 3:7; 1 Ne 1:13.
10a 1 Ne 7:13; 2 Ne 6:8;
Omni 1:15;
Hel 8:20–21.
b 2 Kong 24:14;
Jer 52:3–16.
11a Ezra 1:1–4;

Jer 24:5–7.
12a Gs Enbårne.
13a Luk 23:33.
b Joh 19:41–42;
1 Ne 19:10.
c Luk 24:6–7;
Mosi 3:10.
d Gs Opstandelse.
e 1 Ne 11:13–34.

14a Gs Messias.
b Luk 21:24;
JS–M 1:1–18.
15a Gs Jøder.
b Neh 1:8–9; 2 Ne 10:6.
c Gs Babel, Babylon.
16a 2 Ne 10:6–9; 30:7;
Morm 5:14.

hans navn med rent hjerte og rene hænder og ikke længere se frem til en anden Messias, da, til den tid, kommer dagen, hvor det er nødvendigt, at de tror på dette.

17 Og Herren vil igen for anden gang udstrække sin hånd for at "genrejse sit folk fra deres fortabte og faldne tilstand. Derfor vil han skride til at udføre et ^bforunderligt værk og et under blandt menneskenes børn.

18 For se, han skal bringe dem sine ^aord, hvilke ord skal ^bdømme dem på den yderste dag, for de skal gives dem med det formål at ^coverbevise dem om den sande Messias, som blev forkastet af dem, og for at overbevise dem om, at de ikke længere behøver at se frem til, at der skal komme en Messias; for der skal ikke komme nogen, uden at det er en ^dfalsk Messias, der skal bedrage folk; for der er kun omtalt én Messias af profeterne, og denne Messias er ham, der vil blive forkastet af jøderne.

19 For ifølge profeternes ord kommer ^aMessias ^bseks hundrede år efter den tid, da min far forlod Jerusalem; og ifølge profeternes ord og ligeledes Guds ^cengels ord skal hans navn være Jesus Kristus, Guds Søn.

20 Og se, mine brødre, jeg har talt tydeligt, så I ikke kan tage fejl. Og så sandt som Gud Herren lever, som ^aførte Israel ud af Egyptens land og gav Moses magt, så han kunne ^bhelbrede folkeslagene, efter at de var blevet bidt af giftige slanger, hvis de ville kaste blikket på den ^cslange, som han rejste for dem, og også gav ham magt, så han kunne slå på ^dklippen og få vandet til at komme frem; ja, se, jeg siger jer, at så vist som dette er sandt, og så sandt som Gud Herren lever, er der ikke givet noget andet ^enavn under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst, end denne Jesus Kristus, om hvem jeg har talt.

21 For se, af den årsag har Gud Herren lovet mig, at det, som jeg ^askriver, skal blive beskyttet og bevaret og overdraget op gennem mine efterkommere fra slægtled til slægtled, så det løfte må blive opfyldt for Josef, at hans efterkommere ^baldrig skulle omkomme, så længe som jorden består.

22 Derfor skal det blive overleveret fra slægtled til slægtled, så længe som jorden skal bestå; og det skal blive overleveret efter Guds vilje og behag; og de folkeslag, som skal eje det, skal

17a 2 Ne 21:11–12; 29:1.
gs Gengivelse af evangeliet.

b Es 29:14; 2 Ne 27:26;
3 Ne 28:31–33.

18a 2 Ne 29:11–12; 33:11,
14–15.

b gs Dom, den endelige.

c 2 Ne 26:12–13.

d gs Antikrist.

19a gs Jesus Kristus – Profetier om Jesu Kristi fødsel og død.

b 1 Ne 10:4; 3 Ne 1:1, 13.

c 2 Ne 10:3.

20a 2 Mos 3:7–10;

1 Ne 17:24, 31; 19:10.

b Joh 3:14; 1 Ne 17:41.

c 4 Mos 21:8–9;

Alma 33:19;

Hel 8:14–15.

d 2 Mos 17:6;
4 Mos 20:11;
1 Ne 17:29; 20:21.

e Hos 13:4;
ApG 4:10–12;

Mosi 5:8;

Moses 6:52.

gs Frelser.

21a 2 Ne 27:6–14.

b Am 5:15; 2 Ne 3:16;

Alma 46:24–27.

blive "dømt efter det i henhold til de ord, der er skrevet.

23 For vi arbejder flittigt med at skrive for at "formå vore børn og også vore brødre til at tro på Kristus og til at blive forligt med Gud; for vi ved, at det er ved ^bnåde, at vi bliver frelst, efter alt hvad vi kan 'gøre.

24 Og til trods for at vi tror på Kristus, "holder vi Moseloven og ser med standhaftighed hen til Kristus, indtil loven bliver opfyldt.

25 For med dette sigte blev "loven givet; derfor er loven blevet ^bdød for os, og vi er blevet gjort levende i Kristus på grund af vor tro, dog holder vi loven på grund af befalingerne.

26 Og vi "taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi ^bprofeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore "børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få "forladelse for deres synder.

27 For se, vi taler om loven, for at vore børn kan vide, at loven er død, og at de ved at vide, at loven er død, kan se frem til det liv, som er i Kristus, og vide, med hvilket sigte loven blev givet. Og efter at loven er opfyldt i Kristus, at de ikke behøver at forhærde hjertet mod

ham, når loven burde være afskaffet.

28 Og se nu, mit folk, I er et "stivnakket folk; derfor har jeg talt tydeligt til jer, så I ikke kan misforstå. Og de ord, som jeg har talt, skal stå som et ^bvidnesbyrd mod jer, for de er tilstrækkelige til at 'lære enhver den rette vej, for den rette vej er at tro på Kristus og ikke forkaste ham for ved at forkaste ham, forkaster I også profeterne og loven.

29 Og se nu, jeg siger jer, at den rette vej er at tro på Kristus og ikke forkaste ham; og Kristus er Israels Hellige; derfor må I bøje jer for ham og tilbede ham af al jeres "kraft, sind og styrke og af hele jeres sjæl; og hvis I gør dette, skal I på ingen måde blive stødt ud.

30 Og for så vidt, som det er nødvendigt, skal I holde Guds skikke og "ordinancer, indtil loven, som blev givet til Moses, bliver opfyldt.

KAPITEL 26

Kristus vil betjene nefitterne – Nefi forudser udryddelsen af sit folk – De vil tale fra støvet – Ikke-jøderne vil opbygge falske kirker og hemmelige sammensværgelser – Herren forbyder mennesker at

22a 2 Ne 29:11; 33:10–15;
3 Ne 27:23–27.

23a gs Barn, børn.

^b Rom 3:23–24;

2 Ne 2:4–10;

Mosi 13:32;

Alma 42:12–16;

L&P 138:4.

gs Nåde.

^c Jak 2:14–26.

gs Gerninger.

24a Jakob 4:4–5.

25a gs Moseloven.

^b Rom 7:4–6.

26a Jakob 4:12;

Jar 1:11;

Mosi 3:13.

^b Luk 10:23–24.

^c gs Barn, børn.

^d gs Syndsforladelse.

28a Mosi 3:14.

^b gs Vidnesbyrd.

^c 2 Ne 33:10.

29a 5 Mos 6:5;

Mark 12:29–31.

30a gs Ordinancer.

udøve præstelist. Omkring 559–545 f.Kr.

Og efter at Kristus er "opstået fra de døde, skal han ^bvisе sig for jer, mine børn og mine elskede brødre; og de ord, han skal tale til jer, skal være den "lov, som I skal holde.

2 For se, jeg siger jer, at jeg har set, at mange slægtled skal gå bort, og der skal være store krige og stridigheder blandt mit folk.

3 Og når Messias kommer, skal der gives mit folk "tegn på hans ^bfødsel og også på hans død og opstandelse; og stor og skrækkelig skal den dag være for de ugudelige, for de skal omkomme; og de omkommer, fordi de støder profeterne og de hellige ud og stener dem og slår dem ihjel; derfor skal råbet fra de helliges "blod stige op til Gud fra jorden mod dem.

4 For se, alle de, som er stolte, og som handler ugudeligt, skal blive "opbrændt af den dag, der kommer, siger Hærskarers Herre, for de skal være som stubbe.

5 Og de, der slår profeterne og de hellige ihjel, dem skal jordens dyb "opsluge, siger Hærskarers Herre, og ^bbjerge skal dække dem, og hvirvelvinde skal føre

dem bort, og bygninger skal falde ned over dem og sønderknuse dem og male dem til støv.

6 Og de skal blive hjemsøgt af torden og lyn og jordskælv og alle slags ødelæggelser; for Herrens vredes ild skal være tændt imod dem, og de skal være som stubbe, og den dag, der kommer, skal fortære dem, siger Hærskarers Herre.

7 O, min sjæls smerte og kval over tabet af mit folks faldne! For jeg, Nefi, har set det, og det er nær ved at fortære mig for Herrens nærhed, men jeg må råbe til min Gud: Dine veje er "retfærdige.

8 Men se, de retfærdige, der lytter til profeternes ord og ikke slår dem ihjel, men til trods for al "forfølgelse med standhaftighed ser frem til Kristus efter de tegn, der er givet – se, det er dem, der ^bikke skal omkomme.

9 Men Retfærdighedens Søn skal "vise sig for dem, og han skal ^bhelbrede dem, og de skal have "fred i ham, indtil ^dtre slægtled er gået bort, og mange af det "fjerde slægtled er gået bort i retfærdighed.

10 Og når dette har fundet sted, rammer en hastig "ødelæggelse mit folk; for til trods for smerterne i min sjæl har jeg

26 1a 3 Ne 11:1–12.

b 1 Ne 11:7; 12:6.

c 3 Ne 15:2–10.

3a 1 Ne 12:4–6.

gs Tegn.

b gs Jesus Kristus – Profetier om Jesu Kristi fødsel og død.

c 1 Mos 4:10;

2 Ne 28:10;

Morm 8:27.

4a 3 Ne 8:14–24; 9:3, 9.

5a 1 Ne 19:11;

3 Ne 10:14.

b 3 Ne 8:10; 9:5–8.

7a gs Retfærdig, retfærdighed.

8a gs Forfølgelse.

b 3 Ne 10:12–13.

9a 3 Ne 11:8–15.

b 3 Ne 17:7–9.

c 4 Ne 1:1–4.

d 1 Ne 12:11–12;

3 Ne 27:30–32.

e Alma 45:10–12;

Hel 13:9–10.

10a Alma 45:9–14;

Morm 8:1–9.

set det; derfor ved jeg, at det skal ske; og de sælger sig selv for intet; for som belønning for deres stolthed og deres dårskab skal de høste undergang; for eftersom de giver efter for Djævelen og vælger mørkets gerninger snarere end lysets, skal de fare ned til ^bhelve.

11 For Herrens Ånd vil ikke stedse ^akæmpe med mennesket. Og når Ånden hører op med at kæmpe med mennesker, da kommer hastig undergang, og det bedrøver min sjæl.

12 Og som jeg talte om, at "jøderne skulle blive ^boverbevist om, at Jesus er den 'sande Kristus, så må det nødvendigvis være sådan, at ikke-jøderne også bliver overbevist om, at Jesus er Kristus, den evige Gud,

13 og at han giver sig til kende ved ^aHelligåndens kraft for alle dem, der tror på ham, ja, for hvert eneste folkeslag, stamme, tungemål og folk ved at gøre mægtige mirakler, tegn og undere blandt menneskenes børn i forhold til deres tro.

14 Men se, jeg profeterer for jer om de ^asidste dage; om de dage, da Gud Herren skal ^bbringe dette frem for menneskenes børn.

15 Efter at mine efterkommere og mine brøders efterkommere er sunket ned i vantro og er blevet slået af ikke-jøderne; ja, efter at Gud Herren har slået

lejr rundt omkring dem og har belejret dem med en vold og rejst fæstninger mod dem; og efter at de er blevet bragt ned i støvet, så de endog ikke er til, skal de retfærdiges ord dog blive skrevet, og de trofastes bønner skal blive hørt, og alle de, der er sunket ned i vantro, skal ikke blive glemt.

16 For de, som skal blive udryddet, skal ^atale til dem fra jorden, og deres tale skal lyde svagt fra støvet, og deres røst skal være som fra en, der maner ånder frem; for Gud Herren vil give ham magt, så han kan hviske om dem, som var det fra jorden, og deres tale skal hviske fra støvet.

17 For så siger Gud Herren: ^a"De skal nedskrive det, der skal blive gjort blandt dem, og det skal blive skrevet og forseglet i en bog, og de, der er sunket ned i vantro, skal ikke få det, for de ^bforsøger at tilintetgøre det, der hører Gud til.

18 For se, ligesom de, der blev udryddet, er blevet udryddet hastigt; og mængden af deres skrækindjagende skal være som ^aavner, der blæser bort – ja, så siger Gud Herren: Det skal ske på et øjeblik, pludseligt –

19 og det skal ske, at de, der er sunket ned i vantro, skal blive ^aslået ved ikke-jødernes hånd.

20 Og ikke-jøderne er indbild-

10b gs Helvede.

11a Eter 2:15.

12a 2 Ne 30:7;
Morm 5:14.
gs Jøder.

b 2 Ne 25:18.

c Morm 3:21.

13a gs Helligånden.

14a gs Sidste dage.
b gs Gengivelse af
evangeliet.

16a Es 29:4;
Moro 10:27;
Moses 7:62.

gs Mormons Bog.

17a 2 Ne 29:12.

b En 1:14.

18a Morm 5:16–18.

19a 3 Ne 16:8–9;
20:27–28.

ske i deres øjnes "stolthed og er ^bsnublet, fordi deres ^canstødssten var stor, så de har opbygget mange ^dkirker; alligevel nedgør de Guds kraft og mirakler og priser for sig selv deres egen visdom og deres egen ^elærdom, så de kan skaffe sig vinding og ^fkværne på den fattiges ansigt.

21 Og der er opbygget mange kirker, hvilket forårsager ^amisundelse, stridigheder og ond-sindethed.

22 Og der er også ^ahimmelige sammensværgelser, ja, som i fordums tid efter Djævelens sammensværgelser; for han er grundlæggeren af alt dette; ja, grundlæggeren af mord og mørkets gerninger; ja, og han leder dem ved halsen med et hørreb, indtil han binder dem med sine stærke reb for evigt.

23 For se, mine elskede brødre, jeg siger jer, at Gud Herren udfører ikke sine gerninger i mørke.

24 Han gør ikke noget, uden at det er til gavn for verden; for han ^aelsker verden, så han end- og nedlægger sit eget liv, så han kan drage ^balle mennesker til sig. Derfor befaler han ikke nogen, at de ikke skal tage del i hans frelse.

25 Se, råber han til nogen og siger: Gå bort fra mig? Se, jeg siger jer: Nej, men han siger:

^aKom til mig, alle I jordens ender, ^bkøb mælk og honning uden penge og uden betaling.

26 Se, har han befalet nogen, at de skulle gå ud af synagogerne eller ud af tilbedelseshusene? Se, jeg siger jer: Nej.

27 Har han befalet nogen, at de ikke skulle tage del i hans ^afrelse? Se, jeg siger jer: Nej, men han har ^bgivet den frit til alle mennesker; og han har befalet sit folk, at de skulle formå alle mennesker til ^comvendelse.

28 Se, har Herren befalet nogen, at de ikke skulle tage del i hans godhed? Se, jeg siger jer: Nej, men ^aalle mennesker har samme muligheder, det ene såvel som det andet, og det er ingen forbudt.

29 Han befaler, at der ingen ^apræstelist skal være; for se, præstelist består deri, at mennesker prædiker og sætter sig selv op som et lys for verden, så de kan opnå vinding og ^bverdens ros, men de stræber ikke efter Zions velfærd.

30 Se, Herren har forbudt dette; for se, Gud Herren har givet den befaling, at alle mennesker skal nære ^anæstekærlighed, hvilken næstekærlighed er ^bkærlighed, og medmindre de nærer næstekærlighed, er de intet. For se, hvis de nærer næstekærlighed,

20a gs Stolthed.
b 1 Ne 13:29, 34.
gs Frafald.
c Ez 14:4.
d 1 Ne 14:10; 22:23;
Morm 8:28.
e Morm 9:7–8;
2 Ne 9:28.
f Es 3:15; 2 Ne 13:15.

21a gs Misundelse.
22a gs Himmelige
sammensværgelser.
24a Joh 3:16.
b 3 Ne 27:14–15.
25a Alma 5:33–35;
3 Ne 9:13–14.
b Es 55:1–2.
27a gs Frelse.

b Ef 2:8; 2 Ne 25:23.
c gs Omvendelse.
28a Rom 2:11;
1 Ne 17:33–35.
29a gs Præstelist.
b L&P 121:34–37.
30a Moro 7:47–48.
gs Næstekærlighed.
b gs Kærlighed.

ville de ikke lade arbejderen i Zion omkomme.

31 Men arbejderen i "Zion skal arbejde for Zion, for hvis de arbejder for ^bpenge, skal de fortabes.

32 Og videre, Gud Herren har "befalet, at mennesker ikke skulle slå ihjel, at de ikke skulle lyve, at de ikke skulle stjæle, at de ikke skulle ^bmisbruge Herren, deres Guds navn, at de ikke skulle misunde, at de ikke skulle strides, den ene med den anden, at de ikke skulle begå utugtigheder, og at de ikke skulle gøre noget af dette; for den, der gør det, skal fortabes.

33 For ingen af disse misgerninger kommer fra Herren, for han gør det, som er godt blandt menneskenes børn, og han gør intet, undtagen det er tydeligt for menneskenes børn; og han opfordrer dem alle til at komme til sig og tage del i hans godhed, og han "afviser ingen, som kommer til ham, sort og hvid, træl og fri, mand og kvinde; og han husker ^bhedningerne; og ^calle er lige for Gud, både jøde og ikke-jøde.

KAPITEL 27

Mørke og frafald skal dække jorden i de sidste dage – Mormons bog skal komme frem – Tre vidner skal

vidne om bogen – Den lærde vil sige, at han ikke kan læse den forseglede bog – Herren vil udføre et forunderligt værk og et under. Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 29. Omkring 559–545 f.Kr.

MEN se, i de "sidste dage eller i ikke-jødernes dage – ja, se alle de ikke-jødiske folkeslag og også jøderne, både de, der kommer til dette land, og de, der er i andre lande, ja, i alle jordens lande, se, de skal være berusede af ugudelighed og alle slags vederstyggeligheder –

2 og når den dag kommer, skal de blive hjemsogt af Hærskarers Herre med torden og med jord-skælv og med megen larm og med storm og med uvej og med den fortærende ilds "flamme.

3 Og alle de "folkeslag, der ^bkæmper mod Zion, og som plager hende, skal være som en drøm i et nattesyn; ja, det skal være for dem ligesom for en sulten mand, der drømmer, og se, han spiser, men han vågner, og hans sjæl er tom; eller som en tørstig mand, der drømmer, og se, han drikker, men han vågner, og se, han er svag, og hans sjæl er tørstig; ja, således skal den mængde fra alle folkeslagene være, der kæmper mod Zions bjerg.

4 For se, alle I, der begår misgerninger, stands op og tænk, for I skal råbe højt og skrigende, ja, I skal være berusede, men ikke

31a gs Zion.

b Jakob 2:17–19;
L&P 11:7; 38:39.

32a gs Guds befalinger.

b gs Blasfemi.

33a ApG 10:9–35, 44–45.

b Alma 26:37.
c Rom 2:11;

1 Ne 17:35.

27 1a gs Sidste dage.

2a Es 24:6; 66:15–16;

Jakob 6:3;
3 Ne 25:1.

3a Es 29:7–8.

b 1 Ne 22:14.

af vin, I skal rave, men ikke af stærk drik.

5 For se, Herren har udøst den dybe søvns ånd over jer. For se, I har lukket jeres øjne, og I har forkastet profeterne; og jeres herskere og seerne har han skjult på grund af jeres ugudelighed.

6 Og det skal ske, at Gud Herren skal bringe ordene fra en ^abog frem til ^bjer, og det skal være ordene fra dem, der er slumret ind.

7 Og se, bogen skal være ^aforseglet; og i bogen skal der være en ^båbenbaring fra Gud fra verdens begyndelse til dens ^cende.

8 For se, på grund af det, der er ^aforseglet, skal det, der er forseglet, ^bikke blive givet på folks ugudeligheds og vederstyggeligheds dag. Derfor skal bogen blive holdt tilbage fra dem.

9 Men bogen skal blive givet til en ^amand, og han skal give bogens ord, som er ordene fra dem, der har slumret i støvet, og han skal give disse ord til en ^banden.

10 Men de ord, der er forseglede, skal han ikke give, ej heller skal han give bogen. For bogen skal være forseglet ved Guds kraft, og den åbenbaring, som blev forseglet, skal forblive i bogen, indtil Herren anser tiden for at være inde, så de kan komme frem; for se, de åbenbarer

alt fra verdens grundlæggelse til dens ende.

11 Og den dag kommer, da de ord i bogen, som blev forseglet, skal blive læst op fra hustagene; og de skal blive læst op ved Kristi kraft; og alt, hvad der nogen sinde er sket blandt menneskenes børn, og som nogen sinde vil ske, ja, til jordens ende, skal blive ^aåbenbaret for menneskenes børn.

12 For se, på den dag, da bogen skal gives til den mand, som jeg har talt om, skal bogen være skjult for verdens øjne, så ingens øjne skal se den, bortset fra at ^atre ^bvidner skal se den ved Guds kraft, ud over ham, til hvem bogen skal gives; og de skal vidne om sandheden af bogen og det, der er i den.

13 Og der er ingen andre, som skal se den, bortset fra nogle få efter Guds vilje for at aflægge vidnesbyrd om hans ord for menneskenes børn; for Gud Herren har sagt, at de trofastes ord skal tale, som var det ^afra de døde.

14 Derfor vil Gud Herren skride til at bringe bogens ord frem; og ved så mange vidners mund, som han finder for godt, vil han stadfæste sit ord, og ve den, der ^aforkaster Guds ord!

15 Men se, det skal ske, at Gud Herren skal sige til ham, til

6a 2 Ne 26:16–17; 29:12.
gs Mormons Bog.

b Jar 1:2;
Morm 5:12–13.

7a Es 29:11–12;
Eter 3:25–27; 4:4–7.

b Mosi 8:19.
c Eter 13:1–12.

8a Eter 5:1.
b 3 Ne 26:9–12;
Eter 4:5–6.

9a L&P 17:5–6.
b JS–H 1:64–65.

11a Luk 12:3;
Morm 5:8;
L&P 121:26–31.

12a 2 Ne 11:3;
Eter 5:2–4;
L&P 5:11, 15; 17:1.

b 5 Mos 19:15.
13a 2 Ne 3:19–20; 33:13–15;
Moro 10:27.

14a 2 Ne 28:29–30;
Eter 4:8.

hvem han skal give bogen: Tag disse ord, som ikke er forseglede, og giv dem til en anden, så han kan vise dem til den lærde og sige: Jeg beder dig, "læs dette. Og den lærde skal sige: Bring bogen hid, og jeg vil læse dem.

16 Og se, for verdens æres skyld og for at få "vinding siger de dette og ikke for Guds æres skyld.

17 Og manden skal sige: Jeg kan ikke bringe bogen, for den er forseglet.

18 Da skal den lærde sige: Jeg kan ikke læse den.

19 For se, det skal ske, at Gud Herren atter vil give bogen og dens ord til ham, der ikke er lærd; og den mand, der ikke er lærd, skal sige: Jeg er ikke lærd.

20 Da skal Gud Herren sige til ham: De lærde skal ikke læse dem, for de har forkastet dem, og jeg er i stand til at udføre mit eget værk, derfor skal du læse de ord, som jeg vil give dig.

21 "Rør ikke det, der er forseglet, for jeg vil bringe det frem, når jeg anser tiden for at være inde, for jeg vil vise menneskenes børn, at jeg er i stand til at udføre mit eget værk.

22 For se, når du har læst de ord, som jeg har befalet dig, og har skaffet de "vidner, som jeg har lovet dig, da skal du forsegle bogen igen og skjule den i mig, så jeg kan bevare de ord,

som du ikke har læst, indtil jeg i min egen visdom finder det tjenligt at åbenbare alt for menneskenes børn.

23 For se, jeg er Gud; og jeg er en Gud, der gør "mirakler; og jeg vil vise verden, at jeg er den ^b samme i går, i dag og for evigt; og jeg virker ikke blandt menneskenes børn, undtagen ^c i forhold til deres tro.

24 Og det skal atter ske, at Herren skal sige til ham, der skal læse de ord, der skal blive givet ham:

25 "Eftersom dette folk henvender sig til mig med munden og ^b bærer mig med læberne, men har fjernet deres hjerte langt bort fra mig, og deres frygt for mig er tillært efter menneskers "forskrifter –

26 vil jeg derfor skride til at udføre et "forunderligt værk blandt dette folk, ja, et ^b forunderligt værk og et under, for deres vises og lærdes visdom skal forgå, og deres kloges kundskab skal skjules.

27 Og "ve dem, der søger dybt for at skjule deres plan for Herren! Og deres gerninger sker i mørket, og de siger: Hvem ser os, og hvem kender os? Og de siger også: Det, at du vender tingene på hovedet, skal visselig regnes som ^b pottemagerens ler. Men se, jeg vil vise dem, siger Hærskarers Herre, at jeg kender

15a Es 29:11–12;
JS–H 1:65.

16a cs Præstelist.

21a Eter 5:1.

22a cs Vidner om
Mormons Bog.

23a cs Mirakel.

^b Hebr 13:8.

^c Hebr 11;
Eter 12:7–22.

25a Es 29:13.

^b Matt 15:8.

^c 2 Ne 28:31.

26a 1 Ne 22:8;

2 Ne 29:1–2.

cs Gengivelse af
evangeliet.

^b Es 29:14;

2 Ne 25:17.

27a Es 29:15.

^b Jer 18:6.

alle deres gerninger. For skal gerningen sige om ham, der gjorde den: Han har ikke gjort mig? Eller skal det, der er formet, sige om ham, som formede det: Han har ingen forståelse?

28 Men se, siger Hærskarers Herre: Jeg vil vise menneskenes børn, at det kun varer en meget kort tid endnu, og så skal Libanon blive forvandlet til en frugtbar mark; og den frugtbare mark skal regnes for en skov.

29 "Og på den dag skal den døve høre bogens ord, og den blindes øjne skal se ud af dunkelhed og ud af mørke.

30 Og de "sagtmodige skal også have vækst, og deres ^bfryd skal være i Herren, og de fattige blandt mennesker skal fryde sig i Israels Hellige.

31 For så vist som Herren lever, skal de se, at den "skrækindjagende bliver gjort til intet, og at spotteren bliver fortæret, og at alle, der lur på ondt, bliver forstødt;

32 og de, der gør et menneske til "overtræder på grund af et ord og lægger en fælde for ham, der irettesætter i ^bporten og "afviser den retfærdige som noget, der er uden værdi.

33 Derfor, så siger Herren, som forløste Abraham, angående Jakobs hus: Jakob skal ikke blive til skamme nu, ej heller skal hans ansigt blegne nu.

34 Men når han "ser sine børn,

mine hænders værk, i sin midte, skal de hellige mit navn og hellige Jakobs Hellige og skal frygte Israels Gud.

35 Også de, som "fór vild i ånden, skal komme til kundskab, og de, som murrede, skal ^blære lærdom.

KAPITEL 28

Mange falske kirker bliver bygget op i de sidste dage – De underviser i falske og tomme og tåbelige lærdomme – Frafald bliver fremherskende på grund af falske lærere – Djævelen raser i menneskers hjerte – Han underviser i alle slags falske lærdomme. Omkring 559–545 f.Kr.

Og se nu, mine brødre, jeg har talt til jer, som Ånden har drevet mig, derfor ved jeg, at det viselig vil ske.

2 Og det, der skal skrives af "bogen, skal være af stor ^bværdi for menneskenes børn og især for vore efterkommere, der er en rest af Israels hus.

3 For det skal ske på den dag, at de "kirker, som er bygget op, og ikke til Herren, når den ene skal sige til den anden: Se, jeg, jeg er Herrens! og de andre skal sige: Jeg, jeg er Herrens! og således skal enhver sige, som har bygget kirker op, og ikke til Herren –

4 og de skal strides, den ene med den anden; og deres præ-

29a Es 29:18.

30a gs Sagtmodig.

b L&P 101:36.

31a Es 29:20.

32a Luk 11:54.

b Am 5:10.

c 2 Ne 28:16.

34a Es 29:23–24.

35a 2 Ne 28:14;

L&P 33:4.

b Dan 12:4.

28 2a gs Mormons Bog.

b 1 Ne 13:34–42; 22:9;

3 Ne 21:6.

3a 1 Kor 1:10–13;

1 Ne 22:23;

4 Ne 1:25–29;

Morm 8:28, 32–38.

ster skal strides, den ene med den anden, og de skal undervise med deres egen ^alærdom og forkaste Helligånden, som giver mæle.

5 Og de ^aforkaster Guds, Israels Helliges, ^bkraft; og de siger til folket: Lyt til os, og hør vor forskrift; for se, der er ^cingen Gud i dag, for Herren og Forløseren har udført sin gerning, og han har givet sin magt til mennesker;

6 se, lyt til min forskrift; hvis de siger, at der er udført et mirakel ved Herrens hånd, så tro det ikke, for i dag er han ikke en Gud, der gør ^amirakler; han har udført sin gerning.

7 Ja, og der skal være mange, der skal sige: ^aSpis, drik, og vær lystig, for i morgen dør vi, og det skal gå os godt.

8 Og der skal også være mange, der skal sige: Spis, drik, og vær lystig, men frygt alligevel Gud – han vil ^aretfærdiggøre, at man begår en lille synd; ja, ^blyv lidt, drag fordel af en anden på grund af hans ord, grav en ^cgrav for din næste; det er der intet galt i; og gør alt dette, for i morgen skal vi dø; og dersom vi er skyldige, vil Gud slå os med nogle få slag, og til sidst skal vi blive frelst i Guds rige.

9 Ja, og der skal være mange, som på denne måde skal undervise i falske og tomme og ^atåbelige ^blærdomme og skal være opblæste i hjertet og søge dybt for at skjule deres planer for Herren; og deres gerninger skal ske i mørket.

10 Og de helliges ^ablod skal råbe fra jorden mod dem.

11 Ja, de har alle forladt ^avejen; de er blevet ^bfordærvede.

12 På grund af ^astolthed og på grund af falske lærere og falsk lære er deres kirker blevet fordærvede, og deres kirker er indbildske; på grund af stolthed er de opblæste.

13 De ^arøver fra de ^bfattige til deres fine helligdomme; de røver fra de fattige til deres fine klæder; og de forfølger de sagtmødige og de fattige i hjertet, fordi de er opblæste i deres ^cstolthed.

14 De ^aknejser med nakken og holder hovedet højt; ja, og på grund af stolthed og ugudelighed og vederstyggeligheder og utugtigheder er de alle ^bfaret vild med undtagelse af nogle få, der er Kristi ydmyge tilhængere; men de bliver ledet således, at de i mange tilfælde begår fejl, fordi de er undervist efter menneskers forskrifter.

4a 2 Ne 9:28.

5a 2 Ne 26:20.

b 2 Tim 3:5.

c Alma 30:28.

6a Morm 8:26; 9:15–26.

7a 1 Kor 15:32;

Alma 30:17–18.

8a Morm 8:31.

b L&P 10:25;

Moses 4:4.

gs Løgn.

c Ordsp 26:27;

1 Ne 14:3.

9a Ez 13:3;

Hel 13:29.

b Matt 15:9.

10a Åb 6:9–11;

2 Ne 26:3;

Morm 8:27;

Eter 8:22–24;

L&P 87:7.

11a Hel 6:31.

b Morm 8:28–41;

L&P 33:4.

12a Ordsp 28:25.

13a Ez 34:8.

b Hel 4:12.

c Alma 5:53.

14a Ordsp 21:4.

b Es 53:6.

15 O, de "vise og de lærde og de rige, som er opblæste i hjertets ^bstolthed, og alle de, som prædiker falske lærdomme, og alle de, som begår utugtigheder og fordrejer Herrens rette vej, ^cve, ve, ve dem, siger Herren, Gud den Almægtige, for de skal blive nedstyrtet til helvede!

16 Ve dem, som "afviser den retfærdige som noget, der er uden værdi, og håner det, der er godt, og siger, at det er uden værdi! For den dag skal komme, da Gud Herren hastigt vil hjem-søge jordens indbyggere; og på den dag, da de er ^bfuldstændig modne i ugudelighed, skal de omkomme.

17 Men se, hvis jordens indbyggere omvender sig fra deres ugudelighed og vederstyggeligheder, skal de ikke blive udryddet, siger Hærskarers Herre.

18 Men se, den store og vederstyggelige kirke, hele jordens "skøge, skal ^bstyrte til jorden, og stort skal dens fald blive.

19 For Djævelens rige skal "ryste, og de, der tilhører det, må nødvendigvis blive vækket til omvendelse, ellers vil ^bDjævelen gribe dem med sine evigtvarende ^clænker, og de bliver ophidset til vrede og fortabas.

20 For se, på den dag skal han "rase i hjertet på menneskenes

børn og ophidse dem til vrede imod det, der er godt.

21 Og andre "beroliger han og luller dem ind i kødelig sikkerhed, så de siger: Alt er vel i Zion, ja, Zion har fremgang, alt er vel – og således narrer ^bDjævelen deres sjæl og fører dem omhyggeligt ned til helvede.

22 Og se, andre drager han bort ved smiger og fortæller dem, at der ikke findes noget "helvede, og han siger til dem: Jeg er ingen djævel, for der findes ingen – og således hvisker han dem i øret, indtil han griber dem med sine forfærdelige ^blænker, hvorfra der ingen udfrielse er.

23 Ja, de bliver grebet af døden og helvede; og døden og helvede og Djævelen og alle, der er blevet fanget deraf, skal stå for Guds trone og blive "dømt efter deres gerninger, hvorfra de skal gå til det sted, som er beredt for dem, nemlig en ^bsø af ild og svovl, som er uendelig pinsel.

24 Derfor, ve den, der er ligegyldig i Zion.

25 Ve den, der råber: Alt er vel!

26 Ja, ve den, der "lytter til menneskers forskrifter og forkaster Guds kraft og Helligåndsgaven!

27 Ja, ve den, der siger: Vi har modtaget, og vi "behøver ikke mere!

28 Og kort sagt, ve alle dem,

15a Ordsp 3:5–7.

^b gs Stolthed.

^c 3 Ne 29:5.

16a Es 29:21.

^b Eter 2:9–10.

18a Åb 19:2.

^b 1 Ne 14:3, 17.

19a 1 Ne 22:23.

^b Alma 34:35.

^c Alma 12:11.

20a L&P 10:20–27.

21a Morm 8:31.

^b 2 Ne 9:39.

22a gs Helvede.

^b Alma 36:18.

23a gs Jesus Kristus – Dommer; Dom, den endelige.

^b 2 Ne 9:16, 19, 26.

26a 2 Ne 9:29.

27a Alma 12:10–11.

som dirrer og er ^avrede på grund af Guds sandhed! For se, den, der er bygget på ^bklippen, modtager den med glæde; og den, der er bygget på en grundvold af sand, bæver af frygt for at falde.

29 Ve den, der siger: Vi har modtaget Guds ord, og vi ^abehøver ^bikke mere af Guds ord, for vi har tilstrækkeligt!

30 For se, så siger Gud Herren: Jeg vil give menneskenes børn linje på linje, forskrift på ^aforskrift, lidt her og lidt der; og velsignede er de, der lytter til mine forskrifter og låner øre til mit råd, for de skal lære ^bvisdom; for til den, der ^cmodtager, vil jeg give ^amere; og fra dem, der siger: Vi har tilstrækkeligt! fra dem skal endog blive taget det, de har.

31 Forbandet er den, som ^asætter sin lid til mennesket eller gør kød til sin arm eller lytter til menneskers forskrifter, medmindre deres forskrifter bliver givet ved Helligåndens kraft.

32 ^aVe ikke-jøderne, siger Herren, Hærskarers Gud, for uagtet jeg rækker min arm ud til dem dag efter dag, forkaster de mig; alligevel vil jeg være barmhjertig mod dem, siger Gud Herren, hvis de vil omvende sig

og komme til mig, for min ^barm er rakt ud hele dagen lang, siger Herren, Hærskarers Gud.

KAPITEL 29

Mange ikke-jøder vil forkaste Mormons Bog – De vil sige: Vi har ikke brug for nogen anden bibel – Herren taler til mange folkeslag – Han vil dømme verden ud fra de bøger, som skal blive skrevet. Omkring 559–545 f.Kr.

MEN se, der skal være mange – på den dag, da jeg vil skride til at udføre et ^aforunderligt værk blandt dem, for at jeg kan erindre mine ^bpagter, som jeg har sluttet med menneskenes børn, og for at jeg atter for ^canden gang kan strække min hånd ud for at genvinde mit folk, som er af Israels hus,

2 og også for at jeg kan erindre de løfter, som jeg har givet til dig, Nefi, og også til din far, at jeg vil huske jeres efterkommere, og at jeres efterkommeres ^aord skal udgå af min mund til jeres efterkommere, og at mine ord skal ^bhvisle frem til jordens ender som et ^cbanner for mit folk, der er af Israels hus,

3 og fordi mine ord skal hvisle frem – skal mange af ikke-

28a 2 Ne 9:40; 33:5.
gs Oprør.

b Matt 7:24–27.
gs Klippe.

29a 2 Ne 29:3–10.
b 2 Ne 27:14;
Eter 4:8.

30a L&P 98:12.
b gs Visdom.
c Luk 8:18.

d Alma 12:10;
L&P 50:24.

31a L&P 1:19–20.
32a 1 Ne 14:6.

b Jakob 5:47; 6:4.
29 1a 2 Ne 27:26.

gs Gengivelse af
evangeliet.
b gs Abrahamske
pagt.

c 2 Ne 6:14; 21:11–12;
25:17.

gs Israel – Israels
indsamling.

2a 2 Ne 3:18–21.
b Es 5:26;

2 Ne 15:26;
Moro 10:28.

c 1 Ne 21:22.
gs Banner.

jøderne siger: En ^abibel! En bibel! Vi har en bibel, og der kan ikke være nogen anden bibel.

4 Men så siger Gud Herren: O tåber, de skal få en bibel, og den skal udgå fra ^ajøderne, mit gamle pagtsfolk. Og hvordan takker de ^bjøderne for den ^cbibel, som de får fra dem? Ja, hvad mener ikke-jøderne? Erindrer de jødernes møje og arbejde og umage og deres flid for mig med at tilvejebringe frelse for ikke-jøderne?

5 O, I ikke-jøder, har I husket jøderne, mit gamle pagtsfolk! Nej, men I har forbandet dem og har ^ahadet dem og har ikke forsøgt at genrejse dem. Men se, jeg vil gengælde alt dette på jeres eget hoved; for jeg, Herren, har ikke glemt mit folk.

6 Du tåbe, som siger: En ^abibel, vi har en bibel, og vi har ikke brug for nogen anden bibel. Har I fået en bibel uden ved jøderne?

7 Ved I ikke, at der findes flere end ét folkeslag? Ved I ikke, at jeg, Herren jeres Gud, har ^askabt alle mennesker, og at jeg husker dem, som er på ^bøerne i havet, og at jeg hersker i himlene oventil og på jorden nedentil, og jeg bringer mit ord ud til menneskenes børn, ja, til alle jordens folkeslag?

8 Hvorfor murrer I, fordi I skal modtage mere af mit ord? Ved I ikke, at ^ato folkeslags vidnesbyrd er et ^bvidne for jer om, at jeg er Gud, at jeg husker det ene folkeslag såvel som det andet? Derfor taler jeg de samme ord til det ene folkeslag som til det andet. Og når de to ^cfolkeslag kommer sammen, skal de to folkeslags vidnesbyrd også komme sammen.

9 Og jeg gør dette for at jeg kan bevise over for mange, at jeg er den ^asamme i går, i dag og for evigt, og at jeg taler mine ord efter mit eget behag. Og fordi jeg har talt ét ^bord, behøver I ikke at formode, at jeg ikke kan tale et andet, for mit værk er endnu ikke fuldbragt, ej heller bliver det det, førend menneskets endeligt, ej heller fra den tid af og for evigt.

10 For se, fordi I har en bibel, behøver I ikke at formode, at den indeholder alle mine ^aord; ej heller behøver I at formode, at jeg ikke har ladet mere blive skrevet.

11 For jeg befaler ^aalle mennesker, både i øst og i vest og i nord og i syd og på øerne i havet, at de skal ^bskrive de ord, som jeg taler til dem; for ud fra ^cbøgerne, som skal blive skrevet,

3a 1 Ne 13:23–25.
gs Bibelen;
Mormons Bog.
4a L&P 3:16.
b gs Jøder.
c gs Juda – Judas
træstykke.
5a 3 Ne 29:8.
6a 1 Ne 13:38.

7a gs Skabe.
b 1 Ne 22:4.
8a Ez 37:15–20;
1 Ne 13:38–41;
2 Ne 3:12.
b Matt 18:16.
gs Vidne (navneord).
c Hos 2:2.
9a Hebr 13:8.

b gs Åbenbaring.
10a gs Skrifter – Profetier
om skrifter som
skal komme frem.
11a Alma 29:8.
b 2 Tim 3:16.
c gs Livets bog.

vil jeg ^adømme verden, enhver efter deres gerninger, i henhold til det, der er skrevet.

12 For se, jeg skal tale til ^ajøderne, og de skal skrive det, og jeg skal også tale til nefitterne, og de skal ^bskrive det, og jeg skal også tale til de andre stammer af Israels hus, som jeg har ført bort, og de skal skrive det, og jeg skal også tale til ^calle jordens folkeslag, og de skal skrive det.

13 Og det skal ske, at ^ajøderne skal få nefitternes ord, og nefitterne skal få jødernes ord; og nefitterne og jøderne skal få Israels ^btabte stammers ord, og Israels tabte stammer skal få nefitternes og jødernes ord.

14 Og det skal ske, at mit folk, som er af ^aIsraels hus, skal blive samlet hjem til deres ejendomslande; og mit ord skal også blive samlet i ^bét. Og jeg vil vise dem, der kæmper mod mit ord og mod mit folk, som er af ^cIsraels hus, at jeg er Gud, og at jeg sluttede ^apagt med Abraham om, at jeg ville huske hans ^cefterkommere for ^fevigt.

KAPITEL 30

De ikke-jøder, som omvender sig, skal blive regnet sammen med pagtsfolket – Mange lamanitter og jøder skal tro på ordet og blive

tiltalende – Israel skal blive genrejst og de ugudelige slået ihjel. Omkring 559–545 f.Kr.

Og se nu, mine elskede brødre, jeg vil tale til jer; for jeg, Nefi, vil ikke tillade, at I skal tro, at I er mere retfærdige, end ikke-jøderne skal være. For se, medmindre I holder Guds befalinger, skal I alle ligeledes fortabes; og på grund af de ord, der er blevet talt, behøver I ikke at tro, at ikke-jøderne skal blive helt udryddet.

2 For se, jeg siger jer, at så mange af ikke-jøderne, som vil omvende sig, er Herrens ^apagtsfolk; og så mange af ^bjøderne, som ikke vil omvende sig, skal blive forstødt; for Herren slutter ikke pagt med nogen undtagen med dem, der ^comvender sig og tror på hans Søn, som er Israels Hellige.

3 Og nu vil jeg profetere noget mere angående jøderne og ikke-jøderne. For efter at bogen, som jeg har talt om, er kommet frem og blevet skrevet til ikke-jøderne og igen blevet forseglet til Herren, skal der være mange, der vil ^atro på de ord, der er skrevet; og ^bde skal bringe dem til resten af vore efterkommere.

4 Og da skal resten af vore efterkommere få kundskab om os, hvorledes vi kom ud af

11d 2 Ne 25:22; 33:11, 14–15.

gs Dom, den endelige.

12a 1 Ne 13:23–29.

b 1 Ne 13:38–42;
2 Ne 26:17.

c 2 Ne 26:33.

13a Morm 5:12–14.

b gs Israel – Israels ti tabte stammer.

14a Jer 3:17–18.

b Ez 37:16–17.

c 1 Ne 22:8–9.

d 1 Mos 12:1–3;

1 Ne 17:40;

3 Ne 20:27;

Abr 2:9.

gs Abrahamske pagt.

e L&P 132:30.

f 1 Mos 17:7.

30 2a Gal 3:26–29.

b Matt 8:10–13.

gs Jøder.

c gs Omvendelse.

3a 3 Ne 16:6–7.

b 1 Ne 22:8–9.

Jerusalem, og at de er efterkommere af jøderne.

5 Og Jesu Kristi evangelium skal blive kundgjort blandt dem; derfor skal ^bde atter blive bragt til kundskab om deres fædre og ligeledes til den kundskab om Jesus Kristus, der fandtes blandt deres fædre.

6 Og da skal de fryde sig, for de skal vide, at det er en velsignelse til dem fra Guds hånd; og deres skæl af mørke skal begynde at falde fra deres øjne, og der skal ikke gå mange slægtled bort blandt dem, førend de bliver et rent og et tiltalende folk.

7 Og det skal ske, at jøderne, som er spredt, også skal ^bbegynde at tro på Kristus, og de skal begynde at samle sig på landets overflade; og så mange, som vil tro på Kristus, skal også blive et tiltalende folk.

8 Og det skal ske, at Gud Herren skal begynde sit værk blandt alle folkeslag, stammer, tungemål og folk for at tilvejebringe genoprettelsen af sit folk på jorden.

9 Og med retfærdighed skal Gud ^aHerren ^bdømme de fattige og irettesætte med upartiskhed til fordel for jordens ^csagtmodige. Og han skal slå jorden med sin munds kæp, og med sine læbers ånde skal han slå de ugudelige ihjel.

10 For den ^atid kommer hastigt, da Gud Herren skal forårsage en stor ^badskillelse blandt folk, og de ugudelige vil han slå ihjel, og han vil ^cskåne sit folk, ja, selv om han må ^dslå de ugudelige ihjel ved ild.

11 Og ^aretfærdighed skal være bæltet om hans lænder og trofasthed bæltet om hans hofter.

12 Og da skal ulven ^abo sammen med lammet, og panteren skal ligge sammen med kiddet, og kalven og den unge løve og fedekvæget skal leve sammen, og et lille barn skal lede dem.

13 Og koen og bjørnen skal æde; deres unger skal ligge sammen, og løven skal æde strå som oksen.

14 Og det diende barn skal lege ved giftslangens hul, og det afvænnede barn skal stikke sin hånd ind i hugormens hule.

15 De skal ikke forvolde ondt eller ødelægge noget på hele mit hellige bjerg; for jorden skal være fuld af kundskab om Herren, ligesom vandene dækker havet.

16 For se, ^aalle folkeslags gerninger skal blive kundgjort; ja, alt skal blive ^bkundgjort for menneskenes børn.

17 Der er intet, der er hemmeligt, som ikke skal blive ^aåbenbart; der er ingen mørkets gerning, som ikke skal blive

5a 3 Ne 21:3-7, 24-26.

b L&P 3:20.

c 1 Ne 15:14; 2 Ne 3:12; Morm 7:1, 9-10.

6a L&P 49:24; 109:65.

7a 2 Ne 29:13-14.

b 2 Ne 25:16-17.

9a Es 11:4-9.

b 2 Ne 9:15.

c gs Sagtmodig.

10a gs Sidste dage.

b L&P 63:53-54.

c Moses 7:61.

d 1 Ne 22:15-17, 23.

gs Jorden - Jordens renselse.

11a Es 11:5-9.

12a Es 65:25.

gs Tusindårsriget.

16a L&P 101:32-35;

121:28-29.

b Eter 4:6-7.

17a L&P 1:2-3.

bragt frem i lyset; og der er intet, der er beseglet på jorden, som ikke skal blive løst.

18 Derfor skal alt, som er blevet åbenbaret for menneskenes børn, blive åbenbaret på den dag; og i lang tid skal Satan "ikke længere have magt over menneskenes børns hjerte. Og nu, mine elskede brødre, slutter jeg mine ord.

KAPITEL 31

Nefi fortæller, hvorfor Kristus blev døbt – Menneskene må følge Kristus, blive døbt, modtage Helligånden og holde ud til enden for at blive frelst – Omvendelse og dåb er porten til den snævre og trange sti – De, der holder befalingerne efter dåben, opnår evigt liv. Omkring 559–545 f.Kr.

Og nu holder jeg, Nefi, op med at "profetere for jer, mine elskede brødre. Og jeg kan ikke skrive andet end en smule, som jeg visselig ved skal ske; ej heller kan jeg skrive mere end nogle få af min bror Jakobs ord.

2 For se, det, som jeg har skrevet, er mig nok, bortset fra nogle få ord, som jeg må tale angående "Kristi lære; derfor vil jeg tale tydeligt til jer i overensstemmelse med tydeligheden af min måde at profetere på.

3 For min sjæl fryder sig ved tydelighed, for på denne måde udfører Gud Herren sine ger-

ninger blandt menneskenes børn. For Gud Herren giver "lys, så man forstår; for han taler til mennesker på deres ^bsprog, så de forstår.

4 For se, jeg ønsker, at I skal huske, at jeg har talt til jer om den "profet, som Herren viste mig, og som skulle døbe ^bGuds lam, der skulle borttage verdens synder.

5 Og se, hvis Guds lam, han som er hellig, skulle have behov for at blive "døbt med vand for at opfylde al retfærdighed, o, hvor meget større behov har da ikke vi, som er uhellige, for at blive døbt, ja, med vand!

6 Og nu vil jeg spørge jer, mine elskede brødre, hvorledes Guds lam opfyldte al retfærdighed ved at blive døbt med vand?

7 Ved I ikke, at han var hellig? Men uagtet at han er hellig, viser han menneskenes børn, at han hvad kødet angår ydmyger sig for Faderen og bevidner for Faderen, at han ville være "lydig mod ham ved at holde hans befalinger.

8 For se, efter at han var blevet døbt med vand, steg Helligånden ned over ham i "skikkelse af en ^bdue.

9 Og videre, det viser menneskenes børn, hvor snæver den sti er, og hvor trang den "port er, som de skulle træde ind ad, idet han havde været eksemplet for dem.

18a Åb 20:1–3; Eter 8:26.

31 1a 2 Ne 25:1–4.

2a 2 Ne 11:6–7.

3a gs Lys, Kristi lys.

b L&P 1:24.

4a 1 Ne 10:7; 11:27.

gs Johannes Døber.

b gs Guds lam.

5a Matt 3:11–17.

gs Døbe, dåb.

7a Joh 5:30.

gs Lydighed.

8a 1 Ne 11:27.

b gs Duens tegn.

9a 2 Ne 9:41;

3 Ne 14:13–14;

L&P 22:4.

10 Og han sagde til menneskenes børn: "Følg mig. Derfor, mine elskede brødre, kan vi ^bfølge Jesus, medmindre vi er villige til at holde Faderens befalinger?

11 Og Faderen sagde: Omvend jer, omvend jer, og bliv døbt i min elskede Søns navn.

12 Og Sønnens røst kom også til mig og sagde: Den, der bliver døbt i mit navn, til ham vil Faderen ^agive Helligånden, ligesom til mig; ^bfølg derfor mig, og gør det, som I har set mig gøre.

13 Derfor ved jeg, mine elskede brødre, at hvis I vil følge Sønnen med hjertets faste forsæt uden at handle hyklerisk og bedragerisk over for Gud, men med oprigtig hensigt omvender jer fra jeres synder og bevidner for Faderen, at I er villige til at påtage jer Kristi navn ved ^adåb – ja, ved at følge jeres Herre og jeres frelser ned i vandet i overensstemmelse med hans ord, se, da skal I modtage Helligånden; ja, da kommer ^bdåben med ild og med Helligånden, og da kan I tale med engles ^ctunge og råbe lovprisninger til Israels Hellige.

14 Men se, mine elskede brødre, således kom Sønnens røst til mig og sagde: Efter at I har

omvendt jer fra jeres synder og bevidnet for Faderen ved dåben med vand, at I er villige til at holde mine befalinger og har modtaget dåben med ild og med Helligånden og kan tale med en ny tunge, ja, med engles tunge, og derefter skulle ^afornægte mig, da ville det have været ^bbedre for jer, at I ikke havde kendt mig.

15 Og jeg hørte en røst fra Faderen, som sagde: Ja, min Elskedes ord er sande og troværdige. Den, der holder ud til enden, han skal blive frelst.

16 Og se, mine elskede brødre, heraf ved jeg, at medmindre et menneske ^aholder ud til enden ved at følge den levende Guds Søns ^beksempel, kan han ikke blive frelst.

17 Gør derfor det, som jeg har fortalt jer, at jeg har set, at jeres Herre og jeres forløser vil gøre; for af denne årsag er det blevet vist til mig, at I måtte kende den port, som I skal træde ind ad. For den port, som I skal træde ind ad, er omvendelse og ^adåb med vand; og da får I ^bforladelse for jeres synder ved ild og ved Helligånden.

18 Og da er I på denne ^asnævre og trange ^bsti, der fører til evigt liv; ja, I er trådt ind ad porten; I har handlet i overensstemmelse

10a Matt 4:19; 8:22; 9:9.

^b Moro 7:11; L&P 56:2.

12a ^{cs} Helligåndsgaven.

^b Luk 9:57–62;

Joh 12:26.

13a Gal 3:26–27.

^b ^{cs} Helligåndsgaven; Ild.

^c 2 Ne 32:2–3.

14a Matt 10:32–33;

Alma 24:30;

L&P 101:1–5.

^{cs} Utilgivelige synd.

^b 2 Pet 2:21.

16a Alma 5:13; 38:2; L&P 20:29.

^b ^{cs} Jesus Kristus –

Jesu Kristi eksempel.

17a Mosi 18:10.

^{cs} Døbe, dåb.

^b ^{cs} Syndsforladelse.

18a 1 Ne 8:20.

^b Ordsp 4:18.
^{cs} Vejen.

med Faderens og Sønnens befalinger; og I har modtaget Helligånden, som ^cvidner om Faderen og Sønnen, til opfyldelse af det løfte, som han har givet, at hvis I gik ind ad denne vej, skulle I modtage.

19 Og se, mine elskede brødre, efter at I er kommet ind på denne snævre og trange sti, vil jeg spørge, om alt er ^agjort? Se, jeg siger jer: Nej, for I er ikke kommet så vidt uden ved Kristi ord med ^burokelig ^btro på ham, idet I helt ^cforlader jer på hans fortjenester, han der er ^dmægtig til at frelse.

20 Derfor må I ^atrænge jer frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart ^bhåb og en ^ckærlighed til Gud og til alle mennesker. For se, hvis I trænger jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord og ^dholder ud til enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv.

21 Og se nu, mine elskede brødre, dette er ^avejen; og der er ^bikke givet nogen anden vej eller noget andet ^cnavn under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst i Guds rige. Og se nu, dette er ^dKristi lære og ^eFaderens og Sønnens og Helligåndens eneste og sande lære, de, som er ^fén Gud uden ende. Amen.

KAPITEL 32

Engle taler ved Helligåndens kraft – Mennesker må bede og selv få kundskab fra Helligånden. Omkring 559–545 f.Kr.

Og se nu, mine elskede brødre, jeg formoder, at I grunder en del i hjertet over det, som I skal gøre, efter at I er trådt ind på denne vej. Men se, hvorfor grunder I over dette i hjertet?

2 Husker I ikke, at jeg sagde til jer, at I, efter at have ^amodtaget Helligånden, kunne tale med engles ^btunge. Og se, hvorledes kunne I tale med engles tunge, hvis ikke det var ved Helligånden?

3 ^aEngle taler ved Helligåndens kraft; derfor taler de Kristi ord. Derfor sagde jeg til jer: ^bTag for jer af Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortælle jer alt det, som I skal gøre.

4 For hvis I, efter at jeg har talt disse ord, ikke kan forstå dem, så er det, fordi I ^aikke beder, ej heller banker på; derfor føres I ikke ind i lyset, men må fortæbes i mørket.

5 For se, jeg siger jer igen, at hvis I vil træde ind på vejen og modtage Helligånden, vil den vise jer alt det, som I skal gøre.

18c ApG 5:29–32.

19a Mosi 4:10.

^b gs Tro.^c L&P 3:20.

20a gs Vandrer, vandrer med Gud.

^b gs Håb.^c gs Kærlighed.^d gs Udholdenhed.

21a ApG 4:10–12;

2 Ne 9:41;

Alma 37:46;

L&P 132:22, 25.

^b Mosi 3:17.^c gs Jesus Kristus – At påtage sig Jesu Kristi navn.^d Matt 7:28;

Joh 7:16–17.

^e gs Gud,

Guddommen.

^f 3 Ne 11:27, 35–36.

gs Enighed.

32 2a 3 Ne 9:20.

^b 2 Ne 31:13.

3a gs Engle.

^b Jer 15:16.

4a gs Bede.

KAPITEL 33

6 Se, dette er Kristi lære, og der vil ikke blive givet nogen yderligere lære, førend efter at han har "givet sig til kende for jer i kødet. Og det, som han vil sige til jer, når han giver sig til kende for jer i kødet, skal I bestræbe jer på at gøre.

7 Og nu kan jeg, Nefi, ikke sige mere; Ånden standser mit mæle, og jeg er overladt til at sørge på grund af menneskers "vantrø og ugudelighed og uvidenhed og stivnakkethed; for de vil ikke søge efter kundskab eller forstå stor kundskab, når den bliver givet dem i ^btydelighed, ja, så tydeligt, som et ord kan være.

8 Og se, mine elskede brødre, jeg fornemmer, at I stadig grunder i hjertet, og det bedrøver mig, at jeg må tale angående dette. For hvis I ville lytte til den Ånd, der lærer mennesket at "bede, da ville I vide, at I skal bede; for den ^bonde ånd lærer ikke et menneske at bede, men lærer det, at det ikke skal bede.

9 Men se, jeg siger jer, at I "altid skal bede og ikke miste modet; at I ikke må udføre noget for Herren, uden at I først beder til Faderen i ^bKristi navn om, at han vil hellige din gerning for dig, så din gerning må blive til din sjæls "velfærd.

Nefis ord er sande – De vidner om Kristus – De, der tror på Kristus, vil tro Nefis ord – Hans ord vil stå som et vidne for domstolen. Omkring 559–545 f.Kr.

Og se, jeg, Nefi, kan ikke skrive alt det, der blev undervist i blandt mit folk, ej heller er jeg så "mægtig med hensyn til at skrive som til tale; for når et menneske ^btaler ved Helligåndens kraft, overfører Helligåndens kraft det til menneskenes børns hjerte.

2 Men se, der er mange, som "forhærder hjertet mod den hellige Ånd, så den ikke får plads hos dem; derfor kaster de mange ting bort, som er skrevet, og regner dem for noget, der er uden værdi.

3 Men jeg, Nefi, har skrevet, hvad jeg har skrevet, og jeg anser det for at have stor "værdi, og især for mit folk. For jeg ^bbeder bestandig for dem om dagen, og mine øjne væder min pude om natten på grund af dem; og jeg anråber min Gud i tro, og jeg ved, at han vil høre mit råb.

4 Og jeg ved, at Gud Herren vil hellige mine bønner til gavn for mit folk. Og de ord, som jeg har skrevet i svaghed, vil blive gjort "stærke for dem; for det

6a 3 Ne 11:8.
7a gs Vantrø.
b 2 Ne 31:2–3;
Jakob 4:13.
8a gs Bøn.
b Mosi 4:14.
gs Djævelen.

9a 3 Ne 20:1;
L&P 75:11.
b Moses 5:8.
c Alma 34:27.
33 1a Eter 12:23–24.
b L&P 100:7–8.
2a Hel 6:35–36.

3a gs Skrifter –
Værdien af skrifter.
b En 1:9–12;
MormO 1:8.
4a Eter 12:26–27.

^bformår dem til at gøre godt; det bringer dem til kundskab om deres fædre; og det taler om Jesus og formår dem til at tro på ham og til at holde ud til enden, hvilket er ^cevigt liv.

5 Og det taler ^astrengt imod synd i overensstemmelse med sandhedens ^bligefremhed; derfor vil ingen blive vred over de ord, som jeg har skrevet, medmindre han er af Djævelens ånd.

6 Jeg fryder mig ved tydelighed, jeg fryder mig ved sandhed, jeg fryder mig ved min Jesus, for han har ^aforløst min sjæl fra helvede.

7 Jeg nærer ^anæstekærlighed til mit folk og stor tro i Kristus på, at jeg vil møde mange sjæle uplettede ved hans dommersæde.

8 Jeg nærer næstekærlighed til ^ajøden – jeg siger jøden, fordi jeg mener dem, hvorfra jeg kom.

9 Jeg nærer også næstekærlighed til ^aikke-jøderne. Men se, for ingen af dem kan jeg have noget håb, medmindre de bliver ^bforligt med Kristus og træder ind ad den ^ctrange port og ^dvandrer på den ^esnævre sti, som fører til liv, og fortsætter på stien, indtil prøvens dag er til ende.

10 Og se, mine elskede brødre og også jøde og alle I jordens

ender, lyt til disse ord og ^atro på Kristus; og hvis I ikke tror på disse ord, så tro på Kristus. Og hvis I vil tro på Kristus, vil I tro på disse ^bord, for de er ^cKristi ord, og han har givet dem til mig, og de ^dlærer alle mennesker, at de skal gøre godt.

11 Og hvis de ikke er Kristi ord, døm selv – for på den yderste dag vil Kristus med ^akraft og stor herlighed vise jer, at de er hans ord; og I og jeg skal stå ansigt til ansigt foran hans ^bdomstol; og I skal vide, at jeg er blevet befalet af ham at skrive dette på trods af min svaghed.

12 Og jeg beder Faderen i Kristi navn om, at mange af os, om ikke alle, må blive frelst i hans ^arige på den store og yderste dag.

13 Og se, mine elskede brødre, alle de, der er af Israels hus og alle I jordens ender, jeg taler til jer som røsten fra en, der ^aråber fra støvet: Farvel, indtil den store dag kommer.

14 Og I, som ikke vil tage del i Guds godhed og respektere jødernes ^aord og også mine ^bord og de ord, der skal udgå af Guds lams mund, se, jeg byder jer et evigtvarende farvel, for disse ord skal ^cdømme jer skyldige på den yderste dag.

15 For hvad jeg besegler på

4b Moro 7:13.

c gs Evtigt liv.

5a 1 Ne 16:1–3;

2 Ne 9:40.

b 2 Ne 31:3;

Jakob 4:13.

6a gs Forløse.

7a gs Næstekærlighed.

8a gs Jøder.

9a gs Ikke-jøder.

b gs Forsoning.

c 2 Ne 9:41.

d gs Vandre, vandre med Gud.

e Hel 3:29–30;

L&P 132:22.

10a gs Tro.

b gs Mormons Bog.

c Moro 10:27–29.

d 2 Ne 25:28.

11a Eter 5:4; Moro 7:35.

b Åb 20:12;

Moro 10:34.

12a gs Celestial herlighed.

13a Es 29:4; 2 Ne 26:16.

14a gs Bibelen.

b gs Mormons Bog.

c 2 Ne 29:11;

Eter 4:8–10.

jorden, skal blive ført frem mod jer ved "domstolen; for således

har Herren befalet mig, og jeg må adlyde. Amen.

JAKOBS BOG

AF JAKOB, NEFIS BROR

De ord, som han forkyndte for sine brødre. Han beskæmmer den mand, der forsøger at kuldkaste Kristi lære. Nogle få ord angående Nefis folks historie.

KAPITEL 1

Jakob og Josef forsøger at formå mennesker til at tro på Kristus og holde hans befalinger – Nefi dør – Ugudeligheden er fremherskende blandt nefitterne. Omkring 544-421 f.Kr.

FOR se, det skete, at der var gået femoghalvtreds år fra den tid, da Lehi forlod Jerusalem, hvorfor Nefi gav mig, "Jakob, en ^bbefaling angående de ^csmå plader, hvorpå dette er indgraveret.

2 Og han gav mig, Jakob, den befaling, at jeg på disse plader skulle skrive en smule af det, som jeg anså for at være mest dyrebart; om at jeg kun kortfattet skulle berøre historien om dette folk, som kaldes Nefis folk.

3 Før han sagde, at hans folks historie skulle indgraveres på hans andre plader, og at jeg skulle bevare disse plader og overdrage dem til mine

efterkommere fra slægtled til slægtled.

4 Og hvis der var nogen forkyndelse, der var hellig, eller nogen åbenbaring, der var stor, eller nogen profeti, at jeg da skulle skrive hovedpunkterne af dem på disse plader og berøre dem så meget, som det var muligt for Kristi skyld og for vort folks skyld.

5 For på grund af tro og stor ængstelse var det i sandhed blevet tilkendegivet for os angående vort folk, hvad der skulle "ske med dem.

6 Og vi modtog også mange åbenbaringer og den ånd, der er forbundet med megen profeti; derfor kendte vi til "Kristus og hans rige, som skulle komme.

7 For se, vi arbejdede flittigt blandt vort folk, for at vi kunne formå dem til at "komme til Kristus og få del i Guds godhed, så de kunne gå ind til hans ^bhvile, så han ikke i sin vrede

15a MormO 1:11.

[JAKOBS BOG]

11a gs Jakob, Lehis søn.

b Jakob 7:27.

c 2 Ne 5:28-33;

Jakob 3:13-14.

gs Plader.

5a 1 Ne 12.

6a 1 Ne 10:4-11;

19:8-14.

7a 2 Ne 9:41;

Omni 1:26;

Moro 10:32.

b gs Hvile.

skulle sværge, at de ikke skulle 'gå ind, ligesom ved 'oprøret i fristelsens dage, mens Israels børn var i 'ørkenen.

8 Gud derfor give, at vi kunne formå alle mennesker til ikke at "sætte sig op imod Gud og 'opildne ham til vrede, men at alle mennesker ville tro på Kristus og have hans død for øje, og påtage sig hans 'kors og bære verdens skam; derfor påtager jeg, Jakob, mig at opfylde min bror Nefis befaling.

9 Se, Nefi begyndte at blive gammel, og han så, at han snart skulle "dø; derfor 'salvede han en mand til fra da af at være konge og hersker over sit folk i overensstemmelse med 'kongernes regeringsperioder.

10 Folket havde elsket Nefi overordentlig højt, for han havde været en stor beskytter for dem og havde ført "Labans sværd til forsvar for dem og havde alle sine dage arbejdet for deres velfærd –

11 hvorfor folket nærrede ønske om at bevare hans navn i deres erindring. Og den, der regerede i hans sted, blev af folket kaldt Nefi den Anden, Nefi den Tredje og så videre i overensstemmelse med kongernes regeringsperioder; og således

blev de kaldt af folket, ligegyldigt hvilket navn de havde.

12 Og det skete, at Nefi døde.

13 Se, de folk, der ikke var "lamanitter, var 'nefitter; alligevel blev de kaldt nefitter, jakobitter, josefitter, 'zoramitter, lamanitter, lemuelitter og ismaelitter.

14 Men jeg, Jakob, vil ikke her efter skelne mellem dem ved disse navne, men jeg vil "kalde dem, der stræber efter at udrydde Nefis folk, for lamanitter, og dem, der er venligt stemt mod Nefi, vil jeg kalde 'nefitter eller 'Nefis folk i overensstemmelse med kongernes regeringsperioder.

15 Og se, det skete, at Nefis folk i den anden konges regeringstid begyndte at blive hårde i hjertet og i nogen grad hengive sig til ugudelige skikke, ligesom David fordem, der begærede mange "hustruer og medhustruer, og ligeså Salomo, hans søn.

16 Ja, og de begyndte også at søge efter meget guld og sølv og begyndte at blive noget indbildske i stolthed.

17 Derfor gav jeg, Jakob, dem disse ord, mens jeg underviste dem i "templet efter først at have modtaget mit 'bærinde af Herren.

18 For jeg, Jakob, og min bror

7c 4 Mos 14:23;
5 Mos 1:35–37;
L&P 84:23–25.
d Hebr 3:8.
e 4 Mos 26:65;
1 Ne 17:23–31.
8a gs Oprør.
b 1 Ne 17:30;
Alma 12:36–37;
Hel 7:18.
c Jso, Matt 16:25–26;

Luk 14:27.
9a 2 Ne 1:14.
b gs Salve.
c 2 Ne 6:2; Jar 1:7.
10a 1 Ne 4:9;
2 Ne 5:14;
MormO 1:13;
Mosi 1:16;
L&P 17:1.
13a En 1:13; L&P 3:18.
b gs Nefitter.

c 1 Ne 4:35;
4 Ne 1:36–37.
14a Mosi 25:12;
Alma 2:11.
b 2 Ne 4:11.
c 2 Ne 5:9.
15a L&P 132:38–39.
17a 2 Ne 5:16.
gs Templet,
Herrens hus.
b gs Kalde, kaldet af Gud.

Josef var blevet "indviet til præster og lærere for dette folk under Nefis hånd.

19 Og vi højnede vort "embede for Herren, idet vi påtog os ^bansvaret og selv svarede for folkets synder, hvis vi ikke lærte dem Guds ord med al flid; når vi derfor arbejdede af alle vore kræfter, ville deres blod ikke komme på vore klæder; men ellers ville deres "blod komme på vore klæder, og vi ville ikke blive fundet uplettede på den yderste dag.

KAPITEL 2

Jakob fordømmer kærlighed til rigdomme, stolthed og ukyskhed – Mennesker må gerne søge rigdom for at hjælpe deres medmennesker – Jakob fordømmer den ubemyndigede praktisering af flerkoneri – Herren fryder sig ved kvinders kyskhed. Omkring 544–421 f.Kr.

DE ord, som Jakob, Nefis bror, talte til Nefis folk efter Nefis død:

2 Se, mine elskede brødre, i henhold til det ansvar, jeg er under for Gud med hensyn til at højne mit embede med alvor, og for at jeg kan gøre mine klæder rene for jeres synder, kommer jeg, Jakob, op i templet i dag for at kundgøre jer Guds ord.

3 Og I ved selv, at jeg hidtil har været flittig i det embede, som

er mit kald, men i dag er jeg tynget af meget større omsorg og ængstelse for jeres sjæls velfærd, end jeg hidtil har været.

4 For se, indtil nu har I været lydige mod Herrens ord, som jeg har givet jer.

5 Men se, lyt til mig og vid, at jeg ved himlens og jordens almægtige skabers hjælp kan fortælle jer angående jeres "tanker, hvorledes I er begyndt at begå synd, hvilken synd forekommer mig meget vederstyggelig, ja, og vederstyggelig for Gud.

6 Ja, det bedrøver min sjæl og får mig til med skam at vige tilbage for min skabers nærhed, at jeg må vidne for jer om jeres hjertes ugudelighed.

7 Og det bedrøver mig også, at jeg må tale med så megen "ligefremhed angående jer foran jeres hustruer og jeres børn, hvoraf manges følelser er overordentlig sarte og ^bdydige og fintmærkende for Gud, hvilket er behageligt for Gud;

8 og jeg formoder, at de er kommet herop for at høre Guds behagelige "ord, ja, det ord, der læger den sårede sjæl.

9 Derfor tynger det min sjæl, at jeg på grund af den strenge befaling, som jeg har fået af Gud, skal være drevet til at formane jer med hensyn til jeres forbrydelser, til at gøre sårene større hos dem, der allerede er sårede, i stedet for at lindre og

18a 2 Ne 5:26.

19a gs Embede,
embedsmænd.

b L&P 107:99–100.
gs Forvalter,

forvaltning.

c 2 Ne 9:44.

2 5a Alma 12:3;

L&P 6:16.

gs Gud,

Guddommen.

7a L&P 121:43.

b gs Dyd.

8a Alma 31:5.

læge deres sår; og de, der ikke er sårede, får i stedet for at tage for sig af Guds behagelige ord dolke rettet mod sig, som gennemborer deres sjæl og sårer deres fintmærkende sind.

10 Men på trods af opgavens størrelse må jeg handle i overensstemmelse med Guds strenge "befaling og fortælle jer om jeres ugudelighed og vederstyggeligheder i overværelse af de rene i hjertet og det sønderknuste hjerte og under blikket fra Gud den Almægtiges ^bgennemtrængende øje.

11 Derfor må jeg fortælle jer sandheden i overensstemmelse med Guds ords "ligefremhed. For se, da jeg adspurgte Herren, kom ordet til mig således: Jakob, gå op i templet i morgen, og kundgør det ord, som jeg vil give dig, for dette folk.

12 Og se nu, mine brødre, dette er det ord, som jeg kundgør for jer, at mange af jer er begyndt at søge efter guld og efter sølv og efter al slags kostbar "malm, hvorpå dette land, som er et ^bforjættet land for jer og jeres efterkommere, er yderst rigt.

13 Og forsynets hånd har smilet til jer med største behag, så I har fået store rigdomme; og fordi nogle af jer har fået mere rigeligt, end jeres brødre har, er I "indbildske i hjertets stolthed og knejser med nakken og holder hovedet højt på grund

af jeres kostbare klæder og forfølger jeres brødre, fordi I tror, at I er bedre end de.

14 Og se, mine brødre, tror I, at Gud retfærdiggør jer i dette? Se, jeg siger jer: Nej. Men han dømmer jer skyldige, og hvis I bliver ved med dette, skal hans straffedomme hastigt komme over jer.

15 O, gid han ville vise jer, at han kan gennembore jer, og at han med et eneste øjekast kan slå jer i støvet!

16 O, gid han ville befri jer for denne syndighed og vederstyggelighed. Og gid I ville lytte til hans befalingers ord og ikke lade denne jeres hjertes "stolthed fordærve jeres sjæl!

17 Tænk på jeres brødre som på jer selv, og vær venlige mod alle og gavmilde med jeres "gods, så ^bde må blive rige ligesom I.

18 Men før I søger efter "rigdomme, søg da ^bGuds rige.

19 Og efter at I har fået et håb i Kristus, skal I få rigdomme, hvis I søger dem, og I vil søge dem med den hensigt at "gøre godt – at klæde den nøgne og at bespise den sultne og at sætte den fangne fri og at yde lindring til den syge og den plagede.

20 Og se, mine brødre, jeg har talt til jer om stolthed; og de af jer, der har plaget jeres næste og forfulgt ham, fordi I var stolte i hjertet over det, som Gud har givet jer, hvad siger I dertil?

10a gs Guds befalinger.

b 2 Ne 9:44.

11a 2 Ne 25:4; 31:2–3.

12a 1 Ne 18:25;

Hel 6:9–11;

Eter 10:23.

b 1 Ne 2:20.

gs Forjættet land.

13a Morm 8:35–39.

16a gs Stolthed.

17a gs Almisser; Velfærd.

b 4 Ne 1:3.

18a 1 Kong 3:11–13;

Mark 10:17–27;

2 Ne 26:31; L&P 6:7.

gs Rigdom.

b Luk 12:22–31.

19a Mosi 4:26.

21 Tror I ikke, at sådanne ting er vederstyggelige for ham, som har skabt alt kød? Og den ene skabning er lige så dyrebar i hans øjne som den anden. Og alt kød kommer af støvet; og med det selv samme sigte har han skabt dem, at de skulle holde hans "befalinger og forherlige ham for evigt.

22 Og nu holder jeg op med at tale til jer om denne stolthed. Og var det ikke, fordi jeg måtte tale til jer om en grovere forbrydelse, ville mit hjerte fryde sig overordentligt ved jer.

23 Men Guds ord tynger mig på grund af jeres grovere forbrydelser. For se, så siger Herren: Dette folk begynder at vokse i ugudelighed; de forstår ikke skrifterne, for de forsøger at undskylde sig, når de begår utugtigheder, på grund af det, der blev skrevet om David og Salomo, hans søn.

24 Se, David og "Salomo havde i sandhed mange ^bhustruer og medhustruer, hvad der var vederstyggeligt for mig, siger Herren.

25 Derfor, så siger Herren: Jeg har ført dette folk ud af Jerusalems land ved min arms kraft, for at jeg kan oprejse mig en "retfærdig gren af Josefs lænders frugt.

26 Derfor vil jeg, Gud Herren, ikke tillade, at dette folk skal gøre, som de fra forud gjorde.

27 Derfor, mine brødre, hør mig, og lyt til Herrens ord: For der skal ikke være nogen mand blandt jer, som skal have mere end "én hustru, og medhustruer skal han ikke have nogen af.

28 For jeg, Gud Herren, fryder mig ved kvinders "kyskhed, og utugtighed er en vederstyggelighed for mig; så siger Hærskarers Herre.

29 For se, dette folk skal holde mine befalinger, siger Hærskarers Herre, ellers skal landet være "forbandet på grund af dem.

30 For hvis jeg vil skaffe mig "efterkommere, siger Hærskarers Herre, så vil jeg befale mit folk det; ellers skal de lytte til dette.

31 For se, jeg, Herren, har set sorgen og hørt mit folks døtres sørgeudbrud i Jerusalems land, ja, og i alle mit folks lande, på grund af deres mænds ugudelighed og vederstyggeligheder.

32 Og jeg vil ikke tillade, siger Hærskarers Herre, at råbene fra de skønne døtre af dette folk, som jeg har ført ud af Jerusalems land, skal komme op for mig mod mit folks mænd, siger Hærskarers Herre.

33 For de skal ikke føre mit folks døtre bort som fanger på grund af disses sarthed, uden at jeg skal hjemsøge dem med en hård forbandelse, lige indtil de bliver udryddet; for

21a L&P 11:20;
Abr 3:25–26.
24a 1 Kong 11:1;
Neh 13:25–27.
b 1 Kong 11:1–3;
Ezra 9:1–2;

L&P 132:38–39.
25a 1 Mos 49:22–26;
Am 5:15; 2 Ne 3:5;
Alma 26:36.
gs Lehi, Nefis far.
27a L&P 42:22; 49:16.

gs Ægteskab.
28a gs Kyskhed.
29a Eter 2:8–12.
30a Mal 2:15;
L&P 132:61–66.

de skal ikke begå "utugtigheder, ligesom dem fordum, siger Hærskarers Herre.

34 Og se nu, mine brødre, I ved, at disse befalinger blev givet vor fader Lehi; derfor har I kendt dem før, og I er kommet under stor fordømmelse, for I har gjort det, som I ikke burde have gjort.

35 Se, I har gjort "større misgerninger end lamanitterne, vore brødre. I har knust jeres sarte hustruers hjerte og mistet jeres børns tillid på grund af jeres dårlige eksempel over for dem, og deres hjertes hulken stiger op til Gud mod jer. Og på grund af strengheden af Guds ord, som kommer ned mod jer, døde mangt et hjerte, gennemboret af dybe sår.

KAPITEL 3

De rene i hjertet modtager Guds behagelige ord – Lamanitternes retfærdighed overgår nefitternes – Jakob advarer mod utugt, uterlighed og alle slags synder. Omkring 544–421 f.Kr.

MEN se, jeg, Jakob, ønsker at tale til jer, som er rene i hjertet. Se hen til Gud med fasthed i sindet, og bed til ham med stor tro, så vil han trøste jer i jeres trængsler, så vil han tale jeres sag og sende retfærdighed ned over dem, der søger jeres udryddelse.

2 O, alle I, der er rene i hjertet, løft hovedet, og modtag Guds behagelige ord, og tag for jer af hans kærlighed, for det kan I gøre for evigt, hvis jeres sind er "urokkeligt.

3 Men ve, ve jer, der ikke er rene i hjertet, som i dag er "tilsølede for Gud; for medmindre I omvender jer, bliver landet forbandet på grund af jer, og lamanitterne, som ikke er så tilsølede som I, men som alligevel er ^bforbandet med en hård forbandelse, skal tugte jer, lige indtil I bliver udryddet.

4 Og tiden kommer hastigt, hvor de, medmindre I omvender jer, skal tage jeres arveland i besiddelse, og Gud Herren vil "lede de retfærdige bort fra jer.

5 Se, lamanitterne, jeres brødre, som I hader på grund af deres tilsølethed og den forbandelse, som er kommet over deres hud, er mere retfærdige end I; for de har ikke "glemt Herrens befaling, som blev givet vor fader, om at de kun skulle have én hustru, og at medhustruer skulle de ikke have nogen af, og at der ikke skulle blive begået utugtigheder blandt dem.

6 Og se, denne befaling bestræber de sig på at holde; derfor, på grund af denne bestræbelse i at holde denne befaling, vil Gud Herren ikke udrydde dem, men vil være "barmhjertig mod dem, og en dag vil de blive et velsignet folk.

33a gs Sanselighed;
Seksuel umoral.
35a Jakob 3:5–7.
3 2a Alma 57:26–27.

3a gs Tilsølethed.
b 1 Ne 12:23.
4a Omni 1:5–7, 12–13.
5a Jakob 2:35.

6a 2 Ne 4:3, 6–7;
Hel 15:10–13.

7 Se, deres mænd "elsker deres hustruer, og deres hustruer elsker deres mænd; og deres mænd og deres hustruer elsker deres børn; og deres vantro og deres had til jer skyldes deres fædres ugudelighed; hvor meget bedre end de er derfor I i jeres store skabers øjne?

8 O, mine brødre, jeg frygter, at medmindre I omvender jer fra jeres synder, vil deres hud blive hvidere end jeres, når I sammen med dem skal blive ført frem for Guds trone.

9 Jeg giver jer derfor den befaling, som er Guds ord, at I ikke længere håner dem på grund af deres mørke hud; ej heller skal I håne dem på grund af deres tilsølethed; men I skal erindre jeres egen tilsølethed og huske, at deres tilsølethed skyldes deres fædre.

10 For se, I skal huske jeres "børn, hvorledes I har bedrøvet deres hjerte på grund af det eksempel, I har været for dem; og husk også, at I på grund af jeres tilsølethed kan bringe jeres børn til fordærvelse, og jeres hoved skal blive overdænget med deres synder på den yderste dag.

11 O, mine brødre, lyt til mine ord, væk jeres sjæls evner, ryst jer selv, så I kan "vågne op af dødens slummer; og befri jer fra ^bhelvedes kvaler, så I ikke bliver 'Djævelens engle, der skal kastes i den

sø af ild og svovl, der er den anden ^ddød.

12 Og se, jeg, Jakob, talte meget mere til Nefis folk, idet jeg advarede dem mod ^autugt og ^buterlighed og alle slags synder og fortalte dem om de forfærdelige følger deraf.

13 Og en hundrededel af virket blandt dette folk, der nu begyndte at blive talrigt, kan ikke skrives på ^adisse plader; men meget af deres virke er nedskrevet på de store plader, og deres krige og deres stridigheder og deres kongers regeringsperioder.

14 Disse plader kaldes Jakobs plader, og de blev lavet ved Nefis hånd. Og nu holder jeg op med at tale disse ord.

KAPITEL 4

Alle profeterne tilbad Faderen i Kristi navn – Abrahams ofring af Isak var et sindbillede på Gud og hans Enbårne – Mennesker skal forlige sig med Gud ved forsoningen – Jøderne vil forkaste hovedhjørnestenen. Omkring 544–421 f.Kr.

SE nu, det skete, at jeg, Jakob, der i ord har forkyndt meget for mit folk (og jeg kan ikke skrive mere end nogle få af mine ord på grund af vanskeligheden ved at indgravere vore ord på plader), og vi ved, at det, som vi skriver på plader, skal bestå;

7a gs Familie;
Kærlighed.
10a gs Barn, børn.
11a Alma 5:6–9.

b gs Helvede.
c 2 Ne 9:8–9.
d gs Død, åndelig.
12a gs Utugt.

b gs Begære;
Ugudelig.
13a 1 Ne 19:1–4;
Jakob 1:1–4.

2 men hvad vi end skriver på, andet end på plader, det vil forgå og svinde bort; men vi kan skrive nogle få ord på plader, som vil give vore børn og også vore elskede brødre en lille grad af kundskab om os, eller om deres fædre –

3 se, ved dette fryder vi os nu; og vi arbejder flittigt med at indgrave disse ord på plader i håbet om, at vore elskede brødre og vore børn vil modtage dem med taknemligt hjerte og se på dem, så de med glæde og ikke med sorg og heller ikke med foragt kan lære om deres første forældre.

4 For i denne hensigt har vi skrevet dette, for at de må vide, at vi ^akendte til Kristus, og at vi havde et håb om hans herlighed mange hundrede år før hans komme; og ikke alene havde vi selv et håb om hans herlighed, men også alle de hellige ^bprofeter, som var før os.

5 Se, de troede på Kristus og ^atilbad Faderen i hans navn, og vi tilbeder også Faderen i hans navn. Og i denne hensigt holder vi ^bMoseloven, fordi den ^cretter vor sjæl mod ham; og af denne årsag bliver det regnet os til retfærdighed, ligesom det blev tilregnet Abraham i ørkenen at

være lydige mod Guds befalinger ved at ofre sin søn Isak, hvilket er et sindbillede på Gud og hans ^aenbårne Søn.

6 Derfor gransker vi profeterne, og vi har mange åbenbaringer og ^aprofetiens ånd; og da vi har alle disse ^bvidnesbyrd, får vi et håb, og vor tro bliver urokkelig i en sådan grad, at vi i sandhed kan ^abefale i ^aJesu navn, og selv træerne adlyder os eller bjergene eller havets bølger.

7 Alligevel viser Gud Herren os vor ^asvaghed, så vi kan erfare, at det er ved hans nåde og hans store velvilje over for menneskenes børn, at vi har magt til at gøre dette.

8 Se, store og forunderlige er Herrens gerninger. Hvor ^auran-sagelige er ikke dybderne i hans ^bhemmeligheder, og det er umuligt, at mennesket skulle kunne finde ud af alle hans veje. Og ingen ^ckender til hans ^aveje, medmindre det bliver åbenbaret for ham; derfor, brødre, foragt ikke Guds åbenbaringer.

9 For se, ved hans ^aords kraft kom ^bmennesket til jordens overflade, hvilken jord blev skabt ved hans ords kraft. Hvis Gud derfor var i stand til at tale, så verden blev til, og tale, så mennesket blev skabt, o, hvorfor

4 4a gs Jesus Kristus.

b Luk 24:25–27;
Jakob 7:11;
Mosi 13:33–35;
L&P 20:26.

5a Moses 5:8.

b 2 Ne 25:24;
Jar 1:11;
Mosi 13:27, 30;
Alma 25:15–16.
gs Moseloven.

c Gal 3:24.

d 1 Mos 22:1–14;
Joh 3:16–18.
gs Enbårne.

6a gs Profeti.

b gs Vidne (navneord).

c gs Magt.
d ApG 3:6–16;
3 Ne 8:1.

7a Eter 12:27.

8a Rom 11:33–36.

b L&P 19:10; 76:114.

gs Guds
hemmeligheder.

c 1 Kor 2:9–16;
Alma 26:21–22.

gs Kundskab.

d Es 55:8–9.

9a Morm 9:17;
Moses 1:32.

b gs Skabe;
Mennesker.

skulle han da ikke være i stand til befale "jorden eller sine hænder værk på dens overflade efter sin vilje og sit behag?

10 Derfor, brødre, forsøg ikke at give Herren "råd, men at tage mod råd af hans hånd. For se, I ved selv, at han giver råd i ^bvisdom og i retfærdighed og i stor barmhjertighed til hele sit værk.

11 Elskede brødre, bliv derfor forligt med ham ved Kristi, hans "enbårne Søns, ^bforsoning, så I kan få en "opstandelse i overensstemmelse med opstandelsens kraft, som er i Kristus, og blive fremstillet for Gud som Kristi "førstegrøde, idet I har tro og har fået et godt håb om herlighed i ham, før han giver sig til kende i kødet.

12 Og se, I elskede, vær ikke forundrede over, at jeg fortæller jer dette; for hvorfor ikke "tale om Kristi forsoning og stræbe efter en fuldkommen kundskab om ham såvel som at stræbe efter kundskaben om en opstandelse og den tilkommende verden?

13 Se, mine brødre, den, der profeterer, lad ham profetere således, at folk kan forstå det; for "Ånden taler sandheden og lyver ikke. Derfor taler den om ting, som de virkelig ^ber, og om

ting, som de virkelig vil blive; derfor bliver disse ting givet "tydeligt til kende for os til vor sjæls frelse. Men se, vi er ikke de eneste vidner om disse ting; for Gud omtalte dem også for de fordums profeter.

14 Men se, jøderne var et "stivnakket folk; og de ^bforagtede de tydelige ord og slog profeterne ihjel og søgte efter det, som de ikke kunne forstå. Derfor, på grund af deres "blindhed, hvilken blindhed skyldtes, at de så forbi målet, må de nødvendigvis falde; for Gud har taget sin tydelighed bort fra dem og givet dem meget, som de "ikke kan forstå, fordi de ønskede det således. Og fordi de ønskede det, har Gud gjort det, så de vil snuble.

15 Og se, jeg, Jakob, bliver ledt af Ånden til at profetere; for jeg fornemmer ved tilskyndelsen fra den Ånd, der er i mig, at jøderne ved at "snuble vil ^bforkaste den "sten, hvorpå de kunne bygge og få en sikker grundvold.

16 Men se, ifølge skrifterne skal denne "sten blive den store og den sidste og den eneste sikre ^bgrundvold, hvorpå jøderne kan bygge.

17 Og se, mine elskede, hvor-

9c Hel 12:8–17.

10a 2 Ne 9:28–29;

Alma 37:12, 37;

L&P 3:4, 13.

^b gs Alvidende;
Visdom.

11a Hebr 5:9.

^b gs Forsoning.

^c gs Opstandelse.

^d Mosi 15:21–23; 18:9;

Alma 40:16–21.

12a 2 Ne 25:26.

13a gs Helligånden;
Sandhed.

^b L&P 93:24.

^c Alma 13:23.

14a Matt 23:37–38;

2 Ne 25:2.

^b 2 Kor 11:3; 1 Ne 19:7;

2 Ne 33:2.

^c Es 44:18; Rom 11:25.

^d 2 Ne 25:1–2.

15a Es 8:13–15;

1 Kor 1:23;

2 Ne 18:13–15.

^b 1 Ne 10:11.

^c gs Hjørnesten;

Klippe.

16a Sl 118:22–23.

^b Es 28:16; Hel 5:12.

ledes er det muligt, at de efter at have forkastet den sikre grundvold "nogen sinde kan bygge på den, så den kan blive deres hovedhjørnesten?"

18 Se, mine elskede brødre, jeg vil udfolde denne hemmelighed for jer, hvis jeg ikke på en eller anden måde bliver røkket fra min standhaftighed i Ånden og snubler på grund af min store ængstelse for jer.

KAPITEL 5

Jakob citerer Zenos med hensyn til allegorien om de forædlede og de vilde oliventræer – De er et symbol på Israel og ikke-jøderne – Israels spredning og indsamling bliver bebudet – Der bliver hentydet til nefitter og lamanitter og hele Israels hus – Ikke-jøderne bliver podet ind på Israel – Til sidst bliver vingården brændt. Omkring 544–421 f.Kr.

SE, mine brødre, husker I ikke at have læst profeten "Zenos' ord, som han talte til Israels hus, da han sagde:

2 Lyt, o Israels hus, og hør ordene fra mig, Herrens profet.

3 For se, så siger Herren: Jeg vil sammenligne dig, o "Israels hus, med et forædlet^b oliventræ, som en mand tog og passede i sin^c vingård; og det voksede og blev gammelt og begyndte at^d visne.

4 Og det skete, at vingårdens herre gik ud, og han så, at hans

oliventræ begyndte at visne, og han sagde: Jeg vil beskære det og grave rundt om det og passe det, så det måske kan skyde unge og spæde grene og ikke dø.

5 Og det skete, at han beskar det og gravede rundt om det og passede det i henhold til sit ord.

6 Og det skete efter mange dage, at det begyndte at skyde nogle få unge og spæde grene; men se, dets top begyndte at dø.

7 Og det skete, at vingårdens herre så det, og han sagde til sin tjener: Det bedrøver mig, at jeg skulle miste dette træ; gå derfor hen og ryk grenene af et "vildt oliventræ, og bring dem hen til mig; og vi vil rykke de store grene af, som er begyndt at visne hen, og vi vil kaste dem i ilden, så de kan blive brændt.

8 Og se, siger vingårdens Herre, jeg fjerner mange af disse unge og spæde grene, og jeg vil pode dem ind, hvor jeg end vil; og det betyder ikke noget, selv om roden af dette træ skulle dø, for jeg kan alligevel bevare frugten deraf for mig selv; jeg vil derfor tage disse unge og spæde grene, og jeg vil pode dem ind, hvor jeg end vil.

9 Tag du grenene fra det vilde oliventræ, og pod dem ind i deres^a sted; og de, som jeg har rykket af, vil jeg kaste i ilden og brænde dem, så de ikke ligger og flyder på jorden i min vingård.

10 Og det skete, at vingårdens Herres tjener handlede i hen-

17a Matt 19:30;
L&P 29:30.
5 1a cs Zenos.
3a Ez 36:8.

gs Israel.
b Rom 11:17–24.
gs Oliventræ.
c L&P 101:44.

gs Herrens vingård.
d gs Frafald.
7a Rom 11:17, 24.
9a Rom 1:13.

hold til vingårdens Herres ord og indpodede grenene fra det "vilde oliventræ.

11 Og vingårdens Herre lod grave rundt om det og lod det beskære og passe, idet han sagde til sin tjener: Det bedrøver mig, at jeg skulle miste dette træ; derfor, for at jeg måske kan bevare dets rødder, så de ikke dør, så jeg kan bevare dem for mig selv, har jeg gjort dette.

12 Gå derfor hen og tag vare på træet, og pas det i henhold til mine ord.

13 Og disse vil jeg "sætte i den nederste del af min vingård, hvor jeg end vil, det vedkommer ikke dig; og jeg gør det, for at jeg kan bevare de naturlige grene af træet for mig selv, og også for at jeg kan oplagre frugt deraf til mig selv til tiden efter høsten; for det bedrøver mig, at jeg skulle miste dette træ og dets frugt.

14 Og det skete, at vingårdens Herre gik sin vej og skjulte de naturlige grene af det forædlede oliventræ i de nederste dele af vingården, nogle et sted og nogle et andet, efter sin vilje og sit behag.

15 Og det skete, at der gik en lang tid, og vingårdens Herre sagde til sin tjener: Kom, lad os gå ned i vingården, så vi kan arbejde i vingården.

16 Og det skete, at vingårdens Herre og også tjeneren gik ned i vingården for at arbejde. Og det skete, at tjeneren sagde til sin herre: Se, se her, se træet.

17 Og det skete, at vingårdens

Herre så og skuede træet, hvorpå de vilde olivengrene var blevet podet ind; og det var vokset til og var begyndt at bære "frugt. Og han så, at det var godt, og dets frugt var som den naturlige frugt.

18 Og han sagde til tjeneren: Se, grenene fra det vilde træ har suget væden fra dets rod, så dets rod har frembragt megen kraft; og på grund af den megen kraft fra dets rod har de vilde grene frembragt forædlet frugt. Se, hvis vi ikke havde indpodet disse grene, ville træet være visnet. Og se nu, jeg vil oplagre megen frugt, som træet har frembragt, og frugten deraf vil jeg oplagre til mig selv til tiden efter høsten.

19 Og det skete, at vingårdens Herre sagde til tjeneren: Kom, lad os gå til den nederste del af vingården og se, om de naturlige grene af træet ikke også har frembragt megen frugt, så jeg kan oplagre frugten deraf til mig selv til tiden efter høsten.

20 Og det skete, at de gik derhen, hvor herren havde skjult de naturlige grene af træet, og han sagde til tjeneren: Se disse; og han så den "første, at den havde frembragt megen frugt, og han så også, at den var god. Og han sagde til tjeneren: Tag af frugten deraf, og oplagr den til tiden efter høsten, så jeg kan bevare den til mig selv; for se, sagde han, i denne lange tid har jeg passet den, og den har frembragt megen frugt.

10a Gs Ikke-jøder.
13a 1 Ne 10:12.

17a Joh 15:16.
20a Jakob 5:39.

21 Og det skete, at tjeneren sagde til sin herre: Hvorfor kom du her for at plante dette træ eller denne gren af træet? For se, det var det ringeste sted af al jorden i din vingård.

22 Og vingårdens Herre sagde til dem: Rådgiv mig ikke; jeg vidste, at det var et ringe stykke jord; derfor sagde jeg til dig, at jeg har passet det i denne lange tid, og du ser, at det har frembragt megen frugt.

23 Og det skete, at vingårdens Herre sagde til sin tjener: Se her, se, jeg har også plantet en anden gren af træet; og du ved, at dette stykke jord var ringere end det første. Men se træet. Jeg har passet det i denne lange tid, og det har frembragt megen frugt; saml den derfor ind, og oplagr den til tiden efter høsten, så jeg kan bevare den til mig selv.

24 Og det skete, at vingårdens Herre igen sagde til sin tjener: Se her, og se også en anden ^agren, som jeg har plantet; se, jeg har også passet den, og den har frembragt frugt.

25 Og han sagde til tjeneren: Se her, og se den sidste. Se, denne har jeg plantet i et ^agodt stykke jord; og jeg har passet den i denne lange tid, og kun en del af træet har frembragt forædlet frugt, og den ^banden del af træet har frembragt vild frugt; se, jeg har passet dette træ som de andre.

26 Og det skete, at vingårdens Herre sagde til tjeneren: Ryk de grene af, som ikke har frembragt god ^afrugt, og kast dem i ilden.

27 Men se, tjeneren sagde til ham: Lad os beskære det og grave rundt om det og passe det lidt længere, så det måske kan frembringe god frugt til dig, som du kan oplagre til tiden efter høsten.

28 Og det skete, at vingårdens Herre og vingårdens Herres tjener passede al vingårdens frugt.

29 Og det skete, at der var gået en lang tid, og vingårdens Herre sagde til sin ^atjener: Kom, lad os gå ned i vingården, så vi igen kan arbejde i vingården. For se, ^btiden nærmer sig, og ^cenden kommer snart; derfor må jeg oplagre frugt til mig selv til tiden efter høsten.

30 Og det skete, at vingårdens Herre og tjeneren gik ned i vingården; og de kom til det træ, hvis naturlige grene var blevet brækket af, og hvorpå de vilde grene var blevet podet ind; og se, ^aal slags frugt tyngede træet.

31 Og det skete, at vingårdens Herre smagte på frugten, ja, på hver sort efter dens antal. Og vingårdens Herre sagde: Se, i denne lange tid har vi passet dette træ, og jeg har oplagret megen frugt til mig selv til tiden efter høsten.

32 Men se, denne gang har det frembragt megen frugt, og der er ^aintet af den, der er god.

24a Ez 17:22–24;
Alma 16:17;
3 Ne 15:21–24.
25a 1 Ne 2:20.

^b 3 Ne 10:12–13.
26a Matt 7:15–20;
Alma 5:36; L&P 97:7.
29a L&P 101:55; 103:21.

^b gs Sidste dage.
^c 2 Ne 30:10; Jakob 6:2.
30a gs Frafald.
32a JS–H 1:19.

Og se, der er al slags dårlig frugt; og det gavner mig intet til trods for alt vort arbejde, og nu bedrøver det mig, at jeg skulle miste dette træ.

33 Og vingårdens Herre sagde til tjeneren: Hvad skal vi gøre med træet, for at jeg igen kan få god frugt deraf til mig selv?

34 Og tjeneren sagde til sin herre: Se, fordi du indpodede grenene fra det vilde oliventræ, har de givet næring til rødderne, så de er i live og ikke er døde; derfor ser du, at de endnu er gode.

35 Og det skete, at vingårdens Herre sagde til sin tjener: Træet gavner mig intet, og dets rødder gavner mig intet, så længe det frembringer dårlig frugt.

36 Alligevel ved jeg, at rødderne er gode, og til mit eget formål har jeg bevaret dem; og på grund af deres megen kraft har de hidtil frembragt god frugt på de vilde grene.

37 Men se, de vilde grene er vokset og er blevet "stærkere end dets rødder; og fordi de vilde grene har fået overhånd over dets rødder, har det frembragt megen dårlig frugt; og fordi det har frembragt så megen dårlig frugt, ser du, at det begynder at dø, og det bliver snart modent, så det kan blive kastet i ilden, medmindre vi gør noget for at bevare det.

38 Og det skete, at vingårdens Herre sagde til sin tjener: Lad os gå ned i de nederste dele af vingården og se, om de naturli-

ge grene også har frembragt dårlig frugt.

39 Og det skete, at de gik ned i de nederste dele af vingården. Og det skete, at de så, at frugten fra de naturlige grene også var blevet fordærvet; ja, den "første og den anden og også den sidste; og de var alle blevet fordærvet.

40 Og den "vilde frugt på den sidste havde fået så megen overhånd over den del af det træ, der frembragte god frugt, at grenen var visnet hen og var død.

41 Og det skete, at vingårdens Herre græd og sagde til tjeneren: "Hvad mere kunne jeg have gjort for min vingård?"

42 Se, jeg vidste, at al frugten i vingården med undtagelse af disse var blevet fordærvede. Og se, disse, som engang har frembragt god frugt, er også blevet fordærvet; og nu duer ingen af træerne i vingården til andet end at blive hugget om og kastet i ilden.

43 Og dette sidste, hvis gren er visnet hen, plantede jeg i et "godt stykke jord, ja, i det, der var mig mere udsøgt end alle andre dele af jorden i min vingård.

44 Og du så, at jeg også fældede det, som "dækkede dette stykke jord, så jeg kunne plante dette træ i dets sted.

45 Og du så, at en del af det frembragte god frugt, og en del af det frembragte vild frugt; og fordi jeg ikke rykkede grenene af det og kastede dem i ilden,

37a L&P 45:28–30.

39a Jakob 5:20, 23, 25.

40a Morm 6:6–18.

41a 2 Ne 26:24.

43a 2 Ne 1:5.

44a Eter 13:20–21.

se, derfor har de fået overhånd over den gode gren, så den er visnet hen.

46 Og se nu, til trods for al den omsorg vi har draget for min vingård, er træerne deri blevet fordærvede, så de ikke frembringer nogen god frugt, og disse havde jeg håbet at bevare for at oplagre frugt deraf til mig selv til tiden efter høsten. Men se, de er blevet ligesom det vilde oliventræ, og de er ikke andet værd end at blive "hugget om og kastet i ilden, og det bedrøver mig, at jeg skulle miste dem.

47 Men hvad mere kunne jeg have gjort i min vingård? Har jeg holdt min hånd tilbage, så jeg ikke har passet den? Nej, jeg har passet den, og jeg har gravet den, og jeg har beskåret den, og jeg har gødet den, og jeg har "udstrakt min hånd næsten hele dagen lang, og ^benden nærmer sig. Og det bedrøver mig, at jeg skal hugge alle træerne i min vingård om og kaste dem i ilden, for at de skal blive brændt. Hvem er det, der har fordærvet min vingård?

48 Og det skete, at tjeneren sagde til sin herre: Er det ikke højden af træerne i din vingård – har deres grene ikke fået overhånd over rødderne, som er gode? Og fordi grenene har fået overhånd over deres rødder, se, da voksede de hurtigere end røddernes kraft og tog kraft til sig selv. Se, siger jeg, er dette

ikke årsagen til, at træerne i din vingård er blevet fordærvede?

49 Og det skete, at vingårdens Herre sagde til tjeneren: Kom, lad os hugge træerne i vingården om og kaste dem i ilden, så de ikke skal ligge og flyde på jorden i min vingård; for jeg har gjort alt. Hvad mere kunne jeg have gjort for min vingård?

50 Men se, tjeneren sagde til vingårdens Herre: Skån den lidt "længere.

51 Og Herren sagde: Ja, jeg vil skåne den lidt længere, for det bedrøver mig, at jeg skulle miste træerne i min vingård.

52 Lad os derfor tage af "grenene af disse, som jeg har plantet i de nederste dele af min vingård, og lad os pode dem ind på det træ, hvorfra de kom; og lad os af træet rykke de grene, hvis frugt er mest bitter og i deres sted indpode træets naturlige grene.

53 Og dette vil jeg gøre, for at træet ikke skal dø, for at jeg måske kan bevare rødderne deraf til mit eget formål.

54 Og se, rødderne fra træets naturlige grene, som jeg plantede, hvor end jeg ville det, er stadig i live; derfor, for også at bevare dem til mit eget formål, vil jeg tage nogle af grenene fra dette træ, og jeg vil "pode dem ind på dem. Ja, jeg vil pode grenene fra deres modertræ ind på dem, så jeg også kan bevare rødderne til mig selv, så de, når de bliver tilstrækkelig stærke, måske kan frembringe god frugt

46a 3 Ne 27:11.

47a 2 Ne 28:32; Jakob 6:4.

b gs Verden – Verdens

ende.

50a Jakob 5:27.

52a gs Israel – Israels

indsamling.

54a 1 Ne 15:12–16.

til mig, og jeg endnu kan få glæde af min vingårds frugt.

55 Og det skete, at de tog fra det naturlige træ, som var blevet vildt, og podede ind på de naturlige træer, som også var blevet vilde.

56 Og de tog også fra de naturlige træer, som var blevet vilde, og podede ind på deres modertræ.

57 Og vingårdens Herre sagde til tjeneren: Ryk ikke de vilde grene af træerne, undtagen de, der er mest bitre; og på dem skal I pøde, sådan som jeg har sagt.

58 Og vi vil igen passe træerne i vingården, og vi vil beskære deres grene; og vi vil rykke de grene af træerne, som er modne, og som skal dø, og kaste dem i ilden.

59 Og dette gør jeg, for at deres rødder måske kan få styrke, da de er gode; og fordi grenene er blevet byttet om, så de gode kan få overhånd over de dårlige.

60 Og fordi jeg har bevaret de naturlige grene og deres rødder, og fordi jeg igen har indpodet de naturlige grene på deres modertræ og har bevaret rødderne på deres modertræ, så træerne i min vingård måske igen kan frembringe god "frugt; og så jeg igen kan glæde mig over min vingårds frugt, og så jeg måske kan fryde mig overordentlig meget ved, at jeg har bevaret rødderne og grenene af den første frugt –

61 kom derfor, og tilkald "tjenerne, så vi kan ^barbejde flittigt

af alle vore kræfter i vingården, så vi kan berede vejen, så jeg igen kan frembringe den naturlige frugt, hvilken naturlig frugt er god og yderst dyrebare, mere end al anden frugt.

62 Kom, lad os derfor arbejde af alle vore kræfter denne sidste gang, for se, enden nærmer sig, og dette er den sidste gang, jeg vil beskære min vingård.

63 Pod grenene ind; begynd med de "sidste, så de må blive de første, og så de første må blive de sidste, og grav rundt om træerne, både gamle og unge, de første og de sidste og de sidste og de første, så alle må blive passet igen for sidste gang.

64 Grav derfor rundt om dem, og beskær dem, og gød dem igen for sidste gang, for enden nærmer sig. Og hvis det sker, at disse sidste pødekviste vil vokse og frembringe den naturlige frugt, da skal I berede vejen for dem, så de kan vokse.

65 Og når de begynder at vokse, skal I fjerne de grene, der frembringer bitter frugt i forhold til kraften af de gode og deres størrelse; og I skal ikke "fjerne alle de dårlige på én gang, for at deres rødder ikke skal blive for stærke for pødekvissten og pødekvissten på dem dør, og jeg mister træerne i min vingård.

66 For det bedrøver mig, at jeg skulle miste træerne i min vingård; derfor skal I fjerne de dårlige i forhold til, hvordan de gode vokser, så roden og kronen

60a Es 27:6.

61a Jakob 6:2; L&P 24:19.

^b L&P 39:11, 13, 17.

63a 1 Ne 13:42;

Eter 13:10–12.

65a L&P 86:6–7.

må være ens i styrke, indtil de gode overvinder de dårlige, og de dårlige bliver hugget om og kastet i ilden, så de ikke ligger og flyder på jorden i min vingård; og således vil jeg fjerne de dårlige fra min vingård.

67 Og det naturlige træes grene vil jeg igen pøde ind på det naturlige træ;

68 og det naturlige træes grene vil jeg pøde ind på træets naturlige grene; og således vil jeg forene dem igen, så de vil frembringe den naturlige frugt, og de skal være ét.

69 Og de dårlige skal "kastes bort, ja, bort fra al jorden i min vingård; for se, kun denne ene gang vil jeg beskære min vingård.

70 Og det skete, at vingårdens Herre sendte sin "tjener; og tjeneren gik hen og gjorde, som Herren havde befalet ham, og tog andre tjenere med; og de var ^bfå.

71 Og vingårdens Herre sagde til ham: Kom og "arbejd i vingården af alle jeres kræfter. For se, dette er den ^bsidste gang, jeg vil passe min vingård; for enden er nær for hånden, og tiden efter kommer hastigt; og hvis I arbejder sammen med mig af alle jeres kræfter, skal I "glæde jer over frugten, som jeg vil oplagre til mig selv til tiden, der snart kommer.

72 Og det skete, at tjenerne gik hen og arbejdede af alle kræfter; og vingårdens Herre

arbejdede også sammen med dem; og de adlød vingårdens Herres befalinger i alt.

73 Og der begyndte igen at komme naturlig frugt i vingården; og de naturlige grene begyndte at vokse og trives overordentlig godt; og de vilde grene begyndte at blive rykket af og at blive kastet bort; og de holdt roden og kronen på dem lige store i forhold til deres styrke.

74 Og således arbejdede de med al flid i overensstemmelse med vingårdens Herres befalinger, indtil de dårlige var blevet kastet bort ud af vingården, og Herren havde bevaret de naturlige grene for sig selv, så træerne igen bar deres naturlige frugt; og de blev som "ét, og frugten var ens; og vingårdens Herre havde bevaret den naturlige frugt for sig selv, den frugt der havde været ham mest dyrebar fra begyndelsen.

75 Og det skete, at da vingårdens Herre så, at hans frugt var god, og at hans vingård ikke mere var fordærvet, kaldte han sine tjenere til sig og sagde til dem: Se, for denne sidste gang har vi passet min vingård; og I ser, at jeg har gjort efter min vilje; og jeg har bevaret den naturlige frugt, så den er god, ja, ligesom den var i begyndelsen. Og "velsignede er I; for eftersom I har været flittige til at arbejde sammen med mig i min vingård og har holdt mine befalinger og

69a 1 Ne 22:15–17, 23;

2 Ne 30:9–10.

70a L&P 101:55; 103:21.

b 1 Ne 14:12.

71a Matt 21:28;

Jakob 6:2–3;

L&P 33:3–4.

b L&P 39:17; 43:28–30.

c L&P 18:10–16.

74a L&P 38:27.

75a 1 Ne 13:37.

har bragt mig den ^bnaturlige frugt igen, så min vingård ikke længere er fordærvet, og den dårlige er kastet bort, se, så skal I glæde jer sammen med mig på grund af min vingårds frugt.

76 For se, jeg vil i ^alang tid oplagre min vingårds frugt til mig selv til tiden efter høsten, som kommer hastigt; og for sidste gang har jeg passet min vingård og beskåret den og gravet den og gødet den; derfor vil jeg i lang tid oplagre noget af frugten til mig selv i overensstemmelse med det, jeg har talt.

77 Og når den tid kommer, da der igen kommer dårlig frugt ind i min vingård, da vil jeg lade den gode og den dårlige samle ind; og den gode vil jeg bevare for mig selv, og den dårlige vil jeg kaste bort til dens eget sted. Og da kommer ^atiden efter høsten og enden; og min vingård vil jeg lade ^bbrænde op af ild.

KAPITEL 6

Herren vil genrejse Israel i de sidste dage – Verden vil blive brændt op af ild – Menneskene må følge Kristus for at undgå søen af ild og svool. Omkring 544–421 f.Kr.

Og se nu, mine brødre, eftersom jeg sagde til jer, at jeg ville pro-

fetere, se, dette er min profeti, at det, som denne profet ^aZenos talte angående Israels hus, hvori han sammenlignede dem med et forædlet oliventræ, visselig må ske.

2 Og den dag, da han igen for anden gang vil udstrække sin hånd for at ^agenrejse sit folk, er den dag, ja, den sidste gang, at Herrens ^btjenere skal gå frem i hans ^ckraft for at ^dpassé og beskære hans ^evingård; og efter det kommer ^fenden snart.

3 Og hvor velsignede er ikke de, der har arbejdet flittigt i hans vingård; og hvor forbandede er ikke de, der skal blive stødt ud til deres eget sted! Og verden skal blive ^abrændt op af ild.

4 Og hvor barmhjertig er ikke vor Gud mod os; for han husker ^aIsraels hus, både rødder og grene; og han strækker sine ^bhænder frem til dem hele dagen lang; og de er et ^cstivnakket og et genstridigt folk; men så mange, som ikke vil forhærde hjertet, skal blive frelst i Guds rige.

5 Derfor, mine elskede brødre, bønfalder jeg jer med alvorsord om at omvende jer og komme med hjertets faste forsæt og ^aholde fast ved Gud, ligesom han holder fast ved jer. Og mens

75b gs Israel.

76a 1 Ne 22:24–26.
gs Tusindårsriget.

77a Åb 20:2–10;
L&P 29:22–24;
43:29–33; 88:110–116.

b gs Verden – Verdens
ende.

6 1a Jakob 5:1.

2a 1 Ne 22:10–12;
L&P 110:11.
gs Gengivelse af
evangeliet.

b Jakob 5:6:1.

c 1 Ne 14:14.

d Jakob 5:7:1.

e gs Herrens vingård.

f 2 Ne 30:10.

3a 2 Ne 27:2; Jakob 5:77;
3 Ne 25:1.

4a 2 Sam 7:24.

b Jakob 5:47.

c Mosi 13:29.

5a gs Enighed.

hans barmhjertigheds ^barm er strakt ud mod jer ved dagens lys, forhærd da ikke hjertet.

6 Ja, hvis I vil høre hans røst i dag, så forhærd ikke hjertet; for hvorfor vil I ^adø?

7 For se, når I har fået næring ved Guds gode ord hele dagen lang, vil I så frembringe dårlig frugt, så I skal blive ^ahugget om og kastet i ilden?

8 Se, vil I forkaste disse ord? Vil I forkaste profeternes ord; og vil I forkaste alle de ord, der er blevet talt om Kristus, efter at så mange har talt om ham, og forkaste Kristi gode ord og Guds kraft og ^aHelligåndsgaven og udslukke den hellige Ånd og drive spot med den store forløsningsplan, som er blevet lagt for jer?

9 Ved I ikke, at hvis I gør dette, så vil forløsningens og opstandelsens kraft, som er i Kristus, få jer til at stå med skam og forfærdelig ^askyld for Guds ^bdomstol?

10 Og i overensstemmelse med ^aretfærdighedens kraft – for retfærdigheden kan ikke afslås – må I gå bort til den ^bsø af ild og svovl, hvis flammer er uudslukkelige, og hvis røg stiger op for evigt og altid, hvilken sø af ild og svovl er ^cuendelig ^dpinsel.

11 O, mine elskede brødre, omvend jer derfor, og træd ind ad den ^asnævre port og fortsæt

på den vej, som er trang, indtil I opnår evigt liv.

12 O, vær ^avise; hvad mere kan jeg sige?

13 Til slut byder jeg jer farvel, indtil jeg skal møde jer for Guds behagelige domstol, hvilken domstol slår de ugudelige med ^aforfærdelig gru og frygt. Amen.

KAPITEL 7

Sherem fornægter Kristus, strides med Jakob, forlanger et tegn og bliver slået af Gud – Alle profeterne har talt om Kristus og hans forsoning – Nefitterne levede som vandrere, født under modgang og hadet af lamanitterne. Omkring 544–421 f.Kr.

Og se, det skete, efter at der var gået nogle år, at der blandt Nefis folk kom en mand, hvis navn var Sherem.

2 Og det skete, at han begyndte at prædike blandt folket og at kundgøre for dem, at der ikke skulle komme nogen Kristus. Og han prædikede meget, som var smigrende for folket; og dette gjorde han, for at han måske kunne kuldkafe Kristi lære.

3 Og han arbejdede flittigt i et forsøg på at forlede folkets hjerte, således at han forledte mangt et hjerte; og da han vidste, at jeg, Jakob, havde tro på Kristus, som skulle komme,

5b Alma 5:33–34;
3 Ne 9:14.

6a Ez 18:21–23.

7a Alma 5:51–52;
3 Ne 27:11–12.

8a Gs Helligåndsgaven.
9a Mosi 15:26.

gs Skyld.
b Gs Døm, den endelige.
10a Gs Retfærdig, retfærdighed.
b 2 Ne 28:23.
gs Helvede.

c L&P 19:10–12.
d Gs Fordømmelse.
11a 2 Ne 9:41.
12a Morm 9:28.
13a Alma 40:14.

søgte han ivrigt efter en lejlighed til at komme til mig.

4 Og han var lærd, så han havde fuldkommen kundskab om folkets sprog; derfor kunne han bruge megen smiger og megen overtalelseskraft i overensstemmelse med Djævelens magt.

5 Og han havde håb om at rokke mig fra troen til trods for de mange ^aåbenbaringer og de mange ting, jeg havde set angående dette; for jeg havde i sandhed set engle, og de havde betjent mig. Og jeg havde også hørt Herrens røst tale til mig med virkelige ord fra tid til anden; derfor kunne jeg ikke rokkes.

6 Og det skete, at han kom til mig, og på denne vis talte han til mig, idet han sagde: Broder Jakob, jeg har ivrigt søgt efter en lejlighed til at tale med dig; for jeg har hørt og ved også, at du går meget omkring og prædiker det, som du kalder evangeliet, eller Kristi lære.

7 Og du har forledt mange blandt dette folk, så de fordrejer Guds rette veje og ^aikke holder Moseloven, som er den rette vej, og ændrer Moseloven til tilbedelsen af et væsen, som du siger kommer om mange hundrede år fra nu af. Og se nu, jeg, Sherem, kundgør for dig, at det er gudsbespottelse; for ingen kender til noget sådant; for man kan ^bikke fortælle om det til-

kommende. Og på denne måde stredes Sherem med mig.

8 Men se, Gud Herren udøste sin ^aÅnd i min sjæl i en sådan grad, at jeg beskæmmede ham med hensyn til alle hans ord.

9 Og jeg sagde til ham: Fornægter du den Kristus, der skal komme? Og han sagde: Hvis der var en Kristus, ville jeg ikke fornægte ham, men jeg ved, at der ikke er nogen Kristus, ej heller har der været eller vil der nogen sinde komme nogen.

10 Og jeg sagde til ham: Tror du på skrifterne? Og han sagde: Ja.

11 Og jeg sagde til ham: Så forstår du dem ikke, for de vidner i sandhed om Kristus. Se, jeg siger dig, at ingen af profeterne har skrevet eller ^aprofeteret, uden at de har talt om denne Kristus.

12 Og det er ikke alt – det er blevet tilkendegivet for mig, for jeg har hørt og set; og det er også blevet tilkendegivet for mig ved ^aHelligåndens kraft; derfor ved jeg, at hvis der ikke blev foretaget en forsoning, ville hele menneskeslægten være ^bfortabt.

13 Og det skete, at han sagde til mig: Vis mig et ^ategn ved denne, Helligåndens, kraft, ved hvilken du ved så meget.

14 Og jeg sagde til ham: Hvem er jeg, at jeg skulle friste Gud til at vise dig et tegn om det, som du ved er ^asandt? Du vil jo

7 5a 2 Ne 11:3;

Jakob 2:11.

7a Jakob 4:5.

b Alma 30:13.

8a ^{cs} Inspiration.

11a Åb 19:10; 1 Ne 10:5;

Jakob 4:4;

Mosi 13:33–35;

L&P 20:26.

^{cs} Jesus Kristus.

12a ^{cs} Gud,

Guddommen – Gud

Sønnen; Helligånden.

b 2 Ne 2:21.

13a Matt 16:1–4;

Alma 30:43–60.

^{cs} Tegn.

14a Alma 30:41–42.

forkaste det, fordi du er af ^bDjævelen. Dog, ske ikke min vilje, men hvis Gud slår dig, lad det da være dig et tegn på, at han har magt, både i himlen og på jorden, og også at Kristus skal komme. Og ske din vilje, o Herre, og ikke min.

15 Og det skete, at da jeg, Jakob, havde talt disse ord, kom Herrens kraft over ham i en sådan grad, at han faldt til jorden. Og det skete, at han blev madet i et tidsrum af mange dage.

16 Og det skete, at han sagde til folket: Forsaml jer i morgen, for jeg skal dø; derfor ønsker jeg at tale til folket, før jeg dør.

17 Og det skete, at den næste dag var mængden samlet; og han talte ligefremt til dem og tilbagekaldte det, som han havde lært dem, og bekendte Kristus og Helligåndens kraft og engles betjening.

18 Og han sagde ligefremt til dem, at han var blevet ^abedraget af ^bDjævelens magt. Og han talte om helvede og om evigheden og om evig straf.

19 Og han sagde: Jeg frygter, at jeg har begået den ^autilgivelige synd, for jeg har løjet for Gud; for jeg fornægtede Kristus og sagde, at jeg troede på skrifterne, og de vidner i sandhed om ham. Og fordi jeg således har løjet for Gud, frygter jeg meget for, at min tilstand bliver

^bforfærdelig; men jeg bekender over for Gud.

20 Og det skete, at da han havde sagt disse ord, kunne han ikke sige mere, og han ^aopgav ånden.

21 Og da mængden havde været vidne til, at han sagde dette, mens han var ved at opgive ånden, blev de overordentlig forbavsede, i en sådan grad at Guds kraft kom ned over dem, og de blev ^aovervældet, så de faldt til jorden.

22 Se, dette behagede mig, Jakob, for jeg havde begæret det af min Fader, som var i himlen; for han havde hørt mit råk og besvaret min bøn.

23 Og det skete, at fred og kærlighed til Gud atter blev genoprettet blandt folket; og de ^agranskede skrifterne og lyttede ikke mere til denne ugudelige mands ord.

24 Og det skete, at der blev udtænkt mange midler til at ^avinde lamanitterne tilbage og bringe dem tilbage til kundskab om sandheden; men det var alt sammen ^bforgæves, for de frydede sig ved ^ckrige og ^dblodsudgydelse, og de nærrede et evigt ^ehad til os, deres brødre. Og de forsøgte bestandig at udrydde os med deres våbenmagt.

25 Derfor forskansede Nefis folk sig mod dem med deres våben og af alle deres kræfter, idet de satte deres lid til Gud

14b Alma 30:53.

18a Alma 30:53.

gs Bedrag.

b gs Djævelen.

19a gs Utilgivelige synd.

b Mosi 15:26.

20a Jer 28:15–17.

21a Alma 19:6.

23a Alma 17:2.

24a En 1:20.

b En 1:14.

c Mosi 10:11–18.

d Jar 1:6;

Alma 26:23–25.

e 2 Ne 5:1–3;

Mosi 28:2.

og deres frelseres "klippe; derfor har de indtil nu overvundet deres fjender.

26 Og det skete, at jeg, Jakob, begyndte at blive gammel; og eftersom optegnelsen om dette folk bliver ført på de "andre af Nefis plader, afslutter jeg derfor denne optegnelse og kundgør, at jeg har skrevet ud fra min bedste viden ved at sige, at tiden svandt hen med os, og vort ^bliv svandt også hen, som var det os en drøm, for vi er et ensomt og højtideligt folk, vandrere, der er stødt ud fra Jerusalem, født under modgang i ødemarken

og hadet af vore brødre, hvilket forårsagede krige og stridigheder; derfor levede vi alle vore dage i sorg.

27 Og jeg, Jakob, så, at jeg snart måtte gå i min grav; derfor sagde jeg til min søn "Enosh: Tag disse plader. Og jeg fortalte ham det, som min bror Nefi havde ^bbefalet mig, og han lovede at vise lydighed mod befalingerne. Og nu holder jeg op med at skrive på disse plader, hvilken tekst har været kort; og jeg byder læseren farvel, idet jeg håber, at mange af mine brødre vil læse mine ord. Brødre, adjø.

ENOSHS BOG

Enosh beder indtrængende og får forladelse for sine synder – Herrens røst lyder i hans sind og lover frelse for lamanitterne engang i fremtiden – Nefitterne forsøgte at vinde lamanitterne tilbage – Enosh fryder sig ved sin forløser. Omkring 420 f.Kr.

Sder kendte min far som en ^bretfærdig mand – for han ^coplærte mig i sit sprog og også i Herrens ^atugt og formaning – og velsignet være min Guds navn for det –

2 og jeg vil fortælle jer om den

"kamp, som jeg havde foran Gud, før jeg fik ^bforladelse for mine synder.

3 Se, jeg gik ud for at jage dyr i skovene; og de ord, som jeg ofte havde hørt min far tale angående evigt liv og de helliges "glæde, ^bsank dybt i mit hjerte.

4 Og min sjæl ^ahungrede, og jeg ^bknælede ned for min skaber og anrøbte ham i indtrængende "bøn og påkaldelse for min egen sjæl; og hele dagen lang anrøbte jeg ham; ja, og da natten kom, oplod jeg stadig min røst, så den nåede himlene.

25a gs Klippe.
26a 1 Ne 19:1–6;
Jar 1:14–15.
gs Plader.
^b Jak 4:14.
27a En 1:1.
^b Jakob 1:1–4.

[ENOSHS BOG]
1 1a gs Enosh, Jakobs søn.
^b 2 Ne 2:2–4.
^c 1 Ne 1:1–2.
^d Ef 6:4.
2a 1 Mos 32:25–33;
Alma 8:10.
gs Omvendelse.

^b gs Syndsforladelse.
3a gs Glæde.
^b 1 Ne 10:17–19;
Alma 36:17–21.
4a 2 Ne 9:51;
3 Ne 12:6.
^b gs Ærbødhed.
^c gs Bøn.

5 Og der kom en ^arøst til mig, som sagde: Enosh, dine synder er dig tilgivet, og du skal blive velsignet.

6 Og jeg, Enosh, vidste, at Gud ikke kunne lyve; derfor blev min skyld fejlet bort.

7 Og jeg sagde: Herre, hvordan er det sket?

8 Og han sagde til mig: På grund af din ^atro på Kristus, som du aldrig før har hørt eller set. Og der vil gå mange år, før han giver sig til kende i kødet; se, din tro har gjort dig ^bren.

9 Se, det skete, da jeg havde hørt disse ord, at jeg begyndte at føle et ^aønske for mine brødre, nefitternes, velfærd; derfor ^budøste jeg hele min sjæl til Gud for dem.

10 Og mens jeg således kæmpede i ånden, se, da lød Herrens røst igen i mit ^asind og sagde: Jeg vil komme til dine brødre i forhold til deres flid med hensyn til at holde mine befalinger. Jeg har ^bgivet dem dette land, og det er et helligt land; og jeg ^cforbänder det ikke, undtagen på grund af ugudelighed; derfor vil jeg komme til dine brødre, sådan som jeg har sagt; og deres overtrædelser vil jeg bringe ned over deres eget hoved med sorg.

11 Og efter at jeg, Enosh, havde hørt disse ord, begyndte min tro

på Herren at blive urokkelig; og jeg bad til ham med mange lange anstrengelser for mine brødre, lamanitterne.

12 Og det skete, efter at jeg havde ^abedt og arbejdet med al flid, at Herren sagde til mig: Jeg vil give dig efter dine ^bønsker på grund af din tro.

13 Og se nu, dette var det ønske, som jeg ønskede af ham – at hvis det skulle ske, at mit folk, nefitterne, skulle falde i overtrædelse og på en eller anden måde blive ^audryddet, og lamanitterne ikke skulle blive udryddet, at Gud Herren da ville ^bbevare en optegnelse om mit folk, nefitterne, om det så skulle ske ved hans hellige arms kraft, så den engang i fremtiden kunne blive ^cbragt frem til lamanitterne, så de muligvis kunne blive ^dbragt til frelse.

14 For i øjeblikket var vore kampe ^aforgæves med hensyn til at bringe dem tilbage til den sande tro. Og de svor i deres vrede, at hvis det var muligt, ville de ^btilintetgøre vore optegnelser og os og også alle vore fædres overleveringer.

15 Da jeg derfor vidste, at Gud Herren var i stand til at ^abevare vore optegnelser, anråbte jeg ham bestandig, for han havde sagt til mig: Hvad du end beder

5a *cs* Åbenbaring.

8a Eter 3:12–13.

cs Tro.

b Matt 9:22.

9a 1 Ne 8:12;

Alma 36:24.

b 2 Ne 33:3;

MormO 1:8;

Alma 34:26–27.

10a *gs* Inspiration; Sind.

b 1 Ne 2:20.

c Eter 2:7–12.

12a Morm 5:21; 9:36.

b Sl 37:4; 1 Ne 7:12;

Hel 10:5.

13a Morm 6:1, 6.

b MormO 1:6–11;

Alma 37:2.

c Alma 37:19;

Eter 12:22;

L&P 3:18.

d Alma 9:17.

14a Jakob 7:24.

b Morm 6:6.

15a *cs* Skrifter –

Skrifterne skal

bevares.

om i tro, overbevist om at du skal få det, i Kristi navn, det skal du få.

16 Og jeg havde tro, og jeg anråbte Gud om, at han ville "bevare ^boptegnelserne; og han sluttede pagt med mig om, at han ville "bringe dem frem til lamanitterne, når han anså tiden for at være inde.

17 Og jeg, Enosh, vidste, at det ville ske i overensstemmelse med den pagt, som han havde sluttet; derfor havde min sjæl ro.

18 Og Herren sagde til mig: Dine fædre har også begæret dette af mig, og det skal blive gjort for dem i overensstemmelse med deres tro; for deres tro var ligesom din.

19 Og se, det skete, at jeg, Enosh, gik omkring blandt Nefis folk og profeterede om det tilkommende og vidnede om det, som jeg havde hørt og set.

20 Og jeg aflægger vidnesbyrd om, at Nefis folk flittigt forsøgte at bringe lamanitterne tilbage til den sande tro på Gud. Men vort "arbejde var forgæves; deres had var fast indgroet, og de blev ledt af deres onde natur, så de blev vilde og grusomme og et ^bblødtørstigt folk, fulde af ^cafgudsdyrkelse og tilsølethed, der levede af rovdyr, boede i telte og vandrede omkring i ødemarken med et kort skind om lænderne og med raget hoved; og deres færdighed lå i

"buen og i sablen og øksen. Og mange af dem spiste intet andet end rå kød; og de forsøgte bestandig at udrydde os.

21 Og det skete, at Nefis folk bearbejdede jorden og "dyrkede alle slags korn og frugt og tillagde sig flokke af hjerde og flokke af alle slags kvæg af enhver art og geder og vilde geder og også mange heste.

22 Og der var overordentlig mange "profeter blandt os. Og folket var et ^bstivnakket folk, som havde svært ved at forstå.

23 Og der var intet, bortset fra overordentlig megen "streng-
hed, ^bforkyndelse og profeti om krige og stridigheder og ødelæggelser og en bestandig ^cpåmindelse om død og evighedens varighed og Guds straffedomme og magt og alt dette – en ^dbestandig opildnen for at holde dem i frygt for Herren. Jeg siger, der var intet, bortset fra dette og overordentlig ligefrem tale, der kunne hindre dem i at synke hastigt ned til undergang. Og således skriver jeg om dem.

24 Og jeg så krige mellem nefitterne og lamanitterne i løbet af mine dage.

25 Og det skete, at jeg begyndte at blive gammel, og der var gået et hundrede og nioghalvfjerds år fra det tidspunkt, da vor fader Lehi "forlod Jerusalem.

26 Og jeg så, at jeg snart måtte

16a 3 Ne 5:13–15;
L&P 3:19–20;
10:46–50.
b gs Mormons Bog.
c 2 Ne 27:6.
20a Moro 9:6.

b Jar 1:6.
c Mosi 9:12.
gs Afgudsdyrkelse.
d Mosi 10:8.
21a Mosi 9:9.
22a MormO 1:16–18.

b Jar 1:3.
23a 1 Ne 16:2; 2 Ne 33:5.
b gs Prædike.
c Hel 12:3.
d Jar 1:12; Alma 31:5.
25a 1 Ne 2:2–4.

gå i min grav, efter at jeg har været påvirket af Guds kraft, så jeg måtte prædike og profetere for dette folk og kundgøre ordet i overensstemmelse med den sandhed, der er i Kristus. Og jeg har kundgjort det i alle mine dage og har frydet mig ved det mere end ved det, der er af verden.

27 Og jeg går snart til mit ^ahvi-

lested, som er hos min forløser; for jeg ved, at i ham skal jeg hvile. Og jeg fryder mig ved den dag, da min ^bdødelighed skal iføre sig ^cudødelighed og skal stå over for ham; da skal jeg med behag se hans ansigt, og han vil sige til mig: Kom til mig, du velsignede, der er et sted beredt til dig i min Faders ^dboliger. Amen.

JAROMS BOG

Nefitterne holder Moseloven, ser frem til Kristi komme og har fremgang i landet – Mange profeter arbejder på at holde folket på sandhedens vej. Omkring 399–361 f.Kr.

SE nu, jeg, Jarom, skriver nogle få ord i overensstemmelse med min fars, Enoshs, befaling, for at ^aoptegnelsen om vor slægt kan blive ført.

2 Og da ^adisse plader er ^bsmå, og da dette bliver ^cskrevet i den hensigt at gavne vore brødre, ^dlamanitterne, må det derfor nødvendigvis være sådan, at jeg skriver lidt; men jeg skriver ikke noget fra mine profetier, ej heller fra mine åbenbaringer. For hvad mere kunne jeg skrive end det, som mine fædre har skrevet? For har de ikke åbenbaret frelsesplanen?

Jeg siger jer: Jo, og det er mig nok.

3 Se, det er nødvendigt, at der skal gøres meget blandt dette folk på grund af deres hjertes hårdhed og deres ørers døvhed og deres sinds blindhed og deres nakkes ^astivhed; alligevel er Gud overordentlig barmhjerterig mod dem og har endnu ikke ^bfejlet dem bort fra landets overflade.

4 Og der findes mange blandt os, som får mange ^aåbenbaringer, for de er ikke alle stivnakkede. Og så mange, som ikke er stivnakkede og har tro, har ^bsamvær med den hellige Ånd, der tilkendegiver ting for menneskenes børn i forhold til deres tro.

5 Og se nu, to hundrede år var gået, og Nefis folk havde

27a gs Hvile.

b gs Dødelighed.

c gs Udødelighed.

d Joh 14:2–3;

Eter 12:32–34;

L&P 72:4; 98:18.

[JAROMS BOG]

1 1a 1 Ne 3:12; 5:14.

2a Jakob 3:14; Omni 1:1.

b 1 Ne 6:1–6.

c gs Skrifter – Værdien af skrifter.

d 2 Ne 27:6; Morm 5:12.

3a En 1:22–23.

b Eter 2:8–10.

4a Alma 26:22;

Hel 11:23;

L&P 107:18–19.

gs Åbenbaring.

b gs Helligånden.

vokset sig stærke i landet. De bestræbte sig på at ^aholde Moseloven og ^bsabbatsdagen hellig for Herren. Og de handlede ikke ^cvanhelligt; ej heller talte de ^dgudsbespotteligt. Og landets love var overordentlig strenge.

6 Og de var spredt over store dele af landets overflade, og det var lamanitterne også. Og de var meget mere talrige end nefitterne; og de elskede ^amord og drak dyreblood.

7 Og det skete, at de mange gange kom imod os, nefitterne, for at kæmpe. Men vore ^akonger og vore ledere var mægtige mænd i troen på Herren, og de lærte folket Herrens vej; derfor modstod vi lamanitterne og fejede dem bort, ud af ^bvore lande, og begyndte at befæste vore byer eller et hvilket som helst af vore arvesteder.

8 Og vi mangfoldiggjorde os overordentlig meget og bredte os over landets overflade og blev overordentlig rige på guld og på sølv og på kostbarheder og på fint træarbejde, på bygninger og på maskineri og også på jern og kobber og bronze og stål, og vi lavede alle slags redskaber af enhver art til at bearbejde jorden med og ^akrigsvåben – ja, den skarpe, spidse pil og koggeret og kastepilen og kastespyddet og traf alle slags forberedelser til krig.

9 Og da vi således var rede til at møde lamanitterne, havde de ingen fremgang mod os. Men det ord fra Herren blev bekræftet, som han talte til vore fædre, da han sagde: For så vidt som I holder mine befalinger, skal I have fremgang i landet.

10 Og det skete, at Herrens profeter truede Nefis folk i overensstemmelse med Guds ord med, at hvis de ikke holdt befalingerne, men faldt i overtrædelse, ville de blive ^audryddet fra landets overflade.

11 Derfor arbejdede profeterne og præsterne og lærerne flittigt, idet de med al langmodighed formanede folket til flid og underviste i ^aMoseloven og den hensigt, i hvilken den var blevet givet, og overtalte dem til at ^bse frem til Messias og tro på ham, der skulle komme, ^csom om han allerede var kommet. Og på denne måde underviste de dem.

12 Og det skete, at de ved at gøre dette skånede dem for at blive ^audryddet fra landets overflade; for de ^bstak dem i hjertet med ordet, idet de bestandig vækkede dem til omvendelse.

13 Og det skete, at der var gået to hundrede og otteogtredive år – med krige og stridigheder og kiv meget af tiden.

14 Og jeg, Jarom, skriver ikke mere, for pladerne er små. Men se, mine brødre, I kan se i Nefis

5a 2 Ne 25:24;
Alma 34:13–14.
b 2 Mos 35:2.
gs Sabbatsdagen.
c gs Blasfemi.
d gs Bespottelse.
6a Jakob 7:24; En 1:20.

7a Jakob 1:9, 11, 15.
b MormO 1:14.
8a Mosi 10:8.
10a 1 Ne 12:19–20;
Omni 1:5.
11a Jakob 4:5;
Alma 25:15–16.

b 2 Ne 11:4;
Eter 12:18–19.
c 2 Ne 25:24–27;
Mosi 3:13; 16:6.
12a Eter 2:10.
b Alma 31:5.

“andre plader; for se, på dem er optegnelserne om vore krige indgraveret i overensstemmelse med kongernes beretninger eller dem, som de lod skrive.

15 Og jeg overgiver disse plader i min søn Omnis hænder, så de kan blive ført i overensstemmelse med mine fædres “befalinger.

OMNIS BOG

Omni, Amaron, Kemish, Abinadom og Amaleki fører optegnelserne efter tur – Mosija opdager Zarahemlas folk, der kom fra Jerusalem i Sidkijas dage – Mosija gøres til konge over dem – Muleks efterkommere i Zarahemla havde fundet Coriantumr, den sidste af jereditterne – Kong Benjamin efterfølger Mosija – Mennesker bør bringe deres sjæl som et offer til Kristus. Omkring 323–130 f.Kr.

SE, det skete, at jeg, Omni, der havde fået en befaling af min far, Jarom, om, at jeg skulle skrive noget på disse plader for at bevare optegnelsen om vor slægt –

2 derfor ønsker jeg, at I skal vide, at jeg i mine dage har kæmpet meget med sværdet for at beskytte mit folk, nefitterne, mod at falde i hænderne på deres fjender, lamanitterne. Men se, jeg er selv en ugudelig mand, og jeg har ikke holdt Herrens løvbud og befalinger, sådan som jeg burde have gjort.

3 Og det skete, at der var gået to hundrede og seksoghalvfjerds år, og vi havde mange perioder med fred; og vi havde mange

perioder med alvorlige krige og blodsudgydelse. Ja, kort sagt var der gået to hundrede og toogfirs år, og jeg havde ført disse plader i overensstemmelse med mine fædres “befalinger; og jeg overdrog dem til min søn Amaron. Og jeg slutter.

4 Og se, jeg, Amaron, skriver det, som jeg skriver, hvilket kun er lidt, i min fars bog.

5 Se, det skete, at der var gået tre hundrede og tyve år, og den mere ugudelige del af nefitterne var blevet “udryddet.

6 For Herren ville ikke tillade, efter at han havde ført dem ud af Jerusalems land og beskyttet og bevaret dem mod at falde i deres fjenders hænder, ja, han ville ikke tillade, at de ord ikke skulle blive bekræftet, som han talte til vore fædre, da han sagde: For så vidt som I ikke vil holde mine befalinger, skal I ikke have fremgang i landet.

7 Derfor hjemsøgte Herren dem med hårde straffedomme; alligevel skånedes han de retfærdige, så de ikke omkom, men udfriede dem af deres fjenders hænder.

8 Og det skete, at jeg overgav pladerne til min bror Kemish.

9 Se, jeg, Kemish, skriver den smule, som jeg skriver, i den samme bog som min bror; for se, jeg så det sidste, som han skrev, at han skrev det med sin egen hånd; og han skrev det den dag, da han overgav dem til mig. Og på denne måde fører vi optegnelserne, for det er i overensstemmelse med vore fædres befalinger. Og jeg slutter.

10 Se, jeg, Abinadom, er søn af Kemish. Se, det skete, at jeg så megen krig og strid mellem mit folk, nefitterne, og lamanitterne; og jeg har med mit eget sværd taget mange lamanitters liv i forsvaret af mine brødre.

11 Og se, optegnelsen om dette folk er indgraveret på plader, som kongerne besidder fra slægtled til slægtled; og jeg kender ikke til nogen åbenbaring bortset fra det, der er blevet skrevet, ej heller til nogen profeti; derfor er det, der er skrevet, tilstrækkeligt. Og jeg slutter.

12 Se, jeg er Amaleki, Abinadoms søn. Se, jeg vil tale noget til jer om Mosija, som blev gjort til konge over Zarahemlas land; for se, han blev af Herren formånet til, at han skulle flygte ud af "Nefis land, og så mange, som ville lytte til Herrens røst, skulle også ^bdrage ud af landet med ham ud i ødemarken –

13 og det skete, at han gjorde, sådan som Herren havde befalet ham. Og de drog ud af landet ud

i ødemarken, så mange, som ville lytte til Herrens røst; og de blev vejledt af megen forkyndelse og profeti. Og de blev bestandig formånet af Guds ord; og de blev ledet ved hans arms kraft gennem ødemarken, indtil de kom ned til det land, der kaldes Zarahemlas land.

14 Og de opdagede et folk, som blev kaldt "Zarahemlas folk. Se, der blev stor glæde blandt Zarahemlas folk; og Zarahemla frydede sig også overordentlig meget, fordi Herren havde sendt Mosijas folk med ^bbronzepladerne, som indeholdt optegnelsen om jøderne.

15 Se, det skete, at Mosija opdagede, at "Zarahemlas folk kom ud fra Jerusalem på den tid, da ^bSidkija, Judas konge, blev ført bort til Babylon som fange.

16 Og de rejste i ødemarken og blev ved Herrens hånd ført over de store vande til det land, hvor Mosija opdagede dem; og de havde boet der fra den tid af.

17 Og på det tidspunkt, da Mosija opdagede dem, var de blevet overordentlig talrige. Alligevel havde de haft mange krige og alvorlige stridigheder og var tid efter anden faldet for sværdet; og deres sprog var blevet forvansket; og de havde ikke bragt nogen "optegnelser med sig; og de fornægtede eksistensen af deres skaber, og hverken Mosija eller Mosijas folk kunne forstå dem.

12a 2 Ne 5:6-9.

^b Jakob 3:4.

14a gs Zarahemla.

^b 1 Ne 3:3, 19-20;

5:10-22.

15a Mosi 25:2.

^b Jer 39:1-10;

Hel 8:21.

17a Mosi 1:2-6.

18 Men det skete, at Mosija foranledigede, at de blev oplært i hans sprog. Og det skete, efter at de var blevet oplært i Mosijas sprog, at Zarahemla opregnede sin slægtslinje efter hukommelsen, og den findes nedskrevet, men ikke på disse plader.

19 Og det skete, at Zarahemlas og Mosijas folk "forenede sig, og ^bMosija blev udpeget til at være deres konge.

20 Og det skete i Mosijas dage, at en stor sten med indgraveringer på blev bragt til ham, og han "oversatte indgraveringerne ved Guds gave og kraft.

21 Og de berettede om en vis "Coriantumr og de slagte af hans folk. Og Coriantumr blev fundet af Zarahemlas folk; og han boede hos dem i et tidsrum af ni måneder.

22 Den talte også nogle få ord om hans fædre. Og hans første forældre kom fra "tårnet på den tid, da Herren ^bforvirrede folkets sprog, og Herrens strengthed faldt på dem i overensstemmelse med hans strafedomme, der er retfærdige; og deres "knogler lå spredt i landet mod nord.

23 Se, jeg, Amaleki, er født i Mosijas dage; og jeg har oplevet at se hans død, og "Benjamin, hans søn, regerer i hans sted.

24 Og se, jeg har i kong Benjamins dage set en alvorlig krig

og megen blodsudgydelse mellem nefitterne og lamanitterne. Men se, nefitterne opnåede stor fordel over dem, ja, i en sådan grad, at kong Benjamin drev dem ud af Zarahemlas land.

25 Og det skete, at jeg begyndte at blive gammel, og da jeg ingen efterkommere har, og da jeg ved, at kong "Benjamin er en retfærdig mand for Herren, vil jeg derfor ^bovergive disse plader til ham, idet jeg formaner alle mennesker til at komme til Gud, Israels Hellige, og tro på profeti og på åbenbaringer og på engles betjening og på gaven at kunne tale i tunger og på gaven at kunne oversætte sprog og på alt, hvad der er "godt; for der er ikke noget, der er godt, uden at det kommer fra Herren, og det, der er ondt, kommer fra Djævelen.

26 Og se, mine elskede brødre, jeg ønsker, at I skal "komme til Kristus, som er Israels Hellige, og få del i hans frelse og i hans forløsnings kraft. Ja, kom til ham, og ^bbring hele jeres sjæl som et "offer til ham, og fortsæt med at "faste og bede, og hold ud til enden; og så sandt som Herren lever, vil I blive frelst.

27 Og nu ønsker jeg at tale noget om et vist antal, som drog op i ødemarken for at vende tilbage til Nefis land; for der var et stort antal, der nærrede

19a Mosi 25:13.

b Omni 1:12.

20a Mosi 8:13–19.

gs Seer.

21a Eter 12:1.

gs Coriantumr.

22a Eter 1:1–5.

b 1 Mos 11:6–9;

Mosi 28:17; Eter 1:33.

c Mosi 8:8.

23a MormO 1:3.

25a MormO 1:17–18;

Mosi 29:13.

b MormO 1:10.

c Alma 5:40; Eter 4:12;

Moro 7:15–17.

26a Jakob 1:7; Alma 29:2;

Moro 10:32.

b gs Ofre.

c 3 Ne 9:20.

d gs Faste.

ønske om at tage deres arveland i besiddelse.

28 Derfor drog de op i ødemarken. Og deres leder var en stærk og mægtig mand og en stivnakket mand, hvorfor han forårsagede strid blandt dem; og de blev alle "dræbt i ødemarken på nær halvtreds, og de vendte igen tilbage til Zarahemlas land.

29 Og det skete, at de også tog et betydeligt antal andre med sig og igen rejste ud i ødemarken.

30 Og jeg, Amaleki, havde en bror, som også tog med dem; og jeg har ikke siden hørt til dem. Og jeg er lige ved at lægge mig i min grav; og "disse plader er fyldte. Og jeg holder op med at tale.

MORMONS ORD

Mormon forkorter Nefis store plader – Han lægger de små plader sammen med de andre plader – Kong Benjamin skaber fred i landet. Omkring 385 e.Kr.

Og se, jeg, "Mormon, der er ved at overgive den optegnelse, som jeg har været i færd med skrive, i min søn Moronis hænder, se, jeg har været vidne til udryddelsen af næsten hele mit folk, nefitterne.

2 Og det er "mange hundrede år efter Kristi komme, at jeg overgiver disse optegnelser i min søns hænder; og jeg formoder, at han vil blive vidne til den fuldstændige udryddelse af mit folk. Men måtte Gud tilstede, at han overlever dem, så han kan skrive noget angående dem og noget angående Kristus, så det måske en dag må ^bgavne dem.

3 Og se, jeg taler noget om det, som jeg har skrevet; for efter at jeg havde lavet en "forkortelse af Nefis ^bplader op til denne kong Benjamins regeringstid, han, som Amaleki talte om, søgte jeg blandt de ^coptegnelser, som var blevet overgivet i mine hænder, og jeg fandt disse plader, der indeholdt denne korte beretning af profeterne, fra Jakob og op til denne kong "Benjamins regeringstid, og også mange af Nefis ord.

4 Og det, der er på disse plader, "behager mig på grund af profetierne om Kristi komme; og mine fædre ved, at mange af dem er blevet opfyldt; ja, og jeg ved også, at så meget, som er blevet profeteret angående os op til denne dag, er blevet opfyldt, og at så meget, som rækker ud over denne dag, visselig skal ske –

28a Mosi 9:1–4.
30a 1 Ne 6:1–6.

[MORMONS ORD]

1 1a 3 Ne 5:9–12;

Morm 1:1–4; 8:1, 4–5.

gs Mormon, nefitisk
profet.

2a Morm 6:5–6.

b L&P 3:16–20.

3a L&P 10:44.

b L&P 10:38–40.

c Mosi 1:6;
Hel 3:13–15;

Morm 4:23.

d Omni 1:23.

4a 1 Ne 6:5.

5 derfor valgte jeg "dette til at afslutte min optegnelse med, og resten af min optegnelse vil jeg tage fra ^bNefis plader; og jeg kan ikke skrive en ^chundrededel af det, der vedrører mit folk.

6 Men se, jeg vil tage disse plader, som indeholder disse profetier og åbenbaringer, og lægge dem sammen med resten af min optegnelse, for de er udsøgte for mig; og jeg ved, at de vil være udsøgte for mine brødre.

7 Og jeg gør dette med et "vist formål; for således er det blevet hvisket til mig ved tilskyndelsen fra Herrens Ånd, som er i mig. Og se, jeg kender ikke alt, men Herren ^bkender alt det, der skal komme, derfor tilskyn-der han mig til at handle efter sin vilje.

8 Og min "bøn til Gud er for mine brødre, at de endnu engang må komme til kundskab om Gud, ja, Kristi forløsning, så de atter må blive et ^btiltalende folk.

9 Og nu skrider jeg, Mormon, til at afslutte min optegnelse, som jeg tager fra Nefis plader; og jeg udfærdiger den i overensstemmelse med den kundskab og den forståelse, som Gud har givet mig.

10 For se, det skete, efter at Amaleki havde "overgivet disse plader i kong Benjamins hæn-

der, at han tog dem og lagde dem sammen med de ^bandre plader, der indeholdt optegnelser, som var blevet overdraget af "kongerne fra slægtled til slægtled indtil kong Benjamins dage.

11 Og de blev overdraget fra kong Benjamin fra slægtled til slægtled, indtil de er faldet i "mine hænder. Og jeg, Mormon, beder til Gud om, at de må blive bevaret fra denne tid af. Og jeg ved, at de vil blive bevaret, for der er skrevet storslåede ting på dem, ud fra hvilke mit folk og deres brødre, ifølge det Guds ord der er skrevet, skal ^bdømmes på den store og yderste dag.

12 Og se, angående denne kong Benjamin – han havde en del stridigheder blandt sit eget folk.

13 Og det skete også, at lamaniternes hære kom ned fra "Nefis land for at kæmpe mod hans folk. Men se, kong Benjamin samlede sine hære sammen, og han stod dem imod; og han kæmpede med sin egen arms styrke med ^bLabans sværd.

14 Og i Herrens styrke stred de mod deres fjender, indtil de havde slået mange tusinde af lamanitterne ihjel. Og det skete, at de stred mod lamanitterne, indtil de havde drevet dem ud af alle deres arvelande.

15 Og det skete, efter at der

5a dvs det, som behager ham, som nævnt i vers 4.

b 1 Ne 9:2.

c 3 Ne 5:8–11; 26:6–12.

7a 1 Ne 9:5; 19:3;

L&P 3:12–20; 10:1–19, 30–47.

b gs Alvidende.

8a 2 Ne 33:3–4;

En 1:11–12.

b 2 Ne 30:6.

10a Omni 1:25, 30.

b 1 Ne 9:4.

c Jar 1:14.

11a 3 Ne 5:8–12;

Morm 1:1–5.

b 2 Ne 25:18; 29:11;

33:11–15;

3 Ne 27:23–27.

13a Omni 1:12.

b 1 Ne 4:9; 2 Ne 5:14;

Jakob 1:10;

Mosi 1:16; L&P 17:1.

havde været falske "kristus'er, og deres mund var blevet lukket, og de var blevet straffet for deres forbrydelser;

16 og efter at der havde været falske profeter og falske prædikanter og lærere blandt folket, og alle disse var blevet straffet i forhold til deres forbrydelser; og efter at der havde været megen strid, og mange var gået over til lamanitterne, se, da skete det, at kong Benjamin med hjælp fra de hellige "profeter, der var blandt hans folk –

17 for se, kong Benjamin var en "hellig mand, og han regerede over sit folk i retfærdighed; og der var mange hellige mænd i landet, og de talte Guds ord med ^bkraft og med myndighed; og de brugte megen 'skarphed på grund af folkets stivnakthed –

18 altså, med hjælp fra disse fik kong Benjamin ved at arbejde af alle sit legemes kræfter og hele sin sjæls evner – og ligeså profeterne – endnu engang stiftet fred i landet.

MOSIJAS BOG

KAPITEL 1

Kong Benjamin lærer sine sønner deres fædres sprog og profetier – Deres religion og civilisation er blevet bevaret takket være de optegnelser, der blev ført på de forskellige plader – Mosija bliver valgt til konge og får ansvaret for optegnelserne og andre ting. Omkring 130–124 f.Kr.

OG nu var der ikke mere strid i hele "Zarahemlas land blandt hele det folk, der tilhørte kong Benjamin, så kong Benjamin havde vedvarende fred alle resten af sine dage.

2 Og det skete, at han havde

tre sønner; og han kaldte deres navne Mosija og Helorum og Helaman. Og han foranledigede, at de blev "oplært i hele hans fædres ^bsprog, så de derved kunne blive forstandige mænd, og så de kunne få kundskab om de profetier, der var blevet talt ved deres fædres mund, og som blev overgivet dem ved Herrens hånd.

3 Og han lærte dem også om de optegnelser, der var indgraveret på bronzepladerne, idet han sagde: Mine sønner, jeg ønsker, at I skal huske, at var det ikke for disse "plader, som indeholder disse optegnelser og disse befalinger, ville vi være forblevet i ^buvidenhed, ja, på

15a cs Antikrist.

16a En 1:22.

17a Alma 13:26.

b Alma 17:2–3.

c Moro 9:4;

L&P 121:41–43.

[MOSIJAS BOG]

1 1a Omni 1:13.

2a Mosi 4:14–15;

L&P 68:25, 28.

b Morm 9:32.

3a cs Plader.

b Alma 37:8–9.

dette tidspunkt uden at kende Guds hemmeligheder.

4 For det var ikke muligt, at vor fader Lehi kunne have erindret alt dette, så han kunne have lært sine børn det, uden det var ved hjælp af disse plader; for han, der var blevet oplært i ^aegypternes sprog, han kunne derfor læse disse indgravninger og lære sine børn dem, så de derved kunne lære deres børn dem og således opfyldte Guds befalinger helt op til denne tid.

5 Jeg siger jer, mine sønner, var det ikke for dette, der er blevet beskyttet og ^abevaret ved Guds hånd, så vi kan ^blæse og forstå nogle af hans ^chemmeligheder og altid have hans befalinger for vore øjne, da var selv vore fædre sunket ned i vantro, og vi ville have været ligesom vore brødre, lamanitterne, der ikke kender noget til dette og ikke engang tror på det, når de bliver undervist i det, på grund af deres fædres ^doverleveringer, som ikke er rigtige.

6 O, mine sønner, jeg ønsker, at I skal huske, at disse ord er sande og også, at disse optegnelser er ^asande. Og se, også Nefis plader, som indeholder vore fædres optegnelser og ord fra det tidspunkt, de forlod Jerusalem og indtil nu, at de er sande; og vi kan vide, at de er sande, for vi har dem for vore øjne.

7 Og se, mine sønner, jeg ønsker, at I skal huske at ^agranske dem flittigt, så I kan få gavn deraf; og jeg ønsker, at I skal ^bholde Guds befalinger, så I må have ^cfremgang i landet i overensstemmelse med de ^dløfter, som Herren gav vore fædre.

8 Og kong Benjamin lærte sine sønner meget mere, som ikke er skrevet i denne bog.

9 Og det skete, efter at kong Benjamin var færdig med at undervise sine sønner, at han blev gammel, og han indså, at han meget snart måtte gå al kødets gang; derfor anså han det for passende, at han skulle overdrage riget til en af sine sønner.

10 Derfor lod han Mosija hente til sig; og disse er de ord, som han talte til ham, idet han sagde: Min søn, jeg ønsker, at du skal offentliggøre en proklamation overalt i hele dette land blandt hele dette folk, eller ^aZarahemlas folk og Mosijas folk, som bor i landet, så de derved kan samles; for i morgen vil jeg med min egen mund forkynde for dette folk, at du er ^bkonge og hersker over dette folk, som Herren vor Gud har givet os.

11 Og endvidere vil jeg give dette folk et ^anavn, så de derved kan skelnes fra alle de folk, som Gud Herren har bragt ud af Jerusalems land; og dette gør jeg, fordi de har været et flit-

4a JS-H 1:64.

5a gs Skrifter –
Skrifterne skal
bevares.

b 5 Mos 6:6–8.

c gs Guds
hemmeligheder.

d Mosi 10:11–17.

6a 1 Ne 1:3;
2 Ne 33:10–11;
Moro 10:27.

7a gs Skrifter.

b Mosi 2:22;
Alma 50:20–22.

c Sl 122:6;

1 Ne 2:20.

d Alma 9:12–14.

10a Omni 1:14.

b Mosi 2:30.

11a Mosi 5:8–12.

tigt folk i at holde Herrens befalinger.

12 Og jeg giver dem et navn, som aldrig skal blive slettet, undtagen ved ^aovertrædelse.

13 Ja, og endvidere siger jeg til dig, at hvis dette af Herren rigt begunstigede folk skulle falde i ^aovertrædelse og blive et ugodeligt og et ægteskabsbrydende folk, at Herren da vil forlade dem, så de derved bliver ^bsvage som deres brødre; og han vil ikke mere ^cbevare dem med sin uforlignelige og forunderlige kraft, sådan som han hidtil har bevaret vore fædre.

14 For jeg siger dig, at hvis han ikke havde udstrakt sin arm for at bevare vore fædre, var de faldet i lamanitternes hænder og blevet ofre for deres had.

15 Og det skete, efter at kong Benjamin havde afsluttet disse ord til sin søn, at han overdrog ham ansvaret for alle rigets anliggender.

16 Og endvidere overdrog han ham også ansvaret for de optegnelser, som var indgraveret på ^abronzepladerne og også Nefis plader og også Labans ^bsværd og ^ckuglen, eller vejviseren, som ledte vore fædre gennem ørkenen, og som blev beredt ved Herrens hånd, for at de derved kunne blive ledt, hver især i forhold til den agtpågivenhed og flid, som de viste ham.

17 Når de ikke var trofaste, havde de derfor ikke fremgang

eller fremskridt på deres rejse, men blev ^adrevet tilbage og pådrog sig Guds mishag; og derfor blev de slået med hunger og svære trængsler for at vække dem til erindring om deres pligt.

18 Og se, det skete, at Mosija gik ud og gjorde, som hans far havde befalet ham, og forkyndte for alle de folk, som var i Zarahemlas land, så de derved kunne samles, at de skulle drage op til templet for at høre de ord, som hans far ville tale til dem.

KAPITEL 2

Kong Benjamin taler til sit folk – Han beretter om den upartiskhed, lighed og åndelighed, der har hersket i hans regeringstid – Han råder dem til at tjene deres himmelske Konge – De, der sætter sig op imod Gud, vil lide kval som en uudslukkelig ild. Omkring 124 f.Kr.

Og det skete, efter at Mosija havde gjort, som hans far havde befalet ham, og havde offentliggjort en proklamation overalt i hele landet, at folket samlede sig over hele landet, for at de kunne drage op til templet for at høre de ord, som kong Benjamin ville tale til dem.

2 Og der var et stort antal, ja, så mange, at de ikke talte dem; for de havde mangfoldiggjort sig overordentlig meget og havde vokset sig mægtige i landet.

3 Og de tog også af de ^aførste-

12a gs Synd.

13a Hebr 6:4–6.

b Hel 4:24–26.

c L&P 103:8–10.

16a Mosi 1:3.

b 1 Ne 4:8–19;

MormO 1:13;

L&P 17:1.

c 1 Ne 16:10.

17a 1 Ne 18:12–13.

2 3a 1 Mos 4:4.

fødte af deres flokke, så de kunne bringe ^bslagtoffer og ^cbrændofre ^di henhold til Moseloven;

4 og så de også kunne give tak til Herren deres Gud, som havde ført dem ud af Jerusalems land, og som havde udfriet dem af deres fjenders hænder og ^audpeget retfærdige mænd til at være deres ^blærere og også en retfærdig mand til at være deres konge, som havde stiftet fred i ^cZarahemlas land, og som havde lært dem at ^dholde Guds befalinger, så de kunne fryde sig og være fyldt med ^ekærlighed til Gud og alle mennesker.

5 Og det skete, at da de kom op til templet, slog de deres telte op rundt omkring, hver mand efter sin ^afamilie, bestående af hans hustru og hans sønner og hans døtre, og deres sønner og deres døtre, fra den ældste ned til den yngste, så hver familie var adskilt, den ene fra den anden.

6 Og de slog deres telte op rundt omkring templet, idet hver mand havde sit ^atelt med døren vendt mod templet, så de derved kunne blive i deres telte og høre de ord, som kong Benjamin ville tale til dem.

7 For mængden, der var så stor, at kong Benjamin ikke kunne undervise dem alle indenfor templets mure, han lod derfor opføre et tårn, så hans

folk derved kunne høre de ord, som han ville tale til dem.

8 Og det skete, at han begyndte at tale til sit folk fra tårnet; og de kunne ikke alle høre hans ord på grund af mængdens størrelse; derfor foranledigede han, at de ord, som han talte, blev skrevet ned og sendt ud blandt dem, som ikke var indenfor hans røsts rækkevidde, så de også kunne modtage hans ord.

9 Og disse er de ord, som han ^atalte og fik skrevet ned, idet han sagde: Mine brødre, alle I, der har samlet jer, I, der kan høre mine ord, som jeg vil tale til jer i dag; for jeg har ikke befalet jer at komme herop for at ^btage let på de ord, som jeg skal tale, men for at I skal ^clytte til mig og åbne ørerne, så I kan høre, og ^dhjertet, så I kan forstå, og jeres ^esind, så Guds ^fhemmeligheder må blive udfoldet for jeres syn.

10 Jeg har ikke befalet jer at komme herop, for at I skulle ^afrygte mig, eller for at I skulle tænke, at jeg af mig selv er mere end et dødeligt menneske.

11 Men jeg er, ligesom I selv, underkastet alle slags skrøbeligheder i legeme og sind; alligevel er jeg blevet valgt af dette folk og indviet af min far og er ved Herrens hånd blevet forundt, at jeg skulle være hersker og

3b gs Ofre.
c 1 Ne 5:9.
d 2 Ne 25:24;
Alma 30:3; 34:13–14.
4a gs Kalde, kaldet af Gud.
b Mosi 18:18–22.
gs Undervisning.

c Omni 1:12–15.
d Joh 15:10.
e gs Kærlighed.
5a gs Familie.
6a 2 Mos 33:8–10.
9a Mosi 8:3.
b L&P 6:12.
c gs Lytte.

d Mosi 12:27;
3 Ne 19:33.
e gs Sind.
f gs Guds
hemmeligheder.
10a gs Frygt.

konge over dette folk; og jeg er blevet beskyttet og bevaret ved hans uforlignelige kraft, for at jeg kan tjene jer med al den kraft, det sind og den styrke, som Herren har skænket mig.

12 Jeg siger jer, at da det er blevet mig forundt at tilbringe mine dage i jeres tjeneste, ja, indtil dette tidspunkt, og jeg ikke har stræbt efter "guld eller sølv eller nogen som helst form for rigdom fra jer;

13 ej heller har jeg tilladt, at I skulle blive spærret inde i fangehuller, eller at I skulle gøre hinanden til slaver, eller at I skulle myrde eller plyndre eller stjæle eller begå ægteskabsbrud, ej heller har jeg tilladt, at I skulle øve nogen slags ugudelighed, og har lært jer, at I skulle holde Herrens befalinger i alt det, som han har befalet jer –

14 og jeg har endog selv "arbejdet med mine egne hænder, så jeg kunne tjene jer, og så I ikke skulle være tynget af skatter, og så der ikke skulle lægges noget på jer, der var tungt at bære – og om alt dette, som jeg har talt, er I selv vidner i dag.

15 Alligevel, mine brødre, har jeg ikke gjort dette, så jeg kan prale, ej heller siger jeg dette, så jeg derved kan anklage jer; men jeg siger dette, så I kan vide, at jeg kan svare med en ren "samvittighed for Gud denne dag.

16 Se, jeg siger jer, at fordi jeg sagde til jer, at jeg havde tilbragt mine dage i jeres tjeneste, ønsker jeg ikke at prale, for jeg har blot været i Guds tjeneste.

17 Og se, jeg fortæller jer dette, så I kan lære "visdom; så I kan lære, at når I er i jeres ^bmedmeneskers "tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste.

18 Se, I har kaldt mig jeres konge; og hvis jeg, som I kalder jeres konge, arbejder for at "tjene jer, burde I da ikke arbejde for at tjene hinanden?

19 Og se også, hvis jeg, som I kalder jeres konge, og som har tilbragt sine dage i jeres tjeneste og dog har været i Guds tjeneste, fortjener nogen tak af jer, o, hvor meget burde I da ikke "takke jeres himmelske Konge!

20 Jeg siger jer, mine brødre, at hvis I ville give al den tak og "pris, som hele jeres sjæl evner at besidde, til den ^bGud, som har skabt jer og har beskyttet og bevaret jer og har givet jer grund til at frydes og har tilstedt, at I skulle leve i fred, den ene med den anden –

21 jeg siger jer, at hvis I skulle tjene ham, som har skabt jer fra begyndelsen og bevarer jer fra dag til dag ved at låne jer ånde, så I kan leve og røre jer og gøre efter jeres egen "vilje, og endog forsørger jer fra det ene øjeblik til det næste – jeg siger, at hvis I skulle tjene ham af hele

12a ApG 20:33–34.
14a 1 Kor 9:18.
15a gs Samvittighed.
17a gs Visdom.
b gs Broder; Søster.

c Matt 25:40;
Jak 1:27;
L&P 42:29–31.
gs Tjeneste.
18a Matt 20:26–27.

19a gs Taknemlighed.
20a 1 Ne 18:16.
b gs Gud,
Guddommen.
21a gs Handlefrihed.

jeres sjæl, ville I alligevel være ^bunyttige tjenere.

22 Og se, alt, hvad han kræver af jer, er, at I ^aholder hans ^bbefalinger; og han har lovet jer, at hvis I holder hans befalinger, skal I have fremgang i landet; og han ^cafviger aldrig fra det, som han har sagt; hvis I derfor ^aholder hans befalinger, velsigner han jer og giver jer fremgang.

23 Og se, for det første har han skabt jer og skænket jer livet, for hvilket I er i gæld til ham.

24 Og for det andet kræver han, at I skal gøre, som han har befalet jer, for hvilket han, hvis I gør det, straks ^avelsigner jer; og derfor har han belønnet jer. Og I er stadig i gæld til ham og er og vil være det for evigt og altid; hvad har I derfor at prale af?

25 Og nu spørger jeg: Kan I sige noget som helst til jeres forsvar? Jeg svarer jer: Nej. I kan ikke sige, at I er blot så meget som jordens støv; dog er I ^askabt af jordens ^bstøv, men se, det tilhører ham, som skabte jer.

26 Og jeg, selv jeg, som I kalder jeres konge, er ikke bedre, end I er; for jeg er også af støvet. Og I ser, at jeg er gammel og er ved at give dette dødelige legeme tilbage til dets moder jord.

27 For se, ligesom jeg sagde til jer, at jeg havde tjent jer og ^avandret med en ren samvittighed for Gud, således har jeg på dette tidspunkt foranlediget,

at I skulle samle jer, så jeg kunne blive fundet ulastelig, og så jeres ^bblod ikke skulle komme over mig, når jeg skal stå frem for at blive dømt af Gud for det, som han har befalet mig angående jer.

28 Jeg siger jer, at jeg har foranlediget, at I skulle samle jer, så jeg kunne gøre mine klæder ^arene for jeres blod på dette tidspunkt, da jeg er ved at gå i min grav, så jeg kan gå derned i fred, og min udødelige ^bånd kan slutte sig til ^ckorene foroven i at synge en retfærdig Guds pris.

29 Og endvidere siger jeg til jer, at jeg har foranlediget, at I skulle samle jer, så jeg kunne kundgøre for jer, at jeg ikke længere kan være jeres lærer, ej heller jeres konge;

30 for selv på dette tidspunkt skælver hele mit legeme overordentlig meget, mens jeg forsøger at tale til jer; men Gud Herren støtter mig og har tilladt mig, at jeg skulle tale til jer, og har befalet mig, at jeg skulle kundgøre for jer denne dag, at min søn Mosija er konge og hersker over jer.

31 Og se, mine brødre, jeg ønsker, at I skal gøre, som I hidtil har gjort. Ligesom I har holdt mine befalinger og også min fars befalinger og har haft fremgang og er blevet bevaret mod at falde i jeres fjenders hænder,

21b Luk 17:7–10.
22a 3 Mos 25:18–19;
2 Ne 1:9.
b cs Guds befalinger.
c L&P 3:1–2.
d L&P 14:7; 58:2–3.

24a cs Velsigne.
25a cs Skabe.
b 1 Mos 3:19;
Jakob 2:21.
27a cs Vandre, vandre
med Gud.

b Jakob 1:19.
28a Jakob 2:2.
b cs Ånd.
c Morm 7:7.

således skal I, hvis I holder min søns befalinger, eller Guds befalinger, som I skal få af ham, have fremgang i landet, og jeres fjender skal ikke få nogen magt over jer.

32 Men, o mit folk, pas på, at der ikke opstår "stridigheder blandt jer, og I vælger at adlyde den onde ånd, som blev omtalt af min far Mosija.

33 For se, der er udtalt et ve over den, der vælger at adlyde den ånd; for hvis han vælger at adlyde ham og forbliver og dør i sine synder, drikker han "fordømmelse til sin egen sjæl; for han får som løn en ^bevigtvarende straf, fordi han har overtrådt Guds lov mod bedre vidende.

34 Jeg siger jer, at der ikke er nogen blandt jer, bortset fra jeres små børn, som ikke er blevet undervist i dette, og som ikke ved, at I i evighed står i gæld til jeres himmelske Fader – om at give ham alt, hvad I har og er – og som ikke også er blevet undervist angående de optegnelser, der indeholder de profetier, som er blevet udtalt af de hellige profeter helt op til den tid, da vor fader, Lehi, forlod Jerusalem.

35 Og også alt, der er blevet talt af vore fædre indtil nu. Og se, også de sagde det, der blev dem befalet af Herren; derfor er de retfærdige og sande.

36 Og se, jeg siger jer, mine

brødre, at hvis I, efter at I har fået kundskab om og er blevet undervist i alt dette, skulle overtræde og gå imod det, der er blevet talt, så I trækker jer bort fra Herrens Ånd, så den ikke får plads i jer til at lede jer på visdommens stier, så I kan blive velsignet, have fremgang og blive bevaret –

37 jeg siger jer, at det menneske, der gør dette, han kommer frem i åbent "oprør imod Gud; derfor vælger han at adlyde den onde ånd, og bliver en fjende af al retfærdighed; derfor har Herren ingen plads i ham, for han bor ikke i ^bvanhellige templer.

38 Hvis dette menneske derfor ikke "omvender sig og forbliver og dør som en fjende af Gud, da vækker den guddommelige ^bretfærdigheds krav hans udødelige sjæl til en levende bevidsthed om hans egen ^cskyld, hvilken får ham til at vige tilbage fra Herrens nærhed og fylder hans bryst med skyld og smerte og kval, der er som en uudslukkelig ild, hvis flamme stiger op for evigt og altid.

39 Og se, jeg siger jer, at "barmhjertigheden har ikke noget krav på dette menneske; derfor er hans endelige lod at lide en aldrig ophørende pinsel.

40 O, alle I gamle mænd og også I unge mænd og I små børn, som kan forstå mine ord, for jeg har talt tydeligt til jer, så I kan

32a 3 Ne 11:29–30.

33a gs Fordømmelse.

b L&P 19:6, 10–12.

37a Mosi 3:12;

Hel 8:24–25.

gs Oprør.

b Alma 7:21.

38a gs Omvendelse.

b gs Retfærdig,
retfærdighed.

c gs Skyld.

39a Alma 34:8–9, 15–16.

gs Barmhjertighed.

forstå, jeg beder for, at I vil vågne op til en "erindring om den forfærdelige situation for dem, der er faldet i overtrædelse.

41 Og endvidere ønsker jeg af jer, at I skal tænke på den velsignede og "lykkelige tilstand for dem, der holder Guds befalinger. For se, de er ^bvelsignede i alt, både timeligt og åndeligt; og hvis de holder "trofast ud til enden, bliver de modtaget i "himlen, så de derved kan bo hos Gud i en tilstand af aldrig ophørende lykke. O husk, husk, at dette er sandt, for Gud Herren har talt det.

KAPITEL 3

Kong Benjamin fortsætter sin tale – Herren den Almægtige vil tjene blandt menneskene i en bolig af ler – Der kommer blod fra hver pore, mens han soner for verdens synder – Hans navn er det eneste, hvorved frelse kan blive menneskene til del – Mennesker kan aflægge det naturlige menneske og blive hellige ved forsoningen – De ugudeliges pinsler skal være som en sø af ild og svovl. Omkring 124 f.Kr.

Og videre, mine brødre, vil jeg bede om jeres opmærksomhed, for jeg har noget mere at sige jer; for se, jeg har noget at fortælle jer om det, der skal komme.

2 Og det, som jeg vil fortælle

jer, er blevet mig kundgjort af en "engel fra Gud. Og han sagde til mig: Vågn op; og jeg vågnede, og se, han stod foran mig.

3 Og han sagde til mig: Vågn op, og hør de ord, som jeg skal sige til dig; for se, jeg er kommet for at kundgøre dig "glædelige tidender om stor glæde.

4 For Herren har hørt dine bønner og har bedømt din retfærdighed og har sendt mig for at kundgøre dette for dig, så du kan fryde dig, og så du kan kundgøre dette for dit folk, så de også kan blive fyldt af glæde.

5 For se, den tid kommer og er ikke langt borte, da "Herren den Almægtige, som regerer, som var og er fra al evighed til al evighed, med kraft skal komme ned fra himlen blandt menneskenes børn og skal bo i en ^bbolig af ler og skal gå omkring blandt menneskene, idet han udfører mægtige "mirakler, såsom at helbrede de syge, oprejse de døde, få de lamme til at gå, de blinde til at få deres syn og de døve til at høre og helbrede alle slags sygdomme.

6 Og han skal uddrive "dæmle eller de onde ånder, som bor i menneskenes børns hjerte.

7 Og se, han skal lide "fristelser og legemlige smerter, ^bsult, tørst og udmattelse, ja, mere end mennesker kan "udholde, uden at det forvolder døden; for se,

40a Alma 5:18.
41a 4 Ne 1:15–18.
 cs Glæde.
b cs Velsigne.
c L&P 6:13.
d cs Himlen.

3 2a cs Engle.
3a Luk 2:10–11.
5a cs Jahve.
b Mosi 7:27;
Alma 7:9–13.
c Matt 4:23–24;

ApG 2:22; 1 Ne 11:31.
cs Mirakel.
6a Mark 1:32–34.
7a cs Fristelse.
b Matt 4:1–2.
c L&P 19:15–18.

der kommer ^dblod fra hver pore, så stor skal hans ^ekval være over sit folks ugudelighed og vederstyggeligheder.

8 Og han skal kaldes ^aJesus Kristus, ^bGuds Søn, ^chimlens og jordens Fader, skaberen af alt fra begyndelsen; og hans ^dmor skal hedde ^eMaria.

9 Og se, han kommer til sine egne, for at ^afrelse kan blive menneskenes børn til del, ja, ved ^btro på hans navn; og selv efter alt dette skal de betragte ham som et menneske og sige, at han har en ^cdjævel i sig, og skal ^dpiske ham og skal ^ekorsfæste ham.

10 Og han skal på ^atredjedagen ^bopstå fra de døde; og se, han står frem for at ^cdømme verden; og se, alt dette sker, så der kan blive fældet en retfærdig dom over menneskenes børn.

11 For se, hans ^ablod ^bsoner også for de synder, der er begået af dem, der er ^cfaldet ved Adams overtrædelse, og som døde uden at kende til Guds vilje angående sig, eller som har ^dsyndet i uvidenhed.

12 Men ve, ve den, der ved, at han ^asætter sig op imod Gud!

For frelse bliver ikke sådanne til del, undtagen ved omvendelse og tro på den ^bHerre Jesus Kristus.

13 Og Gud Herren har sendt sine hellige profeter blandt alle menneskenes børn for at kundgøre dette for alle stammer, folkeslag og tungemål, så derved hver den, som tror, at Kristus skal komme, han kan få ^aforladelse for sine synder og fryde sig med overordentlig stor glæde, ja, ^bsom om han allerede var kommet blandt dem.

14 Imidlertid så Gud Herren, at hans folk var et stivnakket folk, og han fastsatte en lov for dem, nemlig ^aMoseloven.

15 Og mange tegn og undere og ^asindbilleder og skygger viste han dem angående sit komme; og hellige profeter talte også til dem angående hans komme; og dog forhædede de hjertet og forstod ikke, at ^bMoseloven ikke er til nogen nytte, hvis det ikke var for forsoningen ved hans blod.

16 Og selv om det var muligt, at små ^abørn kunne synde, kunne de ikke blive frelst; men jeg siger dig, de er ^bvelsignede;

7d Luk 22:44.

e Es 53:4–5.

8a gs Gud,

Guddommen – Gud
Helligånden.

b Alma 7:10.

c Hel 14:12;

3 Ne 9:15.

d Matt 1:16;

1 Ne 11:14–21.

e gs Maria, Jesu mor.

9a gs Frelse.

b gs Tro.

c Joh 8:48.

d Mark 15:15.

e Luk 18:33;

1 Ne 19:10; 2 Ne 10:3.

gs Korsfæstelse.

10a Matt 16:21;

2 Ne 25:13;

Hel 14:20–27.

b gs Opstandelse.

c gs Dømme.

11a gs Blod.

b gs Forsoning.

c gs Fald, Adams

og Evas.

d 2 Ne 9:25–26.

12a Mosi 2:36–38;

Hel 8:25.

gs Oprør.

b gs Herren.

13a gs Syndsforladelse.

b 2 Ne 25:24–27;

Jar 1:11.

14a gs Moseloven.

15a gs Jesus Kristus –

Sindbilleder og
symboler på Kristus.

b Mosi 13:27–32.

16a gs Barn, børn.

b Moro 8:8–9.

for se, ligesom de falder i Adam eller af naturen, således soner Kristi blod for deres synder.

17 Og endvidere siger jeg til dig, at der "ikke skal gives noget andet navn eller nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved ^bfrelse kan blive menneskenes børn til del, undtagen i og ved 'Kristi, Herren den Almægtiges, navn.

18 For se, han dømmer, og hans dom er retfærdig; og spædbarnet, der dør i sin barndom, fortæbes ikke; men menneskene drikker fordømmelse til deres egen sjæl, medmindre de ydmyger sig og "bliver som små børn og tror på, at frelse var og er og skal komme i og ved Kristi, Herren den Almægtiges, ^bforsonende blod.

19 For det "naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det fra Adams ^bfald og vil være det for evigt og altid, medmindre han 'giver efter for den hellige ^dÅnds tilskyndelser og aflægger det naturlige menneske og bliver en 'hellig ved Herren Kristi forsoning og bliver som et ^fbarn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underordne sig alt det, som Herren finder det tjenligt at pålægge ham, ligesom et barn underordner sig sin far.

20 Og endvidere siger jeg til dig, at den tid skal komme, da "kundskaben om en frelser skal blive spredt blandt ^balle folkeslag, stammer, tungemål og folk.

21 Og se, når den tid kommer, skal ingen, bortset fra små børn, blive fundet "ulastelige for Gud, undtagen ved omvendelse og tro på Herren, Gud den Almægtiges, navn.

22 Og selv på dette tidspunkt, hvor du har lært dit folk det, som Herren din Gud har befalet dig, selv da findes de ikke mere ulastelige i Guds øjne, undtagen i overensstemmelse med de ord, som jeg har talt til dig.

23 Og nu har jeg talt de ord, som Gud Herren har befalet mig.

24 Og så siger Herren: De skal stå som et klart vidnesbyrd mod dette folk på dommedagen, hvorfor de skal dømmes, enhver efter sine gerninger, om de er gode, eller om de er onde.

25 Og hvis de er onde, overgives de til en forfærdelig "bevidsthed om deres egen skyld og vederstyggeligheder, hvilket får dem til at vige tilbage fra Herrens nærhed til en tilstand af ^belendighed og uendelig pinsel, hvorfra de ikke mere kan vende tilbage; derfor har de drukket fordømmelse til deres egen sjæl.

17a ApG 4:10–12;
2 Ne 31:21.
b gs Frelse.
c gs Jesus Kristus – At påtage sig Jesu Kristi navn.
18a Matt 18:3.
b Mosi 4:2; Hel 5:9.

19a 1 Kor 2:11–14;
Mosi 16:2–3.
gs Naturlige menneske.
b gs Fald, Adams og Evas.
c 2 Krøn 30:8.
d Moro 10:4–5.

gs Helligånden.
e gs Hellig (navneord).
f 3 Ne 9:22.
20a L&P 3:16.
b gs Missionering.
21a gs Ansvarlighed.
25a Alma 5:18; 12:14–15.
b Morm 8:38.

26 Derfor har de drukket af Guds vredes bæger, hvilket retfærdigheden ikke kunne hindre dem i mere, end den kunne hindre Adam i at falde, fordi han spiste af den forbudne ^bfrugt; derfor kan ^cbarmhjertigheden aldrig mere for evigt have krav på dem.

27 Og deres ^apinsel er som en ^bsø af ild og svovl, hvis flammer er uudslukkelige, og hvis røg stiger op for evigt og altid. Således har Herren befalet mig. Amen.

KAPITEL 4

Kong Benjamin fortsætter sin tale – Frelse tilvejebringes som følge af forsoningen – Tro på Gud for at blive frelst – Bliv ved med at have forladelse for dine synder ved trofasthed – Giv af dit gods til de fattige – Gør alt i visdom og orden. Omkring 124 f.Kr.

Og se, det skete, at da kong Benjamin var færdig med at tale de ord, som var blevet givet ham af Herrens engel, at han kastede blikket rundt på mængden, og se, de var faldet til jorden, for frygt for Herren var kommet over dem.

2 Og de havde set sig selv i deres egen ^akødelige tilstand, endog ^bringere end jordens støv. Og de råbte alle højt med én røst

og sagde: O, hav barmhjertighed, og anvend Kristi ^aforsonende blod, så vi kan få tilgivelse for vore synder, og vort hjerte kan blive rensset; for vi tror på Jesus Kristus, Guds Søn, som ^askabte himlen og jorden og alting, og som skal komme ned blandt menneskenes børn.

3 Og det skete, efter at de havde talt disse ord, at Herrens ^aÅnd kom over dem, og de blev fyldt af glæde, idet de fik ^aforladelse for deres synder og fik fred med ^bsamvittigheden som følge af den overordentlig store ^ctro, som de havde på Jesus Kristus, som skulle komme ifølge de ord, som kong Benjamin havde talt til dem.

4 Og kong Benjamin åbnede igen sin mund og begyndte at tale til dem og sagde: Mine venner og mine brødre, min slægt og mit folk, jeg vil igen bede om jeres opmærksomhed, så I kan høre og forstå resten af mine ord, som jeg vil tale til jer.

5 For se, hvis kundskaben om ^aGuds godhed nu har vakt jer til en bevidsthed om jeres intethed og jeres uværdige og faldne tilstand –

6 jeg siger jer, at hvis I er kommet til ^akundskab om Guds godhed og hans uforlignelige magt og hans visdom og hans tålmodighed og hans langmodighed med menneskenes børn;

26a Morm 9:12.

b 1 Mos 3:1–12;

2 Ne 2:15–19;

Alma 12:21–23.

c gs Barmhjertighed.

27a gs Skyld.

b 2 Ne 9:16;

Jakob 6:10;

L&P 76:36.

4 1a gs Frygt.

2a gs Kødelig.

b Hel 12:7–8.

c Mosi 3:18;

Hel 5:9.

d gs Skabe.

3a gs Syndsforladelse.

b gs Samvittighed.

c gs Tro.

5a Moses 1:10.

6a gs Gud,

Guddommen.

og også den ^bforsoning, der har været beredt fra ^cverdens grundlæggelse, så frelse derved kunne blive den til del, som vil sætte sin ^dlid til Herren og være flittig til at holde hans befalinger og vedblive i troen helt til enden på sit liv, jeg mener det dødelige legemes liv –

7 jeg siger, at dette er det menneske, der opnår frelse ved den forsoning, som har været beredt fra verdens grundlæggelse for alle mennesker, som nogen sinde har været til siden Adams ^afald, eller som er, eller som nogen sinde vil blive til, ja, indtil verdens ende.

8 Og dette er det middel, hvorved frelse finder sted. Og der er ^aingen anden frelse end denne, der er talt om; ej heller er der andre betingelser, hvorpå mennesket kan blive frelst, end de betingelser, som jeg har fortalt jer.

9 Tro på Gud; tro, at han er til, og at han har skabt alt, både i himlen og på jorden; tro, at han har al ^avisdom og al magt, både i himlen og på jorden; tro, at mennesket ikke ^bfatter alt det, som Herren kan fatte.

10 Og videre, tro, at I må ^aomvende jer fra jeres synder og

aflægge dem og ydmyge jer for Gud; og bed i hjertets oprigtighed om, at han vil ^btilgive jer; og se, hvis I ^ctror alt dette, så se til, at I ^dgør det.

11 Og videre siger jeg jer, ligesom jeg har sagt før, at hvis I er kommet til kundskab om Guds herlighed, eller hvis I har erfaret hans godhed og har ^asmagt hans kærlighed og har fået ^bforladelse for jeres synder, hvilket forårsager så overordentlig stor glæde i jeres sjæl, så ønsker jeg, at I skal huske og altid bevare i erindringen Guds storhed og jeres egen ^cintethed og hans ^dgodhed og langmodighed mod jer, uværdige skabninger, og ^eydmyge jer, ja, i ydmyghedens dyb, idet I ^fpåkalder Herrens navn dagligt og står standhaftige i troen på det, som skal komme, og som blev talt ved englens mund.

12 Og se, jeg siger jer, at hvis I gør dette, skal I altid fryde jer og være fyldt af Guds ^akærlighed og altid ^bblive ved med at have forladelse for jeres synder; og I skal vokse i kundskab om hans herlighed, han som har skabt jer, eller i kundskaben om det, der er ret og sandt.

13 Og I har ikke tilbøjelighed til at forurette hinanden, men til at leve ^afredsommeligt og

6b gs Forsoning.
 c Mosi 15:19.
 d Sl 36:7; 2 Ne 22:2;
 Hel 12:1.
 gs Tillid.
 7a gs Fald, Adams
 og Evas.
 8a ApG 4:12;
 2 Ne 31:21;
 Mosi 3:17.

9a Rom 11:33–34;
 Jakob 4:8–13.
 b Es 55:9.
 10a gs Omvendelse.
 b L&P 61:2.
 c Matt 7:24–27.
 d 2 Ne 31:19–21.
 11a Alma 36:24–26.
 b gs Syndsforladelse.
 c Moses 1:10.

d 2 Mos 34:6;
 Moro 8:3.
 e gs Ydmyg.
 f gs Bøn.
 12a gs Kærlighed.
 b Mosi 4:26;
 Alma 4:13–14;
 5:26–35;
 L&P 20:31–34.
 13a gs Fredsstifter.

til at give enhver efter det, der tilkommer ham.

14 Og I vil ikke lade jeres ^abørn gå sultne eller nøgne; ej heller vil I tillade, at de overtræder Guds love og ^bslås og skændes, den ene med den anden, og tjener Djævelen, som er syndens herre, eller som er den onde ånd, der er blevet talt om af vore fædre, han, som er en fjende af al retfærdighed.

15 Men I vil ^alære dem at ^bvandre på sandhedens og alvorrens veje; I vil lære dem at ^celske hinanden og at tjene hinanden.

16 Og I vil også selv ^abistå dem, der står i behov for jeres bistand; I vil yde af jeres gods til den, der står i nød, og I vil ikke tillade, at ^btiggeren fremfører sin bøn for jer forgæves og jage ham bort for at omkomme.

17 Du vil måske ^asige: Det menneske har bragt sin elendighed over sig selv; derfor vil jeg holde min hånd tilbage og vil ikke give ham af min mad eller give ham af mit gods, så han ikke skal lide; for hans straffe er retfærdige –

18 men jeg siger dig, o menneske, at hver den, der gør dette, han har stor grund til at omvende sig; og medmindre han omvender sig fra det, han har gjort, fortabes han for evigt og har ingen del i Guds rige.

19 For se, er vi ikke alle tigge-re? Er vi ikke alle afhængige af

det samme væsen, nemlig Gud, med hensyn til alt det gods, som vi har, med hensyn til både føde og klæder og med hensyn til guld og sølv og alle de rigdomme, som vi har af enhver art?

20 Og se, I har selv lige nu påkaldt hans navn og tigget om forladelse for jeres synder. Og har han ladet jer tigge forgæves? Nej, han har udøst sin Ånd over jer og har foranlediget, at jeres hjerte blev fyldt af ^aglæde, og foranlediget, at jeres mund blev lukket, så I ikke kunne finde mæle, så overordentlig stor var jeres glæde.

21 Og se, hvis Gud, som har skabt jer, af hvem I er afhængige med hensyn til jeres liv og med hensyn til alt det, I har og er, skænker jer, hvad end I beder om, som er ret, i tro, overbeviste om at I skal få, o, hvor burde I da ikke ^agive af det gods, som I har, den ene til den anden.

22 Og hvis I ^adømmer det menneske, der fremfører sin bøn for jer om jeres gods for ikke at omkomme, og fordømmer ham, hvor meget mere retfærdig vil da ikke jeres fordømmelse blive for at ^btilbageholde jeres gods, som ikke tilhører jer, men Gud, hvem også jeres liv tilhører; og dog fremfører I ingen bøn eller omvender jer fra det, I har gjort.

23 Jeg siger jer, ve det menneske, for hans gods skal forgå

14a 1 Tim 5:8; L&P 83:4.
b cs Splid.

15a L&P 68:25–28;
Moses 6:58.
cs Undervisning.
b cs Vandre, vandre

med Gud.
c Mosi 18:21.
16a cs Næstekærlighed;
Tjeneste.
b 5 Mos 15:7–11;
Ordsp 21:13;

Es 10:1–2.
17a Ordsp 17:5.
20a cs Glæde.
21a cs Tjeneste; Velfærd.
22a Matt 7:1–2; Joh 7:24.
b 1 Joh 3:17.

sammen med ham; og se, dette siger jeg til dem, der er ^arige, hvad angår denne verdens gods.

24 Og videre, jeg siger til de fattige, I, som intet har og dog har tilstrækkeligt til at leve fra dag til dag; jeg mener alle I, der afviser tiggeren, fordi I intet har; jeg vil ønske, at I i jeres hjerte siger: Jeg giver intet, fordi jeg intet har, men hvis jeg havde, ville jeg ^agive.

25 Og se, hvis I siger dette i jeres hjerte, forbliver I skyldfri, ellers bliver I ^adømt skyldige, og jeres dom er retfærdig, for I begærer det, som I ikke har fået.

26 Og se, af hensyn til dette, som jeg har talt til jer – det vil sige af hensyn til at blive ved med at have forladelse for jeres synder fra dag til dag, så I kan ^avandre skyldfri for Gud – ønsker jeg, at I skal ^bgive af jeres gods til de ^cfattige, enhver i forhold til det, som han har, så som at ^abespise de sultne, klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring, både åndeligt og timeligt i forhold til deres trang.

27 Og se til, at alt dette gøres med visdom og orden; for det forlanges ikke, at et menneske skal løbe ^ahurtigere, end det har styrke til. Og videre, det er nødvendigt, at han er flittig, så han derved kan vinde sejrprisen; derfor må alt gøres med orden.

28 Og jeg ønsker, at I skal huske, at hver den blandt jer,

som låner af sin næste, skal give det, som han låner, tilbage, sådan som han har aftalt, for ellers begår du synd; og måske vil du foranledige din næste til også at begå synd.

29 Og til slut, jeg kan ikke fortælle jer alt det, hvori I kan begå synd; for der er forskellige veje og måder, ja, så mange, at jeg ikke kan tælle dem.

30 Men så meget kan jeg sige jer, at hvis I ikke ^avogter jer selv og jeres ^btanker og jeres ^cord og jeres handlinger og iagttager Guds befalinger og vedbliver i troen på det, I har hørt angående Herrens komme, helt til jeres livs ende, må I fortabes. Og se, o menneske, husk dette, og gå ikke fortabt.

KAPITEL 5

De hellige bliver Kristi sønner og døtre ved tro – De kaldes derpå ved Kristi navn – Kong Benjamin formaner dem til at være standhaftige og urokkelige i gode gerninger. Omkring 124 f.Kr.

Og se, det skete, at da kong Benjamin således havde talt til sit folk, sendte han tjenere ud blandt dem, idet han ønskede at få at vide af sit folk, om de troede de ord, som han havde talt til dem.

2 Og de råbte alle med én røst og sagde: Ja, vi tror alle de ord,

23a L&P 56:16.

24a Mark 12:44.

25a L&P 56:17.

26a gs Vandre, vandre med Gud.

b Jakob 2:17–19.

c Zak 7:10;

Alma 1:27.

gs Almisser.

d Es 58:10–11;

L&P 104:17–18.

27a L&P 10:4.

30a Alma 12:14.

gs Vogte, vægter.

b Mark 7:18–23.

gs Tanker.

c Matt 15:18–20.

gs Blasfemi.

som du har talt til os; og vi ved også, at de er visse og sande som følge af Herren den Almægtiges Ånd, som har bevirket en mægtig "forandring i os, eller i vort hjerte, så vi ikke mere har tilbøjelighed til at gøre ^bondt, men til bestandigt at gøre godt.

3 Og vi har også selv ved Guds grænseløse godhed og hans Ånds tilkendegivelser set storslåede syner om det, der skal komme; og hvis det var nødvendigt, kunne vi profetere om alt.

4 Og det er den tro, som vi har haft på det, som vor konge har talt til os, der har bragt os til denne store kundskab, hvorved vi fryder os med så overordentlig stor glæde.

5 Og vi er villige til at indgå en "pagt med vor Gud om at gøre hans vilje og at være lydige mod hans befalinger i alt, hvad han vil befale os alle resten af vore dage, så vi ikke bringer en ^baldrig ophørende pinsel over os selv, sådan som der er blevet talt ved ^cenglen, så vi ikke skal drikke af Guds vredes bæger.

6 Og se, disse er de ord, som kong Benjamin ønskede af dem; og derfor sagde han til dem: I har talt de ord, som jeg ønskede, og den pagt, som I har sluttet, er en retfærdig pagt.

7 Og se, på grund af den pagt, I har sluttet, skal I kaldes Kristi ^abørn, hans sønner og hans døtre; for se, i dag har han født jer åndeligt; for I siger, at jeres ^bhjerte er forandret ved tro på hans navn; derfor er I ^cfødt af ham og er blevet hans ^asønner og døtre.

8 Og under denne betegnelse er I blevet ^afrie, og der er ^bikke nogen anden betegnelse, hvorved I kan blive gjort frie. Der er ikke givet noget andet ^cnavn, hvorved frelse bliver tilvejebragt; derfor ønsker jeg, at I skal ^apåtage jer Kristi navn, alle I, der har indgået pagten med Gud om, at I vil være lydige til jeres livs ende.

9 Og det skal ske, at hver den, som gør dette, skal blive fundet ved Guds højre hånd, for han skal kende det navn, som han kaldes ved; for han skal kaldes ved Kristi navn.

10 Og se, det skal ske, at hver den, som ikke påtager sig Kristi navn, skal kaldes ved et ^aandet navn; derfor finder han sig selv ved Guds ^bvenstre hånd.

11 Og jeg ønsker, at I også skal huske, at dette er det ^anavn, som jeg sagde, jeg ville give jer, og som aldrig skulle slettes, undtagen ved overtrædelse; pas

5 2a Alma 5:14.
 gs Født af Gud,
 født på ny.
 b Alma 19:33.
 5a Mosi 18:10.
 b Mosi 3:25–27.
 c Mosi 3:2.
 7a Mosi 27:24–26;
 Moses 6:64–68.
 gs Guds sønner

og døtre.
 b gs Hjerte.
 c Mosi 15:10–11.
 gs Født af Gud,
 født på ny.
 d L&P 11:30.
 8a Rom 6:18; Gal 5:1;
 Hel 14:30.
 b ApG 4:10, 12;
 Alma 21:9.

c Mosi 26:18.
 d ApG 11:26;
 Alma 46:15.
 10a Alma 5:38–39.
 b Matt 25:33.
 11a Mosi 1:11–12.
 gs Jesus Kristus – At
 påtage sig Jesu Kristi
 navn.

derfor på, at I ikke overtræder, så navnet ikke bliver slettet fra jeres hjerte.

12 Jeg siger jer, jeg ønsker, at I skal huske altid at ^abevare navnet skrevet i hjertet, så I ikke bliver fundet ved Guds venstre hånd, men at I hører og kender den røst, hvorved I skal kaldes, og også det navn, som han skal kalde jer ved.

13 For hvorledes ^akender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og er langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?

14 Og videre, tager en mand et æsel, der tilhører hans næste, og beholder det? Jeg siger jer: Nej, han vil end ikke tillade, at det græsser blandt hans flokke, men vil drive det bort og støde det ud. Jeg siger jer, at således skal det være med jer, hvis I ikke kender det navn, hvorved I kaldes.

15 Derfor ønsker jeg, at I skal være standhaftige og urokkelige, altid rige på gode gerninger, så Kristus, Herren, Gud den Almægtige, kan ^abesegle jer som sine, så I vil blive bragt til himlen, så I kan få evigtvarende frelse og evigt liv ved visdommen og kraften og retfærdigheden og barmhjertigheden i ham, der har ^bskabt alt i himlen og på jorden, og som er Gud over alting. Amen.

KAPITEL 6

Kong Benjamin nedskriver navnene på folket og udpeger præster til at undervise dem – Mosija regerer som retfærdig konge. Omkring 124–121 f.Kr.

Og se, kong Benjamin mente, at det var passende, at han efter at være blevet færdig med at tale til folket skulle ^anedskrive navnene på alle dem, der havde indgået en pagt med Gud om at holde hans befalinger.

2 Og det skete, at der ikke var én sjæl, bortset fra små børn, som ikke havde indgået pagten og havde påtaget sig Kristi navn.

3 Og videre, det skete, at da kong Benjamin var færdig med alt dette og havde indviet sin søn ^aMosija til at være hersker og konge over sit folk og havde givet ham hele ansvaret for rigets anliggender og også havde ^budpeget præster til at ^cundervise folket, så de derved kunne høre og kende Guds befalinger, og til at vække dem til erindring om den ^ded, som de havde aflagt, lod han mængden gå, og de vendte hver især efter slægtskab tilbage til deres eget hus.

4 Og ^aMosija begyndte at regere i sin fars sted. Og han begyndte at regere i sin alders tredivte år, hvilket i det hele

12a L&P 18:23–25.

13a Mosi 26:24–27.

15a gs Kaldelse og udvælgelse; Helliggørelse.

b Kol 1:16;

Mosi 4:2;

Alma 11:39.

6 1a L&P 128:8.

3a Mosi 1:10; 2:30.

b gs Ordinere.

c Alma 4:7.

d Mosi 5:5–7.

4a gs Mosija, Benjamins søn.

udgjorde omkring fire hundrede og seksoghalvfjerds år fra det ^btidspunkt, da Lehi forlod Jerusalem.

5 Og kong Benjamin levede tre år, og han døde.

6 Og det skete, at kong Mosija vandrede på Herrens veje og iagttog hans retsregler og hans lovbud og holdt hans befalinger i alt, hvad han befalede ham.

7 Og kong Mosija foranledigede sit folk til at dyrke jorden. Og han dyrkede også selv jorden, så han derved "ikke kom til at ligge sit folk til byrde, så han kunne gøre i overensstemmelse med det, som hans far havde gjort i alt. Og der var ingen strid blandt hele hans folk i et tidsrum af tre år.

KAPITEL 7

Ammon finder Lehi-Nefis land, hvor Limhi er konge – Limhis folk er i trældom under lamanitterne – Limhi beretter deres historie – En profet (Abinadi) havde vidnet om, at Kristus er altings Gud og Fader – De, der sår tilsølethed, høster hvirvelvinden, og de, der sætter deres lid til Herren, bliver udfriet. Omkring 121 f.Kr.

Og se, det skete, efter at kong Mosija havde haft vedvarende fred i et tidsrum af tre år, at han nærrede ønske om at få noget at vide om de mennesker, der "drog op for at bo i Lehi-Nefis land, eller i byen Lehi-Nefi; for hans folk havde intet hørt fra

dem fra det tidspunkt, de forlod ^bZarahemlas land, derfor trættede de ham med deres plagerier.

2 Og det skete, at kong Mosija tilstedte, at seksten af deres stærke mænd kunne drage op til Lehi-Nefis land for at forhøre sig angående deres brødre.

3 Og det skete, at de den næste dag begyndte at drage op, idet de med sig havde en vis Ammon, der var en stærk og mægtig mand og en efterkommer af Zarahemla; og han var også deres leder.

4 Og se, de kendte ikke den vej, de skulle rejse i ødemarken for at komme op til Lehi-Nefis land; derfor vandrede de mange dage i ødemarken, ja, i fyrre dage vandrede de.

5 Og da de havde vandret i fyrre dage, kom de til en høj, der ligger nord for "Shiloms land, og der slog de deres telte op.

6 Og Ammon tog tre af sine brødre med sig, og deres navne var Amaleki, Helem og Hem, og de drog ned i "Nefis land.

7 Og se, de mødte kongen over de folk, der var i Nefis land og i Shiloms land; og de blev omringet af kongens vagt og blev pågrebet og blev bundet og blev kastet i fængsel.

8 Og det skete, at da de havde været i fængsel i to dage, blev de atter ført frem for kongen, og deres bånd blev løst; og de stod for kongen og fik lov til, eller snarere blev befalet, at de skulle besvare de spørgsmål, som han ville stille dem.

4b 1 Ne 1:4.
7a 2 Kor 11:9.

7 1a Omni 1:27–30.
b Omni 1:13.

5a Mosi 9:6, 8, 14.
6a 2 Ne 5:8.

9 Og han sagde til dem: Se, jeg er "Limhi, søn af Noa, der var søn af Zeniff, der drog op fra Zarahemlas land for at arve dette land, der var deres fædres land, og som blev gjort til konge ved folkets stemme.

10 Og se, jeg vil gerne kende grunden til, at I var så dristige at komme nær byens mure, mens jeg selv befandt mig med mine vagter uden for porten?

11 Og se, af denne grund har jeg ladet jer bevare livet, så jeg kunne adspørge jer, ellers ville jeg have ladet mine vagter sende jer i døden. Det er jer tilladt at tale.

12 Og se, da Ammon så, at det var ham tilladt at tale, gik han frem og bøjede sig for kongen; og idet han atter rejste sig, sagde han: O konge, jeg er i dag Gud meget taknemlig for, at jeg endnu er i live, og at det er mig tilladt at tale; og jeg vil forsøge at tale med frimodighed,

13 for jeg er forvisset om, at hvis I havde kendt mig, ville I ikke have tilladt, at jeg skulle have båret disse reb. For jeg er Ammon og er efterkommer af "Zarahemla og er kommet op fra Zarahemlas land for at forhøre mig angående vore brødre, som Zeniff førte ud af det land.

14 Og se, det skete, efter at Limhi havde hørt Ammons ord, at han blev overordentlig glad og sagde: Nu ved jeg med vished, at mine brødre, der var i Zarahemlas land, endnu er i live. Og nu vil jeg fryde mig, og

i morgen vil jeg også lade mit folk fryde sig.

15 For se, vi er i trældom under lamanitterne, og vi bliver "beskattet med en skat, der er tung at bære. Og se nu, vore brødre vil udfri os af vor trældom eller af lamanitternes hænder, og vi vil være deres slaver; for det er bedre, at vi er nefitternes slaver end at betale skat til lamanitternes konge.

16 Og se, kong Limhi befalede sine vagter, at de ikke mere skulle holde Ammon eller hans brødre bundet, men lade dem drage til den høj, der var nord for Shilom og bringe deres brødre ind i byen, så de derved kunne spise og drikke og hvile sig efter deres rejses møje, for de havde lidt meget; de havde lidt sult, tørst og udmattelse.

17 Og se, det skete den næste dag, at kong Limhi sendte en proklamation ud til hele sit folk, så de derved kunne samle sig ved "templet for at høre de ord, som han ville tale til dem.

18 Og det skete, at da de havde samlet sig, at han talte til dem på denne vis og sagde: O, I mit folk, løft hovedet, og vær trøstet; for se, tiden er for hånden eller er ikke langt borte, da vi ikke længere skal være underkastet vore fjender til trods for vore mange kampe, der har været forgæves; dog er jeg vis på, at der endnu forestår en afgørende kamp.

19 Løft derfor hovedet, og fryd jer, og sæt jeres lid til "Gud, til den Gud, der var Abrahams,

9a Mosi 11:1.
13a Omni 1:12–15.

15a Mosi 19:15.
17a 2 Ne 5:16.

19a 2 Mos 3:6;
1 Ne 19:10.

Isaks og Jakobs Gud; og også den Gud, der ^bførte Israels børn ud af Egyptens land og foranledigede, at de gik gennem Det Røde Hav på tør grund og bespiste dem med ^c‘manna, for at de ikke skulle omkomme i ørkenen; og meget mere gjorde han for dem.

20 Og videre, den selv samme Gud har bragt vore fædre ^aud af Jerusalems land og har beskyttet og bevaret sit folk helt indtil nu; og se, det er på grund af vor syndighed og vore vederstyggeligheder, at han har bragt os i trældom.

21 Og I er alle i dag vidner på, at Zeniff, der blev gjort til konge over dette folk, han, som var ^aoverivrig efter at arve sine fædres land, blev derfor bedraget af kong Lamans snedighed og snuhed, han, som havde indgået en traktat med kong Zeniff og havde overladt besiddelserne af en del af landet i hans hænder, nemlig byen Lehi-Nefi og byen Shilom og landet deromkring –

22 og alt dette har han gjort med det ene formål at ^abringe dette folk til underkastelse eller i trældom. Og se, på dette tidspunkt betaler vi en skat til lamanitternes konge, der udgør halvdelen af vor majs og vor byg, ja, af alt vort korn af enhver art og halvdelen af tilvæksten i vore flokke og hjerde; og endog halvdelen af alt, hvad vi har

eller ejer, kræver lamanitternes konge af os, eller vort liv.

23 Og se, er det nu ikke tungt at bære? Og er denne vor trængsel ikke stor? Se, hvor stor grund vi har til at sørge.

24 Ja, jeg siger jer, store er de grunde, vi har til at sørge; for se, hvor mange af vore brødre er ikke blevet slået ihjel, og deres blod er blevet udgydt forgæves, og alt sammen på grund af ugudelighed.

25 For hvis dette folk ikke var faldet i overtrædelse, ville Herren ikke have tilladt, at dette store onde var kommet over dem. Men se, de ville ikke lytte til hans ord, men der opstod stridigheder blandt dem, ja, så meget at de endog udgød blod indbyrdes.

26 Og Herrens ^a“profet har de slået ihjel, ja, en mand, udvalgt af Gud, som foreholdt dem deres ugudelighed og vederstyggeligheder og profeterede om meget, der skulle komme, ja, endog om Kristi komme.

27 Og fordi han sagde til dem, at Kristus var ^aGud, altings Fader, og sagde, at han ville påtage sig et menneskes billede, og at det ville være det ^bbillede, efter hvilket mennesket blev skabt i begyndelsen; eller med andre ord, han sagde, at mennesket blev skabt efter ^cGuds billede, og at Gud skulle komme ned blandt menneskenes børn

19b 2 Mos 12:40–41;

Alma 36:28.

c 2 Mos 16:15, 35;

4 Mos 11:7–8;

Jos 5:12.

20a 1 Ne 2:1–4.

21a Mosi 9:1–3.

22a Mosi 10:18.

26a Mosi 17:12–20.

27a gs Gud,

Guddommen.

b 1 Mos 1:26–28;

Eter 3:14–17;

L&P 20:17–18.

c Mosi 13:33–34; 15:1–4.

og påtage sig kød og blod og gå omkring på jordens overflade.

28 Og se, fordi han sagde dette, sendte de ham i døden; og de gjorde meget mere, som nedkaldte Guds vrede over dem. Hvem kan derfor undre sig over, at de er i trældom, og at de bliver slået med svære trængsler?

29 For se, Herren har sagt: Jeg vil ikke "bistå mit folk på deres overtrædelses dag; men jeg vil spærre vejen for dem, så de ikke har fremgang; og deres gerninger skal være som en anstødssten for dem.

30 Og videre siger han: Hvis mit folk sår "tilsølethed, skal de ^bhøste avnerne deraf i hvirvelvinden; og virkningen deraf er gift.

31 Og videre siger han: Hvis mit folk sår tilsølethed, skal de høste "østenvinden, som bringer øjeblikkelig ødelæggelse.

32 Og se nu, Herrens løfte er opfyldt, og I bliver slået og plaget.

33 Men hvis I vil "vende jer til Herren med hjertets faste forsæt og sætte jeres lid til ham og tjene ham med al sindets flid, hvis I vil gøre det, vil han efter sin vilje og sit behag udfri jer af trældom.

KAPITEL 8

Ammon underviser Limhis folk – Han hører om de fireogtyve jereditiske plader – Gamle optegnelser kan

oversættes af seere – Ingen gave er større end det at være seer. Omkring 121 f.Kr.

Og det skete, efter at kong Limhi var færdig med at tale til sit folk, for han talte meget til dem, og kun lidt af det har jeg skrevet i denne bog, at han fortalte sit folk alt om deres brødre, der var i Zarahemlas land.

2 Og han lod Ammon stå frem foran mængden og fortælle dem om alt det, der var hændt deres brødre fra det tidspunkt, da Zeniff drog op fra landet, og lige til den tid da han selv kom op fra landet.

3 Og han forklarede dem også de sidste ord, som kong Benjamin havde lært dem, og forklarede dem for kong Limhis folk, så de kunne forstå alle de ord, som han talte.

4 Og det skete, at efter at han havde gjort alt dette, at kong Limhi lod mængden gå og lod dem vende tilbage, hver til sit eget hus.

5 Og det skete, at han lod de plader, der indeholdt "optegnelsen om hans folk fra det tidspunkt, da de forlod Zarahemlas land, blive bragt frem for Ammon, så han kunne læse dem.

6 Se, så snart Ammon havde læst optegnelsen, adspurgte kongen ham for at få at vide, om han kunne oversætte sprog, og Ammon fortalte ham, at det kunne han ikke.

29a 1 Sam 12:15;
2 Krøn 24:20.
30a gs Tilsølethed.

b Gal 6:7–8;
L&P 6:33.
gs Høst.

31a Jer 18:17; Mosi 12:6.
33a Morm 9:6.
8 5a Mosi 9–22.

7 Og kongen sagde til ham: Eftersom jeg var bedrøvet over mit folks trængsler, lod jeg treogfyrre af mine folk rejse ud i ødemarken, så de måske derved kunne finde Zarahemlas land, så vi måske kunne bøn-falde våre brødre om at udfri os af trældom.

8 Og de for vild i ødemarken i et tidsrum af mange dage, dog var de flittige og fandt ikke Zarahemlas land, men vendte tilbage til dette land efter at have rejst i et land mellem mange vande og efter at have opdaget et land, der var dækket af knogler fra mennesker og fra dyr og også dækket af ruiner af bygninger af enhver art, og efter at have opdaget et land, der havde været befolket af et folk, der var lige så talrigt som Israels hærskarer.

9 Og som et vidnesbyrd om, at det, som de havde sagt, er sandt, har de bragt "fireogtyve plader med tilbage, som er fyldt med indgravninger, og de er af rent guld.

10 Og se, de har også bragt "brynjer med, som er store, og de er af ^bbronze og af kobber og er helt ubeskadigede.

11 Og videre, de har bragt sværd med tilbage, men fæsterne på dem var forgået, og klingerne på dem var angrebet af rust; og der er ikke en eneste i landet, der er i stand til at oversætte det sprog eller de indgravninger, der er på

pladerne. Derfor sagde jeg til dig: Kan du oversætte?

12 Og jeg siger dig videre: Kender du til nogen, som kan oversætte? For jeg nærer ønske om, at disse optegnelser skal oversættes til vort sprog; for måske vil de give os en viden om en rest af det folk, som er blevet udryddet, og fra hvem disse optegnelser kom; eller måske vil de give os en viden om selve dette folk, som er blevet udryddet, og jeg nærer ønske om at kende årsagen til deres udryddelse.

13 Se, Ammon sagde til ham: Jeg kan helt sikkert fortælle dig, o konge, om en mand, der kan "oversætte optegnelserne; for han har noget, hvormed han kan se og oversætte alle optegnelser, der er fra gammel tid; og det er en gave fra Gud. Og de kaldes ^boversættere, og ingen kan se i dem, medmindre det bliver ham befalet, for at han ikke skal se efter det, som han ikke burde, og omkomme. Og hver den, der bliver befalet at se i dem, han kaldes ^cseer.

14 Og se, kongen over det folk, som er i Zarahemlas land, er den mand, som er blevet befalet at gøre dette, og som har denne høje gave fra Gud.

15 Og kongen sagde, at en seer er større end en profet.

16 Og Ammon sagde, at en seer er en åbenbarer og også en profet; og en gave, der er større, kan intet menneske have, medmindre han skulle besidde

9a Eter 1:1-2.
10a Eter 15:15.

^b Eter 10:23.
13a Mosi 28:10-17.

^b gs Urim og Tummim.
^c gs Seer.

Guds magt, hvilket intet menneske kan; dog kan et menneske have fået stor magt af Gud.

17 Men en seer kan kende til det, der er forgangent, og også til det, der skal komme, og ved dem skal alt åbenbares, eller snarere skal det, der er hemmeligt, blive givet til kende, og det, der er skjult, skal komme frem i lyset, og det, der ikke er kendt, skal blive gjort kendt ved dem, og ved dem skal også det blive gjort kendt, som ellers ikke kunne blive kendt.

18 Således har Gud sørget for et middel, så mennesket ved tro kan gøre mægtige mirakler; derfor bliver han til stor gavn for sine medmennesker.

19 Og se, da Ammon var færdig med at tale disse ord, frydede kongen sig overordentligt og gav tak til Gud, idet han sagde: Uden tvivl indeholder disse plader en "stor hemmelighed, og disse oversættere er uden tvivl blevet beredt med det formål at udfolde alle sådanne hemmeligheder for menneskenes børn.

20 O, hvor forunderlige er ikke Herrens gerninger, og hvor længe bærer han ikke over med sit folk; ja, og hvor blind og uigennemtrængelig er ikke menneskenes børns forstand; for de vil ikke søge visdom, ej heller ønsker de, at hun skal regere over dem!

21 Ja, de er som en vild flok, der flygter fra hyrden og

spreder sig og bliver jaget og bliver ædt af skovens rovdyr.

ZENIFFS OPTEGNELSE – En beretning om hans folk fra det tidspunkt, de forlod Zarahemlas land, indtil det tidspunkt, da de blev udfriet af lamaniternes hænder.

Omfatter kapitlerne 9 til og med 22.

KAPITEL 9

Zeniff leder en gruppe fra Zarahemla for tage Lehi-Nefis land i besiddelse – Lamaniternes konge tillader dem at arve landet – Der bliver krig mellem lamanitterne og Zeniffs folk. Omkring 200–187 f.Kr.

JEG, Zeniff, som er blevet oplært i hele nefitternes sprog og har haft kendskab til "Nefis land, eller til vore fædres første arveland, og som har været sendt ud som spion blandt lamanitterne, for at jeg måske kunne udspionere deres styrker, så vor hær kunne falde over dem og udrydde dem – men da jeg så det, der var godt hos dem, nærrede jeg ønske om, at de ikke skulle udryddes –

2 jeg stredes derfor med mine brødre i ødemarken, for jeg ønskede, at vor hersker skulle slutte en traktat med dem; men han, der var en streng og blodtørstig mand, befalede at jeg skulle slås ihjel; men jeg blev reddet ved udgydelse af meget blod, for far kæmpede mod far

og bror mod bror, indtil størstedelen af vor hær var blevet udryddet i ødemarken; og de af os, hvis liv blev skånet, vendte tilbage til Zarahemlas land for at give denne beretning til deres hustruer og deres børn.

3 Og dog samlede jeg, der var overivrig efter at arve vore fædres land, så mange, der nærrede ønske om at drage op for at tage landet i besiddelse, og begyndte igen på vor rejse ud i ødemarken for at drage op til landet; men vi blev slået med sult og svære trængsler, for vi var langsomme til at huske Herren vor Gud.

4 Alligevel slog vi efter mange dages vandring i ødemarken vore telte op på det sted, hvor vore brødre var blevet slået ihjel, hvilket var nær ved vore fædres land.

5 Og det skete, at jeg med fire af mine mænd atter gik ind i byen, ind til kongen, for at jeg kunne finde ud af kongens indstilling, og for at jeg måske kunne finde ud af, om jeg måtte drage ind med mit folk og i fred tage landet i besiddelse.

6 Og jeg gik ind til kongen, og han sluttede pagt med mig om, at jeg måtte tage Lehi-Nefis land og Shiloms land i besiddelse.

7 Og han befalede også, at hans folk skulle drage ud af landet, og jeg og mit folk drog ind i landet, så vi kunne tage det i besiddelse.

8 Og vi begyndte at bygge bygninger og at reparere byens

mure, ja, murene omkring byen Lehi-Nefi og byen Shilom.

9 Og vi begyndte at tilså jorden, ja, med alle slags frø, med frø af majs og af hvede og af byg og med neas og med sheum og med frø af alle slags frugter, og vi begyndte at mangfoldiggøre os og have fremgang i landet.

10 Se, det skyldtes kong Lamans snedighed og snuhed med henblik på at "bringe mit folk i trældom, at han gav afkald på landet, så vi kunne tage det i besiddelse.

11 Derfor skete det, at efter at vi havde boet i landet i et tidsrum af tolv år, at kong Laman begyndte at blive urolig for, at mit folk på en eller anden måde skulle vokse sig stærke i landet, og at de ikke kunne overvinde dem og bringe dem i trældom.

12 Se, de var et dovent og "afgudsdyrkende folk; derfor nærrede de ønske om at bringe os i trældom, så de kunne mæske sig ved vore hænders arbejde; ja, så de kunne tage for sig af kvæget på vore marker.

13 Derfor skete det, at kong Laman begyndte at ophidse sit folk, for at de skulle stride mod mit folk; derfor opstod der krige og stridigheder i landet.

14 For i det trettende år af min regeringstid i Nefis land, nede i den sydlige del af Shiloms land, faldt der, mens mit folk vandede og fodrede deres flokke og dyrkede deres jord, en talrig hærskaare af lamanitter over dem

og begyndte at slå dem ihjel og at bortrøve deres flokke og majs på deres marker.

15 Ja, og det skete, at de flygtede, alle, der ikke blev overmandet, ja, til byen Nefi og anmodede mig om beskyttelse.

16 Og det skete, at jeg bevæbnede dem med buer og med pile, med sværd og med sabler og med køller og med slynger og med alle slags våben, som vi kunne opfinde, og jeg og mit folk drog ud mod lamanitterne for at kæmpe.

17 Ja, i Herrens styrke drog vi ud for at kæmpe mod lamanitterne; for jeg og mit folk anråbte Herren indtrængende om, at han ville udfri os af vore fjenders hænder; for vi blev vakt til erindring om vore fædres udfrielse.

18 Og Gud "hørte vore råb og besvarede vore bønner; og vi drog ud i hans styrke; ja, vi drog ud mod lamanitterne, og på én dag og én nat slog vi tre tusinde og treogfyrre ihjel; vi slog dem, lige indtil vi havde drevet dem ud af landet.

19 Og jeg hjalp selv med mine egne hænder til med at begrave deres døde. Og se, til vor store sorg og beklagelse var to hundrede og nioghalvfjerds af vore brødre blevet slået ihjel.

KAPITEL 10

Kong Laman dør – Hans folk er vilde og grusomme og tror på falske

overleveringer – Zeniff og hans folk sejrer over dem. Omkring 187–160 f.Kr.

Og det skete, at vi igen begyndte at oprette riget, og at vi igen begyndte at tage landet i besiddelse i fred. Og jeg lod fremstille krigsvåben af enhver art, så jeg derved kunne have våben til mit folk til den tid, da lamanitterne igen ville komme op for at føre krig mod mit folk.

2 Og jeg satte vagter rundt omkring landet, så lamanitterne ikke igen uventet skulle falde over os og slå os ihjel; og således beskyttede jeg mit folk og mine flokke og sørgede for, at de ikke faldt i vore fjenders hænder.

3 Og det skete, at vi arvede vore fædres land i mange år, ja, i et tidsrum af toogtyve år.

4 Og jeg lod mændene dyrke jorden og avle alle slags "korn og alle slags frugt af enhver art.

5 Og jeg lod kvinderne spinde og arbejde og virke og lave alle slags fint linned, ja, og "klæde af enhver art, så vi kunne klæde vor nøgenhed; og således havde vi fremgang i landet – således havde vi vedvarende fred i landet i et tidsrum af toogtyve år.

6 Og det skete, at kong "Laman døde, og hans søn begyndte at regere i hans sted. Og han begyndte at ophidse sit folk til oprør mod mit folk; derfor begyndte de at forberede sig på krig og at komme op for at kæmpe mod mit folk.

7 Men jeg havde sendt mine

18a Mosi 29:20.
10 4a Mosi 9:9.

5a Alma 1:29.
6a Mosi 9:10–11; 24:3.

spioner ud rundt omkring i "Shemlons land, for at jeg måske kunne opdage deres forberedelser, så jeg kunne være på vagt over for dem, så de ikke skulle falde over mit folk og udrydde dem.

8 Og det skete, at de kom op mod den nordlige del af Shiloms land med deres talrige hærskarer, mænd, "bevæbnet med ^bbuer og med pile og med sværd og med sabler og med sten og med slynger; og de havde raget hovedet, så de var nøgne; og de havde et læderbælte spændt om lænderne.

9 Og det skete, at jeg foranledigede, at mit folks kvinder og børn skulle skjules i ødemarken; og jeg foranledigede også, at alle de af mine gamle mænd, som kunne bære våben, og ligeledes alle de af mine unge mænd, som var i stand til at bære våben, skulle samles for at drage ud for at kæmpe mod lamanitterne; og jeg stillede dem op i deres formationer, hver mand efter sin alder.

10 Og det skete, at vi drog op for at kæmpe mod lamanitterne; og jeg, selv jeg i min høje alder, drog op for at kæmpe mod lamanitterne. Og det skete, at vi drog op i Herrens "styrke for at kæmpe.

11 Se, lamanitterne kendte intet til Herren eller til Herrens styrke, derfor stolede de på deres egen styrke. Dog var de

et stærkt folk, hvad menneskelig styrke angår.

12 De var et "vildt og grusomt og et blodtørstigt folk, der troede på deres fædres ^boverlevering, der er som følger – de troede, at de blev drevet ud af Jerusalems land på grund af deres fædres syndighed, og at de blev forurettet i ørkenen af deres brødre, og at de også blev forurettet, mens de krydsete havet;

13 og videre, at de blev forurettet, mens de var i deres "første arveland, efter at de havde krydset havet, og alt dette, fordi Nefi var mere trofast i at holde Herrens befalinger – derfor blev han ^bbegunstiget af Herren, for Herren hørte hans bønner og besvarede dem, og han tog ledelsen af deres rejse i ørkenen.

14 Og hans brødre var vrede på ham, fordi de ikke "forstod Herrens måde at handle på; de var også ^bvrede på ham på vandene, fordi de forhædede hjertet mod Herren.

15 Og videre, de var vrede på ham, da de var kommet til det forjættede land, fordi de sagde, at han havde taget "ledelsen af folket ud af deres hænder; og de forsøgte at dræbe ham.

16 Og videre, de var vrede på ham, fordi han var draget ud i ørkenen, sådan som Herren havde befalet ham, og havde taget de "optegnelser, som var

7a Mosi 11:12.
8a Jar 1:8.
b Alma 3:4–5.
10a cs Tillid.

12a Alma 17:14.
b 2 Ne 5:1–3.
13a 1 Ne 18:23.
b 1 Ne 17:35.

14a 1 Ne 15:7–11.
b 1 Ne 18:10–11.
15a 2 Ne 5:3.
16a 2 Ne 5:12.

indgraveret på bronzepladerne, med, for de sagde, at han havde ^bberøvet dem.

17 Og således har de lært deres børn, at de skal hade dem, og at de skal myrde dem, og at de skal berøve og plyndre dem og gøre alt, hvad de kan, for at udrydde dem; derfor har de et evigt had til Nefis børn.

18 Af selv samme grund har kong Laman med sin snedighed og løgnagtige snuhed og sine gyldne løfter bedraget mig, så jeg har ført dette mit folk op til dette land, så de kan udrydde dem; ja, og vi har lidt disse mange år i landet.

19 Og se, efter at jeg, Zeniff, havde fortalt mit folk alt dette om lamanitterne, opmuntrede jeg dem til at drage ud for at kæmpe af alle deres kræfter, idet de satte deres lid til Herren; derfor stred vi mod dem, ansigt til ansigt.

20 Og det skete, at vi igen drev dem ud af vort land; og vi slog dem ihjel under en stor nedslagtning, ja, så mange at vi ikke talte dem.

21 Og det skete, at vi igen vendte tilbage til vort eget land, og mit folk begyndte igen at passe deres flokke og at dyrke deres jord.

22 Og se, jeg, der er gammel, overdrog riget til en af mine sønner; derfor siger jeg ikke mere. Og måtte Herren velsigne mit folk. Amen.

KAPITEL 11

Kong Noa regerer i ugudelighed – Han svælger i løssluppet levned med sine hustruer og medhustruer – Abinadi profeterer, at folket vil blive ført i trældom – Kong Noa stræber ham efter livet. Omkring 160–150 f.Kr.

Og se, det skete, at Zeniff overdrog riget til Noa, en af sine sønner; derfor begyndte Noa at regere i hans sted; og han vandrede ikke på sin fars veje.

2 For se, han holdt ikke Guds befalinger, men han vandrede efter sit eget hjertes ønsker. Og han havde mange hustruer og ^amedhustruer. Og han ^bfik sit folk til at begå synd og gøre det, der var vederstyggeligt i Herrens øjne. Ja, og de begik ^cutugtigheder og al slags ugudelighed.

3 Og han pålagde dem en skat på en femtedel af alt det, de ejede, en femtedel af deres guld og af deres sølv og en femtedel af deres ^aziff og af deres kobber og af deres bronze og deres jern og en femtedel af deres fedekvæg og også en femtedel af al deres korn.

4 Og alt dette tog han for at forsørge sig selv og sine hustruer og sine medhustruer og også sine præster og deres hustruer og deres medhustruer; således havde han forandret rigets anliggender.

16b Alma 20:10, 13.
11 2a Jakob 3:5.
b 1 Kong 14:15–16;
Mosi 29:31.

c 2 Ne 28:15.
3a HEB beslægtede ord:
tillægsord,
»skinnende«;

udsagnsord, »at belægge eller plettere med metal«.

5 For han afsatte alle de præster, der var blevet indviet af hans far, og indviede nye i deres sted, sådanne som var indbildske i hjertets stolthed.

6 Ja, og således blev de understøttet i deres dovenskab og i deres afgudsdyrkelse og i deres utugtigheder af de skatter, som kong Noa havde pålagt sit folk; således arbejdede folket overordentlig meget for at understøtte ugudeligheden.

7 Ja, og også de blev afgudsdyrkende, fordi de blev bedraget af kongens og præsternes tomme og smigrende ord; for de talte smigrende ord til dem.

8 Og det skete, at kong Noa byggede mange elegante og rummelige bygninger; og han prydede dem med fint træarbejde og med alle slags kostbarheder af guld og af sølv og af jern og af bronze og af ziff og af kobber;

9 og han byggede sig også et rummeligt palads og en trone midt i det, alt sammen var af fint træ og var prydet med guld og sølv og med kostbarheder.

10 Og han foranledigede også, at hans håndværkere skulle udføre al slags fint arbejde af fint træ og af kobber og af bronze indenfor templets mure.

11 Og de siddepladser, der var beregnet til højpræsterne, og som var anbragt over alle de andre siddepladser, prydede han med rent guld; og han lod et brystværn bygge foran dem,

som de kunne hvile deres leger og deres arme på, mens de talte løgnagtige og tomme ord til hans folk.

12 Og det skete, at han byggede et tårn nær ved templet, ja, et meget højt tårn, endog så højt, at han kunne stå på toppen af det og se ud over Shiloms land og ligeså Shemlons land, som lamanitterne havde taget i besiddelse; og han kunne endog se ud over hele landet deromkring.

13 Og det skete, at han lod mange bygninger bygge i landet Shilom; og han lod et stort tårn bygge på den høj nord for landet Shilom, som havde været et tilflugtssted for Nefis børn på det tidspunkt, de flygtede ud af landet; og således gjorde han med de rigdomme, som han fik ved beskatningen af sit folk.

14 Og det skete, at han kastede sit hjerte på sine rigdomme, og han tilbragte sin tid i løsslupent levned med sine hustruer og sine medhustruer; og på samme måde tilbragte hans præster også deres tid med skøger.

15 Og det skete, at han plantede vingårde overalt i landet; og han byggede vinperser og lavede vin i overflod; og derfor blev han vindrunker og ligeledes hans folk.

16 Og det skete, at lamanitterne begyndte at falde over hans folk, i små grupper, og at slå dem ihjel på deres marker, og mens de vogtede deres flokke.

17 Og kong Noa sendte vagter ud omkring i landet for at holde dem borte; men han sendte ikke et tilstrækkeligt antal, og lamanitterne faldt over dem og dræbte dem og drev mange af deres flokke ud af landet; således begyndte lamanitterne at slå dem ihjel og at udøve deres had mod dem.

18 Og det skete, at kong Noa sendte sine hære mod dem, og de blev drevet tilbage, eller de drev dem tilbage for en tid; derfor vendte de tilbage og frydede sig ved deres rov.

19 Og se, på grund af denne store sejr blev de indbildske i hjertets stolthed; de "pralede af deres egen styrke, idet de sagde, at halvtreds af dem kunne stå sig imod tusinder af lamanitter; og således pralede de og frydede sig ved blod og ved at udgyde deres brøders blod, og det på grund af deres konges og præsters ugudelighed.

20 Og det skete, at der var en mand blandt dem, hvis navn var "Abinadi; og han gik ud blandt dem og begyndte at profetere, idet han sagde: Se, så siger Herren, og således har han befalet mig, idet han sagde: Gå ud og sig til dette folk, at så siger Herren: Ve dette folk, for jeg har set deres vederstyggeligheder og deres ugudelighed og deres utugtigheder, og medmindre de omvender sig, vil jeg hjemsege dem i min vrede.

21 Og medmindre de omvender sig og vender sig til Herren deres Gud, se, da vil jeg overgive dem i deres fjenders hænder, ja, og de skal blive bragt i "trældom, og de skal blive plaget ved deres fjenders hånd.

22 Og det skal ske, at de skal vide, at jeg er Herren deres Gud og er en "nidkær Gud, der hjem søger mit folks syndighed.

23 Og det skal ske, at medmindre dette folk omvender sig og vender sig til Herren deres Gud, skal de blive bragt i trældom; og ingen, undtagen Herren, Gud den Almægtige, skal udfri dem.

24 Ja, og det skal ske, at når de anråber mig, vil jeg være "sen til at høre deres råb, ja, og jeg vil tillade dem at blive slået af deres fjender.

25 Og medmindre de omvender sig i sæk og aske og indtrængende anråber Herren deres Gud, vil jeg ikke "høre deres bønner, ej heller vil jeg udfri dem af deres trængsler; og så siger Herren, og således har han befalet mig.

26 Se, det skete, at da Abinadi havde talt disse ord til dem, blev de vrede på ham og forsøgte at berøve ham livet; men Herren udfriede ham af deres hænder.

27 Se, da kong Noa havde hørt om de ord, som Abinadi havde talt til folket, blev også han vred, og han sagde: Hvem er Abinadi, at jeg og mit folk skal dømmes

19a L&P 3:4.
 gs Stolthed.
 20a gs Abinadi.
 21a Mosi 12:2; 20:21;

21:13–15; 23:21–23.
 22a 2 Mos 20:5;
 5 Mos 6:15;
 Mosi 13:13.

24a Mika 3:4;
 Mosi 21:15.
 25a Es 1:15; 59:2.

af ham; eller "hvem er den Herre, der skal bringe så stor trængsel over mit folk?

28 Jeg befaler jer at bringe Abinadi herhen, så jeg kan slå ham ihjel, for han har sagt dette for at ophidse mit folk til vrede, den ene mod den anden, og for at skabe stridigheder blandt mit folk; derfor vil jeg slå ham ihjel.

29 Se, folkets øjne var ^aforblindede; derfor ^bforhærdede de hjertet mod Abinadis ord, og de forsøgte fra den tid af at gribe ham. Og kong Noa forhærdede sit hjerte mod Herrens ord, og han omvendte sig ikke fra sine onde gerninger.

KAPITEL 12

Abinadi bliver fængslet for at profetere om folkets udryddelse og kong Noas død – De falske præster citerer skrifterne og foregiver at holde Moseloven – Abinadi begynder at lære dem de ti bud. Omkring 148 f.Kr.

Og det skete, at efter et tidsrum af to år, at Abinadi kom blandt dem i forklædning, så de ikke kendte ham, og begyndte at profetere blandt dem, idet han sagde: Således har Herren befale mig, idet han sagde: Abinadi, drag ud og profetér for dette mit folk; for de har forhærdet hjertet mod mine ord; de har

ikke omvendt sig fra deres onde gerninger; derfor vil jeg ^ahjem-søge dem i min vrede, ja, i min rasende vrede vil jeg hjem-søge dem i deres syndighed og deres vederstyggeligheder.

2 Ja, ve denne slægt! Og Herren sagde til mig: Stræk din hånd ud og profetér, idet du siger: Så siger Herren: Det skal ske, at denne slægt på grund af deres syndighed skal blive bragt i ^atrældom og skal blive slået på ^bkinden, ja, og skal blive drevet af mennesker og skal blive slået ihjel, og luftens gribbe og hundene, ja, og de vilde rovdyr, skal æde deres kød.

3 Og det skal ske, at kong Noas ^aliv ikke skal regnes for mere end en klædning i en hed ^bovn; for han skal vide, at jeg er Herren.

4 Og det skal ske, at jeg vil slå dette mit folk med svære trængsler, ja, med hungersnød og med ^apest; og jeg vil give dem anledning til at ^bhyle hele dagen lang.

5 Ja, og jeg vil foranledige, at de får bundet ^abyrder på deres rygge, og de skal drives af sted som et stumt æsel.

6 Og det skal ske, at jeg vil sende hagl blandt dem, og den skal slå dem; og de skal også blive slået med ^aøstenvinden; og ^binsekter skal også forpeste deres land og fortære deres korn.

7 Og de skal blive slået med en

27a 2 Mos 5:2;
Mosi 12:13.

29a Moses 4:4.
^b Alma 33:20;
Eter 11:13.

12 1a Es 65:6.

2a Mosi 11:21; 20:21;
21:13–15; 23:21–23.

^b Mosi 21:3–4.
3a Mosi 12:10.
^b Mosi 19:20.
4a L&P 97:26.

^b Mosi 21:9–10.

5a Mosi 21:3.

6a Jer 18:17;
Mosi 7:31.

^b 2 Mos 10:1–12.

stor pest – og alt dette vil jeg gøre på grund af deres "syndighed og vederstyggeligheder.

8 Og det skal ske, at medmindre de omvender sig, vil jeg helt "udrydde dem fra jordens overflade; dog skal de efterlade sig en ^boptegnelse, og jeg vil bevare dem for andre folkeslag, som skal tage landet i besiddelse; ja, alt dette vil jeg gøre, for at jeg kan afsløre dette folks vederstyggeligheder for andre folkeslag. Og meget profeterede Abinadi mod dette folk.

9 Og det skete, at de blev vrede på ham; og de greb ham og bar ham bunden frem for kongen og sagde til kongen: Se, vi har ført en mand frem for dig, som har profeteret ondt om dit folk og siger, at Gud vil udrydde dem.

10 Og han profeterer også ondt om dit liv og siger, at dit liv skal være som en klædning i en ovn med ild.

11 Og videre, han siger at du skal være som et strå, ja, som et tørt strå på marken, der bliver rendt over ende af dyrene og trådt under fode.

12 Og videre, han siger, at du skal være som blomsterne på en tidsel, der, når den er helt moden, føres ud over hele landets overflade, hvis vinden blæser. Og han foregiver, at Herren har talt det. Og han siger, at alt dette skal komme over dig, medmindre du omvender dig, og det på grund af din syndighed.

13 Og se, o konge, hvad

grufuldt ondt har du gjort, eller hvilke store synder har dit folk begået, at vi skulle blive dømt skyldige af Gud eller dømt af denne mand?

14 Og se, o konge, se, vi er skyldfri, og du, o konge, har ikke syndet; derfor har denne mand løjet om dig, og han har profeteret forgæves.

15 Og se, vi er stærke, vi skal ikke komme i trældom eller blive taget til fange af vore fjender; ja, og du har haft fremgang i landet, og du skal fortsat have fremgang.

16 Se, her er manden, vi overgiver ham i dine hænder; du kan gøre med ham, som du finder for godt.

17 Og det skete, at kong Noa foranledigede, at Abinadi skulle kastes i fængsel; og han befalede, at "præsterne skulle forsamle sig, så han kunne holde råd med dem om, hvad han skulle gøre med ham.

18 Og det skete, at de sagde til kongen: Bring ham herhen, så vi kan udspørge ham; og kongen befalede, at han skulle bringes frem for dem.

19 Og de begyndte at udspørge ham, for at de kunne få ham til at modsige sig selv, så de derved kunne have noget at beskyldte ham for; men han svarede dem frimodigt og modstod alle deres spørgsmål, ja, til deres forbavselse, for han "modstod dem i alle deres spørgsmål og bragte dem til tavshed i alle deres ord.

20 Og det skete, at en af dem

7a L&P 3:18.
8a Alma 45:9–14.

^b Morm 8:14–16.
17a Mosi 11:11.

19a L&P 100:5–6.

sagde til ham: Hvad betyder de ord, som er skrevet, og som vore fædre har forkyndt, og som lyder:

21 "Hvor herlige på bjergene er ikke fødderne af ham, som bringer gode tidender, som forkyn-der fred, som bringer gode tidender om godt, som forkyn-der frelse, som siger til Zion: Din Gud regerer.

22 Dine vægtene skal opløfte røsten, med forenet røst skal de synge, for de skal med egne øjne se, når Herren genrejser Zion.

23 Bryd ud i glæde, syng sammen, I Jerusalems øde steder; for Herren har trøstet sit folk, han har forløst Jerusalem.

24 Herren har blottet sin hellige "arm for øjnene af alle folkeslagene, og alle jordens ender skal se vor Guds frelse?

25 Og se, Abinadi sagde til dem: Er I "præster og foregiver at undervise dette folk og at forstå profetiens ånd og ønsker dog at få at vide af mig, hvad dette betyder?

26 Jeg siger jer: Ve jer, fordi I fordrejer Herrens veje! For hvis I forstår dette, så har I ikke undervist i det; derfor har I fordrejet Herrens veje.

27 I har ikke brugt "hertet til at forstå; derfor har I ikke været vise. Hvad lærer I da dette folk?

28 Og de sagde: Vi lærer dem Moseloven.

29 Og videre sagde han til dem: Hvis I lærer dem "Mose-loven, hvorfor holder I den så ikke? Hvorfor lader I hertet blive optaget af rigdomme? Hvorfor begår I ^butugtigheder og spilder jeres kræfter på skø-ger, ja, og får dette folk til at begå synd, så Herren har grund til at sende mig for at profetere mod dette folk, ja, en stor ulykke mod dette folk?

30 Ved I ikke, at jeg taler sand-heden? Jo, I ved, at jeg taler sandheden; og I burde skælv for Gud.

31 Og det skal ske, at I skal blive slået for jeres syndighed, for I har sagt, at I lærer dem Moseloven. Og hvad ved I om Moseloven? "Bliver frelse tilve-jebragt ved Moseloven? Hvad siger I?

32 Og de svarede og sagde, at frelse blev tilvejebragt ved Moseloven.

33 Men se, Abinadi sagde til dem: Jeg ved, at hvis I holder Guds befalinger, skal I blive frelst; ja, hvis I holder de befalinger, som Herren gav til Moses på "Sinajs bjerg, da han sagde:

34 "Jeg er Herren din Gud, som har ^bbragt dig ud af Egyptens land, ud af trællehuset.

35 Du må ikke have nogen "anden Gud end mig.

36 Du må ikke lave dig noget udskåret gudebillede eller noget afbillede af noget som helst

21a Es 52:7–10;
Nah 2:1.

24a 1 Ne 22:11.

25a Mosi 11:5.

27a gs Forståelse.

29a gs Moseloven.

b gs Ægteskabsbrud.

31a Mosi 3:15; 13:27–32;

Alma 25:16.

33a 2 Mos 19:9, 16–20;

Mosi 13:5.

34a 2 Mos 20:2–4.

b 2 Mos 12:51;

1 Ne 17:40;

Mosi 7:19.

35a Hos 13:4.

gs Afgudsdyrkelse.

oppe i himlen, eller noget, som er nede på jorden.

37 Nu sagde Abinadi til dem: Har I holdt alt dette? Jeg siger jer: Nej, det har I ikke. Og har I "lært dette folk, at de skulle holde alt dette? Jeg siger jer: Nej, det har I ikke.

KAPITEL 13

Abinadi bliver beskyttet af guddommelig magt – Han underviser i de ti bud – Frelse tilvejebringes ikke ved Moseloven alene – Gud selv vil foretage en forsoning og forløse sit folk. Omkring 148 f.Kr.

Og se, da kongen havde hørt disse ord, sagde han til sine præster: Bort med denne karl, og slå ham ihjel, for hvad har vi at gøre med ham, for han er gal.

2 Og de stod frem og forsøgte at lægge hånd på ham; men han modstod dem og sagde til dem:

3 Rør mig ikke, for Gud skal slå jer, hvis I lægger hånd på mig, for jeg har ikke fremført det budskab, som Herren har sendt mig for at fremføre; ej heller har jeg sagt jer det, som I "forlangte, at jeg skulle sige; derfor vil Gud ikke tillade, at jeg bliver slået ihjel på dette tidspunkt.

4 Men jeg må opfylde de befalinger, hvormed Gud har befalet mig; og fordi jeg har sagt jer sandheden, er I vrede på mig. Og videre, fordi jeg har talt Guds ord, har I bedømt mig til at være gal.

5 Se, det skete, efter at Abinadi havde talt disse ord, at kong Noas folk ikke turde lægge hånd på ham, for Herrens Ånd var over ham; og hans ansigt "strålede med overordentlig stærk glans, ligesom Moses' gjorde, mens han var på Sinajs bjerg, mens han talte med Herren.

6 Og han talte med "magt og myndighed fra Gud; og han fortsatte sine ord, idet han sagde:

7 I ser, at I ikke har magt til at slå mig ihjel, derfor fuldfører jeg mit budskab. Ja, og jeg fornemmer, at det "skærer jer i hjertet, fordi jeg siger sandheden om jeres syndighed.

8 Ja, og mine ord fylder jer med forundring og forbløffelse og med vrede.

9 Men jeg fuldfører mit budskab; og derefter betyder det intet, hvor jeg går hen, blot jeg bliver frelst.

10 Men så meget siger jeg til jer: Hvad I gør med mig herefter skal være et "sindbillede på og en skygge af det, der skal komme.

11 Og nu jeg læser resten af Guds "befalinger for jer, for jeg fornemmer, at de ikke står skrevet i hjertet; jeg fornemmer, at I har udtænkt og undervist i ugudelighed i størstedelen af jeres liv.

12 Og se, I husker, at jeg sagde til jer: Du må ikke lave dig noget udskåret gudebillede eller noget afbillede af noget, som er oppe

37a Mosi 13:25–26.

13 3a Mosi 12:20–24.

5a 2 Mos 34:29–35.

6a gs Magt.

7a 1 Ne 16:2.

10a Mosi 17:13–19;

Alma 25:10.

11a 2 Mos 20:1–17.

i himlen, eller som er nede på jorden, eller som er i vandet under jorden.

13 Og videre: Du må ikke bøje dig for dem eller dyrke dem, for jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud, der straffer fædres syndighed på børnene indtil tredje og fjerde slægtled efter dem, der hader mig,

14 og viser barmhjertighed mod tusinder af dem, der elsker mig og holder mine befalinger.

15 Du må ikke misbruge Herren din Guds navn, for Herren vil ikke lade den være skyldfri, der misbruger hans navn.

16 Husk "sabbatsdagen, at holde den hellig.

17 I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning;

18 men på den syvende dag, Herren din Guds sabbat, må du ikke gøre noget arbejde, hverken du selv eller din søn eller din datter, din træl eller din trælkvind eller dit kvæg eller din fremmede, som er inden dine porte.

19 For på "seks dage skabte Herren himlen og jorden og havet og alt, hvad de rummer; derfor har Herren velsignet sabbatsdagen og helliget den.

20 "Ær din far og din mor, for at dine dage må blive mange i det land, som Herren, din Gud, giver dig.

21 Du må ikke begå "drab.

22 Du må ikke begå "ægteskabsbrud. Du må ikke ^bstjæle.

23 Du må ikke aflægge "falsk vidnesbyrd mod din næste.

24 Du må ikke "begære din næstes hus. Du må ikke begære din næstes hustru eller hans træl eller hans trælkvind eller hans okse eller hans æsel eller noget som helst, som er din næstes.

25 Og det skete, efter at Abinadi havde afsluttet disse ord, at han sagde til dem: Har I lært dette folk, at de skulle bestræbe sig på at gøre alt dette for at holde disse befalinger?

26 Jeg siger jer: Nej, for hvis I havde, ville Herren ikke have fået mig til at stå frem og profetere ulykke over dette folk.

27 Og se, I har sagt, at frelse tilvejebringes ved Moseloven. Jeg siger jer, at det er nødvendigt, at I endnu holder "Moseloven; men jeg siger jer, at den tid skal komme, da det ^bikke længere vil være nødvendigt at holde Moseloven.

28 Og endvidere siger jeg til jer, at "frelse ikke tilvejebringes ved ^bloven alene; og var det ikke for den "forsoning, som Gud selv skal foretage for sit folks synder og syndighed, så måtte de dog, på trods af Moseloven, uundgåeligt fortabes.

29 Og se, jeg siger jer, at det var nødvendigt, at der skulle gives Israels børn en lov, ja,

16a gs Sabbatsdagen.

19a 1 Mos 1:31.

20a Mark 7:10.

21a Matt 5:21–22;

L&P 42:18.

gs Mord.

22a gs Ægteskabsbrud.

b gs Stjæle.

23a Ordsp 24:28.

gs Løgn.

24a gs Begære.

27a gs Moseloven.

b 3 Ne 9:19–20; 15:4–5.

28a Gal 2:16.

gs Forløse; Frelse.

b Gal 2:21;

Mosi 3:14–15;

Alma 25:15–16.

c gs Forsoning.

endog en meget "streng lov; for de var et stivnakket folk, ^bhurtige til at gøre misgerninger og langsomme til at huske Herren deres Gud;

30 derfor blev der givet dem en "lov, ja, en lov med skikke og med ^bordinancer, en lov, som de skulle "iagttage strengt fra dag til dag for at holde dem i erindring om Gud og deres pligt mod ham.

31 Men se, jeg siger jer, at alt dette var "sindbilleder på det tilkommende.

32 Og se, forstod de loven? Jeg siger jer: Nej, de forstod ikke alle loven, og det var på grund af deres hjertes hårdhed; for de forstod ikke, at ingen kunne blive frelst, "undtagen ved Guds forløsning.

33 For se, profeterede Moses ikke for dem om Messias' komme, og om at Gud skulle forløse sit folk? Jo, og endog "alle de profeter, der har profeteret lige siden verden begyndte, har de ikke talt mere eller mindre om dette?

34 Har de ikke sagt, at "Gud selv skulle komme ned blandt menneskenes børn og påtage sig et menneskes skikkelse og gå omkring med mægtig kraft på jordens overflade?

35 Ja, og har de ikke også sagt, at han skulle tilvejebringe de dødes "opstandelse, og at han

selv skulle blive undertrykt og plaget?

KAPITEL 14

Esajas taler messiansk – Messias' ydmygelse og lidelser fremstilles – Han bringer sin sjæl som et offer for synd og går i forbøn for overtrædere – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 53. Omkring 148 f.Kr.

JA, siger Esajas ikke: Hvem troede på vor beretning, og for hvem bliver Herrens arm åbenbart?

2 For han skal skyde op for ham som en spæd plante og som et rodsrud af tør jord; han har ingen fremtræden eller pragt; og når vi ser ham, er der ingen skønhed, at vi skulle drages mod ham.

3 Han er foragtet og forkastet af mennesker, en sorgernes mand og kendt med lidelse, og vi skjulte vort ansigt for ham; han var foragtet, og vi regnede ham ikke for noget.

4 Han har visselig "båret vor ^blidelse og båret vore sorger; dog regnede vi ham for ramt, slået af Gud og plaget.

5 Men han blev gennemboret for vore "overtrædelser, han blev knust for vor syndighed; de straffe, der gav os fred, dem led han; og ved hans sår bliver vi ^bhelbredt.

29a Jos 1:7–8.

b Alma 46:8.

30a 2 Mos 20.

b gs Ordinancer.

c Jakob 4:5.

31a Mosi 16:14;

Alma 25:15.

gs Symbolik.

32a 2 Ne 25:23–25.

33a 1 Ne 10:5;

Jakob 4:4; 7:11.

34a Mosi 7:27; 15:1–3.

gs Gud,

Guddommen.

35a Es 26:19;

2 Ne 2:8.

14 4a Alma 7:11–12.

b Matt 8:17.

5a Mosi 15:9;

Alma 11:40.

b 1 Pet 2:24–25.

6 Vi er alle faret vild som "får; vi har vendt os hver sin vej; og Herren har lagt al vor syndighed på ham.

7 Han blev undertrykt, og han blev plaget, dog åbnede "han ikke sin mund; han føres som et ^blam til slagtning, og som et får, der hos sine fåreklippere er stumt, således åbnede han ikke sin mund.

8 Han blev taget fra fængsel og fra dom; og hvem skal tale om hans slægt. For han blev revet bort fra de levendes land; for mit folks overtrædelser blev han ramt.

9 Og han fandt sin grav blandt ugudelige og hos den "rige i døden, skønt han intet ^bondt havde gjort, ej heller fandtes der nogen svig i hans mund.

10 Dog behagede det Herren at knuse ham; han har voldt ham bedrøvelse; når du bringer hans sjæl som et offer for skyld, skal han se sine "efterkommere, han skal forlænge sine dage, og Herrens vilje skal lykkes ved hans hånd.

11 Han skal se sin sjæls møje og skal være tilfreds; ved sin kundskab skal min retfærdige tjener retfærdiggøre mange; for han skal "bære deres syndighed.

12 Derfor vil jeg give ham en del med de store, og han skal dele byttet med de mægtige; fordi han har udøst sin sjæl til døden; og han blev regnet blandt overtræderne; og han bar manges synder og gik i "forbøn for overtræderne.

KAPITEL 15

Sådan er Kristus både Faderen og Sønnen – Han vil gå i forbøn og bære sit folks overtrædelser – De og alle de hellige profeter er hans efterkommere – Han tilvejebringer opstandelsen – Små børn har evigt liv. Omkring 148 f.Kr.

Og nu sagde Abinadi til dem: Jeg ønsker, at I skal forstå, at "Gud selv skal komme ned blandt menneskenes børn og skal ^bforløse sit folk.

2 Og fordi han "bor i kødet, skal han kaldes Guds Søn, og da han har underkastet kødet Faderens vilje, er han ^bFaderen og Sønnen –

3 Faderen, "fordi han blev ^bundfanget ved Guds kraft; og Sønnen på grund af kødet; således bliver han Faderen og Sønnen –

6a Matt 9:36;
2 Ne 28:14;
Alma 5:37.
7a Mark 15:3.
gs Jesus Kristus.
b gs Guds lam; Påske,
den jødiske.
9a Matt 27:57–60;
Mark 15:27, 43–46.
gs Josef fra Arimatæa.
b Joh 19:4.

10a Mosi 15:10–13.
11a 3 Mos 16:21–22;
1 Pet 3:18;
L&P 19:16–19.
12a 2 Ne 2:9;
Mosi 15:8;
Moro 7:27–28.
15 1a 1 Tim 3:16;
Mosi 13:33–34.
gs Jesus Kristus.
b gs Forløse.

2a Mosi 3:5; 7:27;
Alma 7:9–13.
b Es 64:7;
Joh 10:30; 14:8–10;
Mosi 5:7;
Alma 11:38–39;
Eter 3:14.
3a L&P 93:4.
b Luk 1:31–33;
Mosi 3:8–9;
Alma 7:10; 3 Ne 1:14.

4 og de er ^aén Gud, ja, selve himlens og jordens ^bevige ^cFader.

5 Og således, ved at kødet bliver underkastet Ånden – eller Sønnen Faderen, da de er én Gud – ^alider han fristelse og giver ikke efter for fristelsen, men lader sig spotte og ^bpiske og støde ud og ^cvrage af sit folk.

6 Og efter alt dette, efter at have udført mange mægtige mirakler blandt menneskenes børn, skal han blive ført, ja, sådan som ^aEsajas sagde, som et får, der hos fåreklipperen er stumt, således ^båbnede han ikke sin mund.

7 Ja, således skal han blive ført, ^akorsfæstet og slået ihjel, ved at kødet bliver underkastet selve døden, og Sønnens ^bvilje bliver opslugt i Faderens vilje.

8 Og således bryder Gud dødens ^abånd, idet han har vundet ^bsejr over døden, og giver Sønnen magt til at gå i ^cforbøn for menneskenes børn –

9 idet han er steget op til himlen, har et indre af barmhjerlighed, er fyldt af medfølelse med menneskenes børn, står mellem dem og retfærdighed, idet han har brudt dødens bånd, påtaget ^asig deres syndighed og deres overtrædelser, forløst

dem og ^btilfredsstillet retfærdighedens krav.

10 Og nu siger jeg til jer: Hvem skal tale om hans slægt? Se, jeg siger jer, at når hans sjæl er blevet bragt som et offer for synd, skal han se sine ^aefterkommere. Og se, hvad siger I? Og hvem skal være hans efterkommere?

11 Se, jeg siger jer, at hver den, der har hørt ^aprofeternes ord, ja, alle de hellige profeter, som har profeteret om Herrens komme – jeg siger jer, at alle de, som har lyttet til deres ord og troet på, at Herren ville forløse sit folk og har set frem til den dag for at få forladelse for deres synder, jeg siger jer, at disse er hans efterkommere, eller de er arvingerne til Guds ^brige.

12 For disse er dem, hvis synder ^ahan har båret; disse er dem, for hvem han er død for at forløse dem fra deres overtrædelser. Og se, er de ikke hans efterkommere?

13 Jo, og er profeterne det ikke, hver og en, der har åbnet sin mund for at profetere, som ikke er faldet i overtrædelse, jeg mener alle de hellige profeter lige siden verden begyndte? Jeg siger jer, at de er hans efterkommere.

14 Og disse er dem, der har

4a 5 Mos 6:4;
 Joh 17:20–23.
 gs Gud,
 Guddommen.
 b Alma 11:39.
 c Mosi 3:8; Hel 14:12;
 3 Ne 9:15; Eter 4:7.
 5a Luk 4:2;
 Hebr 4:14–15.
 b Joh 19:1.
 c Mark 8:31; Luk 17:25.

6a Es 53:7.
 b Luk 23:9; Joh 19:9;
 Mosi 14:7.
 7a gs Korsfæstelse.
 b Luk 22:42;
 Joh 6:38;
 3 Ne 11:11.
 8a Mosi 16:7;
 Alma 22:14.
 b Hos 13:14;
 1 Kor 15:55–57.

c 2 Ne 2:9.
 9a Es 53; Mosi 14:5–12.
 b gs Forsoning.
 10a Es 53:10;
 Mosi 5:7; 27:25;
 Moro 7:19.
 11a L&P 84:36–38.
 b gs Guds rige eller
 Himmeriget; Frelse.
 12a Mosi 14:12;
 Alma 7:13; 11:40–41.

^aforkyndt fred, som har bragt gode tidender om godt, som har forkyndt frelse og sagt til Zion: Din Gud regerer.

15 Og o, hvor herlige på bjergene var ikke deres fødder!

16 Og videre, hvor herlige på bjergene er ikke fødderne af dem, der endnu forkynder fred!

17 Og videre, hvor herlige på bjergene er ikke fødderne af dem, der herefter skal forkynde fred, ja, fra denne tid og for evigt!

18 Og se, jeg siger jer, at dette er ikke alt. For, o, hvor herlige på bjergene er ikke ^afødderne af ham, der bringer gode tidender, og som er stifteren af ^bfred; ja, Herren selv, som har forløst sit folk, ja, han, som har skænket sit folk frelse;

19 for var det ikke for den forløsning, som han har tilvejebragt for sit folk, og som var beredt fra verdens ^agrundlæggelse, jeg siger jer, var det ikke for dette, måtte hele menneskeslægten være ^bfortabt.

20 Men se, dødens bånd skal blive brudt, og Sønnen regerer og har magt over de døde; derfor tilvejebringer han de dødes opstandelse.

21 Og der finder en opstandelse sted, nemlig en ^aførste opstandelse; ja, nemlig en opstandelse af dem, som har været,

og som er, og som skal være, lige til Kristus – for således skal han kaldes – opstår.

22 Og se, alle profeterne og alle dem, der har troet på deres ord, eller alle dem, der har holdt Guds befalinger, skal komme frem i den første opstandelse; derfor udgør de den første opstandelse.

23 De bliver oprejst for at ^abo hos Gud, som har forløst dem; således får de evigt liv ved Kristus, som har ^bbrudt dødens bånd.

24 Og disse er dem, der har del i den første opstandelse; og disse er dem, der døde i uvidenhed, før Kristus kom, idet de ikke fik ^afrelse forkyndt for sig. Og således tilvejebringer Herren genløsningen af disse; og de har en del i den første opstandelse eller har evigt liv, idet de er forløst af Herren.

25 Og små ^abørn har også evigt liv.

26 Men se, og ^afrygt, og skælv for Gud, for I bør skælve; for Herren forløser ingen sådanne, som ^bsætter sig op imod ham og ^cdør i deres synder, ja, alle de, der har været fortabt i deres synder lige siden verden begyndte, som forsætligt har sat sig op imod Gud, og som har kendt Guds befalinger og ikke

14a Es 52:7; Rom 10:15;

1 Ne 13:37;

Mosi 12:21–24.

gs Missionering.

18a 3 Ne 20:40;

L&P 128:19.

^b Joh 16:33.

gs Fred.

19a Mosi 4:6.

^b 2 Ne 9:6–13.

21a Alma 40:16–21.

23a Sl 24:3–4;

1 Ne 15:33–36;

L&P 76:50–70.

^b gs Død, fysisk.

24a 2 Ne 9:25–26;

L&P 137:7.

25a L&P 29:46; 137:10.

gs Frelse – Børns

frelse.

26a 5 Mos 5:29; Jakob 6:9.

^b 1 Ne 2:21–24.

^c 1 Ne 15:32–33;

Moro 10:26.

villet holde dem, ^adisse er dem, der “ingen del har i den første opstandelse.

27 Bør I derfor ikke skælve? For frelse bliver ikke sådanne til del; for Herren har ikke forløst sådanne; ja, ej heller kan Herren forløse sådanne; for han kan ikke modsige sig selv, for han kan ikke afslå ^aretfærdigheden, når den har sit krav.

28 Og se, jeg siger jer, at den tid skal komme, da Herrens frelse skal blive ^aforkyndt for alle folkeslag, stammer, tungemål og folk.

29 Ja, Herre, dine ^avægtere skal opløfte deres røst; med forenet røst skal de synge; for de skal med egne øjne se, når Herren genrejser Zion.

30 Bryd ud i jubel, syng sammen, I Jerusalems øde steder; for Herren har trøstet sit folk, han har forløst Jerusalem.

31 Herren har blottet sin hellige arm for øjnene af alle folkeslagene, og alle jordens ender skal se vor Guds frelse.

KAPITEL 16

Gud forløser menneskene fra deres fortabte og faldne tilstand – De, der er kødelige, forbliver, som om der ingen forløsning var – Kristus tilvejebringer en opstandelse til

uendeligt liv eller til uendelig forbandelse. Omkring 148 f.Kr.

Og se, det skete, at efter at Abinadi havde talt disse ord, strakte han hånden ud og sagde: Den tid skal komme, da alle skal se Herrens ^afrelse; da alle folkeslag, stammer, tungemål og folk med deres egne øjne skal se og skal ^bbekende for Gud, at hans straffedomme er retfærdige.

2 Og da skal de ugudelige blive ^astødt ud, og de skal have grund til at hyle og ^bgræde og jamre og skære tænder, og dette fordi de ikke ville lytte til Herrens røst; derfor forløser Herren dem ikke.

3 For de er ^akødelige og djævelske, og ^bDjævelen har magt over dem; ja, den gamle slange, der ^cforledte vore første forældre, hvilket var årsagen til deres ^dfald, hvilket var årsagen til, at hele menneskeslægten blev kødelig, sanselig og djævelsk, blev i stand til at ^ekende ondt fra godt og underkastede sig Djævelen.

4 Således blev hele menneskeslægten ^afortabt; og se, de ville have været uendeligt fortabte, havde det ikke været, fordi Gud forløste sit folk fra deres fortabte og faldne tilstand.

5 Men husk, at den, der fremturer efter sin egen ^akødelige natur og fortsætter på syndens veje og sætter sig op mod Gud,

26d Alma 40:19.

e L&P 76:81–86.

27a Alma 34:15–16; 42:1.

28a gs Missionering.

29a gs Vogte, vægter.

16 1a gs Frelse.

b Mosi 27:31.

2a L&P 63:53–54.

b Matt 13:41–42;

Luk 13:28;

Alma 40:13.

3a Gal 5:16–25;

Mosi 3:19.

gs Naturlige

menneske.

b 2 Ne 9:8–9.

gs Djævelen.

c 1 Mos 3:1–13;

Moses 4:5–19.

d gs Fald, Adams

og Evas.

e 2 Ne 2:17–18, 22–26.

4a Alma 42:6–14.

5a Alma 41:11.

gs Kødelig.

forbliver i sin faldne tilstand, og Djævelen har helt magten over ham. Derfor er han, som om der ingen ^bforløsning var blevet foretaget, fordi han er en fjende af Gud; og Djævelen er ligeledes en fjende af Gud.

6 Og se, hvis Kristus ikke var kommet til verden – jeg taler om det, der skal ske, “som om det allerede er sket – kunne der ikke have været nogen forløsning.

7 Og hvis Kristus ikke var opstået fra de døde eller havde brudt dødens bånd, så graven ikke skulle have nogen sejr, og døden ikke skulle have nogen ^abrod, kunne der ikke have været nogen opstandelse.

8 Men der er en ^aopstandelse; derfor har graven ingen sejr, og ^bdødens brod er opslugt i Kristus.

9 Han er verdens ^alys og liv, ja, et lys, som er uendeligt, som aldrig kan formørkes; ja, og også et liv, som er uendeligt, så der aldrig mere kan være nogen død.

10 Selv dette dødelige skal iføre sig ^audødelighed, og denne forgængelighed skal iføre sig uforgængelighed og skal blive ført frem for at ^bstå for Guds domstol for at blive ^cdømt af ham efter deres gerninger, om de er gode, eller de er onde –

11 hvis de er gode, til opstan-

delsen til ^auendeligt liv og lykke; og hvis de er onde, til opstandelsen til ^buendelig fordømmelse, idet de overgives til Djævelen, der har underlagt sig dem, hvilket er fordømmelse –

12 fordi de vandrede efter deres egne kødelige ønsker og lyster og aldrig påkaldte Herren, mens barmhjertighedens arme var strakt ud mod dem; for ^abarmhjertighedens arme var strakt ud mod dem, og de ville ikke; de var blevet foreholdt deres syndighed, og dog ville de ikke vige fra den; og de blev befalet at omvende sig, og dog ville de ikke omvende sig.

13 Og se, burde I ikke skælve og omvende jer fra jeres synder og huske, at kun i og ved Kristus kan I blive frelst?

14 Hvis I derfor underviser i ^aMoseloven, undervis da også om, at den er en skygge af det, der skal komme –

15 lær dem, at forløsning kommer ved Kristus, Herren, som er selve den ^aevige Fader. Amen.

KAPITEL 17

Alma tror på og nedskriver Abinadis ord – Abinadi lider døden ved ild – Han profeterer sygdom og død ved ild over sine mordere. Omkring 148 f.Kr.

5b gs Forløse.
6a Mosi 3:13.
7a Hos 13:14;
Mosi 15:8, 20.
8a Alma 42:15.
gs Opstandelse.
b Es 25:8;
1 Kor 15:54–55;

Morm 7:5.
9a L&P 88:5–13.
gs Lys, Kristi lys.
10a Alma 40:2.
gs Udødelighed.
b gs Dom, den endelige.
c Alma 41:3–6.

11a gs Evigt liv.
b gs Fordømmelse.
12a gs Barmhjertighed.
14a gs Moseloven.
15a Mosi 3:8; 5:7;
Eter 3:14.

OG se, det skete, at da Abinadi havde endt denne tale, befalede kongen, at "præsterne skulle gribe ham og sørge for, at han blev sendt i døden.

2 Men blandt dem var der en, hvis navn var "Alma, og som også var efterkommer af Nefi. Og han var en ung mand, og han ^btroede de ord, som Abinadi havde talt, for han kendte til den ugudelighed, som Abinadi havde vidnet om imod dem; derfor begyndte han at bønfalde kongen om ikke at være vred på Abinadi, men tillade, at han kunne gå i fred.

3 Men kongen blev mere vred og foranledigede, at Alma skulle stødes ud fra dem og sendte sine tjenere efter ham for at slå ham ihjel.

4 Men han flygtede fra dem og skjulte sig, så de ikke fandt ham. Og mens han holdt sig skjult i mange dage, "nedskrev han alle de ord, som Abinadi havde talt.

5 Og det skete, at kongen foranledigede, at hans vagter skulle omringe Abinadi og gribe ham; og de bandt ham og kastede ham i fængsel.

6 Og efter tre dage, efter at have rådført sig med sine præster, lod han ham igen bringe frem for sig.

7 Og han sagde til ham: Abinadi, vi har fundet en anklage imod dig, og du fortjener at dø.

8 For du har sagt, at "Gud selv skulle komme ned blandt

menneskenes børn; og se, af den grund skal du blive sendt i døden, medmindre du vil tilbagekalde alle de ord, hvormed du har talt ondt om mig og mit folk.

9 Se, Abinadi sagde til ham: Jeg siger dig, jeg vil ikke tilbagekalde de ord, som jeg har talt til dig angående dette folk, for de er sande; og for at I kan vide det med vished, har jeg ladet mig selv falde i jeres hænder.

10 Ja, og jeg vil lide, endog til døden, og jeg vil ikke tilbagekalde mine ord, og de skal stå som et vidnesbyrd mod jer. Og hvis I slår mig ihjel, udgyder I "uskyldigt blod, og det skal også stå som et vidnesbyrd mod jer på den yderste dag.

11 Og se, kong Noa var lige ved at løslade ham, for han frygtede hans ord; for han frygtede, at Guds straffedomme ville komme over ham.

12 Men præsterne opløftede deres røst imod ham og begyndte at anklage ham, idet de sagde: Han har hånet kongen. Derfor blev kongen ophidset til vrede mod ham, og han overgav ham, så han kunne blive slået ihjel.

13 Og det skete, at de greb ham og bandt ham og pinte hans hud med brændeknipper, ja, til han døde.

14 Og se, da flammerne begyndte at svide ham, råbte han til dem og sagde:

15 Se, sådan som I har gjort mod mig, således skal det ske, at jeres efterkommere skal lade

17 1a Mosi 11:1, 5–6.

2a Mosi 23:6, 9–10.

gs Alma den Ældre.

b Mosi 26:15.

4a Gs Skrifter.

8a Mosi 13:25, 33–34.

10a Alma 60:13.

mange lide de smerter, som jeg lider, ja, smerterne ved at "dø ved ild; og dette fordi de tror på Herren deres Guds frelse.

16 Og det skal ske, at I skal blive plaget af alle slags sygdomme på grund af jeres syndighed.

17 Ja, og I skal blive "slået fra alle sider og skal blive drevet og spredt hid og did, ja, som en vild flok bliver drevet af vilde og glubske rovdyr.

18 Og på den dag skal I blive jaget og skal blive grebet ved jeres fjenders hånd, og da skal I lide, som jeg lider, smerterne ved at "dø ved ild.

19 Således tager Gud "hævn over dem, der udrydder hans folk. O Gud, modtag min sjæl.

20 Og se, da Abinadi havde sagt disse ord, faldt han om, idet han led døden ved ild; ja, efter at være blevet sendt i døden, fordi han ikke ville fornægte Guds befalinger, og efter at have beseglet sandheden af sine ord med sin død.

KAPITEL 18

Alma prædiker i hemmelighed – Han forklarer dåbspagten og døber i Mormons vande – Han organiserer Kristi kirke og ordinerer præster – De forsørger sig selv og underviser folket – Alma og hans folk flygter fra kong Noa ud i ødemarken. Omkring 147–145 f.Kr.

Og se, det skete, at Alma,

som var flygtet for kong Noas tjenere, "omvendte sig fra sine synder og sin syndighed og gik hemmeligt om blandt folk og begyndte at undervise i Abinadis ord –

2 ja, om det, der skulle komme, og også om de dodes opstandelse og den "forløsning af folk, som ville blive tilvejebragt ved Kristi ^bkraft og lidelser og død samt hans opstandelse og opstigning til himlen.

3 Og så mange, som ville lytte til hans ord, underviste han. Og han underviste dem i hemmelighed, for at det ikke skulle komme til kongens kendskab. Og mange troede på hans ord.

4 Og det skete, at så mange, som troede på ham, gik hen til et "sted, som blev kaldt Mormon, og som havde fået sit navn af kongen, og som lå ved grænserne til det land, som til tider eller i perioder blev hærget af vilde rovdyr.

5 Se, der var i Mormon en kilde af rent vand, og Alma tog tilflugt dér, idet der dér i nærheden af vandet var en tykning af små træer, hvor han skjulte sig om dagen for kongens eftersøgninger.

6 Og det skete, at så mange, som troede på ham, gik derhen for at høre hans ord.

7 Og det skete efter mange dage, at der var samlet et temmelig stort antal ved stedet Mormon for at høre Almas ord. Ja, alle, der troede på hans ord,

15a Mosi 13:9–10;
Alma 25:4–12.
17a Mosi 21:1–5, 13.

18a Mosi 19:18–20.
19a Gs Hævn.
18 1a Mosi 23:9–10.

2a Gs Forløse.
b Gs Forsoning.
4a Alma 5:3.

var samlet for at høre ham. Og han "underviste dem og prædikede omvendelse og forløsning og tro på Herren for dem.

8 Og det skete, at han sagde til dem: Se, her er Mormons vande (for således blev de kaldt), og se, eftersom I nu nærer "ønske om at komme ind i Guds ^bfold og at blive kaldt hans folk og er "villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette;

9 ja, og er villige til at sørge med dem, der sørger, ja, og at trøste dem, der står i behov for trøst, og at stå som "Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor I måtte befinde jer, ja, indtil døden, så I kan blive forløst af Gud og blive regnet blandt dem i den ^bførste opstandelse, så I må få "evigt liv –

10 se, jeg siger jer, hvis dette er jeres hjertes ønske, hvad har I da imod at blive "døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham om, at I har indgået en ^bpagt med ham om, at I vil tjene ham og holde hans befalinger, så han kan udøse sin Ånd mere rigeligt over jer.

11 Og se, da folket havde hørt disse ord, klappede de i deres hænder af glæde og udbrød: Det er vort hjertes ønske.

12 Og se, det skete, at Alma tog Helam, som var en af de

første, og gik hen og trådte ud i vandet og råbte, idet han sagde: O Herre, udøs din Ånd over din tjener, så han kan gøre dette arbejde i hjertets hellighed.

13 Og da han havde sagt disse ord, kom "Herrens Ånd over ham, og han sagde: Helam, jeg ^bdøber dig, idet jeg har "myndighed fra Gud den Almægtige, som et vidnesbyrd om, at du har indgået en pagt om at tjene ham, indtil du er død, hvad det dødelige legeme angår; og måtte Herrens Ånd blive udøst over dig; og måtte han skænke dig evigt liv ved Kristi "forløsning, hvem han har beredt fra verdens "grundlæggelse.

14 Og efter at Alma havde sagt disse ord, blev både Alma og Helam "begravet i vandet; og de rejste sig og kom op af vandet og frydede sig, for de var fyldt af Ånden.

15 Og atter, Alma tog en anden og gik for anden gang ud i vandet og døbte ham ligesom den første, blot begravede han ikke sig selv i vandet igen.

16 Og på denne måde døbte han enhver, der kom hen til stedet Mormon; og de var i antal omkring to hundrede og fire sjæle; ja, og de blev "døbt i Mormons vande og blev fyldt af Guds ^bnåde.

17 Og de blev kaldt Guds kirke

7a Alma 5:11–13.

8a L&P 20:37.

b gs Jesu Kristi Kirke.

c gs Medfølelse.

9a gs Missionering;

Vidne (udsagnsord);

Vidne (navneord).

b Mosi 15:21–26.

c gs Evigt liv.

10a 2 Ne 31:17.

gs Døbe, dåb.

b gs Pagt.

13a gs Helligånden.

b 3 Ne 11:23–26;

L&P 20:72–74.

c TA 1:5.

gs Præstedømme.

d gs Forløse.

e Moses 4:2; 5:9.

14a gs Døbe, dåb – Dåb ved nedsænkning i vand.

16a Mosi 25:18.

b gs Nåde.

eller "Kristi kirke fra den tid af. Og det skete, at hver den, der blev døbt med magt og myndighed fra Gud, blev føjet til hans kirke.

18 Og det skete, at Alma, der havde "myndighed fra Gud, ordinerede præster; ja, én præst for hver halvtreds af dem ordinerede han til at prædike for dem og til at ^bundervise dem i det, der hører Guds rige til.

19 Og han befalede dem, at de intet måtte undervise i, undtagen det som han havde undervist i, og som var blevet talt ved de hellige profeters mund.

20 Ja, han befalede dem endda, at de intet skulle "prædike, undtagen omvendelse og tro på Herren, som havde forløst sit folk.

21 Og han befalede dem, at der ikke skulle være nogen "strid, den ene med den anden, men at de skulle se fremad med ^bét blik, idet de havde én tro og én dåb og havde deres hjerter knyttet sammen i "enighed og i kærlighed, den ene til den anden.

22 Og således befalede han dem at prædike. Og således blev de "Guds børn.

23 Og han befalede dem, at de skulle iagttage "sabbatsdagen og holde den hellig, og også at de hver dag skulle give tak til Herren deres Gud.

24 Og han befalede dem også, at de præster, som han havde ordineret, skulle "arbejde med deres hænder for deres underhold.

25 Og der var én dag i hver uge, der blev afsat til, at de skulle samle sig for at undervise folket og for at "tilbede Herren deres Gud, og også så ofte, som det stod i deres magt at mødes sammen.

26 Og præsterne skulle ikke være afhængige af folket med hensyn til deres underhold, men for deres arbejde skulle de modtage Guds "nåde, så de kunne vokse sig stærke i Ånden, idet de havde ^bkundskab om Gud, så de kunne undervise med magt og myndighed fra Gud.

27 Og videre befalede Alma, at kirkens folk skulle give af deres gods, "enhver i forhold til det, som han havde; hvis han havde mere rigeligt, skulle han give mere rigeligt; og af den, der kun havde lidt, skulle der kun forlanges lidt; og til den, der ikke havde noget, skulle der gives.

28 Og således skulle de give af deres gods af deres egen fri vilje og gode ønsker for Gud og til de præster, der stod i behov, ja, og til enhver trængende, nøgen sjæl.

17a 3 Ne 26:21; 27:3–8.
gs Jesu Kristi Kirke.

18a gs Præstedømme.

^b gs Undervisning.

20a L&P 15:6; 18:14–16.

21a 3 Ne 11:28–30.

gs Splid.

^b Matt 6:22;
L&P 88:67–68.

^c gs Enighed.

22a Mosi 5:5–7;

Moses 6:64–68.

23a Mosi 13:16–19;

L&P 59:9–12.

24a ApG 20:33–35;
Mosi 27:3–5;

Alma 1:26.

25a gs Tilbedelse.

26a gs Nåde.

^b gs Kundskab.

27a ApG 2:44–45; 4 Ne 1:3.

29 Og dette sagde han til dem efter at have fået befaling af Gud; og de "vandrede retsindigt for Gud, idet de ^bgav til hinanden, både timeligt og åndeligt, efter deres behov og deres trang.

30 Og se, det skete, at alt dette blev gjort i Mormon, ja, ved Mormons "vande i den skov, der lå nær ved Mormons vande; ja, stedet Mormon, Mormons vande og Mormons skov, hvor smukke er de ikke i deres øjne, de, som dér kom til kundskab om deres forløser; ja, og hvor velsignede er de ikke, for de skal synge til hans pris for evigt.

31 Og dette blev gjort i landets "grænseegne, for at det ikke skulle komme til kongens kendskab.

32 Men se, det skete, at kongen, der havde opdaget en bevægelse blandt folket, sendte sine tjenere ud for at holde øje med dem. Derfor blev de på den dag, da de var ved at samles for at høre Herrens ord, opdaget af kongen.

33 Og se, kongen sagde, at Alma ophidsede folket til oprør mod ham; derfor sendte han sin hær ud for at udrydde dem.

34 Og det skete, at Alma og Herrens folk blev "underrettet om kongens hærs komme, derfor tog de deres telte og deres familier og drog ud i ødemarken.

35 Og de var i antal omkring fire hundrede og halvtreds sjæle.

KAPITEL 19

Gideon forsøger at slå kong Noa ihjel – Lamanitterne invaderer landet – Kong Noa lider døden ved ild – Limhi regerer som skatskyldig monark. Omkring 145–121 f.Kr.

Og det skete, at kongens hær vendte tilbage efter forgæves at have søgt efter Herrens folk.

2 Og se nu, kongens styrker var små, efter at de var blevet svækket, og der opstod en adskillelse mellem resten af folket.

3 Og den mindste gruppe begyndte at udslynge trusler mod kongen, og der opstod en stor strid blandt dem.

4 Og se, der var blandt dem en mand, hvis navn var Gideon, og han, der var en stærk mand og en fjende af kongen, han trak derfor sit sværd og svor i sin vrede, at han ville slå kongen ihjel.

5 Og det skete, at han kæmpede mod kongen; og da kongen så, at han var ved at besejre ham, flygtede han og løb og kom op i "tårnet, som lå i nærheden af templet.

6 Og Gideon forfulgte ham og skulle til at fortsætte op i tårnet for at slå kongen ihjel, da kongen kastede blikket rundt mod Shemlons land, og se, lamaniternes hær var indenfor landets grænser.

7 Og se, kongen råbte i sin sjælekval og sagde: Gideon, skån mig, for lamanitterne kommer

29a cs Vandre, vandre med Gud.
b cs Velfærd.

30a Mosi 26:15.
31a Mosi 18:4.
34a Mosi 23:1.

19 5a Mosi 11:12.

over os, og de vil udrydde os, ja, de vil udrydde mit folk.

8 Og se, kongen var ikke så bekymret for sit folk, som han var for sit eget liv; men alligevel skånedede Gideon hans liv.

9 Og kongen befalede folket, at de skulle flygte for lamanitterne, og han gik selv i spidsen for dem, og de flygtede ud i ødemarken med deres kvinder og deres børn.

10 Og det skete, at lamanitterne forfulgte dem og indhentede dem og begyndte at slå dem ihjel.

11 Se, det skete, at kongen befalede dem, at alle mændene skulle forlade deres hustruer og deres børn og flygte for lamanitterne.

12 Se, der var mange, der ikke ville forlade dem, men hellere ville blive og omkomme sammen med dem. Og resten forlod deres hustruer og deres børn og flygtede.

13 Og det skete, at de, der blev tilbage med deres hustruer og deres børn, foranledigede, at deres skønne døtre skulle træde frem og bønfalde lamanitterne om, at de ikke ville slå dem ihjel.

14 Og det skete, at lamanitterne fik medfølelse med dem, for de blev betaget af deres kvinders skønhed.

15 Derfor skånedede lamanitterne deres liv og tog dem til fange og førte dem tilbage til Nefis land og tilstedte dem, at de måtte tage landet i besiddelse på de betingelser, at de ville overgive kong Noa i lamanitter-

nes hænder og overgive deres ejendom, ja, halvdelen af alt, hvad de besad, halvdelen af deres guld og deres sølv og alle deres kostbarheder, og således skulle de betale skat til lamanitternes konge fra år til år.

16 Og se, blandt dem, der blev taget til fange, var der en af kongens sønner, hvis navn var "Limhi.

17 Og se, Limhi nærede ønske om, at hans far ikke skulle slås ihjel; alligevel var Limhi ikke uvidende om sin fars syndighed, eftersom han selv var en retfærdig mand.

18 Og det skete, at Gideon hemmeligt sendte mænd ud i ødemarken for at søge efter kongen og dem, der var med ham. Og det skete, at de mødte folket i ødemarken, alle undtagen kongen og hans præster.

19 Se, de havde svoret i hjertet, at de ville vende tilbage til Nefis land, og hvis deres hustruer og børn var blevet slået ihjel, og også dem der var blevet hos dem, at de da ville stræbe efter hævn og også omkomme sammen med dem.

20 Og kongen befalede dem, at de ikke skulle vende tilbage; og de blev vrede på kongen og lod ham lide, endog "døden ved ild.

21 Og de skulle også til at gribe præsterne og sende dem i døden, men de flygtede for dem.

22 Og det skete, at de skulle til at vende tilbage til Nefis land, da de mødte Gideons mænd. Og Gideons mænd fortalte dem om

alt det, der var hændt deres hustruer og deres børn, og at lamanitterne havde tilstedt dem, at de måtte tage landet i besiddelse, imod at de betalte en skat til lamanitterne på halvdelen af alt, hvad de besad.

23 Og folket fortalte Gideons mænd, at de havde slået kongen ihjel, og at hans præster var flygtet for dem længere ud i ødemarken.

24 Og det skete, efter at de havde afsluttet ceremonien, at de vendte tilbage til Nefis land, idet de frydede sig, fordi deres hustruer og børn ikke var blevet slået ihjel, og de fortalte Gideon, hvad de havde gjort ved kongen.

25 Og det skete, at lamanitternes konge aflagde en "ed til dem på, at hans folk ikke ville slå dem ihjel.

26 Og Limhi, der var kongens søn, og som havde fået riget overdraget "af folket, aflagde også en ed til lamanitternes konge på, at hans folk ville betale skat til ham, ja, halvdelen af alt, hvad de ejede.

27 Og det skete, at Limhi begyndte at oprette riget og skabe fred blandt sit folk.

28 Og lamanitternes konge satte vagter rundt omkring landet, så han kunne holde Limhis folk i landet, så de ikke skulle drage ud i ødemarken; og han forsørgede sine vagter ud af den skat, som han modtog fra nefitterne.

29 Og se, kong Limhi havde

vedvarende fred i sit rige i et tidsrum af to år, sådan at lamanitterne hverken forulempede dem eller forsøgte at udrydde dem.

KAPITEL 20

Nogle lamanitiske døtre bliver bortført af Noas præster – Lamanitterne erklærer Limhi og hans folk krig – Lamanitternes hærskarer bliver tvunget tilbage og bliver fredelig stemt. Omkring 145–123 f.Kr.

SE, der var et sted i Shemlon, hvor lamanitternes døtre samledes for at synge og at danse og at more sig.

2 Og det skete, at et lille antal af dem en dag var samlet for at synge og for at danse.

3 Og se, kong Noas præster, som skammede sig ved at skulle vende tilbage til byen Nefi, ja, og som også frygtede, at folket ville slå dem ihjel, de turde derfor ikke vende tilbage til deres hustruer og deres børn.

4 Og da de var forblevet i ødemarken, og da de havde opdaget lamanitternes døtre, lagde de sig på lur og iagttog dem.

5 Og da der kun var nogle få af dem samlet for at danse, kom de frem fra deres skjulesteder og greb dem og førte dem ud i ødemarken; ja, fireogtyve af lamanitternes døtre førte de ud i ødemarken.

6 Og det skete, at da lamanitterne fandt ud af, at deres døtre

var borte, blev de vrede på Limhis folk, for de troede, at det var Limhis folk.

7 Derfor sendte de deres hære ud; ja, kongen selv drog i spidsen for sit folk; og de drog op til Nefis land for at udrydde Limhis folk.

8 Og se, Limhi havde opdaget dem fra tårnet, ja, alle deres forberedelser til krig havde han opdaget; derfor samlede han sit folk og lagde sig i baghold for dem på markerne og i skovene.

9 Og det skete, at da lamanitterne var kommet derop, at Limhis folk begyndte at falde over dem fra deres skjulesteder og begyndte at slå dem ihjel.

10 Og det skete, at slaget blev overordentlig hårdt, for de kæmpede som løver om deres bytte.

11 Og det skete, at Limhis folk begyndte at drive lamanitterne tilbage; dog var de ikke halvt så talrige som lamanitterne. Men de "kæmpede for deres liv og for deres hustruer og for deres børn; derfor anstrengte de sig til det yderste og kæmpede som drager.

12 Og det skete, at de fandt lamanitternes konge blandt deres døde; dog var han ikke død, men var blevet såret og efterladt på jorden, så hastig var hans folks flugt.

13 Og de tog ham med og forbandt hans sår og førte ham frem for Limhi og sagde: Se, her er lamanitternes konge; efter at være blevet påført et sår er han faldet om blandt deres døde, og

de har efterladt ham; og se, vi har ført ham frem for dig; og lad os nu slå ham ihjel.

14 Men Limhi sagde til dem: I skal ikke slå ham ihjel, men føre ham herhen, så jeg kan tale med ham. Og de førte ham derhen. Og Limhi sagde til ham: Hvilken begrundelse har I for at komme op for at føre krig mod mit folk? Se, mit folk har ikke brudt den ed, som jeg aflagde til dig, hvorfor skulle I da bryde den "ed, som I aflagde til mit folk?

15 Og se, kongen sagde: Jeg har brudt eden, fordi dit folk har bortført mit folks døtre; derfor lod jeg i min vrede mit folk komme herop for at føre krig mod dit folk.

16 Og se, Limhi havde intet hørt angående denne sag, derfor sagde han: Jeg vil søge blandt mit folk, og den, der har gjort dette, skal omkomme. Derfor foranledigede han, at der skulle foretages en eftersøgning blandt sit folk.

17 Se, da "Gideon, som var kongens anfører, havde hørt dette, trådte han frem og sagde til kongen: Jeg beder dig lade være og ikke udspørge dette folk og ikke beskyldte dem for dette.

18 For husker du ikke din fars præster, som dette folk forsøgte at udrydde? Og er de ikke i ødemarken? Og er det ikke dem, der har bortført lamanitternes døtre?

19 Og se nu, og fortæl kongen om dette, så han kan fortælle

det til sit folk, så de kan blive fredelig stemt over for os; for se, de er allerede ved at forberede sig til at komme mod os; og se, vi er også kun få.

20 Og se, de kommer med deres talrige hærskarer, og medmindre kongen får dem fredelig stemt over for os, må vi omkomme.

21 For er Abinadis ord ikke blevet "opfyldt, som han profeterede imod os? Og alt dette fordi vi ikke ville lytte til Herrens ord og vende os fra vor syndighed.

22 Og se, lad os få kongen fredeligt stemt og opfyldte den ed, som vi har aflagt til ham; for det er bedre, at vi skulle være i trældom, end at vi skulle miste livet; lad os derfor sætte en stopper for udgydelsen af så meget blod.

23 Og se, Limhi fortalte kongen alt om sin far og de "præster, der var flygtet ud i ødemarken, og tillagde dem bortførelsen af deres døtre.

24 Og det skete, at kongen blev fredeligt stemt mod hans folk, og han sagde til dem: Lad os gå ud og møde mit folk uden våben, og jeg sværger over for jer med en ed på, at mit folk ikke vil slå dit folk ihjel.

25 Og det skete, at de fulgte kongen og gik ud uden våben for at møde lamanitterne. Og det skete, at de mødte lamanitterne, og lamanitternes konge bøjede sig for dem og bønfuldt dem på vegne af Limhis folk.

26 Og da lamanitterne så Limhis folk, at de var uden våben, fik de "medfølelse med dem, og blev fredeligt stemt over for dem og vendte fredeligt tilbage til deres eget land med deres konge.

KAPITEL 21

Limhis folk bliver slået og overvundet af lamanitterne – Limhis folk møder Ammon og bliver omvendt – De fortæller Ammon om de fireogtyve jereditiske plader. Omkring 122–121 f.Kr.

Og det skete, at Limhi og hans folk vendte tilbage til byen Nefi og begyndte igen at bo i landet i fred.

2 Og det skete, at efter mange dage begyndte lamanitterne igen at blive ophidset til vrede mod nefitterne, og de begyndte at komme ind over grænserne til det omkringliggende land.

3 Se, de turde ikke slå dem ihjel på grund af den ed, som deres konge havde aflagt til Limhi, men de slog dem på "kinderne og udøvede myndighed over dem og begyndte at lægge tunge^b byrder på ryggen af dem og drive dem, som de ville et stumt æsel –

4 ja, alt dette skete, for at Herrens ord kunne blive opfyldt.

5 Og se, nefitternes trængsler var store, og der var ingen måde, hvorpå de kunne udfri sig af deres hænder, for lama-

21a Mosi 12:1–8.
23a Mosi 19:21, 23.

26a Gs Medfølelse.
21 3a Mosi 12:2.

b Mosi 12:5.

nitterne havde omringet dem på alle sider.

6 Og det skete, at folket begyndte at murre over for kongen på grund af deres trængsler; og de begyndte at nære ønske om at drage imod dem for at kæmpe. Og de plagede kongen meget med deres klagemål; derfor tilstedte han dem, at de skulle gøre efter deres ønsker.

7 Og de samlede igen og iførte sig deres rustninger og drog ud mod lamanitterne for at drive dem ud af deres land.

8 Og det skete, at lamanitterne slog dem og drev dem tilbage og slog mange af dem ihjel.

9 Og se, der var et stort "sørgedudbrud og klageråb blandt Limhis folk, enken sørgede over sin mand, sønnen og datteren sørgede over deres far og brødrene over deres brødre.

10 Se, der var et stort antal enker i landet, og de råbte indtrængende fra dag til dag, for en stor frygt for lamanitterne var kommet over dem.

11 Og det skete, at deres vedvarende råb ophidsede resten af Limhis folk til vrede mod lamanitterne; og de drog igen ud for at kæmpe, men de blev igen drevet tilbage og led store tab.

12 Ja, de drog endog ud tredje gang og led på samme måde; og de, der ikke blev slået ihjel, vendte igen tilbage til byen Nefi.

13 Og de ydmygede sig helt ned i støvet og underkastede sig trældomsåget og overgav

sig til at blive slået og til at blive drevet hid og did og blive pålagt byrder efter deres fjenders ønsker.

14 Og de "ydmygede sig endog i ydmyghedens dyb; og de anråbte indtrængende Gud, ja, hele dagen lang anråbte de deres Gud, om at han ville udfri dem af deres trængsler.

15 Og nu var Herren sen til at "høre deres råb på grund af deres syndighed; alligevel hørte Herren deres råb og begyndte at blødgøre lamanitternes hjerte, så de begyndte at lette deres byrder; dog fandt Herren det ikke tjenligt at udfri dem af trældom.

16 Og det skete, at de gradvis begyndte at have fremgang i landet, og de begyndte at avle korn mere rigeligt og flokke og hjerde, så de ikke led sult.

17 Se, der var et stort antal kvinder, flere end der var mænd, derfor befalede kong Limhi, at hver mand skulle "give til ^benkernes og deres børns underhold, så de ikke skulle omkomme af sult; og dette gjorde de på grund af det store antal af dem, der var blevet slået ihjel.

18 Se, Limhis folk holdt sig samlet som en gruppe, så meget som det var muligt, og sikrede deres korn og deres flokke;

19 og kongen selv følte sig ikke sikker uden for byens mure, medmindre han tog sine vagter med, for han frygtede, at han

9a Mosi 12:4.
14a Mosi 29:20.
cs Ydmyg.

15a Ordsp 15:29;
Mosi 11:23–25;
L&P 101:7–9.

17a Mosi 4:16, 26.
b cs Enke.

på en eller anden måde skulle falde i lamanitternes hænder.

20 Og han foranledigede, at hans folk holdt øje med landet rundt omkring, for at de måske på en eller anden måde kunne gribe de præster, som var flygtet ud i ødemarken, og som havde bortført lamanitternes "døtre, og som havde forårsaget, at der var kommet så stor en ødelæggelse over dem.

21 For de nærede ønske om at gribe dem, så de kunne straffe dem; for de var kommet ind i Nefis land om natten og havde taget deres korn og mange af deres kostbarheder; derfor lå de på lur efter dem.

22 Og det skete, at der ikke var flere uroligheder mellem lamanitterne og Limhis folk helt frem til det tidspunkt, da "Ammon og hans brødre kom ind i landet.

23 Og kongen, der havde været uden for byens porte med sin vagt, opdagede Ammon og hans brødre; og da han antog dem for at være Noas præster, foranledigede han derfor, at de blev grebet og bundet og kastet i "fængsel. Og havde de været Noas præster, ville han have ladet dem sende i døden.

24 Men da han fandt ud af, at de ikke var det, men at de var hans brødre og var kommet fra Zarahemlas land, blev han fyldt af overordentlig stor glæde.

25 Se, kong Limhi havde før

Ammons komme sendt et "lille antal mænd ud for at ^bsøge efter Zarahemlas land; men de kunne ikke finde det og for vild i ødemarken.

26 Men de fandt alligevel et land, der havde været befolket, ja, et land, der var dækket af "tørre knogler, ja, et land, der havde været befolket, og som var blevet ødelagt; og da de formodede, at det var Zarahemlas land, vendte de tilbage til Nefis land og havde nået landets grænse ikke mange dage før Ammons komme.

27 Og de bragte en optegnelse med sig, ja, en optegnelse om det folk, hvis knogler de havde fundet; og den var indgraveret på plader af malm.

28 Og nu blev Limhi igen fyldt af glæde ved at erfare af Ammons mund, at kong Mosija havde en "gave fra Gud, hvormed han kunne oversætte sådanne indgraveringer; ja, og Ammon frydede sig også.

29 Dog var Ammon og hans brødre fyldt af sorg, fordi så mange af deres brødre var blevet slået ihjel;

30 og også fordi kong Noa og hans præster havde været årsag til, at folket havde begået så mange synder og misgerninger imod Gud; og de sørgede også over "Abinadis død, og også over at Alma og det folk, som tog med ham, var ^brejst bort, de som havde dannet Guds kirke

20a Mosi 20:5.
22a Mosi 7:6–13.
23a Hel 5:21.
25a Mosi 8:7.

^b Mosi 7:14.
26a Mosi 8:8.
28a Omni 1:20–22;
Mosi 28:11–16.

30a Mosi 17:12–20.
^b Mosi 18:34–35.

ved Guds kraft og magt og tro på de ord, som var blevet talt af Abinadi.

31 Ja, de sørgede over deres bortrejse, for de vidste ikke, hvor de var flygtet hen. Nu ville de med glæde have sluttet sig til dem, for de havde selv indgået en pagt med Gud om at tjene ham og holde hans befalinger.

32 Og se, efter Ammons komme havde kong Limhi også indgået en pagt med Gud, og ligeså mange af hans folk, om at tjene ham og holde hans befalinger.

33 Og det skete, at kong Limhi og mange af hans folk nærrede ønske om at blive døbt; men der fandtes ingen i landet, der havde "myndighed fra Gud. Og Ammon afslog at gøre det, da han anså sig for at være en uværdig tjener.

34 Derfor organiserede de sig ikke på det tidspunkt som en kirke, men ventede på Herrens Ånd. Se, de nærrede ønske om at blive som Alma og hans brødre, der var flygtet ud i ødemarken.

35 De nærrede ønske om at blive døbt som et vidne på og et vidnesbyrd om, at de var villige til at tjene Gud af hele deres hjerte; alligevel udsatte de tidspunktet, og en beretning om deres dåb skal "gives siden hen.

36 Og se, alle Ammons og hans folks og kong Limhis og hans folks overvejelser gik ud på at udfri sig af lamaniternes hænder og af trældom.

KAPITEL 22

Folket lægger planer om at flygte fra den lamanitiske trældom – Lamanitterne bliver gjort berusede – Folket undslipper, vender tilbage til Zarahemla og bliver kong Mosijas undersætter. Omkring 121–120 f.Kr.

Og se, det skete, at Ammon og kong Limhi begyndte at rådføre sig med folket om, hvordan de skulle udfri sig af trældom; og de foranledigede endog, at hele folket samlede sig, og dette gjorde de, for at de kunne kende folkets stemme angående sagen.

2 Og det skete, at de ikke kunne finde nogen anden måde at udfri sig af trældom på, end ved at tage deres kvinder og børn og deres flokke og deres hjerde og deres telte og drage ud i ødemarken; for da lamanitterne var så talrige, var det umuligt for Limhis folk at stride mod dem med tanke på at udfri sig af trældom ved sværdet.

3 Se, det skete, at Gideon trådte frem og stod for kongen og sagde til ham: Se, o konge, har du hidtil mange gange lyttet til mine ord, når vi har stridt mod vore brødre, lamanitterne.

4 Og se, o konge, hvis du ikke har fundet, at jeg var en unyttig tjener, eller hvis du hidtil har lyttet til mine ord i nogen som helst grad, og de har været dig til nytte, da ønsker jeg af dig, at du skal lytte til mine ord på

dette tidspunkt, og jeg vil være din tjener og udfri dette folk af trældom.

5 Og kongen tilstedte ham, at han kunne tale. Og Gideon sagde til ham:

6 Tænk på bagvejen gennem den bageste mur på bagsiden af byen. Lamanitterne, eller lamaniternes vagter, er berusede om natten, lad os derfor sende en proklamation ud til hele dette folk om, at de skal samle deres flokke og hjerde, så de kan drive dem ud i ødemarken om natten.

7 Og jeg vil i henhold til din befaling gå hen og betale den sidste skat af vin til lamanitterne, og de vil blive berusede, og vi vil gå gennem den hemmelige udgang til venstre for deres lejr, når de er berusede og sover.

8 Således vil vi drage af sted med vore kvinder og vore børn, vore flokke og vore hjerde ud i ødemarken; og vi vil rejse rundt om Shiloms land.

9 Og det skete, at kongen lyttede til Gideons ord.

10 Og kong Limhi foranledigede, at hans folk skulle samle deres flokke sammen, og han sendte skatten af vin til lamanitterne, og han sendte også mere vin som en gave til dem; og de drak rigeligt af den vin, som kong Limhi sendte dem.

11 Og det skete, at kong Limhis folk om natten drog ud i ødemarken med deres flokke og deres hjerde, og de drog rundt om Shiloms land i ødemarken og satte kurs mod Zarahemlas

land, idet de blev ledt af Ammon og hans brødre.

12 Og de havde taget alt deres guld og sølv og deres kostbarheder, som de kunne bære, og også deres proviant med sig ud i ødemarken, og de fortsatte deres rejse.

13 Og efter at have været mange dage i ødemarken ankom de til Zarahemlas land og sluttede sig til Mosijas folk og blev hans undersåtter.

14 Og det skete, at Mosija modtog dem med glæde; og han tog også imod deres ^aoptegnelser og også ^bde optegnelser, der var blevet fundet af Limhis folk.

15 Og se, det skete, da lamanitterne fandt ud af, at Limhis folk var draget ud af landet om natten, at de sendte en hær ud i ødemarken for at forfølge dem.

16 Og efter at de havde forfulgt dem i to dage, kunne de ikke følge deres spor længere, derfor for de vild i ødemarken.

En beretning om Alma og Herrens folk, som blev drevet ud i ødemarken af kong Noas folk.

Omfatter kapitlerne 23 og 24.

KAPITEL 23

Alma afslår at være konge – Han tjener som højpræst – Herren revser sit folk, og lamanitterne erobrer Helams land – Amulon, lederen af kong Noas ugudelige præster, regerer under den lamanitiske monark. Omkring 145–121 f.Kr.

SE, Alma, som var blevet advaret af Herren om, at kong Noas hære ville falde over dem, og som havde gjort sit folk bekendt dermed, de samlede derfor deres flokke sammen og tog af deres korn og drog ud i ødemarken forud for kong Noas hære.

2 Og Herren styrkede dem, så kong Noas folk ikke kunne indhente dem for at slå dem ihjel.

3 Og de flygtede otte dagsrejser ud i ødemarken.

4 Og de kom til et land, ja, et meget smukt og behageligt land, et land med rent vand.

5 Og de slog deres telte op og begyndte at dyrke jorden og at bygge bygninger; ja, de var arbejdsomme og arbejdede overordentlig meget.

6 Og folket nærrede ønske om, at Alma skulle være deres konge, for han var elsket af sit folk.

7 Men han sagde til dem: Se, det er ikke passende, at vi skal have en konge; for så siger Herren: I skal "ikke agte ét kød højere end et andet, eller ét menneske skal ikke tro, at det er bedre end et andet; derfor siger jeg til jer, at det ikke er tjenligt, at I skal have en konge.

8 Men hvis det var muligt, at I altid kunne have retfærdige mænd til at være konger for jer, ville det være godt for jer at have en konge.

9 Men husk kong Noas og

hans præsters "ugudelighed; og jeg blev selv ^bfanget i en snare og gjorde meget, som var vederstyggeligt i Herrens øjne, hvilket bragte mig til alvorlig omvendelse.

10 Efter megen "modgang hørte Herren alligevel mine råb og besvarede mine bønner og gjorde mig til et redskab i sine hænder til at bringe så ^bmange af jer til kundskab om hans sandhed.

11 Alligevel roser jeg mig ikke af det, for jeg er uværdig til at rose mig selv.

12 Og se, jeg siger jer: I er blevet undertrykt af kong Noa og har været i trædom under ham og hans præster og er blevet ført i syndighed af dem, derfor var I bundet med syndens "bånd.

13 Og se, da I ved Guds kraft er blevet udfriet af disse bånd, ja, af kong Noas og hans folks hænder og også af syndens bånd, så ønsker jeg af jer, at I skal "stå fast i denne ^bfrihed, hvormed I er blevet gjort frie, og at I "ikke betror nogen at være konge over jer.

14 Og betro heller ikke nogen at være jeres "lærer eller jeres tjener, medmindre han er en gudsmænd, der vandrer på hans veje og holder hans befalinger.

15 Således lærte Alma sit folk, at enhver skulle ^aelske sin næste som sig selv, så der ingen ^bstrid skulle være blandt dem.

16 Og se, Alma var deres

23 7a Mosi 27:3-5.

9a Ordsp 16:12;
Mosi 11:1-15.

b Mosi 17:1-4.

10a L&P 58:4.

b Mosi 18:35.

12a 2 Ne 28:19-22.

13a Gal 5:1.

b Gs Frihed.

c Mosi 29:13.

14a Mosi 18:18-22.

15a Gs Kærlighed.
b 3 Ne 11:28-29.

“højpræst, for han var grundlæggeren af deres kirke.

17 Og det skete, at ingen fik “myndighed til at prædike eller til at undervise, uden at det skete ved ham fra Gud. Derfor indviede han alle deres præster og alle deres lærere; og ingen blev indviet, medmindre de var retfærdige mænd.

18 Derfor vågede de over deres folk og “nærede dem med det, der har med retfærdighed at gøre.

19 Og det skete, at de begyndte at have overordentlig stor fremgang i landet; og de kaldte landet Helam.

20 Og det skete, at de mangfoldiggjorde sig overordentligt og havde overordentlig stor fremgang i Helams land; og de byggede en by, som de kaldte byen Helam.

21 Alligevel finder Herren det tjenligt at “revse sit folk; ja, han prøver deres ^btålmodighed og deres tro.

22 Men hver den, der sætter sin “lid til ham, han skal blive ^bløftet op på den yderste dag. Ja, og således var det med dette folk.

23 For se, jeg vil vise jer, at de blev bragt i trældom, og ingen kunne udfri dem, bortset fra Herren deres Gud, ja, Abrahams og Isaks og Jakobs Gud.

24 Og det skete, at han udfriede dem, og han viste dem sin mægtige kraft, og store var deres glædesudbrud.

25 For se, det skete, at mens de

var i Helams land, ja, i byen Helam, mens de dyrkede jorden deromkring, se, da kom en hær af lamanitter ind over landets grænser.

26 Se, det skete, at Almas brødre flygtede fra deres marker og samlede sig i byen Helam; og de var meget bange på grund af lamaniternes tilsynekomst.

27 Men Alma trådte frem og stod blandt dem og formanede dem om, at de ikke skulle være bange, men at de skulle huske Herren deres Gud, så ville han udfri dem.

28 Derfor dæmpede de deres frygt og begyndte at anråbe Herren om, at han ville blødgøre lamaniternes hjerte, så de ville skåne dem og deres hustruer og deres børn.

29 Og det skete, at Herren blødgjorde lamaniternes hjerte. Og Alma og hans brødre gik frem og overgav sig i deres hænder; og lamanitterne tog Helams land i besiddelse.

30 Se, lamaniternes hære, som var fulgt efter kong Limhis folk, havde været faret vild i ødemarken i mange dage.

31 Og se, de havde fundet kong Noas præster på et sted, som de kaldte Amulon; og de var begyndt at tage Amulons land i besiddelse og var begyndt at dyrke jorden.

32 Se, navnet på lederen for disse præster var Amulon.

33 Og det skete, at Amulon bønfuldt lamanitterne; og han

16a Mosi 26:7.
17a gs Myndighed;
Præstedømme.

18a 1 Tim 4:6.
21a Hel 12:3; L&P 98:21.
gs Revselse.

^b gs Tålmodighed.
22a gs Tillid.
^b 1 Ne 13:37.

sendte også deres hustruer, der var "lamaniternes døtre, frem for at bønfalde deres brødre om, at de ikke skulle slå deres mænd ihjel.

34 Og lamanitterne fik "medfølelse med Amulon og hans brødre, og de slog dem ikke ihjel på grund af deres hustruer.

35 Og Amulon og hans brødre sluttede sig til lamanitterne, og de rejste om i ødemarken for at lede efter Nefis land, da de opdagede Helams land, som Alma og hans brødre havde taget i besiddelse.

36 Og det skete, at lamanitterne lovede Alma og hans brødre, at hvis de ville vise dem den vej, der førte til Nefis land, at de ville da skænke dem livet og friheden.

37 Men efter at Alma havde vist dem den vej, der førte til Nefis land, ville lamanitterne ikke holde deres løfte, men de satte "vagter rundt omkring i Helams land over Alma og hans brødre.

38 Og resten af dem drog til Nefis land; og en del af dem vendte tilbage til Helams land og medbragte også hustruerne og børnene til de vagter, som var blevet ladet tilbage i landet.

39 Og lamaniternes konge havde tilstedt Amulon, at han skulle være konge og hersker over hans folk, som var i Helams land; men alligevel skulle han ingen magt have til at gøre noget i strid med lamaniternes konges vilje.

KAPITEL 24

Amulon forfølger Alma og hans folk – De skal sendes i døden, hvis de beder – Herren får deres byrder til at synes lette – Han udfrier dem af trældom, og de vender tilbage til Zarahemla. Omkring 145–120 f.Kr.

Og det skete, at Amulon vandt yndest for lamaniternes konges øjne; derfor tilstedte lamaniternes konge ham og hans brødre, at de skulle udpeges til lærere over hans folk, ja, over det folk, der var i Shemlons land og i Shiloms land og i Amulons land.

2 For lamanitterne havde taget alle disse lande i besiddelse; derfor havde lamaniternes konge udpeget konger over alle disse lande.

3 Og se, navnet på lamaniternes konge var Laman, idet han blev kaldt efter sin fars navn, og derfor blev han kaldt kong Laman. Og han var konge over et talrigt folk.

4 Og han udpegede lærere blandt Amulons brødre i hvert land, som hans folk havde taget i besiddelse; og således begyndte man at undervise i Nefis sprog blandt hele det lamanitiske folk.

5 Og det var et folk, der var venlige, den ene over for den anden; alligevel kendte de ikke Gud; og Amulons brødre lærte dem hverken noget om Herren deres Gud eller om Moseloven, ej heller lærte de dem Abinadis ord.

6 Men de lærte dem, at de skulle føre deres optegnelse, og så de kunne skrive, den ene til den anden.

7 Og således begyndte lamannerne at tiltage i rigdom og begyndte at handle, den ene med den anden, og vokse sig mægtige og begyndte at blive et snedigt og et víst folk, hvad angår verdens visdom, ja, et meget snedigt folk, der frydede sig ved al slags ugudelighed og plyndring, undtagen blandt deres egne brødre.

8 Og se, det skete, at Amulon begyndte at udøve "myndighed over Alma og hans brødre og begyndte at forfølge ham og foranledige, at hans børn skulle forfølge deres børn.

9 For Amulon kendte Alma og vidste, at han havde været "en af kongens præster, og at det var ham, der havde troet Abinadis ord og var blevet jaget bort fra kongen; og derfor var han vred på ham, for han var underkastet kong Laman, men alligevel udøvede han myndighed over dem og pålagde dem ^barbejde og satte opsynsmænd over dem.

10 Og det skete, at deres trængsler blev så store, at de indtrængende begyndte at anråbe Gud.

11 Og Amulon befalede dem, at de skulle standse deres råk; og han satte vagter over dem for at holde øje med dem, så hver

den, der blev grebet i at påkalde Gud, skulle sendes i døden.

12 Og Alma og hans folk oplod ikke deres røst til Herren deres Gud, men de "udøste hjertet til ham; og han kendte deres hjertes tanker.

13 Og det skete, at Herrens røst kom til dem i deres trængsler og sagde: Løft hovedet og vær ved godt mod, for jeg kender den pagt, som I har sluttet med mig; og jeg vil slutte pagt med mit folk og udfri dem af trældom.

14 Og jeg vil også lette de byrder, der bliver lagt på jeres skuldre, så I slet ikke kan føle dem på jeres ryg, selv mens I er i trældom; og dette vil jeg gøre, for at I kan stå som "vidner for mig herefter, og for at I kan vide med vished, at jeg, Gud Herren, kommer til mit folk i deres ^btrængsler.

15 Og se, det skete, at de byrder, der blev lagt på Alma og hans brødre, blev gjort lette; ja, Herren "styrkede dem, så de kunne bære deres ^bbyrder med lethed, og de underordnede sig gladelig og med "tålmodighed hele Herrens vilje.

16 Og det skete, at deres tro og deres tålmodighed var så stor, at Herrens røst igen kom til dem og sagde: Vær ved godt mod, for i morgen vil jeg udfri jer af trældom.

17 Og han sagde til Alma: Du skal gå i spidsen for dette folk,

24 8a L&P 121:39.
9a Mosi 17:1–4; 23:9.
b Mosi 21:3–6.
12a gs Bøn.

14a gs Vidne (navneord).
b gs Modgang.
15a Matt 11:28–30.
b Alma 31:38; 33:23.

c L&P 54:10.
gs Tålmodighed.

og jeg vil gå med dig og udfri dette folk af "trældom.

18 Se, det skete, at Alma og hans folk ved nattetide samlede deres flokke sammen og også noget af deres korn, ja, gennem hele natten samlede de deres flokke sammen.

19 Og om morgenen lod Herren en "dyb søvn falde over lamanitterne, ja, og alle deres opsynsmænd lå i en dyb søvn.

20 Og Alma og hans folk begav sig ud i ødemarken; og da de havde rejst hele dagen, slog de deres telte op i en dal, og de kaldte dalen Alma, fordi han viste dem vej i ødemarken.

21 Ja, og i Almas dal udøste de deres "tak til Gud, fordi han havde været barmhjertig mod dem og lettet deres byrder og havde udfriet dem af trældom; for de var i trældom, og ingen kunne udfri dem bortset fra Herren deres Gud.

22 Og de gav tak til Gud, ja, alle deres mænd og alle deres kvinder og alle deres børn, som kunne tale, opløftede deres røst i lovprisningerne af deres Gud.

23 Og se, Herren sagde til Alma: Skynd dig, og få dig selv og dette folk ud af dette land, for lamanitterne er vågnet og forfølger dig; få jer derfor ud af dette land, og jeg vil standse lamanitterne i denne dal, så de ikke når længere i forfølgelsen af dette folk.

24 Og det skete, at de drog ud af dalen og begav sig på deres rejse ud i ødemarken.

25 Og efter at de havde været i ødemarken i tolv dage, kom de til Zarahemlas land; og kong Mosija modtog også dem med glæde.

KAPITEL 25

Muleks efterkommere i Zarahemla bliver nefitter – De lærer om Almas og om Zeniffs folk – Alma døber Limhi og hele hans folk – Mosija bemyndiger Alma til at organisere Guds kirke. Omkring 120 f.Kr.

Og se, kong Mosija foranledigede, at alle folk skulle samles.

2 Se, der var ikke så mange af Nefis børn eller så mange af dem, der var efterkommere af Nefi, som der var af "Zarahemlas folk, han, der var en efterkommer af ^bMulek og dem, der kom med ham ud i ødemarken.

3 Og der var ikke så mange af Nefis folk og af Zarahemlas folk, som der var af lamanitterne; ja, de var ikke halvt så talrige.

4 Og se, hele Nefis folk var samlet, og også hele Zarahemlas folk, og de var samlet i to grupper.

5 Og det skete, at Mosija læste og lod Zeniffs optegnelser oplæse for sit folk; ja, han læste Zeniffs folks optegnelser fra det tidspunkt, da de forlod Zarahemlas land, og indtil de vendte tilbage igen.

6 Og han læste også beretningen om Alma og hans brødre og alle deres trængsler fra det tidspunkt, da de forlod Zarahemlas

17a gs Fangenskab.
19a 1 Sam 26:12.

21a gs Taknemlighed.
25 2a Omni 1:13–19.

b Hel 6:10.
gs Mulek.

land, indtil det tidspunkt, da de vendte tilbage igen.

7 Og se, da Mosija var færdig med at læse optegnelserne, var hans folk, der var blevet i landet, slået af forundring og forbløffelse.

8 For de vidste ikke, hvad de skulle tro; for når de så dem, der var blevet "udfriet af trældom, blev de fyldt af en overordentlig stor glæde.

9 Og videre, når de tænkte på deres brødre, som var blevet slået ihjel af lamanitterne, blev de fyldt af sorg og fældede endog mange sorgens tårer.

10 Og videre, når de tænkte på Guds umiddelbare godhed og hans magt til at udfri Alma og hans brødre af lamaniternes hænder og af trældom, opløftede de deres røst og gav tak til Gud.

11 Og videre, når de tænkte på lamanitterne, som var deres brødre, på deres syndige og besmittede tilstand, blev de fyldt af "smerte og kval for deres ^bsjæls velfærd.

12 Og det skete, at de, der var børn af Amulon og hans brødre, som havde taget lamaniternes døtre til hustruer, fattede mis-hag i deres fædres vandel, og de ville ikke længere kaldes ved deres fædres navne, derfor tog de Nefis navn på sig, så de kunne kaldes Nefis børn og blive regnet blandt dem, der blev kaldt nefitter.

13 Og se, hele Zarahemlas folk

blev "regnet for nefitter, og dette fordi riget ikke var blevet overdraget til andre end dem, som var efterkommere af Nefi.

14 Og se, det skete, at da Mosija var færdig med at tale til og læse for folket, ønskede han af Alma, at han også skulle tale til folket.

15 Og Alma talte til dem, da de var samlet i store grupper, og han gik fra den ene gruppe til den anden og prædikede omvendelse og tro på Herren for folket.

16 Og han formanede Limhis folk og hans brødre, alle de, der var blevet udfriet af trældom, til, at de skulle huske på, at det var Herren, der havde udfriet dem.

17 Og det skete, at efter at Alma havde lært folket meget og var færdig med at tale til dem, nærrede kong Limhi ønske om, at han kunne blive døbt; og hele hans folk nærrede ønske om, at de også kunne blive døbt.

18 Derfor gik Alma ud i vandet og "døbte dem; ja, han døbte dem på samme måde, som han døbte sine brødre i ^bMormons vande; ja, og så mange, som han døbte, tilhørte Guds kirke, og det på grund af deres tro på Almas ord.

19 Og det skete, at kong Mosija tilstedte Alma, at han kunne oprette menigheder overalt i hele Zarahemlas land, og gav ham "magt til at ordinere præster og lærere over hver menighed.

20 Se, dette blev gjort, fordi

8a Mosi 22:11–13.
11a Mosi 28:3–4;
Alma 13:27.

b gs Sjæl – Sjæles
værdi.
13a Omni 1:19.

18a Mosi 21:35.
b Mosi 18:8–17.
19a gs Præstedømme.

der var så mange folk, at de ikke alle kunne ledes af én lærer, ej heller kunne de alle høre Guds ord i én forsamling.

21 Derfor samledes de i forskellige grupper, som blev kaldt menigheder, idet hver menighed havde sine præster og sine lærere, og hver præst prædikede ordet, som det blev givet ham ved Almas mund.

22 Og således var de, til trods for at der var mange menigheder, alle én "kirke, nemlig Guds kirke, for i alle menighederne blev der ikke prædikeret andet end omvendelse og tro på Gud.

23 Og se, der fandtes syv menigheder i Zarahemlas land. Og det skete, at hver den, der nærede ønske om at påtage sig Kristi, eller Guds, "navn, sluttede sig til Guds menigheder;

24 og de blev kaldt "Guds folk. Og Herren udøste sin Ånd over dem, og de blev velsignet og havde fremgang i landet.

KAPITEL 26

Mange medlemmer af kirken forledes til synd af de ikke-troende – Alma bliver lovet evigt liv – De, der omvender sig og bliver døbt, opnår tilgivelse – Syndige medlemmer af kirken, som omvender sig og bekender for Alma og for Herren, bliver tilgivet; ellers bliver de ikke regnet blandt kirkens folk. Omkring 120–100 f.Kr.

SE, det skete, at der var mange af den opvoksende slægt, som ikke kunne forstå kong Benjamins ord, eftersom de var små børn på det tidspunkt, da han talte til sit folk; og de troede ikke på deres fædres overlevering.

2 De troede ikke på det, der var blevet sagt angående de dødes opstandelse, ej heller troede de på Kristi komme.

3 Og se, på grund af deres vantro kunne de ikke "forstå Guds ord; og deres hjerte blev forhærdet.

4 Og de ville ikke lade sig døbe; ej heller ville de slutte sig til kirken. Og de var et udskilt folk, hvad deres tro angik, og forblev således lige siden, ja, i deres "kødelige og syndige tilstand, for de ville ikke påkalde Herren deres Gud.

5 Og se, i Mosijas regeringstid var de ikke halvt så talrige som Guds folk; men på grund af "kiv blandt brødrene blev de talrigere.

6 For det skete, at de bedrog mange, som var i kirken, med deres smigrende ord og fik dem til at begå mange synder; derfor blev det nødvendigt, at de, som begik synd, og som var i kirken, måtte "formanes af kirken.

7 Og det skete, at de blev ført frem for præsterne og overladt til præsterne af lærerne; og præsterne førte dem frem for Alma, som var "højpræsten.

22a Mosi 18:17.

23a gs Jesus Kristus – At påtage sig Jesu Kristi navn.

24a gs Pagt.

26 3a gs Forståelse.

4a gs Naturlige menneske.

5a gs Frafald; Splid.

6a Alma 5:57–58; 6:3. gs Advare.

7a Mosi 29:42.

8 Se, kong Mosija havde givet Alma myndighed over kirken.

9 Og det skete, at Alma ikke vidste, hvad han skulle stille op med dem; men der var mange vidner imod dem, ja, folk stod og vidnede i rigelighed om deres ugudelighed.

10 Se, der var ikke tidligere sket noget sådant i kirken, derfor blev Alma foruroliget i sin ånd, og han lod dem føre frem for kongen.

11 Og han sagde til kongen: Se, her er mange, som vi har ført frem for dig, og som anklages af deres brødre, ja, og de er blevet grebet i forskellige misgerninger. Og de omvender sig ikke fra deres misgerninger, derfor har vi ført dem frem for dig, for at du kan dømme dem i forhold til deres forbrydelser.

12 Men kong Mosija sagde til Alma: Se, jeg dømmer dem ikke, derfor "overgiver jeg dem i dine hænder for at blive dømt.

13 Og se, Almas ånd blev igen foruroliget; og han gik hen og adspurgte Herren, hvad han skulle gøre i denne sag, for han frygtede, at han skulle gøre uret i Guds øjne.

14 Og det skete, efter at han havde udøst hele sin sjæl for Gud, at Herrens røst kom til ham og sagde:

15 Velsignet er du, Alma, og velsignede er de, der blev døbt i "Mormons vande. Du er

velsignet på grund af din overordentlig store ^btro alene på min tjener Abinadis ord.

16 Og velsignede er de på grund af deres overordentlig store tro alene på de ord, som du har talt til dem.

17 Og velsignet er du, fordi du har oprettet en "menighed blandt dette folk, og de skal blive grundfæstet, og de skal være mit folk.

18 Ja, velsignet er dette folk, som er villige til at bære mit "navn; for ved mit navn skal de kaldes; og de er mine.

19 Og fordi du har adspurgt mig angående overtræderen, er du velsignet.

20 Du er min tjener, og jeg slutter pagt med dig om, at du skal få "evigt liv; og du skal tjene mig og gå ud i mit navn og skal indsamle mine får.

21 Og den, der vil høre min røst, skal være mit "får; og ham skal I tage imod i kirken, og ham vil jeg også tage imod.

22 For se, dette er min kirke; hver den, der bliver "døbt, skal døbes til omvendelse. Og hver den, I tager imod, skal tro på mit navn; og ham vil jeg frit ^btilgive.

23 For det er mig, der "påtager mig verdens synder; for det er mig, der har ^bskabt den; og det er mig, som skænker ham, der tror indtil enden, en plads ved min højre hånd.

24 For se, ved mit navn bliver

12a L&P 42:78–93.

15a Mosi 18:30.

b Mosi 17:2.

cs Tro.

17a Mosi 25:19–24.

18a Mosi 1:11; 5:8.

cs Jesus Kristus – At påtage sig Jesu Kristi navn.

20a cs Udvalgt;

Udvælgelse; Evigt liv.

21a cs Gode hyrde.

22a 2 Ne 9:23.

cs Døbe, dåb.

b cs Tilgive; Syndsforladelse.

23a cs Forløser.

b cs Skabe.

de kaldt; og hvis de ^akender mig, skal de komme frem og skal have en plads i evighed ved min højre hånd.

25 Og det skal ske, at når den ^aanden basun lyder, da skal de, der aldrig ^bkendte mig, komme frem og skal stå foran mig.

26 Og da skal de vide, at jeg er Herren deres Gud, at jeg er deres forløser, men de ville ikke lade sig forløse.

27 Og da vil jeg bekende for dem, at jeg aldrig ^akendte dem; og de skal ^bgå bort til den ^cevigtvarende ild, der er beredt for Djævelen og hans engle.

28 Derfor siger jeg til dig, at den, der ikke vil ^ahøre min røst, ham skal I ikke tage imod i min kirke; for ham vil jeg ikke tage imod på den yderste dag.

29 Derfor siger jeg til dig: Gå i gang; og hver den, der overtræder imod mig, ham skal I ^adømme ^bi forhold til de synder, som han har begået; og hvis han ^cbekender sine synder for dig og mig og ^domvender sig i sit hjertes oprigtighed, skal I ^etilgive ham, og jeg vil også tilgive ham.

30 Ja, og ^aså ofte som mit folk ^bomvender sig, vil jeg tilgive dem deres overtrædelser imod mig.

31 Og I skal også ^atilgive hinanden jeres overtrædelser; for sandelig siger jeg til dig: Den, der ikke tilgiver sin næste hans

overtrædelser, når han siger, at han omvender sig, han har bragt sig selv under fordømmelse.

32 Se, jeg siger dig: Gå i gang, og hver den, der ikke vil omvende sig fra sine synder, han skal ikke regnes blandt mit folk; og dette skal iagttages fra dette tidspunkt af.

33 Og det skete, da Alma havde hørt disse ord, at han skrev dem ned, så han kunne have dem, og så han kunne dømme folket i denne kirke i henhold til Guds befalinger.

34 Og det skete, at Alma gik i gang og dømte dem, der var blevet grebet i synd, i henhold til Herrens ord.

35 Og hver den, der omvendte sig fra sine synder og ^abekendte dem, regnede han blandt kirkens folk.

36 Og de, der ikke ville bekende deres synder og omvende sig fra deres ugudelighed, de blev ikke regnet blandt kirkens folk, og deres navne blev ^aslettet.

37 Og det skete, at Alma styrede alle kirkens anliggender; og de begyndte igen at have fred og at have overordentlig stor fremgang i kirkens anliggender, idet de vandrede med omhu for Gud, optog mange og døbte mange.

38 Og se, alt dette gjorde Alma og hans medarbejdere, som ledte kirken, idet de vandrede

24a Joh 17:3.

25a L&P 88:99, 109.

b L&P 76:81–86.

27a Matt 7:21–23.

b Luk 13:27.

c L&P 76:43–44.

28a 2 Ne 9:31; L&P 1:14.

29a gs Dømme.

b gs Ansvarlighed.

c 3 Ne 1:25.

gs Bekendelse.

d gs Omvendelse.

e gs Tilgive.

30a Moro 6:8.

b Ez 33:11, 15–16;

ApG 3:19–20;

Mosi 29:19–20.

31a 3 Ne 13:14–15;

L&P 64:9–10.

35a gs Bekendelse.

36a 2 Mos 32:33;

Alma 1:24.

gs Livets bog;

Udelukkelse.

med al flid og i alting underviste i Guds ord og led alle slags trængsler; for de blev forfulgt af alle dem, der ikke tilhørte Guds kirke.

39 Og de formanede deres brødre; og hver og en af dem blev også "formanet ved Guds ord i forhold til deres synder eller til de synder, som de havde begået, idet de blev befaleet af Gud at ^bbede uden ophør og at give ^ctak i alt.

KAPITEL 27

Mosija forbyder forfølgelse og påbyder lighed – Alma den Yngre og Mosijas fire sønner forsøger at tilintetgøre kirken – En engel viser sig og befaler dem at høre op med deres onde forehavende – Alma bliver slået med stumhed – Hele menneskeslægten må fødes på ny for at opnå frelse – Alma og Mosijas sønner kundgør glædelige tidender. Omkring 100–92 f.Kr.

Og se, det skete, at de forfølgelser, som kirken blev udsat for af de ikke-troende, blev så store, at kirken begyndte at murre og beklage sig til deres ledere over det; og de beklagede sig til Alma. Og Alma lagde sagen frem for deres konge, Mosija. Og Mosija rådførte sig med sine præster.

2 Og det skete, at kong Mosija sendte en proklamation ud over hele landet rundt omkring, om

at ingen ikke-troende måtte "forfølge nogen af dem, der tilhørte Guds kirke.

3 Og der udgik en streng befaling til alle menighederne om, at der ikke skulle være nogen forfølgelser blandt dem, at der skulle være "lighed mellem alle mennesker;

4 at de ikke skulle lade stolthed eller hovmod forstyrre deres "fred; at enhver skulle ^bagte sin næste som sig selv, idet de skulle arbejde med deres egne hænder for deres underhold.

5 Ja, at alle deres præster og lærere skulle "arbejde med deres egne hænder for deres underhold i alle tilfælde, undtagen ved sygdom eller i stor trang, og ved at gøre dette nød de rigelig af Guds ^bnåde.

6 Og der begyndte igen at blive megen fred i landet; og folket begyndte at blive meget talrigt og begyndte at brede sig vidt omkring på jordens overflade, ja, mod nord og mod syd, mod øst og mod vest, idet de byggede store byer og landsbyer i alle dele af landet.

7 Og Herren kom til dem og gav dem fremgang, og de blev et stort og velhavende folk.

8 Se, Mosijas sønner blev regnet blandt de ikke-troende; og også en af Almas "sønner blev regnet blandt dem. Han hed Alma efter sin far; alligevel blev han en meget ugudelig og en ^bafgudsdyrkende mand. Og

39a gs Advare.
b 2 Ne 32:8–9.
c gs Taknemlighed.
27 2a gs Forfølgelse.

3a Mosi 23:7; 29:32.
4a gs Fred.
b gs Agtelse.
5a Mosi 18:24, 26.

b gs Nåde.
8a gs Alma, Almas søn.
b gs Afgudsdyrkelse.

han var en mand af mange ord og talte megen smiger til folket; derfor forledte han mange blandt folket til at gøre sine synder efter.

9 Og han blev en stor hindring for Guds kirkes fremgang, idet han "stjal folkets hjerte og forårsagede megen kiv blandt folket og derved gav Guds fjende en mulighed for at udøve sin magt over dem.

10 Og se, det skete, at mens han drog rundt for at tilintetgøre Guds kirke, for han gik hemmeligt rundt sammen med Mosijas sønner og forsøgte at tilintetgøre kirken og at føre Herrens folk på afveje i modstrid med Guds befalinger og også kongens –

11 og som jeg sagde til jer, mens de drog rundt og "satte sig op imod Gud, se, da ^bviste Herrens 'engel sig for dem; og han steg ned som i en sky; og han talte som med en tordenrøst, hvilket fik jorden, hvorpå de stod, til at ryste.

12 Og så stor var deres forbavelse, at de faldt til jorden og ikke forstod de ord, som han talte til dem.

13 Alligevel råbte han igen og sagde: Alma, rejs dig og stå frem, for hvorfor forfølger du Guds kirke? For Herren har sagt: "Dette er min kirke, og jeg vil stadfæste den; og intet skal omstyrte den, undtagen mit folks overtrædelse.

14 Og englen sagde videre: Se, Herren har hørt sit folks ^abønner og også sin tjener Alma, din fars, bønner; for han har med megen tro bedt for dig om, at du måtte blive bragt til kundskab om sandheden; derfor, med det formål er jeg kommet for at overbevise dig om Guds magt og myndighed, så hans tjeneres ^bbønner må blive besvaret i forhold til deres tro.

15 Og se nu, kan I bestride Guds magt? For se, får min røst ikke jorden til at ryste? Og kan I ikke også se mig for jer? Og jeg er sendt fra Gud.

16 Se, jeg siger dig: Gå nu, og husk dine fædres fangenskab i Helams land og i Nefis land; og husk, hvor store ting han har gjort for dem; for de var i trældom, og han har "udfriet dem. Og se, jeg siger dig: Alma, begiv dig nu på vej, og forsøg ikke mere at tilintetgøre kirken, så deres bønner må blive besvaret, og gør dette, selv om du ønsker selv at blive forstødt.

17 Og se, det skete, at disse var de sidste ord, som englen talte til Alma, og han forlod dem.

18 Og se, Alma og de, der var med ham, faldt igen til jorden, for stor var deres forbavelse; for med deres egne øjne havde de set en engel fra Herren; og hans røst var som torden, der rystede jorden; og de vidste, at der ikke var noget bortset fra Guds kraft, der kunne ryste jor-

9a 2 Sam 15:1–6.

11a gs Oprør.

b ApG 9:1–9;

Alma 8:15.

c gs Engle.

13a gs Jesus Kristus –
Kirkens overhoved.

14a Alma 10:22.

b Morm 9:36–37.

16a Mosi 23:1–4.

den og få den til at bæve, som om den ville falde fra hinanden.

19 Og se, Almas forbavselse var så stor, at han blev stum, så han ikke kunne åbne sin mund; ja, og han blev så svag, at han ikke engang kunne bevæge sine hænder; derfor blev han løftet op af dem, der var sammen med ham, og båret hjælpeløs bort, lige indtil han blev lagt foran sin far.

20 Og de fortalte hans far alt, hvad der var hændt dem; og hans far frydede sig, for han vidste, at det var Guds kraft.

21 Og han foranledigede, at en mængde skulle samle sig, så de kunne bevidne, hvad Herren havde gjort for hans søn og også for dem, der var med ham.

22 Og han lod præsterne samle sig; og de begyndte at faste og at bede til Herren deres Gud om, at han ville åbne Almas mund, så han kunne tale, og også om at hans lemmer måtte få deres styrke – så folkets øjne måtte blive åbnet, så de kunne se og kende til Guds godhed og herlighed.

23 Og det skete, efter at de havde fastet og bedt i et tidsrum af to dage og to nætter, at Almas lemmer fik deres styrke, og han rejste sig og begyndte at tale til dem, idet han bød dem være ved godt mod:

24 For, sagde han, jeg har omvendt mig fra mine synder

og er blevet "forløst af Herren; se, jeg er født af Ånden.

25 Og Herren sagde til mig: Vær ikke forundret over, at hele menneskeslægten, ja, mænd og kvinder, alle folkeslag, stammer, tungemål og folk må "fødes på ny, ja, fødes af Gud, ^bforandres fra deres "kødelige og faldne tilstand til en tilstand af retfærdighed, idet de er forløst af Gud og bliver hans sønner og døtre;

26 og således bliver de nye skabninger; og medmindre de gør dette, kan de på "ingen måde arve Guds rige.

27 Jeg siger jer, at medmindre dette er tilfældet, vil de blive forstødt; og det ved jeg, fordi jeg var nær ved at blive forstødt.

28 Alligevel, efter at have vaded gennem megen trængsel og omvendt mig næsten til døde, har Herren i sin barmhjertighed fundet det tjenligt at rive mig ud af en "evigtvarende brænden, og jeg er født af Gud.

29 Min sjæl er blevet forløst fra bitterheds galde og syndens bånd. Jeg var i den mørkeste afgrund; men nu ser jeg Guds forunderlige lys. Min sjæl blev "martret af evig pinsel; men jeg er blevet revet ud, og min sjæl smertes ikke mere.

30 Jeg forkastede min forløser og afviste det, der var blevet omtalt af vore fædre; men se, for at alle på forhånd må kunne vide, at han vil komme, og at han husker hver skabning, som

24a 2 Ne 2:6–7.

cs Forløse.

25a Rom 6:3–11;

Mosi 5:7; Alma 5:14;

Moses 6:59.

cs Født af Gud,

født på ny.

b Mosi 3:19; 16:3.

c cs Kødelig.

26a Joh 3:5.

28a 2 Ne 9:16.

29a Mosi 2:38.

han har skabt, vil han give sig til kende for dem.

31 Ja, "hvert knæ skal bøje sig, og hver tunge bekende for ham. Ja, på den yderste dag, når alle mennesker skal stå frem for at blive ^bdømt af ham, da skal de bekende, at han er Gud; da skal de, der lever ^cuden Gud i verden, bekende, at dommen over dem på en evigtvarende straf er retfærdig; og de skal skælve og bæve og vige tilbage under hans ^daltseende øjes blik.

32 Og se, det skete, at Alma fra det tidspunkt af begyndte at undervise folket og også dem, der var sammen med Alma på det tidspunkt, da englen viste sig for dem, idet de rejste omkring overalt i landet og forkyndte det, som de havde hørt og set, for hele folket og prædikede Guds ord under megen modgang, idet de blev stærkt forfulgt af dem, der var ikke-troende, og blev slået af mange af dem.

33 Men til trods for alt dette gav de kirken stor trøst, idet de bekræftede deres tro og formåede dem med langmodighed og megen møje til at holde Guds befalinger.

34 Og fire af dem var ^aMosijas sønner; og deres navne var Ammon og Aron og Omner og Himni; dette var navnene på Mosijas sønner.

35 Og de rejste omkring overalt

i Zarahemlas land og blandt hele det folk, som var under kong Mosijas regering, idet de med iver bestræbte sig på at gøre alle de skader gode igen, som de havde forvoldt kirken, idet de bekendte alle deres synder og forkyndte alt det, som de havde set, og forklarede profetierne og skrifterne for alle, der ønskede at høre dem.

36 Og således var de redskaber i Guds hænder til at bringe mange til kundskab om sandheden, ja, til kundskab om deres forløser.

37 Og hvor velsignede er de ikke! For de ^aforkyndte fred; de forkyndte ^bgode tidender om godt; og de kundgjorde for folket, at Herren regerer.

KAPITEL 28

Mosijas sønner drager ud for at prædike for lamanitterne – Ved hjælp af de to seersten oversætter Mosija de jereditiske plader. Omkring 92 f.Kr.

SE, det skete, efter at ^aMosijas sønner havde gjort alt dette, at de tog et lille antal med sig og vendte tilbage til deres far, kongen, og ønskede af ham, at han ville tilstede, at de sammen med dem som de havde udvalgt, kunne drage op til ^bNefis land, så de kunne prædike det, som de havde hørt, og så de

31a Fil 2:9–11;
Mosi 16:1–2;
L&P 88:104.
b cs Jesus Kristus –
Dommer.
c Alma 41:11.

d cs God.
34a cs Ammon,
Mosijas søn.
37a Es 52:7;
Mosi 15:14–17.
cs Prædike.

b cs Evangelium.
28 1a Mosi 27:34.
b Omni 1:12–13;
Mosi 9:1.

kunne give Guds ord til deres brødre, lamanitterne –

2 så de måske kunne bringe dem til kundskab om Herren deres Gud og overbevise dem om deres fædres ugudelighed; og så de måske kunne befri dem for deres “had til nefitterne, så de også kunne bringes til at glæde sig i Herren deres Gud, så de kunne blive venlige mod hinanden, og så der ikke skulle være flere stridigheder i hele det land, som Herren deres Gud havde givet dem.

3 Se, de nærrede ønske om, at frelse skulle blive kundgjort for enhver skabning, for de kunne ikke “bære, at nogen ^bmenne-skesjæl skulle fortabes; ja, selve tanken om, at nogen sjæl skulle lide ‘uendelig pinsel, fik dem til at skælve og bæve.

4 Og således virkede Herrens Ånd på dem, for de var de “allerværste syndere. Og Herren fandt i sin grænseløse ^bbarm-hjertighed det tjenligt at skåne dem; alligevel led de store sjælekvaler på grund af deres syndighed, idet de led meget og frygtede, at de skulle blive forstødt for evigt.

5 Og det skete, at de bønfuldt deres far i mange dage om, at de måtte få lov til at drage op til Nefis land.

6 Og kong Mosija gik hen og adspurgte Herren, om han skulle lade sine sønner drage

op blandt lamanitterne for at prædike ordet.

7 Og Herren sagde til Mosija: Lad dem drage op, for mange vil tro på deres ord, og de skal få evigt liv; og jeg vil “udfri dine sønner af lamanitternes hænder.

8 Og det skete, at Mosija tilstedte dem, at de kunne drage af sted og gøre som de havde bedt om.

9 Og de “begav sig af sted ud i ødemarken for at drage op og prædike ordet blandt lamanitterne; og jeg skal siden hen give en ^bberetning om deres virke.

10 Se, kong Mosija havde ingen at overdrage riget til, for der var ikke nogen af hans sønner, der ville modtage riget.

11 Derfor tog han – efter at have oversat og ladet skrive de optegnelser, der var på de “guldplader, som var blevet fundet af Limhis folk, og som blev overgivet til ham ved Limhis hånd – de optegnelser, der var indgraveret på ^bbronze-pladerne, og også Nefis plader og alle de ting, som han havde opbevaret og bevaret i henhold til Guds befalinger.

12 Og dette gjorde han på grund af sit folks store iver, for de nærrede et umådelig stort ønske om at få noget at vide om det folk, der var blevet udryddet.

13 Og se, han oversatte dem ved hjælp af de to “sten, der

2a Jakob 7:24.
3a Alma 13:27;
3 Ne 17:14;
Moses 7:41.
b gs Sjæl – Sjæles værdi.

c Jakob 6:10;
L&P 19:10–12.
4a Mosi 27:10.
b gs Barmhjertighed.
7a Alma 19:22–23.
9a Alma 17:6–9.

b Alma 17–26.
11a gs Guldpladerne.
b gs Bronzepladerne.
13a gs Urim og Tummin.

var fastgjort i de to indfatninger på en bue.

14 Se, disse blev beredt fra begyndelsen og blev overdraget fra slægtled til slægtled med det formål at oversætte sprog;

15 og de var blevet opbevaret og bevaret ved Herrens hånd, for at han kunne afsløre sit folks syndighed og vederstyggeligheder for enhver skabning, som skulle tage landet i besiddelse.

16 Og den, der har dem, kaldes "seer efter fordums skik.

17 Se, efter at Mosija var færdig med at oversætte disse optegnelser, se, indeholdt den en beretning om det folk, der blev "udryddet, fra det tidspunkt, da de blev udryddet, og tilbage til bygningen af det ^bstore tårn, på den tid da Herren "forvirrede folkets sprog, og de blev spredt vidt omkring på hele jordens overflade, ja, og endog fra den tid og tilbage til Adams skabelse.

18 Se, denne beretning fik Mosijas folk til at sørge overordentlig meget, ja, de blev fyldt af sorg; alligevel gav den dem megen kundskab, hvilket de frydede sig ved.

19 Og denne beretning skal skrives siden hen; for se, det er vigtigt, at alle folk skal kende til det, der er skrevet i denne beretning.

20 Og se, som jeg sagde til jer, efter at kong Mosija havde gjort

dette, tog han "bronzepladerne og alt det, som han havde opbevaret, og overdrog dem til Alma, som var Almas søn, ja, alle optegnelserne og også ^boversætterne og overdrog dem til ham og befalede ham, at han skulle beskytte og "bevare dem og også føre en optegnelse om folket og overdrage dem fra det ene slægtled til det næste, således som de var blevet overdraget fra det tidspunkt, da Lehi forlod Jerusalem.

KAPITEL 29

Mosija foreslår, at der vælges dommere i stedet for en konge – Uretfærdige konger leder deres folk i synd – Alma den Yngre bliver valgt til overdommer ved folkets stemme – Han er også højpræst over kirken – Alma den Ældre og Mosija dør. Omkring 92–91 f.Kr.

SE, da Mosija havde gjort dette, sendte han bud ud over hele landet, til hele folket, for han ønskede at kende deres vilje angående, hvem der skulle være deres konge.

2 Og det skete, at folkets stemme lød således: Vi nærer ønske om, at Aron, din søn, skal være vor konge og vor hersker.

3 Se, Aron var draget op til Nefis land, derfor kunne kongen ikke overdrage riget til ham; ej heller ville Aron påtage sig riget; ej heller var nogen af

16a Mosi 8:13–18.
gs Seer.

17a Mosi 8:7–12.
b Eter 1:1–5.

c 1 Mos 11:6–9.

20a Alma 37:3–10.

b gs Urim og Tummim.

c gs Skrifter –

Skrifterne skal
bevares.

^aMosijas sønner villige til at påtage sig riget.

4 Derfor sendte kong Mosija igen bud ud blandt folket; ja, han sendte et skriftligt budskab ud blandt folket. Og disse var de ord, der stod skrevet, og som lød:

5 Se, o I mit folk, eller mine brødre, for jeg agter jer som sådanne, jeg ønsker af jer, at I skal overveje den sag, som I er blevet kaldt sammen for at overveje – for I nærer ønske om at få en ^akonge.

6 Se, jeg kundgør for jer, at han, hvem riget retmæssigt tilhører, har afslået og ikke vil påtage sig riget.

7 Og se, hvis der blev udpeget en anden i hans sted, så frygter jeg for, at der vil opstå stridigheder mellem jer. Og hvem ved, om ikke min søn, hvem riget tilhører, kunne ændre mening og blive vred og drage en del af dette folk med sig, hvilket ville forårsage krig og stridigheder blandt jer, hvilket ville være årsag til udgydelse af meget blod og fordrejelse af Herrens vej, ja, og bringe mange menneskers sjæl til undergang.

8 Se, jeg siger jer, lad os være vise og overveje dette, for vi har ingen ret til at slå min søn ihjel, ej heller skulle vi have nogen ret til at slå nogen anden ihjel, hvis han blev udpeget i hans sted.

9 Og hvis min søn igen skulle vende tilbage til sin stolthed og tomme ting, ville han tilbagekalde det, som han har sagt, og

gøre krav på sin ret til riget, hvilket ville få ham og også dete folk til at begå megen synd.

10 Og se, lad os være vise og fremsynede med hensyn til dette og gøre det, der vil sikre dette folks fred.

11 Derfor vil jeg være jeres konge resten af mine dage; lad os alligevel ^audpege ^bdommere til at dømme dette folk i henhold til vor lov; og vi vil ordne dette folks forhold på en ny måde, for vi vil udpege vise mænd til at være dommere, der vil dømme dette folk i henhold til Guds befalinger.

12 Se, det er bedre, at et menneske bliver dømt af Gud end af mennesker; for Guds domme er altid retfærdige, men menneskets domme er ikke altid retfærdige.

13 Hvis det derfor var muligt, at I kunne få ^aretfærdige mænd til at være jeres konger, som ville stadfæste Guds love og dømme dette folk i henhold til hans befalinger, ja, hvis I kunne få mænd som jeres konger, som ville gøre, ligesom min far ^bBenjamin gjorde for dette folk – jeg siger jer, at hvis dette altid kunne være tilfældet, så ville det være tjenligt for jer altid at have konger til at regere over jer.

14 Og jeg har selv arbejdet med al den kraft og alle de evner, som jeg har været i besiddelse af, på at lære jer Guds befalinger og på at skabe fred i hele landet, så der ingen krige eller stridigheder, ingen tyverier eller plynd-

29 3a Mosi 27:34.
5a 1 Sam 8:9–19.

11a Mosi 29:25–27.
b 2 Mos 18:13–24.

13a Mosi 23:8, 13–14.
b MormO 1:17–18.

ringer eller mord eller nogen form for ugudelighed skulle være.

15 Og hver den, der har begået misgerninger, ham har jeg ^astraffet i forhold til den forbrydelse, som han har begået i henhold til den lov, der blev givet os af vore fædre.

16 Se, jeg siger jer, at da ikke alle mennesker er retfærdige, er det ikke tjenligt, at I skal have en konge eller konger til at regere over jer.

17 For se, hvor megen ^augudelighed er ikke én ^bugudelig konge årsag til, at der bliver begået, ja, og hvor stor ødelæggelse!

18 Ja, husk kong Noa, hans ^augudelighed og hans vederstyggeligheder og også hans folks ugudelighed og vederstyggeligheder. Se, hvilken stor ødelæggelse, der kom over dem; og også på grund af deres syndighed blev de bragt i ^btrældom.

19 Og var det ikke for deres alvise skabers mellemkomst, og det som følge af deres oprigtige omvendelse, måtte de uundgåeligt være forblevet i trældom indtil nu.

20 Men se, han udfriede dem, fordi de ^aydmygede sig for ham; og fordi de ^banråbte ham indtrængende, udfriede han dem af trældom; og således virker Herren med sin kraft i alle

tilfælde blandt menneskenes børn ved at strække ^abarmhertighedens arm ud mod dem, der sætter deres ^dlid til ham.

21 Og se, nu siger jeg til jer, I kan ikke afsætte en ugudelig konge undtagen ved megen strid og udgydelse af meget blod.

22 For se, han har sine ^avenner i ugudelighed, og han holder sine vagter om sig; og de, der har regeret i retfærdighed før ham, deres love flår han i stykker; og Guds befalinger tramper han under føde.

23 Og han udsteder love og sender dem ud blandt sit folk, ja, love efter sin egen ^augudelighed; og hver den, der ikke adlyder hans love, lader han slå ihjel; og hver den, der gør oprør imod ham, mod dem vil han sende sine hære for at føre krig, og hvis han kan, vil han slå dem ihjel; og således fordrejer en uretfærdig konge al retfærdigheds veje.

24 Og se nu, jeg siger jer, at det ikke er tjenligt, at sådanne vederstyggeligheder skulle komme over jer.

25 Vælg jer derfor dommere ved folkets stemme, så I kan blive dømt i henhold til de love, som er blevet givet jer af vore fædre, og som er fejlfrie, og som blev givet dem ved Herrens hånd.

26 Se, det er ikke almindeligt, at folkets stemme ønsker noget,

15a Alma 1:32–33.

17a Alma 46:9–10.

b Mosi 23:7–9.

18a Mosi 11:1–15.

b 1 Sam 8:10–18;

Mosi 12:1–8;

Eter 6:22–23.

20a Mosi 21:13–15.

b 2 Mos 2:23–25;

Alma 43:49–50.

c Ez 33:11, 15–16;

Mosi 26:30.

d gs Tillid.

22a 1 Kong 12:8–14.

23a gs Ugudelig.

der strider mod det, der er ret; men det er almindeligt for mindretallet af folket at ønske det, der ikke er ret; dette skal I derfor iagttage og gøre det til jeres lov: at I ordner jeres sager ved folkets stemme.

27 Og "hvis den tid kommer, at folkets stemme vælger uguddelighed, da er det tid, da Guds straffedomme skal komme over jer; ja, da er det tid, da han skal hjemsøge jer med stor ødelæggelse, ligesom han hidtil har hjemsøgt dette land.

28 Og se, hvis I har dommere, og de ikke dømmer jer i henhold til den lov, der er blevet givet, kan I lade dem blive dømt af en højere dommer.

29 Hvis jeres højere dommere ikke dømmer retfærdige domme, skal I lade et lille antal af jeres lavere dommere samles, og de skal dømme jeres højere dommere i overensstemmelse med folkets stemme.

30 Og jeg befaler jer at gøre dette med frygt for Herren; og jeg befaler jer at gøre dette, og at I ikke skal have nogen konge, således at hvis disse folk begår synder og misgerninger, skal de selv svare for dem.

31 For se, jeg siger jer, at mange folks synder er blevet forårsaget af deres kongers syndighed; derfor må deres konger svare for deres syndighed.

32 Og nu ønsker jeg, at denne "ulighed ikke mere skal findes i dette land, især blandt dette mit folk; men jeg ønsker, at dette

land skal være et ^bfrihedens land, og at 'enhver må nyde sine rettigheder og privilegier i lige mål, så længe som Herren finder det tjenligt, at vi kan leve og arve landet, ja, så længe som nogen blandt vor efterslægt findes på landets overflade.

33 Og meget mere skrev kong Mosija til dem, idet han udfoldede alle en retfærdig konges prøvelser og besværligheder for dem, ja, al sjælens møje for deres folk og også al murren fra folket over for deres konge; og han forklarede det hele for dem.

34 Og han fortalte dem, at dette ikke burde finde sted, men at byrden skulle fordeles over hele folket, så enhver kunne bære sin del.

35 Og han udfoldede også for dem alle de ulemper, de ville blive udsat for ved at have en uretfærdig konge til at regere over sig,

36 ja, al hans syndighed og alle hans vederstyggeligheder og alle krigene og stridighederne og blodsudgydelsen og tyverierne og plyndringerne og begåelsen af utugtigheder og al slags syndighed, som ikke kan opregnes – og han sagde til dem, at dette ikke burde finde sted, at de udtrykkeligt var i modstrid med Guds befalinger.

37 Og se, det skete, efter at kong Mosija havde sendt dette ud til folket, at de blev overbevist om sandheden af hans ord.

38 Derfor opgav de deres

27a Alma 10:19.
32a Alma 30:11.

b 2 Ne 1:7; 10:11.
gs Frihed.

c Alma 27:9.

ønske om en konge og blev overordentlig ivrige efter, at enhver skulle have den samme mulighed over hele landet; ja, og enhver gav udtryk for sin villighed til at svare for sine egne synder.

39 Derfor skete det, at de samlede sig i grupper over hele landet for at afgive deres stemme med hensyn til, hvem der skulle være deres dommere og dømme dem i henhold til den ^alov, der var blevet givet dem; og de frydede sig overordentlig ved den ^bfrihed, der var blevet skænket dem.

40 Og deres kærlighed til Mosija voksede sig stærk; ja, de agtede ham mere end nogen anden mand, for de så ikke på ham som en tyrann, der stræbte efter vinding, ja, efter den mammon, der fordærver sjælen; for han havde ikke krævet rigdomme af dem, ej heller havde han frydet sig ved udydelsen af blod; men han havde skabt ^afred i landet, og han havde tilstedt sit folk, at de skulle udfries af al slags trældom; derfor agtede de ham, ja, overordentlig meget, umådeligt.

41 Og det skete, at de udpegede ^adommere til at regere over sig eller til at dømme sig i

henhold til loven, og dette gjorde de overalt i hele landet.

42 Og det skete, at Alma blev udpeget til at være den første overdommer, og han var også højpræsten, idet hans far havde overdraget ham dette embede og havde givet ham ansvaret for alle kirkens anliggender.

43 Og se, det skete, at Alma ^avandrede på Herrens veje, og han holdt hans befalinger, og han dømte retfærdige domme; og der var vedvarende fred i landet.

44 Og således begyndte dommerens regeringstid i hele Zarahemlas land blandt hele det folk, der blev kaldt nefitter; og Alma var den første og øverste dommer.

45 Og se, det skete, at hans far døde, da han var toogfirs år gammel, efter at have levet til at opfylde Guds befalinger.

46 Og det skete, at Mosija også døde i det treogtredivte år af sin regeringstid, da han var ^atreogtres år gammel; hvad der i alt udgør fem hundrede og ni år fra det tidspunkt, da Lehi forlod Jerusalem.

47 Og således endte den periode, hvor kongerne regerede over Nefis folk; og således endte Almas dage, han, der var grundlæggeren af deres kirke.

39a Alma 1:14.

b gs Frihed.

40a gs Fredsstifter.

41a Mosi 29:11.

43a gs Vandre, vandre med Gud.

46a Mosi 6:4.

ALMAS BOG

AF ALMA, ALMAS SØN

Beretningen om Alma, der var søn af Alma, den første og øverste dommer over Nefis folk og også højpræsten over kirken. En beretning om dommernes regeringstid og krigene og stridighederne blandt folket. Og også en beretning om en krig mellem nefitterne og lamanitterne ud fra Almas, den første og øverste dommers, optegnelse.

KAPITEL 1

Nehor underviser i falske lærdomme, opretter en kirke, indfører præstelist og slår Gideon ihjel – Nehor bliver henrettet for sine forbrydelser – Præstelist og forfølgelser spreder sig blandt folket – Præsterne forsørger sig selv, folket drager omsorg for de fattige, og kirken har fremgang. Omkring 91–88 f.Kr.

SE, det skete, at der i det første år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, fra denne tid og fremover, efter at kong Mosija var "gået al kødets gang, havde stridt den gode strid, havde vandret retsindigt for Gud og ikke havde efterladt sig nogen til at regere i sit sted; dog havde han udstedt ^blove, og de blev anerkendt af folket; derfor var de nødt til at rette sig efter de love, som han havde indført.

2 Og det skete i det første år af Almas regeringstid i dommersædet, at der blev ført en "mand frem for ham for at blive dømt, en mand, der var

stor og var kendt for sin megen styrke.

3 Og han havde gået omkring blandt folket og havde prædiket det for dem, som han "udgav for at være Guds ord, idet han ^bmodarbejdede kirken; idet han kundgjorde for folket, at enhver præst og lærer burde nyde "anseelse, og at de "ikke burde arbejde med hænderne, men at de burde blive forsørget af folket.

4 Og han vidnede også for folket om, at hele menneskeslægten ville blive frelst på den yderste dag, og at de ikke behøvede at frygte eller bæve, men at de kunne løfte hovedet og fryde sig, for Herren havde skabt alle mennesker og havde også forløst alle mennesker; og til sidst ville alle mennesker få evigt liv.

5 Og det skete, at han underviste så meget i dette, at mange troede på hans ord, ja, så mange, at de begyndte at forsørge ham og give ham penge.

6 Og han begyndte at blive indbildsk i sit hjertes stolthed og at gå med meget kostbare klæder, ja, og begyndte endog at

[ALMAS BOG]
1 1a Mosi 29:46.
b Jar 1:5; Alma 4:16;

Hel 4:22.
2a Alma 1:15.
3a Ez 13:3.

b gs Antikrist.
c Luk 6:26; 1 Ne 22:23.
d Mosi 18:24, 26; 27:5.

etablere en "kirke i overensstemmelse med sin forkyndelse.

7 Og det skete, mens han var på vej hen for at prædike for dem, der troede på hans ord, at han mødte en mand, som tilhørte Guds kirke, ja, endog en af deres lærere; og han begyndte at strides skarpt med ham for at kunne forlede kirkens folk; men manden modstod ham, idet han formanede ham med "Guds ord.

8 Se, mandens navn var "Gideon; og det var ham, der havde været et redskab i Guds hænder ved at udfri Limhis folk af trældom.

9 Se, fordi Gideon modstod ham med Guds ord, blev han vred på Gideon og trak sit sværd og begyndte at slå ham. Se, Gideon, der var højt oppe i årene, han var derfor ikke i stand til at modstå hans slag, derfor blev han "slået ihjel med sværdet.

10 Og den mand, der slog ham ihjel, blev grebet af kirkens folk og blev ført frem for Alma for at blive "dømt for de forbrydelser, som han havde begået.

11 Og det skete, at han stod foran Alma og talte sin egen sag med stor frimodighed.

12 Men Alma sagde til ham: Se, dette er første gang, at "præstelist er blevet indført blandt dette folk. Og se, du er ikke alene skyldig i præstelist, men har forsøgt at gennemtvinge den med sværdet; og skulle præstelist

blive gennemtvunget blandt dette folk, ville det medføre deres fuldstændige undergang.

13 Og du har udgydt en retfærdig mands blod, ja, en mand, som har gjort meget godt blandt dette folk; og skulle vi skåne dig, ville hans blod komme over os som "hævn.

14 Derfor bliver du dømt til at dø i henhold til den lov, der er blevet givet os af Mosija, vor sidste konge; og den er blevet anerkendt af dette folk; derfor må dette folk "rette sig efter loven.

15 Og det skete, at de greb ham; og hans navn var "Nehor; og de bar ham op til toppen af højen Manti, og der blev han tvunget til, eller rettere sagt, der erkendte han mellem himlene og jorden, at det, som han havde lært folket, var i modstrid med Guds ord; og der led han en forsmædelig ^bdød.

16 Alligevel gjorde dette ikke en ende på udbredelsen af præstelist i landet, for der var mange, der elskede verdens tomme ting, og de drog omkring og prædikede falske lærdomme; og dette gjorde de for "rigdoms og æres skyld.

17 Alligevel turde de ikke "lyve af frygt for loven, dersom det skulle blive kendt, for løgnere blev straffet; derfor foregav de at prædike i overensstemmelse med deres tro; og se, loven

6a 1 Ne 14:10.
7a gs Guds ord.
8a Mosi 20:17; 22:3.
9a Alma 6:7.
10a Mosi 29:42.

12a 2 Ne 26:29.
gs Præstelist.
13a gs Hævn.
14a gs Dødsstraf.
15a Alma 1:2.

b 5 Mos 13:2-10.
16a gs Rigdom; Stolthed.
17a gs Ærlig; Løgn.

kunne ingen retsvirkning have for nogen, for så vidt angår ^bhans tro.

18 Og de turde ikke ^astjæle af frygt for loven, for sådanne blev straffet; ej heller turde de røve eller myrde, for den, der ^bmyrdede, blev straffet med ^cdøden.

19 Men det skete, at hver den, der ikke tilhørte Guds kirke, begyndte at forfølge dem, der tilhørte Guds kirke og havde påtaget sig Kristi navn.

20 Ja, de forfulgte dem og plagede dem med alle slags ord, og dette på grund af deres ydmyghed, fordi de ikke var stolte i deres egne øjne, og fordi de gav Guds ord, den ene til den anden, uden ^apenge og uden betaling.

21 Se, der fandtes en streng lov blandt kirkens folk om, at ingen, der tilhørte kirken, skulle rejse sig og ^aforfølge dem, der ikke tilhørte kirken, og at der ingen forfølgelse skulle være blandt dem indbyrdes.

22 Alligevel var der mange blandt dem, som begyndte at blive stolte og begyndte at strides hedt med deres modstandere og endog at slå; ja, de slog hinanden med næverne.

23 Se, dette fandt sted i det andet år af Almas regeringstid, og det var årsag til stor trængsel for kirken; ja, det var årsag til stor prøvelse i kirken.

24 For mange forhærdede

hjertet, og deres navne blev ^aslettet, så de ikke mere blev husket blandt Guds folk. Og mange ^btrak sig også selv tilbage fra dem.

25 Se, dette var en stor prøvelse for dem, der stod fast i troen; alligevel var de standhaftige og urokkelige i at holde Guds befalinger, og de bar med ^atålmodighed den forfølgelse, de blev overdænget med.

26 Og når præsterne forlod deres ^aarbejde for at give Guds ord til folket, forlod folket også deres arbejde for at høre Guds ord. Og når præsten havde givet dem Guds ord, vendte de alle flittigt tilbage til deres arbejde; og præsten agtede sig ikke over sine tilhørere, for prædikeren var ikke bedre end tilhøreren, ej heller var læreren bedre end eleven; og således var de alle lige, og de arbejdede alle, enhver ^bi forhold til sin styrke.

27 Og de ^agav af deres gods til de ^bfattige og de trængende og de syge og de plagede, enhver i forhold til det, som han havde; og de gik ikke med kostbare klæder, men alligevel var de nydelige og pæne.

28 Og således ordnede de kirkens anliggender; og således begyndte de at få vedvarende fred igen til trods for alle deres forfølgelser.

29 Og se, på grund af kirkens standhaftighed begyndte de at

17b Alma 30:7–12;

TA 1:11.

18a gs Stjæle.

b gs Mord.

c gs Dødsstraf.

20a Es 55:1–2.

21a gs Forfølgelse.

24a 2 Mos 32:33;

Mosi 26:36; Alma 6:3.

gs Udellukkelse.

b Alma 46:7.

gs Frafald.

25a gs Tålmodighed.

26a Mosi 18:24, 26; 27:3–5.

b Mosi 4:27; L&P 10:4.

27a gs Almisser.

b Luk 18:22; Mosi 4:26;

L&P 42:29–31.

blive overordentlig "rige og at få overflod af alt, hvad de end stod i behov for – en overflod af flokke og hjerde og fedekvæg af enhver art og også overflod af korn og af guld og af sølv og af kostbarheder og overflod af ^bsilke og fintvævet linned og al slags godt, beskedent klæde.

30 Og således sendte de i deres "fremgangsrige kår ikke nogen bort, som var ^bnøgen, eller som var sulten, eller som var tørstig, eller som var syg, eller som ikke havde fået mad, og de lod ikke hjertet blive optaget af rigdomme; derfor var de gavmilde mod alle, både gamle og unge, både trælle og frie, både mænd og kvinder, hvad enten de var uden for kirken eller i kirken, idet de ikke gjorde "forskul på folk med hensyn til dem, der stod i behov.

31 Og således havde de fremgang og blev langt mere velhavende end de, der ikke tilhørte deres kirke.

32 For de, der ikke tilhørte deres kirke, hengav sig til trolddom og til "afgudsdyrkelse eller ^blediggang og til ^ctom snak og til ^dmisundelse og strid, idet de gik med kostbare klæder, var "indbildske i deres egne øjnes stolthed, forfulgte, løj, stjal, røvede og begik utugtigheder og mord og al slags ugudelighed; alligevel blev loven sat i kraft over for alle dem, der

overtrådte den, for så vidt som det var muligt.

33 Og det skete, at ved således at håndhæve loven over for dem og lade enhver lide i forhold til det, som han havde gjort, blev de mere fredelige og turde ikke begå nogen ugudelighed, hvis det blev kendt; derfor var der stor fred blandt Nefis folk indtil det femte år af dommernes regeringstid.

KAPITEL 2

Amlici forsøger at blive konge og bliver forkastet ved folkets røst – Hans tilhængere gør ham til konge – Amlicitterne bekriger nefitterne og bliver slået – Lamanitterne og amlicitterne slutter sig sammen og bliver slået – Alma slår Amlici ihjel. Omkring 87 f.Kr.

Og det skete i begyndelsen af det femte år af deres regeringstid, at der opstod en strid blandt folket, for en vis mand, der hed Amlici, som var en meget snedig mand, ja, en vis mand, hvad angår verdens visdom, og som var af samme orden som den mand, der slog "Gideon ihjel med sværdet, og som blev henrettet i henhold til loven –

2 se, denne Amlici havde ved sin snedighed draget mange folk over til sig, endog så mange, at de begyndte at blive meget magtfulde; og de begynd-

29a gs Rigdom.

b Alma 4:6.

30a Jakob 2:17–19.

b gs Fattig.

c Alma 16:14; L&P 1:35.

32a gs Afgudsdyrkelse.

b gs Doven.

c gs Ond tale.

d gs Misundelse.

e Jakob 2:13;

Alma 31:25;

Morm 8:28.

gs Stolthed.

2 1a Alma 1:8.

te at forsøge på at indsætte Amlici som konge over folket.

3 Se, dette var foruroligende for kirkens folk og også for alle dem, der ikke var blevet tiltrukket af Amlicis overtalelser; for de vidste, at i henhold til deres lov skulle sådanne ting afgøres ved folkets ^astemme.

4 Hvis det derfor var muligt, at Amlici kunne vinde folkets stemme, så ville han, der var en ugudelig mand, ^aberøve dem deres rettigheder og privilegier ved kirken; for det var hans hensigt at tilintetgøre Guds kirke.

5 Og det skete, at folket samlede sig i forskellige grupper over hele landet, enhver efter sin overbevisning, hvad enten den var for eller imod Amlici, idet de havde mange skænderier og forunderlige ^astridigheder, den ene med den anden.

6 Og således samlede de sig for at afgive deres stemme angående sagen; og de blev fremlagt for dommerne.

7 Og det skete, at folkets stemme gik imod Amlici, så han ikke blev gjort til konge over folket.

8 Se, dette skabte megen glæde i hjertet hos dem, som var imod ham, men Amlici ophidsede dem, der var på hans side, til vrede mod dem, der ikke var på hans side.

9 Og det skete, at de samlede sig og indviede Amlici til at være deres konge.

10 Se, da Amlici var blevet

gjort til konge over dem, befalede han dem, at de skulle gribe til våben mod deres brødre; og dette gjorde han, for at han kunne underlægge sig dem.

11 Se, Amlicis folk var kendetegnet ved Amlicis navn, idet de blev kaldt ^aamlicitter; og resten blev kaldt ^bnefitter, eller Guds folk.

12 Derfor var det nefitiske folk klar over amlicitternes hensigt, og derfor beredte de sig til at møde dem; ja, de bevæbnede sig med sværd og med sabler og med buer og med pile og med sten og med slynger og med alle slags ^akrigsvåben af enhver art.

13 Og således var de rede til at møde amlicitterne på det tidspunkt, da de kom. Og der var udpeget anførere, højere anførere og øverste anførere i forhold til deres antal.

14 Og det skete, at Amlici bevæbnede sine mænd med alle slags krigsvåben af enhver art; og han udpegede også herskere og ledere over sit folk til at føre dem i krig mod deres brødre.

15 Og det skete, at amlicitterne kom til højen Amnihu, der lå øst for ^afloden Sidon, som løb langs ^bZarahemlas land; og dér begyndte de at føre krig mod nefitterne.

16 Se, Alma, der var ^aoverdommer og regent over Nefis folk, han drog derfor op med sit folk, ja, med sine anførere og øverste anførere, ja, i spidsen for sine

3a Mosi 29:25–27;
Alma 4:16.

4a Alma 10:19; Hel 5:2.
5a 3 Ne 11:29.

11a Alma 3:4.
b Jakob 1:13–14;
Mosi 25:12;
Alma 3:11.

12a Mosi 10:8; Hel 1:14.
15a Alma 3:3.
b Omni 1:13–15.
16a Mosi 29:42.

hære mod amlicitterne for at kæmpe.

17 Og de begyndte at slå amlicitterne ihjel på højen øst for Sidon. Og amlicitterne stred mod nefitterne med stor kraft, således at mange af nefitterne faldt for amlicitterne.

18 Alligevel styrkede Herren nefitternes hånd, så de slog amlicitterne ihjel under en stor nedslagning, så de begyndte at flygte for dem.

19 Og det skete, at nefitterne forfulgte amlicitterne hele den dag, og de slog dem ihjel under megen nedslagning, således at der af amlicitterne blev "slået tolv tusinde fem hundrede og toogtredive sjæle ihjel, og at der af nefitterne blev slået seks tusinde fem hundrede og toogtres sjæle ihjel.

20 Og det skete, at da Alma ikke længere kunne forfølge amlicitterne, lod han sit folk slå deres telte op i "Gideons dal, den dal, der var blevet opkaldt efter den Gideon, der blev slået ihjel ved ^bNehors hånd med sværdet; og i denne dal slog nefitterne deres telte op for natten.

21 Og Alma sendte spioner ud for at følge efter resten af amlicitterne, så han kunne få kendskab til deres planer og deres rænker, hvorved han kunne beskytte sig mod dem, så han kunne bevare sit folk mod at blive udryddet.

22 Se, de, som han havde

sendt ud for at holde øje med amlicitternes lejr, hed Zeram og Amnor og Manti og Limher; dette var dem, der tog af sted med deres mænd for at holde øje med amlicitternes lejr.

23 Og det skete, at de den næste dag vendte tilbage til nefitternes lejr i stor hast, og de var meget forbavsede og grebet af stor frygt og sagde:

24 Se, vi fulgte "amlicitternes hær, og til vor store forbavselse så vi i Minons land oven for Zarahemlas land, i retning af ^bNefis land, en talrig hærskaare af lamanitter; og se, amlicitterne har sluttet sig til dem;

25 og de er faldet over vore brødre i det land; og de flygter for dem med deres flokke og deres hustruer og deres børn hen imod vor by; og medmindre vi skynder os, tager de vor by i besiddelse, og vore fædre og vore hustruer og vore børn vil blive slået ihjel.

26 Og det skete, at Nefis folk tog deres telte og drog ud af Gideons dal hen imod deres by, som var byen "Zarahemla.

27 Og se, mens de gik over floden Sidon, faldt lamanitterne og amlicitterne, der næsten var lige så "talrige som havets sand, over dem for at udrydde dem.

28 Men nefitterne blev "styrket af Herrens hånd, idet de havde bedt indtrængende til ham om, at han ville udfri dem af deres fjenders hænder, derfor hørte Herren deres råb og styrkede

19a Alma 3:1–2, 26; 4:2.

20a Alma 6:7.

b Alma 1:7–15; 14:16.

24a Alma 3:4, 13–18.

b 2 Ne 5:8.

26a Omni 1:14, 18.

27a Jar 1:6.

28a 5 Mos 31:6.

dem, og lamanitterne og amlicitterne faldt for dem.

29 Og det skete, at Alma kæmpede mod Amlici med sværdet, ansigt til ansigt; og de stred af al kraft, den ene mod den anden.

30 Og det skete, at Alma, som var en gudsmand, og som var bevæget af stor "tro, råbte og sagde: O Herre, vis barmhjertighed og skån mit liv, så jeg kan være et redskab i dine hænder til at frelse og bevare dette folk.

31 Se, da Alma havde sagt disse ord, stred han igen mod Amlici; og han blev styrket, således at han slog Amlici ihjel med sværdet.

32 Og han stred også mod lamaniternes konge, men lamaniternes konge flygtede væk fra Alma og sendte sine vagter hen for at stride mod Alma.

33 Men Alma med sine vagter stred mod lamaniternes konges vagter, indtil han slog dem og drev dem tilbage.

34 Og således ryddede han den plads eller rettere sagt den bred, der var på vestsiden af floden Sidon, idet han kastede ligene af de lamanitter, der var blevet slået ihjel, ud i Sidons vande, så hans folk derved kunne få plads til at gå over og stride mod lamanitterne og amlicitterne på vestsiden af floden Sidon.

35 Og det skete, at da de alle var kommet over floden Sidon, at lamanitterne og amlicitterne begyndte at flygte for dem, på trods af at de var så talrige, at de ikke kunne tælles.

36 Og de flygtede for nefitterne ud mod ødemarken, som lå mod vest og nord, langt uden for landets grænser; og nefitterne forfulgte dem af alle deres kræfter og slog dem ihjel.

37 Ja, de blev mødt fra alle sider og slået ihjel og fordrevet, indtil de var spredt mod vest og mod nord, indtil de havde nået den ødemark, der blev kaldt Hermounts; og det var den del af ødemarken, som blev hærget af vilde og glubske rovdyr.

38 Og det skete, at mange døde i ødemarken af deres sår og blev ædt af disse rovdyr og også af luftens gribbe; og deres knogler er blevet fundet og er blevet dynget op på jorden.

KAPITEL 3

Amlicitterne havde mærket sig i overensstemmelse med det profetiske ord – Lamanitterne var blevet forbandet for deres oprør – Mennesker bringer selv deres forbandelser over sig – Nefitterne slår endnu en lamanitisk hær. Omkring 87–86 f.Kr.

Og det skete, at de nefitter, der ikke var blevet "slået ihjel af krigsvåben, efter at de havde begravet dem, der var blevet slået ihjel – se, antallet af de slagne blev ikke talt på grund af det store antal af dem – efter at de var færdige med at begrave deres døde, vendte de alle tilbage til deres lande og til

deres huse og deres hustruer og deres børn.

2 Se, mange kvinder og børn var blevet dræbt ved sværdet og også mange af deres flokke og deres hjerde; og mange af deres kornmarker var også ødelagt, fordi de var trådt ned af de store menneskeskarer.

3 Og se, så mange af de lamanitter og amlicitter, som var blevet slået ihjel på bredden af floden Sidon, blev kastet i "Sidons vande; og se, deres knogler er i ^bhavets dyb, og de er mange.

4 Og ^aamlicitterne kunne skelnes fra nefitterne, for de havde ^bmærket sig med rødt i panden efter lamaniternes skik; dog havde de ikke raget hovedet som lamanitterne.

5 Se, lamaniternes hoved var raget, og de var ^anøgne bortset fra det skind, der var spændt om lænderne på dem, og også deres rustning, som var spændt om dem, og deres buer og deres pile og deres sten og deres slynger og så videre.

6 Og lamaniternes hud var mørk i overensstemmelse med det mærke, der var blevet sat på deres fædre, hvilket var en "forbandelse over dem på grund af deres overtrædelse og deres oprør mod deres brødre, som bestod af Nefi, Jakob og Josef og Sam, der var retfærdige og hellige mænd.

7 Og deres brødre forsøgte at udrydde dem, derfor blev de forbandet; og Gud Herren satte et "mærke på dem, ja, på Laman og Lemuel og også på Ismaels sønner og de ismaelitiske kvinder.

8 Og dette blev gjort, for at deres efterkommere kunne skelnes fra deres brødres efterkommere, så Gud Herren der ved kunne bevare sit folk, så de ikke ville ^ablande sig og tro på urigtige ^boverleveringer, hvilket ville føre til deres undergang.

9 Og det skete, at hver den, der blandede sin sæd med lamaniternes, bragte den samme forbandelse over sine efterkommere.

10 Derfor blev hver den, der tillod sig at blive forledt af lamanitterne, kaldt ved den betegnelse, og der blev sat et mærke på ham.

11 Og det skete, at hver den, der ikke ville tro på lamaniternes ^aoverlevering, men troede på de optegnelser, der var blevet bragt med fra Jerusalems land, og også på deres fædres overlevering, der var rigtig, og som troede på Guds befalinger og holdt dem fra det tidspunkt af, blev kaldt nefitter eller Nefis folk.

12 Og det er dem, der har ført optegnelserne, der er ^asande, om deres folk og også om det lamanitiske folk.

13 Se, vi vil igen vende tilbage

3a Alma 2:15.

b Alma 44:22.

4a Alma 2:11.

b Alma 3:13-19.

5a En 1:20; Mosi 10:8;

Alma 42:18-21.

6a 2 Ne 5:21; 26:33.

gs Forbandelse.

7a 1 Ne 12:23.

8a gs Ægteskab -

Blandet ægteskab.

b Mosi 10:11-18;

Alma 9:16.

11a Alma 17:9-11.

12a Mosi 1:6; Eter 4:6-11.

til amlicitterne, for de havde også fået et "mærke sat på sig; ja, de satte selv mærket på sig, nemlig et rødt mærke i panden.

14 Således bliver Guds ord opfyldt, for disse er de ord, som han sagde til Nefi: Se, lamanitterne har jeg forbandet, og jeg vil sætte et mærke på dem, så de og deres efterkommere kan blive adskilt fra dig og dine efterkommere fra denne tid af og for evigt, medmindre de omvender sig fra deres ugudelighed og "vender sig til mig, så jeg kan have barmhjertighed med dem.

15 Og videre: Jeg vil sætte et mærke på den, der blander sin sæd med dine brødre, så de også må blive forbandet.

16 Og videre: Jeg vil sætte et mærke på den, der kæmper mod dig og dine efterkommere.

17 Og videre siger jeg, at den, der skiller sig ud fra dig, ikke mere skal blive kaldt din efterkommer; og jeg vil velsigne dig og hver den, der skal blive kaldt din efterkommer fra nu af og for evigt; og dette var Herrens løfter til Nefi og til hans efterkommere.

18 Se, amlicitterne vidste ikke, at de var ved at opfylde Guds ord, da de begyndte at mærke sig i panden; alligevel var de kommet frem i åbent "oprør mod Gud; derfor var det tjenligt, at forbandelsen skulle falde på dem.

19 Se, jeg ønsker, at I skal se, at de selv bragte "forbandelsen over sig; og således bringer enhver, der bliver forbandet, sin egen fordømmelse over sig.

20 Se, det skete, at ikke mange dage efter det slag, der var blevet udkæmpet i Zarahemlas land af lamanitterne og amlicitterne, faldt der en anden lamanitisk hær over Nefis folk på "samme sted, hvor den første hær mødte amlicitterne.

21 Og det skete, at en hær blev sendt af sted for at drive dem ud af deres land.

22 Se, Alma, der selv var plaget af et "sår, drog ikke op for at kæmpe mod lamanitterne på dette tidspunkt.

23 Men han sendte en talrig hær op mod dem; og de drog op og slog mange af lamanitterne ihjel og drev resten af dem ud over deres lands grænser.

24 Og så vendte de tilbage igen og begyndte at skabe fred i landet, idet de for en tid ikke mere blev besværet af deres fjender.

25 Se, alt dette blev nu gjort, ja, alle disse krige og stridigheder blev påbegyndt og afsluttet i det femte år af dommernes regeringstid.

26 Og på ét år blev tusinder og ti tusinder af sjæle sendt til den evige verden, så de kunne høste deres "løn efter deres gerninger, om de var gode, eller om de var onde, for at høste evig lykke eller evig elendighed i overensstemmelse med den ånd,

13a Alma 3:4.
14a 2 Ne 30:4–6.
18a 4 Ne 1:38.

gs Oprør.
19a 2 Ne 5:21–25;
Alma 17:15.

20a Alma 2:24.
22a Alma 2:29–33.
26a gs Gerninger.

som de valgte at adlyde, om det var en god ånd eller en ond.

27 For enhver får ^aløn af ham, som han vælger at ^badlyde, og dette i overensstemmelse med profetiens ånds ord; lad det derfor være i overensstemmelse med sandheden. Og således ender det femte år af dommernes regeringstid.

KAPITEL 4

Alma døber tusinder af omvendte – Ugudelighed vinder indpas i kirken, og kirkens fremgang hindres – Nefiha bliver udpeget til overdommer – Alma, der er højpræst, helliger sig tjenestegerningen. Omkring 86–83 f.Kr.

SE, det skete i det sjette år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, at der ingen stridigheder eller krige var i "Zarahemlas land.

2 Men folket led trængsler, ja, store trængsler på grund af ^atabet af deres brødre og også på grund af tabet af deres flokke og hjerde og også på grund af tabet af deres kornmarker, som var trådt under fode og ødelagt af lamanitterne.

3 Og så store var deres trængsler, at hver eneste sjæl havde grund til at sørge; og de troede, at det var Guds straffedomme, der var sendt over dem på grund af deres ugudelighed

og deres vederstyggeligheder; derfor blev de vakt til erindring om deres pligt.

4 Og de begyndte at etablere kirken mere fuldstændigt; ja, og mange blev ^ddøbt i Sidons vande og blev indlemmet i Guds kirke; ja, de blev døbt ved Almas hånd, han der var blevet indviet til ^bhøjpræst over kirkens folk ved sin far, Almas, hånd.

5 Og det skete i det syvende år af dommernes regeringstid, at der var omkring tre tusinde og fem hundredes sjæle, der forenede sig med ^cGuds kirke og blev døbt. Og således endte det syvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk; og der var vedvarende fred i al den tid.

6 Og det skete i det ottende år af dommernes regeringstid, at kirkens folk begyndte at vokse sig stolte på grund af deres overordentlig store ^drigdomme og deres ^efine silketøj og deres fintvævede linned og på grund af deres mange flokke og hjerde og deres guld og deres sølv og alle slags kostbarheder, som de havde skaffet sig ved deres arbejdsomhed; og i alt dette var de indbildske i deres øjnes stolthed, for de begyndte at gå med meget kostbare klæder.

7 Se, dette var årsag til megen trængsel for Alma, ja, og for mange af de folk, som Alma

27a Mosi 2:31–33;
Alma 5:41–42.
b Rom 6:16;
Hel 14:29–31.
cs Lydighed.

4 1a Omni 1:12–19.
2a Alma 2:19; 3:1–2, 26.
4a Mosi 18:10–17.
b Mosi 29:42.
5a Mosi 25:18–23;

3 Ne 26:21.
6a cs Rigdom.
b Alma 1:29.

havde "indviet til at være lærere og præster og ældster over kirken; ja, mange af dem var dybt bedrøvede over den ugudelighed, som de så var opstået blandt deres folk.

8 For de så og betragtede med stor sorg, at kirkens folk begyndte at blive indbildske i deres øjnes "stolthed og at lade hjertet blive optaget af rigdom og af verdens tomme ting, så de begyndte at vise foragt, den ene for den anden, og de begyndte at forfølge dem, der ^bikke troede, efter deres egen vilje og deres eget behag.

9 Og således opstod der i dette det ottende år af dommernes regeringstid store "stridigheder blandt kirkens folk; ja, der var ^bmisundelse og strid og ond-sindethed og forfølgelser og stolthed, der endog overgik stoltheden hos dem, der ikke tilhørte Guds kirke.

10 Og således endte det ottende år af dommernes regeringstid; og kirkens ugudelighed var en stor anstødssten for dem, der ikke tilhørte kirken; og således begyndte kirken at stagnere i sin fremgang.

11 Og det skete i begyndelsen af det niende år, at Alma så kirkens ugudelighed, og han så også, at kirkens "eksempel begyndte at få dem, der var ikke-troende, til at begå den ene misgerning efter den anden og

således blive årsag til folkets undergang.

12 Ja, han så stor ulighed blandt folket, idet nogle var indbildske i deres stolthed, for-agtede andre, vendte deres ryg til de "trængende og de nøgne og dem, der var ^bsultne, og dem der var tørstige, og dem der var syge og plagede.

13 Se, dette blev en stor årsag til klageråb blandt folket, mens andre ydmygede sig og bistod dem, som stod i behov for deres bistand, ved blandt andet at "give af deres gods til de fattige og de trængende, bespise de sultne og lide alle slags ^btrængsler for Kristi "skyld, der skulle komme ifølge profetiens ånd,

14 idet de så frem til den dag og således "blev de ved med at have forladelse for deres synder; idet de blev fyldt af stor ^bglæde på grund af de dødes opstandelse i overensstemmelse med Jesu Kristi vilje og magt og udfrielse fra dødens bånd.

15 Og se, det skete, at Alma efter at have set Guds ydmyge tilhængeres trængsler og de forfølgelser, som de blev over-dænget med af resten af hans folk, og så al deres "ulighed, begyndte at blive meget sorgfuld; alligevel svigtede Herrens Ånd ham ikke.

16 Og han udvalgte en *vís* mand, der var blandt kirkens ældster, og gav ham magt i

7a gs Myndighed.

8a gs Stolthed.

b Alma 1:21.

9a gs Splid.

b gs Misundelse.

11a 2 Sam 12:14;

Alma 39:11.

12a Es 3:14;

Jakob 2:17.

b Mosi 4:26.

13a gs Almisser.

b gs Modgang.

c 2 Kor 12:10.

14a Mosi 4:12;

Alma 5:26–35.

gs Retfærdiggøre.

b gs Glæde.

15a L&P 38:27; 49:20.

overensstemmelse med folkets "stemme, så han kunne have magt til at udstede ^blove i henhold til de love, der var blevet givet, og til at håndhæve dem i forhold til folkets ugudelighed og forbrydelser.

17 Se, denne mands navn var Nefiha, og han blev udpeget til "overdommer; og han sad i dommersædet for at dømme og at styre folket.

18 Se, Alma skænkede ham ikke embedet at være højpræst over kirken, men han beholdt selv embedet som højpræst; men han overgav dommersædet til Nefiha.

19 Og dette gjorde han, for at han "selv kunne gå ud blandt sit folk eller blandt Nefis folk, for at han kunne prædike Guds ^bord for dem og "vække dem til "erindring om deres pligt, og for at han ved Guds ord kunne nedbryde al den stolthed og snuhed og alle de stridigheder, der fandtes blandt hans folk, idet han ikke så anden vej til at vinde dem tilbage end ved at øve pres mod dem med det rene "vidnesbyrd.

20 Og således overgav Alma i begyndelsen af det niende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk dommersædet til "Nefiha og helligede sig helt det ^bhøje præstedømme efter Guds hellige orden og til at aflægge vidnes-

byrd om ordet i overensstemmelse med åbenbarelsens og profetiens ånd.

De ord, som Alma, højpræsten efter Guds hellige orden, fremførte for folket i deres byer og landsbyer over hele landet.

Omfatter kapitel 5.

KAPITEL 5

For at opnå frelse må menneskene omvende sig, holde befalingerne, blive født på ny, rense deres klæder ved Kristi blod, være ydmyge og aflægge deres stolthed og misundelse og gøre retfærdige gerninger – Den gode hyrde kalder på sit folk – De, der gør onde gerninger, er Djævelens børn – Alma vidner om sandheden af sin lære og befaler menneskene at omvende sig – De retfærdiges navne vil blive skrevet i livets bog. Omkring 83 f.Kr.

SE, det skete, at Alma begyndte at "fremføre ^bGuds ord for folket, først i Zarahemlas land og derfra over hele landet.

2 Og disse er de ord, som han ifølge sin egen optegnelse talte til folket i den menighed, som var blevet oprettet i byen Zarahemla, idet han sagde:

3 Jeg, Alma, der er blevet "indviet af min far, Alma, til at være ^bhøjpræst over Guds kirke, idet

16a Alma 2:3–7.
b Alma 1:1, 14, 18.

17a Alma 50:37.

19a Alma 7:1.

b Alma 31:5;
L&P 11:21–22.

c En 1:23.
d Mosi 1:17; Hel 12:3.
e Gs Vidnesbyrd.

20a Alma 8:12.

b Mosi 29:42;
Alma 5:3, 44, 49.

5 1a Alma 4:19.
b Alma 5:61.
3a Gs Ordinere.
b Alma 4:4, 18, 20.

han havde magt og ‘myndighed fra Gud til at gøre dette, se, jeg siger jer, at han begyndte at oprette en kirke i det ^aland, der lå inden for grænsen af Nefi, ja, det land, der kaldes Mormons land, ja, og han døbte sine brødre i Mormons vande.

4 Og se, jeg siger jer, de blev ‘udfriet af kong Noas folks hænder ved Guds barmhjertighed og kraft.

5 Og se, derefter blev de bragt i ‘trældom ved lamaniternes hænder i ødemarken; ja, jeg siger jer, at de var i fangenskab, og igen udfriede Herren dem af ^btrældom ved sit ords magt; og vi blev bragt til dette land, og her begyndte vi også at oprette Guds kirke overalt i dette land.

6 Og se nu, jeg siger jer, mine brødre, I, der tilhører denne kirke, har I i tilstrækkelig grad bevaret jeres fædres fangenskab i erindringen? Ja, og har I i tilstrækkelig grad bevaret hans barmhjertighed og langmodighed med dem i erindringen? Og endvidere, har I i tilstrækkelig grad bevaret i erindringen, at han har udfriet deres sjæl fra helvede?

7 Se, han forandrede deres hjerte; ja, han vækkede dem af en dyb søvn, og de vågnede op til Gud. Se, de var midt i mørket; alligevel blev deres sjæl oplyst

af det evigtvarende ords lys; ja, de var omsluttet af ^adødens bånd og ^bhelvedes lænker, og en evigtvarende undergang ventede dem.

8 Og nu spørger jeg jer, mine brødre, led de undergang? Jeg siger jer: Nej, det gjorde de ikke.

9 Og jeg spørger igen: Blev dødens bånd brudt, og helvedes lænker, som omsluttede dem, blev de løst? Jeg siger jer: Ja, de blev løst, og deres sjæl svulmede, og de sang om den forløsende kærlighed. Og jeg siger jer, at de er frelst.

10 Og nu spørger jeg jer: På hvilke vilkår er de ‘frelst? Ja, hvad grund havde de til at håbe på frelse? Hvad er årsagen til, at de blev løst af dødens bånd, ja, og også af helvedes lænker?

11 Se, det kan jeg fortælle jer – troede min far Alma ikke på de ord, der blev fremført ved ‘Abinadis mund? Og var han ikke en hellig profet? Talte han ikke Guds ord, og min far Alma troede på dem?

12 Og i overensstemmelse med hans tro skete der en mægtig ^aforandring i hans hjerte. Se, jeg siger jer, at alt dette er sandt.

13 Og se, han ^aprædikede ordet for jeres fædre, og der skete også en mægtig forandring i deres hjerte; og de ydmygede sig og satte deres ^blid til den sande og ^clevende Gud. Og se, de var

3c Mosi 18:13;
3 Ne 11:25.
d Mosi 18:4; 3 Ne 5:12.
4a Mosi 23:1–3.
5a Mosi 23:37–39;
24:8–15.

b Mosi 24:17.
7a Mosi 15:8.
b Alma 12:11;
L&P 138:23.
10a gs Frelse;
Forløsningsplanen.

11a Mosi 17:1–4.
12a gs Omvendelse.
13a Mosi 18:7.
b gs Tillid.
c Morm 9:28;
L&P 20:19.

trofaste indtil ^aenden; derfor blev de frelst.

14 Og se, nu spørger jeg jer, mine brødre i kirken: Er I blevet ^afødt åndeligt af Gud? Har I antaget hans billede i jeres ansigtsudtryk? Har I oplevet denne mægtige ^bforandring i jeres hjerte?

15 Udøver I tro på forløsningen ved ham, der ^askabte jer? Ser I fremad med troens øje og ser for jer dette dødelige legeme oprejst i udødelighed og denne forgængelighed ^boprejst i uforgængelighed, så I kan stå foran Gud og blive ^cdømt efter de handlinger, som er blevet gjort i det dødelige legeme?

16 Jeg siger jer: Kan I forestille jer, at I hører Herrens røst sige til jer på den dag: Kom til mig, I ^avelsignede, for se, jeres gerninger har været retfærdigheds gerninger på jordens overflade?

17 Eller forestiller I jer, at I kan lyve for Herren på den dag og ^asige: Herre, vore gerninger var retfærdige gerninger på jordens overflade, og at han vil frelse jer?

18 Eller sagt på en anden måde, kan I forestille jer blive ført frem for Guds domstol med sjælen fuld af skyld og anger, idet I har en erindring om al jeres skyld, ja, en fuldkommen ^aerindring

om al jeres ugudelighed, ja, en erindring om, at I har trodset Guds befalinger?

19 Jeg siger jer: Kan I se op til Gud på den dag med et rent hjerte og rene hænder? Jeg siger jer: Kan I se op med Guds ^abillede aftegnet i jeres ansigtsudtryk?

20 Jeg siger jer: Kan I tænke på at blive frelst, når I har hengivet jer til at blive Djævelens ^aundersætter?

21 Jeg siger jer: I vil på den dag vide, at I ikke kan blive ^afrelst; for ingen kan blive frelst, medmindre hans ^bklæder bliver vasket hvide; ja, hans klæder må gøres ^crene, indtil de er rensset for alle pletter ved blodet fra ham, om hvem der er blevet talt af vore fædre, og som skulle komme for at forløse sit folk fra deres synder.

22 Og nu spørger jeg jer, mine brødre, hvordan ville I føle, hvis I skulle stå for Guds domstol med jeres klæder plettet af ^ablod og al slags ^btilsølethed? Se, hvad ville dette ikke vidne mod jer?

23 Se, ville det ikke ^avidne om, at I er mordere, ja, og også at I er skyldige i al slags ugudelighed?

24 Se, mine brødre, tror I, at en sådan kan få et sted at sætte sig ned i Guds rige sammen med

13d gs Udholdenhed.

14a Mosi 27:24–27;

Alma 22:15.

gs Født af Gud, født på ny.

b Rom 8:11–17;

Mosi 5:2; Moses 6:65.

gs Omvendelse.

15a gs Skabe.

b gs Opstandelse.

c gs Dom, den endelige.

16a Matt 25:31–46.

17a 3 Ne 14:21–23.

18a Ez 20:43; 2 Ne 9:14;

Mosi 3:25;

Alma 11:43.

19a 1 Joh 3:1–3.

20a Mosi 2:32.

21a gs Frelse.

b 1 Ne 12:10;

Alma 13:11–13;

3 Ne 27:19–20.

c gs Ren og uren.

22a Es 59:3.

b gs Tilsølethed.

23a Es 59:12.

^aAbraham, med Isak og med Jakob og også alle de hellige profeter, hvis klæder er rensede og er pletfri, rene og hvide?

25 Jeg siger jer: Nej, for medmindre I gør vor skaber til en løgner fra begyndelsen eller tror, at han er en løgner fra begyndelsen, kan I ikke tro, at sådanne kan få plads i Himmeriget, men de skal blive stødt ud, for de er Djævelens riges ^abørn.

26 Og se nu, jeg siger jer, mine brødre, hvis I har oplevet en ^aforandring i hjertet, og hvis I har følt lyst til at synge ^bsangen om den forløsende kærlighed, vil jeg spørge, om I også ^cføler således nu?

27 Har I vandret og holdt jer ^aulastelige for Gud? Kunne I, hvis I blev pålagt at dø på dette tidspunkt, sige inde i jer selv, at I har været tilstrækkelig ^bydmyge? At jeres klæder er blevet rensede og gjort hvide ved Kristi blod, han, som kommer for at ^cforløse sit folk fra deres synder?

28 Se, har I aflagt jeres ^astolthed? Jeg siger jer, hvis I ikke har det, er I ikke rede til at møde Gud. Se, I må gøre jer rede hurtigt, for Himmeriget er snart for hånden, og en sådan har ikke evigt liv.

29 Se, jeg siger, er der nogen blandt jer, som ikke har aflagt sin ^amisundelse? Jeg siger jer,

at en sådan er ikke rede; og jeg ønsker, at han skal gøre sig rede hurtigt, for timen er nær for hånden, og han ved ikke, hvornår den tid kommer; for en sådan bliver ikke fundet skyldfri.

30 Og videre siger jeg til jer, er der nogen blandt jer, som ^aspotter sin bror, eller som overdænger ham med forfølgelser?

31 Ve en sådan, for han er ikke rede, og tiden er for hånden, da han må omvende sig, ellers kan han ikke blive frelst!

32 Ja, ve også over alle jer, der begår ^amisgerninger; omvend jer, omvend jer, for Gud Herren har talt det!

33 Se, han sender en opfordring til ^aalle mennesker; for ^bbarmhjertighedens arme er strakt ud mod dem, og han siger: Omvend jer, så vil jeg modtage jer.

34 Ja, han siger: ^aKom til mig, så skal I nyde af ^bfrugten af livets træ; ja, så skal I ^cfrit spise og drikke af livets ^dbrød og vand.

35 Ja, kom til mig, og frembring retfærdigheds gerninger, så skal I ikke blive hugget om og kastet i ilden –

36 for se, tiden er for hånden, da hver den, som ^aikke frembringer god frugt eller hver den, der ikke gør retfærdigheds gerninger, han har grund til at jamre og sørge.

24a Luk 13:28.

25a 2 Ne 9:9.

26a gs Omvendelse.

b Alma 26:13.

c Mosi 4:12;

L&P 20:31–34.

27a gs Retfærdiggøre.

b gs Ydmyg.

c gs Forløse.

28a gs Stolthed.

29a gs Misundelse.

30a gs Ond tale.

32a Sl 5:6.

33a Alma 19:36;

3 Ne 18:25.

b Jakob 6:5; 3 Ne 9:14.

34a 2 Ne 26:24–28;

3 Ne 9:13–14.

b 1 Ne 8:11; 15:36.

c 2 Ne 9:50–51;

Alma 42:27.

d gs Livets Brød.

36a Matt 3:10; 7:15–20;

3 Ne 14:19; L&P 97:7.

37 O, I, der begår misgerninger, I, der er "opblæste med hensyn til verdens tomme ting, I, der har foregivet at have kendt retfærdighedens veje, men alligevel er ^bfaret vild som "får, der ikke har nogen hyrde, til trods for at en hyrde har ^dkaldt på jer og stadig kalder på jer, men I vil ikke ^elytte til hans røst!

38 Se, jeg siger jer, at den "gode hyrde kalder jer; ja, og i sit eget navn kalder han jer, hvilket er Kristi navn; og hvis I ikke vil ^blytte til den "gode hyrdes røst, til det ^dnavn, hvorved I bliver kaldt, se, da er I ikke den gode hyrdes får.

39 Og se, hvis I ikke er den gode hyrdes får, af hvilken ^afold er I da? Se, jeg siger jer, at ^bDjævelen er jeres hyrde, og I er af hans fold; og se, hvem kan nægte dette? Se jeg siger jer, at hver den, der nægter dette, er en ^eløgner og ^dDjævelens barn.

40 For jeg siger jer, at hvad som helst, der er ^agodt, kommer fra Gud, og hvad som helst, der er ondt, kommer fra Djævelen.

41 Hvis et menneske derfor frembringer "gode gerninger, lytter han til den gode hyrdes røst, og han følger ham; men hver den, der frembringer onde gerninger, han bliver ^bDjæve-

lens barn, for han lytter til hans røst og følger ham.

42 Og hver den, der gør dette, får sin ^aløn af ham; derfor får han som ^bløn "død med hensyn til det, der hører til retfærdighed, idet han er død med hensyn til alle gode gerninger.

43 Og se, mine brødre, jeg ønsker, at I skal høre mig, for jeg taler af hele min sjæls styrke; for se, jeg har talt tydeligt til jer, så I ikke kan tage fejl, eller jeg har talt i overensstemmelse med Guds befalinger.

44 For jeg er kaldet til at tale på denne måde, i overensstemmelse med Guds ^ahellige orden, som er i Kristus Jesus; ja, jeg er blevet befalet at rejse mig og vidne for dette folk om det, der er blevet talt af vore fædre angående det, der skal komme.

45 Og dette er ikke alt. Tror I ikke, at jeg selv ^akender til dette? Se, jeg vidner for jer om, at jeg ved, at det, hvorom jeg har talt, er sandt. Og hvordan tror I, at jeg kender til dets sandhed?

46 Se, jeg siger jer, det er blevet ^akundgjort for mig ved Guds hellige Ånd. Se, jeg har ^bfastet og bedt i mange dage, for at jeg selv kunne vide dette. Og se, jeg ved selv, at det er sandt, for Gud Herren har tilkendegivet

37a *cs* Stolthed.

b 2 Ne 12:5; 28:14;

Mosi 14:6.

c Matt 9:36.

d Ordsp 1:24-27;

Es 65:12.

e Jer 26:4-5; Alma 10:6.

38a *cs* Gode hyrde.

b 3 Mos 26:14-20;

L&P 101:7.

c 3 Ne 15:24; 18:31.

d Mosi 5:8;

Alma 34:38.

39a Matt 6:24; Luk 16:13.

b Mosi 5:10.

cs Djævelen.

c 1 Joh 2:22.

d 2 Ne 9:9.

40a Omni 1:25; Eter 4:12;

Moro 7:12, 15-17.

41a 3 Ne 14:16-20.

cs Gerninger.

b Mosi 16:3-5;

Alma 11:23.

42a Alma 3:26-27;

L&P 29:45.

b Rom 6:23.

c Hel 14:16-18.

cs Død, åndelig.

44a Alma 13:6.

45a *cs* Vidnesbyrd.

46a 1 Kor 2:9-16.

b *cs* Faste.

det for mig ved sin hellige Ånd; og dette er ^cåbenbarelsens ånd, som er i mig.

47 Og endvidere siger jeg til jer, at det således er blevet åbenbaret for mig, at de ord, der er blevet talt af vore fædre, er sande, ja, ved profetiens ånd, som er i mig, og som også er en tilkendegivelse fra Guds Ånd.

48 Jeg siger jer, at jeg selv ved, at hvad som helst jeg siger jer om det, der skal komme, er sandt; og jeg siger jer, at jeg ved, at Jesus Kristus skal komme, ja, Sønnen, Faderens Enbårne, fuld af nåde og barmhjertighed og sandhed. Og se, det er ham, der kommer for at borttage verdens synder, ja, de synder, der er begået af enhver, som standhaftigt tror på hans navn.

49 Og se, jeg siger jer, at dette er den orden, efter hvilken jeg er ^akaldet, ja, til at prædike for mine elskede brødre, ja, og for enhver, der bor i landet; ja, til at prædike for alle, både gamle og unge, både trælle og frie; ja, jeg siger jer, for de aldrende og også de midaldrende og den opvoksende slægt; ja, til at råbe til dem, at de skal omvende sig og blive ^bfødt på ny.

50 Ja, så siger Ånden: Omvend jer, alle I jordens ender, for Himmeriget er nær for hånden; ja,

Guds Søn kommer i sin ^aherlighed, i sin magt, storhed, kraft og herredømme. Ja, mine elskede brødre, jeg siger jer, at Ånden siger: Se, al jordens ^bkonges og også himlens konges herlighed skal meget snart skinne blandt menneskenes børn.

51 Og Ånden siger også til mig, ja, råber til mig med mægtig røst og siger: Gå ud, og sig til dette folk: Omvend jer, for medmindre I omvender jer, kan I på ingen måde arve ^aHimmeriget.

52 Og videre siger jeg til jer, at Ånden siger: Se, ^aøksen er lagt ved træets rod; derfor skal hvert træ, som ikke frembringer god frugt, blive ^bhugget om og kastet i ilden, ja, en ild, der ikke kan fortæres, ja, en uudslukelig ild. Se, og husk, at den Hellige har talt det.

53 Og se, mine elskede brødre, siger jeg til jer: Kan I modsige disse ord? Ja, kan I afvise dette og ^atræde den Hellige under fode? Ja, kan I være opblæste i hjertets ^bstolthed? Ja, vil I stadig fremture ved at gå med ^ckostbare klæder og ved at lade hjertet være optaget af verdens tomme ting, af jeres ^drigdomme?

54 Ja, vil I fremture med at tro, at I er bedre, den ene end den anden? Ja, vil I fremture i efterfølgelsen af jeres brødre, som

46c gs Åbenbaring.
49a gs Kalde, kaldet af Gud; Præstedømme.
b gs Født af Gud, født på ny.
50a gs Herlighed; Andet komme, Jesu Kristi.
b Sl 24; Matt 2:2; Luk 23:2;

2 Ne 10:14;
L&P 38:21–22;
128:22–23;
Moses 7:53.
gs Jesus Kristus;
Guds rige eller Himmeriget.
51a Guds rige eller Himmeriget.

52a Luk 3:9; L&P 97:7.
b Jakob 5:46; 6:7;
3 Ne 27:11–12.
53a 1 Ne 19:7.
b gs Stolthed.
c 2 Ne 28:11–14;
Morm 8:36–39.
d Sl 62:11;
L&P 56:16–18.

ydmyger sig og vandrer efter Guds hellige orden, ved hvilken de er blevet bragt ind i denne kirke, idet de er blevet ^ahelliggjort ved den hellige Ånd, og de frembringer de gerninger, som er omvendelsen værdig –

55 ja, og vil I fremture med at vende de ^afattige og de trængende ryggen og at tilbageholde jeres gods fra dem?

56 Og til sidst siger jeg til jer, alle jer, der vil fremture i jeres ugudelighed, at det er dem, der skal blive hugget om og kastet i ilden, medmindre de hastigt omvender sig.

57 Og se, jeg siger jer, alle jer, der nærer ønske om at følge den ^agode hyrdes røst: Drag bort fra de ugudelige, og ^bskil jer ud, og rør ikke deres urene ting, og se, deres navne skal ^cslettes, så de ugudeliges navne ikke skal regnes blandt de retfærdiges navne, så Guds ord må blive opfyldt, som lyder: De ugudeliges navne skal ikke blandes med mit folks navne.

58 For de retfærdiges navne skal skrives i ^alivets bog, og dem vil jeg skænke en arv ved min højre hånd. Og se, mine brødre, hvad har I at sige imod dette? Jeg siger jer, at hvis I taler imod det, gør det intet, for Guds ord skal blive opfyldt.

59 For hvilken hyrde er der blandt jer, som har mange får, og som ikke vogter over dem,

så ulvene ikke kommer ind og æder hans flok? Og se, hvis en ulv kommer ind i hans flok, jager han den da ikke ud? Jo, og til sidst vil han, hvis han kan, slå den ihjel.

60 Og se, jeg siger jer, at den gode hyrde kalder på jer; og hvis I vil lytte til hans røst, vil han bringe jer ind i sin fold, og I er hans får; og han befaler jer, at I ikke tillader nogen grådig ulv at komme ind blandt jer, for at I ikke skal blive udryddet.

61 Og nu befaler jeg, Alma, jer på ^ahans sprog, han som har befalet mig, at I skal bestræbe jer på at gøre de ord, som jeg har talt til jer.

62 Jeg siger det som befaling til jer, som tilhører kirken; og til dem, som ikke tilhører kirken, siger jeg det som en opfordring: Kom, og bliv døbt til omvendelse, så I også kan blive delagtige i frugten fra ^alivets træ.

KAPITEL 6

Menigheden i Zarahemla bliver rensset og sat i orden – Alma drager til Gideon for at prædike. Omkring 83 f.Kr.

Og se, det skete, efter at Alma var færdig med at tale til folket i den menighed, som var blevet oprettet i byen Zarahemla, at han ^aordinerede præster og ^bældster ved ^chåndspåbyggelse

54a gs Helliggørelse.

55a Sl 109:15–16;

Jakob 2:17;

Hel 6:39–40.

57a gs Gode hyrde.

^b Ezra 6:21; 9:1;

Neh 9:2;

2 Thess 3:6;

L&P 133:5, 14.

^c 5 Mos 29:19;

Moro 6:7;

L&P 20:8.

58a gs Livets bog.

61a Alma 5:44.

62a 1 Ne 8:10; 11:21–23.

6 1a gs Ordinerer.

^b gs Ældste.

^c gs Håndspåbyggelse.

efter Guds orden til at præsidere og ^avåge over menigheden.

2 Og det skete, at hver den, som ikke tilhørte kirken, og som omvendte sig fra sine synder, blev ^adøbt til omvendelse og blev optaget i kirken.

3 Og det skete også, at hver den, som tilhørte kirken, og som ikke ^aomvendte sig fra sin ugudelighed og ydmygede sig for Gud – jeg mener dem, der var indbildske i hjertets ^bstolthed – de blev udelukket, og deres navne blev ^cslettet, så deres navne ikke mere blev regnet blandt de retfærdiges.

4 Og således begyndte de at oprette kirkens orden i byen Zarahemla.

5 Se, jeg ønsker, at I skal forstå, at Guds ord var frit tilgængeligt for alle, at ingen blev berøvet det privilegium at samle sig for at høre Guds ord.

6 Men Guds børn blev befaleet, at de skulle samle sig ofte og forene sig i ^afaste og indtrængende bøn til fordel for velfærd for de sjæle, som ikke kendte Gud.

7 Og se, det skete, at da Alma havde foretaget disse reguleringer, drog han bort fra dem, ja, fra den menighed, som var i byen Zarahemla, og drog over på østsiden af floden Sidon ind i ^aGideons dal, idet der dér var blevet bygget en by, der hed byen Gideon, som lå i den dal, der hed Gideon, idet den var

opkaldt efter den mand, der var blevet ^bslået ihjel med sværdet ved Nehors hånd.

8 Og Alma gik ud og begyndte at kundgøre Guds ord for den menighed, som var blevet oprettet i Gideons dal, i overensstemmelse med åbenbaringen af sandheden af det ord, som var blevet talt af hans fædre, og i overensstemmelse med profetiens ånd, som var i ham som følge af ^avidnesbyrdet om Jesus Kristus, Guds Søn, som skulle komme for at forløse sit folk fra deres synder, og den hellige orden ved hvilken han var kaldet. Og således er det skrevet. Amen.

Almas ord, som han fremførte for folket i Gideon ifølge hans egen optegnelse.

Omfatter kapitel 7.

KAPITEL 7

Kristus skal blive født af Maria – Han vil løse dødens bånd og bære sit folks synder – De, der omvender sig, bliver døbt og holder befalingerne, skal få evigt liv – Tilsølethed kan ikke arve Guds rige – Der kræves ydmyghed, tro, håb og næstekærlighed. Omkring 83 f.Kr.

SE, mine elskede brødre, eftersom det er blevet mig tilladt at komme til jer, vil jeg derfor

1d L&P 52:39.
2a gs Døbe, dåb.
3a Mosi 26:6.
b gs Stolthed.

c 2 Mos 32:33;
Mosi 26:36;
Alma 1:24; 5:57–58.
gs Udelukkelse.

6a gs Faste.
7a Alma 2:20.
b Alma 1:9.
8a Åb 19:10.

forsøge at "tale til jer på mit eget sprog, ja, med min egen mund, eftersom det er første gang, at jeg har talt til jer med min munds ord, idet jeg har været fuldstændigt bundet til ^bdommersædet, da jeg har haft så mange sager, at jeg ikke har kunnet komme til jer.

2 Og jeg kunne heller ikke være kommet nu på dette tidspunkt, hvis det ikke var, fordi dommersædet var blevet "givet til en anden, der skal regere i mit sted, og Herren i sin store barmhjertighed har tilstedt, at jeg skulle komme til jer.

3 Og se, jeg er kommet med store forhåbninger og et stort ønske om, at jeg måtte finde, at I havde ydmyget jer for Gud, og at I var fortsat i anråbelsen af hans nåde, og at jeg måtte finde, at I var ulastelige for ham, og at jeg måtte finde, at I ikke var i den forfærdelige knibe, som vore brødre var i ved Zarahemla.

4 Men velsignet være Guds navn, fordi han har ladet mig vide, ja, har givet mig den overordentlig store glæde at vide, at de igen er grundfæstet på hans retfærdigheds vej.

5 Og jeg har i overensstemmelse med Guds Ånd, som er i mig, tiltro til, at jeg også skal glæde mig over jer; alligevel ønsker jeg ikke, at min glæde over jer skal komme som følge af så megen trængsel og sorg, som jeg har haft for brødrene

ved Zarahemla, for se, min glæde over dem kommer efter at have vadet gennem megen trængsel og sorg.

6 Men se, jeg har tiltro til, at I ikke er i en tilstand af så stor vantro, som jeres brødre var; jeg har tiltro til, at I ikke er indbildske i hjertets stolthed; ja, jeg har tiltro til, at I ikke har ladet hjertet blive optaget af rigdom og af verdens tomme ting, ja, jeg har tiltro til, at I ikke tilbeder "afguder, men at I tilbeder den sande og ^blevende Gud, og at I med en evigtvarende tro ser frem til den syndsforladelse, som skal finde sted.

7 For se, jeg siger jer, at meget skal finde sted, og se, der er ét, der er af større vigtighed end alt andet – for se, "tiden er ikke langt borte, da Forløseren lever og kommer blandt sit folk.

8 Se, jeg siger ikke, at han kommer blandt os, mens han bor i sin dødelige bolig; for se, Ånden har ikke sagt til mig, at dette vil være tilfældet. Se, med hensyn til dette ved jeg intet; men så meget ved jeg, at Gud Herren har magt til at gøre alt det, der er i overensstemmelse med hans ord.

9 Men se, så meget har Ånden sagt til mig: Råb til dette folk og sig: "Omvend jer, og bered Herrens vej, og vandr på hans stier, som er rette; for se, Himmeriget er for hånden, og Guds Søn ^bkommer til jordens overflade.

7 1a Alma 4:19.
b Mosi 29:42.
2a Alma 4:16-18.

6a 2 Ne 9:37; Hel 6:31.
b Dan 6:27.
7a Alma 9:26.

9a Matt 3:2-4;
Alma 9:25.
b Mosi 3:5; 7:27; 15:1-2.

10 Og se, han skal blive "født af ^bMaria ved Jerusalem, som er "vore forfædres land, og hun er en "jomfru, et dyrebart og udvalgt redskab, som skal blive overskygget og "undfange ved Helligåndens kraft og føde en søn, ja, selveste Guds Søn.

11 Og han skal gå omkring og lide smerter og "trængsler og fristelser af enhver art; og dette for at det ord må blive opfyldt, som lyder: Han vil påtage sig sit folks smerter og sygdomme.

12 Og han vil påtage sig "døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans indre kan fyldes med barmhjertighed, hvad angår kødet, så han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan ^bbistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder.

13 Se, Ånden "ved alt; alligevel lider Guds Søn, hvad angår kødet, så han kan ^bpåtage sig sit folks synder, så han kan slette deres overtrædelser i overensstemmelse med hans magt til at udfri; og se nu, det er det vidnesbyrd, som er i mig.

14 Se, jeg siger jer, at I må omvende jer og blive "født på ny; for Ånden siger, at hvis I ikke bliver født på ny, kan I ikke arve Himmeriget; kom derfor og bliv døbt til omvendelse, så

I kan blive vasket rene for jeres synder, så I kan have tro på Guds lam, som borttager verdens synder, og som er mægtig til at frelse og til at rense for al uretfærdighed.

15 Ja, jeg siger jer: Kom, og frygt ikke, og aflæg enhver synd, som let "omklamrer jer, og som binder jer, så I lider undergang; ja, kom, og gå frem, og vis jeres Gud, at I er villige til at omvende jer fra jeres synder og indgå en pagt med ham om at holde hans befalinger, og bevidn det for ham i dag ved at gå ned i dåbens vande.

16 Og hver den, der gør dette og holder Guds befalinger fra da af, han vil huske på, at jeg siger til ham, ja, han vil huske på, at jeg har sagt til ham, at han vil få evigt liv ifølge vidnesbyrdet fra den hellige Ånd, som vidner i mig.

17 Og se, mine elskede brødre, tror I på dette? Se, jeg siger jer: Ja, jeg ved, at I tror på det; og den måde, hvorpå jeg ved, at I tror på det, er ved tilkendegivelsen fra den Ånd, som er i mig. Og se, da jeres tro er stærk angående det, ja, angående dette, som jeg har talt om, så er min glæde stor.

18 For som jeg sagde til jer i begyndelsen, at jeg havde et stort ønske om, at I ikke var i

10a Es 7:14; Luk 1:27.

^b Mosi 3:8.

gs Maria, Jesu mor.

c 1 Krøn 9:3;

2 Krøn 15:9;

1 Ne 1:4;

3 Ne 20:29.

d 1 Ne 11:13–21.

e Matt 1:20;

Mosi 15:3.

11a Es 53:3–5;

Mosi 14:3–5.

12a 2 Ne 2:8;

Alma 12:24–25.

gs Korsfæstelse.

b Hebr 2:18; 4:15;

L&P 62:1.

13a gs Gud,
Guddommen.

^b Mosi 15:12.

gs Forsoning.

14a gs Født af Gud,
født på ny.

15a 2 Ne 4:18.

den samme tilstand af knibe som jeres brødre, ja, så har jeg fundet, at disse mine ønsker er blevet opfyldt.

19 For jeg fornemmer, at I er på retfærdighedens stier; jeg fornemmer, at I er på den sti, der fører til Guds rige; ja, jeg fornemmer, at I gør hans "stier rette.

20 Jeg fornemmer, at det er blevet kundgjort for jer ved hans ords vidnesbyrd, at han ikke kan "vandre på krogede stier; ej heller afviger han fra det, som han har sagt; ej heller findes der hos ham skygge af omskiftelse fra højre til venstre eller fra det, der er ret, til det, der er forkert; derfor er Herrens vej ét evigt kredsløb.

21 Og han bor ikke i "vanhellige templer; ej heller kan tilsølethed eller noget, der er urent, blive modtaget i Guds rige; derfor siger jeg jer, at tiden skal komme, ja, og det skal ske på den yderste dag, at den, der er ^btilsølet, skal forblive i sin tilsølethed.

22 Og se, mine elskede brødre, jeg har sagt dette til jer, så jeg kunne vække jer til en erkendelse af jeres pligt mod Gud, så I kan vandre ulasteligt for ham, så I kan vandre efter Guds hellige orden, ved hvilken I er blevet modtaget.

23 Og se, jeg ønsker, at I skal være "ydmyge og være underdanige og blide, beredvillige,

fulde af tålmodighed og langmodighed, være mådeholdne i alt, være flittige til på alle tidspunkter at holde Guds befalinger, bede om hvad som helst som I står i behov for, både åndeligt og timeligt, og altid give Gud tak for, hvad I end modtager.

24 Og se til, at I har "tro, håb og næstekærlighed, og da vil I altid være rige på gode gerninger.

25 Og måtte Herren velsigne jer og holde jeres klæder uplettede, så I til sidst måtte få lov at sætte jer ned sammen med Abraham, Isak og Jakob og de hellige profeter, der har været lige siden verden begyndte, i Himmeriget for ikke mere at forlade det, idet jeres klæder er "uplettede, ligesom deres klæder er uplettede.

26 Og nu, mine elskede brødre, jeg har talt disse ord til jer i overensstemmelse med den Ånd, som vidner i mig, og min sjæl fryder sig overordentligt på grund af den overordentlig store flid og agtpågivenhed, som I har vist mine ord.

27 Og se, måtte Guds "fred hvile over jer og over jeres huse og jorder og over jeres flokke og hjerde og alt, hvad I besidder, jeres kvinder og jeres børn i overensstemmelse med jeres tro og gode gerninger fra dette tidspunkt af og for evigt. Og således har jeg talt. Amen.

19a Matt 3:3.

20a 1 Ne 10:19;
Alma 37:12;
L&P 3:2.

21a 1 Kor 3:16–17; 6:19;
Mosi 2:37;

Alma 34:36.
b 1 Ne 15:33–35;
2 Ne 9:16;
Morm 9:14;
L&P 88:35.
23a gs Ydmyg.

24a 1 Kor 13:1–13;
Eter 12:30–35;
Moro 7:33–48.
25a 2 Pet 3:14.
27a gs Fred.

KAPITEL 8

Alma prædiker og døber i Melek – Han bliver afvist i Ammonihæ og drager bort – En engel befaler ham at vende tilbage og råbe omvendelse til folket – Han bliver modtaget af Amulek, og de to prædiker i Ammonihæ. Omkring 82 f.Kr.

Og se, det skete, at Alma vendte tilbage fra "Gideons land efter at have lært folket i Gideon meget, som ikke kan skrives, og have bragt menigheden i orden, ligesom han tidligere havde gjort det i Zarahemlas land; ja, han vendte tilbage til sit hus i Zarahemla for at hvile sig efter det arbejde, han havde udført.

2 Og således endte det niende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

3 Og det skete i begyndelsen af det tiende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, at Alma drog derfra, og han rejste over til Meleks land på vestsiden af "floden Sidon, mod vest ved ødemarkens grænseegne.

4 Og han begyndte at undervise folk i Meleks land efter Guds "hellige orden, ved hvilken han var blevet kaldet; og han begyndte at undervise folk overalt i Meleks land.

5 Og det skete, at folk kom til ham fra alle de kanter af landet, der grænsede op til ødemarken. Og de blev døbt overalt i landet;

6 så da han var blevet færdig med sin gerning i Melek, drog han derfra og rejste tre dagsrejser mod nord fra Meleks land, og han kom til en by, der hed Ammonihæ.

7 Se, det var skik hos Nefis folk at opkalde deres lande og deres byer og deres landsbyer, ja, selv alle deres små landsbyer efter navnet på den, som først tog dem i besiddelse, og således var det med Ammonihæns land.

8 Og det skete, at da Alma var kommet til byen Ammonihæ, begyndte han at prædike Guds ord for dem.

9 Se, Satan havde fået et fast "greb om hjertet på folket i byen Ammonihæ, derfor ville de ikke lytte til Almas ord.

10 Alligevel "arbejdede Alma meget i ånden, idet han ^bkæmpede med Gud i "indtrængende bøn, om at han ville udøse sin Ånd over de mennesker, der var i byen, og også om, at han ville tilstede, at han måtte døbe dem til omvendelse.

11 Alligevel forhærdede de hjertet og sagde til ham: Se, vi ved, at du er Alma, og vi ved, at du er højpræst over den kirke, som du har oprettet i mange dele af landet i overensstemmelse med jeres overlevering; men vi er ikke af din kirke, og vi tror ikke på sådanne tåbelige overleveringer.

12 Og se, vi ved, at fordi vi ikke er af din kirke, så ved vi, at

8 1a Alma 2:20; 6:7.

3a Alma 16:6–7.

4a L&P 107:2–4.

gs Melkisedekske

præstedømme.

9a 2 Ne 28:19–22;

L&P 10:20.

10a Alma 17:5.

b En 1:1–12.

c 3 Ne 27:1.

gs Bøn.

du ingen magt har over os; og du har overdraget dommersædet til "Nefiha, derfor er du ikke overdommer over os.

13 Se, da folket havde sagt dette og modsat sig alle hans ord og hånet ham og spyttet på ham og ladet ham støde ud af deres by, drog han derfra og rejste mod den by, der hed Aron.

14 Og det skete, at mens han var på vej dertil og var tynget af sorg og vadede gennem megen "modgang og megen sjælekval på grund af ugudeligheden blandt de mennesker, der var i byen Ammoniha, skete det, at mens Alma således var tynget af sorg, se, da viste en ^bengel fra Herren sig for ham og sagde:

15 Velsignet er du, Alma; løft derfor dit hoved og fryd dig, for du har stor grund til at fryde dig, for du har været trofast i at holde Guds befalinger fra det tidspunkt, da du modtog dit første budskab fra ham. Se, jeg er ham, som "bragte dig det.

16 Og se, jeg er blevet udsendt for at befale dig, at du skal vende tilbage til byen Ammoniha og igen prædike for byens folk, ja, prædik for dem. Ja, sig til dem, at medmindre de omvender sig, vil Gud Herren "udrydde dem.

17 For se, de gør sig på dette tidspunkt overvejelser, for at de kan tilintetgøre dit folks frihed (for så siger Herren), hvilket strider imod de lovbud

og retsregler og befalinger, som han har givet sit folk.

18 Se, det skete, at efter at Alma havde modtaget dette budskab fra Herrens engel, vendte han hastigt tilbage til Ammonihass land. Og han kom ind i byen ad en anden vej, ja, ad den vej, som er på sydsiden af byen Ammoniha.

19 Og da han kom ind i byen, var han sulten, og han sagde til en mand: Vil du give Guds ydmyge tjener noget at spise?

20 Og manden sagde til ham: Jeg er nefit, og jeg ved, at du er Guds hellige profet, for du er den mand, om hvem en "engel i et syn sagde: Du skal tage imod! Gå derfor med mig ind i mit hus, så vil jeg give dig af min mad; og jeg ved, at du vil blive en velsignelse for mig og mit hus.

21 Og det skete, at manden tog imod ham i sit hus; og manden hed "Amulek, og han hentede brød og kød og satte det foran Alma.

22 Og det skete, at Alma spiste brød og blev mæt; og han "velsignede Amulek og hans hus, og han gav Gud tak.

23 Og efter at han havde spist og var blevet mæt, sagde han til Amulek: Jeg er Alma og er "højpræsten over Guds kirke i hele landet.

24 Og se, jeg er blevet kaldet til at prædike Guds ord blandt hele dette folk i overensstemmelse med åbenbarelsens og

12a Alma 4:20.

14a *cs* Modgang.

b Alma 10:7–10, 20.

cs Engle.

15a Mosi 27:11–16.

16a Alma 9:12, 18, 24.

20a Alma 10:7–9.

21a *cs* Amulek.

22a Alma 10:11.

23a Alma 5:3, 44, 49;

13:1–20.

profetiens ånd; og jeg var her i landet, og de ville ikke tage imod mig, men de "stødte mig ud, og jeg var ved at vende ryggen til dette land for evigt.

25 Men se, jeg er blevet befalet, at jeg skal vende tilbage og profetere for dette folk, ja, og vidne imod dem om deres syndighed.

26 Og se, Amulek, fordi du har bespist mig og taget imod mig, er du velsignet; for jeg var sulten, for jeg havde fastet mange dage.

27 Og Alma blev hos Amulek mange dage, før han begyndte at prædike for folket.

28 Og det skete, at folket voksede sig grovere i deres ugudelighed.

29 Og ordet kom til Alma således: Drag ud, og sig også til min tjener Amulek: Drag ud og profetér for dette folk og sig: "Omvend jer, for så siger Herren: Medmindre I omvender jer, vil jeg hjem søge dette folk i min vrede; ja, og jeg vil ikke vende min rasende vrede bort.

30 Og Alma og også Amulek drog ud blandt folket for at kundgøre Guds ord for dem; og de var fyldt af Helligånden.

31 Og der var blevet givet dem "magt i en sådan grad, at de ikke kunne holdes indespærret i fangehuller; ej heller var det muligt, at nogen kunne slå dem ihjel; alligevel udøvede de ikke deres ^bmagt, førend de blev bundet med reb og kastet i fængsel. Se, dette blev gjort, for at Herren kunne vise sin magt ved dem.

32 Og det skete, at de drog ud og begyndte at prædike og at profetere for folket i overensstemmelse med den ånd og kraft, som Herren havde givet dem.

Almas ord og også Amuleks ord, som blev kundgjort for det folk, der var i Ammonihass land. De bliver også kastet i fængsel og udfriet ved Guds mirakuløse magt, som var i dem, ifølge Almas optegnelse.

Omfatter kapitlerne 9 til og med 14.

KAPITEL 9

Alma befaler folket i Ammonihass at omvende sig – Herren vil være barmhjertig mod lamanitterne i de sidste dage – Hvis nefitterne forsøger lyset, skal de blive udryddet af lamanitterne – Guds Søn kommer snart – Han vil forløse dem, der omvender sig, bliver døbt og har tro på hans navn. Omkring 82 f.Kr.

Og videre, idet jeg, Alma, var blevet befalet af Gud, at jeg skulle tage Amulek med mig og drage ud og atter prædike for dette folk eller de mennesker, der var i byen Ammonihass, skete det, at da jeg begyndte at prædike for dem, begyndte de at strides med mig, idet de sagde:

2 Hvem er du? Mener du, at vi skal tro på en "enkelt mands vidnesbyrd, om han så skulle prædike for os, at jorden skulle forgå?

3 Se, de forstod ikke de ord,

24a Alma 8:13.
29a Alma 9:12, 18.

gs Omvendelse.
31a 1 Ne 1:20.

^b Alma 14:17–29.
9 2a 5 Mos 17:6.

som de talte; for de vidste ikke, at jorden skulle forgå.

4 Og de sagde også: Vi vil ikke tro på dine ord, om du så skulle profetere, at denne store by skulle blive ødelagt på "én dag.

5 Se, de vidste ikke, at Gud kunne gøre sådanne forunderlige gerninger, for de var et hårdhjertet og stivnakket folk.

6 Og de sagde: "Hvem er Gud, der ^bikke sender mere myndighed end én mand til dette folk for at kundgøre sandheden for dem om sådanne store og forunderlige ting?

7 Og de trådte frem for at lægge hånd på mig, men se, de gjorde det ikke. Og jeg stod med frimodighed frem for at kundgøre for dem, ja, jeg vidnede frimodigt for dem, idet jeg sagde:

8 Se, o du ugudelige og afsporede "slægt, hvorledes har I glempt jeres fædres overlevering; ja, hvor hurtigt I har glempt Guds befalinger.

9 Husker I ikke, at vor fader Lehi blev ført ud af Jerusalem ved "Guds hånd? Husker I ikke, at de alle blev ledt af ham gennem ørkenen.

10 Og har I så hurtigt glempt, hvor mange gange han udfriede vore fædre af deres fjenders hænder og bevarede dem mod at blive udryddet, endog ved deres egne brødres hænder?

11 Ja, og hvis det ikke havde været for hans uforlignelige

kraft og hans barmhjertighed og hans langmodighed med os, ville vi uundgåeligt være blevet udryddet fra jordens overflade længe før denne tid og måske være blevet overgivet til en tilstand af "uendelig elendighed og jammer.

12 Se, jeg siger jer, at han befaler jer at omvende jer, og medmindre I omvender jer, kan I på ingen måde arve Guds rige. Men se, det er ikke alt – han har befalet jer at omvende jer, ellers vil han fuldstændig "udrydde jer fra jordens overflade, ja, han vil hjemsøge jer i sin vrede, og i sin ^brasende vrede vil han ikke vende sig bort.

13 Se, husker I ikke de ord, som han talte til Lehi, da han sagde: "For så vidt som I holder mine befalinger, skal I have fremgang i landet? Og videre er det sagt: For så vidt som I ikke vil holde mine befalinger, skal I blive forstødt fra Herrens nærhed.

14 Se, jeg ønsker, at I skal huske på, at for så vidt som lamanitterne ikke har holdt Guds befalinger, er de blevet "forstødt fra Herrens nærhed. Nu ser vi, at Herrens ord er blevet bekræftet med hensyn til dette, og lamanitterne er blevet forstødt fra hans nærhed fra begyndelsen af deres overtrædelser i landet.

15 Alligevel siger jeg til jer, at det skal blive "tåleligere for dem

4a Alma 16:9–10.

6a 2 Mos 5:2;

Mosi 11:27;

Moses 5:16.

b Alma 10:12.

8a Alma 10:17–25.

9a 1 Ne 2:1–7.

11a Mosi 16:11.

12a Alma 8:16; 10:19,
23, 27.

b Alma 8:29.

13a 2 Ne 1:20; Mosi 1:7;

Alma 37:13.

14a 2 Ne 5:20–24;

Alma 38:1.

15a Matt 11:22, 24.

på dommens dag end for jer, hvis I forbliver i jeres synder; ja, og endog tåleligere for dem i dette liv end for jer, medmindre I omvender jer.

16 For der er mange løfter, som er ^agivet til lamanitterne; for det er på grund af deres fædres ^boverleveringer, der fik dem til at forblive i deres tilstand af ^cuvidenhed; derfor vil Herren være barmhjertig mod dem og ^dforlænge deres tilværelse i landet.

17 Og på et tidspunkt skal de blive ^abragt til at tro på hans ord og til at kende til urigtigheden af deres fædres overleveringer; og mange af dem skal blive frelst, for Herren vil være barmhjertig mod alle, der ^bpåkalder hans navn.

18 Men se, jeg siger jer, at hvis I fremturer i jeres ugudelighed, så bliver jeres dage ikke forlænget i landet, for ^alamanitterne bliver sendt mod jer; og hvis I ikke omvender jer, skal de komme på et tidspunkt, da I ikke ved det, og I skal blive hjemsogt med ^bfuldstændig udryddelse; og det skal ske i overensstemmelse med Herrens rasende ^cvrede.

19 For han vil ikke tillade jer, at I skal leve i jeres syndighed, så I ødelægger hans folk. Jeg siger jer: Nej, han ville hellere tillade, at lamanitterne kunne ^audrydde hele hans folk, som

hedder Nefis folk, hvis det var muligt, at de kunne ^bfalde i synd og overtrædelse efter at have fået så meget lys og så megen kundskab givet til sig af Herren deres Gud;

20 ja, efter at have været et af Herren så rigt begunstiget folk; ja, efter at være blevet mere begunstiget end alle andre folkeslag, stammer, tungemål eller folk; efter at have fået alt ^akundgjort for sig efter deres ønsker og deres tro og bønner om det, som har været, og som er, og som skal komme;

21 efter at være blevet besøgt af Guds Ånd; efter at have talt med engle og efter at være blevet talt til af Herrens røst; og efter at have fået profetiens ånd og åbenbarelsens ånd og også mange gaver, gaven at kunne tale i tunger og gaven at kunne prædike og Helligåndsgaven og gaven at kunne ^aoversætte;

22 ja, og efter at være blevet ^audfriet af Gud af Jerusalems land ved Herrens hånd, efter at være blevet reddet fra hungersnød og fra svagheder og alle slags sygdomme af enhver art, og efter at de havde vokset sig stærke i kamp, så de ikke skulle blive udryddet, efter at være blevet bragt ud af ^btrældom tid efter anden og efter at være blevet beskyttet og bevaret indtil nu, og de har fået fremgang,

16a Alma 17:15.

b Mosi 18:11–17.

c Mosi 3:11.

d Hel 15:10–12.

17a En 1:13.

b Alma 38:5; L&P 3:8.

18a Alma 16:2–3.

b Alma 16:9.

c Alma 8:29.

19a 1 Ne 12:15, 19–20;

Alma 45:10–14.

b Alma 24:30.

20a cs Åbenbaring.

21a Omni 1:20;

Mosi 8:13–19;

28:11–17.

22a 2 Ne 1:4.

b Mosi 27:16.

indtil de er blevet rige på alle slags ting –

23 og se, nu jeg siger jer, at hvis dette folk, der har modtaget så mange velsignelser af Herrens hånd, skulle overtræde i modstrid med det lys og den kundskab, som de har, jeg siger jer, at hvis det skulle være tilfældet, at hvis de skulle falde i overtrædelse, ville det blive langt ^atåleligere for lamanitterne end for dem.

24 For se, Herrens ^aløfter er givet til lamanitterne, men de er ikke givet til jer, hvis I overtræder; for har Herren ikke udtrykkeligt lovet og fast bestemt, at hvis I sætter jer op imod ham, skal I blive fuldstændig udryddet fra jordens overflade.

25 Og se, af denne årsag, for at I ikke skal blive udryddet, har Herren sendt sin engel for at besøge mange blandt sit folk, idet han kundgør for dem, at de skal drage ud og råbe indtrængende til dette folk og sige: "Omvend jer, for Himmeriget er nær for hånden;

26 og om "ikke mange dage skal Guds Søn komme i sin herlighed; og hans herlighed skal være Faderens ^bEnbarnes herlighed, fuld af ^cnåde, upartiskhed og sandhed, fuld af tålmodighed, ^dbarmhjertighed og langmodighed, hurtig til at ^ehøre sit folks råb og til at besvare deres bønner.

27 Og se, han kommer for at ^aforløse dem, der lader sig ^bdøbe til omvendelse ved tro på hans navn.

28 Bered derfor Herrens vej, for tiden er for hånden, da alle mennesker skal høste en løn for deres ^agerninger i forhold til, hvordan de har været – hvis de har været retfærdige, skal de ^bhøste deres sjæls frelse i overensstemmelse med Jesu Kristi magt og udfrielse; og hvis de har været onde, skal de høste deres sjæls ^cfordømmelse i overensstemmelse med Djævelens magt og tilfangetagelse.

29 Se nu, dette er englens røst, der råber til folket.

30 Og se, mine ^aelskede brødre, for I er mine brødre, og I burde være elsket, og I burde frembringe gerninger, som er omvendelsen værdig, eftersom jeres hjerte har været meget forhærdet mod Guds ord, og eftersom I er et ^bfortabt og et faldent folk.

31 Se, det skete, at da jeg, Alma, havde talt disse ord, se, da blev folket vrede på mig, fordi jeg sagde til dem, at de var et hårdhjertet og et ^astivnakket folk.

32 Og også fordi jeg sagde til dem, at de var et fortabt og et faldent folk, blev de vrede på mig og forsøgte at lægge hånd på mig, så de kunne kaste mig i fængsel.

23a Matt 11:22–24.

24a 2 Ne 30:4–6;
L&P 3:20.

25a Alma 7:9; Hel 5:32.

26a Alma 7:7.
b gs Enbårne.

c gs Nåde.

d gs Barmhjertighed.

e 5 Mos 26:7.

27a gs Forløse.

b gs Døbe, dåb.
28a L&P 1:10; 6:33.

b Sl 7:17.

c gs Fordømmelse.

30a 1 Joh 4:11.

b Alma 12:22.

31a 2 Ne 25:28;
Mosi 3:14.

33 Men det skete, at Herren ikke tillod dem at gribe mig på det tidspunkt og kaste mig i fængsel.

34 Og det skete, at Amulek gik hen og stod frem og også begyndte at prædike for dem. Og se, "Amuleks ord er ikke alle skrevet, dog er en del af hans ord skrevet i denne bog.

KAPITEL 10

Lehi nedstammede fra Manasse – Amulek fortæller om englens befaling om, at han skulle drage omsorg for Alma – De retfærdiges bønner bevirker, at folket bliver skånet – Uretfærdige advokater og dommere lægger grundvolden til folkets udryddelse. Omkring 82 f.Kr.

SE, disse er de "ord, som ^bAmulek prædikede for de mennesker, der var i Ammonihass land, idet han sagde:

2 Jeg er Amulek; jeg er søn af Giddona, der var søn af Ismael, som var efterkommer af Aminadi; og det var den selv samme Aminadi, som oversatte den indskrift, der var på templets mur, og som var skrevet af Guds finger.

3 Og Aminadi var efterkommer af Nefi, som var søn af Lehi, som kom ud af Jerusalems land, og som var efterkommer af "Manasse, der var søn af ^bJosef,

som blev "solgt til Egypten ved sine brøders hånd.

4 Og se, jeg er også en mand af ikke ringe anseelse blandt alle dem, der kender mig; ja, og se, jeg har mange slægtinge og "venner, og jeg har også erhvervet mig megen rigdom ved mine hænders arbejdsomhed.

5 Trods alt dette har jeg alligevel aldrig kendt meget til Herrens veje og hans "hemmeligheder og forunderlige magt. Jeg sagde, jeg aldrig havde kendt meget til dette, men se, jeg tager fejl, for jeg har set mange af hans hemmeligheder og meget af hans forunderlige magt, ja, i den måde, hvorpå dette folks liv er blevet bevaret.

6 Alligevel forhædede jeg mit hjerte, for der blev "kaldt på mig mange gange, og jeg ville ikke ^bhøre; derfor kendte jeg til dette, og dog ville jeg ikke vide af det; derfor blev jeg ved at sætte mig op imod Gud i mit hjertes ugudelighed helt indtil den fjerde dag i denne syvende måned, som er i det tiende år af dommernes regeringstid.

7 Mens jeg var på rejse for at besøge en meget nær slægting, se, da viste "en engel fra Herren sig for mig og sagde: Amulek, vend tilbage til dit eget hus, for du skal bespise Herrens profet, ja, en hellig mand, som er en mand, der er udvalgt af Gud; for han har ^bfastet i mange dage på

34a Alma 10.
10 1a Alma 9:34.
b Alma 8:21–29.
3a 1 Mos 41:51;
1 Krøn 9:3.

b gs Josef, Jakobs søn.
c 1 Mos 37:29–36.
4a Alma 15:16.
5a gs Guds
hemmeligheder.

6a Alma 5:37.
b L&P 39:9.
7a Alma 8:20.
b Alma 5:46; 6:6.
gs Faste.

grund af dette folks synder, og han er sulten, og du skal tage imod ham i dit hus og bespise ham, og han skal velsigne dig og dit hus, og Herrens velsignelse skal hvile over dig og dit hus.

8 Og det skete, at jeg adlød englens røst og vendte om mod mit hus. Og mens jeg var på vej dertil, fandt jeg "manden, om hvem englen havde sagt til mig: Du skal tage imod ham i dit hus. Og se, det var den samme mand, som har talt til jer angående det, der hører Gud til.

9 Og englen sagde til mig, at han er en "hellig mand; derfor ved jeg, at han er en hellig mand, fordi det blev sagt af en engel fra Gud.

10 Og videre, jeg ved, at det, hvorom han har vidnet, er sandt; for se, jeg siger jer, at så sandt som Herren lever, har han sendt sin "engel for at give dette til kende for mig; og dette har han gjort, mens denne Alma har ^bboet i mit hus.

11 For se, han har "velsignet mit hus, han har velsignet mig og mine kvinder og mine børn og min far og mine slægtninge, ja, hele min slægt har han velsignet, og Herrens velsignelse har hvilet over os i overensstemmelse med de ord, som han talte.

12 Og se, da Amulek havde talt disse ord, begyndte folket at blive forbavset, eftersom der var "mere end ét vidne, der vidnede om det, som de blev anklaget

for, og også om det, der skulle komme, i overensstemmelse med profetiens ånd, som var i dem.

13 Alligevel var der nogle blandt dem, som tænkte på at udspørge dem, for at de ved deres snedige "anslag kunne fange dem i deres ord, så de kunne finde vidnesbyrd mod dem, så de kunne overgive dem til deres dommere, så de kunne blive dømt i henhold til loven, og så de kunne blive slået ihjel eller kastet i fængsel alt afhængig af den forbrydelse, som de kunne få det til at se ud som om, de havde begået, eller kunne vidne imod dem.

14 Se, de mænd, der forsøgte at gøre det af med dem, var dem, der var "advokater og blev ansat eller udpeget af folket til at forvalte loven under deres retssager eller ved behandlingen af folkets forbrydelser for dommerne.

15 Se, disse advokater var lærde i alle folkets kneb og snedigheder; og det var de, for at de kunne være dygtige i deres fag.

16 Og det skete, at de begyndte at udspørge Amulek, for at de derved kunne få ham til at modsige sig selv eller modsige de ord, som han skulle tale.

17 Se, de vidste ikke, at Amulek kunne få kendskab til deres forehavender. Men det skete, at da de begyndte at udspørge ham, "fornemmede han deres tanker, og han sagde til dem: O du ugudelige og afspo-

7c ApG 10:30–35.

8a Alma 8:19–21.

9a cs Hellig (tillægsord).

10a Alma 11:30–31.

b Alma 8:27.

11a Alma 8:22.

12a Alma 9:6.

13a Alma 11:21.

14a Alma 10:24;

11:20–21; 14:18.

17a Alma 12:3; 20:18, 32;

L&P 6:16.

rede ^bslægt, I advokater og hyklere, for I lægger Djævelens grundvolde; for I lægger ^cfælder og snarer for at fange Guds hellige.

18 I lægger planer om at ^afordre de retfærdiges veje og at nedkalde Guds vrede over jeres hoved, ja, til dette folks fuldstændige udryddelse.

19 Ja, med rette sagde Mosija, der var vor sidste konge, da han var ved at give riget fra sig, fordi han ikke havde nogen at overdrage det til, og foranledigede, at dette folk skulle regeres ved deres egen stemme – ja, med rette sagde han, at hvis den tid skulle komme, da dette folks stemme ville ^avælge ugudelighed, det vil sige, at hvis den tid skulle komme, da dette folk skulle falde i overtrædelse, da ville de være modne til udryddelse.

20 Og se, jeg siger jer, at Herren med rette dømmer jer for jeres syndighed; med rette råber han til dette folk ved sine ^aengles røst: Omvend jer, omvend jer, for Himmeriget er for hånden.

21 Ja, med rette råber han ved sine engles røst: ^aJeg vil komme ned blandt mit folk med upartiskhed og retfærdighed i hænderne.

22 Ja, og jeg siger jer, at var det ikke for ^abønnerne fra de retfærdige, som nu er i landet, da

ville I allerede nu blive hjem søgt med fuldstændig udryddelse, dog ville det ikke blive ved en ^bvandflod, som folket blev det i Noas dage, men det ville blive ved hungersnød og ved pest og sværdet.

23 Men det er ved de retfærdiges ^bbønner, at I bliver skånet; se, hvis I derfor vil støde de retfærdige ud fra jer, da vil Herren ikke holde sin hånd tilbage; men i sin rasende vrede vil han komme imod jer; da skal I blive slået med hungersnød og med pest og med sværdet, og ^btiden er snart for hånden, medmindre I omvender jer.

24 Og se, det skete, at folket blev mere vrede på Amulek, og de råbte og sagde: Denne mand håner vore love, som er retfærdige, og vore vise advokater, som vi har udvalgt.

25 Men Amulek strakte sin hånd ud og råbte med endnu større kraft til dem og sagde: O, du ugudelige og afsporede slægt, hvorfor har Satan fået så fast et greb om jeres hjerte? Hvorfor vil I hengive jer til ham, så han kan få magt over jer til at ^aforblinde jeres øjne, så I ikke forstår de ord, der bliver talt i overensstemmelse med sandheden af dem?

26 For se, har jeg vidnet imod jeres lov? I forstår ikke; I siger, at jeg har talt imod jeres lov, men det har jeg ikke, men jeg

17b Matt 3:7; Alma 9:8.

c L&P 10:21–27.

18a ApG 13:10.

19a Mosi 29:27;

Alma 2:3–7; Hel 5:2.

20a Alma 8:14–16; 13:22.

21a Mosi 13:34.

22a Jak 5:16;

Mosi 27:14–16.

b 1 Mos 8:21;

3 Ne 22:8–10.

gs Vandfloden.

23a gs Bøn.

b Alma 34:32–35.

25a 2 Kor 4:4; Alma 14:6.

har talt til fordel for jeres lov til jeres fordømmelse.

27 Og se nu, jeg siger jer, at grundvolden til dette folks udryddelse er ved at blive lagt ved jeres "advokaters og jeres dommers uretfærdighed.

28 Og se, det skete, at da Amulek havde talt disse ord, råbte folket imod ham og sagde: Nu ved vi, at denne mand er Djævelens barn, for han har "løjet for os, for han har talt imod vor lov. Og se, han siger, at han ikke har talt imod den.

29 Og videre, han har hånet vore advokater og vore dommere.

30 Og det skete, at advokaterne i hjertet satte sig for, at de ville huske dette imod ham.

31 Og blandt dem var der en, hvis navn var Ze'ezrom. Se, han var den førende med hensyn til at "anklage Amulek og Alma, for han var en af de dygtigste blandt dem og havde mange forretninger at gøre blandt folket.

32 Se, det var disse advokaters hensigt at få vinding; og de fik vinding i forhold til deres beskæftigelse.

KAPITEL 11

Det nefitiske møntsystem bliver forklaret – Amulek strider med Ze'ezrom – Kristus frelser ikke mennesker i deres synder – Kun de, der arver Himmeriget, bliver frelst – Alle mennesker opstår til udøde-

lighed – Der findes ingen død efter opstandelsen. Omkring 82 f.Kr.

SE, der stod i Mosijas lov, at hver mand, der beklædte et dommersæde, eller de, der blev udpeget til dommere, skulle have løn i forhold til den tid, de anvendte til at dømme dem, der blev ført frem for dem for at blive dømt.

2 Se, hvis en mand skyldte en anden, og han ikke ville betale det, som han skyldte, blev han indklaget for dommeren; og dommeren udøvede sin myndighed og sendte betjente ud for at få manden ført frem for sig; og han dømte manden i henhold til loven og de beviser, der blev fremført imod ham, og således blev manden tvunget til at betale det, som han skyldte, eller blive frataget sin ejendom eller blive stødt ud af folket som tyv og røver.

3 Og dommeren fik løn i forhold til sin tid: en senine guld for en dag eller en senum sølv, hvilket svarer til en senine guld; og det er i henhold til den lov, som var givet.

4 Se, dette er navnene på de forskellige stykker af deres guld og deres sølv efter deres værdi. Og navnene blev givet af nefitterne, for de regnede ikke på samme måde som de jøder, der var i Jerusalem; ej heller målte de på samme måde som jøderne; men de ændrede deres beregnings- og målesystem efter folkets ønske og omstændigheder i hver slægt indtil dom-

mernes regeringstid, hvor de blev "stadfæstet af kong Mosija.

5 Se, beregningssystemet er således: En senine guld, en seon guld, en shum guld og en limna guld.

6 En senum sølv, en amnor sølv, en ezrom sølv og en onti sølv.

7 En senum sølv svarede til en senine guld, og hver af disse til et mål byg og også til et mål af enhver anden slags korn.

8 Se, værdien af en seon guld var det dobbelte af værdien af en senine.

9 Og en shum guld var dobbelt så meget værd som en seon.

10 Og en limna guld svarede i værdi til dem alle.

11 Og en amnor sølv var lige så meget som to senum.

12 Og en ezrom sølv var lige så meget som fire senum.

13 Og en onti var lige så meget som dem alle.

14 Se, dette er værdien af de mindre størrelser i deres beregningssystem:

15 En shiblon er det halve af en senum; derfor svarer en shiblon til et halvt mål byg.

16 Og en shiblum er en halv shiblon.

17 Og en lea er det halve af en shiblum.

18 Se, dette er deres størrelser efter deres beregningssystem.

19 Se, en antion guld svarer til tre shiblon.

20 Se, det var med det ene formål at få vinding – for de fik deres løn i forhold til deres be-

skæftigelse – derfor ophidsede de folket til optøjer og alle slags uroligheder og ugudelighed, så de kunne få mere beskæftigelse, så de kunne "få penge i forhold til de søgsmål, der blev indbragt for dem; derfor ophidsede de folket mod Alma og Amulek.

21 Og denne Ze'ezrom begyndte at udspørge Amulek, idet han sagde: Vil du svare mig på nogle få spørgsmål, som jeg vil stille dig? Se, Ze'ezrom var en mand, der var dygtig i Djævelens "anslag, så han kunne ødelægge det, der var godt; derfor sagde han til Amulek: Vil du svare på de spørgsmål, som jeg vil stille dig?

22 Og Amulek sagde til ham: Ja, hvis det er i overensstemmelse med "Herrens Ånd, som er i mig; for jeg vil intet sige, der er i modstrid med Herrens Ånd. Og Ze'ezrom sagde til ham: Se, her er seks onti sølv, og alle dem vil jeg give dig, hvis du vil fornægte eksistensen af et allerhøjeste væsen.

23 Se, Amulek sagde: O, du "helvedes barn, hvorfor ^bfrister du mig? Ved du ikke, at de retfærdige ikke giver efter for sådanne fristelser?

24 Tror du, at der ingen Gud er? Jeg siger dig: Nej, du ved, at der er en Gud, men du elsker den "mammon mere end ham.

25 Og se, har du løjet for mig foran Gud. Du sagde til mig: Se, disse seks onti, som er af stor

11 4a Mosi 29:40–44.

20a Alma 10:32.

21a Alma 10:13.

22a gs Helligånden.

23a Alma 5:41.

b gs Fristelse.

24a 1 Tim 6:10; Tit 1:11.

værdi, vil jeg give dig! mens du havde det i dit hjerte ikke at ville give mig dem; og det var alene dit ønske, at jeg skulle fornægte den sande og levende Gud, så du kunne få grund til at gøre det af med mig. Og se nu, for dette store onde skal du få din løn.

26 Og Ze'ezrom sagde til ham: Siger du, at der er en sand og levende Gud?

27 Og Amulek sagde: Ja, der er en sand og levende Gud.

28 Se, Ze'ezrom sagde: Er der mere end én Gud?

29 Og han svarede: Nej.

30 Se, Ze'ezrom sagde til ham igen: Hvorledes ved du dette?

31 Og han sagde: En "engel har kundgjort det for mig.

32 Og Ze'ezrom sagde igen: Hvem er han, som skal komme? Er det Guds Søn?

33 Og han sagde til ham: Ja.

34 Og Ze'ezrom sagde igen: Skal han frelse sit folk "i dets synder? Og Amulek svarede og sagde til ham: Jeg siger dig, at det skal han ikke, for det er umuligt for ham at tilbagekalde sit ord.

35 Se, Ze'ezrom sagde til folket: Se til, at I husker dette, for han sagde, at der kun er én Gud, dog siger han, at Guds Søn skal komme, men at han ikke skal frelse sit folk – som om han

havde myndighed til at give Gud befaling.

36 Se, Amulek siger igen til ham: Se, du har løjet, for du siger, at jeg talte, som om jeg havde myndighed til at befale Gud, fordi jeg sagde, at han ikke skal frelse sit folk i deres synder.

37 Og jeg siger dig igen, at han ikke kan frelse dem i deres "synder, for jeg kan ikke fornægte hans ord, og han har sagt, at ^bintet urent kan arve "Himmeriget; hvorledes kan I derfor blive frelst, medmindre I arver Himmeriget? Derfor kan I ikke blive frelst i jeres synder.

38 Se, Ze'ezrom siger igen til ham: Er Guds Søn selve den evige Fader?

39 Og Amulek sagde til ham: Ja, han er selve den "evige Fader til himlen og jorden og ^balt, som er i dem; han er begyndelsen og enden, den første og den sidste.

40 Og han skal komme til "verden for at ^bforløse sit folk; og han skal "påtage sig de overtrædelser, der er begået af dem, som tror på hans navn; og det er dem, der skal have evigt liv, og frelse bliver ikke andre til del.

41 Derfor forbliver de ugudelige, som om der "ingen forløsning var blevet foretaget, bortset fra at dødens bånd bliver løst; for se, den dag kommer, da ^balle skal opstå fra de døde og

31a Alma 10:7–10.

34a Hel 5:10–11.

37a 1 Kor 6:9–10.

^b 1 Ne 15:33;

Alma 40:26;

3 Ne 27:19.

gs Ugudelig.

^c gs Guds rige eller

Himmeriget.

39a Es 9:5.

^b Kol 1:16;

Mosi 4:2.

40a gs Verden.

^b Rom 11:26–27.

^c 2 Mos 34:6–7;

Es 53:5;

1 Joh 2:2;

Mosi 14:5; 15:12;

L&P 19:16–19.

41a Alma 12:18;

L&P 88:33.

^b Åb 20:12–13;

Alma 42:23.

stå foran Gud og blive ^cdømt efter deres gerninger.

42 Se, der er en død, som kaldes en timelig død; og Kristi død skal løse denne timelige døds ^abånd, så alle bliver oprejst fra denne timelige død.

43 Ånden og legemet skal atter blive ^agenforenet i deres fuldkomne form; både lem og led skal blive bragt tilbage til deres rette skikkelse, ligesom vi er nu på dette tidspunkt; og vi skal blive ført frem for Gud, idet vi ved det samme, som vi ved nu, og have en klar ^berindring om al vor ^cskyld.

44 Se, denne genoprettelse skal blive alle til del, både gamle og unge, både trælle og frie, både mænd og kvinder, både de ugudelige og de retfærdige; og der skal end ikke gå så meget som et hår på hovedet tabt; men alt skal blive ^abragt tilbage til dets fuldkomne skikkelse, som det er nu, eller i legemet, og skal blive bragt frem og stillet til ansvar for Sønnen Kristi og Gud ^bFaderens og den hellige Ånds domstol, de, som er ^cén evig Gud, for at blive ^ddømt efter deres gerninger, om de er gode eller om de er onde.

45 Se nu, jeg har talt til dig om det dødelige legemes død og også om det dødelige legemes ^aopstandelse. Jeg siger dig, at

dette dødelige legeme bliver ^boprejst til et ^cudødeligt legeme, det vil sige fra døden, ja, fra den første død til livet, så de ^dikke mere kan dø, idet deres ånd bliver forenet med deres legeme for aldrig mere at blive adskilt; og således bliver det hele ^aåndeligt og udødeligt, så de ikke mere kan se forgængelighed.

46 Se, da Amulek havde sagt disse ord, begyndte folket igen at blive forbavset, og også Ze'ezrom begyndte at bæve. Og således sluttede Amuleks ord, eller dette er alt, hvad jeg har skrevet.

KAPITEL 12

Alma strides med Ze'ezrom – Guds hemmeligheder kan kun gives til de trofaste – Menneskene bliver dømt efter deres tanker, tro, ord og gerninger – De ugudelige skal lide en åndelig død – Dette jordeliv er en prøvetilstand – Forløsningsplanen tilvejebringer opstandelsen og ved tro forladelse for synder – Den, der har omvendt sig, har krav på barmhjertighed ved den enbårne Søn. Omkring 82 f.Kr.

SE, Alma, der så, at Amuleks ord havde bragt Ze'ezrom til tavshed, for han så, at Amulek havde grebet ham i hans ^aløgn og bedrag, der havde til formål

41c gs Dom, den endelige.

42a Alma 12:16.

43a 2 Ne 9:13;

Alma 40:23.

b 2 Ne 9:14; Mosi 3:25;

Alma 5:18.

c gs Skyld.

44a Alma 41:12–15.

b gs Gud, Guddommen – Gud Faderen.

c 3 Ne 11:27, 36.

gs Gud, Guddommen.

d Åb 20:12–13.

45a Alma 40:23;

L&P 88:16.

b gs Opstandelse.

c gs Udødelighed.

d Åb 21:4;

L&P 63:49; 88:116.

e 1 Kor 15:44.

12 1a Alma 11:20–38.

at gøre det af med ham, og så, at han begyndte at bæve ved ^bbevidstheden om sin skyld, han åbnede munden og begyndte at tale til ham og stadfæste Amuleks ord og forklare ud over, eller at udfolde skrifterne ud over det, som Amulek havde gjort.

2 Se, de ord, som Alma talte til Ze'ezrom, blev hørt af folk rundt omkring; for mængden var stor, og han talte på denne vis:

3 Ze'ezrom, du ser, at du er blevet grebet i din løgnagtighed og snuhed, for du har ikke bare løjet for mennesker, men du har løjet for Gud; for se, han kender alle dine ^atanke, og du ser, at dine tanker bliver gjort kendt for os ved hans Ånd;

4 og du ser, at vi ved, at din plan var en meget lumsk plan efter Djævelens lumskhed om at lyve og bedrage dette folk, så du kunne sætte dem op imod os for at håne os og for at støde os ud –

5 se, dette var en plan fra din ^amodstander, og han har udøvet sin magt ved dig. Se, jeg ønsker, at du skal huske, at hvad jeg siger til dig, siger jeg til alle.

6 Og se, jeg siger til jer alle, at dette var en af Modstanderens snarer, som han har lagt for at fange dette folk, så han kunne bringe jer til at underkaste jer ham, så han kunne omslutte jer med sine ^alænker, så han kunne lænke jer til evigtvarende

undergang i overensstemmelse med hans fangenskabs magt.

7 Se, da Alma havde talt disse ord, begyndte Ze'ezrom at bæve endnu mere, for han blev mere og mere overbevist om Guds kraft; og han var også overbevist om, at Alma og Amulek havde kendskab til ham, for han var overbevist om, at de kendte hans hjertes tanker og hensigter; for der var blevet givet dem magt, så de kunne kende dem i overensstemmelse med profetiens ånd.

8 Og Ze'ezrom begyndte at udsørge dem flittigt, for at han kunne få mere at vide angående Guds rige. Og han sagde til Alma: Hvad betyder det, som Amulek har sagt angående de dødes opstandelse, at alle skal opstå fra de døde, både de retfærdige og de uretfærdige, og blive ført frem for Gud for at blive dømt efter deres gerninger?

9 Og nu begyndte Alma at udlægge dette for ham og sagde: Det er givet mange at forstå Guds ^ahemmeligheder; dog er de blevet underlagt en streng befaling om, at de ikke må fortælle om dem, ^bundtagen i forhold til den del af hans ord, som han skænker menneskenes børn i forhold til den agtpågivenhed og flid, som de viser ham.

10 Og den, der ^aforhærder sit hjerte, han modtager derfor en

1b gs Samvittighed.

3a Jakob 2:5;
Alma 10:17;
L&P 6:16.

5a gs Djævelen.

6a Alma 5:7–10.

9a Alma 26:22.
gs Guds
hemmeligheder.

b Joh 16:12;

Alma 29:8;
3 Ne 26:8–11;
Eter 4:7.

10a 2 Ne 28:27;
Eter 4:8.

^bmindre del af ordet; og den, der ^cikke forhærdet sit hjerte, til ham ^dgives der en større del af ordet, indtil det er givet ham at kende Guds hemmeligheder, indtil han kender dem fuldstændigt.

11 Og de, der forhærdet hjertet, til dem gives en mindre ^adel af ordet, indtil de ^bintet kender til hans hemmeligheder; og da bliver de taget til fange af Djævelen og bliver efter hans vilje ført ned til undergang. Se, det er det, der menes med ^chelvedes ^dlænker.

12 Og Amulek har talt tydeligt om ^adøden og om at blive oprejst fra denne dødelighed til en tilstand af udødelighed og om at blive ført frem for Guds domstol for at blive ^bdømt efter vore gerninger.

13 Så hvis vort hjerte er blevet forhærdet, ja, hvis vi har forhærdet vort hjerte mod ordet i en sådan grad, at det ikke er blevet fundet i os, da bliver vor tilstand forfærdelig, for da bliver vi dømt skyldige.

14 For vore ^aord skal dømme os skyldige, ja, alle vore gerninger skal dømme os skyldige; vi skal ikke blive fundet uplettede; og vore tanker skal også dømme os skyldige, og i denne forfærdelige tilstand skal vi ikke turde

se op til vor Gud; og vi ville være glade, hvis vi kunne befale klipperne og ^bbjergene at falde ned over os for at ^cskjule os for hans nærhed.

15 Men dette kan ikke ske; vi må komme frem og stå foran ham i hans herlighed og i hans kraft og i hans magt, storhed og herredømme og til vor evigtvarende ^askam erkende, at alle hans ^bstraffedomme er retfærdige; at han er retfærdig i alle sine gerninger, og at han er barmhjertig mod menneskenes børn, og at han har al magt til at frelse enhver, der tror på hans navn og frembringer de frugter, som er omvendelse værdig.

16 Og se nu, jeg siger jer, da kommer der en død, ja, en anden ^adød, som er en åndelig død; da er det en tid, da hver den, der dør i sine synder med hensyn til en legemlig ^bdød, også skal ^cdø en åndelig død; ja, han skal dø med hensyn til det, der hører til retfærdighed.

17 Da er det tiden, da deres pinsler skal være som en ^asø af ild og svovl, hvis flammer stiger op for evigt og altid; og da er det tiden, da de skal blive lænket til en evigtvarende undergang i overensstemmelse med Satans magt og fangenskab, idet han

10b L&P 93:39.

c gs Ydmyg.

d 2 Ne 28:30;

L&P 50:24.

11a Matt 25:29.

b gs Frafald.

c Ordsp 9:18;

2 Ne 2:29.

gs Helvede.

d Joh 8:34; 2 Ne 28:19.

12a Alma 11:41–45.

b gs Dom, den

endelige.

14a Matt 12:36; Jak 3:6;

Mosi 4:29–30.

b Hos 10:8; 2 Ne 26:5.

c Job 34:22; 2 Ne 12:10.

15a Mosi 3:25.

b 2 Pet 2:9.

gs Retfærdig,

retfærdighed.

16a gs Død, åndelig.

b Alma 11:40–45.

c 1 Ne 15:33;

Alma 40:26.

17a Åb 19:20; 21:8;

Mosi 3:27.

har underlagt sig dem efter sin vilje.

18 Da, siger jeg til jer, skal de være, som om der "ingen forløsning var blevet foretaget; for de kan i overensstemmelse med Guds retfærdighed ikke blive forløst; og de kan ikke ^bdø, eftersom der ingen forgængelighed er mere.

19 Se, det skete, at da Alma var færdig med at tale disse ord, begyndte folket at blive mere forbavset;

20 men der var en vis Antiona, som var en overordnet hersker blandt dem, som kom frem og sagde til ham: Hvad er det, som du har sagt om, at mennesket skal opstå fra de døde og blive forandret fra denne dødelige til en "udødelig tilstand, så sjælen aldrig kan dø?

21 Hvad betyder det skriftsted, som siger, at Gud satte "keruber og et flammesværd øst for ^bEdens have, for at vore første forældre ikke skulle gå ind og spise af frugten af livets træ og leve evigt? Og således ser vi, at der ikke var nogen mulighed for, at de skulle leve for evigt.

22 Se, Alma sagde til ham: Det er det, jeg skulle til at forklare. Nu ser vi, at Adam i henhold til Guds ord "faldt ved at spise af den forbudne ^bfrugt; og således

ser vi, at hele menneskeslægten ved hans fald blev et "fortabt og faldent folk.

23 Og se nu, jeg siger jer, at hvis det havde været muligt for Adam at have "spist af frugten af livets træ på det tidspunkt, så ville der ingen død have været, og ordet ville have været tomt og gjort Gud til en løgner; for han sagde: ^bHvis du spiser, skal du visselig dø.

24 Og vi ser, at "døden kommer over menneskeslægten, ja, den død, der er blevet omtalt af Amulek, hvilken er den timelige død; dog blev der tilstedt ^bmennesket et tidsrum, hvori han kunne omvende sig; derfor blev dette liv en prøvetilstand, en tid til at "berede sig til at møde Gud; en tid til at berede sig til den uendelige tilstand, som er blevet omtalt af os, og som er efter de dødes opstandelse.

25 Se, hvis det nu ikke havde været for den "forløsningsplan, der var lagt fra verdens grundlæggelse, kunne der ikke have været nogen ^bopstandelse fra de døde; men der blev lagt en forløsningsplan, som skal tilvejebringe de dødes opstandelse, hvorom der er blevet talt.

26 Og se nu, hvis det havde været muligt, at vore første forældre kunne være gået hen og

18a Alma 11:41.

^b Åb 21:4; Alma 11:45;
L&P 63:49.

20a gs Udødelighed.

21a 1 Mos 3:24;

Alma 42:2;

Moses 4:31.

gs Keruber.

^b gs Eden.

22a gs Fald, Adams
og Evas.

^b 1 Mos 3:6;

2 Ne 2:15–19;

Mosi 3:26.

^c Mosi 16:4–5.

23a Alma 42:2–9.

^b 1 Mos 2:17.

24a gs Død, fysisk.

^b 2 Ne 2:21;

Moses 5:8–12.

^c Alma 34:32–35.

25a gs Forløsningsplanen.

^b 2 Ne 2:8;

Alma 7:12; 42:23.

have spist af ^alivets træ, ville de have været elendige for evigt, for de ville ingen forberedende tilstand have haft; og derfor ville ^bforløsningsplanen være blevet forpurret, og Guds ord ville have været tomt, da det ingen virkning ville have haft.

27 Men se, det gik ikke sådan; men det blev ^abestemt for menneskene, at de skulle dø; og efter døden skulle de stilles for ^bdommen, ja, den selv samme dom, som vi har talt om, som er enden.

28 Og efter at Gud havde bestemt, at dette skulle ske for mennesket, se, da så han, at det var nødvendigt, at mennesket skulle kende til det, som han havde bestemt for dem.

29 Derfor sendte han ^aengle til at tale til dem, hvilket gjorde, at menneskene så noget af hans herlighed.

30 Og de begyndte fra den tid af at påkalde hans navn; derfor ^atalte Gud til menneskene og kundgjorde dem ^bforløsningsplanen, som havde været beredt fra verdens ^cgrundlæggelse, og denne kundgjorde han for dem i forhold til deres tro og omvendelse og deres hellige gerninger.

31 Derfor gav han ^abefalinger til menneskene, fordi de først

havde overtrådt de ^bførste befalinger med hensyn til det, der var timeligt, og var blevet som guder og ^ckendte godt fra ondt og havde anbragt sig i en tilstand, hvor de kunne ^ahandle, eller var blevet anbragt i en tilstand, hvor de kunne handle efter deres vilje og behag, om de ville gøre ondt eller gøre godt –

32 derfor gav Gud dem befalinger, efter at have ^akundgjort forløsningsplanen for dem, for at de ikke skulle gøre ondt, idet straffen derfor var den anden ^bdød, som var en evigtvarende død med hensyn til det, der hører til retfærdighed; for over sådanne kunne forløsningsplanen ingen magt have; for ^cretfærdighedens gerninger kunne i overensstemmelse med Guds allerstørste godhed ikke blive tilintetgjort.

33 Men Gud kaldte på menneskene i sin Søns navn (idet det var den forløsningsplan, der var blevet lagt) og sagde: Hvis I vil omvende jer og ikke forhærde hjertet, da vil jeg have barmhjertighed med jer ved min enbårne Søn.

34 Hver den, der derfor omvender sig og ikke forhærder sit hjerte, han skal have krav på ^abarmhjertighed ved min

26a 1 Mos 2:9; 1 Ne 15:36;
Alma 32:40.

b Alma 34:8–16;
42:6–28;
Moses 6:59–62.

27a Hebr 9:27;
L&P 42:48.

b gs Dom, den
endelige.

29a Moro 7:25, 31;
L&P 29:42.

30a Moses 5:4–5; 6:51.
b gs Forløsningsplanen.

c Mosi 18:13;
Alma 13:3, 5, 7–8.

31a gs Guds befalinger.

b 1 Mos 2:16–17;
2 Ne 2:18–19.

c 1 Mos 3:22–23;
Moses 4:11.

d 2 Ne 2:16.
gs Handlefrihed.

32a Moses 5:4–9.

b gs Død, åndelig.

c Mosi 15:27;
Alma 34:15–16; 42:15.

34a gs Barmhjertighed.

enbårne Søn til ^bforladelse for sine synder; og disse skal gå ind til min ^chvile.

35 Og hver den, der forhærder sit hjerte og gør misgerninger, se, jeg sværger i min vrede, at han ikke skal gå ind til min hvile.

36 Og se, mine brødre, se, jeg siger jer, at hvis I forhærder hjertet, skal I ikke gå ind til Herrens hvile; derfor opildner jeres misgerninger ham, så han sender sin vrede ned over jer, ligesom i det ^aførste oprør, ja, ifølge hans ord i det sidste oprør, såvel som i den første, til jeres sjæls evigtvarende ^bundergang; altså ifølge hans ord til den sidste død såvel som til den første.

37 Og se, mine brødre, eftersom vi ved dette, og det er sandt, lad os da omvende os og ikke forhærde vort hjerte, så vi ikke ^aopildner Herren vor Gud og bringer hans vrede ned over os i disse, hans næste befalinger, som han har givet os; men lad os gå ind til ^bGuds hvile, som er beredt i overensstemmelse med hans ord.

KAPITEL 13

Mænd kaldes til højpræster på grund af deres store tro og gode gerninger – De skal undervise i befalingerne – Ved retfærdighed

bliver de helliggjort og går ind til Herrens hvile – Melkisedek var en af disse – Engle kundgør glædelige tidender over hele landet – De åbenbarer Kristi virkelige komme. Omkring 82 f.Kr.

Og videre, mine brødre, vil jeg lede jeres tanker frem til den tid, da Gud Herren gav disse befalinger til sine børn; og jeg ønsker, at I skal huske, at Gud Herren ^aordinerede præster efter sin hellige orden, som var efter hans Søns orden, for at lære folket dem.

2 Og disse præster blev ordineret efter ^ahans Søns orden på en ^bmåde, så folk derved kunne vide på hvilken måde de skulle se frem til hans Søn for at få forløsning.

3 Og dette er den måde, hvorpå de blev ordineret – de blev ^akaldet og ^bberedt fra verdens ^cgrundlæggelse i overensstemmelse med Guds ^dforudviden som følge af deres overordentlig store tro og gode gerninger; til at begynde med blev de overladt til at ^evælge godt eller ondt; derfor er de, eftersom de valgte det gode og udøvede overordentlig stor ^ftro, ^gkaldet med en hellig kaldelse, ja, med den hellige kaldelse, som var beredt samtidig med og i henhold til en forberedt forløsning for sådanne.

34b gs Syndsforladelse.

c gs Hvile.

36a Jakob 1:7–8;

Alma 42:6, 9, 14.

b gs Fordømmelse.

37a 1 Ne 17:30;

Jakob 1:8;

Hel 7:18.

b Alma 13:6–9.

13 1a Abr 2:9, 11.

2a L&P 107:2–4.

b Alma 13:16.

3a L&P 127:2.

gs Udvælgelse;

Forudordination.

b L&P 138:55–56.

c Alma 12:25, 30.

gs Forudtilværelse.

d L&P 38:2.

e gs Handlefrihed.

f gs Tro.

g gs Kalde, kaldet af

Gud; Præstedømme.

4 Og således er de blevet "kaldet til dette hellige kald som følge af deres tro, mens andre forkastede Guds Ånd som følge af deres hjertes hårdhed og deres sinds blindhed, mens de, hvis det ikke havde været for dette, kunne have haft et lige så stort ^bprivilegium som deres brødre.

5 Eller kort sagt, til at begynde med var de på "samme stade som deres brødre; og således blev dette hellige kald beredt fra verdens grundlæggelse for sådanne, som ikke ville forhærde hjertet, og det er i og ved den enbårne Søns forsoning, han som blev beredt –

6 og således blev de kaldet med denne hellige kaldelse og ordineret til det høje præstedømme efter Guds hellige orden for at lære menneskenes børn hans befalinger, så de også kunne gå ind til hans "hvile –

7 dette høje præstedømme er efter hans Søns orden, hvilken orden var til fra verdens grundlæggelse eller med andre ord er "uden dages begyndelse eller års ende og er beredt fra evighed til al evighed ifølge ^bhans forudviden om alt –

8 se, de blev "ordineret på denne måde – de blev kaldet med en hellig kaldelse og

ordineret med en hellig ordination og påtog sig det høje præstedømme efter den hellige orden, hvilket kald og hvilken ordination og hvilket høje præstedømme er uden begyndelse eller ende –

9 således bliver de "højpræster for evigt af Sønnens, Faderens Enbårnes, orden, han, som er uden dages begyndelse eller års ende, og som er fuld af ^bnåde, upartiskhed og sandhed. Og således er det. Amen.

10 Se, som jeg sagde angående denne hellige orden eller dette "høje præstedømme, så var der mange, der blev ordineret og blev højpræster for Gud; og det var som følge af deres overordentlig store tro og ^bomvendelse og deres retfærdighed for Gud, for de valgte at omvende sig og øve retfærdighed frem for at fortabas.

11 Derfor blev de kaldet efter denne hellige orden og blev "helliggjort, og deres ^bklæder blev vasket hvide ved Lammets blod.

12 Se, efter at være blevet "helliggjort ved ^bHelligånden og have fået deres klæder gjort hvide, så de var ^crene og uplettede for Gud, kunne de ikke se på ^dsynd uden at føle ^eafsky; og der var mange, overordentlig man-

4a Eter 12:10.
b 1 Ne 17:32–35.
5a 2 Ne 26:28.
6a Alma 12:37; 16:17.
cs Hvile.
7a Hebr 7:3.
b cs Gud,
Guddommen.
8a L&P 84:33–42.

gs Melkisedekske
præstedømme.
9a gs Højpræst.
b 2 Ne 2:6.
cs Nåde.
10a L&P 84:18–22.
b cs Omvendelse.
11a Moses 6:59–60.
b 1 Ne 12:10;

Alma 5:21–27;
3 Ne 27:19–20.
12a Rom 8:1–9.
cs Helliggørelse.
b cs Helligånden.
c cs Ren og uren.
d Mosi 5:2; Alma 19:33.
e Ordsp 8:13;
Alma 37:29.

ge, som blev gjort rene og gik ind til Herren deres Guds hvile.

13 Og se, mine brødre, ønsker jeg, at I skal ydmyge jer for Gud og frembringe de "frugter, som er omvendelsen værdig, så I også kan gå ind til denne hvile.

14 Ja, ydmyg jer ligesom folk i "Melkisedeks dage, han, der også var højpræst af den samme orden, som jeg har talt om, og som også påtog sig det høje præstedømme for evigt.

15 Og det var den selv samme Melkisedek, til hvem "Abraham betalte ^btiende; ja, selv vor fader Abraham betalte tiende bestående af en tiendedel af alt, hvad han ejede.

16 Se, disse "ordinancer blev givet på denne måde, for at folk derved kunne se frem til Guds Søn, idet den var et ^bsindbillede på hans orden, eller var hans orden; og dette for at de kunne se frem til ham for at få forladelse for deres synder, så de kunne gå ind til Herrens hvile.

17 Se, denne Melkisedek var konge over Salems land; og hans folk havde vokset sig stærke i synd og vederstyggelighed; ja, de var alle faret vild, de var fulde af al slags ugudelighed;

18 men Melkisedek, som havde udøvet mægtig tro og fået embedet i det høje præstedømmes efter Guds "hellige orden, præ-

dikede omvendelse for sit folk. Og se, de omvendte sig; og Melkisedek skabte fred i landet i sine dage; derfor blev han kaldt fredsfyrsten, for han var konge af Salem; og han regerede under sin far.

19 Se, der var "mange før ham, og der var også mange efter, men ^bingen var større, ham har de derfor især nævnt.

20 Se, jeg behøver ikke at forklare mere om sagen; hvad jeg har sagt skulle være tilstrækkeligt. Se, "skrifterne ligger foran jer; hvis I ^bfordrejer dem, bliver det til jeres egen undergang.

21 Og se, det skete, at da Alma havde sagt disse ord til dem, strakte han hånden ud mod dem og råbte med mægtig røst, idet han sagde: Nu er tiden til at "omvende sig, for frelsens dag nærmer sig;

22 ja, og Herrens røst kundgør det ved engles "mund for alle folkeslag, ja, kundgør det, så de kan få glædelige tidender om stor glæde; ja, og han lader disse glædelige tidender lyde til hele sit folk, ja, endog til dem, der er spredt vidt omkring på jordens overflade; derfor er de kommet til os.

23 Og de er blevet kundgjort for os i "tydelige vendinger, så vi kan forstå, så vi ikke kan tage fejl, og dette fordi vi er ^bvandrere

13a Luk 3:8.

14a L&P 84:14.

jso, 1 Mos 14:25–40.

gs Melkisedek.

15a gs Abraham.

b 1 Mos 14:18–20;

Mal 3:8–10.

gs Tiende.

16a gs Ordinancer.

b gs Symbolik.

18a gs Melkisedekske

præstedømme.

19a Hel 8:18;

L&P 84:6–16;

107:40–55.

b L&P 107:1–4.

20a gs Skrifter.

b 2 Pet 3:16; Alma 41:1.

21a gs Omvendelse.

22a Alma 10:20.

23a 2 Ne 25:7–8; 31:3;

32:7; Jakob 4:13;

Eter 12:39.

b Jakob 7:26.

i et fremmed land; derfor er vi så rigt begunstigede, for vi får disse glædelige tidender kundgjort for os i alle dele af vor vingård.

24 For se, "engle kundgør det på dette tidspunkt for mange i vort land; og dette sker med det formål at berede menneskenes børns hjerte til at modtage hans ord på tidspunktet for hans komme i sin herlighed.

25 Og nu venter vi kun på at høre de glade nyheder om hans komme blive kundgjort for os ved engles mund, for tiden kommer, vi "ved ikke hvor snart. Gud give, at det bliver i min tid; men hvad enten det sker før eller senere, vil jeg fryde mig derved.

26 Og det skal blive kundgjort for "retfærdige og hellige mænd ved engles mund på den tid, da han kommer, så vore fædres ord må blive opfyldt, hvad angår det, som de har talt om ham, hvilket var i overensstemmelse med profetiens ånd, som var i dem.

27 Og se, mine brødre, jeg "ønsker af mit hjertes inderste, ja, med så stor ængstelse, at det endog volder smerte, at I vil lytte til mine ord og kaste jeres synder fra jer og ikke udsætte jeres omvendelses dag;

28 men at I vil ydmyge jer for Herren og påkalde hans hellige navn og "våge og bede bestan-

dig, så I ikke må blive ^bfristet mere end det, som I kan bære, og således blive ledet af den hellige Ånd, idet I bliver ydmyge, ^csagtmodige, underdanige, tålmodige, fulde af kærlighed og al langmodighed,

29 idet I har ^atro på Herren, idet I har et håb om, at I vil få evigt liv, idet I altid har ^bGuds kærlighed i hjertet, så I kan blive løftet op på den yderste dag og gå ind til hans ^chvile.

30 Og måtte Herren skænke jer omvendelse, så I ikke nedkalder hans vrede over jer, så I ikke bliver bundet af ^ahelvedes lænker, så I ikke lider den anden ^bdød.

31 Og Alma talte mange flere ord til folket, som ikke er skrevet i denne bog.

KAPITEL 14

Alma og Amulek bliver fængslet og slået – De troende og deres skrifter bliver brændt ved ild – Disse martyrer bliver modtaget af Herren i herlighed – Fængslets mure bliver brudt i stykker og falder sammen – Alma og Amulek bliver udfriet, og deres forfølgere bliver slået ihjel. Omkring 82–81 f.Kr.

Og det skete, efter at han var færdig med at tale til folket, at mange troede på hans ord og begyndte at omvende sig og at granske ^askrifterne.

24a Alma 10:10; 39:19.
25a 1 Ne 10:4; 3 Ne 1:13.
26a Am 3:7; Luk 2:8–11.
27a Mosi 28:3.
28a gs Bøn; Vogte, vægter.

b 1 Kor 10:13.
c gs Sagtmodig;
Tålmodighed.
29a Alma 7:24.
b L&P 20:31; 76:116.
gs Næstekærlighed.

c L&P 84:24.
30a gs Fordømmelse;
Helvede.
b gs Død, åndelig.
14 1a 2 Kong 22:8–13.
gs Skrifter.

2 Men størstedelen af dem nærrede ønske om, at de kunne slå Alma og Amulek ihjel, for de var vrede på Alma på grund af ^aligefremheden af hans ord til Ze'ezrom; og de sagde også, at Amulek havde ^bløjet for dem og havde hånet deres lov og også deres advokater og dommere.

3 Og de var også vrede på Alma og Amulek; og fordi de havde vidnet så ligefremt om deres ugudelighed, forsøgte de at gøre det af med dem i hemmelighed.

4 Men det skete, at de ikke gjorde det; men de greb dem og bandt dem med stærke reb og førte dem frem for landets overdommer.

5 Og folket stod frem og vidnede imod dem – og de aflagde vidnesbyrd om, at de havde hånet loven og deres advokater og landets dommere og også alle folk, som var i landet, og også havde aflagt vidnesbyrd om, at der kun var én Gud, og at han ville sende sin Søn ned blandt menneskene, men at han ikke skulle frelse dem; og meget sådant aflagde folket vidnesbyrd om imod Alma og Amulek. Se, dette blev gjort over for landets overdommer.

6 Og det skete, at Ze'ezrom var forbavset over de ord, som var blevet talt, og han var også klar over den blindhed i sindet, som han ved sine løgnagtige ord havde forårsaget blandt folket; og hans sjæl begyndte at blive

^aoprevet ved ^bbevidstheden om sin skyld; ja, han begyndte at blive omsluttet af helvedes kvaler.

7 Og det skete, at han begyndte at råbe til folket, idet han sagde: Se, jeg er ^askyldig, og disse mænd er uplettede for Gud. Og han begyndte fra dette tidspunkt at tale deres sag; men de hånede ham, idet de sagde: Er du også besat af Djævelen? Og de spyttede på ham og ^bstødte ham ud fra sig og ligeså alle dem, der troede på de ord, der var blevet talt af Alma og Amulek; og de stødte dem ud og sendte mænd ud for at kaste sten efter dem.

8 Og de bragte deres hustruer og børn sammen, og hver den, der troede eller var blevet oplært til at tro på Guds ord, foranledigede de, at de skulle kastes i ilden; og de hentede også deres optegnelser, som indeholdt de hellige skrifter, og kastede også dem i ilden, så de kunne blive brændt op og tilintetgjort af ilden.

9 Og det skete, at de greb Alma og Amulek og bragte dem hen til martyrstedet, for at de kunne være vidne til drabet på dem, der blev fortæret af ild.

10 Og da Amulek så de smerter, som kvinderne og børnene, der blev fortæret af ilden, led, led han også smerter, og han sagde til Alma: Hvorledes kan vi være vidne til dette forfærdelige syn? Lad os derfor strække vore hænder ud og udøve

2a Alma 12:3–7.
b Alma 10:27.

6a Alma 15:5.
b gs Samvittighed.

7a Alma 11:21–37.
b Alma 15:1.

“Guds kraft, som er i os, og redde dem fra flammerne.

11 Men Alma sagde til ham: Ånden driver mig til ikke at strække min hånd ud; for se, Herren tager dem op til sig i “herlighed; og han tillader, at de kan gøre dette, eller at folket kan gøre dette mod dem i overensstemmelse med deres hjertes hårdhed, for at de ^bstraffedomme, som han vil udøve over dem i sin vrede, må være retfærdige; og de ^cuskyldiges “blod skal stå som et vidne mod dem, ja, og råbe indtrængende imod dem på den yderste dag.

12 Se, Amulek sagde til Alma: Se, måske vil de også brænde os.

13 Og Alma sagde: Lad det ske efter Herrens vilje. Men se, vor gerning er ikke fuldført, derfor brænder de os ikke.

14 Se, det skete, at da ligene af dem, der var blevet kastet i ilden, var fortæret og også optegnelserne, der blev kastet ind sammen med dem, kom landets overdommer og stod foran Alma og Amulek, mens de var bundet; og han slog dem på kinderne med sin hånd, og sagde til dem: Efter det I har set, vil I så igen prædike for dette folk, at de skal blive kastet i en “sø af ild og svovl?

15 Se, I ser, at I ikke havde magt til at redde dem, der var blevet kastet i ilden; ej heller har Gud frelst dem, fordi de var

af jeres tro. Og dommeren slog dem igen på kinderne og spurgte: Hvad har I selv at sige?

16 Se, denne dommer var af “Nehors orden og tro, han der slog Gideon ihjel.

17 Og det skete, at Alma og Amulek ingenting svarede ham; og han slog dem igen og overgav dem til betjentene, for at de kunne blive kastet i fængsel.

18 Og da de havde været kastet i fængsel i tre dage, kom der mange “advokater og dommere og præster og lærere, som var af Nehors bekendelse; og de kom ind i fængslet for at tale med dem, og de udspurgte dem om mange ord, men de svarede dem ingenting.

19 Og det skete, at dommeren stod foran dem og sagde: Hvorfor besvarer I ikke disse menneskers ord? Ved I ikke, at jeg har magt til at overgive jer til flammerne? Og han befalede dem at tale, men de svarede ingenting.

20 Og det skete, at de forlod dem og gik deres vej, men kom igen den næste dag; og dommeren slog dem også igen på kinderne. Og mange andre kom også hen og slog dem, idet de sagde: Vil I stå frem igen og dømme dette folk og fordømme vor lov? Hvis I har så stor magt, hvorfor “udfrier I så ikke jer selv?

21 Og meget sådant sagde de

10a Alma 8:30–31.

11a *gs* Herlighed.

b Sl 37:8–13;

Alma 60:13;

L&P 103:3.

gs Retfærdig,
retfærdighed.

c Mosi 17:10.

d *gs* Martyr.

14a Alma 12:17.

16a Alma 1:7–15.

18a Alma 10:14; 11:20.

20a Matt 27:39–43.

til dem, idet de skar tænder af dem og spyttede på dem og sagde: Hvordan vil vi se ud, når vi bliver fordømt?

22 Og meget sådant, ja, al slags sådant sagde de til dem; og således spottede de dem i mange dage. Og de nægtede dem mad, for at de skulle sulte, og vand, for at de skulle tørste; og de tog også deres tøj fra dem, så de var nøgne; og således var de bundet med stærke reb og spærret inde i fængslet.

23 Og det skete, efter at de således havde lidt i mange dage (og det var på den tolvte dag i den tiende måned i det tiende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk), at overdommeren over Ammonias land og mange af deres lærere og deres advokater gik ind i fængslet, hvor Alma og Amulek var bundet med reb.

24 Og overdommeren stod foran dem og slog dem igen og sagde til dem: Hvis I har Guds kraft, så udfri jer fra disse bånd, og da vil vi tro, at Herren vil udrydde dette folk i overensstemmelse med jeres ord.

25 Og det skete, at de alle, lige til den sidste, gik hen og slog dem, idet de sagde de samme ord; og da den sidste havde talt til dem, kom "Guds kraft over Alma og Amulek, og de rejste sig og stod på benene.

26 Og Alma råbte, idet han sagde: Hvor længe skal vi lide disse store "trængsler, o Herre?

O Herre, giv os styrke i forhold til vor tro, som er på Kristus, ja, til udfrielse! Og de sønderrev de reb, som de var bundet med; og da folk så dette, begyndte de at flygte, for frygten for udryddelse var kommet over dem.

27 Og det skete, at deres frygt var så stor, at de faldt til jorden og ikke nåede "fængslets yderdør; og jorden rystede kraftigt, og fængslets mure blev brudt i to, så de faldt til jorden; og overdommeren og advokaterne og præsterne og lærerne, som slog Alma og Amulek, blev slået ihjel ved deres fald.

28 Og Alma og Amulek kom ud af fængslet, og de var ikke kommet til skade, for Herren havde givet dem kraft i forhold til deres tro, som var på Kristus. Og de kom straks ud af fængslet; og de var "løst af deres bånd, og fængslet var styrtet til jorden, og hver eneste sjæl inden for dets mure, bortset fra Alma og Amulek, var blevet slået ihjel; og de gik straks ind til byen.

29 Se, folket, der havde hørt en stor larm, kom løbende i mængder for at finde årsagen til den; og da de så Alma og Amulek komme ud af fængslet og så, at dets mure var styrtet til jorden, blev de slået af stor frygt og flygtede bort fra Alma og Amuleks nærhed, ligesom en ged flygter med sine kid fra tø løver; og således flygtede de fra Alma og Amuleks nærhed.

25a Alma 8:31.

26a Jak 5:10–11;
Mosi 17:10–20;

L&P 121:7–8.

27a ApG 16:26;
Eter 12:13.

28a Jakob 4:6;
3 Ne 28:19–22.

KAPITEL 15

Alma og Amulek drager til Sidom og opretter en menighed – Alma helbreder Ze'ezrom, som slutter sig til kirken – Mange bliver døbt, og kirken har fremgang – Alma og Amulek drager til Zarahemla. Omkring 81 f.Kr.

Og det skete, at Alma og Amulek blev befalet at drage ud af den by; og de drog ud og kom ud til Sidoms land, og se, dér fandt de alle de folk, der var draget ud af ^aAmmonihass land, og som var blevet ^bstødt ud og stenet, fordi de troede på Almas ord.

2 Og de fortalte dem alt, hvad der var hændt deres ^ahustruer og børn og også om dem selv og om deres ^bkraft til udfrielse.

3 Og Ze'ezrom lå også syg ved Sidom med en brændende feber, som var forårsaget af de store anfægtelser i hans sind som følge af hans ^augudelighed; for han antog, at Alma og Amulek ikke var til mere; og han antog, at de var blevet slået ihjel på grund af hans syndighed. Og denne store synd og hans mange andre synder rev op i hans sind, indtil det blev overordentlig plaget, eftersom han ikke blev udfriet; derfor begyndte han at svides af en brændende hede.

4 Se, da han hørte, at Alma og Amulek var i Sidoms land, begyndte hans hjerte at fatte mod; og han sendte straks en medde-

lelse til dem, hvori han ønskede af dem, at de skulle komme til ham.

5 Og det skete, at de straks tog af sted i lydighed mod den meddelelse, som han havde sendt dem; og de gik ind i huset til Ze'ezrom; og de fandt ham i sengen, syg og meget svag med en brændende feber, og hans sind var også overordentlig plaget på grund af hans syndighed; og da han så dem, rakte han hånden frem og bad dem indtrængende om, at de ville helbrede ham.

6 Og det skete, at Alma sagde til ham, idet han tog ham ved hånden: "Tror du på Kristi kraft til frelse?"

7 Og han svarede og sagde: Ja, jeg tror alle de ord, som du har sagt.

8 Og Alma sagde: Hvis du tror på Kristi forløsning, kan du blive ^ahelbredt.

9 Og han sagde: Ja, jeg tror i overensstemmelse med dine ord.

10 Og da anrøbte Alma Herren og sagde: O Herre vor Gud, hav barmhjertighed med denne mand, og ^ahelbred ham i forhold hans tro, som er på Kristus.

11 Og da Alma havde sagt disse ord, ^asprang Ze'ezrom op og begyndte at gå; og dette skete til hele folkets store forbavselse; og efterretningen om dette gik ud over hele Sidoms land.

12 Og Alma døbte Ze'ezrom til Herren; og han begyndte fra den tid af at prædike for folket.

15 1a Alma 16:2–3, 9, 11.

b Alma 14:7.

2a Alma 14:8–14.

b Alma 14:28.

3a Alma 14:6–7.

6a Mark 9:23.

8a gs Helbrede.

10a Mark 2:1–12.

11a ApG 3:1–11.

13 Og Alma oprettede en menighed i Sidoms land og indviede præster og lærere i landet til at døbe til Herren hver den, som nærrede ønske om at blive døbt.

14 Og det skete, at det var mange; for de flokkedes ind fra hele egnen rundt om Sidom og blev døbt.

15 Men hvad angår folket i Ammonihas land, så forblev de et hårdhjertet og stivnakket folk; og de omvendte sig ikke fra deres synder, idet de tilskrev al Almas og Amuleks kraft Djævelen; for de var af "Nehors bekendelse og troede ikke på omvendelse fra deres synder.

16 Og det skete, at Alma og Amulek – Amulek, der havde "forsaget alt sit guld og sølv og sine kostbarheder, som var i Ammonihas land, for Guds ords skyld, og som var blevet ^bafvist af dem, der engang var hans venner, og også af sin far og sine slægtninge;

17 derfor, efter at Alma havde oprettet menigheden i Sidom og havde set en omfattende "tilbageholdenhed, ja, havde set, at folket var blevet tilbageholdende med hensyn til deres hjertes stolthed og begyndte at ^bydmyge sig for Gud og begyndte at samle sig i deres helligdomme for at "tilbede Gud foran alteret, idet de bestandigt ^dvågede og bad, for at de kunne blive udfriet fra Satan og fra ^edød og fra undergang –

18 se, som jeg sagde, Alma, der havde set alt dette, han tog derfor Amulek med sig og kom over til Zarahemlas land, og han tog ham med til sit eget hus og tog sig af ham i hans modgang og styrkede ham i Herren.

19 Og således endte det tiende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

KAPITEL 16

Lamanitterne udrydder folket i Ammoniha – Zoram leder nefitterne til sejr over lamanitterne – Alma og Amulek og mange andre prædiker ordet – De underviser i, at Kristus vil vise sig for nefitterne efter sin opstandelse. Omkring 81–77 f.Kr.

Og det skete i det ellefte år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk på den femte dag i den anden måned, efter at der havde været megen fred i Zarahemlas land og ikke havde været nogen krige eller stridigheder i et vist antal år lige til den femte dag i den anden måned i det ellefte år, at der hørtes et krigsråb ud over hele landet.

2 For se, lamanitternes hære var kommet ind fra den side af landet, der vender mod ødemarken, ind over grænserne, ja, endog ind i byen "Ammoniha, og begyndte at slå folket ihjel og ødelægge byen.

15a Alma 1:2–15.

16a Luk 14:33;

Alma 10:4.

^b gs Forfølgelse.

17a Alma 16:21.

^b gs Ydmyg.

^c gs Tilbedelse.

^d gs Bøn; Vogte,

vægter.

^e gs Død, åndelig.

16 2a Alma 15:1, 15–16.

3 Og se, det skete, at før nefitterne kunne mønstre en hær, der var tilstrækkelig til at drive dem ud af landet, havde de ^aslået de folk ihjel, som var i byen Ammonihah og også nogle omkring grænsen til Noa og havde ført andre ud i ødemarken som fanger.

4 Se, det skete, at nefitterne nærede ønske om at få dem tilbage, som var blevet ført ud i ødemarken som fanger.

5 Derfor gik han, der var blevet udpeget til øverste anfører for nefitternes hære (og hans navn var Zoram, og han havde to sønner, Lehi og Aha) – se, Zoram og hans to sønner, som vidste, at Alma var højpræst over kirken, og som havde hørt, at han havde profetiens ånd, de gik derfor til ham og ønskede af ham at få at vide, hvor Herren ville have, at de skulle drage hen i ødemarken for at lede efter deres brødre, som var blevet taget til fange af lamanitterne.

6 Og det skete, at Alma ^aadspurgte Herren angående sagen. Og Alma vendte tilbage og sagde til dem: Se, lamanitterne vil krydse floden Sidon i den sydlige ødemark langt oppe på den anden side af grænsen til Mantis land. Og se, dér skal I møde dem på østsiden af floden Sidon, og dér vil Herren overgive dine brødre, som er blevet taget til fange af lamanitterne, til dig.

7 Og det skete, at Zoram og hans sønner gik over floden

Sidon med deres hære og marcherede langt over på den anden side af grænsen til Manti ud i den sydlige ødemark, som lå på østsiden af floden Sidon.

8 Og de faldt over lamanitternes hære, og lamanitterne blev spredt og drevet ud i ødemarken; og de tog deres brødre, som var blevet taget til fange af lamanitterne, og der var ikke gået én sjæl tabt af dem, der var blevet taget til fange. Og de blev ført tilbage af deres brødre for at tage deres egne lande i besiddelse.

9 Og således endte dommernes elleve år med, at lamanitterne var blevet drevet ud af landet, og at Ammonihahs folk blev ^audryddet; ja, hver eneste levende sjæl blandt ammonihaitterne blev ^bslået ihjel, og ødelagt blev også deres store by, som de sagde, at Gud ikke kunne ødelægge på grund af dens magt.

10 Men se, på ^aén dag blev den lagt øde, og ligene blev sønderrevet af hunde og ødemarkens vilde rovdyr.

11 Efter mange dage blev deres døde kroppe alligevel dynget op på jordens overflade, og de blev dækket med et tyndt lag jord. Og se, stanken deraf var så stærk, at folket i mange år ikke drog ind for at tage Ammonihahs land i besiddelse. Og det blev kaldt for Nehorernes Øde, for de, der blev slået ihjel, var af ^aNehors bekendelse, og deres lande forblev øde.

3a Alma 9:18.

6a Alma 43:23–24.

9a Alma 8:16; 9:18–24;

Morm 6:15–22.

b Alma 25:1–2.

10a Alma 9:4.

11a Alma 1:15; 24:28–30.

12 Og lamanitterne drog ikke i krig mod nefitterne igen før i det fjortende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk. Og således havde Nefis folk vedvarende fred i tre år i hele landet.

13 Og Alma og Amulek drog ud og prædikede omvendelse for folket i deres ^atempler og i deres helligdomme og også i deres ^bsynagoger, som var bygget på jødernes vis.

14 Og til så mange, som ville høre deres ord, gav de bestandig Guds ord uden at ^agøre forskel på folk.

15 Og således drog Alma og Amulek ud og også mange andre, som var blevet udvalgt til arbejdet, for at prædike ordet overalt i hele landet. Og kirken blev oprettet overalt i landet, i hele egnen rundt omkring, blandt hele det nefitiske folk.

16 Og der fandtes ^aingen ulighed mellem dem; Herren udøste sin Ånd over hele landets overflade for at berede menneskenes børns sind, eller for at berede deres ^bhjerte, på at modtage det ord, som ville blive forkyndt blandt dem på den tid, da han skulle komme –

17 så de ikke ville være forhædede mod ordet, så de ikke ville være ikke-troende og fortsætte mod undergang, men så de ville modtage ordet med glæde og

som en ^agren blive indpodet på det sande ^bvintræ, så de kunne gå ind til Herren deres Guds ^chvile.

18 Se, de ^apræster, der drog ud blandt folket, prædikede imod al løgn og ^bbedrageri og ^cmisundelse og stridigheder og ondsindethed og hån og tyveri, røveri, plyndring, mord, ægteskabsbrud og al slags uterlighed, idet de råbte, at dette ikke burde finde sted –

19 og foreholdt dem det, der snarlig skulle ske, ja, foreholdt dem ^aGuds Søns komme, hans lidelse og død og også de dødes opstandelse.

20 Og mange blandt folket spurgte med hensyn til det sted, hvor Guds Søn skulle komme; og de fik forklaret, at han ville ^avise sig for dem ^befter sin opstandelse; og dette hørte folket med stor fryd og glæde.

21 Og se, efter at kirken var blevet oprettet overalt i hele landet – idet den havde vundet ^asejr over Djævelen, og Guds ord blev prædikeret i dets renhed i hele landet, og Herren udøste sine velsignelser over folket – endte således det fjortende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

En beretning om Mosijas sønner, som frasagde sig deres

13a 2 Ne 5:16.
 b Alma 21:4–6, 20.
 14a Alma 1:30.
 16a Mosi 18:19–29;
 4 Ne 1:3.
 b gs Sønderknust hjerte.

17a Jakob 5:24.
 b gs Herrens vingård.
 c Alma 12:37; 13:10–13.
 18a Alma 15:13.
 b gs Bedrag.
 c gs Misundelse.
 19a gs Jesus Kristus –

Profetier om Jesu Kristi fødsel og død.
 20a 2 Ne 26:9;
 3 Ne 11:7–14.
 b 1 Ne 12:4–6.
 21a Alma 15:17.

ret til riget for Guds ords skyld og drog op til Nefis land for at prædike for lamanitterne; deres lidelser og udfrielse – ifølge Almas optegnelse.

Omfatter kapitlerne 17 til og med 27.

KAPITEL 17

Mosijas sønner har profetiens og åbenbarelsens ånd – De drager hver sin vej for at kundgøre ordet for lamanitterne – Ammon drager til Ismaels land og bliver kong Lamonis tjener – Ammon redder kongens flokke og slår hans fjender ved Sebus' vand. Vers 1-3 omkring 77 f.Kr., vers 4 omkring 91-77 f.Kr. og vers 5-39 omkring 91 f.Kr.

Og se, det skete, at mens Alma var på vej fra Gideons land sydpå i retning mod Mantis land, se, da "mødte han til sin forbavselse ^bMosijas sønner, der var på vej til Zarahemlas land.

2 Se, disse, Mosijas sønner, var sammen med Alma på det tidspunkt, da englen for "første gang viste sig for ham; derfor frydede Alma sig overordentlig ved at se sine brødre; og hvad der bidrog mere til hans glæde var, at de stadig var hans brødre i Herren; ja, og de havde vokset sig stærke i kundskaben om sandheden, for de var mænd med en sund forståelse, og de havde ^bgransket skrifterne

flittigt, for at de kunne kende Guds ord.

3 Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og "faste, derfor havde de profetiens ånd og åbenbarelsens ånd, og når de ^bunderviste, underviste de med magt og myndighed fra Gud.

4 Og de havde undervist i Guds ord i et tidsrum af fjorten år blandt lamanitterne, og det var i høj grad "lykkedes dem at ^bbringe mange til kundskab om sandheden; ja, ved deres ords kraft blev mange ført til Guds alter for at påkalde hans navn og "bekende deres synder for ham.

5 Se, dette er de omstændigheder, de var underkastet på deres rejser, for de havde mange trængsler; de led meget både på legeme og på sjæl, såsom sult, tørst og udmattelse og også store åndelige "anstrengelser.

6 Se, dette er deres rejser: Da de havde "taget afsked med deres far, Mosija, i dommernes første år efter at have ^bfrasagt sig riget, som deres far nærede ønske om at overdrage dem, og det var også folkets vilje,

7 rejste de alligevel fra Zarahemlas land og tog deres sværd og deres spyd og deres buer og deres pile og deres slynger med sig; og dette gjorde de, for at de kunne sørge for føde til sig selv, mens de var i ødemarken.

8 Og således drog de ud i øde-

17 1a Alma 27:16.

b Mosi 27:34.

2a Mosi 27:11-17.

b gs Skrifter.

3a gs Faste; Bøn.

b gs Undervisning –

At undervise med

Ånden.

4a Alma 29:14.

b gs Missionering.

c gs Bekendelse.

5a Alma 8:10.

6a Mosi 28:1, 5-9.

b Mosi 29:3.

marken sammen med dem, som de havde udvalgt, for at drage op til Nefis land for at prædike Guds ord for lamanitterne.

9 Og det skete, at de rejste i ødemarken i mange dage, og de fastede meget og "bad meget om, at Herren ville skænke dem en del af sin Ånd til at ledsage dem og forblive hos dem, så de kunne blive et ^bredskab i Guds hænder til, hvis det var muligt, at bringe deres brødre, lamanitterne, til kundskab om sandheden, til kundskab om tarveligheden af deres fædres ^coverleveringer, som ikke var rigtige.

10 Og det skete, at Herren "besøgte dem med sin ^bÅnd og sagde til dem: "Vær trøstet! og de blev trøstet.

11 Og Herren sagde også til dem: Drag ud blandt lamanitterne, jeres brødre, og stadfæst mit ord; dog skal I være "tålmodige i langmodighed og trængsler, så I kan være gode eksempler for dem i mig, og jeg vil gøre jer til et redskab i mine hænder til frelse for mange sjæle.

12 Og det skete, at Mosijas sønner og de, der var med dem, fattede mod i hjertet til at drage ud til lamanitterne for at kundgøre Guds ord for dem.

13 Og det skete, da de var kommet til grænsen til lamaniternes land, at de "skiltes og tog af sted, den ene fra den anden,

idet de stolede på Herren, at de skulle mødes igen efter afslutningen på deres ^bhøst, for de antog, at det var et stort arbejde, de havde påtaget sig.

14 Og det var visselig stort, for de havde påtaget sig at prædike Guds ord for et "vildt og forhærdet og grusomt folk, et folk, der frydede sig ved at myrde nefitterne og ved at berøve og plyndre dem; og de lod hjertet blive optaget af rigdom eller af guld og sølv og kostbare stene; og de forsøgte at få fat i disse ting ved at myrde og plyndre, så de ikke skulle arbejde for dem med deres egne hænder.

15 Således var de et meget ugideligt folk, hvoraf mange tilbad afguder, og Guds "forbandelse var faldet på dem på grund af deres fædres ^boverleveringer; alligevel var Herrens løfter udstrakt til dem på betingelse af omvendelse.

16 Dette var derfor "grunden til, at Mosijas sønner havde påtaget sig dette arbejde, at de måske kunne bringe dem til omvendelse, at de måske kunne bringe dem til kundskab om forløsningsplanen.

17 Derfor skiltes de, den ene fra den anden, og drog ud blandt dem, hver mand for sig i overensstemmelse med Guds ord og magt, som blev givet ham.

18 Se, Ammon var lederen for

9a Alma 25:17.
 gs Bøn.
 b Mosi 23:10;
 Alma 26:3.
 c Alma 3:10–12.
 10a L&P 5:16.

b gs Helligånden.
 c Alma 26:27.
 11a Alma 20:29.
 gs Tålmodighed.
 13a Alma 21:1.
 b Matt 9:37.

14a Mosi 10:12.
 15a Alma 3:6–19;
 3 Ne 2:15–16.
 b Alma 9:16–24; 18:5.
 16a Mosi 28:1–3.

dem, eller rettere han tog sig af dem; og han forlod dem efter at have "velsignet dem i henhold til deres forskellige opgaver og have givet dem Guds ord eller tog sig af dem før sin afrejse; og således begav de sig af sted til de forskellige dele af landet.

19 Og Ammon tog til Ismaels land, det land, der var opkaldt efter "Ismaels sønner, der også blev lamanitter.

20 Og da Ammon kom ind i Ismaels land, greb lamanitterne ham og bandt ham, som det var deres skik at binde alle de nefitter, der faldt i deres hænder, og føre dem frem for kongen; og således blev det overladt til kongens behag at slå dem ihjel eller at holde dem i fængsel eller at vise dem ud af landet efter hans vilje og behag.

21 Og således blev Ammon ført frem for den konge, som var over Ismaels land; og hans navn var Lamoni, og han var efterkommer af Ismael.

22 Og kongen spurgte Ammon, om det var hans ønske at bo i landet blandt lamanitterne, eller blandt hans folk.

23 Og Ammon sagde til ham: Ja, jeg ønsker at bo blandt dette folk i nogen tid, ja, måske indtil den dag jeg dør.

24 Og det skete, at kong Lamoni fandt stor behag i Ammon og foranledigede, at hans bånd skulle løses, og han ville, at Ammon skulle tage en af hans døtre til hustru.

25 Men Ammon sagde til ham: Nej, men jeg vil være din tjener. Derfor blev Ammon tjener for kong Lamoni. Og det skete, at han sammen med andre tjenere blev sat til at vogte Lamonis flokke i overensstemmelse med lamanitternes skik.

26 Og efter at han havde været i kongens tjeneste i tre dage, og mens han sammen med de lamanitiske tjenere drog af sted med deres flokke til stedet med vand, som hed Sebus' vand, og alle lamanitterne driver deres flokke derhen, for at de kan få vand –

27 mens Ammon og kongens tjenere således drev deres flokke frem til dette sted med vand, se, da stod der et vist antal af de lamanitter, som havde været henne for at vande deres flokke, og spredte Ammons og kongens tjeneres flokke, og de spredte dem, således at de flygtede i mange retninger.

28 Se, kongens tjenere begyndte at murre, idet de sagde: Nu slår kongen os ihjel, ligesom han har gjort med vore brødre, fordi deres flokke blev spredt ved disse menneskers ondskabsfuldhed. Og de begyndte at græde overordentlig meget, mens de sagde: Se, vore flokke er allerede spredt.

29 Se, de græd af frygt for at blive slået ihjel. Se, da Ammon så det, svulmede hjertet i ham af glæde, for, sagde han, jeg vil vise min magt for mine medtjenere, eller den magt, som er i

mig, ved at bringe disse flokke tilbage til kongen, så jeg kan vinde disse mine medtjeneres hjerte, så jeg kan få dem til at tro på mine ord.

30 Og se, dette var Ammons tanker, da han så trængslerne hos dem, som han kaldte sine brødre.

31 Og det skete, at han opmuntrede dem med sine ord, idet han sagde: Mine brødre, vær ved godt mod, og lad os gå ud og lede efter flokkene, og vi vil samle dem sammen og føre dem tilbage til stedet med vand; og således vil vi bevare flokkene for kongen, og han vil ikke slå os ihjel.

32 Og det skete, at de gik ud og ledte efter flokkene, og de fulgte Ammon, og de styrtede af sted med stor raskhed og indhentede kongens flokke og samlede dem igen ved stedet med vand.

33 Og disse mænd stod der igen for at sprede deres flokke; men Ammon sagde til sine brødre: Omring flokkene, så de ikke flygter, så går jeg hen og strider mod disse mænd, som spreder vore flokke.

34 Derfor gjorde de, som Ammon befalede dem, og han gik hen og stod frem for at stride mod dem, som stod ved Sebus' vande; og de var ikke få i antal.

35 Derfor frygtede de ikke Ammon, for de troede, at én af deres mænd kunne dræbe ham efter deres behag, for de vidste ikke, at Herren havde lovet Mosija, at han ville ^audfri hans

sønner af deres hænder, ej heller kendte de noget til Herren, derfor frydede de sig ved deres brødres undergang, og af den årsag stod de dér for at sprede kongens flokke.

36 Men ^aAmmon stod frem og begyndte at kaste sten efter dem med sin slynge, ja, med mægtig kraft slyngede han sten ind mellem dem; og således slog han et ^bvist antal af dem ihjel, således at de begyndte at blive forbavset over hans kraft; alligevel var de vrede på ham på grund af de slagne blandt deres brødre, og de var fast besluttede på, at han skulle falde; da de derfor så, at de ^cikke kunne ramme ham med deres sten, gik de frem med køller for at slå ham ihjel.

37 Men se, hver mand, der løftede sin kølle for at slå Ammon, huggede han armene af med sit sværd, for han modstod deres slag ved at slå deres arme med æggen af sværdet, således at de begyndte at blive forbavsede og begyndte at flygte for ham; ja, og de var ikke få i antal; og han fik dem til at flygte ved sin arms styrke.

38 Se, seks af dem var faldet for slyngen, men han dræbte ingen med sit sværd, undtagen deres leder, og han huggede så mange arme af, som blev løftet mod ham, og det var ikke få.

39 Og da han havde drevet dem langt bort, vendte han tilbage, og de vandede deres flokke og førte dem tilbage til

35a Mosi 28:7;
Alma 19:22–23.

36a Eter 12:15.
b Alma 18:16.

c Alma 18:3.

kongens græsgang og gik derefter ind til kongen med de arme, som med Ammons sværd var blevet hugget af, og som tilhørte dem, som havde forsøgt at slå ham ihjel; og de blev båret ind til kongen som et vidnesbyrd om det, som de havde gjort.

KAPITEL 18

Kong Lamoni antager, at Ammon er den Store Ånd – Ammon lærer kongen om skabelsen, om Guds måde at handle med menneskene på og om den forløsning, der sker ved Kristus – Lamoni tror og falder til jorden, som om han er død. Omkring 90 f.Kr.

Og det skete, at kong Lamoni foranledigede, at hans tjenere skulle stå frem og vidne om alt det, som de havde set angående den sag.

2 Og da de alle havde vidnet om det, som de havde set, og han havde hørt om Ammons trofasthed med hensyn til at beskytte hans flokke og også om hans store kraft, da han stred mod dem, der forsøgte at slå ham ihjel, blev han overordentlig forbavset og sagde: Visselig, dette er mere end et menneske. Se, er dette ikke den Store Ånd, som sender sådanne store straffedomme over dette folk på grund af deres mord?

3 Og de svarede kongen og sagde: Om han er den Store Ånd eller et menneske, ved vi ikke, men så meget ved vi, at

han "ikke kan slås ihjel af kongens fjender; ej heller kan de sprede kongens flokke, når han er med os, på grund af hans dygtighed og store styrke; derfor ved vi, at han er kongens ven. Og se, o konge, vi tror ikke, at et menneske kan have så stor magt, for vi ved, at han ikke kan slås ihjel.

4 Og se, da kongen hørte disse ord, sagde han til dem: Nu ved jeg, at det er den Store Ånd; og han er kommet ned på dette tidspunkt for at bevare jeres liv, så jeg ikke skal "slå jer ihjel, sådan som jeg slog jeres brødre ihjel. Se, det er den Store Ånd, som vore fædre har talt om.

5 Se, det var den overlevering, som Lamoni havde fået af sin far, at der var en "Stor Ånd. Til trods for at de troede på en Stor Ånd, antog de, at hvad de end gjorde, så var det rigtigt; alligevel begyndte Lamoni at frygte overordentlig af frygt for, at han havde gjort uret ved at slå sine tjenere ihjel;

6 for han havde slået mange af dem ihjel, fordi deres brødre havde spredt deres flokke ved stedet med vand; og fordi de således havde fået deres flokke spredt, var de blevet slået ihjel.

7 Se, det var disse lamanitters vane at stå ved Sebus' vande og sprede folkets flokke, så de derved kunne drive mange af dem, der var blevet spredt, bort til deres eget land, for det var den vanlige måde at plyndre på blandt dem.

8 Og det skete, at kong Lamoni spurgte sine tjenere, idet han sagde: Hvor er denne mand, der har så stor en magt?

9 Og de sagde til ham: Se, han er ved at fodre dine heste. Se, kongen havde nemlig befalet sine tjenere før det tidspunkt, da de skulle vande deres flokke, at de skulle gøre hans heste og vogne klar og ledsage ham over til Nefis land, for der var blevet bekendtgjort et stort gilde i Nefis land af Lamonis far, som var konge over hele landet.

10 Se, da kong Lamoni hørte, at Ammon var ved at gøre hans heste og hans vogne klar, blev han endnu mere forbavset over Ammons trofasthed og sagde: Blandt alle mine tjenere har der visselig ikke været nogen tjener, der har været så trofast som denne mand, for han husker at udføre alle mine befalinger.

11 Nu ved jeg visselig, at dette er den Store Ånd, og jeg ville ønske af ham, at han kom ind til mig, men jeg tør ikke.

12 Og det skete, at da Ammon havde gjort hestene og vognene klar til kongen og hans tjenere, gik han ind til kongen, og han så, at kongens ansigtsudtryk var forandret; derfor skulle han til at gå tilbage bort fra hans nærhed.

13 Men en af kongens tjenere sagde til ham: Rabbana! der, når det bliver oversat, betyder vældige eller store konge, eftersom de anså deres konger for at være vældige; og således sagde

han til ham: Rabbana, kongen ønsker, at du skal blive.

14 Derfor vendte Ammon sig mod kongen og sagde til ham: Hvad vil du, at jeg skal gøre for dig, o konge? Og kongen svarede ham ikke i et tidsrum af en time efter deres tid, for han vidste ikke, hvad han skulle sige til ham.

15 Og det skete, at Ammon igen sagde til ham: Hvad ønsker du af mig? Men kongen svarede ham ikke.

16 Og det skete, at Ammon, der var fyldt af Guds Ånd, han fornemmede derfor kongens "tanker. Og han sagde til ham: Er det fordi, du har hørt, at jeg forsvarede dine tjenere og dine flokke og slog syv af deres brødre ihjel med slyngen og med sværdet og huggede armene af andre for at forsvare dine flokke og dine tjenere; se, er det dette, der er årsag din forundring?

17 Jeg siger dig: Hvad er det, der gør, at din forundring er så stor? Se, jeg er et menneske, og jeg er din tjener, hvad du derfor end ønsker, og som er ret, det vil jeg gøre.

18 Se, da kongen havde hørt disse ord, blev han igen forundret, for han så, at Ammon kunne "læse hans tanker, men til trods for det åbnede kong Lamoni sin mund og sagde til ham: Hvem er du? Er du den Store Ånd, som ^bkender alting?

19 Ammon svarede og sagde til ham: Det er jeg ikke.

20 Og kongen sagde: Hvorledes kender du mit hjertes tanker? Du kan tale frimodigt og fortælle mig angående dette og også fortælle mig, ved hvilken magt du dræbte og huggede armene af mine brødre, som spredte mine flokke –

21 og se, hvis du vil fortælle mig om dette, vil jeg give dig, hvad end du ønsker; og hvis det var nødvendigt, ville jeg beskytte dig med mine hære; men jeg ved, at du er vældigere end dem alle; alligevel, hvad end du ønsker af mig, det vil jeg skænke dig.

22 Se, Ammon, der var vis, men dog fredelig, han sagde til Lamoni: Vil du lytte til mine ord, hvis jeg fortæller dig, ved hvilken magt jeg gør dette? Og det er det, som jeg ønsker af dig.

23 Og kongen svarede ham og sagde: Ja, jeg vil tro alle dine ord. Og således blev han fanget ved list.

24 Og Ammon begyndte at tale til ham med ^afrimodighed og sagde til ham: Tror du, at der findes en Gud?

25 Og han svarede og sagde til ham: Jeg ved ikke, hvad det betyder.

26 Og da sagde Ammon: Tror du, at der findes en stor Ånd?

27 Og han sagde: Ja.

28 Og Ammon sagde: Det er Gud. Og Ammon sagde videre til ham: Tror du, at denne Store

Ånd, som er Gud, har skabt alt, som er i himlen og på jorden?

29 Og han sagde: Ja, jeg tror, at han har skabt alt, som er på jorden, men jeg kender ikke himlene.

30 Og Ammon sagde til ham: Himlene er et sted, hvor Gud bor og alle hans hellige engle.

31 Og kong Lamoni sagde: Er det oven over jorden?

32 Og Ammon sagde: Ja, og han ser ned på alle menneskers børn; og han kender alle hjertets ^atanker og hensigter, for ved hans hånd blev de alle skabt fra begyndelsen.

33 Og kong Lamoni sagde: Jeg tror alt, hvad du har talt. Er du sendt fra Gud?

34 Ammon sagde til ham: Jeg er et menneske, og ^amennesket blev i begyndelsen skabt efter Guds billede, og jeg er ved hans hellige Ånd blevet kaldet til at ^bundervise dette folk i dette, så de må blive bragt til kundskab om det, der er retfærdigt og sandt;

35 og en del af den ^aÅnd bor i mig, hvilket giver mig ^bkundskab og magt i forhold til min tro og efter mine ønsker, som er i Gud.

36 Se, da Ammon havde sagt disse ord, begyndte han ved verdens skabelse og også Adams skabelse og fortalte ham alt om menneskets fald og ^aforklarede og forelagde ham folkets optegnelser og hellige

24a Alma 38:12.

32a Am 4:13; 3 Ne 28:6;
L&P 6:16.

34a Mosi 7:27;

Eter 3:13–16.

^b gs Undervisning –
At undervise med
Ånden.

35a gs Inspiration.

^b gs Kundskab.

36a Mosi 1:4;

Alma 22:12; 37:9.

^bskrifter, som var blevet talt ved 'profeterne, ja, helt op til den tid, da deres fader, Lehi, forlod Jerusalem.

37 Og han fortalte dem (nemlig kongen og hans tjenere) om alle deres fædres vandringer i ørkenen og alle deres lidelser ved sult og tørst og deres møje og så videre.

38 Og han fortalte dem ligeledes om Lamans og Lemuels og Ismaels sønners oprør, ja, han fortalte dem om alle deres oprør; og han udlagde alle optegnelserne og skrifterne for dem fra den tid, da Lehi forlod Jerusalem og op til nærværende tid.

39 Men det er ikke alt, for han udlagde for dem den "forløsningsplan, som var beredt fra verdens grundlæggelse; og han gjorde dem også bekendt med Kristi komme, og alle Herrens gerninger gjorde han dem bekendt med.

40 Og det skete, efter at han havde sagt alt dette og udlagt det for kongen, at kongen troede alle hans ord.

41 Og han begyndte at anråbe Herren, idet han sagde: O Herre, hav barmhjertighed! I overensstemmelse med din overstrømmende "barmhjertighed, som du har haft med Nefis folk, hav det med mig og mit folk.

42 Og se, da han havde sagt dette, faldt han til jorden, som om han var død.

43 Og det skete, at hans tjenere tog ham med og bar ham ind til hans hustru og lagde ham på

en seng; og i et tidsrum af to dage og to nætter lå han, som om han var død; og hans hustru og hans sønner og hans døtre sørgede over ham på lamaniternes vis, idet de dybfølt begræd tabet af ham.

KAPITEL 19

Lamoni modtager det evigtvarende livs lys og ser Forløseren – Hans husstand falder i henrykkelse, og mange ser engle – Ammon bliver bevaret på mirakuløs vis – Han døber mange og opretter en kirke blandt dem. Omkring 90 f.Kr.

Og det skete, at efter to dage og to nætter skulle de til at tage hans legeme og lægge det i en gravhule, som de havde lavet med det formål at begrave deres døde i.

2 Se, dronningen, der havde hørt om Ammons ry, hun sendte derfor bud og ønskede af ham, at han skulle komme ind til hende.

3 Og det skete, at Ammon gjorde, som han blev befaleet, og gik ind til dronningen og ønskede at få at vide, hvad hun ville, at han skulle gøre.

4 Og hun sagde til ham: Min mands tjenere har ladet mig vide, at du er en hellig Guds "profet, og at du har magt til at gøre mange mægtige gerninger i hans navn.

5 Hvis det derfor er tilfældet, ønsker jeg, at du skal gå ind og se til min mand, for han har ligget på sin seng i et tidsrum

36b gs Skrifter.
c ApG 3:18–21.

39a gs Forløsningsplanen.
41a gs Barmhjertighed.

19 4a gs Profet.

af to dage og to nætter; og nogle siger, at han ikke er død, men andre siger, at han er død, og at han stinker, og at han burde lægges i gravhulen; men jeg for mit vedkommende synes ikke, at han stinker.

6 Se, dette var, hvad Ammon ønskede, for han vidste, at kong Lamoni var i Guds magt; han vidste, at det mørke ^aslør af vantro var ved at blive fjernet fra hans sind, og at det ^blys, som oplyste hans sind, og som var Guds herligheds lys, som var hans godheds forunderlige lys – ja, dette lys havde indgydt hans sjæl en sådan glæde, efter at skyen af mørke var blevet spredt, og at det evigtvarende livs lys var blevet tændt i hans sjæl, ja, han vidste, at det havde overvældet hans naturlige legeme, og han var bortrykket i Gud –

7 derfor var det, som dronningen ønskede af ham, hans eneste ønske. Han gik derfor ind for at se til kongen, sådan som dronningen havde ønsket af ham; og han så kongen, og han vidste, at han ikke var død.

8 Og han sagde til dronningen: Han er ikke død, men han sover i Gud, og i morgen skal han rejse sig igen; begrav ham derfor ikke.

9 Og Ammon sagde til hende: Tror du dette? Og hun sagde til ham: Jeg har ikke noget vidnesbyrd bortset fra dit ord og vore tjeneres ord; alligevel tror jeg,

at det skal ske, sådan som du har sagt.

10 Og Ammon sagde til hende: Velsignet er du på grund af din overordentlig store tro; jeg siger dig, kvinde, så stor ^atro har der ikke været blandt hele det nefitiske folk.

11 Og det skete, at hun vågede ved sin mands seng fra det tidspunkt og indtil det tidspunkt den næste dag, som Ammon havde fastsat, at han skulle rejse sig.

12 Og det skete, at han rejste sig i overensstemmelse med Ammons ord; og da han rejste sig, strakte han sin hånd ud til kvinden og sagde: Velsignet være Guds navn, og velsignet er du.

13 For så sikkert, som du lever, har jeg set min forløser; og han skal komme og blive ^afødt af en ^bkvinde, og han skal forløse hele menneskeslægten, som tror på hans navn. Se, da han havde sagt disse ord, svulmede hjertet i ham, og han sank igen om af glæde; og dronningen sank også om, overvældet af Ånden.

14 Se, da Ammon så, at Herrens Ånd i overensstemmelse med hans ^abønner blev udøst over lamanitterne, hans brødre, som havde været årsagen til så stort sørgeudbrud blandt nefitterne eller blandt hele Guds folk på grund af deres syndighed og deres ^boverleveringer, faldt han på sine knæ og begyndte at udøse sin sjæl i bøn

6a 2 Kor 4:3–4.

gs Slør.

^b gs Lys, Kristi lys.

10a Luk 7:9.

gs Tro.

13a gs Jesus Kristus – Profetier om Jesu Kristi fødsel og død.

^b 1 Ne 11:13–21.

14a L&P 42:14.

^b Mosi 1:5.

og taksigelse til Gud for, hvad han havde gjort for hans brødre; og han blev også overvældet af glæde, og således var de alle tre "sunket om på jorden.

15 Se, da kongens tjenere så, at de var faldet om, begyndte de også at anråbe Gud, for frygt for Herren var også kommet over dem; for det var "dem, som havde stået foran kongen og vidnet for ham om Ammons store magt.

16 Og det skete, at de påkaldte Herrens navn af al deres magt, ja, indtil de alle var faldet om på jorden med undtagelse af en af de lamanitiske kvinder, hvis navn var Abish, og hun havde været omvendt til Herren i mange år som følge af et bemærkelsesværdigt syn, som hendes far havde haft –

17 og da hun således havde været omvendt til Herren og aldrig havde gjort det kendt, vidste hun derfor, da hun så, at alle Lamonis tjenere var faldet til jorden, og også at hendes herskerinde dronningen og kongen og Ammon lå udstrakt på jorden, at det var Guds magt; og da hun antog, at denne lejlighed til at kundgøre for folket, hvad der var sket blandt dem, at det, ved at de så dette syn, ville "få dem til at tro på Guds magt, løb hun derfor fra hus til hus og kundgjorde det for folket.

18 Og de begyndte at samle sig i kongens hus. Og der kom en

mængde, og til deres forbavselse så de kongen og dronningen og deres tjenere ligge udstrakt på jorden, og de lå der alle, som om de var døde; og de så også Ammon, og se, han var nefit.

19 Og se, folket begyndte at murre indbyrdes; nogle sagde, at det var en stor ulykke, der var kommet over dem, eller over kongen og hans hus, fordi han havde tilladt nefitten at "blive i landet.

20 Men andre irettesatte dem ved at sige: Kongen har bragt denne ulykke over sit hus, fordi han slog de af sine tjenere ihjel, som havde fået deres flokke spredt ved "Sebus' vande.

21 Og de blev også irettesat af de mænd, der havde stået ved Sebus' vande og "spredt de flokke, der tilhørte kongen, for de var vrede på Ammon på grund af det antal af deres brødre, som han havde slået ihjel ved Sebus' vande, mens han forsvarede kongens flokke.

22 Se, en af dem, hvis bror var blevet "slået ihjel med Ammons sværd, og som var overordentlig vred på Ammon, trak sit sværd og trådte frem for at lade det falde på Ammon og dræbe ham, og da han løftede sværdet for at slå ham ihjel, se, da faldt han død om.

23 Vi ser nu, at Ammon ikke kunne slås ihjel, for "Herren havde sagt til Mosija, hans far: Jeg vil skåne ham, og det skal

14c gs Glæde.
d Alma 27:17.
15a Alma 18:1–2.
17a Mosi 27:14.

19a Alma 17:22–23.
20a Alma 17:26; 18:7.
21a Alma 17:27; 18:3.
22a Alma 17:38.

23a Mosi 28:7;
Alma 17:35.

ske ham i overensstemmelse med din tro! derfor ^bbetroede Mosija ham til Herren.

24 Og det skete, at da mængden så, at den mand, der havde løftet sværdet for at slå Ammon ihjel, var faldet død om, kom der frygt over dem alle, og de turde ikke række hånden ud for at røre ham eller nogen af dem, der var faldet om; og de begyndte igen at forundre sig indbyrdes over, hvad der kunne være årsagen til denne store magt, eller hvad alt dette kunne betyde.

25 Og det skete, at der var mange blandt dem, der sagde, at Ammon var den "Store Ånd, og andre sagde, at han var sendt af den Store Ånd.

26 Men andre irettesatte dem alle, idet de sagde, at han var et uhyre, der var blevet sendt af nefitterne for at plage dem.

27 Og der var nogle, der sagde, at Ammon var sendt af den Store Ånd for at plage dem på grund af deres syndighed, og at det var den store Ånd, som altid havde været med nefitterne, og som altid havde udfriet dem af deres hænder; og de sagde, at det var denne Store Ånd, der havde udryddet så mange af deres brødre, lamanitterne.

28 Og således begyndte striden at blive overordentlig skarp blandt dem. Og mens de således stredes, kom den "tjenestekvinde, som havde foranlediget

mængden til at samle sig, og da hun så den strid, der var blandt mængden, blev hun overordentlig sorgfuld, ja, til tårer.

29 Og det skete, at hun gik hen og tog dronningen ved hånden, for at hun måske kunne rejse hende op fra jorden; og så snart hun rørte ved hendes hånd, rejste hun sig op og stod på benene, og hun råbte med høj røst, idet hun sagde: O velsignede Jesus, som har frelst mig fra et "forfærdeligt helvede! O velsignede Gud, hav ^bbarmhertighed med dette folk!

30 Og da hun havde sagt dette, slog hun hænderne sammen, for hun var fuld af glæde og talte mange ord, som ikke blev forstået; og da hun havde gjort dette, tog hun kong Lamoni ved hånden, og se, han rejste sig op og stod på benene.

31 Og da han så striden blandt folket, gik han straks frem og begyndte at irettesætte dem og at lære dem de "ord, som han havde hørt af Ammons mund; og så mange, som hørte hans ord, troede og blev omvendt til Herren.

32 Men der var mange blandt dem, som ikke ville høre hans ord, derfor gik de deres vej.

33 Og det skete, at da Ammon rejste sig, tog han sig også af dem, og det samme gjorde alle Lamonis tjenere; og de kundgjorde alle det selv samme for folket: at deres hjerte var blevet "forandret, at de ikke mere

23b *cs* Tillid.
25a Alma 18:2–5.
28a Alma 19:16.

29a 1 Ne 14:3.
b *cs* Barmhertighed.
31a Alma 18:36–39.

33a *cs* Født af Gud,
født på ny.

havde noget ønske om at gøre ^bondt.

34 Og se, mange kundgjorde for folket, at de havde set ^aengle og havde talt med dem; og således havde de fortalt dem noget om Gud og hans retfærdighed.

35 Og det skete, at der var mange, der troede deres ord; og så mange, som troede, blev ^adøbt; og de blev et retfærdigt folk, og de oprettede en menighed blandt sig.

36 Og således begyndte Herrens værk blandt lamanitterne; således begyndte Herren at udøse sin Ånd over dem; og vi ser, at hans arm er strakt ud til ^aalle mennesker, som vil omvende sig og tro på hans navn.

KAPITEL 20

Herren sender Ammon til Middoni for at udfri sine fængslede brødre – Ammon og Lamoni møder Lamonis far, som er konge over hele landet – Ammon overtaler den gamle konge til at godkende, at hans brødre bliver frigivet. Omkring 90 f.Kr.

Og det skete, da de havde oprettet en menighed i det land, at kong Lamoni ønskede af Ammon, at han skulle tage med ham til Nefis land, så han kunne forestille ham for sin far.

2 Og Herrens røst kom til Ammon og sagde: Du skal ikke drage op til Nefis land, for se, kongen vil stræbe dig efter livet;

men du skal drage til Middonis land, for se, din bror Aron og også Muloki og Amma er i fængsel.

3 Se, det skete, at da Ammon havde hørt dette, sagde han til Lamoni: Se, min bror og mine brødre er i fængsel i Middoni, og jeg drager derhen, for at jeg kan udfri dem.

4 Se, Lamoni sagde til Ammon: Jeg ved, at du i ^aHerrens styrke kan gøre alt. Men se, jeg vil drage med dig til Middonis land, for kongen i Middonis land, hvis navn er Antiomno, er en ven af mig, derfor vil jeg drage til Middonis land, så jeg kan smigre kongen i landet, og han vil da løslade dine brødre fra ^bfængslet. Se, Lamoni sagde til ham: Hvem fortalte dig, at dine brødre var i fængsel?

5 Og Ammon sagde til ham: Ingen har sagt mig det, undtagen Gud; og han sagde til mig: Drag af sted, og udfri dine brødre, for de er i fængsel i Middonis land.

6 Se, da Lamoni havde hørt dette, foranledigede han, at hans tjenere skulle gøre hans ^aheste og vogne klar.

7 Og han sagde til Ammon: Kom, jeg vil drage med dig ned til Middonis land, og der vil jeg bønfalde kongen om, at han løslader dine brødre fra fængslet.

8 Og det skete, at mens Ammon og Lamoni var på vej derhen, mødte de Lamonis far, som var konge ^aover hele landet.

33b Mosi 5:2; Alma 13:12.

34a gs Engle.

35a gs Døbe, dåb.

36a 2 Ne 26:33;

Alma 5:33.

20 4a Alma 26:12.

^b Alma 20:28–30.

6a Alma 18:9–10.

8a Alma 22:1.

9 Og se, Lamonis far sagde til ham: Hvorfor kom I ikke til "gildet på den store dag, da jeg holdt et gilde for mine sønner og mit folk?

10 Og han sagde også: Hvor er du på vej hen med denne nefit, som er et af børnene af en "løgner?

11 Og det skete, at Lamoni forklarede ham, hvor han var på vej hen, for han frygtede for at fornærme ham.

12 Og han fortalte ham også hele grunden til, at han var blevet i sit eget rige, og at han ikke var taget til sin far til det gilde, som han havde beredt.

13 Og se, da Lamoni havde forklaret ham alt dette, se, da blev hans far til hans forbavselse vred på ham og sagde: Lamoni, du vil udfri disse nefitter, som er sønner af en løgner. Se, han udplyndrede vore fædre; og nu er hans børn også kommet blandt os, for at de ved deres snedighed og deres løgne kan bedrage os, så de igen kan røve vor ejendom fra os.

14 Se, Lamonis far befalede ham, at han skulle slå Ammon ihjel med sværdet. Og han befalede ham også, at han ikke skulle drage til Middonis land, men at han sammen med ham skulle vende tilbage til "Ismaels land.

15 Men Lamoni sagde til ham: Jeg vil ikke slå Ammon ihjel, ej heller vil jeg vende tilbage til Ismaels land, men jeg drager til Middonis land, så jeg kan befri

Ammons brødre, for jeg ved, at de er retfærdige mænd og den sande Guds hellige profeter.

16 Se, da hans far havde hørt disse ord, blev han vred på ham, og han trak sit sværd, så han kunne slå ham til jorden.

17 Men Ammon stod frem og sagde til ham: Se, du skal ikke slå din søn ihjel; alligevel ville det være "bedre, at han faldt end du, for se, han har ^bomvendt sig fra sine synder; men hvis du skulle falde på dette tidspunkt i din vrede, kunne din sjæl ikke blive frelst.

18 Og videre, det er nødvendigt, at du lader være; for hvis du skulle "slå din søn, som er en uskyldig mand, ihjel, ville hans blod råbe fra jorden til Herren hans Gud om, at hævn skulle komme over dig; og måske du så ville miste din ^bsjæl.

19 Se, da Ammon havde sagt disse ord til ham, svarede han ham, idet han sagde: Jeg ved, at hvis jeg skulle slå min søn ihjel, at jeg da ville udgyde uskyldigt blod, for det er dig, der har forsøgt at slå ham ihjel.

20 Og han strakte hånden ud for at slå Ammon ihjel. Men Ammon modstod hans slag og slog ham også på armen, så han ikke kunne bruge den.

21 Se, da kongen så, at Ammon kunne slå ham ihjel, begyndte han at bønfalde Ammon om, at han ville skåne hans liv.

22 Men Ammon løftede sit sværd og sagde til ham: Se, jeg

9a Alma 18:9.
10a Mosi 10:12–17.
14a Alma 17:19.

17a Alma 48:23.
b Alma 19:12–13.
18a gs Mord.

b L&P 42:18.

vil slå dig ihjel, medmindre du vil tilstede mig, at mine brødre må blive løsladt fra fængslet.

23 Da kongen frygtede, at han skulle miste livet, sagde han: Hvis du vil skåne mig, vil jeg skænke dig alt, hvad du end beder om, endog indtil det halve af riget.

24 Se, da Ammon så, at han havde påvirket den gamle konge efter sit ønske, sagde han til ham: Hvis du vil tilstede, at mine brødre bliver løsladt fra fængslet, og også at Lamoni må beholde sit rige, og at du ikke fatter mishag mod ham, men tilsteder, at han kan handle efter sine egne ønsker, med hensyn til "hvad end han tænker, da vil jeg skåne dig; ellers vil jeg slå dig til jorden.

25 Se, da Ammon havde sagt disse ord, begyndte kongen at fryde sig på grund af sit liv.

26 Og da han så, at Ammon ikke havde noget ønske om at slå ham ihjel, og da han også så den store kærlighed, han nærrede for hans søn Lamoni, blev han overordentlig forbavset og sagde: Fordi dette er alt, hvad du har ønsket af mig, at jeg skulle løslade dine brødre og tillade, at min søn Lamoni skulle beholde sit rige, se, da vil jeg tilstede dig, at min søn må beholde sit rige fra denne tid af og for evigt, og jeg vil ikke mere regere over ham.

27 Og jeg vil også tilstede dig, at dine brødre bliver løsladt fra

fængslet, og du og dine brødre må komme til mig i mit rige, for jeg ønsker i høj grad at mødes med dig. For kongen var højst forbavset over de ord, som han havde talt, og også over de ord, som var blevet talt af hans søn Lamoni; derfor nærrede han "ønske om at lære dem.

28 Og det skete, at Ammon og Lamoni fortsatte på deres rejse til Middonis land. Og Lamoni fandt yndest for landets konges øjne, derfor blev Ammons brødre ført ud af fængslet.

29 Og da Ammon mødte dem, blev han overordentlig sorgfuld, for se, de var nøgne, og deres hud var overordentlig ilde tilredt, fordi de havde været bundet med stærke reb. Og de havde også lidt sult, tørst og alle slags trængsler; alligevel var de "tålmodige i alle deres lidelser.

30 Og som det skete, var det deres lod at være faldet i hænderne på et mere forhærdet og et mere stivnakket folk, derfor ville de ikke lytte til deres ord, og de havde stødt dem ud og havde slået dem og havde drevet dem fra hus til hus og fra sted til sted, lige indtil de var kommet til Middonis land; og der blev de pågrebet og kastet i fængsel og bundet med "stærke reb og holdt fængslet i mange dage og blev udfriet af Lamoni og Ammon.

En beretning om Arons og

Mulokis og deres brødres forkyndelse for lamanitterne.

Omfatter kapitlerne 21 til og med 26.

KAPITEL 21

Aron lærer amalekitterne om Kristus og hans forsoning – Aron og hans brødre bliver fængslet i Middoni – Efter deres udfrielse underviser de i synagogerne og omvender mange – Lamoni skænker folket i Ismaels land religionsfrihed. Omkring 90–77 f.Kr.

SE, da Ammon og hans brødre "skiltes ved grænsen til lamaniternes land, se, da begav Aron sig på rejse mod det land, som af lamanitterne blev kaldt Jerusalem, idet de havde opkaldt det efter deres fædres fødeland, og det lå langt borte ved grænsen til Mormon.

2 Se, lamanitterne og amalekitterne og "Amulons folk havde bygget en stor by, som blev kaldt Jerusalem.

3 Se, lamanitterne var i sig selv tilstrækkelig forhædede, men amalekitterne og amulonitterne var endnu mere forhædede; derfor foranledigede de lamanitterne til, at de skulle forhærde hjertet, at de skulle vokse sig stærke i ugudelighed og i deres vederstyggeligheder.

4 Og det skete, at Aron kom til byen Jerusalem og begyndte først at prædike for amalekitterne. Og han begyndte at prædike for dem i deres synagoger, for de

havde bygget synagoger efter "neherernes orden; for mange af amalekitterne og amulonitterne var af neherernes orden.

5 Da Aron derfor kom ind i en af deres synagoger for at prædike for folket, og mens han talte til dem, se, da rejste en amalekit sig op og begyndte at strides med ham, idet han sagde: Hvad er det, du har vidnet om? Har du set en "engel? Hvorfor viser der sig ikke engle for os? Se, er dette folk ikke lige så godt som dit folk?

6 Du siger også, at medmindre vi omvender os, skal vi fortabes. Hvordan kender du vort hjertes tanke og hensigt? Hvordan ved du, at vi har grund til at omvende os? Hvordan ved du, at vi ikke er et retfærdigt folk? Se, vi har bygget helligdomme, og vi samler os for at tilbede Gud. Vi tror, at Gud vil frelse alle mennesker.

7 Se, Aron sagde til ham: Tror du, at Guds Søn skal komme for at forløse menneskeslægten fra dens synder?

8 Og manden sagde til ham: Vi tror ikke, at du ved noget sådant. Vi tror ikke disse tåbelige overleveringer. Vi tror ikke, at du kender til det "tilkommede, ej heller tror vi, at dine fædre og heller ikke at vore fædre kendte noget til det, de talte om med hensyn til det, der skal komme.

9 Nu begyndte Aron at åbne skrifterne for dem angående

Kristi komme og også angående de dødes opstandelse, og at der ^aingen forløsning kunne være for menneskeslægten, uden ved Kristi død og lidelser og ^bforsoningen ved hans blod.

10 Og det skete, da han begyndte at udlægge dette for dem, at de blev vrede på ham og begyndte at spotte ham; og de ville ikke høre de ord, som han talte.

11 Da han derfor så, at de ikke ville høre hans ord, gik han ud af deres synagoge og kom over til en landsby, som hed Ani-Anti, og der fandt han Muloki i færd med at prædike ordet for dem, og også Amma og hans brødre. Og de stredes med mange om ordet.

12 Og det skete, at de så, at folket ville forhærde hjertet, derfor drog de bort og kom over til Middonis land. Og de prædikede ordet for mange, og nogle få troede på de ord, som de forkyndte.

13 Alligevel blev Aron og et vist antal af hans brødre grebet og kastet i fængsel, og resten af dem flygtede ud af Middonis land til egnene deromkring.

14 Og de, der blev kastet i fængsel, ^aled meget, og de blev udfriet ved Lamonis og Ammons hånd, og de fik mad og klæder.

15 Og de drog igen ud for at kundgøre ordet, og således blev de for første gang udfriet af fængslet, og således havde de lidt.

16 Og de drog derhen, hvor de

blev ledt af ^aHerrens Ånd, idet de prædikede Guds ord i enhver af amalekitternes synagoger eller i enhver af lamanitternes forsamlinger, hvortil de kunne få adgang.

17 Og det skete, at Herren begyndte at velsigne dem, således at de bragte mange til kundskab om sandheden; ja, de ^aoverbeviste mange om deres synder og om deres fædres overleveringer, som ikke var rigtige.

18 Og det skete, at Ammon og Lamoni vendte tilbage fra Middonis land til Ismaels land, som var deres arveland.

19 Og kong Lamoni ville ikke tillade, at Ammon skulle tjene ham eller være hans tjener.

20 Men han foranledigede, at der skulle bygges synagoger i Ismaels land; og han foranledigede, at hans folk, eller de mennesker som var under hans regering, skulle samle sig.

21 Og han frydede sig ved dem, og han lærte dem meget. Og han kundgjorde også for dem, at de var et folk, som var under ham, og at de var et frit folk, at de var frie for kongens, hans fars, undertrykkelse, for hans far havde tilstedt ham, at han kunne regere over de mennesker, der var i Ismaels land og i hele landet deromkring.

22 Og han kundgjorde også for dem, at de havde ^afrihed til at dyrke Herren deres Gud efter deres ønsker, hvor som helst de var, hvis det var i det land,

9a Mosi 5:8;
Alma 38:9.
b gs Forsoning.

14a Alma 20:29.
16a Alma 22:1.
17a L&P 18:44.

22a L&P 134:1–4;
TA 1:11.
gs Frihed.

som var under kong Lamonis regering.

23 Og Ammon prædikede for kong Lamonis folk; og det skete, at han lærte dem om alt angående det, der vedrører retfærdighed. Og han formanede dem daglig med al flid; og de gav agt på hans ord, og de var ivrige efter at holde Guds befalinger.

KAPITEL 22

Aron lærer Lamonis far om skabelsen, Adams fald og planen for forløsning ved Kristus – Kongen og hele hans husstand bliver omvendt – Opdelingen af landet mellem nefitter og lamanitter bliver forklaret. Omkring 90–77 f.Kr.

SE, mens Ammon således bestandig underviste Lamonis folk, vender vi nu tilbage til beretningen om Aron og hans brødre; for efter at han var draget bort fra Middonis land, blev han ^aledt af Ånden til Nefis land, ja, til kongens hus, han, som regerede over hele landet, ^bundtagen over Ismaels land, og det var Lamonis far.

2 Og det skete, at han gik ind til ham i kongens palads sammen med sine brødre og bøjede sig for kongen og sagde til ham: Se, o konge, vi er Ammons brødre, som du har ^audfriet af fængslet.

3 Og se, o konge, hvis du vil skåne vore liv, vil vi være dine tjenere. Og kongen sagde til dem: Rejs jer, for jeg vil skænke jer livet, og jeg vil ikke tillade,

at I skal være mine tjenere; men jeg vil forlange, at I underviser mig, for jeg har været noget foruroiget i sindet på grund af jeres bror Ammons storsindethed og storheden af hans ord; og jeg ønsker at kende årsagen til, at han ikke er kommet op fra Middoni sammen med jer.

4 Og Aron sagde til kongen: Se, Herrens Ånd har kaldt ham en anden vej; han er draget til Ismaels land for at undervise Lamonis folk.

5 Se, kongen sagde til dem: Hvad betyder det, som I har sagt om Herrens Ånd? Se, det er det, der foruroiger mig.

6 Og hvad betyder det, som Ammon sagde: "Hvis I vil omvende jer, skal I blive frelst, og hvis I ikke vil omvende jer, skal I blive førstødt på den yderste dag?"

7 Og Aron svarede ham og sagde: Tror du, at der findes en Gud? Og kongen sagde: Jeg ved, at amalekitterne siger, at der findes en Gud, og jeg har tilstedt dem, at de skulle bygge helligdomme, så de kan samle sig og tilbede ham. Og hvis du nu siger, at der er en Gud, se, så vil jeg ^atro det.

8 Og se, da Aron hørte det, begyndte hans hjerte at fryde sig, og han sagde: Se, så vist som du lever, o konge, findes der en Gud.

9 Og kongen sagde: Er Gud den "Store Ånd, som førte vore fædre ud af Jerusalems land?"

10 Og Aron sagde til ham: Ja,

22 1a Alma 21:16–17.
b Alma 21:21–22.

2a Alma 20:26.
6a Alma 20:17–18.

7a L&P 46:13–14.
9a Alma 18:18–28.

han er den Store Ånd, og han har "skabt alt, både i himlen og på jorden. Tror du det?

11 Og han sagde: Ja, jeg tror, at den Store Ånd har skabt alt, og jeg ønsker af dig, at du skal fortælle mig om alt dette, så vil jeg "tro på dine ord.

12 Og det skete, at da Aron så, at kongen ville tro på hans ord, begyndte han fra Adams skabelse, idet han "læste skrifterne for kongen – hvorledes Gud skabte mennesket efter sit eget billede, og at Gud gav ham befalinger, og at mennesket var faldet på grund af overtrædelse.

13 Og Aron udlagde skrifterne for ham fra "Adams skabelse, idet han fremlagde menneskets fald for ham og dets kødelige tilstand og også den ^bforløsningsplan, som var beredt ved Kristus "fra verdens begyndelse for hver den, som vil tro på hans navn.

14 Og eftersom mennesket var "faldet, kunne det ikke af sig selv gøre sig ^bfortjent til noget; men Kristi lidelse og død "soner for deres synder ved tro og omvendelse og så videre; og at han bryder dødens bånd, så ^dgraven ingen sejr skal få, og så dødens brod skal blive opslugt i håbet om herlighed; og Aron udlagde alt dette for kongen.

15 Og det skete, at efter at Aron

havde udlagt dette for ham, sagde kongen: "Hvad skal jeg gøre, for at jeg kan få dette evige liv, som du har talt om? Ja, hvad skal jeg gøre, for at jeg kan blive ^bfødt af Gud og få denne ugdelige ånd rykket ud af mit bryst og modtage hans Ånd, så jeg kan blive fyldt af glæde, så jeg ikke bliver forstødt på den yderste dag? Se, sagde han, jeg vil give afkald på "alt, hvad jeg besidder, ja, jeg vil frasige mig mit rige, for at jeg kan få denne store glæde.

16 Men Aron sagde til ham: Hvis du "ønsker dette, hvis du vil bøje dig for Gud, ja, hvis du vil omvende dig fra alle dine synder og bøje dig for Gud og påkalde hans navn i tro, overbevist om at du skal få, da skal du få det ^bhåb, som du ønsker.

17 Og det skete, at da Aron havde sagt disse ord, "knælede kongen ned for Herren, ja, han kastede sig endog til jorden og ^bråbte indtrængende, idet han sagde:

18 O Gud, Aron har fortalt mig, at der findes en Gud, og hvis der findes en Gud, og hvis du er Gud, vil du da give dig til kende for mig, så vil jeg aflægge alle mine synder for at kende dig og for at kunne blive oprejst fra de døde og blive frelst på den yderste dag. Og se, da kon-

10a gs Skabe.

11a gs Tro.

12a 1 Ne 5:10–18;

Alma 37:9.

13a 1 Mos 1:26–28.

^b gs Forløsningsplanen.

^c 2 Ne 9:18.

14a gs Fald, Adams

og Evas.

^b 2 Ne 25:23;

Alma 42:10–25.

^c Alma 34:8–16.

gs Forsoning.

^d Es 25:8;

1 Kor 15:55.

15a ApG 2:37.

^b Alma 5:14, 49.

^c Matt 13:44–46;

19:16–22.

16a gs Omvendelse.

^b Eter 12:4.

17a L&P 5:24.

^b gs Bøn.

gen havde sagt disse ord, blev han ramt, som om han var død.

19 Og det skete, at hans tjenere løb hen og fortalte dronningen alt, hvad der var sket med kongen. Og hun kom ind til kongen; og da hun så ham ligge, som om han var død, og også Aron og hans brødre stå, som om de havde været årsagen til hans fald, blev hun vred på dem og befalede, at hendes tjenere, eller kongens tjenere, skulle gribe dem og slå dem ihjel.

20 Se, tjenerne havde set årsagen til kongens fald, derfor turde de ikke lægge hånd på Aron og hans brødre, og de bønfuldt dronningen, idet de sagde: Hvorfor befaler du, at vi skal slå disse mænd ihjel, når nu én af dem er "mægtigere end os alle? Derfor vil vi jo falde for dem.

21 Se, da dronningen så tjenernes frygt, begyndte hun også at frygte overordentlig meget for, at en ulykke skulle komme over hende. Og hun befalede sine tjenere, at de skulle gå ud og kalde på folket, så de kunne dræbe Aron og hans brødre.

22 Se, da Aron så dronningens beslutsomhed, og da han også kendte hårdheden af folkets hjerte, frygtede han for, at en mængde skulle samle sig, og at der ville blive en stor strid og en urolighed blandt dem, derfor rakte han hånden ud og rejste kongen op fra jorden og sagde til ham: Rejs dig. Og han rejste sig på benene og fik sin styrke.

23 Se, dette blev gjort i overværelse af dronningen og mange tjenere. Og da de så det, blev de meget forundrede og begyndte at frygte. Og kongen stod frem og begyndte at "forkynde for dem. Og han forkyndte for dem, således at hele hans husstand blev ^bomvendt til Herren.

24 Se, der var samlet en mængde på grund af dronningens befaling, og der opstod en stor murren blandt dem på grund af Aron og hans brødre.

25 Men kongen stod frem blandt dem og tog sig af dem. Og de blev fredeligt stemt over for Aron og dem, der var med ham.

26 Og det skete, at da kongen så, at folket var blevet fredeligt stemt, foranledigede han, at Aron og hans brødre skulle stå frem i midten af mængden, og at de skulle prædike ordet for dem.

27 Og det skete, at kongen sendte en "proklamation ud over hele landet blandt hele sit folk, som var i hele hans land, og som var i alle egnene rundt omkring, som grænsede helt op til havet mod øst og mod vest, og som var skilt fra ^bZarahemlas land ved et smalt stykke ødemark, som strakte sig fra havet mod øst helt til havet mod vest og langs grænseegnene mod kysten og grænseegnene mod ødemarken, som lå mod nord ved Zarahemlas land gennem Mantis grænser ved udspringet af floden Sidon, som løb fra øst

20a Alma 18:1–3.

23a gs Tjene; Prædike;

Undervisning.

b gs Omvendelse.

27a Alma 23:1–4.

b Omni 1:13–17.

mod vest – og således var lamanitterne og nefitterne adskilt.

28 Se, den mest "dovne del af lamanitterne levede i ødemarken og boede i telte, og de var spredt ud over ødemarken mod vest i Nefis land, ja, og også vest for Zarahemlas land i grænseegnene ved kysten og mod vest i Nefis land på deres fædres første arvested og grænsede således op mod kysten.

29 Og der var også mange lamanitter mod øst ved kysten, hvor nefitterne havde drevet dem hen. Og således var nefitterne næsten omringet af lamanitterne; alligevel havde nefitterne sat sig i besiddelse af alle de nordlige dele af landet, som grænsede op til ødemarken ved udspringet af floden Sidon fra øst til vest rundt langs med ødemarken mod nord, lige til de kom til det land, som de kaldte "Overflod.

30 Og det grænsede op til det land, som de kaldte "Ødelæggelse, da det var så langt mod nord, at det strakte sig ind i det land, der havde været beboet og var blevet ødelagt, om hvis ^bknogler vi har talt, og som blev opdaget af Zarahemlas folk, idet det var det sted, hvor de først gik i land.

31 Og de kom derfra op i den sydlige ødemark. Således blev landet mod nord kaldt "Ødelæggelse, og landet mod syd blev kaldt Overflod; det var

den ødemark, der er fuld af alle slags vilde dyr af enhver art, hvoraf en del var kommet fra landet mod nord efter føde.

32 Og se, der var i "afstand kun halvanden dagsrejse for en nefit langs grænsen mellem Overflod og landet Ødelæggelse fra det østlige til det vestlige hav; og således var Nefis land og Zarahemlas land næsten omgivet af vand, for der var kun en lille ^blandtange mellem landet mod nord og landet mod syd.

33 Og det skete, at nefitterne havde bosat sig i landet Overflod lige fra det østlige til det vestlige hav, og således havde nefitterne i deres visdom med deres vagter og deres hære indesluttet lamanitterne mod syd, for at de på den måde ikke skulle få flere besiddelser mod nord, for at de ikke skulle oversvømme landet mod nord.

34 Derfor kunne lamanitterne ikke få flere besiddelser undtagen i Nefis land og i ødemarken deromkring. Se, dette anså nefitterne for vist – eftersom lamanitterne var deres fjender, ville de ikke lade sig plage af dem fra alle sider, og også for at de kunne have et land, som de kunne flygte til efter deres ønsker.

35 Og se, efter at have sagt dette vender jeg igen tilbage til beretningen om Ammon og Aron, Omner og Himni og deres brødre.

28a 2 Ne 5:22–25.

29a Alma 52:9; 63:5.

30a Alma 50:34;

Morm 4:1–3.

b Mosi 8:7–12;

28:11–19.

c Hel 6:10.

31a Hel 3:5–6.

32a Hel 4:7.

b Alma 50:34.

KAPITEL 23

Religionsfrihed bliver forkyndt – Lamanitterne i syv lande og byer bliver omvendt – De kalder sig anti-nefi-lehier og bliver frigjort fra forbandelsen – Amalekitterne og amulonitterne forkaster sandheden. Omkring 90–77 f.Kr.

SE, nu skete det, at lamanitternes konge sendte en "proklamation ud til hele sit folk om, at de ikke måtte lægge hånd på Ammon eller Aron eller Omner eller Himni, ej heller ikke på nogen af deres brødre, som ville drage ud og prædike Guds ord på noget som helst sted, de måtte befinde sig, i nogen som helst del af deres land.

2 Ja, han sendte en forordning ud til dem om, at de ikke måtte lægge hånd på dem for at binde dem eller kaste dem i fængsel; ej heller måtte de spytte på dem eller slå dem eller støde dem ud af deres synagoger eller piske dem; ej heller måtte de stene dem; men at de skulle have fri adgang til deres huse og også deres templer og deres helligdomme.

3 Og således kunne de drage omkring og prædike ordet efter deres ønsker, for kongen var blevet omvendt til Herren, og hele hans husstand; derfor sendte han sin proklamation ud over hele landet til sit folk, for at Guds ord ikke skulle møde nogen hindring, men at

det måtte få fremgang overalt i hele landet, så hans folk måtte blive overbevist om deres fædres ugudelige "overleveringer, og så de måtte blive overbevist om, at de alle var brødre, og at de ikke burde myrde eller plyndre eller stjæle eller begå ægteskabsbrud eller begå nogen form for ugudelighed.

4 Og se, det skete, at da kongen havde udsendt denne proklamation, at Aron og hans brødre drog fra by til by og fra det ene tilbedelseshus til det andet, idet de oprettede menigheder og indviede præster og lærere overalt i landet blandt lamanitterne til at prædike og til at undervise i Guds ord blandt dem; og således begyndte de at få stor medgang.

5 Og tusinder blev bragt til kundskab om Herren, ja, tusinder blev bragt til at tro på nefiternes "overleveringer; og de blev fortalt om de ^boptegnelser og profetier, som var blevet overdraget lige til nærværende tid.

6 Og så vist som Herren lever, så vist er det, at så mange som troede, eller så mange som blev bragt til kundskab om sandheden ved Ammons og hans brødres forkyndelse i overensstemmelse med åbenbarelsens og profetiens ånd og Guds kraft, som gjorde mirakler ved dem – ja, jeg siger jer, så sandt som Herren lever, at så mange af lamanitterne, som troede på deres

forkyndelse og blev ^aomvendt til Herren, ^bfaldt aldrig fra.

7 For de blev et retfærdigt folk; de nedlagde oprørsvåbne, så de ikke mere kæmpede mod Gud, ej heller mod nogen af deres brødre.

8 Se, dette er ^adem, der blev omvendt til Herren:

9 Det lamanitiske folk, der var i Ismaels land,

10 og også det lamanitiske folk, der var i Middonis land,

11 og også det lamanitiske folk, der var i byen Nefi,

12 og også det lamanitiske folk, der var i ^aShiloms land, og som var i Shemlons land og i byen Lemuel og i byen Shimnilom.

13 Og det er navnene på lamaniternes byer, som blev ^aomvendt til Herren; og det er dem, der nedlagde deres oprørsvåben, ja, alle deres krigsvåben, og de var alle lamanitter.

14 Og amalekitterne blev ikke ^aomvendt, bortset fra én eneste, ej heller blev nogen af ^bamulonitterne, men de forhædede hjertet og ligeledes hjertet hos lamanitterne i de dele af landet, hvor de end boede, ja, alle deres landsbyer og alle deres byer.

15 Derfor har vi nævnt alle lamaniternes byer, hvori de omvendte sig og kom til kundskab om sandheden og blev omvendt.

16 Og se, det skete, at kongen og de, der var blevet omvendt,

nærede ønske om at få et navn, så de derved kunne blive skelnet fra deres brødre; derfor rådførte kongen sig med Aron og mange af deres præster angående det navn, som de ville påtage sig for at kunne blive skelnet.

17 Og det skete, at de kaldte sig ^aanti-nefi-lehier; og de blev kaldt ved det navn og blev ikke mere kaldt lamanitter.

18 Og de begyndte at blive et meget arbejdsomt folk; ja, og de var venlige over for nefitterne; derfor optog de forbindelse med dem, og Guds ^aforbandelse fulgte dem ikke mere.

KAPITEL 24

Lamanitterne går imod Guds folk – Anti-nefi-lehierne fryder sig i Kristus og bliver besøgt af engle – De vælger at lide døden i stedet for at forsvare sig – Flere lamanitter bliver omvendt. Omkring 90–77 f.Kr.

Og det skete, at de amalekitter og de amulonitter og de lamanitter, som var i Amulons land og også i Helams land, og som var i ^aJerusalems land og kort sagt i hele landet rundt omkring, og som ikke var blevet omvendt og ikke havde påtaget sig navnet ^bAnti-Nefi-Lehi, blev ophidset af amalekitterne og af amulonitterne til vrede mod deres brødre.

2 Og deres had mod dem blev

6a gs Omvendelse.

b Alma 27:27.

8a Alma 26:3, 31.

12a Mosi 22:8, 11.

13a Alma 53:10.

14a Alma 24:29.

b Mosi 23:31–39.

17a gs Anti-nefi-lehier.

18a 1 Ne 2:23;

2 Ne 30:5–6;

3 Ne 2:14–16.

24 1a Alma 21:1.

b Alma 25:1, 13.

overordentlig bittert, endog i en sådan grad at de begyndte at sætte sig op mod deres konge, ja, i en sådan grad at de ikke ønskede, at han skulle være deres konge; derfor greb de til våben mod folket Anti-Nefi-Lehi.

3 Se, kongen overdrog riget til sin søn, og han gav ham navnet Anti-Nefi-Lehi.

4 Og kongen døde i det selv samme år, som lamanitterne begyndte at træffe forberedelser til krig mod Guds folk.

5 Se, da Ammon og hans brødre og alle de, der var kommet op sammen med ham, så lamanitternes forberedelser til at udrydde deres brødre, drog de til Midjans land, og der mødte Ammon alle sine brødre; og derfra kom de til Ismaels land, så de kunne holde "råd med Lamoni og også med hans bror Anti-Nefi-Lehi om, hvad de skulle gøre for at forsvare sig mod lamanitterne.

6 Se, der var ikke en eneste sjæl blandt alle de mennesker, der var blevet omvendt til Herren, som ville gribe til våben mod deres brødre, nej, de ville end ikke træffe nogen forberedelser til krig; ja, og deres konge befalede dem også, at de ikke skulle gøre det.

7 Se, disse er de ord, som han sagde til folket angående sagen: Jeg takker min Gud, mit elskede folk, for at vor store Gud i sin godhed har sendt disse vore brødre nefitterne til os for at prædike for os og for at overbe-

vide os om vore ugudelige fædres "overleveringer.

8 Og se, jeg takker min store Gud for, at han har givet os en del af sin Ånd til at blødgøre vort hjerte, så vi har optaget forbindelse med disse brødre, nefitterne.

9 Og se, jeg takker også min Gud for, at vi ved at optage denne forbindelse er blevet overbevist om vore "synder og om de mange mord, som vi har begået.

10 Og jeg takker også min Gud, ja, min store Gud for, at han har tilstedt os, at vi kan omvende os fra dette, og også for, at han har "tilgivet os for disse vore mange synder og mord, som vi har begået, og borttaget ^bskylden fra vort hjerte ved sin Søns fortjeneste.

11 Og se nu, mine brødre, eftersom det har været alt, vi kunne gøre (da vi var de mest fortabte af hele menneskeslægten), at omvende os fra alle vore synder og de mange mord, som vi har begået, og at få Gud til at "borttage dem fra vort hjerte, for det var alt, vi kunne gøre for at omvende os tilstrækkeligt for Gud, så han ville borttage vor skamlet –

12 se, mine højst elskede brødre, eftersom Gud har borttaget vor skamlet, og vore sværd er blevet blanke, så lad os ikke mere plette vore sværd med vore brødres blod.

13 Se, jeg siger jer: Nej, lad os holde vore sværd tilbage, så de ikke bliver plettet med vore

5a Alma 27:4–13.
7a Mosi 1:5.

9a L&P 18:44.
10a Dan 9:9.

b cs Skyld.
11a Es 53:4–6.

brødres blod; for hvis vi igen skulle plette vore sværd, kan de måske ikke mere blive "vasket blanke ved vor store Guds Søns blod, der skal blive udgydt til soning af vore synder.

14 Og den store Gud har haft barmhertighed med os og kundgjort os dette, for at vi ikke skulle fortabes; ja, han har forud kundgjort os dette, fordi han elsker vor "sjæl ligeså højt, som han elsker vore børn; derfor besøger han os i sin barmhertighed ved sine engle, for at ^bfrelsesplanen må blive kundgjort for os såvel som for kommende slægter.

15 Åh, hvor barmhertig er ikke vor Gud! Og se nu, eftersom det har været så meget, som vi har kunnet gøre for at få vore skamletter borttaget fra os, og vore sværd er gjort blanke, lad os da gemme dem bort, så de må holdes blanke som et vidnesbyrd for vor Gud på den yderste dag, eller på den dag da vi skal blive ført frem for ham for at blive dømt, om, at vi ikke har plettet vore sværd med vore brødres blod, siden han gav os sit ord og har gjort os rene derved.

16 Og se, mine brødre, hvis vore brødre forsøger at udrydde os, se, da vil vi gemme vore sværd bort, vi vil endog grave dem dybt ned i jorden, så de må blive holdt blanke som et vidnesbyrd på den yderste dag

om, at vi aldrig har brugt dem; og hvis vore brødre udrydder os, se, da "går vi til vor Gud og bliver frelst.

17 Og se, det skete, at da kongen havde afsluttet disse ord, og hele folket var samlet, tog de deres sværd og alle de våben, der blev brugt til udgydelse af menneskeblod, og "gravede dem dybt ned i jorden.

18 Og dette gjorde de, da det i deres øjne var et vidnesbyrd for Gud og også for mennesker om, at de "aldrig igen ville bruge våben til udgydelse af menneskeblod; og dette gjorde de, idet de bevidnede og ^bsluttede pagt med Gud om, at hellere end at udgyde deres brødres blod ville de ^cofre deres eget liv; og hellere end at tage noget fra en broder ville de give til ham; og hellere end at tilbringe tiden i dovenskab ville de arbejde rigeligt med deres hænder.

19 Og således ser vi, at da disse lamanitter var blevet bragt til at tro og til kundskab om sandheden, blev de "vedholdende og ville lide indtil døden hellere end at begå synd; og således ser vi, at de gravede deres fredsvåben ned, eller de gravede krigsvåbnene ned for fredens skyld.

20 Og det skete, at deres brødre lamanitterne traf forberedelser til krig og kom op til Nefis land med det formål at slå kongen ihjel og at sætte en anden i hans

13a Åb 1:5.

14a cs Sjæl – Sjæles værdi.

b cs Forløsningsplanen.

16a Alma 40:11–15.

17a Hel 15:9.

18a Alma 53:11.

b cs Pagt.

c cs Ofre.

19a cs Tro.

sted og også at udrydde folket Anti-Nefi-Lehi af landet.

21 Se, da folket så, at de kom imod dem, gik de ud for at møde dem og ^akastede sig til jorden for dem og begyndte at påkalde Herrens navn; og således lå de i denne stilling, da lamanitterne overfaldt dem og begyndte at slå dem ihjel med sværdet.

22 Og uden således at møde nogen modstand slog de et tusind og fem af dem ihjel; og vi ved, at de er velsignede, for de er gået bort for at bo hos deres Gud.

23 Se, da lamanitterne så, at deres brødre ikke ville flygte for sværdet, og at de heller ikke vendte sig til højre eller til venstre, men at de lagde sig ned og ^aomkom og priste Gud, selv mens de omkom under sværdet –

24 se, da lamanitterne så dette, ^alod de være med at slå dem ihjel; og der var mange, hvis hjerte ^bsvulmede for dem af deres brødre, som var faldet for sværdet, for de angrede det, som de havde gjort.

25 Og det skete, at de kastede deres krigsvåben fra sig, og de ville ikke tage dem op igen; for de var naget af de mord, som de havde begået; og de faldt ned ligesom deres brødre og forlod sig på barmhjertigheden fra

dem, hvis arme var løftet for at slå dem ihjel.

26 Og det skete, at Guds folk den dag tog imod flere end det antal, der var blevet slået ihjel; og de, der var blevet slået ihjel, var retfærdige folk; derfor har vi ingen grund til at tvivle på, at de blev ^afrelst.

27 Og der blev ikke slået en eneste ugudelig mand ihjel blandt dem, men flere end et tusind blev bragt til kundskab om sandheden; således ser vi, at Herren virker på mange ^amåder for sit folks frelse.

28 Se, den største del af de lamanitter, der slog så mange af deres brødre ihjel, var amalekitter og amulonitter, hvoraf den største del var af ^anehorer-nes ^borden.

29 Se, blandt dem, der sluttede sig til Herrens folk, var der ^aingen, der var amalekitter eller amulonitter, eller som var af Nehors orden, men de var virkelige efterkommere af Laman og Lemuel.

30 Og således kan vi tydeligt se, at efter at et folk engang er blevet ^aoplyst af Guds Ånd og har fået stor ^bkundskab om det, der vedrører retfærdighed og derefter er ^cfaldet fra i synd og overtrædelse, bliver de mere forhærdede, og deres tilstand bliver således ^aværre, end hvis de aldrig havde kendt dette.

21a Alma 27:3.

23a Alma 26:32.

24a Alma 25:1.

^b gs Medfølelse.

26a Åb 14:13.

27a Es 55:8–9;

Alma 37:6–7.

28a Alma 1:15; 2:1, 20.

^b Alma 21:4.

29a Alma 23:14.

30a Matt 12:45.

^b Hebr 10:26;

Alma 47:36.

^c 2 Ne 31:14;

Alma 9:19.

gs Frafald.

^d 2 Pet 2:20–21.

KAPITEL 25

De lamanitiske angreb breder sig – Efterkommerne af Noas præster omkommer, sådan som Abinadi profeterede – Mange lamanitter bliver omvendt og slutter sig til folket Anti-Nefi-Lehi – De tror på Kristus og holder Moseloven. Omkring 90–77 f.Kr.

Og se, nu skete det, at disse lamanitter blev mere vrede, fordi de havde slået deres brødre ihjel, derfor svor de hævn over nefitterne, og de forsøgte ikke mere at slå folket "Anti-Nefi-Lehi ihjel på dette tidspunkt.

2 Men de tog deres hære og drog over grænsen ind i Zarahemlas land og faldt over de folk, der var i Ammonihass land og "slog dem ihjel.

3 Og efter det udkæmpede de mange slag mod nefitterne, i hvilke de blev fordrevet og udryddet.

4 Og blandt de lamanitter, der blev slået ihjel, var næsten alle "efterkommere af Amulon og hans brødre, som var Noas præster, og de blev slået ihjel ved nefitternes hånd;

5 og resten, der var flygtet ud i den østlige ødemark, og som havde tilranet sig magten og myndigheden over lamanitterne, lod mange af lamanitterne "omkomme ved ild på grund af deres tro –

6 for mange af "dem begyndte,

efter at have lidt store tab og så mange trængsler, at blive vækket til erindring om de ^bord, som Aron og hans brødre havde prædikeret for dem i deres land; derfor begyndte de at tvivle på deres fædres "overleveringer og at tro på Herren og på, at han gav nefitterne stor magt; og således blev mange af dem omvendt i ødemarken.

7 Og det skete, at de herskere, som var resten af "Amulons børn, foranledigede, at de skulle sendes i ^bdøden, ja, alle dem, der troede på dette.

8 Se, dette martyrium bevirkede, at mange af deres brødre blev ophidset til vrede; og der opstod strid i ødemarken; og lamanitterne begyndte at "jage efterkommerne af Amulon og hans brødre og begyndte at slå dem ihjel; og de flygtede ud i den østlige ødemark.

9 Og se, de bliver den dag i dag jaget af lamanitterne. Således blev de ord, som Abinadi talte, opfyldt angående efterkommerne af de præster, der lod ham lide døden ved ild.

10 For han sagde til dem: Hvad I "gør ved mig, er et sindbillede på det tilkommende.

11 Og se, Abinadi var den første, der led "døden ved ild på grund af sin tro på Gud; se, det er det, han mente med, at mange skulle lide døden ved ild, ligesom han havde lidt.

25 1a Gs Anti-nefi-lehier.

2a Alma 8:16; 16:9.

4a Mosi 23:35.

5a Mosi 17:15.

6a Dvs lamanitterne.

b Alma 21:9.

c Alma 26:24.

7a Alma 21:3; 24:1, 28–30.

b Gs Martyr.

8a Mosi 17:18.

10a Mosi 13:10.

11a Mosi 17:13.

12 Og han sagde til Noas præster, at deres efterkommere skulle lade mange sende i døden på samme måde, som han blev, og at de skulle blive spredt vidt omkring og slået ihjel, ligesom et får, der ingen hyrde har, bliver drevet og slået ihjel af vilde rovdyr; og se nu, disse ord blev bekræftet, for de blev drevet af lamanitterne, og de blev jaget, og de blev slået.

13 Og det skete, at da lamanitterne så, at de ikke kunne besejre nefitterne, vendte de igen tilbage til deres eget land; og mange af dem kom over for at bo i Ismaels land og Nefis land, og sluttede sig til Guds folk, som var folket ^aAnti-Nefi-Lehi.

14 Og de ^agravede også deres krigsvåben ned, ligesom deres brødre havde gjort, og de begyndte at blive et retfærdigt folk; og de vandrede på Herrens veje og bestræbte sig på at holde hans befalinger og hans lovbud.

15 Ja, og de holdt Moseloven, for det var nødvendigt, at de endnu skulle holde Moseloven, for den var ikke helt opfyldt. Men til trods for ^aMoseloven så de frem til Kristi komme, da de mente, at Moseloven var et ^bsindbillede på hans komme og troede på, at de måtte holde disse ^cydre skikke indtil det tidspunkt, da han skulle åbenbares for dem.

16 Se, de antog ikke, at ^afrelse fandt sted ved ^bMoseloven; men Moseloven tjente til at styrke deres tro på Kristus; og således bevarede de ved tro et ^chåb til evig frelse, idet de forlod sig på profetiens ånd, som talte om det tilkommende.

17 Og se nu, Ammon og Aron og Omner og Himni og deres brødre frydede sig overordentligt ved den medgang, som de havde haft blandt lamanitterne, for de så, at Herren havde givet dem i overensstemmelse med deres ^abønner, og at han også havde bekræftet sit ord for dem i enhver henseende.

KAPITEL 26

Ammon fryder sig i Herren – De trofaste bliver styrket af Herren og får kundskab – Ved tro kan menneskene føre tusinder af sjæle til omvendelse – Gud har al magt og forstår alt. Omkring 90–77 f.Kr.

Og se, dette er Ammons ord til sine brødre, og de lyder: Mine brødre og mine medbrødre, se, jeg siger jer, hvor stor grund har vi ikke til at fryde os, for kunne vi, da vi ^atog fra Zarahemlas land, have troet, at Gud ville have skænket os så store velsignelser?

2 Og se, jeg spørger: Hvilke store velsignelser har han skænket os? Kan I sige det?

13a Alma 23:16–17.

14a Alma 24:15; 26:32.

15a Jakob 4:5;

Jar 1:11.

gs Moseloven.

b Mosi 3:14–15; 16:14.

c Mosi 13:29–32.

16a Mosi 12:31–37;

13:27–33.

b 2 Ne 11:4.

c 1 Thess 5:8–9.

17a Alma 17:9.

26 1a Mosi 28:9;

Alma 17:6–11.

3 Se, jeg svarer for jer, for vore brødre lamanitterne var i mørke, ja, i den mørkeste afgrund, men se, hvor ^amange af dem er ikke blevet bragt til at se Guds forunderlige lys! Og dette er den velsignelse, der er blevet skænket os, at vi er blevet gjort til ^bredskaber i Guds hænder til at udføre denne store gerning.

4 Se, ^atusinder af dem fryder sig og er blevet ført ind i Guds fold.

5 Se, ^amarken var moden, og velsignede er I, for I ^bsvang seglen og høstede af alle jeres kræfter, ja, hele dagen lang arbejdede I; og se antallet af jeres ^cneg! Og de skal samles ind i laderne, så de ikke går til spilde.

6 Ja, de skal ikke blive slået ned af uvejret på den yderste dag; ja, ej heller skal de blive revet op af hvirvelvindene, men når ^aujejret kommer, er de samlet sammen på deres sted, så uvejret ikke kan nå ind til dem; ja, ej heller skal de føres af rasende vinde derhen, hvor fjenden måtte ønske at bære dem.

7 Men se, de er i hænderne på ^ahøstens Herre, og de er hans; og han vil ^boprejse dem på den yderste dag.

8 Velsignet være vor Guds navn! Lad os ^asynges til hans pris, ja, lad os give ^btak til hans

hellige navn, for han øver retfærdighed for evigt.

9 For hvis vi ikke var kommet op fra Zarahemlas land, ville disse vore højt elskede brødre, som har elsket os så højt, stadig have været optændt af ^ahad til os, ja, de ville også have været fremmede for Gud.

10 Og det skete, at da Ammon havde sagt disse ord, rettesatte hans bror Aron ham, idet han sagde: Ammon, jeg frygter, at din glæde forleder dig til pral.

11 Men Ammon sagde til ham: Jeg ^apraler ikke af min egen styrke eller af min egen visdom; men se, min ^bglæde er fuldkommen, ja, mit hjerte er fyldt til randen af glæde, og jeg vil fryde mig i min Gud.

12 Ja, jeg ved, at jeg intet er; hvad min egen styrke angår, er jeg svag; derfor vil jeg ikke ^aprale af mig selv, men jeg vil prale af min Gud, for med hans ^bstyrke kan jeg gøre alt; ja, se, mange mægtige mirakler har vi udført i dette land, for hvilket vi vil prise hans navn for evigt.

13 Se, hvor mange tusinde af vore brødre har han ikke løst fra ^ahelvedes smerter, og de er blevet bragt til at ^bsynges om den forløsende kærlighed, og dette på grund af kraften af hans ord, som er i os; har vi derfor ikke stor grund til at fryde os?

3a Alma 23:8-13.

b 2 Kor 4:5;
Mosi 23:10.

4a Alma 23:5.

5a Joh 4:35-37;
L&P 4:4.

b Joel 4:13.

c L&P 33:7-11; 75:2, 5.

6a Hel 5:12;

3 Ne 14:24-27.

7a Gs Høst.

b Mosi 23:22;
Alma 36:28.

8a L&P 25:12.

b Gs Taknemlighed.

9a Mosi 28:1-2.

11a 2 Kor 7:14.

b L&P 18:14-16.
Gs Glæde.

12a Jer 9:23; Alma 29:9.

b Sl 18:33-41; Fil 4:13;
1 Ne 17:3.

13a Gs Helvede.

b Alma 5:26.

14 Jo, vi har grund til at prise ham for evigt, for han er Gud den Højeste og har løst vore brødre fra helvedes ^alænker.

15 Ja, de var omsluttet af evigtvarende mørke og undergang; men se, han har ført dem ind i sit evigtvarende ^alys, ja, ind i evigtvarende frelse, og de er omsluttet af den uforlignelige overflod af hans kærlighed; ja, og vi har været redskaber i hans hånd til at udføre denne store og forunderlige gerning.

16 Lad os derfor ^ajuble, ja, vi vil ^bjuble i Herren; ja, vi vil fryde os, for vor glæde er fuldkommen; ja, vi vil prise vor Gud for evigt. Se, hvem kan juble for meget i Herren? Ja, hvem kan sige for meget om hans store magt og om hans ^cbarmhjertighed og om hans langmodighed med menneskenes børn? Se, jeg siger jer, at jeg kan ikke beskrive blot det mindste af det, som jeg føler.

17 Hvem kunne have troet, at vor Gud ville have været så barmhjertig, at han ville have revet os ud af vor forfærdelige, syndefulde og besmittede tilstand?

18 Se, vi drog frem, ja, i vrede, med mægtige trusler om at ^atilintetgøre hans kirke.

19 Åh, hvorfor overgav han os da ikke til en forfærdelig undergang, ja, hvorfor lod han ikke sin retfærdigheds sværd falde

på os og dømme os til evig fortvivelse?

20 Åh, det er som om min sjæl næsten flygter ved tanken derom. Se, han udøvede ikke sin retfærdighed over os, men har i sin store barmhjertighed bragt os over dødens og elendighedens evigtvarende ^akløft, ja, til vor sjæls frelse.

21 Og se nu, mine brødre, hvilket ^anaturligt menneske findes der, som fatter dette? Jeg siger jer, der findes ingen, der ^bfatter dette, undtagen den angrende.

22 Ja, den, der ^aomvender sig og udøver ^btro og frembringer gode gerninger og bestandigt beder uden ophør – sådanne bliver det givet at kende ^cGuds hemmeligheder; ja, sådanne skal det blive givet at åbenbare det, som aldrig har været åbenbart; ja, og det skal blive givet sådanne at bringe tusinder af sjæle til omvendelse, ligesom det er blevet givet os at bringe disse vore brødre til omvendelse.

23 Se, husker I, mine brødre, at vi sagde til vore brødre i Zarahemlas land: Vi drager op til Nefis land for at prædike for vore brødre lamanitterne, og at de lo hånligt ad os?

24 For de sagde til os: Tror I, at I kan bringe lamanitterne til kundskab om sandheden? Tror I, at I kan overbevise lamanit-

14a Alma 12:11.
15a gs Lys, Kristi lys.
16a Rom 15:17;
1 Kor 1:31.
b 2 Kor 10:15–18;
L&P 76:61.
c Sl 36:6–7.

18a Mosi 27:8–10.
20a 2 Ne 1:13;
Hel 3:29–30.
21a gs Naturlige
menneske.
b 1 Kor 2:9–16;
Jakob 4:8.

22a Alma 36:4–5.
gs Omvendelse.
b gs Tro.
c gs Guds
hemmeligheder.

terne om urigtigheden af deres fædres "overleveringer, så ^bstivnakket et folk, som de er, hvis hjerte fryder sig ved udgydelse af blod, hvis dage er blevet tilbragt i den groveste ugudelighed, og hvis veje har været overtræderens veje fra begyndelsen? Se, mine brødre, I husker, at dette var deres sprog.

25 Og de sagde endvidere: Lad os gribe til våben mod dem, så vi kan udrydde dem og deres ugudelighed af landet, så de ikke løber os over ende og udrydder os.

26 Men se, mine elskede brødre, vi kom ud i ødemarken, ikke i den hensigt at udrydde vore brødre, men i den hensigt, at vi måske kunne frelse nogle få af deres sjæle.

27 Se, da vi følte os nedtrykte i hjertet og skulle til at vende tilbage, se, da "trøstede Herren os og sagde: Drag ud blandt jeres brødre lamanitterne, og bær jeres ^btrængsler med "tålmodighed, så vil jeg give jer medgang.

28 Og se nu, vi er kommet og har været ude blandt dem; og vi har været tålmodige i vore lidelser, og vi har lidt ethvert afsavn; ja, vi har rejst fra hus til hus, idet vi har forladt os på verdens barmhjertighed – ikke på verdens barmhjertighed alene, men også på Guds barmhjertighed.

29 Og vi er gået ind i deres huse og har undervist dem, og

vi har undervist dem på deres gader, ja, og vi har undervist dem på deres høje; og vi er også gået ind i deres templer og deres synagoger og har undervist dem; og vi er blevet stødt ud og spottet og spyttet på og slået på kinderne; og vi er blevet stenet og pågrebet og bundet med stærke reb og kastet i fængsel; og ved Guds kraft og visdom er vi blevet udfriet igen.

30 Og vi har lidt alle slags trængsler, og alt dette for at vi måske kunne blive midlet til at frelse en eller anden sjæl; og vi troede, at vor "glæde ville blive fuldkommen, hvis vi måske kunne blive midlet til at frelse nogle.

31 Se nu, vi kan se tilbage og se frugterne af vort arbejde, og er de få? Jeg siger jer: Nej, de er "mange; ja, og vi kan se deres oprigtighed på grund af deres kærlighed til deres brødre og også til os.

32 For se, de ville hellere "ofre deres liv end berøve deres fjendte livet, og de har ^bgravet deres krigsvåben dybt ned i jorden på grund af kærlighed til deres brødre.

33 Og se, nu siger jeg jer: Har der været så stor kærlighed i hele landet? Se, jeg siger jer: Nej, det har der ikke, ikke engang blandt nefitterne.

34 For se, de ville gribe til våben mod deres brødre; de ville ikke lade sig slå ihjel. Men

24a Mosi 10:11–17.

b Mosi 13:29.

27a Alma 17:9–11.

b Alma 20:29–30.

gs Modgang.

c gs Tålmodighed.

30a L&P 18:15–16.

31a Alma 23:8–13.

32a Alma 24:20–24.

b Alma 24:15.

se, hvor mange af disse har ikke nedlagt livet; og vi ved, at de er gået til deres Gud som følge af deres kærlighed og af deres had til synd.

35 Se, har vi ikke grund til at fryde os? Jo, jeg siger jer, at der aldrig siden verdens begyndelse har været mennesker, der har haft så stor grund til at fryde sig som vi; ja, og jeg er endog så henrykt i min glæde, at jeg praler i min Gud, for han har al ^amagt, al visdom og al forstand; han ^bfatter alt, og han er et ^cbarmhjertigt væsen, ja, til frelse for dem, der vil omvende sig og tro på hans navn.

36 Se, hvis dette er at prale, så vil jeg prale således; for dette er mit liv og mit lys, min glæde og min frelse og min forløsning fra evigtvarende jammer. Ja, velsignet er navnet på min Gud, som har været opmærksom på dette folk, der er en ^agren af Israels træ og er blevet borte fra sin stamme i et fremmed land; ja, jeg siger, velsignet være min Guds navn, han som har været opmærksom på os ^bvandrere i et fremmed land.

37 Se, mine brødre, vi ser, at Gud er opmærksom på hvert enkelt ^afolk, i hvilket land de end måtte være; ja, han tæller sine folk, og hans inderlige barmhjertighed er over hele jorden. Se, det er min glæde og min store taksigelse; ja, jeg vil

give tak til min Gud for evigt. Amen.

KAPITEL 27

Herren befaler Ammon at føre folket Anti-Nefi-Lehi i sikkerhed – Glæden over at møde Alma dræner Ammon for styrke – Nefitterne giver anti-nefi-lehierne Jershons land – De kaldes Ammons folk. Omkring 90–77 f.Kr.

SE, det skete, at da de lamanitter, der var gået i krig mod nefitterne, efter deres mange anstrengelser for at udrydde dem, havde fundet ud af, at det var nyttesløst at forsøge at udrydde dem, vendte de igen tilbage til Nefis land.

2 Og det skete, at amalekitterne var overordentlig vrede på grund af deres tab. Og da de så, at de ikke kunne få hævn over nefitterne, begyndte de at op-hidse folket til vrede mod deres ^abrødre, folket ^bAnti-Nefi-Lehi; derfor begyndte de igen at slå dem ihjel.

3 Se, dette folk ^anægtede igen at gribe til våben, og de lod sig slå ihjel efter deres fjenders ønsker.

4 Se, da Ammon og hans brødre så dette ødelæggelsesværk blandt dem, som de elskede så højt, og blandt dem, som havde elsket dem så højt – for de blev behandlet, som om de var engle sendt fra Gud for at frelse dem

35a Gs Magt.
b L&P 88:41.
c Gs Barmhjertighed.
36a 1 Mos 49:22–26;

Jakob 2:25; 5:25.
b Jakob 7:26.
37a ApG 10:34–35;
2 Ne 26:33.

27 2a Alma 43:11.
b Alma 25:1.
Gs Anti-nefi-lehier.
3a Alma 24:21–26.

fra evigtvarende undergang – derfor, da Ammon og hans brødre så dette store ødelæggelsesværk, blev de grebet af medfølelse, og de ^asagde til kongen:

5 Lad os samle dette, Herrens, folk sammen, og lad os drage ned til Zarahemlas land til vore brødre, nefitterne, og flygte ud af vore fjenders hænder, så vi ikke bliver udryddet.

6 Men kongen sagde til dem: Se, nefitterne vil udrydde os på grund af de mange mord og synder, vi har begået mod dem.

7 Og Ammon sagde: Jeg vil gå hen og adspørge Herren, og hvis han siger til os, at vi skal drage ned til vore brødre, vil I da tage af sted?

8 Og kongen sagde til ham: Ja, hvis Herren siger til os: Drag af sted! da vil vi drage ned til vore brødre, og vi vil være deres slaver, indtil vi har godtgjort dem de mange mord og synder, som vi har begået mod dem.

9 Men Ammon sagde til ham: Det er imod vore brødres lov, som blev indført af min far, at der skal være ^aslaver blandt dem; lad os derfor drage ned og forlade os på vore brødres barmhjertighed.

10 Men kongen sagde til ham: Adspørg Herren, og hvis han siger til os: Drag af sted! da vil vi drage af sted; ellers vil vi omkomme i dette land.

11 Og det skete, at Ammon gik hen og adspurgte Herren, og Herren sagde til ham:

12 Før dette folk ud af dette land, så de ikke omkommer; for Satan har et fast greb om hjertet på amalekitterne, som ophidser lamanitterne til vrede mod deres brødre for at slå dem ihjel; drag derfor ud af dette land; og velsignet er dette folk i denne slægt, for jeg vil bevare dem.

13 Og se, det skete, at Ammon gik hen og fortalte kongen alle de ord, som Herren havde talt til ham.

14 Og de samlede hele deres folk sammen, ja, hele Herrens folk, og samlede alle deres flokke og hjerde sammen, og de drog ud af landet og kom ud i ødemarken, som skilte Nefis land fra Zarahemlas land, og kom nær til landets grænser.

15 Og det skete, at Ammon sagde til dem: Se, jeg og mine brødre vil drage videre ind i Zarahemlas land, og I skal blive her, indtil vi kommer tilbage; og vi vil prøve vore brødres hjerte, om de vil, at I skal komme ind i deres land.

16 Og det skete, at mens Ammon drog videre ind i landet, at han og hans brødre mødte Alma ovre på det ^asted, der er omtalt; og se, det var et glædeligt møde.

17 Se, Ammons ^aglæde var så stor, at han var fyldt; ja, han blev så opslugt i sin Guds glæde, at han blev ^bdrænet for styrke; og han faldt ^cigen til jorden.

18 Se, var det ikke en overordentlig stor glæde? Se, det er en

4a Alma 24:5.

9a Mosi 2:13; 29:32, 38, 40.

16a Alma 17:1–4.

17a gs Glæde.

b 1 Ne 1:7.

c Alma 19:14.

glæde, som ingen får, undtagen den, der oprigtigt angrer og ydmygt stræber efter lykke.

19 Se, Almas glæde over at møde sine brødre var virkelig stor, og også Arons og Omners og Himnis glæde; men se, deres glæde var ikke sådan, at den oversteg deres kræfter.

20 Og se, det skete, at Alma ledsagede sine brødre tilbage til Zarahemlas land, ja, til sit eget hus. Og de gik hen og fortalte "overdommeren alt det, der var hændt dem i Nefis land blandt deres brødre, lamanitterne.

21 Og det skete, at overdommeren sendte en proklamation ud over hele landet, idet han ønskede af folket deres stemme med hensyn til at give adgang til deres brødre, som var folket Anti-Nefi-Lehi.

22 Og det skete, at folkets stemme lød således: Se, vi vil afgive Jershons land, som ligger mod øst ved havet, som støder op til landet Overflod, og som ligger syd for landet Overflod; og dette land, Jershon, er det land, som vi vil give til vore brødre som arvelod.

23 Og se, vi vil opstille vore hære mellem landet Jershon og landet Nefi, så vi kan beskytte vore brødre i landet Jershon; og dette gør vi for vore brødre som følge af deres frygt for, at de ved at gribe til våben mod deres brødre skal begå synd; og denne deres store frygt skyldtes deres oprigtige anger, som de

følte som følge af deres mange mord og deres forfærdelige ugudelighed.

24 Og se nu, dette vil vi gøre for vore brødre, så de kan arve landet Jershon; og vi vil beskytte dem mod deres fjender med vore hære på betingelse af, at de vil give os en del af deres gods for at hjælpe os, så vi kan opretholde vore hære.

25 Se, det skete, at da Ammon havde hørt dette, vendte han og sammen med ham også Alma tilbage til folket Anti-Nefi-Lehi ud i ødemarken, hvor de havde slået deres telte op, og kundgjorde alt dette for dem. Og Alma fortalte dem også om sin "omvendelse sammen med Ammon og Aron og sine brødre.

26 Og det skete, at det vakte stor glæde blandt dem. Og de drog ned i Jershons land og tog Jershons land i besiddelse; og de blev af nefitterne kaldt Ammons folk; derfor blev de betegnet ved dette navn fra da af.

27 Og de var blandt Nefis folk og blev også regnet blandt det folk, som tilhørte Guds kirke. Og de var også kendetegnet ved deres hengivenhed over for Gud og også over for mennesker; for de var fuldkommen "ærlige og retsindige i alt; og de var ^bstandhaftige i troen på Kristus, ja, indtil enden.

28 Og de så på udgydelsen af deres brødres blod med den største afsky; og de kunne aldrig overtales til at gribe til våben mod deres brødre; og de betrag-

20a Alma 4:16–18.
25a Mosi 27:10–24.

27a Gs Ærlig.
b Alma 23:6.

tede aldrig døden med nogen som helst grad af skræk på grund af deres håb og syn på Kristus og opstandelsen. Derfor var døden for dem opslugt ved Kristi sejr over den.

29 Derfor ville de hellere lide "døden på den mest pinefulde og kvalfulde måde, som deres brødre kunne volde dem, end de ville gribe til sværdet eller sablen for at slå dem ihjel.

30 Og således var de et hengivent og elsket folk, et af Herren rigt begunstiget folk.

KAPITEL 28

Lamanitterne bliver slået i et kolossalt slag – Ti tusinder bliver slået ihjel – De ugudelige bliver overgivet til en tilstand af uendelig jammer, de retfærdige opnår en aldrig ophørende lykke. Omkring 77–76 f.Kr.

Og se, det skete, at efter at Ammons folk havde slået sig ned i "Jershons land, og en menighed også var blevet oprettet i Jershons land, og nefitternes hære var blevet opstillet rundt omkring Jershons land, ja, ved alle grænserne rundt omkring Zarahemlas land, se, da var lamanitternes hære fulgt efter deres brødre ud i ødemarken.

2 Og det kom således til et kolossalt slag, ja, et sådant slag, som man aldrig før havde kendt blandt alle folk i landet fra den tid, da Lehi forlod

Jerusalem; ja, og ti tusinder af lamanitterne blev slået ihjel og spredt vidt omkring.

3 Ja, og der fandt også en kolossal nedslagtning sted blandt Nefis folk; alligevel blev lamanitterne "fordrevet og spredt, og Nefis folk vendte igen tilbage til deres land.

4 Og se, dette var en tid, da der hørtes et stort sørgeudbrud og klageråb overalt i hele landet blandt hele Nefis folk –

5 ja, råbene fra enker, der sørgede over deres mænd, og også fra fædre, der sørgede over deres sønner, og fra datteren over broderen, ja, fra broderen over faderen; og således hørtes sørgeudbruddet blandt alle dem, der sørgede over deres slægtninge, som var blevet slået ihjel.

6 Og se, dette var visselig en sorgfuld dag; ja, en tid med alvor, og en tid med megen "faste og bøn.

7 Og således ender det femtende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

8 Og dette er beretningen om Ammon og hans brødre, deres rejser i Nefis land, deres lidelser i landet, deres sorger og deres trængsler og deres "ufattelige glæde og deres brødres modtagelse og sikkerhed i Jershons land. Og se, måtte Herren, alle menneskers forløser, velsigne deres sjæl for evigt.

9 Og dette er beretningen om krigene og stridighederne blandt nefitterne og også om krigene

29a Alma 24:20–23.

28 1a Alma 27:22; 30:1, 19.

3a Alma 30:1.

6a Alma 30:2.

8a Alma 27:16–19.

mellem nefitterne og lamanitterne; og det femtende år af domernes regeringstid er endt.

10 Og fra det første år til det femtende har medført udryddelsen af mange tusinde liv; ja, den har medført et forfærdeligt syn af blodsudgydelse.

11 Og ligene af mange tusinde er blevet lagt ned i jorden, mens ligene af andre tusinde ^ahensmuldrer i dynger på jordens overflade; ja, og mange tusinde ^bsørger over tabet af deres slægtninge, fordi de i overensstemmelse med Herrens løfter har grund til at frygte, at disse er overgivet til en tilstand af uendelig jammer.

12 Mens mange tusinde andre oprigtigt sørger over tabet af deres slægtninge, så jubler og fryder de sig dog i håbet og véd endog i overensstemmelse med Herrens ^aløfter, at de skal blive oprejst for at bo ved Guds højre hånd i en tilstand af aldrig ophørende lykke.

13 Og således ser vi, hvor stor menneskets ^aulighed er på grund af synd og overtrædelse og Djævelens magt, som er resultat af de snedige ^bplaner, som han har udtænkt for at besnære menneskenes hjerte.

14 Og således ser vi det store kald til mennesker til flittigt at arbejde i Herrens ^avingårde; og således ser vi den store årsag til sorg og også til glæde – sorg på grund af død og ødelæggelse

blandt menneskene, og glæde på grund af ^bKristi lys til liv.

KAPITEL 29

Alma ønsker at råbe omvendelse med en engels ivrighed – Herren giver alle folkeslag lærere – Alma fryder sig ved Herrens værk og over Ammons og hans brødres medgang. Omkring 76 f.Kr.

O, GID jeg var en engel og kunne få mit hjertes ønske opfyldt, at jeg kunne drage ud og tale som Guds basun med en røst, der kunne få jorden til at ryste, og råbe omvendelse til hvert eneste folk!

2 Ja, som med en tordenrøst ville jeg kundgøre omvendelse og forløsningsplanen for hver eneste sjæl, at de skulle omvende sig og ^akomme til vor Gud, så der ikke skulle være mere sorg på hele jordens overflade.

3 Men se, jeg er et menneske og synder i mit ønske, for jeg burde være tilfreds med det, som Herren har tildelt mig.

4 Jeg burde ikke med mine ønsker rive op i en retfærdig Guds faste forordning; for jeg ved, at han giver menneskene efter deres ^aønske, hvad enten det er til død eller til liv; ja, jeg ved, at han tildeler menneskene, ja, forordner dem forordninger, der er uforanderlige, efter deres ^bvilje, hvad enten den er til frelse eller til undergang.

11a Alma 16:11.
b Alma 48:23;
L&P 42:45–46.
12a Alma 11:41.

13a 1 Ne 17:35.
b 2 Ne 9:28.
14a Gs Herrens vingård.
b Gs Lys, Kristi lys.

29 2a Omni 1:26;
3 Ne 21:20.
4a Sl 37:4.
b Gs Handlefrihed.

5 Ja, og jeg ved, at godt og ondt er blevet lagt frem for alle mennesker; den, der ikke kender godt fra ondt, er uden skyld, men den, der ^akender godt og ondt, til ham gives der efter hans ønsker, hvad enten han ønsker godt eller ondt, liv eller død, glæde eller ^bsamvittighedsnag.

6 Se, eftersom jeg ved dette, hvorfor skulle jeg da ønske mere end at udføre det arbejde, som jeg er blevet kaldet til?

7 Hvorfor skulle jeg ønske, at jeg var en engel, så jeg kunne tale til alle jordens ender?

8 For se, Herren tilsteder ^aalle folkeslag, at nogen fra deres eget folkeslag og ^btungemål underviser i hans ord, ja, i visdom alt det, som han ^cfinder tjenligt, at de skal have; derfor ser vi, at Herren giver råd i visdom i overensstemmelse med det, der er retfærdigt og sandt.

9 Jeg kender det, som Herren har befalet mig, og jeg fryder mig ved det. Jeg ^apraler ikke af mig selv, men jeg fryder mig ved det, som Herren har befalet mig; ja, og det er min fryd, at jeg måske kan blive et redskab i Guds hænder til at bringe en eller anden sjæl til omvendelse, og det er min glæde.

10 Og se, når jeg ser mange af mine brødre oprigtigt angrende og komme til Herren deres Gud, da fyldes min sjæl med glæde,

da erindrer jeg, ^ahvad Herren har gjort for mig, ja, at han har hørt min bøn, ja, da erindrer jeg hans barmhjertige arm, som han strakte ud mod mig.

11 Ja, og jeg erindrer også mine fædres fangenskab; for jeg ved visselig, at ^aHerren udfriede dem af trældom og derved oprettede sin kirke; ja, Gud Herren, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud udfriede dem af trældom.

12 Ja, jeg har altid erindret mine fædres fangenskab, og den selv samme Gud, som ^audfriede dem af egypternes hænder, udfriede dem af trældom.

13 Ja, og den selv samme Gud oprettede sin kirke blandt dem; ja, og den selv samme Gud har kaldet mig med et helligt kald til at prædike ordet for dette folk og har givet mig megen medgang, hvorover min ^aglæde er fuldkommen.

14 Men jeg glæder mig ikke alene over min egen medgang, men min glæde er mere fuldkommen på grund af den ^amedgang, som mine brødre, der har været oppe i Nefis land, har haft.

15 Se, de har arbejdet overordentlig hårdt og har frembragt megen frugt; og hvor stor skal ikke deres løn blive!

16 Se, når jeg tænker på disse mine brødres medgang, er det, som om min sjæl bliver bort-

5a 2 Ne 2:18, 26;
Moro 7:15–19.
cs Bedømme,
gaven at.
b cs Samvittighed.

8a 2 Ne 29:12.
b L&P 90:11.
c Alma 12:9–11.
9a Alma 26:12.
10a Mosi 27:11–31.

11a Mosi 24:16–21;
Alma 5:3–5.
12a 2 Mos 14:30–31.
13a L&P 18:14–16.
14a Alma 17:1–4.

rykket, ja, som om den blev adskilt fra legemet, så stor er min glæde.

17 Og se, måtte Gud tilstede disse mine brødre, at de må sætte sig i Guds rige, ja, og også alle de, der er frugten af deres arbejde, at de ikke mere skal forlade det, men at de må prise ham for evigt. Og måtte Gud tilstede, at det må ske ifølge mine ord, ligesom jeg har talt. Amen.

KAPITEL 30

Korihor, antikristen, latterliggør Kristus, forsoningen og profetiens ånd – Han forkynder, at der ingen Gud, intet fald for mennesket, ingen straf for synd og ingen Kristus er – Alma vidner om, at Kristus skal komme, og at alt viser, at der er en Gud – Korihor kræver et tegn og bliver slået med stumhed – Djævelen havde vist sig for Korihor som en engel og lært ham, hvad han skulle sige – Korihor bliver trådt ned og dør. Omkring 76–74 f.Kr.

SE, nu skete det, efter at "Ammons folk havde bosat sig i Jershons land, ja, og også efter at lamanitterne var blevet ^bdrevet ud af landet, og deres døde var blevet begravet af landets folk –

2 se, deres døde blev ikke talt på grund af det store antal af dem, ej heller blev nefitternes døde talt – men det skete, efter at de havde begravet deres

døde og ligeledes efter dagene med faste og sørgeudbrud og bøn (og det var i det sekstende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk), at der begyndte at blive vedvarende fred overalt i hele landet.

3 Og folket bestræbte sig på at holde Herrens befalinger; og de var nidkære med hensyn til at iagttage Guds "ordinancer i henhold til Moseloven, for de havde fået forklaret, at de skulle ^bholde Moseloven, indtil den skulle blive opfyldt.

4 Og således var der ingen uroligheder blandt folket i hele det sekstende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

5 Og det skete, at der i begyndelsen af det syttende år af dommernes regeringstid stadig var vedvarende fred.

6 Men det skete i slutningen af det syttende år, at der kom en mand til Zarahemlas land, og han var en "antikrist, for han begyndte at prædike for folket imod de profetier, som var blevet talt af profeterne angående Kristi komme.

7 Se, der var ingen lov mod et menneskes "tro, for det var i direkte modstrid med Guds befalinger, at der skulle være en lov, der ville stille mennesker ulige.

8 For således lyder skriftstedet: "Vælg i dag, hvem I vil tjene.

9 Se, hvis et menneske ønskede

30 1a Alma 27:25–26.
gs Anti-nefi-lehier.
b Alma 28:1–3.
3a gs Moseloven.

b 2 Ne 25:24–27;
Alma 25:15.
6a gs Antikrist.
7a Alma 1:17.

8a Jos 24:15.
gs Handlefrihed.

at tjene Gud, var det hans privilegium, eller rettere, hvis han troede på Gud, var det hans privilegium at tjene ham; men hvis han ikke troede på ham, var der ingen lov, der kunne straffe ham.

10 Men hvis han myrdede, blev han straffet med "døden; og hvis han røvede, blev han også straffet; og hvis han stjal, blev han også straffet; og hvis han begik ægteskabsbrud, blev han også straffet; ja, for al denne ugudelighed blev de straffet.

11 For der var en lov om, at mennesker skulle dømmes efter deres forbrydelser. Alligevel var der ingen lov mod et menneskes tro, derfor blev et menneske alene straffet for de forbrydelser, det havde begået; derfor var alle mennesker "stillet lige.

12 Og denne antikrist, hvis navn var Korihor (og loven kunne ikke anvendes på ham), begyndte at prædike for folket, at der ingen Kristus skulle komme. Og på denne måde prædikede han, idet han sagde:

13 O I, der er bundet af et tåbeligt og et tomt håb, hvorfor bebyrder I jer selv med sådanne tåbeligheder? Hvorfor ser I hen til en Kristus? For ingen kan vide noget om det, der skal komme.

14 Se, det, som I kalder profetier, og som I siger er blevet overdraget af hellige profeter, se, det er jeres fædres tåbelige overleveringer.

15 Hvorledes ved I, at de er sande? Se, I kan ikke kende til

det, som I ikke "ser; derfor kan I ikke vide, at der skal komme en Kristus.

16 I ser fremad og siger, at I ser forladelse for jeres synder. Men se, det er følgen af et vanvittigt sind, og denne forstyrrelse i jeres sind sker på grund af jeres fædres overleveringer, der forleder jer til en tro på noget, der ikke er sådan.

17 Og meget mere sådant sagde han til dem, idet han fortalte dem, at der ikke kunne foretages nogen soning af menneskenes synder, men at det i dette liv gik enhver i forhold til skabningens adfærd, derfor havde enhver fremgang i forhold til sine naturlige talenter, og at enhver tilegnede sig i forhold til sin styrke, og hvad end et menneske gjorde, var det ingen forbrydelse.

18 Og således prædikede han for dem og forledte manges hjerte og fik dem til at knejse med hovedet i deres ugudelighed, ja, forledte mange kvinder og også mænd til at begå utugtigheder, idet han fortalte dem, at når et menneske var død, så var det forbi.

19 Se, denne mand drog også over til Jershons land for at prædike dette blandt Ammons folk, som engang var det lamanitiske folk.

20 Men se, de var mere vise end mange af nefitterne, for de greb ham og bandt ham og førte ham frem for Ammon, som var højpræst over dette folk.

21 Og det skete, at han foranledigede, at han skulle føres ud af landet. Og han kom over til Gideons land og begyndte også at prædike for dem; og her havde han ikke megen medgang, for han blev grebet og bundet og ført frem for højpræsten og også for overdommeren i landet.

22 Og det skete, at højpræsten sagde til ham: Hvorfor drager du omkring og fordrejer Herrens veje? Hvorfor lærer du dette folk, at der ingen Kristus skal komme, så du derved afbryder deres glædesudbrud? Hvorfor taler du imod alle de hellige profeters profetier?

23 Se, højpræstens navn var Giddona. Og Korihor sagde til ham: Fordi jeg ikke underviser i jeres fædres tåbelige overleveringer, og fordi jeg ikke lærer dette folk at lade sig binde af tåbelige ordinancer og skikke, som fordums præster har foreskrevet for at tilrane sig magt og myndighed over dem og holde dem i uvidenhed, så de ikke skal løfte hovedet, men blive holdt nede som følge af dine ord.

24 I siger, at dette folk her er et frit folk. Se, jeg siger, at de er i trædom. I siger, at disse gamle profetier er sande. Se, jeg siger, at I ikke ved, at de er sande.

25 I siger, at dette folk er et skyldigt og et faldent folk på grund af en forælders overtrædelse. Se, jeg siger, at et barn ikke er skyldigt på grund af sine forældre.

26 Og I siger også, at Kristus

skal komme. Men se, jeg siger, at I ikke ved, at der skal komme en Kristus. Og I siger også, at han skal blive slået ihjel for "verdens synder –

27 og således forleder I dette folk efter jeres fædres tåbelige overleveringer og efter jeres egne ønsker; og I holder dem nede, ja, som var de i trædom, så I kan mæske jer ved deres hænders arbejde, så de ikke tør se op med frimodighed, og så de ikke tør nyde deres rettigheder og privilegier.

28 Ja, de tør ikke gøre brug af det, som er deres eget, for ikke at fornærme deres præster, som bebyrder dem efter deres ønsker, og som ved deres overleveringer og deres drømme og deres luner og deres syner og deres foregivne hemmeligheder har fået dem til at tro, at de, hvis de ikke gør i overensstemmelse med deres ord, vil fornærme et ukendt væsen, som de siger er Gud – et væsen, som aldrig har været set eller kendt, og som aldrig har været til eller nogen sinde vil blive til.

29 Se, da højpræsten og overdommeren så hans hjertes hårdhed, ja, da de så, at han endog ville håne Gud, ville de ikke svare ham på hans ord; men de lod ham binde, og de overgav ham i betjentenes hænder og sendte ham til Zarahemlas land, for at han kunne blive fremstillet for Alma og overdommeren, som var regent over hele landet.

30 Og det skete, at da han blev

fremstillet for Alma og overdommeren, fortsatte han på samme måde, som han gjorde i Gideons land, ja, han fortsatte med at "spotte Gud.

31 Og han førte sig frem med store, "højroastede ord over for Alma og hånede præsterne og lærerne, idet han beskyldte dem for at forlede folket efter deres fædres fjollede overleveringer med det formål at mæske sig ved folkets arbejde.

32 Se, Alma sagde til ham: Du ved, at vi ikke mæsker os ved dette folks arbejde; for se, jeg har lige fra begyndelsen af dommernes regeringstid indtil nu arbejdet med mine egne hænder for mit underhold på trods af mine mange rejser rundt omkring i landet for at kundgøre Guds ord for mit folk.

33 Og på trods af det meget arbejde, som jeg har udført i kirken, har jeg aldrig modtaget så meget som én "senine for mit arbejde; ej heller har nogen af mine brødre, undtagen på dommersædet; og da har vi kun fået for vor tid i henhold til loven.

34 Og se, hvis vi ikke får noget for vort arbejde i kirken, hvad gavner det os da at arbejde i kirken, hvis det ikke var for at kundgøre sandheden, så vi kan fryde os ved vore brødres "glæde?

35 Så hvorfor siger du, at vi prædiker for dette folk for at få vinding, når du selv ved, at vi ikke får nogen vinding? Og se,

tror du, at vi bedrager dette folk, hvilket giver dem så stor glæde i hjertet?

36 Og Korihor svarede ham: Ja.

37 Og da sagde Alma til ham: Tror du, at der er en Gud?

38 Og han svarede: Nej.

39 Se, Alma sagde til ham: Vil du igen fornægte, at der er en Gud og også fornægte Kristus? For se, jeg siger dig, at jeg ved, at der er en Gud, og også at Kristus skal komme.

40 Og se, hvad bevis har du for, at der ingen "Gud er, eller at Kristus ikke kommer? Jeg siger dig, at du intet har undtagen dine ord alene.

41 Men se, jeg har alting som et "vidnesbyrd om, at dette er sandt; og du har også alting som et vidnesbyrd for dig om, at det er sandt, og vil du fornægte det? Tror du på, at dette er sandt?

42 Se, jeg ved, at du tror, men du er besat af en løgnagtig ånd, og du har aflagt Guds Ånd, så den ikke kan finde plads hos dig; men Djævelen har magt over dig, og han leder dig omkring og udvirker anslag, så han kan fordærve Guds børn.

43 Og nu sagde Korihor til Alma: Hvis du vil vise mig et "tegn, så jeg kan blive overbevist om, at der er en Gud, ja, vis mig, at han har magt, og så vil jeg blive overbevist om sandheden af dine ord.

44 Men Alma sagde til ham: Du har fået tegn nok, vil du friste din Gud? Vil du sige: Vis mig et

30a gs Bespottelse.

31a Hel 13:22.

33a Alma 11:3.

34a gs Glæde.

40a Sl 14:1.

41a gs Vidne (navneord).

43a Jakob 7:13–21;

L&P 46:8–9.

gs Tegn.

tegn, når du har "alle disse dine brødres vidnesbyrd og også alle de hellige profeters? Du har skrifterne for dig, ja, og ^balting viser, at der er en Gud, ja, selve jorden og alt, der er på dens overflade, ja, og dens ^abevægelse, ja, og også alle ^cplaneterne, som bevæger sig i deres regelmæssige bane, vidner om, at der er en allerhøjeste skaber.

45 Og dog drager du omkring og forleder dette folks hjerte, idet du aflægger vidnesbyrd for dem om, at der ingen Gud er. Og vil du stadig fornægte til trods for alle disse vidnesbyrd? Og han sagde: Ja, jeg vil fornægte, medmindre du viser mig et tegn.

46 Og se, det skete, at Alma sagde til ham: Se, jeg er bedrøvet over dit hjertes hårdhed, ja, at du stadig vil modsætte dig sandhedens ånd, så din sjæl går fortabt.

47 Men se, det er ^abedre, at din sjæl går tabt, end at du skulle være et redskab til at føre mange sjæle ned i fordærv ved dine løgnagtige og smigrende ord; hvis du derfor igen fornægter, se, da skal Gud slå dig, så du bliver stum, så du aldrig mere skal åbne din mund, så du aldrig mere skal bedrage dette folk.

48 Se, Koriher sagde til ham: Jeg fornægter ikke eksistensen af en Gud, men jeg tror ikke på, at der er en Gud; og jeg siger

også, at du ikke ved, at der er en Gud; og medmindre du viser mig et tegn, vil jeg ikke tro.

49 Se, Alma sagde til ham: Dette vil jeg give dig som et tegn, at du skal blive "gjort stum i overensstemmelse med mine ord, og jeg siger i Guds navn: Du skal blive gjort stum, så du ikke mere skal have mæle.

50 Se, da Alma havde sagt disse ord, blev Koriher gjort stum, så han i overensstemmelse med Almas ord ikke havde mæle.

51 Og se, da overdommeren så det, rakte han hånden ud og skrev til Koriher, således: Er du overbevist om Guds magt? På hvem ønskede du, at Alma skulle vise sit tegn? Ønskede du, at han skulle plage andre for at vise dig et tegn? Se, han har vist dig et tegn, og vil du nu fortsat fornægte?

52 Og Koriher rakte hånden frem og skrev således: Jeg ved, at jeg er stum, for jeg kan ikke tale; og jeg ved, at intet undtagen Guds kraft kunne bringe dette over mig; ja, og jeg har altid ^avidst, at der var en Gud.

53 Men se, Djævelen har ^abedraget mig, for han ^bviste sig for mig i en engels skikkelse og sagde til mig: Drag ud, og vind dette folk tilbage, for de er alle faret vild efter en ukendt Gud. Og han sagde til mig: Der er ^cingen Gud; ja, han lærte mig, hvad jeg skulle sige. Og jeg har forkyndt hans ord, og jeg for-

44a Mosi 13:33–34.
b Sl 19:2; L&P 88:47.
c Job 12:7–10.
d Hel 12:11–15.

e Moses 6:63.
47a 1 Ne 4:13.
49a 2 Krøn 13:20.
52a Alma 30:42.

53a Jakob 7:14.
b 2 Kor 11:14;
2 Ne 9:9.
c Sl 10:4.

kyndte dem, fordi de var behagelige for det ^akødelige sind, og jeg forkyndte dem, så jeg til sidst havde megen medgang, således at jeg sandelig troede, at de var sande; og af denne grund modstod jeg sandheden, så jeg til sidst har bragt denne store forbandelse over mig.

54 Se, da han havde sagt dette, bad han indtrængende Alma om at bede til Gud, så forbandelsen kunne blive taget fra ham.

55 Men Alma sagde til ham: Hvis denne forbandelse blev taget fra dig, ville du igen forlede dette folks hjerte, derfor skal det ske dig som Herren vil.

56 Og det skete, at forbandelsen ikke blev taget bort fra Korihor, men han blev stødt ud og gik fra hus til hus og tiggede føden.

57 Se, efterretningen om, hvad der var hændt Korihor, blev straks forkyndt ud over hele landet; ja, proklamationen blev sendt ud af overdommeren til alle folk i landet, idet den kundgjorde for dem, som havde troet på Korihors ord, at de hastigt skulle omvende sig, for at de samme straffedomme ikke skulle komme over dem.

58 Og det skete, at de alle blev overbevist om Korihors ugudelighed, derfor blev de alle igen omvendt til Herren; og dette gjorde ende på ugudeligheden efter Korihors vis. Og Korihor

gik omkring fra hus til hus og tiggede mad til sit underhold.

59 Og det skete, at mens han gik omkring blandt folket – ja, blandt et folk, der havde skilt sig ud fra nefitterne og kaldt sig zoramitter, eftersom de blev ledet af en mand, hvis navn var Zoram – og mens han gik omkring blandt dem, se, da blev han løbet omkuld og trådt ned, indtil han døde.

60 Og således ser vi enden for den, som fordrejer Herrens veje; og således ser vi, at ^aDjævelen ikke ^bstøtter sine børn på den yderste dag, men hastigt drager dem ned til ^chelvede.

KAPITEL 31

Alma leder en mission, der skal vinde de frafaldne zoramitter tilbage – Zoramitterne forkaster Kristus, tror på en falsk forestilling om udvælgelse og tilbeder med faste bønner – Missionærerne bliver fyldt af den hellige Ånd – Deres trængsler bliver opslugt i glæden over Kristus. Omkring 74 f.Kr.

SE, det skete efter Korihors endeligt, at Alma, der havde fået tidender om, at zoramitterne fordrejede Herrens veje, og at Zoram, der var deres leder, forledte folkets hjerte til at ^abøje sig for stumme ^bafguder, igen begyndte at blive ^csyg om hjertet på grund af folkets ugudelighed.

2 For det var årsag til stor

53d ^{cs} Kødelig.

60a ^{cs} Djævelen.

^b Alma 3:26–27; 5:41–42;
L&P 29:45.

^c ^{cs} Helvede.

31 1a 2 Mos 20:5;

Mosi 13:13.

^b 2 Ne 9:37.

^{cs} Afgudsdyrkelse.

^c Alma 35:15.

“sorg for Alma at kende til ugudelighed blandt sit folk; derfor var han overordentlig sorgfuld i hjertet på grund af zoramitternes adskillelse fra nefitterne.

3 Se, zoramitterne havde samlet sig i et land, som de kaldte Antionum, som lå øst for Zarahemlas land, som næsten grænsede op til kysten, der lå syd for Jershons land, og som også grænsede op til ødemarken mod syd, hvilken ødemark var fuld af lamanitter.

4 Se, nefitterne frygtede meget, at zoramitterne ville optage forbindelse med lamanitterne, og at det ville blive årsagen til store tab for nefitterne.

5 Og se, eftersom “forkyndelsen af ^bordet havde en stærk tendens til at “få folket til at gøre det, der var retfærdigt – ja, den havde haft en større virkning på folkets sind end sværdet eller noget som helst andet, der var hændt dem – mente Alma derfor, at det var tjenligt, at de skulle prøve virkeevnen af Guds ord.

6 Derfor tog han Ammon og Aron og Omner; og Himni efterlod han i menigheden i Zarahemla; men de tre førstnævnte tog han med sig og også Amulek og Ze’ezrom, der var i Melek; og han tog også to af sine sønner med sig.

7 Se, den ældste af sine sønner

tog han ikke med sig, og hans navn var “Helaman; men navnene på dem, som han tog med sig, var Shiblön og Corianton; og dette er navnene på dem, som drog med ham ud blandt ^bzoramitterne for at prædike ordet for dem.

8 Se, zoramitterne havde “skilt sig ud fra nefitterne, derfor havde de fået Guds ord prædikeret for sig.

9 Men de var “faldet i store vildfarelser, for de ville ikke bestrebe sig på at holde Guds befalinger og hans lovbud i henhold til Moseloven.

10 Ej heller ville de iagttage kirkens skikke om daglig at fortsætte i bøn og anrøbelse til Gud, så de ikke skulle falde i fristelse.

11 Ja, kort sagt fordrejede de Herrens veje i såre mange tilfælde; af denne grund drog Alma og hans brødre derfor ind i landet for at prædike ordet for dem.

12 Se, da de var kommet ind i landet, se, da opdagede de til deres forbavselse, at zoramitterne havde bygget synagoger, og at de samledes én dag om ugen, hvilken dag de kaldte Herrens dag; og de tilbad på en måde, som Alma og hans brødre aldrig havde set;

13 for de havde bygget et sted midt i deres synagoger, et sted til at stå på, som ragede højt op

2a Mosi 28:3;
3 Ne 17:14;
Moses 7:41.
5a En 1:23; Alma 4:19.
cs Prædike.

b Hebr 4:12;
Jakob 2:8;
Alma 36:26.
c Jar 1:11–12;
L&P 11:2.

7a cs Helaman,
Almas søn.
b Alma 30:59.
8a Alma 24:30.
9a cs Frafald.

over hovedet; og toppen af det gav kun plads til én person.

14 Derfor måtte hver den, der ønskede at "tilbede, gå op og stå på toppen af det og strække sine arme op mod himlen og råbe med høj røst og sige:

15 Hellige, hellige Gud! Vi tror, at du er Gud, og vi tror, at du er hellig, og at du var en ånd, og at du er en ånd, og at du vil være en ånd for evigt.

16 Hellige Gud, vi tror på, at du har adskilt os fra vore brødre; og vi tror ikke på vore brødres overlevering, som er blevet overdraget dem på grund af deres fædres barnagtighed; men vi tror på, at du har "udvalgt os til at være dine ^bhellige børn; og også at du har kundgjort for os, at der ingen Kristus skal komme.

17 Men du er den samme i går, i dag og for evigt; og du har "udvalgt os, for at vi skal blive frelst, mens alle omkring os er udvalgt til ved din vrede at blive styrtet ned til helvede. For denne hellighed, o Gud, takker vi dig; og vi takker dig også for, at du har udvalgt os, så vi ikke bliver forledt efter vore brødres tåbelige overleveringer, som binder dem fast til en tro på Kristus, hvilket leder deres hjerte til at vandre langt bort fra dig, vor Gud.

18 Og vi takker dig igen, o Gud, for at vi er et udvalgt og et helligt folk. Amen.

19 Se, det skete, at efter at Alma

og hans brødre og hans sønner havde hørt disse bønner, var de forbavsede over al måde.

20 For se, hver mand gik op og opsendte de samme bønner.

21 Se, stedet blev af dem kaldt Rameuptom, der, når det bliver oversat, betyder den hellige forhøjning.

22 Se, fra denne forhøjning opsendte hver mand den selv samme bøn til Gud, idet de takkede deres Gud for, at de var udvalgt af ham, og at han ikke forledte dem efter deres brødres overlevering, og at deres hjerte ikke var bortrøvet til at tro noget, som skulle komme, og som de intet vidste om.

23 Se, efter at hele folket havde opsendt tak på denne måde, vendte de tilbage til deres hjem og talte "aldrig mere om deres Gud, før de igen havde samlet sig ved den hellige forhøjning for at opsende tak på deres måde.

24 Se, da Alma så dette, blev han "bedrøvet i hjertet, for han så, at de var et ugudeligt og afsporet folk; ja, han så, at de lod hjertet være optaget af guld og af sølv og af alle slags fine ejendele.

25 Ja, og han så også, at deres hjerte i deres stolthed var "indbildsk til stort praleri.

26 Og han opløftede sin røst til himlen og "råbte, idet han sagde: O, hvor længe, o Herre, vil du tillade, at dine tjenere skal bo hernede i kødet for at

14a Matt 6:1–7.

16a Alma 38:13–14.

b Es 65:3, 5.

17a gs Stolthed.

23a Jak 1:21–25.

24a 1 Mos 6:5–6.

25a Jakob 2:13;

Alma 1:32.

26a Moses 7:41–58.

se så grov ugudelighed blandt menneskenes børn.

27 Se, o Gud, de "anråber dig, og dog er deres hjerte opslugt af deres stolthed. Se, o Gud, de anråber dig med deres mund, mens de er ^bopblæste i storhed over verdens tomme ting.

28 Se, o min Gud, deres kostbare klæder og deres ringe og deres "armbånd og deres guld-smykker og alle deres kostbarheder, som de smykker sig med; og se, de lader hjertet være optaget af dem, og dog anråber de dig og siger: Vi takker dig, o Gud, for vi er et udvalgt folk for dig, mens andre skal fortæbes.

29 Ja, og de siger, at du har kundgjort for dem, at der ingen Kristus skal komme.

30 O, Herre Gud, hvor længe vil du tillade, at der skal være en sådan ugudelighed og troløshed blandt dette folk? O Herre, vil du give mig styrke, så jeg kan bære mine skrøbeligheder? For jeg er skrøbelig, og en sådan ugudelighed blandt dette folk smerter min sjæl.

31 O Herre, mit hjerte er overordentlig sorgfuldt, vil du trøste min sjæl "i Kristus? O Herre, vil du give mig, at jeg må have styrke, så jeg med tålmodighed kan lide disse trængsler, som kommer over mig på grund af dette folks ugudelighed?

32 O Herre, vil du trøste min sjæl og give mig medgang og

ligeledes mine medarbejdere, som er med mig – ja, Ammon og Aron og Omner og også Amulek og Ze'ezrom og mine "to sønner – ja, vil du trøste alle disse, o Herre? Ja, vil du trøste deres sjæl i Kristus?

33 Vil du give dem, at de må have styrke, så de kan bære de trængsler, der skal komme over dem på grund af dette folks syndighed?

34 O Herre, vil du "give os, at det må lykkes for os at bringe dem tilbage til dig i Kristus?

35 Se, o Herre, deres "sjæl er dyrebar, og mange af dem er vore brødre; giv os derfor, o Herre, magt og visdom, så vi kan bringe disse vore brødre tilbage til dig.

36 Se, det skete, at da Alma havde sagt disse ord, "lagde han ^bhænderne på alle dem, der var med ham. Og se, da han lagde hænderne på dem, blev de fyldt af den hellige Ånd.

37 Og efter dette skiltes de, den ene fra den anden, og "gjorde sig ingen bekymring om, hvad de skulle spise, eller hvad de skulle drikke, eller hvad de skulle tage på.

38 Og Herren sørgede for dem, så de ikke skulle sulte, ej heller skulle de tørste; ja, og han gav dem også styrke, så de ikke skulle lide nogen slags "trængsler, uden at de blev opslugt i glæden over Kristus.

27a Es 29:13.
b gs Stolthed.
28a Es 3:16–24.
31a Joh 16:33.
32a Alma 31:7.

34a 2 Ne 26:33.
35a gs Sjæl – Sjæles
værdi.
36a 3 Ne 18:36–37.
b gs Håndspåbyggelse.

37a Matt 6:25–34;
3 Ne 13:25–34.
38a Matt 5:10–12;
Mosi 24:13–15;
Alma 33:23.

Se, dette var i overensstemmelse med Almas bøn, og det var fordi han bad i ^btro.

KAPITEL 32

Alma underviser de fattige, hvis trængsler havde ydmyget dem – Tro er et håb om det, der ikke ses, men som er sandt – Alma vidner om, at engle betjener mænd, kvinder og børn – Alma sammenligner ordet med et frø – Det skal sås og passes – Så vokser det og bliver til et træ, hvorfra man kan plukke den frugt, som er evigt liv. Omkring 74 f.Kr.

Og det skete, at de drog ud og begyndte at prædike Guds ord for folket, idet de gik ind i deres synagoger og ind i deres huse; ja, de prædikede endog ordet på deres gader.

2 Og det skete, at de efter meget arbejde blandt dem begyndte at få medgang blandt den ^afattige klasse af folk; for se, de blev stødt ud af synagogerne på grund af deres klæders grovhed.

3 Derfor fik de ikke lov til at komme ind i deres synagoger for at dyrke Gud, da de blev regnet for tilsølede; derfor var de fattige; ja, de blev af deres brødre regnet for slagger; derfor var de ^afattige, hvad angår det, der hører verden til; og de var også fattige i hjertet.

4 Se, mens Alma underviste og talte til folket på højen Onida, kom der en stor mængde til ham, som var dem, om hvem vi har talt, og som var ^afattige i hjertet på grund af deres fattigdom, hvad angår det, der hører verden til.

5 Og de kom til Alma, og den, der var mest fremtrædende blandt dem, sagde til ham: Se, ^a“hvad skal disse mine brødre gøre, for de bliver foragtet af alle mennesker på grund af deres fattigdom, ja, og især af vore præster, for de har ^bstødt os ud af vore synagoger, som vi har arbejdet rigeligt med vore egne hænder for at bygge; og de har stødt os ud på grund af vor overordentlig store fattigdom, og vi har ikke noget sted at dyrke vor Gud; og se, ^a“hvad skal vi gøre?”

6 Og se, da Alma hørte dette, vendte han sig straks om med ansigtet vendt lige mod ham, og han så med stor glæde, for han så, at deres ^atrængsler virkelig havde ^bydmyget dem, og at de var ^cberedte til at høre ordet.

7 Derfor sagde han ikke mere til den anden mængde, men han strakte hånden ud og råbte til dem, som han så, og som oprigtigt angrede, og sagde til dem:

8 Jeg ser, at I er ^aydmyge i hjertet, og om så er, da er I velsignede.

9 Se, jeres broder har sagt:

38b gs Tro.

32 2a gs Fattig.

3a Alma 34:40.

4a gs Fattig – Fattig i ånden.

5a Ordsp 18:23.

b Alma 33:10.

c ApG 2:37-38.

6a gs Modgang.
b gs Ydmyg.

c Alma 16:16-17;

L&P 101:8.

8a Matt 5:3-5.

Hvad skal vi gøre, for vi er blevet stødt ud af vore synagoger, så vi ikke kan tilbede vor Gud?

10 Se, jeg siger jer: Mener I, at I ikke kan "tilbede Gud, uden at det nødvendigtvis sker i jeres synagoger?

11 Og endvidere vil jeg spørge jer: Mener I, at I ikke må tilbede Gud mere end én gang om ugen?

12 Jeg siger jer: Det er godt, at I er blevet stødt ud af jeres synagoger, så I kan være ydmyge, og så I kan lære "visdom, for det er nødvendigt, at I skal lære visdom; og det er fordi, at I er blevet stødt ud, og at I bliver foragtet af jeres brødre på grund af jeres overordentlig store ^bfattigdom, at I er bragt til at være ydmyge i hjertet; for I er bragt til at være ydmyge af nødvendighed.

13 Og se, fordi I bliver nødt til at være ydmyge, er I velsignede, for et menneske stræber somme tider efter at omvende sig, hvis han bliver nødt til at være ydmyg; og visselig, hver den, der omvender sig, skal finde barmhjertighed; og den, der finder barmhjertighed og "holder ud til enden, han skal blive frelst.

14 Og se, som jeg sagde til jer, at fordi I blev nødt til at være ydmyge, så blev I velsignet, mener I da ikke, at de, som selv oprigtigt ydmyger sig på grund af ordet, er mere velsignede?

15 Jo, den, der oprigtigt ydmyger sig og omvender sig

fra sine synder og holder ud til enden, han skal blive velsignet – ja, meget mere velsignet end de, der bliver nødt til at være ydmyge på grund af deres overordentlig store fattigdom.

16 Velsignede er derfor de, der "ydmyger sig uden at være nødt til at være ydmyge; eller rettere med andre ord, velsignet er den, der tror på Guds ord og bliver døbt uden stædighed i hjertet, ja, uden at være blevet bragt til at kende ordet eller endog være blevet nødt til at kende det, før de vil tro.

17 Ja, der er mange, der siger: Hvis du vil vise os et "tegn fra himlen, så kan vi vide det med vished, så vil vi tro.

18 Se, jeg spørger: Er det tro? Se, jeg siger jer: Nej, for hvis et menneske ved noget, har han ingen grund til at "tro, for han ved det.

19 Og se, hvor meget mere forbandet er ikke den, der "kender Guds vilje og ikke gør den, end den, der blot tror, eller blot har årsag til at tro, og falder i overtrædelse?

20 Se, derom må I dømme. Se, jeg siger jer, at det er på den ene side, som det er på den anden; og det skal ske enhver efter hans gerninger.

21 Og se, som jeg sagde angående tro: "Tro er ikke at have en fuldkommen kundskab om noget; hvis I derfor har tro,

10a Gs Tilbedelse.

12a Præd 4:13.

b Ordsp 16:8.

13a Alma 38:2.

16a Gs Ydmyg.

17a Gs Tegn.

18a Eter 12:12, 18.

19a Joh 15:22–24.

21a Joh 20:29; Hebr 11.

har I ^bhåb om det, som ^cikke ses, men som er sandt.

22 Og se nu, jeg siger jer, og jeg ønsker, at I skal huske, at Gud er barmhjertig mod alle, som tror på hans navn; derfor ønsker han for det første, at I skal tro, nemlig på hans ord.

23 Og se, han sender sit ord ved engle til mænd, ja, ^aikke alene mænd, men også kvinder. Se, det er ikke alt, små ^bbørn får mange gange givet ord, der beskæmmer de vise og de lærde.

24 Og se, mine elskede brødre, eftersom I har ønsket at få at vide af mig, hvad I skal gøre, fordi I er plaget og stødt ud – se, jeg ønsker ikke, at I skal tro, at jeg har i sinde at dømme jer, undtagen i overensstemmelse med det der er sandt –

25 for jeg tror ikke, at I alle er blevet nødt til at ydmyge jer, for jeg tror sandelig, at der blandt jer er nogle, som ville ydmyge sig, uanset hvilke omstændigheder de måtte være i.

26 Se, som jeg sagde angående tro – at den ikke var en fuldkommen kundskab – sådan er det også med mine ord. I kan ikke til at begynde med til fuldkommenhed kende sandheden deraf, lige så lidt som tro er en fuldkommen kundskab.

27 Men se, hvis I vil vågne op og vække jeres evner til et for-søg med mine ord og udøve den

mindste smule tro, ja, selv om I ikke kan gøre mere end ^aønske at tro, lad da det ønske virke i jer, indtil I tror på en sådan måde, at I kan give plads til en del af mine ord.

28 Se, vi vil sammenligne ordet med et ^afrø. Se, hvis I giver plads til, at et ^bfrø kan blive sået i jeres ^chjerter, se, hvis det er et sandt frø eller et godt frø, og hvis I ikke kaster det ud ved jeres ^dvantro, så I modsætter jer Herrens Ånd, se, da vil det begynde at svulme i jeres bryst, og når I føler disse svulmende bevægelser, begynder I at sige til jer selv: Det må nødvendigvis være sådan, at det er et godt frø, eller at ordet er godt, for det begynder at udvikle min sjæl, ja, det begynder at oplyse min ^eforstand, ja, det begynder at blive mig lifligt.

29 Se nu, forøger dette ikke jeres tro? Jeg siger jer: Jo, dog er den ikke vokset til en fuldkommen kundskab.

30 Men se, når frøet svulmer og spirer og begynder at vokse, da er I nødt til at sige, at frøet er godt; for se, det svulmer og spirer og begynder at vokse. Og se nu, styrker dette ikke jeres tro? Jo, det styrker jeres tro, for I vil sige: Jeg ved, at det er et godt frø, for se, det spirer og begynder at vokse.

31 Og se nu, er I sikre på, at det er et godt frø? Jeg siger jer:

21b cs Håb.

c Eter 12:6.

23a Joel 3:1–2.

b Matt 11:25;

Luk 10:21;

3 Ne 26:14–16;

L&P 128:18.

27a Mark 11:24.

28a Alma 33:1.

b Luk 8:11.

c cs Hjerter.

d Matt 17:20.

e cs Forståelse.

Ja, for ethvert frø frembringer af sin ^aegen slags.

32 Hvis frøet derfor vokser, er det godt, men hvis det ikke vokser, se, da er det ikke godt, derfor bliver det kastet bort.

33 Og se nu, fordi I har gjort forsøget og har sået frøet, og det svulmer og spirer og begynder at vokse, må I nødvendigvis vide, at frøet er godt.

34 Og se nu, er jeres ^akundskab fuldkommen? Ja, jeres kundskab er fuldkommen med hensyn til dette, og jeres ^btro er uvirksom, og dette fordi I ved, for I ved, at ordet har fået jeres sjæl til at svulme, og I ved også, at det er spiret op, så jeres forstand begynder at blive oplyst og jeres ^csind begynder at udvides.

35 O, er dette da ikke virkeligt? Jeg siger jer: Jo, fordi det er ^alys; og hvad der end er lys, er godt, fordi det er begribeligt; derfor ved I, at det er godt; og se nu, efter at I har smagt dette lys, er jeres kundskab fuldkommen?

36 Se, jeg siger jer: Nej, ej heller må I lægge troen til side, for I har kun udøvet jeres tro til at så frøet, så I kunne gøre forsøget for at finde ud af, om frøet var godt.

37 Og se, når træet begynder at vokse, siger I: Lad os passe det med stor omsorg, så det kan slå rod, så det kan vokse op og frembringe frugt til os. Og se

nu, hvis I passer det med megen omsorg, slår det rod og vokser op og frembringer frugt.

38 Men hvis I ^aforsømmer træet og ikke har tanke for dets pasning, se, da slår det ikke nogen rod; og når solens hede kommer og svider det, visner det bort, fordi det ingen rod har, og I rykker det op og kaster det ud.

39 Se, dette er ikke, fordi frøet ikke var godt, ej heller er det, fordi frugten deraf ikke ville være ønskværdig, men det er, fordi jeres ^ajord er ufrugtbar, og I ikke vil passe træet, derfor kan I ikke få frugten af det.

40 Og på samme måde: Hvis I ikke vil pleje ordet, idet I med et troens øje ser frem til frugten deraf, så kan I aldrig plukke frugten af ^alivets træ.

41 Men dersom I vil pleje ordet, ja, passe træet, når det begynder at vokse ved jeres tro med stor flid og med ^atålmodighed, idet I med glæde ser frem til frugten af det, da slår det rod, og se, det skal blive et træ, der ^bvokser op til evigtvarende liv.

42 Og på grund af jeres ^aflid og jeres tro og jeres tålmodighed med hensyn til at pleje ordet, så det må kunne slå rod i jer, se, da skal I snart plukke ^bfrugten af det, som er yderst dyrebar, som er mere sød end alt, hvad der er sødt, og som er mere hvid end alt, hvad der er hvidt, ja, og mere ren end alt, hvad der er

31a 1 Mos 1:11–12.

34a gs Kundskab.

b Eter 3:19.

c gs Sind.

35a Joh 3:18–21.

gs Lys, Kristi lys.

38a gs Frafald.

39a Matt 13:5.

40a 1 Mos 2:9;

1 Ne 15:36.

41a gs Tålmodighed.

b Alma 33:23;

L&P 63:23.

42a gs Flid.

b 1 Ne 8:10–12.

rent; og I skal tage for jer af den frugt, indtil I er mætte, så I ikke sulter, ej heller skal I tørste.

43 Da, mine brødre, skal I høste lønnen for jeres tro og jeres flid og tålmodighed og langmodighed, mens I ventede på, at træet skulle frembringe frugt til jer.

KAPITEL 33

Zenos forkyndte, at mennesker skal bede og tilbede hvor som helst, og at straffedomme bliver bortvendt på grund af Sønnen – Zenok forkyndte, at barmhjertighed bliver skænket på grund af Sønnen – Moses havde i ørkenen rejst et sindbillede på Guds Søn. Omkring 74 f.Kr.

SE, efter at Alma nu havde talt disse ord, sendte de bud til ham og ønskede at få at vide, om de skulle tro på ^aén Gud, for at de kunne få den frugt, om hvilken han havde talt, eller hvorledes de skulle så det ^bfrø, eller det ord, om hvilket han havde talt, og som han sagde skulle sås i deres hjerte, eller på hvilken måde de skulle begynde at udøve deres tro.

2 Og Alma sagde til dem: Se, I har sagt, at I ^aikke kan tilbede jeres Gud, fordi I er blevet stødt ud af jeres synagoger. Men se, jeg siger jer, at hvis I mener, at I ikke kan tilbede Gud, tager

I meget fejl, og I burde granske ^bskrifterne, og hvis I mener, at de har lært jer dette, så forstår I dem ikke.

3 Husker I at have læst, hvad ^aZenos, den fordums profet, har sagt angående bøn eller ^btilbedelse?

4 For han sagde: Du er barmhjertig, o Gud, for du har hørt min bøn, selv da jeg var i ørkenen; ja, du var barmhjertig, da jeg bad for dem, der var mine ^afjender, og du vendte dem til mig.

5 Ja, o Gud, og du var barmhjertig mod mig, da jeg anråbte dig på min ^amark, da jeg anråbte dig i min bøn, og du hørte mig.

6 Og videre, o Gud, da jeg vendte tilbage til mit hus, hørte du mig i min bøn.

7 Og da jeg gik ind i mit ^akammer, o Herre, og bad til dig, hørte du mig.

8 Ja, du er barmhjertig mod dine børn, når de anråber dig for at blive hørt af dig og ikke af mennesker, og du vil høre dem.

9 Ja, o Gud, du har været barmhjertig mod mig og hørt mine råb midt i dine forsamlinger.

10 Ja, og du har også hørt mig, når jeg er blevet ^astødt ud og er blevet foragtet af mine fjender; ja, du hørte mine råb og var vred på mine fjender, og du hjemsøgte dem i din vrede med hastig undergang.

11 Og du hørte mig på grund

33 1a 2 Ne 31:21;
Mosi 15:2–4.
b Alma 32:28–43.
2a Alma 32:5.
b Alma 37:3–10.

3a gs Skrifter –
Forsvundne
skrifter; Zenos.
b gs Tilbedelse.
4a Matt 5:44.

5a Alma 34:20–25.
7a Matt 6:5–6;
Alma 34:26.
10a Alma 32:5.

af mine trængsler og min oprigtighed; og det er på grund af din Søn, at du har været så barmhjertig mod mig; derfor vil jeg anråbe dig i alle mine trængsler, for i dig er min glæde, for du har bortvendt dine straffedomme fra mig på grund af din Søn.

12 Og nu sagde Alma til dem: Tror I de "skrifter, der er blevet skrevet af dem, der levede fordem?

13 Se, hvis I gør det, da må I tro på, hvad "Zenos sagde, for se, han sagde: Du har bortvendt dine straffedomme på grund af din Søn.

14 Se nu, mine brødre, jeg vil spørge, om I har læst skrifterne? Hvis I har, hvordan kan I så undlade at tro på Guds Søn?

15 For der står "ikke skrevet, at Zenos alene talte om dette, men ^bZenok talte også om dette –

16 for se, han sagde: Du er vred, o Herre, på dette folk, fordi de ikke vil forstå din barmhjertighed, som du har skænket dem på grund af din Søn.

17 Og nu, mine brødre, ser I, at en anden fordums profet har vidnet om Guds Søn, og fordi folket ikke ville forstå hans ord, "stenede de ham til døde.

18 Men se, det er ikke alt; disse er ikke de eneste, der har talt angående Guds Søn.

19 Se, han blev omtalt af "Moses; ja, og se, der blev ^brejst

et "sindbillede i ørkenen, så hver den, der ville se på det, kunne leve. Og mange så og levede.

20 Men få forstod betydningen af dette, og dette på grund af hjertets hårdhed. Men der var mange, der var så forhædede, at de ikke ville se, derfor omkom de. Se, grunden til, at de ikke ville se, er, at de ikke troede, at det kunne "helbrede dem.

21 O, mine brødre, hvis I kunne blive helbredt ved blot at kaste blikket omkring, for at I kunne blive helbredt, ville I da ikke hurtigt se, eller ville I hellere forhærde hjertet i vantro og være lade, så I ikke kaster blikket omkring, så I omkommer?

22 Hvis så er, skal ve komme over jer; men hvis så ikke er, da kast blikket omkring, og "begynd at tro på Guds Søn, at han vil komme for at forløse sit folk, og at han skal lide og dø for at ^bsone for deres synder, og at han skal ^copstå igen fra de døde, hvilket skal tilvejebringe ^dopstandelsen, så alle mennesker skal stå foran ham for at blive dømt efter deres ^egerninger på den yderste og dommens dag.

23 Og nu, mine brødre, ønsker jeg af jer, at I skal "så dette ord i hjertet, og når det begynder at svulme, så plej det ved jeres tro. Og se, det bliver et træ, der ^bvokser op i jer til evigtvarende liv. Og måtte Gud da tilstede

12a *cs* Skrifter.

13a Alma 34:7.

15a Jakob 4:4.

b 1 Ne 19:10;

Alma 34:7.

17a *cs* Martyr.

19a 5 Mos 18:15, 18;

Alma 34:7.

b Joh 3:14; Hel 8:14–15.

c 4 Mos 21:9;

2 Ne 25:20;

Mosi 3:15.

20a 1 Ne 17:40–41.

22a Alma 32:27–28.

b Alma 22:14; 34:8–9.

c *cs* Opstandelse.

d Alma 11:44.

e *cs* Gerninger.

23a Alma 33:1; 34:4.

b Alma 32:41;

L&P 63:23.

jer, at jeres byrder må blive lette ved glæden over hans Søn. Og alt dette kan I gøre, hvis I vil. Amen.

KAPITEL 34

Amulek vidner om, at ordet til frelse er i Kristus – Medmindre der bliver foretaget en forsoning, fortæbes hele menneskeslægten – Hele Moseloven peger hen imod ofringen af Guds Søn – Den evige forløsningsplan bygger på tro og omvendelse – Bed om timelige og åndelige velsignelser – Dette liv er tiden, hvor menneskene skal berede sig til at møde Gud – Udarbejd din frelse med frygt for Gud. Omkring 74 f.Kr.

Og se, det skete, efter at Alma havde talt disse ord til dem, at han satte sig ned på jorden, og "Amulek rejste sig og begyndte at undervise dem, idet han sagde:

2 Mine brødre, jeg tror, at det er umuligt, at I kan være uvidende om det, der er blevet talt angående Kristi komme, han som vi underviser i er Guds Søn; ja, jeg ved, at I blev undervist rigeligt i "dette, før I skilte jer ud fra os.

3 Og da I har ønsket af min elskede broder, at han skal fortælle jer, hvad I skal gøre på grund af jeres trængsler, har han talt noget til jer for at berede

jeres sind, ja, og han har formået jer til tro og tålmodighed – 4 ja, til at have så megen tro, som til at "så ordet i hjertet, så I kan prøve forsøget med dets godhed.

5 Og vi har set, at det store spørgsmål, som ligger jer på sinde, er, om ordet er i Guds Søn, eller om der ingen Kristus skal komme.

6 Og I så også, at min broder har bevist over for jer i mange tilfælde, at "ordet til frelse er i Kristus.

7 Min broder har henvist til Zenos' ord, om at forløsningen kommer ved Guds Søn, og også til Zenoks ord, og han har også henvist til Moses for at bevise, at dette er sandt.

8 Og se nu, jeg vil selv "vidne for jer om, at dette er sandt. Se, jeg siger jer, at jeg ved, at Kristus skal komme blandt menneskenes børn for at påtage sig sit folks overtrædelser, og at han skal ^bsone for verdens synder, for Gud Herren har talt det.

9 For det er nødvendigt, at der skal foretages en "forsoning, for i henhold til den evige Guds store ^bplan må der foretages en forsoning, ellers skal hele menneskeslægten uundgåeligt fortæbes, ja, alle er forhærdede, ja, alle er ^cfaldne og er fortabte og må gå til grunde, hvis det ikke var for den forsoning, som nødvendigvis skal foretages.

23c Alma 31:38.
34 1a Alma 8:21.
2a Alma 16:13-21.
4a Alma 33:23.
6a Joh 1:1, 14.

8a gs Vidne
(udsagnsord).
b gs Forsoning.
9a Alma 33:22.
b Alma 12:22-33;

Moses 6:62.
c gs Fald, Adams
og Evas.

10 For det er nødvendigt, at der skal bringes et stort og sidste ^aoffer, ja, ikke et offer af et menneske, ej heller af et dyr, ej heller af nogen slags fugl, for det skal ikke være et menneskebragt offer; men det skal være et ^baltomfattende og evigt ^coffer.

11 Se, der er ikke nogen, der kan ofre sit eget blod og derved sone for en andens synder. Se, hvis nogen myrder, se, tager da vor lov, som er ^aretfærdig, hans brors liv? Jeg siger jer: Nej.

12 Men loven kræver, at den, der har ^amyrdet, lader livet; derfor kan intet mindre end en altomfattende forsoning være tilstrækkelig for verdens synder.

13 Derfor er det nødvendigt, at der skal bringes et stort og sidste offer; og så skal der være, eller må der nødvendigvis være, en ^aende på blodsudgydelse; så skal ^bMoseloven være opfyldt; ja, den skal være helt opfyldt, hvert bogstav og hver tøddele, og intet skal være forgået.

14 Og se, dette er hele ^ameningen med ^bloven; hver lille del peger mod det store og sidste ^coffer; og dette store og sidste offer bliver Guds Søn, ja, altomfattende og evigt.

15 Og således skal han bringe ^afrelse til alle dem, der vil tro på hans navn, for dette er hensigten med denne sidste

ofring, at tilvejebringe den inderlige barmhjertighed, som overvælder retfærdigheden og tilvejebringer en måde for menneskene, hvorpå de kan have tro til omvendelse.

16 Og således kan ^abarmhjertigheden tilfredsstillende ^bretfærdighedens krav og omslutter dem i sikkerhedens arme, mens den, der ikke udøver nogen tro til omvendelse, bliver udsat for hele loven bestående af ^cretfærdighedens krav; derfor tilvejebringes den store og evige ^aforløsningsplan kun for den, der har tro til omvendelse.

17 Måtte Gud derfor tilstede jer, mine brødre, at I må begynde at udøve jeres ^atro til omvendelse, så I begynder at ^bpåkalde hans hellige navn om, at han vil have barmhjertighed med jer;

18 ja, anrøb ham om barmhjertighed, for han er mægtig til at frelse.

19 Ja, ydmyg jer, og vedbliv i bøn til ham.

20 Anrøb ham, når I er i jeres marker, ja, for alle jeres flokke.

21 ^aAnrøb ham i jeres huse, ja, for hele jeres husstand, både morgen, middag og aften.

22 Ja, anrøb ham mod jeres fjenders magt.

23 Ja, ^aanrøb ham mod ^bDjævelen, som er en fjende af al ^cretfærdighed.

10a Moses 5:6–7.

b 2 Ne 9:7.

c gs Ofre.

11a 5 Mos 24:16;

Mosi 29:25.

12a gs Dødsstraf; Mord.

13a 3 Ne 9:17, 19–20.

b 3 Ne 15:5.

14a Alma 30:3.

b gs Moseloven.

c L&P 138:35.

15a gs Frelse.

16a gs Barmhjertighed.

b gs Retfærdig,

retfærdighed.

c Alma 12:32.

d gs Forløsningsplanen.

17a gs Tro.

b gs Bøn.

21a Sl 5:2–4; 3 Ne 18:21.

23a 3 Ne 18:15, 18.

b gs Djævelen.

c gs Retfærdig,

retfærdighed.

24 AnrÅb ham for markens afgrøder, for at I må have fremgang med dem.

25 AnrÅb for flokkene på jeres marker, for at de må forøges.

26 Men det er ikke alt, I må udøse jeres sjæl i jeres ^akamre og på jeres skjulte steder og i jeres ødemark.

27 Ja, og når I ikke anrÅber Herren, lad da ^ahjertet være ^bfyldt, bestandig henvendt i bøn til ham for jeres velfærd og også for velfærden for dem, der er omkring jer.

28 Og se nu, mine elskede brødre, jeg siger jer: Tro ikke, at det er alt, for efter at I har gjort alt dette, hvis I så viser den ^atrængende og den nøgne bort og ikke besøger den syge og plagede og ikke ^bgiver af jeres gods, hvis I har noget, til dem, som står i behov – jeg siger jer, at hvis I ikke gør noget af dette, se, da er jeres ^cbøn ^dforgæves og gavner jer intet, og I er som hyklere, der fornægter troen.

29 Hvis I derfor ikke husker at være ^anæstekærlige, er I som de slagger, som smelterne kaster bort (da de ikke er af nogen værdi), og bliver trådt under fode af menneskene.

30 Og se, mine brødre, jeg ønsker, at I, efter at I har fået så mange vidnesbyrd, og eftersom de hellige skrifter vidner om

dette, gør dette og frembringer ^afrugt, der fører til omvendelse.

31 Ja, jeg ønsker, at I vil gøre dette og ikke forhærde hjertet længere; for se, nu er tiden og ^adagen for jeres frelse, og hvis I derfor vil omvende jer og ikke forhærde hjertet, skal den store forløsningsplan straks blive sat i værk for jer.

32 For se, dette liv er tiden for menneskene at ^aberede sig til at møde Gud, ja, se dette livs dag er dagen for menneskene at udføre deres arbejde.

33 Og se, som jeg sagde jer før, eftersom I har fået så mange vidnesbyrd, bønfalder jeg jer derfor om, at I ikke ^audsætter jeres ^bomvendelses dag indtil enden; for efter denne livets dag, som er os givet til at berede os til evigheden, se, hvis vi ikke gør bedre brug af vor tid, mens vi er i dette liv, da kommer den ^cmørke ^dnat, hvori intet arbejde kan udføres.

34 I kan ikke sige, når I kommer til dette forfærdelige ^askæbnesvangre tidspunkt: Jeg vil omvende mig. Jeg vil vende tilbage til min Gud. Nej, I kan ikke sige dette, for den selv samme ånd, som besidder jeres legeme, når I går bort fra dette liv, den selv samme ånd har magt til at besidde jeres legeme i den evige verden.

35 For se, hvis I har udsat jeres omvendelses dag helt indtil

26a Matt 6:5–6.

27a cs Hjerte.

b cs Grunde.

28a cs Fattig.

b cs Almisser.

c Matt 15:7–8.

d Moro 7:6–8.

29a cs Næstekærlighed.

30a Matt 3:8; Alma 13:13.

31a Rom 13:11–12.

32a 2 Ne 2:21;

Alma 12:24; 42:4–6.

33a Hel 13:38; L&P 45:2.

b cs Omvendelse.

c cs Mørke, åndeligt;
Død, åndelig.

d Joh 9:4; L&P 45:17.

34a Alma 40:13–14.

døden, se, da er I blevet "underkastet Djævelens ånd, og han ^bbesegler jer som sine; derfor har Herrens Ånd trukket sig bort fra jer og har ingen plads i jer, og Djævelen har al magt over jer; og det er de ugudeliges endelige tilstand.

36 Og dette ved jeg, fordi Herren har sagt, at han ikke bor i "vanhellige templer, men i de ^bretfærdiges hjerte bor han; ja, og han har også sagt, at de retfærdige skal sætte sig i hans rige for aldrig mere at gå ud, men at deres klæder skal blive gjort hvide ved Lammets blod.

37 Og se, mine elskede brødre, jeg ønsker af jer, at I skal huske dette, og at I skal "udarbejde jeres frelse med frygt for Gud, og at I ikke mere skal fornægte Kristi komme,

38 at I ikke mere skal "stride mod Helligånden, men at I skal modtage den og påtage jer ^bKristi navn; at I skal ydmyge jer, ja, til støvet, og "tilbede Gud, hvor end I måtte være, i ånd og i sandhed; og at I daglig skal leve i "taksigelse for den store barmhjertighed og de mange velsigelser, som han skænker jer.

39 Ja, og jeg formaner jer også, mine brødre, til bestandig at være "årvågne i bøn, så I ikke bliver forledt af Djævelens ^bfristelser, så han ikke skal overmande jer, så I ikke skal blive hans undersætter på den yderste

dag; for se, han belønner jer "ikke med noget godt.

40 Og se, mine elskede brødre, jeg ønsker at formane jer til at have "tålmodighed og til at bære alle slags trængsler, til ikke at ^bhåne dem, der støder jer ud på grund af jeres overordentlig store fattigdom, så I ikke bliver syndere ligesom de,

41 men til at have tålmodighed og bære disse trængsler med et fast håb om, at I en dag skal hvile fra alle jeres trængsler.

KAPITEL 35

Forkyndelsen af ordet ødelægger zoramitternes beskæftigelse – De udviser de omvendte, der derefter slutter sig til Ammons folk i Jershon – Alma sørger over folkets ugudelighed. Omkring 74 f.Kr.

SE, det skete, at efter at Amulek havde afsluttet disse ord, trak de sig bort fra mængden og kom over i Jershons land.

2 Ja, og resten af brødrene kom også over i Jershons land, efter at de havde prædikeret ordet for zoramitterne.

3 Og det skete, at efter at den mere ansete del af zoramitterne havde rådført sig med hinanden angående de ord, der var blevet prædikeret for dem, blev de vrede på grund af ordet, for det ødelagde deres "beskæftigelse, derfor ville de ikke lytte til ordene.

35a 2 Ne 28:19–23.

b 2 Ne 9:9.

36a Mosi 2:37; Alma 7:21; Hel 4:24.

b gs Retfærdig, retfærdighed.

37a Fil 2:12.

38a gs Splid.

b Mosi 5:8; Alma 5:38.

c gs Tilbedelse.

d Sl 69:31; L&P 59:7.

gs Taknemlighed.

39a gs Vogte, vægter.

b gs Fristelse.

c Alma 30:60.

40a gs Tålmodighed.

b L&P 31:9.

35 3a gs Præstelist.

4 Og de sendte bud til folket i hele landet og samlede dem sammen og rådførte sig med dem angående de ord, der var blevet talt.

5 Se, deres herskere og deres præster og deres lærere lod ikke folket vide noget angående deres hensigter, derfor fandt de i hemmelighed ud af indstillingen blandt hele folket.

6 Og det skete, at efter at de havde fundet ud af indstillingen blandt hele folket, blev de, der var for de ord, der var blevet talt af Alma og hans brødre, stødt ud af landet; og de var mange, og de kom også over i Jershons land.

7 Og det skete, at Alma og hans brødre forkyndte for dem.

8 Se, det zoramitiske folk blev vrede på Ammons folk, som var i Jershon, og zoramitternes øverste hersker, der var en meget ugudelig mand, sendte bud over til Ammons folk, for han ønskede af dem, at de skulle støde alle dem ud af deres land, som kom over fra dem til deres land.

9 Og han udslyngede mange trusler mod dem. Og se, Ammons folk frygtede ikke deres ord, derfor stødte de dem ikke ud, men de tog imod alle de fattige zoramitter, som kom over til dem; og de "plejede dem og klædte dem og gav dem jorder som arvelod; og de tog sig af dem i forhold til deres trang.

10 Se, dette ophidsede zoramitterne til vrede mod Ammons

folk, og de begyndte at blande sig med lamanitterne og også at ophidse dem til vrede mod dem.

11 Og således begyndte zoramitterne og lamanitterne at træffe forberedelser til krig mod Ammons folk og også mod nefitterne.

12 Og således endte det syttende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

13 Og Ammons folk drog ud af Jershons land og kom over i Meleks land og gav plads i Jershons land til nefitternes hære, så de kunne stride mod lamanitternes hære og zoramitternes hære, og således begyndte en krig mellem lamanitterne og nefitterne i det attende år af dommernes regeringstid; og der skal gives en "beretning om deres krige siden hen.

14 Og Alma og Ammon og deres brødre og også Almas to sønner vendte tilbage til Zarahemlas land efter at have været redskaber i Guds hænder til at bringe "mange af zoramitterne til omvendelse; og så mange, som blev bragt til omvendelse, blev drevet ud af deres land; men de har fået jorder som arvelod i Jershons land, og de har grebet til våben for at forsvare sig selv og deres hustruer og børn og deres jorder.

15 Se, Alma, som var bedrøvet over sit folks ugudelighed, ja, over de krige og de blodsudgydelser og de stridigheder, der var blandt dem, og som havde været ude for at kundgøre ordet

eller havde været sendt ud for at kundgøre ordet for hele folket i hver by, og som havde set, at folket begyndte at vokse sig hårde i hjertet, og at de begyndte at blive "forarget over ordets strenghed, blev overordentlig sorgfuld i hjertet.

16 Derfor foranledigede han, at hans sønner skulle samles, så han kunne give dem sin "befaling hver for sig angående det, der har med retfærdighed at gøre. Og vi har en beretning om de befalinger, som han gav dem ifølge hans egen optegnelse.

Almas befalinger til sin søn Helaman.

Omfatter kapitlerne 36 og 37.

KAPITEL 36

Alma vidner for Helaman om, hvordan han blev omvendt efter at have set en engel – Han led en fordømt sjæls smerter, han påkaldte Jesu navn og blev så født af Gud – Hans sjæl blev fyldt af sød glæde – Han så skarer af engle prise Gud – Mange omvendte har smagt og set det, som han har smagt og set. Omkring 74 f.Kr.

MIN "søn, lån øre til mine ord, for jeg sværger over for dig, at for så vidt som du holder Guds

befalinger, skal du have fremgang i landet.

2 Jeg ønsker, at du skal gøre, som jeg har gjort med hensyn til at huske vore fædres "fangenskab, for de var i trældom, og ingen kunne udfri dem undtagen ^bAbrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud; og han udfriede dem visselig i deres trængsler.

3 Og se, o min søn Helaman, se, du er i din ungdom, og derfor bønfalder jeg dig om, at du vil høre mine ord og lære af mig, for jeg ved, at hver den, der sætter sin lid til Gud, bliver støttet under sine "prøvelser og sine besværligheder og sine trængsler og bliver ^bophøjet på den yderste dag.

4 Og jeg ønsker ikke, at du skal tro, at jeg "ved dette af mig selv – ikke af det timelige, men af det åndelige, ikke af det ^bkødelige sind, men af Gud.

5 Se nu, jeg siger dig, hvis jeg ikke var blevet "født af Gud, ville jeg ^bikke have vidst dette, men Gud har ved sin hellige engels mund kundgjort dette for mig, dog ikke på grund af nogen ^cværdighed hos mig.

6 For jeg gik omkring med Mosijas sønner og forsøgte at "tilintetgøre Guds kirke, men se, Gud sendte sin hellige engel for at standse os på vejen.

7 Og se, han talte til os, som var

15a gs Frafald.

16a gs Forvalter, forvaltning.

36 1a Hel 5:9–14.

2a Mosi 23:23; 24:17–21.
b 2 Mos 3:6;

Alma 29:11.

3a Rom 8:28.

b Mosi 23:21–22.

4a 1 Kor 2:11;

Alma 5:45–46.
gs Kundskaab.

b gs Kødelig.

5a gs Født af Gud, født på ny.

b Alma 26:21–22.

c gs Værdig.

6a Mosi 27:10.

det med en tordenrøst, og hele jorden ^abævede under vore fødder, og vi faldt alle til jorden, for ^bfrygt for Herren kom over os.

8 Men se, Røsten sagde til mig: Rejs dig! Og jeg rejste mig op og så englen.

9 Og han sagde til mig: Om du så selv gerne vil tilintetgøres, så forsøg dog ikke mere at tilintetgøre Guds kirke.

10 Og det skete, at jeg faldt til jorden; og i et tidsrum af ^atre dage og tre nætter kunne jeg ikke åbne munden, ej heller bruge mine lemmer.

11 Og englen sagde mere til mig, som blev hørt af mine brødre, men jeg hørte det ikke, for da jeg hørte de ord: Om du så gerne selv vil tilintetgøres, så forsøg dog ikke mere at tilintetgøre Guds kirke, blev jeg grebet af så stor frygt og forbløffelse over, at jeg måske skulle blive tilintetgjort, at jeg faldt til jorden og ikke hørte mere.

12 Men jeg blev martret af ^aevig pinsel, for min sjæl blev i højeste grad revet op og martret af alle mine synder.

13 Ja, jeg erindrede alle mine synder og misgerninger, for hvilke jeg blev ^apint med helvedes smerter; ja, jeg indså, at jeg havde sat mig op imod min Gud, og at jeg ikke havde holdt hans hellige befaling.

14 Ja, og jeg havde myrdet mange af hans børn, eller rettere

sagt ledt dem i fordærv; ja, og kort sagt havde mine misgerninger været så store, at selve tanken om at komme ind i min Guds nærhed martrede min sjæl med udsigelig rædsel.

15 Åh, tænkte jeg, ^agid jeg kunne blive forvist og udslettet, både sjæl og legeme, så jeg ikke skulle blive ført frem i min Guds nærhed for at blive dømt efter mine ^bhandlinger.

16 Og se, i tre dage og tre nætter blev jeg martret, ja, med en ^afordømt sjæls smerter.

17 Og det skete, at mens jeg således blev martret med pinsel, mens jeg blev ^arevet op ved erindringen om mine mange synder, se, da erindrede jeg også at have hørt min far profetere for folket angående en Jesus Kristus, Guds Søn, som skulle komme for at sone for verdens synder.

18 Se, da mit sind greb fat om denne tanke, råbte jeg i mit hjerte: O Jesus, du Guds Søn, hav barmhjertighed med mig, som er ^ai bitterheds galde og er omsluttet af dødens evigtvarende ^blænker.

19 Og se nu, da jeg tænkte dette, kunne jeg ikke mere erindre mine smerter, ja, jeg blev ikke mere ^arevet op ved erindringen om mine synder.

20 Og åh, hvilken ^aglæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke, ja, min sjæl blev fyldt af

7a Mosi 27:18.
b gs Frygt – Frygt for God.

10a Mosi 27:19–23.

12a L&P 19:11–15.

13a gs Skyld.

15a Åb 6:15–17;

Alma 12:14.

b Alma 41:3;

L&P 1:9–10.

16a gs Fordømmelse.

17a 2 Kor 7:10.

18a dvs i dybeste anger.

b 2 Ne 9:45; 28:22;

Alma 12:11;

Moses 7:26.

19a gs Skyld.

20a gs Glæde.

glæde, lige så overordentlig stor som min smerte havde været!

21 Ja, jeg siger dig, min søn, at intet kunne være så intenst og så bittert, som mine smerter var. Ja, og videre siger jeg til dig, min søn, at på den anden side kan intet være så intenst og sødt, som min glæde var.

22 Ja, det forekom mig, at jeg ligesom vor fader ^aLehi så Gud sidde på sin trone, omgivet af utallige skarer af engle, der så ud, som om de sang og priste deres Gud; ja, og min sjæl længtes efter at være dér.

23 Men se, mine lemmer fik atter deres ^astyrke, og jeg stod på benene og tilkendegav for folket, at jeg var blevet ^bfødt af Gud.

24 Ja, og fra den tid og helt indtil nu har jeg arbejdet uden ophør for at kunne bringe sjæle til omvendelse, så jeg kunne få dem til at ^asmage den overordentlig store glæde, som jeg smagte, så de også kunne blive født af Gud og blive ^bfyldt af Helligånden.

25 Ja, og se nu, min søn, Herren giver mig overordentlig stor glæde ved frugten af mit arbejde.

26 For på grund af det ^aord, som han har givet mig, se, da er mange blevet født af Gud og har smagt, som jeg har smagt, og har med egne øjne set, som jeg har set; derfor kender de til det, som jeg har talt om, ligesom

jeg kender det, og den kundskab, som jeg har, er fra Gud.

27 Og jeg er blevet støttet under prøvelser og besværligheder af enhver art, ja, og i alle slags trængsler, ja, Gud har udfriet mig fra fængsel og fra bånd og fra døden, ja, og jeg sætter min lid til ham, og han vil stadig ^audfri mig.

28 Og jeg ved, at han vil ^aoprejse mig på den yderste dag, så jeg kan bo hos ham i ^bherlighed, ja, og jeg vil prise ham for evigt, for han har ^cbragt vore fædre ud af Egypten, og han lod ^degypterne opsluge i Det Røde Hav, og han førte dem ved sin magt ind i det forjættede land, ja, og han har udfriet dem af trældom og fangenskab fra tid til anden.

29 Ja, og han har også bragt vore fædre ud af Jerusalems land, og han har også ved sin evigtvarende magt udfriet dem af trældom og ^afangenskab fra tid til anden helt op til denne dag, og jeg har altid bevaret deres fangenskab i erindringen, ja, og du bør også bevare deres fangenskab i erindringen, ligesom jeg har gjort.

30 Men se, min søn, det er ikke alt, for du bør vide, som jeg ved, at ^afor så vidt som du holder Guds befalinger, skal du have fremgang i landet; og du bør også vide, at for så vidt som du ikke vil holde Guds befa-

22a 1 Ne 1:8.

23a Moses 1:10.

b Alma 5:14.

cs Født af Gud,

født på ny.

24a 1 Ne 8:12; Mosi 4:11.

b 2 Ne 32:5; 3 Ne 9:20.

cs Helligånden.

26a Alma 31:5.

27a Sl 34:18.

28a 3 Ne 15:1.

b cs Herlighed.

c 2 Mos 12:51.

d 2 Mos 14:26–27.

29a Mosi 24:17; 27:16;

Alma 5:5–6.

30a 2 Ne 1:9–11;

Alma 50:19–22.

ger, skal du blive forstødt fra hans nærhed. Se, dette er ifølge hans ord.

KAPITEL 37

Bronzepladerne og andre skrifter er blevet bevaret for at føre sjæle til frelse – Jereditterne blev udryddet på grund af deres ugudelighed – Deres hemmelige eder og pagter må holdes fra folket – Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger – Ligesom Liahona ledte nefitterne, leder Kristi ord menneskene til evigt liv. Omkring 74 f.Kr.

Og se, min søn Helaman, jeg befaler dig, at du tager de ^aoptegnelser, der har været mig ^bbetroet;

2 og jeg befaler dig også, at du fører en optegnelse om dette folk på Nefis plader, ligesom jeg har gjort, og bevarer alle disse ting hellige, som jeg har bevaret, ja, ligesom jeg har bevaret dem, for det er med et ^avíst formål, at de bliver bevaret.

3 Og disse ^abronzeplader, som indeholder disse indgraveringer, og som har optegnelserne af de hellige skrifter på sig, og som har optegnelsen om vore forfædres slægt lige fra begyndelsen –

4 se, det er blevet profeteret af vore fædre, at de skulle blive bevaret og overdraget fra én slægt til den næste og blive

beskyttet og bevaret ved Herrens hånd, indtil de skal udgå til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, så de skal få kendskab til de ^ahemmeligheder, de indeholder.

5 Og se nu, hvis de bliver bevaret, må de bevare deres glans, ja, og de skal bevare deres glans, og ligeså skal alle de plader, der indeholder det, der er hellig skrift.

6 Se, du mener måske, at dette er ^atåbeligt af mig, men se, jeg siger dig, at ved ^bsmå og enkle ting bliver der udrettet store ting; og små midler beskæmmer i mange tilfælde de vise.

7 Og Gud Herren virker ved ^amidler for at opnå sine store og evige formål; og ved meget ^bsmå midler beskæmmer Herren de vise og tilvejebringer mange sjæles frelse.

8 Og se, Gud har hidtil anset det for víst, at disse optegnelser skulle bevares, for se, de har ^aøget dette folks hukommelse, ja, og overbevist mange om vildfarelsen af deres veje og bragt dem til kundskab om deres Gud til deres sjæls frelse.

9 Ja, jeg siger dig, at ^avar det ikke for det, som disse optegnelser indeholder, og som findes på disse plader, kunne Ammon og hans brødre ikke have ^boverbevist så mange tusinde lamanitter om deres fædres urigtige overlevering, ja, disse optegnelser og

37 1a Alma 45:2-8.

b Mosi 28:20.

2a En 1:13-18;

MormO 1:6-11;

Alma 37:9-12.

3a 1 Ne 5:10-19.

gs Bronzepladerne.

4a gs Guds hemmeligheder.

6a 1 Kor 2:14.

b 1 Ne 16:28-29;

L&P 64:33; 123:15-17.

7a Es 55:8-9.

b 2 Kong 5:1-14.

8a 2 Tim 3:15-17;

Mosi 1:3-5.

9a Mosi 1:5.

b Alma 18:36; 22:12.

deres ord bragte dem til omvendelse, det vil sige: De bragte dem til kundskab om Herren, deres Gud, og fik dem til at fryde sig i Jesus Kristus, deres forløser.

10 Og hvem ved, om de ikke bliver midlet til at bringe mange tusinde af dem, ja, og også mange tusinde af vore stivnakkede brødre, nefitterne, som nu forhærder hjertet i synd og misgerninger, til kundskab om deres forløser?

11 Se, disse hemmeligheder er endnu ikke blevet gjort fuldstændig kendt for mig, derfor vil jeg lade være med at sige mere derom.

12 Og det kan være tilstrækkeligt, hvis jeg blot siger, at de er bevaret med et vist formål, hvilket formål er kendt af Gud, for han giver i visdom "råd om alle sine gerninger, og hans stier er rette, og hans vej er ^bét evigt kredsløb.

13 O husk, husk, min søn Helaman, hvor "strenges Guds befalinger er. Og han sagde: ^bHvis I holder mine befalinger, skal I have fremgang i landet – men hvis I ikke holder hans befalinger, skal I blive forstødt fra hans nærhed.

14 Og husk nu, min søn, at Gud har "betroet dig disse ting, som er ^bhellige, og som han har holdt hellige, og som han også vil beskytte og bevare med det,

som han anser for et "vist formål, for at han kan vise sin magt for kommende slægter.

15 Og se nu, jeg siger dig ved profetiens ånd, at hvis du overtræder Guds befalinger, se, da skal dette, som er helligt, blive taget fra dig ved Guds kraft, og du skal blive overgivet til Satan, så han kan sigte dig som avner for vinden.

16 Men hvis du holder Guds befalinger og gør med disse ting, som er hellige, sådan som Herren befaler dig (for du må bønfalde Herren om alt, hvad du skal gøre ved dem), se, da kan ingen magt på jorden eller i helvede "tage dem fra dig, for Gud har magt til at opfylde alle sine ord.

17 For han vil opfylde alle sine løfter, som han vil give dig, for han har opfyldt sine løfter, som han har givet vore fædre.

18 For han lovede dem, at han ville "bevare disse ting med det, som han anser for et vist formål, for at han kunne vise sin magt for kommende slægter.

19 Og se nu, ét formål har han opnået, nemlig atter at bringe "mange tusinde af lamanitterne til kundskab om sandheden; og han har vist sin magt ved dem, og han vil også stadig vise sin magt ved dem for ^bkommende slægter; derfor skal de bevares.

20 Derfor befaler jeg dig, min søn Helaman, at være flittig til

9c gs Evangelium.

12a 2 Ne 9:28;

Jakob 4:10.

b 1 Ne 10:19;

Alma 7:20.

13a 2 Ne 9:41.

b Alma 9:13; 3 Ne 5:22.

c Mosi 1:7; Alma 50:20.

14a L&P 3:5.

b gs Hellig (tillægsord).

c 1 Ne 9:3–6.

16a JS–H 1:59.

18a L&P 5:9.

19a Alma 23:5.

b En 1:13; Morm 7:8–10.

at opfylde alle mine ord og at være flittig til at holde Guds befalinger, som de er skrevet.

21 Og se, jeg vil tale til dig angående disse ^afireogtyve plader, at du bevarer dem, så mysterierne og mørkets gerninger og deres ^bhemmelige gerninger eller de hemmelige gerninger blandt de folk, der er blevet udryddet, må blive tilkendegivet for dette folk, ja, at alle deres mord og røverier og deres plyndringer og al deres ugudelighed og alle deres vederstyggeligheder må blive tilkendegivet for dette folk, ja, og at du bevarer disse ^coversættere.

22 For se, Herren så, at hans folk begyndte at arbejde i mørket, ja, udføre hemmelige mord og vederstyggeligheder; derfor sagde Herren, at hvis de ikke omvendte sig, ville de blive udryddet fra jordens overflade.

23 Og Herren sagde: Jeg vil berede min tjener Gazelem en ^asten, der skal skinne i mørket og give lys, så jeg må kunne åbenbare for mit folk, som tjener mig, så jeg må kunne åbenbare deres brødres gerninger for dem, ja, deres hemmelige gerninger, deres mørke gerninger og deres ugudelighed og vederstyggeligheder.

24 Og se, min søn, disse oversættere blev beredt, for at Guds ord kunne blive opfyldt, som han talte, da han sagde:

25 Jeg vil ^abringe alle deres

hemmelige gerninger og deres vederstyggeligheder ud af mørket til lyset; og medmindre de omvender sig, vil jeg ^budrydde dem fra jordens overflade; og jeg vil bringe alle deres hemmeligheder og vederstyggeligheder frem i lyset for ethvert folkeslag, som herefter skal tage landet i besiddelse.

26 Og se, min søn, vi ser, at de ikke omvendte sig, derfor er de blevet udryddet, og så langt er Guds ord blevet opfyldt; ja, deres hemmelige vederstyggeligheder er blevet bragt ud af mørket og gjort kendt for os.

27 Og se, min søn, jeg befaler dig at holde alle deres eder og deres pagter og deres aftaler i deres hemmelige vederstyggeligheder skjult; ja, og alle deres ^ategn og deres undere skal du holde tilbage fra dette folk, for at de ikke skal lære dem at kende, for at de ikke ved et tilfælde også skal henfalde i mørke og blive udryddet.

28 For se, der er en ^aforbandelse over hele dette land, at der i overensstemmelse med Guds kraft skal komme ødelæggelse over alle disse mørkets arbejdere, når de er fuldstændig modne; derfor ønsker jeg ikke, at dette folk skal blive udryddet.

29 Derfor skal du holde disse hemmelige planer med deres ^aeder og deres pagter tilbage fra dette folk, og kun deres ugudelighed og deres mord og

21a Eter 1:1–5.

b cs Hemmelige sammensværgelser.

c cs Urim og Tummin.

23a Mosi 8:13.

25a L&P 88:108–110.

b Mosi 21:26.

27a Hel 6:22.

28a Alma 45:16;

Eter 2:7–12.

29a Hel 6:25.

deres vederstyggeligheder skal du gøre kendt for dem; og du skal lære dem at ^bafsky en sådan ugudelighed og sådanne vederstyggeligheder og mord; og du skal også lære dem, at disse folk blev udryddet som følge af deres ugudelighed og vederstyggeligheder og deres mord.

30 For se, de myrdede alle Herrens profeter, som kom blandt dem for at kundgøre deres ugudelighed for dem; og blodet fra dem, som de myrdede, råbte til Herren deres Gud om hævn over dem, der var deres mordere; og således kom Guds straffedomme over disse, der hengav sig til mørke gerninger og hemmelige sammensværgelser.

31 Ja, og forbandet være landet for evigt og altid for disse mørkets arbejdere og hemmelige sammensværgelser, ja, til undergang, medmindre de omvender sig, før de er fuldstændig modne.

32 Og se, min søn, husk de ord, som jeg har talt til dig, betro ikke dette folk disse hemmelige planer, men lær dem et evigtvarende ^ahad til synd og ugudelighed.

33 ^aPrædik omvendelse og tro på Herren Jesus Kristus for dem; lær dem at ydmyge sig og at være ^bsagtmodige og ydmyge af hjertet; lær dem at modstå alle Djævelens ^cfristelser med deres tro på Herren Jesus Kristus.

34 Lær dem aldrig at blive trætte af at gøre gode gerninger, men at være sagtmodige og ydmyge af hjertet, for sådanne skal finde ^ahvile for sjælen.

35 O husk dette, min søn, og lær ^avisdom i din ungdom; ja, lær i din ungdom at holde Guds befalinger.

36 Ja, og ^aanrøb Gud for hele dit underhold; ja, lad alle dine gerninger være for Herren, og hvor du end går hen, lad det ske i Herren; ja, lad dine tanker være henvendt til Herren; ja, lad dit hjertes hengivenhed være rettet mod Herren for evigt.

37 ^aRådfør dig med Herren i alle dine gerninger, så vejleder han dig til din gavn; ja, når du lægger dig om aftenen, da læg dig for Herren, så han kan våge over dig i din søvn; og når du står op om morgenen, lad da dit hjerte være fuldt af ^btak til Gud; og hvis du gør dette, skal du blive løftet op på den yderste dag.

38 Og se, min søn, jeg har noget at sige angående det, som vore fædre kalder en kugle, eller vejviser – eller vore fædre kaldte den ^aLiahona, der, når det bliver oversat, betyder kompas; og Herren beredte den.

39 Og se, der er intet menneske, som kan udføre så kunstfærdigt et stykke arbejde. Og se, den blev beredt for at vise vore fædre den vej, de skulle rejse i ørkenen.

29b Alma 13:12.

32a 2 Ne 4:31.

33a gs Prædike.

b gs Sagtmodig.

c gs Fristelse.

34a Sl 37:4–7;

Matt 11:28–30.

35a gs Visdom.

36a gs Bøn.

37a Jakob 4:10;

L&P 3:4.

b L&P 46:32.

38a 1 Ne 16:10; 18:12;

L&P 17:1.

40 Og den virkede for dem i forhold til deres "tro på Gud; hvis de derfor havde tilstrækkelig tro til at være overbevist om, at Gud kunne udvirke, at disse spindler ville pege den vej, de skulle gå, se, da blev det gjort; derfor fik de dette mirakel og også mange andre mirakler, som blev udvirket ved Guds kraft dag for dag.

41 Alligevel viste den dem forunderlige gerninger, fordi disse mirakler blev udvirket med "små midler. De blev lade og glemte at udøve deres tro og flid, og så ophørte disse forunderlige gerninger, og de havde ingen fremgang på deres rejse.

42 Derfor forblev de i ørkenen eller rejste ikke en direkte vej og blev plaget af sult og tørst på grund af deres overtrædelser.

43 Og se, min søn, jeg ønsker, at du skal forstå, at dette ikke er uden en skygge, for når vore fædre var lade med hensyn til at give agt på dette kompas (se, dette var timeligt), havde de ingen fremgang; således er det også med det, der er åndeligt.

44 For se, det er lige så let at give agt på "Kristi ord, som vil udpege en ret vej til evig salighed for jer, som det var for vore fædre at give agt på dette kompas, som udpegede en ret vej til det forjættede land for dem.

45 Og se, jeg siger: Er der ikke et sindbillede i dette? For lige så

vist som denne vejviser bragte vore fædre, som fulgte dens anvisning, til det forjættede land, skal Kristi ord, hvis vi følger deres anvisninger, føre os hinsides denne sorgens dal til et langt bedre forjættet land.

46 O, min søn, lad os ikke være "lade på grund af ^bvejens lethed; for således var det med vore fædre, for det var beredt sådan for dem, at hvis de ville se op, kunne de "leve; således er det også med os. Vejen er beredt, og hvis vi vil se op, kan vi leve for evigt.

47 Og se, min søn, se til, at du tager vare på disse hellige ting; ja, se til, at du ser hen til Gud og lever. Drag ud til dette folk, og kundgør ordet, og vær alvorlig. Min søn, farvel.

Almas befalinger til sin søn Shiblon.

Omfatter kapitel 38.

KAPITEL 38

Shiblon blev forfulgt på grund af retfærdigheden – Frelse er i Kristus, som er verdens liv og lys – Tøjl alle dine lidenskaber. Omkring 74 f.Kr.

MIN SØN, lån øre til mine ord, for jeg siger dig, ligesom jeg sagde til Helaman, at for så vidt som du holder Guds befalinger, skal du have fremgang i landet; og for så vidt som du ikke vil holde

40a 1 Ne 16:28.
41a Alma 37:6–7.
44a Sl 119:105;
1 Ne 11:25;

Hel 3:29–30.
46a 1 Ne 17:40–41.
b Joh 14:5–6;
2 Ne 9:41; 31:17–21;

L&P 132:22, 25.
c Joh 11:25;
Hel 8:15;
3 Ne 15:9.

Guds befalinger, skal du blive forstødt fra hans nærhed.

2 Og se, min søn, jeg har tiltro til, at jeg skal få stor glæde af dig på grund af din standhaftighed og din trofasthed mod Gud; for eftersom du i din ungdom er begyndt at se hen til Herren din Gud, så håber jeg, at du vil "fortsætte med at holde hans befalinger; for velsignet er den, der ^bholder ud til enden.

3 Jeg siger dig, min søn, at jeg allerede har haft stor glæde ved dig på grund af din trofasthed og din flid og din tålmodighed og din langmodighed blandt det "zoramitiske folk.

4 For jeg ved, at du var bundet, ja, og jeg ved også, at du blev stenet for ordets skyld; og du bar alt dette med "tålmodighed, fordi Herren var ^bmed dig; og nu ved du, at Herren udfriede dig.

5 Og se, min søn Shibløn, jeg ønsker, at du vil huske, at i den udstrækning som du "sætter din lid til Gud, i lige så høj grad skal du blive ^budfriet af dine prøvelser og dine "besværligheder og dine trængsler, og du skal blive løftet op på den yderste dag.

6 Se, min søn, jeg ønsker ikke, at du skal tro, at jeg ved dette af mig selv, men det er Guds Ånd, som er i mig, der kundgør mig dette, for hvis jeg ikke var blevet "født af Gud, ville jeg ikke have vidst dette.

7 Men se, Herren sendte i sin store barmhjertighed sin "engel for at kundgøre for mig, at jeg måtte standse ^bødelæggelsesværket blandt hans folk; ja, og jeg har set en engel ansigt til ansigt, og han talte med mig, og hans røst var som torden, og den rystede hele jorden.

8 Og det skete, at jeg i tre dage og tre nætter var i den bitreste smerte og sjælekval; og først da jeg anråbte Herren Jesus Kristus om barmhjertighed, fik jeg "forladelse for mine synder. Men se, jeg anråbte ham, og jeg fandt fred i min sjæl.

9 Og se, min søn, jeg har sagt dig dette, for at du kan lære visdom, for at du kan lære af mig, at der "ikke er nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved mennesket kan blive frelst, end i og ved Kristus. Se, han er verdens liv og ^blys. Se, han er sandhedens og retfærdighedens ord.

10 Og se, da du er begyndt at forkynde ordet, så ønsker jeg, at du skal blive ved med at forkynde; og jeg ønsker, at du vil være flittig og mådeholden i alt.

11 Se til, at du ikke bliver indbildsk i stolthed; ja, se til, at du ikke "praler af din egen visdom, ej heller af din megen styrke.

12 Vær frimodig, men ikke anmassende; og se også til, at du tøjler alle dine lidenskaber,

38 2a Alma 63:1–2.
 b 2 Ne 31:15–20;
 3 Ne 15:9; 27:6, 16–17.
 3a Alma 31:7.
 4a gs Tålmodighed.
 b Rom 8:35–39.
 5a Alma 36:27.

gs Tillid.
 b Matt 11:28–30.
 c L&P 3:8; 121:7–8.
 6a Alma 36:26;
 L&P 5:16.
 gs Født af Gud,
 født på ny.

7a Mosi 27:11–17.
 b Alma 26:17–18;
 36:6–11.
 8a gs Syndsforladelse.
 9a Hel 5:9.
 b Mosi 16:9.
 11a gs Stolthed.

så du kan være fyldt af kærlighed; se til, at du afholder dig fra dovenskab.

13 Bed ikke, som zoramitterne gør, for du har set, at de beder for at blive hørt af mennesker og for at blive rost for deres visdom.

14 Sig ikke: O Gud, jeg takker dig for, at vi er "bedre end vore brødre, men sig hellere: O Herre, tilgiv mig min^b uværdighed, og husk på mine brødre i barmhjerthighed – ja, erkend til enhver tid din uværdighed for Gud.

15 Og måtte Herren velsigne din sjæl og tage imod dig på den yderste dag i sit rige, så du kan sætte dig ned i fred. Tag nu af sted, min søn, og forkynd ordet for dette folk. Vær alvorlig. Min søn, farvel.

Almas befalinger til sin søn Corianton.

Omfatter kapitlerne 39 til og med 42.

KAPITEL 39

Seksuel synd er en vederstyggelighed – Coriantons synder afholdt zoramitterne fra at tage imod ordet – Kristi forløsning har tilbagevirkende kraft og frelser de trofaste, som levede forud for den. Omkring 74 f.Kr.

Og se, min søn, jeg har noget mere at sige til dig end det, som

jeg sagde til din bror; for se, har du ikke lagt mærke til din brors standhaftighed, hans trofasthed og hans flid i at holde Guds befalinger? Se, har han ikke været et godt eksempel for dig?

2 For du gav ikke så megen agt på mine ord, som din bror gjorde blandt det "zoramitiske folk. Se, dette er, hvad jeg har imod dig: Du fortsatte, indtil du pralede af din styrke og din visdom.

3 Og det er ikke alt, min søn. Du gjorde det, der foruroligede mig, for du svigtede tjenestegerningen og drog over til Sirons land inden for lamaniternes grænser efter "skøgen Isabel.

4 Ja, hun "stjal manges hjerte, men det var ingen undskyldning for dig, min søn. Du burde have passet den tjenestegerning, som var blevet dig betroet.

5 Ved du ikke, min søn, at "dette er en vederstyggelighed i Herrens øjne, ja, yderst vederstyggeligt, mere end alle andre synder, bortset fra det at udgyde uskyldigt blod eller at fornægte Helligånden?

6 For se, hvis du "fornægter Helligånden, når den én gang har haft plads i dig, og du ved, at du fornægter den, se, da er det en synd, der er^b utilgivelig; ja, og hver den, som myrder trods lys og kundskab fra Gud, for ham er det ikke let at få "tilgivelse, ja, jeg siger dig, min søn, at for ham er det ikke let at få en tilgivelse.

14a Alma 31:16.
b Luk 18:10–14.
39 2a Alma 38:3.
3a gs Sanselighed.

4a Ordsp 7:6–27.
5a gs Seksuel umoral.
6a L&P 76:35–36.
b gs Utilgivelige synd.

c L&P 64:10.
gs Tilgive.

7 Og se, min søn, Gud give, at du ikke havde været "skyldig i så stor en forbrydelse. Jeg ville ikke dvæle ved dine forbrydelser for at rive op i din sjæl, hvis det ikke var til dit eget bedste.

8 Men se, du kan ikke skjule dine forbrydelser for Gud, og medmindre du omvender dig, vil de stå som et vidnesbyrd mod dig på den yderste dag.

9 Se, min søn, jeg ønsker, at du skal omvende dig og aflægge dine synder og ikke mere gå efter dine øjnes "begær, men ^bfornægte dig alt dette, for medmindre du gør det, kan du på ingen måde arve Guds rige. Åh, husk det, og tag det på dig, og fornægt dig dette.

10 Og jeg befaler dig at tage det på dig at rådføre dig med dine ældre brødre i dine forehavender, for se, du er i din ungdom, og du står i behov for at blive næret af dine brødre. Og giv agt på deres råd.

11 Lad dig ikke forlede af noget tomt eller tåbeligt; lad ikke Djævelen igen forlede dit hjerte til disse ugudelige skøger. Se, o min søn, hvor stor syndighed har du ikke bragt over "zoramitterne, for da de så din ^bopførsel, ville de ikke tro på mine ord.

12 Og nu siger Herrens Ånd til mig: "Befal dine børn at gøre godt, så de ikke leder mange folks hjerte i fordærv; derfor, min søn, befaler jeg dig med

frygt for Gud, at du afholder dig fra dine misgerninger,

13 at du vender dig til Herren af hele din kraft, dit sind og din styrke, at du ikke forleder flere til at handle ugudeligt, men snarere vender tilbage til dem og "erkender dine fejl og det forkerte, som du har gjort.

14 "Søg ikke efter rigdom eller denne verdens tomme ting, for se, du kan ikke tage dem med dig.

15 Og nu, min søn, vil jeg sige dig noget angående Kristi komme. Se, jeg siger dig, at han er den, der visselig skal komme for at borttage verdens synder; ja, han kommer for at kundgøre glædelige tidender om frelse for sit folk.

16 Og se, min søn, dette var den tjenestegerning, som du var kaldet til, at kundgøre disse glædelige tidender for dette folk for at berede deres sind, eller rettere for at frelsen kunne blive dem til del, så de kunne berede deres "børns sind til at høre ordet på tidspunktet for hans komme.

17 Og nu vil jeg berolige dit sind noget med hensyn til dette emne. Se, du undrer dig over, hvorfor dette skulle være kendt så længe i forvejen. Se, jeg siger dig: Er en sjæl på dette tidspunkt ikke lige så dyrebar for Gud, som en sjæl er det på tidspunktet for hans komme?

7a gs Skyld.

9a gs Kødelig.

b 3 Ne 12:30.

11a Alma 35:2–14.

b Rom 2:21–23; 14:13;

Alma 4:11.

12a gs Guds befalinger;

Undervisning.

13a Mosi 27:34–35.

14a Matt 6:25–34;

Jakob 2:18–19;

L&P 6:6–7; 68:31–32.

16a gs Familie –

Forældres ansvar.

18 Er det ikke lige så nødvendigt, at forløsningsplanen bliver kundgjort for dette folk som for deres børn?

19 Er det ikke lige så let for Herren at sende sin engel for at kundgøre disse glædelige tidender for os nu som for vore børn, eller som efter at han er kommet?

KAPITEL 40

Kristus tilvejebringer alle menneskers opstandelse – De retfærdige døde går til paradiset, og de ugudelige til det yderste mørke for at afvente dagen for deres opstandelse – Alt bliver bragt tilbage til sin rette og fuldkomne skikkelse i opstandelsen. Omkring 74 f.Kr.

SE, min søn, her er noget mere, som jeg ønsker at sige dig, for jeg fornemmer, at dit sind er bekymret angående de dødes opstandelse.

2 Se, jeg siger dig, at der er ingen opstandelse – eller jeg vil sige med andre ord, at dette dødelige ifører sig ikke ^audødelighed, denne forgængelighed ^bifører sig ikke uforgængelighed – ^cførend efter Kristi komme.

3 Se, han tilvejebringer de dødes ^aopstandelse. Men se, min søn, endnu er der ingen opstandelse. Se, jeg udfolder en hemmelighed for dig; alligevel er der mange ^bhemmeligheder,

der bliver ^cbevaret, så ingen kender dem undtagen Gud selv. Men jeg vil vise dig én ting, som jeg flittigt har bedt Gud om at lade mig vide, nemlig angående opstandelsen.

4 Se, der er et tidspunkt fastsat, da alle skal ^akomme frem fra de døde. Se, hvornår det tidspunkt kommer, ved ingen; men Gud kender det tidspunkt, der er fastsat.

5 Se, om der bliver ét tidspunkt eller et ^aandet tidspunkt eller et tredje tidspunkt, da menneskene skal komme frem fra de døde, betyder ikke noget, for Gud ^bkender alt dette, og det er mig tilstrækkeligt at vide, at det er tilfældet, at der er et tidspunkt fastsat, da alle skal opstå fra de døde.

6 Se, der må nødvendigvis være et tidsrum mellem tidspunktet for døden og tidspunktet for opstandelsen.

7 Og nu vil jeg spørge: Hvad bliver der af menneskenes ^asjæl fra dette tidspunkt, hvor de dør, til det tidspunkt, der er fastsat for opstandelsen?

8 Se, om der er fastsat mere end ét tidspunkt for menneskene at opstå på, så betyder det ikke noget, for alle dør ikke på én gang, og det betyder ikke noget; alt er som én dag for Gud, og tiden bliver alene målt for menneskene.

9 Derfor, der er fastsat et tids-

40 2a Mosi 16:10–13.

gs Udødelighed.

b 1 Kor 15:53–54.

c 1 Kor 15:20.

3a gs Opstandelse.

b gs Guds

hemmeligheder.

c L&P 25:4; 124:41.

4a Joh 5:28–29.

5a Mosi 26:24–25;

L&P 43:18; 76:85.

b gs Gud,

Guddommen.

7a Alma 40:21; L&P 138.

gs Sjæl.

punkt for menneskene, da de skal opstå fra de døde, og der er et tidsrum mellem tidspunktet for døden og opstandelsen. Og se, angående dette tidsrum, hvad der bliver af menneskenes sjæl, er det, som jeg flittigt har bedt Herren om at lade mig vide, og dette er det, som jeg kender til.

10 Og når det tidspunkt kommer, da alle skal opstå, da skal de vide, at Gud kender alle de "tidspunkter, der er fastsat for mennesket.

11 Se, angående sjælens tilstand mellem "døden og opstandelsen: Se, det er blevet mig kundgjort af en engel, at alle menneskers ånder, så snart de har forladt dette dødelige legeme, ja, alle menneskers ånder, hvad enten de er gode eller onde, bliver ført ^bhjem til den Gud, der gav dem livet.

12 Og da skal det ske, at de retfærdiges ånder bliver modtaget i en tilstand af "lykke, som kaldes ^bparadis, en tilstand af "hvile, en tilstand af "fred, hvori de skal hvile fra alle deres besværligheder og fra al bekymring og sorg.

13 Og da skal det ske, at de ugudeliges ånder, ja, de, der er onde – for se, de har ingen lod eller del i Herrens Ånd; for se, de valgte onde gerninger hellere end gode, derfor kom Djævelens ånd ind i dem og tog deres bolig

i besiddelse – og disse skal blive stødt ud i det yderste "mørke; der skal være ^bgråd og jammer og tænderskæren, og dette på grund af deres egen ugudelighed, idet de blev ført omkring som fanger efter Djævelens vilje.

14 Se, det er den tilstand, de "ugudeliges sjæl befinder sig i, ja, i mørke og i en tilstand af forfærdelig, ^bfrygtindgydende forventning om Guds vredes rasende harme over dem; således forbliver de i denne "tilstand, såvel som de retfærdige i paradiset, indtil tiden for deres opstandelse.

15 Se, der er nogle, der har forstået, at denne, sjælens, tilstand af lykke og tilstand af elendighed før opstandelsen var en første opstandelse. Ja, jeg indrømmer, at det ifølge de ord, der er talt, kan betegnes som en opstandelse, oprejsningen af ånden eller sjælen og dens overgivelse til lykke eller elendighed.

16 Og se, det er videre blevet sagt, at der er en "første ^bopstandelse, en opstandelse af alle dem, der har været til, eller som er til, eller som bliver til, op til Kristi opstandelse fra de døde.

17 Se, vi formoder ikke, at denne første opstandelse, der bliver talt om på denne måde, kan være sjælens opstandelse og deres "overgivelse til lykke eller

10a ApG 17:26.

11a Luk 16:22–26;

1 Pet 3:18–19; 4:6;

L&P 76:71–74; 138.

^b Præd 12:7; 2 Ne 9:38.

12a gs Glæde.

^b gs Paradis.

^c gs Hvile.

^d L&P 45:46.

gs Fred.

13a gs Helvede.

^b Matt 8:12;

Mosi 16:2.

14a L&P 138:20.

^b Jakob 6:13;

Moses 7:1.

^c Alma 34:34.

16a Jakob 4:11;

Mosi 15:21–23.

^b gs Opstandelse.

17a L&P 76:17, 32, 50–51.

elendighed. Du kan ikke formode, at det er, hvad det betyder.

18 Se, jeg siger dig: Nej, men det betyder sjælens genforening med legemet for dem fra Adams dage op til "Kristi opstandelse.

19 Se, om sjælen og legemet af dem, om hvem der er blevet talt, alle skal blive genforenet på én gang, de ugudelige såvel som de retfærdige, siger jeg ikke; lad det være nok, at jeg siger, at de alle kommer frem, eller med andre ord at deres opstandelse sker "førend opstandelsen af dem, der dør efter Kristi opstandelse.

20 Se, min søn, jeg siger ikke, at deres opstandelse finder sted ved Kristi opstandelse, men se, jeg siger det som min mening, at de retfærdiges sjæl og legeme bliver genforenet ved Kristi opstandelse og hans "opstigning til himlen.

21 Men om det bliver ved hans opstandelse eller senere, siger jeg ikke; men så meget siger jeg, at der er et "tidsrum mellem døden og legemets opstandelse, og at sjælen er i en tilstand af ^blykke eller ^celendighed indtil det tidspunkt, der er fastsat af Gud, da de døde skal komme frem og blive genforenet, både sjæl og legeme, og blive ^dført frem for Gud og blive dømt efter deres gerninger.

22 Ja, dette tilvejebringer genoprettelsen af det, om hvilket

der er blevet talt ved profeternes mund.

23 "Sjælen skal blive ^bbragt tilbage til ^clegemet og legemet til sjælen, ja, og hvert lem og led skal blive bragt tilbage til sit legeme, ja, end ikke et hår på hovedet skal gå tabt, men alt skal blive bragt tilbage til dets rette og fuldkomne skikkelse.

24 Og se, min søn, det er den genoprettelse, der er blevet "talt om ved profeternes mund.

25 Og da skal de retfærdige stråle i Guds rige.

26 Men se, en forfærdelig "død kommer over de ugudelige, for de dør med hensyn til det, der vedrører retfærdighed, for de er urene, og ^bintet urent kan arve Guds rige; men de bliver stødt ud og overgivet til at spise af frugterne af deres arbejde eller deres gerninger, som har været onde; og de drikker bundfaldet af et bittert bæger.

KAPITEL 41

I opstandelsen træder mennesket ind i en tilstand af uendelig lykke eller uendelig elendighed – Ugudelighed har aldrig været lykke – Kædelige mennesker er uden Gud i verden – Enhver får ved genoprettelsen de samme særpræg og egenskaber igen, som de tilegnede sig i jordelivet. Omkring 74 f.Kr.

Og se, min søn, jeg har noget at

18a Matt 27:52–53.

19a Mosi 15:26.

20a Gs Himmelfarten.

21a Luk 23:39–43.

b Gs Paradis.

c Gs Helvede.

d Alma 42:23.

23a dvs Ånden.

L&P 88:15–17.

Gs Sjæl.

b 2 Ne 9:12–13;

Alma 11:40–45.

c Gs Legeme.

24a Es 26:19.

26a 1 Ne 15:33;

Alma 12:16.

b Alma 11:37.

sige angående den genoprettelse, hvorom der er blevet talt; for se, nogle har ^afordrejet skrifterne og er ^bfaret meget vild på grund af dette. Og jeg fornemmer, at dit sind også har været bekymret angående dette. Men se, jeg vil forklare det for dig.

2 Jeg siger dig, min søn, at genoprettelsesplanen er nødvendig i forbindelse med Guds retfærdighed, for det er nødvendigt, at alt skal blive bragt tilbage til dets rette orden. Se, det er nødvendigt og retfærdigt i overensstemmelse med Kristi kraft og opstandelse, at menneskets sjæl skal blive bragt tilbage til dets legeme, og at enhver ^adel af legemet skal blive bragt tilbage til det.

3 Og det er nødvendigt, hvad angår ^aGuds retfærdighed, at menneskene skal ^bdømmes efter deres ^cgerninger, og hvis deres gerninger har været gode i dette liv, og deres hjertes ønsker har været gode, at de da også på den yderste dag skal blive ^dbragt tilbage til det, der er godt.

4 Og hvis deres gerninger er onde, skal de blive ^abragt tilbage til dem som onde. Derfor skal alt blive bragt tilbage til dets rette orden, enhver til sin naturlige skikkelse – ^bdødelighed oprejst til udødelighed, ^cforgængelighed til uforgængelighed – oprejst til

^duendelig lykke for at arve Guds rige, eller til uendelig elendighed for at arve Djævelens rige, det ene på den ene side og det andet på den anden –

5 den ene oprejst til lykke efter sit ønske om lykke, eller til det gode efter sit ønske om det gode, og den anden til det onde efter sit ønske om det onde; for ligesom han har ønsket at gøre ondt hele dagen lang, således skal han få sin belønning i form af ondt, når natten kommer.

6 Og således er det på den anden side: Hvis han har omvendt sig fra sine synder og ønsket retfærdighed lige til sine dages ende, da skal han blive belønnet med retfærdighed.

7 ^aDisse er dem, der bliver forløst af Herren, ja, disse er dem, der bliver ført ud, der bliver udfriet fra mørkets uendelige nat; og således står eller falder de, for se, de er deres ^begne dommere, enten til at gøre godt eller til at gøre ondt.

8 Se, Guds forordninger står ^aikke til at ændre; derfor er vejen beredt, så hver den, der vil, kan vandre derpå og blive frelst.

9 Og se nu, min søn, vov ikke ^aendnu en forseelse mod din Gud med hensyn til de lærepunkter, som du hidtil har vovet at begå synd imod.

10 Antag ikke, fordi der er ble-

41 1a 2 Pet 1:20; 3:16;
Alma 13:20.
b gs Frafald.
2a Alma 40:23.
3a gs Retfærdig,
retfærdighed.
b gs Ansvarlighed;
Dømme.

c gs Gerninger.
d Hel 14:31.
4a Alma 42:28.
b 2 Ne 9:12–13;
L&P 138:17.
gs Opstandelse.
c 1 Kor 15:51–55.
d gs Evigt liv.

7a L&P 76:50–70.
b 2 Ne 2:26;
Alma 42:27;
Hel 14:30.
gs Handlefrihed.
8a L&P 1:38.
9a L&P 42:23–28.

vet talt angående genoprettelse, at du skal blive bragt tilbage fra synd til lykke. Se, jeg siger dig: "Ugudelighed har aldrig været lykke.

11 Og se, min søn, alle mennesker, som er i en "naturlig tilstand, eller jeg vil snarere sige i en ^bkødelig tilstand, er i bitterheds galde og i syndens bånd; de er 'uden Gud i verden, og de har levet i modstrid med Guds natur; derfor er de i en tilstand, der er i modstrid med lykkens natur.

12 Og se nu, er betydningen af ordet genoprettelse at tage noget i en naturlig tilstand og anbringe det i en unaturlig tilstand, eller at anbringe det i en tilstand, som er modsat dets natur?

13 O, min søn, dette er ikke tilfældet, men betydningen af ordet genoprettelse er at bringe ondt tilbage for ondt eller kødeligt for kødeligt eller djævelsk for djævelsk – godt for det, der er godt, retfærd for det, der er retfærd, retfærdigt for det, der er retfærdigt, barmhjertigt for det, der er barmhjertigt.

14 Se derfor til, min søn, at du er barmhjertig mod dine brødre; "handl ret, ^bdøm retfærdigt og 'gør bestandigt godt; og hvis du gør alt dette, så vil du få din løn; ja, du skal igen få ^abarmhjertighed gengivet til dig, du skal igen få retfærdighed gengivet til dig,

du skal igen få en retfærdig dom gengivet til dig, og du skal igen blive belønnet med det gode.

15 For det, som du sender ud, skal vende tilbage til dig igen og blive dig gengivet; ordet genoprettelse dømmer derfor synderen mere fuldt ud og retfærdiggør ham på ingen måde.

KAPITEL 42

Jordelivet er en prøvetid, der giver mennesket mulighed for at omvende sig og tjene Gud – Faldet medførte timelig og åndelig død for hele menneskeslægten – Forløsningen kommer ved omvendelse – Gud selv soner for verdens synder – Barmhjertighed er for dem, der omvender sig – Alle andre er underkastet Guds retfærdighed – Barmhjertighed kommer på grund af forsoningen – Kun de virkelig angrende bliver frelst. Omkring 74 f.Kr.

Og se, min søn, jeg fornemmer, at der er noget mere, som bekymrer dit sind, og som du ikke kan forstå, og som angår "Guds retfærdighed i forbindelse med at straffe synderen; for du forsøger at forestille dig, at det er uretfærdigt, at synderen bliver overført til en tilstand af elendighed.

2 Se nu, min søn, jeg vil forklare dette for dig. For se, efter at Gud Herren havde "sendt vore første forældre bort fra ^bEdens

10a Sl 32:10; Es 57:20–21;

Hel 13:38.

11a Mosi 3:19.

gs Naturlige

menneske.

b gs Kødelig.

c Ef 2:12.

14a gs Ærlig.

b Joh 7:24; L&P 11:12.

c L&P 6:13; 58:27–28.

d gs Barmhjertighed.

42 1a 2 Ne 26:7;

Mosi 15:26–27.

gs Retfærdig,

retfærdighed.

2a 1 Mos 3:23–24;

Moses 4:28–31.

b gs Eden.

have for at dyrke jorden, hvorfra de var taget – ja, han drev mennesket ud, og ved den østlige ende af Edens have satte han keruber og et flammesværd, der vendte til alle sider, for at vogte "livets træ –

3 ser vi, at mennesket var blevet som Gud, idet det kendte godt og ondt; og for at han ikke skulle række hånden ud og også tage af livets træ og spise og leve for evigt, satte Gud Herren keruber og flammesværdet, for at han ikke skulle spise af frugten.

4 Og således ser vi, at der blev tilstedt mennesket en tid til at omvende sig, ja, en "prøvetid, en tid til at omvende sig og tjene Gud.

5 For se, hvis Adam straks havde rakt hånden ud og spist af livets træ, ville han ifølge Guds ord have levet evigt og intet tidsrum have haft til omvendelse; ja, og Guds ord ville også have været tomt, og den store frelsesplan ville være blevet forpurret.

6 Men se, det blev bestemt for mennesket, at han skulle "dø – derfor, ligesom de blev afskåret fra livets træ, skulle de blive udryddet fra jordens overflade – og mennesket blev for evigt fortabt; ja, de blev et ^bfaldent menneske.

7 Og nu ser du heraf, at vore første forældre blev "forstødt

både timeligt og åndeligt fra Herrens nærhed; og således ser vi, at de blev undersætter, der skulle følge deres egen ^bvilje.

8 Se nu var det ikke tjenligt, at mennesket skulle vindes tilbage fra denne timelige død, for det ville tilintetgøre den store "plan for lykke.

9 Eftersom sjælen aldrig kunne dø, og "faldet havde bragt en åndelig død såvel som en timelig død over hele menneskeslægten, det vil sige, at de var forstødt fra Herrens nærhed, var det derfor tjenligt, at menneskeslægten skulle vindes tilbage fra denne åndelige død.

10 Eftersom de var blevet "kødelige, sanselige og djævelske af ^bnatur, blev denne "prøvetilstand derfor en tilstand, hvori de skulle berede sig; den blev en forberedende tilstand.

11 Og husk nu, min søn, at hvis det ikke var for forløsningsplanen (hvis vi lægger den til side), ville deres sjæl, så snart de var døde, være "elendig, fordi de var forstødt fra Herrens nærhed.

12 Og se, der var intet middel til at vinde menneskene tilbage fra denne faldne tilstand, som mennesket havde bragt over sig selv som følge af sin egen ulydighed;

13 derfor kunne "forløsningsplanen under hensyntagen til retfærdigheden ikke blive tilve-

2c gs Keruber.

d 1 Mos 2:9.

4a Alma 34:32–33.

6a gs Død, fysisk.

b Mosi 16:3–5.

gs Fald, Adams
og Evas.

7a 2 Ne 2:5; 9:6;

Hel 14:16.

gs Død, åndelig.

b gs Handlefrihed.

8a Alma 34:9;

Moses 6:62.

9a gs Fald, Adams

og Evas.

10a gs Kødelig.

b gs Naturlige
menneske.

c gs Dødelighed.

11a 2 Ne 9:7–9.

13a gs Forløsningsplanen.

jebragt undtagen på betingelse af menneskenes ^bomvendelse i denne prøvetilstand, ja, denne forberedende tilstand; for var det ikke for disse betingelser, kunne barmhjertigheden ikke få nogen virkning, uden at det vilde tilintetgøre retfærdighedens værk. Se, retfærdighedens værk kunne ikke blive tilintetgjort; hvis så var, ville Gud ^cophøre med at være Gud.

14 Og således ser vi, at hele menneskeslægten var ^afalden, og de var i ^bretfærdighedens greb, ja, Guds retfærdighed, som overgav dem til for evigt at være forstødt fra hans nærhed.

15 Og se, barmhjertighedens plan kunne ikke blive bragt til at virke, medmindre der blev foretaget en forsoning; derfor ^asoner Gud selv for verdens synder for at bringe ^bbarmhjertighedens plan til at virke og tilfredsstillende ^cretfærdighedens krav, så Gud kan være en fuldkommen og ^dretfærdig Gud og også en barmhjertig Gud.

16 Se, omvendelse kunne ikke blive menneskene til del, uden at der var en straf – som også var ^aevig, ligesom sjælens liv skulle være – knyttet dertil i modsætning til planen for lykke, der også var lige så evig som sjælens liv.

17 Se, hvorledes kunne et menneske omvende sig, medmindre

han ^asyndede? Hvorledes kunne han synde, hvis der ingen ^blov var? Hvorledes kunne der være en lov, medmindre der var en straf?

18 Se, der blev knyttet en straf dertil og givet en retfærdig lov, der gav mennesker ^asamvittighedsnag.

19 Se, hvis der ingen lov blev givet – at hvis et menneske ^amyrdede, så skulle han dø – ville han da være bange for, at han skulle dø, hvis han myrdede?

20 Og ligeledes, hvis der ingen lov blev givet mod synd, ville mennesker ikke være bange for at synde.

21 Og hvis der ^aingen lov blev givet, og hvis mennesker syndede, hvad kunne retfærdigheden da gøre, eller barmhjertigheden for den sags skyld, for de ville ingen krav have på skabningen?

22 Men der er givet en lov og knyttet en straf dertil og givet en ^aomvendelse, hvilken omvendelse barmhjertigheden gør krav på, ellers gør retfærdigheden krav på skabningen og fuldbyrder loven, og loven tildeler straffen; hvis det ikke var således, ville retfærdighedens værk blive tilintetgjort, og Gud ville ophøre med at være Gud.

23 Men Gud ophører ikke med at være Gud, og ^abarmhjertigheden gør krav på den angrende,

13b gs Omvendelse.
c 2 Ne 2:13–14.

14a Alma 22:13–14.
b 2 Ne 2:5.

15a 2 Ne 9:7–10;
Mosi 16:7–8.
gs Forsoning.

b gs Barmhjertighed.
c gs Retfærdig,
retfærdighed.

d 3 Ne 12:48.
16a L&P 19:10–12.
17a gs Synd.
b Rom 4:15.

18a gs Samvittighed.

19a gs Mord.
21a 2 Ne 9:25–26;
Mosi 3:11.

22a gs Omvendelse.
23a gs Barmhjertighed.

og barmhjertigheden kommer på grund af ^bforsoningen, og forsoningen tilvejebringer de dødes ^copstandelse, og de dødes opstandelse bringer menneskene ^atilbage til Guds nærhed, og således bliver de bragt tilbage i hans nærhed for at blive ^cdømt efter deres gerninger i overensstemmelse med loven og retfærdigheden.

24 For se, retfærdigheden fremsetter alle sine krav, og barmhjertigheden gør også krav på alle, der er hendes egne; og således bliver ingen, undtagen de oprigtigt angrende, frelst.

25 For mener du, at barmhjertigheden kan berøve ^aretfærdigheden? Jeg siger dig: Nej, ikke den mindste smule. Hvis så var, ville Gud ophøre med at være Gud.

26 Og således opnår Gud sine store og evige ^aformål, som var beredt ^bfra verdens grundlæggelse. Og således tilvejebringes menneskenes frelse og forløsning og også deres undergang og elendighed.

27 Derfor, o min søn, kan ^ahver den, der vil, komme og frit drikke af livets vand; og hver den, der ikke vil komme, han bliver ikke tvunget til at komme; men på den yderste dag skal det blive ^bgengivet ham efter hans ^chandling.

28 Hvis han har ønsket at gøre

^aondt og ikke har omvendt sig i sine dage, se, da skal ondt blive gjort mod ham i overensstemmelse med den gengivelse, som Gud tilvejebringer.

29 Og se, min søn, jeg ønsker af dig, at du ikke skal lade dette forurolige dig mere, men alene lade dine synder forurolige dig med den uro, der skal bringe dig ned til omvendelse.

30 O, min søn, jeg ønsker af dig, at du ikke mere vil fornægte Guds retfærdighed. Forsøg ikke at undskylde dig på den mindste måde på grund af dine synder ved at fornægte Guds retfærdighed, men lad Guds retfærdighed og hans barmhjertighed og hans langmodighed få fuldt råderum i dit hjerte, og lad det bringe dig ned i støvet i ^aydmyghed.

31 Og se, o min søn, du er kaldet af Gud til at prædike ordet for dette folk. Og se, min søn, begiv dig på din vej, og kundgør ordet med sandhed og alvor, så du kan bringe sjæle til omvendelse, så barmhjertighedens store plan må have krav på dem. Og måtte Gud give dig i overensstemmelse med mine ord. Amen.

KAPITEL 43

Alma og hans sønner prædiker ordet – Zoramitterne og andre,

23^b gs Forsoning.
 c 2 Ne 2:8; 9:4;
 Alma 7:12; 11:41–45;
 12:24–25;
 Hel 14:15–18;
 Morm 9:13.
 d Alma 40:21–24.

e gs Dom, den endelige.
 25^a gs Retfærdig, retfærdighed.
 26^a 2 Ne 2:14–30;
 Moses 1:39.
 b Alma 13:3; 3 Ne 1:14.

27^a Alma 5:34;
 Hel 14:30.
 gs Handlefrihed.
 b Alma 41:15.
 c Es 59:18; Åb 20:12.
 28^a Alma 41:2–5.
 30^a gs Ydmyg.

der har skilt sig ud fra nefitterne, bliver lamanitter – Lamanitterne går i krig mod nefitterne – Moroni bevæbner nefitterne med forsvars-våben – Herren åbenbarer for Alma lamanitternes strategi – Nefitterne forsvarer deres hjem, friheder, familier og religion – Moronis og Lehis hære omringer lamanitterne. Omkring 74 f.Kr.

Og se, det skete, at Almas sønner drog ud blandt folket for at forkynde ordet for dem. Og Alma selv kunne heller ikke holde sig i ro, og han drog også ud.

2 Se, vi skal ikke sige mere angående deres forkyndelse bortset fra, at de prædikede ordet og sandheden i overensstemmelse med profetiens og åbenbarelsens ånd; og de prædikede efter Guds ^ahellige orden, hvorved de var kaldet.

3 Og nu vender jeg tilbage til en beretning om krigen mellem nefitterne og lamanitterne i det attende år af dommernes regeringstid.

4 For se, det skete, at ^azoramitterne blev lamanitter; i begyndelsen af det attende år så det nefitiske folk derfor, at lamanitterne var ved at falde over dem, derfor traf de forberedelser til krig, ja, de samlede deres hære i Jershons land.

5 Og det skete, at lamanitterne kom med deres tusinder; og de kom ind i Antionums land, som er zoramitternes land; og en

mand ved navn Zerahemna var deres leder.

6 Og se, eftersom amalekitterne var af en mere ugudelig og morderisk indstilling end lamanitterne var af og i sig selv, udpegede Zerahemna derfor øverste anførere over lamanitterne, og de var alle amalekitter og zoramitter.

7 Se, dette gjorde han, så han kunne bevare deres had til nefitterne, så han kunne bringe dem til underkastelse for at fuldføre sine forehavender.

8 For se, hans forehavender var at ophidse lamanitterne til vrede mod nefitterne; dette gjorde han for at kunne tilrane sig stor magt over dem og også for at kunne få magt over nefitterne ved at bringe dem i trældom.

9 Og se, nefitternes forehavende var at tage vare på deres jorder og deres huse og deres ^ahustruer og deres børn, så de kunne bevare dem mod deres fjenders hænder, og også så de kunne bevare deres rettigheder og deres privilegier, ja, og også deres ^bfrihed, så de kunne tilbede Gud efter deres ønsker.

10 For de vidste, at hvis de faldt i lamanitternes hænder, så ville hver den, der ^atilbad Gud i ^bånd og i sandhed, den sande og levende Gud, blive slået ihjel af lamanitterne.

11 Ja, de kendte også lamanitternes umådelige had til deres ^abrødre, som var folket Anti-

43 2a gs Melkisedekske præstedømme.
4a Alma 35:2-14; 52:33.

9a Alma 44:5; 46:12.
b gs Frihed.
10a gs Tilbedelse.

b Joh 4:23-24.
11a Alma 24:1-3, 5, 20;
25:1, 13; 27:2, 21-26.

Nefi-Lehi, som blev kaldt Ammons folk – og de ville ikke gribe til våben, ja, de havde indgået en pagt, og de ville ikke bryde den – hvis de faldt i lamaniternes hænder, ville de derfor blive udryddet.

12 Og nefitterne ville ikke tillade, at de blev udryddet, derfor gav de dem lande som deres arvelod.

13 Og Ammons folk gav nefitterne en stor del af deres gods til at forsørge deres hær med; og således blev nefitterne nødt til at stå alene mod lamanitterne, der var en blanding af Lamans og Lemuels og Ismaels sønner og alle dem, der havde skilt sig ud fra nefitterne, og som var amalekitter og zoramitter og "efterkommerne af Noas præster.

14 Se, disse efterkommere var næsten lige så talrige som nefitterne var; og således blev nefitterne nødt til at stride mod deres brødre, endog til blodudgydelse.

15 Og det skete, at da lamaniternes hære havde samlet sig i Antionums land, se, da var nefitters hære rede til at møde dem i Jershons land.

16 Se, nefitters leder, eller den mand, der var blevet udpeget til at være øverste anfører over nefitterne – se, den øverste anfører overtog kommandoen over alle nefitters hære – og hans navn var Moroni.

17 Og Moroni tog hele kommandoen og ledelsen af deres krige. Og han var kun femogty-

ve år gammel, da han blev udpeget til øverste anfører over nefitters hære.

18 Og det skete, at han mødte lamanitterne på grænsen til Jershon, og hans folk var bevæbnede med sværd og med sabler og alle slags krigsvåben.

19 Og da lamaniternes hære så, at Nefis folk, eller at Moroni havde beredt sit folk med brynjer og med armskjolde, ja, og også med skjolde til at beskytte hovedet med, og de var også klædt i tykke klæder –

20 se, Zerahemnas hær var ikke beredt med noget sådant; de havde kun deres sværd og deres sabler, deres buer og deres pile, deres sten og deres slynger; og de var "nøgne bortset fra et skind, der var bundet om lænderne på dem; ja, alle var nøgne bortset fra zoramitterne og amalekitterne,

21 men de var ikke bevæbnet med brynjer, ej heller skjolde – derfor blev de overordentlig bange for nefitters hære på grund af deres bevæbning på trods af, at antallet af dem var så meget større end nefitterne.

22 Se, nu skete det, at de ikke turde gå imod nefitterne på grænsen til Jershon, derfor drog de ud af Antionums land og ud i ødemarken og rejste omkring i ødemarken bort til kloden Sidons udspring, så de kunne gå ind i Mantis land og tage landet i besiddelse, for de mente ikke, at Moronis hære vidste, hvor de var draget hen.

23 Men det skete, at så snart de var draget ud i ødemarken, sendte Moroni spioner ud i ødemarken for at holde øje med deres hær; og Moroni, som kendte Almas profetier, sendte også visse mænd til ham, for han ønskede af ham, at han skulle adspørge Herren om, "hvor nefitternes hære skulle drage hen for at forsvare sig mod lamanitterne.

24 Og det skete, at Herrens ord kom til Alma, og Alma fortalte Moronis sendebud, at lamanitternes hære marcherede omkring i ødemarken, for at de kunne komme over i Mantis land, for at de kunne begynde et angreb på den svagere del af folket. Og disse sendebud drog af sted og afleverede budskabet til Moroni.

25 Se, efter at have efterladt en del af sin hær i Jershons land, for at en del af lamanitterne ikke på en eller anden måde skulle komme ind i det land og tage byen i besiddelse, tog Moroni den øvrige del af sin hær og marcherede over til Mantis land.

26 Og han lod alle folk i den del af landet samle sig for at kæmpe mod lamanitterne for at "forsvare deres jorder og deres land, deres rettigheder og deres friheder; derfor var de rede til det tidspunkt, da lamanitterne kom.

27 Og det skete, at Moroni lod sin hær skjule sig i den dal, som lå i nærheden af bredden af

floden Sidon, og som lå vest for floden Sidon i ødemarken.

28 Og Moroni anbragte spioner rundt omkring, for at han kunne vide, hvornår lamanitternes hær kom.

29 Og se, da Moroni kendte lamanitternes hensigt, at det var deres hensigt at udrødde deres brødre eller at underlægge sig dem og bringe dem i trældom, så de kunne oprette et rige for sig selv over hele landet,

30 og han, som også vidste, at det var nefitternes eneste ønske at bevare deres jorder og deres "frihed og deres kirke, han mente derfor ikke, at det var nogen synd, at han skulle forsvare dem ved list, derfor fandt han ved sine spioner ud af, hvilken vej lamanitterne ville tage.

31 Derfor delte han sin hær og førte en del over i dalen og skjulte dem mod øst og syd for højen Ripla,

32 og resten skjulte han i den vestlige dal, vest for floden Sidon, og på den måde ned til grænsen til landet Manti.

33 Og efter således at have opstillet sin hær efter sit ønske, var han rede til at møde dem.

34 Og det skete, at lamanitterne kom op nord for højen, hvor en del af Moronis hær var skjult.

35 Og da lamanitterne havde passeret højen Ripla og kom ind i dalen og begyndte at krydse floden Sidon, blev den hær, der var skjult syd for højen, og som blev ført af en mand, hvis navn var "Lehi, og han førte sin hær

23a Alma 48:16.
26a L&P 134:11.

30a Alma 46:12, 35.
35a Alma 49:16.

frem og omringede lamanitterne bagfra mod øst.

36 Og det skete, at lamanitterne, da de så nefitterne falde over dem bagfra, vendte omkring og begyndte at stride mod Lehis hær.

37 Og dødens værk begyndte på begge sider, men det var mest frygteligt på lamaniternes side, fordi deres ^anøgenhed blev udsat for nefiternes svære slag med deres sværd og deres sabler, hvilket medførte døden ved næsten hvert eneste slag,

38 mens der på den anden side kun nu og da faldt en mand blandt nefitterne for deres sværd og på grund af blodtab, for de var beskyttet på de vigtigste dele af kroppen, eller de vigtigste dele af kroppen var beskyttet mod lamaniternes slag med deres ^abrynjer og deres armskjolde og deres hjelme; og således fortsatte nefitterne dødens værk blandt lamanitterne.

39 Og det skete, at lamanitterne blev rædselsslagne på grund af den store udryddelse blandt dem, endog så meget at de begyndte at flygte hen imod floden Sidon.

40 Og de blev forfulgt af Lehi og hans mænd; og de blev af Lehi drevet ud i Sidons vande, og de krydsede Sidons vande. Og Lehi holdt sine hære tilbage på bredden af floden Sidon, for at de ikke skulle krydse den.

41 Og det skete, at Moroni og hans hær mødte lamanitterne

i dalen på den anden side af floden Sidon og begyndte at falde over dem og slå dem ihjel.

42 Og lamanitterne flygtede igen for dem hen imod Mantis land, og de blev igen mødt af Moronis hære.

43 Se, i dette tilfælde kæmpede lamanitterne overordentlig hårdt; ja, aldrig havde man set lamanitterne kæmpe med sådan overordentlig stor styrke og stort mod, nej, end ikke fra begyndelsen.

44 Og de blev ansporet af ^azoramitterne og amalekitterne, som var deres øverste anførere og ledere, og af Zerahemna, som var deres øverste anfører eller deres øverste leder og hærfører; ja, de kæmpede som drager, og mange af nefitterne blev slået ihjel ved deres hænder, ja, for de huggede mange af deres hjelme midt over, og de gennemborede mange af deres brynjer, og de huggede mange af deres arme af; og således huggede lamanitterne løs i deres rasende vrede.

45 Alligevel var nefitterne ansporet af en bedre sag, for de kæmpede ikke for et ^akongevælde, ej heller magt, men de kæmpede for deres hjem og deres ^bfriheder, deres hustruer og deres børn og deres alt, ja, for deres gudsdyrkelse og deres kirke.

46 Og de gjorde det, som de følte var den ^apligt, som de skyldte deres Gud; for Herren havde sagt til dem og også til

37a Alma 3:5.

38a Alma 44:8–9.

44a Alma 43:6.

45a Alma 44:5.

^b cs Frihed.

46a cs Pligt.

deres fædre: ^bFor så vidt som I ikke er skyldige i den ^cførste krænkelse, ej heller den anden, skal I ikke lade jer slå ihjel ved jeres fjenders hænder.

47 Og videre har Herren sagt: I skal ^aforsvare jeres familier, endog til blodsudgydelse. Derfor, af denne årsag, stred nefitterne mod lamanitterne for at forsvare sig selv og deres familier og deres jorder, deres land og deres rettigheder og deres religion.

48 Og det skete, at da Moronis mænd så lamanitternes heftighed og vrede, var de lige ved at vige og flygte for dem. Og Moroni, der fornemmede deres hensigt, sendte bud og ansporede deres hjerte med disse tanker – ja, tankerne om deres jorder, deres frihed, ja, deres frihed fra trældom.

49 Og det skete, at de vendte sig mod lamanitterne, og med én røst ^aanrøbte de Herren deres Gud for deres frihed og deres udfrielse af trældom.

50 Og de begyndte at stå sig imod lamanitterne med kraft; og i den selv samme time, da de anrøbte Herren for deres frihed, begyndte lamanitterne at flygte for dem; og de flygtede helt til Sidons vande.

51 Se, lamanitterne var de mest talrige, ja, flere end dobbelt så mange som nefitterne; alligevel blev de drevet tilbage, således at de var samlet i én skare i dalen på bredden af floden Sidon.

52 Derfor var de omringet af Moronis hære, ja, endog på begge sider af floden, for se, mod øst var Lehis mænd.

53 Da nu Zerahemna så Lehis mænd øst for floden Sidon og Moronis hære vest for floden Sidon, og at de var omringet af nefitterne, blev de slået af skræk.

54 Se, da Moroni så deres skræk, befalede han sine mænd, at de skulle holde inde med at udgyde deres blod.

KAPITEL 44

Moroni befaler lamanitterne at slutte en fredspagt eller at blive udryddet – Zerahemna afviser tilbuddet, og slaget genoptages – Moronis hære slår lamanitterne. Omkring 74–73 f.Kr.

Og det skete, at de holdt inde og trak sig lidt tilbage fra dem. Og Moroni sagde til Zerahemna: Se, Zerahemna, at vi ^aikke ønsker at være blodtørstige mænd. I ved, at I er i vore hænder, dog ønsker vi ikke at slå jer ihjel.

2 Se, vi er ikke draget ud for at kæmpe imod jer, for at vi kan udgyde jeres blod for magt; ej heller ønsker vi at bringe nogen under trældomsåget. Men det er netop af den grund, at I er kommet mod os; ja, og I er vrede på os på grund af vor religion.

3 Men nu ser I, at Herren er med os, og I ser, at han har overgivet jer i vore hænder. Og se,

46b Alma 48:14;
L&P 98:33–36.
c 3 Ne 3:21;

L&P 98:23–24.
47a L&P 134:11.
49a 2 Mos 2:23–25;

Mosi 29:20.
44 1a Alma 43:45.

jeg ønsker, at I skal forstå, at det er gjort for os på grund af vor religion og vor tro på Kristus. Og nu ser I, at I ikke kan tilintetgøre denne vor tro.

4 Nu ser I, at det er Guds sande tro; ja, I ser, at Gud vil støtte, bevare og opretholde os, så længe vi er trofaste mod ham og mod vor tro og vor religion; og aldrig vil Herren tillade, at vi bliver udryddet, medmindre vi falder i overtrædelse og fornægter vor tro.

5 Og se, Zerahemna, jeg befaler jer i Gud den Almægtiges navn, han, som har styrket vore arme, så vi har fået magt over jer ved vor tro, ved vor religion og ved vor ^agudsdyrkelse og ved vor kirke og ved det hellige underhold, som vi skylder vore hustruer og vore børn, ved den ^bfrihed, der binder os til vore jorder og vort land, ja, og også ved bevarelsen af Guds hellige ord, som vi skylder al vor lykke, og ved alt, hvad der er os mest kært –

6 ja, og det er ikke alt, jeg befaler jer ved alle de ønsker, I har for livet, at I overdrager jeres krigsvåben til os, så vil vi ikke stræbe efter jeres blod, men vi vil skåne jeres liv, hvis I vil drage bort og ikke igen drage i krig mod os.

7 Og se, hvis I ikke gør det, se, da er I i vore hænder, og jeg vil befale mine mænd, at de skal falde over jer og påføre jeres legeme dødelige sår, så I bliver udsløttet, og da får vi at se,

hvem der får magt over dette folk, ja, vi får at se, hvem der bliver ført i trældom.

8 Og se, det skete, at da Zerahemna havde hørt disse ord, kom han hen og overlod sit sværd og sin sabel og sin bue i Moronis hænder og sagde til ham: Se, her er vore krigsvåben; vi vil overdrage dem til jer, men vi vil ikke tillade os selv at aflægge en ^aed til jer, som vi ved, at vi vil bryde, og også vore børn; men tag vore krigsvåben, og tillad os at drage ud i ødemarken, ellers vil vi beholde vore sværd, og vi vil omkomme eller sejre.

9 Se, vi er ikke af jeres tro, vi tror ikke, at det er Gud, der har overgivet os i jeres hænder, men vi tror, at det er jeres snedighed, der har beskyttet jer mod vore sværd. Se, det er jeres ^abrynjer og jeres skjolde, der har beskyttet jer.

10 Og se, da Zerahemna var færdig med at tale disse ord, gav Moroni sværdet og krigsvåbene, som han havde modtaget, tilbage til Zerahemna, og sagde: Se, vi vil gøre ende på striden.

11 Se, jeg kan ikke tilbagekalde de ord, som jeg har talt, derfor skal I, så sandt som Herren lever, ikke drage bort, medmindre I drager bort med en ed på, at I ikke igen vil vende jer mod os for at føre krig. Se, da I er i vore hænder, vil vi lade jeres blod flyde ud på jorden, eller også må I underkaste jer de betingelser, som jeg har fremsat.

5a Gs Ordinancer.
b Gs Frihed.

8a Gs Ed.
9a Alma 43:38.

12 Og se, da Moroni havde sagt disse ord, tog Zerahemna sit sværd tilbage, og han var vred på Moroni, og han styrtede frem, for at han kunne dræbe Moroni, men da han hævdede sværdet, se, da slog en af Moronis soldater det til jorden, og det knækkede ved fæstet; og han slog også Zerahemna, så han huggede skalpen af ham, og den faldt til jorden. Og Zerahemna trak sig tilbage fra dem ind midt blandt sine soldater.

13 Og det skete, at den soldat, der stod ved siden af, og som huggede skalpen af Zerahemna, tog skalpen op fra jorden ved håret og lagde den på spidsen af sit sværd og strakte det ud mod dem, idet han sagde til dem med høj røst:

14 Ligesom denne skalp er faldet til jorden, hvilken skalp er jeres høvdings skalp, således skal I falde til jorden, medmindre I overdrager jeres krigsvåben og drager bort med en pagt om fred.

15 Se, der var mange, som, da de hørte disse ord og så skalpen, som var på sværdet, blev slået af frygt; og mange kom frem og kastede deres krigsvåben for fødderne af Moroni og indgik en "pagt om fred. Og så mange, som indgik en pagt, lod de drage ud i ødemarken.

16 Se, det skete, at Zerahemna blev overordentlig vred, og han ophidsede resten af sine soldater til vrede, til at stride kraftigere mod nefitterne.

17 Og nu blev Moroni vred på grund af lamanitternes stædighed, derfor befalede han sine folk, at de skulle falde over dem og slå dem ihjel. Og det skete, at de begyndte at slå dem ihjel, ja, og lamanitterne stred med deres sværd og af alle deres kræfter.

18 Men se, deres nøgne hud og deres bare hoved var udsat for nefitternes skarpe sværd; ja, se, de blev gennemboret og hugget ned, ja, og faldt overordentlig hurtigt for nefitternes sværd; og de begyndte at blive mejet ned, ligesom Moronis soldat havde profeteret.

19 Se, da Zerahemna så, at de alle var ved at blive slået ihjel, anrøbte han Moroni indtrængende og lovede, at han og også hans folk ville slutte pagt med dem om, at de, hvis de ville skåne de tilbageværendes liv, "aldrig ville drage i krig mod dem igen.

20 Og det skete, at Moroni igen lod dødens værk høre op blandt folket. Og han tog krigsvåbnene fra lamanitterne; og efter at de havde indgået en "pagt med ham om fred, fik de lov til at drage ud i ødemarken.

21 Se, antallet af deres døde blev ikke talt på grund af det store antal, ja, antallet af deres døde var overordentlig stort, både på nefitternes og på lamanitternes side.

22 Og det skete, at de kastede deres døde i Sidons vande, og de er skyllet bort og er begravet i havets dyb.

23 Og nefitternes, eller Moronis, hære vendte tilbage og kom til deres huse og deres jorder.

24 Og således endte det attende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk. Og således endte Almas optegnelser, som var skrevet på Nefis plader.

Beretningen om Nefis folk og deres krige og kiv i Helamans dage ifølge Helamans optegnelser, som han førte i sine dage.

Omfatter kapitlerne 45 til og med 62.

KAPITEL 45

Helaman tror Almas ord – Alma profeterer nefitternes udryddelse – Han velsigner og forbander landet – Alma kan være blevet taget op af Ånden, ligesom Moses – Kiven tager til i kirken. Omkring 73 f.Kr.

SE, nu skete det, at Nefis folk frydede sig overordentlig, fordi Herren igen havde udfriet dem af deres fjenders hænder, derfor gav de tak til Herren deres Gud; ja, og de "fastede meget og bad meget, og de tilbad Gud med overordentlig stor glæde.

2 Og det skete i det nittende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, at Alma kom til sin søn Helaman og sagde til ham: Tror du de

ord, som jeg talte til dig angående de "optegnelser, som er blevet ført?

3 Og Helaman sagde til ham: Ja, jeg tror.

4 Og Alma sagde igen: Tror du på Jesus Kristus, som skal komme?

5 Og han sagde: Ja, jeg tror alle de ord, som du har talt.

6 Og Alma sagde igen til ham: Vil du "holde mine befalinger?

7 Og han sagde: Ja, jeg vil holde dine befalinger af hele mit hjerte.

8 Da sagde Alma til ham: Velsignet er du, og Herren vil give dig "fremgang i dette land.

9 Men se, jeg har noget at "profetere for dig, men hvad jeg profeterer for dig, skal du ikke kundgøre, ja, hvad jeg profeterer for dig, skal ikke blive kundgjort, før profetien er opfyldt; skriv derfor de ord, som jeg skal tale.

10 Og dette er ordene: Se, jeg fornemmer, at netop dette folk, nefitterne, i overensstemmelse med åbenbarelsens ånd, som er i mig, "fire hundrede år fra den tid da Jesus Kristus skal give sig til kende for dem, skal synke ned i ^bvanthro.

11 Ja, og da skal de se krige og pest, ja, hungersnød og blodudgydelse, indtil Nefis folk bliver "udslettet –

12 ja, og dette fordi de synker ned i vanthro og henfalder til

45 1a gs Faste.

2a Alma 37:1–5; 50:38.

6a gs Guds befalinger; Lydighed.

8a 1 Ne 4:14;

Alma 48:15–16, 25.

9a gs Profeti.

10a 1 Ne 12:10–15;

Hel 13:9;

Morm 8:6–7.

^b gs Frafald; Vantro.

11a Jar 1:10;

Morm 8:2–3, 6–7.

mørkets gerninger og "uterlighed og al slags syndighed, ja, jeg siger dig, at fordi de synder mod så stort lys og så megen kundskab, ja, jeg siger dig, at fra den dag skal end ikke det fjerde slægtled gå bort, før denne store syndighed finder sted.

13 Og når den store dag kommer, se, da kommer den tid meget snart, da de, der nu er, eller efterkommerne af dem, der nu bliver regnet blandt Nefis folk, "ikke mere skal blive regnet blandt Nefis folk.

14 Men hver den, der bliver tilbage og ikke bliver slået ihjel på den store og frygtelige dag, skal blive "regnet blandt lamanitterne og skal blive ligesom dem, alle undtagen nogle få, som skal kaldes Herrens disciple; og dem vil lamanitterne forfølge, ^bindtil de bliver udslettet. Og se, på grund af ugudelighed vil denne profeti blive opfyldt.

15 Og se, det skete, at efter at Alma havde sagt dette til Helaman, velsignede han ham og også sine andre sønner; og han velsignede også jorden for de "retfærdiges skyld.

16 Og han sagde: Så siger Gud Herren: "Forbandet skal landet være, ja, dette land, til undergang for alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, som handler ugudeligt, når de er fuldmodne; og som jeg har sagt, så skal det

ske, for dette er Guds forbandelse og ^bvelsignelse over landet, for Herren kan ikke se på synd med den "mindste grad af billigelse.

17 Og se, da Alma havde sagt disse ord, velsignede han "kirken, ja, alle dem, der ville stå fast i troen fra den tid af.

18 Og da Alma havde gjort dette, drog han ud af Zarahemlas land, som om han ville tage til Meleks land. Og det skete, at man aldrig hørte mere til ham; hvad angår hans død eller begravelse ved vi intet.

19 Se, dette ved vi, at han var en retfærdig mand, og det udsagn spredtes i kirken, at han var blevet taget op af Ånden eller "begravet ved Herrens hånd ligesom Moses. Men se, skrifterne siger, at Herren tog Moses til sig, og vi formoder, at han også har modtaget Alma hos sig i ånden; af denne årsag ved vi derfor intet om hans død og begravelse.

20 Og se, det skete i begyndelsen af det nittende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, at Helaman drog ud blandt folket for at kundgøre ordet for dem.

21 For se, på grund af deres krige med lamanitterne og de mange små tilfælde af kiv og uroligheder, der havde været blandt folket, blev det nødvendigt, at "Guds ord skulle kundgøres blandt dem, ja, og at der

12a gs Begære.

13a Hel 3:16.

14a Moro 9:24.

^b Moro 1:1–3.

15a Alma 46:10; 62:40.

16a 2 Ne 1:7;

Alma 37:31;

Eter 2:8–12.

^b L&P 130:21.

^c L&P 1:31.

17a gs Jesu Kristi Kirke.

19a gs Forvandlede personer.

21a Alma 31:5.

skulle foretages en regulering overalt i kirken.

22 Derfor drog Helaman og hans brødre ud for igen at etablere kirken i hele landet, ja, i hver by overalt i det land, som Nefis folks havde taget i besiddelse. Og det skete, at de udpegede præster og lærere overalt i hele landet, over alle menighederne.

23 Og se, det skete, efter at Helaman og hans brødre havde udpeget præster og lærere over menighederne, at der opstod "kiv blandt dem, og de ville ikke give agt på Helamans og hans brødres ord,

24 men de blev stolte, for de var indbildske i hjertet på grund af deres overordentlig store "rigdomme, derfor blev de rige i deres ^begne øjne og ville ikke give agt på deres ord om at vandre retsindigt for Gud.

KAPITEL 46

Amalikija konspirerer for at blive konge – Moroni rejser frihedserklæringen – Han samler folket til forsvar for deres religion – Sande troende kaldes kristne – En rest af Josef vil blive bevaret – Amalikija og de, der har skilt sig ud, flygter til Nefis land – De, der ikke vil støtte frihedens sag, bliver sendt i døden. Omkring 73–72 f.Kr.

Og det skete, at så mange, som ikke ville lytte til Helamans og hans brødres ord havde samlet sig mod deres brødre.

2 Og se nu, de var overordentlig vrede, i en sådan grad at de var besluttede på at slå dem ihjel.

3 Se, lederen for dem, der var vrede på deres brødre, var en stor og en stærk mand, og hans navn var Amalikija.

4 Og Amalikija nærrede ønske om at blive konge, og de folk, der var vrede, nærrede også ønske om, at han skulle være deres konge, og de var for størstedelens vedkommende "underdommerne i landet, og de stræbte efter magt.

5 Og de var blevet ledt af Amalikijas smiger, at hvis de ville støtte ham og indsætte ham som konge, så ville han gøre dem til herskere over folket.

6 Således blev de forledt af Amalikija til at skille sig ud til trods for Helamans og hans brødres forkyndelse, ja, til trods for deres overordentlig store omsorg for kirken, for de var højpræster over kirken.

7 Og der var mange i kirken, som troede på Amalikijas smigerende ord, derfor skilte de sig endog ud fra kirken; og således blev forholdene for Nefis folk overordentlig usikre og farlige til trods for den store "sejr, som de havde vundet over lamanitterne, og den store glæde, som de havde haft på grund af deres udfrielse ved Herrens hånd.

8 Således ser vi, hvor "hurtigt menneskenes børn glemmer Herren deres Gud, ja, hvor hurtige til at gøre misgerninger

og til at lade sig forlede af den Onde.

9 Ja, og vi ser også den store "ugudelighed, som én meget ugudelig mand kan få til at finde sted blandt menneskenes børn.

10 Ja, vi ser, at Amalikija, fordi han var en mand af snedige anslag og en mand af mange smigrende ord, at han forledte mange folks hjerte til at handle ugudeligt, ja, og til at forsøge at tilintetgøre Guds kirke og til at tilintetgøre "frihedens grundvold, som Gud havde skænket dem, eller som Gud for de ^bretfærdiges skyld havde sendt ned over landets overflade som en velsignelse.

11 Og se, det skete, at da Moroni, som var den "øverste hærfører over nefitternes hære, havde hørt om disse opsplittninger, blev han vred på Amalikija.

12 Og det skete, at han rev sin kjortel itu, og han tog et stykke deraf og skrev på det: "Til erindring om vor Gud, vor religion og frihed og vor fred, vore hustruer og vore børn; og han fastgjorde det på enden af en stang.

13 Og han iførte sig sin hjelm og sin brynje og sine skjolde og spændte sin rustning om lænderne; og han tog stangen, for enden af hvilken hans iturevne kjortel hang (og han kaldte det frihedserklæringen), og han bøjede sig til jorden og bad indtrængende til sin Gud om, at

frihedens velsignelser måtte hvile over hans brødre, så længe der var en flok kristne tilbage til at besidde landet –

14 for således blev alle Kristi sande troende, som tilhørte Guds kirke, kaldt af dem, der ikke tilhørte kirken.

15 Og de, der tilhørte kirken, var trofaste; ja, alle de, der virkelig troede på Kristus, påtog sig med glæde "Kristi navn, eller navnet ^bkristne, som de blev kaldt på grund af deres tro på Kristus, som skulle komme.

16 Og derfor bad Moroni på dette tidspunkt for, at de kristnes sag og landets frihed måtte blive begunstiget.

17 Og det skete, at da han havde udøst sin sjæl til Gud, kaldte han alt det land, som lå syd for landet "Ødelæggelse, ja, kort sagt alt landet både mod nord og mod syd, et udvalgt land og et frihedens land.

18 Og han sagde: Gud vil visse- lig ikke tillade, at vi, som bliver foragtet, fordi vi har påtaget os Kristi navn, skal blive trådt ned og slået ihjel, førend vi bringer det over os ved vore egne overtrædelser.

19 Og da Moroni havde sagt disse ord, drog han ud blandt folket og svingede den afrevne del af sin "klædning i luften, så alle kunne se det, som han havde skrevet på den afrevne del, og som han råbte med høj røst, idet han sagde:

9a Mosi 29:17–18.
10a 2 Ne 1:7;
Mosi 29:32.
b 2 Ne 1:7.

11a Alma 43:16–17.
12a Neh 4:8;
Alma 44:5.
15a Mosi 5:7–9.

b ApG 11:26;
1 Pet 4:16.
17a Alma 22:30–31.
19a cs Banner.

20 Se, hver den, der vil hævde denne erklæring i landet, lad dem komme frem i Herrens styrke og indgå en pagt om, at de vil hævde deres rettigheder og deres religion, så Gud Herren kan velsigne dem.

21 Og det skete, at da Moroni havde udråbt disse ord, se, da kom folket løbende med deres rustninger spændt om lænderne, og de rev deres klæder itu som tegn på eller som en pagt om, at de ikke ville svigte Herren deres Gud; eller med andre ord, hvis de skulle overtræde Guds befalinger eller falde i overtrædelse og "skamme sig ved at påtage sig Kristi navn, så skulle Herren rive dem itu, ligesom de havde revet deres klæder itu.

22 Se, dette var den pagt, som de sluttede, og de kastede deres klæder for Moronis fødder, idet de sagde: Vi slutter pagt med vor Gud om, at vi skal blive udryddet, ligesom vore brødre i landet mod nord, hvis vi falder i overtrædelse; ja, han må kaste os for fødderne af vore fjender, ligesom vi har kastet vore klæder for dine fødder for at blive trådt under fode, hvis vi falder i overtrædelse.

23 Moroni sagde til dem: Se, vi er en rest af Jakobs efterkommere; ja, vi er en rest af ^aJosefs ^befterkommere, hvis ^ckjortel blev revet i mange stykker af hans brødre; ja, og se nu, lad os huske

at holde Guds befalinger, ellers bliver vore klæder revet itu af vore brødre, og vi bliver kastet i fængsel eller solgt eller slået ihjel.

24 Ja, lad os bevare vor frihed som en ^arest af Josef; ja, lad os huske de ord, Jakob sagde, før han døde, for se, han så, at en del af resten af Josefs kjortel var bevaret og ikke var mørnet. Og han sagde: Ligesom denne rest af min søns klædning er blevet bevaret, således skal en ^brest af min søns efterkommere blive bevaret ved Guds hånd, og han skal tage dem til sig, mens resten af Josefs efterkommere skal omkomme ligesom resten af hans klædning.

25 Se nu, dette volder min sjæl sorg, dog finder min sjæl glæde over min søn på grund af den del af hans efterkommere, som Gud skal tage til sig.

26 Se nu, sådan var Jakobs sprog.

27 Og se, hvem ved, om ikke den rest af Josefs efterkommere, som skal forgå ligesom hans klædning, er dem, der har skilt sig ud fra os? Ja, om det ikke skal blive os selv, hvis vi ikke står fast i troen på Kristus.

28 Og se, det skete, at da Moroni havde sagt disse ord, drog han ud og sendte også bud til alle de dele af landet, hvor der var opsplitninger, og samlede alle de folk, der nærrede ønske om at hævde deres frihed

21a 1 Ne 8:25–28;
Morm 8:38.

23a ^{cs} Josef, Jakobs søn.
^b 1 Mos 49:22–26;

1 Ne 5:14–15.
^c 1 Mos 37:3, 31–36.

24a Am 5:15;
3 Ne 5:21–24; 10:17.

^b 2 Ne 3:5–24;
Eter 13:6–7.

og om at stå imod Amalikija og dem, der havde skilt sig ud, og som blev kaldt amalikijaitter.

29 Og det skete, at da Amalikija så, at Moronis folk var talrigere end amalikijaitterne – og han så også, at hans folk var tvivlrådige med hensyn til retfærdigheden af den sag, som de havde påtaget sig – tog han derfor, da han frygtede, at han ikke skulle opnå sit sigte, dem af sine folk, som ville, og drog bort til Nefis land.

30 Se, Moroni tænkte, at det ikke var tjenligt, at lamanitterne fik mere styrke, derfor påtænkte han at afskære Amalikijas folk eller at pågribe dem og bringe dem tilbage og sende Amalikija i døden, ja, for han vidste, at han ville ophidse lamanitterne til vrede mod dem og få dem til at drage ud for at kæmpe mod dem; og dette vidste han, at Amalikija ville gøre, så han kunne opnå sine formål.

31 Derfor tænkte Moroni, at det var tjenligt, at han skulle tage sine hære, som havde samlet sig og bevæbnet sig og indgået en pagt om at bevare freden – og det skete, at han tog sin hær og marcherede ud i ødemarken med sine telte for at afskære Amalikija vejen i ødemarken.

32 Og det skete, at han gjorde efter sine ønsker og marcherede ud i ødemarken og indhentede Amalikijas hær.

33 Og det skete, at Amalikija flygtede med et lille antal af sine

mænd, og resten faldt i Moronis hænder og blev ført tilbage til Zarahemlas land.

34 Se, Moroni, der var en mand, som var blevet "udpeget af overdommerne og ved folkets stemme, han havde derfor magt over nefitternes hære til efter sin vilje at opstille og udøve myndighed over dem.

35 Og det skete, at hver den blandt amalikijaitterne, som ikke ville indgå en pagt om at støtte frihedens sag, så de kunne bevare et frit styre, lod han sende i døden; og der var kun få, der forkastede frihedspagten.

36 Og det skete også, at han lod frihedserklæringen hejse på hvert tårn, der var i hele det land, som nefitterne besad; og således plantede Moroni frihedens banner blandt nefitterne.

37 Og de begyndte igen at få fred i landet; og således opretholdt de fred i landet indtil hen mod slutningen af det nittende år af dommernes regeringstid.

38 Og Helaman og "højpræsterne opretholdt også orden i kirken; ja, endog i et tidsrum af fire år havde de megen fred og glæde i kirken.

39 Og det skete, at der var mange, der døde faste i "troen på, at deres sjæl var forløst ved Herren Jesus Kristus; således forlod de verden med glæde.

40 Og der var nogle, der døde af feber, som på visse tider af året var meget hyppig i landet – men ikke så meget på grund af feber takket være de fortrinlige

egenskaber ved de mange "planter og rødder, som Gud havde beredt til at fjerne årsagen til de sygdomme, som menneskene var underkastet på grund af klimaets natur –

41 men der var mange, der døde af alderdom; og de, der døde i troen på Kristus, er, hvad vi nødvendigvis må antage, "lykkelige i ham.

KAPITEL 47

Amalikija anvender forræderi, mord og intriger til at blive lamaniternes konge – De nefitter, der har skilt sig ud, er mere ugudelige og grusomme end lamanitterne. Omkring 72 f.Kr.

Nu vender vi i vor optegnelse tilbage til Amalikija og dem, som sammen med ham var "flygtet ud i ødemarken, for se, han havde med sig taget dem, der fulgte med ham, og var draget op i ^bNefis land blandt lamanitterne og havde ophidset lamanitterne til vrede mod Nefis folk, således at lamaniternes konge sendte en proklamation ud over hele sit land blandt hele sit folk om, at de skulle samle sig igen for at drage ud og kæmpe mod nefitterne.

2 Og det skete, at da denne proklamation var blevet sendt ud blandt dem, blev de overordentlig bange, ja, de frygtede for at mishage kongen, og de frygtede også for at drage ud for at kæmpe mod nefitterne af frygt

for, at de skulle miste livet. Og det skete, at de ikke ville, eller at størstedelen af dem ikke ville adlyde kongens befalinger.

3 Og se, det skete, at kongen blev vred på grund af deres ulydighed, og derfor gav han Amalikija kommandoen over den del af sin hær, som var lydige mod hans befalinger, og befalede ham, at han skulle drage ud og tvinge dem til våben.

4 Se nu, dette var Amalikijas ønske, for han var en meget lumsk mand med hensyn til at gøre ondt, derfor lagde han i sit hjerte den plan at afsætte lamaniternes konge.

5 Og se, han havde fået kommandoen over den del af lamanitterne, som var for kongen; og han forsøgte at vinde yndest hos dem, der ikke var lydige, derfor drog han hen til det sted, som blev kaldt "Onida, for der var alle lamanitterne flygtet hen, for de opdagede hæren komme, og da de formodede, at de kom for at udrydde dem, flygtede de derfor til Onida til våbenstedet.

6 Og de havde udpeget en mand til at være konge og leder over dem, for i deres sind var de med en urokelig afgørelse opsat på, at de ikke ville lade sig tvinge til at gå mod nefitterne.

7 Og det skete, at de havde samlet sig på toppen af det bjerg, som blev kaldt Antipas, som forberedelse til at kæmpe.

8 Se, det var ikke Amalikijas hensigt at udkæmpe et slag mod dem i overensstemmelse med

kongens befalinger, men se, det var hans hensigt at vinde yndest hos de lamanitiske hære, så han kunne stille sig i spidsen for dem og afsætte kongen og tage riget i besiddelse.

9 Og se, det skete, at han lod sin hær slå deres telte op i dalen, som lå i nærheden af bjerget Antipas.

10 Og det skete, at da det blev nat, sendte han en hemmelig udsending til bjerget Antipas og ønskede af lederen for dem, som var på bjerget – og hans navn var Lehonti – at han skulle komme ned til foden af bjerget, for han ønskede at tale med ham.

11 Og det skete, at da Lehonti modtog budskabet, turde han ikke gå ned til foden af bjerget. Og det skete, at Amalikija for anden gang sendte bud og ønskede af ham, at han skulle komme ned. Og det skete, at Lehonti ikke ville; og han sendte igen for tredje gang bud.

12 Og det skete, at da Amalikija fandt, at han ikke kunne få Lehonti til at komme ned fra bjerget, gik han op på bjerget næsten op til Lehontis lejr, og han sendte igen for fjerde gang sit budskab til Lehonti og ønskede af ham, at han skulle komme ned og tage sine vagter med sig.

13 Og det skete, at da Lehonti med sine vagter var kommet ned til Amalikija, at Amalikija ønskede af ham, at han skulle komme ned med sin hær om natten og i deres lejr omringe de mænd, som kongen havde givet

ham kommandoen over, og sagde, at han ville overgive dem i Lehontis hænder, hvis han ville gøre ham (Amalikija) til næstøverste leder over hele hæren.

14 Og det skete, at Lehonti kom ned med sine mænd og omringede Amalikijas mænd, så de, før de vågnede ved dagens gry, var omringet af Lehontis hære.

15 Og det skete, at da de så, at de var blevet omringet, bønfuldt de Amalikija om, at han ville lade dem slutte sig til deres brødre, så de ikke skulle blive dræbt. Se, det var netop det, som Amalikija ønskede.

16 Og det skete, at han overgav sine mænd "i modstrid med kongens befalinger. Se, det var det, som Amalikija ønskede, for at han kunne opnå sine forehavender med hensyn til at afsætte kongen.

17 Se, det var skik blandt lamanitterne, hvis deres øverste leder blev dræbt, da at udpege deres næstøverste leder til deres øverste leder.

18 Og det skete, at Amalikija foranledigede, at en af hans tjenere skulle give Lehonti gift lidt efter lidt, så han døde.

19 Se, da Lehonti var død, udpegede lamanitterne Amalikija til deres leder og øverste hærfører.

20 Og det skete, at Amalikija marcherede med sine hære (for han havde opnået sine ønsker), til Nefis land, til byen Nefi, som var den vigtigste by.

21 Og kongen kom ud for at møde ham med sine vagter, for han formodede, at Amalikija havde udført hans befalinger, og at Amalikija havde samlet så stor en hær sammen for at drage mod nefitterne for at kæmpe.

22 Men se, da kongen kom ud for at møde ham, foranledigede Amalikija, at hans tjenere skulle gå frem for at møde kongen. Og de trådte frem og bøjede sig for kongen, som for at vise ham ærbødighed på grund af hans storhed.

23 Og det skete, at kongen rakte hånden frem for at rejse dem, som det var skik hos lamanitterne som et tegn på fred, hvilken skik de havde overtaget fra nefitterne.

24 Og det skete, at da han havde rejst den første op fra jorden, se, da dolkede han kongen i hjertet, og han faldt til jorden.

25 Se, kongens tjenere flygtede, og Amalikijas tjenere råbte op og sagde:

26 Se, kongens tjenere har dolket ham i hjertet, og han er faldet, og de er flygtet; se her, kom og se.

27 Og det skete, at Amalikija befalede, at hans hære skulle marchere frem og se, hvad der var sket med kongen; og da de var kommet til stedet og fandt kongen liggende i sit levrede blod, foregav Amalikija at være vred og sagde: Lad hver den, der elskede kongen, træde frem og forfølge hans tjenere, så de kan blive slået ihjel.

28 Og det skete, at alle de, der elskede kongen, trådte frem, da de hørte disse ord, og forfulgte kongens tjenere.

29 Se, da kongens tjenere så en hær forfølge sig, blev de igen rædselsslagne og flygtede ud i ødemarken og kom over til Zarahemlas land og sluttede sig til "Ammons folk.

30 Og den hær, der forfulgte dem, vendte om efter forgæves at have forfulgt dem; og således vandt Amalikija ved sit bedrag folkets hjerte.

31 Og det skete den næste dag, at han drog ind i byen Nefi med sine hære og tog byen i besiddelse.

32 Og se, det skete, at dronningen, da hun havde hørt, at kongen var blevet slået ihjel – for Amalikija havde sendt en udsending til dronningen, som oplyste hende om, at kongen var blevet slået ihjel af sine tjenere, at han havde forfulgt dem med sin hær, men at det var forgæves, og at de havde taget deres flugt –

33 derfor, da dronningen havde modtaget dette budskab, sendte hun bud til Amalikija og ønskede af ham, at han ville skåne folket i byen, og hun ønskede også af ham, at han skulle komme ind til hende, og hun ønskede også af ham, at han skulle bringe vidner med sig, der kunne vidne om kongens død.

34 Og det skete, at Amalikija tog den samme tjener, som slog

kongen ihjel, og alle dem, der var med ham, og gik ind til dronningen til det sted, hvor hun sad; og de vidnede alle for hende, at kongen var blevet slået ihjel af sine egne tjenere; og de sagde også: De er flygtet, vidner det ikke imod dem? Og således stillede de dronningen tilfreds med hensyn til kongens død.

35 Og det skete, at Amalikija stræbte efter dronningens yndest og tog hende til hustru; og således vandt han riget ved sit bedrag og ved hjælp af sine snedige tjenere; ja, han blev anerkendt som konge overalt i hele landet blandt hele det lamanitiske folk, der "bestod af lamanitterne og lemuelitterne og ismaelitterne og alle dem, der havde skilt sig ud fra nefitterne fra Nefis regeringstid op til nærværende tid.

36 Se, de, der havde "skilt sig ud, havde den samme lærdom og de samme oplysninger fra nefitterne, ja, var blevet undervist i den samme ^bkundskab om Herren, alligevel er det besynderligt at bemærke, at de, ikke længe efter at de havde skilt sig ud, blev mere forhædede og "ubodfærdige og mere vilde, ugudelige og grusomme end lamanitterne – idet de slugte lamaniternes overleveringer og hengav sig til ugidelighed og al slags uterlighed, ja, idet de fuldstændig glemte Herren deres Gud.

KAPITEL 48

Amalikija opildner lamanitterne imod nefitterne – Moroni forbereder sit folk til at forsvare de kristnes sag – Han fryder sig ved frihed og er en af Guds mægtige mand. Omkring 72 f.Kr.

Og se, det skete, at så snart Amalikija havde fået riget, begyndte han at anspore lamaniternes hjerte imod Nefis folk, ja, han udpegede mænd til at tale til lamanitterne imod nefitterne fra deres tårne.

2 Og således ansporede han deres hjerte imod nefitterne i en sådan grad, at han i slutningen af det nittende år af dommernes regeringstid efter indtil da at have fuldført sine forehavender, ja, efter at være blevet gjort til konge over lamanitterne, stræbte efter også at regere over hele landet, ja, over alle de folk, der var i landet, nefitterne såvel som lamanitterne.

3 Derfor havde han fuldført sit forehavende, for han havde forhærdet lamaniternes hjerte og forblindet deres sind og ophidset dem til vrede, således at han havde samlet en talrig hærske sammen for at drage ud for at kæmpe mod nefitterne.

4 For på grund af det store antal af sit folk var han besluttet på at besejre nefitterne og at bringe dem i trældom.

5 Og som følge heraf udpegede han ^aøverste anførere blandt

35a Jakob 1:13–14.
36a cs Frafald.

^b Hebr 10:26–27;
Alma 24:30.

^c Jer 8:12.
48 5a Alma 43:6.

zoramitterne, da de var bedst kendt med nefitternes styrke og deres tilflugtssteder og de svageste dele af deres byer; derfor udpegede han dem til at være øverste anførere for sine hære.

6 Og det skete, at de tog deres tros og drog frem gennem ødemarken mod Zarahemlas land.

7 Se, det skete, at mens Amalija således havde opnået magt ved svindel og bedrag, havde Moroni på den anden side "beredt folkets sind til at være trofast mod Herren deres Gud.

8 Ja, han havde styrket nefitternes hære og opført små fæstninger eller tilflugtssteder ved at opkaste jordvolde rundt omkring for at omslutte sine hære og også ved at bygge mure af sten for at omslutte dem, rundt om deres byer og deres lands grænser, ja, omkring hele landet.

9 Og i deres svageste befæstninger satte han det største antal mænd; og således befæstede og styrkede han det land, der var i nefitternes besiddelse.

10 Og således traf han forberedelser til at "forsvare deres frihed, deres jorder, deres hustruer og deres børn og deres fred, så de kunne leve for Herren deres Gud, og så de kunne bevare det, som af deres fjender blev kaldt de kristnes sag.

11 Og Moroni var en stærk og en mægtig mand; han var en mand med en fuldkommen "forståelse, ja, en mand, der ikke

frydede sig ved blodsudgydelse, en mand, hvis sjæl glædede sig over sit lands og sine brøders frihed fra trældom og slaveri,

12 ja, en mand, hvis hjerte svulmede af taksigelse til sin Gud for de mange privilegier og velsignelser, som han skænkede sit folk, en mand, der arbejdede overordentlig hårdt for sit folks "velfærd og sikkerhed.

13 Ja, og han var en mand, der var fast i troen på Kristus, og han havde "svoret med en ed at ville forsvare sit folk, sine rettigheder, sit land og sin religion, ja, om han så skulle miste sit blod.

14 Se, nefitterne var blevet oplært i at forsvare sig mod deres fjender, endog til at udgyde blod om det var nødvendigt; ja, og de var også blevet formånet til "aldrig at vække anstød, ja, og aldrig at løfte sværdet, medmindre det var mod en fjende, medmindre det var for at bevare livet.

15 Og dette var deres tro, at Gud, ved at de gjorde således, ville give dem fremgang i landet, eller med andre ord, hvis de var trofaste i at holde Guds befalinger, at han da ville give dem fremgang i landet, ja, formåne dem til at flygte eller til at berede sig til krig afhængig af deres fare,

16 og også, at Gud ville tilkendegive for dem, hvor de skulle drage hen for at forsvare sig mod deres fjender, og ved at gøre således ville Herren udfri

7a Alma 49:8.
10a Alma 46:12–13.
11a gs Forståelse.

12a gs Velfærd.
13a Alma 46:20–22.
14a Alma 43:46–47;

3 Ne 3:20–21;
Morm 3:10–11;
L&P 98:16.

dem; og dette var Moronis tro, og hans hjerte frydede sig ved det, "ikke ved udgydelse af blod, men ved at gøre godt, ved at bevare sit folk, ja, ved at holde Guds befalinger, ja, og modsætte sig ugudelighed.

17 Ja, sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis alle mennesker havde været og var og altid ville være ligesom Moroni, se, så ville selve helvedes magter være blevet rystet for evigt, ja, "Djævelen ville aldrig få magt over menneskenes børns hjerte.

18 Se, han var en mand ligesom Ammon, Mosijas søn, ja, og som Mosijas andre sønner, ja, og også Alma og hans sønner, for de var alle Guds mænd.

19 Se nu, Helaman og hans brødre stod ikke mindre til tjeneste for folket end Moroni, for de prædikede Guds ord, og de døbte alle mennesker til omvendelse, hver den, der ville lytte til deres ord.

20 Og således gik de frem, og folket "ydmygede sig på grund af deres ord i en sådan grad, at de blev meget ^bbegunstiget af Herren, og således var de fri for indbyrdes krige og stridigheder, ja, i et tidsrum af fire år.

21 Men, som jeg har sagt, blev de i slutningen af det nittende år på trods af deres indbyrdes fred modvilligt tvunget til at stride mod deres brødre lamanitterne.

22 Ja, og kort sagt hørte deres krige med lamanitterne ikke

op i et tidsrum af mange år på trods af deres store modvilje.

23 Se, de var "kede af at skulle gribe til våben mod lamanitterne, for de frydede sig ikke ved udgydelse af blod, ja, og det var ikke alt – de var kede af at være midlet til at sende så mange af deres brødre ud af denne verden ind i en evig verden, uforberedte til at møde deres Gud.

24 Alligevel kunne de ikke tillade sig at nedlægge deres liv, så deres "hustruer og børn ville blive massakreret med den barbariske grusomhed, som blev udvist af dem, der engang var deres brødre, ja, og som havde ^bskilt sig ud fra deres kirke og havde forladt dem og var draget ud for at udrydde dem ved at slutte sig til lamanitterne.

25 Ja, de kunne ikke bære, at deres brødre skulle fryde sig ved nefitternes blod, så længe der var nogen, der ville holde Guds befalinger, for Herrens løfter var, at hvis de holdt hans befalinger, ville de få fremgang i landet.

KAPITEL 49

De invaderende lamanitter er ikke i stand til indtage de befæstede byer Ammonihah og Noa – Amalikhija forbander Gud og sværger at drikke Moronis blod – Helaman og hans brødre fortsætter med at styrke kirken. Omkring 72 f.Kr.

Og se, det skete i den ellefte

16a Alma 55:19.
17a 1 Ne 22:26;
3 Ne 6:15.

20a gs Ydmyg.
b 1 Ne 17:35.
23a L&P 42:45.

24a Alma 46:12.
b gs Frafald.

måned i det nittende år på den tiende dag i måneden, at man så lamaniternes hære nærme sig Ammonihas land.

2 Og se, byen var blevet genopbygget, og Moroni havde opstillet en hær ved grænserne til byen, og de havde opkastet jord rundt omkring for at værne sig mod lamaniternes pile og sten, for se, de kæmpede med sten og med pile.

3 Se, jeg sagde, at byen "Ammoniha var blevet genopbygget. Jeg siger jer, ja, at den var delvist genopbygget; og fordi lamanitterne havde ødelagt den én gang på grund af folkets ugudelighed, formodede de, at den igen ville blive et let bytte for dem.

4 Men se, hvor stor blev ikke deres skuffelse, for se, nefitterne havde gravet en vold af jord op omkring sig, der var så høj, at lamanitterne ikke kunne kaste deres sten og deres pile efter dem, så de havde nogen virkning, ej heller kunne de falde over dem undtagen ad det sted, de havde deres indgang.

5 Se, på dette tidspunkt blev lamaniternes øverste anførere overordentlig forbavsede over nefitternes visdom med hensyn til at berede deres sikre steder.

6 Se, lamaniternes anførere havde ment, at de på grund af det store antal af dem, ja, de havde ment, at de ville have mulighed for at falde over dem, som de hidtil havde gjort; ja, og de havde også gjort sig beredte

med skjolde og brynjer, og de havde også gjort sig beredte med klæder af skind, ja, meget tykke klæder til at dække deres nøgenhed med.

7 Og således beredte mente de, at de let kunne besejre og underlægge deres brødre trældomsåget eller slå dem ihjel og massakrere dem efter deres behag.

8 Men se, til deres største forbavelse havde de "forberedt sig til dem på en måde, som aldrig havde været kendt blandt Lehis børn. Se, de var beredte til lamanitterne, til at kæmpe efter Moronis anvisninger.

9 Og det skete, at lamanitterne eller amalikijaitterne blev overordentlig forbavsede over deres måde at forberede sig til krig på.

10 Se, hvis kong Amalikija var kommet ned fra "Nefis land i spidsen for sin hær, ville han måske have fået lamanitterne til at angribe nefitterne i byen Ammoniha, for se, han bekymrede sig ikke om sit folks blod.

11 Men se, Amalikija kom ikke selv ned for at kæmpe. Og se, hans øverste anførere turde ikke angribe nefitterne i byen Ammoniha, for Moroni havde ændret den måde, hvorpå nefitterne ordnede deres anliggender, således at lamanitterne blev modløse over deres tilflugtssteder, og de kunne ikke falde over dem.

12 Derfor trak de sig tilbage til ødemarken og tog deres tros og marcherede mod Noas land, da

de antog, at det var det næstbedste sted for dem at falde over nefitterne.

13 For de vidste ikke, at Moroni havde befæstet eller havde bygget sikre "fæstninger for hver by i hele landet rundt omkring; derfor marcherede de frem mod Noas land med en fast beslutning, ja, deres øverste anførere trådte frem og aflagde ed på, at de ville udrydde folket i den by.

14 Men se, til deres forbavselse var byen Noa, som hidtil havde været et svagt sted, nu ved Moronis hjælp blevet stærk, ja, så den overgik byen Ammoniha i styrke.

15 Og se nu, det anså Moroni for vist, for han havde ment, at de ville blive rædselsslagne over byen Ammoniha, og at de, eftersom byen Noa hidtil havde været den svageste del af landet, derfor ville marchere derhen for at kæmpe; og således skete det efter hans ønsker.

16 Og se, Moroni havde udpeget Lehi til at være den øverste anfører over mændene i den by; og det var den selv "samme Lehi, som kæmpede mod lamanitterne i dalen øst for floden Sidon.

17 Og se, nu skete det, at da lamanitterne fandt ud af, at Lehi havde kommandoen over byen, blev de igen modløse, for de frygtede Lehi overordentlig meget; alligevel havde deres øverste anførere svoret med en ed, at de ville angribe

byen, derfor førte de deres hære frem.

18 Se nu, lamanitterne kunne ikke komme ind i deres sikre fæstninger ad nogen anden vej end ad indgangen på grund af højden af den skanse, der var blevet opkastet, og dybden af den grav, der var blevet gravet omkring den, undtagen ad indgangen.

19 Og således var nefitterne rede til at slå alle sådanne ihjel, som ville forsøge at kravle op for at trænge ind i fæstningen ad nogen anden vej, ved at kaste sten og pile ned mod dem.

20 Således var de rede, ja, en gruppe af deres stærkeste mænd med deres sværd og deres slynger, til at slå alle dem ned, der ville forsøge at komme ind i deres sikre sted ad det sted, hvor de havde deres indgang; og således var de rede til at forsvare sig mod lamanitterne.

21 Og det skete, at lamanitternes anførere førte deres hære op foran det sted, hvor de havde deres indgang, og begyndte at stride mod nefitterne for at komme ind i deres sikre sted; men se, de blev drevet tilbage igen og igen i et sådant omfang, at de blev slået ihjel under en vældig nedslagning.

22 Se, da de fandt, at de ikke kunne få magt over nefitterne ad passagen, begyndte de at grave deres skanser af jord væk for at skabe en passage for deres hære, så de kunne få lige mulighed for at slås; men se, under

disse forsøg blev de fejlet bort af de sten og pile, der blev kastet mod dem; og i stedet for at fylde gravene ved at bryde skanserne af jord ned, blev de i nogen grad fyldt af deres døde og sårede kroppe.

23 Således fik nefitterne al magt over deres fjender, og således forsøgte lamanitterne at udrydde nefitterne, indtil alle deres øverste anførere var blevet slået ihjel; ja, og mere end tusind af lamanitterne var blevet slået ihjel, mens der på den anden side ikke var en eneste nefit, der var blevet slået ihjel.

24 Der var omtrent halvtreds, der var såret, som havde været udsat for lamaniternes pile gennem indgangen, men de var blevet værnet af deres skjolde og deres brynjer og deres hjelme i en sådan grad, at deres sår var på benene, og mange af dem var meget alvorlige.

25 Og det skete, at da lamanitterne så, at deres øverste anførere alle var blevet slået ihjel, flygtede de ud i ødemarken. Og det skete, at de vendte tilbage til Nefis land for at underrette deres konge, Amalikija, som var nefit af fødsel, om deres store tab.

26 Og det skete, at han blev overordentlig vred på sit folk, fordi han ikke havde opnået sit ønske med hensyn til nefitterne; han havde ikke underkastet dem trældomsåget.

27 Ja, han blev overordentlig vred, og han "forbandede Gud

og også Moroni, idet han ^bsvor med en ed, at han ville drikke hans blod; og det fordi Moroni havde holdt Guds befalinger med hensyn til at forberede sit folks sikkerhed.

28 Og det skete, at på den anden side "takkede Nefis folk Herren deres Gud på grund af hans uforlignelige magt ved at udfri dem af deres fjenders hænder.

29 Og således endte det nittende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

30 Ja, og der var vedvarende fred blandt dem og overordentlig stor fremgang i kirken på grund af den agtpågivenhed og flid, som de viste Guds ord, som blev kundgjort for dem af Helaman og Shiblon og Corianton og Ammon og hans brødre, ja, og af alle dem, som var blevet ordineret af Guds "hellige orden, og som var blevet døbt til omvendelse og sendt ud for at prædike blandt folket.

KAPITEL 50

Moroni befæster nefitternes lande – De bygger mange nye byer – Krige og ødelæggelse rammer nefitterne i deres ugudeligheds og vederstyggeligheds dage – Morianton og de, der har skilt sig ud, bliver overvundet af Teankum – Nefiha dør, og hans søn Pahoran udfylder dommersædet. Omkring 72–67 f.Kr.

Og se, det skete, at Moroni ikke holdt op med at træffe forberede

27a Gs Bespottelse.
b ApG 23:12.

28a Gs Taknemlighed.
30a Alma 43:2.

delser til krig eller til at forsvare sit folk mod lamanitterne, for han foranledigede, at hans hære skulle begynde i begyndelsen af det tyvende år af dommernes regeringstid, at de skulle begynde at grave jorddynger op rundt om alle byerne overalt i hele det land, som nefitterne var i besiddelse af.

2 Og på toppen af disse jordvolde foranledigede han, at der skulle bygges tømmer, ja, tømmerkonstruktioner op til mandshøjde rundt omkring byerne.

3 Og han foranledigede, at der på disse tømmerkonstruktioner skulle bygges en konstruktion af spidse pæle oven på tømmeret rundt omkring; og de var stærke og høje.

4 Og han lod opføre tårne, der hævdede sig over dette pæleværk, og han lod sikre steder bygge på disse tårne, så lamaniternes sten og pile ikke kunne volde dem nogen skade.

5 Og de var indrettet, så de kunne kaste sten fra toppen af dem efter deres behag og deres styrke og slå dem ihjel, der ville forsøge at nærme sig byens mure.

6 Således opførte Moroni støttepunkter som forberedelse til fjendens komme rundt omkring hver by i hele landet.

7 Og det skete, at Moroni foranledigede, at hans hære skulle drage ud i den østlige ødemark, ja, og de drog ud og drev alle de lamanitter, der var i den østlige

ødemark, ind i deres egne lande, som lå syd for Zarahemlas land.

8 Og Nefis land strakte sig i lige linje fra det østlige hav til det vestlige.

9 Og det skete, at da Moroni havde drevet alle lamanitterne ud af den østlige ødemark, som lå nord for de lande, som de selv var i besiddelse af, foranledigede han, at de indbyggere, der var i Zarahemlas land og i landet rundt omkring, skulle drage ud i den østlige ødemark helt ud til grænseegnene ved kysten og tage landet i besiddelse.

10 Og han opstillede også hære mod syd ved grænseegnene af deres besiddelser og lod dem opføre "befæstninger, så de kunne sikre deres hære og deres folk mod deres fjenders hænder.

11 Og således afskar han alle lamaniternes støttepunkter i den østlige ødemark, ja, og også mod vest, idet han befæstede grænsen mellem nefitterne og lamanitterne, mellem Zarahemlas land og Nefis land, fra det vestlige hav langs kilderne til floden Sidon – og nefitterne besad alt landet mod nord, ja, alt det land, der lå nord for landet Overflod, efter deres behag.

12 Og således forsøgte Moroni med sine hære, der daglig voksede på grund af den sikkerhed for beskyttelse, som hans værker bragte dem, at afskære lamaniternes styrke og magt fra de lande, der var i deres besiddelse, så de ikke skulle få nogen magt

over de lande, der var i deres besiddelse.

13 Og det skete, at nefitterne begyndte grundlæggelsen af en by, og de gav byen navnet Moroni; og det var ved det østlige hav, og det var mod syd ved grænsen til lamaniternes besiddelser.

14 Og de begyndte også at lægge grunden til en by mellem byen Moroni og byen Aron, som forbandt Moronis og Arons grænser; og de gav byen, eller landet, navnet Nefiha.

15 Og de begyndte også i det selv samme år at bygge mange byer mod nord, én på en særegen måde, som de kaldte Lehi, og som lå mod nord ved grænseegnene ved kysten.

16 Og således endte det tyvende år.

17 Og under disse fremgangsrigte forhold levede Nefis folk i begyndelsen af det enogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

18 Og de havde overordentlig stor fremgang og blev overordentlig rige; ja, de mangfoldiggjorde sig og voksede sig stærke i landet.

19 Og således ser vi, hvor barmhjertige og retfærdige alle Herrens måder at handle på er med hensyn til opfyldelsen af alle hans ord til menneskenes børn; ja, vi kan se, at hans ord bliver bekræftet netop på dette tidspunkt, de ord, som han talte til Lehi, da han sagde:

20 Velsignet er du og dine

børn, og de skal blive velsignet. For så vidt som de holder mine befalinger, skal de have fremgang i landet. Men husk, at for så vidt som de ikke vil holde mine befalinger, skal de blive "forstået fra Herrens nærhed.

21 Og vi ser, at disse løfter er blevet bekræftet, hvad angår Nefis folk, for det har været deres skænderier og deres stridigheder, ja, deres myrden og deres plyndren, deres afgudsdyrkelse, deres utugtigheder og deres vederstyggeligheder, som var blandt dem indbyrdes, der bragte deres krige og ødelæggelser over dem.

22 Og de, der var trofaste i at holde Herrens befalinger, blev udfriet til alle tider, mens tusinder af deres ugudelige brødre er blevet overgivet til trældom eller til at omkomme ved sværdet eller til at synke ned i vantro og blande sig med lamanitterne.

23 Men se, der havde aldrig siden Nefis dage været en "lykkeligere tid blandt Nefis folk end i Moronis dage, ja, netop på denne tid i det enogtyvende år af dommernes regeringstid.

24 Og det skete, at det toogtyvende år af dommernes regeringstid også endte i fred, ja, og også det treogtyvende år.

25 Og det skete, at der i begyndelsen af det fireogtyvende år af dommernes regeringstid også ville have været fred blandt Nefis folk, havde det ikke været for en "strid, der fandt sted blandt dem angående Lehis

land og Moriantons land, som stødte op til grænserne til Lehi; og de lå begge ved grænseegnene ud mod kysten.

26 For se, de folk, der besad Moriantons land, gjorde krav på en del af Lehis land; derfor opstod der en hed strid mellem dem, således at folket i Morianton greb til våben mod deres brødre, og de var besluttede på at ville slå dem ihjel ved sværdet.

27 Men se, de folk, som besad Lehis land, flygtede til Moronis lejr og bønfuldt ham om hjælp, for se, de havde ikke uret.

28 Og det skete, at da folket i Morianton, der blev ledt af en mand, hvis navn var Morianton, fandt ud af, at folket i Lehi var flygtet til Moronis lejr, blev de overordentlig skrækslagne for, at Moronis hær skulle falde over dem og udrydde dem.

29 Derfor lagde Morianton dem det i hjertet, at de skulle flygte til det land, der lå mod nord, og som var dækket af store områder med vand, og sætte sig i besiddelse af det land, der lå mod nord.

30 Og se, de ville have bragt denne plan til udførelse (hvad der ville have givet grund til beklagelse), men se, Morianton, som var en mand med meget temperament, han blev derfor vred på en af sine tjenestepiger, og han faldt over hende og slog hende meget.

31 Og det skete, at hun flygtede og kom over til Moronis lejr og

fortalte Moroni alt om sagen og også om deres hensigter om at flygte til landet mod nord.

32 Se nu, folket i landet Overflod, eller rettere Moroni, frygtede, at de ville lytte til Moriantons ord og forene sig med hans folk, og således ville han komme i besiddelse af disse dele af landet, hvilket ville lægge grundvolden til alvorlige følger for Nefis folk, ja, disse følger ville føre til omstyrtningen af deres "frihed.

33 Derfor sendte Moroni en hær af sted med deres tros for at komme foran Moriantons folk for at standse deres flugt ind i landet mod nord.

34 Og det skete, at de ikke indhentede dem, førend de var kommet til grænsen af landet "Ødelæggelse; og dér indhentede de dem ved det smalle pas, som ved havet førte ind i landet mod nord, ja, ved havet mod vest og mod øst.

35 Og det skete, at den hær, som var sendt af sted af Moroni, og som blev ledt af en mand, hvis navn var Teankum, mødte Moriantons folk; og så stædige var Moriantons folk (da de blev ansporet af hans ugudelighed og hans smigrende ord), at et slag begyndte mellem dem, i hvilket Teankum slog Morianton ihjel og slog hans hær og tog dem til fange og vendte tilbage til Moronis lejr. Og således endte det fireogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

36 Og således blev Moriantons folk ført tilbage. Og efter at de havde sluttet pagt om at holde fred, blev de ført tilbage til Moriantons land, og der fandt en forening sted mellem dem og Lehis folk, og de blev også ført tilbage til deres jorder.

37 Og det skete i det samme år, hvor freden blev genoprettet blandt Nefis folk, at Nefiha, den anden overdommer, døde efter at have udfyldt dommersædet med fuldkommen retsindighed for Gud.

38 Alligevel havde han nægtet Alma at tage de optegnelser og de ting i besiddelse, der af Alma og hans fædre blev agtet som værende yderst hellige, derfor havde Alma overdraget dem til sin søn Helaman.

39 Se, det skete, at Nefihas søn blev udpeget til at udfylde dommersædet i sin fars sted, ja, han blev udpeget til overdommer og regent over folket med en ed og hellig ordinance til at dømme retfærdigt og til at bevare freden og folkets frihed og til at skænke dem deres hellige privilegier til at tilbede Herren deres Gud, ja, til at støtte og bevare Guds sag alle sine dage og til at bringe de ugudelige til doms i forhold til deres forbrydelse.

40 Se nu, hans navn var Pahoran. Og Pahoran udfyldte sin fars sæde og begyndte i slutningen af det fireogtyvende år at regere over Nefis folk.

loven og indsætte en konge – Pahoran og frimændene bliver støttet af folkets røst – Moroni tvinger kongemændene til at forsvare deres land eller blive sendt i døden – Amalikija og lamanitterne indtager mange befæstede byer – Teankum slår den lamanitiske invasion tilbage og slår Amalikija ihjel i hans telt. Omkring 67–66 f.Kr.

Og se, det skete i begyndelsen af det femogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, efter at de havde stiftet fred mellem Lehis folk og Moriantons folk, hvad angår deres lande, og efter at de havde påbegyndt det femogtyvende år i fred;

2 dog bevarede de ikke længe en fuldstændig fred i landet, for der opstod en strid blandt folket angående overdommeren Pahoran, for se, der var en del af folket, der ønskede, at nogle få bestemte punkter i loven skulle ændres.

3 Men se, Pahoran ville ikke ændre loven eller tillade, at den blev ændret, derfor lyttede han ikke til dem, der havde indsendt deres stemme sammen med deres anmodninger angående ændringen af loven.

4 Derfor blev de, der nærrede ønske om, at loven skulle ændres, vrede på ham og ønskede, at han ikke længere skulle være overdommer over landet, derfor opstod der et hedt skænderi angående sagen, men ikke til blodsudgydelse.

5 Og det skete, at de, der nærrede ønske om, at Pahoran skulle afsættes fra dommersædet, blev

KAPITEL 51

Kongemændene forsøger at ændre

kaldt kongemænd; for de nærede ønske om, at loven skulle ændres på en måde, der ville omstyrte det frie styre og indsatte en konge over landet.

6 Og de, der nærede ønske om, at Pahoran skulle forblive overdommer over landet, påtog sig navnet frimænd; og således var adskillelsen mellem dem; for frimændene havde svoret eller sluttet pagt om at ville hævde deres rettigheder og privilegierne i forbindelse med deres religion ved et frit styre.

7 Og det skete, at denne sag, som de stredes om, blev afgjort ved folkets stemme. Og det skete, at folkets stemme faldt ud til fordel for frimændene, og Pahoran beholdt dommersædet, hvilket gav anledning til megen fryd blandt Pahorans brødre og også blandt mange af frihedens folk, som også bragte kongemændene til tavshed, så de ikke turde at gøre modstand, men blev nødt til at bevare frihedens sag.

8 Se, de, der var for konger, var dem af "høj byrd, og de stræbte efter at blive konger, og de blev støttet af dem, der stræbte efter magt og myndighed over folket.

9 Men se, det var en kritisk tid for sådanne stridigheder blandt Nefis folk; for se, Amalikija havde igen ophidset det lamanitiske folks hjerte mod det nefitiske folk, og han var i færd med at samle soldater fra alle dele af

sit land og bevæbne dem og med al flid træffe forberedelser til krig, for han havde "svoret at ville drikke Moronis blod.

10 Men se, vi skal få at se, at det løfte, som han aflagde, var overilet; alligevel gjorde han sig selv og sine hære rede til at drage ud for at kæmpe mod nefitterne.

11 Se, hans hære var ikke så store, som de hidtil havde været, på grund af de mange tusinde, der var blevet slået ihjel ved nefitternes hånd; men til trods for deres store tab, havde Amalikija dog samlet en overraskende stor hær, således at han ikke frygtede for at drage ned til Zarahemlas land.

12 Ja, Amalikija drog endog selv ned i spidsen for lamanitterne. Og det var i det femogtyvende år af dommernes regeringstid; og det var på den samme tid, hvor de var begyndt at afgøre de anliggender, som de stredes om med hensyn til overdommeren Pahoran.

13 Og det skete, at da de mennesker, der blev kaldt kongemænd, havde hørt, at lamanitterne var på vej ned for at kæmpe mod dem, blev de glade i hjertet; og de nægtede at gribe til våben, for de var så vrede på overdommeren og også på "frihedens folk, at de ikke ville gribe til våben for at forsvare deres land.

14 Og det skete, at da Moroni så dette og også så, at lamanitterne var ved at komme ind over

landets grænser, blev han overordentlig vred på grund af stædigheden hos de folk, som han havde arbejdet med så stor flid for at beskytte; ja, han blev overordentlig vred; hans sjæl blev fyldt af vrede mod dem.

15 Og det skete, at han sendte en anmodning med folkets stemme til landets regent og ønskede af ham, at han skulle læse den og give ham (Moroni) magt til at tvinge dem, der havde skilt sig ud, til at forsvare deres land eller til at sende dem i døden.

16 For han så det som sin vigtigste opgave at gøre ende på sådanne stridigheder og en sådan kiv blandt folket, for se, dette havde hidtil været årsag til al deres ødelæggelse. Og det skete, at den blev imødekommet i overensstemmelse med folkets stemme.

17 Og det skete, at Moroni befalede, at enten ville hans hær drage mod disse kongemænd for at bryde deres stolthed og deres overlegenhed ned og jævne dem med jorden, eller også måtte de gribe til våben og støtte frihedens sag.

18 Og det skete, at hærene marcherede frem mod dem; og de brød deres stolthed og hovmod ned, således at de, når de hævdede deres krigsvåben for at kæmpe mod Moronis mænd, blev hugget ned og jævnet med jorden.

19 Og det skete, at der var fire tusinde af dem, der havde "skilt

sig ud, der blev hugget ned med sværdet; og de af deres ledere, der ikke var blevet slået ihjel i slaget, blev taget og kastet i fængsel, for der var ingen tid til rettergang på det tidspunkt.

20 Og resten af dem, der havde skilt sig ud, indordnede sig under frihedens banner, hellere end at blive slået til jorden med sværdet, og blev tvunget til at hejse "frihedserklæringen på deres tårne og i deres byer og at gribe til våben til forsvar for deres land.

21 Og således gjorde Moroni ende på disse kongemænd, så der ikke mere var nogen, der var kendt under benævnelsen kongemænd; og således gjorde han ende på stædigheden og stoltheden blandt de folk, der påstod at være af adeligt blod; men de blev fornedret til at ydmyge sig ligesom deres brødre og til at kæmpe tappert for deres frihed fra trældom.

22 Se, det skete, at mens "Moroni således var i færd med at bryde krigene og stridighederne ned blandt sit eget folk og at underkaste dem fred og civilisation og at fastsætte bestemmelser som forberedelse til krig mod lamanitterne, se, da var lamanitterne kommet ind i Moronis land, som lå i grænseegnene ved kysten.

23 Og det skete, at nefitterne ikke var tilstrækkelig stærke i byen Moroni, derfor fordrev Amalikija dem og slog mange ihjel. Og det skete, at Amalikija

tog byen i besiddelse, ja, tog alle deres befæstninger i besiddelse.

24 Og de, der flygtede ud af byen Moroni, kom til byen Nefiha; og folket i byen Lehi samlede sig også og traf forbedringer og var rede til at modtage lamanitterne i kamp.

25 Men det skete, at Amalikija ikke ville lade lamanitterne drage mod byen Nefiha for at kæmpe, men holdt dem nede ved kysten, idet han efterlod mænd i hver by til at holde og forsvare dem.

26 Og således fortsatte han, idet han tog mange byer i besiddelse, byen Nefiha og byen Lehi og byen Morianton og byen Omner og byen Gid og byen Mulek, som alle lå i de østlige grænseegne ved kysten.

27 Og således havde lamanitterne ved Amalikijas snedighed og deres utallige hærskarer indtaget så mange byer, der alle var stærkt befæstede efter Moronis måde at lave "befæstninger på, og som alle blev støttepunkter for lamanitterne.

28 Og det skete, at de marcherede til grænsen af landet Overflod og drev nefitterne foran sig og slog mange ihjel.

29 Men det skete, at de blev mødt af Teankum, som havde "slået Morianton ihjel og havde afskåret hans folk under hans flugt.

30 Og det skete, at han også afskar Amalikija, mens han marcherede frem med sin talrige

hær for at sætte sig besiddelse af landet Overflod og også landet mod nord.

31 Men se, han blev mødt af en skuffelse, idet han blev tvunget tilbage af Teankum og hans mænd, for de var store krigere; og hver eneste af Teankums mænd overgik lamanitterne i styrke og i krigskunst, således at de vandt fordel over lamanitterne.

32 Og det skete, at de hærgede dem i en sådan grad, at de huggede ind på dem, indtil det blev mørkt. Og det skete, at Teankum og hans mænd slog deres telte op på grænsen til landet Overflod; og Amalikija slog sine telte op i grænseegnene på stranden ved kysten, og på denne måde blev de fordrevet.

33 Og det skete, at da det var blevet nat, sneg Teankum og hans tjener sig bort og gik ud ved nattetide og gik ind i Amalikijas lejr; og se, sønnen havde overvældet dem på grund af deres store udmattelse, som skyldtes dagens arbejde og hede.

34 Og det skete, at Teankum i hemmelighed sneg sig ind i kongens telt og jog et kastespyd i hjertet på ham, og han forvoldte kongens død øjeblikkeligt, så han ikke vækkede sine tjenere.

35 Og han vendte igen i hemmelighed tilbage til sin egen lejr, og se, hans mænd sov, men han vækkede dem og fortalte dem alt det, som han havde gjort.

36 Og han foranledigede, at

hans hære skulle stå i beredskab for det tilfælde, at lamanitterne var vågnet og ville falde over dem.

37 Og således ender det femogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk; og således ender Amalikijas dage.

KAPITEL 52

Ammoron efterfølger Amalikija som lamanitternes konge – Moroni, Teankum og Lehi leder nefitterne i en sejrrig krig mod lamanitterne – Byen Mulek bliver generobret og zoramitten Jakob bliver slået ihjel. Omkring 66–64 f.Kr.

Og se, det skete i det seksogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, se, da lamanitterne vågnede på den første morgen i den første måned, se, da fandt de Amalikija død i sit eget telt; og de så også, at Teankum var rede til at udkæmpe et slag mod dem på den dag.

2 Og se, da lamanitterne så dette, blev de bange, og de opgav deres forehavende om at marchere ind i landet mod nord og trak sig med hele deres hær tilbage til byen Mulek og søgte beskyttelse i deres befæstninger.

3 Og det skete, at Amalikijas bror blev udpeget til konge over folket, og hans navn var Ammoron; således blev kong Ammoron, kong Amalikijas bror, udpeget til at regere i hans sted.

4 Og det skete, at han befalede, at hans folk skulle holde de byer, som de havde indtaget ved blodsudgydelse; for de havde ikke indtaget nogen byer, uden at de havde tabt meget blod.

5 Og se, Teankum så, at lamanitterne var besluttede på at holde de byer, som de havde indtaget, og de dele af landet, som de havde sat sig i besiddelse af; og da Teankum også så, hvor kæmpestort antallet af dem var, mente han ikke, at det var tjenligt, at han forsøgte at angribe dem i deres fæstninger.

6 Men han holdt sine mænd rundt omkring, som om han traf forberedelser til krig, ja, og han beredte sig i sandhed på at forsvare sig mod dem ved at "opkaste mure rundt omkring og berede tilflugtssteder.

7 Og det skete, at han således blev ved med at berede sig til krig, indtil Moroni havde sendt et stort antal mænd af sted for at styrke hans hær.

8 Og Moroni sendte også ordre til ham om at beholde alle de fanger, der faldt i hans hænder; for eftersom lamanitterne havde taget mange fanger, skulle han beholde alle de fangne lamanitter som gidsler for dem, som lamanitterne havde taget.

9 Og han sendte også ordre til ham om, at han skulle befæste landet Overflod og sikre det "smalle pas, som førte til landet mod nord, for at lamanitterne ikke skulle indtage dette punkt

og få magt til at hærge dem fra alle sider.

10 Og Moroni sendte også bud til ham og ønskede af ham, at han skulle være trofast i at holde den del af landet, og at han skulle søge enhver lejlighed til at plage lamanitterne i den del, så meget som det stod i hans magt, så han måske ved list eller på anden måde atter kunne indtage de byer, der var blevet taget ud af deres hænder, og også at han skulle befæste og styrke de byer rundt omkring, som ikke var faldet i lamaniternes hænder.

11 Og han sagde også til ham: Jeg ville komme til dig, men se, lamanitterne er faldet over os ved landets grænser ved det vestlige hav; og se, jeg drager mod dem, derfor kan jeg ikke komme til dig.

12 Se, kongen (Ammoron), var draget ud af Zarahemlas land og havde fortalt dronningen om sin brors død og havde samlet et stort antal mænd og var marcheret frem mod nefitterne i grænseegnene ved det vestlig hav.

13 Og således forsøgte han at hærge nefitterne og at trække en del af deres styrker til den del af landet, mens han havde befalet dem, som han havde efterladt til at sætte sig i besiddelse af de byer, som han havde indtaget, at de også skulle hærge nefitterne i grænseegnene ved det østlige hav og skulle tage så meget af deres land i besiddelse, som det stod i deres magt ud fra styrken af deres hære.

14 Og således var nefitterne i denne farlige situation ved slutningen af det seksogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

15 Men se, det skete i det syvogtyvende år af dommerens regeringstid, at Teankum efter befaling fra Moroni – som havde opstillet hære til at beskytte de sydlige og de vestlige grænser af landet og var begyndt sin march mod landet Overflod, for at han med sine mænd kunne hjælpe Teankum med at tage de byer tilbage, som de havde tabt –

16 og det skete, at Teankum havde modtaget ordrer til at foretage et angreb på byen Mulek og tage den tilbage, hvis det var muligt.

17 Og det skete, at Teankum traf forberedelser til at foretage et angreb på byen Mulek og marchere frem med sin hær mod lamanitterne; men han så, at det var umuligt, at han kunne besejre dem, mens de var i deres fæstninger, derfor opgav han sit forehavende og vendte igen tilbage til byen Overflod for at afvente Moronis komme, så han kunne få styrke til sin hær.

18 Og det skete, at Moroni ankom med sin hær til Overflodens land i slutningen af det syvogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

19 Og i begyndelsen af det otteogtyvende år holdt Moroni og Teankum og mange af de øverste anførere krigsråd – hvad de skulle gøre for at få

lamanitterne til at komme ud mod dem for at kæmpe; eller om de på en eller anden måde kunne smigre dem ud af deres støttepunkter, så de kunne vinde fordel over dem og atter indtage byen Mulek.

20 Og det skete, at de sendte udsendinge til den lamanitiske hær, som beskyttede byen Mulek, til deres leder, hvis navn var Jakob, og ønskede af ham, at han ville komme ud med sine hære og møde dem på sletterne mellem de to byer. Men se, Jakob, der var zoramit, ville ikke komme ud med sin hær for at møde dem på sletterne.

21 Og det skete, at Moroni, der ikke nærrede noget håb om at møde dem på åben mark, han udtænkte derfor en plan, så han kunne lokke lamanitterne ud af deres støttepunkter.

22 Derfor foranledigede han, at Teankum skulle tage et lille antal mænd og marchere ned i nærheden af kysten; og Moroni og hans hær marcherede om natten ud i ødemarken vest for byen Mulek; og da lamanitternes vagter således den næste dag opdagede Teankum, løb de hen og fortalte det til Jakob, deres leder.

23 Og det skete, at lamanitternes hære marcherede frem mod Teankum, idet de antog, at de ved deres antal kunne besejre Teankum på grund af hans lille antal. Og da Teankum så lamanitternes hære komme ud mod sig, begyndte han nede ved kysten at trække sig tilbage mod nord.

24 Og det skete, at da lamanitterne så, at han begyndte at flygte, fattede de mod og forfulgte ham med al kraft. Og mens Teankum således ledte de lamanitter, som forgæves forfulgte ham, bort, se, da befalede Moroni, at en del af hans hær, som var med ham, skulle marchere ind i byen og tage den i besiddelse.

25 Og det gjorde de og slog alle dem ihjel, som var blevet efterladt for at beskytte byen, ja, alle dem der ikke ville aflevere deres krigsvåben.

26 Og således satte Moroni sig i besiddelse af byen Mulek med en del af sin hær, mens han marcherede ud med resten for at møde lamanitterne, når de vendte tilbage fra forfølgelsen af Teankum.

27 Og det skete, at lamanitterne forfulgte Teankum, indtil de kom i nærheden af byen Overflod, og der blev de mødt af Lehi og en lille hær, som var blevet efterladt for at beskytte byen Overflod.

28 Og se nu, da lamanitternes øverste anførere så Lehi komme mod dem med sin hær, flygtede de i stor forvirring af frygt for, at de måske ikke kunne nå tilbage til byen Mulek, før Lehi indhentede dem, for de var trætte på grund af deres march, og Lehis mænd var friske.

29 Se, lamanitterne vidste ikke, at Moroni havde været bag dem med sin hær, og alt, hvad de frygtede, var Lehi og hans mænd.

30 Se, Lehi nærrede ikke ønske

om at indhente dem, før de mødte Moroni og hans hær.

31 Og det skete, at før lamanitterne havde trukket sig langt tilbage, blev de omringet af nefitterne, af Moronis mænd på den ene side og af Lehis mænd på den anden side, og de var alle friske og fulde af styrke, men lamanitterne var trætte på grund af deres lange march.

32 Og Moroni befalede sine mænd, at de skulle falde over dem, indtil de havde afleveret deres krigsvåben.

33 Og det skete, at Jakob, som var deres anfører, og som også var "zoromit, og som havde en uovervindelig ånd, han førte lamanitterne frem til at kæmpe med et overordentlig stort raseri mod Moroni.

34 Da Moroni stod i vejen for deres march, var Jakob derfor besluttet på at slå dem ihjel og hugge sig vej gennem dem til byen Mulek. Men se, Moroni og hans mænd var stærkere, derfor veg de ikke for lamanitterne.

35 Og det skete, at de på begge sider kæmpede med overordentlig stort raseri, og mange blev slået ihjel på begge sider; ja, og Moroni blev såret, og Jakob blev dræbt.

36 Og Lehi gik løs på deres bagtrop med sine stærke mænd med et sådant raseri, at lamanitterne i bagtroppen afleverede deres krigsvåben; og resten af dem, som var meget forvirrede, vidste ikke, hvor de skulle flygte hen eller angribe.

37 Se, da Moroni så deres forvirring, sagde han til dem: Hvis I vil bringe jeres krigsvåben frem og aflevere dem, se, da vil vi holde op med at udgyde jeres blod.

38 Og det skete, at da lamanitterne havde hørt disse ord, kom deres øverste anførere, alle de, der ikke var blevet slået ihjel, frem og kastede deres våben for fødderne af Moroni og befalede også deres mænd, at de skulle gøre det samme.

39 Men se, der var mange, som ikke ville; og de, som ikke ville aflevere deres sværd, blev taget og bundet, og deres krigsvåben blev taget fra dem, og de blev tvunget til at marchere med deres brødre til landet Overflod.

40 Og se, antallet af fanger, der blev taget, oversteg mere end antallet af dem, der var blevet slået ihjel, ja, flere end dem, der var blevet slået ihjel på begge sider.

KAPITEL 53

De lamanitiske fanger bliver brugt til at befæste byen Overflod – Kiv blandt nefitterne medfører lamanitiske sejre – Helaman tager kommandoen over de to tusinde unge krigere fra Ammons folk. Omkring 64–63 f.Kr.

Og det skete, at de satte vagter over de lamanitiske fanger og tvang dem til at gå ud og begrave deres døde, ja, og de døde nefitter, som var slået ihjel; og

Moroni satte mænd over dem til at bevogte dem, mens de udførte deres arbejde.

2 Og Moroni drog til byen Mulek med Lehi og tog kommando over byen og gav den til Lehi. Se nu, denne Lehi var en mand, der havde været sammen med Moroni i størstedelen af hans slag, og han var en mand "som Moroni, og de frydede sig ved hinandens sikkerhed, ja, de var elsket af hinanden og var også elsket af hele Nefis folk.

3 Og det skete, efter at lamanitterne var færdige med at begrave deres døde og også de døde nefitter, at de blev marcheret tilbage til landet Overflod; og på Moronis ordre foranledigede Teankum, at de skulle begynde at arbejde på at grave en grav rundt omkring landet eller byen Overflod.

4 Og han foranledigede, at de skulle bygge et "brystværn af tømmer på indersiden af graven; og de kastede jord op fra graven mod dette brystværn af tømmer; og således fik de lamanitterne til at arbejde, indtil de havde omsluttet byen Overflod med en stærk mur af tømmer og jord i en overordentlig stor højde.

5 Og denne by blev fra da af et overordentlig stærkt støttepunkt; og i denne by bevogtede de de tilfangetagne lamanitter, ja, endda inden for en mur, som de have ladet dem bygge med deres egne hænder. Se, Moroni var nødt til at lade lamanitterne arbejde, for det var let at bevog-

te dem, når de arbejdede; og han ønskede at have alle sine styrker, når han skulle foretage et angreb på lamanitterne.

6 Og det skete, at Moroni således havde vundet sejr over en af de største af lamanitternes hære og havde sat sig i besiddelse af byen Mulek, som var en af lamanitternes stærkeste fæstninger i Nefis land; og således havde han også bygget et støttepunkt, hvori han kunne holde sine fanger indespærret.

7 Og det skete, at han ikke mere indlod sig på et slag med lamanitterne det år, men han beskæftigede sine mænd med at træffe forberedelser til krig, ja, og med at bygge befæstninger til værn mod lamanitterne, ja, og også med at udfri deres kvinder og deres børn fra sult og trængsel og med at skaffe mad til deres hære.

8 Og se, det skete, at lamanitternes hære ved det vestlige hav mod syd under Moronis fravær og som følge af nogle intriger blandt nefitterne, hvilket forårsagede kiv blandt dem, havde vundet en del terræn over nefitterne, ja, i en sådan grad at de havde sat sig i besiddelse af et antal af deres byer i den del af landet.

9 Og således blev de på grund af intern ugudelighed, ja, på grund af indbyrdes kiv og intriger sat i den farligste situation.

10 Og se nu, jeg har noget at sige angående "Ammons folk, som i begyndelsen var lamanit-

ter; men af Ammon og hans brødre, eller rettere sagt ved Guds ord og kraft, var de blevet ^bomvendt til Herren; og de var blevet ført ned til Zarahemlas land og var lige siden blevet beskyttet af nefitterne.

11 Og på grund af deres ed havde de været forhindret i at gribe til våben mod deres brødre, for de havde aflagt en ed på, at de "aldrig mere ville udgyde blod; og i overensstemmelse med deres ed ville de være omkommet, ja, de ville have ladet sig falde i hænderne på deres brødre, havde det ikke været for den medlidenhed og den overordentlig store kærlighed, som Ammon og hans brødre havde næret til dem.

12 Og af denne grund blev de ført ned til Zarahemlas land, og de var siden da blevet "beskyttet af nefitterne.

13 Men det skete, at da de så den fare og de mange trængsler og megen modgang, som nefitterne bar for deres skyld, blev de rørt af medfølelse og nærrede "ønske om at gribe til våben til forsvar for deres land.

14 Men se, da de skulle til at gribe deres krigsvåben, blev de overvældet af Helamans og hans brødres overtalelser, for de stod i begreb med at ville "bryde den ^bed, som de havde aflagt.

15 Og Helaman frygtede, at de ved at gøre dette, ville fortabe deres sjæl; derfor var alle de,

der havde indgået denne pagt, nødt til at se på, at deres brødre vadede gennem deres trængsler i deres farlige situation på dette tidspunkt.

16 Men se, det skete, at de havde mange sønner, som ikke havde indgået en pagt om, at de ikke ville gribe deres krigsvåben for at forsvare sig mod deres fjender; derfor samlede de sig på dette tidspunkt, så mange, som var i stand til at gribe til våben, og de kaldte sig nefitter.

17 Og de indgik en pagt om at kæmpe for nefitternes frihed, ja, om at beskytte landet, om de så skulle nedlægge deres liv; ja, de indgik endog pagt om, at de aldrig ville opgive deres "frihed, men at de i alle tilfælde ville kæmpe for at beskytte nefitterne og sig selv mod trældom.

18 Se nu, der var to tusinde af disse unge mænd, der indgik denne pagt og greb deres krigsvåben for at forsvare deres land.

19 Og se nu, ligesom de hidtil aldrig havde været en ulempe for nefitterne, blev de nu på dette tidspunkt også en stor støtte, for de greb deres krigsvåben, og de ville, at Helaman skulle være deres leder.

20 Og de var alle unge mænd, og de var overordentlig tapre, hvad angår "mod og også styrke og ihærdighed; men se, det var ikke alt – de var mænd, som til enhver tid var ^bpålidelige i alt, hvad de end blev betroet.

10b Alma 23:8–13.
11a Alma 24:17–19.
12a Alma 27:23.
13a Alma 56:7.

14a 4 Mos 30:3.
b gs Ed.
17a Alma 56:47.
gs Frihed.

20a gs Mod.
b gs Retfærdig,
retfærdighed.

21 Ja, de var mænd af sandhed og alvor, for de var blevet formanet til at holde Guds befalinger og "vandre retsindigt for ham.

22 Og se, det skete, at Helaman marcherede i spidsen for sine "to tusinde unge krigere til støtte for folkene ved landets grænser mod syd ved det vestlige hav.

23 Og således endte det otteogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

KAPITEL 54

Ammoron og Moroni forhandler om udveksling af fanger – Moroni kræver, at lamanitterne trækker sig tilbage og standser deres morderiske angreb – Ammoron kræver, at nefitterne nedlægger deres våben og underkaster sig lamanitterne. Omkring 63 f.Kr.

Og se, det skete i begyndelsen af dommernes niogtyvende år, at "Ammoron sendte bud til Moroni og ønskede af ham, at han skulle udveksle fanger.

2 Og det skete, at Moroni frydede sig overordentlig ved denne anmodning, for han ønskede de forsyninger, der blev givet til underhold for de lamanitiske fanger, til underhold for sit eget folk; og han ønskede også sine egne folk til forstærkning af sin hær.

3 Se, lamanitterne havde taget

mange kvinder og børn, og der fandtes ikke en kvinde eller et barn blandt alle Moronis fanger, eller de fanger som Moroni havde taget; derfor udtænkte Moroni en list for at få så mange af de tilfangetagne nefitter fra lamanitterne, som det var muligt.

4 Derfor skrev han et brev og sendte det med Ammorons tjener, han som havde bragt et brev til Moroni. Se, disse er de ord, som han skrev til Ammoron, og som lød:

5 Se, Ammoron, jeg har skrevet noget til jer angående denne krig, som I har ført mod mit folk, eller rettere som din "bror har ført mod dem, og som I stadig er besluttet på at fortsætte efter hans død.

6 Se, jeg ville fortælle jer noget om "Guds retfærdighed og hans almægtige vredes sværd, som hænger over jer, medmindre I omvender jer og trækker jeres hære tilbage til jeres egne lande, eller jeres ejendomsland, hvilket er Nefis land.

7 Ja, jeg ville fortælle dig dette, hvis du var i stand til at lytte til det, ja, jeg ville fortælle dig om det forfærdelige "helvede, der venter på at modtage sådanne ^bmordere, som du og din bror har været, medmindre I omvender jer og opgiver jeres morderiske formål og vender tilbage med jeres hære til jeres egne lande.

21a gs Vandre, vandre med Gud.

22a Alma 56:3–5.

54 1a Alma 52:3.

5a Alma 48:1.

6a gs Retfærdig, retfærdighed.

7a gs Helvede.

b Alma 47:18, 22–24. gs Mord.

8 Men eftersom I én gang har forkastet dette og har kæmpet mod Herrens folk, så må jeg forvente, at I gør det igen.

9 Og se nu, vi er rede til at modtage jer, ja, og medmindre I opgiver jeres hensigt, se, da vil I bringe vreden hos den Gud, som I har forkastet, ned over jer, ja, til jeres fuldstændige udryddelse.

10 Men så sandt som Herren lever, skal vore hære falde over jer, medmindre I trækker jer tilbage, og I skal snart blive hjemsoget af død, for vi vil genvinde vore byer og vore lande, ja, og vi vil hævde vor religion og vor Guds sag.

11 Men se, jeg formoder, at jeg taler forgæves til dig om dette, eller jeg formoder, at du er "helvedes barn, derfor vil jeg slutte mit brev med at fortælle dig, at jeg ikke vil udveksle fanger, undtagen på betingelse af at I vil udlevere en mand og hans hustru og hans børn for én fange; hvis det er tilfældet, at I vil gøre det, vil jeg udveksle.

12 Og se, hvis I ikke gør dette, vil jeg komme mod jer med mine hære; ja, jeg vil endog bevæbne mine kvinder og mine børn, og jeg vil komme mod jer, og jeg vil forfølge jer helt ind i jeres eget land, som er "vort første arveland; ja, og det skal blive blod for blod og liv for liv; og jeg vil udkæmpe et slag mod jer, indtil I er udryddet fra jordens overflade.

13 Se, jeg er i min vrede, og

ligeså mit folk; I har forsøgt at myrde os, og vi har kun forsøgt at forsvare os. Men se, hvis I yderligere forsøger at udrydde os, vil vi forsøge at udrydde jer; ja, og vi vil stræbe efter vort land, vort første arveland.

14 Nu slutter jeg mit brev. Jeg er Moroni; jeg er leder for det nefitiske folk.

15 Se, det skete, at Ammoron, da han havde modtaget dette brev, blev vred. Og han skrev endnu et brev til Moroni, og disse er de ord, som han skrev, og som lød:

16 Jeg er Ammoron, lamaniternes konge; jeg er bror til Amalikija, som I har "myrdet. Se, jeg vil hævne hans blod på jer, ja, og jeg vil falde over jer med mine hære, for jeg frygter ikke jeres trusler.

17 For se, jeres fædre forurettede deres brødre i en sådan grad, at de berøvede dem deres "ret til regeringsmagten, skønt den med rette tilkom dem.

18 Og se nu, hvis I vil nedlægge jeres våben og underkaste jer at blive regeret af dem, hvem regeringsmagten rettelig tilkommer, så vil jeg foranledige, at mit folk skal nedlægge deres våben og ikke længere skal være i krig.

19 Se, du har udslynget mange trusler mod mig og mit folk, men se, vi frygter ikke dine trusler.

20 Alligevel vil jeg med glæde tilstede en udveksling af fanger efter din anmodning, så jeg kan reservere min mad til mine krigsfolk; og vi vil føre en krig,

der skal vare evigt, enten til nefitternes underkastelse under vor myndighed eller til deres evige udslættelse.

21 Og med hensyn til den Gud, som du siger, vi har forkastet, se, vi kender ikke til et sådant væsen, ej heller gør I, men der- som der er et sådant væsen, da ved vi ikke andet, end at han har skabt os lige såvel som jer.

22 Og om så er, at der findes en djævel og et helvede, se, mon han da ikke vil sende dig dertil for at bo sammen med min bror, som I har myrdet, og om hvem du har antydnet, at han er gået til et sådant sted? Men se, det betyder ikke noget.

23 Jeg er Ammoron og er efterkommer af "Zoram, som jeres fædre tvang og førte ud af Jerusalem.

24 Og se nu, jeg er en frimodig lamanit; se, denne krig er blevet ført for at hævne deres foruretelser og for at hævde og at opnå deres ret til regeringsmagten; og jeg slutter mit brev til Moroni.

KAPITEL 55

Moroni nægter at udveksle fanger – De lamanitiske vagter bliver lokket til at beruse sig, og de nefitiske fanger bliver befriet – byen Gid bliver indtaget uden blodsudgydelse. Omkring 63–62 f.Kr.

SE, det skete, at da Moroni havde modtaget dette brev, blev han endnu mere vred, fordi han vidste, at Ammoron havde et

fuldkomment kendskab til sit "bedrageri; ja, han vidste, at Ammoron vidste, at det ikke var en retfærdig sag, der havde fået ham til at føre krig mod Nefis folk.

2 Og han sagde: Se, jeg vil ikke udveksle fanger med Ammoron, medmindre han vil opgive sin hensigt, som jeg har anført i mit brev, for jeg vil ikke tilstede ham, at han skal få mere magt end den, han har fået.

3 Se, jeg kender det sted, hvor lamanitterne bevogter mine folk, som de har taget til fange, og da Ammoron ikke vil efterkomme mit brev, se, da vil jeg give ham i overensstemmelse med mine ord, ja, jeg vil sprede død blandt dem, indtil de trygler om fred.

4 Og se, det skete, at da Moroni havde sagt disse ord, foranledigede han, at der skulle foretages en eftersøgning blandt hans mænd, for at han blandt dem måske kunne finde en mand, der var efterkommer af Laman.

5 Og det skete, at de fandt en, hvis navn var Laman, og han var "en af tjenerne hos den konge, som blev myrdet af Amalikija.

6 Se, Moroni foranledigede, at Laman og et lille antal af hans mænd skulle gå hen til de vagter, der var over nefitterne.

7 Se, nefitterne blev bevogtet i byen Gid, derfor udpegede Moroni Laman og foranledigede, at et lille antal mænd skulle gå med ham.

8 Og da det blev aften, gik Laman hen til de vagter, der var over nefitterne, og se, de så ham komme og de råbte ham an, men han siger til dem: Frygt ikke, se, jeg er lamanit. Se, vi er flygtet fra nefitterne, og de sover, og se, vi har taget noget af deres vin og bragt den med os.

9 Se, da lamanitterne hørte disse ord, tog de mod ham med glæde, og de sagde til ham: Giv os af din vin, så vi kan drikke, det glæder os, at I således har taget vin med jer, for vi er udmattede.

10 Men Laman sagde til dem: Lad os gemme vor vin, til vi drager mod nefitterne for at kæmpe. Men disse ord gav dem blot et endnu større ønske om at drikke af vinen.

11 For, sagde de, vi er udmattede, lad os derfor drikke af vinen, og vi får snart vore rationer af vin, som vil styrke os til at drage mod nefitterne.

12 Og Laman sagde til dem: I kan gøre efter jeres ønsker.

13 Og det skete, at de tog rigeligt for sig af vinen; og den smagte dem godt, derfor tog de mere rigeligt for sig af den; og den var stærk, for den var særlig stærkt tilberedt.

14 Og det skete, at de drak og blev lystige, og snart var de alle berusede.

15 Og se, da Laman og hans mænd så, at de alle var berusede og var i en dyb søvn, vendte de tilbage til Moroni og fortalte ham alt det, der var hændt.

16 Og se, dette var i overensstemmelse med Moronis plan. Og Moroni havde forsynet sine mænd med krigsvåben, og han tog til byen Gid, mens lamanitterne var i en dyb søvn og var berusede og kastede så mange krigsvåben ind til fangerne, at de alle blev bevæbnet;

17 ja, selv til deres kvinder og så mange af deres børn, som var i stand til at bruge et krigsvåben, da havde Moroni bevæbnet alle disse fanger; og alt dette blev gjort i dyb stilhed.

18 Men hvis de havde vækket lamanitterne, se, da var de berusede, og nefitterne kunne have slået dem ihjel.

19 Men se, dette var ikke Moronis ønske; han frydede sig ikke ved mord eller "blodsudgydelse, men han frydede sig ved at kunne redde sit folk fra udryddelse; og af denne årsag, nemlig at han skulle bringe uretfærdighed over sig, ville han ikke falde over lamanitterne og slå dem ihjel i deres beruselse.

20 Men han havde opnået sit ønske, for han havde bevæbnet de tilfangetagne nefitter, som var inden for bymuren, og havde givet dem magt til at sætte sig i besiddelse af de dele, som var inden for murene.

21 Og derpå lod han de mænd, som var med ham, trække sig et stykke tilbage fra dem og omringe lamaniternes hære.

22 Se nu, dette blev gjort om natten, så da lamanitterne

vågnede om morgenen, så de, at de var omringet af nefitterne udenfor, og at deres fanger var bevæbnet indenfor.

23 Og således så de, at nefitterne havde magt over dem, og under disse omstændigheder fandt de, at det ikke var tjenligt, at de skulle kæmpe med nefitterne, derfor afkrævede deres øverste anførere dem deres krigsvåben, og de bragte dem frem og kastede dem for fødderne af nefitterne, mens de bad om barmhjertighed.

24 Se nu, dette var Moronis ønske. Han tog dem som krigsfanger og tog byen i besiddelse og foranledigede, at alle de fanger, som var nefitter, skulle frigives; og de sluttede sig til Moronis hær og var en stor styrke for hans hær.

25 Og det skete, at han foranledigede, at de lamanitter, som han havde taget til fange, skulle påbegynde et "arbejde med at forstærke befæstningerne rundt omkring byen Gid.

26 Og det skete, at da han havde befæstet byen Gid efter sit ønske, foranledigede han, at hans fanger skulle føres til byen Overflod; og han bevogtede også denne by med en overordentlig stærk styrke.

27 Og det skete, at de til trods for alle lamanitternes intriger vogtede og forvarede alle de fanger, som de havde taget, og de holdt også alt det land og den fordel, som de havde taget tilbage.

28 Og det skete, at nefitterne igen begyndte at blive sejrrige og at genvinde deres rettigheder og deres privilegier.

29 Mange gange forsøgte lamanitterne at omringe dem om natten, men ved disse forsøg mistede de mange fanger.

30 Og mange gange forsøgte de at give nefitterne af deres vin, så de kunne udrydde dem med gift eller drukkenskab.

31 Men se, nefitterne var ikke langsomme til at "erindre Herren deres Gud i denne deres trængsels stund. De kunne ikke fanges i deres snarer, ja, de ville ikke drikke af deres vin, medmindre de først havde givet det til nogle af de lamanitiske fanger.

32 Og således var de forsigtige med, at der ikke blev givet dem nogen gift, for hvis deres vin forgiftede en lamanit, ville den også forgifte en nefit; og således prøvede de alle deres drikke.

33 Og se, det skete, at det blev nødvendigt for Moroni at træffe forberedelser til at angribe byen Morianton; for se, lamanitterne havde ved deres arbejde befæstet byen Morianton, indtil den var blevet et overordentlig stærkt støttepunkt.

34 Og de bragte bestandig nye styrker ind i den by og også nye tilførsler af forsyninger.

35 Og således endte det niogtyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

KAPITEL 56

Helaman sender et brev til Moroni, hvori han beretter om tilstanden af krigen med lamanitterne – Antipus og Helaman vinder en stor sejr over lamanitterne – Helamans to tusinde unge krigere kæmper med mirakuløs kraft, og ingen af dem bliver slået ihjel. Vers 1 omkring 62 f.Kr., vers 2–19 omkring 66 f.Kr. og vers 20–57 omkring 65–64 f.Kr.

Og se, det skete i begyndelsen af det tredivte år af dommernes regeringstid på den anden dag i den første måned, at Moroni modtog et brev fra Helaman, hvori han redegjorde for forholdene hos folket i den del af landet.

2 Og disse er de ord, som han skrev, og som lød: Min højt elskede broder Moroni, såvel i Herren som i vor krigsførelses modgang; se, min elskede broder, jeg har noget at fortælle dig angående vor krigsførelse i denne del af landet.

3 Se, "to tusinde sønner af de mænd, som Ammon førte ned fra Nefis land – se, du ved, at de er efterkommere af Laman, som var vor fader Lehis ældste søn;

4 se, jeg behøver ikke at fortælle dig om deres overleveringer eller deres vantro, for du kender til alt dette –

5 derfor er det mig nok at fortælle dig, at to tusinde af disse unge mænd har grebet deres krigsvåben og ville, at jeg skulle være deres leder; og

vi er draget ud for at forsvare vort land.

6 Og se, du kender også til den "pagt, som deres fædre sluttede om, at de ikke ville gribe til deres krigsvåben mod deres brødre for at udgyde blod.

7 Men i det seksogtyvende år, da de så vore trængsler og vor modgang for deres skyld, var de lige ved at "bryde den pagt, som de havde sluttet, og gribe til deres krigsvåben til vort forsvar.

8 Men jeg ville ikke tillade dem, at de skulle bryde den pagt, som de havde sluttet, da jeg antog, at Gud ville styrke os i en sådan grad, at vi ikke skulle lide mere på grund af opfyldelsen af den ed, som de havde aflagt.

9 Men se, her er noget, som vi kan glæde os meget over. For se, i det seksogtyvende år marcherede jeg, Helaman, i spidsen for disse to tusinde unge mænd til byen Juda for at hjælpe Antipus, som du havde udpeget til leder for folket i den del af landet.

10 Og jeg føjede mine to tusinde sønner (for de er værdige til at blive kaldt sønner), til Antipus' hær, hvilken styrke Antipus frydede sig overordentlig meget ved; for se, hans hær var blevet svækket af lamanitterne, fordi deres styrker havde slået et stort antal af vore mænd ihjel, af hvilken grund vi må sørge.

11 Dog må vi, hvad det angår, trøste os med, at de er døde for deres lands og for deres Guds sag, ja, og de er "lykkelige.

12 Og lamanitterne havde også

beholdt mange fanger, som alle er øverste anførere, for ingen andre har de ladet i live. Og vi formoder, at de nu på dette tidspunkt er i Nefis land; det er tid, hvis de ikke er slået ihjel.

13 Og se, dette er de byer, som lamanitterne har sat sig i besiddelse af ved udgydelsen af så mange af vore tapre mænds blod:

14 Mantis land, eller byen Manti, og byen Ze'ezrom og byen Cumeni og byen Antipara.

15 Og det er de byer, som de havde taget i besiddelse, da jeg ankom til byen Juda; og jeg fandt Antipus og hans mænd i gang med at arbejde af alle deres kræfter med at befæste byen.

16 Ja, de var nedtrykte i såvel legemet som i ånden, for de havde kæmpet tappert om dagen og arbejdet om natten for at holde deres byer; og således havde de lidt store trængsler af enhver art.

17 Og se, de var besluttede på at sejre på dette sted eller dø; derfor kan du nok tænke dig, at denne lille styrke, som jeg bragte med mig, ja, disse mine sønner, gav dem store håb og megen glæde.

18 Og se, det skete, at da lamanitterne så, at Antipus havde modtaget en større styrke til sin hær, blev de på Ammorons ordre tvunget til ikke at drage mod byen Juda eller mod os for at kæmpe.

19 Og således blev vi begunstiget af Herren, for var de faldet over os i vor svaghed, kunne de måske have udryddet vor

lille hær, men således blev vi bevaret.

20 De blev af Ammoron befalet at holde de byer, som de havde indtaget. Og således endte det seksogtyvende år. Og i begyndelsen af det syvogtyvende år havde vi beredt vor by og os selv til forsvar.

21 Se, vi nærrede ønske om, at lamanitterne ville falde over os, for vi nærrede ikke ønske om at foretage et angreb på dem i deres støttepunkter.

22 Og det skete, at vi havde spioner ude rundt omkring for at holde øje med lamanitternes bevægelser, for at de ikke skulle drage forbi os om natten eller om dagen for at foretage et angreb på vore andre byer, som lå mod nord.

23 For vi vidste, at i disse byer var de ikke tilstrækkelig stærke til at møde dem; derfor nærrede vi ønske om, hvis de drog forbi os, at falde over dem bagfra og således angribe dem bagfra, samtidig med at de blev mødt forfra. Vi mente, at vi kunne besejre dem, men se, vi blev skuffet i dette vort ønske.

24 De turde ikke at drage forbi os med hele deres hær, ej heller turde de at gøre det med en del af den af frygt for at de ikke skulle være tilstrækkelig stærke, og at de skulle falde.

25 Ej heller turde de marchere ned mod byen Zarahemla, ej heller turde de krydse Sidons kilder over til byen Nefiha.

26 Og således var de besluttede på med deres styrker at holde de byer, som de havde indtaget.

27 Og se, det skete i den anden måned af dette år, at der blev bragt os mange forsyninger fra fædrene til mine to tusinde sønner.

28 Og der blev også sendt to tusinde mænd til os fra Zarahemlas land. Og således var vi beredt med ti tusinde mænd og forsyninger til dem og også til deres hustruer og deres børn.

29 Og lamanitterne, der således så vore styrker øges dagligt og forsyninger ankomme til vort underhold, de begyndte at blive skrækslagne og begyndte at gøre udfald for om muligt at gøre en ende på vor modtagelse af forsyninger og styrke.

30 Se, da vi så, at lamanitterne begyndte at blive urolige på denne måde, nærrede vi ønske om at anvende en list over for dem; derfor befalede Antipus, at jeg skulle marchere ud med mine små sønner til en nærliggende by, som om vi førte forsyninger til en nærliggende by.

31 Og vi skulle marchere tæt forbi byen Antipara, som om vi var på vej til byen bag dem i grænseegnene ved kysten.

32 Og det skete, at vi marcherede ud, som om vi ville drage til den by med vore forsyninger.

33 Og det skete, at Antipus marcherede ud med en del af sin hær og efterlod resten til at holde byen. Men han marcherede ikke ud, førend jeg var draget ud med min lille hær og kom i nærheden af byen Antipara.

34 Og se, i byen Antipara var lamanitternes stærkeste hær udstationeret, ja, den talrigste.

35 Og det skete, at da de var blevet underrettet af deres spioner, kom de ud med deres hær og marcherede mod os.

36 Og det skete, at vi flygtede fra dem nordpå. Og således ledte vi lamanitternes mægtigste hær bort,

37 ja, endog et betydeligt stykke vej, så vidt at de, da de så Antipus' hær forfølge dem af alle deres kræfter, ikke vendte sig til højre eller venstre, men fortsatte deres march i lige retning efter os; og det var deres hensigt, formoder vi, at slå os ihjel, før Antipus kunne indhente dem, og dette for at de ikke skulle blive omringet af vore folk.

38 Og se, Antipus, der så vor fare, fremskyndede hærens march. Men se, det blev nat, derfor indhentede de os ikke, ej heller indhentede Antipus dem; derfor slog vi lejr for natten.

39 Og det skete, at før morgenen gryede, se, da forfulgte lamanitterne os. Se, vi var ikke tilstrækkelig stærke til at stride mod dem, ja, jeg ville ikke tillade, at mine små sønner skulle falde i deres hænder; derfor fortsatte vi vor march, og på vor march begav vi os ud i ødemarken.

40 Se, de turde ikke holde til højre eller til venstre, af frygt for at de skulle blive omringet; ej heller ville jeg holde til højre eller til venstre, af frygt for at de skulle indhente mig, og at vi ikke kunne stå os imod dem, men blive slået ihjel, og at de ville undslippe; og således

flygtede vi hele den dag ud i ødemarken, ja, indtil det blev mørkt.

41 Og det skete, at vi igen, da morgenlyset brød frem, så, at lamanitterne var over os, og vi flygtede for dem.

42 Men det skete, at de ikke forfulgte os langt, før de gjorde holdt; og det var om morgenen på den tredje dag i den syvende måned.

43 Og se, om de var blevet indhentet af Antipus, vidste vi ikke, men jeg sagde til mine mænd: Se, vi ved ikke, om de har gjort holdt med det formål, at vi skal gå imod dem, så de kan fange os i deres snare.

44 Hvad siger I derfor, mine sønner, vil I gå mod dem for at kæmpe?

45 Og se, jeg siger dig, min elskede bror Moroni, at jeg aldrig havde set så stort et "mod, nej, ikke blandt nogen af nefitterne.

46 For ligesom jeg altid havde kaldt dem mine sønner (for de var alle meget unge), så sagde de til mig: Far, se, vor Gud er med os, og han vil ikke tillade, at vi skal falde, lad os derfor drage frem; vi vil ikke slå vore brødre ihjel, hvis de vil lade os i fred; lad os derfor drage frem, så de ikke skal besejre Antipus' hær.

47 Se, de havde aldrig kæmpet, dog frygtede de ikke døden; og de tænkte mere på deres fædres "frihed, end de tænkte på deres eget liv; ja, det var blevet dem

fortalt af deres ^bmødre, at hvis de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem.

48 Og de gentog deres mødres ord for mig, idet de sagde: Vi tvivler ikke på, at vore mødre vidste det.

49 Og det skete, at jeg med mine to tusinde vendte om mod disse lamanitter, som havde forfulgt os. Og se nu, Antipus' hære havde indhentet dem, og et skrækeligt slag var begyndt.

50 Antipus' hær, der var udmattet på grund af deres lange march over så kort et tidsrum, var nær ved at falde i hænderne på lamanitterne, og var jeg ikke vendt om med mine to tusinde, havde de opnået deres hensigt.

51 For Antipus var faldet for sværdet, og mange af hans ledere på grund af deres træthed, som var forårsaget af hastigheden af deres march – derfor begyndte Antipus' mænd, som var forvirrede på grund af deres ledes fald, at vige for lamanitterne.

52 Og det skete, at lamanitterne fattede mod og begyndte at forfølge dem, og således forfulgte lamanitterne dem med stor kraft, da Helaman faldt over deres bagtrop med sine to tusinde og begyndte at slå dem ihjel, således at hele den lamanitiske hær gjorde holdt og vendte sig mod Helaman.

53 Se, da Antipus' folk så, at lamanitterne havde vendt sig om, samlede de deres mænd

45a Alma 53:20–21.
47a Alma 53:16–18.

b Alma 57:21.
gs Mor.

og faldt igen over lamanitternes bagtrop.

54 Og se, det skete, at vi, Nefis folk, Antipus' folk og jeg med mine to tusinde omringede lamanitterne og slog dem, ja, således at de blev nødt til at overdrage deres krigsvåben og overgive sig selv som krigsfanger.

55 Og se, det skete, at da de havde overgivet sig til os, se, da talte jeg disse unge mænd, som havde kæmpet sammen med mig, idet jeg frygtede, at mange af dem var blevet slået ihjel.

56 Men se, til min store glæde var "ikke én sjæl af dem faldet til jorden; ja, og de havde kæmpet som med Guds styrke; ja, aldrig havde man kendt mænd, som havde kæmpet med en så mirakuløs styrke; med en så mægtig kraft var de faldet over lamanitterne, at de havde skræmt dem; og af denne årsag havde lamanitterne overgivet sig som krigsfanger.

57 Og da vi ikke havde noget sted til vore fanger, så vi kunne bevogte dem og holde dem fra lamanitternes hære, sendte vi dem til Zarahemlas land sammen med en del af Antipus' mænd, som ikke var blevet slået ihjel, og resten tog jeg og forenede dem med mine unge "ammonitter og begav os på vor march tilbage til byen Juda.

KAPITEL 57

Helaman beretter om indtagelsen af Antipara og om overgivelsen af

og senere forsvaret af Cumeni – Hans ammonitiske ynglinge kæmper tappert; alle bliver såret, men ingen bliver slået ihjel – Gid beretter om, hvordan de lamanitiske fanger bliver slået ihjel og flygter. Omkring 63 f.Kr.

Og se, det skete, at jeg modtog et brev fra Ammoron, kongen, hvori der stod, at hvis jeg ville udlevere de krigsfanger, som vi havde taget, så ville han overgive byen Antipara til os.

2 Men jeg sendte et brev til kongen om, at vi var sikre på, at vore styrker var tilstrækkelige til at indtage byen Antipara ved vor egen kraft, og at vi ved at udlevere fangerne til gengæld for den by ville anse os for ukloge, og at vi kun ville udlevere vore fanger ved udveksling.

3 Og Ammoron afviste mit brev, for han ville ikke udveksle fanger; derfor begyndte vi at træffe forberedelser til at gå imod byen Antipara.

4 Men folket fra Antipara forlod byen og flygtede til de andre byer, som var i deres besiddelse, for at befæste dem; og således faldt byen Antipara i vore hænder.

5 Og således endte det otteogtyvende år af dommernes regeringstid.

6 Og det skete, at vi i begyndelsen af det niogtyvende år modtog en tilførsel af forsyninger og også en forstærkning til vor hær på seks tusinde mand fra Zarahemlas land og fra landet rundt omkring foruden tres af

^aammonitternes sønner, som var kommet for at slutte sig til deres brødre, min lille skare på to tusinde. Og se nu, vi var stærke, ja, og vi havde også fået tilført rigeligt af forsyninger.

7 Og det skete, at det var vort ønske at udkæmpe et slag mod den hær, som var blevet sat til at beskytte byen Cumeni.

8 Og se nu, jeg vil vise dig, at vi snart fik opfyldt vort ønske, ja, med vor stærke styrke, eller med en del af vor stærke styrke, omringede vi byen Cumeni om natten, lidt før de skulle modtage en tilførsel af forsyninger.

9 Og det skete, at vi slog lejr omkring byen i mange nætter, men vi sov på vore sværd og satte vagter, så lamanitterne ikke kunne falde over os om natten og slå os ihjel, hvilket de forsøgte mange gange, men lige så mange gange, som de forsøgte dette, flød deres blod.

10 Langt om længe ankom deres forsyninger, og de skulle til at gå ind i byen om natten. Og vi, der i stedet for at være lamanitter var nefitter, greb derfor dem og deres forsyninger.

11 Og til trods for at lamanitterne blev afskåret fra deres underhold på denne måde, var de stadig fast besluttede på at holde byen, derfor blev det nødvendigt, at vi tog disse forsyninger og sendte dem til Juda og vore fanger til Zarahemlas land.

12 Og det skete, at der ikke var gået mange dage, før lamanitterne begyndte at miste alt håb

om bistand, derfor overgav de byen i vore hænder; og således havde vi opnået vore hensigter med hensyn til at indtage byen Cumeni.

13 Men det skete, at vore fanger var så talrige, at vi til trods for vort kæmpestore antal var nødt til at anvende hele vor styrke til at bevogte dem eller at sende dem i døden.

14 For se, de brød ud i store antal og kæmpede med sten og med køller, eller hvad som helst de ellers kunne få fat på, således at vi slog over to tusinde af dem ihjel, efter at de havde overgivet sig som krigsfanger.

15 Derfor blev det nødvendigt for os, at vi gjorde en ende på deres liv eller under bevogtning og med sværd i hånd førte dem ned til Zarahemlas land; og vore forsyninger strakte heller ikke mere end til vore egne folk til trods for det, som vi havde taget fra lamanitterne.

16 Og se, under disse kritiske omstændigheder blev det en meget alvorlig sag at træffe en afgørelse angående disse krigsfanger; alligevel besluttede vi os til at sende dem ned til Zarahemlas land, derfor udvalgte vi en del af vore mænd og gav dem ansvaret for vore fanger og for at føre dem ned til Zarahemlas land.

17 Men det skete, at de vendte tilbage den næste dag. Og se nu, vi udspurgte dem ikke angående fangerne, for se, lamanitterne var over os, og de vendte tilbage

i tide til at redde os fra at falde i deres hænder. For se, Ammoron havde til hjælp for dem sendt dem en ny tilførsel af forsynninger og også en talrig hær.

18 Og det skete, at de mænd, som vi sendte med fangerne, ankom i tide til at holde dem tilbage, da de var ved at overvinde os.

19 Men se, min lille skare på to tusinde og tres kæmpede med største frygtløshed, ja, de stod fast mod lamanitterne og bragte død over alle dem, der modsatte sig dem.

20 Og da resten af vor hær var ved at vige for lamanitterne, se, da var disse to tusinde og tres urokkelige og uforfærdede.

21 Ja, de adlød og bestræbte sig på med nøjagtighed at udføre enhver kommando, der blev givet, ja, og det skete dem helt efter deres tro; og jeg huskede de ord, som de sagde til mig, at deres "mødre havde lært dem.

22 Og se nu, det var disse mine sønner og de mænd, der var blevet udvalgt til at ledsage fangerne, vi skylder denne store sejr, for det var dem, der slog lamanitterne; derfor blev de drevet tilbage til byen Manti.

23 Og vi beholdt vor by Cumeni og blev ikke alle slået ihjel ved sværdet; alligevel havde vi lidt et stort tab.

24 Og det skete, efter at lamanitterne var flygtet, at jeg straks gav ordre til, at de af mine mænd, som var blevet såret, skulle hentes fra de faldne, og

foranledigede, at deres sår skulle forbindes.

25 Og det skete, at der var to hundrede ud af mine to tusinde og tres, der var besvimet på grund af blodtab, alligevel var der ved Guds godhed og til vor store forbavsel og også til hele vor hærs glæde "ikke én sjæl af dem, der omkom, ja, og ej heller var der én sjæl blandt dem, som ikke havde fået mange sår.

26 Og se, det, at de var blevet bevaret, var forbavsende for hele vor hær, ja, at de var blevet skånet, mens der var tusind af vore brødre, der var blevet slået ihjel. Og vi tilskriver det med rette Guds mirakuløse "magt på grund af deres overordentlig store ^btro på det, som det var blevet dem fortalt, at de skulle tro på – at der var en retfærdig Gud, og at hver den, der ikke tvivlede, skulle blive bevaret ved hans forunderlige magt.

27 Se, sådan troede de, som jeg har talt om; de er unge, og deres sind er fast, og de sætter bestandig deres lid til Gud.

28 Og se, det skete, efter at vi således havde draget omsorg for vore sårede mænd og havde begravet vore døde og også lamanitternes døde, som var mange, se, da udspurgte vi Gid angående de fanger, som de var taget af sted med for at drage ned til Zarahemlas land.

29 Se, Gid var den øverste anfører for den gruppe, der var blevet udpeget til at bevogte dem ned til landet.

30 Og se, dette er de ord, som Gid sagde til mig: Se, vi begyndte at drage ned til Zarahemlas land med vore fanger. Og det skete, at vi mødte de spioner fra vore hære, som var blevet sendt ud for at holde øje med lamanitternes hær.

31 Og de råbte til os og sagde: Se, lamanitternes hære marcherer mod byen Cumeni, og se, de vil falde over dem, ja, og vil udrydde vore folk.

32 Og det skete, at vore fanger hørte deres råb, hvilket fik dem til at fatte mod, og de satte sig op imod os.

33 Og det skete på grund af deres oprør, at vi foranledigede, at vore sværd skulle falde på dem. Og det skete, at de i samlet trop løb ind i vore sværd, hvorved størstedelen af dem blev slået ihjel; og resten af dem brød igennem og flygtede fra os.

34 Og se, da de var flygtet, og vi ikke kunne indhente dem, begav vi os i hast på vor march mod byen Cumeni, og se, vi ankom i tide, så vi kunne hjælpe vore brødre med at holde byen.

35 Og se, vi er igen blevet udfriet af vore fjenders hænder. Og velsignet er vor Guds navn, for se, det er ham, som har udfriet os, ja, som har udvirket dette store for os.

36 Se, det skete, at da jeg, Helaman, havde hørt disse ord fra Gid, blev jeg fyldt af overordentlig stor glæde på grund af Guds godhed ved at bevare os, så vi ikke alle skulle omkomme;

og jeg er vis på, at dem, der er blevet slået ihjel, at deres sjæl er "gået ind til deres Guds hvile.

KAPITEL 58

Helaman, Gid og Teomner indtager byen Manti ved en list – Lamanitterne trækker sig tilbage – Ammons folks sønner bliver bevaret, fordi de står fast i forsvaret af deres frihed og tro. Omkring 63–62 f.Kr.

Og se, nu skete det, at vort næste mål var at indtage byen Manti; men se, der var ingen måde, hvorpå vi med vore små grupper kunne få dem ud af byen. For se, de huskede det, som vi hidtil havde gjort, derfor kunne vi ikke "lokke dem væk fra deres støttepunkter.

2 Og de var så langt mere talstærke, end vor hær var, at vi ikke turde gå frem og angribe dem i deres støttepunkter.

3 Ja, og det blev nødvendigt, at vi anvendte vore mænd til at holde de dele af landet, som vi havde taget tilbage af vore besiddelser; derfor blev det nødvendigt, at vi skulle vente, så vi kunne modtage større styrke fra Zarahemlas land og også en ny tilførsel af forsyninger.

4 Og det skete, at jeg derfor sendte en udsending til regenten i vort land for at gøre ham bekendt med forholdene hos vort folk. Og det skete, at vi ventede på at modtage forsyninger og styrke fra Zarahemlas land.

5 Men se, det gavnede os kun

lidt, for lamanitterne modtog også stor styrke fra dag til dag og også mange forsyninger; ja, således var vore omstændigheder på den tid.

6 Og lamanitterne gjorde udfald mod os fra tid til anden, idet de var besluttede på at udrydde os ved list; alligevel kunne vi ikke komme til at kæmpe med dem på grund af deres tilflugtssteder og deres støttepunkter.

7 Og det skete, at vi i disse vanskelige omstændigheder ventede i et tidsrum af mange måneder, lige indtil vi var ved at omkomme af mangel på mad.

8 Men det skete, at vi modtog mad, der under bevogtning blev bragt til os af en hær på to tusinde mand, der kom os til hjælp; og det er al den hjælp, vi modtog til at forsvare os selv og vort land mod at falde i vore fjenders hænder, ja, til at stride mod en fjende, der var utællelig.

9 Og se, årsagen til disse vore vanskeligheder, eller årsagen til at de ikke sendte os mere styrke, kendte vi ikke, derfor var vi bedrøvede og også fulde af frygt for, at Guds straffedomme på en eller anden måde skulle komme over vort land til vort fald og vor fuldstændige udryddelse.

10 Derfor udøste vi vor sjæl i bøn til Gud om, at han ville styrke os og udfri os af vore fjenders hænder, ja, og også give os styrke, så vi kunne beholde vore byer og vore lande og vor ejendom til vort folks underhold.

11 Ja, og det skete, at Herren

vor Gud velsignede os med vished om, at han ville udfri os, ja, således at han talte fred til vor sjæl og skænkede os stor tro og fik os til at håbe på vor udfrielse ved ham.

12 Og vi fattede mod med vor lille styrke, som vi havde modtaget, og var med en fast beslutning opsat på at sejre over vore fjender og at ^ahævde vore lande og vor ejendom og vore hustruer og vore børn og vor ^bfriheds sag.

13 Og således drog vi af alle vore kræfter ud mod lamanitterne, som var i byen Manti; og vi slog vore telte op i udkanten af ødemarken, som lå nær ved byen.

14 Og det skete den næste dag, at da lamanitterne så, at vi var i grænseegnene ved ødemarken, som lå nær ved byen, at de sendte deres spioner ud rundt omkring os, for at de kunne finde ud af størrelsen og styrken af vor hær.

15 Og det skete, at da de så, at vi ikke var stærke, hvad angik antallet af os, og da de frygtede, at vi skulle afskære dem fra deres forsyninger, medmindre de drog ud for at kæmpe mod os og dræbe os, og da de ligeledes mente, at de let kunne udrydde os med deres talrige hærskarer, begyndte de derfor at træffe forberedelser til at drage ud mod os for at kæmpe.

16 Og da vi så, at de var ved at træffe forberedelser til at komme ud mod os, se, da foranledigede jeg, at Gid med en

lille gruppe mænd skulle skjule sig i ødemarken, og også at Teomner og en lille gruppe mænd også skulle skjule sig i ødemarken.

17 Se, Gid og hans mænd var til højre og de andre til venstre; og da de således havde skjult sig, se, da forblev jeg sammen med resten af min hær på det selv samme sted, hvor vi først havde slået vore telte op, for at afvente det tidspunkt, da lamanitterne ville komme ud for at kæmpe.

18 Og det skete, at lamanitterne kom ud med deres talrige hær mod os. Og da de var kommet og skulle til at falde over os med sværdet, foranledigede jeg, at mine mænd, de som var hos mig, skulle trække sig tilbage ud i ødemarken.

19 Og det skete, at lamanitterne fulgte efter os med stor hast, for de nærrede et overmåde stort ønske om at indhente os, så de kunne slå os ihjel; derfor fulgte de efter os ud i ødemarken; og vi drog forbi midt mellem Gid og Teomner, således at disse ikke blev opdaget af lamanitterne.

20 Og det skete, at da lamanitterne var draget forbi, eller da hæren var draget forbi, rejste Gid og Teomner sig fra deres skjulesteder og afskar lamanitternes spioner, så de ikke kunne vende tilbage til byen.

21 Og det skete, at da de havde afskåret dem, løb de til byen og faldt over de vagter, som var blevet ladet tilbage for at bevogte byen, således at de dræbte dem og tog byen i besiddelse.

22 Se, dette blev gjort, fordi lamanitterne havde ladet hele deres hær med undtagelse af nogle få vagter blive ledt ud i ødemarken.

23 Og det skete, at Gid og Teomner på denne måde var kommet i besiddelse af deres støttepunkter. Og det skete, at vi efter at have rejst meget omkring i ødemarken begav os i retning af Zarahemlas land.

24 Og da lamanitterne så, at de marcherede mod Zarahemlas land, blev de overordentlig bange for, at der var lagt en plan for at føre dem til udryddelse; derfor begyndte de igen at trække sig tilbage til ødemarken, ja, tilbage ad den samme vej, som de var kommet.

25 Og se, det blev nat, og de slog deres telte op, for lamanitternes øverste anførere havde antaget, at nefitterne var udmattede på grund af deres march; og da de antog, at de havde fordrevet hele deres hær, gjorde de sig derfor ingen tanke om byen Manti.

26 Se, det skete, at da det blev nat, foranledigede jeg, at mine mænd ikke skulle sove, men at de skulle marchere frem ad en anden vej mod Mantis land.

27 Og på grund af denne vor march ved nattetide, se, da var vi den næste dag kommet så langt foran lamanitterne, at vi ankom før dem til byen Manti.

28 Og således skete det, at vi ved denne list tog byen Manti i besiddelse uden udgydelse af blod.

29 Og det skete, at da lamanit-

ternes hære kom i nærheden af byen og så, at vi var rede til at møde dem, blev de overordentlig forbavsede og slået af stor frygt, således at de flygtede ud i ødemarken.

30 Ja, og det skete, at de lamanitiske hære flygtede ud af hele denne del af landet. Men se, de havde ført mange kvinder og børn med sig ud af landet.

31 Og "de byer, der blev indtaget af lamanitterne, er på dette tidspunkt alle i vor besiddelse; og vore fædre og vore kvinder og vore børn er på vej tilbage til deres hjem, alle undtagen de, som er blevet taget til fange og ført bort af lamanitterne.

32 Men se, vore hære er for små til at holde et så stort antal byer og så store besiddelser.

33 Men se, vi forlader os på vor Gud, som har givet os sejr over disse lande, således at vi har taget de byer og de lande, som var vore egne.

34 Se, vi kender ikke årsagen til, at regeringen ikke giver os mere styrke; ej heller véd de mænd, der er kommet op til os, hvorfor vi ikke har modtaget større styrke.

35 Se, vi ved ikke, om I ikke har haft modgang og har trukket styrkerne over til den del af landet; om så er, ønsker vi ikke at murre.

36 Og om det ikke er så, se, da er vi bange for, at der er en eller anden "splittelse i regeringen, så de ikke sender os flere mænd til hjælp; for vi

ved, at de er mere talrige end de, som de har sendt.

37 Men se, det betyder intet – vi stoler på, at Gud vil "udfri os til trods for vore hæres svaghed, ja, og vil udfri os af vore fjenders hænder.

38 Se, dette er i det nioogtyvende år, i slutningen af det, og vi er i besiddelse af vore lande; og lamanitterne er flygtet til Nefis land.

39 Og disse sønner af Ammons folk, som jeg har talt så rosende om, er med mig i byen Manti; og Herren har støttet dem, ja, og bevaret dem mod at falde for sværdet, i en sådan grad at "ikke én eneste sjæl er blevet slået ihjel.

40 Men se, de har fået mange sår; alligevel står de fast på den "frihed, hvormed Gud har gjort dem frie; og de er omhyggelige med at huske Herren deres Gud fra dag til dag; ja, de bestræber sig bestandigt på at holde hans løvbud og hans retsregler og hans befalinger; og deres tro på profetierne om det, der skal komme, er stærk.

41 Og se, min elskede broder Moroni, måtte Herren vor Gud, som har forløst os og gjort os frie, bestandig bevare dig i sin nærhed, ja, og måtte han begunstige dette folk, ja, så det må lykkes for jer at sætte jer i besiddelse af alt det, som lamanitterne har taget fra os, som var til vort underhold. Og se nu, jeg slutter mit brev. Jeg er Helaman, Almas søn.

KAPITEL 59

Moroni beder Pahoran om at styrke Helamans styrker – Lamanitterne indtager byen Nefiha – Moroni bliver vred på regeringen. Omkring 62 f.Kr.

SE, det skete i det tredivte år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, efter at Moroni havde modtaget og havde læst Helamans "brev, at han blev overordentlig glad på grund af hans velfærd, ja, den overordentlig høje grad i hvilken det var lykkedes Helaman at tage de lande, som de havde mistet.

2 Ja, og han kundgjorde det for hele sit folk i hele landet rundt omkring i den del, hvor han var, så de også kunne fryde sig.

3 Og det skete, at han straks sendte et "brev til ^bPahoran og ønskede af ham, at han skulle lade mænd samle sig for at styrke Helaman, eller Helamans hære, således at han med lethed kunne holde den del af landet, som han på så mirakuløs vis havde fået hjælp til at vinde tilbage.

4 Og det skete, da Moroni havde sendt dette brev til Zarahemlas land, begyndte han igen at lægge en plan, så han kunne indtage resten af de besiddelser og byer, som lamanitterne havde taget fra dem.

5 Og det skete, at mens Moroni således var ved at træffe forberedelser til at drage mod

lamanitterne for at kæmpe, se, da blev Nefihas folk, som var samlet sammen fra byen Moroni og byen Lehi og byen Morianton, angrebet af lamanitterne.

6 Ja, de, der var blevet tvunget til at flygte fra Mantis land og fra landet deromkring, var kommet over og havde sluttet sig til lamanitterne i denne del af landet.

7 Og da de således var overordentlig talrige, ja, og modtog styrke fra dag til dag, drog de på Ammorons befaling ud mod Nefihas folk, og de begyndte at slå dem ihjel under en overordentlig stor nedslagtning.

8 Og deres hære var så talrige, at resten af Nefihas folk blev nødt til at flygte for dem, og de kom og sluttede sig til Moronis hær.

9 Og se, da Moroni havde antaget, at der ville blive sendt mænd til byen Nefiha for at hjælpe folket med at holde byen, og da han vidste, at det var lettere at redde byen fra at falde i lamanitternes hænder end at tage den tilbage fra dem, antog han, at de let kunne holde den.

10 Derfor holdt han alle sine styrker tilbage for at holde de steder, han havde genvundet.

11 Og se, da Moroni så, at byen Nefiha var faldet, blev han overordentlig sorgfuld og begyndte at blive bange for, at de på grund af folkets ugudelighed ville falde i deres brødres hænder.

12 Se, dette var tilfældet for alle hans øverste anførere. De

tvivlede og undrede sig også over folkets ugudelighed, og dette på grund af lamanitternes medgang i forhold til dem.

13 Og det skete, at Moroni blev vred på regeringen på grund af dens "ligeegyldighed med hensyn til deres lands frihed.

KAPITEL 60

Moronis klager til Pahoran over regeringens forsømmelse af hærene – Herren tillader, at de retfærdige bliver dræbt – Nefitterne må bruge al deres kraft og alle deres midler på at udfri sig af deres fjender – Moroni truer med at kæmpe mod regeringen, medmindre der bliver sendt hjælp til hans hære. Omkring 62 f.Kr.

Og det skete, at han igen skrev til landets regent, som var Pahoran, og disse er de ord, som han skrev, og som lød: Se, jeg stiler mit brev til Pahoran i byen Zarahemla, til landets "overdommer og regent og også til alle dem, der af dette folk er blevet valgt til at styre og forvalte denne krigs anliggender.

2 For se, jeg har noget at sige til dem som fordømmelse; for se, I ved selv, at I er blevet udpeget til at samle mænd og bevæbne dem med sværd og med sabler og alle slags krigsvåben af enhver art og sende dem ud mod lamanitterne i hvilke dele af vort land, de end måtte komme ind.

3 Og se nu, jeg siger jer, at

jeg selv og også mine mænd og også Helaman og hans mænd har lidt overordentlig store lidelser, ja, endog sult, tørst og udmattelse og alle slags trængsler af enhver art.

4 Men se, var det alt, vi havde lidt, ville vi ikke murre eller klage.

5 Men se, stor har nedslagningen været blandt vort folk; ja, tusinder er faldet for sværdet, hvor det kunne have været anderledes, hvis I havde ydet vore hære tilstrækkelig styrke og bistand. Ja, stor har jeres forsømmelse af os været.

6 Og se nu, vi ønsker at kende årsagen til denne overordentlig store forsømmelse; ja, vi ønsker at kende årsagen til jeres tankeløse tilstand.

7 Tænk I, at I kan sidde på jeres troner i en tilstand af tankeløs sløvhed, mens jeres fjender spreder dødens værk omkring jer? Ja, mens de myrder tusinder af jeres brødre –

8 ja, netop dem, som har set op til, at I skulle beskytte dem, ja, som har bragt jer i en stilling, hvor I kunne have bistået dem, ja, I kunne have sendt dem hære for at have styrket dem og have reddet tusinder af dem fra at falde for sværdet.

9 Men se, det er ikke alt – I har holdt jeres forsyninger tilbage fra dem, således at mange har kæmpet og er blødt til døde på grund af de store ønsker, som de havde for dette folks velfærd; ja, og dette har de gjort, mens

de var ved at "omkomme af sult på grund af jeres overordentlig store forsømmelse af dem.

10 Og se, mine elskede brødre – for I burde være elsket, ja, og I burde have sat jer mere flittigt i bevægelse for dette folks velfærd og frihed; men se, I har forsømt dem, således at tusinders blod skal komme over jeres hoved som hævn, ja, for kendt af Gud er alle deres råb og alle deres lidelser –

11 se, kan I tro, at I kunne sidde på jeres troner, og at I som følge af Guds overvældende godhed kunne undlade at gøre noget, og at han ville udfri jer? Se, hvis I har troet det, så har I troet forgæves.

12 "Tror I, at når så mange af jeres brødre er blevet dræbt, at det er på grund af deres ugudelighed? Jeg siger jer, at hvis I har troet det, så har I troet forgæves, for jeg siger jer, at der er mange, der er faldet for sværdet; og se, det bliver jer til fordømmelse.

13 For Herren tillader, at de "retfærdige bliver slået ihjel, så hans retfærdighed og dom kan komme over de ugudelige; derfor behøver I ikke at antage, at de retfærdige er fortabte, fordi de bliver slået ihjel; men se, de går ind til Herren deres Guds hvile.

14 Og se nu, jeg siger jer, jeg frygter overordentlig for, at Guds straffedomme kommer over dette folk på grund af deres overordentlig store efter-

ladenhed, ja, selv vor regerings efterladenhed og deres overordentlig store forsømmelse over for deres brødre, ja, over for dem, der er blevet slået ihjel.

15 For var det ikke for den "ugudelighed, som først begyndte hos vore overhoveder, kunne vi have modstået vore fjender, så de ingen magt kunne have fået over os.

16 Ja, havde det ikke været for den "krig, som brød ud blandt os indbyrdes; ja, var det ikke for disse ^bkongemænd, som forårsagede så megen blodsudgydelse blandt os; ja, havde vi på det tidspunkt, da vi stredes indbyrdes, forenet vor styrke, som vi hidtil havde gjort; ja, havde det ikke været for det ønske om magt og myndighed over os, som disse kongemænd havde; havde de været tro mod vor friheds sag og forenede med os og var draget ud mod vore fjender i stedet for at gribe til sværdet mod os, hvilket var årsag til så megen blodsudgydelse blandt os; ja, hvis vi var draget ud mod dem i Herrens styrke, da ville vi have spredt vore fjender, for det ville være blevet gjort i overensstemmelse med opfyldelsen af hans ord.

17 Men se, nu falder lamanitterne over os, tager vore lande i besiddelse, og de myrder vore folk med sværdet, ja, vore kvinder og vore børn og fører dem også bort som fanger, idet de lader dem lide alle slags træng-

9a Alma 58:7.
12a Luk 13:1–5.
13a Alma 14:10–11;

L&P 42:46–47.
15a Alma 51:9, 13.
16a Alma 51:16–19.

b Alma 51:5, 8.

sler, og det på grund af den store ugudelighed hos dem, der stræber efter magt og myndighed, ja, netop disse kongemænd.

18 Men hvorfor skulle jeg sige meget angående denne sag? For vi ved jo ikke, om I ikke selv stræber efter myndighed. Vi ved ikke, om I ikke også er forrædere mod jeres land.

19 Eller har I forsømt os, fordi I er i hjertet af vort land, og I er omgivet af sikkerhed og derfor ikke sørger for at sende mad til os og også mænd til at styrke vore hære?

20 Har I glemt Herren jeres Guds befalinger? Ja, har I glemt vore fædres fangenskab? Har I glemt de mange gange, vi er blevet udfriet af vore fjenders hænder?

21 Eller tror I, at Herren stadig vil udfri os, mens vi sidder på vore troner og ikke gør brug af de midler, som Herren har givet os?

22 Ja, vil I sidde i uvirksomhed, mens I er omgivet af tusinder, ja, og titusinder af dem, som også sidder i uvirksomhed, mens der er tusinder rundt omkring ved landets grænser, som falder for sværdet, ja, sårede og blødende.

23 Tror I, at Gud vil se på jer som skyldfri, når I sidder stille og betragter dette? Jeg siger jer: Nej. Se, jeg ønsker, at I skal huske, at Gud har sagt, at den "indvendige side af karret skal renses først, og derefter skal den udvendige side også renses.

24 Og se, medmindre I omvender jer fra det, som I har gjort, og begynder at være virksomme og sender føde og mænd til os og også til Helaman, så han kan forsvare de dele af vort land, som han har genvundet, og så vi også kan genvinde resten af vore besiddelser i disse egne, se, da er det tjenligt, at vi ikke strider mere mod lamanitterne, førend vi har rensset den indvendige side af vort kar, ja, vor regerings øverste overhoveder.

25 Og medmindre I efterkommer mit brev og kommer frem og viser mig en sand "frihedsånd og bestræber jer på at styrke og forstærke vore hære og give dem føde til deres underhold, se, da vil jeg efterlade en del af mine frimænd til at holde denne del af vort land, og jeg vil efterlade Guds styrke og velsignelse over dem, så ingen anden magt kan virke mod dem –

26 og dette på grund af deres overordentlig store tro og deres tålmodighed i deres modgang –

27 og jeg vil komme til jer, og hvis der er nogen blandt jer, som har et ønske om frihed, ja, om der kun er en gnist af frihed tilbage, se, da vil jeg ophidse til opstande blandt jer, ja, lige indtil de, der har ønske om at tilrane sig magt og myndighed, bliver udsløttet.

28 Ja, se, jeg frygter ikke jeres magt eller jeres myndighed, men det er min "Gud, som jeg frygter, og det er i henhold til hans befalinger, at jeg griber

til sværdet for at forsvare mit lands sag, og det er på grund af jeres ugudelighed, at vi har lidt så stort tab.

29 Se, det er tid, ja, tiden er nu for hånden, da retfærdighedens "sværd, medmindre I rører på jer til forsvar for jeres land og jeres små, hænger over jer, ja, og det skal falde på jer og hjemsege jer helt til jeres fuldstændige ødelæggelse.

30 Se, jeg venter på hjælp fra jer, og medmindre I kommer os til undsætning, se, da kommer jeg til jer, endog jer i Zarahemlas land, og slår jer med sværdet, således at I ikke mere skal have magt til at hindre dette folks fremgang i vor friheds sag.

31 For se, Herren vil ikke tillade, at I skal leve og vokse jer stærke i jeres syndighed for at udrydde hans retfærdige folk.

32 Se, kan I mene, at Herren vil skåne jer og gå frem til dom mod lamanitterne, når det er deres fædres overlevering, som har forårsaget deres had, ja, og det er blevet mangedoblet af dem, der har skilt sig ud fra os, mens jeres ugudelighed er en følge af jeres kærlighed til ære og verdens tomme ting?

33 I ved, at I overtræder Guds love, og I ved, at I tramper dem under føde. Se, Herren siger til mig: Hvis de, som I har udpeget til jeres regenter, ikke omvender sig fra deres synder og syndighed, skal I drage op for at kæmpe mod dem.

34 Og se nu, jeg, Moroni, er

bundet i henhold til den pagt, som jeg har sluttet om at holde min Guds befalinger, derfor ønsker jeg, at I skal holde fast ved Guds ord og hastigt sende nogle af jeres forsyninger og af jeres mænd til mig og også til Helaman.

35 Og se, hvis I ikke gør det, da kommer jeg hastigt til jer, for se, Gud vil ikke tillade, at vi skal omkomme af sult, derfor vil han give os af jeres føde, selv om det skal ske ved sværdet. Se nu til, at I opfylder Guds ord.

36 Se, jeg er Moroni, jeres øverste anfører. Jeg "stræber ikke efter magt, men efter at bryde den ned. Jeg stræber ikke efter verdens ære, men efter Guds ære og mit lands frihed og velfærd. Og således slutter jeg mit brev.

KAPITEL 61

Pahoran fortæller Moroni om opstand og oprør mod regeringen – Kongemændene indtager Zarahemla og står i forbund med lamanitterne – Pahoran beder om militær hjælp mod oprørerne. Omkring 62 f.Kr.

SE, nu skete det, at snart efter at Moroni havde sendt sit brev til den øverste regent, modtog han et brev fra "Pahoran, den øverste regent. Og disse er de ord, som han modtog:

2 Jeg, Pahoran, som er den øverste regent over dette land, sender disse ord til Moroni, den

øverste anfører for hæren. Se, jeg siger dig, Moroni, at jeg ikke glæder mig over jeres store "trængsler, ja, det bedrøver min sjæl.

3 Men se, der er dem, der glæder sig over dine trængsler, ja, i en sådan grad, at de har rejst sig i oprør mod mig og også mod dem af mit folk, der er "frimænd, ja, og de, der har rejst sig, er overordentlig talrige.

4 Og det er dem, der har forsøgt at tage dommersædet fra mig, som har været årsag til denne store ugudelighed; for de har brugt megen smiger, og de har forledt mange folks hjerte, hvilket vil blive årsag til svær trængsel blandt os; de har holdt vore forsyninger tilbage og har skræmt vore frimænd, så de ikke er kommet til dig.

5 Og se, de har drevet mig ud fra sig, og jeg er flygtet til Gideons land med så mange mænd, som det var mig muligt at samle.

6 Og se, jeg har sendt en proklamation ud i denne del af landet; og se, de flokkes daglig til os for at gribe til våben til forsvar for deres land og deres "frihed og for at hævne vore forurettelser.

7 Og de er kommet til os, således at de, der har rejst sig i oprør mod os, bydes trods, ja, således at de frygter os og ikke tør drage ud mod os for at kæmpe.

8 De har sat sig i besiddelse af Zarahemlas land, eller byen Zarahemla; de har udpeget en

konge over sig, og han har skrevet et brev til lamaniternes konge, hvori han har indgået et forbund med ham, i hvilket forbund han har indvilliget i at holde byen Zarahemla, hvilket han tror vil sætte lamanitterne i stand til at erobre resten af landet, og han skal indsættes som konge over dette folk, når de bliver besejret af lamanitterne.

9 Og se, i dit brev har du kritiseret mig, men det betyder ikke noget, jeg er ikke vred, men fryder mig ved dit hjertes storhed. Jeg, Pahoran, stræber ikke efter magt, men kun efter at beholde mit dommersæde, så jeg kan bevare mit folks retfærdighed og frihed. Min sjæl står fast i den frihed, hvormed Gud har gjort os "fri.

10 Og se nu, vi vil modsætte os ugudelighed, endog til blodsudgydelse. Vi ville ikke udgyde lamaniternes blod, hvis de forblev i deres eget land.

11 Vi ville ikke udgyde vore brødres blod, hvis ikke de rejste sig i oprør og greb til sværdet mod os.

12 Vi ville underkaste os trældomsåget, hvis det blev krævet af Guds retfærdighed, eller hvis han skulle befale os at gøre det.

13 Men se, han befaler os ikke, at vi skal underkaste os vore fjender, men at vi skal "sætte vor lid til ham, og han vil udfri os.

14 Derfor, min elskede broder Moroni, lad os modsætte os det onde, og et hvilket som helst onde, vi ikke kan modsætte os

2a Alma 60:3-9.
3a Alma 51:6-7.

6a Gs Frihed; Frihed.
9a Joh 8:31-36;

L&P 88:86.
13a Gs Tro; Tillid.

med vore ord, ja, såsom oprør og opsplittings, lad os "mod-sætte os dem med vore sværd, så vi kan bevare vor frihed, så vi kan fryde os over det store privilegium ved vor kirke og ved vor forlørsers og vor Guds sag.

15 Kom derfor hastigt til mig med nogle få af dine mænd, og efterlad resten under Lehis og Teankums ledelse; giv dem magt til at føre krigen i den del af landet i overensstemmelse med "Guds Ånd, der også er den frihedsånd, som er i dem.

16 Se, jeg har sendt nogle få forsyninger til dem, så de ikke skal omkomme, førend du kan komme til mig.

17 Saml den styrke, du kan, under din march hertil, og vi vil hastigt drage mod dem, der har skilt sig ud, i vor Guds styrke i overensstemmelse med den tro, som er i os.

18 Og vi vil tage byen Zarahemla i besiddelse, så vi kan få mere føde at sende frem til Lehi og Teankum; ja, vi vil drage mod dem i Herrens styrke, og vi vil gøre en ende på denne store ugudelighed.

19 Og se, Moroni, jeg glæder mig over at have modtaget dit brev, for jeg var noget bekymret over, hvad vi skulle gøre, om det ville være rigtigt af os at drage ud mod vore brødre.

20 Men du har sagt, at medmindre de omvender sig, har Herren befalet dig, at du skal drage ud mod dem.

21 Se til, at du "styrker Lehi og

Teankum i Herren; sig til dem, at de ikke skal frygte, for Gud vil udfri dem, ja, og også alle dem, der står fast i den frihed, hvormed Gud har gjort dem fri. Og nu slutter jeg mit brev til min elskede broder Moroni.

KAPITEL 62

Moroni kommer Pahoran til hjælp i Gideons land – De kongemænd, der nægter at forsvare deres land, bliver sendt i døden – Pahoran og Moroni genindtager Nefiha – Mange lamanitter slutter sig til Ammons folk – Teankum slår Ammoron ihjel og bliver derefter selv slået ihjel – Lamanitterne bliver drevet ud af landet, og der bliver stiftet fred – Helaman vender tilbage til tjenestegerningen og opbygger kirken. Omkring 62–57 f.Kr.

Og se, det skete, at da Moroni havde modtaget dette brev, fattede hans hjerte mod, og han blev fyldt af en overordentlig stor glæde på grund af Pahorans trofasthed, at han ikke også var en "forræder mod friheden og sit lands sag.

2 Men han sørgede også overordentlig meget på grund af ugudeligheden blandt dem, der havde drevet Pahoran fra dommersædet, ja, kort sagt på grund af dem, der havde sat sig op imod deres land og også deres Gud.

3 Og det skete, at Moroni efter Pahorans ønske tog et lille antal mænd og gav Lehi og Teankum

kommando over resten af sin hær og begyndte sin march mod Gideons land.

4 Og han rejste "frihedens banner i hver eneste by, som han kom til, og samlede enhver styrke, han kunne, under hele sin march mod Gideons land.

5 Og det skete, at tusinder flokkedes om hans banner og greb til deres sværd til forsvar for deres frihed, for at de ikke skulle komme i trældom.

6 Og da Moroni således havde samlet alle de mænd, han kunne under hele sin march, kom han til Gideons land; og da han forenede sine styrker med Pahorans, blev de overordentlig stærke, endog stærkere end Pakus' mænd, han der var "konge for dem, der havde skilt sig ud, og som havde drevet b'frimændene ud af Zarahemlas land og havde taget landet i besiddelse.

7 Og det skete, at Moroni og Pahoran drog ned til Zarahemlas land med deres hære og drog frem mod byen og mødte Pakus' mænd, således at det kom til kamp mellem dem.

8 Og se, Pakus blev slået ihjel, og hans mænd blev taget til fange, og Pahoran blev genindsat i sit dommersæde.

9 Og Pakus' mænd fik deres rettergang i henhold til loven, og også de kongemænd, der var blevet pågrebet og kastet i fængsel; og de blev "henrettet i henhold til loven, ja, hver den af Pakus' mænd og af konge-

mændene, som ikke ville gribe til våben til forsvar for landet, men ville kæmpe mod det, blev sendt i døden.

10 Og således blev det nødvendigt, at denne lov skulle iagttages nøje af hensyn til landets sikkerhed; ja, og hver den, der nægtede at bevare deres frihed, blev hastigt henrettet i henhold til loven.

11 Og således endte det tredivte år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk; Moroni og Pahoran havde genoprettet freden i Zarahemlas land blandt deres eget folk, idet de havde straffet alle dem, som ikke var tro mod frihedens sag, med døden.

12 Og det skete i begyndelsen af det enogtredivte år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, at Moroni straks foranledigede, at der skulle sendes forsyninger, og også at der skulle sendes en hær på seks tusinde mand til Helaman til at hjælpe ham med at holde den del af landet.

13 Og han foranledigede også, at der skulle sendes en hær på seks tusinde mand med en tilstrækkelig mængde mad til Lehis og Teankums hære. Og det skete, at dette blev gjort for at befæste landet mod lamanitterne.

14 Og det skete, at Moroni og Pahoran, der efterlod et stort antal mænd i Zarahemlas land, begyndte deres march mod Nefihas land med et stort antal

4a gs Frihed.

b Alma 46:12–13, 36.

gs Banner.

6a Alma 61:4–8.

b Alma 51:5–7.

9a gs Dødsstraf.

mænd, fast besluttede på at overmande lamanitterne i den by.

15 Og det skete, at mens de marcherede mod dette land, overmandede de et stort antal af lamanitternes mænd og slog mange af dem ihjel og tog deres forsyninger og deres krigsvåben.

16 Og det skete, efter at de havde overmandet dem, at de fik dem til at indgå en pagt om, at de ikke mere ville gribe til deres krigsvåben mod nefitterne.

17 Og da de havde indgået denne pagt, sendte de dem hen for at bo blandt Ammons folk; og i antal var de omtrent fire tusinde, som ikke var blevet slået ihjel.

18 Og det skete, at da de havde sendt dem bort, fortsatte de deres march mod Nefihas land. Og det skete, at da de kom til byen Nefiha, slog de deres telte op på Nefihas sletter, som ligger i nærheden af byen Nefiha.

19 Se, Moroni nærde ønske om, at lamanitterne skulle komme ud for at kæmpe mod dem på sletterne, men lamanitterne, der kendte til deres overordentlig store mod, og som så det store antal af dem, turde derfor ikke at komme ud mod dem, derfor kom de ikke ud for at kæmpe den dag.

20 Og da natten kom, gik Moroni ud i nattens mørke og klatrede op på toppen af muren for at udspionere, i hvilken del af byen lamanitterne lå lejret med deres hær.

21 Og det skete, at de lå mod øst ved indgangen; og de sov alle. Og se, Moroni vendte tilbage til sin hær og foranledigede, at de i hast skulle gøre stærke reb og stiger klar, som kunne fires ned fra toppen af muren på den indvendige side af muren.

22 Og det skete, at Moroni foranledigede, at hans mænd skulle marchere frem og klatre op på toppen af muren og fire sig ned i den del af byen, ja, mod vest, hvor lamanitterne ikke lå lejret med deres hære.

23 Og det skete, at de alle blev firet ned i byen om natten ved hjælp af deres stærke reb og deres stiger; da morgenen kom, var de således alle indenfor byens mure.

24 Og se, da lamanitterne vågnede og så, at Moronis hære var indenfor murene, blev de overordentlig rædselsslagne i en sådan grad, at de flygtede ud ad passagen.

25 Og se, da Moroni så, at de flygtede for ham, foranledigede han, at hans mænd skulle marchere frem mod dem, og slog mange ihjel og omringede mange andre og tog dem til fange; og resten af dem flygtede ind i Moronis land, som lå i grænseegnene ved kysten.

26 Således havde Moroni og Pahoran sat sig i besiddelse af byen Nefiha uden tab af en eneste sjæl; og der var mange af lamanitterne, der blev slået ihjel.

27 Se, det skete, at mange af de lamanitter, der var fanger, nærde ønske om at slutte sig

til "Ammons folk og blive et frit folk.

28 Og det skete, at så mange, som nærrede ønske derom, de fik efter deres ønske.

29 Derfor sluttede alle de lamanitiske fanger sig til Ammons folk og begyndte at arbejde overordentlig flittigt med at dyrke jorden, avle al slags korn samt opdrætte flokke og hjerde af enhver art; og således blev nefitterne befriet for en stor byrde, ja, således at de blev befriet for alle de tilfangetagne lamanitter.

30 Se, det skete, at Moroni, efter at han havde sat sig i besiddelse af byen Nefiha og havde taget mange fanger, hvilket formindskede lamaniternes hære overordentlig meget, og havde befriet mange af de nefitter, der var blevet taget til fange, hvilket styrkede Moronis hær overordentlig meget, Moroni drog derfor af sted fra Nefihas land til Lehis land.

31 Og det skete, at da lamanitterne så, at Moroni var på vej imod dem, blev de igen rædselsslagne og flygtede for Moronis hær.

32 Og det skete, at Moroni og hans hær forfulgte dem fra by til by, indtil de blev mødt af Lehi og Teankum, og lamanitterne flygtede for Lehi og Teankum helt ned til grænseegnene ved kysten, indtil de kom til Moronis land.

33 Og alle lamaniternes hære var samlet, således at de alle udgjorde én hær i Moronis land.

Se, Ammoron, lamaniternes konge, var også med dem.

34 Og det skete, at Moroni og Lehi og Teankum slog lejr med deres hære rundt omkring på grænsen til Moronis land, således at lamanitterne var omringet i grænseegnene ved ødemarken mod syd og i grænseegnene ved ødemarken mod øst.

35 Og således slog de lejr for natten. For se, nefitterne og også lamanitterne var udmattede på grund af den anstrengende march, derfor udtænkte de ikke nogen list til om natten, bortset fra Teankum, for han var overordentlig vred på Ammoron i en sådan grad, at han mente, at Ammoron og Amalikija, hans bror, havde været "årsag til denne store og vedvarende krig mellem dem og lamanitterne, hvilket havde været årsag til så megen krig og blodsudgydelse, ja, og så stor hungersnød.

36 Og det skete, at Teankum i sin vrede gik ind i lamaniternes lejr og firedede sig ned over byens mure. Og han gik fra sted til sted med et reb, således at han til sidst fandt kongen, og han "kastede et kastespyd mod ham, som gennemborede ham nær hjertet. Men se, kongen vækkede sine tjenere, før han døde, således at de forfulgte Teankum og slog ham ihjel.

37 Se, det skete, at da Lehi og Moroni erfarede, at Teankum var død, blev de overordentlig sorgfulde, for se, han var en mand, der havde kæmpet tap-

pert for sit land, ja, en sand ven af friheden, og han havde lidt mange overordentlig svære trængsler. Men se, han var død og var gået al kødets gang.

38 Se, det skete, at Moroni den næste dag marcherede frem og faldt over lamanitterne, således at han slog dem ihjel under en stor nedslagtning; og de drev dem ud af landet, og de flygtede, ja, så de ikke på dette tidspunkt vendte om mod nefitterne.

39 Og således endte det enog-tredivte år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk; og således havde de haft krige og blodsudgydelser og hungersnød og trængsel i et tidsrum af mange år.

40 Og der havde været mord og stridigheder og opsplittings og al slags ugudelighed blandt Nefis folk; alligevel blev de skånet for de "retfærdiges skyld, ja, på grund af de retfærdiges bønner blev de skånet.

41 Men se, på grund af den overordentlig store længde på krigen mellem nefitterne og lamanitterne var mange blevet forhærdede på grund af krigens overordentlig store længde; og mange var på grund af deres "trængsler blevet blødgjort i en sådan grad, at de ydmygede sig for Gud, endog i ydmyghedens dyb.

42 Og det skete, at efter at Moroni havde befæstet de dele af landet, som var mest udsat for lamanitterne, indtil de var

tilstrækkeligt stærke, vendte han tilbage til byen Zarahemla; og også Helaman vendte tilbage til sin arvelod; og der var endnu engang skabt fred blandt Nefis folk.

43 Og Moroni overlod kommandoen over sine hære i hænderne på sin søn, hvis navn var Moroniha, og han trak sig tilbage til sit hus, så han kunne tilbringe resten af sine dage i fred.

44 Og Pahoran vendte tilbage til dommersædet; og Helaman påtog sig igen at prædike Guds ord for folket, for på grund af de mange krige og stridigheder var det blevet nødvendigt, at der igen skulle foretages en regulering i kirken.

45 Derfor gik Helaman og hans brødre ud og kundgjorde Guds ord med megen kraft til "overbevisning af mange folk om deres ugudelighed, hvilket fik dem til at omvende sig fra deres synder og blive døbt til Herren deres Gud.

46 Og det skete, at de igen etablerede Guds kirke overalt i hele landet.

47 Ja, og der blev fastsat bestemmelser henhørende til loven. Og deres "dommere og deres overdommere blev valgt.

48 Og Nefis folk begyndte igen at have "fremgang i landet og begyndte igen at mangfoldiggøre sig og at vokse sig overordentlig stærke i landet. Og de begyndte at blive overordentlig rige.

49 Men til trods for deres rigdom eller deres styrke eller deres velstand var de ikke indbildske i deres øjnes stolthed, ej heller var de langsomme til at huske Herren deres Gud, men de ydmygede sig overordentligt for ham.

50 Ja, de huskede, hvor store ting Herren havde gjort for dem, at han havde udfriet dem fra død og fra bånd og fra fængsler og fra alle slags trængsler, og han havde udfriet dem af deres fjenders hænder.

51 Og de bad bestandig til Herren deres Gud, således at Herren velsignede dem i overensstemmelse med sit ord, så de voksede sig stærke og havde fremgang i landet.

52 Og det skete, at alt dette blev gjort. Og Helaman døde i det seksogtredivte år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

KAPITEL 63

Shiblon og senere Helaman overtager de hellige optegnelser – Mange nefitter rejser til landet mod nord – Hagot bygger skibe, som sejler ud på havet mod vest – Moroniha besejrer lamanitterne i kamp. Omkring 56–52 f.Kr.

Og det skete i begyndelsen af det seksogtredivte år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, at "Shiblon tog de ^bhellige ting, som af Alma var

blevet overdraget til Helaman, i besiddelse.

2 Han var en retfærdig mand, og han vandrede retsindigt for Gud, og han bestræbte sig på bestandigt at gøre godt og at holde Herren sin Guds befalinger; og ligeså gjorde hans bror.

3 Og det skete, at Moroni også døde. Og således endte det seksogtredivte år af dommernes regeringstid.

4 Og det skete i det syvogtredivte år af dommernes regeringstid, at der var en stor gruppe mennesker, som talte fem tusinde og fire hundrede mænd med deres hustruer og deres børn, som drog ud af Zarahemlas land ind i det land, der lå mod "nord.

5 Og det skete, at Hagot, der var en meget videbegærlig mand, han gik derfor i gang og byggede sig et overordentlig stort skib i grænseegnene af landet Overflod mod landet Ødelæggelse, og han satte det i vandet i det vestlige hav ved den "smalle tange, som førte ind i landet mod nord.

6 Og se, der var mange af nefitterne, som gik derind og sejlede af sted med megen proviant, og også mange kvinder og børn; og de sejlede mod nord. Og således endte det syvogtredivte år.

7 Og i det otteogtredivte år byggede denne mand andre skibe. Og det første skib kom også tilbage, og mange flere folk gik ind i det, og de tog også

63 1a Alma 38:1–2.
b Alma 37:1–12.

gs Hellig (tillægsord).
4a Alma 22:31.

5a Alma 22:32;
Eter 10:20.

megen proviant med og sejlede igen ud mod landet mod nord.

8 Og det skete, at man aldrig siden hørte noget til dem. Og vi formoder, at de er druknet i havets dyb. Og det skete, at endnu et skib også sejlede af sted, og hvor hun sejlede hen, ved vi ikke.

9 Og det skete, at der i det år var mange folk, som drog ind i landet mod nord. Og således endte det otteogtredivte år.

10 Og det skete i det ni og tredivte år af dommernes regeringstid, at Shibløn også døde, og Corianton var draget bort til landet mod nord i et skib for at bringe forsyninger til de folk, der var draget bort til dette land.

11 Derfor blev det nødvendigt for Shibløn før sin død at overdrage de hellige ting til Helamans søn, som hed Helaman, idet han blev kaldt efter sin fars navn.

12 Se nu, alle de indgraveringer, der var i Helamans besiddelse, blev skrevet af og sendt ud til menneskenes børn over

hele landet, med undtagelse af de dele, som Alma havde befale^t ikke skulle komme frem.

13 Alligevel skulle disse ting holdes hellige og overdrages fra den ene slægt til den anden; derfor var de i dette år blevet overdraget til Helaman før Shibløns død.

14 Og det skete også i dette år, at der var nogle, som havde skilt sig ud, som var gået over til lamanitterne, og de blev igen ophidset til vrede mod nefitterne.

15 Og også i det selv samme år kom de ned med en talrig hær for at føre krig mod Moronihas folk, eller mod Moronihas hær, i hvilket forehavende de blev slået og drevet tilbage igen til deres egne lande, idet de led store tab.

16 Og således endte det niogtredivte år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

17 Og således endte beretningen om Alma og hans søn Helaman og også Shibløn, som var hans søn.

HELAMANS BOG

En beretning om nefitterne. Deres krige og stridigheder og deres krig. Og også mange hellige profeters profetier før Kristi komme, ifølge Helamans optegnelser, han som var Helamans søn, og også ifølge hans sønners optegnelser, helt op til Kristi komme. Og også mange af lamanitterne bliver omvendt. En beretning om deres omvendelse. En beretning om lamanitternes retfærdighed og

9a Hel 3:11–12.
11a Se overskriften til
Helamans Bog.

12a Alma 18:36.
b Alma 37:27–32.
13a Alma 37:4.

15a Alma 62:43.

nefitternes ugudelighed og vederstyggeligheder ifølge Helamans og hans sønners optegnelse, helt op til Kristi komme, hvilken optegnelse kaldes Helamans bog, og så videre.

KAPITEL 1

Pahoran den Anden bliver overdommer og bliver myrdet af Kishkumen – Pakumeni overtager dommersædet – Coriantumr leder de lamanitiske hære, indtager Zarahemla og slår Pakumeni ihjel – Moroniha besejrer lamanitterne og genindtager Zarahemla, og Coriantumr bliver slået ihjel. Omkring 52–50 f.Kr.

OG se nu, det skete i begyndelsen af det fyrretyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk, at der opstod en alvorlig vanskelighed blandt det nefitiske folk.

2 For se, "Pahoran var død og gået al kødets gang; derfor opstod der blandt de brødre, der var Pahorans sønner, en alvorlig strid om, hvem der skulle have dommersædet.

3 Se, dette er navnene på dem, der stredes om dommersædet, og som også fik folket til at strides: Pahoran, Pa'anki og Pakumeni.

4 Se, dette er ikke alle Pahorans sønner (for han havde mange), men dette er dem, der stredes om dommersædet; derfor forårsagede de en opdeling af folket i tre grupper.

5 Alligevel skete det, at Pahoran ved folkets "stemme blev

udpeget til at være overdommer og regent over Nefis folk.

6 Og det skete, at Pakumeni, da han så, at han ikke kunne få dommersædet, accepterede folkets stemme.

7 Men se, Pa'anki og den del af folket, der nærrede ønske om, at han skulle være deres regent, blev overordentlig vrede; derfor stod han i begreb med ved smiger at få disse mennesker til at rejse sig i oprør mod deres brødre.

8 Og det skete, da han skulle til at gøre dette, se, da blev han pågrebet og blev prøvet i overensstemmelse med folkets stemme og dømt til døden, for han havde rejst sig i oprør og forsøgt at tilintetgøre folkets "frihed.

9 Se, da de mennesker, der nærrede ønske om, at han skulle være deres regent, så, at han blev dømt til døden, blev de vrede; og se, de sendte en vis Kishkumen af sted, ja, til Pahorans dommersæde og myrdede Pahoran, mens han sad på dommersædet.

10 Og han blev forfulgt af Pahorans tjenere; men se, så hastig var Kishkumens flugt, at ingen kunne indhente ham.

11 Og han gik til dem, der havde sendt ham, og de indgik alle en pagt, ja, svor ved deres evige skaber, at de ikke ville

fortælle nogen, at Kishkumen havde myrdet Pahoran.

12 Derfor blev Kishkumen ikke kendt blandt Nefis folk, for han var i forklædning på det tidspunkt, da han myrdede Pahoran. Og Kishkumen og hans bande, som havde sluttet pagt med ham, blandede sig med folket på en sådan måde, at de ikke alle kunne findes; men så mange, som blev fundet, blev dømt til "døden.

13 Og se nu, Pakumeni blev i overensstemmelse med folkets stemme udpeget til at være overdommer og regent over folket til at regere i sin bror Pahorans sted, og det var i overensstemmelse med hans ret. Og alt dette blev gjort i det fyrretyvende år af dommernes regeringstid, og det fik en ende.

14 Og det skete i det enogfyrretyvende år af dommernes regeringstid, at lamanitterne havde samlet en utællelig hær af mænd og bevæbnet dem med sværd og med sabler og med buer og med pile og med hjelme og med brynjer og med alle slags skjolde af enhver art.

15 Og de kom igen ned, så de kunne føre krig mod nefitterne. Og de blev anført af en mand, hvis navn var Coriantumr; og han var efterkommer af Zarahemla; og han var en, der havde skilt sig ud fra nefitterne; og han var en stor og en mægtig mand.

16 Derfor antog lamanitternes konge, hvis navn var Tubalot, og som var "Ammorons søn, at

Coriantumr, der var en mægtig mand, kunne stå sig imod nefitterne med sin styrke og også med sin store visdom, således at han ved at sende ham ud ville få magt over nefitterne –

17 derfor ophidsede han dem til vrede, og han samlede sine hære, og han udpegede Coriantumr til at være leder for dem, og han foranledigede, at de skulle marchere ned til Zarahemlas land for at kæmpe mod nefitterne.

18 Og det skete, at de på grund af den megen strid og de store vanskeligheder i regeringen ikke havde sat tilstrækkelig med vagter i Zarahemlas land, for de havde ment, at lamanitterne ikke turde komme ind i hjertet af deres lande for at angribe den store by Zarahemla.

19 Men det skete, at Coriantumr marcherede frem i spidsen for sin talrige skare og faldt over byens indbyggere, og deres march foregik med en så overordentlig stor fart, at der ingen tid var for nefitterne til at samle deres hære.

20 Derfor huggede Coriantumr vagtposterne ned ved indgangen til byen og marcherede med hele sin hær ind i byen, og de slog enhver ihjel, som satte sig til modværge mod dem, således at de tog hele byen i besiddelse.

21 Og det skete, at Pakumeni, som var overdommer, flygtede for Coriantumr lige til byens mure. Og det skete, at Coriantumr huggede ham ned, mens

han stod ved muren, så han døde. Og således endte Pakumeni sine dage.

22 Og se, da Coriantumr så, at han var i besiddelse af byen Zarahemla og så, at nefitterne var flygtet for dem og var blevet slået ihjel og var blevet pågrebet og var blevet kastet i fængsel, og at han havde sat sig i besiddelse af den stærkeste fæstning i hele landet, fattede hans hjerte mod, således at han stod i begreb med at drage ud mod hele landet.

23 Og se, han forblev ikke i Zarahemlas land, men med en stor hær marcherede han frem, ja, mod byen Overflod, for det var hans agt at drage frem og hugge sig vej med sværdet, så han kunne indtage de nordlige dele af landet.

24 Og da han mente, at deres største styrke var midt i landet, marcherede han derfor frem, idet han ikke gav dem tid til at samle sig andet end i små grupper; og på denne måde faldt de over dem og huggede dem til jorden.

25 Men se, Coriantumrs march gennem landets midte gav Moroniha stor fordel over dem til trods for det store antal nefitter, der blev slået ihjel.

26 For se, Moroniha havde ment, at lamanitterne ikke turde komme ind i midten af landet, men at de ville angribe byerne rundt omkring i grænseegnene, sådan som de hidtil havde gjort; derfor havde Moroniha foranlediget, at deres stærke hære skul-

le holde disse områder rundt omkring ved grænseegnene.

27 Men se, lamanitterne var ikke bange, sådan som han havde ønsket, men de var kommet ind i midten af landet og havde indtaget hovedstaden, som var byen Zarahemla, og drog gennem de vigtigste dele af landet, idet de slog folket ihjel under en stor nedslagtning, både mænd, kvinder og børn og tog mange byer og støttepunkter i besiddelse.

28 Men da Moroniha havde opdaget dette, sendte han straks Lehi af sted med en hær uden om for at afskære dem, før de kom til landet Overflod.

29 Og dette gjorde han; og han afskar dem, før de kom til landet Overflod, og udkæmpede et slag mod dem, således at de begyndte at trække sig tilbage mod Zarahemlas land.

30 Og det skete, at Moroniha afskar dem på deres tilbagetog og udkæmpede et slag mod dem af en sådan størrelse, at det blev et overordentlig blodigt slag; ja, mange blev slået ihjel, og blandt dem, der blev slået ihjel, var også "Coriantumr.

31 Og se nu, lamanitterne kunne ikke trække sig tilbage i nogen retning, hverken mod nord eller mod syd eller mod øst eller mod vest, for de var omringet på alle sider af nefitterne.

32 Og således havde Coriantumr kastet lamanitterne ind midt blandt nefitterne, således at de var i nefitternes magt, og

han selv var blevet slået ihjel, og lamanitterne overgav sig i nefitternes hænder.

33 Og det skete, at Moroniha igen tog byen Zarahemla i besiddelse og foranledigede, at de lamanitter, der var blevet taget til fange, skulle drage ud af landet i fred.

34 Og således endte det enogfyrretyvende år af dommernes regeringstid.

KAPITEL 2

Helaman, søn af Helaman, bliver overdommer – Gadianton leder Kishkumens bande – Helamans tjener slår Kishkumen ihjel, og Gadiantons bande flygter ud i ødemarken. Omkring 50–49 f.Kr.

Og det skete i det toogfyrretyvende år af dommernes regeringstid, efter at Moroniha igen havde stiftet fred mellem nefitterne og lamanitterne, se, at der ingen var til at udfylde dommersædet, derfor opstod der igen en strid blandt folket om, hvem der skulle udfylde dommersædet.

2 Og det skete, at Helaman, der var Helamans søn, ved folkets stemme blev udpeget til at udfylde dommersædet.

3 Men se, ^aKishkumen, som havde myrdet Pahoran, lå på lur for også at slå Helaman ihjel; og han blev støttet af sin bande, som havde indgået en pagt om, at ingen skulle kende til hans ugudelighed.

4 For der var en vis ^aGadianton, som var overordentlig dygtig til at bruge mange ord og også til sin beskæftigelse, at udføre det hemmelige værk af mord og røveri, derfor blev han leder af Kishkumens bande.

5 Derfor smigrede han dem og også Kishkumen med, at hvis de ville indsætte ham i dommersædet, ville han tilstede dem, der tilhørte hans bande, at de blev indsat til at have magt og myndighed over folket; derfor forsøgte Kishkumen at slå Helaman ihjel.

6 Og det skete, mens han var på vej til dommersædet for at slå Helaman ihjel, se, en af Helamans tjenere havde været ude om natten og havde ved at forklæde sig fået kendskab til de planer, der var blevet lagt af denne bande om at slå Helaman ihjel –

7 og det skete, at han mødte Kishkumen, og han gav ham et tegn; derfor gjorde Kishkumen ham bekendt med målet for sit ønske og ønskede af ham, at han ville føre ham til dommersædet, så han kunne myrde Helaman.

8 Og da Helamans tjener var blevet bekendt med hele Kishkumens hjerte, og hvordan at det var hans mål at myrde, og at det også var målet for alle dem, der tilhørte hans bande, at myrde og at røve og at vinde magt (og dette var deres ^ahemmelige plan og deres sammensværgelse), sagde Helamans

2 3a Hel 1:9.

4a gs Gadiantonrøverne.

8a 2 Ne 10:15.

gs Hemmelige

sammensværgelser.

tjener til Kishkumen: Lad os gå hen til dommersædet.

9 Se, dette behagede Kishkumen overordentlig meget, for han antog, at han kunne gennemføre sin plan; men se, mens de var på vej hen til dommersædet, stak Helamans tjener Kishkumen lige i hjertet, så han faldt død om uden et suk. Og han løb hen og fortalte Helaman alt det, som han havde set og hørt og gjort.

10 Og det skete, at Helaman sendte folk ud for at pågribe denne bande af røvere og hemmelige mordere, så de kunne blive henrettet i henhold til loven.

11 Men se, da Gadianton fandt ud af, at Kishkumen ikke vendte tilbage, frygtede han, at han skulle blive slået ihjel, derfor foranledigede han, at hans bande skulle følge ham. Og de tog deres flugt ud af landet og ud i ødemarken ad en hemmelig vej, og da Helaman sendte folk ud for at pågribe dem, var de således ikke nogen steder at finde.

12 Og mere om denne Gadianton skal der siges siden hen. Og således endte det toogfyrretyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

13 Og se, i slutningen af denne bog vil I se, at denne "Gadianton blev årsag til Nefis folks fald, ja, til deres næsten fuldstændige udryddelse.

14 Se, jeg mener ikke slutningen af Helamans bog, men jeg

mener slutningen af Nefis bog, hvorfra jeg har taget hele den beretning, som jeg har skrevet.

KAPITEL 3

Mange nefitter udvander til landet mod nord – De bygger huse af cement og fører mange optegnelser – Ti tusinder bliver omvendt og døbt – Guds ord fører menneskene til frelse – Nefi, Helamans søn, udfylder dommersædet. Omkring 49–39 f.Kr.

Og se, det skete i det treogfyrretyvende år af dommernes regeringstid, at der ingen strid var blandt Nefis folk bortset fra lidt stolthed, der var i kirken, hvad der forårsagede lidt kiv blandt folket, hvilke anliggender blev afgjort i slutningen af det treogfyrretyvende år.

2 Og der var ingen strid blandt folket i det fireogfyrretyvende år, ej heller var der megen strid i det femogfyrretyvende år.

3 Og det skete i det seksogfyrretyvende, ja, at der var megen strid og mange, som skilte sig ud, således at overordentlig mange rejste ud af Zarahemlas land og drog op til landet mod "nord for at arve det.

4 Og de rejste et så overordentlig langt stykke vej, at de kom til "store søer og mange floder.

5 Ja, og de spredte sig endog ud over alle dele af landet ind i enhver del, som ikke var blevet efterladt øde og uden tømmer på

grund af de mange indbyggere, som før havde arvet landet.

6 Og se, ingen del af landet var øde, undtagen hvad angår tømmer; men på grund af omfanget af "ødelæggelsen af det folk, der før havde beboet landet, blev det kaldt for ^bøde.

7 Og da der kun var lidt tømmer på landets overflade, blev de folk, der drog ud, derfor overordentlig dygtige til at arbejde med cement; derfor byggede de huse af cement, som de boede i.

8 Og det skete, at de mangfoldiggjorde sig og spredte sig og drog ud fra landet mod syd til landet mod nord og spredte sig i en sådan grad, at de begyndte at dække hele jordens overflade fra havet mod syd til havet mod nord, fra havet mod "vest til havet mod øst.

9 Og de folk, der var i landet mod nord, boede i telte og i huse af cement; og de lod ethvert træ, der spirede frem af jordens overflade, vokse op, så de med tiden kunne få tømmer til at bygge deres huse af, ja, deres byer og deres templer og deres synagoger og deres helligdomme og alle slags bygninger.

10 Og det skete, at da tømmer kun fandtes overordentlig sparsomt i landet mod nord, sendte de meget derop ved hjælp af "skibsfart.

11 Og således satte de folk i landet mod nord i stand til at

bygge mange byer, både af træ og af cement.

12 Og det skete, at der var mange af "Ammons folk, der var lamanitter af fødsel, som også drog af sted ind i dette land.

13 Og se, der er blandt mange af dette folk ført mange optegnelser om dette folks virke, og disse optegnelser om dem er detaljerede og meget omfattende.

14 Men se, ikke en hundrede-del af dette folks virke, ja, beretningen om lamanitterne og om nefitterne og deres krige og stridigheder og kiv og deres forkyndelse og deres profetier og deres skibsfart og deres bygning af skibe og deres bygning af "templer og af synagoger og deres helligdomme og deres retfærdighed og deres ugudelighed og deres mord og deres røverier og deres plyndringer og alle slags vederstyggeligheder og utugtigheder kan rummes i dette værk.

15 Men se, der er mange bøger og mange optegnelser af enhver art, og de er hovedsagelig blevet ført af nefitterne.

16 Og de er blevet "overdraget fra den ene slægt til den næste af nefitterne, lige indtil de er faldet i overtrædelse og er blevet myrdet, udplyndret og jaget og fordrevet og slået ihjel og spredt over jordens overflade og blandet med lamanitterne, indtil de ^bikke mere kaldes nefitter, eftersom de er blevet

6a Mosi 21:25-27.
b Alma 22:31.
8a Alma 22:27, 32.
10a Alma 63:5-8.

12a Alma 27:21-26.
14a 2 Ne 5:16;
Jakob 1:17;
3 Ne 11:1.

16a 1 Ne 5:16-19;
Alma 37:4.
b Alma 45:12-14.

ugudelige og vilde og grusomme, ja, selv er blevet lamanitter.

17 Og nu vender jeg igen tilbage til min beretning; altså, det, som jeg har omtalt, skete, efter at der havde været store stridigheder og uroligheder og krige og kiv blandt Nefis folk.

18 Og det seksogfyrretyvende år af dommernes regeringstid endte;

19 og det skete, at der stadig var stor strid i landet, ja, selv i det syvogfyrretyvende år og også i det otteogfyrretyvende år.

20 Alligevel udfyldte Helaman dommersædet i retfærdighed og upartiskhed; ja, han bestræbte sig på at holde Guds lovbud og retsregler og befalinger; og han gjorde bestandig det, der var ret i Guds øjne; og han vandrede på sin fars veje, således at han havde fremgang i landet.

21 Og det skete, at han fik to sønner. Han gav den ældste navnet ^aNefi og den yngste navnet ^bLehi. Og de begyndte at vokse op for Herren.

22 Og det skete, at krigene og stridighederne i et begrænset omfang begyndte at høre op blandt det nefitiske folk i slutningen af det otteogfyrretyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

23 Og det skete i det niogfyrretyvende år af dommernes regeringstid, at der blev skabt vedvarende fred i landet lige

bortset fra de hemmelige sammensværgelser, som røveren ^aGadianton havde stiftet i de mere befolkede dele af landet, hvilket på det tidspunkt ikke var kendt af dem, der stod i spidsen for regeringen; derfor blev de ikke udryddet af landet.

24 Og det skete i det selv samme år, at der var overordentlig stor fremgang i kirken, således at der var tusinder, der sluttede sig til kirken og blev døbt til omvendelse.

25 Og så stor var fremgangen i kirken, og så mange var de velsignelser, der blev udøst over folket, at endog højpræsterne og lærerne selv var overmåde forbavsede.

26 Og det skete, at Herrens værk havde fremgang, så der blev døbt og føjet mange sjæle til Guds kirke, ja, endog titusinder.

27 Således kan vi se, at Herren er barmhjertig mod alle, som i hjertets oprigtighed vil påkalde hans hellige navn.

28 Ja, således ser vi, at himlens ^aport er åben for ^balle, nemlig for dem, der vil tro på Jesu Kristi navn, han, som er Guds Søn.

29 Ja, vi ser, at hver den, der vil, kan gribe fat i ^aGuds ord, som er ^blevende og virksomt, som skal sønderdele al Djævelens snedighed og alle hans snarer og rænker og lede Kristi menneske ad en snæver og ^ctrang vej over den evigtvarende

21a gs Nefi, Helamans søn.
b gs Lehi, nefitisk missionær.

23a Hel 2:4.
28a 2 Ne 31:9, 17.
b ApG 10:28;
Rom 2:10–11.

29a gs Guds ord.
b Hebr 4:12;
L&P 11:2.
c 2 Ne 9:41; 33:9.

elendigheds ^dkløft, som er beredt til at opsluge de ugudelige –

30 og anbringe deres sjæl, ja, deres udødelige sjæl ved Guds ^ahøjre hånd i Himmeriget, så de kan sætte sig sammen med Abraham og Isak og med Jakob og med alle vore hellige fædre og ikke mere at gå ud derfra.

31 Og i det år var der vedvarende glæde i Zarahemlas land og i alle egnene rundt omkring, ja, i hele det land, som nefitterne besad.

32 Og det skete, at der var fred og overordentlig stor glæde i resten af det niogfyrretyvende år; ja, og der var også vedvarende fred og stor glæde i det halvtredsindstyvende år af dommernes regeringstid.

33 Og i det enoghalvtredsindstyvende år af dommernes regeringstid var der også fred bortset fra den stolthed, som begyndte at komme ind i kirken – ikke ind i Guds kirke, men ind i hjertet på de folk, der foregav at tilhøre Guds kirke –

34 og de blev indbildske i ^astolthed, så de endog forfulgte mange af deres brødre. Se, dette var et stort onde, som fik den mere ydmyge del af folket til at lide store forfølgelser og til at vade gennem megen trængsel.

35 Alligevel ^afastede og ^bbad de ofte og voksede sig stærkere og stærkere i deres ^cydmyghed og fastere og fastere i troen på Kristus, indtil deres sjæl blev

fyldt af glæde og fortrøstning, ja, indtil deres hjerte blev ^drenset og ^ehelliggjort, hvilken helliggørelse finder sted som følge af, at de ^fgiver deres hjerte hen til Gud.

36 Og det skete, at det tooghalvtredsindstyvende år også endte i fred bortset fra den overordentlig store stolthed, der var kommet ind i folkets hjerte, og det var på grund af deres overordentlig store ^arigdomme og deres velstand i landet; og den voksede i dem fra dag til dag.

37 Og det skete i det treoghalvtredsindstyvende år af dommernes regeringstid, at Helaman døde, og hans ældste søn Nefi begyndte at regere i hans sted. Og det skete, at han udfyldte dommersædet i retfærdighed og upartiskhed, ja, han holdt Guds befalinger og vandrede på sin fars veje.

KAPITEL 4

Nogle af dem, der har skilt sig ud fra nefitterne, slutter sig sammen med lamanitterne og indtager Zarahemlas land – Nefitternes nederlag skyldes deres ugudelighed – Kirken svinder hen, og folket bliver svagt som lamanitterne. Omkring 38–30 f.Kr.

Og det skete i det fireoghalvtredsindstyvende år, at der var megen kiv i kirken, og der var også ^astrid blandt folket i en

29d 1 Ne 15:28–30.

30a Matt 25:33–34.

34a Gs Stolthed.

35a Gs Faste.

b Gs Bøn.

c Gs Ydmyg.

d Gs Ren og uren.

e Gs Helliggørelse.

f 2 Krøn 30:8;

Mosi 3:19.

36a Gs Rigdom.

4 1a 3 Ne 11:29.

sådan grad, at der fandt megen blodsudgydelse sted.

2 Og den oprørske del blev slået ihjel og drevet ud af landet, og de drog over til lamanitternes konge.

3 Og det skete, at de anstrengte sig for at ophidse lamanitterne til krig mod nefitterne; men se, lamanitterne var overordentlig bange, således at de ikke ville lytte til ordene fra dem, der havde skilt sig ud.

4 Men det skete i det seksoghalvtredsindstyvende år af dommernes regeringstid, at der var nogle, der havde "skilt sig ud, og som drog op fra nefitterne til lamanitterne; og det lykkedes dem sammen med de andre at ophidse dem til vrede mod nefitterne; og de beredte sig alle til krig det år.

5 Og i det syvoghalvtredsindstyvende år kom de ned mod nefitterne for at kæmpe, og de begyndte dødens værk, ja, således at det i det otteoghalvtredsindstyvende år af dommernes regeringstid lykkedes dem at sætte sig i besiddelse af Zarahemlas land, ja, og også alle landene lige til det land, der lå i nærheden af Overflodens land.

6 Og nefitterne og Moronihas hære blev fordrevet, ja, ind i landet Overflod;

7 og der forskansede de sig mod lamanitterne fra det vestlige hav til det østlige, hvilket var en dagsrejse for en nefit langs den grænse, som de havde befæstet, og hvor de havde an-

bragt deres hære for at forsvare det nordlige land.

8 Og således havde de, der havde skilt sig ud fra nefitterne, ved hjælp af en talrig hær af lamanitter indtaget al nefitternes besiddelse, som lå i landet mod syd. Og alt dette blev gjort i det otte- og nioghalvtredsindstyvende år af dommernes regeringstid.

9 Og det skete i det tresindstyvende år af dommernes regeringstid, at det lykkedes for Moroniha med sine hære at indtage mange dele af landet; ja, de vandt mange byer tilbage, som var faldet i lamanitternes hænder.

10 Og det skete i det enogtreindstyvende år af dommernes regeringstid, at det lykkedes for dem at vinde endog halvdelen af alle deres besiddelser tilbage.

11 Se, nefitternes store tab og den store nedslagning, der fandt sted blandt dem, ville ikke have fundet sted, havde det ikke været for den ugudelighed og den vederstyggelighed, som var blandt dem, ja, og den var også blandt dem, der foregav at tilhøre Guds kirke.

12 Og det var på grund af deres hjertes "stolthed, på grund af deres overordentlig store "rigdomme, ja, det var på grund af deres undertrykkelse af de "fattige, fordi de tilbageholdt deres mad fra de sultne, tilbageholdt deres klæder fra de nøgne og slog deres ydmyge brødre på kinden, drev spot

med det, der var helligt, forkastede profetiens og åbenbarelsens ånd, myrdede, plyndrede, løj, stjal, begik ægteskabsbrud, ophidsede sig til store stridigheder og rømte til lamanitterne i Nefis land –

13 og på grund af denne deres store ugudelighed og deres "pralen af deres egen styrke, blev de overladt til deres egen styrke; derfor havde de ingen fremgang, men de blev plaget og slået og fordrevet af lamanitterne, indtil de havde mistet besiddelsen af næsten alle deres lande.

14 Men se, Moroniha prædikede meget for folket på grund af deres ugudelighed, og "Nefi og Lehi, som var Helamans sønner, prædikede også meget for folket, ja, og profeterede meget for dem angående deres syndighed, og hvad der ville ske med dem, hvis de ikke omvendte sig fra deres synder.

15 Og det skete, at de omvendte sig, og for så vidt som de omvendte sig, begyndte de at have fremgang.

16 For da Moroniha så, at de omvendte sig, vovede han at føre dem fra sted til sted og fra by til by, indtil de havde vundet halvdelen af deres ejendom og halvdelen af alle deres lande tilbage.

17 Og således endte det enogtresindstyvende år af dommernes regeringstid.

18 Og det skete i det toogtresindstyvende år af dommernes

regeringstid, at Moroniha ikke kunne vinde flere besiddelser fra lamanitterne.

19 Derfor opgav de deres plan om at indtage resten af deres lande, for så talrige var lamanitterne, at det var umuligt for nefitterne at få mere magt over dem; derfor anvendte Moroniha alle sine hære til at holde de dele af landet, som han havde indtaget.

20 Og det skete, at nefitterne på grund af det store antal lamanitter nærede stor frygt for, at de skulle blive overvundet og trådt ned og slået ihjel og udryddet.

21 Ja, de begyndte at huske Almas profetier og også Mosijas ord; og de indså, at de havde været et stivnakket folk, og at de havde regnet Guds befalinger for intet,

22 og at de havde ændret Mosijas "lov og trådt den eller det, som Herren befalede ham at give til folket, under fode; og de indså, at deres love var blevet forvansket, og at de var blevet et ugudeligt folk i en sådan grad, at de var uguelige i samme grad som lamanitterne.

23 Og på grund af deres ugudelighed var kirken begyndt at "svinde hen; og de begyndte at miste troen på profetiens ånd og åbenbarelsens ånd; og Guds straffedomme stirrede dem i ansigtet.

24 Og de så, at de var blevet "svage ligesom deres brødre, lamanitterne, og at Herrens Ånd ikke mere bevarede dem; ja, den

13a Gs Stolthed.
14a Hel 3:21.

22a Alma 1:1.
23a Gs Frafald.

24a Mosi 1:13.

havde trukket sig tilbage fra dem, fordi ^bHerrens Ånd ikke bor i ^cvanhellige templer –

25 derfor holdt Herren op med at bevare dem ved sin mirakuløse og uforlignelige kraft, for de var faldet ned i en tilstand af ^avanstro og forfærdelig ugudelighed; og de så, at lamanitterne var overordentlig meget mere talrige end de, og at de, medmindre de ville ^bholde sig til Herren deres Gud, uundgåeligt måtte omkomme.

26 For se, de så, at lamanitternes styrke var lige så stor som deres styrke, ja, mand for mand. Og således var de faldet i denne store overtrædelse, ja, således var de inden for et tidsrum af ^aikke mange år blevet svage på grund af deres overtrædelse.

KAPITEL 5

Nefi og Lehi helliger sig til at prædike – Deres navne ansporer dem til at forme deres liv efter deres forgængeres – Kristus forløser dem, der omvender sig – Nefi og Lehi omvender mange og bliver fængslet og bliver omgivet af ild – En sky af mørke overskygger tre hundrede mennesker – Jordan ryster, og en røst befaler menneskene at omvende sig – Nefi og Lehi taler med engle, og mængden bliver omgivet af ild. Omkring 30 f.Kr.

Og det skete i det selv samme

år, se, at ^aNefi overgav dommersædet til en mand, hvis navn var Cezoram.

2 For eftersom deres love og regeringsførelse blev fastlagt ved folkets ^astemme, og de, som ^bvalgte det onde, var mere talrige end de, som valgte det gode, var de derfor ved at blive modne til udryddelse, for lovene var blevet forvansket.

3 Ja, og det var ikke alt, de var et stivnakket folk i en sådan grad, at de ikke kunne regeres ved loven eller retfærdighed, uden at det ville føre til deres undergang.

4 Og det skete, at Nefi var blevet træt på grund af deres ugudelighed, og han ^aopgav dommersædet og påtog sig at prædike Guds ord resten af sine dage, og det gjorde også hans bror Lehi resten af sine dage.

5 For de huskede de ord, som deres far Helaman talte til dem. Og disse er de ord, han talte:

6 Se, mine sønner, jeg ønsker af jer, at I skal huske at holde Guds befalinger; og jeg ønsker, at I skal kundgøre disse ord for folket. Se, jeg har givet jer navn efter vore første ^aforældre, som kom ud af Jerusalems land; og dette har jeg gjort, for at I, når I erindrer jeres navne, må erindre dem, og at I, når I erindrer dem, må erindre deres gerninger, og at I, når I erindrer deres gerninger, må vide, hvordan

24b gs Helligånden.
c Mosi 2:37;
Alma 7:21; 34:36.
25a gs Vanstro.

b Jakob 6:5.
26a Alma 46:8;
Hel 12:3–4.
5 1a Hel 3:37.

2a Mosi 29:25–27.
b Alma 10:19.
4a Alma 4:15–20.
6a 1 Ne 1:1, 5.

det er sagt og også skrevet, at de var ^bgode.

7 Derfor ønsker jeg, mine sønner, at I skal gøre det, der er godt, så der må blive sagt om jer og også skrevet, ligesom der er blevet sagt og skrevet om dem.

8 Og se, mine sønner, se, jeg har noget mere at ønske af jer, hvilket ønske er, at I ikke skal gøre dette, for at I kan prale, men at I skal gøre dette for at samle jer en ^askat i himlen, ja, én som er evig, og som ikke svinder bort, ja, så I må få den ^bdyrebare gave, som evigt liv er, og som vi har grund til at tro er blevet givet vore fædre.

9 O husk, husk, mine sønner, de ^aord, som kong Benjamin talte til sit folk; ja, husk, at der ikke findes nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved mennesket kan blive frelst end ved Jesu Kristi ^bforsonende blod, han, der skal komme; ja, husk, at han kommer for at ^cforløse ^averden.

10 Og husk også de ^aord, som Amulek talte til Ze'ezrom i byen Ammoniha, for han sagde til ham, at Herren visselig skulle komme for at forløse sit folk, men at han ikke skulle komme for at forløse dem i deres synder, men for at forløse dem fra deres synder.

11 Og han er blevet givet magt fra Faderen til at forløse

dem fra deres synder på grund af omvendelse, derfor har han ^asendt sine engle ud for at kundgøre tidenderne om betingelserne for den omvendelse, der bringer mennesker til Forløserens kraft, til deres sjæls frelse.

12 Og se, mine sønner, husk, husk, at det er på ^aklippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres ^bgrundvold, så når Djævelen udsender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når alle hans hagl og hans mægtige ^cuvejr skal ramme jer, at det ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den uendelig jammers kløft på grund af den klippe, som I er bygget på, som er en sikker grundvold, en grundvold, hvorpå menneskene, hvis de bygger derpå, ikke kan falde.

13 Og det skete, at dette var de ord, som Helaman ^alærte sine sønner; ja, han lærte dem meget, som ikke er skrevet, og også meget som er skrevet.

14 Og de huskede hans ord, og derfor gik de ud, idet de holdt Guds befalinger, for at undervise i Guds ord blandt hele Nefis folk, begyndende i byen Overflod,

15 og derfra til byen Gid, og fra byen Gid til byen Mulek,

16 ja, fra den ene by til den anden, indtil de havde været

6b 2 Ne 33.
8a 3 Ne 13:19-21.
b L&P 14:7.
9a Mosi 2:9.
b Mosi 3:17-18.
gs Forsoning.
c gs Forløse.

d gs Verden -
Mennesker som ikke
adlyder befalingerne.
10a Alma 11:34.
11a Alma 13:24-25.
12a Matt 7:24-27;
L&P 6:34;

Moses 7:53.
gs Hjørnesten;
Klippe.
b Es 28:16;
Jakob 4:16.
c 3 Ne 14:25, 27.
13a Mosi 1:4.

ude hos hele Nefis folk, som var i landet mod syd, og derfra ind i Zarahemlas land blandt lamanitterne.

17 Og det skete, at de prædikede med stor kraft, således at de beskæmmede mange af dem, der havde "skilt sig ud, og som var gået over fra nefitterne, således at de kom frem og bekendte deres synder og blev døbt til omvendelse og straks vendte tilbage til nefitterne for at forsøge at gøre den uret, som de havde begået, god igen.

18 Og det skete, at Nefi og Lehi prædikede for lamanitterne med så stor magt og myndighed, for de var blevet givet magt og myndighed, så de kunne "tale, og det blev også givet dem, hvad de skulle sige –

19 derfor talte de til lamaniternes store forbavselse, så de blev "overbevist, således at otte tusinde af de lamanitter, som var i Zarahemlas land og rundt omkring, blev døbt til omvendelse og blev overbevist om ugudeligheden af deres fædres overleveringer.

20 Og det skete, at Nefi og Lehi fortsatte derfra til Nefis land.

21 Og det skete, at de blev pågrebet af en af lamaniternes hære og kastet i "fængsel; ja, i det selv samme fængsel, hvori Ammon og hans brødre blev kastet af Limhis tjenere.

22 Og efter at de havde været fængslet i mange dage uden

at få mad, se, da gik de ind i fængslet for at hente dem, så de kunne slå dem ihjel.

23 Og det skete, at Nefi og Lehi blev omgivet som af "ild, således at de ikke turde lægge hånd på dem af frygt for, at de skulle blive forbrændt. Alligevel blev Nefi og Lehi ikke forbrændt; og det var, som stod de midt i ilden uden at blive forbrændt.

24 Og da de så, at de var omgivet af en "ildsøjle, og at den ikke brændte dem, fattede deres hjerte mod.

25 For de så, at lamanitterne ikke turde lægge hånd på dem, ej heller turde de komme i nærheden af dem, men stod, som om de var blevet stumme af forbløffelse.

26 Og det skete, at Nefi og Lehi trådte frem og begyndte at tale til dem og sagde: Frygt ikke, for se, det er Gud, der har vist jer denne forunderlige foreteelse, hvorved det er blevet vist jer, at I ikke kan lægge hånd på os for at slå os ihjel.

27 Og se, da de havde sagt disse ord, rystede jorden overordentlig kraftigt, og fængslets mure rystede, som var de ved at styrte til jorden, men se, de faldt ikke. Og se, de, der var i fængslet, var lamanitter og nefitter, som havde skilt sig ud.

28 Og det skete, at de blev overskygget af en sky af "mørke, og en forfærdelig, højtidelig frygt kom over dem.

17a Hel 4:4.

18a L&P 100:5–8.

gs Profeti.

19a gs Omvendelse;

Missionering.

21a Mosi 7:6–7; 21:23.

23a 2 Mos 3:2.

24a 2 Mos 14:24;

1 Ne 1:6;

L&P 29:12;

JS–H 1:16.

28a 2 Mos 14:20.

29 Og det skete, at der lød en "røst, som var den oven over skyen af mørke, og den sagde: Omvend jer, omvend jer, og forsøg ikke mere at slå mine tjenere ihjel, som jeg har sendt til jer for at kundgøre gode tidender.

30 Og det skete, at da de hørte denne røst og fattede, at det ikke var en tordenrøst, ej heller var det en røst som en tumultagtig larm, men se, det var en "stille røst af fuldkommen mildhed, som havde det været en hvisken, og den gennemborede dem helt ind til selve sjælen –

31 og til trods for røstens mildhed, se, så rystede jorden overordentlig kraftigt, og fængslets mure vaklede igen, som var det ved at styrte til jorden, og se, den sky af mørke, som havde overskygget dem, spredtes ikke –

32 og se, røsten lød igen og sagde: Omvend jer, omvend jer, for Himmeriget er for hånden, og forsøg ikke mere at slå mine tjenere ihjel. Og det skete, at jorden atter rystede og murene vaklede.

33 Og røsten lød også igen for tredje gang og talte forunderlige ord til dem, som ikke kan udtrykkes af mennesket; og murene vaklede igen, og jorden rystede, som var den ved at sønderdeles.

34 Og det skete, at lamanitterne ikke kunne flygte på grund af den sky af mørke, som overskyggede dem; ja, og de var

også ubevægelige på grund af den frygt, som kom over dem.

35 Se, der var blandt dem én, som var nefit af fødsel, og som engang havde hørt til Guds kirke, men havde skilt sig ud fra den.

36 Og det skete, at han vendte sig om, og se, han så Nefis og Lehis ansigt gennem skyen af mørke, og se, de "strålede overordentlig stærkt, ligesom engles ansigter. Og han så, at de løftede deres blik mod himlen, og de så ud, som om de talte eller opløftede deres røst til et eller andet væsen, som de så.

37 Og det skete, at denne mand råbte til mængden, for at få dem til at vende sig om og se. Og se, der blev givet dem kraft, så de vendte sig om og så, og de så Nefis og Lehis ansigt.

38 Og de sagde til manden: Se, hvad betyder alt dette, og hvem er det, som disse mænd taler med?

39 Se, mandens navn var Aminadab. Og Aminadab sagde til dem: De taler med Guds engle.

40 Og det skete, at lamanitterne sagde til ham: "Hvad skal vi gøre, for at denne sky af mørke kan blive fjernet, så den ikke overskygger os?

41 Og Aminadab sagde til dem: I må "omvende jer og anråbe røsten, lige indtil I får ^btro på Kristus, som blev forkyndt for jer af Alma og Amulek og Ze'ezrom; og når I gør dette,

29a 3 Ne 11:3–14.
30a 1 Kong 19:12;
L&P 85:6.

36a 2 Mos 34:29–35;
ApG 6:15.
40a ApG 2:37–39.

41a gs Omvendelse.
b gs Tro.

skal skyen af mørke blive fjernet, så den ikke overskygger jer.

42 Og det skete, at de alle begyndte at anråbe røsten fra ham, der havde rystet jorden, ja, de råbte, indtil skyen af mørke blev spredt.

43 Og det skete, at da de kastede blikket omkring og så, at skyen af mørke var spredt, så den ikke overskyggede dem, se, da så de, at de var "omgivet, ja, hver enkelt sjæl, af en ildsøjle.

44 Og Nefi og Lehi stod midt blandt dem, ja, de var omgivet; ja, det var som stod de midt i en flammende ild, dog gjorde den dem ingen skade, ej heller greb den fat i fængslets mure; og de blev fyldt af den "glæde, der er uudsigelig og fuld af herlighed.

45 Og se, Guds "hellige Ånd kom ned fra himlen og ind i deres hjerte, og de blev fyldt, som var det med ild, og de kunne ^btale forunderlige ord.

46 Og det skete, at der lød en røst til dem, ja, en behagelig røst, som var det en hvisken, som sagde:

47 "Fred, fred være med jer på grund af jeres tro på min Højtelskede, som var til fra verdens grundlæggelse.

48 Og se, da de hørte dette, kastede de blikket opad som for at se, hvorfra røsten kom, og se, de så "himlene åbne, og engle kom ned fra himlen og betjente dem.

49 Og der var omkring tre

hundrede sjæle, som så og hørte dette; og det blev dem budt at gå ud og ikke være forundret, ej heller skulle de tvivle.

50 Og det skete, at de gik ud og forkyndte for folket, idet de i alle egnene rundt omkring kundgjorde alt det, som de havde hørt og set, således at størstedelen af lamanitterne blev overbevist af dem på grund af de store beviser, som de havde modtaget.

51 Og så mange, som blev "overbevist, nedlagde deres krigsvåben og aflagde også deres had og deres fædres overlevering.

52 Og det skete, at de gav nefitterne deres ejendomslande tilbage.

KAPITEL 6

De retfærdige lamanitter prædiker for de ugudelige nefitter – Begge folk har fremgang i en tid med fred og overflod – Lucifer, ophavsmanden til synd, ophidser de ugudeliges og gadiantrørvernes hjerte til mord og ugudelighed – Røverne overtager den nefitiske regeringsmagt. Omkring 29–23 f.Kr.

Og det skete, at da det toogtre-sindstyvende år af dommernes regeringstid var endt, var alt dette hændt, og lamanitterne var for størstedelens vedkommende blevet et retfærdigt folk i en sådan grad, at deres "retfærdighed overgik nefitternes på

43a 3 Ne 17:24; 19:14.

44a gs Glæde.

45a 3 Ne 9:20; Eter 12:14.

^b gs Åndens gaver.

47a gs Fred.

48a 1 Ne 1:8.

51a Alma 31:5.

6 1a Hel 13:1.

grund af deres fasthed og deres standhaftighed i troen.

2 For se, der var mange af nefitterne, der var blevet "forhærdede og ubodfærdige og groft ugudelige i en sådan grad, at de forkastede Guds ord og al den forkyndelse og profeti, som fandt sted blandt dem.

3 Alligevel følte de mennesker, som var i kirken, stor glæde på grund af lamanitternes omvendelse, ja, på grund af Guds kirke, som var blevet oprettet blandt dem. Og de plejede "fællesskab, den ene med den anden, og frydede sig, den ene med den anden, og havde stor glæde.

4 Og det skete, at mange af lamanitterne kom ned til Zarahemlas land og berettede for det nefitiske folk om den måde, hvorpå de var blevet "omvendt, og formanede dem til tro og omvendelse.

5 Ja, og mange prædikede med overordentlig stor kraft og myndighed, så mange af dem blev bragt ned i ydmyghedens dyb, så de blev Guds og Lammet's ydmyge tilhængere.

6 Og det skete, at mange af lamanitterne drog ind i landet mod nord, og Nefi og Lehi drog også ind i "landet mod nord for at prædike for folket. Og således endte det treogtre-sindstyvende år.

7 Og se, der var fred i hele landet, således at nefitterne drog til hvilken som helst del af landet, de ville, hvad enten

det var blandt nefitterne eller lamanitterne.

8 Og det skete, at lamanitterne også drog hvorhen, de end ville, hvad enten det var blandt lamanitterne eller blandt nefitterne, og således kunne de frit omgås, den ene med den anden, for at købe og for at sælge og for at opnå vinding alt efter deres ønske.

9 Og det skete, at de blev overordentlig rige, både lamanitterne og nefitterne; og de havde en overordentlig stor overflod af guld og af sølv og af alle slags kostbare metaller, både i landet mod syd og i landet mod nord.

10 Se, landet mod syd blev kaldt Lehi, og landet mod nord blev kaldt "Mulek, hvilket var efter Sidkijas søn; for Herren førte Mulek ind i landet mod nord og Lehi ind i landet mod syd.

11 Og se, der var alle slags guld i begge disse lande, og sølv og kostbar malm af enhver art; og der var også kunsthåndværkere, som forarbejdede alle slags malm og forædlede den; og således blev de rige.

12 De dyrkede korn i overflod, både i nord og i syd; og de trivedes overordentlig godt, både i nord og i syd. Og de mangfoldiggjorde sig og voksede sig overordentlig stærke i landet. Og de opdrættede mange flokke og hjoede, ja, meget fedekvæg.

13 Se, deres kvinder arbejdede og spandt og fremstillede al

2a Rom 1:28-32.
3a gs Fællesskab.

4a gs Omvendelse.
6a Alma 63:4-9;

Hel 3:11-12.
10a Mosi 25:2-4; Hel 8:21.

slags klæde af fintvævet linned og klæde af enhver art til at klæde deres nøgenhed med. Og således gik det fireogtresindstyvende år i fred.

14 Og i det femogtresindstyvende år havde de også stor glæde og fred, ja, og megen forkyndelse og mange profetier angående det, der skulle komme. Og således gik det femogtresindstyvende år.

15 Og det skete i det seksogtresindstyvende år af dommerens regeringstid, se, at "Cezoram blev myrdet ved en ukendt hånd, mens han sad på dommersædet. Og det skete i det samme år, at hans søn, der var blevet udpeget af folket i hans sted, også blev myrdet. Og således endte det seksogtresindstyvende år.

16 Og i begyndelsen af det syvogtresindstyvende år begyndte folket igen at vokse sig overordentlig ugudeligt.

17 For se, Herren havde velsignet dem så længe med verdens rigdomme, at de ikke var blevet ophidset til vrede, til krige eller til blodsudgydelse, derfor begyndte de at lade hjertet blive optaget af rigdomme, ja, de begyndte at forsøge at få vinding, så de kunne hæve sig, den ene over den anden; derfor begyndte de at begå "hemmelige mord og at røve og at plyndre, så de kunne få vinding.

18 Og se nu, disse mordere og ransmænd var en bande, der var

blevet dannet af Kishkumen og "Gadianton. Og se, det var således, at der var mange i Gadiantons bande, selv blandt nefitterne. Men se, de var mere talrige blandt den mere ugudelige del af lamanitterne. Og de blev kaldt Gadiantons røvere og mordere.

19 Og det var dem, der myrdede overdommeren Cezoram og hans søn, mens de sad på dommersædet; og se, de blev ikke fundet.

20 Og se, det skete, at da lamanitterne fandt ud af, at der var røvere blandt dem, blev de overordentlig sorgfulde, og de brugte ethvert middel, der var i deres magt, for at udrydde dem fra jordens overflade.

21 Men se, Satan ophidsede hjertet hos størstedelen af nefitterne i en sådan grad, at de forenede sig med disse røverbander og indgik deres pagter og aflagde deres eder om, at de ville beskytte og bevare hinanden i hvilke vanskelige forhold, de end måtte komme ud for, så de ikke skulle lide for deres mord og deres plyndringer og deres tyverier.

22 Og det skete, at de havde deres tegn, ja, deres "hemmelige tegn og deres hemmelige ord, og dette for at de kunne kende en broder, som havde indgået pagten, så hans broder, uanset hvilken ugudelighed han måtte øve, ikke skulle blive gjort fortræd af sin broder eller af dem, som tilhørte hans bande,

og som havde påtaget sig denne pagt.

23 Og således kunne de myrde og plyndre og stjæle og begå utugtigheder og al slags ugudelighed i modstrid med deres lands love og også deres Guds love.

24 Og hver den blandt dem, der hørte til deres bande, og som afslørede deres "ugudelighed og deres vederstyggeligheder for verden, skulle prøves, ikke i henhold til deres lands love, men i henhold til deres ugudeligheds love, som var blevet givet af Gadian-ton og Kishkumen.

25 Se nu, det er disse hemmelige "eder og pagter, som Alma befalede sin søn ikke måtte komme ud til verden, for at de ikke skulle blive et middel til at føre folket ned i fordærvelse.

26 Se nu, disse "hemmelige eder og pagter kom ikke til Gadian-ton fra de optegnelser, som var blevet overdraget Helaman, men se, de blev lagt i Gadian-ton's hjerte af det selv ^b samme væsen, som lokkede vore første forældre til at spise af den forbudne frugt –

27 ja, det selv samme væsen, der sammen med "Kain smedede rænker om, at hvis han myrdede sin bror Abel, skulle det ikke blive kendt for verden. Og sammen med Kain og hans tilhængere smedede han rænker fra den tid af.

28 Og det er også det selv samme væsen, som lagde det i folkets hjerte at "bygge et tårn, der var tilstrækkelig højt til, at de kunne nå til himlen. Og det var det selv samme væsen, som forledte de folk, der kom fra dette tårn til dette land, og som spredte mørkets gerninger og vederstyggeligheder over hele landets overflade, indtil han trak folket ned i ^b fuldstændig undergang og til et evigtvarende helvede.

29 Ja, det er det selv samme væsen, som lagde det i "Gadian-ton's hjerte stadig at fortsætte mørkets og de hemmelige mords værk; og han har bragt det frem fra menneskets begyndelse helt op til denne tid.

30 Og se, det er ham, der er "ophavsmanden til al synd. Og se, han fortsætter med sine mørkets gerninger og hemmelige mord og overdrager deres rænker og deres eder og deres pagter og deres planer om forfærdelig ugudelighed fra slægtled til slægtled i det omfang, han kan få greb om menneskenes børns hjerte.

31 Og se nu, han havde fået fast greb om nefitternes hjerte, ja, i en sådan grad, at de var blevet overordentlig ugudelige; ja, størstedelen af dem havde vendt sig bort fra retfærdighedens vej og "trampede Guds befalinger under fode og vendte sig mod

24a gs Ugudelig.

25a Alma 37:27–32.

26a Moses 5:29, 49–52.

b 3 Ne 6:28;

Moses 4:6–12.

27a Moses 5:18–33.

28a 1 Mos 11:1–4;

Eter 1:3.

b Eter 8:9, 15–25.

29a Hel 2:4–13.

30a Alma 5:39–42;

Moro 7:12, 17;

Moses 4:4.

31a 1 Ne 19:7.

deres egne veje og gjorde sig afguder af deres guld og deres sølv.

32 Og det skete, at al denne syndighed kom over dem inden for et tidsrum af "ikke mange år, således at størstedelen af den var kommet over dem i det syvogtresindstyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

33 Og de voksede også i deres syndighed i det otteogtresindstyvende år til de retfærdiges store sorg og beklagelse.

34 Og således ser vi, at nefitterne begyndte at synke ned i vantro og vokse i ugudelighed og vederstyggeligheder, mens lamanitterne begyndte at vokse overordentlig meget i kundskaben om deres Gud, ja, de begyndte at holde hans lovbud og befalinger og at vandre i sandhed og retsindighed for ham.

35 Og således ser vi, at Herrens Ånd begyndte at "trække sig tilbage fra nefitterne på grund af deres hjertes ugudelighed og hårdhed.

36 Og således ser vi, at Herren begyndte at udøse sin Ånd over lamanitterne på grund af den lethed og villighed, hvormed de troede på hans ord.

37 Og det skete, at lamanitterne jagede Gadiantons røverbande; og de prædikede Guds ord blandt den mere ugudelige del af dem, sådan at denne røverbande blev fuldstændig udryddet blandt lamanitterne.

38 Og det skete på den anden side, at nefitterne byggede dem op og støttede dem, begyndende med den mere ugudelige del af dem, indtil de havde spredt sig over hele nefitternes land og havde forført størstedelen af de retfærdige, indtil de var sunket ned, så de troede på deres gerninger og tog del i deres rov og sluttede sig til dem i deres hemmelige mord og sammensværgelser.

39 Og således fik de fuld kontrol over styret, således at de trampede de "fattige og de sagtmodige og Guds ydmyge tilhængere under fode og slog dem og mishandlede dem og vendte ryggen til dem.

40 Og således ser vi, at de var i en forfærdelig tilstand og ved at blive "modne til en evigtvarende undergang.

41 Og det skete, at således endte det otteogtresindstyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

NEFI, HELAMANS SØNS PROFETI – Gud truer Nefis folk med, at han vil hjemsøge dem i sin vrede til deres fuldstændige udryddelse, medmindre de omvender sig fra deres ugudelighed. Gud slår Nefis folk med pest, de angrer og vender sig til ham. Samuel, en lamanit, profeterer for nefitterne.

Omfatter kapitlerne 7 til og med 16.

32a Alma 46:8.

35a Mosi 2:36;
L&P 121:37.

39a Sl 109:16;
Alma 5:54–56;
L&P 56:16.

40a Hel 5:2; 11:37;
L&P 18:6.

KAPITEL 7

Nefi bliver afvist i landet mod nord og vender tilbage til Zarahemla – Han beder fra sit havetårn og formaner derefter folket til at omvende sig eller omkomme. Omkring 23–21 f.Kr.

SE, nu skete det i det niogtredstyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over det nefitiske folk, at Nefi, Helamans søn, vendte "tilbage til Zarahemlas land fra landet mod nord.

2 For han havde været ude blandt de folk, som var i landet mod nord, og prædiket Guds ord for dem og profeteret meget for dem;

3 og de forkastede alle hans ord, således at han ikke kunne blive blandt dem, men igen vendte tilbage til sit fødeland.

4 Og da han så, at folket var i en tilstand af forfærdelig ugudelighed, og at disse gadiantonrøvere udfyldte dommersæderne – idet de havde tilranet sig magten og myndigheden over landet, tilside-sat Guds befalinger, og ikke i mindste måde med retfærd i hans øjne, idet de ikke ydede menneskenes børn nogen retfærdighed,

5 idet de fordømte de retfærdige på grund af deres retfærdighed, lod de skyldige og de ugudelige gå ustraffede på grund af deres penge og tillige for at bevare deres embeder i spidsen for regeringen,

for at regere og gøre efter deres egen vilje, så de kunne opnå vinding og "verdens ære, og så de desuden lettere kunne begå ægteskabsbrud og stjæle og dræbe og gøre efter deres egen vilje –

6 se, denne store syndighed var kommet over nefitterne inden for et tidsrum af ikke mange år; og da Nefi så det, svulmede hans hjerte af sorg i hans bryst, og han udrød i sin sjælekval:

7 Åh, gid jeg kunne have levet mine dage i de dage, da min fader Nefi for første gang kom ud af Jerusalems land, så jeg kunne have glædet mig sammen med ham i det forjættede land; dengang var hans folk beredvillige, urokkelige med hensyn til at holde Guds befalinger og langsomme til at blive ledt til at gøre misgerninger, og de var hurtige til at lytte til Herrens ord –

8 ja, hvis mine dage kunne have været i de dage, da ville min sjæl have nydt glæde ved mine brødres retfærdighed.

9 Men se, mig er det givet, at disse er mine dage, og at min sjæl skal være fyldt af sorg på grund af denne, mine brødres, ugudelighed.

10 Og se, nu skete det, at det fandt sted på et tårn, som stod i Nefis have, som lå ved hovedvejen, som førte til det vigtigste marked, der var i byen Zarahemla; Nefi havde bøjet sig ned på tårnet, som stod i hans have, hvilket tårn også stod nær ved

haveporten, som hovedvejen gik forbi.

11 Og det skete, at der var nogle mænd, der passerede forbi og så Nefi, mens han udøste sin sjæl til Gud på tårnet; og de løb hen og fortalte folket, hvad de havde set, og folket samledes i mængder for at finde ud af, hvad årsagen var til så stort sørgeudbrud over folkets ugudelighed.

12 Og se, da Nefi rejste sig, så han folkemængderne, som havde samlet sig.

13 Og det skete, at han åbnede sin mund og sagde til dem: Se, "hvorfors har I samlet jer? For at jeg skal fortælle jer om jeres syndighed?

14 Ja, fordi jeg er gået op på mit tårn, så jeg kunne udøse min sjæl til min Gud på grund af mit hjertes overordentlig store sorg, som skyldes jeres syndighed!

15 Og på grund af mit sørgeudbrud og klageråb har I samlet jer og undrer jer; ja, og I har stor grund til at undre jer; ja, I bør undre jer, fordi I har givet efter, så Djævelen har fået så fast greb om jeres hjerte.

16 Ja, hvorledes har I kunnet give efter for tillokkelserne fra ham, der forsøger at styrte jeres sjæl ned i evigtvarende elendighed og uendelig jammer?

17 O, omvend jer, omvend jer! "Hvorfors vil I dø? Vend jer,

vend jer til Herren jeres Gud. Hvorfor har han svigtet jer?

18 Det er fordi, I har forhærdet hjertet, ja, I vil ikke lytte til den "gode hyrdes røst, ja, I har ^bopildnet ham til vrede mod jer.

19 Og se, i stedet for at "samle jer, se, da vil han, medmindre I omvender jer, sprede jer vidt omkring, så I bliver føde for hunde og vilde rovdyr.

20 O, hvor kunne I glemme jeres Gud på netop den dag, hvor han har udfriet jer?

21 Men se, det er for at få vinding, for at blive rost af mennesker, ja, og for at I kan få guld og sølv. Og I har ladet hjertet blive optaget af denne "verdens rigdomme og tomme ting, for hvilke I myrder og plyndrer og stjæler og aflægger ^bfalsk vidnesbyrd mod jeres næste og øver al slags ugudelighed.

22 Og af denne årsag skal ve komme over jer, medmindre I omvender jer. For hvis I ikke vil omvende jer, se, så skal denne store by og også alle de store byer, som er i vort ejendomsland, blive taget fra jer, så I ikke skal have plads i dem; for se, Herren vil ikke skænke jer "styrke, som han hidtil har gjort, til at modstå jeres fjender.

23 For se, så siger Herren: Jeg vil ikke vise min styrke for de ugudelige, ikke mere for den ene end for den anden, undta-

13a Matt 3:5–8.

17a Ez 18:23, 31–32.

18a Ez 34:12;

Joh 10:14–16;

Alma 5:38–41, 57–60.

gs Gode hyrde.

b Jakob 1:8;

Alma 12:36–37.

19a 3 Ne 10:4–7.

21a gs Verdslighed.

b 2 Mos 20:16;

Matt 15:19–20.

22a Mosi 7:29.

gen for dem, der omvender sig fra deres synder og lytter til mine ord. Se, derfor ønsker jeg, at I skal indse, mine brødre, at det skal blive "bedre for lamanitterne end for jer, medmindre I omvender jer.

24 For se, de er mere retfærdige end I, for de har ikke syndet mod den store kundskab, som I har modtaget; derfor vil Herren være barmhjertig mod dem, ja, han vil "forlænge deres dage og forøge deres efterkommere, mens I skal blive fuldstændig ^budryddet, medmindre I omvender jer.

25 Ja, ve over jer på grund af den store vederstyggelighed, som er opstået blandt jer; og I har forenet jer med den, ja, med den "himmelige bande, som blev stiftet af Gadianton!

26 Ja, "ve skal komme over jer på grund af den stolthed, som I har ladet komme ind i jeres hjerte, og som har hævet jer over det, der er godt, på grund af jeres overordentlig store ^brigdomme.

27 Ja, ve over jer på grund af jeres ugudelighed og vederstyggeligheder!

28 Og medmindre I omvender jer, skal I omkomme; ja, jeres lande skal endog blive taget fra jer, og I skal blive udryddet fra jordens overflade.

29 Se nu, jeg siger ikke af mig selv, at dette skal ske, for det er ikke af mig selv, at jeg "ved dette, men se, jeg ved, at dette

er sandt, fordi Gud Herren har kundgjort det for mig, derfor vidner jeg om, at det skal ske.

KAPITEL 8

Korrupte dommere forsøger at opildne folket mod Nefi – Abraham, Moses, Zenos, Zenok, Ezias, Esajas, Jeremias, Lehi og Nefi vidnede alle om Kristus – Ved inspiration bekendtgør Nefi mordet på overdommeren. Omkring 23–21 f.Kr.

Og se, det skete, at da Nefi havde sagt disse ord, se, da var der mænd, som var dommere, og som også tilhørte Gadiantons hemmelige bande, og de var vrede, og de råbte op imod ham, idet de sagde til folket: Hvorfor pågriber I ikke denne mand og fører ham frem, så han kan blive dømt for den forbrydelse, han har begået?

2 Hvorfor ser I på denne mand og hører ham håne dette folk og vor lov?

3 For se, Nefi havde talt til dem angående korruptheden i deres lov; ja, meget sagde Nefi, som ikke kan skrives; og intet sagde han, der var i modstrid med Guds befalinger.

4 Og disse dommere var vrede på ham, fordi han "talte ligefremt til dem om deres hemmelige mørkets gerninger; alligevel turde de ikke selv at lægge hånd på ham, for de frygtede, at folket skulle råbe op imod dem.

23a Hel 15:11–15.

24a Alma 9:16;
L&P 5:33.

^b Alma 9:19.

25a Hel 3:23.
26a Es 5:8–25.

^b Jakob 2:13.

29a Alma 5:45–46.
8 4a 1 Ne 16:2–3.

5 Derfor råbte de til folket og sagde: Hvorfor tillader I denne mand at håne os? For se, han dømmes hele dette folk, ja, til undergang, ja, og siger også, at disse vore store byer skal blive taget fra os, så vi ikke skal have plads i dem.

6 Og se, vi ved, at dette er umuligt, for se, vi er stærke, og vore byer mægtige; derfor kan vore fjender ikke få nogen magt over os.

7 Og det skete, at de således ophidsede folket til vrede mod Nefi og skabte stridigheder blandt dem, for der var nogle, som råbte: Lad denne mand være i fred, for han er en god mand, og det, som han siger, skal visselig ske, medmindre vi omvender os.

8 Ja, se, alle de straffedomme, som han har vidnet for os om, skal komme over os; for vi ved, at han har vidnet ret for os om vore misgerninger. Og se, de er mange, og han "kender lige såvel alt det, der skal ske os, som han kender til vore misgerninger;

9 ja, og se, hvis han ikke havde været profet, kunne han ikke have vidnet om dette.

10 Og det skete, at de folk, der forsøgte at gøre det af med Nefi, blev på grund af deres frygt tvunget til ikke at lægge hånd på ham, derfor begyndte han igen at tale til dem, for han så,

at han havde vundet yndest for nogles øjne i en sådan grad, at resten af dem frygtede.

11 Derfor blev han drevet til at tale mere til dem og sagde: Se, mine brødre, har I ikke læst, at Gud gav én mand, nemlig Moses, magt til at slå på vandene i "Det Røde Hav, og de delte sig til den ene og til den anden side, således at israelitterne, som var vore fædre, kom igennem på tør grund, og vandet lukkede sig over egypternes hære og opslugte dem?"

12 Og se nu, hvis Gud gav en sådan magt til denne mand, hvorfor mundhugges I da indbyrdes og siger, at han ikke har givet mig nogen magt, hvorved jeg kan vide noget om de straffedomme, som skal komme over jer, medmindre I omvender jer?

13 Men se, I forkaster ikke alene mine ord, men I forkaster også alle de ord, som er blevet talt af vore fædre, og også de ord, som blev talt af denne mand, Moses, som blev givet så stor magt, ja, de ord, som han har talt angående Messias' komme.

14 Ja, aflagde han ikke vidnesbyrd om, at Guds Søn skulle komme? Og ligesom han "løftede kobberslangen op i ørkenen, således skal han, som skulle komme, blive løftet op.

15 Og så mange, som ville se

8a Hel 7:29.
11a 2 Mos 14:16;
1 Ne 17:26;
Mosi 7:19;

L&P 8:2–3;
Moses 1:25.
14a 4 Mos 21:6–9;
2 Ne 25:20;

Alma 33:19–22.
gs Jesus Kristus –
Sindbilleder og
symboler på Kristus.

på den slange, skulle "leve, på samme måde skal så mange, som vil se hen til Guds Søn med tro og have en angerfuld ånd, ^bleve, ja, få det liv, som er evigt.

16 Og se nu, ikke alene Moses vidnede om dette, men også "alle de hellige profeter fra hans dage lige til Abrahams dage.

17 Ja, og se, "Abraham så hans komme og blev fyldt af glæde og frydede sig.

18 Ja, og se, jeg siger jer, at ikke alene Abraham kendte til dette, men der var "mange før Abrahams dage, som blev kaldet ved ^bGuds orden, ja, efter hans Søns orden, og dette for at det skulle vises for folket mange, mange tusinde år før hans komme, at forløsning skulle blive dem til del.

19 Og se, jeg ønsker, at I skal vide, at lige siden Abrahams dage har der været mange profeter, der har vidnet om dette, ja, se, profeten "Zenos vidnede frimodigt om det, hvilket han blev slået ihjel for.

20 Og se, også "Zenok og også Ezias og også ^bEsajas og ^cJeremias (Jeremias var den selv samme profet, som vidnede om ^dJerusalems ødelæggelse), og se, vi ved, at Jerusalem blev

ødelagt i overensstemmelse med Jeremias' ord. O, hvorfor skulle Guds Søn da ikke komme i overensstemmelse med hans profeti?

21 Og se, vil I bestride, at "Jerusalem blev ødelagt? Vil I sige, at Sidkijas ^bsønner ikke blev dræbt, alle med undtagelse af "Mulek? Ja, og ser I ikke, at Sidkijas efterkommere er blandt os, og at de blev drevet ud af Jerusalems land? Men se, det er ikke alt –

22 vor fader Lehi blev drevet ud af Jerusalem, fordi han vidnede om dette. Nefi vidnede også om dette og ligeså næsten alle vore fædre helt op til denne tid, ja, de har vidnet om Kristi "komme og har set frem til og har frydet sig ved hans dag, som skal komme.

23 Og se, han er Gud, og han er med dem, og han gav sig til kende for dem, at de var forløst af ham, og de gav ham ære på grund af det, der skal ske.

24 Og se, eftersom I ved dette og ikke kan fornægte det, uden at I skulle lyve, har I derfor syndet i dette, for I har afvist alt dette til trods for de mange beviser, som I har modtaget; ja, I har faktisk modtaget "alt, både det, der er i

15a 1 Ne 17:41;
Alma 37:45–47;
3 Ne 15:9.
b Joh 11:25.

16a Jakob 4:4–5; 7:11.
17a 1 Mos 22:8–14;
Joh 8:56.

18a Alma 13:19;
L&P 84:6–16; 136:37.
b gs Melkisedekske

præstedømme.
19a Alma 34:7.
20a 1 Ne 19:10;
3 Ne 10:15–16.
gs Skrifter –
Forsvundne skrifter.
b Es 53.
c 1 Ne 5:13; 7:14.
d Jer 26:18;
1 Ne 1:4.

21a 2 Ne 6:8; Omni 1:15.
b 2 Kong 25:7;
Jer 39:6; 52:10.
c Ez 17:22–23;
Hel 6:10.
22a gs Jesus Kristus –
Profetier om Jesu
Kristi fødsel og død.
24a Alma 30:44;
Moses 6:63.

himlen, og alt det, der er på jorden, som et vidnesbyrd om, at det er sandt.

25 Men se, I har fornægtet sandheden og ^asat jer op mod jeres hellige Gud; og selv på dette tidspunkt dynger I vrede op mod jer selv til ^bdommens dag i stedet for at samle jer ^cskatte i himlen, hvor intet for-dærvæs, og hvor intet, der er urent, kan komme.

26 Ja, selv på dette tidspunkt er I ved at blive modne til evigtvarende undergang på grund af jeres mord og jeres ^autugt og ugudelighed, ja, og medmindre I omvender jer, skal den snart komme over jer.

27 Ja, se, den står allerede nu for døren, ja, gå ind til dommersædet og søg, og se, jeres dommer er myrdet, og han ^aligger i sit blod, og han er blevet myrdet ^baf sin bror, som stræber efter at sidde i dommersædet.

28 Og se, de tilhører begge jeres hemmelige bande, hvis ^aophavsmand er Gadianon og den Onde, som forsøger at ødelægge menneskers sjæl.

KAPITEL 9

Nogle sendebud finder overdommeren død ved dommersædet – De bliver fængslet og senere løsladt – Ved inspiration udpeger Nefi Seantum som morderen – Nefi an-

tages af nogle som profet. Omkring 23–21 f.Kr.

SE, nu skete det, at da Nefi havde talt disse ord, løb visse mænd, som var blandt dem, hen til dommersædet; ja, der var fem, som løb, og de sagde undervejs til hinanden:

2 Se, nu vil vi med vished erfare, om denne mand er profet, og om Gud har befalet ham at profetere sådanne forunderlige ting for os. Se, det tror vi ikke, at han har, ja, vi tror ikke, at han er profet, men hvis det, som han har sagt om overdommeren er sandt, at han er død, da vil vi tro, at de andre ord, som han har talt, er sande.

3 Og det skete, at de løb af al kraft og kom ind til dommersædet, og se, overdommeren var faldet til jorden og ^alå i sit blod.

4 Og se nu, da de så dette, blev de overordentlig forbavsede i en sådan grad, at de faldt til jorden, for de havde ikke troet de ord, som Nefi havde talt angående overdommeren.

5 Men se, da de så, troede de, og frygt kom over dem for, at alle de straffedomme, som Nefi havde talt om, skulle komme over folket; derfor skælvede de og var faldet til jorden.

6 Se, straks efter at dommeren var blevet myrdet – han blev i hemmelighed stukket ned af sin bror, og han flygtede, og tjenerne løb ud og fortalte det

25a Mosi 2:36–38; 3:12.

b L&P 10:20–23;

121:23–25.

c Hel 5:8;

3 Ne 13:19–21.

26a gs Utugt.

27a Hel 9:3, 15.

b Hel 9:6, 26–38.

28a Hel 6:26–30.

9 3a Hel 8:27.

til folket og råbte op om mord blandt dem;

7 Og se, folket samlede sig på det sted, hvor dommersædet stod – og se, til deres forbavselse så de disse fem mænd, som var faldet til jorden.

8 Og se nu, folket vidste intet angående den mængde, der havde samlet sig ved Nefis have, derfor sagde de til hinanden: Disse mænd er dem, der har myrdet dommeren, og Gud har slået dem, så de ikke kunne flygte fra os.

9 Og det skete, at de greb fat i dem og bandt dem og kastede dem i fængsel. Og der blev sendt en proklamation ud om, at dommeren var blevet slået ihjel, og at morderne var blevet pågrebet og kastet i fængsel.

10 Og det skete, at folket samlede sig den næste dag for at sørge og for at faste ved begravelsen af den store overdommer, som var blevet slået ihjel.

11 Og således var de dommere, der havde været ved Nefis have og hørt hans ord, også samlet ved begravelsen.

12 Og det skete, at de spurgte sig for blandt folket og sagde: Hvor er de fem, der blev sendt af sted for at spørge sig for angående overdommeren, om han var død? Og de svarede og sagde: Med hensyn til de fem, som I siger, I har sendt af sted, ved vi intet, men der er fem, der er morderne, som vi har kastet i fængsel.

13 Og det skete, at dommerne

bad om at få dem ført frem; og de blev ført frem, og se, det var de fem, som var blevet sendt af sted; og se, dommerne udspurgte dem for at få kendskab til sagen, og de fortalte dem alt det, de havde gjort og sagde:

14 Vi løb og kom til stedet, hvor dommersædet er, og da vi så alt, nøjagtig som Nefi havde vidnet om det, blev vi forbavsede i en sådan grad, at vi faldt til jorden; og da vi var kommet os over vor forbavselse, se, da kastede de os i fængsel.

15 Se, hvad mordet på denne mand angår, så ved vi ikke, hvem der har gjort det; og vi ved kun så meget, at vi løb og kom derhen, sådan som I ønskede, og se, han var død, sådan som Nefi havde sagt.

16 Og se, det skete, at dommerne fremlagde sagen for folket og råbte imod Nefi og sagde: Se, vi ved, at denne Nefi må have aftalt med en eller anden at slå dommeren ihjel, for at han dernæst kunne kundgøre det for os, så han kunne omvende os til sin tro, så han kunne ophøje sig til at være en stor mand, udvalgt af Gud, og til profet.

17 Og se nu, vi vil afsløre denne mand, og han skal bekende sin forseelse og gøre os bekendt med denne dommers sande morder.

18 Og det skete, at de fem blev frigivet på begravelsesdagen. Alligevel irrettesatte de dommerne med hensyn til de ord, som de havde talt mod Nefi og stre-

des med dem en efter en, således at de bragte dem til tavshed.

19 Alligevel foranledigede de, at Nefi skulle pågribes og bindes og føres frem for mængden, og de begyndte at udspørge ham på forskellige måder for at få ham til at modsige sig selv, så de kunne anklage ham til døden –

20 idet de sagde til ham: Du er medskyldig; hvem er den mand, som har begået dette mord? Fortæl os det nu og vedstå din forseelse; og de sagde: Se, her er penge, og vi vil også skænke dig livet, hvis du vil fortælle os det og vedstå den aftale, du har truffet med ham.

21 Men Nefi sagde til dem: O, I ^atåber, I uomskårne af hjertet, I blinde og I ^bstivnakkede mennesker, ved I, hvor længe Herren jeres Gud vil tillade, at I fortsætter på denne, jeres, syndige vej?

22 O, I burde begynde at hyle og ^asørge på grund af den store ødelæggelse, som på dette tidspunkt venter jer, medmindre I omvender jer.

23 Se, I siger, at jeg har aftalt med en mand, at han skulle myrde Cezoram, vor overdommer. Men se, jeg siger jer, at dette er fordi, jeg har vidnet for jer, så I kunne få kendskab til dette, ja, som et vidnesbyrd for jer om, at jeg kendte til den ugudelighed og de vederstyggeligheder, som er blandt jer.

24 Og fordi jeg har gjort dette, siger I, at jeg har aftalt med en

mand, at han skulle gøre dette; ja, fordi jeg viste jer dette tegn, er I vrede på mig og forsøger at berøve mig livet.

25 Og se nu, jeg vil vise jer et andet tegn, og se, om I på grund af dette vil forsøge at gøre det af med mig.

26 Se, jeg siger jer: Gå til Sean-tum, som er Cezorams ^abror, og sig til ham:

27 Har Nefi, der foregiver at være profet, og som profeterer så meget ondt angående dette folk, aftalt med dig, at du skulle myrde Cezoram, som er din bror?

28 Og se, han vil sige til jer: Nej.

29 Og I skal sige til ham: Har du myrdet din bror?

30 Og han skal stå med frygt og ikke vide, hvad han skal sige. Og se, han skal benægte det over for jer, og han skal lade, som om han er forbavset; alligevel skal han kundgøre for jer, at han er uskyldig.

31 Men se, I skal undersøge ham, og I skal finde blod på skøderne af hans kappe.

32 Og når I har set dette, skal I sige: Hvor kommer dette blod fra? Ved vi ikke, at det er din brors blod?

33 Og da skal han bæve og skal se bleg ud, som om døden var kommet over ham.

34 Og da skal I sige: På grund af denne frygt og denne blegghed, som er kommet over dit ansigt, se, da ved vi, at du er skyldig.

35 Og da skal større frygt

21a ApG 7:51.
b gs Oprør.

22a Mosi 7:24.
26a Hel 8:27.

komme over ham, og da skal han bekende for jer og ikke mere nægte, at han har begået dette mord.

36 Og da skal han sige til jer, at jeg, Nefi, intet kunne kende til sagen, medmindre det blev givet mig ved Guds kraft. Og da skal I vide, at jeg er en ærlig mand, og at jeg er sendt til jer af Gud.

37 Og det skete, at de gik hen og gjorde, netop sådan som Nefi havde sagt til dem. Og se, de ord, han havde sagt, var sande, for i overensstemmelse med ordene nægtede han; og også i overensstemmelse med ordene bekendte han.

38 Og han blev ført frem for at bevise, at han selv var selve morderen, således at de fem blev sat på fri fod, og ligeså blev Nefi.

39 Og der var nogle af nefitterne, som troede på Nefis ord; og der var også nogle, der troede på grund af de fems vidnesbyrd, for de var blevet omvendt, mens de var i fængsel.

40 Og se, der var nogle blandt folket, som sagde, at Nefi var profet.

41 Og der var andre, som sagde: Se, han er en gud, for medmindre han er en gud, kunne han ikke kende til alt. For se, han har fortalt os vort hjertes tanker og har også fortalt os andet; og han har endog givet os kendskab til vor overdommers sande morder.

KAPITEL 10

Herren giver Nefi beseglingsmagten – Han får magt til at binde og løse på jorden og i himlen – Han befaler folket at omvende sig eller omkomme – Ånden bærer ham fra mængde til mængde. Omkring 21–20 f.Kr.

Og det skete, at der fandt et opbrud sted blandt folket, således at de skiltes hid og did og gik hver deres vej og lod Nefi være alene, mens han stod midt blandt dem.

2 Og det skete, at Nefi gik hjemad mod sit eget hus, mens han ^agrundede over det, som Herren havde vist ham.

3 Og det skete, mens han således grundede – for han var meget nedslået på grund af det nefitiske folks ugudelighed, deres hemmelige mørkets gerninger, deres myrden og deres plyndren og al slags syndighed – og det skete, mens han således grundede i sit hjerte, se, da lød der en røst til ham, som sagde:

4 Velsignet er du Nefi for det, som du har gjort, for jeg har set, hvorledes du med ^autrættelighed har kundgjort ordet, som jeg har givet dig, for dette folk. Og du har ikke frygtet dem og har ikke søgt at redde dit ^beget liv, men har søgt min ^cvilje og at holde mine befalinger.

5 Og se, fordi du har gjort dette med en sådan utrættelig-

10 2a gs Grunde.
4a gs Flid.

b gs Ofre.
c 3 Ne 11:11.

hed, se, så vil jeg velsigne dig for evigt; og jeg vil gøre dig mægtig i ord og i handling, i tro og i gerninger; ja, så "alt skal blive gjort for dig i overensstemmelse med dit ^bord, for du vil "ikke bede om det, der strider imod min vilje.

6 Se, du er Nefi, og jeg er Gud. Se, jeg kundgør det for dig i overværelse af mine engle, at du skal have magt over dette folk og skal slå jorden med "hunger og med pest og ødelæggelse i forhold til dette folks ugudelighed.

7 Se, jeg giver dig magt til, at hvad som helst du "besegler på jorden, skal være beseglet i himlen; og hvad som helst du løser på jorden, skal være løst i himlen; og således skal du have magt blandt dette folk.

8 Og hvis du således siger til dette tempel, at det skal blive brudt i to stykker, da skal det blive gjort.

9 Og hvis du siger til dette "bjerg: Du skal kastes ned og blive jævn, da skal det blive gjort.

10 Og se, hvis du siger, at Gud skal slå dette folk, da skal det ske.

11 Og se nu befaler jeg dig, at du skal gå ud og kundgøre for dette folk, at så siger Gud Herren, som er den Almægtige: Medmindre I omvender jer, skal I blive slået, lige indtil I bliver "udryddet.

12 Og se, nu skete det, at da

Herren havde talt disse ord til Nefi, standsede han og gik ikke til sit eget hus, men vendte tilbage til mængderne, som var spredt omkring på landets overflade og begyndte at kundgøre for dem Herrens ord, som var blevet talt til ham angående deres undergang, hvis de ikke omvendte sig.

13 Se nu, til trods for det store mirakel, som Nefi havde gjort ved at fortælle dem om overdommerens død, forhærdede de hjertet og lyttede ikke til Herrens ord.

14 Derfor kundgjorde Nefi Herrens ord for dem og sagde: Medmindre I omvender jer, så siger Herren, skal I blive slået, lige indtil I bliver udryddet.

15 Og det skete, at da Nefi havde kundgjort ordet for dem, se, da forhærdede de stadig hjertet og ville ikke lytte til hans ord; derfor hånedede de ham og forsøgte at lægge hånd på ham, så de kunne kaste ham i fængsel.

16 Men se, Guds kraft var med ham, og de kunne ikke gribe ham for at kaste ham i fængsel, for han blev taget af Ånden og ført bort ud af deres midte.

17 Og det skete, at således gik han frem i Ånden fra mængde til mængde og kundgjorde Guds ord, lige indtil han havde kundgjort det for dem alle eller udbredt det blandt hele folket.

18 Og det skete, at de ikke ville lytte til hans ord; og der

5a 3 Ne 18:20;
L&P 88:63–65.

b En 1:12.

c 2 Ne 4:35; L&P 46:30.

6a Hel 11:4–18.
7a Matt 16:19.

gs Besegle.

9a Matt 17:20;

Jakob 4:6;
Morm 8:24;
Eter 12:30.

11a Hel 5:2.

opstod stridigheder, således at de blev splittet indbyrdes og begyndte at slå hinanden ihjel med sværdet.

19 Og således endte det enoghalvfjerdsindstyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

KAPITEL 11

Nefi overtaler Herren til at give dem hungersnød i stedet for krig – Mange mennesker omkommer – De omvender sig, og Nefi bønfalder Herren om regn – Nefi og Lehi modtager mange åbenbaringer – Gadiantonrøverne etablerer sig i landet. Omkring 20–6 f.Kr.

Og se, det skete i det tooghalvfjerdsindstyvende år af dommerens regeringstid, at stridighederne tog til, således at der var krige overalt i hele landet blandt hele Nefis folk.

2 Og det var denne "hemmelige bande af røvere, som videreførte dette, ødelæggelsens og ugudelighedens, værk. Og denne krig varede hele det år; og i det treoghalvfjerdsindstyvende år varede den også ved.

3 Og det skete, at i det år anrøbte Nefi Herren og sagde:

4 O Herre, tillad ikke, at dette folk skal blive udryddet ved sværdet, men, o Herre, lad der hellere blive "hungersnød i landet til at vække dem til erindring om Herren deres Gud, så vil de måske omvende sig og vende sig til dig.

5 Og således blev det gjort i overensstemmelse med Nefis ord. Og der blev stor hungersnød i landet blandt hele Nefis folk. Og således fortsatte hungersnøden i det fireoghalvfjerdsindstyvende år, og ødelæggelsesværket hørte op ved sværdet, men blev hårdt ved hungersnød.

6 Og dette ødelæggelsesværk fortsatte også i det femoghalvfjerdsindstyvende år. For jorden blev slået, så den var tør og ikke frembragte korn i kornets tid; og al jorden blev slået blandt lamanitterne såvel som blandt nefitterne, så de blev slået, så de omkom i tusindvis i de mere ugudelige dele af landet.

7 Og det skete, at folket så, at de var ved at omkomme på grund af hungersnøden, og de begyndte at "erindre Herren deres Gud, og de begyndte at erindre Nefis ord.

8 Og folket begyndte at bønfalde deres overdommere og ledere om, at de skulle sige til Nefi: Se, vi ved, at du er en gudsmænd, anrøb derfor Herren vor Gud om at bortvende denne hungersnød fra os, så ikke alle de "ord, som du har talt angående vor udryddelse, skal gå i opfyldelse.

9 Og det skete, at dommerne talte til Nefi i overensstemmelse med de ord, som var blevet ønsket. Og det skete, at da Nefi så, at folket havde omvendt sig og ydmygede sig i sæk, anrøbte han igen Herren og sagde:

10 O Herre, se, dette folk omvender sig; og de har fejlet Gadiantons bande ud af deres midte, således at de er blevet udslettet, og de har skjult deres hemmelige planer i jorden.

11 Se, o Herre, vil du bortvende din vrede på grund af denne, deres, ydmyghed og lade din vrede være tilfredsstillt ved udryddelsen af disse ugudelige mennesker, som du allerede har udryddet.

12 O Herre, vil du bortvende din vrede, ja, din rasende vrede, og foranledige, at denne hungersnød hører op i dette land.

13 O Herre, vil du lytte til mig og foranledige, at det må blive gjort i overensstemmelse med mine ord, og sende "regn ned på jordens overflade, så hun kan frembringe sin frugt og sit korn i kornets tid.

14 O Herre, du lyttede til "mine ord, da jeg sagde: Lad der blive en hungersnød, så sværdets pest kan høre op! Og jeg ved, at du også på dette tidspunkt vil lytte til mine ord, for du sagde: Hvis dette folk omvender sig, vil jeg skåne dem.

15 Ja, o Herre, og du ser, at de har omvendt sig på grund af den hungersnød og den pest og ødelæggelse, som er kommet over dem.

16 Og se, o Herre, vil du bortvende din vrede og igen prøve, om de vil tjene dig? Og hvis så er, o Herre, kan du velsigne dem ifølge dine ord, som du har sagt.

17 Og det skete, at Herren i det seksoghalvfjerdsindstyvende år bortvendte sin vrede fra folket og foranledigede, at der faldt "regn på jorden, således at hun frembragte sin frugt i frugtens tid. Og det skete, at hun frembragte sit korn i kornets tid.

18 Og se, folket frydede sig og priste Gud, og hele landets overflade var fyldt af fryd; og de forsøgte ikke mere at slå Nefi ihjel, men de agtede ham som en "stor profet og en gudsmænd, som var blevet givet magt og myndighed af Gud.

19 Og se, Lehi, hans bror, stod "ikke det mindste tilbage for ham med hensyn til det, der hører til retfærdighed.

20 Og således skete det, at Nefis folk igen begyndte at have fremgang i landet og begyndte at opbygge deres øde steder og begyndte at mangfoldiggøre sig og sprede sig, indtil de dækkede hele landets overflade, både mod nord og mod syd, fra det vestlige hav til det østlige hav.

21 Og det skete, at det seksoghalvfjerdsindstyvende år endte i fred. Og det syvoghalvfjerdsindstyvende år begyndte i fred, og "kirken bredte sig over hele landets overflade, og størstedelen af folket, både nefitterne og lamanitterne, tilhørte kirken, og de havde overordentlig stor fred i landet, og således endte det syvoghalvfjerdsindstyvende år.

22 Og de havde også fred i det otteoghalvfjerdsindstyvende år bortset fra nogle få stridigheder

angående de lærepunkter, som var blevet fremsat af profeterne.

23 Og i det nioghalvfjerdsindstyvende år opstod der megen strid. Men det skete, at Nefi og Lehi og mange af deres brødre, som kendte til de sande lærepunkter, for de fik daglig mange ^aåbenbaringer, de prædikede derfor for folket, således at de gjorde en ende på deres strid i det selv samme år.

24 Og det skete, at der i det firsindstyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk var et vist antal af dem, som havde skilt sig ud fra Nefis folk, og som nogle år forinden var gået over til lamanitterne og havde påtaget sig navnet lamanitter, og også et vist antal, som var virkelige efterkommere af lamanitterne, som blev ophidset til vrede af dem, eller af dem, der havde skilt sig ud, derfor påbegyndte de en krig mod deres brødre.

25 Og de begik mord og plyndrede, og så trak de sig tilbage til bjergene og ud i ørkenen og til hemmelige steder, og de skjulte sig, så de ikke kunne blive opdaget, og modtog dagligt en forøgelse til deres antal, i og med at nogle skilte sig ud og tog ud til dem.

26 Og således blev de med tiden, ja, inden for et tidsrum af ikke mange år, en overordentlig stor bande af røvere; og de fandt frem til alle Gadiantons hemmelige planer, og således blev de Gadiantons røvere.

27 Se nu, disse røvere anrettede stor skade, ja, endog stor ødelæggelse blandt Nefis folk og også blandt det lamanitiske folk.

28 Og det skete, at det blev nødvendigt, at der blev sat en stopper for dette ødelæggelsesværk, derfor sendte de en hær af stærke mænd ud i ørkenen og op i bjergene for at finde frem til denne røverbande og udrydde dem.

29 Og se, det skete i det selv samme år, at de blev drevet tilbage, helt til deres egne lande. Og således endte det firsindstyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

30 Og det skete i begyndelsen af det enogfirsindstyvende år, at de igen drog ud mod denne røverbande og slog mange ihjel; og de blev også selv hjemsøgt af stor udryddelse.

31 Og de blev igen nødt til at vende tilbage fra ørkenen og fra bjergene til deres egne lande på grund af det overordentlig store antal af disse røvere, som oversvømmede bjergene og ørkenen.

32 Og det skete, at således endte dette år. Og røverne blev stadig flere og voksede sig stærke i en sådan grad, at de trodsede nefitternes og også lamanitternes samlede hære; og de forårsagede, at der kom stor frygt over folket på hele landets overflade.

33 Ja, for de hjemsøgte mange dele af landet og forvoldte store

ødelæggelser mod dem, ja, de dræbte mange og førte andre ud i ørkenen som fanger, ja, i særdeleshed deres kvinder og deres børn.

34 Se, dette store onde, som ramte folket på grund af deres ugudelighed, vakte dem igen til erindring om Herren deres Gud.

35 Og således endte det enogfirsindstyvende år af dommer-
nes regeringstid.

36 Og i det toogfirsindstyvende år begyndte de igen at "glemme Herren deres Gud. Og i det treogfirsindstyvende år begyndte de at vokse sig stærke i ugudelighed. Og i det fireogfirsindstyvende år forbedrede de sig ikke.

37 Og det skete i det femogfirsindstyvende år, at de voksede sig stærkere og stærkere i deres stolthed og i deres ugudelighed; og således var de igen ved at blive modne til undergang.

38 Og således endte det femogfirsindstyvende år.

KAPITEL 12

Mennesker er ustadige og tåbelige og hurtige til at gøre ondt – Herren tugter sit folk – Menneskenes intethed sammenlignes med Guds magt – På dommens dag vil mennesker få evigtvarende liv eller evigtvarende fordømmelse. Omkring 6 f.Kr.

Og således kan vi se, hvor falske og også hvor ustadige menneskenes børns hjerte er, ja, vi kan se, at Herren i sin mægtige, grænseløse godhed velsigner og giver "fremgang til dem, der ^bsætter deres lid til ham.

2 Ja, og vi kan se, at på selv samme tid, som han giver sit folk fremgang, ja, ved vækst på deres marker, i deres flokke og deres hjerde og i guld og i sølv og i alle slags kostbarheder af enhver art og type, ved at skåne deres liv og udfri dem af deres fjenders hænder, ved at blødgøre deres fjenders hjerte, så de ikke erklærer krige mod dem, ja, og ved kort sagt at gøre alt for sit folks velfærd og lykke, ja, da er det, at de "forhærdet hjerter og glemmer Herren deres Gud og ^btramper den Hellige under fode – ja, og dette på grund af deres medgang og deres overordentlig store velstand.

3 Og således ser vi, at medmindre Herren "revser sit folk med mange trængsler, ja, medmindre han hjemsøger dem med død og med skræk og med hungersnød og al slags pest, ^berindrer de ham ikke.

4 O, hvor tåbelige og hvor forfængelige og hvor onde og djævelske og hvor "hurtige til at gøre misgerninger og hvor langsomme til at gøre godt er ikke menneskenes børn, ja, hvor hurtige til at lytte til den

36a Alma 46:8.
12 1a 2 Krøn 26:5;
Sl 1:2–3.
b Sl 36:8–9;
2 Ne 22:2;

Mosi 4:6.
gs Tillid.
2a gs Frafald.
b Alma 5:53;
3 Ne 28:35.

3a Mosi 23:21;
L&P 98:21; 101:8.
b Am 4:6–11.
4a 2 Mos 32:8.

Ondes ord og til at lade ^bhertet blive optaget af verdens tomme ting!

5 Ja, hvor hurtige til at blive indbildske i ^astolthed, ja, hvor hurtige til at prale og gøre alt muligt af det, der er ugudeligt; og hvor langsomme er de ikke til at huske Herren deres Gud, og til at låne øre til hans råd, ja, hvor langsomme til at ^bvandre på visdommens stier!

6 Se, de ønsker ikke, at Herren deres Gud, som har ^askabt dem, skal ^bherske og regere over dem; til trods for hans store godhed og hans barmhjertighed mod dem, regner de hans råd for intet, og de vil ikke, at han skal være deres vejleder.

7 O, hvor stor er ikke menneskenes børns ^aintethed, ja, de er endog mindre end jordens støv.

8 For se, støvet på jorden flytter sig hid og did, så den sønderdeler sig på vor mægtige og evige Guds befaling.

9 Ja, se, ved hans røst ^askælver og bæver højene og bjergene.

10 Og ved hans røsts ^akraft bliver de brudt op og bliver jævne, ja, som en dal.

11 Ja, ved hans røsts kraft ryster ^ahele jorden.

12 Ja, ved hans røsts kraft rokkes grundvoldene, helt ind til selve kernen.

13 Ja, og hvis han siger til jorden: Bevæg dig! så bevæger den sig.

14 Ja, hvis han siger til ^ajorden: Du skal ^bbevæge dig baglæns, så det ^cforlænger dagen med mange timer! så sker det,

15 og således bevæger jorden sig baglæns i overensstemmelse med hans ord, og det synes for mennesket, som om solen står stille; ja, og se, sådan er det, for visse er det jorden, der bevæger sig, og ikke solen.

16 Og se også, hvis han siger til ^avandene i det store dyb: ^bBliv udtørret! så sker det.

17 Se, hvis han siger til dette bjerg: Hæv dig, og ^akom hen og fald ned over denne by, så den bliver begravet! se, så sker det.

18 Og se, hvis en mand ^askjuler en skat i jorden, og Herren siger: Lad den være ^bforbandet på grund af ugudeligheden hos ham, der har skjult den! se, så skal den være forbandet.

19 Og hvis Herren siger: Vær du forbandet, så ingen skal finde dig fra denne tid og for evigt! se, så får ingen den fra nu af og for evigt.

20 Og se, hvis Herren siger til et menneske: På grund af din syndighed skal du være forbandet for evigt! så skal det blive gjort.

4b Matt 15:19;
Hebr 3:12.

5a Ordsp 29:23.
cs Stolthed.

b cs Vandre, vandre
med Gud.

6a Es 45:9; L&P 58:30;
Moses 7:32–33.

b L&P 60:4.

7a Es 40:15, 17;

Mosi 4:19;
Moses 1:10.

9a 3 Ne 22:10.

10a 1 Ne 17:46.

11a Morm 5:23;
Eter 4:9.

14a Jos 10:12–14.

b Es 38:7–8.

c 2 Kong 20:8–11.

16a Matt 8:27.

b Es 44:27; 51:10.

17a 3 Ne 8:10.

18a Morm 1:18; Eter 14:1.
b Hel 13:17.

21 Og hvis Herren siger: På grund af din syndighed skal du blive forstødt fra min nærhed! så vil han foranledige, at det skal ske således.

22 Og ve den, til hvem han siger dette, for det skal blive sagt til den, der gør misgerninger, og han kan ikke blive frelst; derfor, af denne årsag, at mennesker må kunne blive frelst, er omvendelse blevet kundgjort.

23 Velsignede er derfor de, der vil omvende sig og lytte til Herren deres Guds røst; for det er dem, der skal blive "frelst.

24 Og måtte Gud i sin mægtige fylde tilstede, at menneskene må blive bragt til omvendelse og gode gerninger, så de må blive bragt tilbage til nåde for "nåde i forhold til deres gerninger.

25 Og jeg ville ønske, at alle mennesker kunne blive frelst. Men vi læser, at på den store og yderste dag er der nogle, som skal blive stødt ud, ja, som vil blive forstødt fra Herrens nærhed;

26 ja, som vil blive overgivet til en tilstand af uendelig elendighed og derved opfylde de ord, som lyder: De, der har gjort godt, skal få "evigtvarende liv; og de, der har gjort ondt, skal få evigtvarende ^bfordømmelse. Og således er det. Amen.

Lamanitten Samuels profeti til nefitterne.

Omfatter kapitlerne 13 til og med 15.

KAPITEL 13

Lamanitten Samuel profeterer, at nefitterne bliver udryddet, medmindre de omvender sig – De og deres rigdomme bliver forbandet – De afviser og stener profeterne, bliver omringet af dæmoner og stræber efter lykke ved at gøre misgerninger. Omkring 6 f.Kr.

Og se, det skete i det seksogfirsindstyvende år, at nefitterne stadig forblev i ugudelighed, ja, i stor ugudelighed, mens "lamanitterne nidkært bestræbte sig på at holde Guds befalinger i henhold til Moseloven.

2 Og det skete, at der i dette år var en vis Samuel, en lamanit, som kom til Zarahemlas land og begyndte at prædike for folket. Og det skete, at han prædikede omvendelse for folket i mange dage, og de stødte ham ud, og han var ved at vende tilbage til sit eget land.

3 Men se, Herrens røst kom til ham, at han skulle vende tilbage igen og profetere for folket, hvad der blev ham indgivet i "hjertet.

4 Og det skete, at de ikke ville tillade, at han kom ind i byen, derfor steg han op på dens mur og strakte hånden ud og råbte med høj røst og profeterede det for folket, som Herren lagde ham i hjertet.

5 Og han sagde til dem: Se, jeg, Samuel, en lamanit, taler Herrens ord, som han lægger

23a gs Frelse.

24a gs Nåde.

26a Matt 25:46;

Joh 5:28–29;

Rom 6:13.

b gs Fordømmelse.

13 1a Hel 15:4–5.

3a L&P 100:5.

mig i hjertet, og se, han har lagt mig i hjertet at sige til dette folk, at "retfærdighedens sværd hænger over dette folk, og der går ikke fire hundrede år, før retfærdighedens sværd falder på dette folk.

6 Ja, en stor "ødelæggelse venter dette folk, og den kommer visselig over dette folk, og intet kan frelse dette folk bortset fra omvendelse og tro på Herren Jesus Kristus, som visselig skal komme til verden og skal lide meget og skal blive slået ihjel for sit folk.

7 Og se, en "engel fra Herren har kundgjort det for mig, og han bragte min sjæl ^bglædelige tidender. Og se, jeg blev sendt til jer for også at kundgøre det for jer, så I kan få glædelige tidender, men se, I ville ikke modtage mig.

8 Derfor, så siger Herren: På grund af det nefitiske folks hårdhertethed tager jeg, medmindre de omvender sig, mit ord bort fra dem, og jeg "trækker min Ånd tilbage fra dem, og jeg bærer ikke længere over med dem, og jeg vender deres brøders hjerte mod dem.

9 Og der skal ikke gå "fire hundrede år, før jeg foranlediger, at de bliver slået; ja, jeg hjemsøger dem med sværdet og med hungersnød og med pest.

10 Ja, jeg hjemsøger dem i min rasende vrede, og der skal være

nogle af det "fjerde slægtled blandt jeres fjender, som skal leve længe nok til at se jeres fuldstændige undergang; og dette skal visselig ske, medmindre I omvender jer, siger Herren; og disse af det fjerde slægtled, skal bringe jeres undergang over jer.

11 Men hvis I omvender jer og "igen vender jer til Herren jeres Gud, bortvender jeg min vrede, siger Herren; ja, så siger Herren, velsignede er de, der omvender sig og vender sig til mig, men ve den, der ikke omvender sig.

12 Ja, "ve denne store by Zarahemla, for se, det er på grund af dem, der er retfærdige, at den bliver skånet; ja, ve denne store by, for jeg ser, siger Herren, at der er mange, ja, endog størstedelen af denne store by, der forhærder hjertet mod mig, siger Herren.

13 Men velsignede er de, der omvender sig, for dem skåner jeg. Men se, hvis det ikke var for de retfærdige, som er i denne store by, se, da ville jeg foranledige, at der kom "ild ned fra himlen og ødelagde den.

14 Men se, det er for de retfærdiges skyld, at den bliver skånet. Men se, den tid kommer, siger Herren, at når I støder de retfærdige ud fra jer, da skal I være modne til udryddelse; ja, ve denne store by på

5a Alma 60:29;

3 Ne 2:19.

6a Alma 45:10–14;

Hel 15:17.

7a Alma 13:26.

b Es 52:7.

8a Hel 6:35.

9a Alma 45:10–12.

10a 1 Ne 12:12; 2 Ne 26:9;

3 Ne 27:32.

11a 3 Ne 10:5–7.

12a 3 Ne 8:8, 24; 9:3.

13a 1 Mos 19:24;

2 Kong 1:9–16;

3 Ne 9:11.

grund af den ugudelighed og de vederstyggeligheder, som findes i hende.

15 Ja, og ve byen Gideon for den ugudelighed og de vederstyggeligheder, som findes i hende.

16 Ja, og ve alle de byer, som findes i landet rundt omkring, og som er i nefitternes besiddelse, på grund af den ugudelighed og de vederstyggeligheder, som findes i dem.

17 Og se, en "forbandelse skal komme over landet, siger Hærskarers Herre, på grund af det folk, som er i landet, ja, på grund af deres ugudelighed og deres vederstyggeligheder.

18 Og det skal ske, siger Hærskarers Herre, ja, vor mægtige og sande Gud, at den, som "skjuler skatte i jorden, aldrig mere skal finde dem igen på grund af landets mægtige forbandelse, medmindre han er en retfærdig mand og skjuler dem i Herren.

19 For jeg vil, siger Herren, at de skal skjule deres skatte til mig, og forbandet være de, der ikke skjuler deres skatte til mig, for ingen skjuler deres skatte til mig, bortset fra de retfærdige; og den, der ikke skjuler sine skatte til mig, forbandet er han og også skatten, og ingen skal få den tilbage på grund af landets forbandelse.

20 Og den dag skal komme, da de skal skjule deres skatte, fordi

de har ladet hjertet blive optaget af rigdomme; og fordi de har ladet hjertet blive optaget af deres rigdomme og vil skjule deres skatte, når de flygter for deres fjender, forbandet være de og også deres skatte, fordi de ikke vil skjule dem til mig; og på den dag skal de blive slået, siger Herren.

21 Se, I indbyggere i denne store by, og "lyt til mine ord; ja, lyt til de ord, som Herren siger, for se, han siger, at I er forbandet på grund af jeres rigdomme, og jeres rigdomme er også forbandet, fordi I har ladet hjertet blive optaget af dem og ikke har lyttet til ordene fra ham, som gav dem til jer.

22 I husker ikke Herren jeres Gud i det, som han har velsignet jer med, men I husker altid jeres "rigdomme, skønt I ikke takker Herren jeres Gud for dem; ja, jeres hjerte er ikke vendt til Herren, men de svulmer af stor ^bstolthed til pral og til stor hovmod, ^cmisundelse, stridigheder, ondsindethed, forfølgelse og mord og al slags syndighed.

23 Af denne årsag har Gud Herren foranlediget, at en forbandelse skal komme over landet og også over jeres rigdomme, og dette på grund af jeres syndighed.

24 Ja, ve dette folk på grund af denne tid, som er kommet, da I "støder profeterne ud og spotter dem og kaster sten mod dem

17a Hel 12:18.
18a Morm 1:18;
Eter 14:1.
21a gs Lytte.

22a Luk 12:34.
gs Rigdom;
Verdslighed.
b gs Stolthed.

c gs Misundelse.
24a 2 Krøn 36:15–16;
1 Ne 1:20.

og slår dem ihjel og begår al slags ugudelighed mod dem, ligesom de gjorde fordem.

25 Og se, når I taler, siger I: Hvis vore dage havde været i vor "fordums fædres dage, havde vi ikke slået profeterne ihjel, havde vi ikke stenet dem og stødt dem ud.

26 Se, I er værre end de, for så sandt som Herren lever, bliver I, hvis der kommer en "profet blandt jer og kundgør jer Herrens ord, der vidner om jeres synder og syndighed, ^bvrede på ham og støder ham ud og forsøger på alle måder at slå ham ihjel; ja, I vil sige, at han er en falsk "profet, og at han er en synder og af Djævelen, fordi han "vidner om, at jeres handlinger er onde.

27 Men se, hvis der kommer en mand blandt jer og siger: Gør dette, og det er der ingen synd i; gør hint, og I skal ikke lide! ja, han siger: Vandr efter jeres eget hjertes stolthed, ja, vandr efter jeres øjnes stolthed, og gør, hvad end jeres hjerte ønsker! – og hvis der kommer en mand blandt jer og siger dette, modtager I ham og siger, at han er "profet.

28 Ja, I løfter ham op, og I giver ham af jeres gods, I giver ham af jeres guld og af jeres sølv, og I klæder ham i kostbare klæder; og fordi han taler "smigrende ord til jer, og han

siger, at alt er vel, så finder I ingen fejl hos ham.

29 O, du ugudelige og du afsporede slægt, I forhærdede og stivnakkede mennesker, hvor længe tror I, at Herren vil tåle jer? Ja, hvor længe vil I tillade jer at blive ledt af "tåbelige og ^bblinde vejledere? Ja, hvor længe vil I "vælge mørke frem for "lys?

30 Ja, se, Herrens vrede er allerede tændt imod jer, se, han har forbandet landet på grund af jeres ugudelighed.

31 Og se, den tid kommer, da han vil forbande jeres rigdomme, så de vil blive "glatte, så I ikke kan holde på dem; og i jeres fattigdoms dage kan I ikke beholde dem.

32 Og i jeres fattigdoms dage skal I anråbe Herren, og I skal råbe forgæves, for jeres ødelæggelse er allerede kommet over jer, og jeres undergang er gjort sikker, og på den dag skal I græde og hyle, siger Hærskarers Herre. Og da skal I klage og sige:

33 O, "gid jeg havde omvendt mig og ikke havde dræbt profeterne og ^bstenet dem og stødt dem ud! Ja, på den dag skal I sige: O, gid vi havde husket Herren vor Gud den dag, da han gav os vore rigdomme, så var de ikke blevet glatte, så vi mistede dem, for se, vore rigdomme er forsvundet for os.

34 Se, vi lægger et stykke værktøj her, og i morgen er det

25a ApG 7:51.

26a 2 Krøn 18:7;

Luk 16:31.

b Es 30:9–10.

c Matt 13:57.

d Gal 4:16.

27a gs Præstelist.

28a 2 Tim 4:3–4.

29a 2 Ne 28:9.

b Matt 15:14.

c Joh 3:19.

d Job 24:13.

31a Morm 1:17–18.

33a Morm 2:10–15.

b Matt 23:37.

borte; og se, vore sværd bliver taget fra os den dag, vi søger efter dem til kamp.

35 Ja, vi har skjult vore skatte, og de er gledet fra os på grund af landets forbandelse.

36 O, gid vi havde omvendt os den dag, da Herrens ord kom til os; for se, landet er forbandet, og alle ting er blevet glatte, og vi kan ikke holde på dem.

37 Se, vi er omgivet af dæmoner, ja, vi er omringet af hans engle, han som har forsøgt at fordærve vor sjæl. Se, vor syndighed er stor. O Herre, kan du ikke bortvende din vrede fra os? Og sådan skal jeres sprog være i de dage.

38 Men se, jeres "prøves dage er forbi, I har ^budsat jeres frelses dag, indtil det er evigtvarende for sent, og jeres undergang er gjort sikker; ja, for alle jeres livs dage har I stræbt efter det, som I ikke kunne få, og I har stræbt efter 'lykke ved at gøre misgerninger, hvilket er i modstrid med beskaffenheden af den retfærdighed, som er hos vort mægtige og evige overhoved.

39 O, I folk i dette land, gid I ville høre mine ord! Og jeg beder om, at Herrens vrede må blive bortvendt fra jer, og at I vil omvende jer og blive frelst.

KAPITEL 14

Samuel forudsiger, at der bliver lyst om natten, og at der kommer

en ny stjerne ved Kristi fødsel – Kristus forløser menneskene fra timelig og åndelig død – Tegnene på hans død er blandt andet tre dages mørke, sønderdeling af klipperne og store naturkatastrofer. Omkring 6 f.Kr.

Og se, det skete, at lamanitten "Samuel profeterede meget mere, som ikke kan skrives.

2 Og se, han sagde til dem: Se, jeg giver jer et tegn, for der kommer endnu fem år, og se, så kommer Guds Søn for at forløse alle dem, som vil tro på hans navn.

3 Og se, dette vil jeg give jer som et "tegn på tidspunktet for hans komme; for se, der skal være store lys på himlen i et sådant omfang, at der om natten, før han kommer, intet mørke skal være, i et sådant omfang at det for mennesker skal se ud som om, det var dag.

4 Derfor skal der være én dag og en nat og en dag, som om det var én dag og der ingen nat var; og dette skal være jer et tegn, for I skal lægge mærke til solens opgang og også til dens nedgang, derfor skal I med vished vide, at der skal være to dage og en nat; alligevel skal natten ikke formørkes, og dét skal være natten, før "han bliver født.

5 Og se, der skal også stige en ny "stjerne op, en sådan, som I aldrig før har set; og dette skal også være jer et tegn.

6 Og se, det er ikke alt; der

38a Morm 2:15.
b Alma 34:33–34.
c Alma 41:10–11.
14 1a Hel 13:2.

3a 3 Ne 1:15.
4a gs Jesus Kristus – Profetier om Jesu Kristi fødsel og død.

5a Matt 2:1–2;
3 Ne 1:21.

skal være mange tegn og undere på himlen.

7 Og det skal ske, at I alle vil blive forbløffet og undre jer i en sådan grad, at I "falder til jorden.

8 Og det skal ske, at hver den, der "tror på Guds Søn, han skal have evigtvarende liv.

9 Og se, på denne måde har Herren ved sin engel befalet mig, at jeg skulle komme og fortælle jer dette, ja, han har befalet mig, at jeg skulle profetere dette for jer; ja, han har sagt til mig: Råb til dette folk: Omvend jer, og bered Herrens vej.

10 Og se, fordi jeg er lamanit og har talt de ord til jer, som Herren har befalet mig, og fordi det var hårdt mod jer, er I nu vrede på mig og forsøger at slå mig ihjel og har "stødt mig ud fra jer.

11 Og I skal høre mine ord, for i den hensigt er jeg steget op på denne bys mure, for at I kan høre om og kende til Guds straffedomme, som venter jer på grund af jeres syndighed, og for at I også kan kende betingelserne for omvendelse.

12 Og også for at I kan kende til Jesu Kristi komme, Guds Søn, himlens og jordens "Fader, skaberen af alt fra begyndelsen, og for at I kan kende til tegnene på hans komme i den hensigt, at I kan tro på hans navn.

13 Og hvis I "tror på hans

navn, vil I omvende jer fra alle jeres synder, så I derved kan få forladelse for dem ved hans ^bfortjenester.

14 Og se videre, et andet tegn giver jeg til jer, ja, et tegn på hans død.

15 For se, han må visselig dø, for at "frelse kan blive tilvejebragt; ja, det påhviler ham og bliver nødvendigt, at han dør for at tilvejebringe de dødes ^bopstandelse, så menneskene derved kan blive bragt ind i Herrens nærhed.

16 Ja, se, denne død tilvejebringer opstandelsen og "forløser hele menneskeslægten fra den første død – den åndelige død, for hele menneskeslægten, som ved Adams ^bfald blev "forstødt fra Herrens nærhed, betragtes som ^ddød, både med hensyn til det timelige og til det åndelige.

17 Men se, Kristi opstandelse "forløser menneskeslægten, ja, hele menneskeslægten og bringer dem tilbage i Herrens nærhed.

18 Ja, og den tilvejebringer betingelsen for omvendelse, så hver den, der omvender sig, han ikke bliver hugget om og kastet i ilden, men hver den, der ikke omvender sig, bliver hugget om og kastet i ilden; og der kommer igen en åndelig død over dem, ja, en anden død, for de bliver igen forstødt med hensyn til det, der hører til retfærdighed.

7a 3 Ne 1:16–17.

8a Joh 3:16.

10a Hel 13:2.

12a Mosi 3:8;

3 Ne 9:15;

Eter 4:7.

gs Jesus Kristus.

13a ApG 16:30–31.

b L&P 19:16–20.

15a gs Frelser.

b Alma 42:23.

gs Opstandelse.

16a gs Forløsningsplanen.

b gs Fald, Adams og Evas.

c Alma 42:6–9.

d gs Død, åndelig.

17a gs Forløse.

19 Derfor, omvend jer, omvend jer, så I ikke, ved at vide dette og ikke gøre derefter, selv skal lade jer komme under fordømmelse og blive ført ned til denne anden død.

20 Men se, som jeg sagde til jer angående et andet ^ategn, et tegn på hans død, se, på den dag, da han lider døden, skal solen blive ^bformørket og nægte at give sit lys til jer, og ligeså månen og stjernerne, og der skal ikke være noget lys på dette lands overflade i et tidsrum af ^ctre dage fra det tidspunkt, han lider døden, til det tidspunkt han igen opstår fra de døde.

21 Ja, på det tidspunkt han opgiver ånden, skal der være ^dtorden og lyn i et tidsrum af mange timer, og jorden skal ryste og bæve; og de klipper, som er på denne jords overflade, og som er både over jorden og under den, og som I på dette tidspunkt ved er faste eller hvoraf størstedelen er én fast masse, skal blive ^ebrudt op,

22 ja, de skal blive brudt i to stykker og skal derefter altid være fulde af sprækker og revner og blive ^ffundet som brudte stykker på hele jordens overflade, ja, både over jorden og under den.

23 Og se, der skal komme mægtige uvejr, og mange bjerge skal blive lagt lave ligesom en dal, og der skal være mange

steder, som nu kaldes dale, der skal blive til bjerge, hvis højde er stor.

24 Og mange hovedveje skal blive brudt op, og mange ^gbyer skal blive lagt øde.

25 Og mange ^hgrave skal blive åbnet og skal afgive mange af deres døde, og mange hellige skal vise sig for mange.

26 Og se, således har ⁱenglen talt til mig, for han sagde til mig, at der skulle være torden og lyn i et tidsrum af mange timer.

27 Og han sagde til mig, at mens tordenen og lynene vared, og uvejret, at dette skulle ske, og at ^jmørke skulle dække hele jordens overflade i et tidsrum af tre dage.

28 Og englen sagde til mig, at mange skal se det, der er større end dette i den hensigt, at de skal tro, at ^kdisse tegn og disse undere skulle ske på hele dette lands overflade i den hensigt, at der ikke skulle være nogen grund til vantro blandt menneskenes børn –

29 og dette i den hensigt, at hver den, der vil tro, kan blive frelst, og at der vil komme en retfærdig ^lstraffedom over hver den, der ikke vil tro; og også at de, hvis de bliver dømt skyldige, da selv bringer deres egen fordømmelse over sig.

30 Og husk nu, husk, mine brødre, at hver den, som fortabes, fortabes af sig selv; og hver

20a 3 Ne 8:5–25.

b Luk 23:44.

c Mosi 3:10.

21a 3 Ne 8:6.

b 3 Ne 10:9.

22a 3 Ne 8:18.

24a 3 Ne 9:3–12.

25a Matt 27:50–54;

3 Ne 23:9–11.

26a Alma 13:26.

27a 1 Ne 19:10;

3 Ne 8:3.

28a 1 Ne 12:4–5.

29a gs Dom, den endelige.

den, som gør misgerninger, gør det mod sig selv; for se, I er ^afrie, det er jer tilladt at handle selv; for se, Gud har givet jer en ^bkundskab, og han har gjort jer fri.

31 Han har givet jer, for at I kan ^akende godt fra ondt, og han har givet jer, for at I kan ^bvælge liv eller død; og I kan gøre godt og blive ^cbragt tilbage til det, der er godt, eller blive gengældt med det, der er godt; eller I kan gøre ondt og blive gengældt med det, der er ondt.

KAPITEL 15

Herren revsede nefitterne, fordi han elskede dem – De lamanitter, der har omvendt sig, er faste og standhaftige i troen – Herren vil være barmhjertig mod lamanitterne i de sidste dage. Omkring 6 f.Kr.

Og se, mine elskede brødre, se, jeg kundgør for jer, at medmindre I omvender jer, skal jeres huse lægges ^aøde.

2 Ja, medmindre I omvender jer, skal jeres kvinder have stor grund til at sørge på den dag, da de giver die; for I skal forsøge at flygte, og der skal ikke være noget tilflugtssted; ja, ve dem, som er ^amed barn, for de skal være tunge og kan ikke flygte; derfor bliver de trådt ned og bliver ladet tilbage for at komme.

3 Ja, ve dette folk, som kaldes Nefis folk, medmindre de omvender sig, når de ser alle disse tegn og undere, som skal blive vist dem; for se, de har været et folk, som var udvalgt af Herren, ja, Nefis folk har han elsket, og han har også revset dem, ja, i deres syndigheds dage har han ^arevset dem, fordi han elsker dem.

4 Men se, mine brødre, lamanitterne har han hadet, fordi deres handlinger bestandigt har været onde, og det på grund af ugudeligheden af deres fædres ^aoverlevering. Men se, frelse er blevet dem til del ved nefiternes forkyndelse, og i den hensigt har Herren ^bforlænget deres dage.

5 Og jeg ønsker, at I skal se, at ^astørstedelen af dem er på pligtens sti, og de vandrer med omhu for Gud, og de bestræber sig på at holde hans befalinger og hans lovbud og hans retsregler i henhold til Moseloven.

6 Ja, jeg siger jer, at størstedelen af dem gør dette, og de bestræber sig med utrættelig flid på at bringe resten af deres brødre til kundskab om sandheden; derfor er der mange, der slutter sig til dem hver dag.

7 Og se, I ved det selv, for I har været vidne til, at så mange af dem, som bliver bragt til kundskab om sandheden og til at kende til deres fædres ugudeli-

30a 2 Ne 2:26–29;
Moses 6:56.
gs Handlefrihed.
b gs Kundskab.
31a Moro 7:16.
b 2 Ne 2:28–29;

Alma 3:26–27.
c Alma 41:3–5.
15 1a Matt 23:37–38.
2a Matt 24:19.
3a Ordsp 3:12;
Hebr 12:5–11;

L&P 95:1.
4a gs Overleveringer.
b Alma 9:16.
5a Hel 13:1.

ge og vederstyggelige overleveringer og bliver ledt til at tro på de hellige skrifter, ja, de hellige profeters profetier, som er skrevet, og som leder dem til tro på Herren og til omvendelse, hvilken tro og omvendelse medfører en "forandring i hjertet hos dem –

8 derfor er, som I selv ved, så mange, som er kommet hertil, "faste og standhaftige i troen og i det, hvormed de er blevet gjort fri.

9 Og I ved også, at de har "gravet deres krigsvåben ned, og de er bange for at tage dem op for ikke derved på en eller anden måde at komme til at synde, ja, I kan se, at de er bange for at synde – for se, de vil lade sig træde ned og slå ihjel af deres fjender og vil ikke løfte deres sværd mod dem, og dette på grund af deres tro på Kristus.

10 Og se, på grund af deres standhaftighed, når de tror på det, som de tror på, for på grund af deres fasthed, efter at de én gang er blevet oplyst, se, da vil Herren velsigne dem og forlænge deres dage til trods for deres ugudelighed –

11 ja, selv om de skulle synke ned i vantro, vil Herren "forlænge deres dage, indtil den tid kommer, som er blevet omtalt af vore fædre og også af profeten ^bZenos og mange andre profeter angående vore brødre,

lamanitternes, "tilbagevenden til kundskab om sandheden –

12 ja, jeg siger jer, at i de sidste tider er Herrens "løfter blevet udstrakt til vore brødre, lamanitterne; og til trods for de mange trængsler, som de skal få, og til trods for, at de skal blive ^bdrevet hid og did på jordens overflade og blive jaget og skal blive slået og spredt vidt omkring uden at have noget tilflugtssted, vil Herren være "barmhjertig mod dem.

13 Og dette er ifølge profetien, at de igen skal blive "bragt til den sande kundskab, som er kundskaben om deres forløser og deres store og sande ^bhyrde og blive regnet blandt hans får.

14 Derfor siger jeg til jer: Det skal blive "bedre for dem end for jer, medmindre I omvender jer.

15 For se, "var de mægtige gerninger, som er blevet vist for jer, blevet vist for dem, ja, for dem, som er sunket ned i vantro på grund af deres fædres overleveringer, så kan I selv se, at de aldrig igen ville være sunket ned i vantro.

16 Derfor siger Herren: Jeg vil ikke udrydde dem fuldstændig, men jeg vil foranledige, at de på min visdoms dag skal vende tilbage til mig, siger Herren.

17 Og se nu, siger Herren, angående det nefitiske folk: Hvis de ikke vil omvende sig og bestræbe sig på at gøre min vilje,

7a gs Omvendelse.
8a Alma 23:6; 27:27;
3 Ne 6:14.
9a Alma 24:17–19.
11a Alma 9:16.
b Hel 8:19.

c 2 Ne 30:5–8.
12a En 1:12–13.
b Morm 5:15.
c 1 Ne 13:31;
2 Ne 10:18–19;
Jakob 3:5–6.

13a 3 Ne 16:12.
b gs Gode hyrde.
14a Hel 7:23.
15a Matt 11:20–23.

vil jeg "udrydde dem fuldstændig, siger Herren, på grund af deres vantro til trods for de mange mægtige gerninger, som jeg har udført blandt dem; og så vist som Herren lever, skal dette ske, siger Herren.

KAPITEL 16

De nefitter, der tror Samuel, bliver døbt af Nefi – Samuel kan ikke slås ihjel af de ubodfærdige nefitters pile og sten – Nogle forhærder hjertet, og andre ser engle – De ikke-troende siger, at det er fornuftstridigt at tro på Kristus og hans komme i Jerusalem. Omkring 6–1 f.Kr.

Og se, det skete, at der var mange, der hørte lamanitten Samuels ord, som han talte på byens mure. Og så mange, som troede på hans ord, gik hen og søgte efter Nefi; og da de var kommet hen og havde fundet ham, bekendte de deres synder for ham og benægtede dem ikke, for de ønskede, at de kunne blive døbt til Herren.

2 Men så mange, som der var, som ikke troede på Samuels ord, blev vrede på ham; og de kastede sten efter ham på muren, og også mange skød pile efter ham, mens han stod på muren; men Herrens Ånd var med ham, således at de ikke kunne ramme ham med deres sten, ej heller med deres pile.

3 Se, da de så, at de ikke kunne ramme ham, var der mange flere, som troede på hans ord,

således at de gik hen til Nefi for at blive døbt.

4 For se, Nefi døbte og profeterede og prædikede, idet han råbte omvendelse til folket, viste tegn og undere og udførte "mirakler blandt folket, så de kunne vide, at Kristus ^b snart måtte komme –

5 idet han fortalte om det, som snart skulle ske, så de, på det tidspunkt, hvor det skete, kunne vide og huske, at det var blevet gjort kendt for dem på forhånd i den hensigt, at de skulle tro; derfor gik så mange, som troede på Samuels ord, hen til ham for at blive døbt, for de kom angrende og bekendte deres synder.

6 Men størstedelen af dem troede ikke på Samuels ord; da de derfor så, at de ikke kunne ramme ham med deres sten og deres pile, råbte de til deres anførere og sagde: Pågrib denne karl, og bind ham, for se, han har en djævel i sig; og på grund af kraften fra den djævel, der er i ham, kan vi ikke ramme ham med vore sten og vore pile; pågrib ham derfor, og bind ham og bort med ham.

7 Og da de gik hen for at lægge hånd på ham, se, da kastede han sig ned fra muren og flygtede ud af deres lande, ja, ind i sit eget land og begyndte at prædike og at profetere blandt sit eget folk.

8 Og se, man hørte aldrig mere noget til ham blandt nefitterne; og således var forholdene hos folket.

9 Og således endte det seksogfirsindstyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

10 Og således endte også det syvogfirsindstyvende år af dommerens regeringstid, idet størstedelen af folket forblev i deres stolthed og ugudelighed, og den mindre del vandrede med større omhu for Gud.

11 Og dette var også forholdene i det otteogfirsindstyvende år af dommerens regeringstid.

12 Og der var kun få ændringer i forholdene hos folket i det niogfirsindstyvende år af dommerens regeringstid, bortset fra at folket begyndte at blive mere forhærdede i ugudelighed og mere og mere at gøre det, som var i modstrid med Guds befalinger.

13 Men det skete i det halvfemsindstyvende år af dommerens regeringstid, at der blev givet folket "store tegn og undere; og profeternes ord ^bbegyndte at blive opfyldt.

14 Og "engle viste sig for mennesker, vise mennesker, og kundgjorde dem glædelige tidender om stor glæde; således begyndte skrifterne i dette år at blive opfyldt.

15 Alligevel begyndte folket at forhærde hjertet, alle bortset fra den del af dem, der var mest troende, både blandt nefitterne og også blandt lamanitterne, og de begyndte at forlade sig på deres egen styrke

og på deres "egen visdom og at sige:

16 Nogle ting har de måske gættet rigtigt blandt så mange, men se, vi ved, at alle disse store og forunderlige gerninger, som der er blevet talt om, ikke kan ske.

17 Og de begyndte at drøfte det og at strides indbyrdes, idet de sagde:

18 Det er "fornuftstridigt, at et sådant væsen som en Kristus skal komme; hvis så var, og han er Guds Søn, himlens og jordens Fader, som det er blevet talt, hvorfor vil han da ikke vise sig for os lige såvel som for dem, der er i Jerusalem?

19 Ja, hvorfor vil han ikke vise sig i dette land lige såvel som i Jerusalems land?

20 Men se, vi ved, at dette er en ugudelig "overlevering, som er blevet overleveret os af vore forfædre for at få os til at tro på noget stort og forunderligt, der skulle ske, men ikke blandt os, men i et land, der er langt borte, et land som vi ikke kender; derfor kan de holde os i uvidenhed, for vi kan ikke med vore egne øjne ^bse, at det er sandt.

21 Og de vil med den Ondes snedige og hemmelighedsfulde kneb udvirke et eller andet stort mysterium, som vi ikke kan forstå, og som vil holde os nede, så vi skal være tjenere for deres ord og også tjenere for dem, for vi er afhængige af, at de lærer os ordet; og således vil de holde

13a 3 Ne 1:4.

^b Hel 14:3–7.

14a Alma 13:26.

15a Es 5:21.

18a Alma 30:12–13.

20a gs Overleveringer.

^b Eter 12:5–6, 19.

os i uvidenhed alle vort livs dage, hvis vi vil overgive os til dem.

22 Og folket "forestillede sig i hjertet meget mere, som var tåbeligt og forfængeligt; og de blev meget oprørte, for Satan opæggede dem til bestandig at gøre misgerninger, ja, han gik omkring og spredte rygter og splid på hele landets overflade, så han kunne forhærde folkets hjerte mod det, der var godt, og mod det, der skulle ske.

23 Og til trods for de tegn og de undere, som blev udvirket blandt Herrens folk, og de mange mirakler, som de gjorde, fik Satan et fast greb om hjertet hos folk på hele landets overflade.

24 Og således endte det halvfemsindstyvende år af den periode, hvor dommerne regerede over Nefis folk.

25 Og således endte Helamans bog ifølge Helamans og hans sønners optegnelse.

TREDJE NEFI NEFIS BOG

AF NEFI, SØN AF NEFI, SOM VAR HELAMANS SØN

Og Helaman var søn af Helaman, som var søn af Alma, som var søn af Alma, som var efterkommer af Nephi, som var søn af Lehi, der drog ud fra Jerusalem i det første år af Sidkijas, Judas konges, regeringstid.

KAPITEL 1

Nefi, Helamans søn, drager ud af landet, og hans søn Nephi fører optegnelserne – Skønt der sker mange tegn og undere, planlægger de ugudelige at slå de retfærdige ihjel – Natten for Kristi fødsel oprinder – Tegnet bliver givet, og en ny stjerne står op – Løgn og bedrag tager til, og gadiantronrøverne slagter mange. Omkring 1–4 e.Kr.

SE, det skete, at det enoghalvfemsindstyvende år var gået,

og det var "seks hundrede år fra det tidspunkt, da Lehi forlod Jerusalem; og det var i det år, da Lakoneus var overdommer og regent over landet.

2 Og Nephi, Helamans søn, var draget ud af Zarahemlas land efter at have givet sin søn "Nefi, der var hans ældste søn, ansvaret for ^bbronzepladerne og alle de optegnelser, som var blevet ført, og alle de ting, der var blevet holdt hellige siden Lehis udrejse fra Jerusalem.

3 Så drog han ud af landet, og

22a Stolthed.
[TREDJE NEFI]

1 1 a 2 Ne 25:19.
2a gs Nephi, søn af Nephi,

Helamans søn.
b Alma 37:3–5.

“hvor han drog hen, ved ingen; og hans søn Nefi førte optegnelserne i hans sted, ja, optegnelsen om dette folk.

4 Og det skete i begyndelsen af det tooghalvfemsindstyvende år, se, profeternes profetier begyndte at blive mere fuldstændig opfyldt, for der begyndte at blive udvirket større tegn og større mirakler blandt folket.

5 Men der var nogle, som begyndte at sige, at tiden var gået for opfyldelsen af de ord, som blev “talt af lamanitten Samuel.

6 Og de begyndte at fryde sig over deres brødre, idet de sagde: Se, tiden er gået, og Samuels ord er ikke blevet opfyldt, derfor har jeres glæde over og jeres tro på dette været forgæves.

7 Og det skete, at de skabte et stort røre overalt i hele landet; og de mennesker, som troede, begyndte at blive meget sorgfulde af frygt for, at det, som var blevet talt, måske ikke ville ske.

8 Men se, de ventede standhaftigt på den dag og den nat og den dag, der skulle være som én dag, som om der ingen nat var, så de kunne erfare, at deres tro ikke havde været forgæves.

9 Se, det skete, at der blev fastsat en dag af de ikke-troende, på hvilken alle de, der troede på disse overleveringer, skulle “sendes i døden, medmindre

det tegn, der var blevet givet af profeten Samuel, viste sig.

10 Se, det skete, at da Nefi, Nefis søn, så denne ugudelighed blandt sit folk, blev hans hjerte overordentlig sorgfuldt.

11 Og det skete, at han gik ud og bøjede sig til jorden og indtrængende anråbte sin Gud for sit folk, ja, for dem, som stod for at blive slået ihjel på grund af deres tro på deres fædres overlevering.

12 Og det skete, at han indtrængende anråbte Herren “hele den dag; og se, Herrens røst kom til ham og sagde:

13 Løft dit hoved, og vær ved godt mod; for se, tiden er for hånden, og i denne nat skal tegnet blive givet, og i “morgen kommer jeg til verden for at vise verden, at jeg vil opfylde alt det, som jeg har ladet ^btale ved mine hellige profeters mund.

14 Se, jeg “kommer til mine egne for at ^bopfylde alt det, som jeg har kundgjort for menneskenes børn fra verdens ^cgrundlæggelse og for at ^dgøre både Faderens og Sønnens vilje – Faderens på grund af mig og Sønnens på grund af mit kød. Og se, tiden er for hånden, og i denne nat skal tegnet blive givet.

15 Og det skete, at de ord, der kom til Nefi, blev opfyldt, sådan som de var blevet talt; for se, ved solnedgang var der intet mørke; og folket begyndte at

3a 3 Ne 2:9.
5a Hel 14:2–4.
9a Gs Martyr.
12a En 1:4; Alma 5:46.

13a Luk 2:10–11.
b Gs Jesus Kristus –
Profetier om Jesu
Kristi fødsel og død.

14a Joh 1:11.
b Matt 5:17–18.
c Alma 42:26.
d L&P 93:3–4.

blive forbavset, fordi der "intet mørke var, da natten kom.

16 Og der var mange, der ikke havde troet profeternes ord, som "faldt til jorden og blev, som var de døde, for de vidste, at den store ^bødelæggelsesplan, som de havde lagt for dem, der troede på profeternes ord, var blevet forpurret, for det tegn, der var blevet givet, var allerede for hånden.

17 Og de begyndte at forstå, at Guds Søn snart måtte komme; ja, kort sagt alle folk på hele jordens overflade fra vest til øst, både i landet mod nord og i landet mod syd, blev så overordentlig forbavsede, at de faldt til jorden.

18 For de vidste, at profeterne havde vidnet om dette i mange år, og at tegnet, som var blevet givet, allerede var for hånden; og de begyndte at frygte på grund af deres ugudelighed og deres vantro.

19 Og det skete, at der ikke var noget mørke hele den nat, men det var så lyst, som var det middag. Og det skete, at solen igen stod op om morgenen i overensstemmelse med sin rette orden; og de vidste, at det var den dag, da Herren skulle "fødes på grund af det tegn, som var blevet givet.

20 Og det var sket, ja, alt til mindste enkelthed, i overensstemmelse med profeternes ord.

21 Og det skete også, at en ny

"stjerne viste sig i overensstemmelse med ordet.

22 Og det skete, at fra det tidspunkt af begyndte der at blive spredt løgne ud blandt folket af Satan for at forhærde deres hjerte i den hensigt, at de ikke skulle tro på de tegn og undere, som de havde set; men til trods for disse løgne og bedrag, troede størstedelen af folket og blev omvendt til Herren.

23 Og det skete, at Nepi drog ud blandt folket, og også mange andre, og døbte til omvendelse, hvorved der skete en stor "forladelse af synder. Og således begyndte folket igen at få fred i landet.

24 Og der var ingen stridigheder, bortset fra at der var nogle få, der begyndte at prædike, idet de anstrengte sig for at bevise ved hjælp af skrifterne, at det ikke mere var "nødvendigt at iagttage Moseloven. Se, heri tog de fejl, fordi de ikke havde forstået skrifterne.

25 Men det skete, at de snart blev omvendt og blev overbevist om den vildfarelse, de var i, for det blev kundgjort for dem, at loven endnu ikke var "opfyldt, og at den skulle opfyldes til mindste enkelthed; ja, ordet kom til dem, at den skulle opfyldes, ja, at ikke ét bogstav eller én tøddel skulle forgå, før det alt sammen skulle opfyldes; derfor blev de i det selv samme år bragt til kundskab om

15a Hel 14:3.

16a Hel 14:7.

b 3 Ne 1:9.

19a Luk 2:1–7.

21a Matt 2:1–2;

Hel 14:5.

23a gs Syndsforladelse.

24a Alma 34:13.

25a Matt 5:17–18.

deres vildfarelse og ^bbekendte deres fejl.

26 Og således gik det tooghalvfemsindstyvende år og bragte glædelige tidender til folket på grund af de tegn, der skete i overensstemmelse med alle de hellige profeters profetiske ord.

27 Og det skete, at det treoghalvfemsindstyvende år også gik i fred, bortset fra "gadiantrøverne, som boede i bjergene, og som oversvømmede landet; for så stærke var deres fæstninger og deres hemmelige steder, at folket ikke kunne besejre dem; derfor begik de mange mord og foretog mange nedslagninger blandt folket.

28 Og det skete, at de i det fireoghalvfemsindstyvende år begyndte at øges i høj grad, fordi der var mange, der havde skilt sig ud fra nefitterne, som flygtede over til dem, hvilket voldte megen sorg for de nefitter, der blev tilbage i landet.

29 Og der var også en årsag til megen sorg blandt lamanitterne, for se, de havde mange børn, som voksede op og begyndte at vokse sig stærke i år, så de blev selvrådige, og de blev af løgne og smigrende ord fra nogle, der var "zoramitter, forledt til at slutte sig til disse gadiantrøvere.

30 Og således blev lamanitterne også plaget og begyndte at aftage i deres tro og retfærdighed på grund af den opvoksede slægts ugudelighed.

KAPITEL 2

Ugudelighed og vederstyggeligheder tager til blandt folket – Nefitterne og lamanitterne forener sig for at forsvare sig imod gadiantrøverne – De omvendte lamanitter bliver hvide og kaldes nefitter. Omkring 5–16 e.Kr.

Og det skete, at således gik også det femoghalvfemsindstyvende år, og folket begyndte at glemme de tegn og undere, som de havde hørt, og begyndte at blive mindre og mindre forbavsede over et tegn eller et under fra himlen, i en sådan grad at de begyndte at blive hårde i hjertet og blinde i sindet og begyndte at tvivle på alt, som de havde hørt og set –

2 idet de i hjertet indbildte sig en tom forestilling om, at de blev udvirket af mennesker og ved Djævelens magt for at forlede og "bedrage folkets hjerte; og således satte Satan sig igen i besiddelse af folkets hjerte, således at han forblindede deres øjne og forledte dem til at tro, at læren om Kristus var tåbelig og tom.

3 Og det skete, at folket begyndte at vokse sig stærke i ugudelighed og vederstyggeligheder; og de troede ikke, at der ville blive givet flere tegn og undere; og Satan "gik omkring og forledte folkets hjerte, fristede dem og fik dem til at begå stor ugudelighed i landet.

25b Mosi 26:29.

27a cs Gadiantrøverne.

29a Alma 30:59.

2 2a cs Bedrag.

3a L&P 10:27.

4 Og således gik det seksoghalvfemsindstyvende år; og også det syvoghalvfemsindstyvende år; og også det otteoghalvfemsindstyvende år; og også det nioghalvfemsindstyvende år.

5 Og der var også gået et hundrede år siden "Mosijas dage, han, som var konge over det nefitiske folk.

6 Og der var gået seks hundrede og ni år, siden Lehi forlod Jerusalem.

7 Og der var gået ni år fra det tidspunkt, da det tegn, som blev omtalt af profeterne, på at Kristus skulle komme til verden, blev givet.

8 Se, nefitterne begyndte at regne deres tid fra denne tid, da tegnet blev givet, eller fra Kristi komme; derfor var der gået ni år.

9 Og Nefi, som var far til den Nefi, der havde ansvaret for optegnelserne, vendte "ikke tilbage til Zarahemlas land og kunne ikke findes nogetsteds i hele landet.

10 Og det skete, at folket stadig forblev i ugudelighed til trods for den megen forkyndelse og profeti, som blev udbredt blandt dem; og således gik også det tiende år; og det ellefte år gik også i syndighed.

11 Og det skete i det trettende år, at der opstod krige og stridigheder over hele landet, for gadiantrøvere var blevet så talrige og slog så mange af folket ihjel og lagde så mange byer øde og spredte så megen

død og nedslagting overalt i hele landet, at det blev nødvendigt, at hele folket, både nefitterne og lamanitterne, greb til våben mod dem.

12 Derfor forenede alle de lamanitter, som var blevet omvendt til Herren, sig med deres brødre, nefitterne, og blev af hensyn til sikkerheden for deres liv, og for deres kvinders og deres børns, tvunget til at gribe til våben mod disse gadiantrøvere, ja, og også for at hævde deres rettigheder og privilegierne med hensyn til deres kirke og deres tilbedelse og deres "frihed.

13 Og det skete, at før det trettende år var gået, blev nefitterne truet med fuldstændig udryddelse som følge af denne krig, som var blevet meget hård.

14 Og det skete, at de lamanitter, som havde forenet sig med nefitterne, blev regnet blandt nefitterne;

15 og deres "forbandelse blev taget fra dem, og deres hud blev ^bhvid som nefitternes;

16 og deres unge mænd og deres døtre blev overordentlig skønne, og de blev regnet blandt nefitterne og blev kaldt nefitter. Og således endte det trettende år.

17 Og det skete i begyndelsen af det fjortende år, at krigen mellem røverne og Nefis folk fortsatte og blev overordentlig hård; alligevel opnåede Nefis folk nogen fordel over røverne, således at de drev dem tilbage ud af deres lande op i bjergene og til deres hemmelige steder.

5a Mosi 29:46–47.
9a 3 Ne 1:2–3.

12a Gs Frihed.
15a Alma 17:15; 23:18.

b 2 Ne 5:21; 30:6;
Jakob 3:8.

18 Og således endte det fjortende år. Og i det femtende år kom de frem mod Nefis folk, og på grund af Nefis folks ugudelighed og deres mange stridigheder og megen kiv vandt gadiantrøverne mange fordele over dem.

19 Og således endte det femtende år, og således var folket i en tilstand, hvor de havde mange trængsler; og "ødelæggelsens sværd hang over dem, således at de var lige ved at blive slået ned af det, og dette på grund af deres ugudelighed.

KAPITEL 3

Giddianhi, gadiantrøvernes leder, kræver, at Lakoneus og nefitterne overgiver sig og deres lande – Lakoneus udpeger Gidgiddoni til øverste anfører for hærene – Nefitterne samles i Zarahemla og Overflod for at forsvare sig. Omkring 16–18 e.Kr.

Og se, det skete i det sekstende år efter Kristi komme, at Lakoneus, landets regent, modtog et brev fra lederen og regenten over denne røverbande; og dette var de ord, som stod skrevet, og som lød:

2 Lakoneus, allerædlest og høje regent over landet, se, jeg skriver dette brev til dig og giver dig overordentlig stor ros for din fasthed og også for dit folks fasthed med hensyn til at hævde det, som I mener er jeres ret og frihed; ja, I står jer godt,

som om I blev støttet af en guds hånd i forsvaret af jeres frihed og jeres ejendom og jeres land eller det, som I kalder således.

3 Og det synes mig at være en skam, allerædlest Lakoneus, at I er så tåbelige og forfængelige at tro, at I kan stå jer mod så mange tapre mænd, som står under min kommando, og som nu på dette tidspunkt står bevæbnede og med stor iver venter på ordet: Drag ned mod nefitterne, og udryd dem.

4 Og jeg, der kender deres uovervindelige ånd, og som har prøvet dem på slagmarken, og som kender til deres evigtvarende had til jer på grund af den megen uret, som I har gjort dem, jeg ved, at hvis de derfor drog mod jer, ville de hjemsege jer med fuldstændig udryddelse.

5 Derfor har jeg skrevet dette brev og forsegle det med min egen hånd, fordi jeg føler for jeres velfærd på grund af jeres fasthed i det, som I tror er ret, og jeres ædle ånd på slagmarken.

6 Derfor skriver jeg til dig, da jeg ønsker af dig, at I vil opgive jeres byer, jeres lande og jeres besiddelser til dette, mit, folk, hellere end at de skulle hjemsege jer med sværdet, og at udryddelse skulle komme over jer.

7 Eller med andre ord, overgiv jer til os, og foren jer med os, og bliv bekendt med vore "hemmelige gerninger, og bliv vore brødre, så I kan blive som os – ikke vore slaver, men vore brødre og parthavere i alt vort gods.

8 Og se, jeg ^asværger over for dig med en ed på, at hvis I vil gøre dette, skal I ikke blive udryddet, men hvis I ikke vil gøre det, sværger jeg over for dig med en ed på, at jeg næste måned vil befale, at mine hære skal drage ned mod jer, og de skal ikke holde deres hånd tilbage og skal ikke skåne nogen, men skal slå jer ihjel og skal lade sværdet falde over jer, lige indtil I bliver udslettet.

9 Og se, jeg er Giddianhi; og jeg er regent over dette, Gadiantons, ^ahemmelige forbund, hvilket forbund og dets gerninger jeg ved er ^bgode; og de er af ^cældgammel dato, og de er blevet overdraget til os.

10 Og jeg skriver dette brev til dig, Lakoneus, og jeg håber, at I vil overgive jeres lande og jeres ejendom uden udgydelse af blod, så dette mit folk, som har skilt sig ud fra jer på grund af jeres ugudelighed ved at forment dem deres rettigheder til regeringsmagten, må genvinde deres rettigheder og regeringsmagten, og medmindre I gør dette, vil jeg hævne deres uret. Jeg er Giddianhi.

11 Og se, det skete, at da Lakoneus modtog dette brev, blev han overordentlig forbavset på grund af den frimodighed, som Giddianhi udviste ved at kræve at få nefitternes land i besiddelse og også ved at true folket og ved at hævne den uret, der var begået mod dem, der ingen

uret havde lidt, bortset fra at de havde ^agjort sig selv uret ved at skille sig ud og gå over til disse ugudelige og vederstyggelige røvere.

12 Se nu, denne Lakoneus, regenten, var en retfærdig mand og kunne ikke skræmmes af en ^arøvers krav og trusler; derfor efterkom han ikke brevet fra Giddianhi, røvernes regent, men han foranledigede, at hans folk skulle anråbe Herren om at have styrke til den tid, da røverne ville komme ned mod dem.

13 Ja, han sendte en proklamation ud til hele folket om, at de skulle samle deres kvinder og deres børn, deres flokke og deres hjerde og alt deres gods bortset fra deres jord på ét sted.

14 Og han foranledigede, at der skulle bygges befæstninger rundt omkring dem, og deres styrke skulle være overordentlig stor. Og han foranledigede, at der skulle opstilles hære af både nefitterne og af lamanitterne eller af alle dem, som blev regnet blandt nefitterne, som vagter rundt omkring for at vogte dem og for at værne dem mod røverne dag og nat.

15 Ja, han sagde til dem: Så sandt som Herren lever vil I, medmindre I omvender jer fra al jeres syndighed og anråber Herren, på ingen måde blive udfriet af disse gadiantonrøvers hænder.

16 Og så store og forunderlige var Lakoneus' ord og profetier,

8a Eter 8:13–14.

9a Gs Hemmelige sammensværgelser.

b Alma 30:53.

c Hel 6:26–30; Moses 5:29, 49–52.

11a Hel 14:30.

12a Alma 54:5–11; 3 Ne 4:7–10.

at de fik frygt til at komme over hele folket; og de anstrengte sig af alle kræfter for at handle i henhold til Lakoneus' ord.

17 Og det skete, at Lakoneus udpegede øverste anførere for alle nefitternes hære til at kommandere på det tidspunkt, da røverne kom ned fra ørkenen mod dem.

18 Se, den øverste af alle de øverste anførere og den store hærfører for alle nefitternes hære blev udpeget, og hans navn var "Gidgiddoni.

19 Se, det var skik blandt alle nefitterne (undtagen når de var ugudelige), at udpege en til øverste anfører, som havde åbenbarelsens og også "profetiens ånd; derfor var denne Gidgiddoni en stor profet blandt dem, ligesom også overdommeren var.

20 Se, folket sagde til Gidgiddoni: Bed til Herren, og lad os drage op i bjergene og ud i ørkenen, så vi kan falde over røverne og udrydde dem i deres egne lande.

21 Men Gidgiddoni siger til dem: Herren "forbyde det, for hvis vi drog imod dem, ville Herren ^bovergive os i deres hænder; derfor vil vi gøre os rede midt i vore lande, og vi vil samle alle vore hære sammen, og vi vil ikke drage imod dem, men vi vil vente, til de kommer imod os; så sandt som Herren lever, vil han derfor overgive dem i vore hænder, hvis vi gør dette.

22 Og det skete i det syttende år i den sidste del af året, at Lakoneus' proklamation var gået ud over hele landets overflade, og de havde taget deres heste og deres vogne og deres kvæg og alle deres flokke og deres hjerde og deres korn og alt deres gods og var marcheret af sted i tusindvis og i titusindvis, indtil de alle var kommet til det sted, der var blevet udpeget, hvor de skulle samle sig for at forsvare sig mod deres fjender.

23 Og det land, der var blevet udpeget, var Zarahemlas land og det land, der lå mellem landet Zarahemla og landet Overflod, ja, til den grænse, som lå mellem landet Overflod og landet Ødelæggelse.

24 Og der var mange, mange tusinde mennesker, som blev kaldt nefitter, der samlede sig i dette land. Se, Lakoneus foranledigede, at de skulle samle sig i landet mod syd på grund af den store forbandelse, som var over "landet mod nord.

25 Og de forskansede sig mod deres fjender; og de boede i ét land og i én gruppe, og de frygtede de ord, der var blevet talt af Lakoneus, i en sådan grad at de omvendte sig fra alle deres synder; og de opsendte deres bønner til Herren deres Gud om, at han ville "udfri dem på det tidspunkt, da deres fjender kom ned mod dem for at kæmpe.

26 Og de var overordentlig sorgfulde på grund af deres fjender. Og Gidgiddoni foranle-

18a 3 Ne 6:6.
19a gs Profeti.

21a Alma 48:14.
b 1 Sam 14:12.

24a Alma 22:31.
25a gs Tillid.

digede, at de skulle lave "krigs-våben af enhver art, og at de skulle være stærke med rustninger og med skjolde og med småskjolde efter den måde, han anviste.

KAPITEL 4

De nefitiske hære slår gadiantronrøverne – Giddianhi bliver slået ihjel, og hans efterfølger, Zemnariha, bliver hængt – Nefitterne priser Herren for deres sejr. Omkring 19–22 e.Kr.

Og det skete i slutningen af det attende år, at disse røverhære havde beredt sig til krig og begyndte at komme ned og at gøre udfald fra højene og oppe fra bjergene og ørkenen og deres støttepunkter og deres hemmelige steder og begyndte at sætte sig i besiddelse af landene, både de, der lå i landet mod syd, og de, der lå i landet mod nord, og begyndte at sætte sig i besiddelse af alle de lande, som var blevet "rømmet af nefitterne, og de byer, som var blevet efterladt øde.

2 Men se, der var ingen vilde rovdyr eller vildt i de lande, som var blevet rømmet af nefitterne, og der var intet vildt til røverne, undtagen i ørkenen.

3 Og røverne kunne ikke leve andre steder end i ørkenen på grund af mangel på føde, for nefitterne havde efterladt deres land øde og havde samlet deres flokke og deres hjerde

og alt deres gods, og de var i én gruppe.

4 Derfor havde røverne ingen mulighed for at plyndre og skaffe sig føde undtagen ved at komme frem i åben kamp mod nefitterne; og nefitterne var i én gruppe og havde så stort et antal og havde forsynet sig med forråd og heste og kvæg og flokke af enhver art, så de kunne opretholde livet i et tidsrum af syv år, i løbet af hvilken tid de håbede at kunne udrydde røverne fra landets overflade; og således gik det attende år.

5 Og det skete i det nittende år, at Giddianhi fandt, at det var nødvendigt, at han drog ud for at kæmpe mod nefitterne, for der var ingen måde, hvorpå de kunne opretholde livet, undtagen ved at plyndre og røve og myrde.

6 Og de turde ikke at sprede sig ud over landets overflade, således at de kunne dyrke korn af frygt for, at nefitterne skulle falde over dem og slå dem ihjel; derfor gav Giddianhi befaling til sine hære om, at de i dette år skulle drage ud for at kæmpe mod nefitterne.

7 Og det skete, at de kom frem for at kæmpe; og det var i den sjette måned; og se, stor og skrækkelig var den dag, da de kom frem for at kæmpe; og de var omgjordet på røveres vis, og de havde et lammeskind om lænderne, og de var farvet med blod, og hovedet var raget, og de havde hjelme på; ja, stort

og skrækkeligt var synet af Giddianhis hære på grund af deres panser, og på grund af, at de var farvet med blod.

8 Og det skete, at nefitternes hære, da de så synet af Giddianhis hær, alle faldt til jorden og opløftede deres råb til Herren deres Gud om, at han ville skåne dem og udfri dem af deres fjenders hænder.

9 Og det skete, at da Giddianhis hære så dette, begyndte de at råbe med høj røst på grund af deres glæde, for de troede, at nefitterne var faldet om af frygt på grund af den skræk, deres hære spredte.

10 Men deri blev de skuffet, for nefitterne frygtede ikke dem, men de "frygtede deres Gud og anråbte ham om beskyttelse; da Giddianhis hære kastede sig over dem, var de derfor beredte til at møde dem, ja, i Herrens styrke tog de imod dem.

11 Og slaget begyndte i denne den sjette måned; og stort og skrækkeligt var dette slag, ja, stor og skrækkelig var denne nedslagtning, således at man aldrig havde set så stor en nedslagtning blandt hele Lehis folk, siden han forlod Jerusalem.

12 Og til trods for de "trusler, som Giddianhi havde udslynget, og de eder, som han havde aflagt, se, så slog nefitterne dem, således at de veg tilbage for dem.

13 Og det skete, at "Gidgiddoni befalede, at hans hære skulle forfølge dem så langt som til ørkenens grænseegne, og at de

ikke skulle skåne nogen, der faldt i deres hænder undervejs; og således forfulgte de dem og slog dem ihjel til ørkenens grænseegne, lige indtil de havde udført Gidgiddonis befaling.

14 Og det skete, at Giddianhi, som havde stået og kæmpet med frimodighed, blev forfulgt, da han flygtede; og da han var udmattet på grund af, at han havde kæmpet meget, blev han indhentet og slået ihjel. Og således var røveren Giddianhis endeligt.

15 Og det skete, at nefitternes hære igen vendte tilbage til deres sikre sted. Og det skete, at dette, det nittende, år gik, og røverne kom ikke igen for at kæmpe; ej heller kom de igen i det tyvende år.

16 Og i det enogtyvende år kom de ikke frem for at kæmpe, men de kom frem fra alle sider for at belejre Nefis folk; for de troede, at hvis de kunne afskære Nefis folk fra deres lande og kunne indeslutte dem fra alle sider, og hvis de kunne afskære dem fra al deres virke udenfor, at de da kunne få dem til at overgive sig i overensstemmelse med deres ønsker.

17 Se, de havde udpeget sig en anden leder, hvis navn var Zemnariha; derfor var det Zemnariha, der foranledigede, at denne belejring skulle finde sted.

18 Men se, dette var en fordel for nefitterne, for det var umuligt for røverne at opretholde

belejringen tilstrækkelig længe til, at den fik nogen virkning på nefitterne på grund af den store mængde forråd, som de havde oplagret,

19 og på grund af knapheden af forråd blandt røverne; for se, de havde intet at leve af, bortset fra kød, som de skaffede sig i ørkenen;

20 og det skete, at der blev knaphed på "vildt i ørkenen i en sådan grad, at røverne var ved at omkomme af sult.

21 Og nefitterne marcherede bestandig ud ved dag og ved nat og faldt over deres hære og slog dem ihjel i tusindvis og i titusindvis.

22 Og således blev det Zemnarihas folks ønske at trække sig tilbage fra deres forehavende på grund af den store ødelæggelse, der kom over dem ved dag og ved nat.

23 Og det skete, at Zemnariha gav befaling til sine folk om, at de skulle ophæve belejringen og marchere ind i de fjerneste dele af landet mod nord.

24 Og se, Gidgiddoni, der var klar over deres forehavende og kendte til den svaghed, de led under på grund af mangel på mad, og den store nedslagtning, som havde fundet sted blandt dem, han sendte derfor sine hære ud ved nattetide og afskar dem vejen for deres tilbagetog og anbragte sine hære langs vejen for deres tilbagetog.

25 Og dette gjorde de ved nattetide og kom på deres march

foran røverne, så da røverne den næste dag begyndte deres march, blev de mødt af nefitternes hære både forfra og bagfra.

26 Og de røvere, som var mod syd, blev også afskåret fra deres tilflugtssteder. Og alt dette skete på Gidgiddonis befaling.

27 Og der var mange tusinde, som overgav sig som fanger til nefitterne, og resten af dem blev slået ihjel.

28 Og deres leder Zemnariha blev pågrebet og hængt i et træ, ja, i toppen af det, indtil han var død. Og da de havde hængt ham, indtil han var død, fældede de træet til jorden og råbte med høj røst og sagde:

29 Måtte Herren bevare sit folk i retfærdighed og i hjertets hellighed, så de må lade alle, som forsøger at slå dem ihjel på grund af magt og hemmelige sammensværgelser, fælde til jorden, ligesom denne mand er blevet fældet til jorden.

30 Og de frydede sig og råbte igen med én røst og sagde: Måtte "Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud beskytte dette folk i retfærdighed, så længe de ^bpåkalder deres Guds navn for at få beskyttelse.

31 Og det skete, at de alle som én brød ud i lovsang og "lovprisning af deres Gud for det store, han havde gjort for dem ved at have bevaret dem fra at falde i deres fjenders hænder.

32 Ja, de råbte: "Hosianna til Gud den Højeste. Og de råbte: Velsignet være Herren, Gud den

20a 1 Ne 18:25.
30a Alma 29:11.

b Eter 4:15.
31a Alma 26:8.

cs Taknemlighed.
32a cs Hosianna.

^bAlmægtiges, Gud den Højestes, navn.

33 Og deres hjerte var så fyldt af glæde, at mange tårer vældede frem på grund af Guds store godhed ved at have udfriet dem af deres fjenders hænder; og de vidste, at det var på grund af deres omvendelse og deres ydmyghed, at de var blevet udfriet fra en evigtvarende undergang.

KAPITEL 5

Nefitterne omvender sig og aflægger deres synder – Mormon skriver sit folks historie og kundgør det evigtvarende ord for dem – Israel vil blive indsamlet fra sin lange adsplittelse. Omkring 22–26 e.Kr.

Og se nu, der var ikke en levende sjæl blandt hele det nefitiske folk, som tvivlede det mindste på ordene fra alle de hellige profeter, som havde talt; for de vidste, at det nødvendigvis måtte være sådan, at de måtte blive opfyldt.

2 Og de vidste, at Kristus nødvendigvis måtte være kommet på grund af de mange tegn, der var blevet givet i overensstemmelse med profeternes ord; og på grund af det, der allerede var sket, vidste de, at det nødvendigvis måtte være sådan, at alt ville ske i overensstemmelse med det, der var blevet talt.

3 Derfor aflagde de alle deres synder og deres vederstyggel-

ligheder og deres utugtigheder og tjente Gud med al flid dag og nat.

4 Og se, det skete, at da de havde taget alle røverne til fange, således at ingen, som ikke var blevet slået ihjel, undslap, kastede de deres fanger i fængsel og lod Guds ord blive prædikeret for dem; og så mange, som ville omvende sig fra deres synder og indgå en pagt om, at de ikke mere ville myrde, blev sat "fri.

5 Men så mange, som ikke indgik en pagt, og som stadig fortsatte med at have disse hemmelige mord i hjertet, ja, så mange, som blev grebet i at udslynge trusler mod deres brødre, blev dømt og straffet i henhold til loven.

6 Og således gjorde de en ende på alle disse ugudelige og hemmelige og vederstyggelige sammensværgelser, hvori der blev begået så megen ugudelighed og så mange mord.

7 Og således var det "toogtyvende år gået og også det treogtyvende og det fireogtyvende og det femogtyvende år; og således var der gået femogtyve år.

8 Og meget var hændt, som i nogles øjne ville synes stort og forunderligt; alligevel kan det ikke alt sammen skrives i denne bog, ja, denne bog kan ikke engang rumme en "hundrededel af det, der skete blandt så mange folk i et tidsrum af femogtyve år; 9 men se, der findes "optegnel-

32b 1 Ne 1:14.
gs Gud,
Guddommen.

5 4a gs Frihed.
7a 3 Ne 2:8.
8a 3 Ne 26:6–12.

9a Hel 3:13–15.

ser, som indeholder alt dette folks virke; og en kortere, men sand beretning, blev skrevet af Nefi.

10 Derfor har jeg udfærdiget min optegnelse om dette ud fra Nefis optegnelse, der var indgraveret på de plader, som blev kaldt Nefis plader.

11 Og se, jeg udfærdiger optegnelsen på plader, som jeg har lavet med mine egne hænder.

12 Og se, jeg hedder ^aMormon, for jeg er opkaldt efter ^bMormons land, det land, hvori Alma etablerede kirken blandt folket, ja, den første menighed, der blev oprettet blandt dem efter deres overtrædelse.

13 Se, jeg er discipel af Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er blevet kaldet af ham til at kundgøre hans ord blandt hans folk, så de kan få evigtvarende liv.

14 Og det er blevet hensigtsmæssigt, at jeg efter Guds vilje – for at bønnen fra dem, som er gået hinsides, og som var de hellige, kan blive opfyldt i overensstemmelse med deres tro – skulle udfærdige en ^aoptegnelse om det, der er blevet gjort –

15 ja, en kort optegnelse om det, der er hændt fra den tid, da Lehi forlod Jerusalem, helt op til nærværende tid.

16 Derfor udfærdiger jeg min optegnelse ud fra de beretninger, der er blevet givet af dem,

der var før mig, indtil begyndelsen af min dag;

17 og så udfærdiger jeg en ^aoptegnelse om det, som jeg har set med mine egne øjne.

18 Og jeg ved, at den optegnelse, som jeg udfærdiger, er en retfærdig og en sand optegnelse; alligevel er der meget, som vi på grund af vort sprog ikke er i stand til at ^askrive.

19 Og nu afslutter jeg mine ord, som er om mig selv, og går videre med at give min beretning om det, der har været før mig.

20 Jeg er Mormon og direkte efterkommer af Lehi. Jeg har grund til at prise min Gud og min frelser Jesus Kristus, fordi han bragte vore fædre ud af Jerusalems land (og ^aingen vidste noget om det med undtagelse af ham selv og dem, som han førte ud af det land), og fordi han har givet mig og mit folk så megen kundskab til vor sjæls frelse.

21 Visselig har han velsignet ^aJakobs ^bhus og har været ^abarmhjertig mod Josefs efterkommere.

22 Og ^afor så vidt som Lehis børn har holdt hans befalinger, har han velsignet dem og givet dem fremgang i overensstemmelse med sit ord.

23 Ja, og visselig skal han igen bringe en ^arest af Josefs efterkommere til ^bkundskab om Herren deres Gud.

12a Morm 1:1–5.

b Mosi 18:4;
Alma 5:3.

14a En 1:13–18;
L&P 3:19–20.

17a Morm 1:1.

18a Eter 12:25.

20a 1 Ne 4:36.

21a 1 Mos 32:28.

b gs Israel.

c 5 Mos 33:13–17.

22a 2 Ne 1:20.

23a Alma 46:24.

b 2 Ne 3:12.

24 Og så vist som Herren lever, vil han fra jordens fire hjørner "indsamle hele resten af Jakobs efterkommere, som er spredt vidt omkring på hele jordens overflade.

25 Og eftersom han har sluttet pagt med hele Jakobs hus, så skal den pagt, hvormed han har sluttet pagt med Jakobs hus, blive opfyldt, når han anser tiden for at være inde, sådan at hele Jakobs hus "igen skal blive bragt til kundskab om den pagt, som han har sluttet med dem.

26 Og da skal de "kende deres forløser, som er Jesus Kristus, Guds Søn; og da skal de blive indsamlet fra jordens fire hjørner til deres egne lande, hvorfra de er blevet spredt; ja, så sandt som Herren lever, således skal det ske. Amen.

KAPITEL 6

Nefitterne har fremgang – Der opstår stolthed, rigdom og klasseforskelle – Kirken bliver delt på grund af opsplittninger – Satan leder folket i åbent oprør – Mange profeter råber omvendelse og bliver slået ihjel – Deres mordere konspirerer for at overtage regeringen. Omkring 26–30 e.Kr.

Og se, det skete, at det nefitiske folk alle vendte tilbage til deres egne lande i det seksogtyvende år, hver mand med sin familie, sine flokke og sine hjerde, sine heste og sit kvæg og alt, hvad der tilhørte dem.

2 Og det skete, at de ikke havde spist alt deres forråd op, derfor tog de alt det med sig, som de ikke havde brugt, alt deres korn af enhver art, og deres guld og deres sølv og alle deres kostbarheder, og de vendte tilbage til deres egne lande og deres besiddelser, både i nord og i syd, både i landet mod nord og i landet mod syd.

3 Og de skænkede de røvere, som havde indgået en pagt om at holde freden i landet, og som nærrede ønske om at forblive lamanitter, jorder i forhold til deres antal, så de ved deres arbejde kunne få tilstrækkeligt til livets ophold; og således skabte de fred i hele landet.

4 Og de begyndte igen at have fremgang og at vokse sig mægtige; og det seks- og syvogtyvende år gik, og der var stor orden i landet; og de havde udformet deres love ud fra upartiskhed og retfærdighed.

5 Og se, der var intet i hele landet, der kunne hindre folket i at have vedvarende fremgang, medmindre de faldt i overtrædelse.

6 Og se, det var Gidgiddoni og dommeren Lakoneus og de, der var blevet udpeget til ledere, der havde skabt denne store fred i landet.

7 Og det skete, at mange byer blev bygget på ny, og mange gamle byer blev sat i stand.

8 Og mange hovedveje blev bygget og mange veje anlagt,

som førte fra by til by og fra land til land og fra sted til sted.

9 Og således gik det otteogtyvende år, og folket havde vedvarende fred.

10 Men det skete i det niogtyvende år, at der opstod nogle skænderier blandt folket; og nogle blev indbildske i "stolthed og praleri på grund af deres overordentlig store rigdomme, ja, så det forårsagede store forfølgelser;

11 for der var mange købmænd i landet og også mange advokater og mange embedsmænd.

12 Og folket begyndte at blive opdelt i klasser efter deres "rigdomme og deres mulighed for at lære; ja, nogle var uvidende på grund af deres fattigdom, og andre modtog stor lærdom på grund af deres rigdom.

13 Nogle var indbildske i stolthed, og andre var overordentlig ydmyge; nogle gengældte spot med spot, mens andre tog imod spot og "forfølgelse og alle slags trængsler og ikke tog til genmæle mod ^bhån, men var ydmyge og angrende over for Gud.

14 Og således opstod der en stor ulighed over hele landet, således at kirken begyndte at blive splittet op, ja, således at kirken i det tredivte år var splittet op over hele landet, undtagen blandt nogle få af de lamanitter, der var blevet omvendt til den sande tro; og de ville ikke vige fra den, for de var

faste og standhaftige og urokkelige, villige til med al ^aflid at holde Herrens befalinger.

15 Se, årsagen til denne syndighed blandt folket var denne: Satan havde stor magt til at opægge folket til at begå al slags ugudelighed og til at gøre dem opblæste i stolthed, for han fristede dem til at stræbe efter magt og myndighed og rigdomme og verdens tomme ting.

16 Og således forledte Satan folkets hjerte til at begå al slags ugudelighed; derfor havde de kun nydt fred nogle få år.

17 Og således var de i begyndelsen af det tredivte år – efter at folket i et tidsrum af lang tid havde været overladt til at blive ledt omkring af Djævelens "fristelser, hvorhen han end ønskede at lede dem, og til at gøre en hvilken som helst misgerning han ønskede, at de skulle gøre – og således var de i begyndelsen af dette det tredivte år i en tilstand af forfærdelig ugudelighed.

18 Se, de syndede ikke i ^auvidenhed, for de kendte Guds vilje angående sig, for den var blevet forklaret for dem; derfor ^bsatte de sig med vilje op imod Gud.

19 Og se, det var i Lakoneus', Lakoneus' søns, dage, for Lakoneus udfyldte sin fars sæde og regerede over folket det år.

20 Og der begyndte at komme mænd, der var ^ainspireret fra

6 10a Gs Stolthed.
12a 1 Tim 6:17–19;
Hel 4:12.
13a Gs Forfølgelse.

^b Matt 5:39; 4 Ne 1:34;
L&P 98:23–25.
14a Gs Flid.
17a Gs Fristelse.

18a Mosi 3:11.
^b Gs Oprør.
20a Gs Inspiration;
Profet.

himlen og udsendt, som stod frem blandt folket over hele landet, idet de frimodigt prædikede og vidnede om folkets synder og syndighed og vidnede for dem om den forløsning, som Herren ville tilvejebringe for sit folk eller med andre ord om Kristi opstandelse; og de vidnede frimodigt om hans ^bdød og lidelser.

21 Se, der var mange blandt folket, som blev overordentlig vrede på grund af dem, der vidnede om dette; og de, der blev vrede, var hovedsagelig de øverste dommere og dem, der "havde været højpræster og advokater; ja, alle de, der var advokater, blev vrede på dem, der vidnede om dette.

22 Se, der var ingen advokat eller dommer eller højpræst, som havde magt til at dømme nogen til døden, medmindre deres dom blev underskrevet af landets regent.

23 Se, der var mange af dem, der vidnede om det, der hører Kristus til, som vidnede frimodigt, og som blev pågrebet og sendt hemmeligt i døden af dommerne, så efterretningen om deres død ikke kom til landets regent førend efter deres død.

24 Se nu, det var i modstrid med landets love, at nogen skulle blive sendt i døden, medmindre de havde bemyndigelse fra landets regent –

25 derfor blev der bragt en klage op til Zarahemlas land, til landets regent, over disse dommere, der i modstrid med loven havde dømt Herrens profeter til døden.

26 Se, det skete, at de blev pågrebet og ført op for dommeren for at blive dømt for den forbrydelse, som de havde begået, i henhold til den "lov, som var blevet givet af folket.

27 Se, det skete, at disse dommere havde mange venner og slægtninge; og resten, ja, næsten alle advokaterne og højpræsterne samlede sig og forenede sig med slægtningene til disse dommere, som skulle prøves i henhold til loven.

28 Og de indgik en "pagt, den ene med den anden, ja, den selv samme pagt som blev givet af dem forud, hvilken pagt blev givet og forrettet af ^bDjævelen for at forene menneskene mod al retfærdighed.

29 Derfor forenede de sig mod Herrens folk og indgik en pagt om at udrydde dem og at udfri dem, der var skyldige i mord, af retfærdighedens greb, hvilken retfærdighed skulle til at ske fyldest i henhold til loven.

30 Og de trodsede deres lands lov og rettigheder; og de sluttede pagt, den ene med den anden, om at slå regenten ihjel og at indsætte en "konge over landet, så landet ikke mere

20b Gs Forsoning;
Korsfæstelse.
21a L&P 121:36–37.
Gsfrafald.

26a Mosi 29:25;
Alma 1:14.
28a Gs Hemmelige
sammensværgelser.

^b Hel 6:26–30.
30a 1 Sam 8:5–7;
Alma 51:5.

skulle være frit, men skulle være underkastet konger.

KAPITEL 7

Overdommeren bliver myrdet, regeringen bliver tilintetgjort, og folket deler sig i stammer – Jakob, en antikrist, bliver konge for en hemmelig sammensværgelse – Nefi prædiker omvendelse og tro på Kristus – Engle betjener ham dagligt, og han oprejser sin bror fra de døde – Mange omvender sig og bliver døbt. Omkring 30–33 e.Kr.

SE nu, jeg vil vise jer, at de ikke indsatte en konge over landet; men i det samme år, ja, i det tredivte år, slog de landets overdommer ihjel, ja, myrdede ham på dommersædet.

2 Og folket var delt, den ene mod den anden; og de skilte sig ud, den ene fra den anden, i stammer, enhver under hensyntagen til sin familie og sin slægt og venner; og således tilintetgjorde de landets styre.

3 Og hver stamme udpegede en høvding, eller en leder, over sig; og således blev de til stammer og ledere af stammer.

4 Se nu, der var ingen blandt dem, som ikke havde megen familie og mange slægtninge og venner; derfor blev deres stammer overordentlig store.

5 Se, alt dette skete, og der var endnu ingen krige blandt dem; og al denne ugudelighed var kommet over folket, fordi de "overgav sig til Satans magt.

6 Og styrets bestemmelser blev tilsidesat på grund af den "hemmelige sammensværgelse af venner og slægtninge til dem, der havde myrdet profeterne.

7 Og de forårsagede en stor strid i landet, således at den mest retfærdige del af befolkningen næsten alle var blevet ugudelige, ja, der var kun få retfærdige mennesker blandt dem.

8 Og således var der ikke gået seks år, før størstedelen af folket havde vendt sig bort fra deres retfærdighed, som hunden til sit "bræk eller som soen til sin vælten sig i sølet.

9 Se, denne hemmelige sammensværgelse, der havde bragt så stor ugudelighed over folket, samlede sig og stillede en mand, som de kaldte Jakob, i spidsen for sig;

10 og de kaldte ham deres konge; derfor blev han konge over denne ugudelige bande; og han var en af de mest fremtrædende, som havde afgivet sin stemme imod de profeter, som havde vidnet om Jesus.

11 Og det skete, at de ikke var så stærke i antal som folkets stammer, som havde forenet sig, bortset fra at deres ledere hver for sig udstedte deres egne love for hver deres stamme; alligevel var de fjender; til trods for, at de ikke var et retfærdigt folk, var de dog forenede i hadet til dem, som havde indgået en pagt om at tilintetgøre styret.

12 Derfor, da Jakob så, at deres fjender var mere talrige end de,

og da han var konge over banden, befalede han derfor sit folk, at de skulle flygte ind i den nordligste del af landet og dér opbygge sig et "rige, indtil nogle, der havde skilt sig ud, havde sluttet sig til dem (for han smigrede dem med, at der ville komme mange, der havde skilt sig ud), og de blev tilstrækkelig stærke til at stride mod folkets stammer; og det gjorde de.

13 Og så hastig var deres march, at man ikke kunne gribe ind over for dem, før de var kommet uden for folkets rækkevidde. Og således endte det tredivte år; og således var forholdene hos Nefis folk.

14 Og det skete i det enogtredivte år, at de delte sig i stammer, hver mand under hensyntagen til sin familie, slægt og venner; alligevel var de kommet til enighed om, at de ikke ville gå i krig, den ene mod den anden; men de var ikke forenede med hensyn til deres love og deres regeringsform, for de var fastlagt efter sindelaget hos dem, der var deres høvdinge og deres ledere. Men de udstedte meget strenge love om, at en stamme ikke skulle begå overgreb mod en anden, således at de i nogen grad havde fred i landet; alligevel var deres hjerte vendt fra Herren deres Gud, og de stenede profeterne og stødte dem ud fra sig.

15 Og det skete, at "Nefi – som havde fået besøg af engle og også havde hørt Herrens røst, og

som derfor, da han havde set engle og var et øjenvidne og havde fået magt, så han kunne have kendskab til Kristi tjenestegering, og også var et øjenvidne til deres hurtige tilbagevendelse fra retfærdighed til ugudelighed og vederstyggeligheder,

16 og som derfor var bedrøvet over deres hjertes hårdhed og deres sinds blindhed – gik ud blandt dem i det selv samme år og begyndte at vidne frimodigt om omvendelse og syndsforladelse ved tro på Herren Jesus Kristus.

17 Og han forkyndte meget for dem; og det kan ikke alt sammen skrives, og en del af det ville ikke være tilstrækkelig, derfor er det ikke skrevet i denne bog. Og Nefi forkyndte med "kraft og med stor myndighed.

18 Og det skete, at de blev vrede på ham, ja, fordi han havde større kraft end de, for det var "ikke muligt for dem at tvivle på hans ord, for så stor var hans tro på Herren Jesus Kristus, at engle betjente ham dagligt.

19 Og i Jesu navn uddrev han djævle og "urene ånder; og han oprejste endog sin bror fra de døde, efter at denne var blevet stenet og havde lidt døden ved folket.

20 Og folket så det og var vidne til det og var vrede på ham på grund af hans magt, og han gjorde også "mange andre mirakler for øjnene af folket i Jesu Kristi navn.

21 Og det skete, at det enogtre-

12a 3 Ne 6:30.
15a 3 Ne 1:2.

17a Gs Magt.
18a 2 Ne 33:1; Alma 4:19.

19a Gs Ånd – Onde ånder.
20a 3 Ne 8:1.

divte år gik, og der var kun få, der blev omvendt til Herren; men så mange, som blev omvendt, tilkendegav i sandhed for folket, at de havde følt Guds kraft og Ånd, som var i Jesus Kristus, på hvem de troede.

22 Og så mange, som fik uddrevet djævle af sig og blev helbredt for deres sygdomme og deres skrøbeligheder, tilkendegav i sandhed for folket, at de var blevet påvirket af Guds Ånd og var blevet helbredt; og de viste også tegn og gjorde nogle mirakler blandt folket.

23 Således gik også det toogtredivte år. Og Nefi råbte til folket i begyndelsen af det treogtredivte år, og han prædikede omvendelse og syndsforladelse for dem.

24 Se, jeg vil også gerne have jer til at huske, at der ikke var nogen, der var bragt til omvendelse, som ikke blev "døbt med vand.

25 Derfor blev der af Nefi ordineret mænd til denne tjenestegerning, så alle sådanne, der kom til dem, kunne blive døbt med vand, og dette som et bevis på og et vidnesbyrd for Gud og for folket om, at de havde omvendt sig og fået "forladelse for deres synder.

26 Og der var i begyndelsen af dette år mange, der blev døbt til omvendelse, og således gik størstedelen af året.

KAPITEL 8

Uvejr, jordskælv, ild, hvirvelvinde og fysiske katastrofer vidner om Kristi korsfæstelse – Mange mennesker bliver slået ihjel – Mørke dækker landet i tre dage – De, der er tilbage, begræder deres skæbne. Omkring 33–34 e.Kr.

Og se, det skete, at der ifølge vor optegnelse, og vi ved, at vor optegnelse er sand, for se, det var en retfærdig mand, der førte optegnelsen – for han gjorde i sandhed mange "mirakler i ^bJesu navn, og der var ingen, der kunne gøre et mirakel i Jesu navn, medmindre han var renset helt og aldeles for al sin ugudelighed –

2 og se, det skete, hvis der ikke er blevet begået nogen fejl af denne mand i opregningen af vor tid, at det "treogtredivte år var gået.

3 Og folket begyndte med stor alvor at se efter det tegn, som var blevet givet af profeten Samuel, lamanitten, ja, efter det tidspunkt, da der skulle være "mørke over landets overflade i et tidsrum af tre dage.

4 Og der opstod stor tvivl og mange mundhuggerier blandt folket, til trods for at der var blevet givet så mange "tegn.

5 Og det skete i det fireogtredivte år i den første måned på den fjerde dag i måneden, at der

24a gs Døbe, dåb.

25a L&P 20:37.

gs Syndsforladelse.

8 1a 3 Ne 7:19–20;

Morm 9:18–19.

b ApG 3:6;

Jakob 4:6.

2a 3 Ne 2:8.

3a 1 Ne 19:10;

Hel 14:20, 27;

3 Ne 10:9.

4a gs Korsfæstelse.

rejste der sig en vældig storm, en sådan som man aldrig før havde set i hele landet.

6 Og der var også et stort og skrækkeligt uvejr, og der var en så skrækkelig ^atorden, at den ^brystede hele jorden, som om den var ved at sønderdeles.

7 Og der var overordentlig skarpe lyn, sådanne som man aldrig før havde set i landet.

8 Og ^abyen Zarahemla brød i brand.

9 Og byen Moroni sank ned i havets dyb, og dens indbyggere druknede.

10 Og jorden blev væltet ind over byen Moroniha, så der i stedet for byen blev et stort bjerg.

11 Og der fandt en stor og skrækkelig ødelæggelse sted i landet mod syd.

12 Men se, der fandt en endnu større og mere skrækkelig ødelæggelse sted i landet mod nord; for se, hele landets overflade blev forandret som følge af uvejret og hvirvelvindene og tordenen og lynene og hele jordens overordentlig store skælven.

13 Og ^ahovedvejene blev brudt op, og de jævne veje blev ødelagt, og mange jævne steder blev ujævne.

14 Og mange store og betydelige byer ^asank, og mange brændte, og mange rystede, til bygningerne deri var faldet til jorden, og indbyggerne deri var blevet slået ihjel, og stederne var ladet øde.

15 Og der var nogle byer, som

blev stående; men skaden deri var overordentlig stor, og der var mange i dem, der blev slået ihjel.

16 Og der var nogle, der blev ført bort af hvirvelvinden, og hvor de blev ført hen, ved ingen, ud over at man ved, at de blev ført bort.

17 Og således blev hele jordens overflade deformeret som følge af uvejret og tordenen og lynene og jordens skælven.

18 Og se, ^aklipperne blev brudt i to stykker, de blev brudt op overalt på hele jordens overflade i en sådan grad, at de blev fundet som brudte stykker og fulde af sprækker og revner på hele landets overflade.

19 Og det skete, at da tordenen og lynene og stormen og uvejret og jordens skælven hørte op – for se, de varede i et tidsrum af omtrent ^atre timer; og det blev sagt af nogle, at tiden havde været længere; alligevel skete alle disse store og skrækkelige ting i løbet af et tidsrum af omtrent tre timer – og se, da kom der mørke over hele landets overflade.

20 Og det skete, at der kom tæt mørke over hele landets overflade i en sådan grad, at de af dets indbyggere, som ikke var faldet, kunne ^aføle ^bdisen af mørke.

21 Og man kunne ikke tænde noget lys på grund af mørket, hverken tællelys eller fakler, ej heller kunne man tænde ild med deres fine og overordentlig tørre

6a 1 Ne 19:11; Hel 14:21.

b Matt 27:45, 50–51.

8a 4 Ne 1:7–8.

13a Hel 14:24; 3 Ne 6:8.

14a 1 Ne 12:4.

18a Hel 14:21–22.

19a Luk 23:44.

20a 2 Mos 10:21–22.

b 1 Ne 12:5; 19:11.

træ, så man kunne overhovedet ikke tænde noget lys;

22 og der var ikke noget lys at se, hverken ild eller glimt, hverken solen eller månen eller stjernerne, for så tæt var den tåge af mørke, som lå over landets overflade.

23 Og det skete, at den varede i et tidsrum af "tre dage, så der intet lys var at se; og der var bestandig stor sørgen og hysten og gråd blandt hele folket; ja, stor var folkets stønnen som følge af mørket og den store ødelæggelse, som var kommet over dem.

24 Og på et sted hørte man dem råbe og sige: O, gid vi havde omvendt os før denne store og skrækelige dag, og da ville vore brødre være blevet skånet, og de ville ikke være blevet brændt i den store by "Zarahemla.

25 Og på et andet sted hørte man dem råbe og sørge og sige: O, gid vi havde omvendt os før denne store og skrækelige dag og ikke havde dræbt og stenet profeterne og stødt dem ud, så ville vore mødre og vore skønne døtre og vore børn være blevet skånet og ikke være blevet begravet i den store by Moroniha. Og således var folkets hysten stor og skrækelig.

KAPITEL 9

I mørket forkynder Kristi røst, at mange mennesker og byer er blevet

tilintetgjort på grund af deres ugudelighed – Han forkynder også sin guddommelighed, erklærer, at Moseloven er opfyldt, og opfordrer menneskene til at komme til sig og blive frelst. Omkring 34 e.Kr.

Og det skete, at der blandt alle jordens indbyggere på hele dette lands overflade hørtes en "røst, som råbte:

2 Ve, ve, ve dette folk; "ve indbyggerne på hele jorden, medmindre de omvender sig; for Djævelen ^bler, og hans engle fryder sig på grund af de slagne blandt mit folks skønne sønner og døtre; og det er på grund af deres ugudelighed og vederstyggeligheder, at de er faldet.

3 Se, den store by Zarahemla har jeg brændt op af ild, og ligeså indbyggerne deri.

4 Og se, den store by Moroni har jeg ladet synke i havets dyb og dens indbyggere drukne.

5 Og se, den store by Moroniha har jeg dækket med jord, og ligeså indbyggerne deri, for at skjule deres syndighed og deres vederstyggeligheder fra mit ansigt, så profeternes og de helliges blod ikke mere skal komme op til mig imod dem.

6 Og se, byen Gilgal har jeg ladet synke, og indbyggerne deri begrave i jordens dyb.

7 Ja, og byen Oniha og indbyggerne deri og byen Mokum og indbyggerne deri og byen Jerusalem og indbyggerne deri;

23a 1 Ne 19:10.
24a Hel 13:12.

9 1a 1 Ne 19:11;
3 Ne 11:10.

2a Matt 11:20–21.
b Moses 7:26.

og "vande har jeg ladet komme op i deres sted for at skjule deres ugudelighed og vederstyggeligheder fra mit ansigt, så profeternes og de helliges blod ikke mere skal komme op til mig imod dem.

8 Og se, byen Gadiandi og byen Gadiomna og byen Jakob og byen Gimginno, alle disse har jeg ladet synke og skabt "høje og dale i deres sted; og indbyggerne deri har jeg begravet i jordens dyb for at skjule deres ugudelighed og vederstyggeligheder fra mit ansigt, så profeternes og de helliges blod ikke mere skal komme op til mig imod dem.

9 Og se, den store by Jakobug, som var beboet af kong Jakobs folk, har jeg ladet brænde op af ild på grund af deres synder og deres ugudelighed, som var større end al anden ugudelighed på hele jorden på grund af deres "hemmelige mord og sammensværgelser, for det var dem, der ødelagde mit folks fred og landets styre; derfor lod jeg dem brænde op for at ^btilintetgøre dem fra mit ansigt, så profeternes og de helliges blod ikke mere skulle komme op til mig imod dem.

10 Og se, byen Laman og byen Josh og byen Gad og byen Kishkumen har jeg ladet brænde op af ild, og ligeså indbyg-

gerne deri på grund af deres ugudelighed ved at have stødt profeterne ud og stenet dem, som jeg sendte for at foreholde dem deres ugudelighed og deres vederstyggeligheder.

11 Og fordi de stødte dem alle ud, så der ingen retfærdige var blandt dem, sendte jeg "ild ned og slog dem ihjel, så deres ugudelighed og vederstyggeligheder måtte blive skjult fra mit ansigt, så blodet fra profeterne og de hellige, som jeg sendte ud blandt dem, ikke skulle råbe til mig ^bfra jorden imod dem.

12 Og "mange store ødelæggelser har jeg ladet komme over dette land og over dette folk på grund af deres ugudelighed og deres vederstyggeligheder.

13 O, alle I, som er blevet "skånet, fordi I var mere retfærdige end de, vil I nu ikke vende tilbage til mig og angre jeres synder og blive omvendt, så jeg kan ^bhelbrede jer?

14 Ja, sandelig siger jeg til jer, hvis I vil "komme til mig, skal I få ^bevigt liv. Se, min "barmhjertheds arm er strakt ud mod jer, og hver den, der vil komme, ham vil jeg tage imod; og velsignede er de, der kommer til mig.

15 Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg "skabte himlene og jorden og alt, som er i dem. Jeg var hos Faderen fra begyndelsen. ^bJeg er i Faderen, og Faderen

7a Ez 26:19.
8a 1 Ne 19:11.
9a Hel 6:17–18, 21.
b Mosi 12:8.
11a 2 Kong 1:9–16;
Hel 13:13.
b 1 Mos 4:10.

12a 3 Ne 8:8–10, 14.
13a 3 Ne 10:12.
b Jer 3:22;
3 Ne 18:32.
14a 2 Ne 26:24–28;
Alma 5:33–36.
b Joh 3:16.

c Alma 19:36.
15a Joh 1:1–3; Kol 1:16;
Hel 14:12;
Eter 4:7;
L&P 14:9.
b Joh 17:20–22;
3 Ne 11:27; 19:23, 29.

er i mig, og i mig har Faderen herliggjort sit navn.

16 Jeg kom til mine egne, og mine egne "tog ikke imod mig. Og skrifterne angående mit komme er opfyldt.

17 Og så mange, som har taget imod mig, til dem har jeg "givet at blive Guds sønner, og det samme vil jeg til så mange, som skal tro på mit navn, for se, ved mig tilvejebringes ^bforløsningen, og i mig er ^cMoseloven opfyldt.

18 Jeg er verdens "lys og liv. Jeg er ^bAlfa og Omega, begyndelsen og enden.

19 Og I skal "ikke mere bringe mig udgydelse af blod; ja, jeres slagtofre og jeres brændofre skal høre op, for jeg vil ikke tage imod nogen af jeres slagtofre og jeres brændofre.

20 Og I skal som "offer bringe mig et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd. Og den, der kommer til mig med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, ham vil jeg ^bdøbe med ild og med Helligånden, ligesom lamanitterne på grund af deres tro på mig på det tidspunkt, da de blev omvendt, blev døbt med ild og med Helligånden, og de vidste det ikke.

21 Se, jeg er kommet til verden for at bringe forløsning til verden, for at frelse verden fra synd.

22 Den, der derfor "omvender sig og kommer til mig som et lille ^bbarn, ham vil jeg tage imod, for af sådanne består Guds rige. Se, for sådanne har jeg "nedlagt mit liv og har taget det op igen; omvend jer derfor og kom til mig, I jordens ender, og bliv frelst.

KAPITEL 10

Der er stilhed i landet i mange timer – Kristus lover ved sin røst at samle sit folk som en høne samler sine kyllinger – Den mere retfærdige del af folket er blevet skånet. Omkring 34–35 e.Kr.

Og se nu, det skete, at alle folk i landet hørte disse ord og var vidne til dem. Og efter disse ord var der stilhed i landet i et tidsrum af mange timer;

2 for så stor var folkets forbauselse, at de holdt op med at klage og hyle over tabet af deres slægtninge, som var blevet slået ihjel; derfor var der stilhed i hele landet i et tidsrum af mange timer.

3 Og det skete, at der igen kom en røst til folket, og alle folk hørte og var vidne til den, og den sagde:

4 O, I folk i disse "store byer, som er faldet, som er efterkommere af Jakob, ja, som er af

16a Joh 1:11;
L&P 6:21.

17a Joh 1:12.
gs Mennesker –
Menneskets mulighed
for at blive som vor
himmelske Fader;
Guds sønner og døtre.

^b gs Forløse.
^c 3 Ne 12:19,
46–47; 15:2–9.

18a gs Lys, Kristi lys.
^b Åb 1:8.
gs Alfa og Omega.
19a Alma 34:13.
20a 3 Ne 12:19;

L&P 20:37.
^b 2 Ne 31:13–14.
22a gs Omvendelse.
^b Mark 10:15;
Mosi 3:19;
3 Ne 11:37–38.
^c Joh 10:15–18.
10 4a 3 Ne 8:14.

Israels hus, hvor ofte har jeg ikke samlet jer, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger og har ^bpasset jer.

5 Og videre, hvor ofte har jeg ikke villet samle jer, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, ja, o I folk af Israels hus, som er faldet; ja, o I folk af Israels hus, I, som bor ved Jerusalem, såvel som I, der er faldet; ja, "hvor ofte har jeg ikke villet samle jer, som en høne samler sine kyllinger, og I ville ikke.

6 O, I Israels hus, som jeg har "skånet, hvor ofte vil jeg ikke samle jer, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, hvis I vil omvende jer og ^bvende tilbage til mig med "hjertets faste forsæt.

7 Men hvis ikke, o Israels hus, så skal jeres bopladser blive øde, indtil tidspunktet for opfyldelsen af "pagten med jeres fædre.

8 Og se, det skete, at efter at folket havde hørt disse ord, se, da begyndte de at græde og hyle igen på grund af tabet af deres slægtninge og venner.

9 Og det skete, at således gik de tre dage. Og det var om morgenen, og "mørket spredtes fra landets overflade, og jorden holdt op med at ryste, og klipperne holdt op med revne, og den frygtelige stønnen holdt op, og al den tumultagtige larm hørte op.

10 Og jorden samlede sig igen, så den blev fast, og sørgeudbruddene og gråden og jammeren fra de folk, hvis liv var blevet skånet, hørte op; og deres sørgeudbrud blev vendt til glæde og deres klageråb til pris og taksigelse til Herren Jesus Kristus, deres forløser.

11 Og så vidt blev de skrifter, der var blev talt af profeterne, "opfyldt.

12 Og det var den "mere retfærdige del af folket, som var blevet reddet, og det var dem, der tog imod profeterne og ikke stenede dem; og det var dem, der ikke havde udgydt de helliges blod, der blev skånet –

13 og de blev skånet og sank ikke ned og blev begravet i jorden, og de druknede ikke i havets dyb, og de blev ikke opbrændt af ild, ej heller faldt der noget ned over dem og knuste dem til døde, og de blev ikke ført bort i hvirvelvinden, ej heller blev de overvældet af disen af røg og af mørke.

14 Og se, den, der læser, lad ham forstå; den, der har skrifterne, lad ham "granske dem og se og betragte, om ikke alle disse dødsfald og ødelæggelser ved ild og ved røg og ved uvej og ved hvirvelvinde og ved at jorden ^båbnede sig for at tage dem til sig og alt dette ikke er en opfyldelse af mange af de hellige profeters profetier.

4b 1 Ne 17:3.

5a Matt 23:37;

L&P 43:24–25.

6a 3 Ne 9:13.

b 1 Sam 7:3; Hel 13:11;

3 Ne 24:7.

c Ez 36:26.

7a gs Pagt.

9a 3 Ne 8:19.

11a ApG 3:18–20.

12a 2 Ne 26:8; 3 Ne 9:13.

14a gs Skrifter – Værdien af skrifter.

b 1 Ne 19:11;

2 Ne 26:5.

15 Se, jeg siger jer: Ja, mange har vidnet om, at dette skulle ske ved Kristi komme og blev "slået ihjel, fordi de vidnede om dette.

16 Ja, profeten "Zenon vidnede om dette, og også Zenok talte om dette, fordi de især vidnede om os, som er resten af deres efterkommere.

17 Se, vor fader Jakob vidnede også om en "rest af Josefs efterkommere. Og se, er vi ikke en rest af Josefs efterkommere? Og dette, som vidner om os, er det ikke skrevet på de bronzeplader, som vor fader Lehi bragte med fra Jerusalem?

18 Og det skete, at i slutningen af det fireogtredivte år, se, jeg vil vise jer, at de af Nefis folk, som var blevet skånet, og også de, der var blevet kaldt lamanitter, og som var blevet skånet, blev vist store begunstigelser og fik store velsignelser udøst over hovedet i en sådan grad, at Kristus snart efter sin "opstigning til himlen i sandhed gav sig til kende for dem –

19 idet han "viste dem sit legeme og forkyndte for dem; og der skal siden hen gives en beretning om hans tjenestegering. Derfor afslutter jeg mine ord for denne gang.

Jesus Kristus viste sig for Nefis folk, mens mængden var samlet i landet Overflod, og forkyndte

for dem; og på denne måde viste han sig for dem.

Omfatter kapitlerne 11 til og med 26.

KAPITEL 11

Faderen vidner om sin elskede Søn – Kristus viser sig og forkynder sin forsoning – Folket føler sårmerkerne i hans hænder, fødder og side – De råber Hosianna – Han forklarer, hvordan dåben skal foregå – Stridens ånd er af Djævelen – Kristi lære er, at mennesker skal tro og blive døbt og modtage Helligånden. Omkring 34 e.Kr.

Og se, det skete, at en stor mængde af Nefis folk var forsamlet rundt omkring templet, som lå i landet Overflod; og de gav udtryk for deres forundring og undren, den ene over for den anden, og viste, den ene til den anden, den "store og forunderlige forandring, der havde fundet sted.

2 Og de talte også om denne Jesus Kristus, om hvem "tegnet på hans død var blevet givet.

3 Og det skete, at mens de således talte, den ene med den anden, hørte de en "røst, der lød, som om den kom fra himlen; og de kastede blikket omkring, for de forstod ikke den røst, som de hørte; og det var ikke en barsk røst, ej heller var det en høj røst; alligevel og til trods for, at det var en "sagte røst, gennem-

15a gs Martyr.
16a Hel 8:19–20.
17a 2 Ne 3:4–5;
Alma 46:24;
3 Ne 5:23–24.

18a ApG 1:9–11.
19a 3 Ne 11:12–15.
11 1a 3 Ne 8:11–14.
2a Hel 14:20–27.
3a 5 Mos 4:33–36;

Hel 5:29–33.
b 1 Kong 19:11–13;
L&P 85:6.

borede den dem, der hørte den, til det inderste i en sådan grad, at der ikke var nogen del af deres legeme, som den ikke fik til at skælve; ja, den gennemborede dem til sjælens inderste og fik hjertet til at brænde.

4 Og det skete, at de igen hørte røsten, og de forstod den ikke.

5 Og igen for tredje gang hørte de røsten og åbnede deres ører for at høre den; og deres øjne var rettet mod lyden af den, og de så bestandig op mod himlen, hvorfra lyden kom.

6 Og se, den tredje gang forstod de den røst, som de hørte, og den sagde til dem:

7 Se, min ^aelskede Søn, ^bi hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn – hør ham.

8 Og det skete, at de, da de forstod, igen kastede blikket op mod himlen; og se, de ^aså en mand stige ned fra himlen, og han var klædt i en hvid kjortel; og han kom ned og stod midt blandt dem, og hele mængden havde øjnene rettet mod ham, og de turde ikke åbne deres mund, ikke engang den ene til den anden, og vidste ikke, hvad det betød, for de troede, det var en engel, der havde vist sig for dem.

9 Og det skete, at han strakte sin hånd ud og talte til folket og sagde:

10 Se, jeg er Jesus Kristus, som

profeterne bevidnede skulle komme til verden.

11 Og se, jeg er verdens ^alys og liv; og jeg har drukket af det bitre ^bbæger, som Faderen har givet mig, og har herliggjort Faderen ved at ^cpåtage mig verdens synder, hvorved jeg har underkastet mig Faderens ^avilje i alt fra begyndelsen.

12 Og det skete, at da Jesus havde talt disse ord, faldt hele mængden til jorden, for de huskede, at det var blevet ^aprofeteret blandt dem, at Kristus skulle vise sig for dem efter sin opstigning til himlen.

13 Og det skete, at Herren talte til dem og sagde:

14 Rejs jer, og kom hen til mig, så I kan ^astikke jeres hænder i min side, og så I også kan ^bføle naglemærkerne i mine hænder og i mine fødder, så I kan vide, at jeg er ^cIsraels Gud og hele ^djordens Gud og er blevet slået ihjel for verdens synder.

15 Og det skete, at mængden kom frem og stak deres hænder i hans side og følte naglemærkerne i hans hænder og i hans fødder; og dette gjorde de, idet de kom frem en efter en, indtil de alle var kommet frem, og med deres egne øjne så og med deres egne hænder følte og med vished vidste og aflagde vidnesbyrd om, at ^adet var ham, om

7a Matt 3:17; 17:5;
JS–H 1:17.

b 3 Ne 9:15.

8a 1 Ne 12:6;

2 Ne 26:1.

11a gs Lys, Kristi lys.

b Matt 26:39, 42.

c Joh 1:29;

L&P 19:18–19.

d Mark 14:36;

Joh 6:38;

L&P 19:2.

12a Alma 16:20.

14a Joh 20:27.

b Luk 24:36–39;

L&P 129:2.

c Es 45:3; 3 Ne 15:5.

d 1 Ne 11:6.

15a gs Jesus Kristus –
Kristus viser sig
efter sin død.

hvem det var skrevet af profeterne, at han skulle komme.

16 Og da de alle havde været henne og havde erfaret for sig selv, råbte de som med én røst og sagde:

17 Hosianna! Velsignet være Gud den Højestes navn! Og de faldt ned for Jesu fødder og "tilbad ham.

18 Og det skete, at han talte til "Nefi (for Nefi var blandt mængden), og han bød ham, at han skulle komme frem.

19 Og Nefi rejste sig og kom frem og bøjede sig for Herren og kyssede hans fødder.

20 Og Herren bød ham, at han skulle rejse sig. Og han rejste sig og stod foran ham.

21 Og Herren sagde til ham: Jeg giver dig "magt til, at du skal ^bdøbe dette folk, når jeg igen er steget op til himlen.

22 Og igen kaldte Herren "andre og sagde det samme til dem; og han gav dem magt til at døbe. Og han sagde til dem: På denne måde skal I døbe, og der skal ^bikke være nogen mundhuggerier blandt jer.

23 Sandelig siger jeg til jer, at den, der omvender sig fra sine synder som følge af jeres "ord og ^bønsker at blive døbt i mit navn, skal I døbe på denne

måde: Se, I skal gå ned og "stå i vandet, og i mit navn skal I døbe dem.

24 Og se nu, disse er de ord, som I skal sige, idet I kalder dem ved navn og siger:

25 Med "myndighed, givet mig af Jesus Kristus, døber jeg dig i ^bFaderens og i Sønnens og i Helligåndens navn. Amen.

26 Og så skal I "sænke dem ned i vandet og igen komme op af vandet.

27 Og på denne måde skal I døbe i mit navn; for se, sandelig siger jeg jer, at Faderen og Sønnen og Helligånden er "ét; og jeg er i Faderen og Faderen i mig, og Faderen og jeg er ét.

28 Og sådan som jeg har befalet jer, således skal I døbe. Og der skal ikke være nogen "mundhuggerier blandt jer, som der hidtil har været; ej heller skal der være mundhuggerier blandt jer angående detaljerne i min lære, som der hidtil har været.

29 For sandelig, sandelig siger jeg til jer: Den, der har "stridens ånd, er ikke af mig, men er af ^bDjævelen, som er faderen til strid, og han ophidser menneskers hjerte til at strides med vrede, den ene mod den anden.

30 Se, det er ikke min lære at

17a gs Tilbedelse.

18a 3 Ne 1:2, 10.

21a gs Magt.

b gs Døbe, dåb.

22a 1 Ne 12:7;

3 Ne 12:1.

b 3 Ne 18:34.

23a 3 Ne 12:2.

b gs Døbe, dåb –

Dåbskrav.

c 3 Ne 19:10–13.

25a Mosi 18:13;

L&P 20:73.

gs Døbe, dåb – Den rette myndighed.

b gs Gud,

Guddommen.

26a gs Døbe, dåb – Dåb ved nedsenkning i vand.

27a Joh 17:20–22;

3 Ne 28:10;

Morm 7:7;

L&P 20:28.

28a 1 Kor 1:10;

Ef 4:11–14;

L&P 38:27.

29a 2 Tim 2:23–24;

Mosi 23:15.

gs Splid.

b jso, Ef 4:26;

Mosi 2:32–33.

ophidse menneskers hjerte til vrede, den ene mod den anden, men det er min lære, at sådant skal afskaffes.

31 Se, sandelig, sandelig siger jeg til jer, jeg vil kundgøre min ^alære for jer.

32 Og dette er min ^alære, og det er den lære, som Faderen har givet til mig; og jeg aflægger ^bvidnesbyrd om Faderen, og Faderen aflægger vidnesbyrd om mig, og ^cHelligånden aflægger vidnesbyrd om Faderen og mig; og jeg aflægger vidnesbyrd om, at Faderen befaler alle mennesker overalt at omvende sig og tro på mig.

33 Og den, der tror på mig og bliver ^adøbt, han skal blive ^bfrelst; og det er dem, der skal ^carve Guds rige.

34 Og den, der ikke tror på mig og ikke bliver døbt, skal blive fordømt.

35 Sandelig, sandelig siger jeg til jer, at dette er min lære, og jeg aflægger vidnesbyrd om, at den er fra Faderen, og den, der ^atror på mig, tror også på Faderen; og for ham vil Faderen aflægge vidnesbyrd om mig, for han vil besøge ham ^bmed ild og med ^cHelligånden.

36 Og således vil Faderen aflægge vidnesbyrd om mig, og Helligånden vil aflægge vidnesbyrd for ham om Faderen

og mig, for Faderen og jeg og Helligånden er ét.

37 Og atter siger jeg til jer: I skal omvende jer og ^ablive som et lille barn og blive døbt i mit navn, ellers kan I på ingen måde modtage dette.

38 Og atter siger jeg til jer: I skal omvende jer og blive døbt i mit navn og blive som et lille barn, ellers kan I på ingen måde arve Guds rige.

39 Sandelig, sandelig siger jeg til jer, at dette er min lære, og den, der ^abygger på den, bygger på min klippe, og ^bhelvedes porte skal ikke få magt over dem.

40 Og den, der kundgør mere eller mindre end dette og udgiver det for min lære, han er af det onde og er ikke bygget på min klippe; men han bygger på en grundvold af ^asand, og helvedes porte står åbne for at modtage en sådan, når oversvømmelserne kommer og vindene slår imod dem.

41 Gå derfor ud til dette folk, og kundgør de ord, som jeg har talt, til jordens ender.

KAPITEL 12

Jesus kalder og bemyndiger de tolv – Han holder en tale for nefitterne, som svarer til bjergprædikenen – Han udtaler saligprisningerne –

31a 2 Ne 31:2–21.

32a gs Kristi lære.

b 1 Joh 5:7.

c 3 Ne 28:11; Eter 5:4.

33a Mark 16:16.

gs Døbe, dåb –

En nødvendighed.

b gs Frelse.

c gs Celestial herlighed.

35a Eter 4:12.

b 3 Ne 9:20; 12:2.

c gs Helligånden.

37a Mark 10:15;

Luk 18:17;

Mosi 3:19;

3 Ne 9:22.

39a Matt 7:24–29;

Hel 5:12.

gs Klippe.

b 3 Ne 18:12–13.

40a 3 Ne 14:24–27.

Hans lærdomme overgår og har forrang for Moseloven – Menne-skene får befaling om at være fuldkomne, ligesom han og hans Fader er fuldkomne – Sammenlign med Matthæusevangeliet, kapitel 5. Omkring 34 e.Kr.

Og det skete, at da Jesus havde talt disse ord til Nefi og til dem, som var blevet kaldet (se, antallet af dem, der var blevet kaldet og havde fået magt og myndighed til at døbe, var ^atolv), og se, da strakte han sin hånd ud til mængden og råbte til dem og sagde: ^bVelsignede er I, hvis I giver agt på ordene fra disse tolv, som jeg har ^cudvalgt blandt jer til at betjene jer og til at være jeres tjenere; og til dem har jeg givet magt, så de kan døbe jer med vand; og efter at I er døbt med vand, se, da vil jeg døbe jer med ild og med Helligånden; velsignede er I derfor, hvis I vil tro på mig og blive døbt, efter at I har set mig og ved, at jeg er til.

2 Og videre, mere velsignede er de, der vil ^atro på jeres ord, fordi I vil vidne om, at I har set mig, og at I ved, at jeg er til. Ja, velsignede er de, der vil tro på jeres ord og ^bstige ned i ydmyghedens dyb og blive døbt, for de skal blive besøgt ^cmed ild og

med Helligånden og skal få forladelse for deres synder.

3 Ja, velsignede er de ^afattige i ånden, som ^bkommer til mig, for deres er Himmeriget.

4 Og videre, velsignede er alle de, som sørger, for de skal trøstes.

5 Og velsignede er de ^asagtmodige, for de skal arve ^bjorden.

6 Og velsignede er alle de, som ^ahungrer og ^btørster efter ^cretfærdighed, for de skal fyldes med Helligånden.

7 Og velsignede er de ^abarmhjertige, for de skal møde barmhjertighed.

8 Og velsignede er alle de ^arene i hjertet, for de skal ^bse Gud.

9 Og velsignede er alle de, som ^astifter fred, for de skal kaldes ^bGuds børn.

10 Og velsignede er alle de, som bliver ^aforfulgt for mit navns skyld, for deres er Himmeriget.

11 Og velsignede er I, når man håner jer og forfølger jer og urigtigt siger al slags ondt imod jer på grund af mig.

12 For I skal have stor glæde og være overordentlig glade, for stor skal jeres ^aløn være i himlen; for således forfulgte de de profeter, som var før jer.

13 Sandelig, sandelig siger jeg jer: Jeg byder jer at være jordens

12 1a 3 Ne 13:25.

b cs Velsigne.

c cs Kalde, kaldet af Gud.

2a L&P 46:13-14.

cs Tro.

b Eter 4:13-15.

c 3 Ne 11:35; 19:13.

3a L&P 56:17-18.

cs Ydmyg.

b Matt 11:28-30.

5a Rom 12:16;

Mosi 3:19.

cs Sagtmodig.

b cs Jorden.

6a 2 Ne 9:51; En 1:4.

b Jer 29:13.

c Ordsp 21:21.

7a cs Barmhjertighed.

8a cs Ren og uren.

b L&P 93:1.

9a cs Fredsstifter.

b cs Guds sønner og døtre.

10a L&P 122:5-9.

cs Forfølgelse.

12a Eter 12:4.

“salt; men hvis saltet mister sin kraft, hvormed skal jorden da saltes? Saltet skal fra da af ikke du til andet end at kastes bort og trædes under føde af mennesker.

14 Sandelig, sandelig siger jeg jer: Jeg byder jer at være et lys for dette folk. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.

15 Se, tænder man et “lys og sætter det under en skæppe? Nej, men på en lysestage, så det giver lys til alle, der er i huset.

16 Lad derfor jeres “lys skinne for dette folk således, at de må se jeres gode gerninger og ære jeres Fader, som er i himlen.

17 Tro ikke, at jeg er kommet for at nedbryde loven eller profeterne. Jeg er ikke kommet for at nedbryde, men for at opfylde.

18 For sandelig siger jeg til jer: Ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel af “loven er forgået, men i mig er det alt sammen blevet opfyldt.

19 Og se, jeg har givet jer min Faders lov og befalinger, for at I skal tro på mig og for at I skal omvende jer fra jeres synder og komme til mig med et “sønderknust hjerte og en angerfuld ånd. Se, I har befalingerne foran jer, og ^bloven er opfyldt.

20 Derfor, kom til mig og bliv I frelst; for sandelig siger jeg til jer, at medmindre I holder mine

befalinger, som jeg har befalet jer på dette tidspunkt, skal I under ingen omstændigheder komme ind i Himmeriget.

21 I har hørt, at det er blevet sagt af dem fordem, og det står også skrevet for jer, at du ikke må begå “drab, og at hver den, der begår drab, skal være i fare for Guds dom;

22 men jeg siger jer, at hver den, som er vred på sin broder, skal være i fare for hans dom. Og hver den, som siger til sin broder: Raka! skal være i fare for rådets; og hver den, som siger: Din tåbe, skal være i fare for helvedes ild.

23 Derfor, hvis I kommer til mig eller ønsker at komme til mig og kommer i tanke om, at din broder har noget imod dig –

24 gå da hen til din broder, og bliv først “forligt med din broder, og kom så til mig med hjertets faste forsæt, så vil jeg tage imod dig.

25 Skynd dig at blive enig med din modpart, mens du er på vej sammen med ham, så han ikke på noget tidspunkt skal pågribe dig, og du skal blive kastet i fængsel.

26 Sandelig, sandelig siger jeg dig: Du skal på ingen måde slippe ud derfra, førend du har betalt den sidste senine. Og mens I er i fængsel, kan I da betale en eneste “senine? Sandelig, sandelig siger jeg til jer: Nej.

13a L&P 101:39–40.

gs Salt.

15a Luk 8:16.

16a 3 Ne 18:24.

18a gs Moseloven.

19a 3 Ne 9:20.

gs Sønderknust

hjerte.

b 3 Ne 9:17.

21a 2 Mos 20:13;

Mosi 13:21;

L&P 42:18.

24a gs Tilgive.

26a Alma 11:3.

27 Se, der er skrevet af dem fordum, at du må ikke begå ægteskabsbrud.

28 Men jeg siger dig, at hver den, som ser på en kvinde, så han ægter hende, har allerede begået ægteskabsbrud i sit hjerte.

29 Se, jeg giver jer den befaling, at I ikke lader noget af dette komme ind i hjertet.

30 For det er bedre, at I fornægter jer selv dette, hvorved I tager jeres kors op, end at I bliver kastet i helvede.

31 Der står skrevet, at hver den, som skiller sig fra sin hustru, lad ham give hende et skilsmissebrev.

32 Sandelig, sandelig siger jeg jer, at hver den, som skiller sig fra sin hustru af anden grund end ^butugt, bliver årsag til, at hun begår ægteskabsbrud, og den, som gifter sig med hende, der er fraskilt, begår ægteskabsbrud.

33 Og videre står der skrevet: Du må ikke sværge falsk, men skal holde dine eder for Herren;

34 men sandelig, sandelig siger jeg jer: "Sværg slet ikke, hverken ved himlen, for den er Guds trone,

35 eller ved jorden, for den er hans fodskammel;

36 ej heller skal du sværge ved dit hoved, for du kan ikke

gøre et eneste hår sort eller hvidt;

37 men lad din tale være ja, ja; nej, nej; for hvad der er ud over dette, er ondt.

38 Og se, der står skrevet: Et øje for et øje, og en tand for en tand;

39 men jeg siger jer, at I ikke skal modsætte jer det onde, men hver den, som slår dig på din højre kind, til ham skal du også ^bvende den anden;

40 og hvis nogen vil sagsøge dig ved retten og tage din kjortel, så lad ham også få din kappe;

41 og hver den, som tvinger dig til at gå en mil, gå du to med ham.

42 "Giv til den, som beder dig, og vend dig ikke bort fra den, der vil låne af dig.

43 Og se, der står også skrevet, at du skal elske din næste og hade din fjende;

44 men se, jeg siger jer: Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt mod dem, som hader jer, og ^bbed for dem, som foragteligt udnytter jer og forfølger jer,

45 så I må være børn af jeres Fader, som er i himlen; for han lader sin sol stå op over de onde og over de gode.

46 Derfor er det, som var fordum, som var under loven, alt sammen opfyldt i mig.

27a 2 Ne 9:36; L&P 59:6.

28a L&P 42:23.

cs Begære.

29a ApG 8:22.

30a Matt 10:38; 16:24;

Luk 9:23.

31a cs Skilsmisse.

32a Mark 10:11–12.

b cs Utugt.

c cs Ægteskabsbrud.

33a cs Ed.

34a cs Blasfemi.

38a 3 Mos 24:20.

39a 3 Ne 6:13; 4 Ne 1:34;

L&P 98:23–32.

b cs Tålmodighed.

42a Jakob 2:17–19;

Mosi 4:22–26.

44a Ordsp 24:17;

Alma 48:23.

b ApG 7:59–60.

47 "Det gamle er hørt op, og alt er blevet nyt.

48 Derfor ønsker jeg, at I skal være "fuldkomne, ligesom jeg, eller jeres Fader som er i himlen, er fuldkommen.

KAPITEL 13

Jesus lærer nefitterne Fadervor – De skal samle sig skatte i himlen – De tolv får befaling om, at de i deres tjenestegerning ikke skal tænke på det timelige – Sammenlign med Matthæusevangeliet, kapitel 6. Omkring 34 e.Kr.

SANDELIG, sandelig siger jeg, at jeg ønsker, at I skal give "almisser til de fattige, men pas på, at I ikke giver jeres almisser i menneskers påsyn for at blive set af dem, ellers får I ingen løn af jeres Fader, som er i himlen.

2 Derfor, når I giver jeres almisse, så lad ikke blæse i basun foran jer, som hyklerne gør i synagogerne og på gaderne, for at de kan blive "æret af mennesker. Sandelig siger jeg jer: De har fået deres løn.

3 Men når du giver almisse, lad da ikke din venstre hånd vide, hvad din højre hånd gør,

4 for at dine almisser kan være i det skjulte; og din Fader, som ser i det skjulte, skal selv belønne dig åbenlyst.

5 Og når du "beder, skal du

ikke gøre som hyklerne; for de elsker at bede, mens de står i synagogerne og på gadehjørnerne, så de kan blive set af mennesker. Sandelig siger jeg til jer: De har fået deres løn.

6 Men du, når du beder, så gå ind i dit kammer, og når du har lukket din dør, så bed til din Fader, som er i det skjulte; og din Fader, som ser i det skjulte, skal belønne dig åbenlyst.

7 Men når I beder, så brug ikke tomme gentagelser, som hedningerne gør, for de tror, at de vil blive hørt for deres megen tale.

8 Vær I derfor ikke som dem, for jeres Fader "ved, hvad I har behov for, før I beder ham.

9 På denne "måde skal I derfor "bede: Vor "Fader, som er i himlen, helliget blive dit navn.

10 Din vilje ske på jorden, som den sker i himlen.

11 Og tilgiv os vor skyld, som vi tilgiver vore skyldnere.

12 Og "led os ikke i fristelse, men udfri os fra det onde.

13 For dit er riget og magten og æren for evigt. Amen.

14 For hvis I "tilgiver mennesker deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer;

15 men hvis I ikke tilgiver mennesker deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tilgive jer jeres overtrædelser.

47a 3 Ne 15:2, 7;
L&P 22:1.

48a Matt 5:48;
3 Ne 27:27. gs
Fuldkommen.

13 1a gs Almisser.

2a L&P 121:34–35.

5a gs Bøn.

8a L&P 84:83.

9a Matt 6:9–13.

b gs Bøn.

c gs Gud,

Guddommen – Gud
Faderen.

12a Jso, Matt 6:14.

14a Mosi 26:30–31;
L&P 64:9.

gs Tilgive.

16 Endvidere, når I "faster, så vær ikke som hyklerne med et trist udseende, for de forvrænger deres ansigtsudtryk, for at de må fremstå for mennesker som fastende. Sandelig siger jeg jer, de har fået deres løn.

17 Men du, når du faster, så salv dit hoved, og vask dit ansigt,

18 for at du ikke skal fremstå som fastende for mennesker, men for din Fader, som er i det "skjulte; og din Fader, som ser i det skjulte, skal belønne dig åbenlyst.

19 Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og tyve bryder ind og stjæler;

20 men saml jer "skatte i himlen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor tyve hverken bryder ind eller stjæler.

21 For hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.

22 Legemets "lys er øjet; hvis derfor dit øje er målrettet, vil hele dit legeme være fuld af lys.

23 Men hvis dit øje er ondt, vil hele dit legeme være fuld af mørke. Hvis derfor det lys, der er i dig, er mørke, hvor stort er da ikke det mørke!

24 Ingen kan "tjene to herrer; for enten vil han hade den ene og elske den anden, eller også vil han holde sig til den ene og foragte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon.

25 Og se, det skete, at da Jesus havde talt disse ord, så han på

de tolv, som han havde udvalgt, og sagde til dem: Husk de ord, som jeg har talt. For se, I er dem, som jeg har udvalgt til at "betjene dette folk. Derfor siger jeg til jer: ^bNær ingen bekymring for jeres liv, hvad I skal spise, eller hvad I skal drikke; ej heller for legemet, hvad I skal klæde jer med. Er ikke livet mere end mad, og legemet mere end klæder?

26 Se luftens fugle, for de sår ikke, ej heller høster de eller samler i lade; dog giver jeres himmelske Fader dem føden. Er I ikke meget bedre end de?

27 Hvem af jer kan ved at bekymre sig lægge en alen til sin vækst?

28 Og hvorfor bekymrer I jer for klæder? Betragt liljerne på marken, hvorledes de vokser; de arbejder ikke, ej heller spinder de,

29 og dog siger jeg til jer, at end ikke Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem.

30 Hvis Gud derfor klæder markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, så vil han også klæde jer, hvis I ikke er lidettroende.

31 Nær derfor ingen bekymring og sig: Hvad skal vi spise? eller: Hvad skal vi drikke? eller: Hvormed skal vi klæde os?

32 For jeres himmelske Fader ved, at I har behov for alt dette.

33 Men søg I først "Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt dette gives jer i tilgift.

16a Es 58:5–7.
gs Faste.

18a L&P 38:7.

20a Hel 5:8; 8:25.

22a L&P 88:67.

24a 1 Sam 7:3.

25a gs Tjene.

b Alma 31:37–38;

L&P 84:79–85.
33a Luk 12:31.

34 Nær derfor ingen bekymring for dagen i morgen, for dagen i morgen skal bekymre sig for det, der hører den til. Hver dag har nok i sin plage.

KAPITEL 14

Jesus befaler: Døm ikke, bed til Gud, vogt jer for falske profeter – Han lover frelse til dem, der gør Faderens vilje – Sammenlign med Matthæusevangeliet, kapitel 7. Omkring 34 e.Kr.

Og se, det skete, at da Jesus havde talt disse ord, vendte han sig igen mod mængden og åbnede igen sin mund til dem og sagde: Sandelig, sandelig siger jeg jer: "Døm ikke, for at I ikke selv skal blive dømt.

2 "For med den dom, I dømmes, skal I selv dømmes, og med det mål, I måler, skal der tilmåles jer.

3 Og hvorfor ser du splinten, som er i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken, som er i dit eget øje?

4 Eller hvorledes kan du sige til din broder: Lad mig trække splinten ud af dit øje – og se, der er en bjælke i dit eget øje.

5 Din hykler! fjern først ^abjælken fra dit eget øje; og så kan du se klart til at fjerne splinten fra din broders øje.

6 Giv ikke det, der er ^ahelligt, til hundene, kast ej heller jeres

perler for svin, for at de ikke skal trampe dem under fode og vende sig om og sønderrive jer.

7 ^aBed, og der skal gives jer; søg, og I skal finde; bank på, og der skal lukkes op for jer.

8 For enhver, der beder, får; og den, der søger, finder; og for den, der banker på, skal der lukkes op.

9 Eller hvilket menneske er der blandt jer, som, hvis hans søn beder om brød, vil give ham en sten?

10 Eller hvis han beder om en fisk, vil han da give ham en slange?

11 Hvis da I, som er onde, forstår at give gode gaver til jeres børn, hvor meget mere vil så ikke jeres Fader, som er i himlen, give gode ting til dem, som beder ham?

12 Derfor, alt hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, ^agør I netop det mod dem, for dette er loven og profeterne.

13 Gå I ind ad den ^asnævre port; for vid er den port, og ^bbred er den vej, som fører til undergang, og mange er de, som går ind ad den;

14 for snæver er den ^aport, og ^btrang er den vej, som fører til livet, og ^cfå er de, som finder den.

15 Vogt jer for ^afalske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men indeni er de glubske ulve.

16 I skal kende dem på deres

14 1a Jso, Matt 7:1–2;
Joh 7:24.
2a Morm 8:19.
5a Joh 8:3–11.
6a gs Hellig
(tillægsord).

7a 3 Ne 27:29.
gs Bøn.
12a gs Medfølelse.
13a Luk 13:24;
3 Ne 27:33.
b L&P 132:25.

14a 2 Ne 9:41; 31:9, 17–18;
L&P 22:1–4.
b 1 Ne 8:20.
c 1 Ne 14:12.
15a Jer 23:21–32;
2 Ne 28:9, 12, 15.

frugter. Plukker man druer af tjørn eller figner af tidsler?

17 Således bærer hvert godt træ gode frugter; men et fordærvet træ bærer dårlig frugt.

18 Et godt træ kan ikke bære dårlige frugter, ej heller kan et fordærvet træ bære god frugt.

19 Ethvert træ, som "ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden.

20 Altså, af deres "frugter skal I kende dem.

21 Ikke enhver, som siger mig: Herre, Herre, skal komme ind i Himmeriget; men den, der gør min Faders vilje, han som er i himlen.

22 Mange vil "sige til mig på den dag: Herre, Herre, har vi ikke profeteret i dit navn og uddrevet djævlene i dit navn og gjort mange vidunderlige gerninger i dit navn?

23 Og da vil jeg erklære for dem: Jeg har "aldrig kendt jer; ^bgå bort fra mig, I, som gør misgerninger.

24 Den, som derfor hører disse mine ord og handler efter dem, vil jeg sammenligne med en vis mand, som byggede sit hus på en "klippe –

25 og "regnen faldt, og oversvømmelserne kom, og vindene blæste og slog imod dette hus, og det ^bfaldt ikke, for det var grundlagt på en klippe.

26 Og enhver, som hører disse mine ord og ikke handler efter

dem, skal sammenlignes med en tåbe, som byggede sit hus på "sandet –

27 og regnen faldt, og oversvømmelserne kom, og vindene blæste og slog imod dette hus, og det faldt, og stort var dets fald.

KAPITEL 15

Jesus erklærer, at Moseloven er opfyldt i ham – Nefitterne er de andre får, han talte om i Jerusalem – Som følge af ugudelighed kender Herrens folk i Jerusalem ikke noget til Israels spredte får. Omkring 34 e.Kr.

Og se, det skete, at da Jesus havde afsluttet disse ord, kastede han blikket rundt omkring på mængden og sagde til dem: Se, I har hørt det, som jeg forkyndte, inden jeg steg op til min Fader; derfor, den, som husker disse mine ord og "handler efter dem, ham vil jeg ^boprejse på den yderste dag.

2 Og det skete, at da Jesus havde sagt disse ord, fornemmede han, at der var nogle blandt dem, som undrede sig og funderede over, hvad han ønskede med hensyn til "Moseloven, for de forstod ikke de ord, at det gamle var hørt op, og at alt var blevet nyt.

3 Og han sagde til dem: Vær ikke forundrede over, at jeg

19a Matt 3:10;
Alma 5:36–41;
L&P 97:7.
20a Luk 6:43–45;
Moro 7:5.

22a Alma 5:17.
23a Mosi 5:13; 26:24–27.
^b Luk 13:27.
24a Gs Klippe.
25a Alma 26:6; Hel 5:12.

^b Ordsp 12:7.
26a 3 Ne 11:40.
15 1a Jak 1:22.
^b 1 Ne 13:37; L&P 5:35.
2a Gs Moseloven.

sagde til jer, at det gamle var hørt op, og at alt var blevet nyt.

4 Se, jeg siger jer, at den ^alov, som blev givet til Moses, er opfyldt.

5 Se, ^ajeg er ham, som gav loven, og jeg er ham, som sluttede pagt med mit folk Israel; derfor er loven opfyldt i mig, for jeg er kommet for at ^bopfylde loven; derfor har den fået en ende.

6 Se, jeg tilintetgør ^aikke profeterne, for så mange, som ikke er blevet opfyldt i mig, sandelig siger jeg jer, skal alle blive opfyldt.

7 Og fordi jeg sagde til jer, at det gamle er hørt op, tilintetgør jeg ikke det, der er blevet talt angående det tilkommende.

8 For se, den ^apagt, som jeg har sluttet med mit folk, er ikke helt opfyldt; men den lov, som blev givet til Moses, har fået en ende ved mig.

9 Se, jeg er ^aloven og ^blyset. Se hen til mig, og hold ud til enden, og så skal I ^cleve; for til den, der ^aholder ud indtil enden, vil jeg give evigt liv.

10 Se, jeg har givet jer ^abefalingerne; derfor, hold mine befalinger. Og dette er loven og profeterne, for de ^bvidnede i sandhed om mig.

11 Og se, det skete, at da Jesus havde talt disse ord, sagde

han til de tolv, som han havde udvalgt:

12 I er mine disciple, og I er et lys for dette folk, som er en rest af ^aJosefs hus.

13 Og se, dette er jeres ^aarveland, og Faderen har givet det til jer.

14 Og ikke på noget tidspunkt har Faderen givet mig befaling om, at jeg skulle ^afortælle det til jeres brødre ved Jerusalem.

15 Ej heller har Faderen på noget tidspunkt givet mig befaling om, at jeg skulle fortælle dem om de ^aandre stammer af Israels hus, som Faderen har ført ud af landet.

16 Så meget befalede Faderen mig, at jeg skulle fortælle dem:

17 At jeg har andre får, som ikke er af denne fold; også dem må jeg lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én fold og én ^ahyrde.

18 Og se, på grund af stivnakethed og vantro forstod de ^aikke mine ord; derfor blev jeg af Faderen befalet ikke at sige mere om dette til dem.

19 Men sandelig siger jeg til jer, at Faderen har befalet mig, og jeg siger det til jer, at I blev skilt ud fra dem på grund af deres ugudelighed; derfor er det på grund af deres ugudelighed, at de ikke ved noget om jer.

20 Og sandelig siger jeg videre

4a Mosi 13:27–31;

3 Ne 9:17–20.

5a 1 Kor 10:1–4;

3 Ne 11:14.

gs Jahve.

b Alma 34:13.

6a 3 Ne 23:1–5.

8a 3 Ne 5:24–26.

9a 2 Ne 26:1.

b gs Lys, Kristi lys.

c Joh 11:25;

L&P 84:44.

d gs Udholdenhed.

10a 3 Ne 12:20.

b Mosi 13:33.

12a gs Josef, Jakobs søn.

13a 1 Ne 18:22–23.

14a 3 Ne 5:20.

15a 3 Ne 16:1–4.

gs Israel – Israels ti

tabte stammer.

17a gs Gode hyrde.

18a L&P 10:59.

til jer, at de andre stammer har Faderen skilt ud fra dem; og det er på grund af deres ugudelighed, at de ikke ved noget om dem.

21 Og sandelig siger jeg til jer, at I er dem, om hvem jeg sagde: Jeg har ^aandre får, som ikke er af denne fold; også dem må jeg lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én fold og én hyrde.

22 Og de forstod mig ikke, for de troede, det var ^aikke-jøderne; for de forstod ikke, at ikke-jøderne ville blive ^bomvendt ved deres forkyndelse.

23 Og de forstod mig ikke, da jeg sagde, at de skulle høre min røst; og de forstod mig ikke, at ^aikke-jøderne ikke på noget tidspunkt skulle høre min røst – at jeg ikke skulle give mig til kende for dem undtagen ved ^bHelligånden.

24 Men se, I har både hørt ^amin røst og set mig; og I er mine får, og I er regnet blandt dem, som Faderen har ^bgivet mig.

KAPITEL 16

Jesus vil besøge andre af Israels tabte får – I de sidste dage skal evangeliet nå ud til ikke-jøderne og dernæst til Israels hus – Herrens folk skal med egne øjne se, når han genrejser Zion. Omkring 34 e.Kr.

Og sandelig, sandelig siger jeg

til jer, at jeg har ^aandre får, som ikke er i dette land, ej heller i Jerusalems land, ej heller i nogen del af det omkringliggende land, hvor jeg har været for at tjene.

2 For dem, som jeg taler om, er dem, som endnu ikke har hørt min røst; ej heller har jeg på noget tidspunkt givet mig til kende for dem.

3 Men jeg har fået den befaling af Faderen, at jeg skal drage hen til ^adem, og at de skal høre min røst og skal blive regnet blandt mine får, så der kan blive én fold og én hyrde; derfor drager jeg bort for at vise mig for dem.

4 Og jeg befaler jer, at I skal skrive disse ^aord, efter at jeg er borte, så dersom mit folk ved Jerusalem, de, som har set mig og været sammen med mig i min tjenestegerning, ikke beder Faderen i mit navn om, at de må få kundskab om jer ved Helligånden og også om de andre stammer, som de ikke kender til, at disse ord, som I skal skrive, kan blive bevaret og kan blive tilkendegivet for ^bikke-jøderne, så resten af deres efterkommere, som på grund af deres vantro skal blive spredt over hele jordens overflade, ved ikke-jødernes fylde kan blive bragt ind eller kan blive bragt til ^ckundskab om mig, deres forløser.

21a Joh 10:14–16.

22a *cs* Ikke-jøder.

b ApG 10:34–48.

23a Matt 15:24.

b 1 Ne 10:11.

cs Helligånden.

24a Alma 5:38;

3 Ne 16:1–5.

b Joh 6:37; L&P 27:14.

16 1a 3 Ne 15:15.

cs Israel – Israels ti tabte stammer.

3a 3 Ne 17:4.

4a *cs* Skrifter.

b 1 Ne 10:14;

3 Ne 21:6.

c Ez 20:42–44;

3 Ne 20:13.

5 Og da vil jeg ^asamle dem ind fra jordens fire hjørner; og da vil jeg opfylde den ^bpagt, som Faderen har sluttet med alle folk af ^cIsraels hus.

6 Og velsignede er ^aikke-jøderne på grund af deres tro på mig i og ved ^bHelligånden, som vidner for dem om mig og om Faderen.

7 Se, på grund af deres tro på mig, siger Faderen, og på grund af jeres vantro, o Israels hus, skal sandheden i de ^asidste dage komme til ikke-jøderne, så fylde af dette vil blive kundgjort for dem.

8 Men ve de ikke-troende blandt ikke-jøderne, siger Faderen – for til trods for, at de har bredt sig ud over dette lands overflade og har ^aspredt mit folk, som er af Israels hus, og mit folk, som er af Israels hus, er blevet ^bstødt ud fra dem og er blevet trådt under føde af dem,

9 og på grund af Faderens barmhjertighed mod ikke-jøderne og ligeså Faderens strafedomme over mit folk, som er af Israels hus, sandelig, sandelig siger jeg til jer, at efter alt dette, og efter at jeg har ladet mit folk, som er af Israels hus, blive slået og blive plaget og blive ^aslået ihjel og blive stødt ud fra dem

og blive hadet af dem og blive til spot og spe blandt dem –

10 og således befaler Faderen, at jeg skal sige til jer: På den dag, da ikke-jøderne synder imod mit evangelium og forkaster mit evangeliums fylde og i hjertets stolthed ^ahæver sig over alle folkeslag og over alle folk på hele jorden og bliver fyldt med al slags løgn og bedrag og fortræd og al slags hykleri og mord og ^bpræstelister og utugtigheder og hemmelige vederstyggeligheder; og hvis de gør alt dette og forkaster mit evangeliums fylde, se, siger Faderen, da vil jeg tage mit evangeliums fylde fra dem.

11 Og da vil jeg ^aerindre min pagt, som jeg har sluttet med mit folk, o Israels hus, og jeg vil bringe mit evangelium til dem.

12 Og jeg vil vise for dig, o Israels hus, at ikke-jøderne ikke skal have magt over jer; men jeg vil erindre min pagt med jer, o Israels hus, og I skal komme til ^akundskab om mit evangeliums fylde.

13 Men hvis ikke-jøderne vil omvende sig og vende sig til mig, siger Faderen, se, da skal de blive ^aregnet blandt mit folk, o Israels hus.

14 Og jeg vil ikke tillade mit folk, som er af Israels hus, at

5a gs Israel – Israels
indsamling.

b 3 Ne 5:24–26.

c 1 Ne 22:9;

3 Ne 21:26–29.

6a 1 Ne 13:30–42;

2 Ne 30:3.

b 2 Ne 32:5;

3 Ne 11:32, 35–36.

gs Helligånden.

7a gs Gengivelse af
evangeliet.

8a 1 Ne 13:14;

Morm 5:9, 15.

b 3 Ne 20:27–29.

9a Am 9:1–4.

10a Morm 8:35–41.

b 2 Ne 26:29.

11a 3 Ne 21:1–11;

Morm 5:20.

12a Hel 15:12–13.

13a Gal 3:7, 29;

1 Ne 15:13–17;

2 Ne 10:18;

3 Ne 30:2;

Abt 2:9–11.

drage igennem dem og træde dem ned, siger Faderen.

15 Men hvis de ikke vil vende sig til mig og lytte til min røst, da vil jeg tillade dem, ja, da vil jeg tillade mit folk, o Israels hus, at de drager igennem dem og "træder dem ned, og de skal blive som salt, der har mistet sin kraft, og som derefter ikke dner til andet end at blive kastet bort og til at blive trådt under fode af mit folk, o Israels hus.

16 Sandelig, sandelig siger jeg til jer, således har Faderen befalet mig – at jeg skulle give dette folk dette land som deres arvelod.

17 Og så skal profeten Esajas' "ord opfyldes, som lyder:

18 "Dine ^bvægtene skal opløfte røsten, med fælles røst skal de synge, for de skal med egne øjne se, når Herren genrejser Zion.

19 Bryd ud i glæde, syng sammen, I Jerusalems øde steder, for Herren har trøstet sit folk, han har forløst Jerusalem.

20 Herren har blottet sin hellige arm for øjnene af alle folkeslagene, og alle jordens ender skal se Guds frelse.

KAPITEL 17

Jesus pålægger folket at grunde over hans ord og bede om forståelse – Han helbreder deres syge – Han

beder for folket og bruger ord, som ikke kan skrives – Engle betjener deres små børn, og ild omgiver dem. Omkring 34 e.Kr.

SE, nu skete det, at da Jesus havde talt disse ord, så han sig igen omkring på mængden, og han sagde til dem: Se, min "tid er for hånden.

2 Jeg fornemmer, at I er svage, at I ikke kan "forstå alle mine ord, som jeg er blevet befalet af Faderen at tale til jer på dette tidspunkt.

3 Gå derfor til jeres hjem, og "grund over det, som jeg har sagt, og bed Faderen i mit navn om, at I må forstå, og ^bbered jeres sind til 'morgendagen, så kommer jeg til jer igen.

4 Men nu "drager jeg til Faderen og også hen for at ^bvise mig for Israels 'tabte stammer, for de er ikke tabt for Faderen, for han ved, hvor han har ført dem hen.

5 Og det skete, at da Jesus havde talt således, kastede han igen blikket omkring på mængden og så, at de var rørt til tårer og så vedholdende på ham, som om de ville bede ham om at blive lidt længere hos sig.

6 Og han sagde til dem: Se, mit indre er fyldt af "medfølelse for jer.

7 Har I nogen blandt jer, som er syge? Bring dem herhen. Har I nogen, der er lamme eller

15a Mika 5:7–14;
3 Ne 20:16–19;
21:12–21; L&P 87:5.

17a 3 Ne 20:11–12.

18a Es 52:8–10.

b Ez 33:1–7.

gs Vogte, vægter.

17 1a dvs tid til at vende tilbage til Faderen. Se vers 4.

2a Joh 16:12;
L&P 78:17–18.

3a gs Grunde.

b L&P 132:3.

c 3 Ne 19:2.

4a 3 Ne 18:39.

b 3 Ne 16:1–3.

c gs Israel – Israels ti tabte stammer.

6a gs Medfølelse.

blinde eller halte eller vanføre eller spedalske, eller som er krøblinger, eller som er døve, eller som er plaget på anden måde? Bring dem herhen, og jeg vil helbrede dem, for jeg har medfølelse med jer; mit indre er fyldt af barmhjertighed.

8 For jeg fornemmer, at I ønsker, at jeg skal vise for jer, hvad jeg har gjort for jeres brødre ved Jerusalem, for jeg ser, at jeres "tro er ^btilstrækkelig til, at jeg kan helbrede jer.

9 Og det skete, at da han således havde talt, kom hele mængden, alle som én, frem med deres syge og deres plagede og deres lamme og med deres blinde og med deres stumme og med alle dem, der på en eller anden måde var plaget; og han "helbredte dem hver og en, efterhånden som de blev ført frem for ham.

10 Og alle, både de, der var blevet helbredt, og de, der var raske, bøjede sig ned for hans fødder og tilbad ham; og så mange, som kunne komme frem for mængden, "kysede hans fødder, således at de badede hans fødder med deres tårer.

11 Og det skete, at han befalede dem, at deres "små børn skulle bringes frem.

12 Så de bragte deres små børn frem og satte dem ned på jorden rundt omkring ham, og Jesus stod midt blandt dem,

og mængden gav plads, indtil de alle var blevet bragt frem til ham.

13 Og det skete, at da de alle var blevet bragt frem, og Jesus stod midt blandt dem, befalede han mængden, at de skulle "knæle ned på jorden.

14 Og det skete, at da de havde knælet ned på jorden, sukkede Jesus ved sig selv og sagde: Fader, jeg er "foruroliget på grund af ugudeligheden blandt de folk, som er af Israels hus.

15 Og da han havde sagt disse ord, knælede han også selv ned på jorden; og se, han bad til Faderen, og det, som han bad, kan ikke skrives; og mængden, som hørte ham, aflagde vidnesbyrd.

16 Og på denne måde aflægger de vidnesbyrd: "Aldrig før har øjet set, ej heller har øret hørt så store og vidunderlige ting, som vi så og hørte Jesus sige til Faderen.

17 Og ingen "tunge kan udtale, ej heller kan noget menneske skrive, ej heller kan menneskehjertet fatte så store og vidunderlige ting, som vi både så og hørte Jesus sige; og ingen kan fatte den glæde, som fyldte vor sjæl på det tidspunkt, vi hørte ham bede til Faderen for os.

18 Og det skete, at da Jesus var færdig med at bede til Faderen, rejste han sig; men så stor var mængdens "glæde, at de var overvældede.

8a Luk 18:42.
b 2 Ne 27:23;
Eter 12:12.
9a Mosi 3:5;
3 Ne 26:15.

10a Luk 7:38.
11a Matt 19:13–14;
3 Ne 26:14, 16.
13a Luk 22:41;
ApG 20:36.

14a Moses 7:41.
16a Es 64:3; 1 Kor 2:9;
L&P 76:10, 114–119.
17a 2 Kor 12:4.
18a gs Glæde.

19 Og det skete, at Jesus talte til dem og bød dem rejse sig.

20 Og de rejste sig op fra jorden, og han sagde til dem: Velsignede er I på grund af jeres tro. Og se nu, min glæde er fuldkommen.

21 Og da han havde sagt disse ord, ^agræd han, og mængden aflægger vidnesbyrd om det, og han tog deres små børn, et efter et, og ^bvelsignede dem og bad til Faderen for dem.

22 Og da han havde gjort dette, græd han igen;

23 og han talte til mængden og sagde til dem: Se jeres små.

24 Og da de så op for at se dem, kastede de blikket mod himlen, og de så himlene åbne, og de så engle stige ned fra himlen, som var det midt gennem ild, og de kom ned og ^aomgav de små, og de blev omringet af ild; og englene betjente dem.

25 Og mængden så og hørte og aflægger vidnesbyrd; og de ved, at deres vidnesbyrd er sandt, for de så og hørte det alle sammen hver især; og i antal var de omtrent to tusinde og fem hundrede sjæle, og de omfattede mænd, kvinder og børn.

KAPITEL 18

Jesus indstifter nadveren blandt nefitterne – De bliver befalet altid at bede i hans navn – De, der spiser hans kød og drikker hans blod værdigt, er under fordømmelse –

Disciplene får magt til at overdrage Helligånden. Omkring 34 e.Kr.

Og det skete, at Jesus befalede sine disciple, at de skulle bringe ham noget ^abrød og vin.

2 Og mens de var henne efter brød og vin, befalede han mængden, at de skulle sætte sig ned på jorden.

3 Og da disciplene var kommet med ^abrød og vin, tog han af brødet og brød og velsignede det; og han gav det til disciplene og befalede, at de skulle spise.

4 Og da de havde spist og var blevet mætte, befalede han, at de skulle give det til mængden.

5 Og da mængden havde spist og var blevet mætte, sagde han til disciplene: Se, en blandt jer skal ordineres, og ham vil jeg give magt, så han kan ^abryde brødet og velsigne det og give det til min kirkes folk, til alle dem, som vil tro og blive døbt i mit navn.

6 Og dette skal I altid bestræbe jer på at gøre, ligesom jeg har gjort, ligesom jeg har brudt brødet og velsignet det og givet det til jer.

7 Og dette skal I gøre til ^aerindring om mit legeme, som jeg har vist jer. Og det skal være et vidnesbyrd for Faderen om, at I altid erindrer mig. Og hvis I altid erindrer mig, skal I have min Ånd til at være hos jer.

8 Og det skete, at da han havde sagt disse ord, befalede han sine disciple, at de skulle tage

21a Joh 11:35.

b Mark 10:14–16.

24a Hel 5:23–24, 43–45.

18 1a Matt 26:26–28.

3a Gs Nadver.

5a Moro 4.

7a Moro 4:3.

af vinen i bægeret og drikke af den, og at de også skulle give den til mængden, så de kunne drikke af den.

9 Og det skete, at de gjorde så og drak af den og blev mætte, og de gav den til mængden, og de drak, og de blev mætte.

10 Og da disciplene havde gjort dette, sagde Jesus til dem: Velsignede er I for det, som I har gjort, for dette er at efterkomme mine befalinger, og dette vidner for Faderen om, at I er villige til at gøre det, som jeg har befalet jer.

11 Og dette skal I altid gøre til dem, som omvender sig og bliver døbt i mit navn; og I skal gøre det til erindring om mit blod, som jeg har udgydt for jer, så I kan bevidne for Faderen, at I altid erindrere mig. Og hvis I altid erindrere mig, skal I have min Ånd til at være hos jer.

12 Og jeg giver jer den befaling, at I skal gøre dette. Og hvis I altid gør dette, da er I velsignede, for så er I bygget på min "klippe.

13 Men de blandt jer, som gør mere eller mindre end dette, er ikke bygget på min klippe, men er bygget på en grundvold af sand; og når regnen falder, og oversvømmelserne kommer, og vindene blæser og slår imod dem, "falder de, og helvedes ^bporte er rede, åbne til at tage imod dem.

14 Derfor, velsignede er I, hvis I vil holde mine befalinger, som Faderen har befalet mig, at jeg skulle give til jer.

15 Sandelig, sandelig siger jeg til jer: I skal altid våge og "bede, for at I ikke skal blive fristet af Djævelen og blive ført bort som fanger af ham.

16 Og ligesom jeg har bedt blandt jer, således skal I bede i min kirke, blandt mit folk, som omvender sig og bliver døbt i mit navn. Se, jeg er "lyset, jeg er et ^beksempel for jer.

17 Og det skete, at da Jesus havde talt disse ord til sine disciple, vendte han sig igen mod mængden og sagde til dem:

18 Se, sandelig, sandelig siger jeg til jer, I skal altid våge og bede, for at I ikke skal falde i fristelse, for "Satan ønsker at få jer, så han kan sigte jer som hvede.

19 Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn;

20 og "hvad I end beder Faderen om i mit navn, som er ret, i tro på at I skal få det, se, det skal gives jer.

21 "Bed i jeres familie til Faderen og altid i mit navn, så jeres hustru og jeres børn må blive velsignet.

22 Og se, I skal mødes ofte, og I skal ikke forbyde nogen at komme til jer, når I mødes sammen, men tillad dem, at de må

12a gs Klippe.

13a gs Frafald.

b 3 Ne 11:39.

15a Alma 34:17–27.
gs Bøn.

16a gs Lys, Kristi lys.

b gs Jesus Kristus –
Jesu Kristi eksempel.

18a Luk 22:31;
2 Ne 2:17–18;

L&P 10:22–27.

20a Matt 21:22; Hel 10:5;
Moro 7:26;

L&P 88:63–65.

21a Alma 34:21.

komme til jer, og forbyd dem det ikke;

23 men I skal "bede for dem og skal ikke støde dem ud; og dersom de kommer til jer ofte, skal I bede for dem til Faderen i mit navn.

24 Derfor, hold jeres "lys op, så det kan skinne for verden. Se, jeg er det ^blys, som I skal holde op – det, som I har set mig gøre. Se, I ser, at jeg har bedt til Faderen, og I har alle været vidner til det.

25 Og I ser, at jeg "ikke har befalet, at nogen af jer skulle gå bort, men jeg har tværtimod befalet, at I skulle komme til mig, så I kunne ^bføle og se; det samme skal I gøre mod verden, og hver den, der bryder denne befaling, tillader sig selv at blive ledt i fristelse.

26 Og se, det skete, at da Jesus havde talt disse ord, vendte han igen blikket mod de disciple, som han havde udvalgt, og sagde til dem:

27 Se, sandelig, sandelig siger jeg til jer, jeg giver jer endnu en befaling, og så må jeg drage til min "Fader, så jeg kan opfylde ^bandre befalinger, han har givet mig.

28 Og se nu, dette er den befaling, som jeg giver til jer, at I ikke bevidst skal tillade nogen at "spise og drikke af mit

kød og blod ^buværdigt, når I forretter det;

29 for den, der "uværdigt spiser og drikker mit kød og ^bblod, spiser og drikker fordømmelse for sin sjæl; hvis I derfor ved, at et menneske er uværdigt til at spise og drikke af mit kød og blod, skal I forbyde ham det.

30 Alligevel skal I ikke "støde ham bort fra jer, men I skal betjene ham og skal bede for ham til Faderen i mit navn; og dersom han omvender sig og bliver døbt i mit navn, så skal I tage imod ham og give ham af mit kød og blod.

31 Men hvis han ikke omvender sig, skal han ikke regnes blandt mit folk, for at han ikke skal tilintetgøre mit folk; for se, jeg kender "mine får, og de er talte.

32 Alligevel skal I ikke støde ham ud af jeres synagoger eller jeres tilbedelsessteder, for sådanne skal I fortsætte med at betjene, for I ved ikke, om de ikke vil vende tilbage og omvende sig og komme til mig med hjertets faste forsæt, og jeg skal "helbrede dem; og I skal være midlet til at bringe frelse til dem.

33 Derfor, hold disse ord, som jeg har befalet jer, så I ikke kommer under "fordømmelse; for ve den, som Faderen dømmer skyldig.

23a 3 Ne 18:30.

24a Matt 5:16.

b Mosi 16:9.

25a Alma 5:33.

b 3 Ne 11:14–17.

27a gs Gud,

Guddommen – Gud

Faderen.

b 3 Ne 16:1–3.

28a 1 Kor 11:27–30.

b Morm 9:29.

29a L&P 46:4.

b gs Blod; Nadver.

30a L&P 46:3.

31a Joh 10:14;

Alma 5:38;

3 Ne 15:24.

32a 3 Ne 9:13–14;

L&P 112:13.

33a gs Fordømmelse.

34 Og jeg giver jer disse befalinger på grund af de mundhuggerier, der har været blandt jer. Og velsignede er I, hvis I "ikke har nogen mundhuggerier blandt jer.

35 Og nu drager jeg til Faderen, for det er nødvendigt, at jeg drager til Faderen "for jeres skyld.

36 Og det skete, at da Jesus havde afsluttet disse ord, rørte han med "hånden de ^bdisciple, som han havde udvalgt, en efter en, indtil han havde rørt dem alle, og talte til dem, mens han rørte ved dem.

37 Og mængden hørte ikke de ord, som han talte, derfor aflagde de ikke vidnesbyrd; men disciplene aflagde vidnesbyrd om, at han gav dem "magt til at give ^bHelligånden. Og jeg vil vise jer herefter, at dette vidnesbyrd er sandt.

38 Og det skete, at da Jesus havde rørt ved dem alle, kom der en "sky og overskyggede mængden, så de ikke kunne se Jesus.

39 Og mens de var overskyggede, forlod han dem og steg op til himlen. Og disciplene så og aflagde vidnesbyrd om, at han igen steg op til himlen.

KAPITEL 19

De tolv disciple betjener folket og beder om at få Helligånden – Disciplene bliver døbt og modtager Helligånden og engles betjening –

Jesus beder og bruger ord, der ikke kan skrives – Han bevidner disse nefitters overordentlig store tro. Omkring 34 e.Kr.

Og se, det skete, at da Jesus var steget op til himlen, skiltes mængden, og hver mand tog sin hustru og sine børn og vendte tilbage til sit eget hjem.

2 Og ordet spredtes straks blandt folket, endnu før det blev mørkt, at mængden havde set Jesus, og at han havde betjent dem, og at han også den næste dag ville vise sig for mængden.

3 Ja, gennem hele natten spredtes ordet om Jesus; og i et sådant omfang sendte de bud til folket, at der var mange, ja, et overordentlig stort antal, som arbejdede overordentlig hårdt hele den nat, for at de den næste dag kunne være på det sted, hvor Jesus ville vise sig for mængden.

4 Og det skete den næste dag, da mængden var samlet, se, da gik Nefi og hans bror, som han havde oprejst fra de døde, og hvis navn var Timotheus, og også hans søn, hvis navn var Jonas, og også Mathoni og Mathoniha, hans bror, og Kumen og Kumenonhi og Jeremias og Shemnon og Jonas og Sidkija og Esajas – se, dette var navnene på de disciple, som Jesus havde udvalgt – og det skete, at de trådte frem og stod midt i mængden.

5 Og se, mængden var så

34a 3 Ne 11:28–30.
35a 1 Joh 2:1; 2 Ne 2:9;
Moro 7:27–28;

L&P 29:5.
36a gs Håndspåleggelse.
b 1 Ne 12:7; 3 Ne 19:4.

37a gs Magt.
b gs Helligåndsgaven.
38a 2 Mos 19:9, 16.

stor, at de foranledigede, at den skulle opdeles i tolv grupper.

6 Og de tolv underviste mængden; og se, de foranledigede, at mængden skulle knæle ned på jordens overflade og skulle bede til Faderen i Jesu navn.

7 Og disciplene bad også til Faderen i Jesu navn. Og det skete, at de rejste sig op og betjente folket.

8 Og da de havde forkyndt de samme ord, som Jesus havde talt – uden på nogen måde at afvige fra de ord, som Jesus havde talt – se, da knælede de igen og bad til Faderen i Jesu navn.

9 Og de bad om det, som de ønskede mest, og de ønskede, at "Helligånden måtte blive givet til dem.

10 Og da de havde bedt således, gik de ned til bredden af vandet, og mængden fulgte dem.

11 Og det skete, at Nefi gik ud "i vandet og blev døbt.

12 Og han kom op af vandet og begyndte at døbe. Og han døbte alle dem, som Jesus havde udvalgt.

13 Og det skete, da de alle var blevet "døbt og var kommet op af vandet, at Helligånden faldt på dem, og de blev fyldt af ^bHelligånden og med ild.

14 Og se, de blev "omringet, som var det af ild, og den kom ned fra himlen, og mængden var vidne til det og aflagde vidnesbyrd; og engle kom ned fra himlen og betjente dem.

15 Og det skete, at mens englenerne betjente disciplene, se, da kom Jesus og stod midt blandt dem og betjente dem.

16 Og det skete, at han talte til mængden og befalede dem, at de igen skulle knæle ned på jorden, og også at hans disciple skulle knæle ned på jorden.

17 Og det skete, at da de alle var knælet ned på jorden, befalede han sine disciple, at de skulle bede.

18 Og se, de begyndte at bede, og de bad til Jesus, idet de kaldte ham deres Herre og deres Gud.

19 Og det skete, at Jesus gik ud af deres midte og gik et lille stykke vej bort fra dem og bøjede sig til jorden, og han sagde:

20 Fader, jeg takker dig for, at du har givet Helligånden til dem, som jeg har udvalgt; og det er på grund af deres tro på mig, at jeg har udvalgt dem af verden.

21 Fader, jeg beder dig om, at du vil give Helligånden til alle dem, som vil tro på deres ord.

22 Fader, du har givet dem Helligånden, fordi de tror på mig; og du ser, at de tror på mig, for du hører dem, og de beder til mig; og de beder til mig, fordi jeg er hos dem.

23 Og se, Fader, jeg beder til dig for dem og også for alle dem, som vil tro på deres ord, at de må tro på mig, at jeg må

19 9a 3 Ne 9:20.

11a 3 Ne 11:23.

13a cs Døbe, dåb.

b 3 Ne 12:2;

Morm 7:10.

cs Helligåndsgaven.

14a Hel 5:23–24, 43–45;

3 Ne 17:24.

være i dem, ^aligesom du, Fader, er i mig, at vi må være ^bét.

24 Og det skete, at da Jesus således havde bedt til Faderen, kom han hen til sine disciple, og se, de blev stadig ved med uden ophør at bede til ham; og de brugte ikke ^amange ord, for det blev dem givet, hvad de skulle ^bbede, og de var opfyldt af ønsket.

25 Og det skete, at Jesus velsignede dem, mens de bad til ham; og hans ansigt smilede over dem, og lyset i hans ^aansigt skinnede på dem, og se, de blev så ^bhvide som Jesu ansigt og klæder; og se, deres hvidhed overgik al hvidhed, ja, der kunne ikke på jorden være noget så hvidt som deres hvidhed.

26 Og Jesus sagde til dem: Bliv ved med at bede, og de holdt ikke op med at bede.

27 Og han vendte sig igen fra dem og gik et lille stykke vej bort og bøjede sig til jorden; og han bad igen til Faderen og sagde:

28 Fader, jeg takker dig for, at du har ^arenset dem, som jeg har udvalgt, på grund af deres tro; og jeg beder for dem og også for dem, som vil tro på deres ord, at de må blive rensset i mig ved tro på deres ord, ligesom de er blevet rensset i mig.

29 Fader, jeg beder ikke for verden, men for dem, som du

har givet mig ^afra verden på grund af deres tro, at de må blive rensset i mig, at jeg må være i dem, som du, Fader, er i mig, at vi må være ét, at jeg må blive herliggjort i dem.

30 Og da Jesus havde talt disse ord, kom han igen til sine disciple; og se, de bad standhaftigt og uden ophør til ham; og han smilede igen til dem; og se, de var ^ahvide ligesom Jesus.

31 Og det skete, at han igen gik et lille stykke vej bort og bad til Faderen.

32 Og ingen tunge kan udtale de ord, som han bad, ej heller kan de ord, som han bad, ^anedskrives af noget menneske.

33 Og mængden hørte og aflægger vidnesbyrd; og deres hjerte var åbent, og de forstod i hjertet de ord, som han bad.

34 Alligevel, så store og forunderlige var de ord, som han bad, at de ikke kan skrives, ej heller kan de ^audtrykkes af noget menneske.

35 Og det skete, at da Jesus var færdig med at bede, kom han igen hen til disciplene og sagde til dem: Så stor ^atro har jeg aldrig set blandt alle jøderne; derfor kunne jeg ikke vise dem så store mirakler på grund af deres ^bvantro.

36 Sandelig siger jeg til jer, der er ingen af dem, der har set så store ting, som I har set; ej heller

23a 3 Ne 9:15.
b Joh 17:21–23.
cs Enighed.

24a Matt 6:7.
b L&P 46:30.

25a 4 Mos 6:23–27.
b cs Forklarelse –

Forklarede væsener.
28a Moro 7:48;
L&P 50:28–29;
88:74–75.
cs Ren og uren.

29a Joh 17:6.
30a Matt 17:2.

32a L&P 76:116.
34a 2 Kor 12:4;
3 Ne 17:17.

35a cs Tro.
b Matt 13:58.
cs Vantro.

har de hørt så store ting, som I har hørt.

KAPITEL 20

Jesus skaffer brød og vin på mirakuløs vis og forretter igen nadveren for folket – Jakobs rest vil komme til kundskab om Herren deres Gud og vil arve det amerikanske kontinent – Jesus er den profet, der er som Moses, og nefitterne er profeternes børn – Andre af Herrens folk vil blive indsamlet til Jerusalem. Omkring 34 e.Kr.

Og det skete, at han befalede mængden, at de skulle høre op med at bede, og også sine disciple. Og han befalede dem, at de ikke skulle høre op med at "bede i hjertet.

2 Og han befalede dem, at de skulle rejse sig op og stå på benene. Og de rejste sig op og stod på benene.

3 Og det skete, at han igen brød brødet og velsignede det og gav disciplene at spise.

4 Og da de havde spist, befalede han dem, at de skulle bryde brødet og give det til mængden.

5 Og da de havde givet det til mængden, gav han dem også vin at drikke og befalede dem, at de skulle give den til mængden.

6 Se, der var hverken blevet bragt "brød eller vin af disciplene, ej heller af mængden;

7 men han "gav dem i sandhed

brød at spise og også vin at drikke.

8 Og han sagde til dem: Den, der "spiser dette brød, spiser af mit legeme for sin sjæl; og den, der drikker af denne vin, drikker af mit blod for sin sjæl; og hans sjæl skal aldrig hungre eller tørste, men skal være mæt.

9 Se, da mængden alle havde spist og drukket, se, da blev de fyldt af Ånden; og de råbte med én røst og gav pris til Jesus, som de både så og hørte.

10 Og det skete, at da de alle havde givet pris til Jesus, sagde han til dem: Se, nu fuldfører jeg den befaling, som Faderen har befalet mig angående dette folk, som er en rest af Israels hus.

11 I husker, at jeg talte til jer og sagde, at når "Esajas' ^bord skulle opfyldes – se, de er skrevet, I har dem hos jer, gransk dem derfor –

12 og sandelig, sandelig siger jeg til jer, at når de bliver opfyldt, så opfyldes den "pagt, som Faderen har sluttet med sit folk, o Israels hus.

13 Og da skal de "rester, som er ^bspredt omkring på jordens overflade, blive "indsamlet fra øst og fra vest og fra syd og fra nord, og de skal blive bragt til ^dkundskab om Herren deres Gud, som har forløst dem.

14 Og Faderen har befalet mig, at jeg skal give jer dette "land som jeres arvelod.

20 1a 2 Ne 32:9;
Mosi 24:12.
6a Matt 14:19-21.
7a Joh 6:9-14.
8a Joh 6:50-58;
3 Ne 18:7.

gs Nadver.
11a 2 Ne 25:1-5;
Morm 8:23.
b 3 Ne 16:17-20; 23:1-3.
12a 3 Ne 15:7-8.
13a 3 Ne 16:11-12; 21:2-7.

b gs Israel – Israels
adsplittelse.
c gs Israel – Israels
indsamling.
d 3 Ne 16:4-5.
14a gs Forjættet land.

15 Og jeg siger jer, at hvis ikke-jøderne ikke "omvender sig efter den velsignelse, som de skal få, efter at de har spredt mit folk –

16 da skal I, som er en rest af Jakobs hus, gå ud blandt dem; og I skal være midt blandt dem, som skal være mange; og I skal være blandt dem som en løve blandt skovens dyr og som en ung "løve blandt fåreflokkene, som, hvis den går igennem dem, både ^btræder ned og flår i stykker; og ingen kan udfri dem.

17 Din hånd skal løftes mod dine modstandere, og alle dine fjender skal tilintetgøres.

18 Og jeg vil "samle mit folk sammen, som en mand samler sine neg på gulvet.

19 For jeg vil gøre mit folk, med hvem Faderen har sluttet pagt, ja, jeg vil gøre dine "horn til jern og jeg vil gøre dine klove til bronze. Og du skal knuse mange folk; og jeg vil hellige deres bytte til Herren, og deres gods til hele jordens Herre. Og se, jeg er ham, som gør det.

20 Og det skal ske, siger Faderen, at min retfærdigheds "sværd skal hænge over dem på den dag; og medmindre de omvender sig, skal det falde på dem, siger Faderen, ja, på alle de ikke-jødiske folkeslag.

21 Og det skal ske, at jeg vil grundfæste mit "folk, o Israels hus.

22 Og se, dette folk vil jeg grundfæste i dette land som en opfyldelse af den "pagt, som jeg sluttede med jeres fader Jakob; og det skal blive et ^bnyt Jerusalem. Og himlens kræfter skal være midt blandt dette folk; ja, selv "jeg vil være midt blandt jer.

23 Se, jeg er den, om hvem Moses talte, da han sagde: "En profet som mig vil Herren jeres Gud lade fremstå for jer af jeres brødre; ham skal I høre i alt, hvad end han vil sige til jer. Og det skal ske, at hver sjæl, som ikke vil høre på den profet, skal blive forstødt af folket.

24 Sandelig siger jeg til jer, ja, og "alle profeterne fra Samuel og dem, som følger efter, så mange, som har talt, har vidnet om mig.

25 Og se, I er profeternes børn, og I er af Israels hus, og I er med i den "pagt, som Faderen sluttede med jeres fædre, idet han sagde til Abraham: Og ^bi dine efterkommere skal alle jordens slægter blive velsignet.

26 Faderen har oprejst mig for jer først og sendt mig for at velsigne jer ved at "vende hver af jer fra jeres syndighed; og dette fordi I er pagtens børn –

15a 3 Ne 16:10–14.

16a Morm 5:24;

L&P 19:27.

^b Mika 5:7–8;

3 Ne 16:14–15; 21:12.

18a Mika 4:12.

19a Mika 4:13.

20a 3 Ne 29:4.

21a 3 Ne 16:8–15.

22a 1 Mos 49:22–26;

L&P 57:2–3.

^b Es 2:2–5;

3 Ne 21:23–24;

Eter 13:1–12;

L&P 84:2–4.

gs Ny Jerusalem.

^c Es 59:20–21; Mal 3:1;

3 Ne 24:1.

23a 5 Mos 18:15–19;

ApG 3:22–23;

1 Ne 22:20–21.

24a ApG 3:24–26;

1 Ne 10:5;

Jakob 7:11.

25a gs Abrahamske pagt.

^b 1 Mos 12:1–3; 22:18.

26a Ordsp 16:6.

27 og efter at I er blevet velsignet, da opfylder Faderen den pagt, som han sluttede med Abraham, idet han sagde: "I dine efterkommere skal alle jordens stammer blive velsignet – så Helligånden udøses over ikke-jøderne ved mig, hvilken velsignelse til ^bikke-jøderne skal gøre dem mægtige, mere end alle andre, så de vil sprede mit folk, o Israels hus.

28 Og de skal være en "svøbe for folket i dette land. Alligevel, når de har modtaget mit evangeliums fylde, da vil jeg, hvis de forhærder hjertet mod mig, gengælde deres syndighed på deres eget hoved, siger Faderen.

29 Og jeg vil "erindre den pagt, som jeg har sluttet med mit folk, og jeg har sluttet pagt med dem om, at jeg vil ^bsamle dem sammen, når jeg anser tiden for at være inde, at jeg igen vil give dem deres fædres "land som deres arvelod, hvilket er "Jerusalems land, som er det forjættede land for dem for evigt, siger Faderen.

30 Og det skal ske, at den tid kommer, da mit evangeliums fylde skal blive prædikeret for dem.

31 Og de skal "tro på mig, at jeg er Jesus Kristus, Guds Søn, og skal bede til Faderen i mit navn.

32 Da skal deres "vægtene op-løfte deres røst, og med forenet røst skal de synge, for de skal se med egne øjne.

33 Da vil Faderen samle dem sammen igen og give dem Jerusalem som deres arveland.

34 Da skal de bryde ud i glæde: "Syng sammen, I Jerusalems øde steder, for Faderen har trøstet sit folk, han har forløst Jerusalem.

35 Faderen har blottet sin hel-lige arm for øjnene af alle folke-slagene; og alle jordens ender skal se Faderens frelse; og Faderen og jeg er ét.

36 Og da skal det opfyldes, som står skrevet: "Vågn op, vågn op igen, og ifør dig din styrke, o Zion; ifør dig dine smukke klæder, o Jerusalem, du hellige by, for fra nu af skal de uom-skårne og de urene aldrig mere komme ind i dig.

37 Ryst støvet af dig; rejs dig, tag sæde, o Jerusalem; løsgør dig af dine halslænker, o du fangne Zions datter.

38 For så siger Herren: I har solgt jer selv for intet, og I skal forløses uden penge.

39 Sandelig, sandelig siger jeg til jer, at mit folk skal kende mit navn; ja, på den dag skal de vide, at jeg er ham, som taler.

40 Og da skal de sige: "Hvor herlige på bjergene er ikke

27a Gal 3:8; 2 Ne 29:14;

Abr 2:9.

b 3 Ne 16:6–7.

28a 3 Ne 16:8–9.

29a Es 44:21;

3 Ne 16:11–12.

b gs Israel – Israels indsamling.

c Am 9:14–15.

d gs Jerusalem.

31a 3 Ne 5:21–26;

21:26–29.

32a Es 52:8;

3 Ne 16:18–20.

gs Vogte, vægter.

34a Es 52:9.

36a Es 52:1–3;

L&P 113:7–10.

gs Zion.

40a Es 52:7;

Nah 2:1;

Mosi 15:13–18;

L&P 128:19.

fødderne af ham, som bringer gode tidender til dem; som ^bforkynder fred; som bringer gode tidender til dem om godt; som forkynder frelse; som siger til Zion: Din Gud regerer!

41 Og da skal et råb gå ud: "Bryd op, bryd op, drag ud derfra, rør ikke det, der er ^burent; drag ud af hendes midte; vær ^crene, I, som bærer Herrens kar.

42 For I skal "ikke drage ud i hast, ej heller drage ud ved flugt, for Herren vil gå foran jer, og Israels Gud skal være jeres bagtrop.

43 Se, min tjener vil handle klogt; han skal ophøjes og prises og være højt æret.

44 Ligesom mange blev forbavset over dig – hans ansigt var så forpint, mere end noget menneske, og hans legeme mere end menneskenes børn –

45 således skal han bestænke mange folkeslag; kongerne skal lukke munden over for ham, for det, som ikke var blevet dem fortalt, skal de se, og det, som de ikke havde hørt, skal de fatte.

46 Sandelig, sandelig siger jeg til jer, alt dette skal visselig ske, ligesom Faderen har befaleet mig. Da skal denne pagt, som Faderen har sluttet med sit folk, blive opfyldt, og da skal "Jerusalem igen bebos af mit folk, og det skal være deres arveland.

KAPITEL 21

Israel vil blive indsamlet, når Mormons Bog kommer frem – Ikke-jøderne vil blive grundfæstet som et frit folk i Amerika – De vil blive frelst, hvis de tror og adlyder, ellers vil de blive forstødt og udryddet – Israel vil bygge det ny Jerusalem, og de tabte stammer vil vende tilbage. Omkring 34 e.Kr.

Og sandelig siger jeg til jer: Jeg giver jer et tegn, så I kan kende det "tidspunkt, da dette skal til at finde sted – at jeg skal indsamle mit folk, o Israels hus, fra deres lange adspjaltelse og igen skal oprette mit Zion blandt dem;

2 og se, dette er det, som jeg vil give jer til tegn – for sandelig siger jeg til jer, at når dette, som jeg kundgør for jer, og som jeg herefter selv vil kundgøre for jer og vil kundgøre for jer ved Helligåndens kraft, som skal gives jer af Faderen, skal blive gjort kendt for ikke-jøderne, så de kan kende til dette folk, som er en rest af Jakobs hus, og til dette mit folk, som vil blive spredt af dem;

3 sandelig, sandelig siger jeg jer, at når "dette bliver gjort kendt for dem ved Faderen og ved Faderen kommer frem fra dem til jer;

4 for Faderen anser det for vist, at de bliver grundfæstet i

40b Mark 13:10;
1 Ne 13:37.

41a Es 52:11–15.

b cs Ren og uren.

c L&P 133:5.

42a 3 Ne 21:29.

46a Eter 13:5, 11.

21 1a cs Sidste dage.

3a Eter 4:17;

JS–H 1:34–36.

dette land og bliver bosat som et ^afrit folk ved Faderens magt, så dette måtte komme frem fra dem til en rest af jeres efterkommere, så Faderens ^bpagt, som han har sluttet med sit folk, o Israels hus, må blive opfyldt;

5 derfor, når dette værk og det værk, som herefter vil blive udvirket blandt jer, vil komme frem ^afra ikke-jøderne til jeres ^befterkommere, som vil synke ned i vantrø på grund af uguddelighed;

6 for således er det Faderens ønske, at det skal komme frem fra ^aikke-jøderne, for at han kan vise sin magt for ikke-jøderne i den hensigt, at ikke-jøderne, hvis de ikke forhærdet hjertet, at de må omvende sig og komme til mig og blive døbt i mit navn og få kundskab om de sande punkter i min lære, så de må blive ^bregnet blandt mit folk, o Israels hus;

7 og når dette sker, at jeres ^aefterkommere begynder at få kundskab om dette – skal det være et tegn for dem, så de kan vide, at Faderens værk allerede er begyndt, sådan at den pagt, som han har sluttet med de folk, som er af Israels hus, vil blive opfyldt.

8 Og når den dag kommer, skal det ske, at konger skal

lukke deres mund; for det, som ikke var blevet dem fortalt, skal de se, og det, som de ikke havde hørt, skal de fatte.

9 For på den dag skal Faderen for min skyld udvirke et værk, som skal blive et stort og ^aforunderligt værk blandt dem; og der skal være dem blandt dem, som ikke vil tro det, skønt en mand skal forkynde det for dem.

10 Men se, min tjeners liv skal være i min hånd; derfor skal de ikke volde ham skade, skønt han skal være ^aforpint på grund af dem. Dog vil jeg helbrede ham, for jeg vil vise dem, at ^bmin visdom er større end Djævelens snedighed.

11 Derfor skal det ske, at hver den, som ikke vil tro på mine, Jesu Kristi, ord, som Faderen skal lade ^aham bringe frem til ikke-jøderne og skal give ham magt til at bringe frem til ikke-jøderne, de skal blive ^bstødt ud fra mit folk, som tilhører pagten (det skal blive gjort, ligesom Moses sagde).

12 Og mit folk, som er en rest af Jakob, skal være blandt ikke-jøderne, ja, midt blandt dem som en ^aløve blandt skovens vilde dyr, som en ung løve blandt fåreflokkene, som, hvis den går igennem dem, både

4a 1 Ne 13:17–19;
L&P 101:77–80.

b Morm 5:20.

gs Abrahamske pagt.

5a 3 Ne 26:8.

b 2 Ne 30:4–5;
Morm 5:15;

L&P 3:18–19.

6a 1 Ne 10:14;

Jakob 5:54;

3 Ne 16:4–7.

b Gal 3:7, 29;

3 Ne 16:13;

Abr 2:9–11.

7a 3 Ne 5:21–26.

9a Es 29:13;

ApG 13:41;

1 Ne 22:8.

gs Gengivelse af
evangeliet.

10a L&P 135:1–3.

b L&P 10:43.

11a 2 Ne 3:6–15;

Morm 8:16, 25.

b L&P 1:14.

12a Mika 5:7–14;

3 Ne 20:16.

^btræder ned og flår i stykker, og ingen kan udfri dem.

13 Deres hånd skal løftes mod deres modstandere, og alle deres fjender skal tilintetgøres.

14 Ja, ve ikke-jøderne, medmindre de "omvender sig; for det skal ske på den dag, siger Faderen, at jeg vil tilintetgøre dine heste fra din midte, og jeg vil ødelægge dine stridsvogne;

15 og jeg vil tilintetgøre byerne i dit land og nedbryde alle dine støttepunkter;

16 og jeg vil udrydde trolddom af dit land, og du skal ikke mere have sandsigere;

17 dine "udskårne gudebilleder vil jeg også tilintetgøre og dine oprejste gudebilleder fra din midte, og du skal ikke mere tilbede dine hænders værk;

18 og jeg vil rykke dine lunde op fra din midte; ligeså vil jeg ødelægge dine byer.

19 Og det skal ske, at al "løgn og bedrag og misundelse og stridigheder og præstelist og utugtigheder skal afskaffes.

20 For det skal ske, siger Faderen, at hver den, som på den dag ikke vil omvende sig og komme til min elskede Søn, dem vil jeg forstøde fra mit folk, o Israels hus;

21 og jeg vil fuldbyrde hævn og raseri over dem, som over hedningerne, sådan som de ikke før har hørt.

22 Men hvis de vil omvende sig og lytte til mine ord og ikke forhærde hjertet, vil jeg "oprette min kirke blandt dem, og de skal optages i pagten og blive ^bregnet blandt denne Jakobs rest, til hvem jeg har givet dette land som arvelod.

23 Og de skal hjælpe mit folk, Jakobs rest, og også så mange af Israels hus, som vil komme, så de kan bygge en by, som skal kaldes det "ny Jerusalem.

24 Og da skal de hjælpe mit folk, som er spredt over hele landets overflade, så de kan blive indsamlet til det ny Jerusalem.

25 Og da skal himlens "magt komme ned blandt dem; og ^bjeg vil også være midt blandt dem.

26 Og da skal Faderens værk begynde på den dag, ja, når dette evangelium skal blive prædikeret blandt resten af dette folk. Sandelig siger jeg til jer: På den dag skal Faderens værk "begynde blandt alle de spredte af mit folk, ja, nemlig blandt de stammer, som har været ^btabte, som Faderen har ført ud af Jerusalem.

27 Ja, værket skal begynde blandt alle de "spredte af mit folk med Faderen som den, der bereder den vej, hvorved de kan komme til mig, så de kan påkalde Faderen i mit navn.

28 Ja, og da skal værket begyn-

12b 3 Ne 16:13–15.

14a 2 Ne 10:18; 33:9.

17a 2 Mos 20:3–4;

Mosi 13:12–13;

L&P 1:16.

gs Afgudsdyrkelse.

19a 3 Ne 30:2.

22a gs Uddeling.

b 2 Ne 10:18–19;

3 Ne 16:13.

23a 3 Ne 20:22;

Eter 13:1–12.

gs Ny Jerusalem.

25a 1 Ne 13:37.

b Es 2:2–4;

3 Ne 24:1.

26a 1 Ne 14:17;

3 Ne 21:6–7.

b gs Israel – Israels ti tabte stammer.

27a 3 Ne 16:4–5.

de med Faderen som den, der bereder den vej, hvorved hans folk kan blive "samlet hjem til deres arveland.

29 Og de skal drage ud fra alle folkeslag, og de skal ikke drage ud "forhastet eller ved flugt, for jeg vil drage foran dem, siger Faderen, og jeg vil være deres bagtrop.

KAPITEL 22

I de sidste dage vil Zion og hendes stave blive grundfæstet, og Israel vil blive indsamlet med barmhjertighed og mildhed – De vil sejre – Sammenlign med Esajas' Bog, kapitel 54. Omkring 34 e.Kr.

Og da skal det, som står skrevet, ske: Syng, du ufrugtbare, du, som ikke fødte; bryd ud i "sang og råb højt, du, som ikke fik fødselsveer; for flere er den barnløses børn end den gifte hustrus børn, siger Herren.

2 Gør mere plads i dit telt, og lad dem spænde dine boligers dug ud; spar ikke, gør dine teltreb lange, og forstærk dine "stave;

3 for du skal bryde ud til højre og til venstre og dine efterkommere skal arve "ikke-jøderne og gøre de øde byer beboede.

4 Frygt ikke, for du skal ikke skamme dig, vær heller ikke beskæmmet, for du skal ikke gøres til "skamme; for du skal glemme

din ungdoms skam og skal ikke erindre din ungdoms vanære og skal ikke længere erindre din enkestands vanære.

5 For din skaber, din ægte-mand, Hærskarers Herre er hans navn; og din forløser, Israels Hellige – hele jordens Gud skal han kaldes.

6 For Herren har kaldet dig som en kvinde, der er svigtet og bedrøvet i ånden, og som en hustru, der var ung, da du blev afvist, siger din Gud.

7 For et kort øjeblik har jeg svigtet dig, men med stor barmhjertighed vil jeg samle dig.

8 I en kortvarig vrede skjulte jeg et øjeblik mit ansigt for dig, men med evigtvarende godhed vil jeg have "barmhjertighed med dig, siger Herren, din forløser.

9 For "dette er som Noas ^bvande for mig, for som jeg har svoret, at Noas vande ikke mere skulle komme over jorden, således har jeg svoret, at jeg ikke ville være vred på dig.

10 For "bjergene skal vige og højene fjernes, men min godhed skal ikke ^bvige fra dig, ej heller skal min fredspagt fjernes, siger Herren, som har barmhjertighed med dig.

11 O, du plagede, uvejrshærgede og utrøstede! Se, jeg vil lægge dine "sten op med skønne farver og lægge din grundvold med safirer.

12 Og jeg vil gøre dine vinduer

28a gs Israel – Israels indsamling.

29a Es 52:12;

3 Ne 20:42.

22 1a gs Synge.

2a gs Stav.

3a gs Ikke-jøder.

4a 2 Ne 6:7, 13.

8a gs Barmhjertighed.

9a Es 54:9.

^b gs Vandfloden.

10a Es 40:4.

^b Sl 94:14;

L&P 35:25.

11a Åb 21:18–21.

af agater og dine porte af karfunkler og hele din ringmur af ædelstene.

13 Og "alle dine børn skal blive undervist af Herren; og stor skal dine børns fred blive.

14 På "retfærdighed skal du grundfæstes; du skal være langt fra undertrykkelse, for du skal ikke frygte, og fra skræk, for den skal ikke komme dig nær.

15 Se, de skal visselig samle sig mod dig, ikke med min vilje; og hver den, der samler sig mod dig, skal falde for din skyld.

16 Se, jeg har skabt smeden, som blæser til kullene i ilden, og som tilvirker et redskab til sit værk; og jeg har skabt ødelæggeren til at ødelægge.

17 Intet våben, der tilvirkes mod dig, skal virke, og hver tunge, der håner dig i retten, skal du fordømme. Dette er Herrens tjeneres arv, og deres retfærdighed er af mig, siger Herren.

KAPITEL 23

Jesus bifalder Esajas' ord – Han befaler folket at granske profeterne – Lamanitten Samuels ord om opstandelsen bliver føjet til deres optegnelser. Omkring 34 e.Kr.

Og se, nu siger jeg til jer, at I burde "granske dette. Ja, den befaling giver jeg jer, at I skal granske det flittigt, for betydningsfulde er ^bEsajas' ord.

2 For visselig talte han om alt, der angår mit folk, som er af Israels hus; derfor må han nødvendigvis også tale til ikke-jøderne.

3 Og alt det, som han talte, er sket eller "skal ske helt i overensstemmelse med de ord, som han talte.

4 Giv derfor agt på mine ord, skriv det, som jeg har sagt jer, og i overensstemmelse med Faderens tid og vilje skal de udgå til ikke-jøderne.

5 Og hver den, som vil lytte til mine ord og omvender sig og bliver døbt, han skal blive frelst. Gransk "profeterne, for der er mange, som vidner om dette.

6 Og se, det skete, at da Jesus havde sagt disse ord, sagde han videre til dem, efter at han havde udlagt alle de skrifter for dem, som de havde modtaget, sagde han til dem: Se, andre skrifter ønsker jeg, at I skal skrive, som I ikke har.

7 Og det skete, at han sagde til Nefi: Hent den optegnelse, som I har ført.

8 Og da Nefi havde hentet optegnelserne og lagt dem foran ham, kastede han blikket på dem og sagde:

9 Sandelig siger jeg til jer: Jeg befalede min tjener "Samuel, lamanitten, at han skulle vidne for dette folk, at på den dag, da Faderen skulle herliggøre sit navn i mig, at der da var ^bmange

13a Jer 31:33–34.
14a Gs Retfærdig,
retfærdighed.
23 1a Gs Skrifter.

b 2 Ne 25:1–5;
Morm 8:23.
Gs Esajas.
3a 3 Ne 20:11–12.

5a Luk 24:25–27.
9a Hel 13:2.
b Hel 14:25.

‘hellige, der skulle ^dopstå fra de døde og skulle vise sig for mange og skulle betjene dem. Og han sagde til dem: Var det ikke så?

10 Og hans disciple svarede ham og sagde: Jo, Herre, Samuel profeterede i overensstemmelse med dine ord, og de blev alle opfyldt.

11 Og Jesus sagde til dem: Hvordan kan det være, at I ikke har skrevet dette, at mange hellige opstod og viste sig for mange og betjente dem?

12 Og det skete, at Nefi huskede, at dette ikke var blevet skrevet.

13 Og det skete, at Jesus befalede, at det skulle skrives; derfor blev det skrevet, sådan som han befalede.

14 Og se, det skete, at da Jesus under ét havde ^uudlagt alle de skrifter, som de havde skrevet, befalede han dem, at de skulle undervise i det, som han havde udlagt for dem.

KAPITEL 24

Herrens sendebud vil berede vejen for det andet komme – Kristus vil sidde til doms – Israel bliver befalede at betale tiende og offergaver – En mindebog bliver ført – Sammenlign med Malakias’ Bog, kapitel 3:1–18. Omkring 34 e.Kr.

Og det skete, at han befalede

dem, at de skulle skrive de ord, som Faderen havde givet til Malakias, og som han ville berette for dem. Og det skete, at efter at de var blevet skrevet, udlagde han dem. Og disse er de ord, han berettede for dem, og som lød: Så sagde Faderen til Malakias: Se, jeg vil sende mit ^ssendebud, og han skal berede vejen for mig, og Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, ja, pagtens sendebud, som I fryder jer ved; se, han kommer, siger Hærskarers Herre.

2 Men hvem kan ^uudholde den dag, han kommer, og hvem skal bestå, når han viser sig? For han er som en ^ssmelters ild og som en tvætters lud.

3 Og han skal sidde som en, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis ^ssønner og lutre dem som guld og sølv, så de kan ^bbringe Herren et offer i retfærdighed.

4 Da skal Judas og Jerusalem ofre være Herren til behag som i fordums dage og som i svundne år.

5 Og jeg vil komme jer nær for at dømme; og jeg vil blive et hurtigt vidne mod troldmændene og mod ægteskabsbryderne og mod menederne og mod dem, som undertrykker daglejeren med hensyn til hans løn, enken og den ^ffaderløse, og som afviser den fremmede,

9c gs Hellig (navneord).

d Matt 27:52–53.

gs Opstandelse.

14a Luk 24:44–46.

24 1a L&P 45:9.

2a 3 Ne 25:1.

b Zak 13:9;

L&P 128:24.

gs Jordan – Jordens
renselse; Andet

komme, Jesu Kristi.

3a 5 Mos 10:8;

L&P 84:31–34.

b L&P 13:1.

5a Jak 1:27.

og ikke frygter mig, siger Hærskarers Herre.

6 For jeg er Herren, jeg forandrer mig ikke; derfor bliver I, Jakobs sønner, ikke opslugt.

7 Helt fra jeres fædres dage er I ^aafveget fra mine ordinancer og har ikke levet efter dem. ^bVend om til mig, så vil jeg vende om til jer, siger Hærskarers Herre. Men I siger: I hvad skal vi vende om?

8 Vil et menneske røve fra Gud? Ikke desto mindre har I røvet fra mig! Men I siger: Hvori har vi røvet fra dig? I ^atiende og ^boffergaver.

9 I er forbandede med en forbandelse, for I har røvet fra mig, ja, hele folket.

10 Bring I hele ^atienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; og prøv mig nu hermed, siger Hærskarers Herre, om jeg ikke vil åbne jer himlens vinduer og øse en ^bvelsignelse ud over jer, så der ikke vil være plads nok til at modtage den.

11 Og jeg vil irttesætte æderen for jeres skyld, og han skal ikke ødelægge jordens frugt; ej heller skal jeres vinstok smide sin frugt på marken før tid, siger Hærskarers Herre.

12 Og alle folkeslag skal kalde jer velsignede, for I skal blive et dejligt land, siger Hærskarers Herre.

13 Jeres ord har været hårde imod mig, siger Herren. Ikke

desto mindre siger I: Hvad har vi talt imod dig?

14 I har sagt: Det er nyttesløst at tjene Gud, og hvad gavner det, at vi har levet efter hans ordinancer, og at vi har vandret sørgende for Hærskarers Herre?

15 Og nu priser vi de stolte lykkelige; ja, de, der øver ugudelighed klarer sig godt; ja, de, der frister Gud, slipper endog godt fra det.

16 Da ^atalte de, som frygtede Herren, ofte, den ene med den anden, og Herren lyttede og hørte efter, og en ^bmindebog blev skrevet for ham om dem, der frygtede Herren, og som tænkte på hans navn.

17 Og de skal være mine, siger Hærskarers Herre, på den dag, da jeg ^asamler mine juveler, og jeg vil skåne dem, som en mand skåner sin egen søn, som tjener ham.

18 Da skal I vende om og ^askelne mellem den retfærdige og den ugudelige, mellem den, der tjener Gud, og den, der ikke tjener ham.

KAPITEL 25

Ved det andet komme vil de stolte og ugudelige blive opbrændt som stubbe – Elias vil vende tilbage før den store og frygtelige dag – Sammenlign med Malakias' Bog, kapitel 3:19–24. Omkring 34 e.Kr.

For se, den dag kommer, der

7a gs Frafald.

b Hel 13:11;

3 Ne 10:6;

Moro 9:22.

8a gs Tiende.

b gs Offergave.

10a L&P 64:23; 119:1–7.

b gs Velsigne.

16a Moro 6:5.

b L&P 85:9;

Moses 6:5.

gs Mindebog.

17a L&P 101:3.

18a gs Bedømme, gaven at.

skal "brænde som en ovn; og alle de ^b stolte, ja, og alle, som handler ugudeligt, skal være som stubbe; og den dag, der kommer, skal brænde dem op, siger Hærskarers Herre, så der ikke bliver hverken rod eller gren tilbage af dem.

2 Men for jer, som frygter mit navn, skal "Retfærdighedens Søn rejse sig med helbredelse i sine vinger; og I skal gå frem og ^b vokse op som "kalve i båsen.

3 Og I skal "træde de ugudelige ned, for de skal blive aske under jeres fodsåler på den dag, da jeg vil gøre dette, siger Hærskarers Herre.

4 Husk min tjener Moses' lov, som jeg gav ham på "Horeb for hele Israel med lovbudene og retsreglerne.

5 Se, jeg vil sende jer profeten "Elias, før Herrens store og frygtelige ^b dag kommer;

6 og han skal "vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre, så jeg ikke skal komme og slå jorden med en forbandelse.

KAPITEL 26

Jesus udlægger alt fra begyndelsen

til enden – Spædbørn og børn siger forunderlige ting, som ikke kan skrives – Medlemmerne af Kristi kirke har alt fælles blandt sig. Omkring 34 e.Kr.

Og se, det skete, at da Jesus havde sagt dette, udlagde han det for mængden; og han udlagde alt for dem, både stort og småt.

2 Og han sagde: "Disse skrifter, som I ikke havde hos jer, befalede Faderen mig, at jeg skulle give til jer, for han anså det for ^vist, at de skulle gives til kommende slægter.

3 Og han udlagde alt, lige fra begyndelsen indtil den tid, da han skal komme i sin "herlighed – ja, endog alt det, der skal ske på jordens overflade, lige indtil ^belementerne skal smelte af brændende hede og jorden skal blive "rullet sammen som en bogrulle, og himlen og jorden skal forgå;

4 og lige til den "store og yderste dag, da alle folk og alle slægter og alle folkeslag og tungemål skal ^bstå foran Gud for at blive dømt efter deres gerninger, om de er gode, eller om de er onde –

5 hvis de er gode, til "opstandelsen til evigtvarende liv;

25 1a Es 24:6; 1 Ne 22:15;
3 Ne 24:2; L&P 29:9;
64:23–24; 133:64;
JS–H 1:37.
gs Jordan – Jordens
renselse.
b 2 Ne 20:33.
gs Stolthed.
2a Eter 9:22.
b L&P 45:58.
c Am 6:4; 1 Ne 22:24.
3a 3 Ne 21:12.
4a 2 Mos 3:1–6.

5a 2 Kong 2:1–2;
L&P 2:1; 110:13–16;
128:17–18.
gs Elias, profeten;
Frelse for afdøde;
Besegle.
b gs Andet komme,
Jesu Kristi.
6a L&P 2:2.
26 2a dvs Mal 3, citeret i
3 Ne 24 og 25.
3a gs Jesus Kristus –
Jesu Kristi herlighed.

b 2 Pet 3:10, 12;
Morm 9:2.
gs Jordan – Jordens
renselse; Verden –
Verdens ende.
c Morm 5:23.
4a Hel 12:25;
3 Ne 28:31.
b Mosi 16:10–11.
gs Dom, den
endelige.
5a Dan 12:2;
Joh 5:29.

og hvis de er onde, til opstandelsen til fordømmelse; disse svarer til hinanden, den ene på den ene side og den anden på den anden side, i overensstemmelse med den barmhjertighed og den ^bretfærdighed og den hellighed, der er i Kristus, som var til ^cfør verden begyndte.

6 Og se, der kan ikke i denne bog skrives blot en "hundrede del af det, som Jesus i sandhed lærte folket;

7 men se, Nefis ^aplader indeholder størstedelen af det, som han lærte folket.

8 Og dette, som er en mindre del af det, som han lærte folket, har jeg skrevet; og jeg har skrevet det i den hensigt, at det igen må blive bragt til dette folk fra ^aikke-jøderne i overensstemmelse med de ord, som Jesus har talt.

9 Og når de har modtaget dette, som det er nødvendigt, at de skal få først for at prøve deres tro, og om det skal være sådan, at de tror på dette, da skal det, som er ^astørre, blive tilkendegivet for dem.

10 Og dersom de ikke vil tro på dette, da skal det, som er større, ^aholdes tilbage fra dem til deres fordømmelse.

11 Se, jeg skulle til at skrive det, alt det, der var indgraveret på Nefis plader, men Herren

forbød det, idet han sagde: Jeg vil ^aprøve mit folks tro.

12 Derfor skriver jeg, Mormon, det, som er blevet mig befalet af Herren. Og nu afslutter jeg, Mormon, mine ord og går videre med at skrive det, som er blevet mig befalet.

13 Derfor ønsker jeg, at I skal se, at Herren i sandhed underviste folket i et tidsrum af tre dage; og derefter ^aviste han sig ofte for dem og brød ofte ^bbrødet og velsignede det og gav det til dem.

14 Og det skete, at han underviste og betjente ^abørnene i den mængde, om hvilken der er blevet talt, og han ^bløste deres tunge, og de talte store og forunderlige ting til deres fædre, ja, større end det, han havde åbenbaret for folket; og han løste deres tunge, så de kunne udtrykke sig.

15 Og det skete, at efter at han var steget op til himlen – anden gang han viste sig for dem, og var draget til Faderen efter at have ^ahelbredt alle deres syge og deres lamme og åbnet øjnene på deres blinde og åbnet de døves ører og efter virkelig at have foretaget alle slags helbedelser blandt dem og oprejst en mand fra de døde og efter at have vist dem sin magt og være steget op til Faderen –

16 se, da skete det den næste

5b gs Retfærdig,
retfærdighed.
c Eter 3:14.
gs Jesus Kristus –
Kristi
forudtilværelse.
6a Joh 21:25; 3 Ne 5:8.

7a gs Plader.
8a 3 Ne 21:5-6.
9a Eter 4:4-10.
10a Alma 12:9-11.
11a Eter 12:6.
13a Joh 21:14.
b 3 Ne 20:3-9.

gs Nadver.
14a 3 Ne 17:11-12.
b Alma 32:23;
3 Ne 26:16.
15a 3 Ne 17:9.
gs Helbrede;
Mirakel.

dag, at mængden samlede sig, og de både så og hørte disse børn; ja, selv "spædbørn åbnede deres mund og udtrykte forunderlige ting; og det, som de udtrykte, blev det forbudt noget menneske at skrive.

17 Og det skete, at de "disciple, som Jesus havde udvalgt, fra det tidspunkt af begyndte at ^bdøbe og at undervise så mange, som kom til dem; og så mange, som blev døbt i Jesu navn, blev fyldt af Helligånden.

18 Og mange af dem så og hørte uudsigelige ting, som det "ikke er lovligt at skrive.

19 Og de underviste og betjente hinanden; og de havde "alt ^bfælles blandt sig, idet alle handlede retfærdigt, den ene med den anden.

20 Og det skete, at de gjorde alt, sådan som Jesus havde befale dem.

21 Og de, der blev døbt i Jesu navn, blev kaldt "Kristi kirke.

KAPITEL 27

Jesus befaler dem at kalde kirken ved sit navn – Hans mission og sonoffer udgør hans evangelium – Mennesker bliver befale at omvende sig og blive døbt, så de kan blive helliggjorte ved Helligånden – De skal være, ligesom Kristus er. Omkring 34–35 e.Kr.

Og det skete, at mens Jesu disciple rejste omkring og prædikede det, som de havde både hørt og set, og døbte i Jesu navn, skete det, at disciplene samlede sig og "forenede sig i indtrængende bøn og ^bfaste.

2 Og Jesus "viste sig igen for dem, for de bad til Faderen i hans navn; og Jesus kom og stod midt blandt dem og sagde til dem: Hvad vil I, at jeg skal give jer?

3 Og de sagde til ham: Herre, vi vil, at du vil fortælle os det navn, hvorved vi skal kalde denne kirke, for der er mundhuggerier blandt folket angående denne sag.

4 Og Herren sagde til dem: Sandelig, sandelig siger jeg til jer: Hvorfor skulle folket murre og mundhugges angående dette?

5 Har de ikke læst skrifterne, som siger, at I må påtage jer Kristi "navn, som er mit navn? For ved dette navn skal I blive kaldt på den yderste dag.

6 Og den, der påtager sig mit navn og "holder ud til enden, han skal blive frelst på den yderste dag.

7 Derfor, hvad end I vil gøre, det skal I gøre i mit navn; derfor skal I kalde kirken ved mit navn; og I skal påkalde Faderen i mit navn om, at han vil velsigne kirken på grund af mig.

16a Matt 11:25.
17a 3 Ne 19:4–13.

b 4 Ne 1:1.

18a 3 Ne 26:11.

19a 4 Ne 1:3.

b gs Indvielsesloven.

21a Mosi 18:17.

gs Jesu Kristi Kirke.

27 1a L&P 29:6.

b Alma 6:6.

gs Faste.

2a 3 Ne 26:13.

gs Jesus Kristus –
Kristus viser sig

efter sin død.

5a gs Jesus Kristus – At
påtage sig Jesu Kristi
navn.

6a 3 Ne 15:9.

8 Og hvordan kan den være ^amin ^bkirke, medmindre den kaldes ved mit navn? For hvis en kirke kaldes ved Moses' navn, så er den Moses' kirke; eller hvis den kaldes ved et menneskes navn, så er den et menneskes kirke; men hvis den kaldes ved mit navn, så er den min kirke, dersom de er bygget på mit evangelium.

9 Sandelig siger jeg til jer, at I er bygget på mit evangelium; derfor skal I kalde hvad som helst, I kalder noget, ved mit navn; hvis I derfor påkalder Faderen for kirken, vil Faderen høre jer, hvis det sker i mit navn;

10 og dersom kirken er bygget på mit evangelium, så vil Faderen vise sine egne gerninger deri.

11 Men hvis den ikke er bygget på mit evangelium og er bygget på menneskers gerninger eller på Djævelens gerninger, sandelig siger jeg jer, så får de glæde af deres gerninger i en tid, og snart efter kommer enden, og de bliver ^ahugget om og kastet i ilden, hvorfra ingen vender tilbage.

12 For deres gerninger ^afølger dem, for det er på grund af deres gerninger, at de bliver hugget om; husk derfor det, som jeg har sagt jer.

13 Se, jeg har givet jer mit ^aevangelium, og dette er det evangelium, som jeg har givet

jer – at jeg kom til verden for at gøre min Faders ^bvilje, fordi min Fader sendte mig.

14 Og min Fader sendte mig, så jeg kunne blive ^aløftet op på korset, så jeg, efter at jeg var blevet løftet op på korset, kunne ^bdrage alle mennesker til mig, for at mennesker, ligesom jeg var blevet løftet op ved mennesker, skulle blive løftet op ved Faderen for at stå foran mig for at blive ^cdømt efter deres gerninger, om de er gode, eller om de er onde –

15 og af denne årsag er jeg blevet ^aløftet op; derfor vil jeg i overensstemmelse med Faderens magt drage alle mennesker til mig, så de kan blive dømt efter deres gerninger.

16 Og det skal ske, at den, der ^aomvender sig og bliver ^bdøbt i mit navn, skal blive fyldt; og hvis han ^cholder ud til enden, se, da vil jeg holde ham skyldfri over for min Fader på den dag, da jeg skal stå frem for at dømme verden.

17 Og den, der ikke holder ud til enden, han er den, som også skal blive hugget om og kastet i ilden, hvorfra de ikke mere kan vende tilbage på grund af Faderens ^aretfærdighed.

18 Og dette er det ord, som han har givet menneskenes børn. Og af den årsag opfylder han de ord, som han har givet, og han

8a L&P 115:4.

b gs Jesus Kristus – Kirkens overhoved.

11a Alma 5:52.

12a Åb 14:13; L&P 59:2.

13a L&P 76:40–42.
gs Evangelium.

b Joh 6:38–39.

14a 1 Ne 11:32–33;
Moses 7:55.

b Joh 6:44; 2 Ne 9:5;
L&P 27:18.

c gs Jesus Kristus –
Dommer.

15a gs Forsoning.

16a gs Omvendelse.

b gs Døbe, dåb.

c 1 Ne 13:37.

gs Udholdenhed.

17a gs Retfærdig,
retfærdighed.

lyver ikke, men opfylder alle sine ord.

19 Og ^aintet urent kan komme ind i hans rige; derfor går intet ind til hans ^bhvile, undtagen de, der har ^cvasket deres klæder i mit blod på grund af deres tro og omvendelse fra alle deres synder og deres trofasthed til enden.

20 Se, dette er befalingen: ^aOmvend jer, alle I jordens ender, og kom til mig, og bliv ^bdøbt i mit navn, så I må blive ^chelliggjort ved modtagelsen af Helligånden, så I må stå ^auplettede for mig på den yderste dag.

21 Sandelig, sandelig siger jeg til jer, dette er mit evangelium; og I kender det, som I må gøre i min kirke; for de gerninger, som I har set mig gøre, skal I også gøre; for det, som I har set mig gøre, det skal I også gøre;

22 derfor, hvis I gør dette, velsignede er I, for I skal blive løftet op på den yderste dag.

23 Skriv det, som I har set og hørt, bortset fra det som er ^aforbudt.

24 Skriv dette folks gerninger, som skal ske, ligesom der er blevet skrevet om det, der er sket.

25 For se, ud fra de bøger, som er blevet skrevet, og som skal blive skrevet, skal dette folk

blive ^adømt, for ved dem skal deres ^bgerninger blive kendt for mennesker.

26 Og se, alt er ^askrevet ved Faderen, derfor skal verden blive dømt ud fra de bøger, som skal blive skrevet.

27 Og vid I, at ^aI skal være dette folks dommere i overensstemmelse med den dom, som jeg giver jer, og som skal være retfærdig. Hvad ^bslags mænd burde I derfor være? Sandelig siger jeg til jer: ^aLigesom jeg er.

28 Og nu ^adrager jeg til Faderen. Og sandelig siger jeg til jer: Hvad I end beder Faderen om i mit navn, det skal gives jer.

29 Derfor, ^abed, og I skal få; bank på, og der skal lukkes op for jer; for den, der beder, får; og for den, der banker på, skal der lukkes op.

30 Og se nu, min glæde er stor, ja, til fulde på grund af jer og også denne slægt; ja, endog Faderen glæder sig, og også alle de hellige engle på grund af jer og denne slægt, for ^aingen af dem er fortabt.

31 Se, jeg ønsker, at I skal forstå; for jeg mener dem af ^adenne slægt, som ^bnu er i live, og ingen af dem er fortabt, og i dem har jeg en fylde af ^cglæde.

32 Men se, jeg bedrøves på

19a Alma 11:37.

b L&P 84:24.

gs Hvile.

c Åb 1:5; 7:14;

Alma 5:21, 27;

13:11–13.

20a Eter 4:18.

b gs Døbe, dåb –

En nødvendighed.

c gs Helliggørelse.

d L&P 4:2.

23a 3 Ne 26:16.

25a 2 Ne 33:10–15;

MormO 1:11.

b 1 Ne 15:32–33.

26a 3 Ne 24:16.

gs Livets bog.

27a 1 Ne 12:9–10;

Morm 3:19.

b gs Jesus Kristus –

Jesu Kristi eksempel.

c Matt 5:48;

3 Ne 12:48.

28a Joh 20:17.

29a Matt 7:7;

3 Ne 14:7.

30a Joh 17:12.

31a 3 Ne 28:23.

b 3 Ne 9:11–13; 10:12.

c gs Glæde.

grund af det ^afjerde slægtled fra dette slægtled, for de bliver ført bort som fanger af ham, ligesom fortabelsens søn blev; for de vil sælge mig for sølv og for guld og for det, som ^bmøl fortærer, og som tyve kan bryde ind og stjæle. Og på den dag vil jeg hjem søge dem ved at gengælde deres gerninger på deres eget hoved.

33 Og det skete, at da Jesus havde afsluttet disse ord, sagde han til sine disciple: Gå I ind ad den ^asnævre port; for snæver er den port, og trang er den vej, som fører til livet, og få er de, som finder den; men vid er den port, og bred den vej, som fører til døden, og mange er de, som rejser derad, indtil natten kommer, hvori ingen kan arbejde.

KAPITEL 28

Ni af de tolv ønsker og bliver lovet en arv i Kristi rige, når de dør – De tre nefitter ønsker og får magt over døden, så de kan blive på jorden, indtil Jesus kommer igen – De bliver forvandlede og ser ting, som det ikke er lovligt at udtrykke, og de forkynner nu blandt mennesker. Omkring 34–35 e.Kr.

Og det skete, at da Jesus havde sagt disse ord, talte han til sine disciple en for en og sagde til dem: Hvad er det, I ønsker

af mig, efter at jeg er gået til Faderen?

2 Og de talte alle, bortset fra tre, og sagde: Vi ønsker, at vor tjenestegerning, hvortil du har kaldet os, må høre op, efter at vi har levet en menneskealder, så vi hastigt må komme til dig i dit rige.

3 Og han sagde til dem: Velsignede er I, fordi I ønsker dette af mig; efter at I er blevet tooghalvfjerds år gamle, skal I derfor komme til mig i mit rige; og hos mig skal I finde ^ahvile.

4 Og da han havde talt til dem, vendte han sig mod de tre og sagde til dem: Hvad vil I, at jeg skal gøre for jer, når jeg er gået til Faderen?

5 Og de sørgede i deres hjerte, for de turde ikke tale til ham om det, som de ønskede.

6 Og han sagde til dem: Se, jeg ^akender jeres tanker, og I har ønsket det samme, som ^bJohannes, min elskede, ønskede af mig, han, som var sammen med mig i min tjenestegerning, førend jeg blev løftet op af jøderne.

7 Derfor, mere velsignede er I, for I skal ^aaldrig smage ^bdøden; men I skal leve og se alt, hvad Faderen skal gøre for menneskenes børn, ja, indtil alt skal blive opfyldt efter Faderens vilje, når jeg skal komme i min herlighed med himlens ^ckræfter.

32a 2 Ne 26:9–10;
Alma 45:10, 12.
b Matt 6:19–21;
3 Ne 13:19–21.
33a Matt 7:13–14;
3 Ne 14:13–14;

L&P 22:1–4.
28 3a gs Hvile.
6a Am 4:13; Alma 18:32.
b Joh 21:21–23;
L&P 7:1–4.
7a 4 Ne 1:14;

Morm 8:10–11;
Eter 12:17.
b gs Forvandlede
personer.
c 3 Ne 20:22.

8 Og I skal aldrig lide dødens smerter; men når jeg kommer i min herlighed, skal I blive forandret på et øjeblik fra "dødelighed til ^budødelighed; og så skal I blive velsignet i min Faders rige.

9 Og videre, I skal ikke have smerter, mens I bor i kødet, ej heller sorg, andet end over verdens synder; og alt dette vil jeg gøre på grund af det, som I har ønsket af mig, for I har ønsket, at I må ^abringe menneskesjæle til mig, så længe verden står.

10 Og af denne årsag skal I have en ^afylde af glæde, og I skal sætte jer i min Faders rige, ja, jeres glæde skal være fuldkommen, ligesom Faderen har givet mig en fylde af glæde, og I skal være ligesom jeg er, og jeg er ligesom Faderen, og Faderen og jeg er ^bét,

11 og ^aHelligånden aflægger vidnesbyrd om Faderen og mig, og Faderen giver Helligånden til menneskenes børn på grund af mig.

12 Og det skete, at da Jesus havde talt disse ord, rørte han med sin finger ved hver af dem bortset fra de tre, som skulle blive tilbage, og derefter forlod han dem.

13 Og se, himlene blev åbnet, og de blev ^ataget op til himlen og så og hørte uudsigelige ting.

14 Og det blev dem ^aforbudt, at de skulle udtale sig, ej heller blev der givet dem magt, så de

kunne udtale sig om det, som de så og hørte;

15 og om de var i legemet eller ude af legemet kunne de ikke sige, for det syntes dem, som om der skete en ^aforklarelse af dem, så de blev forandret fra dette legeme af kød til en udødelig tilstand, så de kunne se det, der hører Gud til.

16 Men det skete, at de igen forkyndte på jordens overflade; alligevel forkyndte de ikke det, som de havde hørt og set på grund af den befaling, der var blevet dem givet i himlen.

17 Og se, om de var dødelige eller udødelige fra den dag, de blev forvandlet, ved jeg ikke;

18 men så meget ved jeg ud fra den optegnelse, som er blevet givet – de gik omkring på hele landets overflade og betjente hele folket og optog så mange i kirken, som ville tro på deres forkyndelse, idet de døbte dem, og så mange, som blev døbt, modtog Helligånden.

19 Og de blev kastet i fængsel af dem, som ikke tilhørte kirken. Og ^afængslerne kunne ikke holde dem, for de blev brudt i to stykker.

20 Og de blev kastet ned i jorden; men de slog jorden med Guds ord, således at de ved hans ^amagt blev udfriet af jordens dyb; og derfor kunne de ikke grave grave, der var dybe nok til at holde dem.

8a 3 Ne 28:36–40.
 cs Dødelighed.
 b cs Udødelighed.
 9a Fil 1:23–24;
 L&P 7:5–6.
 10a L&P 84:36–38.

b Joh 17:20–23.
 11a 2 Ne 31:17–21;
 3 Ne 11:32.
 13a 2 Kor 12:2–4.
 14a L&P 76:114–116.
 15a Moses 1:11.

cs Forklarelse.
 19a ApG 16:26;
 Alma 14:26–28.
 20a Morm 8:24.

21 Og tre gange blev de kastet ind i en "ovn og tog ingen skade.

22 Og to gange blev de kastet ned i en "hule med vilde rovdyr; og se, de legede med rovdirene, som et barn med et diende lam, og tog ingen skade.

23 Og det skete, at de således gik omkring blandt hele Nefis folk og prædikede Kristi "evangelium for alle folk på landets overflade, og de blev omvendt til Herren og blev optaget i Kristi kirke, og således blev de folk, der levede i ^bdet slægtled, velsignet i overensstemmelse med Jesu ord.

24 Og nu holder jeg, Mormon, op med at tale om dette for en tid.

25 Se, jeg skulle til at skrive "navnene på dem, som aldrig skulle smage døden, men Herren forbød det, derfor skriver jeg dem ikke, for de er skjult for verden.

26 Men se, jeg har set dem, og de har betjent mig.

27 Og se, de vil være blandt ikke-jøderne, og ikke-jøderne skal ikke kende dem.

28 De vil også være blandt jøderne, og jøderne skal ikke kende dem.

29 Og det skal ske, når Herren i sin visdom finder det tjenligt, at de skal betjene alle Israels "spredte stammer og alle folkeslag, stammer, tungemål og folk og skal bringe mange sjæle fra

dem til Jesus, så deres ønske kan blive opfyldt, og også på grund af Guds overbevisende kraft, som er i dem.

30 Og de er som Guds "engle, og hvis de beder til Faderen i Jesu navn, kan de vise sig for hvem som helst, som de finder for godt.

31 Derfor skal der blive udvirket store og forunderlige gerninger af dem, før den "store og kommende dag, da alle folk visselig må stå for Kristi dommersæde.

32 Ja, selv blandt ikke-jøderne skal der blive udvirket et "stort og forunderligt værk af dem før dommedag.

33 Og hvis I havde alle de skrifter, som giver en beretning om alle Kristi forunderlige gerninger, ville I ud fra Kristi ord vide, at dette visselig skal ske.

34 Og ve den, som "ikke vil lytte til Jesu ord eller til ^bdem, som han har udvalgt og sendt blandt dem; for den, som ikke tager imod Jesu ord og ordene fra dem, som han har sendt, tager ikke imod ham; og derfor vil han ikke tage imod dem på den yderste dag;

35 og det ville være bedre for dem, om de ikke var blevet født. For tror I, at I kan slippe af med retfærdigheden fra en krænket Gud, som er blevet "trampet under fode af menne-

21a Dan 3:22–27;
4 Ne 1:32.

22a Dan 6:17–24;
4 Ne 1:33.

23a gs Evangelium.
b 3 Ne 27:30–31.

25a 3 Ne 19:4.

29a gs Israel – Israels
adsplittelse; Israel –
Israels ti tabte
stammer.

30a gs Engle.

31a Hel 12:25;
3 Ne 26:4–5.

32a 2 Ne 25:17.

34a Eter 4:8–12.

b gs Profet.

35a Hel 12:2.

sker, så frelse på den måde kan blive tilvejebragt?

36 Og se nu, eftersom jeg talte angående dem, som Herren har udvalgt, ja, nemlig de tre, som blev taget op til himlen, at jeg ikke vidste, om de blev rensset fra dødelighed til udødelighed –

37 men se, siden jeg skrev dette, har jeg adspurgt Herren, og han har tilkendegivet for mig, at der nødvendigvis måtte udvirkes en forandring af deres legeme, da de ellers nødvendigvis måtte smage døden;

38 derfor, for at de ikke skulle smage døden, blev der udvirket en "forandring af deres legeme, så de ikke skulle lide smerte eller sorg, undtagen over verdens synder.

39 Se, denne forandring svarede ikke til den, der skal finde sted på den yderste dag; men der blev udvirket en forandring af dem, således at Satan ingen magt kunne få over dem, så han ikke kunne "friste dem; og de blev ^bhelliggjort i kødet, så de blev ^chellige, og så jordens magter ikke kunne holde dem.

40 Og i denne tilstand skulle de forblive indtil Kristi dommedag; og på den dag skulle de undergå en større forandring og blive modtaget i Faderens rige for ikke mere at gå ud, men bo hos Gud i evighed i himlene.

KAPITEL 29

Fremkomsten af Mormons Bog er et tegn på, at Herren er begyndt at indsamle Israel og opfylde sine pagter – De, der afoiser hans åbenbaringer og gaver i de sidste dage, vil blive forbandet. Omkring 34–35 e.Kr.

Og se nu, jeg siger jer, at når Herren i sin visdom finder det tjenligt, at disse ord skal "komme til ikke-jøderne i overensstemmelse med hans ord, da kan I vide, at den ^bpagt, som Faderen har gjort med Israels børn angående deres tilbageførelse til deres arvelande, allerede begynder at blive opfyldt.

2 Og I kan vide, at Herrens ord, som er blevet talt ved de hellige profeter, alle skal blive opfyldt; og I behøver ikke at sige, at Herren "udsætter sit komme til Israels børn.

3 Og I behøver ikke at forestille jer i hjertet, at de ord, som er blevet talt, er tomme, for se, Herren vil erindre sin pagt, som han har sluttet med sit folk af Israels hus.

4 Og når I ser disse ord komme frem blandt jer, da behøver I ikke længere at lade hånt om Herrens gerninger; for hans "retfærdigheds ^bsværd er i hans højre hånd, og se, hvis I på den dag lader hånt om hans gernin-

38a gs Forvandlede personer.

39a gs Fristelse.

b gs Helliggørelse.

c gs Hellighed.

29 1a 2 Ne 30:3–8.

b Morm 5:14, 20.

2a Luk 12:45–48.

4a gs Retfærdig, retfærdighed.

b 3 Ne 20:20.

ger, da vil han foranledige, at det snart skal falde på jer.

5 "Ve den, der lader ^bhånd om Herrens gerninger; ja, ve den, der ^cforkaster Kristus og hans gerninger.

6 Ja, "ve den, der forkaster Herrens åbenbaringer, og som siger, at Herren ikke længere virker ved åbenbaring eller ved profeti eller ved ^bgaver eller ved tungemål eller ved helbredelser eller ved Helligåndens kraft.

7 Ja, og ve den, der på den dag for "vindings skyld siger, at der ^bikke kan udvirkes noget mirakel ved Jesus Kristus; for den, som gør det, skal blive som ^cfortabelsens søn, for hvem der ifølge Kristi ord ikke var nogen barmhjertighed!

8 Ja, og I behøver ikke længere at "hvæse ad eller lade ^bhånd om eller gøre nar af ^cjøderne eller af nogen af resten af Israels hus; for se, Herren erindrer sin pagt med dem, og han vil gøre med dem i overensstemmelse med det, som han har svoret.

9 Derfor skal I ikke tro, at I kan vende Herrens højre hånd til den venstre, så han ikke skal fælde dom til opfyldelse af den

pagt, som han har sluttet med Israels hus.

KAPITEL 30

Ikke-jøderne i de sidste dage bliver befaleet at omvende sig, komme til Kristus og blive regnet blandt Israels hus. Omkring 34–35 e.Kr.

LYT, o I ikke-jøder, og hør Jesu Kristi, den levende Guds Søns ord, som han har "befalet mig, at jeg skal tale angående jer; for se, han befaler mig, at jeg skal skrive således:

2 Vend jer, alle I "ikke-jøder, fra jeres ugudelige veje; og ^bomvend jer fra jeres onde gerninger, fra jeres løgne og bedrag og fra jeres utugtigheder og fra jeres hemmelige vederstyggeligheder og jeres afgudsdyrkelse og fra jeres mord og jeres præstelist og jeres misundelse og jeres stridigheder og fra al jeres ugudelighed og alle jeres vederstyggeligheder, og kom til mig, og bliv døbt i mit navn, så I kan få forladelse for jeres synder og blive fyldt af Helligånden, så I kan blive ^cregnet blandt mit folk, som er af Israels hus.

5a 2 Ne 28:15–16.

b Morm 8:17;

Eter 4:8–10.

c Matt 10:32–33.

6a Morm 9:7–11, 15.

b gs Åndens gaver.

7a gs Præstelist.

b 2 Ne 28:4–6;

Morm 9:15–26.

c gs Fortabelsens sønner.

8a 1 Ne 19:14.

b 2 Ne 29:4–5.

c gs Jøder.

30 1a 3 Ne 5:12–13.

2a gs Ikke-jøder.

b gs Omvendelse.

c Gal 3:27–29;

2 Ne 10:18–19;

3 Ne 16:10–13;

21:22–25; Abr 2:10.

FJERDE NEFI

NEFIS BOG

AF NEFI, SOM ER SØN AF NEFI – EN AF JESU KRISTI DISCIPLE

En beretning om Nefis folk ifølge hans optegnelse.

Nefitterne og lamanitterne bliver alle omvendt til Herren – De har alt fælles, udfører mirakler og har fremgang i landet – Efter to århundreder opstår der splittelser, onder, falske kirker og forfølgelser – Efter tre hundrede år er både nefitterne og lamanitterne ugudelige – Ammaron skjuler de hellige optegnelser. Omkring 35–321 e.Kr.

OG det skete, at det fireog-tredivte år gik og også det femogtredivte år, og se, Jesu disciple havde dannet Kristi kirke i alle landene rundt omkring. Og så mange, som kom til dem og oprigtigt omvendte sig fra deres synder, blev døbt i Jesu navn; og de modtog også Helligånden.

2 Og det skete i det seksogtredivte år, at alle mennesker på hele landets overflade, både nefitter og lamanitter, blev omvendt til Herren, og der var ingen stridigheder og mundhuggerier blandt dem, og enhver handlede retfærdigt, den ene med den anden.

3 Og de havde ^aalt fælles blandt sig, derfor var der ikke fattige og rige, trælle og frie, men de blev alle gjort frie og delagtige i den himmelske gave.

4 Og det skete, at det syvogtredivte år også gik, og der fortsatte med at være fred i landet.

5 Og der blev udvirket store og forunderlige gerninger af Jesu disciple, i og med at de ^ahelbredte de syge og oprejste de døde og fik de lamme til at gå og de blinde til at få deres syn og de døde til at høre; og alle slags ^bmirakler udførte de blandt menneskenes børn; og i intet udvirkede de mirakler, uden at det var i Jesu navn.

6 Og således gik det otteogtredivte år og også det niogtredivte og det enogfyrretyvende og det toogfyrretyvende, ja, helt til niogfyrrer år var gået og også det enoghalvtredsindstyvende og det tooghalvtredsindstyvende; ja, helt til nioghalvtreds år var gået.

7 Og Herren gav dem overordentligt stor fremgang i landet, ja, i en sådan grad, at de igen byggede byer, der hvor byer var blevet brændt op.

8 Ja, selv den store ^aby Zarahemla lod de bygge igen.

9 Men der var mange byer, som var ^asunket, og hvor der var kommet vand op i stedet for; derfor kunne disse byer ikke genopbygges.

[FJERDE NEFI]
1 3a ApG 4:32;
3 Ne 26:19.

gs Indvielsesloven.
5a gs Helbredelse.
b Joh 14:12.

gs Mirakel.
8a 3 Ne 8:8.
9a 3 Ne 9:4, 7.

10 Og se nu, det skete, at Nefis folk voksede sig stærkt og mangfoldiggjorde sig overordentlig hurtigt og blev et overordentlig "skønt og tiltalende folk.

11 Og de blev gift og blev bortgiftet og blev velsignet i overensstemmelse med den mængde af løfter, som Herren havde givet dem.

12 Og de vandrede ikke mere efter "Moselovens ^bskikke og ordinancer, men de vandrede efter de befalinger, som de havde fået af deres Herre og deres Gud, idet de fortsatte med at "faste og bede og med ofte at mødes sammen både for at bede og for at høre Herrens ord.

13 Og det skete, at der ikke var nogen strid blandt alle mennesker i hele landet, men der blev udvirket mægtige mirakler blandt Jesu disciple.

14 Og det skete, at det enoghalvfjerdsindstyvende år gik og også det tooghalvfjerdsindstyvende år, ja, kort sagt til det nioghalvfjerdsindstyvende år var gået; ja, hundrede år var gået, og Jesu disciple, som han havde udvalgt, var alle gået til Guds "paradis bortset fra de ^btre, som skulle blive tilbage; og der blev ^cordineret andre "disciple i deres sted; og også mange af dette slægtled var gået bort.

15 Og det skete, at der "ikke var nogen strid i landet på grund af Guds kærlighed, som boede i folkets hjerte.

16 Og der var "ingen misundelse eller stridigheder eller optøjer eller utugtigheder eller løgne eller mord eller nogen slags ^buterlighed, og visselig kunne der ikke findes noget "lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd.

17 Der fandtes ingen røvere eller mordere, ej heller var der lamanitter eller nogen form for -itter; men de var alle "ét, Kristi børn og arvinger til Guds rige.

18 Og hvor velsignede var de ikke! For Herren velsignede dem i alle deres gerninger; ja, de blev velsignet og havde fremgang, indtil et hundrede og ti år var gået; og det første slægtled fra Kristus var gået bort, og der var ingen strid i hele landet.

19 Og det skete, at Nefi, han, som førte denne sidste optegnelse (og han førte den på Nefis "plader), døde, og hans søn Amos førte den i hans sted; og han førte den også på Nefis plader.

20 Og han førte den i fireogfirs år, og der var stadig fred i landet bortset fra, at der var en lille del af folket, som havde rejst sig mod kirken og påtaget sig navnet lamanitter, derfor be-

10a Morm 9:6.

12a gs Moseloven.

^b 2 Ne 25:30;

3 Ne 15:2–8.

^c Moro 6:5;

L&P 88:76–77.

14a gs Paradis.

^b 3 Ne 28:3–9.

gs Forvandlede personer.

^c gs Ordinere.

^d gs Discipel.

15a gs Fred.

16a gs Enighed.

^b gs Begære.

^c Mosi 2:41;

Alma 50:23.

gs Glæde.

17a Joh 17:21.

gs Zion.

19a gs Plader.

gyndte der igen at være lamanner i landet.

21 Og det skete, at Amos også døde (og det var et hundrede og fireoghalvfems år efter Kristi komme), og hans søn Amos førte optegnelsen i hans sted, og han førte den også på Nefis plader; og den blev også skrevet i Nefis bog, som er denne bog.

22 Og det skete, at der var gået to hundrede år; og det andet slægtled var alle gået bort bortset fra nogle få.

23 Og se, jeg, Mormon, vil, at I skal vide, at folket havde mangfoldiggjort sig i en sådan grad, at de var spredt ud over hele landets overflade, og at de var blevet overordentlig rige på grund af deres fremgang i Kristus.

24 Og se, i dette to hundrede og første år begyndte der at være nogen blandt dem, som blev indbildske i "stolthed, idet de gik med kostbare klæder og med alle slags fine perler og verdens skønne ting.

25 Og fra den tid af havde de ikke mere deres ejendele og deres gods "fælles blandt sig.

26 Og de begyndte at blive delt i klasser; og de begyndte at oprette "kirker til sig selv for ^bvindings skyld, og de begyndte at fornægte Kristi sande kirke.

27 Og det skete, at da der var gået to hundrede og ti år, var der mange kirker i landet; ja, der

var mange kirker, som foregav at kende Kristus, og dog "forkastede de størstedelen af hans evangelium, således at de tillod al slags ugudelighed og uddelte det, der var helligt, til den, som det var blevet ^bnægtet på grund af uværdighed.

28 Og denne "kirke fik en overordentlig stor tilvækst på grund af ugudelighed og på grund af Satans magt, som fik et fast greb om deres hjerte.

29 Og videre, der var endnu en kirke, som forkastede Kristus; og de "forfulgte Kristi sande kirke på grund af deres ydmyghed og deres tro på Kristus; og de foragtede dem på grund af de mange mirakler, som blev udvirket blandt dem.

30 Derfor udøvede de magt og myndighed over de af Jesu disciple, som forblev blandt dem, og de kastede dem i "fængsel; men ved Guds ords magt, som var i dem, blev fængslerne brudt i to stykker, og de gik omkring og udførte mægtige mirakler blandt dem.

31 Alligevel og til trods for alle disse mirakler, forhærdede folket hjertet og forsøgte at dræbe dem, ligesom jøderne ved Jerusalem forsøgte at dræbe Jesus ifølge hans ord.

32 Og de kastede dem i "ovne med ^bild, og de kom ud uden at have lidt skade.

33 Og de kastede dem også ned

24a gs Stolthed.

25a 4 Ne 1:3.

26a 1 Ne 22:23;

2 Ne 28:3;

Morm 8:32–38.

b L&P 10:56.

gs Præstelist.

27a gs Frafald.

b 3 Ne 18:28–29.

28a gs Djævelen –

Djævelens kirke.

29a gs Forfølgelse.

30a 3 Ne 28:19–20.

32a 3 Ne 28:21.

b Dan 3:26–27.

i "huler med vilde rovdyr, og de legede med de vilde rovdyr, ligesom et barn med et lam; og de kom op af dem uden at have lidt skade.

34 Alligevel forhærdede folket hjertet, for de blev forledt af mange præster og falske profeter til at oprette mange kirker og til at begå al slags ugudelighed. Og de "slog Jesu folk, men Jesu folk slog ikke igen. Og således sank de ned i vantro og ugudelighed fra år til år, lige indtil der var gået to hundrede og tredive år.

35 Og se, det skete i dette år, ja, i det to hundrede og enogtredivte år, at der fandt en stor opsplитning sted blandt folket.

36 Og det skete, at der i dette år opstod et folk, som blev kaldt nefitter, og de var sande troende på Kristus; og blandt dem var der dem, som af lamanitterne blev kaldt jakobitter og josefitter og zoramitter;

37 derfor blev de, der var de sande troende på Kristus og de sande tilbedere af Kristus (og blandt dem var de "tre af Jesu disciple, som skulle blive tilbage), kaldt nefitter og jakobitter og josefitter og zoramitter.

38 Og det skete, at de, der forkastede evangeliet, blev kaldt lamanitter og lemuelitter og ismaelitter; og de sank ikke ned i vantro, men de "satte sig bevidst op mod Kristi evangelium; og

de lærte deres børn, at de ikke skulle tro, ligesom deres fædre sank ned fra begyndelsen.

39 Og det var på grund af deres fædres ugudelighed og vederstyggelighed, ligesom det var i begyndelsen. Og de blev "oplært til at hade Guds børn, ligesom lamanitterne fra begyndelsen blev oplært til at hade Nefis børn.

40 Og det skete, at der var gået to hundrede og fireogfyre år, og således var forholdene hos folket. Og den mere ugudelige del af folket voksede sig stærkere og blev overordentlig mere talrige end Guds folk var.

41 Og de fortsatte stadig med at oprette kirker til sig selv og pryde dem med alle slags kostbarheder. Og således gik to hundrede og halvtreds år, og også to hundrede og tres år.

42 Og det skete, at den ugudelige del af folket igen begyndte at indføre Gadiantons hemmelige eder og "sammensværgelser.

43 Og det folk, der blev kaldt Nefis folk, begyndte også at blive stolte i hjertet på grund af deres overordentlig store rigdomme, og at blive forfængelige ligesom deres brødre, lamanitterne.

44 Og fra den tid begyndte disciplene at sørge over verdens "synder.

45 Og det skete, at da tre hundrede år var gået, var både Nefis folk og lamanitterne

33a 3 Ne 28:22.
34a 3 Ne 12:39;
L&P 98:23–27.
37a 3 Ne 28:6–7;

Morm 8:10–11.
38a gs Oprør.
39a Mosi 10:17.
42a gs Hemmelige

sammensværgelser.
44a 3 Ne 28:9.

blevet overordentlig ugudelige, det ene såvel som det andet.

46 Og det skete, at Gadiantons røvere spredte sig over hele landets overflade; og der var ingen, der var retfærdige, bortset fra Jesu disciple. Og guld og sølv samlede de sig i overflod og drev al slags handel.

47 Og det skete, efter at der var gået tre hundrede og fem år (og folket forblev stadig i ugudelighed), at Amos døde, og hans bror Ammaron førte optegnelsen i hans sted.

48 Og det skete, at da der var gået tre hundrede og tyve

år, "skjulte Ammaron, der blev drevet dertil af Helligånden, de optegnelser, der var hellige – ja, alle de hellige optegnelser, der var blevet overdraget fra slægtled til slægtled, og som var hellige – helt op til det tre hundrede og tyvende år efter Kristi komme.

49 Og han skjulte dem til Herren, for at de "igen måtte komme til resten af Jakobs hus i overensstemmelse med Herrens profetier og løfter. Og således er afslutningen på Ammarons optegnelser.

MORMONS BOG

KAPITEL 1

Ammaron instruerer Mormon angående de hellige optegnelser – Der udbryder krig mellem nefitterne og lamanitterne – De tre nefitter bliver taget bort – Ugudelighed, vantro, trolddom og hekseri er udbredt overalt. Omkring 321–326 e.Kr.

OG nu udfærdiger jeg, "Mormon, en ^boptegnelse om det, som jeg har både set og hørt, og kalder den Mormons Bog.

2 Og omkring det tidspunkt, da "Ammaron skjulte optegnelserne til Herren, kom han til mig (jeg var omkring ti år gammel,

og jeg begyndte at blive ^bundervist en del på den måde, hvorpå der undervises blandt mit folk), og Ammaron sagde til mig: Jeg fornemmer, at du er et alvorligt barn og er hurtig til at opfatte.

3 Derfor ønsker jeg, at du, når du bliver omkring fireogtyve år gammel, skal erindre det, som du har lagt mærke til angående dette folk, og, når du når den alder, drage til landet Antum, til en høj, som skal kaldes "Shim; og dér har jeg henlagt til Herren alle de hellige indgravninger angående dette folk.

4 Og se, du skal tage Nefis "plader med dig, og resten skal du efterlade på det sted, hvor

48a Hel 3:13, 15–16.

49a En 1:13.

[MORMONS BOG]

1 1a gs Mormon, nefitisk

profet.

b 3 Ne 5:11–18.

2a 4 Ne 1:47–49.

b Mosi 1:3–5.

3a Eter 9:3.

4a MormO 1:1, 11.

gs Plader.

de er; og du skal på Nefis plader indgravere alt det, som du har lagt mærke til angående dette folk.

5 Og jeg, Mormon, der er efterkommer af ^aNefi (og min fars navn var Mormon), jeg erindrede det, som Ammaron havde befalet mig.

6 Og det skete, at jeg, da jeg var elleve år gammel, af min far blev ført til landet mod syd, ja, helt til Zarahemlas land.

7 Hele landets overflade var blevet dækket af bygninger, og folket var næsten lige så talrigt, som var de havets sand.

8 Og det skete i dette år, at der opstod en krig mellem nefitterne, som bestod af nefitterne og jakobitterne og josefitterne og zoramitterne; og denne krig var mellem nefitterne og lamanitterne og lemuelitterne og ismaelitterne.

9 Se, lamanitterne og lemuelitterne og ismaelitterne blev kaldt lamanitter, og de to parter var nefitter og lamanitter.

10 Og det skete, at krigen mellem dem begyndte langs grænserne til Zarahemla ved Sidons vande.

11 Og det skete, at nefitterne havde samlet et stort antal mænd, ja, flere end et antal på tredive tusinde. Og det skete, at de i det selv samme år udkæmpede et antal slag, i hvilke nefitterne slog lamanitterne og slog mange af dem ihjel.

12 Og det skete, at lamanitterne

trak sig tilbage fra deres forehavende, og der blev sluttet fred i landet; og freden varede ved i et tidsrum af omkring fire år, så der ikke fandt nogen blodudgydelse sted.

13 Men ugudeligheden var udbredt over hele landets overflade i en sådan grad, at Herren tog sine ^aelskede disciple bort, og udvirkelsen af mirakler og helbredelse hørte op på grund af folkets ugudelighed.

14 Og der var ingen ^agaver fra Herren, og ^bHelligånden kom ikke over nogen på grund af deres ugudelighed og ^cvantrø.

15 Og jeg, der var femten år gammel og havde et noget alvorligt sind, jeg blev derfor besøgt af Herren og smagte og kendte til Jesu godhed.

16 Og jeg forsøgte at prædike for dette folk, men min mund blev lukket, og det blev mig forbudt, at jeg skulle prædike for dem; for se, de havde bevidst ^asat sig op imod deres Gud; og de elskede disciple blev ^btaget bort fra landet på grund af deres ugudelighed.

17 Men jeg forblev blandt dem, men det blev mig forbudt at prædike for dem på grund af deres hjertes hårdhed, og på grund af deres hjertes hårdhed blev landet ^aforbandet for dem.

18 Og disse gadiantonrøvere, som var blandt lamanitterne, oversvømmede landet, således at indbyggerne begyndte at

5a 3 Ne 5:12, 20.

13a 3 Ne 28:2, 12.

14a Moro 10:8–18, 24.

b gs Helligånden.

c gs Vantrø.

16a gs Oprør.

b Morm 8:10.

17a 2 Ne 1:7;

Alma 45:10–14, 16.

skjule deres "skatte i jorden; og de blev glatte, fordi Herren havde forbandet landet, så de ikke kunne holde på dem eller finde dem igen.

19 Og det skete, at der fandtes trolddom og hekseri og magi og den Ondes kraft blev udøvet på hele landets overflade til opfyldelse af alle Abinadis og også lamanitten Samuels ord.

KAPITEL 2

Mormon fører de nefitiske hære – Landet bliver gennemfejet af blod og nedslagtning – Nefitterne klager og sørger med de fordømtes sorg – Deres nådes dag er forpasset – Mormon får Nefis plader – Krigene fortsætter. Omkring 327–350 e.Kr.

Og det skete i det selv samme år, at der igen opstod en krig mellem nefitterne og lamanitterne. Og skønt jeg var ung, var jeg stor af vækst, derfor udpegede Nefis folk mig til, at jeg skulle være deres leder eller lederen for deres hære.

2 Derfor skete det, at jeg i mit sekstende år drog ud i spidsen for en hær af nefitter mod lamanitterne; således var der gået tre hundrede og seksogtyve år.

3 Og det skete i det tre hundrede og syvogtyvende år, at lamanitterne faldt over os med overordentlig stor styrke, i en sådan grad at de skræmte mine hære; derfor ville de ikke kæmpe, og de begyndte at trække sig tilbage mod de nordlige lande.

4 Og det skete, at vi kom til byen Angola, og vi tog byen i besiddelse og traf forberedelser til at forsvare os mod lamanitterne. Og det skete, at vi befæstede byen af alle vore kræfter, men til trods for alle vore befæstninger faldt lamanitterne over os og drev os ud af byen.

5 Og de drev os også ud af Davids land.

6 Og vi marcherede videre og kom til Josvas land, som lå i de vestlige grænseegne ved kysten.

7 Og det skete, at vi samlede vort folk sammen, så hurtigt som det var muligt, så vi kunne få dem sammen i én gruppe.

8 Men se, landet var fyldt med røvere og med lamanitter; og til trods for den store ødelæggelse, som hang over mit folk, omvendte de sig ikke fra deres onde gerninger; derfor spredtes der blod og nedslagtning over hele landets overflade, både fra nefitternes side og også fra lamanitternes side; og der fandt en altomfattende omvæltning sted overalt på landets overflade.

9 Og se, lamanitterne havde en konge, og hans navn var Aron, og han drog imod os med en hær på fire og fyrr tusinde. Og se, jeg stod ham imod med to og fyrr tusinde. Og det skete, at jeg slog ham med min hær, så han flygtede for mig. Og se, alt dette skete, og der var gået tre hundrede og tredive år.

10 Og det skete, at nefitterne begyndte at omvende sig fra deres ugudelighed og begyndte

at råbe, som det var blevet profeteret af profeten Samuel; for se, ingen kunne beholde det, der var hans eget, på grund af de tyve og de røvere og de mordere og den magi og det hekseri, som fandtes i landet.

11 Således kom det til sørgeudbrud og klageråb i hele landet på grund af dette, og især blandt Nefis folk.

12 Og det skete, at da jeg, Mormon, så deres klagen og deres sorgen og deres sorg for Herren, begyndte mit hjerte at fryde sig i mig, for jeg kendte Herrens barmhjertighed og langmodighed, hvorfor jeg mente, at han ville være barmhjertig mod dem, så de igen ville blive et retfærdigt folk.

13 Men se, denne min glæde var forgæves, for deres "sorg var ikke til omvendelse på grund af Guds godhed, men det var snarere de ^bfordømtes sorg, fordi Herren ikke stedse ville tillade dem at finde ^clykke ved synd.

14 Og de kom ikke til Jesus med et sønderknust "hjerte og en angerfuld ånd, men de ^bforbandede Gud og ønskede at dø. Alligevel kæmpede de med sværdet for deres liv.

15 Og det skete, at min sorg vendte tilbage til mig igen, og jeg så, at "nådens ^bdag var ^cforpasset for dem, både timeligt og åndeligt; for jeg så tusinder af dem blive hugget ned i åbent oprør mod deres Gud og

blive dynget op som møg på landets overflade. Og således var der gået tre hundrede og fireogfyrrer år.

16 Og det skete i det tre hundrede og femogfyrrertyvende år, at nefitterne begyndte at flygte for lamanitterne; og de blev forfulgt, lige indtil de kom til Jashons land, før det var muligt at standse dem på deres tilbagetog.

17 Og se, byen Jashon lå i nærheden af det "land, hvor Ammaron havde henlagt optegnelserne til Herren, for at de ikke skulle blive ødelagt. Og se, jeg var i overensstemmelse med Ammarons ord gået hen og havde taget Nefis plader og udfærdigede en optegnelse i overensstemmelse med Ammarons ord.

18 Og på Nefis plader udfærdigede jeg en fuldstændig beretning om al ugudeligheden og alle vederstyggelighederne, men på disse "plader undlod jeg at skrive en fuldstændig beretning om deres ugudelighed og vederstyggeligheder, for se, et vedvarende syn af ugudelighed og vederstyggeligheder har været for mine øjne, lige siden jeg har været i stand til at se menneskenes veje.

19 Og ve mig på grund af deres ugudelighed, for mit hjerte har alle mine dage været fyldt af sorg på grund af deres ugudelighed; alligevel ved jeg, at

2 13a 2 Kor 7:10;
Alma 42:29.
b Gs Fordømmelse.
c Alma 41:10.

14a Gs Sønderknust
hjerte.
b Gs Bespottelse.
15a Gs Nåde.

b Hel 13:38.
c Jer 8:20; L&P 56:16.
17a Morm 1:1-4.
18a Gs Plader.

jeg skal blive "løftet op på den yderste dag.

20 Og det skete, at i dette år blev Nefis folk igen jaget og fordrevet. Og det skete, at vi blev drevet af sted, indtil vi var kommet nordpå til det land, som blev kaldt Sem.

21 Og det skete, at vi befæstede byen Sem, og vi samlede vort folk i den udstrækning, det var muligt, for at vi måske kunne redde dem fra udryddelse.

22 Og det skete i det tre hundrede og seksogfyrretyvende år, at de igen begyndte at falde over os.

23 Og det skete, at jeg talte til mit folk og tilskyndede dem med stor styrke til, at de skulle stå frygtløst imod lamanitterne og "kæmpe for deres hustruer og deres børn og deres huse og deres hjem.

24 Og mine ord vakte dem i nogen grad til kraft, således de ikke flygtede for lamanitterne, men stod dem frygtløst imod.

25 Og det skete, at vi stred med en hær på tredive tusinde mod en hær på halvtreds tusinde. Og det skete, at vi stod dem imod med en sådan urokkelighed, at de flygtede for os.

26 Og det skete, at da de var flygtet, forfulgte vi dem med vore hære og mødte dem igen og slog dem; alligevel var Herrens styrke ikke med os, ja, vi var overladt til os selv, så Herrens Ånd ikke forblev i os, derfor var vi blevet svage ligesom vore brødre.

27 Og mit hjerte sørgede på grund af denne mit folks store ulykke, på grund af deres ugunstighed og deres vederstyggeligheder. Men se, vi drog ud mod lamanitterne og Gadiantons røvere, indtil vi igen havde taget vort arveland i besiddelse.

28 Og det tre hundrede og niogfyrretyvende år var gået. Og i det tre hundrede og halvtredsindstyvende år sluttede vi en traktat med lamanitterne og Gadiantons røvere, hvori vi fik delt vore arvelande.

29 Og lamanitterne gav os landet mod nord, ja, helt til den "smalle passage, som førte ind i landet mod syd. Og vi gav lamanitterne alt landet mod syd.

KAPITEL 3

Mormon råber omvendelse til nefitterne – De vinder en stor sejr og praler af deres egen styrke – Mormon nægter at lede dem, og hans bønner for dem er uden tro – Mormons Bog opfordrer Israels tolv stammer til at tro på evangeliet. Omkring 360–362 e.Kr.

Og det skete, at lamanitterne ikke drog ud til kamp igen, før end der var gået yderligere ti år. Og se, jeg havde beskæftiget mit folk, nefitterne, med at forberede deres jorder og deres våben til det tidspunkt, da de skulle i kamp.

2 Og det skete, at Herren sagde til mig: Råb til dette folk: Omvend jer, og kom til mig, og

bliv døbt, og opbyg min kirke igen, så skal I blive skånet.

3 Og jeg råbte til dette folk, men det var forgæves; og de indså ikke, at det var Herren, der havde skånet dem og skænket dem en mulighed for omvendelse. Og se, de forhædede hjertet mod Herren deres Gud.

4 Og det skete, efter at dette tiende år var gået, hvilket i alt var tre hundrede og tres år fra Kristi komme, at lamaniternes konge sendte mig et brev, som gav mig kendskab til, at de var ved at berede sig på igen at drage ud for at kæmpe mod os.

5 Og det skete, at jeg foranledigede, at mit folk skulle samle sig i landet Ødelæggelse i en by, som lå i grænseegnene ved det smalle pas, som førte ind i landet mod syd.

6 Og dér opstillede vi vore hære for at kunne standse lamaniternes hære, så de ikke skulle sætte sig i besiddelse af nogen af vore lande, derfor befæstede vi os mod dem af al vor magt.

7 Og det skete i det tre hundrede og enogtresindstyvende år, at lamanitterne kom ned til byen Ødelæggelse for at kæmpe mod os; og det skete, at vi i det år slog dem, således at de igen vendte tilbage til deres egne lande.

8 Og i det tre hundrede og toogtresindstyvende år kom de igen ned for at kæmpe. Og vi slog dem igen og slog et stort antal af dem ihjel, og deres døde blev kastet i havet.

9 Og se, på grund af dette store, som mit folk nefitterne havde gjort, begyndte de at "prale af deres egen styrke og begyndte at sværge ved himlene, at de ville hævne sig over blodet fra deres brødre, som var blevet slået ihjel af deres fjender.

10 Og de svor ved himlene og også ved Guds trone, at de ville "drage op for at kæmpe mod deres fjender og ville udrydde dem fra landets overflade.

11 Og det skete, at jeg, Mormon, fra dette tidspunkt af fuldstændig nægtede at være hærfører og leder for dette folk på grund af deres ugudelighed og vederstyggelighed.

12 Se, jeg havde ført dem, til trods for deres ugudelighed havde jeg mange gange ført dem i kamp og havde elsket dem af hele mit hjerte med Guds "kærlighed, som var i mig, og min sjæl var blevet udøst i bøn til min Gud den hele dag for dem; alligevel skete det ^buden tro på grund af deres hjertes hårdhed.

13 Og tre gange har jeg udfriet dem af deres fjenders hænder, og de har ikke omvendt sig fra deres synder.

14 Og da de havde svoret ved alt, hvad der var blevet dem "forbudt af vor Herre og frelser Jesus Kristus, at de ville drage op mod deres fjender for at kæmpe og hævne sig over blodet fra deres brødre, se, da kom Herrens røst til mig og sagde:

3 9a 2 Ne 4:34.
10a 3 Ne 3:20–21;

Morm 4:4.
12a gs Kærlighed.

^b Morm 5:2.
14a 3 Ne 12:34–37.

15 "Hævnen er min, og jeg vil ^bgengælde; og fordi dette folk ikke omvendte sig, efter at jeg havde udfriet dem, se, da skal de blive tilintetgjort fra jordens overflade.

16 Og det skete, at jeg fuldstændig nægtede at drage op mod mine fjender; og jeg gjorde, ligesom Herren havde befalet mig; og jeg stod som et passivt vidne for over for verden at tilkendegive det, som jeg så og hørte i overensstemmelse med tilkendegivelserne fra Ånden, som havde vidnet om det tilkommende.

17 Derfor skriver jeg "til jer, ikke-jøder, og også til jer, Israels hus, så I, når værket begynder, skal være ved at berede jer på at vende tilbage til jeres arveland.

18 Ja, se, jeg skriver til alle jordens ender, ja, til jer, Israels tolv stammer, som skal blive "dømt efter jeres gerninger af de tolv, som Jesus valgte til at være sine disciple i Jerusalems land.

19 Og jeg skriver også til resten af dette folk, som også skal blive dømt af de "tolv, som Jesus valgte i dette land; og de skal blive dømt af de andre tolv, som Jesus valgte i Jerusalems land.

20 Og dette tilkendegiver Ånden for mig, derfor skriver jeg til jer alle. Og af denne årsag skriver jeg til jer, for at I kan vide, at I alle skal stå for Kristi "dommersæde, ja, hver sjæl som

tilhører hele Adams menneskelige ^bslægt; og I skal stå frem for at blive dømt efter jeres gerninger, hvad enten de er gode eller onde;

21 og også for at I kan "tro på Jesu Kristi evangelium, som I skal have blandt jer; og også for at ^bjøderne, Herrens pagtsfolk, skal have endnu et "vidne foruden ham, som de så og hørte, om at Jesus, som de slog ihjel, var den "sande Kristus og den sande Gud.

22 Og jeg ville ønske, at jeg kunne formå "alle jer jordens ender til at omvende jer og berede jer til at stå for Kristi dommersæde.

KAPITEL 4

Krig og nedslagtning fortsætter – De ugudelige straffer de ugudelige – Der hersker større ugudelighed end nogen sinde før i hele Israel – Kvinder og børn bliver ofret til afguder – Lamanitterne begynder at fejre nefitterne foran sig. Omkring 363–375 e.Kr.

Og se, det skete i det tre hundrede og treogtresindstyvende år, at nefitterne drog op med deres hære fra landet Ødelæggelse for at kæmpe mod lamanitterne.

2 Og det skete, at nefitternes hære blev drevet tilbage til Ødelæggelsens land. Og mens de endnu var udmattede, faldt

15a gs Hævn.
b L&P 82:23.
17a 2 Ne 30:3–8;
3 Ne 29:1.
18a Matt 19:28;
Luk 22:29–30;

L&P 29:12.
19a 1 Ne 12:9–10.
20a gs Dom, den
endelige.
b L&P 27:11.
21a L&P 3:20.

b gs Jøder.
c 2 Ne 25:18.
d 2 Ne 26:12;
Mosi 7:27.
22a Alma 29:1.

en frisk lamanitisk hær over dem, og de udkæmpede et voldsomt slag, således at lamanitterne tog byen Ødelæggelse i besiddelse og slog mange af nefitterne ihjel og tog mange fanger.

3 Og resten flygtede og sluttede sig til indbyggerne i byen Teankum. Se, byen Teankum lå i grænseegnene ved kysten, og det var også i nærheden af byen Ødelæggelse.

4 Og det var, "fordi nefitternes hære drog op mod lamanitterne, at de begyndte at blive slået, for havde det ikke været for dette, kunne lamanitterne ingen magt have haft over dem.

5 Men se, Guds straffedomme vil ramme de ugudelige; og det er ved de ugudelige, at de ugudelige bliver "straffet, for det er de ugudelige, som ophidser menneskenes børns hjerte til blodsudgydelse.

6 Og det skete, at lamanitterne traf forberedelser til at drage mod byen Teankum.

7 Og det skete i det tre hundrede og fireogtresindstyvende år, at lamanitterne drog mod byen Teankum, så de også kunne tage byen Teankum i besiddelse.

8 Og det skete, at de blev slået og drevet tilbage af nefitterne. Og da nefitterne så, at de havde fordrevet lamanitterne, pralede de igen af deres egen styrke; og de drog ud i deres egen kraft og tog igen byen Ødelæggelse i besiddelse.

9 Og se, alt dette var sket, og der var blevet slået tusinder ihjel på begge sider, både på nefitternes og lamanitternes.

10 Og det skete, at det tre hundrede og seksogtresindstyvende år var gået, og lamanitterne faldt igen over nefitterne for at kæmpe, og dog omvendte nefitterne sig ikke fra det onde, som de havde gjort, men fremturede bestandig i deres ugudelighed.

11 Og det er umuligt for tungen at beskrive eller for mennesket at skrive en dækkende beskrivelse af det rædselsvækkende syn af blod og nedslagtning, der udspillede sig blandt folket, både blandt nefitterne og lamanitterne; og hvert hjerte var forhærdet, så de frydede sig ved bestandig at udgyde blod.

12 Og der havde aldrig været så stor "ugudelighed blandt nogen af Lehis børn, og ifølge Herrens ord ej heller blandt hele Israels hus, som der var blandt dette folk.

13 Og det skete, at lamanitterne tog byen Ødelæggelse i besiddelse, og dette fordi "antallet af dem oversteg antallet af nefitter.

14 Og de marcherede også frem mod byen Teankum og drev indbyggerne ud af hende og tog mange fanger, både kvinder og børn, og bragte dem som ofre til deres "afguder.

15 Og det skete i det tre hundrede og syvogtresindstyvende år, at nefitterne, som var vrede, fordi lamanitterne havde ofret deres kvinder og deres børn, at

4 4a Morm 3:10.
5a L&P 63:33.

12a 1 Mos 6:5; 3 Ne 9:9.
13a Morm 5:6.

14a gs Afgudsdyrkelse.

de drog ud mod lamanitterne med overordentlig stor vrede i en sådan grad, at de igen slog lamanitterne og drev dem ud af deres lande.

16 Og lamanitterne kom ikke mod nefitterne igen førend i det tre hundrede og femoghalvfjerdsindstyvende år.

17 Og i dette år kom de ned mod nefitterne med alle deres styrker; og de blev ikke talt, på grund af det store antal af dem.

18 Og "fra det tidspunkt af fik nefitterne ingen magt over lamanitterne, men begyndte at blive fejtet væk af dem som dug for solen.

19 Og det skete, at lamanitterne kom ned mod byen Ødelæggelse; og der blev udkæmpet et overordentlig voldsomt slag i landet Ødelæggelse, i hvilket de slog nefitterne.

20 Og de flygtede igen for dem, og de kom til byen Boaz, og dér modstod de lamanitterne med overordentlig stor frygtløshed, i en sådan grad at lamanitterne ikke slog dem, førend de var kommet mod dem igen for anden gang.

21 Og da de var kommet for anden gang, blev nefitterne fordrevet og nedslagtet under en overordentlig stor nedslagtning; deres kvinder og deres børn blev igen ofret til afguderne.

22 Og det skete, at nefitterne igen flygtede for dem, idet de tog alle indbyggerne med sig fra både byerne og landsbyerne.

23 Og da jeg, Mormon, nu

så, at lamanitterne var ved at omstyrte landet, drog jeg derfor til højen "Shim og tog alle de optegnelser op, som Ammaron havde skjult til Herren.

KAPITEL 5

Mormon leder igen de nefitiske hære i kampe med blod og nedslagtning – Mormons Bog vil komme frem for at overbevise hele Israel om, at Jesus er Kristus – Lamanitterne vil blive spredt på grund af deres vantro, og Ånden vil høre op med at kæmpe med dem – De vil modtage evangeliet fra ikke-jøderne i de sidste dage. Omkring 375–384 e.Kr.

Og det skete, at jeg gik ud blandt nefitterne og tilbagekaldte den "ed, som jeg havde aflagt på, at jeg ikke mere ville hjælpe dem; og de gav mig igen kommandoen over deres hære, for de så på mig, som om jeg kunne udfri dem fra deres trængsler.

2 Men se, jeg var "uden håb, for jeg kendte Herrens straffedomme, som ville komme over dem, for de omvendte sig ikke fra deres syndigheder, men de kæmpede for deres liv uden at påkalde det væsen, som havde skabt dem.

3 Og det skete, at lamanitterne kom mod os, da vi var flygtet til byen Jordan; men se, de blev drevet tilbage, så de ikke indtog byen på det tidspunkt.

4 Og det skete, at de igen kom mod os, men vi holdt byen. Og

der var også andre byer, som blev holdt af nefitterne, hvilke støttepunkter afskar dem, så de ikke kunne komme ind i det land, som lå foran os, og udrydde indbyggerne i vort land.

5 Men det skete, at ethvert land, vi var draget forbi, og hvis indbyggere ikke blev samlet ind, blev udryddet af lamanitterne, og deres byer og landsbyer og storbyer blev brændt ned med ild; og således gik tre hundrede og nioghalvfjerds år.

6 Og det skete i det tre hundrede og firsindstyvende år, at lamanitterne igen kom mod os for at kæmpe, og vi modstod dem frygtløst; men det var alt sammen forgæves, for så stort var antallet af dem, at de trådte det nefitiske folk under fode.

7 Og det skete, at vi igen begav os på flugt, og de, hvis flugt var hurtigere end lamanitternes, undslap, men de, hvis flugt ikke oversteg lamanitternes, blev fejret omkuld og slået ihjel.

8 Og se, nu ønsker, jeg, Mormon, ikke at rive op i menneskers sjæl ved at udpensle for dem et så forfærdeligt syn af blod og nedslagtning, som blev udspillet for mine øjne; men da jeg ved, at dette visselig må blive kundgjort, og at alt, hvad der er skjult, må blive "åbenbaret på hustagene –

9 og også at kundskab om dette må "komme til resten af disse folk og også til ikke-jøderne,

som Herren har sagt skulle "sprede dette folk, og dette folk skulle blive regnet for intet blandt dem – derfor skriver jeg en "lille forkortelse, idet jeg ikke vover at give en fuldstændig beretning om det, som jeg har set på grund af den befaling, som jeg har modtaget, og også for, at I ikke skal have alt for stor sorg på grund af dette folks ugudelighed.

10 Og se nu, dette siger jeg til deres efterkommere og også til ikke-jøderne, som har omsorg for Israels hus, og som indser og ved, hvorfra deres velsignelser kommer.

11 For jeg ved, at sådanne vil sørge over Israels hus' ulykke, ja, de vil sørge over udryddelsen af dette folk, de vil sørge over, at dette folk ikke havde omvendt sig, så de kunne være blevet favnet i Jesu arme.

12 Se, "dette er skrevet til "resten af Jakobs hus, og det er skrevet på denne måde, fordi det er kendt af Gud, at ugudelighed ikke vil bringe det frem til dem; og det skal blive "skjult til Herren, så det må komme frem, når han anser tiden for at være inde.

13 Og dette er den befaling, som jeg har modtaget; og se, det skal komme frem i overensstemmelse med Herrens befaling, når han i sin visdom finder det tjenligt.

14 Og se, det skal komme til

8a Luk 12:2-3;
2 Ne 27:11;
L&P 1:3.
9a 4 Ne 1:49.

b 3 Ne 16:8.
c Morm 1:1.
12a En 1:16;
Hel 15:11-13.

gs Mormons Bog.
b L&P 3:16-20.
c Morm 8:4, 13-14;
Moro 10:1-2.

de ikke-troende blandt "jøderne; og i denne hensigt skal det komme: for at de må blive ^boverbevist om, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn; for at Faderen gennem sin højt Elskede kan opnå sit store og evige formål ved at bringe jøderne eller hele Israels hus tilbage til deres arveland, som Herren deres Gud har givet dem, til opfyldelse af sin ^cpagt;

15 og også for at efterkommerne af "dette folk mere fuldstændig må tro på hans evangelium, som skal ^budgå til dem fra ikke-jøderne; for dette folk skal blive ^cspredt og skal ^ablive et mørkt, et tilsølet og et frastødende folk, værre end beskrivelsen af noget, der nogen sinde har været blandt os, ja, endog værre end noget, der har været blandt lamanitterne, og dette på grund af deres vantro og afgudsdyrkelse.

16 For se, Herrens Ånd er allerede hørt op med at ^akæmpe med deres fædre; og de er uden Kristus og Gud i verden; og de bliver drevet rundt som ^bavner for vinden.

17 De var engang et taltalende folk, og de havde Kristus som deres ^ahyrde; ja, de blev ledt af Gud Faderen selv.

18 Men se, nu bliver de ^aledt rundt af Satan, ligesom avner

bliver drevet for vinden, eller som et fartøj bliver kastet om på bølgerne uden sejl eller anker, eller uden noget at styre hende med; og ligesom hun er, således er de.

19 Og se, Herren har holdt deres velsignelser, som de kunne have fået i landet, tilbage til fordel for "ikke-jøderne, som skal tage landet i besiddelse.

20 Men se, det skal ske, at de vil blive fordrevet og spredt af ikke-jøderne; og efter at de er blevet fordrevet og spredt af ikke-jøderne, se, da vil Herren ^aerindre den ^bpagt, som han sluttede med Abraham og med hele Israels hus.

21 Og Herren vil også erindre de retfærdiges ^abønner, som er blevet opsendt til ham for dem.

22 Og da, o I ikke-jøder, hvorledes kan I stå for Guds magt, medmindre I vil omvende jer og vende jer fra jeres onde veje?

23 Ved I ikke, at I er i Guds hænder? Ved I ikke, at han har al magt, og at jorden på hans store ^abefaling skal blive ^brullet sammen som en skriftrulle?

24 Derfor, omvend jer, og ydmyg jer for ham, så han ikke skal vende sig mod jer i retfærdighed – så en rest af Jakobs efterkommere ikke skal gå ud blandt jer som en ^aløve og flå jer

14a 2 Ne 29:13; 30:7–8.

cs Jøder.

b 2 Ne 25:16–17.

c 3 Ne 29:1–3.

15a 3 Ne 21:3–7, 24–26.

b 1 Ne 13:20–29, 38;

Morm 7:8–9.

c 1 Ne 10:12–14;

3 Ne 16:8.

d 2 Ne 26:33.

16a Eter 2:15.

b Sl 1:4.

17a cs Gode hyrde.

18a 2 Ne 28:21.

19a 3 Ne 20:27–28.

20a 3 Ne 16:8–12.

b cs Abrahamske pagt.

21a En 1:12–18;

Morm 9:36–37.

23a Hel 12:8–17.

b 3 Ne 26:3.

24a Mika 5:7;

3 Ne 20:15–16.

i stykker, og der ikke er nogen til at udfri jer.

KAPITEL 6

Nefitterne samler sig i Cumoras land til de endelige slag – Mormon skjuler de hellige optegnelser i højen Cumora – Lamanitterne sejrer, og det nefitiske folkeslag bliver udryddet – Hundrede tusinder bliver slået ihjel ved sværdet. Omkring 385 e.Kr.

Og nu slutter jeg min optegnelse angående "udryddelsen af mit folk nefitterne. Og det skete, at vi marcherede af sted foran lamanitterne.

2 Og jeg, Mormon, skrev et brev til lamanitternes konge og ønskede af ham, at han ville tilstede os, at vi kunne samle vort folk i Cumoras "land ved en høj, som blev kaldt Cumora, og dér kunne vi udkæmpe et slag mod dem.

3 Og det skete, at lamanitternes konge tilstede mig det, som jeg ønskede.

4 Og det skete, at vi marcherede af sted til Cumoras land, og vi slog vore telte op rundt omkring højen Cumora; og det var i et land med mange vande, floder og kilder; og her havde vi håb om at få fordel over lamanitterne.

5 Og da der var gået tre hundrede og fireogfirs år, havde vi indsamlet hele resten af vort folk til Cumoras land.

6 Og det skete, at da vi havde indsamlet hele vort folk til ét i Cumoras land, se, da begyndte jeg, Mormon, at blive gammel; og da jeg vidste, at det ville blive mit folks sidste kamp, og da jeg var blevet befalet af Herren, at jeg ikke skulle lade de optegnelser, som var blevet overdraget fra vore fædre, og som var hellige, falde i lamanitternes hænder (for lamanitterne ville ødelægge dem), udfærdigede jeg derfor "denne optegnelse ud fra Nefis plader og ^bskjulte alle de optegnelser, der var blevet mig betroet ved Herrens hånd, i højen Cumora bortset fra ^cdisse få plader, som jeg gav min søn ^dMoroni.

7 Og det skete, at mit folk med deres hustruer og deres børn nu så lamanitternes ^ahære marchere frem imod sig; og med den forfærdelige frygt for døden, som fylder brystet på alle de ugudelige, ventede de på at modtage dem.

8 Og det skete, at de kom for at kæmpe mod os, og hver eneste sjæl var fyldt af skræk på grund af det store antal af dem.

9 Og det skete, at de faldt over mit folk med sværdet og med buen og med pilen og med øksen og med alle slags krigsvåben.

10 Og det skete, at mine mænd blev hugget ned, ja, selv mine ti tusinde, som var med mig, og jeg faldt såret om midt blandt dem; og de drog forbi mig, så de ikke gjorde ende på mit liv.

6 1a 1 Ne 12:19; Jar 1:10;
Alma 45:9-14;
Hel 13:5-11.

2a Eter 9:3.
6a Gs Plader.
b Eter 15:11.

c MormO 1:2.
d Morm 8:1.
7a 1 Ne 12:15.

11 Og da de var brudt igennem og havde hugget "hele mit folk ned, bortset fra fireogtyve af os (hvoriblandt var min søn Moroni), og vi, som havde overlevet de døde af vort folk, så fra toppen af højen Cumora, den næste dag da lamanitterne var vendt tilbage til deres lejr, de ti tusinde af mit folk, som var blevet hugget ned, og som var blevet ført an af mig.

12 Og vi så også de ti tusinde af mit folk, som var blevet ført an af min søn Moroni.

13 Og se, Gidgiddonas ti tusinde var faldet, og også han midt blandt dem.

14 Og Lama var faldet med sine ti tusinde, og Gilgal var faldet med sine ti tusinde, og Limha var faldet med sine ti tusinde, og Jeneum var faldet med sine ti tusinde, og Cumeniha og Moroniha og Antionum og Shiblom og Sem og Josh var faldet med hver deres ti tusinde.

15 Og det skete, at der var ti mere, som faldt for sværdet hver med deres ti tusinde; ja, "hele mit folk, bortset fra de fireogtyve, som var med mig, og også nogle få, som var undsluppet til landene mod syd, og nogle få, som var rømmet til lamanitterne, var faldet; og deres kød og knogler og blod lå på jordens overflade, efterladt af hænderne på dem, som havde slået dem ihjel til at rådne på

jorden og til at hensmuldre og vende tilbage til deres moder jord.

16 Og min sjæl var sønderrevet af kval på grund af de slagte af mit folk, og jeg råbte:

17 O, I skønne, hvor kunne I vige fra Herrens veje! O, I skønne, hvor kunne I forkaste den Jesus, som stod med åbne arme for at tage imod jer!

18 Se, hvis I ikke havde gjort dette, ville I ikke være faldet. Men se, I er faldet, og jeg sørger over tabet af jer.

19 O, I skønne sønner og døtre, I fædre og mødre, I mænd og hustruer, I skønne, hvorledes kunne det ske, at I kunne falde!

20 Men se, I er borte, og min sorg kan ikke bringe jer tilbage.

21 Og den dag kommer snart, da jeres dødelighed skal iføre sig udødelighed, og disse legemer, som nu rådner i forgængelighed, skal snart blive "uforgængelige legemer; og da skal I stå for Kristi dommersæde for at blive dømt efter jeres gerninger; og dersom I er retfærdige, da bliver I velsignet hos jeres fædre, som er gået forud for jer.

22 O, gid I havde omvendt jer, før denne store ødelæggelse kom over jer! Men se, I er borte, og Faderen, ja, himlens evige Fader, kender jeres tilstand, og han gør med jer i overensstemmelse med sin "retfærdighed og ^bbarmhjertighed.

11a 1 Ne 12:19–20;
Hel 15:17.
15a Alma 9:24.

21a 1 Kor 15:53–54.
22a gs Retfærdig,
retfærdighed.

b gs Barmhjertighed.

KAPITEL 7

Mormon opfordrer lamanitterne i de sidste dage til at tro på Kristus, antage hans evangelium og blive frelst – Alle, der tror på Bibelen, vil også tro på Mormons Bog. Omkring 385 e.Kr.

Og se, jeg vil tale noget til den ^arest af dette folk, som er blevet skånet, dersom Gud vil give dem mine ord, så de kan kende til det, der angår deres fædre; ja, jeg taler til jer, I rest af Israels hus; og disse er de ord, jeg taler:

2 Vid I, at I er af ^aIsraels hus.

3 Vid I, at I må komme til omvendelse, ellers kan I ikke blive frelst.

4 Vid I, at I må nedlægge jeres krigsvåben og ikke mere fryde jer ved udgydelse af blod og ikke gribe til dem igen, medmindre det skulle ske, at Gud befaler jer det.

5 Vid I, at I må komme til ^akundskab om jeres fædre og omvende jer fra alle jeres synder og syndigheder og ^btro på Jesus Kristus, at han er Guds Søn, og at han blev slået ihjel af jøderne, og at han ved Faderens kraft er opstået igen, hvorved han har vundet ^csejren over graven; og i ham er dødens brod også opløst.

6 Og han tilvejebringer de dødes ^aopstandelse, hvorved mennesket skal blive oprejst for at stå for hans ^bdommersæde.

7 Og han har tilvejebragt verdens ^aforløsning, hvorved det er givet den, som bliver fundet ^bskyldfri for ham på dommedag, at ^cbo i Guds nærhed i hans rige for sammen med de himmelske ^dkor at synge uophørlige lovsange til Faderen og til Sønnen og til Helligånden, som er ^eén Gud, i en tilstand af ^flykke som ingen ende har.

8 Omvend jer derfor, og bliv døbt i Jesu navn, og grib fat i Kristi ^aevangelium, som vil blive fremlagt for jer, ikke alene i denne optegnelse, men også i den ^boptegnelse, som skal komme til ikke-jøderne ^cfra jøderne, hvilken optegnelse skal komme fra ikke-jøderne ^dtil jer.

9 For se, ^aden er skrevet i den hensigt, at I må ^btro på den; og hvis I tror på den, vil I også tro på denne; og hvis I tror på denne, vil I komme til at kende til jeres fædre og også de forunderlige gerninger, som blev udført blandt dem ved Guds kraft.

10 Og I vil også vide, at I er en rest af Jakobs efterkommere; derfor regnes I med til den første pagts folk; og dersom I tror på Kristus og bliver døbt, først

7 1a Hel 15:11–13.

2a Alma 10:3.

5a 2 Ne 3:12.

b gs Tro.

c Es 25:8; Mosi 16:7–8.

6a gs Opstandelse.

b gs Jesus Kristus – Dommer; Dom, den endelige.

7a gs Forløse.

b gs Retfærdiggøre.

c 1 Ne 10:21;

L&P 76:62;

Moses 6:57.

d Mosi 2:28.

e L&P 20:28.

gs Gud, Guddommen.

f gs Glæde.

8a gs Evangelium.

b gs Bibelen.

c 2 Ne 29:4–13.

d 1 Ne 13:38.

9a gs Mormons Bog.

b 1 Ne 13:38–41.

med vand og derefter med ild og med Helligånden, idet I følger Frelserens "eksempel i overensstemmelse med det, som han har befalet os, da skal det gå jer vel på dommens dag. Amen.

KAPITEL 8

Lamanitterne opsporer og udrydder nefitterne – Mormons Bog vil komme frem ved Guds kraft – Der udtales et ve over dem, der udsllynger vrede og strid imod Herrens værk – Den nefitiske optegnelse vil komme frem på en dag med ugudelighed, forfald og frafald. Omkring 400–421 e.Kr.

SE, jeg, "Moroni, afslutter min far Mormons ^boptegnelse. Se, jeg har kun lidt at skrive, noget, som min far har befalet mig.

2 Og se, det skete, at efter det "store og kolossale slag ved Cumora, se, de nefitter, som var undsluppet til landet mod syd, blev jaget af ^blamanitterne, indtil de alle var blevet slået ihjel.

3 Og min far blev også dræbt af dem, og kun jeg er "alene tilbage for at skrive den sørgelige beretning om udryddelsen af mit folk. Men se, de er borte, og jeg opfylder min fars befaling. Om de vil slå mig ihjel, ved jeg ikke.

4 Derfor vil jeg skrive og skjule optegnelserne i jorden; og hvor

jeg så går hen, er uden betydning.

5 Se, min far har udfærdiget "denne optegnelse, og han har skrevet, hvad hensigten var dermed. Og se, jeg ville også skrive den, hvis jeg havde plads på ^bpladerne, men det har jeg ikke; og malm har jeg ikke, for jeg er alene. Min far er blevet slået ihjel i kamp og alle mine slægtninge, og jeg har ingen venner, ej heller noget sted at gå hen; og hvor længe Herren vil tillade, at jeg skal leve, ved jeg ikke.

6 Se, der er gået "fire hundrede år siden vor Herres og frelsers komme.

7 Og se, lamanitterne har jaget og dræbt mit folk nefitterne fra by til by og fra sted til sted, indtil de ikke mere er til; og stort har deres "fald været; ja, stor og forunderlig er udryddelsen af mit folk, nefitterne.

8 Og se, det er Herrens hånd, som har gjort det. Og se også, lamanitterne ligger i "krig, den ene med den anden; og dette lands overflade er ét vedvarende kredsløb af mord og blodudgydelse, og ingen kender enden på krigen.

9 Og se nu, jeg siger ikke mere angående dem, for der er ingen, bortset fra lamanitter og "røvere, der er tilbage på landets overflade.

10 Og der er ingen, der kender den sande Gud, bortset fra Jesu

10a 2 Ne 31:5–9.
8 1a gs Moroni,
Mormons søn.
b gs Plader.
2a Morm 6:2–15.

b L&P 3:18.
3a Moro 9:22.
5a Morm 2:17–18.
b Morm 6:6.
6a Alma 45:10.

7a 1 Ne 12:2–3.
8a 1 Ne 12:20–23.
9a Morm 2:8.

^adisciple, som forblev i landet, indtil folkets ugudelighed blev så stor, at Herren ikke ville tillade dem at ^bblive hos folket; og om de er på landets overflade, ved ingen.

11 Men se, min ^afar og jeg har set dem, og de har betjent os.

12 Og den, som modtager denne optegnelse og ikke fordømmer den på grund af de ufuldkommenheder, som findes i den, han skal kende til det, der er ^astørre end dette. Se, jeg er Moroni; og var det muligt, ville jeg kundgøre alt for jer.

13 Se, jeg holder op med at tale angående dette folk. Jeg er Mormons søn, og min far var ^aefterkommer af Nefi.

14 Og jeg er den, som ^askjuler denne optegnelse til Herren; pladerne er i sig selv ikke af nogen værdi ifølge Herrens befaling. For han siger i sandhed, at ingen skal få dem for at ^bskaffe sig vinding; men optegnelsen derpå er af stor værdi, og den, som bringer den frem i lyset, ham vil Herren velsigne.

15 For ingen kan have magt til at bringe den frem i lyset, undtagen det bliver givet ham af Gud, for Gud vil, at det skal blive gjort ^aalene med hans ære for øje eller til gavn for Herrens fordums og længe spredte pagtsfolk.

16 Og velsignet være ^ahan, som bringer den frem i lyset,

for den skal blive ^bbragt frem fra mørket til lyset i overensstemmelse med Guds ord; ja, den skal blive bragt frem fra jorden, og den skal skinne fra mørket og komme til folkets kundskab; og det skal blive gjort ved Guds kraft.

17 Og hvis der er ^afejl deri, så er det et menneskes fejl. Men se, vi ved ikke af nogen fejl; alligevel ved Gud alt; lad derfor den, som ^bfordømmer, passe på, at han ikke kommer i fare for helvedes ild.

18 Og den, som siger: Vis mig den, ellers skal I blive slået – lad ham passe på, at han ikke befaler det, som er forbudt af Herren.

19 For se, den, som ^adømmer overilet, skal selv blive dømt overilet, for efter hans gerninger skal hans løn være; derfor skal den, der slår, selv blive slået af Herren.

20 Se, hvad skriftstedet siger: Mennesket skal ikke slå, ej heller skal han dømme; for dommen er min, siger Herren, og hævn er også min, og jeg vil gengælde.

21 Og den, der udslynger vrede og stridigheder mod Herrens værk og mod Herrens pagtsfolk, som er Israels hus, og som vil sige: Vi vil tilintetgøre Herrens værk, og Herren vil ikke erindre sin pagt, som han har sluttet med Israels hus – han er i fare

10a 3 Ne 28:7; Eter 12:17.

cs Tre nefitiske disciple.

b Morm 1:16.

11a 3 Ne 28:24–26.

12a 3 Ne 26:6–11.

13a 3 Ne 5:20.

14a Moro 10:1–2.

b JS–H 1:46.

15a L&P 4:5.

16a 2 Ne 3:6–7, 11, 13–14.

b Es 29:18; 2 Ne 27:29.

17a Morm 9:31, 33;

Eter 12:23–28.

b 3 Ne 29:5; Eter 4:8.

19a Jso, Matt 7:1–2;

3 Ne 14:1–2;

Moro 7:14.

for at blive hugget om og kastet i ilden;

22 for Herrens evige "formål skal rulle videre, indtil alle hans løfter er blevet opfyldt.

23 Gransk "Esajas' profetier. Se, jeg kan ikke skrive dem. Ja, se, jeg siger jer, at de hellige, som er gået forud for mig, og som har ejet dette land, skal ^bråbe, ja, fra støvet vil de råbe til Herren; og så sandt som Herren lever, vil han erindre den pagt, som han har sluttet med dem.

24 Og han kender deres "bønner, at de var for deres brødres vel. Og han kender deres tro, for i hans navn kunne de flytte ^bbjerge, og i hans navn kunne de få jorden til at ryste, og ved hans ords kraft fik de ^cfængsler til at styrte til jorden; ja, selv den brændende ovn kunne ikke volde dem skade, ej heller vilde rovdyr eller giftige slanger, på grund af hans ords kraft.

25 Og se, deres "bønner var også for ham, som Herren ville lade bringe dette frem.

26 Og ingen behøver at sige, at dette ikke skal komme frem, for det skal det visselig, for Herren har sagt det; for "op af jorden skal det komme ved Herrens hånd, og ingen kan forhindre det, og det skal ske på en dag,

da det vil blive sagt, at ^bmirakler er hørt op; og det skal være som om, nogen talte ^cfra de døde.

27 Og det skal ske på en dag, da de helliges "blod skal råbe til Herren på grund af ^bhjemmelige sammensværgelser og mørkets gerninger.

28 Ja, det skal ske på en dag, da Guds kraft skal blive forkastet, og "kirker skal blive fordærvede og være indbildske i hjertets stolthed; ja, på en dag, da kirkeledere og lærere vil hæve sig i hjertets stolthed, så de endog misunder dem, som tilhører deres kirker.

29 Ja, det skal ske på en dag, da "man skal høre om ild og uvejrhed og ^brøgdis i fremmede lande;

30 og man skal også høre om "krige, rygter om krige og jord-skælv på forskellige steder.

31 Ja, det skal ske på en dag, da der vil være store forurenin-ger på jordens overflade; der skal være mord og røveri og løgn og bedrageri og utugtigheden og alle slags vederstyggeligheder; og da skal der være mange, der skal sige: Gør dette, eller gør hint, og det har "ingen betydning, for Herren vil ^bstøtte sådanne på den yderste dag. Men ve sådanne, for de er i "bit-terheds galde og i syndens bånd.

22a L&P 3:3.

23a 3 Ne 20:11; 23:1.

b Es 29:4;

2 Ne 3:19–20; 26:16.

24a En 1:12–18;

Morm 9:36;

L&P 10:46.

b Jakob 4:6; Hel 10:9.

c Alma 14:27–29.

25a Morm 5:21.

26a Es 29:4; 2 Ne 33:13.

b Morm 9:15–26;

Moro 7:27–29, 33–37.

c 2 Ne 26:15–16;

Morm 9:30;

Moro 10:27.

27a Eter 8:22–24;

L&P 87:6–7.

b gs Hjemmelige sammensværgelser.

28a 2 Tim 3:1–7;

1 Ne 14:9–10;

2 Ne 28:3–32;

L&P 33:4.

29a Joel 3:1–5;

2 Ne 27:2–3.

b 1 Ne 19:11;

L&P 45:39–42.

30a Matt 24:6;

1 Ne 14:15–17.

31a 2 Ne 28:21–22.

b 2 Ne 28:8.

c Alma 41:11.

32 Ja, det skal ske på en dag, da der vil være oprettet kirker, som vil sige: Kom til mig, og for jeres penge skal I blive tilgivet for jeres synder.

33 O, I ugudelige og afsporede og stivnakkede folk, hvorfor har I oprettet kirker til jer selv for "vindings skyld? Hvorfor har I ^bfordrejet Guds hellige ord, så I måske bringer "fordømmelse over jeres sjæl? Se, se hen til Guds åbenbaringer; for se, den tid kommer på den dag, da alt dette må blive opfyldt.

34 Se, Herren har vist mig store og forunderlige ting angående det, som snart må ske på den dag, da dette skal finde sted blandt jer.

35 Se, jeg taler til jer, som om I var til stede, og dog er I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist jer for mig, og jeg kender jeres gerninger.

36 Og jeg ved, at I "vandrer i jeres hjertes stolthed; og der er ingen med undtagelse af nogle få, som ikke ^bbilder sig noget ind i deres hjertes stolthed, hvilket fører til, at de går med "meget fine klæder, og til misundelse og stridigheder og ondsindethed og forfølgelse og alle slags syndigheder; og jeres kirker, ja, hver eneste, er blevet fordærvet på grund af jeres hjertes stolthed.

37 For se, I elsker "penge og jeres gods og jeres fine klæder

og udsmykningen af jeres kirker mere, end I elsker de fattige og de trængende, de syge og de plagede.

38 O, I besmittede, I hyklere, I lærere, som sælger jer selv for det, som vil fordærve, hvorfor har I besmittet Guds hellige kirke? Hvorfor "skammer I jer ved at påtage jer Kristi navn? Hvorfor mener I ikke, at en uendelig lykke har større værdi end den ^belendighed, som aldrig dør – på grund af verdens "ros?

39 Hvorfor smykker I jer med det, som ikke har noget liv, og så alligevel lader de sultne og de trængende og de nøgne og de syge og de plagede gå forbi jer uden at ænse dem?

40 Ja, hvorfor opretter I jeres "hemmelige vederstyggeligheder for at få vinding og får enker til at sørge over for Herren, og også forældrelose til at sørge over for Herren, og også deres fædres og deres mænds blod til at råbe til Herren fra jorden om hævn over jeres hoved?

41 Se, hævnens sværd hænger over jer; og den tid kommer snart, da han "hævner de helliges blod på jer, for han vil ikke længere tåle deres råb.

KAPITEL 9

Moroni opfordrer dem, der ikke tror på Kristus, til at omvende sig

33a gs Præstelist.

b 1 Ne 13:26–29.

c gs Fordømmelse.

36a gs Vandre, vandre med Gud.

b Jakob 2:13.

c Alma 5:53.

37a 2 Ne 28:9–16.

38a Rom 1:16;

2 Tim 1:8;

1 Ne 8:25–28;

Alma 46:21.

b Mosi 3:25.

c 1 Ne 13:9.

40a gs Hemmelige sammensværgelser.

41a 1 Ne 22:14.

– *Han forkynder en Gud, der gør mirakler, og som giver åbenbaringer og udøser gaver og tegn over de trofaste – Mirakler ophører på grund af vantro – Tegn følger dem, der tror – Mennesker formaner til at være vise og holde befalingerne. Omkring 401–421 e.Kr.*

Og se, jeg taler også angående dem, der ikke tror på Kristus.

2 Se, vil I tro på jeres hjem søgelses dag – se, når Herren kommer, ja, på den ^astore dag, når ^bjorden skal blive rullet sammen som en bogrulle, og elementerne skal ^csmelte af brændende hede, ja, på den store dag, da I skal blive ført frem for Guds lam – vil I da sige, at der ikke er nogen Gud?

3 Vil I da stadig forkaste Kristus, eller kan I se Guds lam? Tror I, at I skal bo hos ham med en bevidsthed om jeres skyld? Tror I, at I kan være lykkelige ved at bo hos det hellige Væsen, når jeres sjæl er martret af en bevidsthed om skyld, fordi I til stadighed har overtrådt hans love?

4 Se, jeg siger jer, at I ville være mere elendige ved at bo hos en hellig og retfærdig Gud med en bevidsthed om jeres tilsølethed over for ham, end I ville være

ved at bo hos de ^afordømte sjæle i ^bhelvede.

5 For se, når I bliver bragt til at se jeres ^anøgenhed for Gud og også Guds herlighed og Jesu Kristi hellighed, da vil det antænde en flamme af uudslukkelig ild hos jer.

6 O, I ^aikke-troende, ^bvend jer da til Herren, anrån indtrængende Faderen i Jesu navn, så I måske kan blive fundet pletfrie, ^crene, skønne og hvide, idet I er blevet rensset ved ^dLammets blod, på den store og yderste dag.

7 Og videre taler jeg til jer, som ^aforkaster Guds åbenbaringer og siger, at de er afskaffet, at der ikke er nogen åbenbaringer, ej heller profetier, ej heller gaver, ej heller helbredelse, ej heller tungetale og ^boversættelse af tungetale.

8 Se, jeg siger jer, at den, der forkaster dette, kender ikke Kristi ^aevangelium, ja, han har ikke læst skrifterne, hvis han har, så ^bforstår han dem ikke.

9 For læser vi ikke, at Gud er den ^asamme i går, i dag og for evigt, og at der hos ham ikke findes foranderlighed eller skygge af ændring?

10 Og se, hvis I har forestillet jer en gud, der forandrer sig, eller hos hvem der findes skygge af ændring, da har I forestillet

9 2a Mal 3:23; 3 Ne 28:31.

b Morm 5:23;

L&P 63:20–21.

gs Verden – Verdens ende.

c 3 Ne 26:3.

4a gs Fordømmelse.

b gs Helvede.

5a 2 Ne 9:14.

6a gs Vantro.

b Ez 18:23, 32;

L&P 98:47.

c gs Ren og uren.

d gs Guds lam.

7a 3 Ne 29:6–7.

b 1 Kor 12:7–10;

TA 1:7.

8a gs Evangelium.

b Matt 22:29.

9a Hebr 13:8;

1 Ne 10:18–19;

Alma 7:20;

Moro 8:18;

L&P 20:12.

jer en gud, som ikke er en gud, der gør mirakler.

11 Men se, jeg vil vise jer en gud, der gør mirakler, ja, Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud; og det er den selv samme "Gud, som skabte himlene og jorden og alt, som er i dem.

12 Se, han skabte Adam, og ved "Adam kom menneskets ^bfald. Og på grund af menneskets fald kom Jesus Kristus, ja, Faderen og Sønnen; og på grund af Jesus Kristus kom menneskets "forløsning.

13 Og på grund af menneskets forløsning, som kom ved Jesus Kristus, bliver de bragt tilbage til Herrens nærhed; ja, det er derved, at alle mennesker bliver forløst, fordi Kristi død tilvejebringer "opstandelsen, som tilvejebringer en forløsning fra en uendelig ^bsøvn, af hvilken søvn alle mennesker skal blive vækket ved Guds kraft, når basunen lyder; og de skal komme frem, både små og store, og alle skal stå foran hans domstol, forløst og løst fra dette dødens evige "bånd, hvilken død er en timelig død.

14 Og så kommer den Helliges "straffedom over dem; og da kommer den tid, da den, der er ^btilsølet, skal forblive tilsølet; og den, der er retfærdig, skal

forblive retfærdig; den, der er lykkelig, skal forblive lykkelig, og den, der er ulykkelig, skal forblive ulykkelig.

15 Og se, o alle I, der har forestillet jer en gud, som "ikke kan gøre mirakler, jeg vil spørge jer: Er alt det, som jeg har talt om, sket? Er enden kommet endnu? Se, jeg siger jer: Nej, og Gud er ikke hørt op med at være en gud, som gør mirakler.

16 Se, er det, som Gud har udført, ikke vidunderligt i vore øjne? Jo, og hvem kan fatte Guds vidunderlige "gerninger?

17 Hvem vil sige, at det ikke var et mirakel, at himlen og jorden blev til ved hans "ord, og at mennesket ved hans ords kraft blev ^bskabt af jordens "støv, og at der ved hans ords kraft er blevet udført mirakler?

18 Og hvem vil sige, at Jesus Kristus ikke gjorde mange mægtige "mirakler? Og der blev udført mange mægtige mirakler ved apostlenes hænder.

19 Og hvis der blev udført "mirakler dengang, hvorfor kan Gud da være hørt op med at være en gud, der gør mirakler, og alligevel være et uforanderligt væsen? Og se, jeg siger jer, at han forandrer sig ikke, om så var, ville han høre op med at være Gud, og han hører ikke op

11a 1 Mos 1:1; Mosi 4:2;
L&P 76:20-24.

gs Jesus Kristus.

12a Mosi 3:26.

b gs Fald, Adams
og Evas.

c gs Forløse.

13a Hel 14:15-18.

b L&P 43:18.

c L&P 138:16.

14a gs Dom, den
endelige.

b Alma 7:21;
L&P 88:35.

15a Moro 7:35-37;
L&P 35:8.

gs Mirakel.

16a Sl 40:6; L&P 76:114;
Moses 1:3-5.

17a Jakob 4:9.

b gs Skabe.

c 1 Mos 2:7; Mosi 2:25.

18a Joh 6:14.

19a L&P 63:7-10.

med at være Gud og er en Gud, der gør mirakler.

20 Og grunden til, at han hører op med at gøre ^amirakler blandt menneskenes børn, er, at de synker ned i vantro og viger fra den rette vej og ikke kender den Gud, som de skulle ^bsætte deres lid til.

21 Se, jeg siger jer, at den, som tror på Kristus uden at tvivle, ^ahvad som helst han beder Faderen om i Kristi navn, det skal blive ham skænket; og det løfte er til alle, ja, helt til jordens ender.

22 For se, således sagde Jesus Kristus, Guds Søn, til sine disciple, som skulle blive tilbage, ja, og også til alle sine disciple i mængdens påhør: ^aDrag ud i hele verden, og prædik evangeliet for hver skabning;

23 og den, der tror og bliver døbt, skal blive frelst, men den, der ikke tror, skal blive ^afordømt;

24 og disse ^ategn skal følge dem, der tror: i mit navn skal de uddrive ^bdjævle, de skal tale med nye tunger, de skal tage på slanger, og hvis de drikker noget dødbringende, skal det ikke skade dem, de skal lægge ^chænder på de syge, og de skal komme sig.

25 Og hver den, der tror på mit navn uden at tvivle, for ham vil jeg ^abekræfte alle mine ord, ja, helt til jordens ender.

26 Og se nu, hvem kan stå imod Herrens gerninger? ^aHvem kan forkaste hans ord? Hvem vil rejse sig imod Herrens almægtige kraft? Hvem vil foragte Herrens gerninger? Hvem vil foragte Kristi børn? Se, alle I, som ^bforagter Herrens gerninger, for I skal forundre jer og fortabes.

27 O, foragt da ikke, og bliv ikke forundret, men lyt til Herrens ord, og bed Faderen i Jesu navn om hvad som helst, I står i behov for. Tvivl ikke, men vær troende, og begynd ligesom fordom, og ^akom til Herren af hele jeres ^bhjerte, og ^cudarbejd jeres egen frelse med frygt og bæven for ham.

28 Vær ^avise i jeres prøves dage, aflæg al jeres urenhed, bed ikke for at kunne ødsle det bort på jeres ^blyster, men bed med urokkelig fasthed om, at I ikke vil give efter for nogen fristelse, men at I vil tjene den sande og ^clevende Gud.

29 Se til, at I ikke bliver døbt ^auværdige, se til, at I ikke ^buværdigt spiser af Kristi nadver, men se til, at I gør alt i ^cværdighed og

20a Dom 6:11–13;
Eter 12:12–18;
Moro 7:35–37.

^b gs Tillid.

21a Matt 21:22;
3 Ne 18:20.

22a Mark 16:15–16.

^{gs} Missionering.

23a gs Fordømmelse.

24a Mark 16:17–18.

gs Tegn.

^b ApG 16:16–18.

^c gs Salvelse af syge.

25a gs Åbenbaring;
Vidnesbyrd.

26a 3 Ne 29:4–7.

^b Ordsp 13:13.

27a Moro 10:30–32.

^b Jos 22:5;

L&P 64:22, 34.

gs Hjerte.

^c Fil 2:12.

28a Jakob 6:12.

^b gs Begære.

^c Alma 5:13.

29a gs Døbe, dåb –
Dåbskrav.

^b 1 Kor 11:27–30;

3 Ne 18:28–32.

^c gs Værdig.

gør det i Jesu Kristi, den levende Guds Søns navn; og hvis I gør dette og holder ud til enden, vil I på ingen måde blive stødt ud.

30 Se, jeg taler til jer, som om jeg "talte fra de døde, for jeg ved, at I skal få mine ord.

31 Fordøm mig ikke på grund af min "ufuldkommenhed, ej heller min far på grund af hans ufuldkommenhed, ej heller dem, som har skrevet før ham; men giv hellere Gud tak for, at han har tilkendegivet vore ufuldkommenheder for jer, så I kan lære at være mere vise, end vi har været.

32 Og se nu, vi har skrevet denne optegnelse i overensstemmelse med vor viden med de skrifttegn, som hos os bliver kaldt de "reformerede egyptiske, og som er blevet overleveret og forandret af os i overensstemmelse med vor måde at tale på.

33 Og hvis vore plader havde været store nok, ville vi have skrevet på hebraisk; men det hebraiske er også blevet forandret af os; og hvis vi kunne have

skrevet på hebraisk, se, da ville I ikke have haft nogen ufuldkommenhed i vor optegnelse.

34 Men Herren kender det, som vi har skrevet, og også, at intet andet folk kender vort sprog; og fordi intet andet folk kender vort sprog, har han beredt "midler til oversættelsen af det.

35 Og dette er skrevet, for at vi kan gøre vore klæder rene for blodet fra vore brødre, som er sunket ned i "vantro.

36 Og se, det, som vi har "ønsket angående vore brødre, ja, nemlig at de igen måtte komme til kundskab om Kristus, er i overensstemmelse med bønnerne fra alle de hellige, som har boet i landet.

37 Og måtte Herren Jesus Kristus tilstede, at deres bønner må blive besvaret i overensstemmelse med deres tro; og måtte Gud Faderen erindre den pagt, som han har sluttet med Israels hus, og måtte han vel-signe dem for evigt ved tro på Jesu Kristi navn. Amen.

ETERS BOG

Optegnelsen om jereditterne, taget fra de fireogtyve plader, der blev fundet af Limhis folk i kong Mosijas dage.

KAPITEL 1

Moroni forkorter Eters skrivelser

– Eters slægtslinje fremlægges –
Jereditternes sprog bliver ikke
forvirret ved Babelstårnet – Herren

30a Morm 8:26;
Moro 10:27.
31a Morm 8:17;
Eter 12:22–28, 35.

32a 1 Ne 1:2; Mosi 1:4.
34a Mosi 8:13–18;
Eter 3:23, 28;
L&P 17:1.

35a 2 Ne 26:15.
36a Morm 8:24–26;
L&P 10:46–49.

lover at føre dem til et udsøgt land og gøre dem til et stort folkeslag.

OG nu skrider jeg, "Moroni, til at give en beretning om de fordums indbyggere, som blev udryddet ved Herrens ^bhånd på dette nordlige lands overflade.

2 Og jeg tager min beretning fra de "fireogtyve plader, som blev fundet af Limhis folk, og som bliver kaldt Eters bog.

3 Og da jeg antager, at den første del af denne optegnelse, som taler om verdens skabelse, og også om Adams, og som giver en beretning fra den tid helt frem til det store "tårn, og om alt det, der skete blandt menneskenes børn indtil den tid, findes hos jøderne –

4 jeg skriver derfor ikke det, som skete fra "Adams dage indtil den tid; men det findes på pladerne; og den, der finder dem, han skal få magt, så han kan få den fuldstændige beretning.

5 Men se, jeg giver ikke den fuldstændige beretning, men en del af beretningen giver jeg, fra tårnet og ned til de blev udryddet.

6 Og på denne måde giver jeg beretningen. Han, som skrev denne beretning, var "Eter, og han var en efterkommer af Coriantor.

7 Coriantor var Morons søn.

8 Og Moron var Etems søn.

9 Og Etem var Ahas søn.

10 Og Aha var Sets søn.

11 Og Set var Shiblons søn.

12 Og Shibløn var Coms søn.

13 Og Com var Coriantums søn.

14 Og Coriantum var Amnigaddas søn.

15 Og Amnigadda var Arons søn.

16 Og Aron var efterkommer af Het, der var Heartoms søn.

17 Og Heartom var Libs søn.

18 Og Lib var Kishs søn.

19 Og Kish var Coroms søn.

20 Og Corom var Levis søn.

21 Og Levi var Kims søn.

22 Og Kim var Moriantons søn.

23 Og Morianton var efterkommer af Riplakish.

24 Og Riplakish var Shez' søn.

25 Og Shez var Hets søn.

26 Og Het var Coms søn.

27 Og Com var Coriantums søn.

28 Og Coriantum var Emers søn.

29 Og Emer var Omers søn.

30 Og Omer var Shules søn.

31 Og Shule var Kibs søn.

32 Og Kib var søn af Oriha, som var søn af Jered,

33 hvilken "Jered kom med sin bror og deres familier sammen med nogle andre og deres familier fra det store tårn på den tid, da Herren ^bforvirrede folkets sprog og i sin vrede svor, at de skulle blive spredt over hele jordens ^coverflade;

[ETERS BOG]

1 1a gs Moroni, Mormons søn.

b Morm 5:23;

L&P 87:6–7.

2a Alma 37:21;

Eter 15:33.

3a Omni 1:22;

Mosi 28:17; Hel 6:28.

4a dvs omhandler samme tidsperiode som 1 Mos 1–10.

6a Eter 12:2; 15:34.

33a gs Jered.

b 1 Mos 11:6–9.

c Mosi 28:17.

og i overensstemmelse med Herrens ord blev folket spredt.

34 Og da Jereds ^abror var en stor og mægtig mand og en mand, der var meget begunstiget af Herren, sagde Jered, hans bror, til ham: Anråb Herren, om at han ikke vil forvirre os, så vi ikke kan forstå vore ord.

35 Og det skete, at Jereds bror anråbte Herren, og Herren havde medfølelse med Jered, derfor forvirrede han ikke Jereds sprog; og Jered og hans bror blev ikke forvirret.

36 Derpå sagde Jered til sin bror: Anråb Herren igen, og det kan være, at han vil vende sin vrede fra dem, der er vore venner, så han ikke forvirrer deres sprog.

37 Og det skete, at Jereds bror anråbte Herren, og Herren havde medfølelse med deres venner og også med deres familier, så de ikke blev forvirret.

38 Og det skete, at Jered talte til sin bror igen og sagde: Gå hen og adspørg Herren, om han vil drive os ud af landet, og hvis han vil drive os ud af landet, anråb ham da om, hvor vi skal drage hen. Og hvem ved, om ikke Herren vil føre os til et land, der er ^amere udsøgt end alle andre på jorden. Og om så er, lad os da være trofaste mod Herren, så vi kan få det som vor arvelod.

39 Og det skete, at Jereds bror anråbte Herren i overensstem-

melse med det, der var blevet talt ved Jereds mund.

40 Og det skete, at Herren hørte Jereds bror og havde medfølelse med ham og sagde til ham:

41 Gå ud, og saml dine flokke sammen, både han og hun af enhver art, og jordens frø af enhver art, og også dine ^afamilier, og også din bror Jered og hans familie, og også dine ^bvenner og deres familier og Jereds venner og deres familier.

42 Og når du har gjort dette, skal du ^agå i spidsen for dem ned i den dal, der ligger mod nord. Og der vil jeg møde dig, og jeg vil drage ^bforan dig ind i et land, som er ^cmere udsøgt end alle andre lande på jorden.

43 Og der vil jeg velsigne dig og dine efterkommere, og af dine efterkommere og efterkommerne af din bror og af dem, som vil drage med dig, vil jeg oprejse mig et stort folkeslag. Og der skal ikke findes noget større folkeslag på hele jordens overflade end det, som jeg vil oprejse mig af dine efterkommere. Og således vil jeg gøre for dig, fordi du denne lange tid har anråbt mig.

KAPITEL 2

Jereditterne forbereder sig på deres rejse til et forjættet land – Det er et udsøgt land, hvor menneskene skal tjene Kristus eller blive fejlet bort – Herren taler med Jereds bror

34a gs Jereds bror.

38a gs Forjættet land.

41a Eter 6:20.

^b Eter 6:16.

42a 1 Ne 2:1–2;

Abr 2:3.

^b L&P 84:88.

^c 1 Ne 13:30.

i tre timer – Jereditterne bygger fartøjer – Herren beder Jereds bror om at foreslå, hvordan fartøjerne skal oplyses.

Og det skete, at Jered og hans bror og deres familier og også Jereds og hans brors venner og deres familier drog ned i den dal, der lå mod nord (og dalens navn var "Nimrod, idet den var opkaldt efter den mægtige jæger), med deres flokke, som de havde samlet sammen, han og hun af hver art.

2 De satte også snarer og fangede luftens fugle, og de lavede også et kar, hvori de medbragte fisk fra vandene.

3 Og de medbragte også deseret, der, når det oversættes, betyder honningbi; og således medbragte de bisværme og alle slags af det, der fandtes på landets overflade, frø af enhver art.

4 Og det skete, at da de var kommet ned i Nimrods dal, kom Herren ned og talte med Jereds bror; og han var i en "sky, og Jereds bror så ham ikke.

5 Og det skete, at Herren befalede dem, at de skulle drage ud i ørkenen, ja, ud i den del, hvor der aldrig havde været nogen. Og det skete, at Herren drog foran dem og talte med dem, mens han stod i en "sky, og gav anvisninger på, hvor de skulle rejse hen.

6 Og det skete, at de rejste i

ørkenen og byggede fartøjer, hvori de krydsede mange vande, idet de bestandig blev ledt af Herrens hånd.

7 Og Herren ville ikke tillade dem, at de skulle standse i ørkenen hinsides havet, men han ville, at de skulle drage helt til det "forjættede land, som var mere udsøgt end alle andre lande, og som Gud Herren havde bevaret til et retfærdigt folk.

8 Og i sin vrede havde han svoret over for Jereds bror, at de, der skulle besidde dette forjættede land fra den tid af og for evigt, skulle "tjene ham, den sande og eneste Gud, ellers ville de blive ^bfejjet bort, når hans vredes fylde kom over dem.

9 Og nu kan vi se Guds forordninger angående dette land, at det er et forjættet land, og at ethvert folkeslag, der besidder det, må tjene Gud, ellers vil de blive fejjet bort, når hans vredes fylde kommer over dem. Og hans vredes fylde kommer over dem, når de er blevet modne i ugudelighed.

10 For se, dette er et land, der er mere udsøgt end alle andre lande, derfor må den, der besidder det, tjene Gud eller blive fejjet bort, for det er Guds evigtvarende forordning. Og det er ikke førend ugudelighedens "fylde blandt landets børn, at de bliver ^bfejjet bort.

11 Og dette kommer til jer, o I

2 1a 1 Mos 10:8.

4a 4 Mos 11:25;

L&P 34:7–9;

JS–H 1:68.

5a 2 Mos 13:21–22.

7a 1 Ne 4:14.

gs Forjættet land.

8a Eter 13:2.

b Jar 1:3, 10;

Alma 37:28;

Eter 9:20.

10a 2 Ne 28:16.

b 1 Ne 17:37–38.

“ikke-jøder, for at I kan kende Guds forordninger – så I kan omvende jer og ikke fortsætte i jeres syndighed, indtil fylden kommer, så I ikke nedkalder Guds vredes fylde over jer, som landets indbyggere hidtil har gjort.

12 Se, dette er et udsøgt land, og ethvert folkeslag, der besidder det, skal være “fri for trældom og for fangenskab og for alle andre folkeslag under himlen, hvis de blot vil ^btjene landets Gud, som er Jesus Kristus, der er blevet tilkendegivet ved det, som vi har skrevet.

13 Og nu går jeg videre med min optegnelse; for se, det skete, at Herren førte Jered og hans brødre helt frem til det store hav, som skiller landene. Og da de kom til havet, slog de deres telte op, og de gav stedet navnet Moriankumer; og de boede i telte, og boede i telte ved kysten i et tidsrum af fire år.

14 Og det skete ved slutningen af de fire år, at Herren igen kom til Jereds bror og stod i en sky og talte med ham. Og i et tidsrum af tre timer talte Herren med Jereds bror og “revsede ham, fordi han ikke huskede at ^bpåkalde Herrens navn.

15 Og Jereds bror angrede det onde, som han havde gjort, og påkaldte Herrens navn for sine brødre, som var med ham. Og Herren sagde til ham: Jeg vil tilgive dig og dine brødre jeres

synder; men du skal ikke synde mere, for I skal huske, at min ^aÅnd ikke stedse vil ^bkæmpe med mennesket; hvis I derfor synder, indtil I er fuldstændig modne, vil I blive forstødt fra Herrens nærhed. Og dette er mine tanker om det land, som jeg vil give jer som jeres arvelod, for det skal være et land, “mere udsøgt end alle andre lande.

16 Og Herren sagde: Tag fat på arbejdet, og byg fartøjer på samme måde, som I hidtil har bygget. Og det skete, at Jereds bror tog fat på arbejdet, og også hans brødre, og byggede i overensstemmelse med Herrens “anvisninger fartøjer på samme måde, som de havde bygget. Og de var små, og de var lette på vandet, ja, som en fugls lethed på vandet.

17 Og de var bygget på en sådan måde, at de var overordentligt “tætte, så de kunne holde vand ligesom et fad, og bunden på dem var tæt som et fad, og siderne på dem var tætte som et fad, og enderne på dem var spidset til, og dækket var tæt som et fad, og længden på dem var som længden af et træ, og lugen i dem var, når den var lukket, tæt som et fad.

18 Og det skete, at Jereds bror anrøbede Herren og sagde: O Herre, jeg har udført det arbejde, som du har befaleet mig, og jeg har lavet fartøjerne sådan, som du har vist mig.

11a 2 Ne 28:32.

12a gs Frihed.

^b Es 60:12.

14a gs Revselse.

^b gs Bøn.

15a Eter 15:19.

^b 2 Ne 26:11;

Morm 5:16.

^c Eter 9:20.

16a 1 Ne 17:50-51.

17a Eter 6:7.

19 Og se, o Herre, i dem findes der intet lys; hvor skal vi styre hen? Og vi omkommer også, for i dem kan vi ikke ånde anden luft end den, som findes i dem; derfor vil vi omkomme.

20 Og Herren sagde til Jereds bror: Se, du skal lave et hul i dækket og ligeså i bunden, og når du trænger til luft, skal du åbne for hullet og få luft. Og om så sker, at der kommer vand ind til dig, se, da skal du lukke for hullet, så I ikke omkommer i det indstrømmende vand.

21 Og det skete, at Jereds bror gjorde, sådan som Herren havde befalet.

22 Og han anråbte igen Herren og sagde: O Herre, se, jeg har gjort, sådan som du har befalet mig, og jeg har bygget fartøjerne til mit folk, men se, der findes intet lys i dem. Se, o Herre, vil du tillade, at vi skal krydse dette store vand i mørke?

23 Og Herren sagde til Jereds bror: Hvad vil I, at jeg skal gøre, for at I kan have lys i jeres fartøjer? For se, I kan ikke have ruder, for de vil blive slået i stykker; ej heller skal I tage ild med jer, for I skal ikke drage af sted ved lyset af ild.

24 For se, I skal være som en hval midt i havet, for bølger så høje som bjerge skal slå imod jer. Alligevel vil jeg bringe jer op igen af havets dyb, for "vindene er udgået af min mund, og også ^bregnen og oversvømmelserne har jeg sendt ud.

25 Og se, jeg bereder jer på

dette, for I kan ikke krydse dette store dyb, medmindre jeg bereder jer mod havets bølger og de vinde, som er udgået, og de oversvømmelser, som skal komme. Derfor, hvad vil I have, at jeg skal berede for jer, så I kan have lys, når I er opslugt i havets dyb?

KAPITEL 3

Jereds bror ser Herrens finger, da han rører seksten sten – Kristus viser sit åndelige legeme for Jereds bror – De, der har en fuldkommen kundskab, kan ikke holdes uden for sløret – Der sørges for oversættere, så den jereditiske optegnelse kan komme frem i lyset.

Og det skete, at Jereds bror (se, antallet af fartøjer, der var blevet bygget, var otte), gik op på det bjerg, som de kaldte Shelem på grund af dets overordentlige store højde, og smeltede seksten små sten ud af en klippe; og de var hvide og klare ligesom gennemsigtigt glas; og han bar dem i sine hænder op til toppen af bjerget og anråbte igen Herren og sagde:

2 O Herre, du har sagt, at vi vil blive omgivet af vandet. Se nu, o Herre, og bliv ikke vred på din tjener på grund af hans svaghed over for dig, for vi ved, at du er hellig og bor i himlene, og at vi er uværdige for dig; som følge af ^afaldet er vor ^bnatur blevet bestandig ond; alligevel har du, o Herre, givet

24a Eter 6:5.
b Sl 148:8.

3 2a cs Fald, Adams
og Evas.

b Mosi 3:19.

os den befaling, at vi skal påkalde dig, så vi fra dig kan få efter vore ønsker.

3 Se, o Herre, du har slået os på grund af vor ugudelighed og har drevet os ud, og i disse mange år har vi været i ørkenen; alligevel har du været "barmhjertig mod os. O Herre, se på mig med medlidenhed, og bortvend din vrede fra dette dit folk, og tillad ikke, at de skal drage over dette oprørte dyb i mørke, men se disse ting, som jeg har smeltet ud af klippen.

4 Og jeg ved, o Herre, at du har al "magt og kan gøre, hvad end du vil til menneskets gavn; rør derfor ved disse sten, o Herre, med din finger, og bered dem, så de kan lyse i mørket; og de skal lyse for os i de fartøjer, som vi har bygget, så vi kan have lys, mens vi krydser havet.

5 Se, o Herre, du kan gøre dette. Vi ved, at du er i stand til at vise stor magt, som "synes lille for menneskers forstand.

6 Og det skete, at da Jereds bror havde sagt disse ord, se, da "strakte Herren sin hånd ud og rørte ved stenene en efter en med sin finger. Og ^bsløret blev taget bort fra Jereds brors øjne, og han så Herrens finger; og den var som fingeren på et menneske, som af kød og blod; og Jereds bror faldt ned for Herren, for han var overvældet af frygt.

7 Og Herren så, at Jereds bror

var faldet til jorden, og Herren sagde til ham: Rejs dig, hvorfor er du faldet om?

8 Og han siger til Herren: Jeg så Herrens finger, og jeg frygtede, at han ville slå mig, for jeg vidste ikke, at Herren havde kød og blod.

9 Og Herren sagde til ham: På grund af din tro har du set, at jeg skal påtage mig "kød og blod; og aldrig er nogen kommet til mig med så overordentlig stor tro, som du har; for var det ikke sådan, kunne du ikke have set min finger. Så du mere end det?

10 Og han svarede: Nej, Herre, vis dig for mig.

11 Og Herren sagde til ham: Tror du de ord, som jeg vil tale?

12 Og han svarede: Ja, Herre, jeg ved, at du taler sandhed, for du er en sanddru Gud og kan "ikke lyve.

13 Og da han havde sagt disse ord, se, da "viste Herren sig for ham og sagde: ^bFordi du ved dette, er du forløst fra faldet; derfor er du blevet ført tilbage til min nærhed; derfor "viser jeg mig for dig.

14 Se, jeg er ham, som fra verdens grundlæggelse var beredt til at "forløse mit folk. Se, jeg er Jesus Kristus. Jeg er ^bFaderen og Sønnen. I mig skal hele menneskeslægten have ^cliv, og det for evigt, ja, de som vil tro på mit navn; og de skal blive mine ^dsønner og mine døtre.

3a Eter 1:34–43.

4a Gs Magt.

5a Es 55:8–9;

1 Ne 16:29.

6a Gs Jesus Kristus.

b Eter 12:19, 21.

9a Gs Kød; Jesus

Kristus; Dødelighed.

12a Hebr 6:18.

13a L&P 67:10–11.

b En 1:6–8.

c Gs Jesus Kristus –

Kristi forudtilværelse.

14a Gs Forløse; Forløser.

b Mosi 15:1–4.

c Mosi 16:9.

d Gs Guds sønner

og døtre.

15 Og aldrig har jeg vist mig for mennesket, som jeg har skabt, for aldrig har mennesket ^atroet på mig, som du har. Ser du, at du er skabt efter mit eget ^bbillede? Ja, alle mennesker blev skabt i begyndelsen efter mit eget billede.

16 Se, dette legeme, som du nu ser, er min ^aånds legeme; og mennesket har jeg skabt efter min ånds legeme; og ligesom jeg viser mig for dig i ånden, således vil jeg vise mig for mit folk i kødet.

17 Og se, som jeg, Moroni, sagde, kan jeg ikke give en fuldstændig beretning om dette, som er skrevet, derfor er det mig nok at sige, at Jesus viste sig for denne mand i ånden på samme måde og med samme udseende som det legeme, hvormed han ^aviste sig for nefitterne.

18 Og han betjente ham, ligesom han betjente nefitterne; og alt dette for at denne mand skulle vide, at han var Gud, på grund af de mange store gerninger, som Herren havde vist ham.

19 Og på grund af denne mands kundskab kunne han ikke afholdes fra at se ind bag ^asløret; og han så Jesu finger, som, da han så den, fik ham til at falde om af frygt, for han vidste, at det var Herrens finger; og han havde ikke længere tro, for han vidste uden at tvivle.

20 Da han derfor havde denne

fuldkomne kundskab om Gud, kunne han ^aikke holdes uden for sløret; derfor så han Jesus; og han betjente ham.

21 Og det skete, at Herren sagde til Jereds bror: Se, du skal ikke lade det, som du har set og hørt, komme ud i verden, førend den ^atid kommer, da jeg skal forherlige mit navn i kødet; derfor skal du bevare det, som du har set og hørt og ikke vise det til nogen.

22 Og se, når du kommer til mig, skal du skrive det og forsegle det, så ingen kan oversætte det; for du skal skrive det på et sprog, så det ikke kan læses.

23 Og se, disse ^ato sten vil jeg give til dig, og også dem skal du forsegle sammen med det, som du skal skrive.

24 For se, det sprog, som du skal skrive, har jeg forvirret; derfor vil jeg, når jeg anser tiden for at være inde, foranledige, at disse sten skal gøre det, som du skal skrive, tydeligt for menneskenes øjne.

25 Og da Herren havde sagt disse ord, viste han Jereds bror ^aalle jordens indbyggere, som havde været til, og også alle dem, som ville blive til; og han holdt dem ikke tilbage for hans blik, ja, lige til jordens ender.

26 For han havde tidligere sagt til ham, at ^ahvis han ville ^btro på ham og på, at han kunne vise ham ^calt – da ville det blive

15a gs Tro.
 b 1 Mos 1:26–27;
 Mosi 7:27;
 L&P 20:17–18.
 16a gs Ånd.

17a 3 Ne 11:8–10.
 19a gs Slør.
 20a Eter 12:19–21.
 21a Eter 4:1.
 23a gs Urim og Tummim.

25a Moses 1:8.
 26a Eter 3:11–13.
 b gs Tro.
 c Eter 4:4.

vist ham; derfor kunne Herren ikke holde noget tilbage for ham, for han vidste, at Herren kunne vise ham alt.

27 Og Herren sagde til ham: Skriv dette, og ^aforsegl det, så vil jeg vise det til menneskenes børn, når jeg anser tiden for at være inde.

28 Og det skete, at Herren befalede ham, at han skulle forsegle de to ^asten, som han havde modtaget, og ikke vise dem, førend Herren ville vise dem til menneskenes børn.

KAPITEL 4

Moroni får befaling om at forsegle Jereds brors skrivelser – De vil ikke blive åbenbaret, før menneskene har tro som Jereds bror – Kristus befaler mennesker at tro på hans og hans disciples ord – Menneskene får befaling om at omvende sig, tro på evangeliet og blive frelst.

Og Herren befalede Jereds bror at gå ned fra bjerget fra Herrens nærhed og ^askrive det, som han havde set; og det måtte ikke komme ud til menneskenes børn, ^bførend efter at han var blevet løftet op på korset; og af denne grund opbevarede kong Mosija dem, for at de ikke skulle komme ud til verden, førend Kristus havde vist sig for sit folk.

2 Og efter at Kristus i sandhed

havde vist sig for sit folk, befalede han, at de skulle gøres kendt.

3 Og se, siden da er de alle sunket ned i vantro, og der er ingen tilbage undtagen lamanitterne, og de har forkastet Kristi evangelium; derfor er det blevet mig befalet, at jeg igen skal ^askjule dem i jorden.

4 Se, jeg har på disse plader skrevet netop det, som Jereds bror så; og der er aldrig blevet tilkendegivet noget større end det, som blev tilkendegivet for Jereds bror.

5 Derfor har Herren befalet mig at skrive det, og jeg har skrevet det. Og han befalede mig, at jeg skulle ^aforsegle det, og han har også befalet mig, at jeg skulle forsegle oversættelsen deraf; derfor har jeg forseglet ^boversætterne i overensstemmelse med Herrens befaling.

6 For Herren sagde til mig: Det skal ikke udgå til ikke-jøderne, førend den dag, da de omvender sig fra deres ugudelighed og bliver rene for Herren.

7 Og på den dag, da de vil udøve tro på mig, siger Herren, sådan som Jereds bror gjorde, så de kan blive ^ahelliggjorte i mig, da vil jeg gøre det, som Jereds bror så, kendt for dem, sådan at jeg endog vil udfolde alle mine åbenbaringer for dem, siger Jesus Kristus, Guds Søn, ^bFader til himlene og til jorden og alt, der er i dem.

27a 2 Ne 27:6-8.

28a L&P 17:1.

4 1a Eter 12:24.
gs Skrifter.

b Eter 3:21.

3a Morm 8:14.

5a Eter 5:1.

b L&P 17:1;

JS-H 1:52.

gs Urim og Tummim.

7a gs Helliggørelse.

b Mosi 3:8.

8 Og den, der vil ^astride mod Herrens ord, lad ham være forbandet; og den, der vil ^bforkaste dette, lad ham være forbandet; for til dem vil jeg ^cintet større vise, siger Jesus Kristus; for jeg er ham, som taler.

9 Og på min befaling åbnes og ^alukkes himlene; og på mit ord skal ^bjorden ryste; og på min befaling skal dens indbyggere forgå, ja, som ved ild.

10 Og den, som ikke tror mine ord, tror ikke mine disciple; og afgør selv, om det ikke er mig, der taler; for I skal vide på den ^ayderste dag, at det er mig, der taler.

11 Men den, som ^atror det, som jeg har talt, ham vil jeg besøge med min Ånds tilkendegivelser, og han skal vide og aflægge vidnesbyrd. For på grund af min Ånd skal han ^bvide, at dette er ^csandt; for det formår menneskene til at gøre godt.

12 Og hvad end der formår menneskene til at gøre godt, er af mig, for det ^agode kommer ikke fra nogen anden end fra mig. Jeg er han, som leder menneskene til alt godt; den, der ^bikke vil tro mine ord, vil ikke tro på mig – at jeg er; og den, der ikke vil tro på mig, vil ikke tro på Faderen, som sendte mig.

For se, jeg er Faderen, jeg er verdens ^clys og ^dliv og sandhed.

13 ^aKom til mig, o I ikke-jøder, og jeg vil vise jer det, der er større, den kundskab, der er skjult på grund af vantro.

14 Kom til mig, o I Israels hus, og det skal blive ^atilkendegivet for jer, hvor store ting Faderen har beredt for jer fra verdens grundlæggelse; og det er ikke kommet til jer på grund af vantro.

15 Se, når I sønderriver det slør af vantro, der får jer til at forblive i jeres forfærdelige tilstand af ugudelighed og hårdhjertethed og sindsblindhed, da skal de store og forunderlige ting, som har været ^askjult for jer fra verdens grundlæggelse – ja, når I påkalder Faderen i mit navn med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, da skal I vide, at Faderen har husket den pagt, som han sluttede med jeres fædre, o, Israels hus.

16 Og da skal mine ^aåbenbaringer, som jeg har ladet skrive ved min tjener Johannes, blive foldet ud for øjnene af hele folket. Husk, når I ser dette, da skal I vide, at tiden er for hånden, da det skal blive tilkendegivet, ja, i handling.

17 Derfor, ^anår I modtager denne optegnelse, da kan I vide,

8a 3 Ne 29:5–6;
Morm 8:17.
b 2 Ne 27:14; 28:29–30.
c Alma 12:10–11;
3 Ne 26:9–10.
9a 1 Kong 8:35;
L&P 77:8.
b Hel 12:8–18;
Morm 5:23.

10a 2 Ne 33:10–15.
11a L&P 5:16.
b gs Vidnesbyrd.
c Eter 5:3–4;
Moro 10:4–5.
12a Alma 5:40;
Moro 7:16–17.
b 3 Ne 28:34.
c gs Lys, Kristi lys.

d Joh 8:12;
Alma 38:9.
13a 3 Ne 12:2–3.
14a L&P 121:26–29.
15a 2 Ne 27:10.
16a Åb 1:1;
1 Ne 14:18–27.
17a 3 Ne 21:1–9, 28.

at Faderens værk er begyndt på hele landets overflade.

18 Derfor, "omvend jer, alle I jordens ender, og kom til mig, og tro på mit evangelium, og bliv ^bdøbt i mit navn; for den, der tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, der ikke tror, skal blive fordømt; og 'tegn skal følge dem, der tror på mit navn.

19 Og velsignet er den, der på den yderste dag viser sig at være "trofast mod mit navn, for han skal blive løftet op for at bo i det rige, som er beredt for ham ^bfra verdens grundlæggelse. Og se, det er mig, der har talt det. Amen.

KAPITEL 5

Tre vidner og værket selv skal stå som et vidnesbyrd om Mormons Bogs sandhed.

Og se, jeg, Moroni, har efter min hukommelse skrevet de ord, som blev mig befalet; og jeg har fortalt dig om det, som jeg har "forseglet; rør det derfor ikke i den hensigt, at du vil oversætte det, for det er dig forbudt, medmindre Gud siden hen anser det for vist.

2 Og se, du kan blive begunstiget, så du kan få lov til at vise

pladerne til "dem, som skal hjælpe med til at bringe dette værk frem;

3 og ved Guds kraft skal de blive vist til "tre; og derfor skal de med vished ^bvide, at dette er "sandt.

4 Og ved tre "vidners mund skal dette blive stadfæstet; og de tre vidners vidnesbyrd og dette værk, hvori Guds kraft skal vises, og også hans ord, hvormod Faderen og Sønnen og Helligånden aflægger vidnesbyrd – og alt dette skal stå som et vidnesbyrd mod verden på den yderste dag.

5 Og dersom de omvender sig og "kommer til Faderen i Jesu navn, skal de blive modtaget i Guds rige.

6 Og se, afgør selv, om jeg har nogen myndighed til dette, for I skal vide, at jeg har myndighed, når I ser mig, og vi skal stå foran Gud på den yderste dag. Amen.

KAPITEL 6

Jereditternes fartøjer bliver af vinden drevet til det forjættede land – Folket priser Herren for hans godhed – Oriha bliver udpeget til konge over dem – Jered og hans bror dør.

18a 3 Ne 27:20;
Moro 7:34.
b Joh 3:3–5.
gs Døbe, dåb –
En nødvendighed.
c gs Åndens gaver.
19a Mosi 2:41;
L&P 6:13.
gs Jesus Kristus –

At påtage sig Jesu
Kristi navn.
b 2 Ne 9:18.
5 1a 2 Ne 27:7–8, 21;
Eter 4:4–7.
2a 2 Ne 27:12–14;
L&P 5:9–15.
3a 2 Ne 11:3; 27:12.
b L&P 5:25.

c Eter 4:11.
4a Se indledningen til
L&P 17 og versene
1–3; se også »De tre
vidners vidnesbyrd«
foran i Mormons Bog.
5a Morm 9:27;
Moro 10:30–32.

OG nu går jeg, Moroni, videre med at skrive optegnelsen om Jered og hans bror.

2 For det skete, efter at Herren havde beredt de ^asten, som Jereds bror havde båret op på bjerget, at Jereds bror kom ned fra bjerget, og han anbragte stenene i de fartøjer, der var blevet bygget, én i hver ende; og se, de gav fartøjerne lys.

3 Og således lod Herren stene lyse i mørket for at give lys til mænd, kvinder og børn, så de ikke skulle krydse de store vande i mørke.

4 Og det skete, at da de havde beredt al slags mad, så de kunne leve deraf på vandet og ligeledes foder til deres flokke og hjerde og alle de store dyr eller små dyr eller fugle, som de skulle bringe med sig – og det skete, at da de havde gjort alt dette, gik de ombord i deres skibe eller fartøjer og stod til søs, idet de betroede sig til Herren deres Gud.

5 Og det skete, at Gud Herren foranledigede, at en ^arasende vind skulle blæse hen over vandenes overflade mod det forjættede land; og således blev de kastet om på havets bølger for vinden.

6 Og det skete, at de mange gange blev begravet i havets dyb på grund af bølgerne, der var så høje som bjerge, og som brød ind over dem, og også på grund af de store og skræk-

kelige uvejr, som blev forårsaget af vindens heftighed.

7 Og det skete, at når de blev begravet i dybet, var der ikke noget vand, der kunne forvolde dem skade, idet skibene var ^atætte som et fad, og de var også tætte som Noas ^bark; når de derfor var omgivet af de mange vande, anrøbte de Herren, og han bragte dem atter op til overfladen af vandene.

8 Og det skete, at vinden aldrig hørte op med at blæse mod det forjættede land, mens de var på vandene; og således blev de drevet frem for vinden.

9 Og de ^asang lovsange til Herren; ja, Jereds bror sang lovsange til Herren, og han ^btakkede og priste Herren hele dagen lang; og når natten kom, holdt de ikke op med at prise Herren.

10 Og således blev de drevet frem; og ingen af havets uhyrer kunne knuse dem, ej heller kunne nogen hval gøre dem skade; og de havde lys til stadighed, hvad enten de var oven over vandet eller under vandet.

11 Og således blev de drevet frem på vandet i tre hundrede og fireogfyre dage.

12 Og de gik i land på kysten af det forjættede land. Og da de havde sat fod på kysten af det forjættede land, bøjede de sig ned på landets overflade og ydmygede sig for Herren og udgød glædestårer for Herren

6 2a Eter 3:3–6.
5a Eter 2:24–25.
7a Eter 2:17.

b 1 Mos 6:14;
Moses 7:43.
9a gs Synge.

b 1 Krøn 16:7–9;
Alma 37:37;
L&P 46:32.

på grund af hans store, milde barmhjertighed imod dem.

13 Og det skete, at de drog frem på landets overflade og begyndte at dyrke jorden.

14 Og Jered havde fire sønner, og de hed Jakom og Gilga og Maha og Oriha.

15 Og Jereds bror fik også sønner og døtre.

16 Og Jereds og hans brors "venner var i antal omkring toogtyve sjæle; og de fik også sønner og døtre, før de kom til det forjættede land, og derfor begyndte de at blive mange.

17 Og de blev undervist om at "vandre ydmygt for Herren, og de blev også ^bundervist fra det høje.

18 Og det skete, at de begyndte at sprede sig ud over landets overflade og at mangfoldiggøre sig og at dyrke jorden; og de voksede sig stærke i landet.

19 Og Jereds bror begyndte at blive gammel, og han så, at han snart måtte gå ned i graven, derfor sagde han til Jered: Lad os samle vort folk sammen, så vi kan tælle dem, og så vi kan få at vide af dem, hvad de ønsker af os, førend vi går ned i vor grav.

20 Og i overensstemmelse hermed blev folket samlet sammen. Se, antallet af Jereds brors sønner og døtre var toogtyve sjæle; og antallet af Jereds sønner og døtre var tolv, hvoraf fire var sønner.

21 Og det skete, at de talte deres folk; og efter at de havde talt

dem, ønskede de at få at vide af dem, hvad de ville, at de skulle gøre, før de gik ned i deres grav.

22 Og det skete, at folket ønskede af dem, at de skulle "salve en af deres sønner til at være konge over sig.

23 Og se nu, dette foruroligede dem. Og Jereds bror sagde til dem: Dette "fører visselig til fangenskab.

24 Men Jered sagde til sin bror: Tillad dem, at de må få en konge. Og derfor sagde han til dem: Udvælg jer en konge blandt vore sønner, hvem I selv vil.

25 Og det skete, at de valgte Jereds brors førstefødte, og hans navn var Pagag. Og det skete, at han afslog og ikke ville være deres konge. Og folket ville, at hans far skulle tvinge ham, men hans far ville ikke; og han befalede dem, at de ikke skulle tvinge nogen til at være deres konge.

26 Og det skete, at de valgte alle Pagags brødre, og de ville ikke.

27 Og det skete, at heller ingen af Jereds sønner ville, ingen med undtagelse af én, og Oriha blev salvet til at være konge over folket.

28 Og han begyndte at regere, og folket begyndte at have fremgang, og de blev overordentlig rige.

29 Og det skete, at Jered døde og ligeledes hans bror.

30 Og det skete, at Oriha vandrede ydmygt for Herren

16a Eter 1:41.

17a gs Vandre, vandre med Gud.

^b gs Åbenbaring.

22a gs Salve.

23a 1 Sam 8:10–18;

Mosi 29:16–23.

og huskede, hvilke store ting Herren havde gjort for hans far, og han lærte også sit folk, hvilke store ting Herren havde gjort for deres fædre.

KAPITEL 7

Oriha regerer i retfærdighed – Under tilrænselse af magt og strid dannes Shules og Cohors rivaliserende riger – Profeterne fordømmer folkets ugudelighed og afgudsdyrkelse, hvorefter de omvender sig.

Og det skete, at Oriha fældede dom i landet i retfærdighed alle sine dage, og hans dage var overordentlig mange.

2 Og han fik sønner og døtre, ja, han fik enogtredive, hvoriblandt var treogtyve sønner.

3 Og det skete, at han også fik Kib i sin alderdom. Og det skete, at Kib regerede i hans sted; og Kib fik Corihor.

4 Og da Corihor var toogtredive år gammel, satte han sig op mod sin far og drog over og bosatte sig i Nehors land; og han fik sønner og døtre, og de blev overordentlig skønne, hvorfor Corihor drog mange folk med sig.

5 Og da han havde samlet en hær sammen, kom han op til Morons land, hvor kongen boede, og tog ham til fange, hvilket opfyldte Jereds brors "ord om, at de ville blive ført i fangenskab.

6 Se, Morons land lå, hvor kongen boede, i nærheden af det

land, som af nefitterne bliver kaldt Ødelæggelse.

7 Og det skete, at Kib levede i fangenskab med sit folk under sin søn Corihor, indtil han blev overordentlig gammel; alligevel fik Kib Shule i sin alderdom, mens han endnu var i fangenskab.

8 Og det skete, at Shule var vred på sin bror; og Shule voksede sig stærk og blev mægtig, hvad angår menneskelig styrke, og han var også mægtig med hensyn til dømmekraft.

9 Derfor kom han til højen Efraim og smeltede malm ud af højen og lavede sværd af stål til dem, som han havde draget med sig; og efter at han havde bevæbnet dem med sværd, vendte han tilbage til byen Nehor og udkæmpede et slag mod sin bror Corihor, hvorved han vandt riget og gav det tilbage til sin far Kib.

10 Og se, på grund af det, som Shule havde gjort, overdrog hans far ham riget, og derfor begyndte han at regere i sin fars sted.

11 Og det skete, at han fældede dom i retfærdighed, og han udbredte sit rige på hele landets overflade, for folket var blevet overordentlig talrigt.

12 Og det skete, at Shule også fik mange sønner og døtre.

13 Og Corihor omvendte sig fra de mange onder, han havde gjort, derfor gav Shule ham magt i sit rige.

14 Og det skete, at Corihor

havde mange sønner og døtre. Og blandt Corihors sønner var der en, hvis navn var Noa.

15 Og det skete, at Noa satte sig op mod Shule, kongen, og også mod sin far Corihor, og drog Cohor, sin bror, med sig og også alle sine brødre og mange af folket.

16 Og han udkæmpede et slag mod Shule, kongen, hvorved han vandt deres første arveland, og han blev konge over den del af landet.

17 Og det skete, at han udkæmpede endnu et slag mod Shule, kongen, og han tog Shule, kongen, og førte ham som fange til Moron.

18 Og det skete, at da han skulle til at sende ham i døden, krøb Shules sønner ind i Noas hus om natten og slog ham ihjel og brød døren ind til fængslet ned og hentede deres far ud og satte ham på hans trone i hans eget rige.

19 Derfor opbyggede Noas søn sin fars rige i hans sted; alligevel fik de ikke mere magt over Shule, kongen, og det folk, der var under Shules, kongens, regering, havde overordentlig stor fremgang og voksede sig stort.

20 Og landet blev delt; og der var to riger, Shules rige og Cohors, Noas søns rige.

21 Og Cohor, Noas søn, foranledigede, at hans folk udkæmpede et slag mod Shule, i hvilket Shule slog dem og slog Cohor ihjel.

22 Og se, Cohor havde en søn, som hed Nimrod, og Nimrod overdrog Cohors rige til Shule, og han vandt yndest i Shules øjne; derfor viste Shule ham store begunstigelser, og han gjorde efter sine ønsker i Shules rige.

23 Og i Shules regeringstid kom der også profeter, som var sendt af Herren, blandt folket, og de profeterede, at folkets ugudelighed og "afgudsdyrkelse var ved at bringe en forbandelse over landet, og at de ville blive udryddet, hvis de ikke omvendte sig.

24 Og det skete, at folket hånede profeterne og spottede dem. Og det skete, at kong Shule fældede dom over alle dem, der hånede profeterne.

25 Og han udstedte en lov for hele landet, som gav profeterne magt, så de kunne drage, hvorhen de ville; og på grund af det blev folket bragt til omvendelse.

26 Og fordi folket omvendte sig fra deres syndighed og afgudsdyrkelse, skånedes Herren dem, og de begyndte igen at have fremgang i landet. Og det skete, at Shule fik sønner og døtre i sin alderdom.

27 Og der var ikke flere krige i Shules dage, og han erindrede de store ting, Herren havde gjort for hans fædre ved at føre dem "over det store dyb til det forjættede land, derfor fældede han dom i retfærdighed alle sine dage.

KAPITEL 8

Der er strid og kamp om riget – Akish danner en edsbunden hemmelig sammensværgelse for at slå kongen ihjel – Hemmelige sammensværgelser er af Djævelen og forårsager folkeslags fald – Vore dages ikke-jøder advares mod de hemmelige sammensværgelser, der vil stræbe efter at omstyrte alle landes, folkeslags og rigers frihed.

Og det skete, at han fik Omer, og Omer regerede i hans sted. Og Omer fik Jered, og Jered fik sønner og døtre.

2 Og Jered satte sig op imod sin far og kom og boede i Hets land. Og det skete, at han smigrede mange folk med sine snedige ord, indtil han havde vundet det halve rige for sig.

3 Og da han havde vundet det halve rige, udkæmpede han et slag mod sin far, og han førte sin far bort i fangenskab og lod ham tjene i fangenskab.

4 Og se, i sine regeringsdage var Omer i fangenskab halvdelen af sine dage. Og det skete, at han fik sønner og døtre, hvoriblandt var Esrom og Coriantumr;

5 og de var overordentlig vrede på grund af Jereds, deres brors, gerninger, i en sådan grad at de mønstrede en hær og udkæmpede et slag mod Jered. Og det skete, at de udkæmpede et slag mod ham om natten.

6 Og det skete, at da de havde slået Jereds hær, stod de i greb

med også at dræbe ham; men han bønfuldt dem om, at de ikke ville slå ham ihjel, og så ville han overdrage riget til sin far. Og det skete, at de skænkede ham livet.

7 Og se, Jered blev overordentlig sorgfuld på grund af tabet af riget, for han havde ladet sit hjerte blive optaget af riget og af verdens herlighed.

8 Se, Jereds datter var overordentlig beregnende, og da hun så sin fars sorg, satte hun sig for at udtænke en plan, hvorved hun kunne genvinde riget til sin far.

9 Se, Jereds datter var overordentlig skøn. Og det skete, at hun talte med sin far og sagde til ham: Hvorfor har min far så megen sorg? Har han ikke læst den optegnelse, som vore fædre bragte med sig over det store dyb? Se, findes der ikke en beretning om dem fordem, at de ved deres "hemmelige planer vandt riger og stor herlighed?

10 Og se, lad derfor min far sende bud efter Akish, Kimnors søn; og se, jeg er skøn, og jeg vil "danse for ham, og jeg vil behage ham, så han vil ønske mig til hustru; og hvis han derfor ønsker af dig, at du skal give ham mig til hustru, da skal du sige: Jeg vil give dig hende, hvis du vil bringe mig min fars, kongens hoved.

11 Og se, Omer var en ven af Akish, så da Jered havde sendt bud efter Akish, dansede Jereds datter for ham, så hun behagede

8 9a 3 Ne 6:28;
Hel 6:26–30;

Moses 5:51–52.
10a Mark 6:22–28.

ham i en sådan grad, at han ønskede hende til hustru. Og det skete, at han sagde til Jered: Giv mig hende til hustru.

12 Og Jered sagde til ham: Jeg vil give dig hende, hvis du vil bringe mig min fars, kongens, hoved.

13 Og det skete, at Akish samlede alle sine slægtninge i Jereds hus og sagde til dem: Vil I sværge over for mig, at I vil være trofaste mod mig med hensyn til det, som jeg vil ønske af jer?

14 Og det skete, at de alle "svor over for ham ved himlens Gud og også ved himlene og også ved jorden og ved deres hoved, at den, der afslog at yde den hjælp, som Akish ønskede, skulle miste hovedet; og den, som røbede noget som helst af det, Akish gjorde dem bekendt med, han skulle miste sit liv.

15 Og det skete, at de således kom overens med Akish. Og Akish forrettede for dem de "eder, som var blevet givet af dem forud, der også stræbte efter magt, og som var blevet overleveret helt fra ^bKain, der var morder fra begyndelsen.

16 Og de var blevet bevaret ved Djævelens magt, for at de kunne blive forrettet for folket for at holde dem i mørke og for at hjælpe sådanne, som stræbte efter magt, til at vinde magt, til at myrde og til at plyndre og til at lyve og til at begå al slags ugudelighed og alle slags utugtigheder.

17 Og det var Jereds datter, som indgav ham det i hans hjerte at finde disse fordums ting frem; og Jered indgav Akish det i hjertet, hvorfor Akish forrettede dem for sine slægtninge og venner, idet han forledte dem med gyldne løfter til at gøre, hvad end han ønskede.

18 Og det skete, at de dannede en hemmelig "sammensværgelse, ligesom dem forud, hvilken sammensværgelse i Guds øjne er yderst vederstyggelig og ugudelig, mere end alt andet;

19 for Herren virker ikke ved hemmelige sammensværgelser, ej heller vil han, at mennesket skal udgyde blod, men har fra menneskets begyndelse forbudt dette under alle omstændigheder.

20 Og se, jeg, Moroni, skriver ikke noget om beskaffenheden af deres eder og sammensværgelser, for det er blevet mig kundgjort, at de findes blandt alle folk, og de findes blandt lamanitterne.

21 Og de har forårsaget "udryddelsen af dette folk, om hvem jeg nu taler, og også udryddelsen af Nefis folk.

22 Og ethvert folkeslag, der støtter sådanne hemmelige sammensværgelser for at få magt og vinding, indtil de har bredt sig ud blandt hele folkeslaget, se, de skal blive udryddet, for Herren vil ikke tillade, at hans helliges "blod, som bliver udgydt af dem, stedse skal råbe til

14a gs Bespottelse.

15a gs Ed.

b 1 Mos 4:7–8;

Moses 5:28–30.

18a gs Hemmelige sammensværgelser.

21a Hel 6:28.

22a Morm 8:27, 40–41.

ham fra jorden om ^bhævn over dem, uden at han hævner dem.

23 Derfor, o I ikke-jøder, anser Gud det for vist, at dette skal vises jer, så I derved kan omvende jer fra jeres synder og ikke tillade, at disse morderiske sammensværgelser, som er oprettet for at få ^amagt og vinding, får overhånd over jer – og at dette værk, ja, dette, ødelæggelsens, værk kommer over jer, ja, den evige Guds retfærdigheds sværd skal falde på jer til jeres omstyrtelse og tilintetgørelse, hvis I tillader dette at findes.

24 Derfor befaler Herren jer, at I, når I ser dette komme blandt jer, skal vågne op til en erkendelse af jeres forfærdelige stilling på grund af denne hemmelige sammensværgelse, som vil findes blandt jer; og ve over den på grund af blodet fra dem, som er blevet slået ihjel, for de råber fra støvet om hævn over den og ligeledes over dem, som byggede den op.

25 For det skal ske, at den, som bygger den op, forsøger at omstyrte alle landes, folkeslags og rigers ^afrihed; og den forårsager tilintetgørelsen af alle mennesker, for den er opbygget af Djævelen, som er fader til alle løgne, ja, den selv samme løgner, som ^bforledte vore første forældre, ja, den selv samme løgner, som har fået mennesket til at begå mord fra begyndelsen, og som har forhærdet

menneskers hjerte, så de har myrdet profeterne og stenet dem og stødt dem ud fra begyndelsen.

26 Derfor er jeg, Moroni, blevet befalet at skrive dette, for at det onde kan blive afskaffet, og for at den tid må komme, da Satan ^aingen magt skal have over menneskenes børns hjerte, men at de må blive ^bformået til bestandigt at gøre godt, så de må komme til al retfærdigheds kilde og blive frelst.

KAPITEL 9

Riget går fra den ene til den anden ved arv, intriger og mord – Emer så Retfærdighedens Søn – Mange profeter råber omvendelse – En hungersnød og giftige slanger plager folket.

Og nu går jeg, Moroni, videre med min optegnelse. Derfor, se, det skete, at på grund af Akishs og hans venners ^ahemmelige sammensværgelser, se, da omstyrtede de Omers rige.

2 Alligevel var Herren barmhjertig mod Omer og også mod hans sønner og mod hans døtre, som ikke stræbte efter hans død.

3 Og i en drøm formanede Herren Omer til, at han skulle drage ud af landet; derfor drog Omer ud af landet med sin familie og rejste i mange dage og kom over til og rejste forbi ^aShims høj og kom over til

22b gs Hævn.
23a 1 Ne 22:22–23;
Moses 6:15.
25a gs Frihed.

b 1 Mos 3:1–13;
2 Ne 9:9; Mosi 16:3;
Moses 4:5–19.
26a 1 Ne 22:26.

b 2 Ne 33:4;
Moro 7:12–17.
9 1a Eter 8:13–17.
3a Morm 1:3; 4:23.

det sted, ^bhvor nefitterne blev udryddet, og derfra mod øst og kom til et sted ved kysten, som blev kaldt Ablom, og der slog han sit telt op og ligeså gjorde hans sønner og døtre og hele hans husstand undtagen Jered og hans familie.

4 Og det skete, at Jered blev salvet til konge over folket ved ugudelighedens hånd; og han gav Akish sin datter til hustru.

5 Og det skete, at Akish stræbte sin svigerfar efter livet; og han bad om hjælp fra dem, som han havde fået til at sværge ved de gamles ed, og de huggede hovedet af hans svigerfar, mens denne sad på sin trone og gav audiens for sit folk.

6 For så stor var udbredelsen af denne ugudelige og hemmelige forening blevet, at den havde fordærvet hele folkets hjerte; derfor blev Jered myrdet på sin trone, og Akish regerede i hans sted.

7 Og det skete, at Akish begyndte at blive misundelig på sin søn, derfor spærrede han ham inde i et fængsel og gav ham kun lidt eller ingen mad, indtil han havde lidt døden.

8 Og se, broderen til ham, der havde lidt døden (og hans navn var Nimra), blev vred på sin far på grund af det, som hans far havde gjort mod hans bror.

9 Og det skete, at Nimra samlede et lille antal mænd sammen og flygtede ud af landet og kom over og bosatte sig hos Omer.

10 Og det skete, at Akish

fik andre sønner, og de vandt folkets hjerte, til trods for at de havde svoret over for ham at ville gøre al slags ugudelighed i overensstemmelse med det, som han ønskede.

11 Se, Akishs folk havde ønske om vinding, ligesom Akish havde ønske om magt; derfor tilbød Akishs sønner dem penge, hvorved de drog størstedelen af folket med sig.

12 Og der opstod en krig mellem Akishs sønner og Akish, en krig som varede i et tidsrum af mange år, ja, som førte til, at næsten alle mennesker i riget blev udryddet, ja, alle bortset fra tredive sjæle og dem, som var flygtet med Omers hus.

13 Derfor blev Omer igen indsat i sit arveland.

14 Og det skete, at Omer begyndte at blive gammel; alligevel fik han Emer i sin alderdom; og han salvede Emer til at være konge og til at regere i sit sted.

15 Og efter at han havde salvet Emer til at være konge, så han fred i landet i et tidsrum af to år, og han døde, efter at have set overordentlig mange dage, der var fulde af sorg. Og det skete, at Emer regerede i hans sted og udfyldte sin fars fodspor.

16 Og Herren begyndte igen at tage forbandelsen bort fra landet, og Emers hus havde overordentlig stor fremgang i Emers regeringstid, og i løbet af et tidsrum af toogtres år var de blevet overordentlig stærke, således at de blev overordentlig rige –

17 idet de havde alle slags frugt og korn og silke og fint linned og guld og sølv og kostbarheder

18 og også alle slags kvæg, okser og køer og får og svin og geder og også mange andre former for dyr, som var nyttige som føde for mennesket.

19 Og de havde også "heste og æsler, og der fandtes elefanter og curelommer og cumommer, som alle var nyttige for mennesket, og især elefanterne, curelommerne og cumommerne.

20 Og således udøste Herren sine velsignelser over dette land, som var mere "udsøgt end alle andre lande; og han befalede, at de, som skulle besidde landet, skulle besidde det for Herren, ellers ville de blive ^budryddet, når de var blevet modne i ugudelighed, for over sådanne, siger Herren, vil jeg udøse min vredes fylde.

21 Emer fældede dom i retfærdighed alle sine dage, og han fik mange sønner og døtre, og han fik Coriantum, og han salvede Coriantum til at regere i sit sted.

22 Og efter at han havde salvet Coriantum til at regere i sit sted, levede han i fire år, og han så fred i landet; ja, og han så endog "Retfærdighedens Søn og frydede og glædede sig ved hans dag; og han døde i fred.

23 Og det skete, Coriantum vandrede i sin fars fodspor og byggede mange mægtige byer, og gav sit folk det, der var godt,

i alle sine dage. Og det skete, at han ikke fik nogen børn, førend han blev overordentlig gammel.

24 Og det skete, at hans hustru døde, da hun var et hundrede og to år gammel. Og det skete, at Coriantum i sin alderdom tog en ung pige til hustru og fik sønner og døtre; således levede han, indtil han var et hundrede og toogfyrre år gammel.

25 Og det skete, at han fik Com, og Com regerede i hans sted; og han regerede i niogfyrre år, og han fik Het; og han fik også andre sønner og døtre.

26 Og folket havde igen spredt sig ud over hele landets overflade, og der begyndte igen blive en overordentlig stor ugudelighed på landets overflade, og Het begyndte igen at antage de fordums hemmelige planer for at slå sin far ihjel.

27 Og det skete, at han styrtede sin far fra tronen, for han slog ham ihjel med hans eget sværd, og han regerede i hans sted.

28 Og der kom igen profeter i landet, som råbte omvendelse til dem – at de skulle berede Herrens vej, ellers ville der komme en forbandelse over landets overflade, ja, der ville komme en stor hungersnød, under hvilken de ville blive udryddet, hvis ikke de omvendte sig.

29 Men folket troede ikke profeternes ord, men de stødte dem ud, og nogle af dem kastede de i grave og efterlod dem til at omkomme. Og det skete, at de gjorde alt dette i overens-

19a 1 Ne 18:25.
20a Eter 2:15.

b Eter 2:8–11.
22a 3 Ne 25:2.

stemmelse med kongens, Hets, befaling.

30 Og det skete, at der opstod en stor knaphed i landet, og befolkningen begyndte at blive udryddet overordentlig hurtigt som følge af knapheden, for der faldt ingen regn på jordens overflade.

31 Og der kom også giftige slanger frem på landets overflade og forgiftede mange folk. Og det skete, at deres flokke begyndte at flygte for de giftige slanger mod landet mod syd, som af nefitterne blev kaldt "Zarahemla.

32 Og det skete, at der var mange af dem, som omkom undervejs; alligevel var der nogle, der flygtede ind i landet mod syd.

33 Og det skete, at Herren foranledigede "slangerne til ikke mere at forfølge dem, men at de skulle spærre vejen, så folket ikke kunne komme forbi, så de, som ville forsøge at komme forbi, ville blive dræbt af de giftige slanger.

34 Og det skete, at folket fulgte dyrenes vej og fortærede ådslerne af dem, som faldt undervejs, indtil de havde fortæret dem alle. Se, da folket så, at de måtte omkomme, begyndte de at "omvende sig fra deres syndighed og at anråbe Herren.

35 Og det skete, at da de havde "ydmyget sig tilstrækkeligt over for Herren, sendte han regn på jordens overflade; og folket begyndte at live op igen, og der

begyndte at komme frugt i de nordlige lande og i alle landene rundt omkring. Og Herren viste dem sin magt ved at redde dem fra hungersnød.

KAPITEL 10

Den ene konge efterfølger den anden – Nogle af kongerne er retfærdige, andre er ugudelige – Når retfærdigheden hersker, velsigner Herren folket og giver dem fremgang.

Og det skete, at Shez, som var efterkommer af Het – for Het var omkommet under hungersnøden og hele hans husstand bortset fra Shez – derfor begyndte Shez at genopbygge et nedbrudt folk.

2 Og det skete, at Shez erindrede sine fædres undergang, og han opbyggede et retfærdigt rige, for han erindrede, hvad Herren havde gjort ved at føre Jered og hans bror "over dybet; og han vandrede på Herrens veje; og han fik sønner og døtre.

3 Og hans ældste søn, hvis navn var Shez, satte sig op imod ham; alligevel blev Shez på grund af sine overordentlig store rigdomme slået ihjel ved en røvers hånd, hvilket bragte hans far fred igen.

4 Og det skete, at hans far opbyggede mange byer på landets overflade, og folket begyndte atter at sprede sig ud over hele landets overflade. Og Shez levede, indtil han nåede

31a Omni 1:13.
33a 4 Mos 21:6–9.

34a Alma 34:34;
L&P 101:8.

35a L&P 5:24.
10 2a Eter 6:1–12.

en overordentlig høj alder; og han fik Riplakish. Og han døde. Og Riplakish regerede i hans sted.

5 Og det skete, at Riplakish ikke gjorde det, der var ret i Herrens øjne, for han havde mange hustruer og "medhustruer og lagde det, som var tungt at bære, på menneskers skuldre; ja, han beskattede dem med tunge skatter, og med disse skatter byggede han mange rummelige bygninger.

6 Og han opførte sig en overordentlig smuk trone, og han byggede mange fængsler, og den, der ikke ville lade sig beskatte, kastede han i fængsel, og den, som ikke var i stand til at betale skatterne, kastede han i fængsel; og han foranledigede, at de skulle arbejde bestandigt for deres underhold, og den, som nægtede at arbejde, lod han sende i døden.

7 Således fik han alt sit fine arbejde gjort, ja, endog sit fine guld lod han lutre i fængslet, og al slags kunstarbejde lod han udføre i fængslet. Og det skete, at han besværede folket med sine utugtigheder og vederstyggeligheder.

8 Og da han havde regeret i et tidsrum af toogfyrré år, rejste folket sig i oprør imod ham, og der opstod igen krig i landet, således at Riplakish blev dræbt, og hans efterkommere blev drevet ud af landet.

9 Og det skete efter et tidsrum af mange år, at Morianton (som

var efterkommer af Riplakish), samlede en hær sammen af fordrevne og drog ud og udkæmpede et slag mod folket; og han fik magt over mange byer; og krigen blev overordentlig voldsom og varede i et tidsrum af mange år; og han fik magt over hele landet og indsatte sig selv som konge over hele landet.

10 Og efter at han havde indsat sig selv som konge, lettede han folkets byrde, hvorved han vandt yndest i folkets øjne, og de salvede ham til at være deres konge.

11 Og han handlede retfærdigt mod folket, men ikke mod sig selv på grund af sine mange utugtigheder, derfor blev han forstødt fra Herrens nærhed.

12 Og det skete, at Morianton byggede mange byer, og folket blev overordentlig rigt i hans regeringstid, både på bygninger og på guld og sølv og ved at dyrke korn og på flokke og hjerne og sådanne ting, som var blevet givet dem tilbage.

13 Og Morianton levede, indtil han nåede en overordentlig høj alder, og så fik han Kim; og Kim regerede i sin fars sted; og han regerede i otte år, og hans far døde. Og det skete, at Kim ikke regerede i retfærdighed, derfor blev han ikke begunstiget af Herren.

14 Og hans bror rejste sig i oprør imod ham, hvorved han førte ham i fangenskab; og han forblev i fangenskab alle sine dage; og han fik sønner og døtre

i fangenskab, og i sin alderdom fik han Levi; og han døde.

15 Og det skete, at Levi efter sin fars død tjente i fangenskab i et tidsrum af toogfyrré år. Og han førte krig mod landets konge, hvorved han vandt riget for sig selv.

16 Og efter at han havde vundet sig riget, gjorde han det, der var ret i Herrens øjne, og folket havde fremgang i landet; og han levede, indtil han nåede en ganske høj alder, og fik sønner og døtre; og han fik også Corom, som han salvede til konge i sit sted.

17 Og det skete, at Corom gjorde det, der var godt i Herrens øjne, i alle sine dage; og han fik mange sønner og døtre; og efter at han havde set mange dage, gik han bort, ligesom alt andet på jorden; og Kish regerede i hans sted.

18 Og det skete, at Kish også gik bort, og Lib regerede i hans sted.

19 Og det skete, at Lib også gjorde det, der var godt i Herrens øjne. Og i Libs dage blev de "giftige slanger udryddet. Derfor drog de ind i landet mod syd for at jage efter føde til folket i landet, for landet var fyldt med skovens dyr. Og Lib blev også selv en stor jæger.

20 Og de byggede en stor by ved den smalle landtange på det sted, hvor havet deler landet.

21 Og de bevarede landet mod syd som en ødemark, hvor de kunne jage vildt. Og hele

overfladen af landet mod nord var dækket af indbyggere.

22 Og de var overordentlig arbejdsomme, og de købte og solgte og handlede, den ene med den anden, så de kunne skaffe sig vinding.

23 Og de arbejdede med alle slags malm, og de lavede guld og sølv og "jern og bronze og alle slags metaller; og de gravede det ud af jorden, derfor opkastede de mægtige dynger af jord for at få guld- og sølv- og jern- og kobbermalm. Og de udførte al slags fint arbejde.

24 Og de havde silke og fintvævet linned; og de tilvirkede al slags klæde, så de kunne klæde deres nøgenhed.

25 Og de lavede alle slags redskaber til at dyrke jorden med, både til at pløje og til at så, til at høste og til at hyppe og også til at tærské med.

26 Og de lavede alle slags redskaber, som de lod deres dyr arbejde med.

27 Og de lavede alle slags krigsvåben. Og de udførte al slags arbejde med overordentlig kunstfærdig forarbejdning.

28 Og aldrig kunne et folk blive mere velsignet, end de var, og mere begunstiget af Herrens hånd. Og de var i et land, som var mere udsøgt end alle lande, for Herren havde talt det.

29 Og det skete, at Lib levede mange år og fik sønner og døtre; og han fik også Heartom.

30 Og det skete, at Heartom regerede i sin fars sted. Og da

Heartom havde regeret i fireogtyve år, se, da blev riget taget fra ham. Og han tjente mange år i fangenskab, ja, alle resten af sine dage.

31 Og han fik Het, og Het levede i fangenskab alle sine dage. Og Het fik Aron, og Aron levede i fangenskab alle sine dage; og han fik Amnigadda, og Amnigadda levede også i fangenskab alle sine dage; og han fik Coriantum, og Coriantum levede i fangenskab alle sine dage; og han fik Com.

32 Og det skete, at Com drog halvdelen af riget med sig. Og han regerede over halvdelen af riget i toogfyre år; og han drog ud for at kæmpe mod kongen, Amgid, og de kæmpede i et tidsrum af mange år, i løbet af hvilken tid Com vandt magt over Amgid og fik magt over resten af riget.

33 Og i Coms dage begyndte der at komme røvere i landet; og de antog de gamle planer og forrettede ^aeder på de gamles måde og forsøgte igen at tilintetgøre riget.

34 Se, Com kæmpede meget mod dem; alligevel kunne han ikke få overhånd over dem.

KAPITEL 11

Krige, kiv og ugudelighed dominerer jereditternes liv – Profeterne forudsiger, at jereditterne bliver fuldstændig udryddet, hvis de ikke

omvender sig – Folket forkaster profeternes ord.

Og i Coms dage kom der også mange profeter og profeterede om, at dette store folk ville blive udryddet, medmindre de ville omvende sig og vende sig til Herren og forsage deres mord og ugudelighed.

2 Og det skete, at profeterne blev forkastet af folket, og de flygtede til Com for at få beskyttelse, for folket forsøgte at slå dem ihjel.

3 Og de profeterede meget for Com, og han blev velsignet i alle resten af sine dage.

4 Og han opnåede en ganske høj alder og fik Shiblom, og Shiblom regerede i hans sted. Og Shibloms bror satte sig op imod ham, og der opstod en overordentlig stor krig i hele landet.

5 Og det skete, at Shibloms bror foranledigede, at alle de profeter, som profeterede om folkets undergang, skulle sendes i døden;

6 og der skete store katastrofer i hele landet, for de havde vidnet om, at der skulle komme en stor forbandelse over landet og også over folket, og at der skulle finde en stor ødelæggelse sted blandt dem, en sådan som aldrig før havde fundet sted på jordens overflade, og deres knogler skulle blive som ^adynger af jord på landets overflade, medmindre de omvendte sig fra deres ugudelighed.

7 Og de lyttede ikke til Herrens røst på grund af deres ugudelige sammensværgelser, derfor opstod der krige og stridigheder i hele landet og også mange tilfælde af hungersnød og pest, således at der fandt en stor ødelæggelse sted, en sådan som man aldrig før havde kendt på jordens overflade; og alt dette skete i Shibloms dage.

8 Og folket begyndte at omvende sig fra deres ugudelighed; og for så vidt som de gjorde dette, havde Herren "barmhjertighed med dem.

9 Og det skete, at Shiblom blev slået ihjel, og Set blev ført i fangenskab og boede i fangenskab alle sine dage.

10 Og det skete, at Aha, hans søn, fik riget, og han regerede over folket alle sine dage. Og han begik al slags ugudelighed i sine dage, hvorved han forårsagede udgydelsen af meget blod; og få var hans dage.

11 Og Etem, der var efterkommer af Aha, fik riget; og også han gjorde det, der var ugudeligt, i sine dage.

12 Og det skete, at der i Etems dage igen kom mange profeter og profeterede for folket; ja, de profeterede, at Herren ville udrydde dem fuldstændig fra jordens overflade, medmindre de omvendte sig fra deres syndighed.

13 Og det skete, at folket forhærdede hjertet og ikke ville "lytte til deres ord; og profeterne

sørgede og trak sig tilbage fra folket.

14 Og det skete, at Etem fældede dom i ugudelighed alle sine dage; og han fik Moron. Og det skete, at Moron regerede i hans sted; og Moron gjorde det, der var ugudeligt for Herren.

15 Og det skete, at der rejste sig et "oprør blandt folket på grund af den hemmelige sammensværgelse, som var blevet dannet for at få magt og vinding; og der fremstod en mægtig mand blandt dem, fuld af ugudelighed, og han udkæmpede et slag mod Moron, i hvilket han omstyrtede halvdelen af riget; og han holdt halvdelen af riget i mange år.

16 Og det skete, at Moron styrkede ham og vandt riget igen.

17 Og det skete, at der opstod en anden mægtig mand, og han var efterkommer af Jereds bror.

18 Og det skete, at han styrkede Moron og vandt riget, derfor levede Moron i fangenskab alle resten af sine dage; og han fik Coriantor.

19 Og det skete, at Coriantor levede i fangenskab alle sine dage.

20 Og i Coriantors dage kom der også mange profeter og profeterede om store og forunderlige ting og råbte omvendelse til folket, og at Gud Herren, medmindre de omvendte sig, ville fælde "dom over dem til deres fuldstændige udryddelse;

21 og at Gud Herren ved sin magt ville sende eller føre et

8a Gs Barmhjertighed.
13a Mosi 16:2.

15a Gs Oprør.
20a Gs Dømme.

“andet folk dertil for at tage landet i besiddelse på samme måde, som han førte deres fædre dertil.

22 Og de forkastede alle profeternes ord på grund af deres hemmelige forening og ugudelige vederstyggeligheder.

23 Og det skete, at Coriantor fik “Eter, og han døde efter at have levet i fangenskab alle sine dage.

KAPITEL 12

Profeten Eter formaner folket til at tro på Gud – Moroni opregner de undere og underværker, der udføres ved tro – Tro satte Jereds bror i stand til at se Kristus – Herren giver menneskene svagheder, for at de kan være ydmyge – Jereds bror flyttede bjerget Zerin ved tro – Tro, håb og næstekærlighed er afgørende for frelse – Moroni så Jesus ansigt til ansigt.

Og det skete, at Eters dage var i Coriantumrs dage; og “Coriantumr var konge over hele landet.

2 Og “Eter var Herrens profet; derfor trådte Eter frem i Coriantumrs dage og begyndte at profetere for folket, for han kunne ikke ^bholdes tilbage på grund af Herrens Ånd, som var i ham.

3 For han ^aråbte fra om morgenen, lige indtil solen gik ned, mens han formanede folket til

at tro på Gud til omvendelse, for at de ikke skulle blive ^budryddet, og sagde til dem, at ved ^ctro bliver alt opfyldt.

4 Derfor kan den, der tror på Gud, med vished ^ahåbe på en bedre verden, ja, en plads ved Guds højre hånd, hvilket håb kommer af tro og udgør et ^banker for menneskenes sjæl, som vil gøre dem sikre og standhaftige, altid rige på ^cgode gerninger, og lede dem til at ^dherliggøre Gud.

5 Og det skete, at Eter profetere store og forunderlige ting for folket, som de ikke troede, fordi de ikke så dem.

6 Og nu vil jeg, Moroni, sige noget angående dette; jeg vil vise verden, at ^atro er det, som man ^bhåber på og ^cikke ser; bestrid det derfor ikke, fordi I ikke ser det, for I modtager intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet ^dprøvet.

7 For det var ved tro, at Kristus viste sig for vore fædre, efter at han var opstået fra de døde; og han viste sig ikke for dem, førend de havde tro på ham; derfor må det nødvendigvis være sådan, at nogen havde tro på ham, for han viste sig ikke for verden.

8 Men på grund af menneskenes tro har han vist sig for verden og herliggjort Faderens navn og beredt en vej, så andre derved kan blive delagtige i den

21a Eter 13:20–21.

23a Eter 1:6; 15:33–34.

12 1a Eter 13:13–31.

2a gs Eter.

b En 1:26;

Alma 43:1.

3a L&P 112:5.

b Eter 11:12, 20–22.

c gs Tro.

4a gs Håb.

b Hebr 6:19.

c 1 Kor 15:58.

d 3 Ne 12:16.

6a Hebr 11:1.

b Rom 8:24–25.

c Alma 32:21.

d 3 Ne 26:11;

L&P 105:19; 121:7–8.

himmelske gave, så de kan have håb om det, som de ikke har set.

9 Derfor kan også I have håb og blive delagtige i gaven, hvis I blot vil have tro.

10 Se, det var ved tro, at de gamle blev ^akaldet efter Guds hellige orden.

11 Derfor, ved tro blev Moseloven givet. Men ved sin gave, sin Søn, har Gud beredt en ^amere fortrinlig vej, og det er ved tro, at den er blevet opfyldt.

12 For hvis der ikke er nogen ^atro blandt menneskenes børn, kan Gud ikke udføre noget ^bmirakel blandt dem; derfor viste han sig ikke, førend de troede.

13 Se, det var Almas og Amuleks tro, som fik ^afængslet til at styrte til jorden.

14 Se, det var Nefis og Lehis tro, der udvirkede ^aforandringen af lamanitterne, så de blev døbt med ild og med ^bHelligånden.

15 Se, det var ^aAmmons og hans brødres tro, der ^budvirkede så stort et mirakel blandt lamanitterne.

16 Ja, og alle de, der udvirkede ^amirakler, udvirkede dem ved ^btro, både de, der levede før Kristus, og også de, der levede efter.

17 Og det var ved tro, at de tre disciple fik et løfte om, at de

^aikke skulle smage døden; og de fik ikke løftet, førend de troede.

18 Og der er heller ikke nogen, der på noget tidspunkt har udvirket mirakler, førend de troede; derfor troede de først på Guds Søn.

19 Og der var mange, hvis tro var så overordentlig stærk, selv ^afør Kristus kom, at de ikke kunne holdes uden for ^bsløret, men som i sandhed med øjnene så det, som de havde set med troens øje, og de var glade.

20 Og se, vi har set i denne optegnelse, at en af disse var Jereds bror, for så stor var hans tro på Gud, at da Gud rakte ^afingeren frem, kunne han ikke skjule den for Jereds brors øjne på grund af sit ord, som han havde talt til ham, hvilket ord han havde fået ved tro.

21 Og efter at Jereds bror havde set Herrens finger, kunne Herren på grund af det ^aløfte, som Jereds bror havde fået ved tro, ikke skjule noget for hans øjne; derfor viste han ham alt, for han kunne ikke længere holdes uden for ^bsløret.

22 Og det er ved tro, at mine fædre har fået det ^aløfte, at dette skal komme til deres brødre ved ikke-jøderne; derfor har Herren, ja, Jesus Kristus selv, befalet mig.

10a Alma 13:3–4.
gs Kalde, kaldet af Gud.

11a 1 Kor 12:31.

12a 2 Ne 27:23;
Mosi 8:18;
Moro 7:37;
L&P 35:8–11.
^b Matt 13:58;
Morm 9:20.

13a Alma 14:26–29.

14a Hel 5:50–52.
^b Hel 5:45; 3 Ne 9:20.

15a Alma 17:29–39.
^b dvs som beskrevet i Alma 17–26.

16a gs Mirakel.
^b Hebr 11:7–40.

17a 3 Ne 28:7;
Morm 8:10–12.

19a 2 Ne 11:1–4;
Jakob 4:4–5; Jar 1:11;
Alma 25:15–16.

^b Eter 3:6.
gs Slør.

20a Eter 3:4.
21a Eter 3:25–26.
^b Eter 3:20;
L&P 67:10–13.
22a En 1:13.

23 Og jeg sagde til ham: Herre, ikke-jøderne vil gøre nar af dette på grund af vor ^asvaghed med hensyn til at skrive, for Herre, du har gjort os mægtige med hensyn til ord ved tro, men du har ikke gjort os ^bmægtige med hensyn til at skrive, for du har gjort det således, at hele dette folk kan tale meget på grund af Helligånden, som du har givet dem;

24 og du har gjort det således, at vi kun kan skrive lidt på grund af vore hænders kejthed. Se, du har ikke gjort os mægtige med hensyn til at ^askrive, ligesom Jereds bror, for du gjorde ham i stand til, at det, som han skrev, blev mægtigt ligesom du, til med kraft at få mennesker til at læse det.

25 Du har også gjort vore ord kraftige og mægtige, så vi ikke engang kan skrive dem, når vi derfor skriver, ser vi vor svaghed og snubler på grund af sammensætningen af vore ord, og jeg frygter, at ikke-jøderne vil ^agøre nar af vore ord.

26 Og da jeg havde sagt dette, talte Herren til mig og sagde: Tåber ^agør nar, men de skal sørge; og min nåde er tilstrækkelig for de sagtmodige, så de ikke vil drage fordel af jeres svaghed;

27 og hvis menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem

deres ^asvaghed. Jeg ^bgiver menneskene svaghed, så de kan være ydmyge; og min ^cnåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ^dydmyger sig for mig; for hvis de ydmyger sig for mig og har tro på mig, så vil jeg gøre det ^esvage stærkt for dem.

28 Se, jeg vil vise ikke-jøderne deres svaghed, og jeg vil vise dem, at ^atro, håb og næstekærlighed fører til mig – kilden til al retfærdighed.

29 Og da jeg, Moroni, havde hørt disse ord, var jeg trøstet og sagde: O Herre, din retfærdige vilje ske, for jeg ved, at du virker for menneskenes børn i forhold til deres tro.

30 For Jereds bror sagde til bjerget Zerin: ^aFlyt dig! og det blev flyttet. Og hvis han ikke havde haft tro, ville det ikke have flyttet sig, altså virker du, efter at mennesker har fået tro.

31 For således gav du dig til kende for dine disciple, for efter at de havde fået ^atro og talte i dit navn, viste du dig for dem i stor kraft.

32 Og jeg husker også, at du har sagt, at du har beredt et hus for mennesket, ja, blandt din Faders ^aboliger, hvorfor mennesket kan få et mere fortrinligt ^bhåb; derfor må mennesket håbe, ellers kan det ikke få en arv i det sted, som du har beredt.

23a Morm 8:17; 9:33.

b 2 Ne 33:1.

24a gs Sprog.

25a 1 Kor 2:14.

26a Gal 6:7.

27a Jakob 4:7.

b 2 Mos 4:11;

1 Kor 1:27.

c gs Nåde.

d Luk 18:10–14;

L&P 1:28.

gs Ydmyg.

e Luk 9:46–48;

2 Kor 12:9.

28a 1 Kor 13:1–13;

Moro 7:39–47.

30a Matt 17:20;

Jakob 4:6;

Hel 10:6, 9.

gs Magt.

31a gs Tro.

32a Joh 14:2; En 1:27;

L&P 72:4; 98:18.

b gs Håb.

33 Og videre husker jeg, at du har sagt, at du har "elsket verden så meget, at du har nedlagt dit liv for verden, for at du kunne tage det op igen for at berede et sted for menneskenes børn.

34 Og se, jeg ved, at denne "kærlighed, som du har næret til menneskenes børn, er næstekærlighed; derfor, medmindre menneskene nærer næstekærlighed kan de ikke arve det sted, som du har beredt i din Faders boliger.

35 Derfor ved jeg ud fra det, som du har sagt, at hvis ikke-jøderne ikke nærer næstekærlighed på grund af vor svaghed, at du da vil prøve dem og tage deres "talent fra dem, ja, det, som de har modtaget, og give det til dem, som skal have mere rigeligt.

36 Og det skete, at jeg bad til Herren om, at han ville skænke ikke-jøderne "nåde, så de kunne være næstekærlighed.

37 Og det skete, at Herren sagde til mig: Om de ikke nærer næstekærlighed, så betyder det ikke noget for dig, for du har været trofast; derfor skal dine klæder blive gjort "rene. Og fordi du har set din "svaghed, skal du blive gjort stærk, ja, så du kan sætte dig på den plads, som jeg har beredt i min Faders boliger.

38 Og nu byder jeg, Moroni,

farvel til ikke-jøderne, ja, og også til mine brødre, som jeg elsker, indtil vi skal mødes for Kristi "dommersæde, hvor alle mennesker skal vide, at mine "klæder ikke er plettet af jeres blod.

39 Og da skal I vide, at jeg har "set Jesus, og at han har talt med mig "ansigt til ansigt, og at han fortalte om dette med tydelig ydmyghed, ligesom et menneske taler med et andet, på mit eget sprog;

40 og kun lidt af det har jeg skrevet på grund af min svage evne til at skrive.

41 Og se, jeg vil anbefale jer at "søge denne Jesus, om hvem profeterne og apostlene har skrevet, så den nåde, der er i Gud Faderen og også i Herren Jesus Kristus og i Helligånden, som aflægger "vidnesbyrd om dem, må være og forblive i jer for evigt. Amen.

KAPITEL 13

Eter taler om et nyt Jerusalem, der skal bygges i Amerika af Josefs efterkommere – Han profeterer, bliver stødt ud, skriver den jereditiske historie og forudsiger jereditternes udryddelse – Krig raser over hele landet.

Og nu skrider jeg, Moroni, til at afslutte min optegnelse angå-

33a Joh 3:16–17.

34a Moro 7:47.

gs Næstekærlighed;
Kærlighed.

35a Matt 25:14–30.

gs Gave; Talent.

36a gs Nåde.

37a L&P 38:42; 88:74–75;

135:4–5.

b Eter 12:27.

38a gs Jesus Kristus –
Dommer.

b Jakob 1:19.

39a gs Jesus Kristus –

Kristus viser sig
efter sin død.

b 1 Mos 32:30;

2 Mos 33:11.

41a L&P 88:63; 101:38.

b 3 Ne 11:32.

ende udryddelsen af det folk, om hvem jeg har skrevet.

2 For se, de forkastede alle Eters ord, for han fortalte dem i sandhed om alt fra menneskets begyndelse, og at dette land, efter at vandene havde trukket sig tilbage fra dets overflade, blev et udsøgt land, mere end alle andre lande, et land, udvalgt af Herren; derfor vil Herren have, at alle mennesker, som bor på overfladen deraf, skal tjene ham;

3 og at det var stedet for det "ny Jerusalem, som skal komme ned fra himlen, og for Herrens helligdom.

4 Se, Eter så Kristi dage, og han talte om et "nyt Jerusalem i dette land.

5 Og han talte også om Israels hus og om det "Jerusalem, hvorfra ^bLehi skulle komme – at det, efter at være blevet ødelagt, skulle blive bygget op igen, en "hellig by for Herren; derfor kunne det ikke blive et nyt Jerusalem, for det havde været til i fordums tid; men det skulle blive bygget op igen og blive en hellig by for Herren; og det skulle blive bygget til Israels hus –

6 og at et "nyt Jerusalem skulle blive bygget i dette land til resten af ^bJosefs efterkommere,

for hvilket der har været et "sindbillede.

7 For ligesom Josef førte sin far ned til "Egyptens land, så døde han dér; derfor førte Herren en rest af Josefs efterkommere ud af Jerusalems land, for at han kunne være barmhjertig mod Josefs efterkommere, så de ^bikke skulle omkomme, ligesom han var barmhjertig mod Josefs far, så han ikke skulle omkomme.

8 Derfor skal resten af Josefs hus blive bygget i dette "land, og det skal være et arveland for dem; og de skal bygge en hellig by for Herren, ligesom det fordums Jerusalem; og de skal ^bikke mere blive blandet med andre, før enden kommer, da jorden skal forgå.

9 Og der skal være en "ny himmel og en ny jord; og de skal være ligesom de gamle bortset fra, at de gamle er forgået, og alt er blevet nyt.

10 Og så kommer det ny Jerusalem; og velsignede er de, som bor deri, for det er dem, hvis klæder er "hvide ved Lammets blod; og det er dem, som bliver regnet blandt resten af Josefs efterkommere, som var af Israels hus.

11 Og så kommer også det gamle Jerusalem; og indbyg-

13 2a 1 Mos 7:11–24; 8:3.
b Eter 2:8.
 3a 3 Ne 20:22; 21:23–24.
gs Ny Jerusalem.
b Åb 3:12; 21:2.
 4a *gs* Zion.
 5a *gs* Jerusalem.
b 1 Ne 1:18–20.
c Åb 21:10;

3 Ne 20:29–36.
 6a L&P 42:9; 45:66–67;
 84:2–5;
 TA 1:10.
b *gs* Josef, Jakobs søn.
c Alma 46:24.
gs Symbolik.
 7a 1 Mos 46:2–7; 47:6.
b 2 Ne 3:5.

8a *gs* Forjættet land.
b Moro 10:31.
 9a 2 Pet 3:10–13;
 Åb 21:1;
 3 Ne 26:3;
 L&P 101:23–25.
 10a Åb 7:14;
 1 Ne 12:10–11;
 Alma 5:27.

gerne deri, velsignede er de, for de er blevet vasket i Lam-mets blod; og det er dem, som blev spredt og "indsamlet fra jordens fire hjørner og fra ^bnordenlandene og er delagtige i opfyldelsen af den pagt, som Gud sluttede med deres fader "Abraham.

12 Og når dette sker, opfyldes det skriftsted, som siger, at der er dem, der var "først, som skal blive sidst; og der er dem, der var sidst, som skal blive først.

13 Jeg skulle til at skrive mere, men det bliver mig forbudt; men store og forunderlige var Eters profetier; men de regnede ham for intet og stødte ham ud; og han skjulte sig i en klippehule om dagen, og om natten gik han ud og iagttog det, der skulle komme over folket.

14 Og mens han boede i klippehulen, udfærdigede han resten af denne optegnelse, idet han om natten iagttog de ødelæggelser, der kom over folket.

15 Og det skete i det selv samme år, som han var blevet stødt ud af folket, at der opstod en stor krig blandt dem, for der var mange, som var mægtige mænd, der rejste sig og forsøgte at slå Coriantumr ihjel ved deres hemmelige planer om ugudelighed, om hvilke der er blevet talt.

16 Og se, Coriantumr, der selv havde studeret alle krigskunster og al verdens snedighed,

udkæmpede et slag mod dem, som forsøgte at slå ham ihjel.

17 Men han omvendte sig ikke, ej heller hans skønne sønner eller døtre, ej heller Cohors skønne sønner og døtre, ej heller Corihors skønne sønner og døtre; og kort sagt var der ingen af de skønne sønner og døtre på hele landets overflade, der omvendte sig fra deres synder.

18 Derfor skete det, at der i det første år, hvor Eter boede i klippehulen, var mange folk, der blev dræbt ved sværdet af disse "hemmelige sammensværgelser, der kæmpede mod Coriantumr, for at de kunne vinde riget.

19 Og det skete, at Coriantumrs sønner kæmpede meget og blødte meget.

20 Og i det andet år kom Herrens ord til Eter, at han skulle drage hen og profetere for "Coriantumr, at hvis han ville omvende sig og hele hans husstand, så ville Herren give ham hans rige og skåne folket –

21 ellers ville de blive slået ihjel, og hele hans husstand, bortset fra ham selv. Og han ville kun leve for at se opfyldelsen af de profetier, som var blevet talt angående et "andet folk, som skulle få landet som deres arvelod; og Coriantumr ville blive begravet af dem; og hver sjæl ville blive slået ihjel, med undtagelse af ^bCoriantumr.

11a gs Israel – Israels
indsamling.
b L&P 133:26–35.
c gs Abrahamske pagt.

12a Mark 10:31;
1 Ne 13:42;
Jakob 5:63; L&P 90:9.
18a Eter 8:9–26.

20a Eter 12:1–2.
21a Omni 1:19–21;
Eter 11:21.
b Eter 15:29–32.

22 Men det skete, at Coriantumr ikke omvendte sig, ej heller hans husstand, ej heller folket, og krigene hørte ikke op; og de forsøgte at dræbe Eter, men han flygtede for dem og skjulte sig igen i klippehulen.

23 Og det skete, at Shared rejste sig, og han udkæmpede også et slag mod Coriantumr; og han slog ham, således at han i det tredje år førte ham i fangenskab.

24 Og i det fjerde år slog Coriantumrs sønner Shared og genvandt riget for deres far.

25 Se, der opstod en krig på hele landets overflade; hver mand kæmpede med sin bande for det, som han ønskede.

26 Og der fandtes røvere og kort sagt al slags ugudelighed på landets overflade.

27 Og det skete, at Coriantumr var overordentlig vred på Shared, og han drog mod ham med sine hære for at kæmpe; og de mødtes i stor vrede, og de mødtes i Gilgals dal, og slaget blev overordentlig hårdt.

28 Og det skete, at Shared kæmpede imod ham i et tidsrum af tre dage. Og det skete, at Coriantumr slog ham og forfulgte ham, indtil han kom til Heshlons sletter.

29 Og det skete, at Shared igen udkæmpede et slag mod ham på sletterne; og se, han slog Coriantumr og drev ham tilbage til Gilgals dal igen.

30 Og Coriantumr udkæmpede igen et slag mod Shared i

Gilgals dal, hvori han slog Shared og slog ham ihjel.

31 Og Shared sårede Coriantumr i låret, så han ikke drog ud for at kæmpe igen i et tidsrum af to år, i hvilken tid hele folket på landets overflade udgød blod, og der var ingen til at holde dem tilbage.

KAPITEL 14

Folkets ugudelighed bringer en forbandelse over landet – Coriantumr fører krig imod Gilead, siden Lib og dernæst Shiz – Der er blod og nedslagninger overalt i landet.

Og se, der begyndte at komme en stor "forbandelse over hele landet på grund af folkets ugudelighed, hvilket gjorde, at hvis en mand lagde sit værktøj eller sit sværd på sin hylde eller på det sted, hvor han ville opbevare det, se, så kunne han ikke finde det den næste dag, så stor var forbandelsen over landet.

2 Derfor klamrede hver mand sig til det, der var hans eget, med sine egne hænder og ville ikke låne, ej heller låne ud; og hver mand holdt fæstet af sit sværd i sin højre hånd til forsvar for sin ejendom og sit eget liv og sine hustruers og børns.

3 Og se, efter tidsrummet på to år og efter Shareds død, se, da rejste Shareds bror sig, og han udkæmpede et slag mod Coriantumr, i hvilket Corian-

tumr slog ham og forfulgte ham til Akishs ødemark.

4 Og det skete, at Shareds bror udkæmpede et slag mod ham i Akishs ødemark; og slaget blev overordentlig hårdt, og mange tusinde faldt for sværdet.

5 Og det skete, at Coriantumr belejrede ørkenen; og Shareds bror marcherede ud af ørkenen om natten og slog en del af Coriantumrs hær ihjel, mens de var berusede.

6 Og han kom til Morons land og satte sig på Coriantumrs trone.

7 Og det skete, at Coriantumr opholdt sig med sin hær i ørkenen i et tidsrum af to år, hvori han modtog stor styrke til sin hær.

8 Se, Shareds bror, hvis navn var Gilead, modtog også stor styrke til sin hær takket være hemmelige sammensværgelser.

9 Og det skete, at hans højpræst myrdede ham, mens han sad på sin trone.

10 Og det skete, at en fra de hemmelige sammensværgelser myrdede ham i en hemmelig passage og vandt riget til sig selv; og hans navn var Lib; og Lib var en mand af stor vækst, større end nogen anden mand i hele folket.

11 Og det skete i Libs første år, at Coriantumr kom op til Morons land og udkæmpede et slag mod Lib.

12 Og det skete, at han kæmpede mod Lib, og under kampen ramte Lib ham i armen, så han blev såret; alligevel trængte

Coriantumrs hær sig frem mod Lib, så han flygtede ud til grænseegnene ved kysten.

13 Og det skete, at Coriantumr forfulgte ham; og Lib udkæmpede et slag mod ham på kysten.

14 Og det skete, at Lib slog Coriantumrs hær, så de igen flygtede til Akishs ødemark.

15 Og det skete, at Lib forfulgte ham, indtil han kom til Agoshs sletter. Og Coriantumr havde taget hele folket med sig, da han flygtede for Lib til den del af landet, hvortil han flygtede.

16 Og da han var kommet til Agoshs sletter, udkæmpede han et slag mod Lib, og han slog løs på ham, indtil han døde; alligevel faldt Libs bror over Coriantumr i stedet for, og slaget blev overordentlig hårdt, hvorfor Coriantumr igen flygtede for Libs brors hær.

17 Se, navnet på Libs bror blev kaldt for Shiz. Og det skete, at Shiz forfulgte Coriantumr, og han erobrede mange byer, og han slog både kvinder og børn ihjel, og han brændte byerne ned.

18 Og der gik en frygt for Shiz gennem hele landet, ja, et råb lød gennem landet: Hvem kan stå sig imod Shiz' hær? Se, han fejer jorden foran sig!

19 Og det skete, at folket begyndte at flokkes i hæere over hele landets overflade.

20 Og de blev delt; en del af dem flygtede til Shiz' hær, og en del af dem flygtede til Coriantumrs hær.

21 Og så omfattende og langvarig havde krigen været, og så længe havde synet af blodudgydelse og nedslagtning stået på, at hele landets overflade var dækket med "ligene af de døde.

22 Og så hurtigt og hastigt foregik krigen, at der ikke var nogen tilbage til at begrave de døde, men de marcherede fra udgydelse af blod til udgydelse af blod og lod ligene af både mænd, kvinder og børn ligge spredt på landets overflade til at blive bytte for kødædende "maddiker.

23 Og stanken fra dem bredte sig over landets overflade, ja, over hele landets overflade; derfor blev folket besværet om dagen og om natten på grund af stanken fra dem.

24 Alligevel holdt Shiz ikke op med at forfølge Coriantumr, for han havde svoret at ville hævne sig på Coriantumr over blodet af sin bror, der var blevet slået ihjel, og på Herrens ord, der kom til Eter om, at Coriantumr ikke skulle falde for sværdet.

25 Og således ser vi, at Herren hjemsøgte dem i sin vredes fylde, og at deres ugudelighed og vederstyggeligheder havde beredt en vej til deres evigtvarende udryddelse.

26 Og det skete, at Shiz forfulgte Coriantumr mod øst, helt til grænseegnene ved kysten, og dér udkæmpede han et slag mod Shiz i et tidsrum af tre dage.

27 Og så skrækkelig var

ødelæggelsen blandt Shiz' hære, at folket begyndte at blive bange og begyndte at flygte for Coriantumrs hære; og de flygtede til Corihors land og fejede indbyggerne bort foran sig, alle dem, som ikke ville slutte sig til dem.

28 Og de slog deres telte op i Corihors dal, og Coriantumr slog sine telte op i Shurrs dal. Se, Shurrs dal lå i nærheden af højen Comnor, derfor samlede Coriantumr sine hære på højen Comnor og lod en basun lyde for Shiz' hære for at udfordre dem til kamp.

29 Og det skete, at de kom frem, men blev drevet tilbage igen; og de kom for anden gang og blev drevet tilbage igen for anden gang. Og det skete, at de kom igen for tredje gang, og slaget blev overordentlig hårdt.

30 Og det skete, at Shiz ramte Coriantumr, så han gav ham mange dybe sår; og Coriantumr, der havde mistet sit blod, besvimed og blev båret bort, som om han var død.

31 Se, tabet af mænd, kvinder og børn var på begge sider så stort, at Shiz befalede sine folk, at de ikke skulle forfølge Coriantumrs hære, derfor vendte de tilbage til deres lejr.

KAPITEL 15

Millioner af jereditter bliver slået ihjel i kamp – Shiz og Coriantumr samler hele folket til kamp til døden

– Herrens Ånd hører op med at kæmpe med dem – Det jereditiske folkeslag bliver fuldstændig tilintetgjort – Kun Coriantumr er tilbage.

Og det skete, at da Coriantumr var kommet sig efter sine sår, begyndte han at huske de "ord, som Eter havde talt til ham.

2 Han så, at der allerede var blevet slået næsten to millioner af hans folk ihjel ved sværdet, og han begyndte at sørge i hjertet; ja, to millioner mægtige mænd var blevet slået ihjel, og ligeså deres hustruer og deres børn.

3 Han begyndte at omvende sig fra det onde, som han havde gjort; han begyndte at huske de ord, der var blevet talt ved alle profeternes mund; og han så dem, at de indtil da var blevet opfyldt, hvert et ord; og hans sjæl sørgede og nægtede at lade sig trøste.

4 Og det skete, at han skrev et brev til Shiz, hvori han ønskede af ham, at han ville skåne folket, og skrev, at han da ville opgive riget for folkets livs skyld.

5 Og det skete, at da Shiz havde modtaget hans brev, skrev han i et brev til Coriantumr, at hvis han ville overgive sig, så han kunne dræbe ham med hans eget sværd, ville han skåne folkets liv.

6 Og det skete, at folket ikke omvendte sig fra deres ugudelighed; og Coriantumrs folk blev opbidset til vrede mod

Shiz' folk, og Shiz' folk blev opbidset til vrede mod Coriantumrs folk; derfor udkæmpede Shiz' folk et slag mod Coriantumrs folk.

7 Og da Coriantumr så, at han var ved at falde, flygtede han atter for Shiz' folk.

8 Og det skete, at han kom til Ripliankums vande, der, når det oversættes, betyder store eller som overgår alle; derfor, da de kom til disse vande, slog de deres telte op; og Shiz slog også sine telte op i nærheden af dem; og derfor kom de den næste dag frem for at kæmpe.

9 Og det skete, at de udkæmpede et overordentlig hårdt slag, hvori Coriantumr igen blev såret, og han besvimedede som følge af blodtabet.

10 Og det skete, at Coriantumrs hære trængte Shiz' hære, så de slog dem, så de fik dem til at flygte for sig; og de flygtede mod syd og slog deres telte op på et sted, som blev kaldt Ogat.

11 Og det skete, at Coriantumrs hær slog deres telte op ved højen Rama; og det var den selv samme høj, hvori min far, Mormon, "skjulte de optegnelser, som var hellige, til Herren.

12 Og det skete, at de samlede alle de mennesker sammen fra hele landets overflade, som ikke var blevet slået ihjel, med undtagelse af Eter.

13 Og det skete, at Eter så alle folkets gerninger; og han så, at de folk, der var for Coriantumr,

blev samlet i Coriantumrs hær; og de folk, der var for Shiz, blev samlet i Shiz' hær.

14 Derfor samlede de folket over et tidsrum af fire år, så de kunne få fat på alle, som var på landets overflade, og så de kunne få al den styrke, som det var muligt, at de kunne få.

15 Og det skete, at da de alle var samlet, enhver til den hær, som han ønskede, med deres hustruer og deres børn – både mænd, kvinder og børn var bevæbnet med krigsvåben og havde skjolde og "brynjer og hjelme og var klædt på til krig – marcherede de frem, den ene mod den anden, for at kæmpe; og de kæmpede hele den dag og sejrede ikke.

16 Og det skete, at da det blev nat, var de trætte og trak sig tilbage til deres lejre; og efter at de havde trukket sig tilbage til deres lejre, begyndte de at hyle og at klage over tabet af de slagne af deres folk; og så høje var deres skrig, deres hylen og klageråb, at de fuldstændig sønderrev luften.

17 Og det skete, at de den næste dag igen drog ud for at kæmpe, og stor og skrækkelig var den dag; alligevel sejrede de ikke, og da natten igen kom, sønderrev de luften med deres skrig, deres hylen og deres sørgeudbrud over tabet af de slagne af deres folk.

18 Og det skete, at Coriantumr igen skrev et brev til Shiz, hvori han ønskede af ham, at han ikke

igen ville komme for at kæmpe, men at han ville tage riget og skåne folkets liv.

19 Men se, Herrens Ånd var hørt op med at kæmpe med dem, og "Satan havde fuld magt over folkets hjerte, for de havde overgivet sig til deres hjertes hårdhed og deres sinds blindhed, så de måtte blive tilintetgjort; derfor drog de igen ud for at kæmpe.

20 Og det skete, at de kæmpede hele den dag, og da natten kom, sov de på deres sværd.

21 Og den næste dag kæmpede de, indtil natten kom.

22 Og da natten kom, var de "berusede af vrede, ligesom et menneske, der er beruset af vin, og de sov igen på deres sværd.

23 Og den næste dag kæmpede de igen; og da natten kom, var de alle faldet for sværdet med undtagelse af tooghalvtreds af Coriantumrs folk og niogtres af Shiz' folk.

24 Og det skete, at de sov på deres sværd den nat, og den næste dag kæmpede de igen, og de stred af al magt med deres sværd og med deres skjolde hele den dag.

25 Og da natten kom, var der toogtredive af Shiz' folk og syvogtyve af Coriantumrs folk.

26 Og det skete, at de spiste og sov og beredte sig på at dø den næste dag. Og de var store og mægtige mænd hvad angår menneskers styrke.

27 Og det skete, at de kæmpede i et tidsrum af tre timer, og

de besvimeede som følge af blodtabet.

28 Og det skete, at da Coriantumrs mænd havde fået tilstrækkelig styrke, så de kunne gå, skulle de til at flygte for deres liv; men se, Shiz rejste sig, og ligeså hans mænd, og han svor i sin vrede, at han ville slå Coriantumr ihjel eller selv omkomme for sværdet.

29 Derfor forfulgte han dem, og den næste dag indhentede han dem; og de kæmpede igen med sværdet. Og det skete, at da de "alle var faldet for sværdet med undtagelse af Coriantumr og Shiz, se, da var Shiz besvimet som følge af blodtabet.

30 Og det skete, at efter at Coriantumr havde støttet sig til sit sværd for at hvile sig lidt, huggede han hovedet af Shiz.

31 Og det skete, at efter at han havde hugget hovedet af Shiz, rejste Shiz sig op på hænderne og faldt; og efter at han havde kæmpet for at få luft, døde han.

32 Og det skete, at "Coriantumr faldt til jorden og blev, som om han var livløs.

33 Og Herren talte til Eter og sagde til ham: Gå ud. Og han gik ud og så, at Herrens ord alle var blevet opfyldt; og han afsluttede sin "optegnelse (og jeg har ikke skrevet en hundrededel), og han skjulte dem på en måde, så Limhis folk fandt dem.

34 Se, de sidste ord, som blev skrevet af "Eter, er disse: Hvad enten Herren vil, at jeg skal forvandles, eller at jeg skal lide Herrens vilje i kødet, så betyder det intet, dersom jeg bliver frelst i Guds rige. Amen.

MORONIS BOG

KAPITEL 1

Moroni skriver til gavn for lamanitterne – De nefitter, som ikke vil fornægte Kristus, bliver slået ihjel. Omkring 401–421 e.Kr.

SE, efter at jeg, "Moroni, var blevet færdig med at for korte beretningen om Jereds folk, troede jeg ikke, at jeg skulle

skrive mere, men jeg er endnu ikke omkommet; og jeg giver mig ikke til kende for lamanitterne, for at de ikke skal slå mig ihjel.

2 For se, deres indbyrdes "krige er overordentlig heftige; og på grund af deres had ^bsender de enhver nefit, som ikke vil fornægte Kristus, i døden.

3 Og jeg, Moroni, vil ikke "for-

29a Eter 13:20–21.

32a Omni 1:20–22.

33a Mosi 8:9;

Alma 37:21–31;

Eter 1:1–5.

34a Eter 12:2.

[MORONIS BOG]

1 1a GS Moroni,

Mormons søn.

2a 1 Ne 12:20–23.

b Alma 45:14.

3a Matt 10:32–33;

3 Ne 29:5.

nægte Kristus; derfor vandrer jeg, hvorhen jeg kan, for mit eget livs sikkerheds skyld.

4 Derfor skriver jeg, i modsætning til hvad jeg havde troet, yderligere nogle få ord, for jeg havde troet, at jeg ikke skulle skrive mere, men jeg skriver yderligere nogle få ord, for at de måske kan blive af værdi for mine brødre, lamanitterne, en dag i fremtiden efter Herrens vilje.

KAPITEL 2

Jesus gav de tolv nefitiske disciple magt til at overdrage Helligåndsgaven. Omkring 401–421 e.Kr.

KRISTI ord, som han talte til sine "disciple, de tolv, som han havde udvalgt, da han lagde hænderne på dem:

2 Og han kaldte dem ved navn og sagde: I skal påkalde Faderen i mit navn i indtrængende bøn; og efter at I har gjort dette, skal I få "magt, så I til den, på hvem I lægger ^bhænderne, skal ^cgive Helligånden; og i mit navn skal I give den, for således gør mine apostle.

3 Se, Kristus talte disse ord til dem på det tidspunkt, da han viste sig for første gang; og mængden hørte det ikke, men disciplene hørte det; og på så mange, som de "lagde deres hænder, faldt Helligånden.

KAPITEL 3

Ældster ordinerer præster og lærere ved håndspålæggelse. Omkring 401–421 e.Kr.

DEN måde, hvorpå de disciple, som blev kaldt kirkens "ældster, ^bordinerede præster og lærere:

2 Efter at de havde bedt til Faderen i Kristi navn, lagde de hænderne på dem og sagde:

3 I Jesu Kristi navn ordinerer jeg dig til at være præst (eller hvis han skulle være lærer: ordinerer jeg dig til at være lærer), til at prædike omvendelse og syndernes "forladelse ved Jesus Kristus ved udholdenhed i troen på hans navn til enden. Amen.

4 Og på denne måde "ordine-rede de præster og lærere i overensstemmelse med Guds ^bgaver og kald til menneskene; og de ordinerede dem ved Helligåndens ^ckraft, som var i dem.

KAPITEL 4

Det forklares, hvordan ældster og præster velsigner nadverbrødet. Omkring 401–421 e.Kr.

DEN "måde, hvorpå deres ^bældster og præster velsignede Kristi kød og blod til kirken, og de ^cvelsignede det i overensstem-

2 1a 3 Ne 13:25.

2a gs Magt.

b gs Håndspålæggelse.

c 3 Ne 18:37.

3a ApG 19:6.

3 1a Alma 6:1.

gs Ældste.

b gs Ordinerer.

3a gs Syndsforladelse.

4a L&P 18:32; 20:60.

b gs Gave.

c 1 Ne 13:37; Moro 6:9.

4 1a 3 Ne 18:1–7.

b gs Ældste.

c L&P 20:76–77.

melse med Kristi befalinger, derfor ved vi, at måden er rigtig, og ældsten eller præsten velsignede det.

2 Og de knælede ned sammen med kirken og bad til Faderen i Kristi navn og sagde:

3 O Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns, Jesu Kristi, navn velsigne og hellige dette "brød for alle de sjæle, som nyder deraf, så de må spise til ^berindring om din Søns legeme og vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de er villige til at påtage sig din Søns "navn og altid erindre ham og holde hans befalinger, som han har givet dem, så de altid må have hans "Ånd hos sig. Amen.

KAPITEL 5

Den måde, hvorpå nadvervinen bliver velsignet, fremlægges. Omkring 401-421 e.Kr.

DEN "måde, hvorpå vinen blev velsignet. Se, de tog bægeret og sagde:

2 O Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns, Jesu Kristi, navn velsigne og hellige denne "vin for alle de sjæle, som drikker deraf, så de må gøre det til ^berindring om din Søns blod, der blev udgydt for dem, så de må vidne for dig, o

Gud, du evige Fader, at de altid erindrer ham, så de må have hans Ånd hos sig. Amen.

KAPITEL 6

De, der omvender sig, bliver døbt og ført ind i fællesskabet – De af kirkens medlemmer, som omvender sig, bliver tilgivet – Møderne bliver ledt ved Helligåndens kraft. Omkring 401-421 e.Kr.

Og nu taler jeg om "dåb. Se, ældster, præster og lærere blev døbt; og de blev ikke døbt, medmindre de frembragte frugt, som viste, at de var ^bværdige dertil.

2 Ej heller modtog de nogen til dåb, medmindre de trådte frem med et "sønderknust hjerte og en angerfuld ånd og vidnede for kirken, at de oprigtigt omvendte sig fra alle deres synder.

3 Og ingen blev modtaget til dåb, medmindre de "påtog sig Kristi navn og havde en fast beslutning om at ville tjene ham til enden.

4 Og efter at de var blevet modtaget til dåb og var blevet påvirket og "renset ved Helligåndens kraft, blev de regnet blandt Kristi kirkes folk; og deres ^bnavne blev nedskrevet, så de kunne blive husket og få

3a gs Nadver.

b Luk 22:19;

1 Kor 11:23-24;

3 Ne 18:7.

c gs Jesus Kristus –
At påtage sig Jesu
Kristi navn.

d gs Helligånden.

5 1a 3 Ne 18:8-11;

L&P 20:78-79.

2a L&P 27:2-4.

gs Nadver.

b Luk 22:19-20;

1 Kor 11:25.

6 1a gs Døbe, dåb.

b gs Værdig.

2a gs Sønderknust
hjerte.

3a gs Jesus Kristus –
At påtage sig Jesu
Kristi navn.

4a gs Ren og uren.

b L&P 20:82.

næring ved Guds gode ord for at holde dem på den rette vej og sørge for, at de bestandig var 'opmærksomme på bøn, idet de alene ^dstolede på Kristi fortjenester, han som var deres tros 'ophavsmand og fuldender.

5 Og ^akirken mødtes ^bofte for at 'faste og for at bede og for at tale, den ene med den anden, om deres sjæls velfærd.

6 Og de mødtes ofte for at nyde brød og vin til erindring om Herren Jesus.

7 Og de var omhyggelige med at sikre, at der ^aikke var nogen ugudelighed blandt dem; og de, som man fandt begik misgerninger, og som ^btre vidner fra kirken dømte skyldige over for 'ældsterne, deres navne blev ^dslettet, hvis de ikke omvendte sig og ^aikke bekendte, og de blev ikke regnet blandt Kristi folk.

8 Men ^aså ofte som de med oprigtig hensigt omvendte sig og stræbte efter tilgivelse, blev de ^btilgivet.

9 Og deres møder blev ^aledt af kirken efter Åndens tilskyndelser og ved ^bHelligåndens kraft; for som Helligåndens kraft ledte dem, hvad enten det var til at prædike eller til at formane eller til at bede eller til at anråbe

eller til at synge, således blev det gjort.

KAPITEL 7

Der gives en opfordring til at gå ind til Herrens hvile – Bed med oprigtig hensigt – Kristi Ånd sætter mennesker i stand til at kende godt fra ondt – Satan overtaler mennesker til at fornægte Kristus og gøre ondt – Profeterne fastslår Kristi komme – Ved tro udføres der mirakler og engle betjener – Menneskene bør håbe på evigt liv og holde fast ved næstekærligheden. Omkring 401–421 e.Kr.

Og nu skriver jeg, Moroni, nogle få af min fars, Mormons, ord, som han talte angående ^atro, håb og næstekærlighed; for således talte han til folket, mens han underviste dem i den synagoge, som de havde bygget som et sted til at tilbede i.

2 Og nu taler jeg, Moroni, til jer, mine elskede brødre; og det er ved Gud Faderens og vor Herre Jesu Kristi nåde og ved hans hellige vilje takket være den gave, som hans ^akald til mig er, at det er mig tilladt at tale til jer på dette tidspunkt.

3 Derfor vil jeg tale til jer, som tilhører kirken, og som er Kristi fredsommelige tilhængere, og

4c Alma 34:39;
3 Ne 18:15–18.

d 2 Ne 31:19;
L&P 3:20.

e Hebr 12:2.

5a gs Jesu Kristi Kirke.
b 3 Ne 18:22; 4 Ne 1:12;
L&P 88:76.
c gs Faste.

7a L&P 20:54.

b L&P 42:80–81.
gs Vidne (navneord).

c Alma 6:1.
gs Ældste.

d 2 Mos 32:33;
L&P 20:83.
gs Udelukkelse.
e gs Bekendelse.

8a Mosi 26:30–31.
b gs Tilgive.

9a L&P 20:45; 46:2.
b gs Helligånden.

7 1a 1 Kor 13:1–13;
Eter 12:3–22, 27–37;
Moro 8:14; 10:20–23.

2a gs Kalde, kaldet af Gud.

som har fået et tilstrækkeligt håb, ved hvilket I kan gå ind til Herrens "hvile fra denne tid af, og indtil I skal hvile hos ham i himlen.

4 Og se, mine brødre, jeg bedømmer jer således på grund af jeres fredsommelige "omgang med menneskenes børn.

5 For jeg husker Guds ord, som lyder: På deres gerninger skal I "kende dem, for hvis deres gerninger er gode, så er de også gode.

6 For se, Gud har sagt, at et menneske, der er "ondt, ikke kan gøre det, som er godt; for hvis han bringer en gave eller ^bbeder til Gud, så gavner det ham intet, medmindre han gør det med oprigtig hensigt.

7 For se, det bliver ikke regnet ham til retfærdighed.

8 For se, hvis et menneske, der er "ondt, giver en gave, gør han det ^bvrangvilligt, derfor bliver det tilregnet ham på samme måde, som hvis han havde beholdt gaven; derfor regnes han for ond for Gud.

9 Og på samme måde bliver det også regnet et menneske til ondt, hvis han beder uden "oprigtig hensigt i hjertet; ja, og det gavner ham intet, for Gud modtager ingen sådan.

10 Derfor kan et menneske, der er ondt, ikke gøre det, som

er godt; ej heller vil han give en god gave.

11 For se, en bitter "kilde kan ikke give godt vand, ej heller kan en god kilde give bittert vand; derfor kan et menneske, som er Djævelens tjener, ikke følge Kristus, og hvis han ^bfølger Kristus, kan han ikke være Djævelens tjener.

12 Derfor kommer alt det, som er "godt, fra Gud; og det, som er ^bondt, kommer fra Djævelen; for Djævelen er fjende af Gud og kæmper bestandigt mod ham og opfordrer og tilskynder til "synd og til bestandigt at gøre det, som er ondt.

13 Men se, det, som er af Gud, opfordrer og tilskynder til bestandigt at gøre godt; derfor er alt det, som opfordrer og "tilskynder til at gøre godt og til at elske Gud og til at tjene ham, ^binspireret af Gud.

14 Pas derfor på, mine elskede brødre, at I ikke dømmes det, som er "ondt, til at være af Gud, eller det, som er godt og af Gud, til at være af Djævelen.

15 For se, mine brødre, det er givet jer at kunne "dømme, så I kan kende godt fra ondt; og måden at dømme på er så tydelig, at I kan kende den med en fuldkommen kundskab, ligesom dagens lys er forskellig fra nattens mørke.

3a gs Hvile.

4a 1 Joh 2:6; L&P 19:23.

5a 3 Ne 14:15–20.

6a Matt 7:15–18.

b Alma 34:28.

gs Bøn.

8a Ordsp 15:8.

b L&P 64:34.

9a Jak 1:6–7; 5:16;

Moro 10:4.

11a Jak 3:11–12.

b Matt 6:24;

2 Ne 31:10–13;

L&P 56:2.

12a Jak 1:17; 1 Joh 4:1–2;

Eter 4:12.

b Alma 5:39–42.

c Hel 6:30.

gs Synd.

13a 2 Ne 33:4; Eter 8:26.

b gs Inspiration.

14a Es 5:20; 2 Ne 15:20.

15a gs Bedømme, gaven at.

16 For se, ^aKristi ånd er givet til enhver, så han kan ^bkende godt fra ondt; derfor viser jeg jer, hvordan man skal dømmes; for alt, hvad der tilskynder til at gøre godt og formår til at tro på Kristus, udgår ved Kristi gave og kraft; derfor kan I med fuldkommen kundskab vide, at det er af Gud.

17 Men hvad som helst, der formår menneskene til at gøre ^aondt og ikke tro på Kristus og fornægte ham og ikke tjene Gud, det kan I med fuldkommen kundskab vide er af Djævelen; for på denne måde virker Djævelen, for han formår ingen til at gøre godt, nej, ikke én, ej heller gør hans engle, ej heller gør de, som underkaster sig ham.

18 Og se, mine brødre, eftersom I kender det lys, ved hvilket I kan dømmes, hvilket lys er ^aKristi lys, se da til, at I ikke dømmes urigtigt; for med den selv samme ^bdom, som I dømmes, skal I også blive dømt.

19 Derfor bønfalder jeg jer, brødre, om, at I skal granske flittigt i ^aKristi lys, så I kan kende godt fra ondt; og hvis I vil gribe fat i alt godt og ikke fordømme det, skal I med sikkerhed blive Kristi ^bbørn.

20 Og se, mine brødre, hvorle-

des er det muligt, at I kan gribe fat i alt godt?

21 Og nu kommer jeg til den tro, om hvilken jeg sagde, jeg ville tale; og jeg vil fortælle jer, på hvilken måde I kan gribe fat i alt godt.

22 For se, Gud, som ^aved alt, og som er til fra evighed til evighed, se, han sendte ^bengle ud for at betjene menneskenes børn for at tilkendegive det, der angik Kristi komme; og ved Kristus skulle alt godt komme.

23 Og Gud forkyndte også for profeterne ved sin egen mund, at Kristus skulle komme.

24 Og se, der var forskellige måder, hvorpå han tilkendegav for menneskenes børn det, som var godt; og alt det, som er godt, kommer fra Kristus; ellers var menneskene ^afaldne, og intet godt kunne blive dem til del.

25 Derfor begyndte menneskene ved ^aengles betjening og ved hvert ord, som udgik af Guds mund, at udøve tro på Kristus; og ved tro greb de således fat i alt godt; og således var det indtil Kristi komme.

26 Og efter at han var kommet, blev mennesker også frelst ved tro på hans navn; og ved tro blev de Guds sønner. Og så sandt som Kristus lever, talte han disse ord til vore fæd-

16a gs Samvittighed;
Lys, Kristi lys.
b 1 Mos 3:5; 2 Ne 2:5,
18, 26; Mosi 16:3;
Alma 29:5; Hel 14:31.
17a gs Synd.
18a Mosi 16:9;

L&P 50:24; 88:7–13.
gs Lys, Kristi lys.
b Jso, Matt 7:1–2;
Luk 6:37; Joh 7:24.
19a L&P 84:45–46.
b Mosi 15:10–12; 27:25.
gs Guds sønner

og døtre.
22a gs Gud,
Guddommen.
b Moses 5:58.
gs Engle.
24a 2 Ne 2:5.
25a Alma 12:28–30.

re og sagde: "Hvad end I beder Faderen om i mit navn, og som er godt, i tro, overbeviste om at I skal få det, se, det skal blive gjort for jer.

27 Derfor, mine elskede brødre, er "mirakler hørt op, fordi Kristus er steget op til himlen og har sat sig ved Guds højre hånd for af Faderen at gøre ^bkrav på den ret, som han har til at vise barmhjertighed, hvad angår menneskenes børn?

28 For han har opfyldt lovens krav, og han gør krav på alle dem, der har tro på ham; og de, der har tro på ham, "holder fast ved alt godt; derfor ^btaler han menneskenes børns sag; og han bor for evigt i himlene.

29 Og fordi han har gjort det, mine elskede brødre, er mirakler da hørt op? Se, jeg siger jer: Nej, ej heller er englene hørt op med at betjene menneskenes børn.

30 For se, de er underkastet ham for at tjene på hans befalings ord og for at vise sig for dem, som har en stærk tro og et fast sind i enhver form for gudsfrygt.

31 Og opgaven i deres tjenestegerning er at kalde mennesker til omvendelse og at fuldende og at udføre det arbejde, der vedrører Faderens pagter, som han har sluttet med menneskenes børn, at berede vejen blandt menneskenes børn ved

at kundgøre Kristi ord for Herrens udvalgte redskaber, så de kan aflægge vidnesbyrd om ham.

32 Og ved at gøre således bereder Gud Herren vejen, så resten af menneskene kan få "tro på Kristus, så Helligånden kan få plads i deres hjerte i overensstemmelse med hans kraft; og på denne vis tilvejebringer Faderen de pagter, som han har sluttet med menneskenes børn.

33 Og Kristus har sagt: "Hvis I har tro på mig, skal I have magt til at gøre hvad som helst, jeg anser for ^btjenligt.

34 Og han har sagt: "Omvend jer, alle I jordens ender, og kom til mig, og bliv døbt i mit navn, og hav tro på mig, så I kan blive frelst.

35 Og se, mine elskede brødre, hvis det er tilfældet, at det, som jeg har talt til jer, er sandt, og Gud vil vise jer med "magt og stor herlighed på den yderste ^bdag, at det er sandt, og hvis det er sandt, er miraklernes dage da hørt op?

36 Eller er englene hørt op med at vise sig for menneskenes børn? Eller har han "holdt Helligåndens kraft tilbage fra dem? Eller vil han det, så længe tiden varer, eller jorden står, eller der på dens overflade findes et eneste menneske, der kan frelses?

37 Se, jeg siger jer: Nej, for det

26a 3 Ne 18:20.
gs Bøn.

27a gs Mirakel.

^b Es 53:12; Mosi 14:12.

28a Rom 12:9; L&P 98:11.

^b 1 Joh 2:1; 2 Ne 2:9.
gs Talsmand.

32a gs Tro.

33a Matt 17:20.

^b L&P 88:64–65.

34a 3 Ne 27:20;
Eter 4:18.

35a 2 Ne 33:11.

^b L&P 35:8.

36a Moro 10:4–5, 7, 19.

er ved tro, at "mirakler udvirkes; og det er ved tro, at engle viser sig og betjener menneskene; ve derfor menneskenes børn, hvis dette er hørt op, for det er på grund af ^bvantrø, og alt er forgæves.

38 For ifølge Kristi ord kan ingen blive frelst, medmindre de har tro på hans navn; hvis dette derfor er hørt op, så er troen også hørt op; og forfærdelig er da menneskets tilstand, for de er, som om der ingen forløsning var tilvejebragt.

39 Men se, mine elskede brødre, jeg tror bedre om jer, for jeg tror, at I på grund af jeres sagtmødighed har tro på Kristus; for hvis I ikke har tro har på ham, så er I ikke "skikket til at blive regnet blandt hans kirkes folk.

40 Og videre, mine elskede brødre, vil jeg tale til jer angående "håb. Hvorledes kan I opnå tro, medmindre I har håb?

41 Og hvad er det, I skal "håbe på? Se, jeg siger jer, at I skal have ^bhåb om ved Kristi forsoning og hans opstandelses kraft at blive oprejst til "evigt liv, og dette på grund af jeres tro på ham i overensstemmelse med løftet.

42 Hvis et menneske derfor har "tro, ^bmå han nødvendigvis

have håb, for uden tro kan der ikke være noget håb.

43 Og videre, se, jeg siger jer, at han ikke kan have tro og håb, medmindre han er "sagtmødig og ydmyg af hjertet.

44 Hvis ikke, er hans "tro og håb forgæves; for ingen bortset fra den sagtmødige og ydmyge af hjertet er antagelig for Gud; og hvis et menneske er sagtmødigt og ydmygt af hjertet og ved Helligåndens kraft ^bbekender, at Jesus er Kristus, må han nødvendigvis være næstekærlighed; for hvis han ikke nærer næstekærlighed, er han intet; derfor må han nødvendigvis være næstekærlighed.

45 Og "næstekærligheden er langmodig og er venlig og ^bmisunder ikke og er ikke opblæst, søger ikke sit eget, bliver ikke let ophidset, tænker ikke ondt og fryder sig ikke ved ugudelighed, men fryder sig ved sandheden, tåler alt, tror alt, håber alt og udholder alt.

46 Derfor, mine elskede brødre, hvis I ikke nærer næstekærlighed, er I intet; for næstekærligheden hører aldrig op. Hold derfor fast ved næstekærligheden, som er det største af alt, for alt skal høre op –

47 men "næstekærligheden er Kristi rene ^bkærlighed, og den

37a Matt 13:58;
Morm 9:20;
Eter 12:12–18.
b Moro 10:19–24.
39a gs Værdig.
40a Eter 12:4.
gs Håb.
41a L&P 138:14.
b Tit 1:2;

Jakob 4:4;
Alma 25:16;
Moro 9:25.
c gs Evigt liv.
42a gs Tro.
b Moro 10:20.
43a gs Sagtmødig.
44a Alma 7:24;
Eter 12:28–34.

b Luk 12:8–9.
gs Bekendelse;
Vidnesbyrd.
45a 1 Kor 13:1–13.
b gs Misundelse.
47a 2 Ne 26:30.
gs Næstekærlighed.
b Jos 22:5.
gs Kærlighed.

varer ved for evigt; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham skal det være vel.

48 Derfor, mine elskede brødre, ^abed til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må blive fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande ^btilhængere, så I kan blive Guds sønner, så vi, når han viser sig, vil ^cvære som han, for vi skal se ham, som han er, så vi må have dette håb, så vi må blive ^drenset, ja, ligesom han er ren. Amen.

KAPITEL 8

Dåb af små børn er en ond vederstyggelighed – Små børn er levende i Kristus som følge af forsoningen – At have tro, at omvende sig, at være sagtmodig og ydmyg i hjertet, at modtage Helligånden og at holde ud til enden fører til frelse. Omkring 401–421 e.Kr.

Et brev fra min ^afar, Mormon, skrevet til mig, Moroni; og det blev skrevet til mig kort efter min kaldelse til tjenestegerningen. Og således skrev han til mig, nemlig:

2 Min elskede søn, Moroni, jeg fryder mig overordentlig ved, at din Herre Jesus Kristus har været opmærksom på dig og har kaldet dig til sin

tjenestegerning og til sit hellige værk.

3 Jeg er altid opmærksom på dig i mine bønner og beder bestandig til Gud Faderen i Jesu, hans hellige barns, navn om, at han i sin uendelige ^agodhed og ^bnåde vil bevare dig ved udholdenhed i tro på hans navn til enden.

4 Og nu, min søn, taler jeg til dig om det, som bedrøver mig overordentlig meget; for det bedrøver mig, at der skulle opstå ^amundhuggerier blandt jer.

5 For hvis jeg har hørt sandheden, så har der været mundhuggerier blandt jer angående dåb af jeres små børn.

6 Og se, min søn, jeg ønsker af jer, at I skal arbejde flittigt, så denne grove vildfarelse må blive fjernet fra jer, for i den hensigt har jeg skrevet dette brev.

7 For straks efter at jeg havde hørt dette fra dig, adspurgte jeg Herren angående denne sag. Og Herrens ^aord kom til mig ved Helligåndens kraft, således:

8 Lyt til Kristi, din forlørsers, din Herres og din Guds ord. Se, jeg kom til verden, ikke for at kalde de retfærdige, men syndere til omvendelse; de ^araske har ikke brug for læge, men de som er syge; se, små ^bbørn er ^craske, for de er ikke i stand til at begå ^dsynd; derfor er ^eAdams

48a gs Bøn.

b gs Jesus Kristus – Jesu Kristi eksempel; Lydighed.

c 1 Joh 3:1–3;

3 Ne 27:27.

d 3 Ne 19:28–29.

gs Ren og uren.

8 1a MormO 1:1.

3a Mosi 4:11.

b gs Nåde.

4a 3 Ne 11:22, 28; 18:34.

7a gs Guds ord.

8a Mark 2:17.

b Mark 10:13–16.

c Mosi 3:16;

L&P 74:7.

d gs Synd.

e 2 Ne 2:25–27.

gs Fald, Adams

og Evas.

forbandelse taget fra dem ved mig, så den ikke har nogen magt over dem; og loven om ^fomskærelse er afskaffet ved mig.

9 Og på denne måde tilkendegav Helligånden Guds ord for mig, derfor ved jeg, min elskede søn, at det er højtidelig bespottelse over for Gud, hvis I døber små børn.

10 Se, jeg siger dig, at dette skal I undervise i: Omvendelse og dåb for dem, som kan ^astilles til regnskab og er i stand til at begå synd; ja, lær forældrene, at de skal omvende sig og blive døbt og ydmyge sig som deres små ^bbørn, så skal de alle blive frelst sammen med deres små børn.

11 Og deres små ^abørn har intet behov for omvendelse, ej heller dåb. Se, dåben er til omvendelse for at opfylde befalingerne og få ^bsyndsforladelse.

12 Men små ^abørn er levende i Kristus, lige fra verdens grundlæggelse; om det ikke var således, ville Gud være en partisk Gud og også en foranderlig Gud og én, der ^bgør forskel på folk, for hvor mange små børn er ikke døde uden dåb!

13 Derfor, hvis små børn ikke kunne blive frelst uden dåb, måtte de være gået til et uendeligt helvede.

14 Se, jeg siger dig, at den, der tror, at små børn har behov for dåb, er i bitterheds galde og i syndens bånd, for han har hverken ^atro, håb eller næstekærlighed; hvis han derfor skulle blive slået ihjel, mens han havde denne tanke, måtte han fare ned til helvede.

15 For forfærdelig er den ugunstighed at tro, at Gud frelser det ene barn på grund af dåb, og at det andet skal fortabes, fordi det ikke har nogen dåb.

16 Ve over dem, der fordrejer Herrens veje på denne måde, for de skal fortabes, medmindre de omvender sig. Se, jeg taler med frimodighed, da jeg har ^amyndighed fra Gud; og jeg frygter ikke for, hvad mennesket kan gøre, for fuldkommen ^bkærlighed ^cdriver al frygt ud.

17 Og jeg er fyldt af ^anæstekærlighed, som er evigtvarende kærlighed, derfor er alle børn lige for mig, derfor elsker jeg små ^bbørn med en fuldkommen kærlighed, og de er alle lige og delagtige i frelsen.

18 For jeg ved, at Gud ikke er en partisk Gud, ej heller et foranderligt væsen, men han er ^auforanderlig fra ^bal evighed til al evighed.

19 Små ^abørn kan ikke omvende sig, derfor er det forfærdelig

8f 1 Mos 17:10–11.
gs Omskærelse.

10a gs Ansvarlighed.

b gs Barn, børn;
Ydmyg.

11a gs Døbe, dåb –
Dåbskrav; Barn, børn.

b gs Syndsforladelse.

12a L&P 29:46–47; 93:38.

b Ef 6:9;

2 Ne 26:33;

L&P 38:16.

14a 1 Kor 13:1–13;

Eter 12:6;

Moro 7:25–28;

10:20–23.

16a gs Myndighed.

b gs Kærlighed.

c 1 Joh 4:18.

17a gs Næstekærlighed.

b Mosi 3:16–19.

18a Alma 7:20–

Morm 9:9.

gs Gud,

Guddommen.

b Moro 7:22.

19a Luk 18:15–17.

ugudelighed at fornægte Guds rene barmhjertighed over for dem, for de er alle levende ved ham på grund af hans ^bbarmhjertighed.

20 Og den, der siger, at små børn har behov for dåb, fornægter Kristi barmhjertighed og regner hans ^aforsoning og hans forløsnings kraft for intet.

21 Ve sådanne, for de er i fare for død, ^ahelvede og ^buendelig pine. Jeg siger det frimodigt, Gud har befaleet mig det. Lyt til dem, og giv agt, ellers skal de stå imod dig ved Kristi ^cdommersæde.

22 For se, alle små børn er ^alevende i Kristus, og ligeså alle dem, der ikke har ^bloven. For ^cforløsnings kraft kommer alle dem til gode, som ikke har nogen lov; derfor kan den, som ikke er dømt skyldig, eller den, som ikke er under nogen for-dømmelse, ikke omvende sig; og for sådanne er dåben uden nytte –

23 men det er bespottelse over for Gud, og det fornægter Kristi barmhjertighed og hans helige Ånds kraft og er at sætte lid til ^adøde gerninger.

24 Se, min søn, dette burde

ikke finde sted, for ^aomvendelse er for dem, som er under for-dømmelse og under forbandelse af en brudt lov.

25 Og de første frugter af ^aomvendelse er ^bdåb; og dåb kommer af tro for at opfylde befalingerne; og opfyldelsen af befalingerne bringer ^csyndsforladelse.

26 Og syndsforladelse bringer ^asagtmodighed og ydmyghed af hjertet; og som følge af sagtmodighed og ydmyghed af hjertet kommer ^bHelligåndens besøg, hvilken ^ctalsmand fylder dem med ^dhåb og fuldkommen ^ekærlighed, hvilken kærlighed holder ud ved ^fflid i ^gbønnen, indtil enden kommer, da alle de ^hhellige skal bo hos Gud.

27 Se, min søn, jeg skriver til dig igen, hvis jeg ikke snart drager ud mod lamanitterne. Se, dette folkeslags, eller det nefitiske folks, ^astolthed bliver deres undergang, medmindre de omvender sig.

28 Bed for dem, min søn, om at omvendelse må blive dem til del. Men se, jeg frygter, at Ånden er hørt op med at ^akæmpe med dem; og i denne del af

19b gs Barmhjertighed.

20a gs Forsoning;
Forløsningsplanen.

21a gs Helvede.

b Jakob 6:10;
Mosi 28:3;
L&P 19:10–12.

c gs Jesus Kristus –
Dommer.

22a gs Frelse – Børns
frelse.

b apG 17:30;

L&P 76:71–72.

c gs Forløse.

23a L&P 22:2.

24a gs Omvendelse.

25a gs Døbe, dåb –
Dåbskrav.

b Moses 6:58–60.

c L&P 76:52.

gs Syndsforladelse.

26a gs Sagtmodig.

b gs Helligånden.

c gs Talsmand.

d gs Håb.

e 1 Pet 1:22;
1 Ne 11:22–25.

f gs Flid.

g gs Bøn.

h gs Hellig
(navneord).

27a L&P 38:39.
gs Stolthed.

28a Morm 5:16.

landet forsøger de også at bekæmpe al magt og myndighed, som kommer fra Gud; og de ^bfornægter Helligånden.

29 Og efter at have afvist så stor kundskab, min søn, må de snart omkomme som en opfyldelse af de profetier, som blev talt af profeterne såvel som ved vor frelsers egne ord.

30 Farvel, min søn, indtil jeg skriver til dig eller ser dig igen. Amen.

Mormons andet brev til sin søn Moroni.

Omfatter kapitel 9.

KAPITEL 9

Både nefitterne og lamanitterne er fordærvede og degenererede – De torturerer og myrder hinanden – Mormon beder til, at nåde og godhed må hvile over Moroni for evigt. Omkring 401–421 e.Kr.

MIN elskede søn, jeg skriver til dig igen, for at du kan vide, at jeg endnu lever; men jeg skriver noget om det, der er foruroligende.

2 For se, jeg har haft et hårdt slag med lamanitterne, i hvilket vi ikke sejrede; og Arkeantus er faldet for sværdet og ligeledes Luram og Emrom; ja, og vi har mistet et stort antal af vore udsøgte mænd.

3 Og se nu, min søn, jeg fryg-

ter, at lamanitterne vil udrydde dette folk; for de omvender sig ikke, og Satan ophidser dem bestandig til vrede, den ene mod den anden.

4 Se, jeg arbejder med dem bestandigt; og når jeg taler Guds ord med skarphed, skælver de og bliver vrede på mig; og når jeg ikke bruger ^askarphed, forhæder de hjertet imod det; derfor frygter jeg, at Herrens Ånd er hørt op med at ^bkæmpe med dem.

5 For så overordentlig vrede bliver de, at det synes mig, som om de ikke har nogen frygt for døden; og de har mistet deres kærlighed, den ene til den anden; og de ^atørster bestandig efter blod og hævn.

6 Og se, min elskede søn, lad os på trods af deres hårdhed arbejde ^aflittigt; for hvis vi hørte op med at ^barbejde, blev vi bragt under fordømmelse; for vi har et arbejde at udføre, mens vi er i denne bolig af ler, så vi kan besejre fjenden af al retfærdighed og hvile vor sjæl i Guds rige.

7 Og nu skriver jeg noget om dette folks lidelser. For ifølge den efterretning, jeg har fået fra Ammoron, se, så har lamanitterne mange fanger, som de tog ved Sherrizas tårn; og der var mænd, kvinder og børn.

8 Og mændene og fædrene til disse kvinder og børn har de dræbt; og de giver kvinderne kødet af deres mænd og børne-

28b Alma 39:6.
gs Utilgivelige synd.
9 4a 2 Ne 1:26–27;

L&P 121:41–43.
b L&P 1:33.
5a Morm 4:11–12.

6a gs Flid.
b Jakob 1:19; En 1:20.
gs Pligt.

ne kødet af deres fædre at spise; og intet vand, bortset fra en lille smule, giver de dem.

9 Og til trods for denne store vederstyggelighed fra lamaniternes side, så overgår den ikke vort folks vederstyggelighed i Moriantum. For se, mange af lamaniternes døtre har de taget til fange; og efter at have berøvet dem det, der var yderst kært og dyrebart, mere end alt andet, nemlig "kyskhed og 'dyd –

10 og efter at de havde gjort dette, myrdede de dem på den mest grufulde måde, idet de torturerede deres legeme, til de døde; og efter at de havde gjort dette, fortærer de deres kød som vilde rovdyr på grund af hjertets hårdhed; og de gør det som tegn på tapperhed.

11 O, min elskede søn, hvorledes kan et folk som dette, uden civilisation –

12 (og blot nogle få år er gået, siden de var et civiliseret og tiltalende folk),

13 men, o min søn, hvorledes kan et folk som dette, der fryder sig ved så megen vederstyggelighed –

14 hvorledes kan vi forvente, at Gud vil "holde sin hånd tilbage med hensyn til at fælde dom over os?

15 Se, mit hjerte råber: Ve dette folk. Kom frem og fæld dom, o Gud, og skjul deres synder og ugudelighed og vederstyggeligheder for dit ansigt!

16 Og videre, min søn, der er

mange "enker og deres døtre, som er tilbage i Sherriza, og den del af forrådet, som lamanitterne ikke tog, se, det har Zenefis hær taget og har efterladt dem til at vandre hvorhen de kan efter føde; og mange gamle kvinder falder om undervejs og dør.

17 Og den hær, som er hos mig, er svag; og lamaniternes hære står mellem Sherriza og mig; og så mange, som er flygtet til "Arons hær, er blevet ofre for deres forfærdelige råhed.

18 O, mit folks fordærvelse! De er uden orden og uden barmhjertighed. Se, jeg er kun et menneske, og jeg har kun et menneskes styrke, og jeg kan ikke længere gennemtvinge mine befalinger.

19 De er blevet forhædede i deres fordærvelse; og de er alle lige rå, og de skåner ingen, hverken gammel eller ung; og de fryder sig ved alt undtagen det, der er godt; og vore kvinders og børns lidelser på hele dette lands overflade overgår alt; ja, tungen kan ikke sige det, ej heller kan det skrives.

20 Og se, min søn, dvæler jeg ikke længere ved dette rædselsvækkende syn. Se, du kender dette folks ugudelighed, du ved, at de er uden principper og ikke længere har evnen til at føle; og deres ugudelighed "overgår lamaniternes.

21 Se, min søn, jeg kan ikke anbefale dem over for Gud af frygt for, at han vil slå mig.

9a gs Kyskhed.
b gs Dyd.

14a Alma 10:23.
16a gs Enke.

17a Morm 2:9.
20a Hel 6:34–35.

22 Men se, min søn, jeg anbefaler dig over for Gud, og jeg sætter min lid til Kristus, at du vil blive frelst, og jeg beder til Gud om, at han vil "skåne dit liv, så du kan være vidne til hans folks tilbagevenden til ham eller deres fuldstændige undergang; for jeg ved, at de må omkomme, medmindre de ^bangrer og vender tilbage til ham.

23 Og hvis de omkommer, er det ligesom med jereditterne på grund af deres hjertes egenrådighed, idet de "stræber efter blod og ^bhævn.

24 Og dersom de omkommer, så ved vi, at mange af vore brødre er "rømmet til lamanitterne, og at mange flere også vil rømme til dem; skriv derfor noget mere, hvis dit liv bliver skånet, og jeg omkommer og ikke ser dig, men jeg sætter min lid til, at jeg snart skal se dig, for jeg har hellige optegnelser, som jeg gerne vil ^boverdrage dig.

25 Min søn, vær trofast i Kristus; og måtte ikke det, som jeg har skrevet, bedrøve dig, så det tynger dig til døde, men måtte Kristus løfte dig op, og måtte hans "lidelser og død og det, at han viste sit legeme for vore fædre, og hans barmhjertighed og langmodighed og håbet om hans herlighed og om det ^bevige liv bo i dit "sind for evigt.

26 Og måtte nåden fra Gud Faderen, hvis trone er høj i himlene, og fra vor Herre Jesus Kristus, som sidder ved hans magts "højre hånd, indtil alting skal blive ham underkastet, være og forblive hos dig for evigt. Amen.

KAPITEL 10

Et vidnesbyrd om Mormons Bog fås ved Helligåndens kraft – Åndens gaver gives de trofaste – Åndelige gaver følger altid tro – Moronis ord taler fra støvet – Kom til Kristus, bliv fuldkommengjort i ham, og helliggør jeres sjæl. Omkring 421 e.Kr.

SE, jeg, Moroni, skriver noget af det, der synes mig godt; og jeg skriver til mine brødre "lamanitterne; og jeg vil, at de skal vide, at der er gået mere end fire hundrede og tyve år, siden tegnet på Kristi komme blev givet.

2 Og jeg "forsegler disse optegnelser, efter at jeg har talt nogle få formaningsord til jer.

3 Se, jeg vil formane jer til, at I, når I læser dette, hvis Gud anser det for vist, at I læser det, at I husker på, hvor barmhjertig Herren har været mod menneskenes børn fra Adams skabelse helt op til den tid, da

22a Morm 8:3.

b Mal 3:7; Hel 13:11;
3 Ne 10:6; 24:7.

23a Morm 4:11–12.

b Eter 15:15–31.

24a Alma 45:14.

b Morm 6:6.

25a *gs* Forsoning.

b *gs* Evigt liv.

c *gs* Sind.

26a Luk 22:69;

ApG 7:55–56;

Mosi 5:9; Alma 28:12.

10 1a L&P 10:48.

2a Morm 8:4, 13–14.

gs Skrifter – Profetier om skrifter som skal komme frem.

I modtager dette, og ^agrunder over det i ^bhertet.

4 Og når I modtager dette, vil jeg formane jer til, at I ^aspørger Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om ^bikke dette er sandt; og hvis I spørger af et ^coprigtigt hjerte, med ^doprigtigt hensigt, idet I har ^etro på Kristus, så vil han ^ftilkendegive ^gsandheden af det for jer ved Helligåndens kraft.

5 Og ved Helligåndens kraft kan I ^akende ^bsandheden af alt.

6 Og hvad som helst, der er godt, er retfærdigt og sandt; derfor forkaster intet, der er godt, Kristus, men erkender, at han er til.

7 Og ved Helligåndens kraft kan I erfare, at han er til; derfor vil jeg formane jer til, at I ikke forkaster Guds kraft, for han virker ved kraft ^ai forhold til menneskenes børns tro på samme måde i dag og i morgen og for evigt.

8 Og videre, mine brødre, formaner jeg jer til, at I ikke forkaster Guds ^agaver, for de er mange, og de kommer fra den samme Gud. Og der er ^bforskellige måder, hvorpå disse gaver bliver givet, men det er den samme Gud, som virker i alt og alle; og de bliver givet ved

Guds Ånds tilkendegivelser til menneskene for at gavne dem.

9 For se, ^atil én er det givet ved Guds Ånd, at han kan ^bundervise i visdomsord;

10 og til en anden, at han kan undervise i kundskabsord ved samme Ånd;

11 og til en anden overordentlig stor ^atro; og til en anden ^bhelbredelsens gaver ved samme Ånd;

12 og videre, til en anden, at han kan udvirke mægtige ^amirakler;

13 og videre, til en anden, at han kan profetere om alt;

14 og videre, til en anden at se engle og betjenende ånder;

15 og videre, til en anden alle slags tungemål;

16 og videre, til en anden oversættelse af sprog og af forskellige slags ^atungemål.

17 Og alle disse gaver gives ved Kristi Ånd; og de bliver hvert enkelt menneske til del efter hans ønske.

18 Og jeg vil formaner jer til, mine elskede brødre, at I husker, at ^aenhver god gave kommer fra Kristus.

19 Og jeg vil formaner jer til, mine elskede brødre, at I husker, at han er den ^asamme i går, i dag og for evigt, og at alle

3a 5 Mos 11:18-19.
gs Grunde.

b 5 Mos 6:6-7.

4a gs Bøn.

b 1 Ne 13:39; 14:30;
Mosi 1:6;
Eter 4:10-11; 5:3.

c gs Ærlig.

d Jak 1:5-7;
Moro 7:9.

e gs Tro.

f gs Åbenbaring.

g gs Sandhed.

5a L&P 35:19.

gs Bedømme, gaven
at; Vidnesbyrd.

b Joh 8:32.

7a 1 Ne 10:17-19.

8a gs Åndens gaver.
b L&P 46:15.

9a 1 Kor 12:8-11;

L&P 46:8-29.

b L&P 88:77-79, 118.

11a gs Tro.

b gs Helbrede.

12a gs Mirakel.

16a gs Tungemålgaven.

18a Jak 1:17.

19a Hebr 13:8.

disse gaver, hvorom jeg har talt, og som er åndelige, aldrig, så længe verden står, bliver taget bort, kun som følge af menneskenes børns ^bvanthro.

20 Derfor må der være ^atro; og hvis der må være tro, må der også være håb; og hvis der må være håb, må der også være næstekærlighed.

21 Og medmindre I nærer ^anæstekærlighed, kan I på ingen måde blive frelst i Guds rige; ej heller kan I blive frelst i Guds rige, hvis I ikke har tro; ej heller kan I, hvis I intet håb har.

22 Og hvis I intet håb har, må I nødvendigvis være fortvivlede; og fortvivlelse skyldes ugudelighed.

23 Og Kristus sagde i sandhed til vore fædre: ^aHvis I har tro, kan I gøre alt, der er tjenligt for mig.

24 Og se, jeg taler til alle jordens ender: At hvis den dag kommer, da Guds kraft og gaver bliver taget bort fra jer, da sker det ^apå grund af ^bvanthro.

25 Og ve menneskenes børn, hvis det er tilfældet, for så er der ^aingen blandt jer, som gør godt, nej, ikke én. For hvis der er én blandt jer, som gør godt, gør han det ved Guds kraft og gaver.

26 Og ve dem, som gør, at dette bliver taget bort, og dør, for de ^adør i deres ^bsynder, og de kan ikke blive frelst i Guds rige; og jeg siger det i overensstemmelse med Kristi ord; og jeg lyver ikke.

27 Og jeg formaner jer til at erindre dette; for tiden kommer snart, da I skal vide, at jeg ikke lyver, for I skal se mig ved Guds domstol; og Gud Herren skal sige til jer: Kundgjorde jeg ikke for jer mine ^aord, som blev skrevet af denne mand, ligesom en, der ^bråber fra de døde, ja, som en, der taler fra ^cstøvet?

28 Jeg kundgør dette, for at profetierne kan blive opfyldt. Og se, de skal udgå af den evige Guds mund; og hans ord skal ^ahvisle frem fra slægtled til slægtled.

29 Og Gud skal vise jer, at det, som jeg har skrevet, er sandt.

30 Og atter vil jeg formane jer til, at I ^akommer til Kristus og griber fat i enhver god gave, og ^bikke rører den onde gave, ej heller det urene.

31 Og ^avågn op, og rejs dig af støvet, o Jerusalem; ja, og ifør dig dine smukke klæder, o ^bZions datter; og ^cforstærk dine ^dstave, og udvid dine grænser for evigt, så du ^eikke mere skal blive blandet med andre, så

19b Moro 7:37.

20a Eter 12:3–37.

21a 1 Kor 13:1–13;

Moro 7:1, 42–48.

gs Næstekærlighed.

23a Moro 7:33.

24a Moro 7:37.

b gs Vantro.

25a Jso, Sl 14:1–7;

Rom 3:10–12.

26a Ez 18:26–27;

1 Ne 15:32–33;

Mosi 15:26.

b Joh 8:21.

27a 2 Ne 33:10–11.

b 2 Ne 3:19–20; 27:13;

33:13;

Morm 9:30.

c Es 29:4.

28a 2 Ne 29:2.

30a 1 Ne 6:4;

Morm 9:27;

Eter 5:5.

b Alma 5:57.

31a Es 52:1–2.

b gs Zion.

c Es 54:2.

d gs Stav.

e Eter 13:8.

den evige Faders pagter, som han har sluttet med dig, o Israels hus, må blive opfyldt.

32 Ja, ^akom til Kristus, og bliv ^bfuldkommengjort i ham, og fornægt jer selv al gudløshed; og hvis I fornægt jer selv al gudløshed og ^celsker Gud af al jeres kraft, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer, så I ved hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus; og hvis I ved Guds ^dnåde er fuldkomne i Kristus, kan I ingeni lunde fornægte Guds kraft.

33 Og videre, hvis I ved Guds nåde er fuldkomne i Kristus og

ikke fornægtter hans kraft, da er I ^ahelliggjort i Kristus ved Guds nåde gennem udgydelsen af Kristi ^bblod, hvilket er i Faderens pagt til jeres synders ^cforladelse, så I bliver ^dhellige, uden plet.

34 Og nu byder jeg alle farvel. Jeg går snart bort for at ^ahvile i Guds ^bparadis, indtil min ^cånd og mit legeme igen ^dforener sig, og jeg bliver ført sejrrig gennem ^eluften for at møde jer for den mægtige ^fJahves ^gbehagelige domstol, for den Evige ^hDommer over både levende og døde. Amen.

32a Matt 11:28;

2 Ne 26:33; Jakob 1:7;

Omni 1:26.

^b Matt 5:48;

3 Ne 12:48.

gs Fuldkommen.

^c L&P 4:2; 59:5–6.

^d 2 Ne 25:23.

33a gs Helliggørelse.

^b gs Forsoning.

^c gs Syndsforladelse.

^d gs Hellighed.

34a gs Hvile.

^b gs Paradis.

^c gs Ånd.

^d gs Opstandelse.

^e 1 Thess 4:17.

^f gs Jahve.

^g Jakob 6:13.

^h gs Jesus Kristus – Dommer.

SLUT

LÆRE OG PAGTER

FOR JESU KRISTI KIRKE

AF SIDSTE DAGES HELLIGE

INDEHOLDENDE ÅBENBARINGER, GIVET TIL

PROFETEN JOSEPH SMITH

MED NOGLE TILFØJELSER AF HANS EFTERFØLGERE

I KIRKENS PRÆSIDENTSKAB

INDLEDNING

Lære og Pagter er en samling af guddommelige åbenbaringer og inspirerede erklæringer, givet med det formål at oprette og styre Guds rige på jorden i de sidste dage. Skønt de fleste af afsnittene er stilet til medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er budskaberne, advarslerne og formaningerne til gavn for hele menneskeheden og indeholder en opfordring til alle mennesker overalt til at høre Herren Jesu Kristi røst, som den lyder til dem for deres timelige velbefindende og deres evigtvarende frelses skyld.

De fleste af åbenbaringerne i denne samling blev modtaget gennem Joseph Smith jun., den første profet og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Andre blev givet gennem nogle af hans efterfølgere i præsidentskabet (se indledningen til afsnittene 135, 136 og 138 samt Officiel Erklæring 1 og 2).

Bogen Lære og Pagter er et af kirkens standardværker sammen med Bibelen, Mormons Bog og Den Kostelige Perle. Lære og Pagter er imidlertid enestående, fordi den ikke er en oversættelse af et gammelt dokument, men er af nutidig oprindelse og blev givet af Gud gennem hans udvalgte profeter med det formål at genoprette hans hellige værk og grundfæste Guds rige på jorden i disse dage. I åbenbaringerne hører man Herren Jesu Kristi blide, men bestemte røst, som på ny lyder i tidernes fyldes uddeling, og det værk, der bliver påbegyndt heri, tjener som forberedelse til hans andet komme som opfyldelse af og i overensstemmelse med ordene fra alle de hellige profeter, siden verden begyndte.

Joseph Smith jun. blev født den 23. december 1805 i Sharon, Windsor County, Vermont. Tidligt i sit liv flyttede han sammen med sin familie til Manchester i det vestlige New York. Det var, mens han boede i nærheden af Manchester i foråret 1820, da han var fjorten år gammel, at han modtog sit første syn, hvori han blev besøgt personligt af Gud, den evige Fader, og hans Søn Jesus Kristus. I dette syn fik han at vide, at Jesu Kristi sande kirke, som var blevet oprettet på Det Nye Testaments tid, og som havde forrettet evangeliets fylde, ikke længere var på jorden. Andre guddommelige tilkendegivelser fulgte, hvori han blev undervist af mange engle, og det blev vist ham, at Gud havde et særligt værk for ham at udføre på jorden, og at Jesu Kristi Kirke gennem ham ville blive gengivet til jorden.

Efter nogen tid blev Joseph Smith ved guddommelig hjælp sat i stand til at oversætte og udgive Mormons Bog. I mellemtiden blev han og Oliver Cowdery ordineret til det aronske præstedømme af

Johannes Døber i maj 1829 (se L&P 13), og snart derefter blev de også ordineret til det melkisedekske præstedømme af de fordums apostle Peter, Jakob og Johannes (se L&P 27:12). Andre ordinationer fulgte, hvorved præstedømmenøgler blev overdraget til dem af Moses, profeten Elias, Elias og mange andre fordums profeter (se L&P 110; 128:18, 21). Disse ordinationer var i virkeligheden en gengivelse af guddommelig myndighed til mennesket på jorden. Den 6. april 1830 organiserede profeten Joseph Smith kirken efter anvisning fra himlen, og således virker Jesu Kristi sande kirke atter som en organisation blandt menneskene med myndighed til at undervise i evangeliet og forrette frelsens ordinancer. (Se Den Kostelige Perle, Joseph Smith – Historie 1:1–75 og L&P 20).

Disse hellige åbenbaringer blev modtaget som svar på bønner, når behovet opstod, og blev foranlediget af virkelige situationer, der involverede virkelige mennesker. Profeten og hans medarbejdere søgte guddommelig vejledning, og disse åbenbaringer bekræfter, at de modtog den. I åbenbaringerne ser man Jesu Kristi evangelium blive gengivet og udfoldet og tidernes fyldes uddeling blive indledt. Af disse åbenbaringer fremgår det også, hvordan kirken flyttede mod vest fra New York og Pennsylvania til Ohio, til Missouri, til Illinois og endelig til Great Basin i det vestlige USA, samt de helliges vældige anstrengelser i bestræbelserne på at opbygge Zion på jorden i vor tid.

Adskillige af de tidlige afsnit angår spørgsmål i forbindelse med oversættelsen og udgivelsen af Mormons Bog (se afsnittene 3, 5, 10, 17 og 19). Nogle af de senere afsnit afspejler profeten Joseph Smiths arbejde med at foretage en inspireret oversættelse af Bibelen, under hvilket arbejde mange af de store doktrinære afsnit blev modtaget (se for eksempel afsnittene 37, 45, 73, 76, 77, 86, 91 og 132, der alle har en eller anden direkte forbindelse til oversættelsen af Bibelen).

I åbenbaringerne bliver evangeliets lærdomme fremlagt med forklaringer på så grundlæggende spørgsmål som Guddommens beskaffenhed, menneskets oprindelse, Satans virkelighed, formålet med livet på jorden, nødvendigheden af lydighed, behovet for omvendelse, den hellige Ånds virke, de ordinancer og handlinger, der vedrører frelse, jordens skæbne, menneskets fremtidige tilstande efter opstandelsen og dommen samt ægteskabets og familiens evige beskaffenhed. Ligeledes bliver den gradvise udvikling af kirkens administrative struktur vist med kaldelsen af biskopper, Det Første Præsidentskab, De Tolvs Råd og De Halvfjerds samt oprettelsen af andre præsiderende embeder og kvorummer. Endelig gør det vidnesbyrd, der bliver givet om Jesus Kristus – hans guddomme-

lighed, hans storhed, hans fuldkommenhed, hans kærlighed og hans forløsende kraft – denne bog meget værdifuld for menneskeslægten og af større værdi end alle rigdomme på hele jorden.

En række af åbenbaringerne blev udgivet i Zion (Independence), Missouri, i 1833, under titlen *A Book of Commandments for the Government of the Church of Christ* (En bog med befalinger til ledelse af Kristi Kirke). Hvad denne bog angår, aflagde kirkens ældste højtideligt vidnesbyrd om, at Herren havde båret vidnesbyrd for deres sjæl om, at disse åbenbaringer var sande. Eftersom Herren fortsatte med at kommunikere med sine tjenere, blev en udvidet samling udgivet to år senere i Kirtland, Ohio, med titlen *Doctrine and Covenants of the Church of the Latter Day Saints* (Lære og Pagter for de Sidste Dages Helliges Kirke). Til denne bog fra 1835 blev der tilføjet følgende skriftlige vidnesbyrd fra de tolv apostle:

DE TOLV APOSTLES
VIDNESBYRD OM SANDHEDEN
AF BOGEN LÆRE OG PAGTER

Vidnesbyrdet fra vidnerne om bogen med Herrens befalinger, hvilke befalinger han gav sin kirke gennem Joseph Smith jun., der var udpeget ved kirkens stemme til dette formål:

Vi aflægger derfor gerne vidnesbyrd for hele menneskehedens verden, for hver eneste skabning på jordens overflade, om, at Herren gennem Helligånden, som er blevet udgydt over os, har bevidnet for vor sjæl, at disse befalinger blev givet ved Guds inspiration og er gavnlige for alle mennesker og virkelig er sande.

Vi giver dette vidnesbyrd til verden med Herren som vor hjælper, og det er ved Gud Faderens og hans Søns, Jesu Kristi, nåde, at vi er blevet forundt at have det privilegium at aflægge dette vidnesbyrd for verden, hvad vi glæder os overordentlig over, idet vi stedse beder Herren om, at menneskenes børn må få gavn deraf.

Navnene på de tolv var:

Thomas B. Marsh	Orson Hyde	William Smith
David W. Patten	William E. McLellin	Orson Pratt
Brigham Young	Parley P. Pratt	John F. Boynton
Heber C. Kimball	Luke S. Johnson	Lyman E. Johnson

I efterfølgende udgaver af Lære og Pagter er der blevet tilføjet yderligere åbenbaringer eller andet nedskrevet materiale, som de blev modtaget og som antaget af kirkens kompetente forsamlinger eller konferencer.

Fra og med udgaven fra 1835 blev der også medtaget en serie på syv teologiske forelæsninger. Disse havde titlen *Lectures on Faith*

(Forelæsninger om Troen). De var blevet udarbejdet til brug i Profeternes Skole i Kirtland, Ohio, fra 1834 til 1835. Skønt disse forelæsninger var nyttige, hvad angår lærdomme og undervisning, blev de taget ud igen i udgaven fra 1921 og har ikke siden været med, fordi de ikke blev givet eller fremlagt som åbenbaringer for hele kirken.

Det er tydeligt, at visse fejl er blevet overført fra den ene til den anden af de tidligere engelske udgaver, især i de historiske dele af indledningerne til afsnittene. Som følge heraf indeholder denne udgave rettelser af datoer og stednavne samt nogle få andre mindre rettelser, hvor det har syntes relevant. Disse rettelser er blevet foretaget for at bringe teksten i overensstemmelse med de historiske dokumenter. Andre særlige træk ved denne seneste udgave omfatter forbedringer i krydshenvisningerne, afsnitsindledningerne og sammendragene, hvilket alt sammen har til formål at hjælpe læserne med at forstå og glæde sig over Herrens budskab, som det er givet i Lære og Pagter.

Indledningerne til afsnittene i Lære og Pagter indeholder henvisninger til *History of the Church* (Kirkens Historie). *History of the Church* er en historisk beretning i syv bind om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fra 1820 til og med 1848. Eftersom dette værk ikke er blevet oversat og kun findes på engelsk, refererer kildehenvisningerne til *History of the Church* i indledningerne til afsnittene i denne udgave af Lære og Pagter til den engelske udgave af dette værk.

 KRONOLOGISK INDHOLDSFORTEGNELSE

<i>Tidspunkt</i>	<i>Sted</i>	<i>Afsnit</i>
1823 september	Manchester, New York 2
1828 juli	Harmony, Pennsylvania 3
sommer	Harmony, Pennsylvania	10
1829 februar	Harmony, Pennsylvania 4
marts	Harmony, Pennsylvania 5
april	Harmony, Pennsylvania	6, 7, 8, 9
maj	Harmony, Pennsylvania	11, 12, 13
juni	Fayette, New York	14, 15, 16, 17, 18
1830 marts	Manchester, New York 19
april	Fayette, New York 20*, 21
april	Manchester, New York 22, 23
juli	Harmony, Pennsylvania 24, 25, 26
august	Harmony, Pennsylvania 27
september	Fayette, New York 28, 29, 30, 31
oktober	Fayette, New York 32*, 33
november	Fayette, New York 34
december	Fayette, New York 35, 36, 37
1831 januar	Fayette, New York 38, 39, 40
februar	Kirtland, Ohio 41, 42, 43, 44
marts	Kirtland, Ohio	45, 46, 47, 48, 49
maj	Kirtland, Ohio 50
maj	Thompson, Ohio 51
juni	Kirtland, Ohio	52, 53, 54, 55, 56
juli	Zion, Jackson County, Missouri 57
august	Zion, Jackson County, Missouri 58, 59, 60
august	Ved Missourifloden, Missouri 61, 62
august	Kirtland, Ohio 63
september	Kirtland, Ohio 64
oktober	Hiram, Ohio. 65
oktober	Orange, Ohio 66
november	Hiram, Ohio.	1, 67, 68, 69, 133
november	Kirtland, Ohio 70
december	Hiram, Ohio. 71
december	Kirtland, Ohio 72
1832 januar	Hiram, Ohio. 73, 74
januar	Amherst, Ohio 75
februar	Hiram, Ohio. 76
marts	Hiram, Ohio.	77, 78, 79, 80, 81
april	Jackson County, Missouri 82, 83
april	Independence, Missouri 83

* På eller ved det anførte sted

<i>Tidspunkt</i>	<i>Sted</i>	<i>Afsnit</i>
august	Hiram, Ohio	99
september	Kirtland, Ohio	84
november	Kirtland, Ohio	85
december	Kirtland, Ohio	86, 87*, 88
1833 februar	Kirtland, Ohio	89
marts	Kirtland, Ohio	90, 91, 92
maj	Kirtland, Ohio	93, 94
juni	Kirtland, Ohio	95, 96
august	Kirtland, Ohio	97, 98
oktober	Perrysburg, New York	100
december	Kirtland, Ohio	101
1834 februar	Kirtland, Ohio	102, 103
april	Kirtland, Ohio	104*
juni	Fishing River, Missouri	105
november	Kirtland, Ohio	106
1835 marts	Kirtland, Ohio	107
august	Kirtland, Ohio	134
december	Kirtland, Ohio	108
1836 januar	Kirtland, Ohio	137
marts	Kirtland, Ohio	109
april	Kirtland, Ohio	110
august	Salem, Massachusetts	111
1837 juli	Kirtland, Ohio	112
1838 marts	Far West, Missouri	113*
april	Far West, Missouri	114, 115
maj	Spring Hill, Daviess County, Missouri	116
juli	Far West, Missouri	117, 118, 119, 120
1839 marts	Liberty Jail, Clay County, Missouri.	121, 122, 123
1841 januar	Nauvoo, Illinois	124
marts	Nauvoo, Illinois	125
juli	Nauvoo, Illinois	126
1842 september	Nauvoo, Illinois	127, 128
1843 februar	Nauvoo, Illinois	129
april	Ramus, Illinois	130
maj	Ramus, Illinois	131
juli	Nauvoo, Illinois	132
1844 juni	Nauvoo, Illinois	135
1847 januar	Winter Quarters (nu Nebraska)	136
1890 oktober	Salt Lake City, Utah	Officiel Erklæring – 1
1918 oktober	Salt Lake City, Utah	138
1978 juni	Salt Lake City, Utah	Officiel Erklæring – 2

* På eller ved det anførte sted

LÆRE OG PAGTER

AFSNIT 1

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith under en særlig konference af ældster i kirken, afholdt i Hiram, Ohio, den 1. november 1831 (History of the Church [Kirkens Historie], 1:221–224). Før dette tidspunkt var der blevet modtaget mange åbenbaringer fra Herren, og samlingen af disse med henblik på offentliggørelse i bogform var et af de hovedpunkter, der blev godkendt på konferencen. Dette afsnit udgør Herrens forord til de lærdomme, pagter og befalinger, der er givet i denne uddeling.

1–7: Advarselsrøsten lyder til alle folk. 8–16: Frafald og ugudelighed hersker før det andet komme. 17–23: Joseph Smith er blevet kaldet til at gengive Herrens sandheder og magt til jorden. 24–33: Mormons Bog er blevet bragt frem, og den sande kirke er blevet oprettet. 34–36: Fred vil blive taget bort fra jorden. 37–39: Gransk disse befalinger.

LYT, o, I min "kirkes folk, lyder røsten fra ham, som bor i det høje, og hvis ^bøjne hviler på alle mennesker; ja, sandelig siger jeg: "Lyt, I folk langt borte, og I, som er på øerne i havet, lyt i forening.

2 For sandelig, Herrens "røst lyder til alle mennesker, og der er ^bingen, der skal kunne undslippe, og der er intet øje, som ikke skal se, ej heller øre, som ikke skal høre, ej heller

"hjerter, som ikke skal blive gennemtrængt.

3 Og de "oprørske skal blive gennemboret af megen sorg, for deres misgerninger skal blive ^bforkyndt på hustagene, og deres hemmelige gerninger skal blive åbenbaret.

4 Og "advarselsrøsten skal lyde til alle folk ved mine disciples mund, hvem jeg har udvalgt i disse ^bsidste dage.

5 Og de skal drage ud, og ingen skal holde dem tilbage, for jeg, Herren, har befalet dem det.

6 Se, dette er min "fuldmagt og mine tjeneres fuldmagt og mit forord til bogen med mine befalinger, som jeg har givet dem til at ^budgive til jer, o, jordens indbyggere.

7 Derfor, "frygt og skælv, o, I folk, for hvad jeg, Herren, har bestemt i dem, skal blive ^bopfyldt.

1 1a 3 Ne 27:3; L&P 20:1.
cs Jesu Kristi Kirke.
b L&P 38:7–8.
cs Gud,
Guddommen.
c 5 Mos 32:1.
2a L&P 133:16.
b Fil 2:9–11.

c Gs Hjerte.
3a Gs Oprør.
b Luk 8:17; 12:3;
2 Ne 27:11;
Morm 5:8.
4a Ez 3:17–21;
L&P 63:37.
Gs Missionering;

Advare.
b Gs Sidste dage.
6a Gs Jesus Kristus –
Myndighed.
b L&P 72:21.
7a 5 Mos 5:29;
Præd 12:13.
b L&P 1:38.

8 Og sandelig siger jeg jer, at de, som drager ud og bærer disse tidender til jordens indbyggere, til dem er der givet magt til at ^abesegle de ikke-troende og ^boprørske både på jorden og i himlen;

9 ja, sandelig, til at besegle dem til den dag, da Guds ^avrede skal blive udøst uden mål over de ^bugudelige –

10 til den ^adag, da Herren skal komme for at ^bgengælde enhver efter hans ^cgerning og ^dtilmåle enhver efter det mål, hvormed han har tilmålt sin næste.

11 Derfor lyder Herrens røst til jordens ender, så alle, som vil høre, kan høre:

12 Bered jer, bered jer på det, som skal komme, for Herren er nær;

13 og Herrens ^avrede er tændt, og hans ^bsværd er badet i himlen, og det skal falde på jordens indbyggere.

14 Og Herrens ^aarm skal blive åbenbaret; og den dag kommer, da de, der ikke vil ^bhøre Herrens røst, ej heller hans tjeneres røst, ej heller ^cgive agt på profeternes og apostlenes

ord, skal blive ^dforstødt fra folket.

15 For de er ^aafvejet fra mine ^bordinancer og har ^cbrudt min ^devigtvarende pagt;

16 de ^asøger ikke Herren for at grundfæste hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin ^begen ^cvej og efter ^dbilledet af sin egen gud, hvis billede er i verdens lighed, og hvis væsen er som en afguds, som bliver ^egammel og skal omkomme i ^fBabylon, ja, Babylon den store, der skal falde.

17 Derfor har jeg, Herren, eftersom jeg kendte de ulykker, der var ved at komme over jordens ^aindbyggere, kaldet min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger

18 og har også givet befalinger til andre om, at de skulle forkynde dette for verden; og alt dette for at det, som er skrevet ved profeterne, kunne blive opfyldt –

19 de ^asvage i verden skal komme frem og nedbryde de mægtige og stærke, for at mennesket ikke skal råde sin næste

8a gs Besegle.

b gs Oprør.

9a Åb 19:15–16;

1 Ne 22:16–17.

b Mosi 16:2;

JS–M 1:31, 55.

10a gs Andet komme, Jesu Kristi.

b Ez 7:4; L&P 56:19.

gs Jesus Kristus – Dommer.

c Ordsp 24:12;

Alma 9:28; 41:2–5;

L&P 6:33.

d Matt 7:2.

13a L&P 63:6.

b Ez 21:8;

L&P 35:14.

14a Es 53:1.

b 2 Ne 9:31;

Mosi 26:28.

c L&P 11:2.

d ApG 3:23;

Alma 50:20;

L&P 50:8; 56:3.

15a Jos 23:16; Es 24:5.

b gs Ordinancer.

c gs Frafald.

d gs Nye og

evigtvarende pagt.

16a Matt 6:33.

b Es 53:6.

c L&P 82:6.

d 2 Mos 20:4;

3 Ne 21:17.

gs Afgudsdyrkelse.

e Es 50:9.

f L&P 64:24; 133:14.

gs Babel, Babylon;

Verdslighed.

17a Es 24:1–6.

19a ApG 4:13;

1 Kor 1:27;

L&P 35:13; 133:58–59.

gs Sagtmodig.

eller ^bsætte sin lid til armen af kød –

20 men for at enhver må kunne ^atale i Gud Herrens, ja, verdens frelsers navn;

21 for at tro også må tage til på jorden;

22 for at min evigtvarende ^apagt må blive stadfæstet;

23 for at mit ^aevangeliums fylde må blive ^bforkyndt af de ^csvage og ringe til verdens ender og over for konger og herskere.

24 Se, jeg er Gud og har talt det; disse ^abefalinger er af mig og blev givet til mine tjenere i deres svaghed på deres ^bsprog, for at de måtte komme til ^cforståelse.

25 Og for så vidt som de begik fejl, at det da måtte blive gjort kendt;

26 og for så vidt som de søgte ^avisdom, at de da måtte blive undervist;

27 og for så vidt som de syndede, at de da måtte blive ^arevset, så de kunne ^bomvende sig;

28 og for så vidt som de var ^aydmuge, at de da måtte blive gjort stærke og blive velsignet fra det høje og modtage ^bkundskab fra tid til anden.

29 Og at min tjener Joseph Smith jun. – efter at have modtaget optegnelsen om nefitterne – ved Guds barmhjertighed måtte få magt til at oversætte ^aMormons Bog ved Guds kraft.

30 Og ligeledes at de, til hvem disse befalinger blev givet, måtte få ^amagt til at lægge grundvolden til denne ^bkirke og at bringe den frem, ud af dunkelhed og ud af ^cmørke, den eneste sande og levende ^dkirke på hele jordens overflade, hvori jeg, Herren, har ^cvelbehag, idet jeg taler om kirken i almindelighed og ikke om dens enkelte medlemmer –

31 for jeg, Herren, kan ikke se på ^asynd med den mindste grad af billigelse;

32 alligevel skal den, der omvender sig og gør Herrens befalinger, blive ^atilgivet;

33 og den, der ^aikke omvender sig, fra ham skal endog ^btages det lys, som han har modtaget; for min ^cÅnd skal ikke stedse ^dkæmpe med mennesket, siger Hærskarers Herre.

34 Og videre, sandelig siger jeg jer, o, jordens indbyggere:

19b 2 Ne 28:31.
gs Tillid.

20a gs Vidne
(udsagnsord).

22a L&P 39:11.
gs Pagt; Nye og
evigtvarende pagt.

23a gs Evangelium.
b gs Missionering.

c 1 Kor 1:26–29.
24a 2 Ne 33:10–11;
Moro 10:27–28.
b 2 Ne 31:3; Eter 12:39.
c L&P 50:12.
gs Forståelse.

26a Jak 1:5;
L&P 42:68.
gs Visdom.

27a gs Revselse.
b gs Omvendelse.

28a gs Ydmyg.
b gs Kundskab.

29a gs Mormons Bog.

30a L&P 1:4–5, 17–18.
b gs Jesu Kristi Kirke
af Sidste Dages
Hellige; Gengivelse
af evangeliet.

c gs Mørke, åndeligt.
d Ef 4:5, 11–14.

gs Kirke, tegn på
den sande.

e L&P 38:10.

31a Alma 45:16;
L&P 24:2.

gs Synd.

32a L&P 58:42–43.
gs Tilgive.

33a Mosi 26:32.
b Alma 24:30;
L&P 60:2–3.

c gs Helligånden.

d 2 Ne 26:11;

Morm 5:16;
Eter 2:15; Moro 9:4.

Jeg, Herren, er villig til at kundgøre dette for ^aalt kød;

35 for jeg ^agør ikke forskel på nogen og vil, at alle mennesker skal vide, at den ^bdag hastigt kommer – timen er endnu ikke kommet, men er nær for hånden – da ^cfred skal borttages fra jorden, og ^dDjævelen skal have magt over sit eget rige.

36 Og også Herren skal have magt over sine ^ahellige og skal ^bregere ^cmidt iblandt dem og skal komme ned til ^dstraffedom over ^eIdumæa, eller verden.

37 Gransk disse ^abefalinger,

for de er sande og troværdige, og de profetier og ^bløfter, som er i dem, skal alle blive opfyldt.

38 Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og skønt himlene og jorden forgår, skal mit ^aord ikke forgå, men de skal alle blive ^bopfyldt, hvad enten det er ved min egen ^crøst eller ved mine ^dtjeneres røst, det er det ^esamme.

39 For se, Herren er Gud, og ^aÅnden aflægger vidnesbyrd, og vidnesbyrdet er sandt, og ^bsandheden består for evigt og altid. Amen.

AFSNIT 2

Et uddrag af de ord, som englen Moroni om aftenen den 21. september 1823 talte til profeten Joseph Smith, mens denne var i sin fars hus i Manchester, New York. (History of the Church, 1:12). Moroni var den sidste af en lang række historikere, som havde udfærdiget den optegnelse, der nu foreligger for verden som Mormons Bog. (Sammenlign med Malakias' Bog 3:23–24; og med afsnit 27:9; 110:13–16 og 128:18).

1: Profeten Elias skal åbenbare præstedømmet. 2–3: Løfterne til fædrene bliver plantet i børnenes hjerte.

SE, jeg vil åbenbare præstedømmet for jer ved ^aprofeten

Elias' hånd, før Herrens ^bstore og frygtelige dag kommer.

2 Og ^ahan skal i børnenes hjerte plante de ^bløfter, der blev givet til fædrene, og børnenes hjerte skal vende sig til deres fædre.

34a Matt 28:19;
L&P 1:2; 42:58.

35a 5 Mos 10:17;
ApG 10:34;
Moro 8:12;
L&P 38:16.

b gs Sidste dage.

c L&P 87:1–2.
gs Fred; Tidernes tegn.

d gs Djævelen.

36a gs Hellig (navneord).
b gs Jesus Kristus –
Kristi herredømme
under tusindårsriget.
c Zak 2:14–15;

L&P 29:11; 84:118–119.

d gs Dømme.

e gs Verden.

37a gs Skrifter.

b L&P 58:31; 62:6; 82:10.

38a 2 Kong 10:10;

Matt 5:18; 24:35;

2 Ne 9:16; JS–M 1:35.

b L&P 101:64.

c 5 Mos 18:18;

L&P 18:33–38; 21:5.

gs Åbenbaring; Røst.

d gs Profet.

e gs Myndighed;
Opretholdelse af
kirkeledere.

39a 1 Joh 5:6;

L&P 20:27; 42:17.

b gs Sandhed.

2 1a Mal 3:23–24;

3 Ne 25:5–6;

L&P 110:13–15;

128:17;

JS–H 1:38–39.

gs Elias, profeten;

Nøgler,

præstedømmets.

b L&P 34:6–9; 43:17–26.

2a L&P 27:9; 98:16–17.

b gs Frelse for afdøde;
Besegle.

3 Hvis det ikke var således, ville hele jorden blive lagt

fuldstændig øde ved hans komme.

AFSNIT 3

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith i Harmony, Pennsylvania, i juli 1828 angående tabet af 116 manuskriptsider, som var blevet oversat fra den første del af Mormons Bog, som blev kaldt Lehis Bog. Profeten havde modstræbende indvilliget i at overlade disse sider til Martin Harris, som i en kort periode havde virket som skriver ved oversættelsen af Mormons Bog. Åbenbaringen blev givet gennem Urim og Tummim. (History of the Church, 1:21–23). (Se afsnit 10).

1–4: Herrens vej er ét evigt kredsløb. 5–15: Joseph Smith må omvende sig, ellers vil han miste gaven at kunne oversætte. 16–20: Mormons Bog kommer frem for at frelse Lehis efterkommere.

GUDS ^agerninger og forehånder og hensigter kan ikke forpurres, ej heller kan de blive til intet.

2 For ^aGud vandrer ikke på krogede stier, ej heller vender han sig, hverken til højre eller til venstre, ej heller afviger han fra det, som han har sagt, derfor er hans stier rette, og hans ^bvej er ét evigt kredsløb.

3 Husk, husk, at det ikke er Guds ^aværk, der forpurres, men menneskers værk;

4 for skønt et menneske kan få mange åbenbaringer og have magt til at gøre mange mægti-

ge gerninger, så må det dog, hvis det ^apraler af sin egen styrke og regner Guds ^bråd for intet og følger sin egen viljes og sine ^ckødelige lysters bud, falde og pådrage sig en retfærdig Guds ^dhævn.

5 Se, du er blevet betroet disse ting, men hvor strenge var ikke dine befalinger; og husk også de løfter, der blev givet dig, hvis du ikke overtrådte dem.

6 Og se, hvor ofte har du ikke ^aovertrådt Guds befalinger og love og ladet dig ^bovertale af mennesker.

7 For se, du burde ikke have ^afrygtet mennesker mere end Gud. Skønt mennesker regner Guds råd for intet og ^bringeagter hans ord,

8 burde du dog have været trofast; og så ville han have udstrakt sin arm og beskyttet

3 1a Sl 8:4–10;
L&P 10:43.

2a Alma 7:20.
gs Gud,
Guddommen.
b 1 Ne 10:18–19;
L&P 35:1.

3a ApG 5:38–39;
Morm 8:22;

L&P 10:43.

4a L&P 84:73.
gs Stolthed.

b Jakob 4:10;
Alma 37:37.
gs Guds befalinger;
Råd.

c gs Kødelig.
d gs Hævn.

6a L&P 5:21;
JS–H 1:28–29.

b L&P 45:29; 46:7.
7a Sl 27:1; Luk 9:26;
L&P 122:9.

gs Mod; Frygt.
b 3 Mos 26:42–43;
1 Ne 19:7;
Jakob 4:8–10.

dig imod alle "Modstanderens ^bbrændende pile; og han ville have været med dig i hver "modgangsstund.

9 Se, du er Joseph, og du er blevet udvalgt til at udføre Herrens værk, men hvis du ikke passer på, vil du falde på grund af overtrædelse.

10 Men husk, at Gud er barmhjertig; omvend dig derfor fra det, som du har gjort, og som er i modstrid med den befaling, som jeg har givet dig, og da er du stadig udvalgt og er atter kaldet til værket;

11 medmindre du gør det, skal du blive overladt til dig selv og blive som andre mennesker og ikke længere have nogen gave.

12 Og da du overlod det, som Gud havde givet dig indsigt og magt til at "oversætte, overlod du det, der var helligt, i hænderne på en ^bugudelig mand,

13 som har regnet Guds råd for intet og har brudt de helligste løfter, der blev afgivet over for Gud, og har forladt sig på sin egen dømmekraft og "pralet af sin egen visdom.

14 Og dette er grunden til, at du har mistet dine privilegier for en tid;

15 for du har ladet din "vejleders råd blive trampet på fra begyndelsen.

16 Alligevel skal mit værk udbredes, for ligesom kundskaben om en "frelser er kommet til verden gennem jødernes ^bvidnesbyrd, således skal "kundskaben om en frelser komme til mit folk –

17 og til "nefitterne og jakobitterne og josefitterne og zoramitterne gennem deres fædres vidnesbyrd –

18 og dette "vidnesbyrd skal komme til ^blamaniternes og lemueliternes og ismaeliternes kundskab, de som "sank ned i vantro som følge af deres fædres ugudelighed, hvem Herren har tilladt at "udrydde deres brødre, nefitterne, på grund af deres syndighed og deres vederstyggeligheder.

19 Og disse "plader, som indeholder disse optegnelser, er blevet bevaret med netop dette ^bformål, at Herrens "løfter, som han gav sit folk, må blive opfyldt,

20 og at "lamanitterne må komme til kundskab om deres fædre, og at de må kende Herrens løfter, og at de må ^btro på evangeliet og "forlade sig på Jesu Kristi fortjenester og blive "herliggjort ved tro på hans navn, og at de ved deres omvendelse må blive frelst. Amen.

8a gs Djævelen.
b Ef 6:16; 1 Ne 15:24;
 L&P 27:17.
c Alma 38:5.
 12a L&P 1:29; 5:4.
b L&P 10:6–8.
 13a gs Stolthed.
 15a dvs Herren.
 16a gs Frelser.

b 1 Ne 13:23–25;
 2 Ne 29:4–6.
c Mosi 3:20.
 17a 2 Ne 5:8–9.
 18a gs Mormons Bog.
b 2 Ne 5:14;
 En 1:13–18.
c 2 Ne 26:15–16.
d Morm 8:2–3.

19a gs Guldpladerne.
b 1 Ne 9:3, 5.
c 3 Ne 5:14–15;
 L&P 10:46–50.
 20a 2 Ne 30:3–6;
 L&P 28:8; 49:24.
b Morm 3:19–21.
c 2 Ne 31:19; Moro 6:4.
d Moro 7:26, 38.

AFSNIT 4

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til hans far, Joseph Smith sen., i Harmony, Pennsylvania, i februar 1829 (History of the Church, 1:28).

1-4: Tapper tjeneste frelser Herrens tjenere. 5-6: Gudelige egenskaber gør dem skikket til tjenestegerningen. 7: Man skal søge det, der hører Gud til.

SE nu, et "forunderligt værk Ser ved at tage sin begyndelse blandt menneskenes børn.

2 Se derfor til, o I, der "indtræder i Guds tjeneste, at I ^btjener ham af hele jeres "hjerte, kraft, sind og styrke, så I kan stå "ulastelige over for Gud på den yderste dag.

3 Hvis I nærer ønske om at tjene Gud, er I derfor ^akaldet til arbejdet;

4 for se, "marken er allerede hvid til ^bhøst, og se, den, der svinger sin segl af al sin kraft, han samler et "forråd, så han ikke fortabes, men bringer sin sjæl frelse;

5 og "tro, ^bhåb, "næstekærlighed og "kærlighed, med intet andet end Guds "ære for ^føje, gør ham skikket til arbejdet.

6 Husk tro, "dyd, kundskab, mådehold, ^btålmodighed, broderlig venlighed, gudsfrygt, næstekærlighed, "ydmyghed og "flid.

7 ^aBed, så skal I få; bank på, så skal der lukkes op for jer. Amen.

AFSNIT 5

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Harmony, Pennsylvania, i marts 1829 efter anmodning fra Martin Harris (History of the Church, 1:28-31).

1-10: Denne slægt skal modtage Herrens ord gennem Joseph Smith. 11-18: Tre vidner skal vidne om Mormons Bog. 19-20: Herrens

ord skal blive bekræftet ligesom i tidligere tider. 21-35: Martin Harris kan omvende sig og blive et af vidnerne.

4 1a Es 29:14;
1 Ne 14:7; 22:8;
L&P 6:1; 18:44.
gs Gengivelse af evangeliet.
2a gs Tjeneste.
b Jos 22:5; 1 Sam 7:3;
L&P 20:19; 76:5.
c gs Hjerte; Sind.
d 1 Kor 1:8
Jakob 1:19;
3 Ne 27:20.

3a L&P 11:4, 15; 36:5;
63:57.
gs Kalde, kaldet af Gud.
4a Joh 4:35;
Alma 26:3-5;
L&P 11:3; 33:3, 7.
b gs Høst.
c 1 Tim 6:19.
5a gs Tro.
b gs Håb.
c gs Næstekærlighed.

d gs Kærlighed.
e gs Ære.
f Sl 141:8;
Matt 6:22;
Morm 8:15.
6a gs Dyd.
b gs Tålmodighed.
c gs Ydmyg.
d gs Flid.
7a Matt 7:7-8;
2 Ne 32:4.
gs Bøn.

SE, jeg siger dig, at eftersom min tjener ^aMartin Harris har ønsket at få et vidnesbyrd af min hånd om, at du, min tjener Joseph Smith jun., har de ^bplader, om hvilke du har vidnet og aflagt vidnesbyrd om, at du har modtaget af mig;

2 og se nu, dette skal du sige til ham: Han, der talte til dig, sagde til dig: Jeg, Herren, er Gud og har givet disse ting til dig, min tjener Joseph Smith jun., og har befalet dig, at du skal stå som ^avidne om disse ting;

3 og jeg har foranlediget, at du skulle indgå en pagt med mig om, at du ikke skulle vise dem, undtagen til de ^apersoner, som jeg har befalet dig; og du har ingen ^bmagt over dem, medmindre jeg skænker dig den.

4 Og du har den gave at kunne oversætte pladerne; og dette er den første gave, som jeg har overdraget til dig; og jeg har befalet, at du ikke skulle hævde at have nogen anden gave, førend mit formål er opnået med hensyn til dette; for jeg vil ikke skænke dig nogen anden gave, førend det er gjort færdigt.

5 Sandelig siger jeg dig, at ve skal komme over jordens indbyggere, hvis de ^aikke vil give agt på mine ord;

6 for herefter skal du blive

^aordineret og drage ud og fremføre mine ^bord for menneskenes børn.

7 Se, hvis de ikke vil ^atro på mine ord, ville de heller ikke tro på dig, min tjener Joseph, hvis det var muligt for dig at vise dem alle disse ting, som jeg har overdraget til dig.

8 O, denne ^avantro og ^bstivnakkede slægt – min vrede er tændt imod dem.

9 Se, sandelig siger jeg dig: De ting, som jeg har betroet dig, min tjener Joseph, har jeg ^aholdt tilbage med et ^vist formål for mig, og det skal blive gjort kendt for kommende slægter;

10 men denne slægt skal få mit ord gennem dig,

11 og ud over dit vidnesbyrd også ^avidnesbyrdet fra tre af mine tjenere, hvem jeg vil kalde og ordinere, og til hvem jeg vil vise disse ting, og de skal drage ud med mine ord, som bliver givet gennem dig.

12 Ja, de skal med vished vide, at disse ting er virkelige, for fra himlen vil jeg kundgøre det for dem.

13 Jeg vil give dem magt, så de kan beskue og se disse ting, som de er;

14 og til ^aingen andre i denne slægt vil jeg skænke denne magt til at modtage netop dette

5 1a L&P 5:23–24;
JS–H 1:61.

^b gs Guldpladerne.

2a gs Vidne (navneord).

3a 2 Ne 27:13. Se også
»De tre vidners
vidnesbyrd« og »De
otte vidners
vidnesbyrd« foran i

Mormons Bog.

^b 2 Ne 3:11.

5a Jer 26:4–5;

Alma 5:37–38;

L&P 1:14.

6a L&P 20:2–3.

gs Ordinere.

^b 2 Ne 29:7.

7a Luk 16:27–31;

L&P 63:7–12.

8a gs Vantro.

^b Morm 8:33.

gs Stolthed.

9a Alma 37:18.

11a 2 Ne 27:12;

Eter 5:3–4;

L&P 17:1–5.

14a 2 Ne 27:13.

vidnesbyrd i denne, indledningen til min ^bkirkes oprettelse og fremkomst fra ødemarken – klar som ‘månen og strålende som solen og skrækindjagende som en hær under faner.

15 Og ^atre vidners vidnesbyrd om mit ord vil jeg sende ud.

16 Og se, hver den, der ^atror på mine ord, dem vil jeg ^bbesøge med min ^cÅnds ^dtilkendegivelse; og de skal blive ^efødt af mig, nemlig af vand og af Ånden –

17 men I må vente endnu en lille stund, for I er endnu ikke blevet ^aordineret –

18 og deres vidnesbyrd skal også gå ud til ^afordømmelse af denne slægt, hvis de forhæder hjertet imod dem;

19 for en ^aødelæggende svøbe skal blive spredt blandt jordens indbyggere og skal, hvis de ikke ^bomvender sig, fortsat blive udøst fra tid til anden, indtil jorden er ^ctom, og dens indbyggere er brændt op og fuldstændig udryddet af lyset ved mit ^dkomme.

20 Se, jeg fortæller dig dette, ligesom jeg også ^afortalte folket om ødelæggelsen af Jerusalem; og mit ^bord skal blive bekræftet i denne tid, ligesom det hidtil er blevet bekræftet.

21 Og se, jeg befaler dig, min tjener Joseph, at omvende dig og at vandre mere retsindigt over for mig og ikke mere at give efter for menneskers overtalelser,

22 og at du står fast med hensyn til at ^aholde de befalinger, hvormed jeg har befalet dig; og hvis du gør dette, se, da skænker jeg dig evigt liv, om end du skulle blive ^bslået ihjel.

23 Og se, videre taler jeg til dig, min tjener Joseph, angående den ^amand, der ønsker vidnesbyrdet –

24 se, jeg siger til ham: Han op-højer sig og ydmyger sig ikke tilstrækkeligt over for mig, men hvis han vil bøje sig for mig og ydmyge sig i indtrængende bøn og tro, i sit hjertes oprigtighed, da vil jeg lade ham ^ase de ting, som han ønsker at se.

25 Og da skal han sige til menneskene i denne slægt: Se, jeg har set de ting, som Herren har vist Joseph Smith jun.; og jeg ^aved med vished, at de er virkelige, for jeg har set dem, for de er blevet vist mig ved Guds kraft og ikke ved menneskets.

26 Og jeg, Herren, befaler ham, min tjener Martin Harris,

14b *gs* Jesu Kristi Kirke; Gengivelse af evangeliet.

c L&P 105:31; 109:73.

15a L&P 17:1–20.
gs Vidner om Mormons Bog.

16a Eter 4:11.

b 1 Ne 2:16.

c *gs* Helligånden.

d L&P 8:1–3.

e *gs* Døbe, dåb; Født af Gud, født på ny;

Helligåndsgaven.

17a *gs* Myndighed; Ordinere.

18a 1 Ne 14:7;
L&P 20:13–15.

19a L&P 29:8; 35:11;
43:17–27.

gs Sidste dage; Tidernes tegn.

b *gs* Omvendelse.

c Es 24:1, 5–6.

d Es 66:15–16;
L&P 133:41.

gs Andet komme, Jesu Kristi.

20a 1 Ne 1:18;

2 Ne 25:9.

b L&P 1:38.

22a *gs* Lydighed.

b Alma 60:13;

L&P 6:30; 135:1–7.

23a L&P 5:1.

24a Se »De tre vidners vidnesbyrd« foran i Mormons Bog.

25a Eter 5:3.

at han ikke skal sige andet til dem angående disse ting, ud over at han skal sige: Jeg har set dem, og de er blevet vist mig ved Guds kraft! Og disse er de ord, som han skal sige.

27 Men hvis han fornægter dette, så bryder han den pagt, som han tidligere har indgået med mig, og se, da er han fordømt.

28 Og se, medmindre han ydmyger sig og over for mig erkender det, som han har gjort, og som er forkert, og indgår pagt med mig om, at han vil holde mine befalinger, og udøver tro på mig, se, da siger jeg til ham: Han skal ikke få dem at se, for da vil jeg ikke lade ham se de ting, som jeg har talt om.

29 Og hvis det er tilfældet, befaler jeg dig, min tjener Joseph, at du skal sige til ham, at han ikke skal gøre mere eller besvære mig mere angående denne sag.

30 Og hvis det er tilfældet, se, da siger jeg til dig, Joseph: Når du har oversat nogle få sider

mere, skal du holde op for en tid, ja, indtil jeg igen befaler dig det; så må du igen oversætte.

31 Og medmindre du gør dette, se, da skal du ikke længere have nogen gave, og jeg vil fratage dig de ting, som jeg har betroet dig.

32 Og se, fordi jeg forudser, at man vil ligge på lur for at tilintetgøre dig, ja, jeg forudser, at hvis min tjener Martin Harris ikke ydmyger sig og modtager et vidnesbyrd af min hånd, vil han falde i overtrædelse;

33 og der er mange, der ligger på lur for at "tilintetgøre dig fra jordens overflade; og af denne årsag, at dine dage må blive forlænget, har jeg givet dig disse befalinger.

34 Ja, af denne årsag har jeg sagt: Hold inde og stå stille, indtil jeg befaler dig det, så vil jeg "tilvejebringe midler, hvorved du kan udføre det, som jeg har befalet dig.

35 Og hvis du er "trofast i at holde mine befalinger, skal du blive ^bløftet op på den yderste dag. Amen.

AFSNIT 6

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery i Harmony, Pennsylvania, i april 1829 (History of the Church, 1:32–35). Oliver Cowdery begyndte sit arbejde som skriver i forbindelse med oversættelsen af Mormons Bog den 7. april 1829. Han havde allerede modtaget en guddommelig tilkendegivelse om sandheden af profetens vidnesbyrd angående pladerne, hvorpå Mormons Bog var indgraveret. Profeten adspurgte Herren gennem Urim og Tummim og modtog dette svar.

33a L&P 10:6; 38:13, 28.

34a 1 Ne 3:7.

35a 2 Mos 15:26;

L&P 11:20.

^b Joh 6:39–40;

1 Thess 4:17;

3 Ne 15:1;

L&P 9:14; 17:8;

75:16, 22.

1-6: *De, der arbejder i Herrens mark, opnår frelse.* 7-13: *Der er ingen større gave end frelsens gave.* 14-27: *Et vidnesbyrd om sandheden får man ved Åndens kraft.* 28-37: *Se hen til Kristus, og gør bestandig godt.*

ET stort og "forunderligt værk er ved at tage sin begyndelse for menneskenes børn.

2 Se, jeg er Gud; giv agt på mit "ord, der er levende og virksomt, ^bskarpere end et tveægget sværd, der sønderdeler både led og marv; giv derfor agt på mine ord.

3 Se, "marken er allerede hvid til høst; derfor, den, der ønsker at høste, lad ham svinge sin segl af al sin kraft og høste, mens det er dag, så han kan samle sig evigtvarende frelse for sin sjæl i Guds rige.

4 Ja, hver den, der vil "svinge sin segl og høste, han er kaldet af Gud.

5 Derfor, hvis I vil "bede mig, skal I få; hvis I vil banke på, skal der lukkes op for jer.

6 Se, eftersom I har bedt, se, så siger jeg jer: Hold mine befalinger, og "forsøg at fremme og grundfæste ^bZions sag;

7 "søg ikke efter ^brigdom, men efter ^cvisdom, og se, Guds ^dhæmmeligheder skal blive udfoldet for jer, og da vil I blive gjort rige. Se, den, der har ^eevigt liv, er rig.

8 Sandelig, sandelig siger jeg dig: Hvad end du ønsker af mig, det skal gives dig; og hvis du ønsker det, skal du blive et middel til at gøre meget godt i denne slægt.

9 Tal intet andet end "omvendelse til denne slægt; hold mine befalinger, og hjælp til med at fremme mit værk i overensstemmelse med mine befalinger, så skal du blive velsignet.

10 Se, du har en gave, og velsignet er du på grund af din gave. Husk, at den er "hellig og kommer fra oven –

11 og hvis du vil "adsørge, skal du lære at kende ^bhæmmeligheder, som er store og forunderlige; derfor skal du bruge din ^cgave, så du kan opdage hæmmeligheder, så du kan bringe mange til kundskab om sandheden, ja, ^doverbevise dem om det fejlagtige ved deres veje.

12 Gør ikke din gave bekendt for nogen bortset fra dem, der

6 1a Es 29:14;
L&P 4:1-7; 18:44.
2a Hebr 4:12; Åb 1:16;
L&P 27:1.
b Hel 3:29; L&P 33:1.
3a Joh 4:35;
L&P 31:4; 33:3; 101:64.
4a Åb 14:15-19;
Alma 26:5;
L&P 11:3-4, 27.
5a Matt 7:7-8.
6a 1 Ne 13:37.
b gs Zion.

7a Alma 39:14;
L&P 68:31.
b 1 Kong 3:10-13;
Matt 19:23;
Jakob 2:18-19.
gs Rigdom;
Verdslighed.
c gs Visdom.
d L&P 42:61, 65.
gs Guds
hæmmeligheder.
e L&P 14:7.
9a Alma 29:9;

L&P 15:6;
18:14-15; 34:6.
gs Missionering;
Omvendelse.
10a L&P 63:64.
11a L&P 102:23;
JS-H 1:18, 26.
b Matt 11:25; 13:10-11;
Alma 12:9.
c gs Gave; Åndens
gaver.
d Jak 5:20; Alma 62:45;
L&P 18:44.

er af din tro. Tag ikke let på det, der er "helligt.

13 Hvis du vil gøre godt, ja, og "holde ^btrofast ud til ^cenden, skal du blive frelst i Guds rige, hvad der er den største af alle Guds gaver; for der er ingen større gave end ^dfrelsens gave.

14 Sandelig, sandelig siger jeg dig: Velsignet er du, for hvad du har gjort, for du har "adspurgt mig, og se, så ofte som du har adspurgt, har du modtaget undervisning fra min Ånd. Hvis det ikke havde været således, ville du ikke være kommet til det sted, hvor du er på dette tidspunkt.

15 Se, du ved, at du har adspurgt mig, og jeg oplyste dit "sind; og se, jeg fortæller dig dette, for at du kan vide, at du er blevet oplyst af sandhedens Ånd;

16 ja, jeg fortæller dig det, for at du kan vide, at der ikke er nogen anden end Gud, som "kender dine tanker og dit ^bhjertes hensigter.

17 Jeg fortæller dig dette som et vidnesbyrd for dig om, at de ord, eller det værk, som du har skrevet, er "sandt.

18 Vær derfor "flittig; ^bstå min tjener Joseph trofast bi i enhver vanskelig omstændighed

han måtte komme i på grund af ordet.

19 Forman ham, når han fejler, og tag også imod formaning fra ham. Vær tålmodig, vær alvorlig, vær mådeholden, hav tålmodighed, tro, håb, og næstekærlighed.

20 Se, du er Oliver, og jeg har talt til dig på grund af dine ønsker; "gem derfor disse ord i hjertet. Vær trofast og flittig i at holde Guds befalinger, så vil jeg favne dig i min kærligheds arme.

21 Se, jeg er Jesus Kristus, "Guds Søn. Jeg er den, som kom til mine ^begne, og mine egne tog ikke imod mig. Jeg er "lyset, som skinner i "mørket, og mørket begriber det ikke.

22 Sandelig, sandelig siger jeg dig: Hvis du ønsker et yderligere vidnesbyrd, så læg dig den nat på sinde, da du råbte til mig i dit hjerte, for at du kunne få sandheden om dette at "vide.

23 Gød jeg ikke "fred i dit sind angående sagen? Hvad større ^bvidnesbyrd kan du få end et fra Gud?

24 Og se nu, du har modtaget et vidnesbyrd; for hvis jeg har fortalt dig noget, som ingen ved, har du da ikke fået et vidnesbyrd?

12a Matt 7:6.

13a 1 Ne 15:24.

b Mosi 2:41; Eter 4:19;

L&P 51:19; 63:47.

c gs Udholdenhed.

d gs Frelse.

14a gs Bøn.

15a gs Sind.

16a 1 Krøn 28:9;

Matt 12:25;

Hebr 4:12;

Mosi 24:12;

3 Ne 28:6.

gs Alvidende.

b 1 Kong 8:39.

17a L&P 18:2.

18a gs Flid.

b L&P 124:95–96.

20a Eter 3:21; L&P 84:85.

21a gs Jesus Kristus.

b Joh 1:10–12;

ApG 3:13–17;

3 Ne 9:16; L&P 45:8.

c Joh 1:5; L&P 10:58.

gs Lys, Kristi lys.

d gs Mørke, åndeligt.

22a gs Bedømme,

gaven at.

23a gs Fred.

b 1 Joh 5:9; L&P 18:2.

25 Og se, jeg skænker dig den gave, hvis du ønsker den af mig, at kunne "oversætte ligesom min tjener Joseph.

26 Sandelig, sandelig siger jeg dig, at der findes "optegnelser, som indeholder meget af mit evangelium, som er blevet holdt tilbage på grund af menneskenes ^bugudelighed;

27 og se, jeg befaler dig, at hvis du nærer gode ønsker – et ønske om at samle dig skatte i himlen – da skal du med din gave hjælpe til med at bringe de dele af mine "skrifter, som har været skjult på grund af ugudelighed, frem i lyset.

28 Og se nu, jeg giver dig og ligeledes min tjener Joseph nøglerne til denne gave, der skal bringe denne tjenestegerning frem i lyset; og "ved to eller tre vidners mund skal hvert ord blive stadfæstet.

29 Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis de forkaster mine ord og denne del af mit evangelium og tjenestegerning, velsignede er I, for de kan ikke gøre mere mod jer end mod mig.

30 Og selv om de "gør mod jer, ligesom de har gjort mod mig,

er I velsignede, for I skal ^bbo hos mig i ^cherlighed.

31 Men hvis de ikke "forkaster mine ord, der skal blive stadfæstet ved det ^bvidnesbyrd, som skal blive givet, er de velsignede, og da skal I glæde jer over frugten af jeres arbejde.

32 Sandelig, sandelig siger jeg jer, ligesom jeg sagde til mine disciple: Hvor to eller tre er "forsamlet i mit navn angående en sag, se, dér vil jeg være ^bmidt iblandt dem – således er jeg midt iblandt jer.

33 "Frygt ikke for at gøre det gode, mine sønner, for hvad I end ^bsår, det skal I også høste; hvis I derfor sår det gode, skal I også høste det gode som jeres belønning.

34 Frygt derfor ikke, lille flok; gør det gode; lad jord og helvede forene sig imod jer, for hvis I er bygget på min "klippe, kan de ikke få magt over jer.

35 Se, jeg fordømmer jer ikke; gå bort og "synd ikke mere; udfør med alvor den gerning, som jeg har befalet jer.

36 "Se hen til mig i alle jeres tanker; tvivl ikke, frygt ikke.

37 "Betragt sårene, som gen-

25a Mosi 8:13;
L&P 5:4; 9:1–5, 10.
26a L&P 8:1; 9:2.
gs Skrifter – Profetier om skrifter som skal komme frem.
b gs Ugudelig.
27a L&P 35:20.
28a 5 Mos 19:15;
2 Kor 13:1;
2 Ne 27:12–14;
L&P 128:3.
30a L&P 5:22; 135:1–7.
gs Martyr.

b Åb 3:21.
c gs Herlighed.
31a 3 Ne 16:10–14;
L&P 20:8–15.
b gs Vidnesbyrd.
32a Matt 18:19–20.
gs Enighed.
b L&P 29:5; 38:7.
33a gs Mod.
b Gal 6:7–8;
Mosi 7:30–31;
Alma 9:28;
L&P 1:10.
34a Sl 71:3;

Matt 7:24–25;
1 Kor 10:1–4;
Hel 5:12;
L&P 10:69;
18:4, 17; 33:13;
Moses 7:53.
gs Klippe.
35a Joh 8:3–11.
36a Es 45:22;
L&P 43:34.
37a gs Jesus Kristus –
Kristus viser sig
efter sin død.

nemborede min side og ligeledes ^bnaglemærkerne i mine hænder og fødder; vær trofaste,

hold mine befalinger, så skal I ^carve ^dHimmeriget. Amen.

AFSNIT 7

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery i Harmony, Pennsylvania, i april 1829, da de gennem Urim og Tummin adspurgte, hvorvidt Johannes, den elskede discipel, endnu var i kødet eller var død. Åbenbaringen er en oversat udgave af den optegnelse, som Johannes skrev på pergament og selv skjulte (History of the Church, 1:35-36).

1-3: Johannes den Elskede skal leve indtil Herren kommer. 4-8: Peter, Jakob og Johannes besidder evangeliske nøgler.

OG Herren sagde til mig: ^aJohannes, min elskede, ^bhvad ønsker du? For hvis du beder om, hvad du ønsker, skal det blive dig skænket.

2 Og jeg sagde til ham: Herre, giv mig magt over ^adøden, så jeg kan leve og bringe sjæle til dig.

3 Og Herren sagde til mig: Sandelig, sandelig siger jeg dig: Fordi du ønsker dette, skal du ^aforblive her, indtil jeg kommer i min ^bherlighed, og skal ^cprofetere for folkeslag, stammer, tungemål og folk.

4 Og af denne årsag sagde Herren til Peter: Hvis jeg vil, at han forbliver her, til jeg kommer, hvad angår det så dig? For han ønskede af mig, at han

måtte bringe sjæle til mig, men du ønskede, at du hastigt måtte komme til mig i mit ^arige.

5 Jeg siger dig, Peter: Dette var et godt ønske, men min elskede har ønsket, at han måtte gøre mere eller udføre et større værk blandt mennesker end det, han hidtil har gjort.

6 Ja, han har påtaget sig et større værk; derfor vil jeg lade ham blive som flammende ild og en ^a tjenende engel; han skal betjene dem, der skal blive ^b arvinger til frelse, og som bor på ^c jorden.

7 Og jeg vil lade dig betjene ham og din broder Jakob; og jer tre vil jeg give denne magt og ^a nøglerne til denne tjenestegering, indtil jeg kommer.

8 Sandelig siger jeg jer: I skal begge få efter jeres ønsker, for I ^a glæder jer begge ved det, som I har ønsket.

37b gs Korsfæstelse.

c Matt 5:3, 10;

3 Ne 12:3, 10.

d gs Guds rige eller Himmeriget.

7 1a gs Johannes, Zebedæus' søn.

b 3 Ne 28:1-10.

2a Luk 9:27.

gs Død, fysisk.

3a Joh 21:20-23.

gs Forvandlede personer.

b gs Herlighed; Andet komme, Jesu Kristi.

c Åb 10:11.

4a gs Guds rige eller Himmeriget.

6a L&P 130:5.

b L&P 76:86-88.

c Joh 10:8-11;

L&P 77:14.

7a Matt 16:19;

ApG 15:7; JS-H 1:72.

gs Nøgler, præstedømmets.

8a gs Glæde.

AFSNIT 8

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til Oliver Cowdery i Harmony, Pennsylvania, i april 1829 (History of the Church, 1:36-37). Under oversættelsen af Mormons Bog ønskede Oliver, der fortsatte med at virke som skriver og skrev efter profetens diktat, at blive udrustet med oversættelsesgaven. Herren besvarede hans bøn ved at give denne åbenbaring.

1-5: Åbenbaring finder sted ved Helligåndens kraft. 6-12: Kundskab om Guds hemmeligheder og kraft til at oversætte gamle optegnelser opnås ved tro.

OLIVER Cowdery, sandelig, sandelig siger jeg dig, at så vist som Herren, der er din Gud og din forløser, lever, lige så vist skal du få ^bkundskab om, hvad end du ^cbeder om i tro med et ærligt hjerte, overbevist om at du skal få kundskab angående indgravningerne på gamle ^doptegnelser, som er ældgamle, og som indeholder de dele af mine skrifter, om hvilke der er blevet talt ved min Ånds ^etilkendegivelse.

2 Ja, se, jeg vil ^atale til dig i dit sind og i dit ^bhjerte ved ^cHelligånden, som skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte.

3 Se nu, dette er åbenbarelsens ånd; se, dette er den ånd, ved hvilken Moses bragte Israels børn gennem ^aDet Røde Hav på tør grund.

4 Dette er altså din gave; gør brug af den, og velsignet er du,

for den skal udfri dig af dine fjenders hænder, når de ellers, hvis det ikke var således, ville slå dig ihjel og bringe din sjæl til undergang.

5 O, husk disse ^aord, og hold mine befalinger. Husk, at dette er din gave.

6 Se, dette er ikke din eneste gave, for du har en anden gave, som er Arons gave; se, den har oplyst dig om meget;

7 se, der er ingen anden kraft end Guds kraft, der kan bevirke, at denne, Arons, gave forbliver hos dig.

8 Tvivl derfor ikke, for det er Guds gave, og du skal holde den i dine hænder og udføre forunderlige gerninger; og ingen magt skal være i stand til at tage den ud af hænderne på dig, for den er Guds gerning.

9 Og derfor, hvad du end beder mig oplyse dig om ved dette middel, det vil jeg give dig, og du skal få kundskab om det.

10 Husk, at uden ^atro kan du intet gøre; bed derfor i tro. Tag ikke let på dette; ^bbed ikke om det, som du ikke bør.

8 1a JS-H 1:66.
 gs Cowdery, Oliver.
 b gs Kundskab.
 c gs Bøn.
 d L&P 6:26-27; 9:2.
 e L&P 5:16.

2a L&P 9:7-9.
 gs Åbenbaring.
 b gs Hjerte.
 c gs Helligånden.
 3a 2 Mos 14:13-22;
 5 Mos 11:4;

1 Ne 4:2;
 Mosi 7:19.
 gs Røde Hav.
 5a 5 Mos 11:18-19.
 10a gs Tro.
 b L&P 88:63-65.

11 Bed for, at du må kende Guds hemmeligheder, at du må kunne "oversætte og få kundskab fra alle disse ældgamle optegnelser, som har været skjult, og som er hellige; og i

overensstemmelse med din tro skal det blive gjort for dig.

12 Se, det er mig, der har talt det, og jeg er den, som har talt til dig fra begyndelsen. Amen.

AFSNIT 9

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til Oliver Cowdery i Harmony, Pennsylvania, i april 1829 (History of the Church, 1:37–38). Oliver bliver formanet til at være tålmodig og bliver opfordret til at stille sig tilfreds med indtil videre at skrive efter oversætterens diktat, snarere end selv at forsøge at oversætte.

1–6: *Andre gamle optegnelser mangler endnu at blive oversat. 7–14: Mormons Bog skal oversættes ved studium og ved åndelig bekræftelse.*

SE, jeg siger dig, min søn, at fordi du ikke "oversatte, sådan som du begærede af mig, og igen begyndte at ^bskrive for min tjener Joseph Smith jun., så ønsker jeg, at du skal fortsætte, indtil du har afsluttet denne optegnelse, som jeg har betroet ham.

2 Og se, siden har jeg "andre ^boptegnelser, som jeg vil give dig magt til at kunne hjælpe med til at oversætte.

3 Vær tålmodig, min søn, for jeg anser det for vist, og det er ikke nødvendigt, at du oversætter for øjeblikket.

4 Se, den gerning, som du er

kaldet til at udføre, er at skrive for min tjener Joseph.

5 Og se, det er fordi, du ikke fortsatte, sådan som du var begyndt, da du begyndte at oversætte, at jeg har taget dette privilegium fra dig.

6 Du skal ikke "murre, min søn, for jeg anser det for vist, at jeg har handlet mod dig på denne vis.

7 Se, du har ikke forstået det; du er gået ud fra, at jeg ville give dig det, uden at du gjorde dig nogen tanke ud over at spørge mig.

8 Men se, jeg siger dig, at du må "gennemtænke det i dit sind; dernæst må du ^bspørge mig, om det er rigtigt, og hvis det er rigtigt, vil jeg bevirke, at det ^cbrænder i ^dbrystet på dig, således skal du ^eføle, at det er rigtigt.

11a L&P 9:1, 10.

9 1a L&P 8:1, 11.

b JS-H 1:67.

2a En hentydning til andre oversættelsesopgaver, bl.a. Joseph Smiths oversættelse af Bibelen og

Abrahams Bog, hvor Oliver Cowdery medvirkede som skriver.

gs Joseph Smiths Oversættelse (jso).

b L&P 6:26; 8:1.

6a gs Murre.

8a gs Grunde.

b gs Bøn.

c gs Inspiration; Vidnesbyrd.

d Luk 24:32.

e L&P 8:2–3.

9 Men hvis det ikke er rigtigt, får du ikke sådanne følelser, men dine tanker bliver "uklare, hvilket får dig til at glemme det, der er urigtigt; derfor kan du ikke skrive det, der er helligt, medmindre det bliver givet dig af mig.

10 Se, hvis du havde vidst dette, kunne du have "oversat; dog er det ikke nødvendigt, at du oversætter nu.

11 Se, det var nødvendigt, da du begyndte, men du "frygtede, og tiden er forpasset, og det er ikke nødvendigt nu;

12 for ser du ikke, at jeg har givet min tjener "Joseph tilstrækkelig styrke, hvorigennem det bliver opvejet? Og jeg har ikke fordømt nogen af jer.

13 Gør dette, som jeg har befaleet dig, så skal du få fremgang. Vær trofast, og giv ikke efter for nogen "fristelse.

14 "Stå fast i den gerning, hvortil jeg har ^bkaldet dig, så skal ikke et hår på dit hoved gå tabt, og du skal blive ^cløftet op på den yderste dag. Amen.

AFSNIT 10

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith i Harmony, Pennsylvania, i sommeren 1828 (History of the Church, 1:20–23). Heri oplyser Herren Joseph om, at nogle ugudelige mennesker har foretaget ændringer i de 116 manuskriptsider fra oversættelsen af Lehis Bog i Mormons Bog. Martin Harris, som midlertidigt havde fået arkene betroet, havde mistet disse manuskriptsider. (Se indledningen til afsnit 3). Det ondsindede forehavende var at afvente den forventede genoversættelse af den tekst, der var indeholdt i de stjålne sider, og så at bringe oversætteren i vanry ved at påvise de uoverensstemmelser, der var skabt ved ændringerne. At denne ugudelige hensigt var blevet undfanget af den Onde selv og var kendt af Herren, endog mens Mormon, den fordums nefitiske historieskriver, udfærdigede sin forkortelse af de samlede plader, fremgår af Mormons Bog (se Mormons Ord 1:3–7).

1–26: Satan ophidser ugudelige mennesker til at modarbejde Herrens værk. 27–33: Han søger at fordærve menneskenes sjæle. 34–52: Evangeliet skal udbredes til lamanitterne og til alle folkeslag ved hjælp af Mormons Bog. 53–63: Herren vil grundfæste sin

kirke og sit evangelium blandt menneskene. 64–70: Han vil indsamle dem, der har omvendt sig, til sin kirke og frelse de lydige.

SE nu, jeg siger dig, at fordi du overlod den tekst, som du havde fået kraft til at oversætte

9a L&P 10:2.
10a L&P 8:11.
11a Gs Frygt.
12a L&P 18:8.

13a Gs Fristelse.
14a 1 Kor 16:13.
b Gs Kalde, kaldet af Gud.

c Alma 13:29;
L&P 17:8.

ved hjælp af ^aUrim og Tummim, i hænderne på en ^bugudelig mand, har du mistet dem.

2 Og du mistede også din gave på samme tid, og dit ^asind blev formørket.

3 Alligevel har du nu ^afået den igen, se derfor til, at du er trofast og fortsætter, så du kan få gjort resten af arbejdet med oversættelsen færdig, sådan som du var begyndt.

4 Løb ikke ^ahurtigere eller arbejdt mere, end du har fået ^bstyrke og kræfter til for at sætte dig i stand til at oversætte, men vær ^cflittig indtil enden.

5 ^aBed altid, så du kan komme ud af det som sejrherre; ja, så du kan besejre Satan, og så du kan undslippe hænderne på Satans tjenere, der understøtter hans værk.

6 Se, de har forsøgt at ^abringe dig i vanry; ja, selv den ^bmand, du stolede på, har forsøgt at bringe dig i vanry.

7 Og af denne årsag sagde jeg, at han var en ugudelig mand, for han har forsøgt at borttage det, som du er blevet betroet, og han har også forsøgt at tilintetgøre din gave.

8 Og fordi du har overladt teksten i hans hænder, se, så har ugudelige mennesker taget den fra dig.

9 Således har du overladt dem, ja, det, der var helligt, til ugudelighed.

10 Og se, ^aSatan har lagt dem det i hjertet at ændre de ord, som du har ladet skrive, eller som du har oversat, og som er udgået af dine hænder.

11 Og se, jeg siger dig, at fordi de har ændret ordene, giver de en anden mening end det, du har oversat og ladet skrive;

12 og på denne måde har Djævelen forsøgt at lægge en snedig plan for at kunne tilintetgøre dette værk,

13 for han har lagt dem det i hjertet, at de skulle gøre dette, for at de ved at lyve kan sige, at de har ^afanget dig i de ord, som du har foregivet at have oversat.

14 Sandelig siger jeg dig, at jeg ikke vil tillade, at Satan skal udføre sit ondsindede forehavende, hvad angår dette.

15 For se, han har lagt dem det i hjertet at få dig til at friste Herren din Gud ved at bede om lov til at oversætte det endnu engang.

16 Og se, da siger og tænker de i hjertet: Vi vil se, om Gud har givet ham kraft til at oversætte; i så fald vil han igen give ham kraft;

17 og hvis Gud igen giver ham kraft, eller hvis han oversætter igen, eller med andre ord hvis han frembringer de samme ord, se, da har vi de samme hos os, og vi har ændret dem;

18 derfor stemmer de ikke overens, og vi vil sige, at han

10 1a Gs Urim og Tummim.
b L&P 3:1–15.
2a Gs Sind.
3a L&P 3:10.

4a Mosi 4:27.
b 2 Mos 18:13–26.
c Matt 10:22.
Gs Flid.
5a 3 Ne 18:15–21.

Gs Bøn.
6a L&P 5:32–33; 38:13.
b L&P 5:1–2.
10a Gs Djævelen.
13a Jer 5:26.

har løjet i sine ord, og at han ingen gave har, og at han ingen magt har;

19 således vil vi bringe ham i vanry og ligeledes værket; og vi vil gøre dette, for at vi ikke til slut skal gøres til skamme, og for at vi kan blive æret af verden.

20 Sandelig, sandelig siger jeg dig, at Satan har et fast greb om deres hjerte; han ^ahidser dem op til at gøre ^bondt mod det, der er godt;

21 og deres hjerte er ^afordærvet og fuldt af ^bugudelighed og vederstyggeligheder, og de ^celsker ^dmørket snarere end lyset, fordi deres ^egerninger er onde; derfor vil de ikke bede til mig.

22 ^aSatan hidser dem op, så han kan ^blede deres sjæl i fordærv.

23 Og således har han lagt en snedig plan og tror, at han kan tilintetgøre Guds værk; men jeg vil kræve dette af deres hænder, og det skal vende sig til deres skam og fordømmelse på ^adommens dag.

24 Ja, han hidser deres hjerte op til vrede mod dette værk.

25 Ja, han siger til dem: Bedrag, og læg jer på lur for at fange, så I kan bringe i vanry; se, det er der intet galt i. Og således smigrer han dem og siger til dem, at

det ikke er nogen synd at ^alyve, hvis de dermed kan gribe et menneske i en løgn, så de kan bringe ham i vanry.

26 Og således smigrer han dem og ^afører dem af sted, indtil han drager deres sjæl ned i ^bhelvede; og således får han dem til at fange sig selv i deres egen ^csnare.

27 Og således går han op og ned, ^afrem og tilbage på jorden og søger at ^bfordærve menneskenes sjæle.

28 Sandelig, sandelig siger jeg dig: Ve ham, der lyver for at ^abedrage, fordi han formoder, at en anden lyver for at bedrage, for sådanne er ikke undtaget fra Guds ^bretfærdighed.

29 Se nu, de har ændret disse ord, fordi Satan siger til dem: Han har bedraget jer! Og således lokker han dem bort til at gøre misgerninger, til at få dig til at ^afriste Herren din Gud.

30 Se, jeg siger dig, at du skal ikke igen oversætte de ord, der er udgået af dine hænder;

31 for se, de skal ikke udføre deres ondsindede forehavender ved at lyve mod disse ord. For se, hvis du frembringer de samme ord, vil de sige, at du har løjet, og at du har foregivet at kunne oversætte, men at du har modsagt dig selv.

20a 2 Ne 28:20–22.

b gs Synd.

21a L&P 112:23–24.

b gs Ugudelig.

c Moses 5:13–18.

d Mosi 15:26.

gs Mørke, åndeligt.

e Joh 3:18–21;

L&P 29:45.

22a 2 Ne 2:17–18.

b gs Fristelse.

23a Hel 8:25;

L&P 121:23–25.

25a 2 Ne 2:18; 28:8–9;

Alma 10:17;

Moses 4:4.

gs Løgn.

26a gs Frafald.

b gs Helvede.

c Ordsp 29:5–6;

1 Ne 14:3.

27a Job 1:7.

b 2 Ne 28:19–23;

L&P 76:28–29.

28a gs Bedrag.

b Rom 2:3.

gs Retfærdig,

retfærdighed.

29a Matt 4:7.

32 Og se, de vil offentliggøre dette, og Satan vil forhærde menneskenes hjerte for at hidse dem op til vrede imod dig, så de ikke vil tro på mine ord.

33 Således påtænker "Satan at overvinde dit vidnesbyrd i denne slægt, for at værket ikke skal komme frem i denne slægt.

34 Men se, her er visdom, og skønt jeg viser dig "visdom og giver dig befalinger angående dette, hvad du skal gøre, så vis det ikke for verden, førend du har udført arbejdet med at oversætte.

35 Vær ikke forundret over, at jeg sagde til dig: Her er visdom, vis det ikke til verden! For jeg sagde: Vis det ikke til verden! for at du kan blive bevaret.

36 Se, jeg siger ikke, at du ikke skal vise det til de retfærdige;

37 men da du ikke altid kan "bedømme de retfærdige, eller da du ikke altid kan skelne de ugudelige fra de retfærdige, så siger jeg dig: ^bVær stille, indtil jeg finder det tjenligt at gøre alt angående sagen kendt for verden.

38 Og se, sandelig siger jeg dig, at en beretning om "det, som du har skrevet, og som er udgået af dine hænder, er indgraveret på Nefis ^bplader;

39 ja, og du husker, at der blev sagt i disse skrifter, at der blev

givet en mere detaljeret beretning om dette på Nefis plader.

40 Og se, da den beretning, der er indgraveret på Nefis plader, er mere detaljeret angående det, som jeg i min visdom vil bringe til menneskenes kundskab ved denne beretning,

41 skal du derfor oversætte de indgravninger, der er på Nefis "plader, indtil du kommer op til kong Benjamins regeringstid, eller indtil du kommer til det, som du har oversat, og som du har beholdt;

42 og se, du skal udgive det som Nefis optegnelse; og således vil jeg beskæmme dem, der har ændret mine ord.

43 Jeg vil ikke tillade, at de skal tilintetgøre mit værk; ja, jeg vil vise dem, at min visdom er større end Djævelens snedighed.

44 Se, de har kun en del, eller en forkortelse, af Nefis beretning.

45 Se, på Nefis plader er der indgraveret meget, som kaster større lys over mit evangelium; derfor anser jeg det for vist, at du oversætter denne første del af Nefis indgravninger og udgiver den i dette værk.

46 Og se, resten af "dette værk indeholder alle de dele af mit ^bevangelium, som mine hellige profeter, ja, og også mine disciple, i deres bønner 'ønskede skulle komme frem til dette folk.

33a gs Djævelen.

34a gs Visdom.

37a Matt 23:28.

^b 2 Mos 14:14.

38a I forordet til den første udgave af Mormons Bog

forklarede profeten, at teksten på de forsvundne 116 sider var blevet oversat fra den del af pladerne, som blev kaldt »Lehis Bog«.

^b gs Plader.

41a MormO 1:3–7.

46a gs Mormons Bog.

^b gs Evangelium.

^c En 1:12–18;

Morm 8:24–26;

9:34–37.

47 Og jeg sagde til dem, at det skulle ^agives dem i overensstemmelse med deres ^btro i deres bønner;

48 ja, og deres tro var dette – at mit evangelium, som jeg gav dem, for at de kunne forkynde det i deres dage, måtte komme til deres brødre, ^alamanitterne, og også til alle, der var blevet lamanitter, fordi de havde skilt sig ud.

49 Se, dette er ikke alt – deres tro i deres bønner var, at dette evangelium også skulle kundgøres, hvis det var muligt, at andre folkeslag skulle tage dette land i besiddelse;

50 og således efterlod de i deres bønner den velsignelse over dette land, at hver den, der ville tro på dette evangelium i dette land, måtte få evigt liv;

51 ja, at det måtte være frit for alle, uanset hvilket folkeslag, stamme, tungemål eller folk, de end måtte tilhøre.

52 Og se nu, i overensstemmelse med deres tro i deres bønner vil jeg bringe denne del af mit evangelium til mit folks kundskab. Se, jeg bringer det ikke frem for at tilintetgøre det, som de har modtaget, men for at opbygge det.

53 Og af denne årsag har jeg sagt: Hvis denne slægt ikke forhærder hjertet, vil jeg oprette min kirke blandt dem.

54 Se, dette siger jeg ikke for at bringe min kirke i vanry, men jeg siger dette for at opbygge min kirke;

55 derfor behøver ingen, som tilhører min kirke, at ^afrygte, for sådanne skal ^barve ^cHimmeriget.

56 Men det er dem, som ikke ^afrygter mig og heller ikke holder mine befalinger, men bygger ^bkirker til sig selv for at få ^cvinding, ja, alle dem, som handler ugudeligt og bygger Djævelens rige – ja, sandelig, sandelig siger jeg dig, at det er dem, som jeg vil forurolige og få til at bæve og ryste i deres inderste.

57 Se, jeg er Jesus Kristus, ^aGuds Søn. Jeg kom til mine egne, og mine egne tog ikke imod mig.

58 Jeg er ^alyset, som skinner i mørket, og mørket begriber det ikke.

59 Jeg er den, som til mine disciple sagde: Jeg har ^aandre ^bfår, som ikke er af denne fold. Og der var mange, som ikke ^cforstod mig.

60 Og jeg vil vise dette folk, at jeg havde andre får, og at de var en gren af ^aJakobs hus;

61 og jeg vil bringe de forunderlige gerninger, som de gjorde i mit navn, frem i lyset;

62 ja, og jeg vil også bringe mit evangelium, som det blev forkyndt for dem, frem i lyset, og

47a 3 Ne 5:13-15;

L&P 3:19-20.

b cs Tro.

48a Moro 10:1-5;

L&P 109:65-66.

55a cs Frygt.

b Matt 5:10.

c cs Guds rige eller Himmeriget.

56a Præd 12:13-14.

b cs Djævelen – Djævelens kirke.

c 4 Ne 1:26.

57a Rom 1:4.

58a L&P 6:21.

59a Joh 10:16.

b cs Gode hyrde.

c 3 Ne 15:16-18.

60a cs Herrens vingård.

se, de skal ikke forkaste det, som du har modtaget, men de skal opbygge det og skal bringe de sande punkter i min ^alære frem i lyset, ja, og den eneste lære, der er af mig.

63 Og dette gør jeg for at stadfæste mit evangelium, så der ikke skal være så megen strid; ja, ^aSatan hidser menneskenes hjerte op til ^bstrid angående punkterne i min lære; og i dette begår de fejl, for de ^cfordrejer skrifterne og forstår dem ikke.

64 Derfor vil jeg udfolde denne store hemmelighed for dem;

65 for se, jeg vil ^asamle dem, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, hvis de ikke forhærder hjertet;

66 ja, hvis de vil, kan de komme og frit drikke af ^alivets vand.

67 Se, dette er min lære: Hver den, der omvender sig og ^akommer til mig, han er min ^bkirke.

68 Hver den, der ^akundgør mere eller mindre end dette, han er ikke af mig, men er ^bimod mig; derfor er han ikke af min kirke.

69 Og se nu, hver den, der er af min kirke og forbliver i min kirke til enden, ham vil jeg grundfæste på min ^aklippe, og ^bhelvedes porte skal ikke få magt over dem.

70 Og se, husk ordene fra ham, som er verdens liv og ^alys, din forløser, din ^bHerre og din Gud. Amen.

AFSNIT 11

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til hans bror Hyrum Smith i Harmony, Pennsylvania, i maj 1829 (History of the Church, 1:39–46). Denne åbenbaring blev modtaget gennem Urim og Tummin som svar på Josephs påkaldelse og forespørgsel. Af History of the Church synes det at fremgå, at denne åbenbaring blev modtaget, efter at det aronske præstedømme var blevet gengivet.

1–6: De, der arbejder i vingården, opnår frelse. 7–14: Søg visdom, råb omvendelse og stol på Ånden. 15–22: Hold befalingerne, og studer Herrens ord. 23–27: Fornægt ikke profetiens og åbenbarelsens ånd.

28–30: De, der modtager Kristus, bliver Guds sønner.

ET stort og ^aforunderligt værk er ved at tage sin begyndelse blandt menneskenes børn.

62a 3 Ne 11:31–40.

63a gs Djævelen.

b gs Splid.

c 2 Pet 3:16.

65a Luk 13:34;

3 Ne 10:4–6;

L&P 43:24.

66a gs Levende vand.

67a Matt 11:28–30.

b gs Jesu Kristi Kirke.

68a 3 Ne 11:40.

b Luk 11:23.

69a gs Klippe.

b Matt 16:18;

2 Ne 4:31–32;

L&P 17:8; 128:10.

70a gs Lys, Kristi lys.

b gs Jesus Kristus.

11 1a Es 29:14; L&P 4.

gs Gengivelse af evangeliet.

2 Se, jeg er Gud; ^agiv agt på mit ^bord, der er levende og ^cvirksomt, ^dskarperere end et tveægget sværd, der sønderdeler både led og marv; giv derfor agt på mit ord.

3 ^aSe, marken er allerede hvid til høst; derfor, den, der ønsker at høste, lad ham svinge sin segl af al sin kraft og høste, mens det er dag, så han kan ^bsamle sig ^cevigtvarende frelse for sin sjæl i Guds rige.

4 Ja, hver den, der vil svinge sin ^asegl og høste, han er kaldet af Gud.

5 Derfor, hvis du vil ^abede mig, skal du få; hvis du vil banke på, skal der lukkes op for dig.

6 Se, eftersom du har bedt, se, så siger jeg dig: Hold mine befalinger, og forsøg at fremme og grundfæste ^aZions sag.

7 Søg ikke efter ^arigdom, men efter ^bvisdom, og se, Guds hemmeligheder skal blive udfoldet for dig, og da vil du blive gjort rig. Se, den, der har evigt liv, er rig.

8 Sandelig, sandelig siger jeg dig: Hvad end du ønsker af mig, det skal blive gjort for dig; og du skal, hvis du ønsker det, blive et middel til at gøre meget godt i denne slægt.

9 ^aTal intet andet end ^bomvendelse til denne slægt. Hold mine befalinger, og hjælp til med at fremme mit værk ^ci henhold til mine befalinger, så skal du blive velsignet.

10 Se, du har en ^agave, eller du skal få en gave, hvis du vil bede mig derom i tro med et ^bærligt hjerte, i tro på Jesu Kristi kraft, eller på min kraft, han som taler til dig;

11 for se, det er mig, som taler; se, jeg er ^alyset, som skinner i mørket, og ved min ^bkraft giver jeg dig disse ord.

12 Og se, sandelig, sandelig siger jeg dig: ^aStol på den ^bÅnd, der leder til at gøre det gode – ja, til at handle ret, til at ^cvandre ^dydmygt og til at ^edømme retfærdigt; og dette er min Ånd.

13 Sandelig, sandelig siger jeg dig: Jeg vil give dig af min Ånd, som skal ^aoplyse dit ^bsind, og som skal fylde din sjæl med ^cglæde;

14 og da skal du vide, eller ved dette skal du vide alt, hvad du begærer af mig – og som angår det, der hører til ^aretfærdighed – i tro, med tro på mig, at du skal modtage.

2a 1 Ne 15:23-25;
L&P 1:14; 84:43-45.
b Hebr 4:12.
c Alma 4:19; 31:5.
d Hel 3:29-30; L&P 6:2.
3a L&P 12:3.
b Luk 18:22; Hel 5:8.
c 1 Tim 6:19.
4a Åb 14:15;
L&P 14:3-4.
5a gs Bøn.
6a Es 52:7-8; L&P 66:11.
gs Zion.

7a 1 Kong 3:11-13;
2 Ne 26:31;
Jakob 2:17-19;
L&P 38:39.
b gs Visdom.
9a L&P 19:21-22.
b gs Omvendelse.
c L&P 105:5.
10a L&P 46:8-12.
b Luk 8:15.
11a gs Lys, Kristi lys.
b gs Magt.
12a L&P 84:116.

gs Tillid.
b Rom 8:1-9;
1 Joh 4:1-6.
c gs Vandre, vandre
med Gud.
d gs Ydmyg.
e Matt 7:1-5;
Alma 41:14-15.
13a L&P 76:12.
b gs Sind.
c gs Glæde.
14a gs Retfærdig,
retfærdighed.

15 Se, jeg befaler dig, at du ikke skal tro, at du er kaldet til at prædike, førend du er ^akaldet.

16 Vent lidt længere, indtil du får mit ord, min ^aklippe, min kirke og mit evangelium, så du med vished kan kende min lære.

17 Og da, se, efter dine ønsker, ja, efter din tro, skal det blive gjort for dig.

18 Hold mine befalinger, vær stille, bønfold min ^Ånd;

19 ja, ^ahold dig til mig af hele dit hjerte, så du kan hjælpe til med at bringe det, hvorom der er blevet talt – ja, oversættelsen af mit værk – frem i lyset; vær tålmodig, indtil du skal gøre det færdigt.

20 Se, dette er din gerning: at ^aholde mine befalinger, ja, af al din kraft, hele dit sind og hele din styrke.

21 Søg ikke at kundgøre mit ord, men søg først at ^afå mit ord, og så skal din tunge blive løst; så skal du, hvis du ønsker det, få min ^Ånd og mit ord, ja, Guds kraft, så du kan overbevise menneskene.

22 Men vær nu stille; studer ^amit ord, som er gået ud blandt menneskenes børn, og ^bstuder ligeledes ^cmit ord, som skal

komme ud blandt menneskenes børn, eller det, som nu er ved at blive oversat, ja, indtil du har fået alt det, som jeg vil ^dskænke menneskenes børn i denne slægt, og så skal alt gives i tilgift.

23 Se, du er ^aHyrum, min søn; ^bsøg Guds rige, og alt skal gives i tilgift i overensstemmelse med det, som er ret.

24 ^aByg på min klippe, som er mit ^bevangelium;

25 fornægt ikke ^aåbenbarelsens ånd, ej heller ^bprofetiens ånd, for ve ham, der fornægter disse;

26 ^agem derfor mit ord i dit hjerte, indtil det i min visdom er tid til, at du skal drage ud.

27 Se, jeg taler til alle, som har gode ønsker og har ^asvunget seglen for at høste.

28 Se, jeg er ^aJesus Kristus, Guds Søn. Jeg er verdens liv og ^blys.

29 Jeg er den, som kom til mine egne, og mine egne tog ikke imod mig;

30 men sandelig, sandelig siger jeg jer, at så mange, som tager imod mig, til dem vil jeg give ^amagt til at blive ^bGuds sønner, ja, til dem, som tror på mit navn. Amen.

15a TA 1:5.
gs Myndighed; Kalde,
kaldet af Gud.

16a L&P 6:34.
gs Klippe.

19a Jakob 6:5; L&P 98:11.

20a gs Lydighed.

21a Alma 17:2–3;

L&P 84:85.

22a dvs Bibelen.

b gs Skrifter – Værdien
af skrifter.

c dvs Mormons Bog.

d Alma 29:8.

23a JS–H 1:4.

b Matt 6:33.

24a Matt 7:24–27.

b gs Evangelium.

25a gs Åbenbaring.

b Åb 19:10.

gs Profeti.

26a 5 Mos 11:18;
L&P 6:20; 43:34;
JS–M 1:37.

27a gs Missionering.

28a gs Jesus Kristus.

b gs Lys, Kristi lys.

30a Joh 1:12.

b gs Guds sønner
og døtre.

AFSNIT 12

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til Joseph Knight sen. i Harmony, Pennsylvania, i maj 1829 (History of the Church, 1:47–48). Joseph Knight troede på Joseph Smiths udsagn vedrørende dennes besiddelse af de plader, hvorpå Mormons Bog var optegnet, og det arbejde med at oversætte dem, der var i gang på det tidspunkt, og havde flere gange ydet materiel bistand til Joseph Smith og hans skriver, hvilket satte dem i stand til at fortsætte med at oversætte. På Joseph Knights anmodning adspurgte profeten Herren og modtog åbenbaringen.

1–6: De, der arbejder i vingården, skal opnå frelse. 7–9: Alle, der ønsker det og er skikket dertil, kan hjælpe til i Herrens værk.

ET stort og forunderligt værk er ved at tage sin begyndelse blandt menneskenes børn.

2 Se, jeg er Gud; giv agt på mit ord, der er levende og virksomt, skarpere end et tveægget sværd, der sønderdeler både led og marv; giv derfor agt på mit ord.

3 Se, marken er allerede hvid til høst; derfor, den, der ønsker at høste, lad ham svinge sin segl af al sin kraft og høste, mens det er dag, så han kan samle sig evigtvarende frelse for sin sjæl i Guds rige.

4 Ja, hver den, der vil svinge sin segl og høste, han er kaldet af Gud.

5 Derfor, hvis du vil bede mig, skal du få; hvis du vil banke på, skal der lukkes op for dig.

6 Se, eftersom du har bedt, se, så siger jeg dig: Hold mine befalinger, og forsøg at fremme og grundfæste Zions sag.

7 Se, jeg taler til dig og ligeledes til alle dem, der har ønske om at fremme og grundfæste dette værk;

8 og ingen kan hjælpe til i dette værk, medmindre han er ^aydmyg og fuld af ^bkærlighed og har ^ctro, ^dhåb og ^enæstekærlighed og er mådeholden i alt, hvad end der bliver betroet ham at tage sig af.

9 Se, jeg er verdens lys og liv, som taler disse ord, giv derfor agt af al kraft, og da er du kaldet. Amen.

AFSNIT 13

Joseph Smiths og Oliver Cowderys ordination til det aronske præstedømme ved bredden af Susquehannafloden i nærheden af Harmony, Pennsylvania, den 15. maj 1829 (History of the Church, 1:39–42). Ordinationen blev foretaget ved håndspålæggelse af en engel, der præsenterede sig som Johannes, den samme som i Det Nye Testamente kaldes Johannes Døber.

12 1a Se de tilsvarende krydshenvisninger til L&P 11:1–6.

8a gs Ydmyg.
b gs Kærlighed.
c gs Tro.

d gs Håb.
e gs Næstekærlighed.

Englen forklarede, at han handlede under ledelse af Peter, Jakob og Johannes, de fordums apostle, som besad nøglerne til det højere præstedømme, som blev kaldt Melkisedeks præstedømme. Joseph og Oliver fik det løfte, at Melkisedeks præstedømme ville blive overdraget til dem, når tiden var inde. (Se afsnit 27:7, 8, 12).

Det aronske præstedømmes nøgler og magt fremsættes.

TIL jer, mine medtjenere, ^aoverdrager jeg i Messias' navn ^bArons præstedømme, som besidder nøglerne til ^ceng-

lebetjening og til ^domvendelses evangelium og til ^edåb ved nedsænkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend ^fLevis sønner atter bringer Herren et offer i ^gretfærdighed.

AFSNIT 14

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til David Whitmer i Fayette, New York, i juni 1829 (History of the Church, 1:48–50). Familien Whitmer var blevet meget interesseret i oversættelsen af Mormons Bog. Profeten flyttede ind i Peter Whitmer sen.s hjem, hvor han opholdt sig, indtil arbejdet med oversættelsen var tilendebragt, og ophavsretten til bogen, som skulle udgives, var sikret. Tre af Peter Whitmer sen.s sønner, der hver for sig havde modtaget et vidnesbyrd om værkets ægt-hed, blev dybt optaget af spørgsmålet om deres egen personlige pligt. Denne åbenbaring og de to næste (afsnittene 15 og 16) blev givet som svar på en forespørgsel gennem Urim og Tummin. David Whitmer blev senere et af de tre vidner om Mormons Bog.

1–6: De, der arbejder i vingården, opnår frelse. 7–8: Evtigt liv er den største af Guds gaver. 9–11: Kristus skabte himlene og jorden.

ET stort og forunderligt værk er ved at tage sin begyndelse for menneskenes børn.

2 Se, jeg er Gud; giv agt på mit ord, der er levende og virksomt,

skarpere end et tveægget sværd, der sønderdeler både led og marv; giv derfor agt på mit ord.

3 Se, marken er allerede hvid til høst; derfor, den, der ønsker at høste, lad ham svinge sin segl af al sin kraft og høste, mens det er dag, så han kan samle sig evigtvarende frelse for sin sjæl i Guds rige.

13 1a JS–H 1:68–75.
cs Ordinere.
b L&P 27:8; 84:18–34.
cs Aronske
præstedømme.
c cs Engle.
d cs Omvendelse.
e cs Døbe, dåb.

f Se Oliver Cowderys beretning om gengivelsen af det aronske præstedømme sidst i Joseph Smith – Historie.
5 Mos 10:8;

1 Krøn 6:33;
L&P 128:24.
g cs Retfærdig,
retfærdighed.
14 1a Se de tilsvarende krydshenvisninger til L&P 11:1–6.

4 Ja, hver den, der vil svinge sin segl og høste, han er kaldet af Gud.

5 Derfor, hvis du vil bede mig, skal du få; hvis du vil banke på, skal der lukkes op for dig.

6 Forsøg at fremme og grundfæste mit Zion. Hold mine befalinger i alt.

7 Og hvis du ^aholder mine befalinger og ^bholder ud til enden, skal du få ^cevigt liv, hvilken gave er den største af alle Guds gaver.

8 Og det skal ske, at hvis du beder Faderen i mit navn i tro, med tro derpå, så skal du modtage ^aHelligånden, som giver

mæle, så du kan stå som ^bvidne om det, du både skal ^chøre og se, og så du også kan kundgøre omvendelse for denne slægt.

9 Se, jeg er ^aJesús Kristus, den ^blevende Guds ^cSøn, som ^dskabte himlene og ^ejorden, et ^flys, som ikke kan skjules i ^gmørket,

10 hvorfor jeg må bringe ^afyl- den af mit evangelium fra ^bikke- jøderne til Israels hus.

11 Og se, du er David, og du er kaldet til at hjælpe til, for hvilket du, hvis du gør det og er trofast, skal blive velsignet både åndeligt og timeligt, og stor skal din løn være. Amen.

AFSNIT 15

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til John Whitmer i Fayette, New York, i juni 1829 (History of the Church, 1:50). (Se indledningen til afsnit 14). Budskabet er dybt personligt og bemærkelsesværdigt derved, at Herren fortæller om det, der kun var kendt af John Whitmer og ham selv. John Whitmer blev senere et af de otte vidner om Mormons Bog.

1–2: Herrens arm er over hele jorden. 3–6: Det, der er af størst værdi, er at prædike evangeliet og frelse sjæle.

LYT, min tjener John, og lyt til Jesu Kristi, din Herres og din forlørsers ord.

2 For se, jeg taler til dig med

skarphed og med ^akraft; for min arm er over hele jorden.

3 Og jeg vil fortælle dig det, som ingen ved, bortset fra mig og dig alene –

4 for mange gange har du ønsket at få at vide af mig, hvad der ville være af størst værdi for dig.

7a 3 Mos 26:3–12;
Joh 15:10;
Mosi 2:22, 41;
L&P 58:2.

b gs Udholdenhed.

c 2 Ne 31:20;

L&P 6:13.

gs Evigt liv.

8a gs Helligånden.

b Mosi 18:8–10.

gs Vidne (navneord).

c Se »De tre vidners vidnesbyrd« foran i Mormons Bog.

9a Mosi 4:2;

L&P 76:20–24.

b Dan 6:27;

Alma 7:6;

L&P 20:19.

c Rom 1:4.

d Joh 1:1–3, 14;

3 Ne 9:15;

L&P 45:1.

gs Skabe.

e Abr 4:12, 24–25.

f 2 Sam 22:29.

gs Lys, Kristi lys.

g gs Mørke, åndeligt.

10a L&P 20:8–9;

JS–H 1:34.

b gs Ikke-jøder.

15 2a Hel 3:29–30.

gs Magt.

5 Se, velsignet er du for dette og for at tale mine ord, som jeg har givet dig, i overensstemmelse med mine befalinger.

6 Og se nu, jeg siger dig, at det, der vil være af størst værdi

for dig, vil være at ^akundgøre omvendelse for dette folk, så du kan bringe sjæle til mig, så du kan ^bhvile sammen med dem i min ^cFaders ^drige. Amen.

AFSNIT 16

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til Peter Whitmer jun. i Fayette, New York, i juni 1829 (History of the Church, 1:51). (Se indledningen til afsnit 14). Peter Whitmer jun. blev senere et af de otte vidner om Mormons Bog.

1-2: Herrens arm er over hele jorden. 3-6: Det, der er af størst værdi, er at prædike evangeliet og frelse sjæle.

LYT, min tjener Peter, lyt til Jesu Kristi, din Herres og din forløseres, ord.

2 For se, jeg taler til dig med skarphed og med kraft; for min arm er over hele jorden.

3 Og jeg vil fortælle dig det, som ingen ved, bortset fra mig og dig alene –

4 for mange gange har du øn-

sket at få at vide af mig, hvad der ville være af størst værdi for dig.

5 Se, velsignet er du for dette og for at have talt mine ord, som jeg har givet dig, i overensstemmelse med mine befalinger.

6 Og se nu, jeg siger dig, at det, der vil være af størst værdi for dig, vil være at kundgøre omvendelse for dette folk, så du kan bringe sjæle til mig, så du kan hvile sammen med dem i min Faders rige. Amen.

AFSNIT 17

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris i Fayette, New York, i juni 1829, før de så de plader, som indeholdt den optegnelse, der udgør Mormons Bog (History of the Church, 1:52-57). Joseph og hans skriver, Oliver Cowdery, havde ved oversættelsen af de plader, der rummer Mormons Bog, erfaret, at der ville blive udpeget tre særlige vidner (se Eter 5:2-4; 2 Ne 11:3 og 27:12). Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris var tilskyndet af et inspireret ønske om at blive de tre særlige vidner. Profeten adspurgte Herren, og som svar blev denne åbenbaring givet gennem Urim og Tummim.

6a L&P 18:15-16.
gs Missionering.
b gs Hvile.

c gs Fader i himlen.
d gs Guds rige eller
Himmeriget.

16 1a Se de tilsvarende krydshenvisninger til L&P 15:1-6.

1-4: *Ved tro skal de tre vidner se pladerne og andre hellige ting.* 5-9: *Kristus aflægger vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelighed.*

SE, jeg siger jer, at I må forlade jer på mit ord. Hvis I gør dette med hjertets faste forsæt, skal I få ^apladerne at ^bse, og ligeledes brystskjoldet, Labans ^csværd, ^dUrim og Tummim, der blev givet til ^eJereds bror på bjerget, da han talte med Herren ^fansigt til ansigt, og den ^gmirakuløse vejviser, som Lehi fik, mens han var i ødemarken i grænseegnene op til ^hDet Røde Hav.

2 Og det er ved jeres tro, at I skal få dem at se, ja, ved den tro, som de fordums profeter havde.

3 Og efter at I har fået tro og har set dem med jeres øjne, skal I ^avidne om dem ved Guds kraft;

4 og dette skal I gøre, for at min tjener Joseph Smith jun. ikke skal blive bragt i vanry, og for at jeg kan føre mine retfærdige formål med hensyn til

menneskenes børn ud i livet ved dette værk.

5 Og I skal vidne om, at I har set dem, ligesom min tjener Joseph Smith jun. har set dem; for det er ved min kraft, at han har set dem, og det er fordi, han havde tro.

6 Og han har oversat ^abogen, nemlig den ^bdel som jeg har befalet ham, og så sandt som jeres Herre og jeres Gud lever, er den sand.

7 Altså har I modtaget den samme kraft og den samme tro og den samme gave som han.

8 Og hvis I holder disse, mine sidste befalinger, som jeg har givet jer, skal ^ahelvedes porte ikke få magt over jer, for min ^bnåde er tilstrækkelig for jer, og I skal blive ^cløftet op på den yderste dag.

9 Og jeg, Jesus Kristus, jeres ^aHerre og jeres Gud, har talt det til jer, for at jeg kan føre mine retfærdige formål med hensyn til menneskenes børn ud i livet. Amen.

AFSNIT 18

Åbenbaring til profeten Joseph Smith, Oliver Cowdery og David Whitmer, givet i Fayette, New York, i juni 1829 (History of the Church, 1:60-64). Da det aronske præstedømme blev overdraget, blev der givet løfte om, at det melkisedekske præstedømme ville blive overdraget (se indled-

17 1a Morm 6:6;

JS-H 1:52.

gs Plader.

b 2 Ne 27:12;

Eter 5:2-4; L&P 5:15.

Se også »De tre vidners vidnesbyrd«
foran i Mormons Bog.

c 1 Ne 4:8-9; 2 Ne 5:14;

Jakob 1:10;

Mosi 1:16.

d gs Urim og Tummim.

e Eter 3:1-28.

f 1 Mos 32:30;

2 Mos 33:11;

Moses 1:2.

g 1 Ne 16:10, 16, 26-29;

Alma 37:38-47.

h 1 Ne 2:5.

3a gs Vidne

(udsagnsord);

Vidne (navneord).

6a gs Mormons Bog.

b 2 Ne 27:22;

3 Ne 26:7-10.

8a Matt 16:18;

3 Ne 11:39;

L&P 10:69.

b gs Nåde.

c 1 Ne 13:37;

3 Ne 27:14-15, 22;

L&P 9:14.

9a gs Herren.

ningen til afsnit 13). Som svar på en bøn om indsigt i denne sag, gav Herren denne åbenbaring.

1–5: Skrifterne viser, hvordan kirken skal opbygges. 6–8: Verden er ved at være moden i ugudelighed. 9–16: Sjæles værdi er stor. 17–25: For at opnå frelse må mennesker påtage sig Kristi navn. 26–36: De tolv kaldelse og mission bliver åbenbaret. 37–39: Oliver Cowdery og David Whitmer skal finde frem til de tolv. 40–47: For at opnå frelse må mennesker omvende sig, blive døbt og holde befalingerne.

SE nu, på grund af det, som du, min tjener Oliver Cowdery, har ønsket at få at vide af mig, giver jeg dig disse ord:

2 Se, jeg har ved mange lejligheder ved min Ånd tilkendegivet for dig, at det, som du har skrevet, er "sandt; derfor ved du, at det er sandt.

3 Og hvis du ved, at det er sandt, se, da giver jeg dig den befaling, at du skal "forlade dig på det, som er skrevet;

4 for deri er der skrevet alt, der angår grundlæggelsen af min kirke, mit "evangelium og min ^bklippe.

5 Hvis du således opbygger min kirke på den grundvold, som mit evangelium og min klippe er, skal helvedes porte ikke få magt over dig.

6 Se, "verden er ved at være moden i ugudelighed; og det må nødvendigvis være sådan, at menneskenes børn bliver vakt til omvendelse, både ^bikke-jøderne og ligeledes Israels hus.

7 Da du således er blevet "døbt ved min tjener Joseph Smith jun.s hænder, sådan som jeg har befalet ham, så har han opfyldt det, som jeg har befalet ham.

8 Og se, vær ikke forundret over, at jeg har kaldet ham til mit eget formål, hvilket formål er kendt af mig; hvis han derfor er "flittig til at ^bholde mine befalinger, skal han blive "velsignet med evigt liv; og hans navn er "Joseph.

9 Og se, Oliver Cowdery, jeg taler til dig og også til David Whitmer i form af en befaling; for se, jeg befaler alle mennesker overalt at omvende sig, og jeg taler til jer, ligesom til Paulus, min "apostel, for I er kaldet med selv samme kaldelse, som han var kaldet med.

10 Husk, at "sjæles ^bværdi er stor i Guds øjne;

11 for se, Herren, jeres "forløser, led ^bdøden i kødet; således "led han alle menneskers ^dsmerter, for at alle mennesker kunne omvende sig og komme til ham.

18 2a L&P 6:15–17.

3a L&P 98:11.

gs Skrifter – Værdien af skrifter.

4a gs Evangelium.

b gs Klippe.

6a gs Verden.

b gs Ikke-jøder.

7a JS–H 1:70–71.

8a gs Flid.

b gs Lydighed.

c gs Velsigne.

d 2 Ne 3:14–15.

gs Smith, Joseph, jun.

9a Rom 1:1.

10a gs Sjæl.

b gs Sjæl – Sjæles værdi.

11a gs Forløser.

b gs Korsfæstelse.

c gs Forløse.

d Es 53:4–5.

gs Forsoning.

12 Og han er ^aopstået igen fra de døde, for at kunne føre alle mennesker til sig på betingelse af ^bomvendelse.

13 Og hvor stor er ikke hans ^aglæde over den sjæl, der omvender sig!

14 Derfor er I kaldet til at ^aråbe omvendelse til dette folk.

15 Og dersom I skulle arbejde alle jeres dage med at råbe omvendelse til dette folk og kun føre én ^asjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være sammen med ham i min Faders rige!

16 Og se, hvis jeres glæde skal være stor sammen med én sjæl, som I har ført til mig ind i min Faders ^arige, hvor stor skal da ikke jeres ^bglæde være, hvis I ^cfører mange sjæle til mig!

17 Se, I har mit evangelium for jer og min klippe og min ^afrelse.

18 ^aBed Faderen i mit ^bnavn i tro, overbevist om at I skal modtage, så skal I få Helligånden, der tilkendegiver alt det, som er ^cnødvendigt for menneskenes børn.

19 Og hvis I ikke har ^atro, ^bhåb og ^cnæstekærlighed, kan I intet gøre.

20 ^aStrid ikke mod nogen kirke,

medmindre det er ^bDjævelens kirke.

21 Påtag jer Kristi ^anavn, og ^btal sandheden med ^calvor.

22 Og så mange, som omvender sig og bliver ^adøbt i mit navn, hvilket er Jesus Kristus, og ^bholder ud til enden, de skal blive frelst.

23 Se, Jesus Kristus er det ^anavn, der er givet af Faderen, og der er ikke givet noget andet navn, hvorved mennesket kan blive frelst;

24 derfor må alle mennesker påtage sig det navn, der er givet af Faderen, for ved det navn skal de blive kaldt på den yderste dag;

25 hvis de derfor ikke kender det ^anavn, hvorved de skal blive kaldt, kan de ikke få nogen plads i min Faders ^brige.

26 Og se nu, der er andre, som er kaldet til at kundgøre mit evangelium, både for ^aikke-jøde og for jøde;

27 ja, tolv, og de ^atolv skal være mine disciple, og de skal påtage sig mit navn; og de tolv er dem, der vil ønske at ^bpåtage sig mit navn med hjertets faste forsæt.

28 Og hvis de ønsker at påtage sig mit navn med hjertets

12a gs Opstandelse.

b L&P 19:4–18.

gs Omvendelse.

13a Luk 15:7.

14a Alma 29:1–2;

L&P 34:5–6; 63:57.

15a gs Sjæl – Sjæles værdi.

16a gs Guds rige eller Himmeriget.

b Alma 26:11.

gs Glæde.

c gs Missionering.

17a gs Frelse.

18a gs Bøn.

b Joh 15:16.

c L&P 88:63–65.

19a gs Tro.

b gs Håb.

c gs Næstekærlighed.

20a 2 Tim 2:23–24;

3 Ne 11:29–30.

b gs Djævelen –

Djævelens kirke.

21a 2 Ne 31:13; Mosi 5:8;

3 Ne 27:5; L&P 20:37.

b L&P 100:5–8.

c Rom 12:3.

22a gs Døbe, dåb.

b gs Udholdenhed.

23a Mal 1:11; ApG 4:12;

Mosi 3:17;

Hel 3:28–29.

25a Mosi 5:9–14.

b gs Celestial

herlighed.

26a L&P 90:8–9; 112:4.

27a gs Apostel.

b L&P 27:12.

faste forsæt, er de kaldet til at drage ud i hele "verden for at prædike mit ^bevangelium for "hver skabning.

29 Og de er dem, som er ordineret af mig til at "døbe i mit navn i overensstemmelse med det, der er skrevet;

30 og I har det, der er skrevet, foran jer, derfor må I gøre det i overensstemmelse med de ord, der er skrevet.

31 Og nu taler jeg til jer, de "tolv: Se, min nåde er tilstrækkelig for jer; I må vandre retsindigt over for mig og ikke synde.

32 Og se, I er dem, som er ordineret af mig til at "ordinere præster og lærere og til at ^bkundgøre mit evangelium i overensstemmelse med Helligåndens kraft, som er i jer, og i overensstemmelse med "Guds kald og gaver til menneskene;

33 og jeg, Jesus Kristus, jeres Herre og jeres Gud, har talt det.

34 Disse "ord er ikke fra mennesker, ej heller fra et menneske, men fra mig, derfor skal I vidne om, at de er fra mig og ikke fra et menneske;

35 for det er min "røst, som taler dem til jer, for de bliver givet ved min Ånd til jer, og ved min kraft kan I læse dem for hinanden, og var det ikke ved min kraft, kunne I ikke få dem.

36 Derfor kan I "vidne om, at I har hørt min røst og kender mine ord.

37 Og se nu, jeg pålægger dig, Oliver Cowdery, og ligeledes David Whitmer, at I skal udsøge jer de tolv, som skal have de ønsker, hvorom jeg har talt;

38 og på deres ønsker og deres "gerninger skal I kende dem.

39 Og når I har fundet dem, skal I vise dette til dem.

40 Og I skal falde ned og "tilbede Faderen i mit navn.

41 Og I skal prædike for verden og sige: I må omvende jer og blive døbt i Jesu Kristi navn!

42 For alle mennesker må omvende sig og blive døbt, og ikke alene mænd, men også kvinder og børn, som har nået "ansvarlighedsalder.

43 Og se, efter at I har modtaget dette, må I holde mine "befalinger i alt;

44 og ved jeres hænder vil jeg udføre en "forunderlig gerning blandt menneskenes børn, således at mange skal blive ^boverbevist om deres synder, så de kan komme til omvendelse, og så de kan komme til min Faders rige.

45 Således "overgår de velsigelser, som jeg giver jer, alt.

46 Og efter at I har modtaget dette, kan I ikke blive frelst i

28a Mark 16:15–16.

b gs Evangelium.

c L&P 1:2; 42:58.

29a 3 Ne 11:21–28;

L&P 20:72–74.

31a L&P 107:23–35.

32a Moro 3:1–4;

L&P 20:60; 107:58.

gs Ordinerer.

b 2 Pet 1:21;

L&P 68:3–4.

c L&P 20:27.

34a gs Skrifter.

35a L&P 1:38.

gs Røst.

36a gs Vidne

(udsagnsord).

38a gs Gerninger.

40a gs Tilbedelse.

42a L&P 20:71;

29:47; 68:27.

gs Ansvarlighed.

43a gs Guds befalinger.

44a Es 29:14;

L&P 4:1.

b Alma 36:12–19; 62:45.

45a L&P 84:35–38.

min Faders rige, hvis I ikke
 "holder mine befalinger.
 47 Se, jeg, Jesus Kristus, jeres

Herre og jeres Gud og jeres for-
 løser, har talt det ved min Ånds
 kraft. Amen.

AFSNIT 19

Åbenbaring givet gennem Joseph Smith i Manchester, New York, i
 marts 1830 (History of the Church, 1:72–74). I sin beretning præsentere-
 de profeten den som »en befaling fra Gud og ikke fra noget menneske til
 Martin Harris, givet af ham, der er evig« (History of the Church, 1:72).

1–3: Kristus har al magt. 4–5: Al-
 le mennesker må omvende sig eller
 lide. 6–12: Evig straf er Guds
 straf. 13–20: Kristus har lidt for
 alle, for at de ikke skal lide, hvis de
 vil omvende sig. 21–28: Prædik
 omvendelsens evangelium. 29–
 41: Kundgør glædelige tidender.

JEG er ^aAlfa og Omega, ^bKri-
 stus, Herren; ja, jeg er ham,
 begyndelsen og enden, ver-
 dens forløser.

2 Jeg, som har udført og ^afuld-
 bragt hans vilje angående mig,
 han hvem jeg tilhører, nemlig
 Faderen – og som har gjort det-
 te, for at jeg kunne ^bunderlægge
 mig alt –

3 og som besidder al ^amagt, ja,
 endog til at ^btilintetgøre Satan
 og hans gerninger ved verdens
^cende og på den yderste, store
 dag, da jeg skal fælde dom over
 indbyggerne i den, idet jeg skal
^adømme enhver efter hans ^cger-

ninger og de handlinger, som
 han har gjort.

4 Og visselig må enhver ^aom-
 vende sig eller ^blide, for jeg,
 Gud, er ^cuendelig.

5 Derfor ^atilbagekalder jeg
 ikke de domme, som jeg skal
 fælde, men de, som bliver fun-
 det ved min ^bvenstre hånd, skal
 lide ve, gråd, ^cjammer og tæn-
 derskæren.

6 Dog står der ikke ^askrevet, at
 der ikke skal være nogen ende
 på denne pine, men der står
 skrevet ^buendelig pine.

7 Videre står der skrevet ^aevig
 fordømmelse, derfor er det tyde-
 ligere end andre skriftsteder,
 for at det kan indvirke på men-
 neskenes børns hjerte fuldt og
 helt til mit navns ære.

8 Se, jeg vil forklare jer denne
 hemmelighed, for det er passen-
 de, at I skal kende den, ligesom
 mine apostle.

9 Jeg taler til jer, som er blevet

46a L&P 82:3.

19 1a Åb 1:8, 11;

3 Ne 9:18;

L&P 35:1; 61:1.

cs Alfa og Omega.

b cs Jesus Kristus.

2a Joh 17:4; 3 Ne 11:11.

b Fil 3:21.

3a cs Magt.

b Es 14:12–17; 1

Joh 3:8; 1 Ne 22:26;

L&P 88:111–115.

c gs Verden – Verdens

ende.

d gs Dom, den endelige.

e gs Gerninger.

4a gs Omvendelse.

b Luk 13:3; Hel 14:19.

c Moses 1:3.

5a L&P 56:4; 58:32.

b Matt 25:41–43.

c Matt 13:42.

6a L&P 76:105–106;

138:59.

b L&P 76:33, 44–45.

7a Hel 12:25–26;

L&P 29:44.

udvalgt til dette, som til én, for at I kan gå ind til min "hvile.

10 For se, "guddommelighe-
dens hemmelighed, hvor stor er
den ikke! For se, jeg er uendelig,
og den straf, som gives ved min
hånd, er uendelig straf, for
^bUendelig er mit navn, hvorfor –

11 "evig straf er Guds straf.

12 Uendelig straf er Guds straf.

13 Derfor befaler jeg dig at
omvende dig og holde de "be-
falingen, som du har modtaget
ved min tjener Joseph Smith
jun.s hånd i mit navn;

14 og det er ved min almægtige
kraft, at du har modtaget dem;

15 derfor befaler jeg dig at
omvende dig – omvend dig,
for at jeg ikke skal slå dig med
min munds stok og med min
harme og med min vrede, og
for at dine "lidelser ikke skal
blive svære – hvor svære ved
du ikke, hvor intense ved du
ikke, ja, hvor tunge at bære ved
du ikke.

16 For se, jeg, Gud, har "lidt
dette for alle, for at de ^bikke skal
lide, hvis de vil "omvende sig;

17 men "hvis de ikke vil om-
vende sig, må de lide, ligesom
jeg;

18 hvilken lidelse fik mig, selv
Gud, den største af alle, til at
skælve af smerte og til at bløde

fra hver pore og til at lide på
både legeme og ånd – og jeg
ønskede, at jeg "ikke skulle
drikke det bitre bæger, men
undlade det –

19 dog, æret være Faderen, så
drak jeg og "fuldendte mine
forberedelser for menneskenes
børn.

20 Derfor befaler jeg dig atter
at omvende dig, for at jeg ikke
skal ydmyge dig med min al-
mægtige kraft, og at du skal
"bekende dine synder, for at du
ikke skal lide disse straffe,
hvorom jeg har talt, og som du
har smagt i mindste, ja, i aller-
ringeste grad på det tidspunkt,
da jeg trak min Ånd tilbage.

21 Og jeg befaler dig, at du
"ikke prædiker andet end om-
vendelse, og ^bikke viser dette
til verden, førend jeg anser det
for vist.

22 For de kan ikke "tåle fast
føde nu, men ^bmælk må de have,
derfor må de ikke få dette at
vide, for at de ikke skal fortabes.

23 Lær af mig, og lyt til
mine ord; "vandr i min Ånds
^bsagtmodighed, så skal du få
"fred i mig.

24 Jeg er "Jesus Kristus; jeg
kom ved Faderens vilje, og jeg
gør hans vilje.

25 Og videre befaler jeg dig, at

9a gs Hvile.

10a Jakob 4:8;

L&P 76:114–116.

^b Moses 1:3; 7:35.

gs Uendelig.

11a Matt 25:46.

13a L&P 5:2; 10:6–7;
17:1–9.

15a Alma 36:11–19.

16a Alma 11:40–41.

gs Forsoning.

^b gs Barmhjertighed.

^c gs Syndsforladelse.

17a L&P 29:17.

18a Luk 22:42–44.

19a Joh 17:4; 19:30.

20a 4 Mos 5:6–7;

Mosi 26:29;

L&P 58:43; 64:7.

gs Bekendelse.

21a L&P 11:9.

^b JS–H 1:42.

22a L&P 78:17–18.

^b Hebr 5:11–14;

L&P 50:40.

23a Moro 7:3–4.

^b gs Sagtmodig.

^c gs Fred.

24a gs Jesus Kristus.

du ikke skal ^abegære din næstes ^bhustru eller stræbe din næste efter livet.

26 Og videre befaler jeg dig, at du ikke skal begære din egen ejendom, men frit give deraf til trykningen af Mormons Bog, som indeholder ^asandheden og Guds ord –

27 og som er mit ord til ^aikke-jøden, så den snart kan komme ud til ^bjøden, af hvem lamanitterne er en ^crest, så de må tro på evangeliet og ikke vente på, at der skal komme en ^dMessias, der allerede er kommet.

28 Og videre befaler jeg dig, at du skal ^abede ^blydeligt så vel som i dit hjerte; ja, over for verden så vel som i løndom, offentligt så vel som i enrum.

29 Og du skal ^akundgøre glædelige tidender; ja, forkynd det på bjergene og på hvert højt sted og blandt hvert folk, som du skal få lov at se.

30 Og du skal gøre det i al ydmyghed, idet du ^aforlader dig på mig og ikke håner dem, der håner dig.

31 Og om ^atrossætninger skal du ikke tale, men du skal kundgøre omvendelse og ^btro på Frelseren og ^csyndsforladelse

ved ^ddåb og ved ^eild, ja, nemlig ^fHelligånden.

32 Se, dette er en stor befaling og den ^asidste, som jeg giver dig angående denne sag, for dette vil være tilstrækkeligt for din daglige vandel lige til dit livs ende.

33 Og elendighed skal ramme dig, hvis du tilsidesætter disse ^aråd, ja, endog tilintetgørelse af dig selv og din ejendom.

34 ^aAfhænd en del af din ejendom, ja, endog en del af dine jordlodder og alt, undtagen din families underhold.

35 Betal den ^agæld, du har ^bstiftet hos bogtrykkeren. Frigør dig for ^ctrældom.

36 ^aForlad dit hus og hjem, undtagen når du ønsker at besøge din familie;

37 og ^atal frit til alle; ja, prædik, forman og kundgør ^bsandheden, ja, med høj røst, med fryd, og råb: Hosianna, hosianna, velsignet være Gud Herrens navn!

38 ^aBed altid, så vil jeg ^budøse min Ånd over dig, og stor skal din velsignelse blive – ja, større end om du skulle få jordiske skatte og lide fordærv i tilsvarende mål.

39 Se, kan du læse dette uden

25a gs Begære.

b 2 Mos 20:17;

1 Kor 7:2–4.

gs Ægteskabsbrud.

26a gs Sandhed.

27a gs Ikke-jøder.

b gs Jøder.

c Omni 1:14–19;

Mosi 25:2–4;

Hel 8:21;

3 Ne 2:12–16.

d gs Messias.

28a 1 Tim 2:8.

gs Bøn.

b L&P 20:47, 51; 23:6.

29a gs Missionering.

30a gs Tillid.

31a 2 Tim 2:23–24.

b gs Tro.

c gs Syndsforladelse.

d gs Døbe, dåb.

e Matt 3:11.

f gs Helligåndsgaven.

32a L&P 58:26–29.

33a gs Guds befalinger.

34a ApG 4:34–35.

35a gs Gæld.

b dvs betale for

udgivelsen af den

første udgave af

Mormons Bog.

c Ordsp 22:7.

36a Matt 19:29.

37a L&P 58:47; 68:8; 71:7.

b L&P 75:4.

38a Luk 18:1; 2 Ne 32:9;

L&P 10:5.

b Ordsp 1:23;

ApG 2:17.

at frydes og blive opløftet i dit hjerte af glæde?

40 Eller kan du stadig rende omkring som en blind vejviser?

41 Eller kan du være "ydmyg og sagtmodig og opføre dig vist over for mig? Ja, ^bkom til mig, din frelser. Amen.

AFSNIT 20

Åbenbaring om kirkens organisering og ledelse, givet gennem profeten Joseph Smith i april 1830 (History of the Church, 1:64–70). Forud for nedskrivningen af denne åbenbaring skrev profeten: »Vi modtog følgende af ham [Jesus Kristus] ved profetiens og åbenbarelsens ånd, hvilket ikke alene gav os megen viden, men som også udpegede for os nøjagtigt den dag, på hvilken vi i henhold til hans vilje og befaling skulle skride til på ny at organisere hans kirke her på jorden« (History of the Church, 1:64).

1–16: Mormons Bog beviser guddommeligheden af sidstedagesværket. 17–28: Lærdommene om skabelsen, faldet, forsoningen og dåben bliver bekræftet. 29–37: Love, der gælder for omvendelse, retfærdiggørelse, helliggørelse og dåb, bliver fremlagt. 38–67: Ældsternes, præsternes, lærernes og diakonernes pligter bliver opsummeret. 68–74: Medlemmernes pligter, velsignelse af børn og dåbsmåden bliver åbenbaret. 75–84: Nadverbønnerne og de regler, der gælder for medlemskab af kirken, bliver givet.

KRISTI kirkes ^btilblivelse i disse sidste dage, hvilket er et tusinde otte hundrede og tredive år efter vor Herre og frelsers, Jesu Kristi, komme i kødet, hvor den blev behørigt ^corganiseret og oprettet i henhold til vort lands love efter Guds vilje og befalinger i den

fjerde måned og på den sjette dag i den måned, der kaldes april –

2 hvilke befalinger blev givet til Joseph Smith jun., der blev "kaldet af Gud og ordineret til Jesu Kristi ^bapostel, til at være den første ^cældste i denne kirke;

3 og til Oliver Cowdery, som også blev kaldet af Gud til Jesu Kristi apostel, til at være den anden ældste i denne kirke og ordineret under hans hånd;

4 og dette i overensstemmelse med vor Herre og frelsers, Jesu Kristi, nåde; ham være al ære, både nu og for evigt. Amen.

5 Efter at det i sandhed var blevet tilkendegivet for denne første ældste, at han havde fået forladelse for sine synder, blev han atter "viklet ind i verdens forfængeligheder,

6 men efter at have omvendt sig og ydmyget sig oprigtigt

41a gs Ydmyg.

b Matt 11:28–30.

20 1a 3 Ne 27:1–8.

gs Kirkens navn;
Jesu Kristi Kirke af

Sidste Dages Hellige.

b JS–H 1:2.

c L&P 21:3.

2a gs Myndighed; Kalde,
kaldet af Gud.

b gs Apostel.

c gs Ældste.

5a JS–H 1:28–29.

ved tro betjente Gud ham ved en hellig "engel, hvis ^bansigt var som lynet, og hvis klæder var rene og mere hvide end noget andet hvidt;

7 og gav ham befalinger, som inspirerede ham;

8 og gav ham ved de "midler, som forud var blevet beredt, kraft fra det høje til at oversætte Mormons Bog,

9 som indeholder en optegnelse om et faldent folk og "fylden af Jesu Kristi ^bevangelium til ikke-jøderne og ligeledes til jøderne,

10 og som blev givet ved inspiration og er blevet bekræftet for "andre ved englebetjening og er blevet ^bbragt frem for verden af dem –

11 hvilket beviser for verden, at de hellige skrifter er "sande, og at Gud ^binspirerer mennesker og kalder dem til sit "hellige værk i denne tid og slægt såvel som i fordums slægter;

12 og derved viser, at han er den "samme Gud i går, i dag og for evigt. Amen.

13 Eftersom verden har fået så store vidnesbyrd, skal den derfor dømmes ved dem, ja, så

mange som herefter skal komme til kundskab om dette værk.

14 Og de, der modtager det i tro og øver "retfærdighed, skal få en ^bkrone af evigt liv;

15 men for dem, der forhærdet hjertet i "vanstro og forkaster det, skal dette vende sig til deres egen fordømmelse –

16 for Gud Herren har talt det; og vi, kirkens ældster, har hørt og aflægger vidnesbyrd om ordene fra den herlige Majestæt i det høje, ham være ære for evigt og altid. Amen.

17 Ud fra dette "ved vi, at der er en ^bGud i himlen, som er uendelig og evig, fra evighed til evighed den samme uforanderlige Gud, han, der formede himlen og jorden og alt, hvad der er i dem;

18 og at han "skabte mennesket, mand og kvinde, efter sit eget ^bbillede og i sin egen lighed skabte han dem;

19 og gav dem befalinger om, at de skulle "elske og ^btjene ham, den eneste levende og sande Gud, og at han skulle være det eneste væsen, som de skulle "tilbede.

20 Men ved overtrædelsen af

6a JS–H 1:30–35.

gs Engle.

b Matt 28:2–3.

8a gs Urim og Tummin.

9a JS–H 1:34.

b gs Evangelium.

10a Moro 7:29–32;

L&P 5:11.

b Se »De tre vidners vidnesbyrd« og »De otte vidners vidnesbyrd« foran i Mormons Bog.

11a gs Skrifter – Værdien

af skrifter.

b gs Inspiration.

c gs Hellig (tillægsord).

12a Hebr 13:8;

1 Ne 10:18–19;

Morm 9:9–10;

L&P 35:1; 38:1–4.

14a gs Retfærdig, retfærdighed.

b gs Evigt liv;

Ophøjelse.

15a gs Vantro.

17a L&P 76:22–23.

b Jos 2:11.

gs Gud, Guddommen.

18a gs Skabe.

b 1 Mos 1:26–27;

Mosi 7:27;

Eter 3:14–17.

19a 5 Mos 11:1;

Matt 22:37;

Moro 10:32;

L&P 59:5–6.

b 5 Mos 6:13–15.

gs Tjeneste.

c gs Tilbedelse.

disse hellige love blev mennesket ^asanseligt og ^bdjævelsk og blev et ^cfaldent menneske.

21 Derfor gav Gud den Almægtige sin ^aenbårne Søn, sådan som der står skrevet i de skrifter, der er blevet givet om ham.

22 Han led ^afristelser, men han gav ikke efter for dem.

23 Han blev ^akorsfæstet, døde og ^bopstod igen den tredje dag

24 og ^asteg op til himlen for at sætte sig ved ^bFaderens højre hånd og for at regere med almægtig kraft efter Faderens vilje

25 for at så mange, som ville ^atro og blive døbt i hans hellige navn og ^bholde ud i tro til enden, skulle blive frelst –

26 ikke alene de, som troede, efter at han var kommet i tidens ^amidte, i kødet, men også alle de fra begyndelsen, nemlig så mange som var til, før han kom, og som troede på ordene fra de ^bhellige profeter, der talte, som de blev inspireret til ved ^cHelligåndsgaven, de som i sandhed ^avidnede om ham i alt, skulle få evigt liv,

27 såvel som de, der skulle komme derefter, og som ville tro på Guds ^agaver og kald ved

Helligånden, som ^bvidner om Faderen og om Sønnen,

28 hvilken Fader, Søn og Helligånd er ^aén Gud, uendelig og evig, uden ende. Amen.

29 Og vi ved, at alle mennesker må ^aomvende sig og tro på Jesu Kristi navn og tilbede Faderen i hans navn og holde ud i ^btro på hans navn til enden, ellers kan de ikke blive ^cfrelst i Guds rige.

30 Og vi ved, at ^aretfærdiggørelse ved vor Herre og frelsers Jesu Kristi ^bnåde er retfærdig og sand;

31 og vi ved også, at ^ahelliggørelse ved vor Herre og frelsers Jesu Kristi nåde er retfærdig og sand for alle dem, der elsker og tjener Gud af al deres ^bkraft, sind og styrke.

32 Men der er mulighed for, at mennesket kan ^afalde fra nåden og fjerne sig fra den levende Gud;

33 lad derfor kirken tage sig i agt og altid bede, så de ikke falder i ^afristelse;

34 ja, og lad endog dem, der er helliggjorte, også tage sig i agt.

35 Og vi ved, at dette er sandt og i overensstemmelse med Johannes' åbenbaringer, idet vi

20a gs Sanselighed.

b gs Djævelen.

c gs Naturlige menneske.

21a gs Enbårne.

22a Matt 4:1–11; 27:40.

23a gs Korsfæstelse.

b gs Opstandelse.

24a gs Himmelfarten.

b gs Fader i himlen; Gud, Guddommen – Faderen.

25a L&P 35:2; 38:4; 45:5, 8; 68:9; 76:51–53.

b gs Udholdenhed.

26a L&P 39:1–3.

b Jakob 4:4; 7:11;

Mosi 13:33.

c Moses 5:58.

gs Helligånden.

d gs Jesus Kristus – Profetier om Jesu Kristi fødsel og død.

27a L&P 18:32.

b L&P 42:17.

28a Joh 17:20–22;

3 Ne 11:27, 36.

gs Gud,

Guddommen.

29a gs Omvendelse.

b gs Tro.

c gs Frelse;

Forløsningsplanen.

30a gs Retfærdiggøre.

b gs Nåde.

31a gs Helliggørelse.

b 5 Mos 6:5;

Moro 10:32.

32a gs Frafald; Oprør.

33a gs Fristelse.

hverken ^aføjer noget til eller trækker noget fra profetien i hans bog, de hellige ^bskrifter, eller Guds åbenbaringer, som herefter skal gives ved Helligåndens gave og kraft, Guds ^crøst eller englebetjening.

36 Og Gud Herren har talt det; og hans hellige navn være ære, magt og herlighed, både nu og altid. Amen.

37 Og videre, som befaling til kirken angående dåbsmåden: Alle de, som ydmyger sig over for Gud og ønsker at blive ^adøbt og træder frem med et ^bsønderknust hjerte og en angerfuld ånd og vidner for kirken, at de oprigtigt har omvendt sig fra alle deres synder og er villige til at ^cpåtage sig Jesu Kristi navn, idet de er fast ^abesluttede på at tjene ham til enden, og som ved deres ^cgerninger virkelig viser, at de har modtaget af Kristi Ånd til deres ^fsynders forladelse, skal optages i hans kirke ved dåb.

38 Pligterne for ældsterne, præsterne, lærerne, diakonerne og medlemmerne af Kristi kirke: En ^aapostel er en ældste, og det er hans kald at ^bdøbe

39 og at ^aordinere andre ældster, præster, lærere og diakoner

40 og at ^avelsigne brødet og vinen – sindbillederne på Kristi legeme og blod –

41 og at ^abekræfte dem, som bliver døbt ind i kirken, ved ^bhåndspåbyggelse for dåben med ild og ^cHelligånden i henhold til skrifterne

42 og at undervise, forklare, formane, døbe og våge over kirken

43 og at bekræfte kirken ved håndspåbyggelse og ved at give Helligånden

44 og at lede alle møder.

45 Ældsterne skal ^alede møderne, sådan som de bliver ledet af Helligånden, i henhold til Guds befalinger og åbenbaringer.

46 ^aPræstens pligt er at prædike, ^bundervise, forklare, formane og døbe og velsigne nadveren

47 og besøge hvert medlems hjem og formane dem til at ^abede ^blydeligt og i løndom og at varetage alle ^cfamiliemæssige pligter.

48 Og han kan også ^aordinere andre til præst, lærer og diakon.

49 Og han skal lede møderne, når der ingen ældste er til stede;

50 men når der er en ældste til stede, skal han kun prædike, undervise, forklare, formane og døbe

35a Åb 22:18–19.

b gs Skrifter.

c L&P 18:33–36.

37a gs Døbe, dåb.

b gs Sønderknust hjerte.

c Mosi 5:7–9; 18:8–10.

gs Jesus Kristus –
At påtage sig Jesu
Kristi navn.

d gs Udholdenhed.

e Jak 2:18.

gs Gerninger.

f gs Syndsforladelse.

38a gs Apostel.

b 3 Ne 11:21–22.

39a Moro 3:1–4;

L&P 107:58.

40a gs Nadver.

41a L&P 33:11,

14–15; 55:3.

b gs Håndspåbyggelse.

c gs Helligåndsgaven.

45a Moro 6:9;

L&P 46:2.

46a L&P 84:111; 107:61.

gs Præst i det aronske
præstedømme.

b gs Undervisning.

47a 1 Tim 2:8.

b L&P 19:28.

c gs Familie.

48a gs Ordinere.

51 og besøge hvert medlems hjem, idet han formaner dem til at bede lydeligt og i løndom og at varetage alle familiemæssige pligter.

52 I alle disse pligter skal præsten "bistå ældsten, når situationen kræver det.

53 "Lærerens pligt er altid at ^bvåge over kirken og at være hos dem og styrke dem

54 og at se til, at der ikke er nogen ugudelighed i kirken, ej heller indbyrdes "nag, ej heller løgn, bagtalelse eller ^bond tale,

55 og påse, at kirken ofte mødes, og påse, at alle medlemmer gør deres pligt.

56 Og han skal lede møderne i ældstens eller præstens fravær –

57 og skal altid bistå af "diakonerne i alle sine pligter i kirken, når situationen kræver det.

58 Men hverken lærer eller diakoner har myndighed til at døbe, velsigne nadveren eller give håndspåläggelse;

59 de skal dog advare, forklare, formane og undervise og opfordre alle til at komme til Kristus.

60 Enhver "ældste, præst, lærer eller diakon skal ordineres i overensstemmelse med Guds gaver og ^bkald til ham, og han skal ordineres ved Helligåndens kraft, som er i den, der ordinerer ham.

61 De forskellige ældster, som udgør denne, Kristi kirke, skal

mødes til konference en gang hver tredje måned eller fra tid til anden, sådan som førnævnte konferencer bestemmer eller fastsætter det;

62 og førnævnte konferencer skal tage sig af et hvilket som helst af kirkens anliggender, som det er nødvendigt at tage sig af på det tidspunkt.

63 Ældsterne skal modtage deres kaldsbrev fra andre ældster ved "afstemning i den menighed, som de tilhører, eller fra konferencerne.

64 Enhver præst, lærer eller diakon, som bliver ordineret af en præst, kan på det tidspunkt få en attest af ham, og denne "attest berettiger ham, når den fremvises for en ældste, til et kaldsbrev, der bemyndiger ham til at udføre pligterne i sit kald, eller også kan han få det fra en konference.

65 Ingen må "ordineres til noget embede i denne kirke, hvor der er en behørigt organiseret gren af denne, uden den pågældende menigheds ^bafstemning;

66 men de præsiderende ældster, omrejsende biskopper, højrådsmedlemmer, højpræster og ældster kan få det privilegium at ordinere, hvor der ikke er nogen gren af kirken, så en afstemning kan foretages.

67 Enhver præsident for det høje præstedømme (eller præ-

52a L&P 107:14.

53a gs Lærer i aronske præstedømme.

^b gs Vogte, vægter.

54a 1 Thess 5:11–13.

^b gs Ond tale.

57a gs Diakon.

60a gs Ældste.

^b gs Kalde, kaldet af Gud.

63a gs Fælles samtykke.

64a L&P 20:84; 52:41.

65a gs Ordinerere.

^b L&P 26:2.

gs Fælles samtykke.

siderende ældste), ^abiskop, hørrådsmedlem og ^bhøjpræst skal ordineres efter anvisning fra et ^chjøråd eller en general-konference.

68 *Medlemmernes "pligt efter at de er blevet optaget ved dåb:* Ældsterne eller præsterne skal have tilstrækkelig tid til at forklare dem alt angående Kristi kirke, så de ^bforstår det, førend de nyder ^cnadveren og bliver bekræftet ved ^ahåndspålæggelse af ældsterne, således at alt kan foregå i orden.

69 Og medlemmerne skal ved gudelig vandel og tale vise over for kirken og ligeså over for ældsterne, at de er værdige til det, så der kan være ^agerninger og tro, der er i overensstemmelse med de hellige skrifter – idet de vandrer i ^bhellighed over for Herren.

70 Hvert medlem af Kristi kirke, som har børn, skal i kirkens påsyn bringe dem til ældsterne, som skal lægge deres hænder på dem i Jesu Kristi navn og ^avelsigne dem i hans navn.

71 Ingen kan blive optaget i Kristi kirke, medmindre han har nået den alder, hvor han er ^aansvarlig i Guds øjne og er i stand til at ^bomvende sig.

72 ^aDåben skal forrettes på

følgende måde for alle, der omvender sig:

73 Den, der er kaldet af Gud og har myndighed fra Jesus Kristus til at døbe, skal træde ned i vandet sammen med den, der har fremstillet sig til dåb, og skal sige, idet han kalder vedkommende ved navn: Bemyndiget af Jesus Kristus døber jeg dig i Faderens og i Sønnens og i Helligåndens navn. Amen.

74 Derefter skal han ^anedсэнke vedkommende under vandet og igen komme op af vandet.

75 Det er nødvendigt, at kirken ofte mødes for at ^anyde brød og vin til ^berindring om Herren Jesus;

76 og ældsten eller præsten skal velsigne det; og på denne ^amåde skal han velsigne det: Han skal knæle sammen med kirken og påkalde Faderen i højtidelig bøn, idet han siger:

77 O Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns, Jesu Kristi, navn velsigne og hellige dette ^abrød for alle de sjæle, som nyder deraf, så de må spise til erindring om din Søns legeme og ^bvidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de er villige til at ^cpåtage sig din Søns navn og altid erindre ham og ^aholde hans befalinger, som han har

67a gs Biskop.
b gs Højpræst.
c gs Hjøråd.

68a gs Pligt.
b gs Forståelse.
c gs Nadver.
d gs Håndspålæggelse.

69a Jak 2:14-17.
b gs Hellighed.
70a gs Velsigne –

Velsignelse af børn.
71a L&P 18:42; 29:47;
68:25-27.

gs Ansvarlighed;
Døbe, dåb –
Dåbskrav.
b gs Omvendelse.

72a 3 Ne 11:22-28.
74a gs Døbe, dåb – Dåb
ved nedsenkning i

vand.

75a ApG 20:7.
b gs Nadver.
76a Moro 4:1-3.
77a Luk 22:19.
b Mosi 18:8-10;
L&P 20:37.
c Mosi 5:8-12.
d gs Lydighed.

givet dem, så de altid må have hans Ånd hos sig. Amen.

78 "Måden hvorpå vinen velsignes: Han skal også tage ^bbægeret og sige:

79 O Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns, Jesu Kristi, navn velsigne og hellige denne "vin for alle de sjæle, som drikker deraf, så de må gøre det til erindring om din Søns blod, der blev udgydt for dem, så de må vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de altid erindrer ham, så de må have hans Ånd hos sig. Amen.

80 Ethvert medlem af Kristi kirke, som overtræder eller bliver grebet i noget, der er forkert, skal behandles, som skrifterne foreskriver.

81 Det påhviler de forskellige menigheder, som udgør Kristi kirke, at sende en eller flere af deres lærere til at overvære de forskellige konferencer, der bliver afholdt af kirkens ældster,

82 med en optegnelse over

"navnene på de forskellige medlemmer, som har sluttet sig til kirken siden sidste konference, eller også lade en præst overbringe den, således at en ajourført optegnelse over alle navnene på hele kirken kan blive ført i en bog af en af de ældster, som de andre ældster udpeger fra tid til anden;

83 og på samme måde, om nogen er blevet "udelukket af kirken, således at deres navne kan blive slettet af kirkens hovedregister over navne.

84 Alle medlemmer, som flytter fra den menighed, som de tilhører, kan, hvis de flytter til en menighed, hvor de ikke er kendt, medbringe et brev, der attesterer, at de er gode medlemmer og er værdige, hvilken attest kan underskrives af en hvilken som helst ældste eller præst, hvis det medlem, der skal have brevet, personligt kender ældsten eller præsten, eller det kan underskrives af menighedens lærere eller diakoner.

AFSNIT 21

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith i Fayette, New York, den 6. april 1830 (History of the Church, 1:74–79). Denne åbenbaring blev ovennævnte dag givet ved organiseringen af kirken i Peter Whitmer sen.s hjem. Seks mænd, der tidligere var blevet døbt, deltog. De gav enstemmigt udtryk for deres ønske og beslutning om at organisere kirken i henhold til Guds befaling (se afsnit 20). De stemte ligeledes for at antage og opretholde Joseph Smith jun. og Oliver Cowdery som kirkens præsiderende embedsmænd. Ved håndspålæggelse ordinerede Joseph dernæst Oliver til ældste i kirken, og Oliver ordinerede på tilsvarende måde Joseph. Efter at have forrettet nadveren lagde Joseph og Oliver

77e Joh 14:16.

78a Moro 5:1–2.

^b Luk 22:20.

79a L&P 27:2–4.

82a Moro 6:4.

83a 2 Mos 32:33;

Alma 5:57;

Moro 6:7.

gs Udelukkelse.

hænderne på hver enkelt deltager for at overdrage dem Helligånden og for at bekræfte hver enkelt som medlem af kirken.

1-3: Joseph Smith bliver kaldet til at være seer, oversætter, profet, apostel og ældste. 4-8: Hans ord skal lede Zions sag. 9-12: De hellige vil tro hans ord, når han taler ved Talsmanden.

SE, der skal føres en "optegnelse blandt jer; og i den skal du kaldes ^bseer, oversætter, profet, Jesu Kristi "apostel og ældste i kirken ved Gud Faderens vilje og jeres Herre Jesu Kristi nåde, 2 du, som af Helligånden blev "inspireret til at lægge grundvolden til den og at bygge den op til den helligste tro.

3 Hvilken "kirke blev ^borganiseret og oprettet i det Herrens år atten hundrede og tredive i den fjerde måned og på den sjette dag i den måned, der kaldes april.

4 Derfor skal I, hvormed menes kirken, give agt på alle de "ord og befalinger, som han giver jer, efterhånden som han modtager dem, idet han vandrer i al ^bhellighed over for mig;

5 for hans "ord skal I tage imod i al tålmodighed og tro, som kom det fra min egen mund.

6 For ved at gøre dette skal "helvedes porte ikke få overhånd over jer; ja, og Gud Herren vil sprede ^bmørkets magter foran jer og få himlene til at "ryste til jeres gavn og sit navns "ære.

7 For så siger Gud Herren: Ham har jeg inspireret til at fremme "Zions sag med vældig magt til det gode, og hans flid kender jeg, og hans bønner har jeg hørt.

8 Ja, hans tårer for Zion har jeg set, og jeg vil foranledige, at han ikke længere skal sørge over hende, for hans glædesdage er kommet til hans synders "forladelse og tilkendegivelserne af mine velsignelser over hans gerninger.

9 For se, jeg vil "velsigne alle dem, der arbejder i min ^bvingård, med en mægtig velsignelse, og de skal tro på hans ord, som bliver givet ham gennem mig af "Talsmanden, som ^dtilkendegiver, at Jesus blev "korsfæstet af ^fsyndige mennesker for ^sverdens synder, ja, til syndsforladelse for det ^hangrfulde hjerte.

21 1a L&P 47:1;
69:3-8; 85:1.
b gs Seer.
c gs Apostel.
2a gs Inspiration.
3a gs Jesu Kristi Kirke
af Sidste Dages
Hellige.
b L&P 20:1.
4a gs Skrifter.
b gs Hellighed.
5a L&P 1:38.

gs Opretholdelse af
kirkeledere; Profet.
6a Matt 16:18;
L&P 10:69.
b Kol 1:12-13.
c L&P 35:24.
d gs Ære.
7a gs Zion.
8a L&P 20:5-6.
9a 1 Ne 13:37;
Jakob 5:70-76.
b gs Herrens vingård.

c gs Talsmand.
d gs Vidne
(udsagnsord).
e gs Korsfæstelse.
f gs Synd.
g 1 Joh 2:2.
gs Verden -
Mennesker som ikke
adlyder
befalingerne.
h gs Sønderknust
hjerte.

10 Derfor er det min vilje, at han skal "ordineres af dig, Oliver Cowdery min apostel;

11 og dette er en ordinance for dig, således at du bliver ældste under hans hånd, således at han er den "første for dig, for at du kunne blive ældste i denne,

Kristi, kirke, som bærer mit navn –

12 og den første prædikant i denne kirke for kirken og over for verden, ja, over for ikke-jøderne; ja, og så siger Gud Herren: Se, se! Også for "jøderne. Amen.

AFSNIT 22

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Manchester, New York, i april 1830 (History of the Church, 1:79–80). Denne åbenbaring blev givet til kirken som følge af, at visse personer, som tidligere var blevet døbt, ønskede at forene sig med kirken uden at blive gendøbt.

1: Døb er en ny og evigtvarende pagt. 2–4: Døb, udført af en, der har myndighed, er nødvendig.

SE, jeg siger jer, at med dette har jeg ladet alle "gamle pagter ophæve; og dette er en ^bny og en evigtvarende pagt, ja, den, som fandtes fra begyndelsen.

2 Selv om et menneske blev døbt hundrede gange, nyttede det ham derfor intet; for I kan

ikke gå ind ad den snævre port ved "Moseloven, ej heller ved jeres ^bdøde gerninger.

3 For det er på grund af jeres døde gerninger, at jeg har ladet denne sidste pagt og denne kirke bygge op til mig ligesom i fordums dage.

4 Gå I derfor ind ad "porten, sådan som jeg har befalet, og ^bforsøg ikke at rådgive jeres Gud. Amen.

AFSNIT 23

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Manchester, New York, i april 1830 til Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Samuel H. Smith, Joseph Smith sen. og Joseph Knight sen. (History of the Church, 1:80). Som følge af et oprigtigt ønske fra de fem nævnte personers side om at kende deres respektive pligter adspurgte profeten Herren og modtog denne åbenbaring.

10a Gs Ordinerer.

11a L&P 20:2.

12a 1 Ne 13:42;

L&P 19:27; 90:8–9.

22 1a Hebr 8:13;

3 Ne 12:46–47.

b L&P 66:2.

gs Pagt; Nye og evigtvarende pagt.

2a Gal 2:16.

gs Moseloven.

b Moro 8:23–26.

4a Matt 7:13–14;

Luk 13:24;

2 Ne 9:41; 31:9, 17–18;

3 Ne 14:13–14.

gs Døbe, dåb.

b Jakob 4:10.

1–7: Disse første disciple bliver kaldet til at prædike, formane og styrke kirken.

SE, jeg taler til dig, Oliver, nogle få ord. Se, du er vel-signet og er ikke under nogen fordømmelse. Men vogt dig for "stolthed, for at du ikke skal falde i ^bfristelse.

2 Gør dit kald kendt for kirken og også over for verden, så skal dit hjerte blive åbnet, så du kan prædike sandheden fra nu af og for evigt. Amen.

3 Se, jeg taler til dig, Hyrum, nogle få ord; for du er heller ikke under nogen fordømmelse; og dit hjerte er blevet åbnet, og din tunge løst, og dit kald er at formane og at "styrke kirken bestandigt. Derfor er din pligt for stedse for kirken, og dette på grund af din familie. Amen.

4 Se, jeg taler nogle få ord til

dig, "Samuel; for du er heller ikke under nogen fordømmelse, og dit kald er at formane og at styrke kirken; og du er endnu ikke kaldet til at prædike for verden. Amen.

5 Se, jeg taler nogle få ord til dig, Joseph; for du er heller ikke under nogen fordømmelse, og dit kald er også at formane og at styrke kirken; og dette er din pligt fra nu af og for evigt. Amen.

6 Se, jeg tilkendegiver med disse ord for dig, Joseph Knight, at du må tage dit "kors op, herunder at du må ^bbede "lydeligt over for verden så vel som i løndom og i din familie og blandt dine venner og alle steder.

7 Og se, det er din pligt at "forene dig med den sande kirke og bestandigt at bruge dine ord til formaning, så du kan få arbejderens løn. Amen.

AFSNIT 24

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery i Harmony, Pennsylvania, i juli 1830 (History of the Church, 1:101–103). Skønt der var gået mindre end fire måneder, siden kirken var blevet organiseret, var forfølgelserne blevet intense, og lederne måtte søge sikkerhed ved ind imellem at holde sig skjult. De tre følgende åbenbaringer blev givet i denne periode for at styrke, opmuntre og undervise dem.

1–9: Joseph Smith bliver kaldet til at oversætte, prædike og udlægge skrifterne. 10–12: Oliver Cowdery bliver kaldet til at prædike evangeliet. 13–19: Loven vedrørende mirakler, forbandelser, at ryste

støvet af sine fødder og at rejse omkring uden pung eller taske bliver åbenbaret.

SE, du blev kaldet og udvalgt til at skrive Mormons Bog

23 1a cs Stolthed.

b cs Fristelse.

3a L&P 81:4–5; 108:7.

4a JS–H 1:4.

6a Matt 10:38;

3 Ne 12:30.

b cs Bøn.

c L&P 20:47, 51.

7a cs Døbe, dåb –

En nødvendighed.

og til min tjenestegering; og jeg har løftet dig op fra dine trængsler og har rådgivet dig, så du er blevet udfriet fra alle dine fjender, og du er blevet udfriet fra Satans magt og fra mørke!

2 Dog kan dine "overtrædelser ikke undskyldes, men gå bort og synd ikke mere.

3 "Højn dit embede; og efter at du har tilsået dine marker og sikret dem, drag da hastigt til den menighed, som er i ^bColesville, Fayette og Manchester, og de skal "underholde dig; og jeg vil velsigne dem både åndeligt og timeligt;

4 men hvis de ikke tager imod dig, vil jeg sende en forbandelse over dem i stedet for en velsignelse.

5 Og du skal fortsætte med at påkalde Gud i mit navn og skrive det, der vil blive givet dig af "Talsmanden og udlægge alle skrifter for kirken.

6 Og det skal blive givet dig i netop det øjeblik, hvad du skal "sige og skrive, og de skal lytte til det, ellers vil jeg sende dem en forbandelse i stedet for en velsignelse.

7 For du skal hellige al din "tjeneste til Zion; og i dette skal du få styrke.

8 Vær "tålmodig i ^btrængsler,

for du skal få mange; men "udhold dem, for se, jeg er med dig, ja, lige til dine dages "ende.

9 Og i timeligt arbejde skal du ikke få styrke, for dette er ikke dit kald. Pas dit "kald, så skal du få det, hvormed du kan højne dit embede og udlægge alle skrifter og fortsætte med at give håndspålæggelse og bekræfte menighederne.

10 Og din broder Oliver skal fortsætte med at bære mit navn frem for verden og ligeså for kirken. Og han skal ikke tro, at han kan sige nok for min sag; og se, jeg er med ham til enden.

11 I mig skal han få ære og ikke af sig selv, det være sig i svaghed eller i styrke, det være sig i lænker eller fri;

12 og til enhver tid og på ethvert sted skal han åbne sin mund og "kundgøre mit evangelium som med en ^bbasuns røst, både dag og nat. Og jeg vil give ham en sådan kraft, som ikke er kendt blandt mennesker.

13 Anmod ikke om "mirakler, medmindre jeg ^bbefaler jer det, bortset fra at "uddrive ^ddjævl, "helbrede de syge og mod giftige ^fslanger og mod dødbringende gifte;

14 og "dette skal I ikke gøre, medmindre det bliver krævet af jer af dem, der ønsker det,

24 2a L&P 1:31-32.

3a Jakob 1:19; 2:2.

b L&P 26:1; 37:2.

c L&P 70:12.

5a gs Talsmand.

6a 2 Mos 4:12;

Matt 10:19-20;

Luk 12:11-12;

Hel 5:18-19;

L&P 84:85; 100:5-8;

Moses 6:32.

7a gs Tjeneste.

8a gs Tålmodighed.

b gs Modgang.

c gs Udholdenhed.

d Matt 28:20.

9a gs Forvalter,

forvaltning.

12a gs Prædike.

b L&P 34:6.

13a gs Mirakel; Tegn.

b 1 Ne 17:50.

c Mark 16:17.

d gs Ånd - Onde ånder.

e gs Helbrede.

f ApG 28:3-9;

L&P 84:71-72;

124:98-99.

14a gs Salvelse af syge.

for at skrifterne kan blive opfyldt; for I skal gøre sådan, som der er skrevet.

15 Og ethvert sted, som I "kommer til, og hvor man ikke tager imod jer i mit navn, skal I efterlade en forbandelse i stedet for en velsignelse ved at ^bryste støvet af jeres fødder mod dem som et vidnesbyrd og gøre jeres fødder rene ved vejen.

16 Og det skal ske, at enhver, der lægger hånd på jer med vold, skal I befale at blive slået i mit navn, og se, jeg vil slå dem i overensstemmelse med jeres ord, når jeg anser tiden for at være inde.

17 Og enhver, som påkalder sig loven mod dig, skal blive fordømt af loven.

18 Og du skal ikke tage nogen "pung eller taske med dig, ej heller stave eller to frakker; for kirken skal give dig i samme stund, hvad du har brug for af føde og af klæder og af sko og af penge og af taske.

19 For du er kaldet til at "beskære min vingård med en kraftig beskæring, ja, for sidste gang; ja, og ligeså alle dem, som du har ^bordineret, og de skal handle efter dette mønster. Amen.

AFSNIT 25

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Harmony, Pennsylvania, i juli 1830 (History of the Church, 1:103–104). (Se indledningen til afsnit 24). Denne åbenbaring tilkendegiver Herrens vilje med hensyn til Emma Smith, profetens hustru.

1–6: Emma Smith, en udvalgt kvinde, bliver kaldet til at hjælpe og trøste sin mand. 7–11: Hun bliver også kaldet til at skrive, til at udlægge skrifterne og til at udvælge salmer. 12–14: De retfærdiges sang er en bøn til Herren. 15–16: Principperne i denne åbenbaring om lydighed gælder for alle.

LYT til Herren din Guds røst, mens jeg taler til dig, Emma Smith, min datter; for sandelig

siger jeg dig: Alle de, der "antager mit evangelium, er sønner og døtre i mit ^brige.

2 En åbenbaring giver jeg dig angående min vilje; og hvis du er trofast og "vandrer på ^bdydens stier over for mig, vil jeg bevare dit liv, og du skal få en ^carvelod i Zion.

3 Se, dine "synder er dig tilgivet, og du er en udvalgt kvinde, som jeg har ^bkaldet.

4 Lad være med at murre på

15a Matt 10:11–15.
b Mark 6:11; Luk 10:11;
L&P 60:15;
75:19–22; 99:4–5.
18a Matt 10:9–10;
Luk 10:4;
L&P 84:78–79.
19a Jakob 5:61–74;

L&P 39:17; 71:4.
b gs Ordinare.
25 1a Joh 1:12.
gs Guds sønner
og døtre.
b gs Guds rige eller
Himmeriget.
2a gs Vandre, vandre

med Gud.
b gs Dyd.
c L&P 52:42;
64:30; 101:18.
gs Zion.
3a Matt 9:2.
b gs Kalde, kaldet
af Gud.

grund af det, som du ikke har set; for det bliver holdt tilbage fra dig og fra verden, hvad jeg anser for vist med henblik på fremtiden.

5 Og den opgave, som er dit kald, skal være at være til "trøst for min tjener, Joseph Smith jun., din mand, i hans trængsler med opmuntrende ord, i en sagtomodig ånd.

6 Og du skal tage med ham, når han tager af sted, og være skriver for ham, mens der ikke er nogen til at være skriver for ham, så jeg kan sende min tjener, Oliver Cowdery, hvorhen jeg vil.

7 Og du skal "ordineres under hans hånd til at udlægge skrifterne og til at formane kirken, sådan som det skal blive givet dig ved min Ånd.

8 For han skal "lægge sine hænder på dig, og du skal modtage Helligånden, og din tid skal du anvende på at skrive og på at lære meget.

9 Og du har ikke nødvendig at frygte, for din mand skal støtte dig i kirken; for over for dem er hans "kald, for at alt, hvad jeg

vil, kan blive ^båbenbaret for dem i forhold til deres tro.

10 Og sandelig siger jeg dig, at du skal lægge denne "verdens ^bting til side og ^csøge dem, der hører en bedre til.

11 Og det skal også blive pålagt dig at foretage en udvælgelse af hellige "salmer, sådan som det skal blive dig givet, som er mig til behag, til brug i min kirke.

12 For min sjæl fryder sig ved "hjertets ^bsang; ja, de retfærdiges sang er en bøn til mig, og den skal blive besvaret med en velsignelse på deres hoved.

13 Opløft derfor dit hjerte og fryd dig, og hold fast ved de pagter, du har sluttet.

14 Fortsæt i "sagtmodighedens ånd, og vogt dig for ^bstolthed. Lad din sjæl fryde sig ved din ægtefælle og den herlighed, som skal komme over ham.

15 Hold bestandigt mine befalinger, så skal du modtage en "krone af ^bretfærdighed. Og medmindre du gør dette, kan du ^cikke komme der, hvor jeg er.

16 Og sandelig, sandelig siger jeg dig, at dette er min "røst til alle. Amen.

AFSNIT 26

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith, Oliver Cowdery og John Whitmer i Harmony, Pennsylvania, i juli 1830 (History of the Church, 1:104). (Se indledningen til afsnit 24).

5a gs Medfølelse.

7a EL indsat.

gs Indsætte.

8a gs Håndspålæggelse.

9a gs Kalde, kaldet af Gud; Profet.

b gs Profeti;
Åbenbaring.

10a gs Verdslighed.

b gs Begære; Rigdom.

c Eter 12:4.

11a gs Salmes.

12a gs Hjerte.

b 1 Krøn 16:9.

gs Synge.

14a gs Sagtomodig.

b gs Stolthed.

15a gs Krone; Ophøjelse.

b gs Retfærdig,
retfærdighed.

c Joh 7:34.

16a L&P 1:38.

1: De får pålæg om at studere skrifterne og at prædike. 2: Loven om fælles samtykke bliver bekræftet.

SE, jeg siger jer, at I skal lade jeres tid være viet til at "studere skrifterne og til at prædike og til at bekræfte menigheden i ^bColesville og til at udføre sådant arbejde på jeres jord, som

det er påkrævet, indtil efter at I er draget vestpå for at afholde den næste konference; og da skal det blive tilkendegivet for jer, hvad I skal gøre.

2 Og alt i kirken skal gøres med "fælles samtykke med megen bøn og tro, for alt skal I modtage ved tro. Amen.

AFSNIT 27

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith i Harmony, Pennsylvania, i august 1830 (History of the Church, 1:106–108). Som forberedelse til en gudstjeneste, hvor nadveren bestående af brød og vin skulle forrettes, gik Joseph ud for at skaffe vin. Han blev mødt af et himmelsk sendebud og modtog denne åbenbaring, af hvilken en del blev nedskrevet på det tidspunkt og resten i september samme år. Vand bliver nu brugt i stedet for vin ved kirkens nadvermøder.

1–4: De symboler, der skal anvendes, når nadveren nydes, bliver angivet. 5–14: Kristus og hans tjenere fra alle uddelinger skal nyde nadveren. 15–18: Ifør jer Guds fulde rustning.

LYT til røsten fra Jesus Kristus, din Herre, din Gud og din forløser, hvis ord er "levende og virksomt.

2 For se, jeg siger jer, at det ikke betyder noget, hvad I spiser eller hvad I drikker, når I nyder "nadveren, såfremt I gør det alene med min ^bære for øje – idet I for Faderen erindrer mit legeme, der blev nedlagt for jer, og mit ^cblod, der

blev udgydt til jeres synders "forladelse.

3 Derfor giver jeg jer den befaling, at I ikke skal købe vin, ej heller nogen stærk drik, af jeres fjender;

4 derfor skal I ikke nyde nogen af delene, medmindre den er lavet fra ny af blandt jer; ja, i dette min Faders rige, som skal blive opbygget på jorden.

5 Se, dette er visdom for mig, vær derfor ikke forundret, for den time kommer, da jeg vil "drikke af vintræets frugt med jer på jorden og med ^bMoroni, hvem jeg har sendt til dig for at åbenbare Mormons Bog, der indeholder mit evigtvarende

26 1a gs Skrifter –
Værdien af skrifter.
b L&P 24:3; 37:2.
2a 1 Sam 8:7; Mosi 29:26.
gs Fælles samtykke.

27 1a Hel 3:29; L&P 6:2.
2a gs Nadver.
b gs Ære.
c gs Blod.
d gs Syndsforladelse.

5a Matt 26:29;
Mark 14:25;
Luk 22:18.
b JS-H 1:30–34.

evangeliums fylde, og til hvem jeg har overgivet nøglerne til optegnelsen på 'Efraims træstykke;

6 og også med ^aElias, til hvem jeg har overgivet nøglerne til at kunne udvirke genoprettelsen af alt, hvorom der ved alle de hellige profeters mund siden verden begyndte er blevet talt angående de sidste dage;

7 og også Johannes, Zakarias' søn, hvilken Zakarias, han ^a(Elias) besøgte og lovede, at han skulle få en søn, og at hans navn skulle være ^bJohannes, og at han skulle blive fyldt med Elias' ånd;

8 hvilken Johannes jeg har sendt til jer, mine tjenere Joseph Smith jun. og Oliver Cowdery, for at ordinere jer til det første ^apræstedømme, som I har modtaget, for at I kunne blive kaldet og ^bordineret ligesom ^cAron;

9 og også ^aprofeten Elias, til hvem jeg har overgivet nøglerne til den magt at ^bvende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til fædrene, så hele jorden ikke skal blive slået med forbandelse;

10 og også Josef og Jakob og Isak og Abraham, jeres fædre, ved hvem ^aløfterne består;

11 og også med Mikael, eller ^aAdam, alles fader, alles fyrste, den gamle af dage;

12 og også med Peter og Jakob og Johannes, hvem jeg har sendt til jer, og ved hvem jeg har ^aordineret jer og bekræftet jer som ^bapostle og ^csærlige vidner om mit navn og til at besidde nøglerne til jeres tjenestegerning og til det samme, som jeg åbenbarede for dem;

13 til hvem jeg har ^aovergivet ^bnøglerne til mit rige og en ^cuddeling af ^devangeliet for de ^esidste tider og for ^ftidernes fylde, hvori jeg vil samle alt i ^gét, både det, som er i himlen, og det, som er på jorden;

14 og også med alle dem, som min Fader har ^agivet mig af verden.

15 Opløft derfor hjertet og fryd jer, og bind op om lænderne, og tag min fulde ^arustning på, så I må kunne stå imod den onde dag, efter at have gjort alt, så I må kunne ^bstå fast.

16 Stå derfor fast med lænder-

5c Ez 37:16.
gs Efraim – Efraims eller Josefs træstykke.

6a gs Elias.
b Luk 1:13;
L&P 84:27–28.

8a L&P 13:1.
gs Aronske præstedømme.
b gs Ordinerer.
c 2 Mos 28:1–3, 41;
L&P 107:13.

9a 1 Kong 17:1–22;
2 Kong 1–2;

L&P 2:1–3; 110:13–16;
JS–H 1:38–39.

gs Elias, profeten;
Slægtsregister.
b gs Slægtsregister.
10a gs Abrahamske pagt.

11a gs Adam.
12a JS–H 1:72.
gs Melkisedekske præstedømme.

b gs Apostel.
c ApG 1:8.

13a Matt 16:19.
b gs Nøgler,
præstedømmets.

c gs Uddeling.
d gs Evangelium.

e Jakob 5:71;
L&P 43:28–30.

f Ef 1:9–10;
L&P 112:30; 124:41.

g L&P 84:100.
14a Joh 6:37; 17:9, 11;
3 Ne 15:24;
L&P 50:41–42; 84:63.

15a Rom 13:12;
Ef 6:11–18.

b Mal 3:2;
L&P 87:8.

ne ^aombundet med ^bsandhed, vær iført ^cretfærdighedens ^dbrynje og hav som sko på fødderne beredthed med hensyn til ^efredens evangelium, som jeg har sendt mine ^fengle ned for at overbringe jer;

17 idet I tager troens skjold, hvormed I skal være i stand til at slukke alle den ondes ^abrændende pile;

18 og tag frelsens hjelm og min Ånds sværd, hvilken Ånd jeg vil udøse over jer, og mit ord, som jeg åbenbarer for jer, og vær enige med hensyn til alt, hvad I beder mig om, og vær trofaste, indtil jeg kommer, så skal I blive ^ataget op, så I ^bogså skal være, hvor jeg er. Amen.

AFSNIT 28

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til Oliver Cowdery i Fayette, New York, i september 1830 (History of the Church, 1:109–111). Hiram Page, et medlem af kirken, havde en vis sten og påstod, at han ved hjælp af den modtog åbenbaringer angående Zions opbygning og kirkenes orden. Adskillige medlemmer var blevet bedraget af disse påstande, og selv Oliver Cowdery blev forledt. Lige før en berammet konference adspurgte profeten inderligt Herren angående sagen, og denne åbenbaring fulgte.

1–7: Joseph Smith besidder nøglerne til hemmelighederne, og kun han modtager åbenbaringer for kirken. 8–10: Oliver Cowdery skal prædike for lamanitterne. 11–16: Satan har bedraget Hiram Page og givet ham falske åbenbaringer.

SE, jeg siger dig, ^aOliver, at ^adet skal gives dig, at du skal blive hørt af kirken i alt det, som du ved ^bTalsmanden skal ^clære dem angående de åbenbaringer og befalinger, som jeg har givet.

2 Men se, sandelig, sandelig

siger jeg dig: ^aIngen skal blive udpeget til at modtage befalinger og åbenbaringer i denne kirke, med undtagelse af min tjener ^bJoseph Smith jun., for han modtager dem ligesom Moses.

3 Og du skal være lydige mod det, som jeg giver ham, ligesom ^aAron, ved trofast at kunne kundgøre befalingerne og åbenbaringerne for kirken med magt og ^bmyndighed.

4 Og hvis du på noget tidspunkt bliver ledt af Talsmanden til at ^atale eller undervise, og altid hvis du får befaling

16a Es 11:5.

b gs Sandhed.

c gs Retfærdig, retfærdighed.

d Es 59:17.

e 2 Ne 19:6.

f L&P 128:19–21.

17a 1 Ne 15:24; L&P 3:8.

18a 1 Ne 13:37;

L&P 17:8.

b Joh 14:3.

28 1a L&P 20:3.

b gs Talsmand.

c gs Undervisning –

At undervise med

Ånden.

2a L&P 35:17–18; 43:4.

b 2 Ne 3:14–20.

gs Smith, Joseph, jun.

3a gs Aron, Moses' bror.

b gs Myndighed.

4a 2 Mos 4:12–16;

L&P 24:5–6.

om at gøre det i kirken, kan du gøre det.

5 Men du skal ikke skrive efter befaling, men med visdom;

6 og du skal ikke befale ham, som er dit overhoved og overhovedet for kirken;

7 for jeg har givet ham "nøglerne til ^bhemmelighederne og de åbenbaringer, som er forseglet, indtil jeg vil udpege dem en anden i hans sted.

8 Og se nu, jeg siger dig, at du skal drage ud til ^alamanitterne og prædike mit ^bevangelium for dem; og for så vidt som de tager imod det, du underviser i, skal du lade min kirke blive oprettet blandt dem; og du skal få åbenbaringer, men nedskriv dem ikke som befalinger.

9 Og se nu, jeg siger dig, at det ikke er åbenbaret, og ingen ved, hvor ^abyen ^bZion skal bygges, men det skal blive givet herefter. Se, jeg siger dig, at det skal ske i de egne, der grænser op til lamanitterne.

10 Du skal ikke forlade dette sted førend efter konferencen; og

min tjener Joseph skal udpeges til at præsidere over konferencen ved dens røst, og hvad han siger til dig, skal du fortælle.

11 Og videre: Du skal tage din broder Hiram Page ^atil side i enrum og fortælle ham, at det, som han har skrevet, og som kom fra den sten, ikke er af mig, og at ^bSatan ^cbedrager ham;

12 for se, dette er ikke blevet givet ham, ej heller skal noget, som strider mod kirkens pagter, blive givet nogen i denne kirke.

13 For alting må gøres ved troens bøn i orden og med ^afælles samtykke i kirken.

14 Og du skal hjælpe til med at afgøre alt dette på basis af kirkens pagter, inden du begiver dig ud blandt lamanitterne.

15 Og det skal blive ^agivet dig fra den tid, du tager af sted, indtil den tid du vender tilbage, hvad du skal gøre.

16 Og du skal åbne din mund til enhver tid og kundgøre mit evangelium med fryderåb. Amen.

AFSNIT 29

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i overværelse af seks ældster, i Fayette, New York, i september 1830 (History of the Church, 1:111–115). Denne åbenbaring blev givet nogle dage forud for den conference, der begyndte 26. september 1830.

1–8: Kristus indsamler sine udvalgte. 9–11: Hans komme indvarsler

tusindårsriget. 12–13: De tolv skal dømmе hele Israel. 14–21: Tegn,

7a L&P 64:5; 84:19.

^b gs Guds hemmeligheder.

8a 2 Ne 3:18–22;

L&P 30:5–6; 32:1–3.

^b L&P 3:19–20.

9a L&P 57:1–3.

^b L&P 52:42–43.

gs Zion.

11a Matt 18:15.

^b Åb 20:10.

^c L&P 43:5–7.

13a gs Fælles samtykke.

15a 2 Ne 32:3, 5.

plager og ødelæggelser skal gå forud for det andet komme. 22-28: Den sidste opstandelse og den endelige dom følger tusindårsriget. 29-35: Alt er åndeligt for Herren. 36-39: Djævelen og hans hærskarer blev stødt ud af himlen for at friste mennesket. 40-45: Faldet og forsoningen bringer frelse. 46-50: Små børn er forløst ved forsoningen.

LYT til røsten fra Jesus Kristus, han som er jeres forløser, den store ^aJEG ER, hvis ^bbarmhertigheds arm har ^csonet for jeres synder;

2 som vil ^asamle sit folk, ligesom en høne samler sine kyllinger under sine vinger, ja, så mange som vil give agt på min røst og ^bydmyge sig over for mig og påkalde mig i indtrængende bøn.

3 Se, sandelig, sandelig siger jeg jer, at jeres synder på dette tidspunkt er ^atilgivet jer, derfor modtager I dette; men husk ikke at synde mere, for at I ikke skal blive udsat for fare.

4 Sandelig siger jeg jer, at I er blevet udvalgt af verden til at kundgøre mit evangelium med fryderåb, som med en ^abasuns røst.

5 Opløft jeres hjerte og vær glade, for jeg er ^amidt iblandt jer, og er jeres ^btalsmand hos Faderen; og det er hans gode vilje at give jer ^criget.

6 Og, som der står skrevet: Hvad som helst I ^abeder om i ^btro, ^cforenet i bøn i overensstemmelse med min befaling, det skal I få.

7 Og I er kaldet til at bringe ^aindsamlingen af mine ^budvalgte i stand; for mine udvalgte ^chører min røst og forhærdet ikke deres ^dhjerte;

8 derfor er den forordning udgået fra Faderen, at de skal blive ^aindsamlet til ét sted på dette lands overflade for at ^bberede deres hjerte og blive beredt i alt til den dag, da ^cmodgang og ødelæggelser bliver sendt ud over de ugudelige.

9 For timen er nær, og dagen snart for hånden, da jorden er moden, og alle de ^astolte og de, der handler ugudeligt, skal være som ^bstubbe; og jeg vil ^cbrænde dem op, siger Hærska-rers Herre, så der ikke skal være ugudelighed på jorden;

10 for timen er nær, og det, der blev ^atalt af mine apostle,

29 1a gs JEG ER.

b gs Barmhertighed.

c gs Forsoning.

2a Matt 23:37;

3 Ne 10:4-6.

b gs Ydmyg.

3a gs Tilgive.

4a Alma 29:1-2;

L&P 19:37; 30:9.

5a Matt 18:20;

L&P 6:32; 38:7;

88:62-63.

b gs Talsmand.

c gs Guds rige eller

Himmeriget.

6a Matt 21:22; Joh 14:13.

b Mark 11:24.

c 3 Ne 27:1-2;

L&P 84:1.

7a gs Israel - Israels

indsamling.

b Mark 13:20;

L&P 84:34.

gs Udvalgt.

c Alma 5:37-41.

d gs Hjerte.

8a L&P 45:64-66; 57:1.

b L&P 58:6-9; 78:7.

c L&P 5:19; 43:17-27.

9a 2 Ne 20:33; 3 Ne 25:1.

gs Stolthed.

b Nah 1:10; Mal 3:19;

1 Ne 22:15, 23;

JS-H 1:37.

c L&P 45:57; 63:34, 54;

64:24; 88:94;

101:23-25; 133:64.

gs Jordan - Jordens

renselse.

10a gs Andet komme,

Jesu Kristi.

skal blive opfyldt; for som de talte, således skal det ske;

11 for jeg vil åbenbare mig fra himlen med magt og stor herlighed sammen med alle dens "hærskarere og bo hos menneskene i ^bretfærdighed på jorden et "tusind år, og de ugudelige skal ikke bestå.

12 Og videre, sandelig, sandelig siger jeg jer, og det er udgået som en fast forordning ved Faderens vilje, at mine "apostle, de tolv, som var med mig i min tjenestegering i Jerusalem, skal stå ved min højre hånd på den dag, jeg kommer i en ^bildsøjle, iklædt retfærdighedens dragt med krone på deres hoved, i "herlighed ligesom jeg er, for at "dømme hele Israels hus, ja, så mange som har elsket mig og holdt mine befalinger og ingen andre.

13 For en "basun skal lyde både længe og højt ligesom på Sinajbjerg, og hele jorden skal skælve, og de skal ^bkomme frem – ja, de ^cdøde, som døde i mig, for at modtage en ^dkrone af retfærdighed og for at blive klædt, ^eligesom jeg er, for at være hos mig, så vi kan være ét.

14 Men se, jeg siger jer, at før end denne store "dag kommer, skal ^bsolen blive formørket, månen skal blive forvandlet til blod, og stjernerne skal falde fra himlen, og der skal ske større "tegn i himlen ovenover og på jorden nedenunder;

15 og der skal være gråd og "jammer blandt menneskenes skarere;

16 og der skal blive sendt et stort uvejr med "hagl ned for at ødelægge jordens afgrøder.

17 Og det skal ske på grund af verdens ugudelighed, at jeg vil tage "hævn over de ^bugudelige, for de vil ikke omvende sig; for min harmes bæger er fyldt; for se, mit ^cblod skal ikke rense dem, hvis de ikke hører mig.

18 Derfor vil jeg, Gud Herren, sende fluer ud over jordens overflade, som skal angribe dens indbyggere og skal æde deres kød og skal få maddiker til at kravle i dem;

19 og deres tunge skal holdes tilbage, så de ikke skal "tale imod mig; og deres kød skal falde fra deres knogler og deres øjne ud af hulerne;

20 og det skal ske, at skovens

11a JS–M 1:37.

b gs Retfærdig, retfærdighed.

c gs Jesus Kristus – Kristi herredømme under tusindårsriget; Tusindårsriget.

12a gs Apostel.

b Es 66:15–16; L&P 130:7; 133:41.

c gs Herlighed; Jesus Kristus – Jesu Kristi herlighed.

d Matt 19:28;

Luk 22:30;

1 Ne 12:9;

Morm 3:18–19.

13a L&P 43:18; 45:45.

b L&P 76:50.

c L&P 88:97; 133:56.

d gs Krone; Ophøjelse.

e L&P 76:94–95;

84:35–39.

14a gs Andet komme,

Jesu Kristi.

b Joel 2:10; JS–M 1:33.

c gs Tidernes tegn.

15a Matt 13:42.

16a Ez 38:22;

Åb 11:19; 16:21.

17a Åb 16:7–11;

2 Ne 30:10;

JS–M 1:53–55.

gs Hævn.

b gs Ugudelig.

c 1 Joh 1:7;

Alma 11:40–41;

L&P 19:16–18.

19a Zak 14:12.

^adyr og luftens fugle skal æde dem op.

21 Og den store og ^avederstyg-gelige kirke, som er hele jordens ^bskøge, skal blive omstyrtet ved hjælp af en ^cfortærende ild, så-dan som det er blevet talt ved profeten Ezekiels mund, han der talte om dette, der ikke er sket, men som visselig ^dskal ske, så vist som jeg lever, for vederstyg-geligheder skal ikke herske.

22 Og videre, sandelig, sandelig siger jeg jer, at når de ^atusinde år er til ende, og mennesker igen begynder at fornægte deres Gud, da skal jeg kun skåne jorden en ^bkort tid;

23 og så skal ^aenden komme, og himlen og jorden skal blive fortæret og ^bforgå, og der skal blive en ny himmel og en ^cny jord.

24 For alt det gamle skal ^aforgå, og alt skal blive nyt, selv himlen og jorden og hele fylden deraf, både mennesker og dyr, luftens fugle og havets fisk;

25 og ikke ét ^ahår eller et fnug skal gå tabt, for det er min hånds værk.

26 Men se, sandelig siger jeg jer: Inden jorden forgår, skal

^aMikael, min ^bbærkeengel, lade sin ^cbasun lyde, og da skal alle de døde ^dvågne, for deres grave skal blive åbnet, og de skal ^ekomme frem – ja, alle.

27 Og de ^aretfærdige skal blive samlet ved min ^bhøjre hånd til evigt liv; og de ugudelige ved min venstre hånd vil jeg over for Faderen skamme mig ved at eje;

28 derfor vil jeg sige til dem: ^aVig bort fra mig, I forbandede, til evigtvarende ^bild, som er beredt til ^cDjævelen og hans engle.

29 Og se nu, jeg siger jer: Aldrig på noget tidspunkt har jeg kundgjort med min egen mund, at de skal komme tilbage; for ^ahvor jeg er, kan de ikke komme, for de har ingen magt dertil.

30 Men husk, at ikke alle mine straffedomme er givet til menneskene; og sådan som ordene er udgået af min mund, således skal de blive opfyldt, så de ^aførste skal blive de sidste, og de sidste skal blive de første, hvad angår alt overhovedet, som jeg har skabt ved min krafts ord, hvilken er min Ånds kraft.

31 For ved min Ånds kraft ^askabte jeg dem; ja, alle ting,

20a Es 18:6; Ez 39:17;
Åb 19:17–18.

21a gs Djævelen –
Djævelens kirke.
b Åb 19:2.
c Joel 1:19–20; 2:3;
L&P 97:25–26.
gs Jorden – Jordens
renselse.
d L&P 1:38.

22a gs Tusindårsriget.
b Åb 20:3;
L&P 43:30–31;
88:110–111.

23a Matt 24:14.
gs Verden – Verdens
ende.
b Matt 24:35; JS–M 1:35.
c gs Jorden – Jordens
endelige tilstand.

24a Åb 21:1–4.
25a Alma 40:23.
26a gs Adam; Mikael.
b gs Ærkeengel.
c 1 Kor 15:52–55.
d gs Udødelighed;
Opstandelse.
e Joh 5:28–29.

27a gs Retfærdig,
retfærdighed.
b Matt 25:33.

gs Dom, den
endelige.

28a Matt 25:41;
L&P 29:41.

b L&P 43:33.
c gs Djævelen.

29a Joh 7:34;
L&P 76:112.

30a Matt 19:30;
1 Ne 13:42.

31a gs Skabe.

både de ^båndelige og de timelige –

32 først de ^aåndelige og derpå de timelige, hvilket er begyndelsen på mit værk, og videre, først de timelige og derpå de åndelige, hvilket er det sidste af mit værk –

33 dette siger jeg jer, for at I må kunne forstå det naturligt, men for mig har mine gerninger ingen ^aende, ej heller begyndelse; men det er givet jer, for at I må kunne forstå, fordi I har bedt mig derom og er enige.

34 Derfor, sandelig siger jeg jer, at for mig er alle ting åndelige, og ikke på noget tidspunkt har jeg givet en lov, som var timelig, til jer, ej heller til noget menneske eller til menneskenes børn; ej heller til Adam, jeres fader, hvem jeg skabte.

35 Se, jeg gav ham magt til at kunne ^ahandle på egne vegne; og jeg gav ham befalinger, men jeg gav ham ingen timelige befalinger, for mine ^bbefalinger er åndelige; de er ikke naturlige eller timelige, ej heller kødelige eller sanselige.

36 Og det skete, at Adam, der blev fristet af Djævelen – for se, ^aDjævelen var til før Adam, for ^bhan satte sig op mod mig,

idet han sagde: Giv mig din ^cære! hvilket er min ^amagt; og også en ^ctredjedel af himlens ^fhærskarer fik han til at vende sig bort fra mig på grund af deres ^ghandlefrihed;

37 og de blev styrtet ned, og således blev ^aDjævelen og hans ^bengle til;

38 og se, der er et sted, der har været beredt for dem fra begyndelsen, hvilket sted er ^ahelvede.

39 Og det må nødvendigvis være sådan, at Djævelen skulle ^afriste menneskenes børn, ellers kunne de ikke handle på egne vegne; for hvis de aldrig fik det ^bbitre, kunne de ikke kende det søde –

40 derfor skete det, at Djævelen fristede Adam, og han spiste af den ^aforbudne frugt og overtrådte befalingen, hvorved han blev ^bundergivet Djævelens vilje, fordi han gav efter for fristelse.

41 Derfor foranledigede jeg, Gud Herren, at han blev ^aforstødt fra ^bEdens have, fra min nærhed på grund af sin overtrædelse, hvorved han led den ^cåndelige død, hvilket er den første død, ja, den samme død, som er den ^dsidste død, som er åndelig, og som skal blive afsagt over

31b Moses 3:4–5.

32a gs Åndelig skabelse.

33a Sl 111:7–8;

Moses 1:4.

35a gs Handlefrihed.

^b gs Guds befalinger.

36a L&P 76:25–26;

Moses 4:1–4.

^b gs Rådet i himlen.

^c gs Ære.

^d Es 14:12–14;

L&P 76:28–29.

^e Åb 12:3–4.

^f L&P 38:1; 45:1.

gs Forudtlværelse.

^g gs Handlefrihed.

37a gs Djævelen.

^b 2 Pet 2:4;

Jud 1:6;

Moses 7:26.

gs Engle.

38a gs Helvede.

39a Moses 4:3–4.

gs Fristelse.

^b Moses 6:55.

40a 1 Mos 3:6;

Moses 4:7–13.

^b 2 Ne 10:24;

Mosi 16:3–5;

Alma 5:41–42.

41a gs Fald, Adams

og Evas.

^b gs Eden.

^c gs Død, åndelig.

^d Alma 40:26.

de ugudelige, når jeg siger: Vig bort, I ^cforbandede.

42 Men se, jeg siger jer, at jeg, Gud Herren, gav Adam og hans efterkommere, at de ikke skulle ^adø, hvad den timelige død angår, førend jeg, Gud Herren, havde sendt ^bengle ned for at kundgøre ^comvendelse og ^dforløsning ved tro på min ^eenbårne Søns navn for dem.

43 Og således gav jeg, Gud Herren, mennesket dets ^aprøves dage – så han ved sin naturlige død kunne blive ^boprejt i ^cudødelighed til ^devigt liv, ja, så mange, som ville tro;

44 og de, der ikke tror, til evig ^afordømmelse; for de kan ikke blive forløst fra deres åndelige fald, fordi de ikke omvender sig;

45 for de elsker mørke frem for lys, og deres ^agerninger er onde,

og de får deres ^bløn af den, som de vælger at adlyde.

46 Men se, jeg siger jer, at små ^abørn er ^bforløst ved min Enbårne fra verdens grundlæggelse;

47 derfor kan de ikke synde; for der er ikke givet Satan magt til at ^afriste små børn, førend de begynder at skulle stå til ^bregnskab over for mig;

48 for det er givet dem, som jeg vil, efter mit eget behag, for at der kan kræves store gerninger af deres ^afædres hånd.

49 Og videre siger jeg jer, at hver den, der har kundskab, har jeg ikke befalet ham at omvende sig?

50 Og den, som ingen ^aforståelse har, med ham er det op til mig at handle, sådan som der står skrevet. Og nu kundgør jeg ikke mere for jer på dette tidspunkt. Amen.

AFSNIT 30

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til David Whitmer, Peter Whitmer jun. og John Whitmer i Fayette, New York, i september 1830 efter den tre dage lange konference i Fayette, men førend kirkens ældster var gået hver til sit (History of the Church, 1:115–116). Denne tekst udkom oprindelig som tre åbenbaringer. Den blev føjet sammen til ét afsnit af profeten til udgaven af Lære og Pagter fra 1835.

1–4: David Whitmer bliver revset for ikke at have tjent flittigt. 5–8:

Peter Whitmer jun. skal ledsage Oliver Cowdery på en mission til

41e L&P 29:27–28;
76:31–39.

42a 2 Ne 2:21.

gs Død, fysisk.

b Alma 12:28–30.

c gs Omvendelse.

d gs Forløse.

e Moses 5:6–8.

43a Alma 12:24; 42:10.

b gs Opstandelse.

c Moses 1:39.

gs Udødelighed.

d gs Evigt liv.

44a L&P 19:7–12.

gs Fordømmelse.

45a Joh 3:18–20;

L&P 93:31–32.

b Mosi 2:32–33;

Alma 3:26–27;

5:41–42; 30:60.

46a Moro 8:8, 12;

L&P 93:38.

gs Barn, børn.

b L&P 74:7.

gs Forløse.

47a gs Fristelse.

b gs Ansvarlighed.

48a L&P 68:25.

50a L&P 137:7–10.

gs Forståelse.

lamanitterne. 9–11: John Whitmer bliver kaldet til at prædike evangeliet.

SE, jeg siger dig, "David, at du har ^bfrygtet mennesker og har ikke ^cforladt dig på mig for at få styrke, sådan som du burde.

2 Men dit sind har været mere optaget af det, der vedrører denne "jord, end af det, der vedrører mig, din Skaber, og den tjenestegering, hvortil du er blevet kaldet; og du har ikke givet agt på min Ånd og på dem, som blev sat over dig, men er blevet overtalt af dem, som jeg ikke har givet befaling.

3 Derfor er du overladt til selv at adspørge af min hånd og "grunde over det, som du har modtaget.

4 Og dit hjem skal være i din fars hus, indtil jeg giver dig yderligere befalinger. Og du skal passe "tjenestegeringen i kirken og over for verden og i egnene heromkring. Amen.

5 Se, jeg siger dig, "Peter, at du skal ^bbegive dig af sted sammen med din broder Oliver; for ^ctiden er kommet, hvor jeg anser det for nødvendigt, at du åbner din mund for at kundgøre mit evangelium; frygt der-

for ikke, men "giv agt på din broders ord og råd, som han skal give dig.

6 Og tag del i hans trængsler, idet du altid opløfter dit hjerte til mig i bøn og tro for hans og din udfrielse; for jeg har givet ham magt til at opbygge min "kirke blandt ^blamanitterne;

7 og ingen har jeg udpeget til at være hans rådgiver "over ham i kirken vedrørende kirkelige anliggender bortset fra hans broder Joseph Smith jun.

8 Giv derfor agt på dette, og vær flittig til at holde mine befalinger, så skal du blive velsignet med evigt liv. Amen.

9 Se, jeg siger dig, min tjener John, at du fra nu af skal begynde at "forkynde mit evangelium som med en ^bbasuns røst.

10 Og dit arbejde skal du lægge hos din broder Philip Burroughs og i egnen deromkring, ja, hvor som helst du kan blive hørt, indtil jeg befaler dig at drage derfra.

11 Og alt dit arbejde skal fremover være for Zion med hele din sjæl; ja, du skal altid åbne din mund for min sag "uden at frygte for, hvad ^bmennesker kan gøre, for ^cjeg er med dig. Amen.

30 1a gs Whitmer, David.

b ApG 5:29.

c 2 Krøn 16:7–9.

2a L&P 25:10.

3a gs Grunde.

4a gs Tjene; Tjeneste.

5a gs Whitmer,

Peter, jun.

b L&P 32:1–3.

c L&P 11:15.

d gs Råd; Opretholdelse af kirkeledere.

6a gs Jesu Kristi Kirke

af Sidste Dages

Hellige.

b L&P 3:20; 49:24.

gs Lamanitter.

7a L&P 20:2–3.

9a L&P 15:6.

b L&P 33:2.

11a gs Mod; Frygt.

b Es 51:7.

c Matt 28:19–20.

AFSNIT 31

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til Thomas B. Marsh i september 1830 (History of the Church, 1:115–117). Den blev givet umiddelbart efter en konference i kirken (se indledningen til afsnit 30). Thomas B. Marsh var blevet døbt tidligere på måneden og var blevet ordineret til ældste i kirken, før denne åbenbaring blev givet.

1–6: Thomas B. Marsh bliver kaldet til at prædike evangeliet og bliver forsikret om, at hans familie har det godt. 7–13: Han bliver rådet til at være tålmodig, altid at bede og at følge Talsmanden.

THOMAS, min søn, velsignet er du på grund af din tro på mit værk.

2 Se, du har haft mange trængsler på grund af din familie; alligevel vil jeg velsigne dig og din familie, ja, dine små; og den dag kommer, da de vil tro og kende sandheden og være ét med dig i min kirke.

3 Opløft dit hjerte og glæd dig, for timen for din mission er kommet; og din tunge skal blive løst, og du skal kundgøre "glædelige tidender om stor glæde for denne slægt.

4 Du skal "kundgøre det, der er blevet åbenbaret for min tjener, Joseph Smith jun. Du skal begynde at prædike fra nu af, ja, at høste marken, som allerede er ^bhvid til at blive brændt af.

5 "Sving derfor din segl af hele din sjæl, så bliver dine synder dig ^btilgivet, og du skal få lagt mange 'neg på din ryg, for ^darbejderen er sin løn værd. Derfor skal din familie leve.

6 Se, sandelig siger jeg dig: Forlad dem kun for en kort tid, og kundgør mit ord, så skal jeg berede et sted for dem.

7 Ja, jeg vil "åbne menneskenes hjerte, og de vil tage imod dig. Og jeg vil oprette en menighed ved din hånd;

8 og du skal "styrke dem og forberede dem til den tid, da de skal blive indsamlet.

9 Vær "tålmodig i ^btrængsler, hån ikke dem, der håner. Styr dit ^chus i sagtmødighed, og vær standhaftig.

10 Se, jeg siger dig, at du skal være læge for kirken, men ikke for verden, for de vil ikke tage imod dig.

11 Drag derhen, hvor jeg ønsker, og det skal blive givet dig af "Talsmanden, hvad du skal gøre, og hvor du skal drage hen.

12 "Bed altid, for at du ikke

31 1a Gs Marsh,
Thomas B.

3a Es 52:7;
Luk 2:10–11;
Mosi 3:3–5.

4a Mosi 18:19;
L&P 42:12; 52:36.

b L&P 4:4–6.

5a Åb 14:15.

b Gs Tilgive.

c L&P 79:3.

d Luk 10:3–11;
L&P 75:24.

7a Gs Omvendelse.

8a L&P 81:5; 108:7.

9a Gs Tålmodighed.

b Gs Modgang.

c Gs Familie –
Forældres ansvar.

11a Gs Talsmand;
Helligånden.

12a 3 Ne 18:17–21.
Gs Bøn.

skal falde i ^bfristelse og miste din belønning.

13 Vær ^atrofast indtil enden, og se, ^bjeg er med dig. Disse ord

kommer ikke fra et menneske eller fra mennesker, men fra mig, ja, Jesus Kristus, din forløser, ved Faderens ^cvilje. Amen.

AFSNIT 32

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til Parley P. Pratt og Ziba Peterson i oktober 1830 (History of the Church, 1:118–120). Ældsterne nærede stor interesse og store ønsker for lamanitterne, hvis forudsagte velsignelser kirken havde erfaret fra Mormons Bog. Som følge deraf bad de om, at Herren ville tilkendegive sin vilje om, hvorvidt ældsterne på dette tidspunkt skulle sendes til de indianerstammer, der boede mod vest. Åbenbaringen fulgte.

1–3: Parley P. Pratt og Ziba Peterson bliver kaldet til at prædike for lamanitterne og til at ledsage Oliver Cowdery og Peter Whitmer jun. 4–5: De skal bede om en forståelse af skrifterne.

OG se, angående min tjener ^aParley P. Pratt, se, så siger jeg ham, at så vist, som jeg lever, så vil jeg, at han skal kundgøre mit evangelium og ^blære af mig og være sagtomdig og ydmyg af hjertet.

2 Og det, som jeg har bestemt for ham, er, at han skal ^adrage med mine tjenere Oliver Cowdery og Peter Whitmer jun.

ud i ødemarken blandt ^blamanitterne.

3 Og ^aZiba Peterson skal også drage med dem; og jeg selv vil drage med dem og være ^bmidt iblandt dem. Jeg er deres ^ctalsmand hos Faderen, og intet skal få overhånd over dem.

4 Og de skal ^agive agt på det, som er skrevet, og ikke hævde at have nogen anden ^båbenbaring; og de skal altid bede om, at jeg må ^cudfolde det for deres ^dforstand.

5 Og de skal give agt på disse ord og ikke tage let på dem, så vil jeg velsigne dem. Amen.

AFSNIT 33

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til Ezra Thayre og Northrop Sweet i Fayette, New York, i oktober 1830 (History of the Church, 1:126–127). Ved nedskrivningen af denne åbenbaring bekræft-

12b gs Fristelse.

13a gs Udholdenhed.

b Matt 28:20.

c gs Jesus Kristus – Myndighed.

32 1a gs Pratt, Parley Parker.

b Matt 11:28–30.

2a L&P 28:8; 30:5.

b L&P 3:18–20.

3a L&P 58:60.

b Matt 18:20;

L&P 6:32; 38:7.

c gs Talsmand.

4a 1 Ne 15:25;

L&P 84:43–44.

b L&P 28:2.

c JS–H 1:74.

d gs Forståelse.

tede profeten, at »Herren ... altid er rede til at undervise sådanne, som flittigt søger i tro« (History of the Church, 1:126).

1-4: Der kaldes arbejdere til at kundgøre evangeliet i den ellevte time. 5-6: Kirken er blevet oprettet, og de udvalgte skal indsamles. 7-10: Omvend jer, for Himmeriget er for hånden. 11-15: Kirken er bygget på den klippe, som evangeliet er. 16-18: Bered jer til Brudgommens komme.

SE, jeg siger til jer, mine tjenere Ezra og Northrop: Åbn jeres ører og lyt til Herren jeres Guds røst, han hvis ^aord er levende og virksomt, skarpere end et tveægget sværd, som sønderdeler led og marv, sjæl og ånd, og som kender ^bhjertets tanker og hensigter.

2 For sandelig, sandelig siger jeg jer, at I er kaldet til at opløfte jeres røst som med en ^abasuns lyd, til at kundgøre mit evangelium for en svigagtig og afsporet slægt.

3 For se, ^amarken er allerede hvid til høst; det er den ^bellevte time og den ^csidste gang, at jeg vil kalde arbejdere ud i min vingård.

4 Og hver eneste lille del af min ^avingård er blevet ^bfordærvet, og der er ^cingen, der gør godt,

undtagen nogle få; og de ^dfejler i mange tilfælde på grund af ^epræstelist, hvis udøvere alle har et fordærvet sind.

5 Og sandelig, sandelig siger jeg jer, at denne ^akirke har jeg ^boprettet og kaldt frem fra ødemarken.

6 Og således vil jeg ^aindsamle mine udvalgte fra jordens ^bfire hjørner, lige så mange, som vil tro på mig og give agt på min røst.

7 Ja, sandelig, sandelig siger jeg jer, at marken allerede er hvid til høst; sving derfor jeres segl, og høst af al jeres kraft, sind og styrke.

8 ^aÅbn munden, så skal den blive fyldt, og I skal blive lige-som ^bNefi fordem, der fra Jerusalem drog gennem ørkenen.

9 Ja, åbn jeres mund og hold jer ikke tilbage, så skal I få lagt mange ^aneg på ryggen, for se, jeg er med jer.

10 Ja, åbn jeres mund, så skal den blive fyldt, og sig: ^aOmvend jer, omvend jer, bered Herrens vej og gør hans stier rette; for Himmeriget er for hånden;

11 ja, omvend jer, og bliv ^adøbt, hver eneste af jer, til jeres syn-

33 1a Hebr 4:12;

Hel 3:29-30.

b Alma 18:32;

L&P 6:16.

2a Es 58:1.

3a Joh 4:35;

L&P 4:4; 12:3; 14:3.

b Matt 20:1-16.

c Jakob 5:71;

L&P 43:28.

4a gs Herrens vingård.

b 2 Ne 28:2-14;

Morm 8:28-41.

c Rom 3:12; L&P 35:12.

d 2 Ne 28:14.

e gs Præstelist.

5a gs Jesu Kristi Kirke

af Sidste Dages

Hellige.

b gs Gengivelse af

evangeliet.

6a gs Israel - Israels

indsamling.

b 1 Ne 19:15-17.

8a L&P 88:81.

b 2 Ne 1:26-28.

9a Sl 126:6; Alma 26:3-5;

L&P 75:5.

10a Matt 3:1-3.

11a gs Døbe, dåb.

ders forladelse; ja, bliv døbt med vand, og så kommer dåben med ild og Helligånden.

12 Se, sandelig, sandelig siger jeg jer: Dette er mit ^aevangelium; og husk, at de skal have tro på mig, ellers kan de ingenlunde blive frelst;

13 og på denne ^aklippe vil jeg bygge min kirke; ja, på denne klippe er I bygget, og hvis I vedbliver, skal ^bhelvedes porte ikke få overhånd over jer.

14 Og I skal erindre jer kirkens ^atrossætninger og pagter, så I holder dem.

15 Og den, der har tro, skal I ^abekræfte i min kirke ved ^bhåndspålæggelse, og jeg vil overdrage dem ^cHelligåndsgaven.

16 Og Mormons Bog og de hellige ^askrifter er blevet givet af mig til ^bundervisning af jer; og min Ånds kraft ^clevendegør alt.

17 Vær derfor trofaste, bed altid og hold jeres lamper i god stand og tændt, og hav olie med jer, så I kan være rede, når ^aBrudgommen kommer –

18 for se, sandelig, sandelig siger jeg jer, at ^ajeg kommer hastigt. Så ske det! Amen.

AFSNIT 34

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til Orson Pratt i Fayette, New York, den 4. november 1830 (History of the Church, 1:127–128). Broder Pratt var på dette tidspunkt nitten år gammel. Han var blevet omvendt og døbt, da han for første gang, seks uger forinden, havde hørt det gengivne evangelium blive prædikeret af sin broder, Parley P. Pratt. Denne åbenbaring blev modtaget i Peter Whitmer sen.s hjem.

1–4: De trofaste bliver Guds sønner i kraft af forsoningen. 5–9: Forkyndelsen af evangeliet bereder vejen for det andet komme. 10–12: Profeti finder sted ved Helligåndens kraft.

MIN søn ^aOrson, lyt og hør og se, hvad jeg, Gud Herren, vil sige til dig, ja, jeg, Jesus Kristus, din forløser –

2 verdens ^alys og liv, et lys, som skinner i mørket, og mørket begriber det ikke –

3 der ^aelskede verden så meget, at ^bhan ^cgav sit eget liv, for at så mange, som ville tro, kunne blive ^dGuds sønner. Derfor er du min søn;

4 og ^avelsignet er du, fordi du har vist tro;

12a 3 Ne 27:13–22.

13a gs Klippe.

b Matt 16:16–19;
L&P 10:69–70.

14a Henviser til
afsnittene 20–22;
L&P 42:13.

15a L&P 20:41.

b gs Håndspålæggelse.

c gs Helligåndsgaven.

16a gs Skrifter.

b 2 Tim 3:16.

c Joh 6:63.

17a Matt 25:1–13.
gs Brudgom.

18a Åb 22:20.

gs Andet komme,
Jesu Kristi.

34 1a gs Pratt, Orson.

2a Joh 1:1–5.

gs Lys, Kristi lys.

3a Joh 3:16; 15:13.

gs Kærlighed.

b gs Forløser.

c gs Forsoning; Forløse.
d Joh 1:9–12;

Rom 8:14, 16–17;

Moses 6:64–68.

gs Guds sønner

og døtre.

4a Joh 20:29.

5 og mere velsignet er du, fordi du er "kaldet af mig til at prædike mit evangelium –

6 til at opløfte din røst som med en basuns lyd, både længe og højt, og "råbe omvendelse til en svigagtig og afsporet slægt og berede Herrens vej for hans ^bandet komme.

7 For se, sandelig, sandelig siger jeg dig: "Tiden er snart for hånden, da jeg skal komme i en ^bsky med magt og stor herlighed.

8 Og det skal blive en "stor dag, når jeg kommer, for alle folkeslag skal ^bbæve.

9 Men førend denne store dag

kommer, skal solen blive for mørket og månen blive forvandet til blod; og stjernerne skal nægte at skinne, og nogle skal falde, og store ødelæggelser venter de ugudelige.

10 Opløft derfor din røst og "hold dig ikke tilbage, for Gud Herren har talt; profeter derfor, og det skal blive givet ved ^bHelligåndens kraft.

11 Og hvis du er trofast, se, da er jeg med dig, indtil jeg kommer –

12 og sandelig, sandelig siger jeg dig: Jeg kommer hastigt. Jeg er din Herre og din forløser. Så ske det. Amen.

AFSNIT 35

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon i eller i nærheden af Fayette, New York, i december 1830 (History of the Church, 1:128–131). På dette tidspunkt var profeten næsten dagligt beskæftiget med at foretage en oversættelse af Bibelen. Oversættelsen var blevet påbegyndt så tidligt som i juni 1830, og både Oliver Cowdery og John Whitmer havde virket som skrivere. Eftersom de nu var blevet kaldet til andre pligter, blev Sidney Rigdon ved guddommelig udpegelse kaldet til at virke som profetens skriver i dette arbejde (se vers 20). Som forord til sin optegnelse af denne åbenbaring skrev profeten: »I december kom Sidney Rigdon [fra Ohio] for at adspørge Herren, og sammen med ham kom Edward Partridge . . . Kort efter at disse to brødre var ankommet, sagde Herren følgende« (History of the Church, 1:128).

1–2: Sådan kan mennesker blive Guds sønner. 3–7: Sidney Rigdon bliver kaldet til at døbe og til at overdrage Helligånden. 8–12: Tegn og mirakler udvirkes ved tro. 13–16: Herrens tjenere vil tærsk

folkeslagene ved Åndens kraft. 17–19: Joseph Smith besidder nøglerne til hemmelighederne. 20–21: De udvalgte skal tåle den dag, Herren kommer. 22–27: Israel skal blive frelst.

5a gs Kalde, kaldet af Gud.
6a L&P 6:9.
b gs Andet komme, Jesu Kristi.

7a Åb 1:3.
b Luk 21:27.
8a Joel 2:11;
Mal 3:23;
L&P 43:17–26.

gs Andet komme, Jesu Kristi.
b Es 64:2.
10a Es 58:1.
b 2 Pet 1:21.

LYT til røsten fra "Herren jeres Gud, ja, ^bAlfa og Omega, begyndelsen og enden, hvis "vej er ét evigt kredsløb, den ^dsamme i dag som i går og for evigt.

2 Jeg er Jesus Kristus, Guds Søn, som blev ^akorsfæstet for verdens synder, ja, for så mange som vil ^btro på mit navn, for at de kan blive ^cGuds sønner, ja, ^dét i mig, ligesom jeg er ^eét i Faderen, ligesom Faderen er ét i mig, for at vi må blive ét.

3 Se, sandelig, sandelig siger jeg til min tjener Sidney: Jeg har betragtet dig og dine gerninger. Jeg har hørt dine bønner og beredt dig til et større værk.

4 Du er velsignet, for du skal udføre store ting. Se, du blev sendt ud, ligesom "Johannes, for at berede vejen for mig og for ^bprofeten Elias, som skal komme, og du vidste det ikke.

5 Du døbte med vand til omvendelse, men de ^amodtog ikke Helligånden;

6 men se, jeg giver dig den befaling, at du skal ^ddøbe med vand, og de skal modtage ^bHelligånden ved ^chåndspålggelse, ligesom apostlene fordem.

7 Og det skal ske, at der skal

udføres en stor gerning i landet, ja, blandt "ikke-jøderne, for deres dårskab og deres vederstyggeligheder skal gives til kende for øjnene af alle mennesker.

8 For jeg er Gud, og "min arm er ikke blevet kortere; og jeg vil vise ^bmirakler, ^ctegn og undere til alle dem, der ^dtror på mit navn.

9 Og de, som i "tro beder derom i mit navn, de skal ^buddrive "djævl; de skal ^dhelbrede de syge; de skal få de blinde til at se og de døve til at høre og de stumme til at tale og de lamme til at gå.

10 Og den tid kommer hastigt, da store ting skal vises for menneskenes børn;

11 men "uden tro skal der ikke vises noget, bortset fra ^bødelæggelser over "Babylon, den som har fået alle folkeslag til at drikke af sin ^dutugts vredes vin.

12 Og der er "ingen, som gør godt, bortset fra dem, der er rede til at modtage mit evangeliums fylde, som jeg har sendt ud til denne slægt.

13 Derfor opfordrer jeg de "svage i denne verden, dem

35 1a gs Herren.

b Åb 1:8.

gs Alfa og Omega.

c 1 Ne 10:19; L&P 3:2.

d Hebr 13:8;

L&P 38:1–4; 39:1–3.

2a gs Korsfæstelse.

b L&P 20:25; 45:5, 8.

c gs Guds sønner

og døtre.

d Joh 17:20–23.

gs Enighed.

e gs Gud,

Guddommen.

4a Mal 3:1;

Matt 11:10;

1 Ne 11:27;

L&P 84:27–28.

b 3 Ne 25:5–6;

L&P 2:1; 110:13–15.

5a ApG 19:1–6.

6a gs Døbe, dåb.

b gs Helligåndsgaven.

c gs Håndspålggelse.

7a gs Ikke-jøder.

8a Es 50:2; 59:1.

b gs Mirakel.

c gs Tegn.

d gs Tro.

9a gs Tro.

b Mark 16:17.

c Mark 1:21–45.

d gs Helbrede.

11a L&P 63:11–12.

b L&P 5:19–20.

c gs Babel, Babylon.

d Åb 18:2–4.

12a Rom 3:10–12;

L&P 33:4;

38:10–11; 84:49.

13a 1 Kor 1:27;

L&P 1:19–23; 124:1.

som er ^bulærde og foragtede, til at tærse folkeslagene ved min Ånds kraft;

14 og deres arm skal være min arm, og jeg vil være deres ^askjold og værn; og jeg vil binde op om deres lænder, og de skal kæmpe med mandsmod for mig; og deres ^b fjender skal være under deres fødder; og jeg vil lade sværdet ^c falde til fordel for dem, og ved min harmes ^aild vil jeg bevare dem.

15 Og de ^a fattige og de ^b sagtmodige skal få evangeliet prædikeret for sig, og de skal ^c se hen til tiden for mit komme, for den er ^a nær for hånden –

16 og de skal lære lignelsen om ^a figentræet, for sommeren er allerede nær nu.

17 Og jeg har udsendt ^a mit evangeliums fylde ved min tjener ^b Josephs hånd; og i hans svagheit har jeg velsignet ham;

18 og jeg har givet ham ^a nøglerne til hemmeligheden om det, som har været ^b forseglet, nemlig det, som har været til fra ^c verdens grundlæggelse, og det, som skal ske fra dette tids-

punkt og indtil tiden for mit komme, hvis han forbliver i mig, og hvis ikke, vil jeg sætte en anden i hans sted.

19 Våg derfor over ham, så hans tro ikke svigter, og det skal blive givet af ^a Talsmanden, ^b Helligånden, som kender alt.

20 Og den befaling giver jeg dig, at du skal ^a skrive for ham; og skrifterne skal blive givet, ligesom de er i mit bryst, til frelse for mine egne ^b udvalgte;

21 for de vil høre min ^a røst og skal se mig og skal ikke sove og skal ^b bestå på den dag, jeg ^c kommer; for de skal blive gjort rene, ligesom jeg er ^a ren.

22 Og se, jeg siger ^a dig: Bliv hos ham, så skal han rejse med dig, svigt ham ikke, så skal dette visselig blive opfyldt.

23 Og i det omfang at I ^a ikke skriver, se, da skal det blive ham pålagt at profetere; og du skal prædike mit evangelium og henvise til de ^b hellige profeter for at bevise hans ord, sådan som de skal blive givet ham.

24 ^a Hold alle de befalinger og

13b ApG 4:13.

14a 2 Sam 22:2-3.

b L&P 98:34-38.

c L&P 1:13-14.

d L&P 128:24.

15a Matt 11:5.

b gs Sagtmodig.

c 2 Pet 3:10-13;

L&P 39:23; 45:39;

Moses 7:62.

d L&P 63:53.

16a Matt 24:32;

L&P 45:36-38;

JS-M 1:38.

gs Tidernes tegn.

17a L&P 42:12.

b L&P 135:3.

18a L&P 84:19.

b Dan 12:9; Matt 13:35;

2 Ne 27:10-11;

Eter 4:4-7; JS-H 1:65.

c L&P 128:18.

19a Joh 14:16, 26; 15:26.

gs Talsmand.

b gs Helligånden.

20a På dette tidspunkt

var profeten

beskæftiget med at

foretage en inspireret

oversættelse af

Bibelen, hvortil

Sidney Rigdon var

kaldet som skriver.

b gs Udvalgt.

21a Joel 2:11;

L&P 43:17-25;

88:90; 133:50-51.

b Mal 3:2-3.

c gs Andet komme,

Jesu Kristi.

d gs Ren og uren.

22a L&P 100:9-11.

23a dvs når Joseph Smith

og Sidney Rigdon

ikke var beskæftiget

med skrive.

b dvs skrifterne.

24a L&P 103:7.

pagter, hvorved I er bundet, så vil jeg lade himlene ^bryste til gavn for jer, og ^cSatan skal bæve, og Zion skal ^afryde sig på højene og blomstre;

25 og ^aIsrael skal blive ^bfrelst, når jeg anser tiden for at være inde; og ved de ^cnøgler, som jeg har givet, skal de blive ledt

og aldrig mere på nogen måde fare vild.

26 Opløft jeres hjerte og vær glade, jeres ^aforløsning stunder til.

27 Frygt ikke, lille flok, ^ariget er jeres, indtil jeg kommer. Se, ^bjeg kommer hastigt. Så ske det. Amen.

AFSNIT 36

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til Edward Partridge, i nærheden af Fayette, New York, i december 1830 (History of the Church, 1:131). (Se indledningen til afsnit 35). Profeten sagde, at Edward Partridge »var et forbillede med hensyn til fromhed og en af Herrens store mænd« (History of the Church, 1:128).

1–3: Herren lægger sin hånd på Edward Partridge ved Sidney Rigdons hånd. 4–8: Enhver, der modtager evangeliet og præstedømmet, skal kaldes til at drage ud og prædike.

SÅ siger Gud Herren, ^aIsraels Mægtige: Se, jeg siger dig, min tjener ^bEdward, at du er velsignet, og dine synder er dig tilgivet, og du er kaldet til at prædike mit evangelium som med en basuns røst;

2 og jeg vil ^alægge min hånd på dig ved min tjener Sidney Rigdons hånd, og du skal modtage min Ånd, Helligånden, ja, ^bTalsmanden, som skal lære dig rigets ^cfredsskabende sandheder;

3 og du skal kundgøre det med høj røst og sige: Hosianna, velsignet være Gud den Højestes navn.

4 Og se, jeg giver dig dette kald og denne befaling angående alle mennesker –

5 at så mange, som kommer frem for mine tjenere Sidney Rigdon og Joseph Smith jun. og tager imod dette kald og denne befaling, skal ^aordineres og sendes ud for at ^bprædike det evigtvarende evangelium blandt folkeslagene –

6 og råbe omvendelse, idet de siger: ^aRed jer selv fra denne genstridige slægt, og kom ud af ilden, og ^bafsky selv de klæder, der er plettet af kødet.

24b L&P 21:6.

c 1 Ne 22:26.

d gs Glæde.

25a gs Israel.

b Es 45:17;

1 Ne 19:15–16; 22:12.

c gs Nøgler,

præstedømmets.

26a Luk 21:28.

27a gs Guds rige eller Himmeriget.

b Åb 22:20.

36 1a gs Jesus Kristus; Jahve.

b L&P 41:9–11.

2a gs Håndspåbyggelse.

b gs Talsmand;

Helligånden.

c L&P 42:61.

5a L&P 63:57.

gs Ordinerer.

b gs Prædike.

6a ApG 2:40.

b Jud 1:23.

7 Og denne befaling skal gives min kirkes ældster, for at enhver, der tager imod den i hjertets oprigtighed, kan blive ordineret og sendt ud, sådan som jeg har talt.

8 Jeg er Jesus Kristus, Guds Søn; bind derfor op om lænderne, så "kommer jeg pludseligt til mit tempel. Så ske det. Amen.

AFSNIT 37

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon i nærheden af Fayette, New York, i december 1830 (History of the Church, 1:139). Heri gives den første befaling angående en indsamling i denne uddeling.

1–4: *De hellige bliver kaldet til at samle sig i Ohio.*

SE, jeg siger jer, at jeg anser det ikke for nødvendigt, at I "oversætter mere, førend I drager af sted til Ohio, og dette på grund af fjenden og for jeres egen skyld.

2 Og videre siger jeg jer, at I ikke skal drage af sted, førend I har prædiket mit evangelium i disse egne og har styrket kirken,

hvor den end findes, og især i "Colesville; for se, de beder til mig med stor tro.

3 Og videre, den befaling giver jeg kirken, at jeg anser det for nødvendigt, at de samler sig i "Ohio som forberedelse til den tid, da min tjener Oliver Cowdery vender tilbage til dem.

4 Se, her er visdom, og lad enhver "vælge for sig selv, indtil jeg kommer. Så ske det. Amen.

AFSNIT 38

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Fayette, New York, den 2. januar 1831 (History of the Church, 1:140–143). Anledningen var en konference i kirken.

1–6: *Kristus har skabt alt. 7–8: Han er midt blandt sine hellige, som snart skal se ham. 9–12: Alt kød er fordærvet i hans øjne. 13–22: Han har forbeholdt et forjættet land til sine hellige for tid og for evighed. 23–27: De hellige bliver befalet at være ét og betragte hinanden som brødre. 28–29: Der bliver forudsagt*

krige. 30–33: De hellige skal få kraft fra det høje og skal drage ud blandt folkeslagene. 34–42: Kirken får befaling om at tage sig af de fattige og trængende og søge evighedens rigdomme.

SÅ siger Herren, jeres Gud, nemlig Jesus Kristus, den

8a Mal 3:1.
37 1a dvs det
igangværende

arbejde med at
oversætte Bibelen.
2a L&P 24:3; 26:1.

3a dvs staten Ohio.
L&P 38:31–32.
4a gs Handlefrihed.

store ^aJEG ER, Alfa og Omega, ^bbegyndelsen og enden, den som så på evighedens vide udstrækning og alle himlens serafiske ^chærskarer, ^dførend ^everden blev skabt;

2 den, som ^akender alt, for ^balt er nærværende for mine øjne;

3 jeg er den, som talte, så verden blev ^askabt, og alt blev til ved mig.

4 Jeg er den, som har taget Enoks ^aZion op i min egen favn, og sandelig siger jeg, ja, så mange, som har ^btroet på mit navn, for jeg er Kristus, og i mit eget navn, i kraft af det ^cblod, som jeg har udgydt, har jeg bønfuldt Faderen for dem.

5 Men se, resten, de som er ^augudelige, har jeg holdt tilbage i ^bmørkets lænker indtil ^cdommen på den store dag, som skal komme ved jordens ende;

6 og således vil jeg lade de ugudelige, som ikke vil høre min røst, men som forhærder hjertet, blive holdt tilbage dér, og ve, ve, ve, er deres dom.

7 Men se, sandelig, sandelig siger jeg jer, at mine ^aøjne hviler

på jer. Jeg er ^bmidt iblandt jer, og I kan ikke se mig;

8 men den dag kommer snart, da I skal ^ase mig og vide, at jeg er til; for mørkets slør skal snart blive sønderrevet, og den, som ikke er ^brenset, skal ikke ^cudholde den dag.

9 Bind derfor op om lænderne, og vær rede. Se, ^ariget er jeres, og fjenden skal ikke sejre.

10 Sandelig siger jeg jer: I er ^arene, men ikke alle, og der er ingen andre, i hvem jeg har ^bvelbehag;

11 for alt ^akød er fordærvet i mine øjne; og ^bmørkets magter hersker på jorden blandt menneskenes børn i overværelse af alle himlens hærskarer –

12 hvilket gør, at stilheden regerer, og ^ahele evigheden lider, og ^benglene venter på den store befaling om at ^chøste jorden, at samle ^drajræsset sammen for at det kan blive ^ebrændt; og se, fjenden har forenet sig.

13 Og nu viser jeg jer en hemmelighed, noget som finder sted i lønkamrene, og som i tidens

38 1a gs JEG ER.

b Åb 1:8.

c L&P 45:1.

d gs Forudtilværelse.

e Sl 90:2.

2a L&P 88:41;

Moses 1:35.

gs Alvidende.

b Ordsp 5:21;

2 Ne 9:20.

3a Sl 33:6–9.

gs Skabe.

4a L&P 45:11–14;

76:66–67; 84:99–100;

Moses 7:18–21.

Jso, 1 Mos 14:25–40.

gs Zion.

b L&P 20:25; 35:2;

45:3–5.

c gs Forsoning.

5a gs Uretfærdig,

uretfærdighed.

b 2 Pet 2:4; Jud 1:6.

gs Helvede.

c gs Dom, den

endelige.

7a L&P 1:1.

b L&P 6:32; 29:5.

8a Åb 22:4–5.

gs Andet komme,

Jesu Kristi.

b gs Ren og uren.

c Mal 3:2.

9a Luk 6:20.

gs Guds rige eller

Himmeriget.

10a gs Ren og uren.

b L&P 1:30.

11a Es 1:3–4;

L&P 33:4.

b Mika 3:6;

L&P 112:23;

Moses 7:61–62.

12a Moses 7:41.

b L&P 86:3–7.

c gs Høst.

d L&P 88:94; 101:65–66.

e Matt 13:30.

løb vil medføre jeres "udrydelse, og I vidste det ikke;

14 men se, jeg fortæller jer det, og I er velsignede, ikke på grund af jeres ugudelighed, ej heller jeres vantro hjerte; for sandelig, nogle af jer er skyldige over for mig, men jeg vil være barmhjertig mod jeres svaghed.

15 Vær derfor "stærke fra nu af; ^bfrygt ikke, for riget er jeres.

16 Og for jeres frelses skyld giver jeg jer en befaling, for jeg har hørt jeres bønner, og de "fattige har fremført deres klage for mig, og de ^brige har jeg skabt, og alt kød er mit, og jeg "gør ikke forskel på nogen.

17 Og jeg har gjort jorden rig, og se, den er min "fodskammel, hvorfor jeg atter skal stå på den.

18 Og jeg rækker frem og giver jer nådigt større rigdomme, nemlig et forjættet land, et land, der flyder med mælk og honning, over hvilket der ikke skal være nogen forbandelse, når Herren kommer;

19 og jeg vil give jer det som jeres arveland, hvis I stræber efter det af hele jeres hjerte.

20 Og dette skal være min pagt med jer: I skal få det som jeres arveland og som jeres børns "arvelod for evigt, så længe jor-

den består, og I skal tage det i besiddelse igen i evigheden, og det skal aldrig mere forgå.

21 Men sandelig siger jeg jer, at til den tid skal I ikke have nogen "konge, ej heller nogen hersker, for jeg vil være jeres konge og våge over jer.

22 Hør derfor min røst, og "følg mig, så skal I blive et ^bfrit folk, og I skal ikke have andre love end mine love, når jeg kommer, for jeg er jeres "lovgiver, og hvad kan holde min hånd tilbage?

23 Men sandelig siger jeg jer: "Undervis hinanden i overensstemmelse med det embede, hvortil jeg har udpeget jer;

24 og lad enhver "agte sin broder som sig selv og øve ^bdyd og "hellighed over for mig.

25 Og igen siger jeg jer: Lad enhver agte sin broder som sig selv.

26 For hvilket menneske blandt jer, som har tolv sønner, og som ikke gør forskel på dem, og som hvis de tjener ham lydigt, og han siger til den ene: Klæd dig i rober, og sæt dig her! og til den anden: Klæd dig i pjalter, og sæt dig der! ser på sine sønner og siger: Jeg er retfærdig?

27 Se, dette har jeg givet jer som en lignelse, og den er, lige-

13a L&P 5:32–33.

15a cs Mod.

b cs Frygt – Frygt for mennesker.

16a Mosi 4:16–18.

b 1 Sam 2:7.

c ApG 10:34;
Moro 8:11–12;
L&P 1:34–35.

17a 1 Ne 17:39;

Abr 2:7.

20a L&P 45:58.

21a Zak 14:9;

2 Ne 10:14;

Alma 5:50.

22a Joh 10:27.

b cs Jesus Kristus –
Kristi herredømme
under tusindårsriget.

c Es 33:22;

Mika 4:2;

L&P 45:59.

23a L&P 88:77–79,

118, 122.

cs Undervisning.

24a 5 Mos 17:20;

1 Kor 4:6.

b L&P 46:33.

cs Dyd.

c cs Hellighed.

som jeg er. Jeg siger jer: "Vær ét; og hvis I ikke er ét, er I ikke mine.

28 Og videre siger jeg jer, at fjenden i lønkamrene "stræber jer efter livet.

29 I hører om "krige i fjerne lande, og I siger, at der snart bliver store krige i fjerne lande, men I kender ikke menneskenes hjerte i jeres eget land.

30 Jeg siger jer dette på grund af jeres bønner; "gem derfor ^bvisdom i jeres bryst, for at menneskenes ugudelighed ikke skal åbenbare dette for jer ved deres ugudelighed på en måde, der skal tale i jeres ører med en røst, der lyder højere end den, der skal ryste jorden; men hvis I er beredte, skal I ikke frygte.

31 Og for at I kan undgå fjendens magt og blive samlet hos mig som et retfærdigt folk, "uplettet og ulasteligt –

32 derfor, af denne årsag, har jeg givet jer den befaling, at I skal drage til "Ohio; og der vil jeg give jer min ^blov; og dér skal I blive "begavet med kraft fra det høje;

33 og derfra skal hver den, som jeg vil, "drage ud blandt alle folkeslag, og det skal blive sagt dem, hvad de skal gøre;

for jeg har en stor gerning i beredskab, for Israel skal blive ^bfrelst, og jeg vil lede dem, hvorhen jeg vil, og "ingen magt skal holde min hånd tilbage.

34 Og nu giver jeg menigheden i disse egne den befaling, at der blandt dem skal udpeges visse mænd, og de skal udpeges ved "kirkens stemme;

35 og de skal se efter de fattige og de trængende og yde dem "lindring, så de ikke skal lide; og sende dem til det sted, som jeg har befalet dem;

36 og dette skal være deres gerning: at styre denne kirkes ejendomsanliggender.

37 Og de, som har gårde, der ikke kan sælges, lad disse blive ladt tilbage eller udlejet, som det synes dem bedst.

38 Se til, at alting bliver bevareret, og når mennesker bliver "begavet med kraft fra det høje og sendt ud, skal alt dette blive indsamlet i kirkens favn.

39 Og hvis I stræber efter de "rigdomme, som det er Faderens vilje, at han vil give jer, skal I være de rigeste af alle mennesker, for I skal få evighedens rigdomme; og det må nødvendigvis være sådan, at jeg har ret til at give ^bjordens rigdomme væk; men vogt jer for "stolthed,

27a Joh 17:21–23;

1 Kor 1:10;

Ef 4:11–14;

3 Ne 11:28–30;

Moses 7:18.

gs Enighed.

28a L&P 5:33; 38:13.

29a L&P 45:26, 63;

87:1–5; 130:12.

30a JS–M 1:37.

b gs Visdom.

31a 2 Pet 3:14.

32a L&P 37:3.

b L&P 42.

c Luk 24:49;

L&P 39:15;

95:8; 110:9–10.

33a gs Missionering.

b Es 45:17;

Jer 30:10;

L&P 136:22.

c Dan 4:32.

34a gs Fælles samtykke.

35a gs Velfærd.

38a gs Begavelse.

39a Jakob 2:17–19;

L&P 11:7.

b Hagg 2:8.

c gs Stolthed.

så I ikke bliver som ^anefitterne for dum.

40 Og videre siger jeg jer: Jeg giver jer den befaling, at enhver, både ældste, præst, lærer og ligeledes medlem, skal anvende hele sin kraft, sine ^ahænders arbejde, på at berede og udføre det, som jeg har befaleet.

41 Og lad jeres ^aforkyndelse være en ^badvarselsrøst, enhver til sin næste, i mildhed og i sagtmodighed.

42 Og ^askil I jer ud fra de uguddelige. Red jer selv. Vær rene, I som bærer Herrens kar. Således er det. Amen.

AFSNIT 39

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til James Covill i Fayette, New York, den 5. januar 1831 (History of the Church, 1:143–145). James Covill, som havde været baptistpræst i omkring fyrrer år, indgik pagt med Herren om, at han ville adlyde enhver befaling, som Herren ville give ham gennem profeten Joseph.

1–4: De hellige har magt til at blive Guds sønner. 5–6: At modtage evangeliet er at modtage Kristus. 7–14: James Covill bliver befaleet at blive døbt og arbejde i Herrens vingård. 15–21: Herrens tjenere skal prædike evangeliet for det andet komme. 22–24: De, der modtager evangeliet, skal blive indsamlet for tid og for evighed.

HØR og lyt til røsten fra Ham, som er fra al ^aevighed til al evighed, den store ^bJEG ER, nemlig Jesus Kristus –

2 verdens ^alys og liv; et lys, som skinner i mørket, og mørket begriber det ikke;

3 den samme, som i ^atidens

midte kom til mine egne, og mine egne tog ikke imod mig;

4 men til så mange, som tog imod mig, gav jeg magt til at blive mine ^asønner; og således vil jeg give så mange, som vil tage imod mig, magt til at blive mine sønner;

5 og sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, som tager imod mit evangelium, ^atager imod mig; og den, som ikke tager imod mit evangelium, tager ikke imod mig.

6 Og dette er mit ^aevangelium: Omvendelse og dåb med vand, og da kommer ^bdåben med ild og Helligånden, nemlig Talsmanden, der viser alt og

39d Moro 8:27.

40a 1 Kor 4:12.

41a gs Prædike.

b gs Advare.

42a Es 52:11.

39 1a Hebr 13:8;

L&P 20:12;

35:1; 38:1–4.

b 2 Mos 3:14.

gs Jahve.

2a gs Lys, Kristi lys.

3a L&P 20:26;

Moses 6:57, 62.

4a Joh 1:12.

gs Guds sønner

og døtre.

5a Joh 13:20.

6a gs Døbe, dåb;

Evangelium;

Omvendelse.

b gs Født af Gud, født

på ny; Helligånden.

“underviser i rigets fredsskabende sandheder.

7 Og se nu, jeg siger dig, min tjener “James: Jeg har betragtet dine gerninger, og jeg kender dig.

8 Og sandelig siger jeg dig: Dit hjerte er nu ret i mine øjne på dette tidspunkt; og se, jeg har udøst store velsignelser over dit hoved;

9 alligevel har du set store sorger; for du har afvist mig mange gange på grund af stolthed og “verdens bekymringer.

10 Men se, din udfrielses dage er kommet, hvis du vil lytte til min røst, som siger til dig: Rejs dig, og bliv “døbt, og aftvæt dine synder, idet du påkalder mit navn, så skal du modtage min Ånd og en velsignelse så stor, som du aldrig før har kendt.

11 Og hvis du gør det, har jeg beredt dig til et større værk. Du skal prædike fylden af mit evangelium, som jeg har sendt ud i disse sidste dage, den pagt, som jeg har sendt ud for at “genrejse mit folk, som er af Israels hus.

12 Og det skal ske, at der skal “hvile en kraft over dig; du skal have stor tro, og jeg vil være med dig og drage foran dit ansigt.

13 Du er kaldet til at “arbejde i min vingård og til at opbygge min kirke og til at ^bfremme Zion,

så den må fryde sig på højene og “blomstre.

14 Se, sandelig, sandelig siger jeg dig: Du er ikke kaldet til at drage ud til de østlige lande, men du er kaldet til at drage til Ohio.

15 Og eftersom mit folk samles i Ohio, har jeg beredt en sådan “velsignelse, som ingen blandt menneskenes børn kender, og den skal blive udøst over deres hoveder. Og derfra skal mænd drage ud til ^balle “folk.

16 Se, sandelig, sandelig siger jeg jer, at folket i Ohio påkalder mig i megen tro, idet de mener, at jeg vil holde min hånd tilbage med hensyn til at fælde dom over folkeslagene; men jeg kan ikke tilbagekalde mit ord.

17 Læg derfor alle kræfterne i, og kald trofaste arbejdere ud i min vingård, så den kan blive “beskåret for sidste gang.

18 Og for så vidt som de omvender sig og modtager mit evangeliums fylde og bliver helliggjort, vil jeg holde min hånd tilbage med hensyn til at fælde “dom.

19 Drag derfor ud, og råb med høj røst og sig: Himmeriget er for hånden! og råb: Hosianna! velsignet være Gud den Højestes navn!

20 Drag ud, og døb i vand, og bered vejen foran mit ansigt til tiden for mit “komme;

6c L&P 42:61.

7a L&P 40:1.

9a Matt 13:22.

10a L&P 40:1–3.

cs Døbe, dåb.

11a cs Israel – Israels indsamling.

12a 2 Kor 12:9.

13a Matt 20:1–16.

b Es 52:8.

c L&P 117:7.

15a L&P 38:32;

95:8; 110:8–10.

b L&P 1:2.

c cs Missionering.

17a Jakob 5:61–75;

L&P 24:19.

18a cs Jesus Kristus – Dommer.

20a cs Andet komme, Jesu Kristi.

21 for tiden er for hånden; ^aden dag eller den time ^bkender ingen; men den skal visselig komme.

22 Og den, der modtager dette, modtager mig; og de skal blive samlet hos mig for tid og for evighed.

23 Og videre, det skal ske, at

på så mange, som I døber med vand, skal I ^alægge jeres hænder, og de skal modtage ^bHelligåndsgaven og skal ^cse frem til tegnene på mit ^dkomme og skal kende mig.

24 Se, jeg kommer hastigt. Således er det. Amen.

AFSNIT 40

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon i Fayette, New York, i januar 1831 (History of the Church, 1:145). Forud for nedskrivningen af denne åbenbaring skrev profeten: »Eftersom James Covill fornægtede Herrens ord og vendte tilbage til sine tidligere principper og omgangskreds, gav Herren mig og Sidney Rigdon følgende åbenbaring« (History of the Church, 1:145).

1–3: Frygt for forfølgelse og verdens bekymringer får mennesker til at fornægte evangeliet.

SE, sandelig siger jeg jer, at min tjener ^aJames Covills hjerte var ret i mine øjne, for han indgik pagt med mig om, at han ville adlyde mit ord.

2 Og han ^amodtog ordet med glæde, men straks fristede Satan ham; og frygten for ^bforfølgelse samt verdens bekymringer fik ham til at ^cfornægte ordet.

3 Derfor brød han min pagt, og det er op til mig at gøre med ham, som det synes mig bedst. Amen.

AFSNIT 41

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til kirken i Kirtland, Ohio, den 4. februar 1831 (History of the Church, 1:146–147). Kirkens gren i Kirtland voksede på dette tidspunkt hurtigt i antal. Som forord til denne åbenbaring skrev profeten: »Medlemmer[ne] ... bestræbte sig på at efterleve Guds vilje i det omfang de kendte den, skønt nogle mærkværdige forestillinger og falske ånder havde sneget sig ind blandt dem ... [og] Herren gav følgende til kirken« (History of the Church, 1:146–147).

21a Matt 24:36.

b JS–M 1:40.

23a gs Håndspålæggelse.

b gs Helligåndsgaven.

c Åb 3:3;

L&P 35:15; 45:39–44.

d 2 Pet 3:10–14.

40 1a L&P 39:7–11.

2a Mark 4:16–19.

b Matt 13:20–22.

gs Forfølgelse.

c gs Frafald.

1-3: Ældsterne skal lede kirken ved åbenbarelsens ånd. 4-6: Sande disciple modtager og holder Herrens lov. 7-12: Edward Partridge bliver udpeget til biskop for kirken.

LYT og hør, o I, mit folk, siger Herren og jeres Gud, I, hvem det fryder mig at "velsigne med den største af alle velsignelser, I, som hører mig; og I, som ikke hører mig, og som har ^bbekendt mit navn, vil jeg ^cforbande med den tungeste af alle forbandelser.

2 Lyt, o I, min kirkes ældster, som jeg har kaldet, se, jeg giver jer den befaling, at I skal forsamlе jer for at blive "enige om mit ord;

3 og ved troens bøn skal I modtage min "lov, så I kan vide, hvorledes I skal lede min kirke og gøre alt på rette måde i mine øjne.

4 Jeg vil være jeres "hersker, når jeg ^bkommer; og se, jeg kommer hastigt, og I skal se til, at min lov bliver holdt.

5 Den, som "modtager min lov og ^bgør den, han er min disciple; og den, som siger, at han modtager den og ikke gør den, han er ikke min disciple og skal ^cstødes ud af jeres midte;

6 for det er ikke passende, at det, der hører rigets børn til, skal gives til dem, der ikke er værdige, eller til "hunde, eller at ^bperler skal kastes for svin.

7 Og videre, det er passende, at der bliver bygget et "hus til min tjener Joseph Smith, hvori han kan bo og ^boversætte.

8 Og videre, det er passende, at min tjener Sidney Rigdon bor, hvor det synes ham bedst, forudsat at han holder mine befalinger.

9 Og videre, jeg har kaldet min tjener "Edward Partridge; og jeg giver den befaling, at han skal udpeges ved kirkens røst og ordineres til ^bbiskop for kirken og til at forlade sit arbejde som købmand og til at "bruge al sin tid til at arbejde for kirken;

10 til at se til alt det, der skal blive pålagt ham i mine love på den dag, da jeg giver dem.

11 Og dette fordi hans hjerte er rent i mine øjne, for han er ligesom "Nathanael fordem, i hvem der ikke findes ^bsvig.

12 Disse ord er givet til jer, og de er rene i mine øjne; pas derfor på, hvordan I agter på dem; for I skal svare for dem på dommens dag. Således er det. Amen.

41 1a gs Velsigne.

b L&P 56:1-4;
112:24-26.

c 5 Mos 11:26-28;
1 Ne 2:23.

2a gs Enighed.

3a L&P 42.

4a Zak 14:9;

L&P 45:59.

gs Jesus Kristus -
Kristi herredømme

under tusindårsriget.

b gs Andet komme,
Jesu Kristi.

5a Matt 7:24.

b Jak 1:22-25;
L&P 42:60.

c L&P 50:8-9.

gs Udeldukkelse.

6a Matt 15:26.

b Matt 7:6.

7a L&P 42:71.

b dvs oversætte
Bibelen.

L&P 45:60-61.

9a L&P 36:1.

b L&P 72:9-12;
107:68-75.

gs Biskop.

c L&P 51.

11a Joh 1:47.

b gs Svig.

AFSNIT 42

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 9. februar 1831 (History of the Church, 1:148–154). Den blev modtaget i overværelse af tolv ældster og som opfyldelse af det løfte, Herren tidligere havde givet om, at hans »lov« ville blive givet i Ohio (se afsnit 38:32). Om denne åbenbaring udtalte profeten, at den »omfatter kirkens lov« (History of the Church, 1:148).

1–10: Ældsterne bliver kaldet til at prædike evangeliet, døbe de nyomvendte og opbygge kirken. 11–12: De skal kaldes og ordineres og skal undervise i evangeliets principper, sådan som de findes i skrifterne. 13–17: De skal undervise og profetere ved Åndens kraft. 18–29: De hellige får befaling om ikke at slå ihjel, stjæle, lyve, begære, begå ægteskabsbrud eller tale ondt om andre. 30–39: Love, der styrer helligheden af ejendomme, bliver fremsat. 40–42: Stolthed og lediggang bliver fordømt. 43–52: De syge skal helbredes ved salvelse og ved tro. 53–60: Skrifterne styrer kirken og skal forkyndes for verden. 61–69: Stedet for Det Ny Jerusalem og rigets hemmeligheder skal blive åbenbart. 70–73: Ejendomme, helliget Herren, skal bruges til underhold for kirkens ledere. 74–93: Love vedrørende utugt, ægteskabsbrud, drab, tyveri og bekendelse af synder bliver fremsat.

LYT, o I, min kirkes ældster, som har forsamlet jer i mit navn, nemlig Jesus Kristus, den levende Guds Søn, verdens frelser, fordi I tror på mit navn og holder mine befalinger.

2 Igen siger jeg jer: Lyt og hør, og adlyd den ^alov, som jeg vil give jer.

3 For sandelig siger jeg: Efter som I har forsamlet jer i overensstemmelse med den ^abefaling, hvormed jeg har befalet jer, og er enige ^bvedrørende dette ene og har spurgt Faderen i mit navn, så skal I få.

4 Se, sandelig siger jeg jer: Jeg giver jer denne første befaling, at I skal drage ud i mit navn, enhver af jer, undtagen mine tjenere Joseph Smith jun. og Sidney Rigdon.

5 Og jeg giver dem den befaling, at de skal drage ud for en kort tid, og det skal blive givet ved min ^aÅnds kraft, hvornår de skal vende tilbage.

6 Og I skal drage ud i min Ånds kraft og ^aprædike mit evangelium to og to i mit navn og opløfte jeres røst som med en basuns lyd og kundgøre mit ord som Guds engle.

7 Og I skal drage ud og døbe med vand, idet I siger: Omvend jer, omvend jer, for Himmeriget er for hånden.

8 Og fra dette sted skal I drage ud til egnene mod vest; og i det

42 2a L&P 58:23.

gs Lov.

3a L&P 38:32.

^b Matt 18:19.

5a Gs Helligånden.

6a Mark 6:7.

gs Missionering.

omfang I finder nogen, der vil tage imod jer, skal I opbygge min kirke i hver egn –

9 indtil den tid kommer, da det skal blive åbenbaret for jer fra det høje, hvornår ^abyen ^bDet Ny Jerusalem skal blive grundlagt, så I kan blive ^csamlet til ét, så I kan være ^dmit folk, og jeg vil være jeres Gud.

10 Og videre siger jeg jer, at min tjener ^aEdward Partridge skal stå i det embede, hvortil jeg har udpeget ham. Og det skal ske, at hvis han overtræder, skal der blive udpeget en ^banden i hans sted. Således er det. Amen.

11 Videre siger jeg jer, at det ikke skal pålægges nogen at drage ud for at ^aprædike mit evangelium eller at opbygge min kirke, medmindre han bliver ^bordineret af en, der har ^cmyndighed, og det er kirken bekendt, at han har myndighed og er blevet behørigt ordineret af kirkens overhoveder.

12 Og videre: ^aÆldsterne, præsterne og lærerne i denne kirke skal ^bundervise i mit evangeliums principper, der findes i ^cBibelen og ^dMormons Bog, i hvilke ^eevangeliets fylde findes.

13 Og de skal iagttage pagterne og kirkens trossætninger, så de holder dem, og disse skal være det, de skal undervise i, sådan som de skal blive ledt af ^aÅnden.

14 Og ^aÅnden skal gives jer ved troens ^bbøn; og hvis I ikke modtager ^bÅnden, skal I ikke undervise.

15 Og alt dette skal I bestræbe jer på at gøre, sådan som jeg har befaleet angående det, I skal undervise i, indtil fylden af mine ^askrifter er blevet givet.

16 Og når I opløfter jeres røst ved ^aTalsmanden, skal I tale og profetere, som det synes mig bedst;

17 for se, Talsmanden ved alt og aflægger vidnesbyrd om Faderen og om Sønnen.

18 Og se nu, jeg taler til kirken. Du må ikke begå ^adrab; og den, som begår ^bdrab, skal ikke få tilgivelse i denne verden, ej heller i den tilkommende verden.

19 Og videre siger jeg: Du må ikke begå drab; men den, som begår drab, skal ^adø.

20 Du må ikke ^astjæle; og den, som stjæler og ikke vil omvende sig, skal stødes ud.

9a L&P 57:1–2.

b Eter 13:2–11;

L&P 45:66–71; 84:2–5;

Moses 7:62; TA 1:10.

cs Ny Jerusalem.

c gs Israel – Israels
indsamling.

d Zak 8:8.

10a L&P 41:9–11; 124:19.

b L&P 64:40.

11a gs Prædike.

b gs Kalde, kaldet af

Gud; Ordinere.

c gs Myndighed;

Præstedømme.

12a gs Ældste.

b Mosi 18:19–20;

L&P 52:9, 36.

gs Undervisning.

c gs Bibelen.

d gs Mormons Bog;
Skrifter – Værdien af
skrifter.

e gs Evangelium.

14a L&P 63:64.

gs Bøn.

b gs Helligånden;
Undervisning – At

undervise med
^aÅnden.

15a L&P 42:56–58.

16a 1 Kor 2:10–14;

L&P 68:2–4.

gs Talsmand.

18a 2 Mos 20:13–17;

Matt 5:21–37;

2 Ne 9:35;

Mosi 13:21–24;

3 Ne 12:21–37.

b gs Mord.

19a gs Dødsstraf.

20a gs Stjæle.

21 Du må ikke ^alyve; den, som lyver og ikke vil omvende sig, skal stødes ud.

22 Du skal ^aelske din hustru af hele dit hjerte og skal ^bholde dig til hende og ingen anden.

23 Og den, som ser på en kvinde, så han ^abegærer hende, vil fornægte troen og skal ikke have Ånden; og hvis han ikke omvender sig, skal han stødes ud.

24 Du må ikke begå ^aægteskabsbrud; og den, som begår ægteskabsbrud og ikke omvender sig, skal stødes ud.

25 Men den, som har begået ægteskabsbrud og ^aomvender sig af hele sit hjerte og forsager det og ikke gør det mere, skal du ^btilgive;

26 men hvis han ^agør det igen, skal han ikke tilgives, men skal stødes ud.

27 Du må ikke ^atale ondt om din næste eller gøre ham nogen fortræd.

28 Du ved, at mine love angående dette er givet i mine skrifter; den, som synder og ikke omvender sig, skal ^astødes ud.

29 ^aHvis du elsker mig, skal du ^btjene mig og ^cholde alle mine befalinger.

30 Og se, da skal du huske de

^afattige og ^bhellige en del af din ejendom til deres ^cunderhold, det, som du har at give dem, ved en pagt og et overdragelsesbrev, som ikke kan brydes.

31 Og i den udstrækning I ^agiver en del af jeres gods til de ^bfattige, gør I det mod mig; og det skal lægges frem for min kirkes ^cbiskop og hans rådgivere, to af ældsterne eller højpræsterne, sådanne som han udpeger eller har udpeget og ^dindsat med dette formål.

32 Og det skal ske, efter at det er blevet lagt frem for min kirkes biskop, og efter at han har modtaget disse vidnesbyrd angående ^ahelligelsen af min kirkes ejendom, at det i overensstemmelse med mine befalinger ikke kan tages tilbage fra kirken, at enhver skal stilles til ^bregnskab over for mig, skal gøres til ^cforvalter over sin egen ejendom eller over det, som han har modtaget ved helligelse, så meget som er ^dtilstrækkeligt for ham selv og hans familie.

33 Og videre, hvis der efter denne første helligelse skulle være flere ejendele i hænderne på kirken eller nogen som helst person ud over det, der er nødvendigt for deres underhold, er

21a gs Ærlig; Løgn.

22a gs Kærlighed;
Ægteskab.

b 1 Mos 2:23–24;
Ef 5:25, 28–33.

23a Matt 5:28; 3 Ne 12:28;
L&P 63:16.
gs Begær.

24a gs Ægteskabsbrud.

25a gs Omvendelse.

b Joh 8:3–11.
gs Tilgive.

26a 2 Pet 2:20–22;
L&P 82:7.

27a gs Sladder.

28a gs Udelukkelse.

29a Joh 14:15, 21.

b gs Tjeneste.

c gs Lydighed.

30a Mosi 4:16–26;
Alma 1:27.

gs Fattig.

b gs Indvielsesloven.

c gs Velfærd.

31a Mosi 2:17.
gs Almisser.

b gs Fattig.

c gs Biskop.

d gs Indsætte.

32a L&P 51:4.

b L&P 72:3–11.

gs Ansvarlighed.

c gs Forvalter,
forvaltning.

d L&P 51:3.

det en "rest, der skal helliges til biskoppen, og den skal oplagres, så den fra tid til anden kan gives til dem, som ikke har noget, så enhver, der har behov, kan blive tilstrækkelig forsynet og modtage i forhold til sine ønsker.

34 Derfor skal resten oplagres i mit forrådshus, så den kan gives til de fattige og de trængende, sådan som det bliver bestemt af kirkens hør råd og biskoppen og hans råd;

35 og med det formål at købe jordlodder til fælles gavn for kirken og at bygge huse til tilbedelse og at opbygge "Det Ny Jerusalem, som siden hen skal blive åbenbaret –

36 så mit pagtsfolk kan blive samlet til ét på den dag, da jeg "kommer til mit ^btempel. Og dette gør jeg for mit folks frelse.

37 Og det skal ske, at den, som synder og ikke omvender sig, skal "stødes ud af kirken og skal ikke få det igen, som han har ^bhelliget til de fattige og trængende i min kirke, eller med andre ord til mig –

38 for i den udstrækning I "gør det mod den mindste af disse, gør I det mod mig.

39 For det skal ske, at det, som jeg har talt ved mine profeters mund, skal blive opfyldt; for jeg

vil hellige nogle af rigdommene hos dem blandt ikke-jøderne, som antager mit evangelium, til de fattige af mit folk, som er af Israels hus.

40 Og videre: Du skal ikke være "stolt i dit hjerte; lad alle dine ^bklæder være enkle og deres skønhed være den skønhed, der består i dine egne hænders arbejde;

41 og lad alt blive gjort i renhed over for mig.

42 Du må ikke være "doven; for den, der er doven, skal ikke spise arbejderens brød, ej heller bære hans klæder.

43 Og enhver blandt jer, som er "syg og ikke har tro til at blive helbredt, men tror, skal plejes med al ømhed med urter og let føde, og dette ikke ved en fjendes hånd.

44 Og kirkens ældster, to eller flere, skal tilkaldes og skal bede for og "lægge deres hænder på dem i mit navn; og hvis de dør, så ^bdør de i mig, og hvis de lever, så lever de i mig.

45 Du skal "leve sammen med andre i ^bkærlighed, således at du skal "græde over tabet af dem, der dør, og især over dem, der ikke har ^dhåb om en opstandelse i herlighed.

46 Og det skal ske, at de, der dør i mig, ikke skal smage

33a L&P 42:55;
51:13; 119:1–3.

35a gs Ny Jerusalem;
Zion.

36a L&P 36:8.
b Mal 3:1.

37a L&P 41:5; 50:8–9.
gs Udelukkelse.

b gs Indvielsesloven.

38a Matt 25:34–40.
gs Næstekærlighed;
Velfærd.

40a Ordsp 16:5.
gs Stolthed.

b gs Ærbarhed.

42a L&P 68:30–32.

gs Doven.

43a gs Syg, sygdom.

44a gs Salvelse af syge;
Håndspåbyggelse.
b Rom 14:8; Åb 14:13;
L&P 63:49.

45a 1 Joh 4:16, 20–21.

b gs Kærlighed.

c Alma 28:11–12.

d 1 Kor 15:19–22.

gs Håb.

^adøden, for den skal være ^bsød for dem;

47 og de, der ikke dør i mig, ve dem, for deres død er bitter.

48 Og videre, det skal ske, at den, der har ^atro på mig til at blive ^bhelbredt og ikke er ^abestemt til at dø, skal blive helbredt.

49 Den, der har tro til at se, skal se.

50 Den, der har tro til at høre, skal høre.

51 Den lamme, der har tro til at springe, skal springe.

52 Og de, som ikke har tro til at gøre dette, men tror på mig, har magt til at blive ^amine sønner; og såfremt de ikke bryder mine love, skal du ^bbære deres skrøbeligheder.

53 Du skal stå fast i din plads som ^aforvalter.

54 Du må ikke tage din broders klædning; du skal betale for det, som du modtager af din broder.

55 Og hvis du ^aerhverver mere end det, der er fornødent for dit underhold, skal du aflevere det til mit ^bforrådshus, for at alt kan blive gjort i henhold til det, som jeg har sagt.

56 Du skal bede derom, og så

skal mine ^askrifter blive givet, sådan som jeg har bestemt, og de skal ^bopbevares i sikkerhed;

57 og det er nødvendigt, at du tier stille med hensyn til dem og ikke underviser i dem, før end I har modtaget dem i deres helhed.

58 Og jeg giver dig den befaling, at da skal I undervise alle mennesker i dem; for ^aalle folkeslag, stammer, tungemål og folk skal undervises i dem.

59 Du skal antage det, som du har fået – og som er blevet givet til dig i mine skrifter som en lov – som værende min lov, efter hvilken min kirke skal styres;

60 og den, som ^aefterlever det, skal blive frelst, og den, som ikke gør det, skal blive ^bfordømt, hvis han vedbliver således.

61 Hvis du beder derom, skal du modtage ^aåbenbaring på åbenbaring, ^bkundskab på kundskab, så du kan lære ^chimmelighederne og de ^dfredsskabende sandheder at kende – det, som bringer ^eglæde, det, som bringer evigt liv.

62 Du skal bede derom, og det skal, når jeg anser tiden for at være inde, blive åbenbaret for

46a *gs* Død, fysisk.

b Åb 14:13.

48a *L&P* 46:19.

gs Tro.

b *gs* Helbrede.

c Præd 3:1–2;

ApG 17:26;

Hebr 9:27;

L&P 122:9.

52a *gs* Guds sønner og døtre.

b Rom 15:1.

gs Fællesskab.

53a *gs* Forvalter, forvaltning.

55a *L&P* 82:17–19;

119:1–3.

b *L&P* 42:34; 51:13.

56a En hentydning til

oversættelsen af

Bibelen.

L&P 45:60–61.

b *gs* Skrifter – Værdien af skrifter.

58a *L&P* 1:2.

60a *L&P* 41:5.

gs Lydighed.

b Moses 5:15.

gs Fordømmelse.

61a *gs* Åbenbaring.

b Abr 1:2.

gs Kundskab;

Vidnesbyrd.

c *L&P* 63:23.

gs Guds

himmeligheder.

d *L&P* 39:6.

e *gs* Glæde.

dig, hvor "Det Ny Jerusalem skal bygges.

63 Og se, det skal ske, at mine tjenere skal blive sendt mod øst og mod vest, mod nord og mod syd.

64 Og lad allerede nu ham, der rejser mod øst, lære dem, der bliver omvendt, at de skal "flygte mod vest, og dette som følge af det, der skal ske på jorden, og som følge af ^bhemmelige sammensværgelser.

65 Se, du skal iagttage alt dette, og stor skal din belønning blive; for jer er det givet at kende rigets hemmeligheder, men verden er det ikke givet at kende dem.

66 I skal iagttage de love, som I har modtaget, og være trofaste.

67 Og siden hen skal I modtage "kirkepakter, der vil være tilstrækkelige til at grundfæste jer både her og i Det Ny Jerusalem.

68 "Lad derfor den, som står tilbage i visdom, bede mig derom, så vil jeg give ham rundhåndet og ikke bebrejde ham det.

69 Opløft jeres hjerte og glæd jer, for til jer er "riget, eller med andre ord ^bnøglerne til kirken, blevet givet. Således er det. Amen.

70 "Præsterne og ^blærerne skal have deres ^cforvaltning, ligesom medlemmerne.

71 Og de ældster eller højpræster, som bliver udpeget til som rådgivere at bistå biskoppen i alle forhold, skal gives underhold til deres familier af den ejendom, der er blevet "helliget biskoppen til gavn for de fattige og til andre formål som tidligere nævnt;

72 eller også skal de modtage et rimeligt vederlag for alt deres arbejde, enten en forvaltning eller på anden måde, som det anses for bedst eller afgøres af rådgiverne og biskoppen.

73 Og biskoppen skal også modtage sit underhold eller et rimeligt vederlag for alt sit arbejde i kirken.

74 Se, sandelig siger jeg jer, at hvem som helst blandt jer, der har ladet sig skille fra sin ægtefælle på grund af "utugt, eller med andre ord, hvis de i al hjertets ydmyghed vidner for jer om, at dette er tilfældet, skal I ikke støde dem ud fra jer;

75 men hvis I finder ud af, at nogen har forladt deres ægtefælle på grund af "ægteskabsbrud, og at de selv er dem, der har overtrådt, og at deres ægtefælle lever, skal de ^bstødes ud fra jer.

76 Og videre siger jeg jer, at I skal være "årvågne og påpasselige i forbindelse med enhver udspørgen, så I ikke optager

62a L&P 57:1–5.

64a L&P 45:64.

^b gs Hemmelige sammensværgelser.

67a L&P 82:11–15.

68a Jak 1:5.

gs Visdom.

69a gs Guds riget eller

Himmeriget.

^b Matt 16:19; L&P 65:2.

gs Nøgler, præstedømmets.

70a gs Præst i det aronske præstedømme.

^b gs Lærer i aronske præstedømme.

^c gs Forvalter, forvaltning.

71a gs Indvielsesloven.

74a gs Utugt; Seksuel umoral.

75a gs Ægteskabsbrud.

^b gs Udelukkelse.

76a gs Vogte, vægter.

nogen sådan blandt jer, hvis de er gift;

77 og hvis de ikke er gift, skal de omvende sig fra alle deres synder, ellers skal I ikke optage dem.

78 Og videre, enhver, der tilhører denne, Kristi kirke, skal bestræbe sig på at holde alle kirkens befalinger og pagter.

79 Og det skal ske, at hvis nogen blandt jer begår "drab, skal de udleveres og retsforfølges i henhold til landets love; for husk, at han ikke kan få tilgivelse; og det skal bevises i henhold til landets love.

80 Og hvis nogen mand eller kvinde begår ægteskabsbrud, skal han eller hun stilles for to eller flere af kirkens ældster, og hvert ord imod ham eller hende skal stadfæstes ved to vidner fra kirken og ikke fra fjenden; men hvis der er flere end to vidner, er det bedre.

81 Men han eller hun skal dømmes ved to vidners mund; og ældsterne skal fremlægge sagen for kirken, og kirken skal løfte deres hænder imod ham eller hende, for at de kan blive behandlet efter Guds lov.

82 Og hvis det er muligt, er det nødvendigt, at biskoppen også er til stede.

83 Og således skal I handle i alle sager, som I bliver stillet over for.

84 Og hvis en mand eller kvinde begår røveri, skal han eller hun udleveres til landets lov.

85 Og hvis han eller hun "stjæler, skal han eller hun udleveres til landets lov.

86 Og hvis han eller hun "lyver, skal han eller hun udleveres til landets lov.

87 Og hvis han eller hun begår nogen form for ugudelighed, skal han eller hun udleveres til loven, nemlig Guds lov.

88 Og hvis din "broder eller søster ^bforsynder sig imod dig, skal du tage ham eller hende til side i enrum; og hvis han eller hun ^cbekender, skal du lade dig forlige.

89 Og hvis han eller hun ikke bekender, skal du overgive ham eller hende til kirken, ikke til medlemmerne, men til ældsterne. Og det skal ske på et møde, og det skal ikke være foran verden.

90 Og hvis din broder eller søster forsynder sig imod mange, så skal han eller hun "revses foran mange.

91 Og hvis nogen forsynder sig offentligt, skal han eller hun irrettesættes offentligt, så han eller hun må skamme sig. Og hvis han eller hun ikke bekender, skal han eller hun overgives til Guds lov.

92 Hvis nogen forsynder sig i løndom, skal han eller hun irrettesættes i løndom, så han eller hun kan få lejlighed til at bekende i løndom for ham eller hende, som han eller hun har forsyndet sig imod, og for Gud, så kirken ikke skal tale

79a gs Mord.

85a gs Stjæle.

86a gs Ærlig; Løgn.

88a gs Broder; Søster.

^b Matt 18:15–17.

^c gs Bekendelse.

90a gs Revselse.

bebrejdende om ham eller hende.

93 Og således skal I handle i alle forhold.

AFSNIT 43

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, i februar 1831 (History of the Church, 1:154–156). På dette tidspunkt var nogle af kirkens medlemmer foruroliget over folk, der fremførte falske påstande om at være åbenbarere. Profeten adspurgte Herren og modtog dette svar, stilet til kirkens ældster. Den første del drejer sig om kirkens ledelse; den sidste del indeholder en advarsel, som ældsterne skal bringe til jordens folkeslag.

1–7: Kun den, der er udpeget dertil, modtager åbenbaringer og befalinger. 8–14: De hellige bliver helliggjort ved at handle i al hellighed for Herren. 15–22: Ældster bliver sendt ud for at råbe omvendelse og berede menneskene til Herrens store dag. 23–28: Herren taler til mennesker ved sin egen røst og gennem naturens kræfter. 29–35: Tusindårsriget kommer, og Satan bliver bundet.

OLYT, I min kirkes ældster, og lån øre til de ord, jeg vil tale til jer.

2 For se, sandelig, sandelig siger jeg jer, at I har fået en befaling som en ^alov for min kirke gennem ham, som jeg har udpeget til jer til at modtage ^bbefalinger og åbenbaringer fra min hånd.

3 Og dette skal I med vished vide, at hvis han ^aforbliver i mig, bliver der ikke udpeget jer nogen anden til at modtage

befalinger og åbenbaringer, før end han bliver taget bort.

4 Men sandelig, sandelig siger jeg jer, at der ikke skal udpeges ^anogen anden til at få denne gave, uden at det sker gennem ham; for skulle den blive taget fra ham, skal han ikke have magt til andet end at udpege en anden i sit sted.

5 Og dette skal være en lov for jer, at I ikke tager imod lærdomme fra hvem som helst, som kommer til jer, som åbenbaringer og befalinger;

6 og dette giver jeg jer, for at I ikke skal blive ^abedraget, for at I kan vide, at de ikke er fra mig.

7 For sandelig siger jeg jer, at den, der er ^aordineret af mig, skal ^bkomme ind ad porten og blive ordineret, sådan som jeg har sagt jer før, for at undervise i de åbenbaringer, som I har modtaget og skal modtage gennem ham, som jeg har udpeget.

8 Og se nu, jeg giver jer den

43 2a L&P 42.
b gs Guds befalinger;
Åbenbaring.
3a Joh 15:4.

4a L&P 28:2–3.
6a L&P 46:7.
gs Bedrag.
7a gs Ordinerere.

b Matt 7:13–14;
2 Ne 9:41; 31:9, 17–18;
3 Ne 14:13–14;
L&P 22:1–4.

befaling, at når I er forsamlet, skal I "undervise og opbygge hinanden, for at I kan vide, hvorledes I skal handle og lede min kirke, hvorledes I skal handle med hensyn til de forskellige punkter i min lov og mine befalinger, som jeg har givet.

9 Og således skal I blive undervist i min kirkes lov og blive "helliggjort ved det, som I har modtaget, og I skal forpligte jer til at handle i al hellighed over for mig –

10 og for så vidt som I gør dette, skal der blive "tillagt herlighed til det rige, som I har modtaget. Og for så vidt som I ikke gør det, skal det blive ^btaget fra jer, ja, alt det, som I har modtaget.

11 Rens den "ugudelighed ud, som findes iblandt jer; helliggør jer over for mig;

12 og hvis I ønsker at få rigets herligheder, så udpeg min tjener Joseph Smith jun., og "oprethold ham over for mig ved troens bøn.

13 Og videre siger jeg jer, at hvis I ønsker at få "rigets hemmeligheder, så forsyn ham med føde og klæder, og hvad han behøver for at udføre den gerning, som jeg har givet ham befaling om;

14 og hvis I ikke gør det, skal han forblive hos dem, der har modtaget ham, så jeg kan bevare mig et folk, der er "rent for mig.

15 Videre siger jeg: Lyt, I min kirkes ældster, som jeg har udvalgt: I bliver ikke sendt ud for at blive undervist, men for at "undervise menneskenes børn i det, som jeg ved min ^bÅnds kraft har lagt i jeres hænder;

16 og I skal blive "undervist fra det høje. ^bHellig jer, så skal I blive ^cbegavet med kraft, så I kan videregive det, sådan som jeg har talt.

17 Lyt I, for se, Herrens "store ^bdag er nær for hånden.

18 For den dag kommer, da Herren skal lade sin "røst høre fra himlen; himlene skal ^bryste, og jorden skal ^cbæve, og Guds "basun skal lyde både længe og højt og skal sige til de slumrende folkeslag: I hellige, ^cstå op og lev; I syndere, ^fbliv og ^ssov, indtil jeg atter kalder.

19 Bind derfor op om lænderne, så I ikke skal blive fundet blandt de ugudelige.

20 Opløft jeres røst, og hold jer ikke tilbage. Opfordr folkeslagene til at omvende sig, både gamle og unge, både trælle og frie, idet I siger: Bered jer til Herrens store dag;

8a L&P 88:77.

9a gs Helliggørelse.

10a Alma 12:10.

b Mark 4:25.

11a gs Synd.

12a gs Opretholdelse af kirkeledere.

13a gs Guds hemmeligheder.

14a gs Ren og uren.

15a gs Missionering.

b gs Undervisning – At undervise med Ånden.

16a gs Inspiration.

b gs Helliggørelse.

c Luk 24:49;

L&P 38:32;
95:8–9; 110:8–10.

17a Mal 3:23;

L&P 2:1; 34:6–9.

b L&P 29:8.

gs Andet komme, Jesu Kristi.

18a Joel 2:11; L&P 133:50.

b Joel 2:10; 4:16;

L&P 45:48.

c L&P 88:87.

d L&P 29:13; 45:45.

e gs Opstandelse.

f L&P 76:85;

88:100–101.

g Morm 9:13–14.

21 for hvis jeg, der er et menneske, opløfter min røst og opfordrer jer til at omvende jer, og I hader mig, hvad vil I da sige, når den dag kommer, da "tordenskraldene oplader deres røst fra jordens ender og taler i alle levendes ører og siger: Omvend jer, og bered jer til Herrens store dag?

22 Ja, og videre, når lynene farer fra øst til vest og oplader deres røst for alle levende og får det til at ringe for ørerne på alle, der hører, og siger disse ord: Omvend jer, for Herrens store dag er kommet?

23 Og videre, Herren skal oplade sin røst fra himlen og sige: Lyt, o I jordens folkeslag, og hør ordene fra den Gud, som har skabt jer.

24 O, I jordens folkeslag. "Hvor ofte har jeg ikke villet samle jer, ligesom en høne samler sine kyllinger under sine vinger, men ^bI ville ikke!

25 Hvor ofte har jeg ikke "talt til jer ved mine ^btjeneres mund og ved ^cenglebetjening og ved min egen røst og ved røsten af tordenskrald og ved røsten af lyn og ved røsten af uvejr og ved røsten af jordskælv og mægtige haglstorme og ved røsten af

^dhungersnød og pest af enhver slags og ved den kraftige lyd af en basun og ved dommens røst og ved ^ebarmhertighedens røst hele dagen lang og ved røsten af ære og hæder og det evige livs skatte og ville have frelst jer med ^fevigtvarende frelse, men I ville ikke!

26 Se, dagen er kommet, da bægeret med min harmes vrede er fuldt.

27 Se, sandelig siger jeg jer, at dette er Herren jeres Guds ord.

28 Arbejd I derfor, "arbejd I i min vingård for sidste gang – giv for sidste gang en opfordring til jordens indbyggere.

29 For når jeg anser tiden for at være inde, "kommer jeg ned på jorden for at dømme, og mit folk skal blive forløst og skal regere sammen med mig på jorden.

30 For det storslåede "tusindårsrige, hvorom jeg har talt ved mine tjeneres mund, skal komme.

31 For "Satan skal blive ^bbundet, og når han bliver løst igen, skal han kun regere en ^ckort tid, og da kommer "jordens ende.

32 Og den, der lever i "retfærdighed, skal blive ^bforvandlet

21a 2 Ne 27:2;

L&P 88:90.

24a Matt 23:37;

3 Ne 10:4–6.

b gs Oprør.

25a Hel 12:2–4.

b Matt 23:34.

gs Profet.

c L&P 7:6; 130:4–5.

d Jer 24:10; Am 4:6;

L&P 87:6; JS–M 1:29.

e gs Barmhertighed.

f gs Evigt liv;

Udødelighed; Frelse.

28a Jakob 5:71; L&P 33:3.

gs Herrens vingård.

29a gs Andet komme,

Jesu Kristi.

30a gs Tusindårsriget.

31a 1 Ne 22:26.

gs Djævelen.

b L&P 45:55;

84:100; 88:110.

c Åb 20:3;

Jakob 5:77;

L&P 29:22.

d gs Verden – Verdens

ende.

32a gs Retfærdig,

retfærdighed.

b 1 Kor 15:51–52;

L&P 63:51; 101:31.

gs Opstandelse.

på et øjeblik, og jorden skal forgå som ved ild.

33 Og de ugudelige skal gå bort til en ^auudslukkelig ild, og ingen på jorden kender eller skal kende deres endeligt, før end de kommer frem for mig for at blive ^bdømt.

34 Lyt I til disse ord. Se, jeg er Jesus Kristus, verdens ^afrelser. ^bGem dette i hjertet, og lad evighedens ^calvor ^dhvile på jeres ^esind.

35 Vær ^aalvorlige. Hold alle mine befalinger. Således er det. Amen.

AFSNIT 44

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon i Kirtland, Ohio, i slutningen af februar 1831 (History of the Church, 1:157). I overensstemmelse med det heri fremsatte krav bestemte kirken, at der skulle afholdes en konference i begyndelsen af juni måned samme år.

1–3: *Ældsterne skal samles til en konference.* 4–6: *De skal organisere sig i overensstemmelse med landets love og tage sig af de fattige.*

SE, så siger Herren til jer, mine tjenerer: Jeg anser det for nødvendigt, at min kirkes ældster bliver indkaldt fra øst og fra vest og fra nord og fra syd ved brev eller på anden måde.

2 Og det skal ske, at for så vidt som de er trofaste og øver tro på mig, vil jeg ^audøse min Ånd over dem på den dag, hvor de forsamler sig.

3 Og det skal ske, at de skal drage ud i egnene heromkring og ^aprædike omvendelse for folket.

4 Og mange skal blive ^aomvendt, således at I skal få kraft til at organisere jer ^bi overensstemmelse med menneskets love;

5 så jeres ^afjender ikke skal have magt over jer; så I må blive bevaret i alt, så I må blive sat i stand til at holde mine love, så ethvert bånd, hvormed fjenden forsøger at udrydde mit folk, må blive brudt.

6 Se, jeg siger jer, at I skal ^abesøge de fattige og de trængende og yde dem lindring, så der må blive draget omsorg for dem, indtil alt kan blive gjort i overensstemmelse med min lov, som I har modtaget. Amen.

33a Matt 3:12.

b gs Jesus Kristus –
Dommer.

34a gs Frelser.

b JS–M 1:37.

c L&P 84:61; 100:7–8.

d gs Grunde.

e gs Sind.

35a Rom 12:3;

L&P 18:21.

44 2a ApG 2:17.

3a gs Prædike.

4a gs Omvendelse.

b L&P 98:5–7.

5a 2 Ne 4:33.

6a Jak 1:27.

gs Medfølelse;

Velfærd.

AFSNIT 45

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til kirken i Kirtland, Ohio, den 7. marts 1831 (History of the Church, 1:158-163). Som forord til sin optegnelse af denne åbenbaring anfører profeten, at »på dette tidspunkt i kirkens historie ... blev mange falske forlydender ... og tåbelige historier udgivet og sat i omløb ... for at hindre folk i at undersøge værket eller antage troen ... Men til de helliges glæde ... modtog jeg følgende« (History of the Church, 1:158).

1-5: Kristus er vor talsmand hos Faderen. 6-10: Evangeliet er et sendebud, der skal berede vejen for Herren. 11-15: Herren tog Enok og hans brødre op til sig selv. 16-23: De tegn, som Kristus har åbenbaret om sit komme, sådan som de blev givet på Oliebjerget. 24-38: Evangeliet skal blive gengivet, ikke-jødernes tider skal blive bragt til afslutning, og en ødelæggende sygdom skal dække landet. 39-47: Tegn, undere og opstandelsen skal finde sted i forbindelse med det andet komme. 48-53: Kristus skal stå på Oliebjerget, og jøderne skal se sårene i hans hænder og fødder. 54-59: Herren skal regere i tusindårsriget. 60-62: Profeten bliver pålagt at påbegynde oversættelsen af Det Nye Testamente, hvorved vigtige oplysninger vil blive gjort kendt. 63-75: De hellige får befaling om at samles og bygge Det Ny Jerusalem, hvortil mennesker fra alle folkeslag vil komme.

LYT, o I min ^akirkes folk, til hvem ^briget er blevet givet;

lyt I, og lån øre til ham, som lagde jordens grundvold, og som ^cskabte himlene og alle dens herskare og ved hvem alt, som lever og rører sig og er til, blev skabt.

2 Og videre siger jeg: Giv agt på min røst, for at ^ddøden ikke skal indhente jer i en ^estund, hvor I ikke tror, at sommeren er forbi, og at ^fhøsten er overstået, og hvor jeres sjæle ikke er frelst.

3 Lyt til ham, som er jeres ^atalsmand hos Faderen, og som taler jeres sag over for ham -

4 idet han siger: Fader, se ^ahans lidelser og død, han, som ikke begik nogen ^bsynd, ham, i hvem du havde velbehag; se din Søns blod, som blev udgydt, blodet af ham, som du gav, for at du selv kunne blive ^cherliggjort;

5 derfor, Fader, skån disse mine brødre, som ^atror på mit navn, så de må komme til mig og få ^bevigtvarende liv.

6 Hør, o I min kirkes folk, og lyt, I ældster i forening, og hør min røst, mens det hedder

45 1a Gs Jesu Kristi Kirke.
b L&P 50:35.
c Jer 14:22; 3 Ne 9:15;
L&P 14:9.
Gs Skabe.
2a Alma 34:33-35.

b Matt 24:44.
c Jer 8:20;
L&P 56:16.
Gs Høst.
3a L&P 62:1.
Gs Talsmand.

4a L&P 19:18-19.
Gs Forsoning.
b Hebr 4:15.
c Joh 12:28.
5a L&P 20:25; 35:2; 38:4.
b Joh 3:16.

^ai dag, og forhærd ikke jeres hjerte;

7 for sandelig siger jeg jer, at jeg er ^aAlfa og Omega, begyndelsen og enden, verdens lys og liv – et ^blys, som skinner i mørket, og mørket begriber det ikke.

8 Jeg kom til mine egne, og mine egne tog ikke imod mig; men til så mange, som tog imod mig, gav jeg ^amagt til at gøre mange ^bmirakler og til at blive ^cGuds sønner, ja, og til dem, der ^atroede på mit navn, gav jeg magt til at opnå ^eevigt liv.

9 Og derfor har jeg sendt min ^aevigtvarende ^bpagt til verden, for at den kan være et lys for verden, og for at den kan være et ^cbanner for mit folk, og for at ^aikke-jøderne kan søge hen til den, og for at den kan være et ^csendebud for mit ansigt til at berede vejen foran mig.

10 Kom I derfor til den, og med ham, der kommer, vil jeg ræsonnere som med menneskene i fordums dage, og jeg vil vise jer min ^aoverbevisende måde at ræsonnere på.

11 Lyt derfor i forening, og lad mig vise jer min visdom, ja, visdommen hos ham, som I siger er ^aEnoks og hans brøders Gud,

12 de, som blev ^ataget bort fra jorden og blev taget op til mig – en ^bby, der skal bevares, indtil retfærdighedens dag kommer – en dag, som alle hellige mænd så frem til, og de oplevede den ikke på grund af ugudelighed og vederstyggeligheder

13 og bekendte, at de var ^afremmede og omrejsende på jorden;

14 men fik et ^aløfte om, at de skulle finde den og se den i kødet.

15 Lyt derfor, og jeg vil ræsonnere med jer, og jeg vil tale til jer og profetere som til menneskene i fordums dage.

16 Og jeg vil vise det tydeligt for jer, ligesom jeg ^aviste det for mine disciple, da jeg stod foran dem i kødet og talte til dem og sagde: Eftersom I har spurgt mig angående ^btegnene på mit komme på den dag, da jeg kommer i min herlighed i himlens skyer for at opfylde de løfter, som jeg har givet jeres fædre,

17 for eftersom I har set på jeres ^aånds lange ^bfravær fra jeres legeme som værende trældom, så vil jeg vise jer, hvorledes forløsningens dag skal komme

6a Hebr 3:13;
L&P 64:23-25.

7a Åb 1:8; 21:6;
L&P 19:1.

b Joh 1:5.

8a Matt 10:1.
cs Magt.

b cs Mirakel.

c cs Guds sønner
og døtre.

d cs Tro.

e L&P 14:7.

9a cs Nye og

evigtvarende pagt.

b Jer 31:31-34;

Morm 5:20.

c 2 Ne 29:2.

d Es 42:6;

2 Ne 10:9-18.

e Mal 3:1.

10a Es 41:21;

L&P 50:10-12.

11a Moses 7:69.

12a Jso, 1 Mos 14:30-34;

L&P 38:4;

Moses 7:21.

b Moses 7:62-64.
cs Zion.

13a Hebr 11:13;

1 Pet 2:11.

14a Hebr 11:8-13;

Moses 7:63.

16a Matt 24;

Luk 21:7-36;

JS-M 1.

b cs Andet komme,

Jesu Kristi.

17a cs Ånd.

b L&P 138:50.

og ligeså ‘genrejsningen af det ^dspredte Israel.

18 Og se, I ser dette tempel, som ligger i Jerusalem, og som I kalder Guds hus, og jeres fjender siger, at dette hus aldrig skal falde.

19 Men sandelig siger jeg jer, at ødelæggelse skal komme over denne slægt som en tyv om natten, og dette folk skal blive udryddet og spredt blandt alle folkeslag.

20 Og dette tempel, som I nu ser, skal brydes ned, så der ikke lades én sten oven på en anden.

21 Og det skal ske, at dette slægtled af jøder ikke skal gå bort, førend enhver ødelæggelse, som jeg har fortalt jer om med hensyn til dem, skal være sket.

22 I siger, at I ved, at ^a‘verdens ende kommer; I siger også, at I ved, at himlene og jorden skal forgå;

23 og med hensyn til dette taler I sandt, for således er det; men det, som jeg har sagt jer, skal ikke forgå, førend alt er blevet opfyldt.

24 Og dette har jeg fortalt jer angående Jerusalem; og når den dag kommer, skal en rest blive ^a‘spredt blandt alle folkeslag;

25 men de skal blive ^a‘indsamlet igen; men de skal forblive

spredt, indtil ^b‘ikke-jødernes tider er bragt til afslutning.

26 Og på ^a‘den dag skal der høres om ^b‘krige og rygter om krige, og hele jorden skal være i oprør, og ^c‘hertet skal synke i livet på menneskene, og de skal sige, at Kristus ^a‘udsætter sit komme indtil jordens ende.

27 Og menneskenes kærlighed skal blive kold, og ugudelighed være fremherskende.

28 Og når ^a‘ikke-jødernes tider er kommet, skal et ^b‘lys bryde frem blandt dem, der sidder i mørke, og det skal være mit evangeliums fylde;

29 men de ^a‘modtager det ikke; for de fatter ikke lyset, og de ^b‘vender deres hjerte bort fra mig på grund af ^c‘menneskers forskrifter.

30 Og i den slægt skal ikke-jødernes tider blive bragt til afslutning.

31 Og i den slægt skal der findes mennesker stående, som ikke skal gå bort, førend de har set en ^a‘omsiggribende svøbe; for en ødelæggende sygdom skal dække landet.

32 Men mine disciple skal ^a‘stå på hellige steder og skal ikke lade sig flytte; men blandt de ugudelige skal menneskene opløfte deres røst og ^b‘forbande Gud og dø.

17c gs Israel – Israels indsamling.

d 1 Ne 10:12–14.

gs Israel – Israels adspлтtelse.

22a gs Verden – Verdens ende.

24a 2 Ne 25:15.

25a Neh 1:9;

Es 11:12–14;

1 Ne 22:10–12;

2 Ne 21:12–14.

b Luk 21:24.

26a gs Sidste dage.

b L&P 87;

JS–M 1:23.

c Luk 21:26.

d 2 Pet 3:3–10.

28a 1 Ne 15:13.

b gs Lys, Kristi lys;

Gengivelse af evangeliet.

29a Joh 1:5.

b Matt 15:8–9.

c L&P 3:6–8; 46:7;

JS–H 1:19.

31a L&P 5:19–20;

97:22–25.

32a L&P 101:21–22, 64.

b Åb 16:11, 21.

33 Og der skal også være "jordskælv forskellige steder og mange ødelæggelser; alligevel vil menneskene forhærde hjertet mod mig, og de vil ^bgribe til sværdet mod hinanden, og de vil slå hinanden ihjel.

34 Og se, da jeg, Herren, havde talt disse ord til mine disciple, var de foruroligede.

35 Og jeg sagde til dem: "Vær ikke foruroligede, for når alt dette sker, kan I vide, at de løfter, der er blevet givet jer, skal blive opfyldt.

36 Og når lyset begynder at bryde frem, skal det være med dem som i en lignelse, som jeg vil vise jer –

37 I kigger og skuer "figentræerne, og I ser dem med jeres øjne, og I siger, når de begynder at springe ud, og deres blade endnu er spæde, at nu er sommeren nær for hånden;

38 således skal det være på den dag, når de skal se alt dette; da skal de vide, at timen er nær for hånden.

39 Og det skal ske, at den, der "frygter mig, skal ^bse hen til, at ^cHerrens store dag kommer, ja, til ^ttegnene på ^eMenneskesønnens komme.

40 Og de skal se tegn og un-

dere, for de skal blive vist i himlene oventil og på jorden nedentil.

41 Og de skal se blod og "ild og røgdis.

42 Og førend Herrens dag kommer, skal "solen blive for mørket og månen blive forvandet til blod, og stjernerne skal falde fra himlen.

43 Og de tilbageblevne skal blive indsamlet til dette sted;

44 og da skal de se efter mig, og se, jeg kommer; og de skal se mig i himlens skyer, iført magt og stor "herlighed sammen med alle de hellige engle; og den, der ikke ^bser efter mig, skal blive forstødt.

45 Men førend Herrens arm falder, skal en engel blæse i sin "basun, og de hellige, som har sovet, skal ^bkomme frem for at møde mig i "skyen.

46 Derfor, velsignede er I, hvis I har sovet i "fred; for ligesom I nu ser mig og ved, at jeg er til, således skal I ^bkomme til mig, og jeres sjæl skal ^cleve, og jeres forløsning skal blive fuldkommengjort; og de hellige skal komme frem fra jordens fire hjørner.

47 Da skal "Herrens arm falde på folkeslagene.

33a L&P 43:18; 88:87–90.

b L&P 63:33.

35a Matt 24:6.

37a Mark 13:28;

Luk 21:29–31.

39a L&P 10:55–56.

gs Frygt – Frygt for Gud; Lydighed.

b 2 Pet 3:10–13;

L&P 35:15–16;

Moses 7:62.

c gs Andet komme, Jesu Kristi.

d gs Tidernes tegn.

e gs Menneskesønnen.

41a L&P 29:21; 97:25–26.

42a Joel 2:10;

Åb 6:12;

L&P 88:87; 133:49.

44a gs Jesus Kristus – Jesu Kristi herlighed.

b Matt 24:43–51;

Mark 13:32–37.

45a L&P 29:13; 43:18.

b L&P 88:96–97.

gs Opstandelse.

c 1 Thess 4:16–17.

46a Alma 40:12.

b Es 55:3.

c gs Evigt liv.

47a L&P 1:12–16.

48 Og da skal Herren sætte sin fod på ^adette bjerg, og det skal spaltes i to dele, og ^bjorden skal bæve og rave frem og tilbage, og ^chimlene skal også ryste.

49 Og Herren skal lade sin røst lyde, og alle jordens ender skal høre den, og jordens folkeslag skal ^asørge, og de, der har leet, skal indse deres dårskab.

50 Og ulykker skal ramme spotteren, og foragteren skal blive fortæret; og de, der har luret på ondt, skal blive hugget om og kastet i ilden.

51 Og da skal ^b“jøderne ^bse på mig og sige: Hvad er det for sår i dine hænder og dine fødder?

52 Da skal de vide, at jeg er Herren; for jeg vil sige til dem: ^a“Disse sår er de sår, hvormed jeg blev såret i mine venners hus. Jeg er den, som blev løftet op. Jeg er Jesus, som blev ^bkorsfæstet. Jeg er Guds Søn.

53 Og da skal de ^a“græde på grund af deres syndighed, da skal de sørge, fordi de forfulgte deres ^bkonge.

54 Og da skal de ^a“hedenske folkeslag blive forløst, og de, som ikke har kendt nogen lov, skal få del i den første ^bopstan-

delse; og det skal være ^ctåleligt for dem.

55 Og ^a“Satan skal blive ^bbundet, så han ikke får nogen plads i menneskenes børns hjerte.

56 Og på ^a“den dag, da jeg kommer i min herlighed, skal den lignelse, som jeg fortalte om de ^b“ti brudepiger, blive opfyldt.

57 For de, der er kloge og har modtaget ^a“sandheden og gjort den hellige Ånd til deres ^bvejleder og ikke har ladet sig ^cbedrage – sandelig siger jeg jer: De skal ikke blive hugget om og kastet i ^d“ilden, men skal udholde den dag.

58 Og ^a“jorden skal blive givet dem i ^b“arv; og de skal mangfoldiggøre sig og blive stærke, og deres børn skal ^c“vokse op uden synd til ^d“frelse.

59 For Herren skal være ^a“midt iblandt dem, og hans herlighed skal være over dem, og han skal være deres konge og deres ^b“lovgiver.

60 Og se nu, jeg siger dig: Det skal ikke blive givet dig at vide mere angående dette kapitel, førend ^a“Det Nye Testamente er blevet oversat, og deri skal alt dette blive kundgjort;

48a Zak 14:4.

b L&P 43:18; 88:87.

c Joel 4:16; L&P 49:23.

49a L&P 87:6.

51a gs Jøder.

b Zak 12:10.

52a Zak 13:6.

b gs Korsfæstelse.

53a Åb 1:7.

b Luk 23:38;

Joh 19:3, 14–15.

54a Ez 36:23; 39:21.

b gs Opstandelse.

c L&P 75:22.

55a gs Djævelen.

b Åb 20:2;

1 Ne 22:26;

L&P 43:31; 88:110.

56a gs Andet komme,

Jesu Kristi.

b Matt 25:1–13;

L&P 63:54.

57a gs Sandhed.

b gs Helligånden.

c JS–M 1:37.

d L&P 29:7–9; 63:34;

64:23–24; 101:22–25.

58a gs Tusindårsriget.

b Matt 5:5.

c L&P 63:51;

101:29–31.

d gs Frelse.

59a L&P 29:11; 104:59.

b 1 Mos 49:10;

Zak 14:9;

L&P 38:21–22.

60a gs Joseph Smiths

Oversættelse (jso).

Se også Udvalgte

Dele af Overs

Smiths Oversættelse

af Bibelen.

61 derfor giver jeg dig nu lov til at oversætte det, for at du kan være beredt på det, der kommer.

62 For sandelig siger jeg jer, at store ting venter jer;

63 I hører om "krige i fremmede lande; men se, jeg siger jer: De er nær, ja, står for døren, og om ikke mange år skal I høre om krige i jeres egne lande.

64 Derfor har jeg, Herren, sagt: "Træk jer ud af landene mod øst, saml jer, I min kirkes ældster; drag I ud til landene mod vest, opfordr indbyggerne til at omvende sig, og i det omfang de omvender sig, opbyg da menigheder til mig.

65 Og saml med ét hjerte og med ét sind jeres rigdomme sammen, så I kan "købe en arvelod, som herefter skal blive udpeget for jer.

66 Og den skal blive kaldt "Det Ny Jerusalem, ^bfredens ^cland, en "tilflugtsby, et sikkert sted for Gud den Højestes hellige;

67 og "Herrens herlighed skal være der, og skræk for Herren skal også være der, således at de ugudelige ikke vil komme der, og den skal kaldes Zion.

68 Og det skal ske blandt de ugudelige, at enhver, som ikke vil gribe til sværdet mod sin næste, nødvendigvis må flygte til Zion for at være i sikkerhed.

69 Og mennesker fra ethvert folkeslag under himlen skal "indsamles dertil; og det skal være det eneste folk, som ikke skal være i krig indbyrdes.

70 Og det skal siges blandt de ugudelige: Lad os ikke drage op for at kæmpe mod Zion, for Zions indbyggere er skrækindjagende; derfor kan vi ikke stå os imod dem.

71 Og det skal ske, at de retfærdige skal blive samlet ind fra alle folkeslag og komme til Zion, idet de synger sange om evigtvarende glæde.

72 Og se, jeg siger jer: Sørg for, at dette ikke kommer ud til verden, førend jeg anser det for nødvendigt, for at I kan udføre dette værk for øjnene af menneskene og for øjnene af jeres fjender, for at de ikke skal kende jeres gerninger, førend I har udført det, som jeg har befalet jer;

73 så de, når de får kendskab dertil, at de da må grunde over dette.

74 For når Herren kommer til syne, skal han være "skrækindjagende for dem, så de bliver grebet af frygt, og de vil stå langt borte og bæve.

75 Og alle folkeslag skal være bange på grund af deres skræk for Herren og hans magts kraft. Således er det. Amen.

63a L&P 38:29;
87:1–5; 130:12.

64a L&P 42:64.

65a L&P 63:27.

66a Eter 13:5–6;
Moses 7:62;
TA 1:10.

gs Ny Jerusalem;
Zion.

^b gs Fred.

^c L&P 57:1–3.

^d Es 4:6; L&P 115:6.

67a L&P 64:41–43;
97:15–18.

gs Jesus Kristus –
Jesu Kristi herlighed.

69a 5 Mos 30:3;
Jer 32:37–39;
L&P 33:6.

74a Sef 2:11.

AFSNIT 46

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til kirken i Kirtland, Ohio, den 8. marts 1831 (History of the Church, 1:163-165). På dette tidlige tidspunkt i kirkens historie havde der endnu ikke udviklet sig en ensartet måde at afholde kirkens møder på. Men det var blevet en ret almindelig skik kun at give medlemmer og oprigtigt søgende adgang til nadvermøderne og andre af kirkens møder. Denne åbenbaring giver udtryk for Herrens vilje med hensyn til, hvordan møder skal ledes og afholdes.

1-2: Ældsterne skal lede møderne, som de bliver vejledt af den hellige Ånd. 3-6: De, der søger efter sandheden, bør ikke holdes ude fra nadvermøderne. 7-12: Spørg Gud, og søg Åndens gaver. 13-26: En opremsning af nogle af disse gaver bliver givet. 27-33: Kirkens ledere får magt til at skelne mellem Åndens gaver.

LYT, o I min kirkes folk; for sandelig siger jeg jer, at dette er blevet talt til "jeres gavn og lærdom.

2 Men til trods for det, der er skrevet, har det fra begyndelsen altid været og vil altid være min kirkes "ældster pålagt at ^blede alle møder, sådan som de bliver ledt og vejledt af den hellige Ånd.

3 Dog bliver I befalet "aldrig at vise nogen bort fra jeres offentlige møder, som bliver holdt for verden.

4 Jeg befaler jer også, at I ikke viser nogen, som tilhører "kirken, bort fra jeres nadvermøder;

men hvis nogen har overtrådt, lad ham da ^bikke nyde nadveren, førend han har forliget sig.

5 Og videre siger jeg jer: I skal ikke vise nogen, der oprigtigt søger efter riget, bort fra jeres nadvermøder – jeg siger dette om dem, der ikke tilhører kirken.

6 Og videre siger jeg jer angående jeres "bekræftelsesmøder, at hvis der er nogen, som ikke tilhører kirken, men som oprigtigt søger efter riget, skal I ikke vise dem ud.

7 Men jeg befaler, at I i alle forhold ^abeder til Gud, som giver rundhåndet; og det, som Ånden bevidner for jer, netop det vil jeg, at I skal gøre i al hjertets ^bhellighed, idet I vandrer retsindigt over for mig og ^ctænker over jeres frelses mål og gør alt med bøn og ^dtaksigelse, så I ikke bliver ^eforført af onde ånder eller ^fdjævels lærdomme eller af ^gmenneskers befalinger; for nogle er af mennesker, og andre af djævle.

46 1a 2 Tim 3:16-17.

2a Alma 6:1.

b Moro 6:9; L&P 20:45.

3a 3 Ne 18:22-25.

gs Fællesskab.

4a gs Jesu Kristi Kirke.

b 3 Ne 18:26-32.

gs Nadver.

6a dvs hvor de, som for nylig var blevet døbt, blev bekræftet.

7a Jak 1:5-6;

L&P 88:63.

b gs Hellighed.

c gs Grunde.

d Sl 100; Alma 34:38.

gs Taknemlighed.

e 1 Tim 4:1-4;

L&P 43:5-7.

f gs Djævelen.

g L&P 3:6-7; 45:29.

8 Pas derfor på, at I ikke bliver bedraget; og for at I ikke skal blive bedraget, "stræb da oprigtigt efter de bedste gaver, idet I altid husker på, hvorfor de er blevet givet;

9 for sandelig siger jeg jer: De er blevet givet til gavn for dem, der elsker mig og holder alle mine befalinger, og for ham, der bestræber sig på at gøre dette, så alle de, som søger, eller som beder til mig, og som ikke gør det for at få et "tegn, som de kan ^bødsle bort på deres lyster, må have gavn deraf.

10 Og videre, sandelig siger jeg jer: Jeg ønsker, at I altid skal huske og altid bevare i jeres "sind, hvad det er for ^bgaver, som er blevet givet kirken.

11 For alle er ikke blevet givet hver eneste gave; for der er mange gaver, og til "enhver er der givet en gave ved Guds Ånd.

12 Til nogle er der givet en og til andre er der givet en anden, så alle kan få gavn deraf.

13 Til nogle er det givet ved Helligånden at "vide, at Jesus Kristus er Guds Søn, og at han blev korsfæstet for verdens synder.

14 Til andre er det givet at "tro på deres ord, så de også kan få evigt liv, hvis de forbliver trofaste.

15 Og videre, til nogle er det ved Helligånden givet at kende de "forskellige måder at forvalte på, således at det vil være til behag for den samme Herre, eller være i overensstemmelse med Herrens vilje, som afpasser sine barmhjertighedsgaver efter menneskenes børns forskellige vilkår.

16 Og videre er det ved Helligånden givet nogle at kende de forskellige gerninger, om de er af Gud, så Åndens tilkendegivelser kan gives til enhver til at kunne drage gavn af.

17 Og videre, sandelig siger jeg jer: Til nogle er der ved Guds Ånd givet "visdomsord.

18 Til andre er der givet "kundskabsord, så alle må få undervisning i at være vise og få kundskab.

19 Og videre, til nogle er det givet at have "tro til at blive helbredt;

20 og til andre er det givet at have tro til at "helbrede.

21 Og videre, til nogle er det givet at kunne udføre "mirakler;

22 og til andre er det givet at "profetere;

23 og til andre at kunne "skelne mellem ånder.

24 Og videre, det er givet til nogle at kunne tale i "tunger;

25 og til en anden er det givet at kunne oversætte tungetale.

8a 1 Kor 12:31.

9a gs Tegn.

b Jak 4:3.

10a gs Sind.

b 1 Kor 14:12.

gs Åndens gaver.

11a 1 Kor 12:4–11.

13a gs Vidnesbyrd.

14a 3 Ne 12:2.

gs Tro.

15a Moro 10:8.

17a Moro 10:9.

gs Visdom.

18a gs Kundskab.

19a L&P 42:48–52.

gs Tro.

20a gs Helbrede.

21a gs Mirakel.

22a gs Profeti.

23a Moses 1:13–15.

24a gs Tungemålgaven.

26 Og alle disse "gaver kommer fra Gud til gavn for ^bGuds børn.

27 Og til kirkens "biskop og til sådanne, som Gud vil udse og ordinere til at våge over kirken og til at være ældster i kirken, vil det blive givet at ^bskelne mellem alle disse gaver, så der ikke skal være nogen blandt jer, som foregiver at være af Gud og dog ikke er det.

28 Og det skal ske, at den, der "beder i Ånden, skal modtage i Ånden;

29 for at det skal blive givet til nogen at få alle disse gaver,

så der må findes et overhoved, sådan at hvert medlem kan få gavn deraf.

30 Den, som "beder i ^bÅnden, beder i overensstemmelse med "Guds vilje; derfor bliver det gjort, ligesom han beder om.

31 Og videre siger jeg jer: Alt må gøres i Kristi navn, hvad som helst I gør i Ånden,

32 og I skal "takke Gud i Ånden for en hvilken som helst velsignelse, I bliver velsignet med.

33 Og I må bestandigt øve "dyd og ^bhellighed over for mig. Således er det. Amen.

AFSNIT 47

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 8. marts 1831 (History of the Church, 1:166). Op til dette tidspunkt havde Oliver Cowdery fungeret som kirkehistoriker og skriver. John Whitmer havde ikke tragtet efter at blive udpeget til historieskriver, men da han blev bedt om at virke i denne egenskab, sagde han, at han ville adlyde Herrens vilje i denne sag. Han havde allerede virket som sekretær for profeten og nedskrevet mange af de åbenbaringer, der var blevet modtaget i området omkring Fayette, New York.

1–4: John Whitmer bliver udpeget til at føre en optegnelse over kirkens historie og til at skrive for profeten.

SE, jeg anser det for nødvendigt, at min tjener John skriver og fører en almindelig "historisk optegnelse og bistår dig, min tjener Joseph, med at nedfælde alt det, der skal gives

dig, indtil han bliver kaldet til yderligere opgaver.

2 Videre, sandelig siger jeg dig, at han kan også opløfte sin røst til møderne, når som helst det er nødvendigt.

3 Og videre siger jeg dig, at det skal pålægges ham løbende at føre kirkens optegnelse og historie; for jeg har udpeget Oliver Cowdery til et andet embede.

26a Moro 10:8–19.
b cs Guds sønner og døtre.

27a cs Biskop.
b cs Bedømme, gaven at.

28a L&P 88:64–65.
30a L&P 50:29.
b cs Helligånden.
c 2 Ne 4:35.
32a 1 Krøn 16:8–15;
1 Thess 1:2;

Alma 37:37;
L&P 59:7, 21.
cs Taknemlighed.
33a cs Dyd.
b cs Hellighed.
47 1a L&P 69:2–8; 85:1–2.

4 Derfor skal det, for så vidt som han er trofast, gives ham

ved "Talsmanden at skrive dette. Således er det. Amen.

AFSNIT 48

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, i marts 1831 (History of the Church, 1:166–167). Joseph havde adspurgt Herren om, hvilken fremgangsmåde man skulle følge for at erhverve sig jordlodder til de helliges bosættelse. Dette var en vigtig sag set i lyset af udflytningen af kirkens medlemmer fra det østlige USA i lydighed mod Herrens befaling om, at de skulle samles i Ohio (se afsnit 37:1–3; 45:64).

1–3: De hellige i Ohio skal dele deres jordlodder med deres brødre.

4–6: De hellige skal opkøbe jordlodder, bygge en by og følge deres præsiderende embedsmænds råd.

DET er nødvendigt, at I foreløbig forbliver der, hvor I nu bor, i den udstrækning det passer til jeres forhold.

2 Og for så vidt som I har jordlodder, skal I "dele med brødrene fra øst;

3 og for så vidt som I ikke har jordlodder, lad dem da for nærværende købe jord i de egne heromkring, som det synes dem bedst; for det er meget nødvendigt, at de har et sted, hvor de kan bo foreløbig.

4 Det er nødvendigt, at I sparer alle de penge sammen, som I kan, og at I skaffer jer alle dem I kan

i retfærdighed, så I med tiden må blive sat i stand til at "købe jord til en arvelod, ja, ^bbyen.

5 Stedet skal endnu ikke åbenbares, men når jeres brødre er kommet østfra, skal "visse mænd blive udpeget, og dem skal det gives at ^bkende stedet, eller til dem skal det blive åbenbart.

6 Og de skal udpeges til at købe jordlodderne og til at påbegynde at lægge grundvolden til "byen; og så skal I begynde at samle jer med jeres familier, enhver mand med sin ^bfamilie efter sine omstændigheder, og som det bliver pålagt ham af kirkens præsidentskab og biskop i overensstemmelse med de love og befalinger, som I har modtaget, og som I herefter skal modtage. Således er det. Amen.

AFSNIT 49

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til Sidney Rigdon, Parley P. Pratt og Leman Copley i Kirtland, Ohio, i marts 1831 (History of the Church, 1:167–169). (I visse historiske kilder opgives datoen for

4a gs Talsmand;
Helligånden.
48 2a gs Velfærd.
4a L&P 57:4–5.

b L&P 42:35–36;
45:65–67.
5a L&P 57:6–8.
b L&P 57:1–3.

6a gs Ny Jerusalem.
b L&P 51:3.

denne åbenbaring til maj 1831). Lemman Copley havde antaget evangeliet, men holdt stadig fast ved nogle af lærdommene fra shakerne (United Society of Believers in Christ's Second Appearing), som han tidligere havde tilhørt. Nogle af shakernes trossætninger gik ud på, at Kristi andet komme allerede havde fundet sted, og at han havde vist sig i skikkelse af en kvinde, Ann Lee; dåb med vand blev ikke anset for nødvendigt; det var udtrykkeligt forbudt at spise svinekød, og mange spiste ingen form for kød; et liv i cølibat blev anset som værende bedre end ægteskabet. Som forord til denne åbenbaring skrev profeten: »Med henblik på at få [en] mere fuldkommen forståelse af emnet, adspurgte jeg Herren og modtog følgende« (History of the Church, 1:167). Åbenbaringen gendrev nogle af shakernes grundlæggende begreber. De fornævnte brødre tog en afskrift af åbenbaringen med til shakersamfundet (i nærheden af Cleveland, Ohio) og læste den op for dem i sin helhed, men den blev forkastet.

1-7: Dagen og timen for Kristi komme vil forblive ukendt, indtil han kommer. 8-14: Menneskene må omvende sig, tro på evangeliet og adlyde ordinancerne for at opnå frelse. 15-16: Ægteskabet er indstiftet af Gud. 17-21: Det er tilladt at spise kød. 22-28: Zion skal trives, og lamanitterne blomstre som rosen før det andet komme.

LYT til mit ord, mine tjenere Sidney og Parley og Lemman; for se, sandelig siger jeg jer, at jeg giver jer den befaling, at I skal drage ud og "prædike mit evangelium, som I har modtaget, sådan som I har modtaget det, for shakerne.

2 Se, jeg siger jer, at de ønsker at kende en del af sandheden, men ikke den hele, for de lever ikke "ret i mine øjne og må nødvendigvis omvende sig.

3 Derfor sender jeg jer, mine

tjenere Sidney og Parley, ud for at prædike evangeliet for dem.

4 Og min tjener Lemman skal ordineres til denne gerning, så han kan ræsonnere med dem, ikke ud fra det, han har modtaget af dem, men ud fra "det, som han skal undervises i af jer, mine tjenere, og ved at han gør det, vil jeg velsigne ham, ellers skal det ikke lykkes for ham.

5 Så siger Herren, for jeg er Gud og har "sendt min enbårne Søn til verden for at ^bforløse verden, og jeg har forordnet, at den, der modtager ham, skal blive frelst, og den, der ikke modtager ham, skal blive ^cfordømt -

6 og de har gjort mod ^a"Menneskesønnen, ligesom de ville, og han har fået sin magt ved hans ^bherligheds "højre hånd og regerer nu i himlene og vil regere, indtil han stiger ned til jorden

49 1a gs Prædike.
2a ApG 8:21.
4a gs Evangelium;
Sandhed.
5a Joh 3:16-17;

L&P 132:24.
gs Jesus Kristus -
Myndighed.
b gs Forløse; Forløser.
c gs Fordømmelse.

6a gs Menneskesønnen.
b gs Jesus Kristus -
Jesu Kristi herlighed.
c ApG 7:55-56;
L&P 76:20-23.

for at ^dlægge alle fjender under sine fødder, hvilken tid er nær for hånden –

7 jeg, Gud Herren, har talt det, men ^aden time og dag kender intet menneske, ej heller englene i himlen, ej heller skal de kende den, førend han kommer.

8 Derfor vil jeg, at alle mennesker skal omvende sig, for alle er under ^asynd, undtagen dem, som jeg har forbeholdt for mig selv, ^bhellige mænd, som I ikke kender til.

9 Derfor siger jeg jer, at jeg har sendt min ^aevigtvarende pagt til jer, nemlig den, som har været til fra begyndelsen.

10 Og det, som jeg har lovet, har jeg på den måde opfyldt, og ^ajordens folkeslag skal ^bbøje sig for den, og hvis ikke af sig selv, da skal de blive tvunget ned; for det, som nu er blevet ophøjet af sig selv, skal ^clægges ned med magt.

11 Derfor giver jeg jer den befaling, at I skal ^adrage ud blandt dette folk og sige til dem, ligesom min fordums apostel, hvis navn var Peter, sagde:

12 Tro på den Herre Jesu navn, han, der var på jorden, og som

skal komme, begyndelsen og enden;

13 ^aomvend jer, og bliv i overensstemmelse med den hellige befaling døbt i Jesu Kristi navn til syndernes forladelse;

14 og den, der gør dette, skal modtage ^aHelligåndsgaven ved ^bhåndspåbyggelse af kirkens ældster.

15 Og videre, sandelig siger jeg jer, at den, der ^aforbyder ægteskab, er ikke ordineret af Gud, for ^bægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene.

16 Derfor er det i overensstemmelse med loven, at han har ^aén hustru, og de to skal blive ^bét kød, og alt dette for at ^cjorden kan opfylde hensigten med sin skabelse;

17 og for at den kan blive fyldt med et mål af mennesker i overensstemmelse med deres ^askabelse, ^bfør verden blev skabt.

18 Og den, som ^aforbyder, at man skal afholde sig fra ^bkød, at mennesket ikke må spise dette, er ikke ordineret af Gud;

19 for se, ^amarkens dyr og luftens fugle og det, som kommer op af jorden, er bestemt til menneskets brug til føde og til

6d 1 Kor 15:25;

L&P 76:61.

7a Matt 24:36;

Mark 13:32-37;

Åb 16:15;

L&P 133:11.

8a Gal 3:22;

Mosi 16:3-5.

b Hebr 13:2;

3 Ne 28:25-29.

9a 1 Mos 17:7;

L&P 66:2.

gs Nye og

evigtvarende pagt.

10a Zak 2:15;

L&P 45:66-69;

97:18-21.

b Es 60:14.

c Matt 23:12.

11a gs Missionering.

13a 3 Ne 27:19-20.

14a gs Helligåndsgaven.

b gs Håndspåbyggelse.

15a 1 Tim 4:1-3.

b 1 Mos 2:18, 24;

1 Kor 11:11.

gs Ægteskab.

16a Jakob 2:27-30.

b 1 Mos 2:24;

Matt 19:5-6.

c gs Jordan – Skabt til mennesket.

17a Moses 3:4-5.

gs Skabe.

b gs Forudtilværelse.

18a dvs byder, at man skal afholde sig.

b 1 Mos 9:3;

1 Tim 4:1-3.

19a L&P 89:10-13.

klæder, og for at han kan have rigeligt.

20 Men det er ikke bestemt, at ét menneske skal "besidde mere end et andet, derfor ligger ^bverden i synd.

21 Og ve det menneske, som "udgyder blod, eller som lader kød gå til spilde uden at have behov for det.

22 Og videre, sandelig siger jeg jer, at "Menneskesønnen kommer ikke i skikkelse af en kvinde, ej heller af en mand, der vandrer om på jorden.

23 Bliv derfor ikke "bedraget, men vær fortsat standhaftige, idet I ^bser frem til, at himlene skal blive rystet, og at jorden skal bæve og rave frem og tilbage som et beruset menneske, og til at ^cdalene skal hæves, og til at ^dbjergene skal sænkes, og

til at de ujævne steder skal blive jævne – og alt dette, når ^eenglen blæser i sin basun.

24 Men førend Herrens store dag kommer, skal "Jakob trives i ødemarken, og ^blamanitterne skal blomstre som rosen.

25 "Zion skal trives på ^bhøjene og fryde sig på bjergene, og skal blive indsamlet til det sted, som jeg har udpeget.

26 Se, jeg siger jer: Drag ud, sådan som jeg har befalet jer; omvend jer fra alle jeres synder, "bed, så skal I få; bank på, så skal der blive lukket op for jer.

27 Se, jeg vil drage foran jer og være jeres "bagtrop; og ^bjeg vil være i jeres midte, og I skal ikke blive ^cbeskæmmet.

28 Se, jeg er Jesus Kristus, og "jeg kommer hastigt. Således er det. Amen.

AFSNIT 50

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, i maj 1831 (History of the Church 1:170–173). Profeten udtaler, at nogle af ældsterne ikke forstod tilkendegivelserne fra forskellige ånder, som findes rundt omkring på jorden, og at denne åbenbaring blev givet som svar på hans konkrete forespørgsel om sagen. Såkaldte åndelige fænomener var ikke ualmindelige blandt medlemmerne, hvoraf nogle påstod, at de modtog syner og åbenbaringer.

1–5: Der findes mange falske ånder rundt omkring på jorden. 6–9: Ve hyklerne og dem, som bliver stødt ud af kirken. 10–14: Æld-

sterne skal prædike evangeliet ved Ånden. 15–22: Både de, der prædiker, og de, der hører på, har behov for at blive oplyst af Ånden.

20a ApG 4:32;
L&P 51:3; 70:14; 78:6.
b gs Verdslighed.

21a jso, 1 Mos 9:10–15.

22a gs Andet komme,
Jesu Kristi.

23a Matt 24:4–5.

b 2 Pet 3:12; L&P 45:39.

c Es 40:4; L&P 109:74.

d Mika 1:3–4.

e Matt 24:29–31.

24a 3 Ne 5:21–26.

b Es 35:1; 2 Ne 30:5–6;

3 Ne 21:22–25;

L&P 3:20; 109:65.

25a L&P 35:24.

b 1 Mos 49:26;

2 Ne 12:2–3.

26a L&P 88:63.

27a Es 52:12.

b 3 Ne 20:22.

c 1 Pet 2:6;

L&P 84:116.

28a L&P 1:12.

23-25: *Det, der ikke opbygger, er ikke af Gud.* 26-28: *De trofaste ejer alt.* 29-36: *Bønnerne fra dem, der er rensset, bliver besvaret.* 37-46: *Kristus er den gode hyrde og Israels sten.*

LYT, o I min kirkes ældster, Log lån øre til den levende Guds røst; og giv agt på de visdomsord, der, eftersom I har bedt om det og er enige derom, bliver givet jer vedrørende kirken og de ånder, der har spredt sig på jorden.

2 Se, sandelig siger jeg jer, at der er mange ånder, som er "falske ånder, som har spredt sig over jorden og bedrager verden.

3 Og også "Satan har forsøgt at bedrage jer for at kunne omstyrte jer.

4 Se, jeg, Herren, har betragtet jer og har set vederstyggeligheder i den kirke, som "bekender sig til mit navn.

5 Men velsignede er de, som er trofaste og "holder ud, hvad enten det er i liv eller død; for de skal arve evigt liv.

6 Men ve dem, der er "bedragerne og hyklere, for så siger Herren: Jeg vil bringe dem til dom.

7 Se, sandelig siger jeg jer: Der er "hyklere blandt jer, som har bedraget nogle, hvilket har gi-

vet ^bModstanderen "magt, men se, ^asådanne skal blive vundet tilbage;

8 men hyklerne skal blive afsløret og skal blive "stødt ud, enten i livet eller i døden, sådan som jeg vil; og ve dem, der bliver stødt ud af min kirke, for de er blevet overvundet af verden.

9 Lad derfor enhver tage sig i agt, for at han ikke gør det, der ikke er sandt og ret i mine øjne.

10 Og kom nu, siger Herren gennem Ånden til sin kirkes ældster, og lad os "ræsonnere sammen, så I kan forstå;

11 lad os ræsonnere, ligesom et menneske ræsonnerer med et andet, ansigt til ansigt.

12 Se, når et menneske ræsonnerer, bliver han forstået af mennesker, fordi han ræsonnerer som et menneske; på samme måde vil jeg, Herren, ræsonnerer med jer, så I kan "forstå.

13 Derfor stiller jeg, Herren, jer dette spørgsmål: Hvortil er I blevet "ordineret?

14 Til at "prædike mit evangelium ved Ånden, nemlig ^bTalsmanden, der blev sendt ud for at undervise i sandheden.

15 Og så tog I imod "ånder, som I ikke kunne forstå, og I tog imod dem som værende af Gud; og er I retfærdiggjort heri?

50 2a L&P 129.
gs Ånd - Onde ånder.
3a Luk 22:31;
3 Ne 18:18.
4a gs Jesus Kristus - At påtage sig Jesu Kristi navn.
5a gs Udholdenhed.
6a gs Bedrag.

7a Matt 23:13-15;
Alma 34:28.
b gs Djævelen.
c Mosi 27:8-9.
d dvs de, som er blevet bedraget.
8a L&P 1:14; 56:3; 64:35.
gs Udelukkelse.
10a Es 1:18; L&P 45:10.

12a L&P 1:24.
13a gs Ordinere.
14a L&P 43:15.
gs Undervisning - At undervise med Ånden.
b gs Talsmand.
15a gs Bedømme, gaven at.

16 Se, I skal selv besvare dette spørgsmål; alligevel vil jeg være barmhjertig mod jer; den, der er svag blandt jer, skal herefter blive gjort "stærk.

17 Sandelig siger jeg jer: Den, der er ordineret af mig og sendt ud for at "prædike sandhedens ord ved Talsmanden, ved sandhedens Ånd, prædiker han det ved ^bsandhedens Ånd eller på nogen anden måde?

18 Og hvis det sker på nogen anden måde, er det ikke af Gud.

19 Og videre, den, der modtager sandhedens ord, modtager han det ved sandhedens Ånd eller på nogen anden måde?

20 Hvis det sker på nogen anden måde, er det ikke af Gud.

21 Derfor, hvordan kan det være, at I ikke kan forstå og vide, at den, der modtager ordet ved sandhedens Ånd, modtager det, sådan som det bliver prædikeret ved sandhedens Ånd?

22 Derfor forstår den, der prædiker, og den, der modtager, hinanden, og begge bliver "opbygget og ^bfryder sig sammen.

23 Og det, der ikke opbygger, er ikke af Gud, og er "mørke.

24 Det, der er af Gud, er "lys; og den, der modtager lys og ^bforbliver i Gud, modtager

"mere lys; og det lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag.

25 Og videre, sandelig siger jeg jer, og jeg siger det, for at I kan kende "sandheden, for at I kan bortjage mørket blandt jer:

26 Den, der er ordineret af Gud og sendt ud, han er udpeget til at være den "største, uagtet han er den mindste og ^balles tjener.

27 Derfor "ejer han alt, for alt er ham underlagt, både i himlen og på jorden, livet og lyset, Ånden og ^bkraften, der er udsendt efter Faderens vilje gennem Jesus Kristus, hans Søn.

28 Men ingen ejer alt, medmindre han er "lutret og ^brenset fra al synd.

29 Og hvis I er lutret og rensset fra al synd, skal I "bede om hvad som helst, I vil i Jesu navn, og det skal blive gjort.

30 Men vid dette: Det skal blive givet jer, hvad I skal bede om; og eftersom I er udpeget til at være "overhovedet, skal ånderne være jer undergivet.

31 Derfor skal det ske, at hvis I ser, at en "ånd, som I ikke kan forstå, giver sig til kende, og I ikke modtager denne ånd, skal I bede til Faderen i Jesu navn; og hvis han ikke giver jer

16a Eter 12:23–27.

17a gs Missionering;
Prædike.

b L&P 6:15.

gs Helligånden;
Sandhed.

22a 1 Kor 14:26.

b Joh 4:36.

23a gs Mørke, åndeligt.

24a 1 Joh 2:8–11;

Moro 7:14–19;

L&P 84:45–47; 88:49.

gs Lys, Kristi lys.

b Joh 15:4–5, 10.

c 2 Ne 28:30.

25a Joh 8:32.

26a Matt 23:11.

b Mark 10:42–45.

gs Tjeneste.

27a L&P 76:5–10,

53–60; 84:34–41.

b gs Magt.

28a 3 Ne 19:28–29;

L&P 88:74–75.

gs Ren og uren;

Helliggørelse.

b 1 Joh 1:7–9.

29a Hel 10:5;

L&P 46:30.

gs Bøn.

30a gs Myndighed.

31a 1 Joh 4:1.

gs Ånd – Onde ånder.

denne ånd, da kan I vide, at den ikke er af Gud.

32 Og der skal blive givet jer ^amagt over denne ånd, og I skal med høj røst forkynde mod denne ånd, at den ikke er af Gud –

33 ikke med nogen ^aspottende anklage, for at I ikke skal blive overvundet, ej heller med ^bpral og glædesudbrud, for at I ikke skal blive grebet deraf.

34 Den, der modtager af Gud, lad ham regne det for at være af Gud, og lad ham glæde sig over, at han af Gud bliver regnet for at være værdig til at modtage.

35 Og ved at give agt på og gøre det, som I har modtaget, og som I herefter skal modtage – og ^ariget er givet jer af Faderen samt ^bmagt til at besejre alt, som ikke er forordnet af ham –

36 og se, sandelig siger jeg jer: Velsignede er I, som nu hører disse mine ord af min tjeners mund, for jeres synder er jer ^atilgivet.

37 Lad min tjener Joseph Wakefield, i hvem jeg har velbehag, og min tjener ^aParley P. Pratt drage ud blandt menighederne og styrke dem med det ^bformanende ord;

38 og også min tjener John Corrill eller så mange af mine tjenere, som er blevet ordineret til dette embede, og lad dem arbejde i ^avingården; og lad ingen forhindre dem i at gøre det, som jeg har pålagt dem –

39 derfor, i dette er min tjener ^aEdward Partridge ikke retfærdiggjort; lad ham alligevel omvende sig, så skal han blive tilgivet.

40 Se, I er små børn, og I kan ikke ^abære alt nu; I må ^bvokse i ^cnåde og i kundskab om ^asandheden.

41 ^aFrygt ikke, små ^bbørn, for I er mine, og ^cjeg har overvundet verden, og I er af dem, som ^amin Fader har givet mig;

42 og ingen af dem, som min Fader har givet mig, skal ^afortabes.

43 Og ^aFaderen og jeg er ét. Jeg er i Faderen og Faderen i mig; og for så vidt som I har modtaget mig, er I i mig, og jeg i jer.

44 Derfor er jeg midt iblandt jer, og jeg er den ^agode hyrde og ^bIsraels sten. Den, som bygger på denne ^cklippe, skal ^aaldrig falde.

45 Og den dag kommer, da I

32a Matt 10:1.

33a Jud 1:9.

b L&P 84:67, 73.

35a gs Guds rige eller Himmeriget.

b 1 Joh 4:4;

L&P 63:20, 47.

36a L&P 58:42-43.

gs Tilgive.

37a gs Pratt, Parley Parker.

b L&P 97:3-5.

38a gs Herrens vingård.

39a gs Partridge, Edward.

40a 3 Ne 17:2-3;

L&P 78:17-18.

b 1 Kor 3:2-3;

L&P 19:22-23.

c gs Nåde.

d gs Sandhed.

41a 1 Joh 4:18.

b gs Guds sønner og døtre.

c Joh 16:33.

d Joh 10:27-29; 17:2;

3 Ne 15:24;

L&P 27:14; 84:63.

42a Joh 17:12;

3 Ne 27:30-31.

43a Joh 17:20-23;

3 Ne 11:35-36.

gs Gud,

Guddommen.

44a Joh 10:14-15.

gs Gode hyrde.

b 1 Mos 49:24;

1 Pet 2:4-8.

gs Hjørnsten.

c 1 Kor 10:1-4.

gs Klippe; Jesus

Kristus.

d Hel 5:12.

skal høre min røst og "se mig og vide, at jeg er.

46 "Våg derfor, så I kan være brede. Således er det. Amen.

AFSNIT 51

Åbenbaring, givet gennem profeten Joseph Smith i Thompson, Ohio, i maj 1831 (History of the Church, 1:173–174). På denne tid begyndte de hellige, som flyttede til fra de østlige stater, at ankomme til Ohio, og det blev nødvendigt at træffe konkrete forberedelser til deres bosættelse. Eftersom denne opgave især hørte ind under biskoppens embede, søgte biskop Edward Partridge anvisninger i sagen, og profeten adspurgte Herren.

1–8: Edward Partridge bliver udpeget til at styre forvaltninger og ejendomme. 9–12: De hellige skal handle ærligt og modtage ligeligt. 13–15: De skal oprette biskoppens forrådshus og administrere ejendom i overensstemmelse med Herrens lov. 16–20: Ohio skal være et midlertidigt samlingssted.

LYT til mig, siger Herren, jeres Gud, og jeg vil tale til min tjener "Edward Partridge og give ham anvisninger; for det må nødvendigvis være sådan, at han modtager anvisninger på, hvordan han skal organisere dette folk.

2 For det må nødvendigvis være sådan, at de bliver organiseret i overensstemmelse med mine "love; hvis det sker anderledes, vil de blive forstødt.

3 Lad derfor min tjener Edward Partridge og de, som han har udvalgt, og i hvem jeg har velbehag, tildele dette folk deres

andele, hver mand "ligeligt i forhold til hans familie, i forhold til hans omstændigheder og hans trang og ^bbehov.

4 Og lad min tjener Edward Partridge, når han tildeler en mand hans andel, give ham et dokument, der sikrer ham hans andel, så han har den, nemlig denne ret og denne arvelod i kirken, indtil han overtræder og ved kirkens røst og i overensstemmelse med kirkens love og "pagter ikke regnes for værdig til at tilhøre kirken.

5 Og hvis han overtræder og ikke regnes for værdig til at tilhøre kirken, skal han ikke have magt til at gøre krav på den andel, som han har helliget til biskoppen til de fattige og trængende i min kirke; derfor skal han ikke have gaven tilbage, men skal kun have krav på den andel, som er blevet overdraget ham.

6 Og således skal alt gøres vit-

45a L&P 67:10–13.

46a gs Vogte, vægter.

b Alma 34:32–33.

51 1a gs Partridge, Edward.

2a L&P 42:30–39; 105:5.

gs Indvielsesloven.

3a L&P 49:20.

b ApG 2:44–45;

4 Ne 1:2–3.

4a dvs afsnit 20 og 22 kaldes Kristi kirkes

trossætninger og pagter.

L&P 33:14; 42:13.

gs Pagt.

terligt "i overensstemmelse med ^blandets love.

7 Og lad det, der tilhører dette folk, blive tildelt dette folk.

8 Og de "penge, som dette folk har tilbage – lad der blive udpeget en agent for dette folk til at tage imod ^bpengene til at sørge for mad og klæder i overensstemmelse med folkets behov.

9 Og lad enhver handle "ærligt og være lige blandt dette folk og modtage lige, så I må være ^bét, sådan som jeg har befaleet jer.

10 Og lad ikke det, som tilhører dette folk, blive taget og givet til nogen fra en "anden menighed.

11 Hvis en anden menighed derfor ønsker at modtage penge af denne menighed, lad dem da betale denne menighed tilbage, sådan som de bliver enige om;

12 og dette skal ordnes gennem biskoppen eller den agent, der skal udpeges ved "menighedens røst.

13 Og videre, lad biskoppen oprette et "forrådshus for denne menighed; og lad alt – både penge og levnedsmidler – der er ud over det, som er ^bnødvendigt for at opfylde dette folks behov, opbevare i biskoppens hænder.

14 Og lad ham også sætte det til side, som har behov for, og som hans familie har behov for, eftersom han skal være fuldt optaget af at tage sig af disse anliggender.

15 Og således giver jeg dette folk ret til at organisere sig i overensstemmelse med mine "love.

16 Jeg helliger "dette land til dem for en kort tid, indtil jeg, Herren, vil sørge for dem på en anden måde og befale dem at drage herfra;

17 og timen og dagen er ikke givet dem, lad dem derfor handle i dette land, som skulle de blive her i flere år, og dette skal vende sig til gavn for dem.

18 Se, dette skal være min tjener Edward Partridge til eksempel andre steder, i alle menigheder.

19 Og den, der viser sig at være en trofast, en retfærdig og en klog "forvalter, skal gå ind til sin Herres ^bglæde og skal arve evigt liv.

20 Sandelig siger jeg jer: Jeg er Jesus Kristus, der "kommer hastigt i den ^btime, I ikke venter det. Således er det. Amen.

AFSNIT 52

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til kirkens ældster i Kirtland, Ohio, den 7. juni 1831 (History of the Church, 1:175-179).

6a 1 Pet 2:13; L&P 98:5-7.
b L&P 58:21-22.

8a L&P 84:104.
b L&P 104:15-18.

9a gs Ærlig.
b L&P 38:27.
gs Enighed.

10a dvs en anden gren af

kirken eller et andet trossamfund.

12a gs Fælles samtykke.
13a L&P 42:55.

gs Forrådshus.
b L&P 42:33-34, 55;
82:17-19.

15a L&P 51:2.

16a dvs Kirtland og omegn.

19a Matt 24:45-47.
gs Forvalter,
forvaltning.

b gs Glæde.
20a Åb 22:6-16.
b Matt 24:44.

Der var blevet afholdt en konference i Kirtland fra den 3. til og med den 6. juni. Under denne konference blev de første egentlige ordinationer til embedet som højpræst foretaget, og man påpegede visse tilkendegivelser af falske og bedrageriske ånder og revsede disse.

1–2: Det bliver bestemt, at næste konference skal afholdes i Missouri. 3–8: Visse ældster bliver udpeget til at rejse sammen. 9–11: Ældsterne skal undervise i det, apostlene og profeterne har skrevet. 12–21: De, som er oplyst af Ånden, frembringer lovprisnings og visdoms frugter. 22–44: Forskellige ældster bliver udpeget til at drage ud og prædike evangeliet, mens de rejser til Missouri til konferencen.

SE, så siger Herren til de ældster, som han har "kaldet og udvalgt i disse sidste dage ved sin Ånds røst –

2 idet han siger: Jeg, Herren, vil kundgøre for jer, hvad jeg vil, at I skal gøre fra dette tidspunkt og indtil næste konference, som skal afholdes i Missouri i det "land, som jeg vil ^bhellige til mit folk, der er en ^crest af Jakob og dem, der er arvinger i henhold til ^dpagten.

3 Derfor, sandelig siger jeg jer: Lad mine tjenere Joseph Smith jun. og Sidney Rigdon begive sig af sted, så snart der kan træffes forberedelser til, at de kan forlade deres hjem og rejse til Missouris land.

4 Og for så vidt som de er tro-

faste mod mig, skal det blive gjort kendt for dem, hvad de skal gøre;

5 og det skal også, for så vidt som de er trofaste, blive gjort kendt for dem, hvor jeres "arveland er.

6 Men for så vidt som de ikke er trofaste, skal de blive forstødt, sådan som jeg vil, som det synes mig bedst.

7 Og videre, sandelig siger jeg jer: Lad min tjener Lyman Wight og min tjener John Corroll hurtigt begive sig af sted;

8 og ligeledes min tjener John Murdock og min tjener Hyrum Smith begive sig af sted til det samme sted via Detroit.

9 Og lad dem rejse derfra og prædike ordet undervejs, idet de "ikke siger andet end det, som ^bprofeterne og apostlene har skrevet, og det, som de bliver undervist i af ^cTalsmanden ved troens bøn.

10 Lad dem drage af sted "to og to, og lad dem således prædike undervejs i hver forsamling, idet de ^bdøber med vand og ^chåndspåleggelse ved vandkanten.

11 For så siger Herren: Jeg vil

52 1a Gs Kalde, kaldet af Gud.

2a L&P 57:1–3.

b L&P 58:57; 84:3–4.

c Sl 135:4;

3 Ne 5:21–26.

d Abr 2:6–11.

Gs Abrahamske pagt.

5a L&P 57:1–3.

9a Mosi 18:19–20.

b L&P 42:12; 52:36.

Gs Skrifter.

c Gs Talsmand;

Helligånden;

Undervisning – At undervise med Ånden.

10a Mark 6:7; L&P 61:35.

b Joh 1:26.

c ApG 8:14–17.

fremskynde mit værk i retfærdighed, for de dage kommer, da jeg vil sende dom ud for at bringe sejr.

12 Og lad min tjener Lyman Wight tage sig i agt, for Satan ønsker at "sigte ham som avner.

13 Og se, den, der er "trofast, skal blive gjort til hersker over meget.

14 Og videre, jeg vil give jer et mønster i alt, for at I ikke skal blive bedraget; for Satan er løs i landet, og han drager om og forfører folkeslagene –

15 derfor, den, der beder, og hvis "ånd er angerfuld, han bliver ^bantaget af mig, hvis han adlyder mine ^cordinancer.

16 Den, der taler, og hvis ånd er sagtmodigt og opbygger, han er af Gud, hvis han adlyder mine ordinancer.

17 Og videre, den, der bærer under min magt, skal blive gjort "stærk og skal frembringe lovprisnings og ^bvisdoms frugter i overensstemmelse med de åbenbaringer og sandheder, som jeg har givet jer.

18 Og videre, den, der bliver overvundet og "ikke frembringer frugter, ja, efter dette mønster, er ikke af mig.

19 Derfor skal I ud fra dette mønster "kende ånderne i alle tilfælde under alle himlene.

20 Og de dage er kommet; i

forhold til menneskenes tro skal det blive "gjort for dem.

21 Se, denne befaling er givet til alle de ældster, som jeg har udvalgt.

22 Og videre, sandelig siger jeg jer: Lad min tjener "Thomas B. Marsh og min tjener Ezra Thayre også begive sig af sted til det selv samme land og prædike ordet undervejs.

23 Og videre, lad min tjener Isaac Morley og min tjener Ezra Booth begive sig af sted til det selv samme land og også prædike ordet undervejs.

24 Og videre, lad mine tjenere "Edward Partridge og Martin Harris begive sig af sted sammen med mine tjenere Sidney Rigdon og Joseph Smith jun.

25 Lad også mine tjenere David Whitmer og Harvey Whitlock begive sig af sted til det selv samme land og prædike undervejs.

26 Og lad mine tjenere "Parley P. Pratt og ^bOrson Pratt begive sig af sted, ja, til det selv samme land og prædike undervejs.

27 Og lad også mine tjenere Solomon Hancock og Simeon Carter begive sig af sted til det selv samme land og prædike undervejs.

28 Lad også mine tjenere Edson Fuller og Jacob Scott begive sig af sted.

29 Lad også mine tjenere Levi

12a Luk 22:31;
3 Ne 18:17-18.

13a Matt 25:23;
L&P 132:53.

15a gs Sønderknust
hjerte.
b L&P 97:8.

c gs Ordinancer.
17a L&P 66:8; 133:58.

b gs Visdom.
18a Matt 3:10.

19a gs Bedømme,
gaven at.
20a Matt 8:5-13.

22a L&P 56:5.
gs Marsh, Thomas B.
24a gs Partridge, Edward.
26a gs Pratt, Parley
Parker.
b gs Pratt, Orson.

W. Hancock og Zebedee Coltrin begive sig af sted.

30 Lad også mine tjenere Reynolds Cahoon og Samuel H. Smith begive sig af sted.

31 Lad også mine tjenere Wheeler Baldwin og William Carter begive sig af sted.

32 Og lad mine tjenere ^aNewel Knight og Selah J. Griffin begge blive ordineret og også begive sig af sted.

33 Ja, sandelig siger jeg: Lad alle disse begive sig af sted til ét sted, ad hver deres vej, og den ene mand skal ikke bygge på den ^aandens grundvold, ej heller rejse i den andens spor.

34 Den, der er trofast, han skal blive bevaret og velsignet med megen ^afrugt.

35 Og videre siger jeg jer: Lad mine tjenere Joseph Wakefield og Solomon Humphrey begive sig af sted til landene mod øst;

36 lad dem virke blandt deres slægtninge, idet de ^aikke kundgør andet end profeterne og apostlene, det, som de har ^bset og hørt og helt sikkert ^ctror på, for at profetierne må blive opfyldt.

37 Lad som følge af overtrædelse da det, som blev overdraget Heman Basset, blive ^ataget fra ham og lagt på Simonds Ryders hoved.

38 Og videre, sandelig siger

jeg jer: Lad Jared Carter blive ^aordineret til præst og ligeledes George James blive ordineret til ^bpræst.

39 Lad resten af ældsterne ^avåge over menighederne og kundgøre ordet i egnene rundt omkring dem; og lad dem arbejde med deres egne hænder, så der ikke bliver praktiseret nogen ^bafgudsdyrkelse eller ugudelighed.

40 Og husk i alle forhold de ^afattige og de ^btrængende, de syge og de plagede, for den, der ikke gør dette, han er ikke min discipel.

41 Og videre, lad mine tjenere Joseph Smith jun. og Sidney Rigdon og Edward Partridge medbringe en ^aanbefaling fra kirken. Og lad der også blive fremskaffet en til min tjener Oliver Cowdery.

42 Og således skal I, sådan som jeg har sagt, hvis I er trofaste, samle jer for at frydes i ^aMissouris land, som er ^bjeres arveland, og som nu er jeres fjenders land.

43 Men se, jeg, Herren, vil fremskynde byen, når tiden er inde, og jeg vil krone de trofaste med ^aglæde og fryd.

44 Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn, og jeg skal ^aløfte dem op på den yderste dag. Således er det. Amen.

32a L&P 56:6–7.

33a Rom 15:20.

34a Joh 15:16;
L&P 18:15–16.

36a Mosi 18:19–20;
L&P 52:9.

b Joh 3:11.

c gs Tro.

37a Matt 25:25–30.

38a L&P 79:1.

b gs Præst i det aronske
præstedømme.

39a Alma 6:1.

b gs Afgudsdyrkelse.

40a L&P 104:15–18.

gs Fattig.

b gs Velfærd.

41a L&P 20:64.

42a gs Zion.

b L&P 25:2; 57:1–3.

43a gs Glæde.

44a L&P 88:96–98.

AFSNIT 53

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til Algernon Sidney Gilbert, i Kirtland, Ohio, i juni 1831 (History of the Church, 1:179-180). På Sidney Gilberts anmodning havde profeten adspurgt Herren med hensyn til broder Gilberts gerning og kald i kirken.

1-3: *Sidney Gilberts kald og udvælgelse i kirken er at blive ordineret til ældste. 4-7: Han skal også tjene som agent for biskoppen.*

SE, jeg siger dig, min tjener Sidney Gilbert, at jeg har hørt dine bønner; og du har påkaldt mig, for at det af Herren din Gud skulle blive gjort kendt for dig med hensyn til din ^akaldelse og udvælgelse i den kirke, som jeg, Herren, har oprettet i disse sidste dage.

2 Se, jeg, Herren, der blev ^akorsfæstet for verdens synder, giver dig den befaling, at du skal ^bforsage verden.

3 Påtag dig min ordination, nemlig den som ældste, for at prædike tro og omvendelse og ^asyndsforladelse i overensstemmelse med mit ord og modtagel-

sen af den hellige Ånd ved ^bhåndspålæggelse;

4 og også at være ^aagent for denne kirke på det sted, der skal blive udpeget af biskoppen i overensstemmelse med de befalinger, som skal blive givet herefter.

5 Og videre, sandelig siger jeg dig: Du skal begive dig af sted sammen med mine tjenere Joseph Smith jun. og Sidney Rigdon.

6 Se, disse er de første opdrag, som du skal få; og de øvrige skal på et senere tidspunkt blive givet til kende i overensstemmelse med dit arbejde i min vingård.

7 Og videre ønsker jeg, at du skal lære, at kun den, der ^aholder ud indtil enden, bliver frelst. Således er det. Amen.

AFSNIT 54

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til Newel Knight i Kirtland, Ohio, i juni 1831 (History of the Church, 1:180-181). Kirkens medlemmer i grenen i Thompson, Ohio, var splittede i visse spørgsmål, der drejede sig om indvielsen af ejendom. Selviskhed og grådighed kom til udtryk, og Leman Copley havde brudt sin pagt om at vie sin store gård som en arvelod til de hellige, der ankom fra Colesville, New York. Ezra Thayre var også indblandet i striden. Som følge heraf havde Newel Knight (præsident for grenen i Thompson) og andre ældster henvendt

53 1a gs Kaldelse og udvælgelse; Udvalgt; Udvælgelse.
2a gs Korsfæstelse.

b gs Verden; Verdslighed.
3a gs Syndsforladelse.
b gs Håndspålæggelse.

4a L&P 57:6, 8-10, 14-15; 84:113.
7a gs Udholdenhed.

sig til profeten og spurgte om, hvordan de skulle forholde sig. Profeten adspurgte Herren og modtog denne åbenbaring. (Se afsnit 56, som er en fortsættelse af sagen).

1–6: De hellige skal holde evange-
liets pagt for at blive vist barm-
hertighed. 7–10: De skal være
tålmodige i modgang.

SE, så siger Herren, ja, "Alfa
og Omega, begyndelsen og
enden, ja, den, der blev ^bkors-
fæstet for verdens synder –

2 se, sandelig, sandelig siger
jeg dig, min tjener Newel Knight:
Du skal stå fast i det embede,
hvortil jeg har udpeget dig.

3 Og hvis dine brødre ønsker
at undslippe deres fjender, så
lad dem omvende sig fra alle
deres synder og blive oprigtigt
"ydmyge over for mig og an-
gerfulde.

4 Og eftersom den "pagt, som
de har sluttet med mig, er blevet
brudt, så er den blevet ^bugyldig
og virkningsløs.

5 Og ve ham, ved hvem denne
"forsyndelse sker; for det havde
været bedre for ham, at han var
blevet druknet i havets dyb.

6 Men velsignede er de, som
har holdt pagten og iagttaget
befalingen, for de skal blive
vist "barmhertighed.

7 Derfor, gå nu i gang, og
flygt fra landet, for at jeres fjen-
der ikke skal komme over jer;
og begiv jer af sted, og udpeg,
hvem I vil, til at være jeres
leder og til at betale penge på
jeres vegne.

8 Og således skal I begive jer
af sted ud i de vestlige egne, til
"Missouris land, til de egne, der
grænser op til lamanitterne.

9 Og efter at I har fuldendt
rejsen, se, så siger jeg jer: Søg
da et "leverbød som andre men-
nesker, indtil jeg gør en plads
rede for jer.

10 Og videre, vær "tålmodige i
modgang, indtil ^bjeg kommer,
og se, jeg kommer hastigt og
med mig min belønning, og de,
som har ^csøgt mig tidligt, skal
finde ^dhvile for deres sjæl. Såle-
des er det. Amen.

AFSNIT 55

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til William W. Phelps i Kirtland, Ohio, i juni 1831 (History of the Church, 1:184–186). Bogtrykkeren William W. Phelps og hans familie var netop ankommet til Kirtland, og profeten søgte Herren for at få oplysninger angående ham.

54 1a Åb 1:8;
L&P 19:1.
cs Alfa og Omega.
b cs Korsfæstelse.
3a cs Ydmyg.
4a L&P 42:30–39.
cs Indvielsesloven.

b L&P 58:32–33.
5a Matt 18:6–7.
6a cs Barmhertighed.
8a L&P 52:42.
9a 1 Thess 4:11.
10a cs Tålmodighed.
b Åb 22:12.

cs Andet komme,
Jesu Kristi.
c Ordsp 8:17.
cs Bøn.
d Matt 11:28–30.
cs Hvile.

1–3: W.W. Phelps bliver kaldet og udvalgt til at blive døbt, til at blive ordineret til ældste og til at prædike evangeliet. 4: Han skal også skrive bøger til børnene i kirkens skoler. 5–6: Han skal rejse til Missouri, som er det område, han skal arbejde i.

SE, så siger Herren, ja, "hele Jordens Herre, til dig, min tjener William: Du er kaldet og udvalgt, og efter at du er blevet ^bdøbt med vand, skal du, hvis du gør det alene med min ære for øje, få forladelse for dine synder og modtage den hellige Ånd ved ^håndspålægelse;

2 og da skal du blive ordineret ved min tjener Joseph Smith jun.s hånd til at være ældste i denne kirke, til at prædike omvendelse og "syndsforladelse ved dåb i Jesu Kristi, den levende Gud Søns, navn.

3 Og på hvem du end lægger dine hænder, skal du, hvis de er angerfulde over for mig, have magt til at give den hellige Ånd.

4 Og videre, du skal blive ordineret til at hjælpe min tjener Oliver Cowdery med at udføre arbejdet med at trykke og med at udvælge og skrive "bøger til skoler i denne kirke, så små børn også må få en sådan undervisning for mig, som er mig til behag.

5 Og videre, sandelig siger jeg dig: Af denne grund skal du begive dig af sted sammen med mine tjenere Joseph Smith jun. og Sidney Rigdon, så du kan "bosætte dig i dit arveland for at gøre dette arbejde.

6 Og videre, lad også min tjener Joseph Coe begive sig af sted sammen med dem. Det øvrige skal blive kundgjort herefter, sådan som jeg vil. Amen.

AFSNIT 56

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, i juni 1831 (History of the Church, 1:186–188). Ezra Thayre, som var blevet udpeget til at rejse til Missouri sammen med Thomas B. Marsh (se afsnit 52:22), var ude af stand til at påbegynde sin mission, da sidstnævnte var rede. Ældste Thayre var ikke rede til at tage af sted på sin rejse, fordi han var indblandet i problemerne i Thompson, Ohio (se indledningen til afsnit 54). Herren besvarede profetens forespørgsel om sagen ved at give denne åbenbaring.

1–2: De hellige skal tage deres kors op og følge Herren for at opnå frelse. 3–13: Herren giver befalinger og tilbagekalder dem, og de ulydige bliver forstødt. 14–17: Ve

de rige, som ikke vil hjælpe de fattige, og ve de fattige, hvis hjerte ikke er sønderknust. 18–20: Velsignede er de fattige, som er rene af hjertet, for de skal arve jorden.

55 1a 5 Mos 10:14;
1 Ne 11:6;
2 Ne 29:7.

b gs Døbe, dåb.
c gs Håndspålægelse.
2a gs Syndsforladelse.

4a L&P 88:118; 109:7, 14.
5a Am 9:15.

LYT, o I mennesker, som "bekender sig til mit navn, siger Herren, jeres Gud; for se, min vrede er tændt imod de genstridige, og de skal få min arm og min harme at føle på ^bdagen med hjemsøgelse og vrede over folkeslagene.

2 Og den, der ikke vil tage sit "kors op og ^bfølge mig og holde mine befalinger, han skal ikke blive frelst.

3 Se, jeg, Herren, befaler; og den, der ikke vil "adlyde, skal blive ^bforstødt, når jeg anser tiden for at være inde, efter at jeg har befaleet, og befalingen er blevet brudt.

4 Derfor befaler og "tilbagekalder jeg, Herren, som det synes mig bedst; og alt dette skal de ^bgenstridige svare for, siger Herren.

5 Derfor tilbagekalder jeg den befaling, som blev givet til mine tjenere "Thomas B. Marsh og Ezra Thayre og giver en ny befaling til min tjener Thomas om, at han hastigt skal begive sig af sted til Missouri land, og at min tjener Selah J. Griffin også skal tage med ham.

6 For se, jeg tilbagekalder den befaling, som blev givet mine tjenere Selah J. Griffin og Newel Knight som følge af den stivnakkethed, der er blandt mit folk, som er i Thompson, og deres oprør.

7 Lad derfor min tjener Newel Knight forblive hos dem; og så mange, som vil rejse, og som er angerfulde over for mig, kan rejse og blive ledt af ham til det land, som jeg har bestemt.

8 Og videre, sandelig siger jeg jer, at min tjener Ezra Thayre skal omvende sig fra sin "stolthed og fra sin selvished og adlyde den tidligere befaling, som jeg har givet ham angående det sted, hvor han bor.

9 Og hvis han vil gøre dette, er han, eftersom der ikke skal foretages nogen opdelinger af landet, stadig udpeget til at drage til Missouri land;

10 hvis ikke, skal han få de penge, som han har betalt, og skal forlade stedet og "udelukkes af min kirke, siger Herren, hærskarers Gud;

11 og skønt himlen og jorden forgår, skal disse ord ikke "forgå, men skal blive opfyldt.

12 Og hvis min tjener Joseph Smith jun. bliver nødt til at betale pengene tilbage, se, så vil jeg, Herren, betale ham dem tilbage i Missouri land, så de, af hvem han skal få dem, til gengæld må blive belønnet i forhold til det, de gør;

13 for i forhold til det, de gør, skal de få, nemlig i form af jordlodder som arvelodder.

14 Se, så siger Herren til mit folk: I har meget at gøre og at

56 1a L&P 41:1.

b Es 10:3-4;

Morm 9:2;

L&P 1:13-14; 124:10.

2a Luk 14:27.

b 1 Pet 2:21;

2 Ne 31:10-13;

Moro 7:11.

gs Jesus Kristus -
Jesu Kristi eksempel.

3a gs Lydighed.

b L&P 1:14-16; 50:8.

4a L&P 58:31-33.

b gs Oprør.

5a gs Marsh, Thomas B.

8a gs Stolthed.

10a gs Udelukkelse.

11a 2 Ne 9:16.

omvende jer fra; for se, jeres synder er steget op for mig og er jer ikke forladt, fordi I forsøger at give ^aråd på jeres egen måde.

15 Og jeres hjerte er ikke tilfreds. Og I adlyder ikke sandheden, men finder ^abehag i ugudelighed.

16 Ve jer ^arige mennesker, som ^bikke vil give jeres gods til de ^cfattige, for jeres ^drigdomme vil fordærve jeres sjæl; og på hjem søgelsens og dommens og harmens dag skal jeres klage være denne: ^eHøsten er forbi, sommeren er endt, og min sjæl er ikke frelst!

17 Ve jer ^afattige mennesker, hvis hjerte ikke er sønderknust, hvis ånd ikke er angerfuld, og hvis bug ikke er tilfreds, og

hvis hænder ikke kan holde sig fra andre menneskers ejendele, hvis øjne er fulde af ^bbegærlighed, og som ikke vil arbejde med jeres egne hænder!

18 Men velsignede er de ^afattige, som er rene af hjertet, hvis ^bhjerte er sønderknust, og hvis ånd er angerfuld; for de skal se ^cGuds rige komme i magt og stor herlighed til deres udfrielse; for ^djordens fedme skal være deres.

19 For se, Herren kommer og har sin ^aløn med sig, og han skal belønne enhver, og de fattige skal fryde sig;

20 og deres slægter skal ^aarve jorden fra slægtled til slægtled, for evigt og altid. Og nu holder jeg op med at tale til jer. Således er det. Amen.

AFSNIT 57

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Zion, Jackson County, Missouri, den 20. juli 1831 (History of the Church, 1:189–190). I overensstemmelse med Herrens befaling (afsnit 52) var ældsterne rejst fra Kirtland til Missouri og havde haft mange forskellige oplevelser og mødt nogen modstand. Mens profeten funderede over lamaniternes tilstand og manglen på civiliserethed, dannelse og religion blandt mennesker i almindelighed udbrød han: »Hvornår skal ødemarken blomstre som rosen? Hvornår skal Zion opbygges i sin herlighed, og hvor skal dit tempel stå, hvortil alle folkeslag skal komme i de sidste dage?« (History of the Church, 1:189). Efterfølgende modtog han denne åbenbaring.

14a Jakob 4:10.

15a Alma 41:10;
3 Ne 27:11.

16a Jer 17:11; 2 Ne 9:30.
^b gs Almisser.

^c Ordsp 14:31;
Alma 5:55–56.

^{gs} Fattig.
^d Jak 5:3.

^e Jer 8:20;

Alma 34:33–35;
L&P 45:2.

17a Mosi 4:24–27;
L&P 42:42; 68:30–32.

^b gs Begære.

18a Matt 5:3, 8; Luk 6:20;
3 Ne 12:3.

^{gs} Fattig.

^b gs Sønderknust
hjerte.

^c gs Guds rige eller
Himmeriget.

^d gs Jorden.

19a Åb 22:12;

L&P 1:10.

20a Matt 5:5;

L&P 45:56–58.

1-3: *Independence, Missouri, er stedet for byen Zion og templet.*
 4-7: *De hellige skal købe jordlodder og få arvelodder i det område.* 8-16: *Sidney Gilbert skal etablere en købmandsforretning, W.W. Phelps skal være bogtrykker, og Oliver Cowdery skal redigere tekster med henblik på udgivelse.*

LYT, o I min kirkes ældster, I siger Herren jeres Gud, I som i overensstemmelse med mine befalinger har forsamlet jer i dette land, som er "Missouris land, og som er det ^bland, som jeg har udpeget og ^chelliget til ^dindsamlingen af de hellige.

2 Derfor er dette det forjættede land og ^astedet for byen ^bZion.

3 Og således siger Herren jeres Gud: Hvis I vil modtage visdom, så er her visdom. Se, det sted, som nu kaldes Independence, er midtpunktet, og et sted til ^atemplet ligger vest herfor på en grund, som ikke ligger langt fra retsbygningen.

4 Derfor er det visdom, at den jord skal ^aopkøbes af de hellige, og ligeså hvert stykke, som ligger vest herfor, helt ud til den grænse, der løber nøjagtig mellem ^bjøde og ikke-jøde;

5 og også hvert stykke, som grænser op til prærien, i det omfang mine disciple bliver i stand til at ^aopkøbe jordlodder.

Se, dette er visdom, for at de kan ^berhverve sig den til en evigtvarende arvelod.

6 Og lad min tjener Sidney Gilbert stå i det embede, hvortil jeg har udpeget ham, til at modtage penge, til at være ^aagent for kirken og til at opkøbe jord i alle de omkringliggende egne i den udstrækning, det kan lade sig gøre i retfærdighed, og sådan som visdommen vejleder til.

7 Og lad min tjener ^aEdward Partridge stå i det embede, hvortil jeg har udpeget ham og ^btildele de hellige deres arvelodder, sådan som jeg har befaleet; og ligeså de, som han har udpeget til at hjælpe sig.

8 Og videre, sandelig siger jeg jer: Lad min tjener Sidney Gilbert bosætte sig på dette sted og grundlægge en købmandsforretning, så han kan sælge varer uden svig, så han kan komme til penge, der kan anvendes til at købe jordlodder for til gavn for de hellige, og så han kan indkøbe alle de ting, disciplene måtte behøve for at kunne bosætte sig på deres arvelod.

9 Og lad også min tjener Sidney Gilbert skaffe sig et næringsbrev – se, her er visdom, og den, der læser, lad ham forstå – så han kan sende varer til folk, ja, ved hvem han vil, som

57 1a L&P 52:42.

b L&P 29:7-8;

45:64-66.

c L&P 61:17.

d gs Israel – Israels
indsamling.

2a L&P 28:9; 42:9, 62.

b gs Zion.

3a L&P 58:57; 97:15-17.

4a L&P 48:4.

b dvs »jøde« refererer
her til lamanitterne,
og »ikke-jøde«
refererer til de hvide
nybyggere.

5a L&P 58:49, 51;

101:68-74.

b L&P 56:20.

6a L&P 53.

7a L&P 58:24.

gs Partridge, Edward.

b L&P 41:9-11;

58:14-18.

er handelsmedhjælper, ansat i hans tjeneste;

10 og således sørge for mine hellige, så mit evangelium kan blive prædikeret for dem, som sidder i "mørke og i ^bdødens land og skygge.

11 Og videre, sandelig siger jeg jer: Lad min tjener "William W. Phelps bosætte sig på dette sted og nedsætte sig som ^bbogtrykker for kirken.

12 Og se, hvis verden modtager hans skrifter – se, her er visdom – lad ham da skaffe så meget, som han kan skaffe i retfærdighed til gavn for de hellige.

13 Og lad min tjener "Oliver Cowdery bistå ham, sådan som jeg har befalet, et hvilket som helst sted, jeg måtte udpege for

ham, ved at afskrive, rette og udvælge, så alt må være ret for mig, sådan som det ved Ånden skal blive vist gennem ham.

14 Og lad således de, om hvem jeg har talt, bosætte sig i Zions land sammen med deres familier så hurtigt som muligt for at gøre dette, sådan som jeg har talt.

15 Og se, angående indsamlingen: Lad biskoppen og agenten så hurtigt som muligt træffe forberedelser for de familier, som er blevet befalet at komme til dette land, og lad dem bosætte sig på deres arvelod.

16 Og til resten af såvel ældster som medlemmer skal der siden hen gives yderligere anvisninger. Således er det. Amen.

AFSNIT 58

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Zion, Jackson County, Missouri, den 1. august 1831 (History of the Church, 1:190–195). På den første sabbat efter at profeten og hans følge var ankommet til Jackson County, Missouri, blev der afholdt en gudstjeneste, og to medlemmer blev optaget ved dåb. I løbet af den uge ankom nogle af de hellige fra Colesville, der havde tilhørt grenen i Thompson, samt andre (se afsnit 54). Mange var ivrige efter at lære Herrens vilje at kende angående dem selv på det nye indsamlingssted.

1–5: De, der udholder modgang, bliver kronet med herlighed. 6–12: De hellige skal berede sig til Lammet's bryllup og Herrens nadver. 13–18: Biskopper er dommere i Israel. 19–23: De hellige skal adlyde landets love. 24–29: Mennesker bør bruge deres handlefrihed til

at gøre godt. 30–33: Herren befaler og tilbagekalder. 34–43: For at omvende sig må mennesker bekende og aflægge deres synder. 44–58: De hellige skal købe deres arvelod og samles i Missouri. 59–65: Evangeliet skal prædikes for enhver skabning.

10a Es 9:1; Matt 4:16.
gs Mørke, åndeligt.

b Sl 23:4.
11a gs Phelps, William W.

b L&P 58:37, 40–41.
13a gs Cowdery, Oliver.

LYT, o I min kirkes ældster, log lån øre til mit ord, og lær af mig, hvad jeg vil angående jer og også angående "dette land, hvortil jeg har sendt jer.

2 For sandelig siger jeg jer: Velsignet er den, som "holder mine befalinger, det være sig i liv eller ^bdød, og den, som er "trofast i ^dmodgang, hans belønning er større i Himmeriget.

3 I kan med jeres naturlige øjne ikke i øjeblikket se "Guds forehavende med hensyn til det, som skal komme herefter, og den ^bherlighed, der skal følge efter megen modgang.

4 For efter megen "modgang kommer ^bvelsignelserne. Derfor skal den dag komme, da I skal blive "kronet med megen ^dherlighed; timen er endnu ikke inde, men er nær for hånden.

5 Husk dette, som jeg fortæller jer på forhånd, så I kan "lægge jer det på sinde og tage imod det, der skal følge efter.

6 Se, sandelig siger jeg jer: Af denne årsag har jeg sendt jer ud – for at I skal være lydige, og for at jeres "hjerte må blive beredt til at aflægge ^bvidnesbyrd om det, der skal komme;

7 og også for at I må få den ære at lægge grundvolden og at aflægge vidnesbyrd om det land, hvorpå Guds "Zion skal stå;

8 og også for at der må blive tilberedt et festmåltid med fede retter for de "fattige; ja, et festmåltid med fede retter, med ^bvin rensset fra sin bærmæ, så jorden må vide, at profeternes mund ikke lyver;

9 ja, en veltilberedt nadver i Herrens hus, hvortil alle folkeslag skal indbydes.

10 Først de rige og de lærde, de vise og de ædle;

11 og efter det kommer min krafts dag; da skal de fattige, de lamme og de blinde og de døve komme indenfor til "Lammets bryllup og spise af ^bHerrens nadver, som er tilberedt til den store dag, der skal komme.

12 Se, jeg, Herren, har talt det.

13 Og for at "vidnesbyrdet må udgå fra Zion, ja, fra munden af byen, som er Guds arv –

14 ja, af denne årsag har jeg sendt jer hertil og har udvalgt min tjener "Edward Partridge og udpeget ham hans mission i dette land.

15 Men hvis han ikke omvender sig fra sine synder, der består i vantro og blindhed i hjertet, lad ham da tage sig i agt, "for at han ikke skal falde.

16 Se, hans mission er givet ham, og den skal ikke blive givet igen.

58 1a L&P 57:1-8.

2a Mosi 2:22.

b 1 Pet 4:6.

c 2 Thess 1:4.

d gs Modgang.

3a gs Gud,

Guddommen.

b gs Herlighed.

4a Sl 30:6;

L&P 101:2-7;

103:11-14; 109:76.

b gs Velsigne.

c gs Krone; Ophøjelse.

d Rom 8:17-18;

L&P 136:31.

5a 5 Mos 11:18-19.

6a L&P 29:8.

b gs Vidnesbyrd.

7a gs Zion.

8a gs Fattig.

b Es 25:6.

11a Matt 22:1-14;

Åb 19:9; L&P 65:3.

b Luk 14:16-24.

13a Mika 4:2.

14a gs Partridge, Edward.

15a 1 Kor 10:12.

17 Og den, der står i denne mission, er udpeget til at være "dommer i Israel, ligesom det var i fordums dage, til at uddele Guds arvelande til ^bhans børn; 18 og til at dømme hans folk ved de retfærdiges vidnesbyrd og ved hjælp af sine rådgivere i overensstemmelse med rigets love, som er blevet givet ved Guds "profeter.

19 For sandelig siger jeg jer: Min lov skal holdes i dette land.

20 Lad ingen tro, at han er hersker; men lad Gud herske over ham, der dømmer, efter sin egen viljes råd, eller med andre ord, ham, som giver råd eller sidder på dommersædet.

21 Lad ingen bryde "landets love, for den, der holder Guds love, har ingen grund til at bryde landets love.

22 Vær derfor de bestående magter undergivne, indtil han, hvis ret det er at regere, "regerer og lægger alle fjender under sine fødder.

23 Se, de "love, som I har modtaget af min hånd, er kirkens love, og i dette lys skal I fremstille dem. Se, her er visdom.

24 Og se, som jeg sagde angående min tjener Edward Partridge, dette land er det land, hvor han og de, som han har udpeget til sine rådgivere, skal bo; og også det land, hvor han, som jeg har udpeget til at føre

tilsyn med mit "forrådshus, skal bo;

25 lad dem derfor bringe deres familier til dette land, sådan som de når frem til ved at rådføre sig med hinanden og med mig.

26 For se, det er ikke passende, at jeg giver befaling i alt; for den, som skal tvinges i alle situationer, han er en "lad og ikke en klog tjener; derfor får han ingen belønning.

27 Sandelig siger jeg: Menneskene bør være "ivrigt engageret i en god sag og gøre meget af egen fri vilje og udvirke megen retfærdighed;

28 for i sig har de den kraft, hvorved de kan "handle på egne vegne. Og for så vidt som mennesker gør godt, skal de ingenlunde miste deres belønning.

29 Men den, der ikke gør noget, førend han bliver befalet dertil, og som modtager en befaling med tvivlende hjerte og er lad til at holde den, han er "fordømt.

30 Hvem er jeg, som har "skabt mennesket, siger Herren, og som regner ham, der ikke adlyder mine befalinger, for uskyldig?

31 Hvem er jeg, siger Herren, som har "lovet noget og ikke har opfyldt det?

32 Jeg befaler, og menneskene adlyder ikke; jeg "tilbagekalder, og de modtager ikke velsignelsen.

17a L&P 107:72–74.

gs Biskop.

b gs Guds sønner og døtre.

18a gs Profet.

21a Luk 20:22–26;

L&P 98:4–10; TA 1:12.

gs Styre.

22a gs Jesus Kristus;

Messias;

Tusindårsriget.

23a gs Lov.

24a L&P 51:13; 70:7–11.

26a Matt 24:45–51;

L&P 107:99–100.

27a gs Flid; Gerninger.

28a gs Handlefrihed.

29a gs Fordømmelse.

30a Es 45:9–10; Hel 12:6.

31a L&P 1:37–38; 82:10.

32a L&P 56:3–4.

33 Da siger de i deres hjerte: Dette er ikke Herrens værk, for hans løfter er ikke blevet opfyldt. Men ve sådanne, for deres "belønning lurer på dem nedefra og ikke ovenfra.

34 Og nu giver jeg jer yderligere instruktioner angående dette land.

35 Jeg anser det for vist, at min tjener Martin Harris skal være et eksempel for kirken med hensyn til at "lægge sine penge frem for kirkens biskop.

36 Og ligeledes er dette en lov for enhver, der kommer til dette land for at få en arvelod; og han skal gøre med sine penge, sådan som loven foreskriver.

37 Og det er også visdom, at der skal opkøbes jordlodder i Independence til at opføre forråds huset og også "trykkeriet på.

38 Og andre anvisninger angående min tjener Martin Harris skal blive givet ham af Ånden, så han kan få sin arvelod, som det synes ham bedst;

39 og lad ham omvende sig fra sine synder, for han stræber efter "verdens ros.

40 Og lad også min tjener "William W. Phelps stå i det embede, hvortil jeg har udpeget ham, og få sin arvelod i landet;

41 og også han har behov for at omvende sig, for jeg, Herren, er ikke helt tilfreds med ham, for han forsøger at overgå an-

dre, og han er ikke tilstrækkelig ydmyg over for mig.

42 Se, den, der har "omvendt sig fra sine synder, ham er de ^btilgivet, og jeg, Herren, "husker ikke mere på dem.

43 Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil "bekende dem og ^baflægge dem.

44 Og se, sandelig siger jeg angående resten af min kirkes ældster: Tiden er endnu ikke kommet og kommer først om mange år, da de skal få deres arvelod i dette land, medmindre de begærer det ved troens bøn, og kun som det bliver bestemt for dem af Herren.

45 For se, de skal "drive menneskene sammen fra jordens ender.

46 Forsaml jer derfor; og de, der ikke er blevet udpeget til at blive i dette land, lad dem prædike evangeliet i egnene her omkring; og lad dem derefter vende tilbage til deres hjem.

47 Lad dem prædike undervejs og "aflægge vidnesbyrd om sandheden på alle steder og opfordre de rige, de høje og de lave og de fattige til at omvende sig.

48 Og lad dem opbygge menigheder i det omfang, at jordens indbyggere vil omvende sig.

49 Og lad der blive udpeget en agent ved kirkens stemme for

33a L&P 29:45.

35a L&P 42:30–32.

37a L&P 57:11–12.

39a 2 Ne 26:29;

L&P 121:34–37.

40a gs Phelps, William W.

42a gs Omvendelse.

b Es 1:18.

gs Tilgive.

c Es 43:25.

43a L&P 19:20; 64:7.

gs Bekendelse.

b L&P 82:7.

45a 5 Mos 33:17.

gs Israel – Israels indsamling.

47a L&P 68:8.

menigheden i Ohio til at modtage penge til at opkøbe jordlodder i "Zion for.

50 Og jeg giver min tjener Sidney Rigdon den befaling, at han skal "affatte en beskrivelse af Zions land og en redegørelse for Guds vilje, som den skal blive kundgjort for ham af Ånden;

51 og et brev og en indsamlingsliste, der skal overbringes til alle menighederne for at rejse penge, der kan lægges i biskoppens hænder, i hans egne eller agentens, som det synes ham bedst, eller som han anviser, til opkøb af jordlodder til en arvelod for Guds børn.

52 For se, sandelig siger jeg jer: Herren vil, at disciplene og menneskenes børn skal åbne hjertet, ja, for at opkøbe hele denne del af landet, så snart som tiden tillader det.

53 Se, her er visdom. Lad dem gøre dette, ellers får de ikke nogen "arvelod uden ved udgydelse af blod.

54 Og videre, i den udstrækning der skaffes jord, lad der da blive udsendt håndværkere af alle slags til dette land til at arbejde for Guds hellige.

55 Lad alt dette ske i orden; og lad fra tid til anden mulighederne på jordlodderne blive bekendtgjort af biskoppen eller kirkens agent.

56 Og lad ikke arbejdet med indsamlingen ske i hast, ej heller ved flugt; men lad det foregå, sådan som kirkens ældster råder

til på konferencerne i overensstemmelse med de underretninger, de får fra tid til anden.

57 Og lad min tjener Sidney Rigdon hellige og indvie dette land og grunden til "templet til Herren.

58 Og lad der blive indkaldt til et konferencemøde; og lad derefter mine tjenere Sidney Rigdon og Joseph Smith jun. vende tilbage, og også Oliver Cowdery sammen med dem, for at udføre resten af det arbejde, som jeg har pålagt dem i deres eget land, og resten, som det skal blive "anvist af konferencerne.

59 Og lad ingen vende tilbage fra dette land, uden at han "aflægger vidnesbyrd undervejs om det, som han ved og helt sikkert tror på.

60 Lad det, som er blevet overdraget Ziba Peterson, blive taget fra ham; og lad ham stå som medlem af kirken og arbejde med sine egne hænder sammen med brødrene, indtil han er blevet tilstrækkelig "revset for alle sine synder; for han bekender dem ikke og tror, at han kan skjule dem.

61 Lad resten af denne kirkes ældster, som er på vej til dette land, og af hvilke nogle er overordentlig velsignede, ja, i overmål, også afholde en konference i dette land.

62 Og lad min tjener Edward Partridge lede denne konference, som skal blive afholdt af dem.

49a gs Zion.
50a L&P 63:55–56.
53a L&P 63:27–31.

57a L&P 57:3; 84:3–5, 31;
97:10–17.
58a gs Fælles samtykke.

59a gs Vidnesbyrd.
60a gs Revselse.

63 Og lad også dem vende tilbage, idet de prædiker evangeliet undervejs og aflægger vidnesbyrd om det, som er blevet åbenbaret for dem.

64 For sandelig, lyden skal udgå fra dette sted til hele

verden og til jordens fjerneste egne – evangeliet skal blive "prædikeret for hver skabning med ^btegn, der følger dem, som tror.

65 Og se, "Menneskesønnen kommer. Amen.

AFSNIT 59

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Zion, Jackson County, Missouri, den 7. august 1831 (History of the Church, 1:196–201). Forud for nedskrivningen af denne åbenbaring skildrer profeten Zions land, hvor folket da var samlet. Landet var blevet indviet, sådan som Herren havde foreskrevet, og grunden, hvorpå det fremtidige tempel skulle opføres, var blevet indviet. Herren stiler især disse befalinger til de hellige i Zion.

1–4: De trofaste hellige i Zion vil blive velsignet. 5–8: De skal elske og tjene Herren og holde hans befalinger. 9–19: Ved at holde Herrens dag hellig bliver de hellige velsignet timeligt og åndeligt. 20–24: De retskafne bliver lovet fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende verden.

SE, velsignede, siger Herren, Ser de, som er kommet op til dette land "alene med min ære for øje i overensstemmelse med mine befalinger.

2 For de, der lever, skal "arve jorden, og de, der ^bdør, skal hvile fra alt deres arbejde, og deres gerninger skal følge dem; og de skal få en "krone i min

Faders ^dboliger, som jeg har beredt for dem.

3 Ja, velsignede er de, hvis fødder står på Zions land, og som har adlydt mit evangelium; for de skal som deres belønning få jordens gode ting, og den skal yde med hele sin "kraft.

4 Og de skal også blive kronet med velsignelser fra oven, ja, og med ikke så få befalinger og med "åbenbaringer til sin tid – de, som er ^btrofaste og "flittige over for mig.

5 Derfor giver jeg dem en befaling ved at sige således: Du skal "elske Herren din Gud af hele dit ^bhjerte, af hele din kraft, dit sind og din styrke; og i Jesu Kristi navn skal du "tjene ham.

64a gs Prædike.

b gs Tegn.

65a gs Andet komme,

Jesu Kristi.

59 1a Matt 6:22–24;

L&P 88:67.

2a Matt 5:5;

L&P 63:20, 48–49.

b Åb 14:13.

gs Død, fysisk; Paradis.

c gs Krone; Ophøjelse.

d Joh 14:2; L&P 72:4;

76:111; 81:6; 98:18.

3a 1 Mos 4:12;

Moses 5:37.

4a L&P 42:61; 76:7; 98:12;

121:26–29.

gs Åbenbaring.

b gs Værdig.

c gs Flid.

5a 5 Mos 11:1;

Matt 22:37;

Moro 10:32;

L&P 20:19.

gs Kærlighed.

b gs Hjerte.

c gs Tjeneste.

6 Du skal "elske din næste som dig selv. Du må ikke ^bstjæle, ej heller begå ^cægteskabsbrud eller ^ddrab eller gøre noget, der ligner det.

7 Du skal "takke Herren din Gud i alle forhold.

8 Du skal bringe Herren din Gud et ^aoffer i ^bretfærdighed, nemlig et ^csønderknust hjerte og en angerfuld ånd.

9 Og for at du mere fuldstændigt kan holde dig ^auplettet af verden, skal du tage til bønnens hus og bringe dine sakramenter som et offer på min ^bhellige dag;

10 for sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og til at ^avise den Højeste din hengivenhed;

11 dog skal dine løfter afgives i retfærdighed, på alle dage og på alle tidspunkter;

12 men husk, at på denne, Herrens dag, skal du bringe dine ^agaver og dine sakramenter som et offer til den Højeste, idet du ^bbekender dine synder for dine brødre og for Herren.

13 Og på denne dag skal du ikke gøre andet, ud over at du skal lade din mad blive tilberedt i hjertets oprigtighed, så din ^afaste må være fuldkommen, eller med andre ord,

så din ^bglæde må være fuldstændig.

14 Sandelig, dette er faste og bøn, eller med andre ord glæde og bøn.

15 Og i den udstrækning I gør dette med ^ataksigelse, med ^bmuntert ^chjerte og ansigtsudtryk, ikke med megen ^dlatter, for det er en synd, men med et glad hjerte og et muntert ansigtsudtryk –

16 sandelig siger jeg, at for så vidt som I gør dette, er jordens fylde jeres, markens dyr og luftens fugle og det, der klatrer i træerne og går på jorden;

17 ja, og urten og de gode ting, som kommer af jorden, det være sig til føde eller til klæder eller til huse eller til lader eller til frugthaver eller til haver eller til vingårde;

18 ja, alle de ting, der kommer af ^ajorden i deres årstid, er blevet skabt til menneskets nytte og brug, både til at behage øjet og glæde hjertet;

19 ja, til føde og til klæder, til smag og til lugt, til at styrke legemet og til at give sjælen nyt liv.

20 Og det behager Gud, at han har givet alt dette til mennesket; for med det sigte er det

6a gs Fællesskab.
 b gs Stjæle.
 c gs Ægteskabsbrud.
 d gs Mord.
 7a Sl 92:2;
 Alma 37:37;
 L&P 46:32.
 gs Taknemlighed.
 8a gs Ofre.
 b gs Retfærdig,
 retfærdighed.

c gs Sønderknust
 hjerte.
 9a Jak 1:27.
 b gs Sabbatsdagen.
 10a gs Tilbedelse.
 12a dvs offergaver, hvad
 enten det er i form af
 tid, talenter eller
 midler, som gives for
 at tjene Gud og sine
 medmennesker.

gs Ofre.
 b gs Bekendelse.
 13a gs Faste.
 b gs Glæde.
 15a gs Taknemlighed.
 b 2 Mos 25:2;
 L&P 64:34.
 c Ordsp 17:22.
 d L&P 88:69.
 18a gs Jorden.

blevet skabt til at bruges, med fornuft, ikke i overmål, ej heller ved anvendelse af tvang.

21 Og i intet "forsynder mennesket sig imod Gud, eller mod ingen andre er hans vrede tændt end mod dem, der ikke "anerkender hans hånd i alt og ikke adlyder hans befalinger.

22 Se, dette er i overensstem-

melse med loven og profeterne; besvær mig derfor ikke mere angående denne sag.

23 Men lær, at den, der gør "retfærdigheds gerninger, skal få sin "belønning, nemlig "fred i denne verden og "evigt liv i den tilkommende verden.

24 Jeg, Herren, har talt det, og Ånden bevidner det. Amen.

AFSNIT 60

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Jackson County, Missouri, den 8. august 1831 (History of the Church, 1:201–202). Ved denne anledning ville de ældster, som var blevet udpeget til at vende tilbage østpå, gerne vide, hvordan de skulle forholde sig i den forbindelse, og hvilken vej og på hvad måde, de skulle rejse.

1–9: *Ældsterne skal prædike evangeliet i de ugudeliges forsamlinger.*
10–14: *De bør ikke drive tiden væk, ej heller grave deres talenter ned.* 15–17: *De kan tvætte deres fødder som et vidnesbyrd mod dem, der forkaster evangeliet.*

SE, så siger Herren til sin kirkes ældster, der hastigt skal vende tilbage til det land, hvorfra de kom. Se, det behager mig, at I er kommet herop;

2 men i nogle har jeg ikke behag, for de vil ikke "åbne munden, men af "frygt for mennesker "skjuler de det talent, som jeg har givet dem. Ve sådanne, for min vrede er tændt imod dem.

3 Og det skal ske, at hvis de

ikke er mere trofaste mod mig, så skal endog det, som de har, blive "taget fra dem.

4 For jeg, Herren, hersker i himlene oventil og blandt "jordens hære; og på den dag, da jeg samler mine "juveler, skal alle mennesker vide, hvad det er, der vidner om Guds magt.

5 Men sandelig, jeg vil tale til jer angående jeres rejse til det land, hvorfra I er kommet. Lad der blive bygget eller købt et fartøj, som det synes jer bedst, det er mig lige meget, og begiv jer hurtigt af sted til det sted, som hedder St. Louis.

6 Og lad mine tjenere Sidney Rigdon, Joseph Smith jun. og Oliver Cowdery begive sig af sted derfra til Cincinnati;

21a Gs Forsynde sig.
b Job 1:21.

23a Gs Retfærdig,
retfærdighed.
b Gs Velsigne.
c Matt 11:28–30.

Gs Fred.
d L&P 14:7.
60 2a Ef 6:19–20.
b Matt 25:14–30.
Gs Frygt – Frygt for mennesker.

c Luk 8:16, 18.
3a Mark 4:25;
L&P 1:33.
4a Alma 43:50.
b Es 62:3; Zak 9:16;
Mal 3:17; L&P 101:3.

7 og lad dem på det sted opløfte deres røst og kundgøre mit ord med høj røst uden vrede eller tvivl, idet de løfter hellige hænder over dem. For jeg er i stand til at gøre jer ^ahellige, og jeres synder er ^btilgivet jer.

8 Og lad de øvrige begive sig af sted fra St. Louis, to og to, og prædike ordet, ikke i hast, i de ugudeliges forsamlinger, indtil de vender tilbage til de menigheder, hvorfra de kom.

9 Og alt dette til gavn for menighederne; i denne hensigt har jeg sendt dem af sted.

10 Og lad min tjener ^aEdward Partridge give en del af de penge, som jeg har givet ham, til mine ældster, som er blevet befalet at vende tilbage;

11 og den, som er i stand dertil, lad ham tilbagebetale dem gennem agenten; og den, som ikke er det, af ham kræves det ikke.

12 Og nu taler jeg om de øvrige, som skal komme til dette land.

13 Se, de er blevet sendt ud for

at prædike mit evangelium i de ugudeliges forsamlinger; derfor giver jeg dem en befaling, der lyder således: Du skal ikke ^adrive tiden væk, ej heller skal du grave dit ^btalent ned, så det ikke bliver kendt.

14 Og efter at du er kommet op til Zions land og har forkyndt mit ord, skal du hastigt vende tilbage og forkynde mit ord i de ugudeliges forsamlinger, ikke i hast, ej heller i ^avrede eller med strid.

15 Og ^aryst støvet af dine fødder mod dem, som ikke tager imod dig, ikke i deres nærvær, så du ikke opildner dem, men i det skjulte; og tvæt dine fødder som et vidnesbyrd mod dem på dommens dag.

16 Se, dette er tilstrækkeligt for jer og er hans vilje, han, som har sendt jer af sted.

17 Og ved min tjener Joseph Smith jun.s mund skal det blive gjort kendt angående Sidney Rigdon og Oliver Cowdery. Resten siden hen. Således er det. Amen.

AFSNIT 61

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith på bredden af Missourifloden ved McIlwaine's Bend, den 12. august 1831 (History of the Church, 1:202–205). På deres vej tilbage til Kirtland var profeten og ti ældster sejlet ned ad Missourifloden i kanoer. På rejsens tredje dag blev de udsat for mange farer. Ældste William W. Phelps så i et syn ved højlys dag Ødelæggeren i al sin magt fare hen over vandenes overflade.

7a gs Hellighed.

b gs Tilgive.

10a gs Partridge, Edward.

13a L&P 42:42.

gs Doven.

b Matt 25:24–30;

L&P 82:18.

14a Ordsp 14:29.

15a Matt 10:14; Luk 9:5;

ApG 13:51;

L&P 24:15;

75:20; 84:92.

1-12: Herren har forordnet, at der skal ske mange ødelæggelser på vandene. 13-22: Vandene blev forbandet af Johannes, og Ødelæggeren farer hen over overfladen af dem. 23-29: Nogle har magt til at befale over vandene. 30-35: Ældster skal rejse to og to og prædike evangeliet. 36-39: De skal berede sig til Menneskesønnens komme.

SE, og lyt til hans røst, han som har al ^amagt, og som er fra evighed til evighed, ja, ^bAlfa og Omega, begyndelsen og enden.

2 Se, sandelig, så siger Herren til jer, o I min kirkes ældster, som er samlet på dette sted, og hvis synder nu er jer tilgivet, for jeg, Herren, ^atilgiver synder og er ^bbarmhjertig mod dem, der ^cbekender deres synder med ydmygt hjerte;

3 men sandelig siger jeg jer, at det er ikke nødvendigt for hele denne gruppe af mine ældster at færdes hurtigt på vandene, mens indbyggerne på begge sider omkommer i vantro.

4 Alligevel tillod jeg det, for at I kunne aflægge vidnesbyrd; se, der er mange farer på vandene, og i særdeleshed herefter;

5 for jeg, Herren, har i min vrede forordnet, at der skal ske mange ødelæggelser på vandene, ja, og især på disse vande.

6 Dog er alt kød i min hånd, og den, som er trofast blandt jer,

skal ikke omkomme på grund af vandene.

7 Derfor er det nødvendigt, at min tjener Sidney Gilbert og min tjener ^aWilliam W. Phelps skynder sig med deres ærinde og mission.

8 Dog ville jeg ikke tillade, at I skulle skilles, førend I var blevet ^arevset for alle jeres synder, så I kunne blive ét, så I ikke skulle omkomme i ^bugudelighed;

9 men se, sandelig siger jeg, det er tjenligt for mig, at I skilles. Lad derfor mine tjenere Sidney Gilbert og William W. Phelps tage deres hidtidige rejsekammerater med, og lad dem hurtigt begive sig af sted, så de kan opfylde deres mission, og ved tro skal de sejre;

10 og for så vidt som de er trofaste, skal de blive bevaret, og jeg, Herren, vil være med dem.

11 Og lad de øvrige tage det med, som der er brug for af tøj.

12 Lad min tjener Sidney Gilbert tage det, der ikke er brug for, med sig, sådan som I bliver enige om.

13 Og se nu, ^atil gavn for jer har jeg givet jer en ^bbefaling angående dette; og jeg, Herren, vil ræsonnere med jer som med menneskene i fordums dage.

14 Se, jeg, Herren, velsignede i begyndelsen ^avandene; men i de sidste dage ^bforbandede jeg vandene ved min tjener Johannes' mund.

61 1a Gs Magt.

b Gs Alfa og Omega.

2a Mosi 4:10-11.

gs Tilgive.

b Gs Barmhjertighed.

c Gs Bekendelse.

7a Gs Phelps, William W.

8a Gs Revselse.

b Gs Ugudelig.

13a L&P 21:6.

b Gs Guds befalinger.

14a 1 Mos 1:20.

b Åb 8:8-11.

15 Derfor skal de dage komme, da intet kød skal være i sikkerhed på vandene.

16 Og det skal blive sagt i kommende dage, at ingen er i stand til at rejse op til Zions land på vandene, undtagen dem der er retsindig af hjertet.

17 Og ligesom jeg, Herren, i begyndelsen "forbandede jorden, således har jeg i de sidste dage velsignet den i rette tid til mine helliges brug, så de kan nyde dens fedme.

18 Og se, jeg giver jer den befaling, at hvad jeg siger til én, siger jeg til alle, at I på forhånd skal advare jeres brødre angående disse vande, så de ikke rejser på dem, når de kommer, for at de ikke skal miste troen og blive fanget i snarer;

19 jeg, Herren, har forordnet det, og Ødelæggeren farer hen over overfladen af dem, og jeg tilbagekalder ikke denne forordning.

20 Jeg, Herren, var vred på jer i går, men i dag er min vrede afvendt.

21 Lad derfor dem, om hvem jeg har sagt, at de i hast skulle begive sig af sted – jeg siger atter til jer: Lad dem i hast begive sig af sted.

22 Og efter en kort tid er det mig lige meget, dersom de opfylder deres mission, om de rejser til vands eller til lands; lad dette ske, sådan som det siden hen skal blive gjort klart for dem efter deres egen vurdering.

23 Og se, angående mine tjene-

re Sidney Rigdon, Joseph Smith jun. og Oliver Cowdery, lad dem ikke sejle på vandene igen, undtagen på kanalen, mens de rejser hjem; eller med andre ord, så skal de ikke rejse på vandene, undtagen på kanalen.

24 Se, jeg, Herren, har angivet en måde, hvorpå mine hellige skal rejse; og se, dette er måden – at de efter at have forladt kanalen skal rejse til lands, eftersom de har fået befaling om at rejse og drage op til Zions land; 25 og de skal gøre ligesom Israels børn og "slå deres telte op undervejs.

26 Og se, denne befaling skal I give alle jeres brødre.

27 Men til ham, der er givet "magt til at befale over vandene, til ham er det ved Ånden givet at kende alle hans veje;

28 lad ham derfor gøre, som den levende Guds Ånd befaler ham, hvad enten det er til lands eller til vands, sådan som det er op til mig at gøre herefter.

29 Og til jer er ruten for de hellige blevet givet, eller den måde, hvorpå de hellige i Herrens hær skal rejse.

30 Og videre, sandelig siger jeg jer: Mine tjenere Sidney Rigdon, Joseph Smith jun. og Oliver Cowdery skal ikke åbne deres mund i de ugudeliges forsamlinger, førend de kommer til Cincinnati;

31 og på det sted skal de opløfte deres røst til Gud mod det folk, ja, til ham, hvis vrede er optændt mod deres ugudelighed,

et folk, der næsten er "modent til udryddelse.

32 Og lad dem derfra rejse til deres brøders forsamlinger, for deres arbejdsindsats er netop nu mere efterspurgt i dem end i de ugudeliges forsamlinger.

33 Og se, angående de øvrige, lad dem rejse af sted og "kundgøre ordet i de ugudeliges forsamlinger, i den udstrækning det bliver givet;

34 og for så vidt som de gør dette, skal de "gøre deres klæder rene, og de skal være uplettede i mine øjne.

35 Og lad dem rejse sammen, eller "to og to, som det synes dem bedst, lad blot ikke min tjener Reynolds Cahoon og min tjener Samuel H. Smith, i hvem jeg har velbehag, skilles, førend

de kommer tilbage til deres hjem, og dette i en vis hensigt for mig.

36 Og se, sandelig siger jeg jer, og hvad jeg siger til én, siger jeg til alle: Vær ved godt mod, "børnlille, for ^bjeg er midt iblandt jer, og jeg har ikke "svigtet jer;

37 og eftersom I har ydmyget jer over for mig, er "rigets velsignelser jeres.

38 Bind op om lænderne, og vær "årvågne, og vær alvorlige, idet I ser frem til Menneskesønnens komme; for han kommer i den time, I ikke venter det.

39 "Bed altid, for at I ikke skal falde i ^bfristelse, og for at I kan bestå på dagen for hans komme, det være sig i liv eller i død. Således er det. Amen.

AFSNIT 62

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith på bredden af Missouri-floden i Chariton, Missouri, den 13. august 1831 (History of the Church, 1:205–206). Denne dag mødte profeten og hans gruppe, som var på vej fra Independence til Kirtland, adskillige ældster, som var på vej til Zions land, og modtog, efter at de havde hilst hjerteligt på hinanden, denne åbenbaring.

1–3: Vidnesbyrd bliver optegnet i himlen. 4–9: Ældsterne skal rejse og prædike efter eget skøn og som de bliver vejledt af Ånden.

SE, og lyt, o I min kirkes ældster, siger Herren jeres Gud, ja, Jesus Kristus, jeres "talsmand,

som kender menneskets svagheit og ved, hvordan han skal ^bbistå dem, som bliver "fristet.

2 Og sandelig, mine øjne hviler på dem, som endnu ikke er draget op til Zions land; derfor er jeres mission endnu ikke færdig.

3 Dog er I velsignede, for det

31a Alma 37:31;
Hel 13:14;
L&P 101:11.

33a gs Prædike; Vidne (udsagnsord).

34a 2 Ne 9:44; Jakob 2:2; Mosi 2:28.

35a gs Missionering.

36a Joh 13:33.

b Matt 18:20.

c Es 41:15–17;
1 Ne 21:14–15.

37a L&P 50:35.

38a gs Vogte, vægter.

39a gs Bøn.

b gs Fristelse.

62 1a L&P 45:3–4.

gs Talsmand.

b Hebr 2:18;

Alma 7:12.

c gs Fristelse.

“vidnesbyrd, som I har aflagt, er ^boptegnet i himlen, for at englens kan betragte det; og de fryder sig over jer, og ^cjeres synder er jer tilgivet.

4 Og fortsæt nu jeres rejse. Forsaml jer i “Zions land; og hold et møde, og fryd jer sammen, og bring et sakramente som et offer til den Højeste.

5 Og så kan I vende tilbage for at aflægge vidnesbyrd, ja, alle sammen samlet, eller to og to, som det synes jer bedst, det er mig lige meget; vær blot trofaste, og ^akundgør glædelige tidender for jordens indbyggere eller i de ugudeliges forsamlinger.

6 Se, jeg, Herren, har ført jer sammen, for at det løfte kunne

blive opfyldt, at de trofaste blandt jer skulle blive bevaret og fryde sig sammen i Missouris land. Jeg, Herren, giver løfter til de trofaste og ^akan ikke lyve.

7 Jeg, Herren, er villig, hvis nogen af jer ønsker at ride på heste, eller på muldyr eller køre i vogne, så skal han få denne velsignelse, hvis han vil modtage den af Herrens hånd med ^ataknemligt hjerte under alle forhold.

8 Dette er op til jer selv at gøre efter eget skøn og Åndens anvisninger.

9 Se, ^ariget er jeres. Og se, jeg er ^baltid med de trofaste. Således er det. Amen.

AFSNIT 63

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, sidst i august 1831 (History of the Church, 1:206–211). Profeten, Sidney Rigdon og Oliver Cowdery var ankommet til Kirtland den 27. august efter deres besøg i Missouri. Som forord til optegnelsen af denne åbenbaring skrev profeten: »I disse kirkens første dage herskede der en stor iver efter at modtage Herrens ord om ethvert emne, som på nogen måde angik vor frelse; og da Zions land nu var den vigtigste timelige sag, der optog os, bad jeg Herren om yderligere oplysninger angående de helliges indsamling, opkøbet af jord og andre anliggender« (History of the Church, 1:207).

1–6: Vredens dag skal komme over de ugudelige. 7–12: Tegn sker ved tro. 13–19: De, der i hjertet bryder ægteskabet, vil fornægte troen og blive styrtet ned i ildsøen. 20: De trofaste skal modtage en arv på den forklarede jord. 21: En fuldstændig beretning om begivenhe-

derne på Forklarelsens Bjerg er endnu ikke blevet åbenbaret. 22–23: De lydige modtager rigets hemmeligheder. 24–31: Der skal købes arvelodder i Zion. 32–35: Herren forordner krige, og de ugudelige slår de ugudelige ihjel. 36–48: De hellige skal samles i Zion og skaffe

3a Luk 12:8–9.
gs Vidnesbyrd.
b gs Livets bog.
c L&P 84:61.

4a L&P 57:1–2.
5a gs Missionering.
6a Eter 3:12.
7a gs Taknemlighed.

9a L&P 61:37.
b Matt 28:20.

penge til at opbygge det for. 49–54: *De hellige bliver forsikret om velsignelser ved det andet komme, i opstandelsen og i tusindårsriget.* 55–58: *Dette er en dag til at advare på.* 59–66: *Herrens navn bliver misbrugt af dem, som bruger det uden myndighed.*

HØR, o I folk, og åbn hjertet
Og lån mig øre, I langt borte;
og lyt, I som kalder jer selv
Herrens folk, og hør Herrens
ord og hans vilje angående jer.

2 Ja, sandelig siger jeg: Hør
ordet fra ham, hvis vrede er
optændt mod de ugudelige og
"genstridige;

3 og som vil tage netop dem,
som han vil "tage, og bevare
dem i live, som han vil bevare;

4 og som bygger op efter sin
egen vilje og sit eget behag; og
ødelægger, når det behager
ham, og som er i stand til at
styrte sjælen ned til helvede.

5 Se, jeg, Herren, lader min
røst lyde, og den skal adlydes.

6 Derfor, sandelig siger jeg:
Lad de ugudelige tage sig i agt,
og lad de genstridige frygte og
bæve, og lad intet ord komme
over de ikke-troendes læber, for
"vredens dag skal komme over
dem som en ^bhvirvelvind, og
alt kød skal ^cvide, at jeg er Gud.

7 Og den, der søger efter tegn,
skal se "tegn, men ikke til frelse.

8 Sandelig siger jeg jer: Der er
dem blandt jer, som søger efter

tegn, og der har været sådanne
lige fra begyndelsen;

9 men se, tro kommer ikke
ved tegn, men tegn følger dem,
der tror.

10 Ja, tegn kommer ved "tro
og ikke ved menneskers vilje,
ej heller efter deres behag, men
ved Guds vilje.

11 Ja, tegn kommer ved tro til
mægtige gerninger, for "uden
tro behager ingen Gud; og den,
som Gud er vred på, i ham har
han ikke velbehag; til sådanne
viser han derfor ingen tegn,
bortset fra i ^bvrede til deres
"fordømmelse.

12 Derfor har jeg, Herren, ikke
behag i dem blandt jer, som har
søgt efter tegn og undere for at
få tro og ikke til gavn for men-
eskene til min ære.

13 Alligevel giver jeg befalin-
ger, og mange har vendt sig fra
mine befalinger og har ikke
holdt dem.

14 Der var "ægteskabsbrydere
og ægteskabsbrydersker blandt
jer, hvoraf nogle har vendt sig
bort fra jer, og andre, som her-
efter skal blive givet til kende,
endnu er hos jer.

15 Lad sådanne tage sig i agt
og hastigt omvende sig, for at
der ikke skal falde dom over
dem som en snare, og deres
dårskab skal blive tilkendegivet
og deres gerninger følge dem
i folkets øjne.

16 Og sandelig siger jeg jer,

63 2a Gs Oprør.

3a Gs Død, fysisk.

6a Gs Retfærdig,

retfærdighed; Andet
komme, Jesu Kristi.

b Jer 30:23.

c Es 49:26.

7a L&P 46:9.

Gs Tegn.

10a Moro 7:37.

Gs Tro.

11a Hebr 11:6.

b L&P 35:11.

c L&P 88:65.

14a L&P 42:24–25.

ligesom jeg har sagt før: Den, som "ser på en kvinde, så han ^bbegærer hende, eller hvis nogen begår "ægteskabsbrud i hjertet, skal de ikke have Ånden hos sig, men skal fornægte troen og skal frygte.

17 Derfor har jeg, Herren, sagt, at de "frygtsomme og de, der ikke tror, og alle ^bløgnere og enhver, som elsker og "udtænker løgn, og horkarlen og troldmanden skal få deres del i den "sø, som brænder med ild og svovl, hvilket er den "anden død.

18 Sandelig siger jeg, at de skal ikke få del i den "første opstandelse.

19 Og se nu, jeg, Herren, siger til jer, at I ikke er "retfærdiggjort, fordi dette findes blandt jer.

20 Men den, som "holder ud i tro og gør min vilje, han skal overvinde alt og skal få en ^barvelod på jorden, når forklarelsens dag kommer;

21 når "jorden skal blive ^bforklaret, ja, efter det forbillede, som blev vist mine "apostle på bjerget, hvilken beretning I endnu ikke har modtaget i sin fylde.

22 Og se, sandelig siger jeg jer, at eftersom jeg sagde, at jeg ville kundgøre jer min vilje, se, så vil jeg kundgøre jer den, ikke som

befaling, for der er mange, som ikke bestræber sig på at holde mine befalinger.

23 Men til den, som holder mine befalinger, vil jeg give "mit riges hemmeligheder, og disse skal i ham være en kilde af ^blevende vand, der "vælder op til evigtvarende liv.

24 Og se nu, dette er Herren jeres Guds vilje angående sine hellige, at de skal samle sig i Zions land, ikke i hast, for at der ikke skal opstå forvirring, som bringer pest.

25 Se, "Zions land – jeg, Herren, holder det i mine egne hænder;

26 alligevel giver jeg, Herren, "kejseren det, som er kejserens.

27 Derfor vil jeg, Herren, at I skal købe jordlodderne, for at I kan have fordel over for verden, for at I kan have krav på verden, for at de ikke skal hidses op til vrede.

28 For "Satan lægger dem det i hjertet at vredes på jer og at udgyde blod.

29 Derfor skal Zions land kun erhverves ved køb eller ved blod, ellers er der ingen arvelod til jer.

30 Og hvis det sker ved køb, se, da er I velsignede;

16a Matt 5:27-28;

L&P 42:23-26.

b *gs* Begær.

c *gs* Ægteskabsbrud.

17a Åb 21:8.

b *gs* Løgn.

c Åb 22:15;

L&P 76:103.

d Åb 19:20;

2 Ne 9:8-19, 26; 28:23;

Jakob 6:10;

Alma 12:16-18;

L&P 76:36.

gs Helvede.

e *gs* Død, åndelig.

18a Åb 20:6.

19a *gs* Retfærdiggøre.

20a L&P 101:35.

b Matt 5:5;

L&P 59:2; 88:25-26.

21a *gs* Jordan – Jordens

endelige tilstand.

b *gs* Verden – Verdens

ende.

c Matt 17:1-3.

23a Alma 12:9-11;

L&P 42:61; 84:19;

107:18-19.

b *gs* Levende vand.

c Joh 4:14.

25a *gs* Zion.

26a Luk 20:25;

L&P 58:21-23.

gs Styre.

28a *gs* Djævelen.

31 og hvis det sker ved blod, se, da er jeres fjender over jer, eftersom det er jer forbudt at udgyde blod, og I skal blive jaget fra by til by og fra synagoge til synagoge, og kun få skal være tilbage og modtage en arvelod.

32 Jeg, Herren, er vred på de ugudelige; jeg holder min Ånd tilbage fra jordens indbyggere.

33 Jeg har i min vrede svøret og forordnet, at der skal være "krige på jordens overflade, og de ugudelige skal slå de ugudelige ihjel, og frygt skal falde over enhver;

34 og de "hellige skal også kun med nød og næppe undslippe; alligevel er jeg, Herren, med dem, og jeg vil ^bkomme ned i himlen fra min Faders nærhed og fortære de ^cugudelige med uudslukkelig ^dild.

35 Og se, dette skal ikke ske endnu, men snart.

36 Derfor, eftersom jeg, Herren, har forordnet, at alt dette skal ske på jordens overflade, vil jeg, at mine hellige skal samles i Zions land;

37 og at enhver skal tage "retfærdighed i hænderne og trofasthed om lænderne og opløfte en ^badvarende røst til jordens indbyggere og kundgøre både ved ord og ved flugt, at ^cødelæggelsen skal komme over de ugudelige.

38 Lad derfor mine disciple i Kirtland, som bor på denne gård, ordne deres timelige anliggender.

39 Lad min tjener Titus Billings, som har ansvaret for den, afhænde jorden, så han til det kommende forår må være rede til at begive sig af sted op til Zions land sammen med dem, som bor på den, undtagen dem som jeg vil forbeholde for mig selv, og som ikke skal tage af sted, førend jeg befaler dem det.

40 Og lad alle de penge, som kan undværes – det er mig lige meget, om det er meget eller lidt – blive sendt op til Zions land til dem, som jeg har udpeget til at modtage dem.

41 Se, jeg, Herren, vil give min tjener Joseph Smith jun. magt, så han sættes i stand til ved Ånden at "udpege dem, der skal drage op til Zions land, og dem af mine disciple, der skal blive tilbage.

42 Lad min tjener Newel K. Whitney beholde sin købmandsforretning, eller med andre ord købmandsforretningen, endnu en lille tid.

43 Lad ham ikke desto mindre give alle de penge, som han kan give, så de kan blive sendt op til Zions land.

44 Se, dette er i hans egne hænder, lad ham handle med visdom.

33a gs Krig.

34a gs Hellig
(navneord).

b gs Andet komme,
Jesu Kristi.

c Matt 3:12;

2 Ne 26:6;

L&P 45:57; 64:24;
101:23–25, 66.

gs Ugudelig.

d gs Ild.

37a gs Retfærdig,

retfærdighed.

b L&P 1:4.

c Es 47:11.

41a gs Bedømme,
gaven at.

45 Sandelig siger jeg: Lad ham blive ordineret til agent for de disciple, der skal blive tilbage, og lad ham blive ordineret til denne magt

46 og sammen med min tjener Oliver Cowdery nu hastigt besøge menighederne og forklare dette for dem. Se, det er min vilje, og skaf penge, sådan som jeg har anvist.

47 Den, der er "trofast og holder ud, skal overvinde verden.

48 Den, der sender skatte op til Zions land, skal få en "arvelod i denne verden, og hans gerninger skal følge ham, og også en belønning i den tilkommende verden.

49 Ja, og velsignede er de døde, som "dør i Herren fra nu af, for når Herren kommer, og det ^bgamle forgår, og alt bliver nyt, skal de ^copstå fra de døde og skal "ikke siden hen dø, og de skal modtage en arvelod hos Herren i den hellige by.

50 Og den, der lever, når Herren kommer, og har bevareret troen, "velsignet er han; dog er det bestemt for ham, at han skal ^bdø, når han har opnået et menneskes alder.

51 Således "skal børn ^bvokse op, indtil de bliver gamle; gamle mennesker skal dø; men de skal ikke sove i støvet, men

de skal blive "forvandlet på et øjeblik.

52 Derfor, af denne årsag prædikede apostlene de dødes opstandelse for verden.

53 Dette er det, som I skal se efter; og sagt på Herrens måde, de er nu "nær for hånden og sker på et senere tidspunkt, nemlig på den dag, Menneskesønnen kommer.

54 Og indtil den stund vil der findes "tåbelige brudepiger blandt de kloge; men i den stund sker der en fuldständig adskillelse af de retfærdige og de ugudelige; og på den dag vil jeg sende mine engle ud for at ^brykke de ugudelige op og kaste dem i uudslukkelig ild.

55 Og se nu, sandelig siger jeg jer: Jeg, Herren, har ikke behag i min tjener "Sidney Rigdon; han ^bophøjede sig i sit hjerte og tog ikke imod råd, men bedrøvede Ånden;

56 derfor er "det, han har skrevet, ikke antageligt for Herren, og han skal udfærdige en anden, og hvis Herren ikke godtager den, se, da står han ikke længere i det embede, hvortil jeg har udpeget ham.

57 Og videre, sandelig siger jeg jer: "De, som med langmodighed i deres hjerte ønsker at

47a Mosi 2:41;
L&P 6:13.
48a L&P 101:18.
49a Åb 14:13;
L&P 42:44-47.
b 2 Kor 5:17.
c gs Opstandelse.
d Åb 21:4;
Alma 11:45;

L&P 88:116.
gs Udødelighed.
50a gs Velsigne.
b gs Død, fysisk.
51a gs Tusindårsriget.
b Es 65:20-22;
L&P 45:58;
101:29-31.
c 1 Kor 15:51-52;

L&P 43:32.
53a L&P 35:15.
54a Matt 25:1-13;
L&P 45:56-59.
b Mosi 16:2.
55a gs Rigdon, Sidney.
b gs Stolthed.
56a L&P 58:50.
57a L&P 4:3-6.

^bmane syndere til omvendelse, lad dem blive ordineret til denne magt.

58 For dette er en dag til at advare på og ikke en dag til mange ord. For jeg, Herren, lader mig ikke spotte i de sidste dage.

59 Se, jeg er ovenfra, og min magt når nedentil. Jeg er over alt og i alt og gennem alt, og jeg ^agennemsøger alt, og den dag kommer, da alt skal blive mig underlagt.

60 Se, jeg er ^aAlfa og Omega, ja, Jesus Kristus.

61 Lad derfor alle mennesker ^avare sig for, hvorledes de tager mit navn på deres læber –

62 for se, sandelig siger jeg, at der er mange, som er under denne fordømmelse, som bruger Herrens navn og bruger det forgæves, fordi de ikke har myndighed.

63 Lad derfor kirken omvende sig fra deres synder, så vil jeg, Herren, vedkende mig dem; ellers skal de blive forstødt.

64 Husk, at det, som kommer ovenfra, er ^ahelligt og skal ^bomtales med varsomhed, og som Ånden holder en tilbage; og heri er der ingen fordømmelse, og I modtager Ånden ^cved bøn; men uden at det sker, består der en fordømmelse.

65 Lad mine tjenere Joseph Smith jun. og Sidney Rigdon finde sig et hjem, sådan som det bliver fortalt dem af Ånden ved ^abøn.

66 Dette står endnu tilbage at blive overvundet ved hjælp af tålmodighed, for at sådanne må modtage en større og ^aevig vægt af ^bherlighed, eller hvis ikke, en større fordømmelse. Amen.

AFSNIT 64

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til kirkens ældster i Kirtland, Ohio, den 11. september 1831 (History of the Church, 1:211–214). Profeten var ved at gøre sig rede til at flytte til Hiram, Ohio, for at genoptage sit arbejde med at oversætte Bibelen, hvilket var blevet stillet i bero, mens han havde været i Missouri. En gruppe brødre, som havde fået befaling om at rejse til Zion (Missouri), var travlt beskæftiget med at træffe forberedelser til at tage af sted i oktober. I denne travle tid blev åbenbaringen modtaget.

1–11: De hellige får befaling om at tilgive hinanden, for at der ikke skal hvile en større synd på dem.
12–22: De, der ikke vil omvende

sig, skal bringes frem for kirken.
23–25: Den, der betaler tiende, skal ikke blive opbrændt, når Herren kommer.
26–32: De hellige bliver

57b L&P 18:14–15.
gs Missionering;
Advare.

59a 1 Kor 2:10.

60a gs Alfa og Omega.

61a gs Blasfemi.

64a gs Hellig (tillægsord).
b gs Ærbødighed.

c L&P 42:14.

65a gs Bøn.

66a 2 Kor 4:17.

b Rom 8:18;

L&P 58:4; 136:31.

advaret mod gæld. 33-36: De genstridige skal blive forstødt fra Zion. 37-40: Kirken skal dømme alle folkeslag. 41-43: Zion skal blomstre.

SE, så siger Herren jeres Gud til jer, o I min kirkes ældster, lyt I og hør, og modtag min vilje angående jer.

2 For sandelig siger jeg jer: Jeg vil, at I skal "overvinde verden; derfor vil jeg have ^bmedfølelse med jer.

3 Der er dem blandt jer, som har syndet; men sandelig siger jeg: For denne ene gang, for "min egen æres og for sjæles frelses skyld, har jeg ^btilgivet jer jeres synder.

4 Jeg vil være barmhjertige mod jer, for jeg har givet jer riget.

5 Og "nøglerne til rigets hemmeligheder skal ikke blive taget fra min tjener Joseph Smith jun. ved de midler, jeg har bestemt, mens han lever, forudsat at han holder mine ^bordinancer.

6 Der er dem, der ubegrundet har søgt anledning til at finde fejl hos ham;

7 dog har han syndet; men sandelig siger jeg jer: Dem, som "beker deres synder for mig og beder om tilgivelse, og som ikke har syndet til ^bdøden, dem "tilgiver jeg, Herren, deres synder.

8 Mine disciple i fordums

dage søgte "anledning til at finde fejl hos hinanden og tilgav ikke hinanden af hjertet; og på grund af dette onde blev de plaget og ^brevset hårdt.

9 Derfor siger jeg jer, at I bør "tilgive hinanden; for den, som ikke ^btilgiver sin broder hans overtrædelser, står fordømt over for Herren; for i ham forbliver en større synd.

10 Jeg, Herren, "tilgiver, hvem jeg vil tilgive, men af jer kræves det, at I ^btilgiver alle mennesker.

11 Og I bør sige i jeres hjerte: Lad "Gud dømme mellem mig og dig og belønne dig ^befter dine gerninger.

12 Og den, der ikke omvender sig fra sine synder og ikke bekender dem, skal I bringe frem for "kirken og gøre med ham, som skriftstedet siger jer, enten ved befaling eller ved åbenbaring.

13 Og dette skal I gøre, så Gud må være herliggjort – ikke fordi I ikke tilgiver, fordi I ikke har medfølelse, men for at I kan blive retfærdiggjort i lovens øjne, så I ikke forsynder jer mod ham, som er jeres lovgiver –

14 sandelig siger jeg: Af denne grund skal I gøre dette.

15 Se, jeg, Herren, var vred på ham, som var min tjener Ezra Booth, og også på min tjener

64 2a 1 Joh 5:4.
b gs Medfølelse.

3a Moses 1:39.

b Es 43:25.

5a L&P 28:7; 84:19.

gs Nøgler,
præstedømmets.

b gs Ordinancer.

7a 4 Mos 5:6-7;

L&P 19:20; 58:43.
gs Bekendelse.

b L&P 76:31-37.

c gs Tilgive;
Syndsforladelse.

8a gs Splid.

b gs Revselse.

9a Mark 11:25-26;

L&P 82:1.

b Matt 6:14-15;
Ef 4:32.

10a 2 Mos 33:19;

Alma 39:6;

L&P 56:14.

b Mosi 26:29-31.

11a 1 Sam 24:13.

b 2 Tim 4:14.

12a L&P 42:80-93.

Isaac Morley, for de holdt ikke loven, ej heller befalingen;

16 de stræbte i deres hjerte efter det onde, og jeg, Herren, unddrog dem min Ånd. De ^afordømte det, hvori der intet ondt var, som værende ondt; alligevel har jeg tilgivet min tjener Isaac Morley.

17 Og også min tjener ^aEdward Partridge; se, han har syndet, og ^bSatan søger at fordærve hans sjæl; men når dette bliver gjort kendt for dem, og de omvender sig fra det onde, skal de blive tilgivet.

18 Og se, sandelig siger jeg, at jeg anser det for nødvendigt, at min tjener Sidney Gilbert om nogle få uger vender tilbage for at passe sin pligt og til sit ansvar som agent i Zions land;

19 og at det, som han har set og hørt, skal blive kundgjort for mine disciple, så de ikke omkommer. Og af denne årsag har jeg talt dette.

20 Og videre siger jeg jer, at for at min tjener Isaac Morley ikke skal blive ^afristet mere, end han kan bære, og give råd til skade for jer, har jeg givet befaling om, at hans landejendom skulle sælges.

21 Jeg vil ikke, at min tjener Frederick G. Williams skal sælge sin landejendom, for jeg,

Herren, ønsker at bibeholde en bastion i Kirtlands land i et tidsrum af fem år, i hvilket jeg ikke vil omstyrte de ugudelige, for at jeg derved må kunne redde nogle.

22 Men efter den dag vil jeg, Herren, ikke anse nogen for ^askyldig, som med et åbent hjerte drager op til Zions land; for jeg, Herren, ^bkræver menneskenes børns hjerte.

23 Se, nu hedder det ^ai dag, indtil Menneskesønnen ^bkommer, og sandelig er det en ^cofferdag og en dag, på hvilken mit folk skal betale tiende; for den, der betaler ^atiende, skal ikke ^copbrændes ved hans komme.

24 For efter i dag kommer ^aopbrændingen – dette er at sige det på Herrens måde – for sandelig siger jeg: I morgen skal alle de ^bstolte og de, som handler ugudeligt, være som stubbe; og jeg vil opbrænde dem, for jeg er Hærskarers Herre; og jeg vil ikke skåne nogen, der forbliver i ^aBabylon.

25 Hvis I derfor tror på mig, vil I arbejde, mens det hedder i dag.

26 Og det er ikke passende, at mine tjenere ^aNewel K. Whitney og Sidney Gilbert skal sælge deres ^bkøbmandsforretning og deres ejendele her; for det er ikke visdom, førend

16a 2 Ne 15:20;

L&P 121:16.

17a gs Partridge, Edward.

^b gs Djævelen.

20a gs Fristelse.

22a gs Skyld.

^b 2 Mos 35:5;

L&P 59:15; 64:34.

23a L&P 45:6; 64:24–25.

^b gs Andet komme, Jesu Kristi.

^c gs Ofre.

^d Mal 3:10–11.

gs Tiende.

^e Mal 3:19; 3 Ne 25:1;

JS–H 1:37.

24a Es 66:15–16.

gs Jorden – Jordens

renselse; Verden – Verdens ende.

^b Mal 3:15;

2 Ne 12:12; 23:11.

gs Stolthed.

^c L&P 1:16.

gs Babel, Babylon.

26a gs Whitney, Newel K.

^b L&P 57:8.

resten af kirken, som forbliver tilbage på dette sted, drager op til Zions land.

27 Se, det er blevet sagt i mine love, eller det er blevet forbudt, at I sætter jer i "gæld til jeres fjender;

28 men se, det er aldrig på noget tidspunkt blevet sagt, at Herren ikke vil tage, når det passer ham, og betale, som det synes ham bedst.

29 Eftersom I er agenter, går I derfor Herrens ærinde; og hvad I end gør efter Herrens vilje, er Herrens sag.

30 Og han har sat jer til at sørge for sine hellige i disse sidste dage, så de må få en "arvelod i Zions land.

31 Og se, jeg, Herren, kundgør for jer, og mine "ord er sikre og skal ^bikke slå fejl, at de skal få den.

32 Men alt må ske til sin tid.

33 Bliv derfor ikke "trætte af at gøre godt, for I lægger grundvolden til et stort værk. Og af det, som er ^bsmåt, udspringer det, som er stort.

34 Se, Herren "kræver ^bhjertet og et villigt sind; og de villige og "lydige skal i disse sidste dage spise Zions lands goder.

35 Og de "genstridige skal blive ^bforstødt fra Zions land og

skal blive sendt bort og skal ikke arve landet.

36 For sandelig siger jeg, at de genstridige er ikke af "Efraims blod, derfor skal de blive rykket op.

37 Se, jeg, Herren, har ladet min kirke i disse sidste dage blive som en dommer, der sidder på en høj eller på et højt sted for at dømme folkeslagene.

38 For det skal ske, at Zions indbyggere skal "dømme i alle sager, som vedrører Zion.

39 Og løgnere og hyklere skal afsløres af dem, og de, der ikke er "apostle eller profeter, skal blive kendt.

40 Og selv "biskoppen, som er ^bdommer, og hans rådgivere skal, hvis de ikke er trofaste i deres "forvaltning, kendes skyldige, og ^dandre skal sættes i deres sted.

41 For se, jeg siger jer, at "Zion skal blomstre, og ^bHerrens herlighed skal være over hende;

42 og hun skal være et "banner for folkene, og der skal komme nogle fra hvert folkeslag under himlen til hende.

43 Og den dag skal komme, da "jordens folkeslag skal skælve på grund af hende og skal frygte hendes skrækindjagende folk. Herren har talt det. Amen.

27a gs Gæld.

30a L&P 63:48.

31a Mark 13:31;

2 Ne 31:15;

L&P 1:37-38.

b L&P 76:3.

33a Gal 6:9.

b L&P 123:16.

34a Mika 6:8.

b 5 Mos 32:46; Jos 22:5;

Morm 9:27.

gs Hjerte.

c Es 1:19.

gs Lydighed.

35a gs Oprør.

b L&P 41:5; 50:8-9; 56:3.

gs Udelukkelse.

36a 5 Mos 33:16-17.

38a Es 2:3-4; L&P 133:21.

39a Åb 2:2.

gs Apostel.

40a gs Biskop.

b L&P 58:17; 107:72-74.

c gs Forvalter,

forvaltning.

d L&P 107:99-100.

41a gs Zion.

b L&P 45:67; 84:4-5;

97:15-20.

gs Herlighed.

42a gs Banner.

43a Es 60:14;

L&P 97:19-20.

AFSNIT 65

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Hiram, Ohio, i oktober 1831 (History of the Church, 1:218). Profeten betegner denne åbenbaring som en bøn.

1-2: Nøglerne til Guds rige er overdraget menneskene på jorden, og den evangeliske sag skal sejre.
3-6: Det tusindårige himmerige skal komme ned og forene sig med Guds rige på jorden.

LYT og se, en røst, som fra Len, der er sendt ned fra det høje, og som er mægtig og vældig, og som når ud til jordens ender, ja, hvis røst lyder til menneskene: "Bered I Herrens vej, gør hans stier rette.

2 "Nøglerne til ^bGuds rige er overdraget til menneskene på jorden, og derfra skal evangeliet rulle frem til jordens ender, ligesom den ^csten, der uden hænder er blevet hugget ud af bjerget, skal rulle frem, ^dindtil den har opfyldt hele jorden.

3 Ja, en røst, som råber: Bered I Herrens vej, bered I ^aLammets

nadver, bered jer for ^bBrudgommen.

4 Bed til Herren, påkald hans hellige navn, gør hans underfulde gerninger kendt blandt folket.

5 Påkald Herren, for at hans rige må have fremgang på jorden, for at dens indbyggere må modtage det og være beredt på de dage, der skal komme, da ^aMenneskesønnen skal komme ned i himlen, ^biklædt sin herligheds ^cglans, for at møde ^dGuds rige, som er oprettet på jorden.

6 Måtte ^aGuds rige derfor have fremgang, så ^bHimmeriget må komme, så du, o Gud, må blive herliggjort i himlen såvel som på jorden, så dine fjender må blive underlagt dig; for ^cdin er æren, magten og herligheden for evigt og altid. Amen.

AFSNIT 66

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Orange, Ohio, den 25. oktober 1831 (History of the Church, 1:219-221). Dette var den første dag af en vigtig konference. Som forord til denne åbenbaring skrev profeten: »Efter anmodning fra William E. McLellin adspurgte jeg Herren og modtog følgende« (History of the Church, 1:220).

65 1a Es 40:3;
Matt 3:3;
Joh 1:23.

2a Matt 16:19;
L&P 42:69.
gs Nøgler,
præstedømmets.
b L&P 90:1-5.

c Dan 2:34-45.

d Sl 72:19.
gs Daniel - Daniels
Bog; Sidste dage.
3a Matt 22:1-14;
Åb 19:9; L&P 58:11.

b gs Brudgom.
5a Matt 24:30.

b Sl 93:1.
c gs Herlighed.
d Dan 2:44.

6a gs Guds rige eller
Himmeriget.
b Åb 11:15.
c 1 Krøn 29:11;
Matt 6:13.

1-4: *Den evigtvarende pagt er evangeliets fylde.* 5-8: *Ældster skal prædike, vidne og ræsonnere med folket.* 9-13: *Den, der tjener trofast, sikrer sig en arv af evigt liv.*

SE, så siger Herren til min tjener William E. McLellin: Velsignet er du, for så vidt som du har vendt dig fra dine misgerninger og modtaget mine sandheder, siger Herren, din forløser, verdens frelser, ja, frelser for så mange, som "tror på mit navn.

2 Sandelig siger jeg dig: Velsignet er du for at have modtaget min "evigtvarende pagt, ja, mit evangeliums fylde, som er sendt ud til menneskenes børn, ^bfor at de skal have liv og blive gjort delagtige i de herligheder, som skal blive åbenbaret i de sidste dage, sådan som det blev skrevet af profeterne og apostlene i fordums dage.

3 Sandelig siger jeg dig, min tjener William, at du er ren, men ikke helt; omvend dig derfor fra det, der ikke er behageligt i mine øjne, siger Herren, for Herren vil "vise dig det.

4 Og se, sandelig, jeg, Herren, vil vise dig, hvad jeg vil angående dig, eller hvad der er min vilje angående dig.

5 Se, sandelig siger jeg dig, at det er min vilje, at du skal

"forkynde mit evangelium fra land til land og fra by til by, ja, i de omkringliggende egne, hvor det ikke har været forkyndt.

6 Bliv ikke mange dage på dette sted; drag endnu ikke op til Zions land, men for så vidt som du kan sende midler, så send dem; tænk ellers ikke på din ejendom.

7 "Drag til de østlige lande, aflæg ^bvidnesbyrd hvert eneste sted for alle folk og i deres synagoger, idet du ræsonnerer med folk.

8 Lad min tjener Samuel H. Smith drage med dig, og svigt ham ikke, og giv ham din vejledning; og den, der er trofast, skal blive gjort "stærk alle steder; og jeg, Herren, vil drage med dig.

9 "Læg hænderne på de syge, så skal de ^bkomme sig. Vend ikke tilbage, førend jeg, Herren, sender dig. Vær tålmodig i trængsler. "Bed, så skal du få; bank på, så skal der lukkes op for dig.

10 Undgå at blive bebyrdet. Forsag al uretfærdighed. Begå ikke "ægteskabsbrud – en fristelse, som du har været besværet af.

11 "Adlyd disse ord, for de er sande og troværdige, så skal du højne dit embede og drive mange mennesker til ^bZion med ^csange

66 1a Joh 1:12.

gs Tro.

2a gs Nye og

evigtvarende pagt.

b Joh 10:10; 3 Ne 5:13.

3a Jakob 4:7; Eter 12:27.

5a Mark 16:15.

7a L&P 75:6.

b gs Vidnesbyrd.

8a L&P 52:17; 133:58.

9a gs Salvelse af syge; Håndspåbyggelse.

b Matt 9:18.

gs Helbrede.

c Jak 1:5.

10a gs Ægteskabsbrud.

11a L&P 35:24.

b L&P 11:6.

c Es 35:10;

L&P 45:71.

gs Synge.

om evigtvarende glæde over deres hoved.

12 "Fortsæt med dette, ja, indtil enden, så skal du få det evige livs ^bkrone ved min Faders højre

hånd, han, som er fuld af nåde og sandhed.

13 Sandelig, så siger Herren, din "Gud, din forløser, ja, Jesus Kristus. Amen.

AFSNIT 67

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Hiram, Ohio, i november 1831 (History of the Church, 1:224–225). Anledningen var en særlig konference, hvor man overvejede og besluttede at udgive de åbenbaringer, som man allerede havde modtaget fra Herren gennem profeten (se indledningen til afsnit 1). Det blev besluttet, at Oliver Cowdery og John Whitmer skulle tage afskrifterne af åbenbaringerne med til Independence, hvor W.W. Phelps skulle udgive dem som »The Book of Commandments« (Befalingernes Bog). Mange af brødrene aflagde højtideligt vidnesbyrd om, at de åbenbaringer, der på daværende tidspunkt var blevet samlet med henblik på udgivelse, virkelig var sande, sådan som det blev bevidnet af Helligånden, der blev udgydt over dem. Profeten skriver, at efter at den åbenbaring, der kendes som afsnit 1, var blevet modtaget, blev der fremført nogle negative bemærkninger om det sprog, der var anvendt i åbenbaringerne. Nærværende åbenbaring fulgte.

1–3: Herren hører sine ældsters bønner og våger over dem. 4–9: Han udfordrer den klogeste til at eftergøre den mindste af sine åbenbaringer. 10–14: Trofaste ældster skal blive levendegjort ved Ånden og se Guds ansigt.

SE og lyt, o I min kirkes "ældster, som har forsamlet jer, hvis bønner jeg har hørt, og hvis hjerte jeg kender, og hvis ønsker er steget op for mig.

2 Se, "mine øjne hviler på jer, og himlene og jorden er i mine hænder, og jeg har ret til at give evighedens rigdomme væk.

3 I forsøgte at bilde jer ind, at I skulle få den velsignelse, der var blevet stillet jer i udsigt; men se, sandelig siger jeg jer: Der var "frygt i jeres hjerte, og sandelig, dette er grunden til, at I ikke modtog.

4 Og se, jeg, Herren, giver jer et "vidnesbyrd om sandheden af disse befalinger, som ligger foran jer.

5 Jeres øjne har hvilet på min tjener Joseph Smith jun., og hans "sprog har I kendt til, og hans ufuldkommenheder har I kendt til; og i hjertet har I stræbt efter kundskab, så I kunne udtrykke

12a 2 Tim 3:14–15;
2 Ne 31:20.
b Es 62:3;
Matt 25:21;
1 Pet 5:4.

13a Gs Gud,
Guddommen –
Sønnen.
67 1a Gs Ældste.
2a Sl 34:16.

3a Gs Frygt.
4a Gs Vidnesbyrd;
Sandhed.
5a L&P 1:24.

dem på et sprog, der er bedre end hans; dette ved I også.

6 Se, udsøg jer i Befalingernes Bog den mindste, som er iblandt dem, og udpeg ham, som er den "klogeste iblandt jer;

7 eller hvis der er nogen iblandt jer, som kan skrive en ligesom den, da er I retfærdiggjort i at sige, at I ikke ved, om de er sande;

8 men hvis I ikke kan skrive en ligesom den, er I under fordømmelse, hvis I ikke "aflægger vidnesbyrd om, at de er sande.

9 For I ved, at der ikke er nogen uretfærdighed i dem, og det, der er "retfærdigt, kommer ned ovenfra, fra ^blysenes Fader.

10 Og videre, sandelig siger jeg jer, at det er jeres privilegium, og til jer, der er blevet ordineret til denne tjenestegerning, giver jeg det løfte, at for så vidt I aflægger ^amisundelse og ^bfrygt og ^cydmyger jer over for mig,

for I er ikke tilstrækkeligt ydmyge, skal ^dsløret sønderrives, og I skal ^ese mig og vide, at jeg er – ikke med det kødelige, ej heller med det naturlige sind, men med det åndelige.

11 For "ingen har nogen sinde i kødet set Gud uden at være blevet levendegjort af Guds Ånd.

12 Ej heller kan noget "naturligt menneske tåle Guds nærhed, ej heller nogen med kødeligt sind.

13 I er ikke i stand til at tåle Guds nærhed nu, ej heller englebetjening; fortsæt derfor i "tålmodighed, indtil I bliver gjort ^bfuldkomne.

14 Lad ikke jeres sind falde tilbage; og når I er ^aværdige, skal I, når jeg anser tiden for at være inde, se og erkende det, som er blevet overdraget jer ved min tjener Joseph Smith jun.s hænder. Amen.

AFSNIT 68

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Hiram, Ohio, i november 1831, efter anmodning fra Orson Hyde, Luke S. Johnson, Lyman E. Johnson og William E. McLellin (History of the Church, 1:227–229). Skønt denne åbenbaring blev givet som svar på en bøn om, at Herrens vilje angående de nævnte ældster måtte blive gjort kendt, så vedrører en stor del af indholdet hele kirken.

1–5: Når ældsterne bliver tilskyndet af Helligånden, er deres ord

hellig skrift. 6–12: Ældster skal prædike og døbe og tegn følger

6a 2 Ne 9:28–29, 42.
8a gs Vidne (navneord).
9a Moro 7:15–18.
b Jak 1:17;
L&P 50:24;
84:45; 88:49.
10a gs Misundelse.
b gs Frygt.

c gs Ydmyg.
d gs Slør.
e L&P 88:68; 93:1; 97:16.
11a jso, 2 Mos 33:20, 23;
Joh 1:18; 6:46;
jso, 1 Joh 4:12;
L&P 84:19–22;
Moses 1:11, 14.

12a Mosi 3:19.
gs Naturlige
menneske.
13a Rom 2:7.
gs Tålmodighed.
b Matt 5:48;
3 Ne 12:48.
14a gs Værdig.

sande troende. 13-24: Den første-fødte af Arons sønner kan tjene som den præsiderende biskop (dvs. besidde nøglerne til at kunne præsidere som biskop) under ledelse af Det Første Præsidentskab. 25-28: Forældre får befaling om at under-vise deres børn i evangeliet. 29-35: De hellige skal overholde sabbatten, arbejde flittigt og bede.

MIN tjener Orson Hyde blev ved sin ordination kaldet til at forkynde det evigtvarende evangelium ved den levende Guds "Ånd fra folk til folk og fra land til land i de ugudeliges forsamlinger, i deres synagoger ved at ræsonnere med og udlægge alle skrifterne for dem.

2 Og se, dette er et forbillede for alle dem, der er blevet ordineret til dette præstedømme, og som er blevet givet den mission at rejse ud -

3 og dette er forbilledet for dem, at de skal "tale, når de bliver tilskyndet af Helligånden.

4 Og hvad de end "taler, når de bliver tilskyndet af Helligånden, skal være hellig skrift, skal være Herrens vilje, skal være Herrens sind, skal være Herrens ord, skal være Herrens røst og ^bGuds kraft til frelse.

5 Se, dette er Herrens løfte til jer, o I mine tjenere.

6 Vær derfor ved godt mod og "frygt ikke, for jeg, Herren, er med jer og vil stå jer bi; og I skal aflægge vidnesbyrd om mig, ja, Jesus Kristus, at jeg er den levende Guds Søn, at jeg var, at jeg er, og at jeg kommer.

7 Dette er Herrens ord til dig, min tjener "Orson Hyde, og også til min tjener Luke Johnson og til min tjener Lyman Johnson og til min tjener William E. McLellin og til alle de trofaste ældster i min kirke:

8 "Drag I ud i al verden, ^bprædik evangeliet for "hver skabning, idet I handler med den "myndighed, som jeg har givet jer, og "døber i Faderens og i Sønnens og i Helligåndens navn.

9 Og "den, som tror og bliver døbt, skal blive ^bfrelst; og den, som ikke tror, skal blive "fordømt.

10 Og den, som tror, skal blive velsignet med "tegn, der følger ham, sådan som der står skrevet.

11 Og til jer skal det blive givet at kende "tidernes tegn og tegnene på Menneskesønnens komme;

12 og så mange, som Faderen aflægger vidnesbyrd om, dem skal der gives jer magt til at "besegle til evigt liv. Amen.

13 Og se, angående de øvrige

68 1a gs Helligånden.

3a 2 Pet 1:21;

L&P 18:32;
42:16; 100:5.

4a gs Helligånden;
Åbenbaring.

b Rom 1:16.

6a Es 41:10.

7a gs Hyde, Orson.

8a L&P 1:2; 63:37.

b gs Missionering;
Prædike.

c Mark 16:15.

d gs Myndighed.

e gs Døbe, dåb.

9a Mark 16:16;

L&P 20:25.

b gs Frelse.

c gs Fordømmelse.

10a gs Tegn.

11a gs Tidernes tegn.

12a L&P 1:8; 132:49.

gs Besegle.

emner ud over pagterne og befalingerne, så er de disse:

14 Det står endnu tilbage, når Herren anser tiden for at være inde, at indsætte andre ^abiskopper for kirken til at tjene på samme måde som den første;

15 og de skal være ^ahøjpræster, som er værdige, og de skal udpeges af ^bDet Første Præsidentskab for det melkisedekske præstedømme, medmindre de er ^cbogstavelige efterkommere af Aron.

16 Og hvis de er bogstavelige efterkommere af ^aAron, har de en lovfæstet ret til embedet som biskop, hvis de er de førstefødte blandt Arons sønner;

17 for den førstefødte besidder retten til at præsidere over dette præstedømme og til dets ^anøgler eller myndighed.

18 Intet menneske har en lovfæstet ret til dette embede, til at besidde nøglerne til dette præstedømme, medmindre han er ^abogstavelig efterkommer og den førstefødte af Aron.

19 Men eftersom en ^ahøjpræst i det melkisedekske præstedømme har myndighed til at virke i alle de mindre embeder, kan han virke i ^bbiskoppens embede, når der ikke kan findes en bogstavelig efterkommer af Aron, forudsat at han bliver kaldet og indsat og ordineret til denne magt under

hænderne på Det Første Præsidentskab for det melkisedekske præstedømme.

20 Og også en bogstavelig efterkommer af Aron må udpeges af dette præsidentskab og findes værdig og ^asalves og ^bordineres under dette præsidentskabs hænder, ellers er de ikke lovmæssigt bemyndiget til at virke i deres præstedømme.

21 Men i medfør af forordningen angående deres ret til præstedømmet, som overgår fra far til søn, kan de gøre krav på deres salvelse, hvis de på noget tidspunkt kan bevise deres afstamning eller får den at vide ved åbenbaring fra Herren under ovennævnte præsidentskabs hænder.

22 Og videre, ingen biskop eller højpræst, som bliver indsat til denne tjenestegerning, skal underkastes rettergang eller kendes skyldig i nogen lovovertrædelse, uden at det sker for ^aDet Første Præsidentskab i kirken;

23 og dersom han bliver fundet skyldig for dette præsidentskab ved vidneudsagn, der ikke kan drages i tvivl, skal han erklæres skyldig;

24 og hvis han omvender sig, skal han ^atilgives i overensstemmelse med kirkens pagter og befalinger.

25 Og videre, for så vidt som

14a gs Biskop.

15a L&P 72:1.

^b gs Første

Præsidentskab.

^c gs Aron, Moses' bror.

16a L&P 107:15–17.

gs Aronske

præstedømme.

17a gs Nøgler,

præstedømmets.

18a 2 Mos 40:12–15;

L&P 84:18;

107:13–16, 70–76.

19a gs Højpræst.

^b gs Biskop.

20a gs Salve.

^b gs Ordinerer.

22a gs Første

Præsidentskab.

24a gs Tilgive.

“forældre, der har børn i Zion eller i nogen af hendes ^bstave, som er organiseret, ikke ^clærer dem at forstå læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og Helligåndsgaven ved håndspålæggelse, når de er ^dotte år gamle, skal ^esynden hvile på forældrenes hoved.

26 For dette skal være en lov for indbyggerne i “Zion eller i enhver af hendes stave, som er organiseret.

27 Og deres børn skal ^adøbes til deres ^bsynders forladelse, når de er ^cotte år gamle, og modtage håndspålæggelsen.

28 Og de skal også lære deres børn at ^abede og at vandre retskaffent for Herren.

29 Og Zions indbyggere skal også iagttage ^asabbatsdagen, så de holder den hellig.

30 Og Zions indbyggere skal også i al trofasthed huske deres arbejde, for så vidt som de er udpeget til at arbejde; for le-

diggængerens skal holdes i erindring for Herren.

31 Se, jeg, Herren, er ikke helt tilfreds med Zions indbyggere, for der findes ^alediggængere blandt dem; og deres børn vokser også op i ^bugudelighed; de ^cstræber heller ikke alvorligt efter evighedens rigdomme, men deres øjne er fulde af griskhed.

32 Dette burde ikke være således og må bringes til ophør blandt dem; lad derfor min tjener Oliver Cowdery bringe disse ord til Zions land.

33 Og den befaling giver jeg dem, at den, der ikke beder sine ^abønner for Herren, når det er tid til det, lad ham blive holdt i ^berindring over for den, der er dommer for mit folk.

34 Disse ^aord er sande og troværdige; overtræd dem derfor ikke, og ^btræk heller ikke noget derfra.

35 Se, jeg er ^aAlfa og Omega, og ^bjeg kommer hurtigt. Amen.

AFSNIT 69

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Hiram, Ohio, i november 1831 (History of the Church, 1:234–235). Samlingen af åbenbaringer, som var udset til snarlig udgivelse, var blevet godkendt på den særlige konference den 1. november. Den 3. november blev den åbenbaring, som heri optræder som afsnit 133, tilføjet og kaldt Tillægget. Ved en beslutning på konferencen blev Oliver Cowdery udpeget til at bringe manuskriptet til de udvalgte åbenbaringer og befalinger til Independence, Missouri til

25a gs Familie –
Forældres ansvar.
b gs Stav.
c gs Undervisning.
d L&P 18:42; 20:71.
e Jakob 1:19;
L&P 29:46–48.
26a gs Zion.

27a gs Døbe, dåb.
b gs Syndsforladelse.
c gs Ansvarlighed.
28a gs Bøn.
29a L&P 59:9–12.
gs Sabbatsdagen.
31a gs Doven.
b gs Ugudelig.

c L&P 6:7.
33a gs Bøn.
b gs Revselse; Dømme.
34a Åb 22:6.
b L&P 20:35; 93:24–25.
35a gs Alfa og Omega.
b L&P 1:12.

trykning. Han skulle også medbringe de penge, som var blevet doneret til opbygningen af kirken i Missouri. Eftersom den rute, han skulle rejse ad, ville føre ham gennem et tyndt befolket område til grænsen, var det ønskeligt med en rejsekammerat.

1-2: John Whitmer skal ledsage Oliver Cowdery til Missouri. 3-8: Han skal også prædike og indsamle, optegne og nedskrive historiske oplysninger.

LYT til mig, siger Herren jeres Gud, for min tjener "Oliver Cowderys skyld. Jeg anser det ikke for vist, at han skal betros de befalinger og penge, som han skal bringe til Zions land, uden at en, der er pålidelig og trofast, rejser med ham.

2 Derfor vil jeg, Herren, at min tjener "John Whitmer skal tage med min tjener Oliver Cowdery; 3 og også at han skal fortsætte med at skrive og udfærdige en "historisk optegnelse om alle de vigtige hændelser, som han observerer og får kendskab til angående min kirke;

4 og også at han modtager "råd

og hjælp af min tjener Oliver Cowdery og andre.

5 Og ligeledes skal mine tjenere, som er ude omkring i verden, indsende beretningerne om deres "forvaltning til Zions land;

6 for Zions land skal være et hovedsæde og et sted, hvor man modtager og gør alt sådant.

7 Men lad min tjener John Whitmer rejse mange gange fra sted til sted og fra menighed til menighed, så han lettere kan få kundskab -

8 og prædike og forklare, skrive, afskrive, udvælge og indsamle alt det, der vil være til gavn for kirken og for de opvoksende slægtled, som skal vokse op i "Zions land, så de kan besidde det fra slægtled til slægtled for evigt og altid. Amen.

AFSNIT 70

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 12. november 1831 (History of the Church, 1:235-237). Den historiske beretning, der er skrevet af profeten, anfører, at der blev afholdt fire særlige konferencer fra den 1. til og med den 12. november. Under det sidste af disse møder talte man om den store betydning af Befalingernes Bog, der senere blev kaldt Lære og Pagter; og profeten henviser til denne bog som »kirkens grundvold i disse sidste dage og en gevinst for verden, fordi den viser, at nøglerne til vor frelsers riges hemmeligheder atter er blevet betroet mennesket« (History of the Church, 1:235).

69 1a gs Cowdery, Oliver.
2a gs Whitmer, John.
3a L&P 47:1-3; 85:1.

4a gs Råd.
5a gs Forvalter,
forvaltning.

8a gs Zion.

1-5: *Der bliver udpeget forvaltere til at udgive åbenbaringerne. 6-13: De, som arbejder med det åndelige, er deres løn værd. 14-18: De hellige bør være lige, hvad angår det timelige.*

SE og lyt, o I Zions indbyggere og alle I min kirkes folk, som er langt borte, og hør Herrens ord, som jeg giver til min tjener Joseph Smith jun. og også til min tjener Martin Harris og også til min tjener Oliver Cowdery og også til min tjener John Whitmer og også til min tjener Sidney Rigdon og også til min tjener William W. Phelps som befaling til dem.

2 For jeg giver dem en befaling; lyt og hør derfor, for så siger Herren til dem:

3 Jeg, Herren, har udpeget dem og ordineret dem til at være "forvaltere af de åbenbaringer og befalinger, som jeg har givet dem, og som jeg herefter skal give dem;

4 og et regnskab for denne forvaltning vil jeg kræve af dem på dommens dag.

5 Derfor har jeg givet dem – og dette er deres ansvar i Guds kirke – at forvalte dem og det, der angår dem, ja, udbyttet deraf.

6 Derfor giver jeg dem den befaling, at de ikke skal give dette til kirken, ej heller til verden;

7 men for så vidt som de får mere, end der behøves til

deres fornødenheder og deres behov, skal det gives til mit "forrådshus;

8 og udbyttet skal helliges til Zions indbyggere og til deres slægter, for så vidt som de bliver "arvinger i overensstemmelse med rigets love.

9 Se, dette er, hvad Herren kræver af enhver i hans "forvaltning, sådan som jeg, Herren, har tildelt eller herefter skal tildele den til enhver.

10 Og se, ingen, der tilhører den levende Guds kirke, er fritaget for denne lov;

11 ja, hverken biskoppen, eller "agenten, som fører tilsyn med Herrens forrådshus, eller den, som er udpeget til en forvaltning over timelige sager.

12 Den, som er udpeget til at forvalte åndelige sager, han er "sin løn værd, ligesom de, som er udpeget til en forvaltning, der består i at forvalte timelige sager;

13 ja, i endnu rigeligere mål, hvilken rigelighed mangedobles for dem ved Åndens tilkendegivelser.

14 Dog skal I være "lige, hvad angår det timelige og det ikke modstræbende, ellers skal rigeligheden af Åndens tilkendegivelser blive holdt tilbage.

15 Se, denne "befaling giver jeg til mine tjenere til gavn for dem, mens de er her, som en tilkendegivelse af mine velsigelser på deres hoved og som

70 3a 1 Kor 4:1;
L&P 72:20.
7a L&P 72:9-10.
8a L&P 38:20.

9a Gs Forvalter,
forvaltning.
11a L&P 57:6.
12a Luk 10:7.

14a L&P 49:20.
Gs Indvielsesloven.
15a 5 Mos 10:12-13.

en belønning for deres ^bflid og af hensyn til deres sikkerhed;

16 ^atil føde og til klæder; til en arvelod; til huse og jordlodder, i hvilke omstændigheder, jeg, Herren, end sætter dem, og hvorhen jeg, Herren, end sender dem.

17 For de har været ^atrofaste over meget og har gjort det vel, i og med de ikke har syndet.

18 Se, jeg, Herren, er ^abarmhjertig og vil velsigne dem, og de skal indgå til glæden ved alt dette. Således er det. Amen.

AFSNIT 71

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon i Hiram, Ohio, den 1. december 1831 (History of the Church, 1:238–239). Profeten fortsatte med at oversætte Bibelen med Sidney Rigdon som skriver, indtil denne åbenbaring blev modtaget, på hvilket tidspunkt dette arbejde midlertidigt blev lagt til side, så de kunne udføre den befaling, der bliver givet heri. Brødrene skulle drage ud og prædike for at formilde de uvenlige følelser, som havde udviklet sig mod kirken som følge af udgivelsen af nogle avisartikler af Ezra Booth, som var faldet fra.

1–4: Joseph Smith og Sidney Rigdon bliver sendt ud for at forkynde evangeliet. 5–11: De helliges fjender skal blive beskæmmet.

SE, så siger Herren til jer, mine tjener Joseph Smith jun. og ^aSidney Rigdon, at den tid er sandelig kommet, hvor jeg anser det for nødvendigt og afgørende, at I åbner munden for at ^bforkynde mit evangelium, og det, der hører riget til, idet I forklarer dets ^ahemmeligheder ud fra skrifterne i overensstemmelse med den tildeling af Ånd og kraft, der skal blive givet jer, sådan som jeg vil.

2 Sandelig siger jeg jer: Forkynd det for verden i de omkringliggende egne og også i kirken i

en vis periode, ja, indtil det bliver tilkendegivet for jer.

3 Sandelig, dette er en mission for en vis periode, som jeg giver jer.

4 Arbejd derfor i min vingård. Giv en opfordring til jordens indbyggere, og aflæg vidnesbyrd, og bered vejen for de befalinger og åbenbaringer, som skal komme.

5 Se nu, dette er visdom; den, der læser, lad ham også ^aforstå og ^bmodtage;

6 for til ham, der modtager, skal det gives i ^astørre mål, ja, kraft.

7 ^aBring derfor jeres fjender til tavshed; opfordr dem til at ^bmøde jer både offentligt og privat; og for så vidt som I er

15b gs Flid.

16a L&P 59:16–20.

17a Matt 25:21–23.

18a gs Barmhjertighed.

71 1a gs Rigdon, Sidney.

b gs Missionering.

c L&P 42:61, 65.

5a gs Forståelse.

b Alma 12:9–11.

6a Matt 13:12.

7a Moses 7:13–17.

b L&P 63:37; 68:8–9.

trofaste, skal deres skam blive gjort kendt.

8 Lad dem derfor komme frem med deres stærkeste argumenter mod Herren.

9 Sandelig, så siger Herren til jer: "Intet våben, som smedes imod jer, skal nå sit mål;

10 og hvis nogen opløfter sin røst imod jer, skal han blive beskæmmet, når jeg anser tiden for at være inde.

11 Hold derfor mine befalinger; de er sande og troværdige. Således er det. Amen.

AFSNIT 72

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 4. december 1831 (History of the Church, 1:239–241). Adskillige ældster og medlemmer havde forsamlet sig for at lære deres pligt at kende og for at blive yderligere opbygget i kirkens lære. Dette afsnit er en sammenføjning af to åbenbaringer, der blev modtaget samme dag. I versene 1 til og med 8 gives Newel K. Whitneys kaldelse til biskop til kende. Han blev derefter kaldet og ordineret, hvorefter versene 9 til og med 26 blev modtaget, hvilke giver yderligere oplysninger om en biskops pligter.

1–8: Ældster skal aflægge regnskab for deres forvaltning over for biskoppen. 9–15: Biskoppen fører tilsyn med forrådshuset og tager sig af de fattige og trængende. 16–26: Biskopper skal bekræfte ældsters værdighed.

HØR og lyt til Herrens røst, Ho I, som er forsamlet, og som er ^ahøjpræsterne i min kirke, til hvem ^briget og magten er blevet givet.

2 For sandelig, så siger Herren: Jeg anser det for nødvendigt, at der for jer eller blandt jer udpeges en ^abiskop for kirken i denne del af Herrens vingård.

3 Og sandelig, i denne sag har I handlet klogt, for Herren kræ-

ver af hver ^aforvalters hånd, at han aflægger et ^bregnskab for sin ^cforvaltning både i tid og evighed.

4 For den, der er trofast og ^avís i tid, bliver regnet for værdig til at arve de ^bboliger, som er beredt for ham af min Fader.

5 Sandelig siger jeg jer: Ældsterne i menigheden i denne del af min ^avingård skal aflægge et regnskab for deres forvaltning over for den biskop, som vil blive udpeget af mig i denne del af min vingård.

6 Disse skal foreligge nedskrevet, så de kan overdrages til biskoppen i Zion.

7 Og ^abiskoppens pligt skal gøres kendt ved de befalinger,

9a Es 54:17.

72 1a L&P 68:14–19.

b cs Guds rige eller Himmeriget.

2a cs Biskop.

3a cs Forvalter, forvaltning.

b L&P 42:32; 104:11–13.

c Luk 19:11–27.

4a Matt 24:45–47.

b L&P 59:2.

5a cs Herrens vingård.

7a L&P 42:31; 46:27;

58:17–18; 107:87–88.

som er blevet givet, og ved konferencens røst.

8 Og se, sandelig siger jeg jer: Min tjener "Newel K. Whitney er den mand, der skal udpeges og ordineres til denne magt. Dette er Herren jeres Guds, jeres forløser, vilje. Således er det. Amen.

9 Herrens ord, som tillæg til den lov, der er blevet givet, og hvori han kundgør den pligt, der påhviler biskoppen, som er blevet ordineret for menigheden i denne del af vingården, hvilken pligt sandelig er denne:

10 At føre tilsyn med Herrens "forrådshus; at modtage midler fra menigheden i denne del af vingården;

11 at modtage et regnskab fra ældsterne, sådan som det tidligere er blevet befalet; og at "tilgodese deres behov, idet de selv skal betale for det, som de modtager, for så vidt som de har noget at betale med;

12 så dette også kan blive heligt til gavn for kirken, til de fattige og trængende.

13 Og "den, der ikke har noget at betale med, for ham skal der opstilles et regnskab, som skal overdrages til biskoppen i Zion, som skal betale gælden ud af det, som Herren lægger i hans hænder.

14 Og arbejdsindsatsen fra de trofaste, som arbejder med åndelige sager, med at forvalte evangeliet og det, som hører

riget til, for kirken og for verden, skal modregnes i gælden til biskoppen i Zion;

15 således kommer det fra kirken; for i henhold til "loven skal enhver, som kommer op til Zion, lægge alt frem for biskoppen i Zion.

16 Og se, sandelig siger jeg jer, at eftersom enhver ældste i denne del af vingården skal aflægge regnskab for sin forvaltning over for biskoppen i denne del af vingården -

17 så medfører en "attest fra dommeren, eller biskoppen, i denne del af vingården til biskoppen i Zion, at enhver anses for antagelig og for at have opfyldt alt for at få en arvelod og for at blive modtaget som en klog ^bforvalter og trofast arbejder;

18 ellers skal han ikke antages af biskoppen i Zion.

19 Og se, sandelig siger jeg jer: Lad enhver ældste, som aflægger regnskab for biskoppen for kirken i denne del af vingården, blive anbefalet af den menighed eller de menigheder, hvori han arbejder, så han kan gøre sig selv og sine regnskaber antagelige på alle måder.

20 Og videre, lad mine tjenere, som er udpeget som forvaltere over min kirkes "litterære anliggender, kunne gøre krav på hjælp fra biskoppen eller biskopperne til alt -

21 for at "åbenbaringerne kan

8a gs Whitney, Newel K.
10a L&P 70:7-11; 78:3.
gs Forrådshus.
11a L&P 75:24.

13a gs Fattig.
15a L&P 42:30-31.
gs Indvielsesloven.
17a L&P 20:64, 84.

b L&P 42:32.
20a L&P 70:3-5.
21a gs Lære og Pagter.

blive udgivet og udgå til jordens ender; og også for at de kan skaffe midler, som skal gavne kirken på alle måder;

22 og også for at de kan gøre sig antagelige i enhver henseende og blive regnet for kloge forvaltere.

23 Og se nu, dette skal være et forbillede for alle de vidtstrakte grene af min kirke, i hvilket land de end bliver oprettet. Og nu slutter jeg mine ord. Amen.

24 Nogle få ord som tillæg til

rigets love angående kirkens medlemmer – de, som af den hellige Ånd er "udpeget til at drage op til Zion, og de, som det er forundt at drage op til Zion –

25 lad dem medbringe en attest til biskoppen fra tre af kirkens ældster eller en attest fra biskoppen;

26 ellers skal den, der drager op til Zions land, ikke blive regnet for en klog forvalter. Dette er også et forbillede. Amen.

AFSNIT 73

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon i Hiram, Ohio, den 10. januar 1832 (History of the Church, 1:241–242). Siden begyndelsen af den foregående måned havde profeten og Sidney været optaget af at prædike, og derved var der opnået meget med hensyn til at mildne de ugunstige følelser, der var opstået mod kirken (se indledningen til afsnit 71).

1–2: Ældsterne skal fortsætte med at prædike. 3–6: Joseph Smith og Sidney Rigdon skal fortsætte med at oversætte Bibelen, indtil den er færdigoversat.

FOR sandelig, så siger Herren: Jeg anser det for nødvendigt, at "de fortsætter med at prædike evangeliet og med at formane menighederne i de omkringliggende egne indtil konferencen;

2 og se, da skal deres respektive missioner blive gjort kendt for dem ved "konferencens stemme.

3 Se, sandelig siger jeg jer, mine tjenere Joseph Smith jun. og Sidney Rigdon, siger Herren: Det er "nødvendigt at ^boversætte igen

4 og, for så vidt som det lader sig gøre, at prædike i de omkringliggende egne indtil konferencen; og efter den er det nødvendigt at fortsætte arbejdet med at oversætte, indtil det er tilendebragt.

5 Og lad dette være et mønster for ældsterne, indtil de får videre underretning, sådan som der er skrevet.

24a *gs* Kalde, kaldet af Gud.

73 1a *dvs* de andre, som var på mission; se L&P 57–68.

2a L&P 20:63.

3a *dvs* Joseph og Sidney havde tidligere fået befaling om at holde op med at oversætte Bibelen og i stedet forkynde evangeliet.

L&P 71:2.

b L&P 45:60–61; 76:15. *gs* Joseph Smiths Oversættelse (J50).

6 Se, jeg giver jer ikke mere på dette tidspunkt. "Bind op om

lænderne, og vær alvorlige. Således er det. Amen.

AFSNIT 74

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith i Hiram, Ohio, i januar 1832 (History of the Church, 1:242). Profeten skriver: »Efter at have modtaget det foregående ord fra Herren [L&P 73] genoptog jeg oversættelsen af skrifterne og arbejdede flittigt, indtil lige før konferencen, som skulle afholdes den 25. januar. I denne periode modtog jeg også følgende som forklaring på Første Korintherbrev, det 7. kapitel, det 14. vers« (History of the Church, 1:242).

1–5: Paulus råder kirken på hans tid til ikke at holde Moseloven. 6–7: Små børn er hellige og er helliggjorte i kraft af forsoningen.

FOR den "ikke-troende mand er helliggjort ved hustruen, og den ikke-troende hustru er helliggjort ved manden; ellers ville jeres børn jo være urene, men nu er de hellige.

2 Se, i apostlenes dage blev loven om omskærelse praktiseret blandt alle de jøder, som ikke troede på Jesu Kristi evangelium.

3 Og det skete, at der opstod en heftig "strid blandt folket angående loven om ^bomskærelse, for den ikke-troende nærde ønske om, at hans børn skulle omskæres og blive underlagt ^cMoseloven, hvilken lov var blevet opfyldt.

4 Og det skete, at de børn, der var blevet opdraget i lydighed mod Moseloven, gav agt på deres fædres "overleveringer og troede ikke på Kristi evangelium, hvorved de blev vanhellige.

5 Af denne grund skrev apostlen derfor til kirken og gav dem en befaling, ikke af Herren, men af sig selv, om, at en troende ikke skulle "forene sig med en ikke-troende; medmindre de opgav ^bMoseloven,

6 så deres børn kunne forblive uomskårne; og så den overlevering kunne blive afskaffet, som siger, at små børn er vanhellige; for den fandtes blandt jøderne;

7 men små "børn er ^bhellige, idet de er blevet "helliggjort ved Jesu Kristi ^dforsoning; og det er det, skrifterne betyder.

AFSNIT 75

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Amherst, Ohio, den 25. januar 1832 (History of the Church, 1:242–245). Anledningen var

6a 1 Pet 1:13.
74 1a 1 Kor 7:14–19.
3a ApG 15:1–35;
Gal 2:1–5.
b gs Omskærelse.

c gs Moseloven.
4a gs Overleveringer.
5a gs Ægteskab –
Blandet ægteskab.
b 2 Ne 25:24–27.

7a Moro 8:8–15;
L&P 29:46–47; 137:10.
b gs Hellig (tillægsord).
c gs Frelse – Børns frelse.
d gs Forsoning.

en konference, der tidligere var blevet berammet. Ved denne konference blev Joseph Smith opretholdt og ordineret til præsident for det høje præstedømme. Visse ældster, som havde fundet det svært at få folk til at forstå deres budskab, ønskede at få mere at vide om deres umiddelbare pligter. Denne åbenbaring fulgte.

1–5: Trofaste ældster, som prædiker evangeliet, skal vinde evigt liv.
6–12: Bed om at få Talsmanden, som skal lære jer alt. 13–22: Ældster skal sidde til doms over dem, som forkaster deres budskab. 23–36: Familier til missionærer skal modtage hjælp fra kirken.

SANDELIG, sandelig siger jeg jer, jeg, som taler ved min ^aÅnds røst, ja, ^bAlfa og Omega, jeres Herre og jeres Gud:

2 Lyt, o I, som har indgivet jeres navne med henblik på at drage ud for at forkynde mit evangelium og for at ^abeskære min ^bvingård.

3 Se, jeg siger jer, at det er min vilje, at I skal drage ud og ikke vente, ej heller være ^auvirksomme, men arbejde af al kraft,

4 idet I opløfter jeres røst som med en basuns lyd og ^aforkynder ^bsandheden i overensstemmelse med de åbenbaringer og befalinger, som jeg har givet jer.

5 Og således skal I, hvis I er trofaste, få mange ^aneg lagt på ryggen og blive ^bkronet med ^cære og ^dherlighed og ^eudødelighed og ^fevigt liv.

6 Derfor, sandelig siger jeg til min tjener William E. McLellin: Jeg ^atilbagekalder det hverv, jeg pålagde ham, om at rejse til de østlige lande;

7 og jeg giver ham et nyt hverv og en ny befaling, hvorved jeg, Herren, ^arevser ham for hans hjertes ^bmurren;

8 og han syndede; alligevel tilgiver jeg ham og siger igen til ham: Drag du til de sydlige lande.

9 Og lad min tjener Luke Johnson drage med ham og forkynde det, som jeg har befalet dem –

10 idet de påkalder Herrens navn om at få ^aTalsmanden, der skal lære dem alt det, der er nødvendigt for dem –

11 og altid ^abeder, så de ikke mister modet; og for så vidt som de gør dette, vil jeg være med dem lige indtil enden.

12 Se, dette er Herren jeres Guds vilje angående jer. Således er det. Amen.

13 Og videre, sandelig, så siger Herren: Lad min tjener ^aOrson Hyde og min tjener ^bSamuel H. Smith begive sig af sted til de østlige lande og forkynde det,

75 1a gs Åbenbaring.

b Åb 1:8.

gs Alfa og Omega.

2a Jakob 5:62.

b gs Herrens vingård.

3a gs Doven.

4a gs Missionering.

b L&P 19:37.

5a Sl 126:6;

Alma 26:5.

b gs Krone.

c gs Ære.

d gs Herlighed.

e gs Udødelighed.

f gs Evigt liv.

6a L&P 66:1–13.

7a gs Revselse.

b gs Murre; Tanker.

10a Joh 14:26.

gs Talsmand.

11a 2 Ne 32:9.

13a gs Hyde, Orson.

b gs Smith, Samuel H.

som jeg har befalet dem; og for så vidt som de er trofaste, se, da vil jeg være ‘med dem lige indtil enden.

14 Og videre, sandelig siger jeg til min tjener Lyman Johnson og til min tjener ‘Orson Pratt: De skal også begive sig af sted til de østlige lande; og se, jeg er også med dem lige indtil enden.

15 Og videre siger jeg til min tjener Asa Dodds og til min tjener Calves Wilson: De skal også begive sig af sted til de vestlige lande og forkynde mit evangelium, sådan som jeg har befalet dem.

16 Og den, som er trofast, skal overvinde alt og skal blive ‘løftet op på den yderste dag.

17 Og videre siger jeg til min tjener Major N. Ashley og min tjener Burr Riggs: Lad dem også begive sig af sted til det sydlige land.

18 Ja, lad alle disse begive sig af sted, sådan som jeg har befalet dem, idet de går fra hus til hus og fra landsby til landsby og fra by til by.

19 Og ethvert hus, som I træder ind i, og hvor de modtager jer, over det hus skal I efterlade jeres velsignelse.

20 Og ethvert hus, som I træder ind i, og hvor de ikke modtager jer, det hus skal I hastigt forlade og ryste ‘støvet af fødderne som et vidnesbyrd imod dem.

21 Og I skal blive fyldt med ‘fryd og glæde; og vid dette, at

på dommens dag skal I være ‘dommere over det hus og dømme dem skyldige;

22 og det skal være tåleligere for hedningerne på dommens dag end for det hus; ‘bind derfor op om lænderne og vær trofaste, så skal I overvinde alt og blive løftet op på den yderste dag. Således er det. Amen.

23 Og videre, så siger Herren til jer, o, I min kirkes ældster, som har indgivet jeres navn, for at I kunne få hans vilje at vide angående jer –

24 se, jeg siger jer, at det er kirkens pligt at hjælpe til med at underholde familierne til dem, og også at underholde familierne til dem, som er kaldet og nødvendigvis må sendes ud i verden for at forkynde evangeliet for verden.

25 Derfor giver jeg, Herren, jer denne befaling, at I skal skaffe et sted til jeres familie, for så vidt som jeres brødre er villige til at åbne hjertet.

26 Og lad ingen af dem, som kan skaffe et sted til deres familie og underhold fra kirken til dem, unnlade at drage ud i verden, enten mod øst eller mod vest eller mod nord eller mod syd.

27 Lad dem bede, så skal de få, banke på, så skal der lukkes op for dem, og det skal kundgøres fra det høje, ja, ved ‘Talsmanden, hvor de skal drage hen.

28 Og videre, sandelig siger jeg

13c Matt 28:19–20.
14a gs Pratt, Orson.
16a L&P 5:35.
20a Matt 10:14;

Luk 10:11–12;
L&P 24:15; 60:15.
21a Matt 5:11–12.
b gs Dømme.

22a Ef 6:14;
L&P 27:15–18.
27a 2 Ne 32:5; L&P 8:2.
gs Helligånden.

jer, at enhver mand, der er nødt til selv at ^aforsørge sin ^bfamilie, lad ham forsørge dem, så skal han ingenlunde miste sin krone; og lad ham arbejde i kirken.

29 Lad enhver være ^aflittig i alt. Og ^blediggængerens skal ikke have plads i kirken, medmindre han omvender sig og ændrer sin adfærd.

30 Lad derfor min tjener Simeon Carter og min tjener Emer Harris være forenede i tjenestegerningen;

31 og ligeledes min tjener Ezra Thayre og min tjener ^aThomas B. Marsh;

32 ligeledes min tjener Hyrum Smith og min tjener Reynolds Cahoon;

33 og ligeledes min tjener Daniel Stanton og min tjener Seymour Brunson;

34 og ligeledes min tjener Sylvester Smith og min tjener Gideon Carter;

35 og ligeledes min tjener Ruggles Eames og min tjener Stephen Burnett;

36 og ligeledes min tjener Micah B. Welton og også min tjener Eden Smith. Således er det. Amen.

AFSNIT 76

Et syn givet til profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon i Hiram, Ohio, den 16. februar 1832 (History of the Church, 1:245–252). Som forord til sin beretning om dette syn skrev profeten: »Efter at jeg var vendt tilbage fra konferencen i Amherst, genoptog jeg oversættelsen af skrifterne. Af forskellige åbenbaringer, som var blevet modtaget, var det åbenbart, at mange vigtige punkter vedrørende menneskets frelse var blevet fjernet fra Bibelen eller var gået tabt, før den blev samlet. Det syntes selvindlysende ud fra de sandheder, der var tilbage, at hvis Gud belønner enhver efter de gerninger, han har gjort i legemet, så må ordet »Himlen«, som betegnelse for de helliges evige hjem, omfatte flere riger end ét. I overensstemmelse hermed ... så jeg og ældste Rigdon, mens vi var i færd med at oversætte Johannesevangeliet, følgende syn« (History of the Church, 1:245). Det var efter at profeten havde oversat Joh 5:29, at dette syn blev givet.

1–4: Herren er Gud. 5–10: Rigets hemmeligheder skal blive åbenbaret for alle de trofaste. 11–17: Alle skal komme frem i de retfærdiges eller de uretfærdiges opstandelse. 18–24: Indbyggerne i mange verdener er i kraft af Jesu Kristi forsoning født som Guds sønner og døtre.

25–29: En af Guds engle faldt og blev Djævelen. 30–49: Fortabelsens sønner lider evig fordømmelse; alle andre opnår en grad af frelse. 50–70: Den herlighed og belønning, som ophøjede væsener i det celestiale rige opnår, bliver beskrevet. 71–80: De, som arver det

terrestriale rige, bliver beskrevet. 81–113: Tilstanden for dem i de telestiale, terrestriale og celestiale herligheder bliver forklaret. 114–119: De trofaste kan få lov til at se og forstå Guds riges hemmeligheder ved den hellige Ånds kraft.

HØR, o I himle, og lån øre, Ho jord, og fryd jer, I indbyggere deraf, for Herren er ^bGud, og der er ^cingen anden ^dfrelser end ham.

2 ^aStor er hans visdom, ^bforunderlige er hans veje, og omfanget af hans gerninger kan ingen udgranske.

3 Hans ^ahensigter slår ikke fejl, ej heller er der nogen, der kan holde hans hånd tilbage.

4 Fra evighed til evighed er han ^aden samme, og ^bhans år har ingen ende.

5 For så siger Herren: Jeg, Herren, er ^abarmhjertig og nådig mod dem, der ^bfrygter mig, og finder glæde i at ære dem, som ^ctjener mig i retfærdighed og i sandhed indtil enden.

6 Stor skal deres belønning være og evig skal deres ^aherlighed være.

7 Og for dem vil jeg ^aåbenbare alle ^bhemmeligheder, ja, alle mit riges skjulte hemmeligheder fra fordums dage, og i kommende tider vil jeg kundgøre dem min gode vilje angående alt det, der hører mit rige til.

8 Ja, endog evighedens undere skal de kende, og det tilkommende vil jeg vise dem, ja, hvad der skal ske i mange slægtled.

9 Og deres ^avisdom skal være stor, og deres ^bforståelse nå til himlen; og for dem skal ^cde vises visdom forgå, og de kloges forståelse skal blive til intet.

10 For ved min ^aÅnd vil jeg ^boplyse dem, og ved min ^ckraft vil jeg kundgøre min viljes hemmeligheder for dem – ja, endog det, som ^døjet ikke har set, ej heller øret hørt, eller ikke er kommet ind i menneskets hjerte.

11 Vi, Joseph Smith jun. og Sidney Rigdon, der den sekstende dag i februar i det Herrens år et tusinde otte hundrede og toog-tredive var ^agrebet af Ånden –

12 ved ^aÅndens kraft blev vore ^bøjne åbnet, og vor forstand blev oplyst, så vi kunne se og forstå det, som hører Gud til –

76 1a Es 1:2.

b Jer 10:10.

gs Gud,
Guddommen –
Sønnen.

c Es 43:11; Hos 13:4.

d gs Frelser.

2a 2 Ne 2:24;

L&P 38:1–3.

b Åb 15:3.

3a 1 Kong 8:56;

L&P 1:38; 64:31.

4a Hebr 13:8;

L&P 35:1;
38:1–4; 39:1–3.

b Sl 102:26–28;

Hebr 1:12.

5a 2 Mos 34:6; Sl 103:8.

gs Barmhjertighed.

b 5 Mos 6:13;

Jos 4:23–24.

gs Frygt;

Ærbødighed.

c L&P 4:2.

6a gs Celestial

herlighed.

7a L&P 42:61; 59:4;

98:12; 121:26–33.

b gs Guds
hemmeligheder.

9a gs Visdom.

b gs Forståelse.

c Es 29:14;

2 Ne 9:28–29.

10a Moro 10:5.

b gs Åbenbaring;

Vidnesbyrd.

c gs Magt.

d Es 64:3; 1 Kor 2:9;

3 Ne 17:15–17;

L&P 76:114–116.

11a Åb 1:10.

12a gs Forklarelse.

b L&P 110:1; 137:1;
138:11, 29.

13 ja, det, som var fra begyndelsen, førend verden blev til, og som var blevet bestemt af Faderen ved hans enbårne Søn, som var i Faderens favn, ja, fra ^abegyndelsen;

14 om hvem vi aflægger vidnesbyrd; og det vidnesbyrd, som vi aflægger, er Jesu Kristi evangeliums fylde, han, som er Sønnen, og som vi så, og med hvem vi ^asamtalte i det himmelske ^bsyn.

15 For mens vi var beskæftiget med ^aoversættelsen, som Herren havde pålagt os, kom vi til det niogtyvende vers i det femte kapitel af Johannesevangeliet, der blev givet os som følger –

16 og som handler om de dødes opstandelse, angående dem, som skal ^ahøre ^bMenneskesønnens røst:

17 »og skal komme frem – de, som har ^agjort det gode, i de ^bretfærdiges ^copstandelse; og de, som har gjort det onde, i de uretfærdiges opstandelse.«

18 Se, dette vakte vor forundring, for det blev givet os af Ånden.

19 Og mens vi ^amediterede over dette, rørte Herren ved vor forstands øjne, og de blev åbnet, og Herrens herlighed strålede om os.

20 Og vi så ^aSønnens herlighed ved ^bFaderens ^chøjre hånd og modtog af hans fylde;

21 og så de hellige ^aengle og dem, som er ^bhelliggjort, foran hans trone, mens de tilbad Gud og Lammet, de, som ^ctilbeder ham for evigt og altid.

22 Og se, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det ^avidnesbyrd, det seneste af dem alle, som vi giver om ham: At han ^blever!

23 For vi ^aså ham, ja, ved ^bGuds højre hånd; og vi hørte røsten aflægge vidnesbyrd om, at han er Faderens ^cEnbårne –

24 at ved ^aham og gennem ham og af ham, bliver og blev ^bverdenerne skabt, og deres indbyggere er født som ^cGuds sønner og døtre.

25 Og dette så vi også og aflægger vidnesbyrd om, at ^aen af Guds engle, som havde myndighed i Guds nærhed, og som

13a Moses 4:2.

14a L&P 109:57.

b gs Syn.

15a gs Joseph Smiths Oversættelse (jso).

16a Joh 5:28.

b gs Menneskesønnen.

17a gs Gerninger.

b ApG 24:15.

c gs Opstandelse.

19a gs Grunde.

20a gs Jesus Kristus – Jesu Kristi herlighed.

b gs Gud,

Guddommen –

Faderen.

c ApG 7:56.

21a Matt 25:31;

L&P 130:6–7; 136:37.

b gs Helliggørelse.

c gs Tilbedelse.

22a gs Vidnesbyrd.

b L&P 20:17.

23a gs Jesus Kristus –

Kristus viser sig

efter sin død.

b gs Gud,

Guddommen –

Faderen.

c Joh 1:14.

gs Enbårne.

24a Hebr 1:1–3;

3 Ne 9:15;

L&P 14:9; 93:8–10.

b Moses 1:31–33; 7:30.

gs Skabe.

c ApG 17:28–29;

Hebr 12:9;

gs Guds sønner

og døtre.

25a L&P 29:36–39;

Moses 4:1–4.

gs Djævelen.

gjorde oprør mod den enbårne Søn, som Faderen elskede, og som var i Faderens favn, blev styrtet ned fra Guds og Sønnens nærhed

26 og blev kaldt Fortabelse, for himlene græd over ham – det var ^aLucifer, en af morgengryets sønner.

27 Og vi så, og se, ^ahan er falden! Er falden, ja, selv en af morgengryets sønner!

28 Og mens vi endnu var grebet af Ånden, befalede Herren os, at vi skulle skrive synet ned; for vi så Satan, ^aden gamle slange, ja, ^bDjævelen, som gjorde ^coprør mod Gud og forsøgte at tage riget fra vor Gud og hans Kristus –

29 derfor fører han ^akrig mod Guds hellige og omringer dem på alle sider.

30 Og vi så i et syn, hvordan de, mod hvem han førte krig, og hvem han overvandt, led, for således lød Herrens røst til os:

31 Så siger Herren om alle dem, som kender min magt og har fået del deri og ved Djævelens magt har ladet sig ^aovervinde og frasige sandheden og trodse min magt –

32 de er dem, som er ^afortabelsens ^bsønner, om hvem jeg

siger, at det havde været bedre for dem aldrig at være blevet født;

33 for de er vredens kar, dømt til at lide Guds vrede sammen med Djævelen og hans engle i evighed;

34 om hvem jeg har sagt, at der ikke er nogen ^atilgivelse i denne verden, ej heller i den tilkommende verden –

35 eftersom de har ^afornægtet den hellige Ånd efter at have modtaget den, og har fornægtet Faderens enbårne Søn, idet de har ^bkorsfæstet ham for sig selv og åbenlyst har gjort ham til skamme.

36 Dette er dem, der skal gå bort til ^asøen af ild og svovl sammen med Djævelen og hans engle –

37 og de eneste, over hvem den anden ^adød skal have magt;

38 ja, sandelig, de ^aeneste, som, når Herren anser tiden for at være inde, ikke skal blive forløst efter at have lidt hans vrede.

39 For alle de øvrige skal i kraft af de dodes ^aopstandelse blive ^bbragt frem som følge af ^cLammets triumf og herlighed, han, som blev slået ihjel, og som var i Faderens favn, førend verdenerne blev skabt.

26a Es 14:12–17.

gs Lucifer.

27a Luk 10:18.

28a Åb 12:9.

b gs Djævelen.

c gs Krigen i himlen.

29a Åb 13:7;

2 Ne 2:18; 28:19–23.

31a gs Frafald.

32a L&P 76:26;

Moses 5:22–26.

b gs Fortabelsens

sønner.

34a Matt 12:31–32.

gs Tilgive.

35a 2 Pet 2:20–22;

Alma 39:6.

gs Utilgivelige synd.

b Hebr 6:4–6;

1 Ne 19:7;

L&P 132:27.

36a Åb 19:20; 20:10; 21:8;

2 Ne 9:16; 28:23;

Alma 12:16–18;

L&P 63:17.

37a gs Død, åndelig.

38a gs Fortabelsens

sønner.

39a gs Opstandelse.

b dvs forløst; se vers

38. Alle opstår. Se

Alma 11:41–45.

gs Levdegøre.

c gs Jesus Kristus.

40 Og dette er ^aevangeliet, de glædelige tidender, som røsten fra himlene bevidnede for os:

41 At han kom til verden, nemlig Jesus, for at blive ^akorsfæstet for verden og for at ^bbære ^cverdens synder og for at ^dhelliggøre verden og at ^erense den for al uretfærdighed;

42 for at alle, som Faderen har givet i hans magt og skabt ved ham, kunne blive ^afrelst ved ham;

43 som herliggør Faderen og frelser alt, hvad hans hænder har skabt, med undtagelse af disse, fortabelsens sønner, som fornægter Sønnen, efter at Faderen har åbenbaret ham.

44 Derfor frelser han alle undtagen dem – de skal gå bort til ^aevigtvarende ^bstraf, som er uendelig straf, som er evig straf, for at regere sammen med ^cDjævelen og hans engle i evighed, hvor deres ^dmaddiker ikke dør og ilden ikke slukkes, hvilket er deres pine –

45 og ^aenden derpå, eller stedet for det, eller deres pine, er der ingen, der kender;

46 ej heller blev det åbenbaret, ej heller er det, ej heller skal det blive åbenbaret for nogen, undtagen for dem, der får del deri;

47 dog viser jeg, Herren, det for mange i syner, men lukker straks for det igen;

48 enden, vidden, højden, ^adybden eller elendigheden af den forstår de derfor ikke, ej heller andre end dem, der er ^bbestemt til denne ^cfordømmelse.

49 Og vi hørte røsten sige: Skriv synet ned, for se, dette er enden på synet om de ugudeliges lidelser.

50 Og igen aflægger vi vidnesbyrd – for vi så og hørte, og dette er ^avidnesbyrdet om Kristi evangelium angående dem, der skal komme frem i de retfærdiges ^bopstandelse –

51 de er dem, der modtog vidnesbyrd om Jesus og ^atroede på hans navn og blev ^bdøbt ^ci lighed med hans begravelse ved at blive ^dbegravet i vandet i hans navn, og dette i overensstemmelse med den befaling, som han har givet –

52 så de ved at holde hans befalinger kunne blive ^atvættet og ^brenset for alle deres synder og modtage den hellige Ånd ved ^chåndspåleggelse af den, der er ^dordineret og besejlet til denne ^emagt;

53 og som sejrer ved tro og bli-

40a 3 Ne 27:13–22.
gs Evangelium;
Forløsningsplanen.

41a gs Korsfæstelse.
b Es 53:4–12;
Hebr 9:28.
c 1 Joh 2:1–2.
d gs Helliggørelse.
e gs Forløse.

42a gs Frelse.

44a L&P 19:6–12.
b gs Fordømmelse.

c gs Djævelen.

d Es 66:24;
Mark 9:43–48.

45a L&P 29:28–29.
48a Åb 20:1.

b dvs dømt, henvist.
c Alma 42:22.

50a gs Vidnesbyrd.

b gs Opstandelse.

51a L&P 20:25–27, 37.

b gs Døbe, dåb.

c L&P 128:13.

d Rom 6:3–5.

gs Døbe, dåb – Dåb
ved nedsænkning i
vand.

52a 2 Ne 9:23;
Moro 8:25–26.

b gs Ren og uren.
c gs Helligåndsgaven;
Håndspåleggelse.

d gs Ordinerer.

e gs Myndighed.

ver ^abeseglet ved ^bforjættelsens hellige Ånd, som Faderen udgyder over alle dem, der er retfærdige og trofaste.

54 De er dem, som er den ^aFørstefødtes menighed.

55 De er dem, i hvis hænder Faderen har givet ^aalt –

56 de er dem, som er ^apræster og konger, og som har modtaget af hans fylde og af hans herlighed;

57 og er den Højestes ^apræster af Melkisedeks orden, der var efter ^bEnoks orden, der var efter den enbårne Søns ^corden.

58 Derfor er de, som der står skrevet, ^aguder, nemlig ^bGuds ^csønner –

59 derfor er ^aalt deres, det være sig liv eller død eller det nuværende eller det tilkommende, alt er deres, og de er Kristi, og Kristus er Guds.

60 Og de skal ^aovervinde alt.

61 Lad derfor ingen være ^astolt af mennesket, men lad ham

hellere være ^bstolt af Gud, som skal ^clægge alle fjender under sine fødder.

62 Disse skal ^abo ^bsammen med Gud og hans Kristus for evigt og altid.

63 Disse er ^adem, som han skal bringe med sig, når han ^bkommer i himlens skyer for at ^cregere på jorden over sit folk.

64 Disse er dem, som skal få del i den ^aførste opstandelse.

65 Disse er dem, som skal komme frem i de ^aretfærdiges opstandelse.

66 Disse er dem, som er kommet til ^aZions ^bbjerg og til den levende Guds by, det himmelske sted, det helligste af alle.

67 Disse er dem, som er kommet til en utallig skare af engle, til ^aEnoks og den ^bFørstefødtes almindelige forsamling og menighed.

68 Disse er dem, hvis navne er ^anedskrevet i himlen, hvor Gud og Kristus er ^bdommer over alle.

53a gs Besegle.
b Ef 1:13;
 L&P 88:3-5.
 gs Forjættelsens hellige Ånd.
 54a Hebr 12:23;
 L&P 93:21-22.
 gs Førstefødte.
 55a 2 Pet 1:3-4;
 L&P 50:26-28;
 84:35-38.
 56a 2 Mos 19:6;
 Åb 1:5-6; 20:6.
 57a gs Præst i det melkisedekske præstedømme.
b 1 Mos 5:21-24.
 gs Enok.
c L&P 107:1-4.
 58a Sl 82:1, 6;
 Joh 10:34-36.
 gs Mennesker –

Menneskets mulighed for at blive som vor himmelske Fader.
b L&P 121:32.
 gs Gud,
 Guddommen.
c gs Guds sønner og døtre.
 59a Luk 12:42-44;
 3 Ne 28:10;
 L&P 84:36-38.
 60a Åb 3:5; 21:7.
 61a Joh 5:41-44;
 1 Kor 3:21-23.
b 2 Ne 33:6;
 Alma 26:11-16.
c L&P 49:6.
 62a Sl 15:1-3; 24:3-4;
 1 Ne 15:33-34;
 Moses 6:57.
b L&P 130:7.
 gs Evigt liv.

63a L&P 88:96-98.
 gs Andet komme, Jesu Kristi.
b Matt 24:30.
c L&P 58:22.
 gs Jesus Kristus – Kristi herredømme under tusindårsriget.
 64a Åb 20:6.
 65a gs Opstandelse.
 66a gs Zion.
b Es 24:23;
 Hebr 12:22-24;
 Åb 14:1;
 L&P 84:2; 133:56.
 67a L&P 45:9-12.
b Hebr 12:23;
 L&P 76:53-54.
 gs Førstefødte.
 68a gs Livets bog.
b gs Jesus Kristus – Dommer.

69 Disse er dem, som er ^aretfærdige mennesker, gjort ^bfuldkomne ved Jesus, den nye ^cpagts formidler, som udvirke-
de denne fuldkomne ^dforsoning ved udgydelsen af sit eget ^eblod.

70 Disse er dem, hvis legemer er ^acelestiale, hvis ^bherlighed er som ^csolens, ja, Guds herlighed, han, der er den højeste af alle, og på hvis herlighed solen på himmelhvælvingen er beskrevet som værende et sindbillede.

71 Og videre, vi så den ^aterrestriale verden, og se, disse er dem, som er af det ^bterrestriale, og hvis herlighed er forskellig fra den Førstefødtes menigheds, der har modtaget Faderens fylde, ligesom ^bmånens er forskellig fra solens på himmelhvælvingen.

72 Se, disse er dem, der døde ^auden ^blov;

73 og også dem, som er de menneskers ^aånder, som blev holdt i ^bfængsel, og som Sønnen besøgte og ^cprædikede ^devangeliet for, for at de kunne blive dømt på samme måde som mennesker i kødet;

74 og som ikke modtog ^avidnesbyrdet om Jesus i kødet, men modtog det senere.

75 Disse er dem, som er jordens hæderlige mennesker, der blev forblindet af menneskers listighed.

76 Disse er dem, som modtager af hans herlighed, men ikke af hans fylde.

77 Disse er dem, som modtager af Sønnens nærvær, men ikke af Faderens fylde.

78 Derfor er de ^aterrestriale legemer og ikke celestiale legemer, og de er forskellige fra hinanden i herlighed, ligesom månen er forskellig fra solen.

79 Disse er dem, som ikke er ^atapre i vidnesbyrdet om Jesus; derfor får de ikke kronen over vor Guds rige.

80 Og se, dette er enden på det syn, som vi så af det ^bterrestriale, og som Herren befalede os at skrive ned, mens vi endnu var grebet af Ånden.

81 Og videre så vi det ^atelestiales herlighed, hvilken herlighed er mindre, ligesom stjernernes herlighed er forskellig fra månens herlighed på himmelhvælvingen.

82 Disse er dem, som ikke modtog Kristi evangelium, ej heller ^avidnesbyrdet om Jesus.

83 Disse er dem, som ikke fornægter den hellige Ånd.

69a L&P 129:3; 138:12.
b Moro 10:32–33.
c gs Nye og
evigtvarende pagt.
d gs Forsoning.
e gs Blod.

70a L&P 88:28–29;
131:1–4; 137:7–10.
gs Celestial herlighed.
b L&P 137:1–4.
c Matt 13:43.

71a L&P 88:30.
gs Terrestrial
herlighed.
b 1 Kor 15:40–41.

72a L&P 137:7, 9.
b gs Lov.

73a Alma 40:11–14.
gs Ånd.

b L&P 88:99; 138:8.
gs Helvede; Frelse
for afdøde.

c 1 Pet 3:19–20; 4:6;
L&P 138:28–37.
d gs Evangelium.

74a gs Vidnesbyrd.
78a 1 Kor 15:40–42.

79a L&P 56:16.
81a L&P 88:31.

gs Testial herlighed.
82a L&P 138:21.

84 Disse er dem, som bliver nedstyrtet til ^ahelvede.

85 Disse er dem, som ikke skal blive købt fri fra ^aDjævelen før end den ^bsidste opstandelse, før end Herren, ja, Kristus, ^cLammet, har fuldendt sit værk.

86 Disse er dem, som ikke modtager af hans fylde i den evige verden, men af den hellige ^dÅnd ved de terrestriales betjening;

87 og de terrestriale ved de celestiales ^ebetjening.

88 Og de telestiale modtager den også ved betjening fra engle, som er udpeget til at betjene dem, eller som er udpeget til at være tjenende ånder for dem, for de skal være arvinger til frelse.

89 Og således så vi i det himmelske syn den telestiales herlighed, som overgår al forstand;

90 og ingen kender den, bortset fra den, for hvem Gud har åbenbaret den.

91 Og således så vi den terrestriales herlighed, som på alle måder overgår den telestiales herlighed, ja, i herlighed og i kraft og i magt og i herredømme.

92 Og således så vi den celestiales herlighed, som overgår alt – hvor Gud, ja, Faderen regerer på sin trone for evigt og altid;

93 foran hvis trone alting bø-

jer sig i ydmyg ^færbødighed og giver ham æren for evigt og altid.

94 De, der ^gbor i hans nærhed, er den ^hFørstefødtes menighed; og de ser, som de bliver set, og ⁱkender, som de er kendt, idet de har modtaget af hans fylde og af hans ^jnåde;

95 og han gør dem ^klige i kraft og i magt og i herredømme.

96 Og det celestiales herlighed er én, ligesom ^lsolens herlighed er én.

97 Og det terrestriales herlighed er én, ligesom månens herlighed er én.

98 Og det telestiales herlighed er én, ligesom stjernernes herlighed er én; for ligesom den ene stjerne er forskellig fra den anden stjerne i herlighed, således er den ene forskellig fra den anden i herlighed i den telestiale verden;

99 for disse er dem, som er af ^mPaulus og af Apollos og af Kefas.

100 Disse er dem, hvoraf nogle siger, at de er af den ene, og andre, at de er af den anden – nogle af Kristus og nogle af Johannes og nogle af Moses og nogle af Elias og nogle af Esaias og nogle af Esajas og nogle af Enok;

101 men som ikke modtog evangeliet, ej heller vidnesbyrdet om Jesus, ej heller profeter-

84a 2 Ne 9:12;
Alma 12:11.
gs Helvede.
85a gs Djævelen.
b Alma 11:41;
L&P 43:18;

88:100–101.
c gs Guds lam.
87a L&P 138:37.
93a gs Ærbødighed.
94a L&P 130:7.
b gs Førstefødte.

c 1 Kor 13:12.
d gs Nåde.
95a L&P 29:13; 78:5–7;
84:38; 88:107; 132:20.
96a 1 Kor 15:40–41.
99a 1 Kor 3:4–7, 22.

ne, ej heller den "evigtvarende pagt.

102 Og endelig, disse er alle dem, der ikke bliver indsamlet sammen med de hellige for at blive "taget op til den ^bFørstefødtens menighed og modtaget i skyen.

103 Disse er "dem, som er ^bløgnere og troldmænd og "ægteskabsbrydere og horkarle og enhver, der elsker og øver løgn.

104 Disse er dem, som lider "Guds vrede på jorden.

105 Disse er dem, som lider den "hævn, der er evig ild.

106 Disse er dem, som bliver nedstyrtet til "helvede og ^blides "Gud den Almægtiges vrede indtil "tidernes fylde, når Kristus har "lagt alle fjender under sine fødder og har ^ffuldkommet sit værk;

107 når han overdrager riget og fremstiller det for Faderen, uplettet, idet han siger: Jeg har sejret og har "trådt ^bvinpersen alene, ja, Gud den Almægtiges heftige vredes vinperse.

108 Da skal han krones med sin herligheds krone og sidde på sin magts "trone for at regere for evigt og altid.

109 Men se, vi så den telestiale

verdens herlighed og indbyggerne, at de var utallige som stjernerne på himmelhvælvingen eller som sandet på havets bred;

110 og hørte Herrens røst sige: Disse skal alle "bøje knæet, og hver tunge skal bekende ham, som sidder på tronen for evigt og altid;

111 for de skal blive dømt efter deres gerninger, og enhver skal "efter sine gerninger få sit eget rige i de ^bboliger, der er beredt;

112 og de skal være den Højstes tjenere; men "hvor Gud og Kristus ^ber, kan de ikke komme, verdener uden ende.

113 Dette er enden på det syn, som vi så, og som vi blev befalet at skrive ned, mens vi endnu var grebet af Ånden.

114 Men "store og forunderlige er Herrens gerninger og ^bhans riges hemmeligheder, som han viste os, og som overgår al forstand i herlighed og i magt og i herredømme;

115 og som han befalede os, at vi ikke skulle skrive ned, mens vi endnu var grebet af Ånden, og som det "ikke er tilladt mennesket at tale om;

116 "ej heller er mennesket i

101a *gs* Nye og evigtvarende pagt.

102a 1 Thess 4:16–17;
L&P 88:96–98.

b L&P 78:21.

103a Åb 21:8;
L&P 63:17–18.

b *gs* Løgn.

c *gs* Ægteskabsbrud.

104a *gs* Fordømmelse.

105a Jud 1:7.

106a *gs* Helvede.
b L&P 19:3–20.

c L&P 87:6.

d Ef 1:10.

e 1 Kor 15:24–28.

f Hebr 10:14.

107a Åb 19:15;
L&P 88:106;
133:46–53.

b 1 Mos 49:10–12;
Es 63:1–3.

108a L&P 137:3.

110a Fil 2:9–11;

Mosi 27:31.

111a Åb 20:12–13.

gs Gerninger.

b Joh 14:2;

L&P 59:2; 81:6.

112a L&P 29:29.

b Åb 21:23–27.

114a Åb 15:3;

Morm 9:16–18;

Moses 1:3–5.

b Jakob 4:8.

115a 2 Kor 12:4.

116a 3 Ne 17:15–17;

19:32–34.

stand til at kundgøre dem, for de kan kun ses og ^bforstås ved kraften af den hellige Ånd, som Gud skænker dem, der elsker ham og renses sig over for ham; 117 og til hvem han giver dette privilegium at se og vide for sig selv;

118 så de, mens de er i kødet, ved Åndens kraft og tilkendegivelse må kunne udholde hans nærhed i herlighedens verden. 119 Og æren og herligheden og herredømmet være Guds og Lammets for evigt og altid. Amen.

AFSNIT 77

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith i Hiram, Ohio, i marts 1832 (History of the Church, 1:253–255). Profeten skrev: »I forbindelse med oversættelsen af skrifterne modtog jeg følgende forklaring af Johannes' Åbenbaring« (History of the Church, 1:253).

1–4: Alle dyr har en ånd og skal bo i evig lyksalighed på en udødelig jord. 5–7: Denne jord har en timelig eksistens på 7.000 år. 8–10: Forskellige engle gengiver evangeliet og tjener på jorden. 11: Beseglingen af de 144.000. 12–14: Kristus kommer i begyndelsen af det syvende årtusinde. 15: To profeter skal blive oprejst for det jødiske folk.

SPØRGSMÅL: Hvad er det ^aglashav, der omtales af Johannes i det 4. kapitel og 6. vers af Johannes' Åbenbaring?

Svar: Det er ^bjorden i dens helliggjorte, udødelige og ^cevige tilstand.

2 Sp.: Hvad skal vi forstå ved de fire dyr, der omtales i samme vers?

Sv.: De er ^abilledlige udtryk, som Åbenbareren, Johannes, bruger til at beskrive ^bhimlen,

Guds ^cparadis, menneskets og dyrenes og de krybende dyrs og luftens fugles ^dlykke; idet det, der er åndeligt, kan lignedes med det, der er timeligt; og det, der er timeligt, lignedes med det, der er åndeligt; menneskets ^eånd lignedes med dets person, ligesom ^fdyrets ånd og enhver anden skabning, som Gud har skabt.

3 Sp.: Forestiller de fire dyr alene bestemte dyr, eller symboliserer de klasser eller arter?

Sv.: De forestiller alene fire bestemte dyr, der blev vist Johannes som symbol på herligheden af de forskellige klasser af væsener i deres fastlagte orden eller ^askabelsessfære, mens de nyder deres evige ^blyksalighed.

4 Sp.: Hvad skal vi forstå ved de øjne og vinger, som dyrene havde?

Sv.: Deres øjne er symbol på lys

116b 1 Kor 2:10–12.

77 1a L&P 130:6–9.

b L&P 88:17–20, 25–26.

c gs Jorden – Jordens endelige tilstand; Celestial herlighed.

2a gs Symbolik.

b gs Himlen.

c gs Paradis.

d gs Glæde.

e Eter 3:15–16;

Abr 5:7–8.

gs Ånd.

f Moses 3:19.

3a L&P 93:30;

Moses 3:9.

b L&P 93:33–34.

og kundskab, dvs., de er fulde af "kundskab; og deres vinger er symbol på deres ^bkraft til at bevæge sig, til at handle osv.

5 Sp.: Hvad skal vi forstå ved de "fireogtyve ældster, der omtales af Johannes?

Sv.: Vi skal forstå, at disse ældster, som Johannes så, var ældster, som havde været ^btrofaste i arbejdet i tjenestegerningen og var døde; som havde tilhørt de ^csyv menigheder og da var i Guds paradis.

6 Sp.: Hvad skal vi forstå ved den bog, som Johannes så, og som på ydersiden var "forseglet med syv segl?

Sv.: Vi skal forstå, at den indeholder Guds åbenbarede vilje, ^bhemmeligheder og gerninger; det, der er skjult i hans planlægning angående denne ^cjord i dens syv tusinde års beståen, eller dens timelige eksistens.

7 Sp.: Hvad skal vi forstå ved de syv segl, hvormed den var forseglet?

Sv.: Vi skal forstå, at det første segl indeholder det, der hører det "første årtusinde til, og det andet segl på samme måde det, der hører det andet årtusinde til, og så fremdeles indtil det syvende.

8 Sp.: Hvad skal vi forstå ved de fire engle, som omtales i det 7. kapitel og 1. vers af Johannes' Åbenbaring?

Sv.: Vi skal forstå, at de er fire engle, som er udsendt af Gud, og til hvem der er givet magt over jordens fire dele til at redde og udrydde liv; disse er dem, som har det "evigtvarende evangelium at give til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, og som har magt til at lukke himlene, til at besegle til liv eller til at styrte ned til ^bmørkets regioner.

9 Sp.: Hvad skal vi forstå ved den engel, der stiger op fra øst, Johannes' Åbenbaring, 7. kapitel og 2. vers?

Sv.: Vi skal forstå, at den engel, der stiger op fra øst, er ham, til hvem den levende Guds segl over "Israels tolv stammer er blevet givet; derfor råber han til de fire engle, som har det evigtvarende evangelium og siger: Skad ikke jorden, ej heller havet eller træerne, før vi har beseglet vor Guds tjenere på deres ^bpande. Og dette er, hvis I vil antage det, ^cElias, som skulle komme for at indsamle Israels stammer og ^dgenoprette alt.

10 Sp.: Hvornår skal det, der omtales i dette kapitel, ske?

Sv.: Det skal ske i det "sjette årtusinde eller ved åbningen af det sjette segl.

11 Sp.: Hvad skal vi forstå ved beseglingen af de "et hundrede og fireogfyrre tusinde af alle Israels stammer – tolv tusinde af hver stamme?

4a cs Kundskab.

b cs Magt.

5a Åb 4:4, 10.

b Åb 14:4-5.

c Åb 1:4.

6a Åb 5:1.

b cs Guds

hemmeligheder.

c cs Jorden.

7a L&P 88:108-110.

8a Åb 14:6-7.

b Matt 8:11-12; 22:1-14;

L&P 133:71-73.

9a Åb 7:4-8.

b Ez 9:4.

c cs Elias.

d cs Gengivelse af evangeliet.

10a Åb 6:12-17.

11a Åb 14:3-5.

Sv.: Vi skal forstå, at de, som bliver beseglet, er ^bhøjpræster, ordineret til Guds hellige orden, til at forvalte det evigtvarende evangelium; for de er dem, som er ordineret fra alle folkeslag, stammer, tungemål og folk af de engle, til hvem der er blevet givet magt over jordens folkeslag til at føre så mange, som vil komme, til den ^cFørstefødtes menighed.

12 Sp.: Hvad skal vi forstå ved, at der bliver blæst i ^abasunerne, som nævnt i det 8. kapitel af Johannes' Åbenbaring?

Sv.: Vi skal forstå, at ligesom Gud skabte verden på seks dage og ^bfærdiggjorde sit værk på den syvende dag og helliggjorde den og også ^cformede mennesket af jordens støv, således vil Gud Herren i begyndelsen af det syvende årtusinde ^dhelliggøre jorden og fuldende menneskets frelse og ^edømme alt og vil ^fforløse alt, undtagen det, som han ikke har taget i sin magt, når han har beseglet alt med henblik på afslutningen af alt; og at det der bliver blæst i de syv engles basuner er forberedelsen til og

færdiggørelsen af hans værk i begyndelsen af det syvende årtusinde – forberedelsen af vejen før tiden for hans komme.

13 Sp.: Hvornår skal det, som der står skrevet i det 9. kapitel af Johannes' Åbenbaring, ske?

Sv.: Det skal ske efter åbningen af det syvende segl, inden Kristi komme.

14 Sp.: Hvad skal vi forstå ved den lille bog, som blev ^aslugt af Johannes, som nævnt i det 10. kapitel af Johannes' Åbenbaring?

Sv.: Vi skal forstå, at det var en mission og en ordinance for ham til at ^bindsamle Israels stammer; se, dette er Elias, der, sådan som det er skrevet, skal komme og ^cgenoprette alt.

15 Sp.: Hvad skal der forstås ved de to ^avidner i det 11. kapitel af Johannes' Åbenbaring?

Sv.: De er to profeter, som skal fremstå for det ^bjødiske folk i de ^csidste dage, når ^dgenoprettelsen finder sted, og skal profetere for jøderne, efter at de er blevet indsamlet og har bygget byen Jerusalem i deres fædres ^eland.

AFSNIT 78

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Hiram, Ohio, i marts 1832 (History of the Church, 1:255–257). Denne orden blev givet af

11b gs Højpræst.
c L&P 76:51–70.
gs Førstefødte.

12a Åb 8:2.
b 1 Mos 2:1–3;
2 Mos 20:11; 31:12–17;
Mosi 13:16–19;
Moses 3:1–3;
Abr 5:1–3.

c 1 Mos 2:7.
d L&P 88:17–20.
e gs Jesus Kristus –
Dommer.
f gs Forløse.
14a Ez 2:9–10; 3:1–4;
Åb 10:10.
b gs Israel – Israels
indsamling.

c Matt 17:11.
15a Åb 11:1–14.
b gs Jøder.
c gs Sidste dage.
d gs Gengivelse af
evangeliet.
e Am 9:14–15.

Herren til Joseph Smith med det formål at oprette et forrådshus for de fattige. Det var ikke altid ønskeligt, at identiteten af de personer, som Herren talte til i åbenbaringerne, skulle være kendt af verden; af denne grund blev brødrene ved udgivelsen af denne og nogle efterfølgende åbenbaringer omtalt ved andre end deres egne navne. Da det ikke længere var nødvendigt at holde navnene på personerne hemmelige, blev deres rigtige navne efterfølgende tilføjet i parentes. Eftersom der i dag ikke er noget afgørende behov for at fortsætte med kodenavnene, er det nu kun de rigtige navne, der bruges, sådan som de er givet i de oprindelige manuskripter.

1-4: De hellige skal organisere og oprette et forrådshus. 5-12: Klog anvendelse af deres ejendom fører til frelse. 13-14: Kirken bør være uafhængig af jordiske magter. 15-16: Mikael (Adam) tjener under den Helliges (Kristi) ledelse. 17-22: Velsignede er de trofaste, for de skal arve alt.

HERREN talte til Joseph Smith jun. og sagde: Lyt til mig, siger Herren jeres Gud, I som er ordineret til det "høje præstedømme i min kirke, og som har forsamlet jer;

2 og hør "rådet fra ham, som har ^bordineret jer fra det høje, og som skal tale visdomsord i jeres ører, for at frelse må blive jer til del i det, som I har forelagt for mig, siger Gud Herren.

3 For sandelig siger jeg jer: Tiden er kommet og er nu for hånden, og se, det må nødvendigvis være sådan, at der skal ske en "organisering af mit folk med henblik på at styre og etablere det, der angår ^bforrådshuset

for de "fattige blandt mit folk, både på dette sted og i "Zions land -

4 som en bestandig og evigtvarende etablering og orden for min kirke for at fremme den sag, som I har antaget til frelse for menneskene og til ære for jeres Fader, som er i himlen;

5 så I må blive "ligestillede i det, der vedrører det himmelske, ja, og ligeledes i det, der vedrører det jordiske, for at opnå det, der vedrører det himmelske.

6 For hvis I ikke er lige i det, der vedrører det jordiske, kan I ikke være lige i at opnå det, der vedrører det himmelske;

7 for hvis I vil, at jeg skal give jer en plads i den "celestiale verden, må I ^bberede jer ved at "gøre det, som jeg har befalet jer og krævet af jer.

8 Og se, sandelig, så siger Herren: Det er nødvendigt, at alt bliver gjort til min "ære af jer, som er forenet i denne ^borden;

9 eller med andre ord, lad min tjener Newel K. Whitney og min

78 1a gs Melkisedekske præstedømme.

2a gs Råd.

b gs Ordinare.

3a L&P 82:11-12, 15-21.

b L&P 72:9-10; 83:5-6.

c L&P 42:30-31.

gs Velfærd.

d L&P 57:1-2.

5a L&P 49:20.

gs Indvielsesloven.

7a gs Celestial herlighed.

b L&P 29:8; 132:3.

c L&P 82:10.

8a Moses 1:39.

b L&P 92:1.

tjener Joseph Smith jun. og min tjener Sidney Rigdon sidde i råd med de hellige, der er i Zion;

10 ellers vil "Satan forsøge at vende deres hjerte bort fra sandheden, så de bliver forblindet og ikke forstår det, der bliver beredt for dem.

11 Derfor giver jeg jer en befaling om at berede og organisere jer ved en aftale eller en evig "pagt, som ikke kan brydes.

12 Og den, som bryder den, skal miste sit embede og sin plads i kirken og skal overgives til "Satans pinsler indtil forløsningens dag.

13 Se, dette er den forberedelse, hvormed jeg forbereder jer, og den grundvold og det forbillede, som jeg giver jer, og ved hjælp af hvilke I kan opfylde de befalinger, som bliver givet jer;

14 så kirken ved mit forsyn – til trods for den "modgang, der skal komme over jer – kan stå uafhængig i forhold til alle andre skabninger, der er under den celestiale verden;

15 så I må stige op til den "krone, der er beredt for jer og blive gjort til ^bherskere over mange riger, siger Gud Herren, den Hellige i Zion, som har lagt grundvolden til "Adam-ondi-Ahman;

16 og som har udpeget "Mikael til jeres fyrste og grundfæstet hans fødder og sat ham i det høje og givet ham nøglerne til frelse under råd og vejledning fra den Hellige, som er uden dages begyndelse og livs ende.

17 Sandelig, sandelig siger jeg jer: I er små børn, og I har endnu ikke forstået, hvor store velsignelser Faderen har i sine egne hænder og har beredt til jer;

18 I kan ikke "bære alt nu; vær alligevel ved godt mod, for ^bjeg vil lede jer frem. Riget er jeres, og dets velsignelser er jeres, og "evighedens rigdomme er jeres.

19 Og den, der modtager alt med "taknemlighed, skal blive gjort herlig; og det, der hører denne jord til, skal blive ham tillagt, endog ^bhundrede fold, ja, mere.

20 Gør derfor det, som jeg har befalet jer, siger jeres forløser, ja, Sønnen "Ahman, der bereder alt, førend han ^btager jer op;

21 for I er den "Førstefødtes menighed, og han skal ^btage jer op i en sky og give enhver sin del.

22 Og den, der er en "trofast og klog ^bforvalter, skal "arve alt. Amen.

10a gs Djævelen.

11a gs Pagt.

12a 1 Kor 5:5;

L&P 82:21; 104:8–10.

14a L&P 58:2–4.

15a gs Krone; Ophøjelse.

b Åb 5:10;

L&P 76:56–60; 132:19.

c gs Adam-ondi-Ahman.

16a L&P 27:11; 107:54–55.

gs Adam.

18a Joh 16:12;

3 Ne 17:2–3;

L&P 50:40.

b L&P 112:10.

c gs Evigt liv.

19a Mosi 2:20–21.

gs Taknemlighed.

b Matt 19:29.

20a L&P 95:17.

b 1 Thess 4:17.

21a L&P 76:53–54.

b L&P 88:96–98.

22a L&P 72:3–4.

b gs Forvalter, forvaltning.

c L&P 84:38.

AFSNIT 79

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Hiram, Ohio, i marts 1832 (History of the Church, 1:257).

1–4: Jared Carter bliver kaldet til at prædike evangeliet ved Talsmanden.

SANDELIG siger jeg dig, at det er min vilje, at min tjener Jared Carter atter skal drage til de østlige lande, fra sted til sted og fra by til by i kraften af den "ordination, hvormed han er blevet ordineret, og forkyn- de glædelige tidender om stor glæde, ja, det evigtvarende evangelium.

2 Og over ham vil jeg sende "Talsmanden, som skal lære ham sandheden og den vej, han skal tage;

3 Og for så vidt som han er trofast, vil jeg atter krone ham med neg.

4 Lad derfor dit hjerte være glad, min tjener Jared Carter, og "frygt ikke, siger din Herre, ja, Jesus Kristus. Amen.

AFSNIT 80

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Hiram, Ohio, i marts 1832 (History of the Church, 1:257).

1–5: Stephen Burnett og Eden Smith bliver kaldet til at prædike der, hvor de vælger.

SANDELIG, så siger Herren Stil dig, min tjener Stephen Burnett: Drag du af sted, drag du ud i verden, og "prædik evange- liet for hver skabning, som kom- mer inden for lyden af din røst.

2 Og fordi du ønsker en ledsa- ger, vil jeg give dig min tjener Eden Smith.

3 Drag I derfor af sted, og prædik mit evangelium, hvad end det er mod nord eller mod syd, mod øst eller mod vest, det betyder ikke noget, for I kan ikke gå fejl.

4 Forkynd derfor det, som I har hørt og virkelig tror på og "ved er sandt.

5 Se, dette er hans vilje, han, som har "kaldet jer, jeres forlø- ser, ja, Jesus Kristus. Amen.

AFSNIT 81

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Hiram, Ohio, i marts 1832 (History of the Church, 1:257–258). Frederick G. Williams bliver

79 1a L&P 52:38.

gs Ordinerer.

2a Joh 14:26.

gs Talsmand.

4a L&P 68:5–6.

80 1a Mark 16:15.

4a gs Vidnesbyrd.

5a gs Kalde, kaldet af Gud.

kaldet til at være højpræst og rådgiver i præsidentskabet for det høje præstedømme. De historiske optegnelser viser, at da denne åbenbaring blev modtaget i marts 1832, var Jesse Gause den, der blev kaldet til embedet som rådgiver til Joseph Smith i præsidentskabet. Men da han ikke formåede at fortsætte på en måde, der var i overensstemmelse med denne udpegelse, blev kaldet efterfølgende overført til Frederick G. Williams. Åbenbaringen (dateret marts 1832) skal ses som et skridt i retning hen mod den formelle organisering af Det Første Præsidentskab, fordi den specifikt fremfører nødvendigheden af embedet som rådgiver i den gruppe og forklarer den værdighed, der er knyttet til udpegelsen. Broder Gause tjente i en periode, men blev udelukket af kirken i december 1832. Broder Williams blev ordineret til det nævnte embede den 18. marts 1833.

1-2: Nøglerne til riget besiddes altid af Det Første Præsidentskab. 3-7: Hvis Frederick G. Williams er trofast i sin tjenestegerning, får han evigt liv.

SANDELIG, sandelig siger jeg dig, min tjener Frederick G. Williams: Lyt til hans røst, han som taler, til Herren din Guds ord, og giv agt på den kaldelse, hvormed du bliver kaldet, ja, til at være ^ahøjpræst i min kirke og rådgiver for min tjener Joseph Smith jun.;

2 til hvem jeg har givet ^arigets nøgler, som altid tilhører ^bpræsidentskabet for det høje præstedømme.

3 Derfor anerkender jeg ham visselig og vil velsigne ham og også dig, for så vidt som du er trofast i at sidde i råd i det embede, som jeg har tildelt dig,

og i altid at bede, lydeligt og i dit hjerte, offentligt og i løndom og også i din tjenestegerning med at forkynde evangeliet i de levendes land og blandt dine brødre.

4 Og ved at gøre dette gør du det allerbedste for dine medmennesker og fremmer hans ^aære, han som er din Herre.

5 Vær derfor trofast; stå i det embede, som jeg har tildelt dig; ^abistå de svage, opløft de nedhængende hænder, og ^bstyrk de ^cmatte knæ.

6 Og hvis du er trofast indtil enden, skal du få en krone af ^audødelighed og ^bevigt liv i de ^cboliger, som jeg har beredt i min Faders hus.

7 Se, disse er ordene fra Alfa og Omega, ja, Jesus Kristus. Amen.

81 1a gs Højpræst.
2a gs Nøgler,
præstedømmets.
b L&P 107:8-9, 22.
gs Første

Præsidentskab.
4a Moses 1:39.
5a Mosi 4:15-16.
b L&P 108:7.
c Es 35:3.

6a gs Udødelighed.
b gs Evigt liv;
Ophøjelse.
c Joh 14:2-3;
L&P 59:2; 106:8.

AFSNIT 82

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith i Jackson County, Missouri, den 26. april 1832 (History of the Church, 1:267-269). Anledningen var et fælles rådsmøde i kirken, ved hvilket profeten Joseph Smith blev opretholdt som præsident for det høje præstedømme, til hvilket embede han tidligere var blevet ordineret ved en konference for højpræster, ældster og andre medlemmer i Amherst, Ohio, den 25. januar 1832 (se indledningen til afsnit 75). I tidligere udgaver af denne åbenbaring blev der brugt usædvanlige navne for at skjule de nævnte personers identitet (se indledningen til afsnit 78).

1-4: Hvor der er givet meget, bliver der krævet meget. 5-7: Mørket hersker i verden. 8-13: Herren er bundet, når vi gør, hvad han siger. 14-18: Zion må tiltage i skønhed og hellighed. 19-24: Enhver bør stræbe efter at tilgodese sin næste.

SANDELIG, sandelig siger jeg jer, mine tjenere, at for så vidt som I har "tilgivet hinanden jeres overtrædelser, således tilgiver jeg, Herren, også jer.

2 Dog er der iblandt jer dem, som har syndet overordentlig meget; ja, I har "alle syndet; men sandelig siger jeg jer: Vogt jer fra nu af, og afhold jer fra synd, for at hårde straffedomme ikke skal falde på jeres hoved.

3 For af ham, til hvem "meget er givet, bliver der ^bkrævet meget, og den, som ^csynder mod et større ^dlys, skal få en større fordømmelse.

4 I påkalder mit navn for at få

"åbenbaringer, og jeg giver dem til jer; og for så vidt som I ikke holder mine ord, som jeg giver jer, bliver I overtrædere; og ^bretfærdighed og dom er den straf, som er knyttet til min lov.

5 Hvad jeg siger til en, siger jeg derfor til alle: "Våg, for ^bModstanderen udvider sine riger, og ^cmørket hersker;

6 og Guds vrede tændes mod jordens indbyggere; og ingen gør godt, for alle er afveget fra "vejen.

7 Og se, sandelig siger jeg jer: Jeg, Herren, vil ikke tilregne jer nogen "synd; gå bort, og synd ikke mere; men til den sjæl, som synder, skal de ^btidligere synder vende tilbage, siger Herren jeres Gud.

8 Og videre siger jeg jer: Jeg giver jer en "ny befaling, så I kan forstå min vilje med hensyn til jer;

9 eller med andre ord, jeg giver jer anvisninger på, hvorledes I

82 1a Matt 6:14-15;
L&P 64:9-11.

2a Rom 3:23.

3a Luk 12:48; Jak 4:17.
cs Ansvarlighed.

b cs Forvalter,
forvaltning.

c cs Frafald; Synd.
d Joh 15:22-24.

cs Lys, Kristi lys.

4a cs Åbenbaring.
b cs Retfærdig,
retfærdighed.

5a cs Vogte, vægter.

b cs Djævelen.

c cs Mørke, åndeligt.

6a Rom 3:12;

L&P 1:16.

7a cs Synd.

b L&P 1:32-33; 58:43.

8a Joh 13:34.

skal "handle over for mig, så det må vende sig til frelse for jer.

10 Jeg, Herren, er "bundet, når I gør, hvad jeg siger; men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte.

11 Derfor, sandelig siger jeg jer, at det er nødvendigt, at mine tjenere Edward Partridge og Newel K. Whitney, A. Sidney Gilbert og Sidney Rigdon og min tjener Joseph Smith og John Whitmer og Oliver Cowdery og W.W. Phelps og Martin Harris i jeres forskellige forvaltninger bliver bundet "sammen af en aftale og pagt, som ikke kan brydes ved overtrædelse, uden at straffedomme straks følger –

12 om at tage sig af de fattiges behov og af alt det, som vedrører tilsynsgerningen, både i Zions land og i Kirtlands land;

13 for jeg har helliget Kirtlands land til gavn for den Højestes hellige og til en "stav for Zion, når jeg anser tiden for at være inde.

14 For Zion må tiltage i skønhed og i hellighed; hendes grænser skal udvides; hendes stave skal forstærkes; ja, sandelig siger jeg jer: "Zion skal rejse sig og iføre sig sine ^bsmukke klæder.

15 Derfor giver jeg jer denne

befaling, at I binder jer ved denne pagt, og det skal gøres i henhold til Herrens love.

16 Se, dette anser jeg også for vist og til gavn for jer.

17 Og I skal være "lige, eller med andre ord, I skal have lige krav på ejendelene, så I kan tage vare på det, som angår jeres forvaltning, enhver i overensstemmelse med sine ønsker og sine behov, for så vidt som hans ønsker er retfærdige –

18 og alt dette til gavn for den levende Guds kirke, for at enhver kan forøge sine "talenter, for at enhver kan tilegne sig andre talenter, ja, endog hundrede fold, som skal kastes ind i Herrens ^bforrådshus for at blive fælles ejendom for hele kirken –

19 idet enhver stræber efter at tilgodese sin næste og gøre alt "alene med Guds ære for øje.

20 Denne "orden har jeg bestemt til at være en evigtvarende orden for jer og for jeres efterfølgere, for så vidt som I ikke synder.

21 Og den sjæl, der synder mod denne pagt og forhærder sit hjerte mod den, skal behandles i henhold til min kirkes love og skal overlades til "Satans pinsler indtil forløsningens dag.

22 Og se, sandelig siger jeg jer,

9a L&P 43:8.
10a Jos 23:14;
1 Kong 8:23;
L&P 1:38; 130:20-21.
gs Velsigne;
Lydighed.
11a L&P 78:3-7, 11-15.
13a Es 33:20; 54:2.
gs Stav.

14a gs Zion.
b Es 52:1;
L&P 113:7-8.
17a L&P 51:3.
gs Indvielsesloven.
18a Matt 25:14-30;
L&P 60:13.
gs Gave; Åndens
gaver.

b L&P 42:30-34, 55;
119:1-3.
gs Forrådshus.
19a L&P 88:67.
gs Øje.
20a gs Forenede orden.
21a L&P 104:8-10.

og dette er visdom: Vind jer venner med uretfærdighedens mammon, så vil de ikke tilintetgøre jer.

23 Overlad dommen til mig alene, for den er min, og jeg vil

“gengælde. Fred være med jer; mine velsignelser følge jer.

24 For “riget er stadig jeres og skal være det for evigt, hvis I ikke viger fra jeres standhaftighed. Således er det. Amen.

AFSNIT 83

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Independence, Missouri, den 30. april 1832 (History of the Church, 1:269–270). Denne åbenbaring blev modtaget, mens profeten sad i råd med sine brødre.

1–4: *Kvinder og børn har krav på at blive forsørget af deres mænd og fædre. 5–6: Enker og forældrelose børn har krav på at blive forsørget af kirken.*

SANDELIG, så siger Herren som tillæg til kirkens love angående kvinder og børn, de, som tilhører kirken, og som har “mistet deres mænd eller fædre:

2 Kvinder har “krav på at blive forsørget af deres mænd, indtil deres mænd bliver taget bort; og hvis de viser sig ikke at være overtrædere, skal de have fællesskab med kirken.

3 Og hvis de ikke er trofaste, skal de ikke have fællesskab med kirken; dog kan de blive på deres arvelod i henhold til landets love.

4 Alle “børn har krav på at blive forsørget af deres forældre, indtil de er myndige.

5 Og derefter har de et krav på kirken, eller med andre ord på Herrens “forrådshus, hvis deres forældre ikke har, så de kan give dem en arvelod.

6 Og forrådshuset skal drives ved donationer fra kirken; og der skal sørges for “enker og forældrelose og også for de ^bfattige. Amen.

AFSNIT 84

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 22. og 23. september 1832 (History of the Church, 1:286–295). I løbet af september var ældsterne begyndt at vende tilbage fra deres missioner i de østlige stater og at aflægge rapport om deres arbejde. Det var mens, de var samlet i denne glædesstund, at følgende budskab blev modtaget. Profeten betegnede det som en åbenbaring om præstedømmet.

23a Rom 12:19;
Morm 3:15.
24a Luk 12:32;
L&P 64:3–5.
gs Guds rige eller
Himmeriget.

83 1a Jak 1:27.
2a 1 Tim 5:8.
4a Mosi 4:14.
5a L&P 78:3.
gs Forrådshus.
6a gs Enke.

b Mosi 4:16–26;
Hel 4:11–13;
L&P 42:30–39.
gs Fattig.

1-5: *Det Ny Jerusalem og templet skal bygges i Missouri.* 6-17: *Præstedømmets linje fra Moses til Adam bliver givet.* 18-25: *Det større præstedømme besidder nøglen til kundskaben om Gud.* 26-32: *Det mindre præstedømme besidder nøglen til englebetjening og til det forberedende evangelium.* 33-44: *Menneskene opnår evigt liv ved præstedømmets ed og pagt.* 45-53: *Kristi Ånd oplyser menneskene, og verden ligger i synd.* 54-61: *De hellige skal vidne om det, de har modtaget.* 62-76: *De skal prædike evangeliet, så følger tegnene.* 77-91: *Ældsterne skal drage af sted uden pung eller taske.* 92-97: *Plager og forbandelser venter dem, der forkaster evangeliet.* 98-102: *Den nye sang om Zions forløsning bliver givet.* 103-110: *Lad enhver stå i sit eget embede og arbejde i sit eget kald.* 111-120: *Herrens tjenere skal forkynde de sidste dages ødelæggende vederstyggelighed.*

EN åbenbaring fra Jesus Kristus til hans tjener Joseph Smith jun. og seks ældster, mens de var forenet i hjertet og "opløftede deres røst til det høje.

2 Ja, Herrens ord angående hans kirke, der er oprettet i de sidste dage for at "genrejse hans folk, sådan som han har talt ved sine ^bprofeters mund, og for at "samle hans hellige, så de kan

stå på ^dZions bjerg, som skal være byen "Det Ny Jerusalem, 3 hvilken by skal bygges, begyndende ved ^atempelgrunden, der er blevet udpeget af Herrens finger, i de vestlige grænseegne af staten Missouri, og blev indviet ved Joseph Smith jun.s hånd og andre, i hvem Herren havde velbehag.

4 Sandelig, dette er Herrens ord, at byen "Det Ny Jerusalem skal bygges, ved at de hellige samler sig, begyndende på dette sted, nemlig på det sted, hvor ^btemplet skal ligge, hvilket tempel skal rejses i denne slægt.

5 For sandelig, denne slægt skal ikke helt gå bort, førend der skal bygges et hus til Herren, og en sky skal hvile over det, hvilken sky skal være selve "Herrens herlighed, som skal fylde huset.

6 Og Moses' sønner, hvad angår det hellige præstedømme, som han modtog under sin svi-gerfars, "Jetros, ^bhånd;

7 og Jetro modtog det under Kalebs hænder;

8 og Kaleb modtog det under Elihus hænder;

9 og Elihu under Jeremias' hænder;

10 og Jeremias under Gads hænder;

11 og Gad under Esaias' hænder;

84 1a Gs Bøn.
2a Gs Israel - Israels indsamling.
b ApG 3:19-21.
c Gs Hellig (navneord).
d Es 2:2-5; Hebr 12:22;
Åb 14:1;

L&P 76:66; 84:32;
133:18, 56.
e Eter 13:2-11;
L&P 42:8-9; 45:66-67;
TA 1:10.
Gs Ny Jerusalem.
3a L&P 57:3.

4a Gs Ny Jerusalem.
b Gs Templet,
Herrens hus.
5a L&P 45:67; 64:41-43;
97:15-20; 109:12, 37.
6a Gs Jetro.
b Gs Håndspåbyggelse.

12 og Esaias modtog det under Guds hænder.

13 Esaias levede også i Abrahams dage og blev velsignet af ham –

14 hvilken ^aAbraham modtog præstedømmet af ^bMelkisedek, der modtog det gennem sine fædres linje, helt tilbage til ^cNoa;

15 og fra Noa til ^aEnok gennem deres fædres linje;

16 og fra Enok til ^aAbel, som blev slået ihjel som følge af sin ^bbroders sammensværgelse, og som på Guds befalinger ^cmodtog præstedømmet ved sin fader ^dAdams hånd, han som var det første menneske –

17 hvilket ^apræstedømme fortsætter i Guds kirke gennem alle slægter og er uden dages begyndelse eller års ende.

18 Og Herren bekræftede også et ^apræstedømme på ^bAron og hans efterkommere gennem alle deres slægtled, hvilket præstedømme også fortsætter og ^cvarer ved for evigt tillige med det præstedømme, som er efter Guds helligste orden.

19 Og dette højere præstedømme forvalter evangeliet

og besidder ^anøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til ^bkundskaben om Gud.

20 Derfor tilkendes gives guddommelighedens kraft i dets ^aordinancer.

21 Og uden dets ordinancer og præstedømmets ^amyndighed bliver guddommelighedens kraft ikke givet til kende for menneskene i kødet;

22 for uden dette kan ^aingen se Guds, nemlig Faderens, ansigt og leve.

23 Se, dette forklarede ^aMoses tydeligt for Israels børn i ørkenen og forsøgte flittigt at ^bhelliggøre sit folk, så de kunne ^cse Guds ansigt;

24 men de ^aforhærdede hjertet og kunne ikke tåle hans nærvær; derfor svor Herren i sin ^bharme – for hans vrede blev tændt imod dem – at de ikke skulle ^cgå ind til hans hvile, mens de var i ørkenen, hvilken hvile er fylden af hans herlighed.

25 Derfor tog han ^aMoses ud af deres midte og også det ^bhellige præstedømme;

26 og det ^amindre præstedøm-

14a gs Abraham.
b gs Melkisedek.
c gs Noa, bibelsk patriark.

15a gs Enok.
16a gs Abel.
b Moses 5:29–32.
c L&P 107:40–57.
d gs Adam.

17a Alma 13:1–19;
Abr 2:9, 11.
gs Melkisedekske præstedømme.

18a gs Aronske præstedømme.

b gs Aron, Moses' bror.
c L&P 13:1.
19a L&P 63:23; 107:18–19.

gs Guds hemmeligheder.

b Abr 1:2.
20a gs Ordinancer.
21a gs Myndighed; Præstedømme.

22a L&P 67:11.
23a 2 Mos 19:5–11; 33:11.
b gs Helliggørelse.
c 2 Mos 24:9–11;
L&P 93:1.

24a 2 Mos 20:18–21; 32:8;

5 Mos 9:23;
1 Ne 17:30–31, 42.
b Sl 95:8;

Hebr 3:8–11;
Jakob 1:7–8;
Alma 12:36.

c jso, 2 Mos 34:1–2;
4 Mos 14:23;
Hebr 4:1–11.

25a 5 Mos 34:1–5.
b gs Melkisedekske præstedømme.

26a gs Aronske præstedømme.

me fortsatte, hvilket præstedømme besidder ^bnøglen til ^cenglebetjening og det forberedende evangelium;

27 hvilket evangelium er evangeliet om ^aomvendelse og om ^bdåb og ^csyndsforladelse og ^dloven om ^ekødelige befalinger, som Herren i sin vrede lod fortsætte i Arons hus blandt Israels børn indtil ^fJohannes, som Gud lod fremstå, og som var ^gfyldt med Helligånden fra sin moders liv.

28 For han blev døbt, mens han endnu var barn, og blev, da han var otte dage gammel, ordineret af Guds engel til denne magt: at omstyrte jødernes rige og at gøre Herrens vej ^aret for hans folks ansigt, at berede dem til Herrens komme, han, i hvis hånd ^bal magt er givet.

29 Og videre, embederne som ældste og biskop er ^anødvendige tillæg, som hører til det højere præstedømme.

30 Og videre, embederne som lærer og diakon er nødvendige tillæg, som hører til det mindre præstedømme, hvilket præstedømme blev bekræftet på Aron og hans sønner.

31 Derfor, som jeg sagde angående Moses' sønner – for Moses' sønner og også Arons sønner skal bringe en antagelig ^aoffergave og et antageligt offer i Herrens hus, hvilket hus skal bygges til Herren i denne slægt på det ^bindviede sted, som jeg har udpeget –

32 og Moses' og Arons sønner skal fyldes med Herrens ^aherlighed på ^bZions bjerg i Herrens hus, hvilke sønner I er; og også mange, som jeg har kaldet og udsendt for at opbygge min ^ckirke.

33 For de, der er ^atrofaste, så de får disse to ^bpræstedømmer, hvorom jeg har talt, og så de højner deres kald, bliver ^ahelliggjort ved Ånden, således at deres legeme bliver fornyet.

34 De bliver Moses' og Arons sønner og ^aAbrahams ^befterkommere og Guds kirke og rige og ^cudvalgte.

35 Og videre, alle de, der modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren;

36 for ^aden, der modtager mine tjenere, modtager mig;

37 og den, der ^amodtager mig, modtager min Fader;

38 og den, der modtager min

26b L&P 13:1.

c L&P 107:20.

27a gs Omvendelse.

b gs Døbe, dåb.

c gs Syndsforladelse.

d gs Moseloven.

e Hebr 7:11–16.

f gs Johannes Døber.

g Luk 1:15.

28a Es 40:3;

Matt 3:1–3;

Joh 1:23.

b Matt 28:18; Joh 17:2;

1 Pet 3:22;

L&P 93:16–17.

29a L&P 107:5.

31a L&P 128:24.

b L&P 57:3.

32a gs Herlighed.

b Hebr 12:22;

L&P 76:66;

84:2; 133:56.

c gs Jesu Kristi Kirke.

33a gs Værdig.

b gs Præstedømme.

c gs Helliggørelse.

34a L&P 132:30–32.

gs Abrahamske pagt.

b Gal 3:29;

Abr 2:9–11.

gs Abraham.

c gs Udvalgt.

36a Matt 10:40–42;

Luk 10:16;

L&P 112:20.

37a Joh 13:20.

Fader, modtager min Faders rige; derfor skal "alt det, som min Fader har, gives ham.

39 Og dette er i overensstemmelse med den "ed og pagt, der hører til præstedømmet.

40 Derfor modtager alle de, der modtager præstedømmet, denne ed og pagt af min Fader, hvilken han ikke kan bryde, ej heller kan den ændres.

41 Men den, som "bryder denne pagt, efter at han har modtaget den, og helt vender sig derfra, skal "ikke få tilgivelse for sine synder i denne verden, ej heller i den tilkommende verden.

42 Og ve alle dem, som ikke kommer til dette præstedømme, som I har modtaget, og som jeg nu med min egen røst fra himlene bekræfter på jer, som er til stede i dag; og jeg har endog givet de himmelske herskare og mine "engle ansvar for at passe på jer.

43 Og nu giver jeg jer en befaling om at tage vare på jer selv ved at "give flittigt agt på det evige livs ord.

44 For I skal "leve efter hvert ord, som udgår af Guds mund.

45 For "Herrens ord er sandhed, og hvad der er "sandhed

er lys, og hvad der er lys er ånd, ja, Jesu Kristi ånd.

46 Og ånden giver "lys til ^benhver, som kommer til verden; og ånden oplyser enhver overalt i verden, som lytter til åndens røst.

47 Og enhver, som lytter til åndens røst, kommer til Gud, ja, til Faderen.

48 Og Faderen "lærer ham om den ^bpagt, som han har fornyet og bekræftet på jer, og som er bekræftet på jer for jeres skyld, og ikke kun for jeres skyld, men for hele verdens skyld.

49 Og hele "verden ligger i synd og stønner under ^bmørke og under syndens trældom.

50 Og heraf kan I vide, at de er under "syndens ^btrældom, fordi de ikke kommer til mig.

51 For den, som ikke kommer til mig, er under syndens trældom.

52 Og den, som ikke modtager min røst, er ikke bekendt med "min røst og er ikke af mig.

53 Og ud fra dette kan I kende de retfærdige fra de ugudelige og vide, at hele "verden netop nu ^bstønner under "synd og mørke.

54 Og jeres sind har tidligere været formørket på grund af

38a Luk 12:43–44;
Rom 8:32; Åb 21:7;
3 Ne 28:10;
L&P 132:18–20.
gs Ophøjelse.

39a gs Ed og pagt,
præstedømmets.

41a gs Frafald.
b L&P 76:34–38; 132:27.

42a L&P 84:88.

43a 1 Ne 15:23–25;

L&P 1:14.

44a 5 Mos 8:3;
Matt 4:4;

L&P 98:11.

45a Sl 33:4.

gs Guds ord.

b gs Sandhed.

46a gs Samvittighed;

Lys, Kristi lys.

b Joh 1:9; L&P 93:2.

48a gs Inspiration.

b gs Pagt; Nye og
evigtvarende pagt.

49a 1 Joh 5:19.

b gs Mørke, åndeligt.

50a gs Synd.

b Gal 4:9.

52a Joh 10:27.

53a gs Verden.

b Rom 8:22;

Moses 7:48.

c gs Verdslighed.

“vantro, og fordi I har behandlet det, som I har fået, letsindigt –

55 hvilken “stolthed og vantro har bragt hele kirken under fordømmelse.

56 Og denne fordømmelse hviler over Zions børn, ja, dem alle.

57 Og de skal forblive under denne fordømmelse, indtil de omvender sig og erindrer den “nye pagt, nemlig ^bMormons Bog og de ^ctidligere befalinger, som jeg har givet dem, og ikke blot at sige, men at ^dgøre i overensstemmelse med det, som jeg har skrevet,

58 for at de må frembringe frugt, som er deres Faders rige værdig; ellers venter der dem en svøbe og dom, som skal udøses over Zions børn.

59 For skal rigets børn besmitte mit hellige land? Sandelig siger jeg jer: Nej.

60 Sandelig, sandelig siger jeg jer, som nu hører mine “ord, der er min røst: Velsignede er I, for så vidt som I modtager dette;

61 for jeg vil “tilgive jer jeres synder med denne befaling: at I forbliver standhaftige i jeres sind med hensyn til i ^bhøjtidelighed og i bønnens ånd at aflægge vidnesbyrd for hele verden om det, som bliver meddelt jer.

62 “Drag derfor ud i hele verden, og til de steder, I ikke kan drage, der skal I sende det, så vidnesbyrdet kan udgå fra jer til hele verden til enhver skabning.

63 Og som jeg sagde til mine apostle, således siger jeg jer, for I er mine “apostle, ja, Guds højpræster; I er dem, som min Fader har ^bgivet mig; I er mine “venner;

64 derfor, som jeg sagde til mine apostle, siger jeg jer på ny, at enhver “sjæl, som ^btror på jeres ord og bliver døbt med vand til ^csyndernes forladelse, skal modtage ^dHelligånden.

65 Og disse “tegn skal følge dem, som tror:

66 I mit navn skal de udføre mange underfulde “gerninger;

67 i mit navn skal de “uddrive djævle;

68 i mit navn skal de ^ahelbrede de syge;

69 i mit navn skal de åbne de blindes øjne og åbne de døves ører;

70 og den stummes tunge skal tale;

71 og hvis nogen giver dem “gift, skal den ikke volde dem skade;

72 og giften fra en slange skal

54a gs Vantro.

55a gs Stolthed.

57a Jer 31:31–34.

b gs Mormons Bog.

c 1 Ne 13:40–41.

d Jak 1:22–25;

L&P 42:13–15.

60a L&P 18:34–36.

61a Dan 9:9.

gs Tilgive.

b L&P 43:34;

88:121; 100:7.

62a Mark 16:15;

L&P 1:2–5.

gs Missionering.

63a gs Apostel.

b 3 Ne 15:24;

L&P 50:41–42.

c Joh 15:13–15;

L&P 93:45.

64a gs Sjæl.

b Mark 16:15–16.

gs Tro.

c gs Syndsforladelse.

d gs Helligåndsgaven.

65a Mark 16:17–18.

gs Tegn.

66a gs Gerninger.

67a Matt 17:14–21.

68a gs Helbrede.

71a Mark 16:18;

ApG 28:3–9;

L&P 24:13;

124:98–100.

ikke have kraft til at volde dem skade.

73 Men den befaling giver jeg dem, at de ikke må ^aprale af sig selv over dette, ej heller tale om det over for verden; for det bliver givet til gavn og frelse for jer.

74 Sandelig, sandelig siger jeg jer: De, der ikke tror på jeres ord og ikke bliver ^adøbt i vand i mit navn til deres synders forladelse, så de kan modtage Helligånden, skal blive ^bfordømt og skal ikke komme ind i min Faders rige, hvor min Fader og jeg er.

75 Og denne åbenbaring til jer og denne befaling er trådt i kraft fra selve denne stund for hele verden, og evangeliet er for alle, som ikke har modtaget det.

76 Men sandelig siger jeg til alle dem, til hvem riget er blevet givet: Af jer skal det prædikkes for dem, så de kan omvende sig fra deres tidligere onde gerninger; for de skal bebrejdes for deres onde, vantro hjerte og jeres brødre i Zion for deres oprør mod jer, dengang jeg sendte jer.

77 Og videre siger jeg jer, mine venner, for fra nu af vil jeg kalde jer venner: Det er nødvendigt, at jeg giver jer denne befaling, at I bliver ligesom mine venner var i de dage, da jeg var sammen med dem, mens jeg drog om-

kring for at prædike evangeliet med min kraft;

78 for jeg lod dem ikke have nogen ^apung eller taske, ej heller to kapper.

79 Se, jeg sender jer ud for at prøve verden, og arbejderen er sin ^aløn værd.

80 Og enhver, som drager af sted og ^aprædiker dette ^bevangelium om riget, og som ikke fejler med hensyn til at vedblive med at være trofast i alt, skal ikke blive træet i sindet, eller formørket, ej heller i legeme, lem eller led; og ikke ét ^chår fra hans hoved skal ubemærket falde til jorden. Og de skal ikke gå sultne eller tørstige.

81 Nær derfor ingen ^abekymring for dagen i morgen, for hvad I skal spise, eller hvad I skal drikke, eller hvad I skal klædes i.

82 For læg mærke til liljerne på marken, hvorledes de vokser, de arbejder ikke, ej heller spinder de; og verdens riger i al deres herlighed er ikke klædt som en af disse.

83 For jeres ^aFader, som er i himlen, ^bved, at I har brug for alt dette.

84 Lad derfor dagen i morgen ^abekymre sig for det, der hører den til.

85 Vær heller ikke på forhånd bekymrede for, ^ahvad I skal sige;

73a L&P 105:24.
cs Stolthed.

74a 2 Ne 9:23;
L&P 76:50–52.
cs Døbe, dåb –
En nødvendighed.
b Joh 3:18.

78a Matt 10:9–10;
L&P 24:18.

79a L&P 31:5.
80a cs Missionering.
b cs Evangelium.
c Luk 21:18.
81a Matt 6:25–28.

83a cs Fader i himlen.
b Matt 6:8.

84a Matt 6:34.
85a Matt 10:19–20;
Luk 12:11–12;
L&P 100:6.

men ^bgem bestandigt livets ord i jeres sind, så skal det ^cgives jer i samme stund hvilken del, der skal måles ud til enhver.

86 Lad derfor ingen blandt jer, som drager ud for at forkynde dette evangelium om riget – for denne befaling er til alle de ^atrofaste, som bliver kaldet af Gud i kirken til tjenestegerningen – fra denne stund tage pung eller taske med sig.

87 Se, jeg ^asender jer ud for at irettesætte verden for alle deres uretfærdige gerninger og for at lære dem om en dom, der skal komme.

88 Og hos den, som ^amodtager jer, der vil jeg også være; for jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine ^bengle rundt omkring jer til at styrke jer.

89 Den, som modtager jer, modtager mig; og han vil give jer føde og klæder og penge.

90 Og den, som giver jer føde eller klæder eller penge, skal ^aingenlunde miste sin løn.

91 Og den, som ikke gør dette, er ikke min discipel; herpå kan I ^akende mine disciple.

92 Den, som ikke modtager jer, gå bort fra ham alene og for jer selv og ^agør fødderne

rene, ja, med vand, rent vand, enten i varme eller i kulde, og aflæg vidnesbyrd derom for jeres Fader, som er i himlen, og vend ikke igen tilbage til det menneske.

93 Og i hvilken som helst landsby eller by I kommer ind, skal I gøre det samme.

94 Men søg flittigt, og hold jer ikke tilbage, og ve det hus eller den landsby eller by, som forkaster jer eller jeres ord eller jeres vidnesbyrd om mig.

95 Ve, siger jeg atter, det hus eller den landsby eller by, som forkaster jer eller jeres ord eller jeres vidnesbyrd om mig.

96 For jeg, den ^aAlmægtige, har lagt min hånd på nationerne for at ^btugte dem for deres ^cugudelighed.

97 Og plager skal sprede sig, og de skal ikke tages fra jorden, førend jeg har fuldendt mit værk, som skal ^afremskyndes i retfærdighed –

98 førend alle, som er ladt tilbage, kender mig, ja, fra den mindste til den største, og bliver fyldt med kundskaben om Herren og ser med ^aegne øjne og opløfter deres røst og med forenet røst ^bsynger denne nye sang, der lyder:

99 Herren har bragt Zion tilbage;

85b 2 Ne 31:20;
Alma 17:2–3;
L&P 6:20; 11:21–26.
c gs Undervisning –
At undervise med
Ånden.
86a Matt 24:44–46;
L&P 58:26–29;

107:99–100.
87a gs Missionering.
88a Matt 10:40; Joh 13:20.
b L&P 84:42.
gs Engle.
90a Matt 10:42;
Mark 9:41.
91a Joh 13:35.
92a Matt 10:14; Luk 9:5;

L&P 60:15.
96a gs Almægtig.
b L&P 1:13–14.
c gs Ugudelig.
97a Matt 24:22.
98a Es 52:8.
b Sl 96:1; Åb 15:3;
L&P 25:12; 133:56.
gs Synge.

Herren har ^aforløst sit folk
^bIsrael

ifølge ^cudvælgelsen ved ^dnåde,
som blev opnået ved tro
og deres fædres ^epagt.

100 Herren har forløst sit folk;
og ^aSatan er blevet bundet, og
tid eksisterer ikke mere.

Herren har ^bsamlet alt i ét.

Herren har bragt ^cZion ned
ovenfra.

Herren har ^dbragt Zion op
nedefra.

101 ^aJorden har haft veer og
har frembragt sin styrke;
og sandhed er grundfæstet i
hendes indre;

og himlene har smilet til hende;
og hun er ikklædt sin Guds ^bher-
lighed;

for han står midt iblandt sit
folk.

102 Ære og herlighed og magt
og styrke

være tilskrevet vor Gud; for
han er fuld af ^abarmhjertig-
hed,

retfærdighed, nåde og sandhed
og ^bfred

for evigt og altid. Amen.

103 Og videre, sandelig, san-
delig siger jeg jer: Det er nød-
vendigt, at enhver mand, som
drager ud for at forkynde mit
evigtvarende evangelium, for
så vidt som de har familie og
modtager pengegaver, at de
da sender dem hjem til dem

eller bruger dem til gavn for
dem, sådan som Herren vil
vejlede dem, for således synes
det mig bedst.

104 Og lad alle dem, som ikke
har nogen familie, og som mod-
tager ^apenge, sende dem til
biskoppen i Zion, eller til bi-
skoppen i Ohio, så de kan hellig-
ges til at bringe åbenbaringerne
frem og at trykke dem og til at
grundfæste Zion.

105 Og hvis nogen giver no-
gen af jer en frakke eller et sæt
tøj, så tag det gamle, og giv det
til de ^afattige, og drag videre
med glæde.

106 Og hvis nogen iblandt jer
er stærk i Ånden, så lad ham
^atage den med sig, som er svag,
så han kan blive opbygget i al
^bsagtmodighed, så han også må
blive stærk.

107 Tag derfor dem, som er
ordineret til det ^amindre præ-
stedømme, med jer, og send
dem i forvejen for at aftale mø-
der og for at berede vejen og for
at tage sig af aftaler, som I ikke
selv kan tage jer af.

108 Se, dette er den måde,
hvorpå mine apostle i fordums
dage opbyggede min kirke for
mig.

109 Lad derfor enhver stå i sit
eget embede og arbejde i sit
eget kald; og lad ikke hovedet
sige til fødderne, at det ikke

99a Åb 5:9; L&P 43:29.
b gs Israel.
c gs Udvalgelse.
d gs Nåde.
e gs Abrahamske pagt.
100a Åb 20:2–3;
L&P 43:31; 45:55;
88:110.

b Ef 1:10; L&P 27:13.
c L&P 45:11–14;
Moses 7:62–64.
gs Zion.
d L&P 76:102; 88:96.
101a gs Jorden.
b gs Herlighed.
102a gs Barmhjertighed.

b gs Fred.
104a L&P 51:8–9, 12–13.
105a gs Fattig –
Materielt fattig.
106a gs Fællesskab.
b gs Sagtmodig.
107a gs Aronske
præstedømme.

har brug for fødderne; for uden fødder hvordan skulle legemet så kunne stå?

110 "Legemet har også brug for hvert eneste lem, så alle kan blive opbygget sammen, og så legemet kan bevares komplet.

111 Og se, "højpræsterne skal rejse, og ligeledes ældsterne, og ligeledes ^bpræsterne i det mindre præstedømme, men ^cdiakonerne og ^dlærerne skal udpeges til at ^evåge over kirken, til at være stående tjenere for kirken.

112 Og biskoppen, Newel K. Whitney, skal også rejse rundt i omegnen og iblandt alle menighederne og opsøge de fattige for at "tage sig af deres behov ved at ^bydmyge de rige og de stolte.

113 Han skal også ansætte en "agent til at tage ansvar for og udføre hans verdslige forretninger, sådan som han anviser.

114 Men lad alligevel biskoppen rejse til byen New York og også til byen Albany og også til byen Boston og med lyden af evangeliet og med høj røst advare menneskene i disse byer om den "ødelæggelse og fuldstændige undergang, der venter dem, hvis de forkaster det.

115 For hvis de forkaster det, er timen for deres dom nær, og deres hus skal blive efterladt dem øde.

116 Lad ham "sætte sin lid til mig, så skal han ikke blive ^bbeskæmmet; og ikke ét ^chår fra hans hoved skal ubemærket falde til jorden.

117 Og sandelig siger jeg jer, resten af mine tjenere: Drag ud, sådan som jeres omstændigheder i jeres forskellige kald tillader det, til de vældige og ansete byer og landsbyer, idet I i retfærdighed irettesætter verden for alle deres uretfærdige og ugudelige gerninger og klart og forståeligt fremlægger den vederstyggelige ødelæggelse i de sidste dage.

118 For ved jer, siger Herren den Almægtige, vil jeg "sønderrive deres riger; jeg vil ikke alene ^bryste jorden, men stjernehimlene skal skælve.

119 For jeg, Herren, har udrakt min hånd for at slippe himlens kræfter løs; I kan ikke se det nu, men inden længe skal I se det og vide, at jeg er, og at jeg skal "komme og ^bregere sammen med mit folk.

120 Jeg er "Alfa og Omega, begyndelsen og enden. Amen.

110a 1 Kor 12:12–23.

111a gs Højpræst.

b gs Præst i det aronske præstedømme.

c gs Diakon.

d gs Lærer i aronske præstedømme.

e gs Vogte, vægter.

112a gs Velfærd.

b L&P 56:16.

113a L&P 90:22.

114a L&P 1:13–14.

116a gs Tillid.

b Sl 22:5;

1 Pet 2:6.

c Matt 10:29–31.

118a Dan 2:44–45.

b Joel 2:10;

L&P 43:18;

45:33, 48; 88:87, 90.

gs Sidste dage;
Tidernes tegn.

119a L&P 1:12, 35–36;
29:9–11; 45:59.

gs Andet komme,
Jesu Kristi.

b gs Tusindårsriget.
120a gs Alfa og Omega.

AFSNIT 85

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 27. november 1832 (History of the Church, 1:298-299). Dette afsnit er et uddrag af et brev fra profeten til W.W. Phelps, som boede i Independence, Missouri. Det blev sendt for at besvare nogle spørgsmål om de hellige, som var flyttet til Zion, men som ikke havde modtaget deres arvelod i henhold til den fastlagte orden i kirken.

1-5: Arvelodder i Zion skal modtages ved helligelse. 6-12: En, der er mægtig og stærk, vil give de hellige deres arvelod i Zion.

HERRENS skriver, som han har udpeget, har den pligt at føre en historisk optegnelse og en almindelig "kirkeprotokol om alt det, som sker i Zion, og om alle dem, som ^bhelliger ejendele og efter loven får arvelodder fra biskoppen;

2 og også om deres livsførelse, deres tro og gerninger; også om de frafaldne, der falder fra efter at have modtaget deres arvelodder.

3 Det er i modstrid med Guds vilje og befaling, at de, som ikke modtager deres arvelod ved ^ahelligelse i overensstemmelse med hans lov, som han har givet, så han kan afkræve sit folk ^btiende for at berede dem til ^chævnens og opbrændelsens dag, skal have deres navne indskrevet sammen med Guds folk.

4 Ej heller må deres slægtsregister føres eller forefindes, hvor det kan blive fundet i nogen af

kirkens optegnelser eller i dens historie.

5 Deres navne skal ikke findes nedskrevet i "Guds lovebog, ej heller navnene på deres fædre eller navnene på deres børn, siger Hærskarers Herre.

6 Ja, således siger den "stille, sagte røst, der hvisker gennem alt og ^bgennemborer det, og ofte får den mine knogler til at skælve, når den tilkendegiver sig og siger:

7 Og det skal ske, at jeg, Gud Herren, skal sende en, som er mægtig og stærk, og som holder magtens scepter i sin hånd, og som er ikklædt lys som en klædning, og hvis mund skal ytre ord, evige ord, mens hans indre skal være en kilde af sandhed, for at bringe orden i Guds husstand og for at tilordne arvelodderne til de hellige, hvis navne, tillige med navnene på deres fædre og deres børn, findes indskrevet i Guds lovebog;

8 mens den mand, som er blevet kaldet af Gud og udpeget, og som rækker sin hånd ud for at støtte "Guds ark, skal falde

85 1a L&P 21:1; 47:1;
69:3-6.

b L&P 42:30-35.

3a gs Indvielsesloven.

b gs Tiende.

c Mal 3:10-11, 17;
L&P 97:25-26.

5a gs Livets bog.

6a 1 Kong 19:11-12;

Hel 5:30-31;

3 Ne 11:3-7.

b Hebr 4:12.

8a 2 Sam 6:6-7;

1 Krøn 13:9-10.

gs Pagtens ark.

for dødens pil, ligesom et træ, der bliver ramt af den lysende tordenkile.

9 Og alle de, som ikke findes indskrevet i ^amindebogen, skal ikke finde nogen arv på den dag, men de skal sønderhugges, og de skal få deres del blandt ikke-troende, hvor der er ^bjammer og tænderskæren.

10 Dette siger jeg ikke af mig selv; derfor, som Herren taler, således vil han også opfylde det.

11 Og de, som er af det høje

præstedømme, og hvis navn ikke findes indskrevet i ^alovbogen, eller som findes at være ^bfaldet fra eller at være blevet ^cudelukket af kirken, såvel de som af det mindre præstedømme eller medlemmerne, skal på den dag ikke finde nogen arvelod blandt den Højestes hellige;

12 Derfor skal det gå dem, som det gik præstens børn, sådan som det findes nedskrevet i det andet kapitel og enogtres- og toogtresindstyvende vers af Ezras Bog.

AFSNIT 86

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 6. december 1832 (History of the Church, 1:300). Denne åbenbaring blev modtaget, mens profeten gennemlæste og redigerede manuskriptet til bibeloversættelsen.

1–7: Herren forklarer meningen med lignelsen om hveden og rajgræsset. 8–11: Han forklarer præstedømmets velsignelser for dem, som er retmæssige arvinger med hensyn til kødet.

SANDELIG, så siger Herren til jer, mine tjenere, angående ^alignelsen om hveden og rajgræsset:

2 Se, sandelig siger jeg: Marken var verden, og apostlene var sædemændene;

3 og efter at de er faldet i søvn, da sår han, den store forfølger af kirken, den frafaldne, skøgen, ja, "Babylon, som får alle folke-

slag til at drikke af sit bæger, og i hvis hjerte fjenden, ja, Satan, sidder og regerer – se, da sår han rajgræsset; derfor kvæler rajgræsset hveden og ^bdriver kirken ud i ørkenen.

4 Men se, i de ^asidste dage, netop nu mens Herren begynder at bringe ordet frem og bladet spirer frem og endnu er spædt –

5 se, sandelig siger jeg jer: ^aEnglene, som er rede og venter på at blive sendt ud for at ^bhøste markerne, råber til Herren dag og nat,

6 men Herren siger til dem: Ryk ikke rajgræsset op, så længe bladet endnu er spædt (for

9a 3 Ne 24:16;
Moses 6:5–6.
gs Mindebog.
b L&P 19:5.
11a gs Livets bog.

b gs Frafald.
c gs Udelukkelse.
86 1a Matt 13:6–43;
L&P 101:64–67.
3a Åb 17:1–9.

gs Babel, Babylon.
b Åb 12:6, 14.
4a gs Sidste dage.
5a L&P 38:12.
b gs Høst.

jeres tro er i sandhed svag), for at I ikke også skal ødelægge hveden.

7 Lad derfor hveden og rajgræsset vokse op sammen, indtil høsten er helt moden; da skal I først samle hveden, som står blandt rajgræsset, og når hveden er blevet samlet ind, se, da bliver rajgræsset bundet i knipper, og marken ligger til bage for at blive afbrændt.

8 Derfor, så siger Herren til jer, hos hvem "præstedømmet er fortsat gennem jeres fædres slægtslinje –

9 for I er retmæssige "arvinger

med hensyn til kødet og har været ^bskjult for verden med Kristus i Gud –

10 derfor består jeres liv og præstedømmet stadig og må nødvendigvis bestå gennem jer og jeres slægtslinje indtil alt "genoprettes, sådan som der er blevet talt ved alle de hellige profeters mund, siden verden begyndte.

11 Derfor er I velsignede, hvis I forbliver i min godhed, et "lys for ikke-jøderne og gennem dete præstedømme en frelser for mit ^bfolk Israel. Herren har sagt det. Amen.

AFSNIT 87

Åbenbaring og profeti om krig givet gennem profeten Joseph Smith den 25. december 1832 (History of the Church, 1:301–302). Dette afsnit blev modtaget på et tidspunkt, hvor brødrene grundede over og drøftede negerslaveriet på det amerikanske kontinent og det slaveri, som menneskenes børn er i over hele verden.

1–4: Der forudsiges krig mellem Nordstaterne og Sydstaterne. 5–8: Store ulykker skal ramme alle jordens indbyggere.

SANDELIG, så siger Herren angående de krige, som snart vil udbryde, begyndende med "South Carolinas oprør, og som til sidst vil ende med mange sjæles død og elendighed;

2 og den tid kommer, da ^akrig

skal blive udøst over alle folkeslag, begyndende på det sted.

3 For se, Sydstaterne skal skille sig ud imod Nordstaterne, og Sydstaterne skal henvende sig til andre nationer, endog nationen Storbritannien, som den kaldes, og de skal også henvende sig til andre nationer om hjælp til at forsvare sig mod andre nationer; og da skal ^akrig blive udøst over alle nationer.

4 Og det skal ske efter mange

8a L&P 113:8.
gs Melkisedekske
præstedømme.

9a Abr 2:9–11.
gs Abrahamske pagt.
b Es 49:2–3.

10a ApG 3:19–21.
gs Gengivelse af
evangeliet.

11a Es 49:6.
b L&P 109:59–67.
87 1a L&P 130:12–13.

2a Joel 4:9–16;
Matt 24:6–7;
L&P 45:26, 63; 63:33.
3a L&P 45:68–69.

dage, at "slaver skal rejse sig mod deres herrer, som skal være rustet og oplært til krig.

5 Og det skal også ske, at de tilbageværende, som er tilbage i landet, skal ruste sig og skal blive overordentlig vrede og skal hjemsøge ikke-jøderne med en alvorlig plage.

6 Og følgende skal jordens indbyggere "sørge med sværdet og ved blodsudgydelse; og med ^bhungersnød og pest og jordskælv og himlens torden og de voldsomme og lysende lyn skal jordens indbyggere

også komme til at føle en almægtig Guds vrede og harme og 'revsende hånd, indtil den tilintetgørelse, der er forordnet, fuldstændigt har gjort "ende på alle nationer;

7 for at råbet fra de hellige og fra de "helliges blod skal ophøre med at stige op fra jorden til ^bHerren Sebaots ører om at blive hævnnet på deres fjender.

8 "Stå I derfor på hellige steder og lad jer ikke flytte, førend Herrens dag kommer; for se, den ^bkommer hurtigt, siger Herren. Amen.

AFSNIT 88

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 27. december 1832 (History of the Church, 1:302–312). Den blev af profeten betegnet som »olivenbladet« ... plukket af paradisetts træ, Herrens budskab til os om fred« (History of the Church, 1:316). Det fremgår af de historiske optegnelser, at dele af denne åbenbaring blev modtaget den 27. og 28. december 1832 og den 3. januar 1833.

1–5: Trofaste hellige modtager Talsmanden, som er løftet om evigt liv. 6–13: Alt bliver styret og kontrolleret af Kristi lys. 14–16: Opstandelsen finder sted i kraft af forløsningen. 17–31: Lydighed mod den celestiale, terrestre eller telestiale lov forbereder menneskene til de respektive riger og herligheder. 32–35: De, som vælger at forblive i synd, forbliver tilsoledede. 36–41: Alle riger bliver styret ved lov. 42–45: Gud har givet alting en lov. 46–50: Mennesket skal kunne fatte selv Gud. 51–61:

Lignelsen om manden, der sender sine tjenere ud i marken og besøger dem efter tur. 62–73: Kom nær til Herren, så skal I se hans ansigt. 74–80: Helliggør jer, og undervis hinanden i rigets lærdomme. 81–85: Enhver, som er blevet advaret, bør advare sin næste. 86–94: Tegn, elementernes rasen og engle bereder vejen for Herrens komme. 95–102: Englebasuner kalder de døde frem i rækkefølge. 103–116: Englebasuner forkynder evangeliets gengivelse, Babylons fald og den store Guds slag. 117–126: Stræb

4a L&P 134:12.
6a L&P 29:14–21; 45:49.
b JS–M 1:29.
c gs Revselse.

d gs Verden – Verdens
ende.
7a Eter 8:22–24.
b Jak 5:4;

L&P 88:2; 95:7.
8a Matt 24:15;
L&P 45:32; 101:21–22.
b Åb 3:11.

efter at lære, opfør et hus til Gud (et tempel), og ikklæd jer næstekærlighedens bånd. 127–141: Reglerne for profeternes skole bliver fremsat, herunder også fodtvætningsordinansen.

SANDELIG, så siger Herren til jer, som har forsamlet jer for at modtage hans vilje angående jer:

2 Se, dette er Herren til behag, og englene ^afryder sig over jer; de ^balmisser, der er jeres bønner, er steget op til ^cHerren Sebaots ører og bliver optegnet i ^dbogen med navnene på de helliggjorte, ja, de, der er af den celestiale verden.

3 Derfor sender jeg nu en anden ^aTalsmand til jer, ja, til jer, mine venner, for at den kan blive i jeres hjerte, ja, ^bforjættelsens hellige Ånd, hvilken anden Talsmand er den samme, som jeg lovede mine disciple, sådan som det står skrevet i Johannes' vidnesbyrd.

4 Denne Talsmand er det løfte, som jeg giver jer om ^aevigt liv, ja, det ^bcelestiale riges herlighed;

5 hvilken herlighed er den ^aFørstefødtes menighed, ja, Guds, den helligste af alle, ved Jesus Kristus, hans Søn –

6 ^ahan, der steg op til det høje, ligesom han også ^bsteg ned under alt, hvorved han ^cfattede alt, så han kunne være i alt og gennem alt, ^dsandhedens lys;

7 hvilken sandhed skinner. Dette er ^aKristi lys. Ligesom han også er i solen og solens lys og dens kraft, hvorved den blev ^bskabt.

8 Ligesom han også er i månen og er månens lys og dens kraft, hvorved den blev skabt;

9 ligesom også stjernernes lys og deres kraft, hvorved de blev skabt;

10 og også jorden og dens kraft, ja, den ^ajord, hvorpå I står.

11 Og det lys, som skinner, og som giver jer lys, er til i kraft af ham, som oplyser jeres øjne, hvilket er det samme lys, som levendegør jeres ^aforstand;

12 hvilket ^alys udstråler fra Guds nærhed for at ^bfylde det uendelige rum,

13 det lys, som er i ^aalting, og som giver ^bliv til alting, og som er den ^clov, hvorved alting bliver styret, ja, Guds kraft, han som sidder på sin trone, og som er i evighedens skød, og som er midt i alting.

14 Se, sandelig siger jeg jer, at i kraft af den ^aforløsning, der er

88 2a Luk 15:10.

b ApG 10:1–4.
gs Bøn.

c Jak 5:4; L&P 95:7.

d gs Livets bog.

3a Joh 14:16.

b L&P 76:53.
gs Forjættelsens
hellige Ånd.

4a L&P 14:7.

b gs Celestial
herlighed.

5a gs Førstefødte.

6a gs Jesus Kristus.

b L&P 122:8.

gs Forsoning.

c gs Alvidende.

d L&P 93:2, 8–39.

gs Lys, Kristi lys;
Sandhed.

7a Moro 7:15–19;

L&P 84:45.

b 1 Mos 1:16.

gs Skabe.

10a Moses 2:1.

11a gs Forståelse.

12a gs Lys, Kristi lys.

b Jer 23:24.

13a Kol 1:16–17.

b 5 Mos 30:20;

L&P 10:70.

c Job 38;

L&P 88:36–38.

gs Lov.

14a gs Forsoning;

Forløsningsplanen.

blevet foretaget for jer, er opstandelsen fra de døde blevet tilvejebragt.

15 Og "ånden og ^blegemet udgør menneskets 'sjæl.

16 Og "opstandelsen fra de døde er sjælens forløsning.

17 Og sjælens forløsning sker i kraft af ham, der levendegør alting, i hvis bryst det er blevet forordnet, at "jordens ^bfattige og 'sagtmodige skal arve den.

18 Derfor må den nødvendigtvis helliggøres fra al uretfærdighed, så den kan blive beredt til den "celestiale herlighed;

19 for efter at den har opfyldt formålet med sin skabelse, skal den blive "kronet med herlighed, ja, med Gud Faderens nærvær;

20 så legemer, der tilhører det celestiale rige, må "besidde den for evigt og altid; for i denne ^bhensigt blev den dannet og skabt, og i denne hensigt bliver de ^chelliggjort.

21 Og de, som ikke bliver helliggjort ved den lov, som jeg har givet jer, nemlig Kristi lov, skal arve et andet rige, nemlig det, som er et terrestrialt rige, eller det, som er et telestialt rige.

22 For den, der ikke er i stand til at efterleve et "celestialt riges lov, kan ikke udholde en celestial herlighed.

23 Og den, der ikke kan efterleve et terrestrialt riges lov, kan ikke udholde en "terrestrial herlighed.

24 Og den, der ikke kan efterleve et "telestialt riges lov, kan ikke udholde en telestial herlighed; derfor er han ikke egnet til et rige med herlighed. Derfor må han udholde et rige, som ikke er et rige med herlighed.

25 Og videre, sandelig siger jeg jer: "Jorden overholder et celestialt riges lov, for den opfylder formålet med sin skabelse og overtræder ikke loven –

26 derfor skal den blive "helliggjort; ja, uagtet at den skal ^bdø, skal den blive levendegjort igen og skal udholde den kraft, hvorved den bliver levendegjort, og de 'retfærdige skal ^aarve den.

27 For uagtet at de dør, skal de også "opstå igen, et ^båndeligt legeme.

28 De, der har en celestial ånd, skal få det samme legeme igen, som var et naturligt legeme; ja, I skal få jeres legeme igen, og

15a gs Mennesker –
Mennesket, vor
himmelske Faders
åndelige barn; Ånd.
b gs Legeme.
c 1 Mos 2:7.
gs Sjæl.
16a Alma 11:42.
gs Opstandelse.
17a gs Jorden – Jordens
endelige tilstand.
b gs Fattig.
c gs Sagtmodig.

18a gs Celestial herlighed.
19a L&P 130:7–9.
20a L&P 38:20.
b Moses 1:39.
gs Mennesker –
Menneskets mulighed
for at blive som vor
himmelske Fader.
c gs Helliggørelse.
22a L&P 105:5.
23a gs Terrestrial
herlighed.
24a gs Telestial herlighed.

25a gs Jorden.
26a gs Jorden – Jordens
endelige tilstand.
b gs Verden – Verdens
ende.
c 2 Pet 3:11–14.
gs Retfærdig,
retfærdighed.
d Matt 5:5;
L&P 45:58;
59:2; 63:49.
27a gs Opstandelse.
b 1 Kor 15:44.

jeres "herlighed skal være den herlighed, ved hvilken jeres legeme bliver ^blevendegjort.

29 I, der bliver levendegjort ved en del af den "celestiale herlighed, skal da få af denne, ja, en fylde.

30 Og de, der bliver levendegjort ved en del af den "terrestriale herlighed, skal da modtage af denne, ja, en fylde.

31 Og også de, der bliver levendegjort ved en del af den "telestiale herlighed, skal da modtage af denne, ja, en fylde.

32 Og de, der er tilbage, vil også blive "levendegjort; dog skal de vende tilbage til deres eget sted for at nyde det, som de er villige til at modtage, fordi de ikke var ^bvillige til at nyde det, som de kunne have modtaget.

33 For hvad gavner det et menneske, at han, hvis der bliver skænket ham en gave, ikke modtager den? Se, han glæder sig ikke over det, der bliver givet til ham, ej heller glæder han sig over den, der er gavens giver.

34 Og videre, sandelig siger jeg jer: Det, der bliver styret ved lov, bliver bevaret ved lov og bliver fuldkommengjort og "helliggjort ved denne.

35 Det, som "bryder en lov og ikke overholder loven, men forsøger at blive en lov i sig selv og vælger at forblive i synd og helt forbliver i synd, kan ikke blive helliggjort ved lov, ej heller ved ^bbarmhjertighed, "retfærdighed eller dom. Derfor må de forblive "tilsølede.

36 Alle riger har fået en lov;

37 og der er "mange riger, for der er intet rum, i hvilket der ikke er noget rige; og der er intet rige, hvori der ikke er noget rum, hverken et større eller et mindre rige.

38 Og hvert rige har fået en "lov; og til hver lov er der også knyttet visse begrænsninger og betingelser.

39 Ingen væsener, som ikke opfylder disse "betingelser, bliver ^bretfærdiggjort.

40 For "intelligens holder sig til intelligens; ^bvisdom modtager visdom; "sandhed favner sandhed; "dyd elsker dyd; "lys holder sig til lys; barmhjertighed har "medfølelse med barmhjertighed og gør krav på sine egne; retfærdighed fortsætter sin kurs og gør krav på sine egne; dom bliver afsagt for ansigtet af ham, som sidder på tronen og regerer og udfører alt.

28a gs Dom, den endelige.
b L&P 43:32; 63:51; 101:31.

29a gs Celestial herlighed.
b gs Mennesker – Menneskets mulighed for at blive som vor himmelske Fader.

30a gs Terrestrial herlighed.

31a gs Telestial herlighed.

32a Alma 11:41–45.

b gs Handlefrihed.

34a gs Helliggørelse.

35a gs Oprør.

b gs Barmhjertighed.

c gs Retfærdig, retfærdighed.

d Åb 22:11;

1 Ne 15:33–35;

2 Ne 9:16; Alma 7:21.

37a L&P 78:15.

38a L&P 88:13.

39a L&P 130:20–21.

b gs Retfærdiggøre.

40a gs Intelligens,

intelligenser.

b gs Visdom.

c gs Sandhed.

d gs Dyd.

e gs Lys, Kristi lys.

f gs Medfølelse.

41 Han "fatter alting, og alting er foran ham, og alting er omkring ham; og han er over alting og i alting og er gennem alting og omslutter alting; og alting er ved ham og af ham, nemlig Gud, for evigt og altid.

42 Og videre, sandelig siger jeg jer: Han har givet alle ting en lov, hvorefter de bevæger sig i deres "tider og deres tidsrum;

43 og deres baner er blevet lagt fast, nemlig banerne for himlene og jorden, hvilke omfatter jorden og alle planeterne.

44 Og de giver hinanden "lys i deres tider og tidsrum, i deres minutter, i deres timer, i deres dage, i deres uger, i deres måneder og i deres år – alle disse er ^bét år for Gud, men ikke for mennesket.

45 Jorden farer på sine vinger, og "solen giver sit lys om dagen, og månen giver sit lys om natten, og stjernerne giver også deres lys, mens de farer på deres vinger i deres herlighed, midt i ^bGuds magt.

46 Hvormed skal jeg ligne disse riger, så I kan forstå det?

47 Se, alle disse er riger, og enhver, der har set et eller det mindste af disse, har "set Gud bevæge sig i sin storhed og kraft.

48 Jeg siger jer: Han har set ham; men alligevel blev han, der

kom til sine "egne, ikke begrebet af dem.

49 "Lyset skinner i mørket, og mørket begriber det ikke; men den dag skal komme, da I skal ^bbegribe selv Gud, idet I bliver levendegjort i ham og af ham.

50 Da skal I vide, at I har set mig, at jeg er, og at jeg er det sande lys, som er i jer, og at I er i mig; ellers kunne I ikke have fremgang.

51 Se, jeg vil ligne disse riger med en mand, der havde en mark, og han sendte sine tjenere ud i marken for at grave marken.

52 Og han sagde til den første: Gå du ud og arbejd i marken, og i den første time kommer jeg ud til dig, og du skal se glæden i mit ansigt.

53 Og han sagde til den anden: Gå du også ud i marken, og i den anden time vil jeg besøge dig med glæde i mit ansigt.

54 Og også til den tredje, idet han sagde: Jeg vil besøge dig;

55 og til den fjerde, og så fremdeles til den tolvte.

56 Og markens herre gik ud til den første i den første time og blev hos ham hele den time, og han blev glad på grund af lyset i sin herres ansigt.

57 Og så forlod han den første, så han også kunne besøge den anden og den tredje og den

41a 1 Joh 3:20; 1 Ne 9:6;
2 Ne 9:20;
L&P 38:1-3.
gs Alvidende.

42a Dan 2:20-22;
Abr 3:4-19.

44a gs Lys, Kristi lys.

b Sl 90:4; 2 Pet 3:8.

45a 1 Mos 1:16;
Abr 4:16.

b L&P 88:7-13.

47a Alma 30:44;
Moses 1:27-28; 6:63;
Abr 3:21.

48a Joh 1:11;
3 Ne 9:16;
L&P 39:1-4.

49a L&P 6:21; 50:23-24;
84:45-47.

b Joh 17:3;
L&P 93:1, 28.

fjerde, og så fremdeles til den tolvte.

58 Og således modtog de alle lyset i deres herres ansigt, enhver mand i sin time og til sin tid og i sit tidsrum –

59 begyndende med den første og så fremdeles indtil den "sidste og fra den sidste til den første og fra den første til den sidste;

60 enhver mand efter hans plads i rækkefølgen, indtil hans time var forbi, helt i overensstemmelse med det, som hans herre havde befalet ham, så hans herre kunne blive herliggjort i ham og han i sin herre, så de alle kunne blive herliggjort.

61 Med denne lignelse vil jeg således ligne alle disse riger og "indbyggerne deri – hvert rige i sin time og til sin tid og i sit tidsrum helt i overensstemmelse med den forordning, som Gud har udstedt.

62 Og videre, sandelig siger jeg jer, mine "venner: Jeg efterlader jer disse ord til at ^bgrunde over i jeres hjerte med denne befaling, som jeg giver jer, at I skal ^cpåkalde mig, mens jeg er nær –

63 "kom nær til mig, så vil jeg komme nær til jer; ^bsøg mig flit-

tigt, så skal I "finde mig; bed, så skal I få; bank på, så skal der blive lukket op for jer.

64 Hvad I end "beder Faderen om i mit navn, som er ^bnødvendigt for jer, det skal blive givet jer;

65 og hvis I beder om noget, der ikke er "nødvendigt for jer, skal det vende sig til ^bfordømmelse for jer.

66 Se, det, I hører, er som "røsten af en, der råber i ørkenen – i ørkenen, fordi I ikke kan se ham – min røst, fordi min røst er ^bånd; min ånd er sandhed; "sandheden varer ved og har ingen ende; og hvis den er i jer, skal det være i rigt mål.

67 Og hvis I "alene har min ^bbære for øje, skal hele jeres legeme blive fyldt med lys, og der skal ikke være noget mørke i jer, og det legeme, der er fyldt med lys, ^cfatter alting.

68 "Helliggør derfor jer selv, så I alene har Gud i ^bsinde, og så skal de dage komme, da I skal ^cse ham; for han vil fjerne sløret fra sit ansigt for jer, og det skal ske til hans egen tid og på hans egen måde og efter hans egen vilje.

69 Husk det store og sidste løfte, som jeg har givet jer; kast

59a Matt 20:1–16.

61a L&P 76:24.

62a L&P 84:63; 93:45.

b gs Grunde.

c Es 55:6;

Jak 1:5;

L&P 46:7.

63a Zak 1:3; Jak 4:8;

Åb 3:20.

b 1 Krøn 28:9;

Eter 12:41;

L&P 101:38.

c L&P 4:7; 49:26.

64a gs Bøn.

b L&P 18:18; 46:28–30.

65a Jak 4:3.

b L&P 63:7–11.

66a Es 40:3;

1 Ne 17:13;

Alma 5:37–38;

L&P 128:20.

b gs Helligånden; Lys,

Kristi lys.

c gs Sandhed.

67a Matt 6:22;

Luk 11:34–36;

L&P 82:19.

b Joh 7:18.

c Ordsp 28:5;

L&P 93:28.

gs Bedømme,

gaven at.

68a gs Helliggørelse.

b gs Sind.

c L&P 67:10–13; 93:1;

97:15–17.

jeres ^atomme tanker og jeres overdrevne ^blatter langt bort.

70 Forbliv her, forbliv på dette sted, og indkald en højtidelig forsamling, ja, af dem, som er de første arbejdere i dette sidste rige.

71 Og lad dem, som de har ^aadvaret på deres rejser, påkaldte Herren og for en kort tid grunde i deres hjerte over den advarsel, som de har fået.

72 Se, jeg vil tage vare på jeres flokke og vil lade ældster fremstå og sende til dem.

73 Se, jeg vil fremskynde mit værk, når tiden er inde.

74 Og jeg giver jer, der er de første ^aarbejdere i dette sidste rige, den befaling, at I skal forsamle jer og organisere jer og berede jer og ^bhelliggøre jer; ja, gør hjertet rent og ^crens hænderne og fødderne over for mig, så jeg kan gøre jer ^drene;

75 så jeg kan bevidne for jeres ^aFader og jeres Gud og min Gud, at I er rene for denne ugudelige slægts blod; så jeg, når jeg vil, må kunne opfylde dette løfte, dette store og sidste løfte, som jeg har givet jer.

76 Og jeg giver jer den befaling, at I skal vedblive med at ^abede og ^bfaste fra denne stund af.

77 Og jeg giver jer den befaling, at I skal ^aundervise hinanden i ^brigets lære.

78 Undervis I flittigt, så skal min ^anåde være med jer, så I mere fuldkomment kan blive ^bundervist i teori, i princip, i lære, i evangeliets lov og i alt det, som vedrører Guds rige, og som er nødvendigt for jer at forstå;

79 både i det, der er i ^ahimlen og på jorden og under jorden; det, som har været, det, som er, det, som snart skal ske, det, som er hjemme, det, som er ude; folkeslagenes ^bkrige og forviklinger og de straffedomme, som er lagt på landet; og også en kundskab om lande og om riger –

80 så I på alle måder kan være forberedt, når jeg igen sender jer ud for at højne det kald, hvortil jeg har kaldet jer, og den mission, hvortil jeg har bemyndiget jer.

81 Se, jeg sendte jer ud for at ^avidne og advare menneskene, og det påhviler enhver, der er blevet advaret, at ^badvare sin næste.

82 Derfor er de uden undskyldning, og deres synder hviler på deres eget hoved.

83 Den, der ^asøger mig ^bflittigt,

69a Matt 12:36;
Mosi 4:29-30;
Alma 12:14.
b L&P 59:15; 88:121.
71a gs Advare.
74a Matt 20:1, 16.
b 3 Mos 20:7-8;
3 Ne 19:28-29;
L&P 50:28-29; 133:62.
c gs Ren og uren.
d Eter 12:37.
75a gs Gud,

Guddommen –
Faderen; Fader i
himlen; Mennesker –
Mennesket, vor
himmelske Faders
åndelige barn.
76a gs Bøn.
b gs Faste.
77a gs Undervisning.
b gs Kristi lære.
78a gs Nåde.
b L&P 88:118;

90:15; 93:53.
79a gs Himlen.
b gs Krig.
81a gs Vidne
(udsagnsord).
b L&P 63:58.
gs Advare.
83a 5 Mos 4:29-31;
Jer 29:12-14;
L&P 54:10.
b Alma 37:35.

skal finde mig og skal ikke blive ladet alene.

84 Bliv derfor her og arbejd flittigt, så I kan blive fuldkomment gjort i jeres tjenestegørelse, der er at drage ud blandt "ikke-jøderne for sidste gang, så mange som Herrens mund skal nævne, for at ^bbinde loven til og forsegle vidnesbyrdet og at forberede de hellige på dommens time, som skal komme,

85 så deres sjæle må undslippe Guds vrede, den vederstyggelige "ødelæggelse, der venter de ugudelige, både i denne verden og i den tilkommende verden. Sandelig siger jeg jer: Lad dem, som ikke er de første ældster, fortsætte i vingården, indtil Herrens mund ^bkalder dem, for deres tid er endnu ikke kommet; deres ^cklæder er ikke rene for denne slægts blod.

86 Forbliv i den "frihed, hvorved I er blevet gjort ^bfri; ^clad jer ikke vikle ind i "synd, men lad jeres hænder være "rene, indtil Herren kommer.

87 For om ikke mange dage skal "jorden ^bbæve og rave frem og tilbage som et beruset menneske; og ^csolen skal skjule sit ansigt og skal nægte at give lys; og "månen skal blive badet i

blod og "stjernerne blive meget vrede og skal kaste sig ned som en figen, der falder ned fra et figentræ.

88 Og efter jeres vidnesbyrd kommer der vrede og harme over menneskene.

89 For efter jeres vidnesbyrd kommer vidnesbyrdet fra "jord-skælvene, der skal fremkalde stønnen i hendes midte, og menneskene skal falde til jorden og skal ikke være i stand til at stå oprejst.

90 Og ligeledes kommer vidnesbyrdet fra "tordenens røst og lynets røst og uvejrets røst og røsten fra havets bølger, der skyller over sine bredder.

91 Og alt skal være i "bevægelse; og hjertet skal visse sig synke i livet på menneskene; for der skal komme frygt over alle mennesker.

92 Og "engle skal flyve midt igennem himlen og råbe med høj røst, mens de lader Guds basun lyde og sige: Bered jer, bered jer, o I jordens indbyggere, for vor Guds dom er kommet. Se, ^bBrudgommen kommer; gå I ud for at møde ham.

93 Og straks skal der vise sig et "stort tegn på himlen, og alle mennesker skal se det sammen.

84a JS–H 1:41.

b Es 8:16–17.

85a Matt 24:15.

b L&P 11:15.

c 1 Ne 12:10–11;

Jakob 1:19; 2:2;

L&P 112:33.

gs Ren og uren.

86a Mosi 5:8.

gs Frihed.

b Joh 8:36.

gs Handlefrihed;

Frihed.

c Gal 5:1.

d gs Synd.

e Job 17:9; Sl 24:4;

Alma 5:19.

87a Es 13:4–13.

b L&P 43:18.

c Joel 2:10;

L&P 45:42; 133:49.

d Åb 6:12.

e Joel 4:15.

89a L&P 45:33.

90a Åb 8:5;

L&P 43:17–25.

91a L&P 45:26.

92a Åb 8:13; L&P 133:17.

b Matt 25:1–13;

L&P 33:17; 133:10, 19.

93a Matt 24:30;

Luk 21:25–27.

gs Tidernes tegn.

94 Og endnu en engel skal lade sin basun lyde og sige: Den ^astore ^bkirke, ^cvederstyg-gelighedernes moder, som har fået alle folkeslag til at drikke af sin ^dutugts vredes vin, og som forfølger Guds hellige, og som udgyder deres blod – hun, som sidder på mange vande og på øerne i havet – se, hun er ^erajgræsset fra jorden; hun bliver bundet i knipper; hendes bånd bliver gjort stærke, ingen kan løse dem; derfor er hun rede til at blive ^fbrændt! Og han skal lade sin basun lyde både længe og højt, og alle folkeslag skal høre den.

95 Og der skal være ^astilhed i himlen i et tidsrum af en halv time, og straks derefter skal himlen blive foldet ud som et forhæng, ligesom en ^bskriftrulle bliver foldet ud, efter at den har været sammenrullet, og ^cHerrens ansigt skal afsløres.

96 Og de hellige, som er på jorden, og som lever, skal blive levendegjort og ^ataget op for at møde ham.

97 Og de, som har sovet i deres grave, skal ^akomme frem, for deres grave skal blive åbnet; og også de skal blive taget op for at møde ham midt i himlens søjle.

98 De er Kristi, ^aførstegrøden,

de, som først skal stige ned sammen med ham, og de, som er på jorden og i deres grave, og som først bliver taget op for at møde ham; og alt dette ved lyden af Guds engels basun.

99 Og efter dette skal endnu en engel basunere, hvilket er den anden basun; og da sker forløsningen af dem, der er Kristi ved hans komme, og som har fået deres del i det ^afængsel, som er blevet beredt for dem, så de kunne modtage evangeliet og blive ^bdømt i lighed med mennesker i kødet.

100 Og videre skal endnu en basun lyde, hvilket er den tredje basun; og da kommer de ^amenneskers ånder, som skal dømmes og bliver fundet under ^bfordømmelse;

101 og disse er de ^atilbageværende af de døde; og de lever ikke igen, førend de ^btusind år er til ende, eller førend jordens ende kommer.

102 Og endnu en basun skal lyde, hvilket er den fjerde basun, og sige: Blandt dem, der skal forblive indtil den store og sidste dag, ja, enden, findes sådanne, som fremdeles skal forblive ^atilsølede.

103 Og endnu en basun skal lyde, hvilket er den femte basun,

94a 1 Ne 13:4–9.

b gs Djævelen –
Djævelens kirke.

c Åb 17:5.

d Åb 14:8.

e Matt 13:38.

f L&P 64:23–24;
101:23–25.

gs Jorden – Jordens
renselse.

95a L&P 38:12.

b Åb 6:14.

c gs Andet komme,
Jesu Kristi.

96a 1 Thess 4:16–17.

97a L&P 29:13;

45:45–46; 133:56.

gs Opstandelse.

98a 1 Kor 15:23.

99a L&P 76:73; 138:8.

gs Frelse for afdøde.

b 1 Pet 4:6.

100a Åb 20:12–13;

Alma 11:41;

L&P 43:18; 76:85.

b gs Fordømmelse.

101a Åb 20:5.

b gs Tusindårsriget.

102a gs Tilsølethed.

hvilket er den femte engel, som, mens den flyver midt gennem himlen, overdrager det "evige evangelium til alle folkeslag, slægter, tungemål og folk;

104 og dette skal være lyden af hans basun, som siger til alle mennesker, både i himlen og på jorden, og som er under jorden – for "hvert øre skal høre det, og ^bhvert knæ skal bøje sig og hver tunge skal bekende, mens de hører basunens lyd, som siger: "Frygt Gud, og vis ære for ham, som sidder på tronen for evigt og altid; for hans doms time er kommet.

105 Og videre skal endnu en engel lade sin basun lyde, hvilket er den sjette engel, som siger: "Hun er falden, hun som fik alle folkeslag til at drikke af sin utugts vredes vin; hun er falden, er falden!

106 Og videre skal endnu en engel lade sin basun lyde, hvilket er den syvende engel, som siger: Det er fuldbragt; det er fuldbragt! "Guds lam har ^bsejret og "trådt vinpersen alene, ja, Gud den Almægtiges heftige vredes vinperse.

107 Og da skal englene blive kronet med hans magts herlighed, og de "hellige skal blive fylldt med hans ^bherlighed og

modtage deres "arv og blive gjort ham ^dlig.

108 Og da skal den første engel atter lade sin basun lyde i alle levendes ører og "åbenbare menneskenes hemmelige handlinger og Guds mægtige gerninger i det ^bførste årtusinde.

109 Og da skal den anden engel lade sin basun lyde og åbenbare menneskenes hemmelige handlinger og deres hjertes tanker og hensigter og Guds mægtige gerninger i det andet årtusinde –

110 og så videre indtil den syvende engel skal lade sin basun lyde; og han skal stå frem på landjorden og på havet og sværge ved navnet på ham, som sidder på tronen, at "tid ikke længere skal eksistere; og ^bSatan, den gamle slange, der kaldes Djævelen, skal blive bundet og skal ikke blive løst i et tidsrum af "tusind år.

111 Og da skal han blive "løst for en kort tid, så han kan samle sine hære.

112 Og "Mikael, den syvende engel, ja, ærkeenglen, skal samle sine hære, nemlig himlens hærskarer.

113 Og Djævelen skal samle sine hære; nemlig helvedes hærskarer, og skal komme for

103a Åb 14:6–7.
gs Gengivelse af evangeliet.
104a Åb 5:13.
b Es 45:23; Fil 2:9–11.
c gs Frygt – Frygt for Gud; Ærbødighed.
105a Åb 14:8; L&P 1:16.
106a gs Guds lam.
b 1 Kor 15:25.

c Es 63:3–4; Åb 19:15;
L&P 76:107; 133:50.
107a gs Hellig (navneord).
b gs Celestial herlighed.
c gs Ophøjelse.
d L&P 76:95.
108a Alma 37:25;
L&P 1:3.

b L&P 77:6–7.
110a L&P 84:100.
b Åb 20:1–3;
1 Ne 22:26;
L&P 101:28.
gs Djævelen.
c gs Tusindårsriget.
111a L&P 29:22;
43:30–31.
112a gs Mikael.

at kæmpe mod Mikael og hans hære.

114 Og da står den "store Guds slag; og Djævelen og hans hære skal blive kastet bort til deres eget sted, så de aldrig nogen sinde mere skal få magt over de hellige.

115 For Mikael skal udkæmpe deres slag og skal overvinde ham, der "stræber efter den trone, som tilhører ham, der sidder på tronen, nemlig Lammet.

116 Dette er Guds og de "helliggjortes herlighed; og de skal ^bikke mere se døden.

117 Derfor, sandelig siger jeg jer mine "venner: Indkald jeres højtidelige forsamling, sådan som jeg har befalet jer.

118 Og da ikke alle har tro, så søg flittigt og "lær hinanden ^bvisdomsord; ja, søg visdomsord i de bedste "bøger; stræb efter at lære, ja, ved studium og også ved tro.

119 Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, og grundlæg et "hus, ja, et bønnens hus, et fastens hus, et troens hus, et undervisningsens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, et Guds hus;

120 så det, at I træder ind, må ske i Herrens navn; så det, at I træder ud, må ske i Herrens

navn, så alle jeres hilsener må ske i Herrens navn, med opløftede hænder mod den Højeste.

121 "Afstå derfor fra al jeres ligegyldige tale, fra al ^blatter, fra alle jeres "lystne ønsker, fra al jeres ^dstolthed og letsindighed og fra alle jeres ugudelige gerninger.

122 Udvælg en lærer blandt jer, og lad ikke alle være talsmænd på én gang, men lad én tale ad gangen, og lad alle lytte til hans ord, så at alle, når alle har talt, må være blevet opbygget af alle, og så enhver må have lige mulighed.

123 Se til, at I "elsker hinanden; hold op med at være ^bbegærlige; lær at dele med hinanden, sådan som evangeliet kræver.

124 Hold op med at være "uvirksomme; hold op med at være urene; hold op med at ^bfinde fejl hos hinanden; hold op med at sove længere end det er nødvendigt; gå tidligt i seng, så I ikke er trætte; stå tidligt op, så jeres legeme og jeres sind må være friske.

125 Og frem for alt, klæd jer i "næstekærlighedens bånd som i en kappe, hvilket er fuldkommenhedens og ^bfredens bånd.

126 "Bed altid, så I ikke mister

114a Åb 16:14.

115a Es 14:12–17;
Moses 4:1–4.

116a gs Ophøjelse;
Helliggørelse.

b Åb 21:4;

Alma 11:45; 12:18;

L&P 63:49.

gs Udødelighed.

117a L&P 109:6.

118a L&P 88:76–80.

gs Undervisning.

b gs Visdom.

c L&P 55:4; 109:7, 14.

119a L&P 95:3; 97:10–17;

109:2–9; 115:8.

gs Templet,

Herrens hus.

121a L&P 43:34; 100:7.

b L&P 59:15; 88:69.

c gs Kødelig.

d gs Stolthed.

123a gs Kærlighed.

b gs Begære.

124a gs Doven.

b L&P 64:7–10.

gs Ond tale.

125a gs Næstekærlighed.

b gs Fred.

126a gs Bøn.

modet, ^bførend jeg kommer. Se, jeg kommer snart og tager jer til mig. Amen.

127 Og videre, forretningsordenen for det hus, der er indrettet til præsidentskabet for "profeternes skole, oprettet til undervisningen af dem i alt det, der er nødvendigt for dem, ja, for alle kirkens ^bembedsmænd eller med andre ord dem, der er kaldet til tjenestegerningen i kirken, begyndende med højpræsterne og ned til diakonerne –

128 og dette skal være forretningsordenen for huset til skolens præsidentskab: Den, der er blevet udpeget til at være præsident eller lærer, skal findes stående på sin plads i det hus, som skal indrettes til ham.

129 Derfor skal han være den første til at møde op i Guds hus, på en plads hvorfra forsamlingen i huset kan høre hans ord tydeligt og klart, uden at han behøver at tale højt.

130 Og når han kommer ind i Guds hus, for han bør være den første i huset – se, det er smukt, så han kan være et eksempel –

131 lad ham da på sine knæ "hengive sig i bøn foran Gud som tegn på eller til minde om den evigtvarende pagt.

132 Og når nogen kommer ind efter ham, lad da læreren rejse sig og med hænderne løftet op mod himlen, ja, lige op, hilse sin broder eller sine brødre med disse ord:

133 Er du en broder eller brødre? Jeg hilser jer i Herren Jesu Kristi navn som tegn på eller til erindring om den evigtvarende pagt, i hvilken pagt jeg tager imod jer i "fællesskabet med en beslutning, der er fast, urokkelig og uforanderlig, om ved Guds nåde at være jeres ven og ^bbroder i kærlighedens bånd, om at vandre ulasteligt i alle Guds befalinger med taksigelse for evigt og altid. Amen.

134 Og den, der findes uværdig til denne hilsen, skal ikke have plads blandt jer, for I skal ikke tillade, at mit hus bliver "besmittet af ham.

135 Og den, der kommer ind og er trofast over for mig og er en broder, eller hvis de er brødre, så skal de hilse præsidenten eller læreren med hænder løftet op mod himlen med selv samme bøn og pagt eller ved at sige: Amen! som tegn på dette.

136 Se, sandelig siger jeg jer: Dette er et forbillede for jer på en hilsen til hinanden i Guds hus, i profeternes skole.

137 Og I er kaldet til at gøre dette med bøn og taksigelse, sådan som Ånden vil tilskynde til eller give udtryk for, hvad angår alle jeres gerninger i Herrens hus, i profeternes skole, så den må blive en helligdom, en bolig for den hellige Ånd til "opbyggelse af jer.

138 Og I skal ikke optage nogen blandt jer i denne skole,

126b L&P 1:12.

127a gs Profeternes skole.

^b gs Embede,
embedsmænd.

131a gs Tilbedelse.

133a gs Fællesskab.

^b gs Broder; Søster.

134a L&P 97:15–17;

110:7–8.

137a L&P 50:21–24.

medmindre han er ren for "denne slægts blod.

139 Og han skal optages ved "fodtvætningsordinancen; for med dette sigte blev fodtvætningsordinancen indstiftet.

140 Og videre, fodtvætningsordinancen skal forrettes af

præsidenten eller af kirkens præsiderende ældste.

141 Den skal påbegyndes med bøn; og efter at have "nydt brød og vin skal han binde op om sig efter det ^bmønster, som er givet i det trettende kapitel af Johannes' vidnesbyrd om mig. Amen.

AFSNIT 89

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 27. februar 1833 (History of the Church, 1:327–329). Som følge af at de første brødre nød tobak under deres møder, blev profeten tilskyndet til at grunde over sagen; som følge heraf adspurgte han Herren angående den. Denne åbenbaring, der er kendt som visdomsordet, var resultatet. De første tre vers blev af profeten oprindelig skrevet som en inspireret indledning og beskrivelse.

1–9: Nydelse af vin, stærke drikke, tobak og hede drikke bliver forbudt. 10–17: Urter, frugter, kød og korn er bestemt til føde for mennesker og dyr. 18–21: Lydighed mod evangeliets lov, herunder visdomsordet, bringer timelige og åndelige velsignelser.

ET "VISDOMSORD til gavn for højpræsternes råd, forsamlet i Kirtland, og kirken og også de hellige i Zion –

2 skal sendes som en hilsen, ikke som en befaling eller noget påtvungent, men som en åbenbaring og det visdomsord, der viser Guds orden og "vilje angående den timelige frelse for alle hellige i de sidste dage –

3 givet som et princip med et

"løfte, og afpasset efter evnen hos de svage og de svageste blandt alle ^bhellige, som er eller kan kaldes hellige.

4 Se, sandelig, så siger Herren til jer: Som følge af de "onde tanker og hensigter, som er og vil findes i hjertet på ^brænkefulde mennesker i de sidste dage, har jeg "advaret jer, og ved at give jer dette visdomsord ved åbenbaring advarer jeg jer på forhånd om,

5 at for så vidt som nogen blandt jer drikker "vin eller nogen stærk drik, se, det er ikke godt, ej heller rigtigt i jeres Faders øjne, undtagen når I forsamles for at bringe jeres sakramenter som et offer til ham.

6 Og se, dette bør være vin, ja,

138a L&P 88:74–75, 84–85.

139a gs Tvætte.

141a gs Nadver.

^b Joh 13:4–17.

89 1a gs Visdomsordet.

2a L&P 29:34.

gs Guds befalinger.

3a L&P 89:18–21.

^b gs Hellig (navneord).

4a gs Bedrag.

^b gs Hemmelige

sammensværgelser.

^c gs Advare.

5a 3 Mos 10:9–11;

Es 5:11–12; 1 Kor 6:10.

“ren vin af vinstokkens druer, fremstillet af jer selv.

7 Og videre, “stærke drikke er ikke for maven, men til at vaske jeres legeme med.

8 Og videre, tobak er ikke for “legemet, ej heller for maven, og er ikke godt for mennesket, men er en urt til overfladiske kvæstelser og al slags sygt kvæg og skal anvendes med omtanke og dygtighed.

9 Og videre, hede drikke er ikke for legemet eller maven.

10 Og videre, sandelig siger jeg jer: Alle sunde “urter har Gud bestemt til menneskets helbred, fysik og nydelse –

11 hver urt i sin årstid og hver frugt i sin årstid; alle disse skal nydes med fornuft og “taksigelse.

12 Ja, også “kødet af ^bdyr og af luftens fugle har jeg, Herren, bestemt til menneskets nydelse med taksigelse; dog skal det nydes ‘sparsomt;

13 og det er mig til behag, at det ikke nydes, undtagen når det er vinter eller koldt, eller der er hungersnød.

14 Alt “korn er bestemt til menneskers og dyrs nydelse, til at være livets stav, ikke kun for mennesket, men for mar-

kens dyr og himlens fugle og alle vilde dyr, som løber eller kryber på jorden;

15 og disse har Gud skabt til kun at skulle nydes af mennesket, når der er hungersnød og stor sult.

16 Alt korn er godt som føde for mennesket; ligesom også frugten fra vinstokken, det, som bærer frugt, det være sig i jorden eller over jorden –

17 dog, hvede for mennesket og majs for oxen og havre for hesten og rug for fjerkræ og for svin og for alle markens dyr og byg for alle nyttedyr og til milde drikke, ligesom andet korn.

18 Og alle hellige, der husker at holde og efterkomme disse ord og vandrer i lydighed mod befalingerne, skal få “sundhed i navlen og marv i knoglerne

19 og skal finde “visdom og store skatte af ^bkundskab, end-og skjulte skatte,

20 og skal “løbe og ikke blive trætte, og skal gå og ikke blive matte.

21 Og jeg, Herren, giver dem et “løfte om, at dødens engel skal ^bgå dem forbi, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel. Amen.

AFSNIT 90

Åbenbaring til profeten Joseph Smith givet i Kirtland, Ohio, den 8. marts 1833 (History of the Church, 1:329–331). Denne åbenbaring er

6a L&P 27:1–4.

7a Ordsp 20:1; 23:29–35.

8a 1 Kor 3:16–17.

gs Legeme.

10a dvs planter.

L&P 59:17–20.

11a gs Taknemlighed.

12a 1 Mos 9:3;

3 Mos 11:1–8.

b 1 Tim 4:3–4;

L&P 49:18–21.

c L&P 59:20.

14a Dan 1:6–20.

18a Ordsp 3:8.

19a gs Visdom.

b gs Kundskab;

Vidnesbyrd.

20a Es 40:31.

21a L&P 84:80.

b 2 Mos 12:23, 29.

næste skridt i etableringen af Det Første Præsidentskab (se indledningen til afsnit 81); som følge heraf blev de nævnte rådgivere ordineret den 18. marts 1833.

1-5: Nøglerne til riget er overdraget til Joseph Smith og gennem ham til kirken. 6-7: Sidney Rigdon og Frederick G. Williams skal tjene i Det Første Præsidentskab. 8-11: Evangeliet skal prædikes for Israels folk, for ikke-jøderne og for jøderne, for enhver skal høre det på sit eget tungemål. 12-18: Joseph Smith og hans rådgivere skal sætte kirken i orden. 19-37: Forskellige personer bliver af Herren rådet til at vandre retsindigt og tjene i hans rige.

SÅ siger Herren: Sandelig, sandelig siger jeg dig, min søn: Dine synder er dig "tilgivet i overensstemmelse med din bøn, for dine bønner og dine brødres bønner er steget op for mine ører.

2 Derfor skal du være velsignet fra nu af, du som bærer "rigets nøgler, som er givet dig; hvilket^b rige er ved at blive oprettet for sidste gang.

3 Sandelig siger jeg dig: Nøglerne til dette rige skal aldrig blive taget fra dig, mens du er i verden, ej heller i den tilkommende verden;

4 dog skal "oraklerne gives til en anden gennem dig, ja, til kirken.

5 Og alle de, som modtager

Guds orakler, lad dem være "påpasselige med, hvorledes de agter på dem, så de ikke bliver regnet for noget ringe og de derved bliver bragt under fordømmelse og snubler og falder, når stormene kommer og vindene blæser og^b regnen falder og slår mod deres hus.

6 Og videre, sandelig siger jeg til dine brødre Sidney Rigdon og Frederick G. Williams: Deres synder er også tilgivet dem, og de er at regne for lige med dig med hensyn til at besidde nøglerne til dette sidste rige,

7 ligesom også, ved din forvaltning, nøglerne til "profeternes skole, som jeg har befalet skulle organiseres;

8 så de derved kan blive fuldkommengjort i deres tjenestegerning til frelse for Zion og for Israels folkeslag og for ikke-jøderne, så mange som vil tro;

9 så de, ved din forvaltning, må modtage ordet, og så ordet ved deres forvaltning må udgå til jordens ender, "først til^b ikke-jøderne, og derefter, se, skal de vende sig til jøderne.

10 Og da kommer den dag, da "Herrens arm skal blive åbenbaret med kraft for at overbevise folkeslagene, de hedenske

90 1a gs Tilgive.

2a L&P 65:2.

gs Nøgler,
præstedømmets.

b gs Guds rige eller
Himmeriget.

4a dvs åbenbaringer.

ApG 7:38;

Rom 3:2;

L&P 124:39, 126.

gs Profeti.

5a L&P 1:14.

b Matt 7:26-27.

7a gs Profeternes skole.

9a Matt 19:30;

Eter 13:10-12.

b 1 Ne 13:42;

L&P 107:33; 133:8.

10a L&P 43:23-27;

88:84, 87-92.

folkeslag, ^bJosefs hus, om evangeliet om deres frelse.

11 For det skal ske på den dag, at enhver skal ^ahøre evangeliets fylde på sit eget tungemål og på sit eget sprog gennem dem, som bliver ^bordineret til denne ^cmagt ved ^dTalsmandens betjening, han som bliver udgydt over dem for at åbenbare Jesus Kristus.

12 Og se, sandelig siger jeg jer: Jeg giver jer den befaling, at I skal fortsætte i ^atjenestegerningen og præsidentskabet.

13 Og når I har færdiggjort oversættelsen af profeterne, skal I fra da af ^apræsidere over kirkens anliggender og over ^bskolen

14 og fra tid til anden, sådan som det skal blive tilkendegivet af Talsmanden, modtage ^aåbenbaringer for at udfolde ^brigets hemmeligheder

15 og sætte menighederne i orden og ^astudere og ^blære og blive bekendt med alle gode bøger og med ^csprog, tungemål og folk.

16 Og dette skal være jeres arbejde og mission hele jeres liv: At præsidere i råd og sætte alle denne kirkes og dette riges anliggender i orden.

17 ^aSkam jer ikke, og lad jer ikke beskæmme; men lad jer formane i al jeres hovmod og ^bstolthed, for det sætter en snare for jeres sjæl.

18 Sæt jeres hus i orden; hold ^aladhed og ^burenhed langt væk fra jer.

19 Se, sandelig siger jeg dig: Lad der så hurtigt som muligt blive stillet et sted til rådighed for din rådgiver og skriver Frederick G. Williams' familie.

20 Og lad min ^aalderstegne tjener, Joseph Smith sen., blive med sin familie på det sted, hvor han nu bor; og lad det ikke blive solgt, førend Herrens mund siger til.

21 Og lad min rådgiver, ja, ^aSidney Rigdon, blive der, hvor han nu bor, indtil Herrens mund siger til.

22 Og lad biskoppen søge flittigt for at finde en ^aagent, og lad det være en mand, der er ^bbemidlet – en mand, der tjener Gud og har stærk tro –

23 så han derved kan blive i stand til at indfri al gæld; så Herrens forrådshus ikke skal komme i vanry i folkets øjne.

24 Søg ^aflittigt, ^bbed altid, og hav tro, så skal ^calting virke sammen til gavn for jer, hvis I

10b 1 Mos 49:22–26;
1 Ne 15:13–14.

11a gs Missionering.
^b gs Kalde, kaldet af
Gud; Ordinare.
^c gs Præstedømme.
^d gs Talsmand.

12a gs Tjene.

13a L&P 107:91–92.

^b gs Profeternes skole.
14a gs Åbenbaring.

^b gs Guds
hemmeligheder.

15a L&P 88:76–80, 118;
93:53.

^b L&P 107:99–100;
130:18–19.

^c gs Sprog.

17a Rom 1:16;

2 Ne 6:13.

^b L&P 88:121.
gs Stolthed.

18a L&P 58:26–29.
gs Doven.

^b L&P 38:42.

20a gs Smith, Joseph, sen.

21a gs Rigdon, Sidney.

22a L&P 84:112–113.

^b Jakob 2:17–19.

24a gs Flid.

^b gs Bøn.

^c Ezra 8:22; Rom 8:28;
L&P 100:15; 122:7–8.

vandrer retsindigt og erindrør den ^dpagt, som I har indgået med hinanden.

25 Lad jeres husstande være ^asmå, især min alderstegne tjener Joseph Smith sen., hvad angår dem, der ikke tilhører jeres familier;

26 så det, der bliver stillet til rådighed for jer, for at I kan udføre mit værk, ikke bliver taget fra jer og givet dem, som er uværdige –

27 og I af den grund bliver forhindret i at udføre det, som jeg har befaleet jer.

28 Og videre, sandelig siger jeg jer: Det er min vilje, at min tjenerinde Vienna Jaques skal have penge til afholdelse af sine udgifter og drage op til Zions land;

29 og at resten af pengene bliver helliget mig, og at hun bliver belønnet, når jeg anser tiden for at være inde.

30 Sandelig siger jeg jer, at det er ret i mine øjne, at hun skal drage op til Zions land og få en arvelod af biskoppens hånd;

31 så hun kan bosætte sig i fred, for så vidt som hun er tro-

fast, og ikke være doven i sine dage fra da af.

32 Og se, sandelig siger jeg jer, at I skal nedskrive denne befaling og sige til jeres brødre i Zion med kærlig hilsen, at jeg også har kaldet jer til at ^apræsidere over Zion, når jeg anser tiden for at være inde.

33 Lad dem derfor holde op med at trætte mig med denne sag.

34 Se, jeg siger jer, at jeres brødre i Zion begynder at omvende sig, og englenerne fryder sig over dem.

35 Dog er der meget, som jeg ikke har behag i; og jeg har ikke behag i min tjener ^aWilliam E. McLellin, ej heller i min tjener Sidney Gilbert; og også biskoppen og andre har meget at omvende sig fra.

36 Men sandelig siger jeg jer, at jeg, Herren, vil strides med ^aZion og bønfalde hendes stærke mænd og ^brevse hende, indtil hun sejrer og er ^cren i mine øjne.

37 For hun skal ikke blive fjernet fra sit sted. Jeg, Herren, har talt det. Amen.

AFSNIT 91

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 9. marts 1833 (History of the Church, 1:331–332). Profeten var på dette tidspunkt beskæftiget med at oversætte Det Gamle Testamente. Da han kom til den del af de gamle skrifter, som kaldes apokryferne, adspurgte han Herren og modtog denne vejledning.

24d gs Pagt.

25a dvs de fattige, som Joseph Smith sen.

tog sig af.

32a L&P 107:91–92.

35a L&P 66:1; 75:6–9.

36a gs Zion.

b gs Revselse.

c gs Ren og uren.

1–3: *Apokryferne er i det store og hele oversat korrekt, men indeholder meget, som er indføjet af menneskehænder, og som ikke er sandt. 4–6: De gavner dem, der er oplyst af Ånden.*

SANDELIG, så siger Herren til jer angående "apokryferne: Der findes meget deri, som er sandt, og de er i det store og hele oversat korrekt.

2 Der findes meget deri, som ikke er sandt, men som er blevet indføjet af menneskehænder.

3 Sandelig siger jeg jer, at det er ikke nødvendigt, at apokryferne bliver oversat.

4 Lad derfor den, som læser dem, "forstå, for Ånden tilkendegiver sandheden;

5 og den, der er oplyst af "Ånden, skal få nytte af dem;

6 og den, der ikke modtager af Ånden, kan ikke få nogen nytte af dem. Derfor er det ikke nødvendigt, at de bliver oversat. Amen.

AFSNIT 92

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 15. marts 1833 (History of the Church, 1:333). Åbenbaringen er stilet til Frederick G. Williams, som ikke længe forinden var blevet udpeget til rådgiver i Det Første Præsidentskab.

1–2: *Herren giver en befaling vedrørende optagelse i den forenede orden.*

SANDELIG, så siger Herren, jeg giver den "forenede orden, der er organiseret i overensstemmelse med den forud givne befaling, en åbenbaring og befaling angående min tjener Frederick G. Williams om,

at I skal optage ham i ordenen. Hvad jeg siger til en, det siger jeg til alle.

2 Og videre, jeg siger dig, min tjener Frederick G. Williams: Du skal være et virksomt medlem af denne orden; og for så vidt som du er trofast i at holde alle tidligere befalinger, skal du blive velsignet for evigt. Amen.

AFSNIT 93

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 6. maj 1833 (History of the Church, 1:343–346).

1–5: *Alle, som er trofaste, får Herren at se. 6–18: Johannes af lagde vidnesbyrd om, at Guds Søn*

gik fra nåde til nåde, indtil han havde modtaget en fylde af Fadrens herlighed. 19–20: Trofaste

mennesker, som går fra nåde til nåde, modtager også af hans fylde. 21-22: De, der er født ved Kristus, er den Førstefødtes menighed. 23-28: Kristus modtog en fylde af al sandhed, og mennesket kan ved lydighed gøre ligeså. 29-32: Mennesket var i begyndelsen hos Gud. 33-35: Elementerne er evige, og mennesket kan modtage en fylde af glæde i opstandelsen. 36-37: Guds herlighed er intelligens. 38-40: Børn er uskyldige for Gud takket være Kristi forløsning. 41-53: De ledende brødre får befaling om at sætte deres familier i orden.

SANDELIG, så siger Herren: Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder og kommer til mig og påkalder mit navn og adlyder min røst og holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er,

2 og at jeg er det sande lys, som oplyser enhver, der kommer til verden,

3 og at jeg er i Faderen og Faderen i mig, og at Faderen og jeg er ét –

4 Faderen, fordi han gav mig af sin fylde, og Sønnen, fordi jeg var i verden og gjorde kød

til min bolig og boede blandt menneskenes sønner.

5 Jeg var i verden og modtog af min Fader, og hans gerninger blev tydeligt givet til kende.

6 Og Johannes så og aflagde vidnesbyrd om fylden af min herlighed, og fylden af Johannes' optegnelse skal siden hen blive åbenbaret.

7 Og han aflagde vidnesbyrd, idet han sagde: Jeg så hans herlighed, at han var til i begyndelsen, førend verden blev til;

8 derfor var Ordet i begyndelsen, for han var Ordet, nemlig Sendebudet med frelse –

9 verdens lys og forløser; sandhedens Ånd, som kom til verden, fordi verden var blevet skabt ved ham, og i ham var menneskenes liv og menneskenes lys.

10 Verdenerne blev skabt ved ham; menneskene blev skabt ved ham; alt blev skabt ved ham og gennem ham og af ham.

11 Og jeg, Johannes, aflægger vidnesbyrd om, at jeg så hans herlighed, herligheden som Faderens Enbårne, fuld af nåde og sandhed, ja, sandhedens Ånd, som kom og boede i kødet og boede blandt os.

93 1a gs Omvendelse;

Værdig.

b Joel 3:5.

c gs Lydighed.

d 2 Mos 33:11;

L&P 38:7-8; 67:10-12;

88:68; 101:23; 130:3.

gs Talsmand.

e jso, 1 Joh 4:12.

2a Joh 1:4-9;

L&P 14:9;

84:45-47; 88:6-7.

gs Lys, Kristi lys.

3a Joh 10:25-38;

17:20-23;

L&P 50:43-45.

4a Mosi 15:1-7.

b gs Jesus Kristus –
Myndighed.

c Luk 1:26-35; 2:4-14;

3 Ne 1:12-14;

Eter 3:14-16.

5a Joh 5:36; 10:25;

14:10-12.

6a Joh 1:34.

b gs Jesus Kristus –

Jesu Kristi herlighed.

c Joh 20:30-31.

7a Joh 1:1-3, 14; 17:5;

L&P 76:39.

8a gs Jesus Kristus;
Jahve.

9a gs Lys, Kristi lys.

b gs Forløser.

10a Hebr 1:1-3;

L&P 76:24;

Moses 1:31-33.

12 Og jeg, Johannes, så, at han ikke modtog ^afylden fra begyndelsen, men modtog ^bnåde for nåde;

13 og han modtog ikke fylden til at begynde med, men fortsatte fra ^anåde til nåde, indtil han modtog en fylde;

14 og således blev han kaldt ^aGuds Søn, fordi han ikke modtog fylden fra begyndelsen.

15 Og jeg, ^aJohannes, aflægger vidnesbyrd, og se, himlene blev åbnet, og ^bHelligånden steg ned over ham i skikkelse af en ^cdue og satte sig på ham, og fra himlen lød der en røst, som sagde: ^a‘Dette er min elskede Søn.

16 Og jeg, Johannes, aflægger vidnesbyrd om, at han modtog en fylde af Faderens herlighed;

17 og han modtog ^aal ^bmagt, både i himlen og på jorden, og ^cFaderens herlighed var med ham, for han boede i ham.

18 Og det skal ske, at hvis I er trofaste, så skal I modtage fylden af Johannes’ beretning.

19 Jeg giver jer disse ord, for at I må forstå og vide, hvorledes I skal ^atilbede, og vide, hvad I tilbeder, så I må kunne komme til

Faderen i mit navn og, når tiden er inde, modtage af hans fylde.

20 For hvis I ^aholder mine befalinger, skal I ^bmodtage af hans fylde og blive ^cherliggjort i mig, sådan som jeg er i Faderen; derfor siger jeg jer: I skal modtage ^anåde for nåde.

21 Og se, sandelig siger jeg jer: Jeg var i ^abegyndelsen hos Faderen og er den ^bFørstefødte;

22 og alle de, der er født ved mig, er ^adelagtige i dennes ^bherlighed og er den Førstefødtes menighed.

23 I var også i begyndelsen ^ahos Faderen; det, som er Ånd, endog sandhedens Ånd;

24 og ^asandhed er ^bkundskab om alt, som det er, og som det var, og som det skal blive;

25 og ^ahvad der er mere eller mindre end dette, er den Ondes ånd, han som var en ^bløgner fra begyndelsen.

26 ^aSandhedens Ånd er af Gud. Jeg er sandhedens Ånd, og Johannes aflagde vidnesbyrd om mig, da han sagde: Han modtog en fylde af sandhed, ja, af al sandhed;

27 og ingen ^amodtager en

12a Fil 2:6–11.

b Joh 1:16–17.

13a Luk 2:52.

14a Luk 1:31–35;

L&P 6:21.

gs Gud, Guddommen – Sønnen.

15a Joh 1:29–34.

b gs Helligånden.

c gs Duens tegn.

d Matt 3:16–17.

17a Matt 28:18;

Joh 17:2;

1 Pet 3:22.

b gs Jesus Kristus – Myndighed; Magt.

c gs Gud, Guddommen – Faderen.

19a Joh 4:21–26; 17:3;

ApG 17:22–25.

gs Tilbedelse.

20a L&P 50:28.

b Joh 1:16;

L&P 84:36–39.

c Joh 17:4–5, 22.

gs Mennesker – Menneskets mulighed for at blive som vor himmelske Fader.

d gs Nåde.

21a Joh 1:1–2;

1 Pet 1:19–20;

Moses 4:2.

b gs Førstefødte.

22a 1 Pet 5:1; L&P 133:57.

b gs Celestial herlighed.

23a gs Mennesker – Mennesket, vor himmelske Faders åndelige barn.

24a gs Sandhed.

b gs Kundskab.

25a L&P 20:35.

b Joh 8:44; 2 Ne 2:18; Moses 4:4.

26a Joh 14:6.

27a gs Fuldkommen.

fylde, medmindre han holder hans befalinger.

28 Den, som ^aholder hans befalinger, modtager sandhed og ^blys, indtil han bliver herliggjort ved sandheden og ^cved alt.

29 Mennesket var også i ^abegyndelsen hos Gud. ^bIntelligens, eller sandhedens lys, er ikke blevet skabt eller dannet, ej heller kan det blive det.

30 Al sandhed er uafhængig i den sfære, hvori Gud har sat den, så den selv kan ^ahandle, ligesom al intelligens også er det; ellers ville der ingen tilværelse være.

31 Se, heri ligger menneskets ^ahandlefrihed, og heri ligger menneskets fordømmelse; fordi det, der har været fra begyndelsen, er ^btydeligt tilkendegivet for dem, og de modtager ikke lyset.

32 Og enhver, hvis ånd ikke modtager ^alyset, er under fordømmelse.

33 For ^amennesket er ånd. ^bElementerne er evige, og ånd og

element, uadskilleligt forbundet, modtager en fylde af glæde; 34 og når de er ^aadskilt, kan mennesket ikke modtage en fylde af ^bglæde.

35 ^aElementerne er Guds bolig; ja, menneskene er Guds bolig, ja, ^btempler; og det tempel, som bliver besmittet, det tempel vil Gud ødelægge.

36 ^aGuds herlighed er ^bintelligens, eller med andre ord, ^clys og sandhed.

37 Lys og sandhed skyr den ^aOnde.

38 Hver menneskeånd var ^auskyldig i begyndelsen; og eftersom Gud har ^bforløst mennesket fra ^cfaldet, blev menneskene i deres barnestade igen ^auskyldige i Guds øjne.

39 Og den Onde kommer og ^aborttager lyset og sandheden fra menneskenes børn ved ulydighed og på grund af deres fædres ^boverlevering.

40 Men jeg har befalet jer at opdrage jeres ^abørn i lys og sandhed.

28a gs Lydighed.
b L&P 50:24; 84:45.
gs Lys, Kristi lys.
c Joh 17:3;
L&P 88:49, 67.

29a Abr 3:18.
gs Forudtilværelse;
Mennesker.

b gs Intelligens,
intelligenser.

30a 2 Ne 2:13–27.

31a gs Handlefrihed.
b 5 Mos 30:11–14;
L&P 84:23–24.

32a gs Lys, Kristi lys;
Sandhed.

33a L&P 77:2;
Abr 5:7–8.
gs Mennesker –

Mennesket, vor
himmelske Faders
åndelige barn.
b L&P 131:7–8; 138:17.
gs Opstandelse.

34a 2 Ne 9:8–10.
b gs Glæde.

35a L&P 130:22.
b 1 Kor 3:16–17.

36a gs Herlighed; Jesu
Kristus – Jesu Kristi
herlighed.

b L&P 130:18–19;
Abr 3:19.

gs Intelligens,
intelligenser.
c L&P 88:6–13.

37a Moses 1:12–16.
gs Djævelen.

38a gs Uskyldig.
b Mosi 27:24–26;
Moses 5:9;
TA 1:3.

gs Forløse.
c gs Fald, Adams
og Evas.
d Moro 8:8, 12, 22;
L&P 29:46–47.
gs Frelse – Børns
frelse.

39a Matt 13:18–19;
2 Kor 4:3–4;
Alma 12:9–11.

b Ez 20:18–19;
Alma 3:8.
gs Overleveringer.

40a gs Familie –
Forældres ansvar.

41 Men sandelig siger jeg dig, min tjener Frederick G. Williams: Du er vedblevet med at være under denne fordømmelse;

42 du har ikke "lært dine børn lys og sandhed i overensstemmelse med befalingerne; og den Onde har endnu magt over dig, og dette er årsagen til din trængsel.

43 Og nu giver jeg dig en befaling: Hvis du vil udfries, skal du "sætte dit eget hus i orden, for der er meget, som ikke er ret i dit hus.

44 Sandelig siger jeg til min tjener Sidney Rigdon, at på nogle områder har han ikke holdt befalingerne angående sine børn; sæt derfor først dit hus i orden.

45 Sandelig siger jeg til min tjener Joseph Smith jun., eller med andre ord, jeg vil kalde jer "venner; for I er mine venner og I skal få en arv hos mig –

46 jeg kaldte jer "tjenere for verdens skyld, og I er deres tjenere for min skyld –

47 og se, sandelig siger jeg til Joseph Smith jun.: Du har ikke holdt befalingerne og må nødvendigvis stå "irettesat i Herrens øjne;

48 din "familie må nødvendigvis omvende sig og aflægge visse ting og give alvorligere agt på dine ord eller blive fjernet fra deres plads.

49 Hvad jeg siger til en, siger jeg til alle: "Bed altid, for at den Onde ikke får magt over jer og fjerner jer fra jeres plads.

50 Min tjener Newel K. Whitney, som er biskop i min kirke, har også brug for at blive irettesat og sætte sin familie i orden og se til, at de er mere flittige og engagerede hjemme og altid beder, ellers skal de blive fjernet fra deres "sted.

51 Se, jeg siger jer, mine venner: Lad min tjener Sidney Rigdon drage af sted på sin rejse og skynde sig og tillige forkynde et "nådeår fra Herren og evangeliet om frelse, sådan som jeg skal give ham mæle; og ved jeres bøn i tro og i enighed vil jeg støtte ham.

52 Og lad også mine tjenere Joseph Smith jun. og Frederick G. Williams skynde sig, og det skal blive givet dem helt i henhold til troens bøn; og for så vidt som I holder mine ord, skal I ikke blive beskæmmet i denne verden, ej heller i den tilkommende verden.

53 Og sandelig siger jeg jer, at det er min vilje, at I skynder jer med at "oversætte mine skrifter og at ^bopnå en ^ckundskab om historie og om lande og om riger, om Guds og menneskers love, og alt dette til Zions frelse. Amen.

42a 1 Sam 3:11–13;
L&P 68:25–31.

43a 1 Tim 3:4–5.

45a L&P 84:63; 88:62.

46a 3 Mos 25:55;

1 Ne 21:3–8.

gs Tjeneste.

47a L&P 95:1–2.

gs Revselse.

48a gs Familie – Børns
ansvar.

49a 3 Ne 18:15–21.

50a L&P 64:40.

51a Luk 4:19.

53a gs Joseph Smiths
Oversættelse (Jso).

b L&P 88:76–80, 118.

c gs Kundskab.

AFSNIT 94

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 6. maj 1833 (History of the Church, 1:346-347). Hyrum Smith, Reynolds Cahoon og Jared Carter bliver udpeget til at udgøre en byggekomite i kirken.

1-9: Herren giver en befaling angående opførelsen af et hus til præsidentskabets arbejde. 10-12: Der skal bygges et trykkeri. 13-17: Visse arvelodder bliver tildelt.

OG videre, sandelig siger jeg jer, mine "venner: Jeg giver jer den befaling, at I skal påbegynde arbejdet med at anlægge samt forberede en iværksættelse og grundlæggelse af Zions ^bstavs by her i Kirtlands land, begyndende ved mit hus.

2 Og se, det skal gøres efter det "forbillede, som jeg har givet jer.

3 Og lad den første grund mod syd blive helliget mig til bygningen af et hus til præsidentskabet, til præsidentskabets arbejde med at modtage åbenbaringer; og til "præsidentskabets arbejde med at tjene i alle forhold, der har med kirken og riget at gøre.

4 Sandelig siger jeg jer, at det skal bygges femoghalvtreds gange femogtres fod i bredden og i længden indvendigt.

5 Og der skal være en underetage og en overetage efter det forbillede, der skal gives jer siden hen.

6 Og det skal helliges Herren fra dets grundvold i overensstemmelse med præstedømmets orden efter det forbillede, som skal gives jer siden hen.

7 Og det skal fuldt og helt helliges Herren til præsidentskabets arbejde.

8 Og I skal ikke tillade noget "urent at komme ind i det; og min ^bherlighed skal være der, og min nærværelse skal være der.

9 Men hvis noget "urent kommer ind i det, skal min herlighed ikke være der; og min nærværelse skal ikke komme ind i det.

10 Og videre, sandelig siger jeg jer: Den anden grund mod syd skal helliges mig til bygningen af et hus til mig, til arbejdet med at "trykke ^boversættelsen af mine skrifter og alt det, som jeg vil befale jer.

11 Og det skal være femoghalvtreds gange femogtres fod i bredden og i længden indvendigt; og der skal være en nedre etage og en øvre etage.

12 Og dette hus skal fuldt og helt helliges Herren fra dets grundvold til arbejdet med trykningen af alt det, som jeg befaler jer, til at være helligt, ubesmitet, og i overensstemmelse med

94 1a L&P 93:45.
b cs Stav.
2a L&P 52:14-15.
3a L&P 107:9, 22.

8a Luk 19:45-46;
L&P 109:16-20.
b 1 Kong 8:10-11.
cs Herlighed.

9a L&P 97:15-17.
10a L&P 104:58-59.
b cs Joseph Smiths
Oversættelse (jso).

det forbillede for alt, som skal gives jer.

13 Og på den tredje grund skal min tjener Hyrum Smith få sin arvelod.

14 Og på den første og anden grund mod nord skal mine tjenere Reynolds Cahoon og Jared Carter få deres arvelodder,

15 så de kan udføre det arbej-

de, som jeg har tildelt dem, at være en komite, der skal bygge mine huse i henhold til den befaling, som jeg, Gud Herren, har givet jer.

16 Disse to huse skal ikke bygges, førend jeg giver jer en befaling angående dem.

17 Og nu giver jeg jer ikke mere på dette tidspunkt. Amen.

AFSNIT 95

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 1. juni 1833 (History of the Church, 1:350–352). Denne åbenbaring er en fortsættelse af de guddommelige befalinger om at bygge huse til tilbedelse og undervisning, især Herrens hus (se afsnit 88:119–136 og afsnit 94).

1–6: De hellige bliver revset for ikke at have bygget Herrens hus. 7–10: Herren ønsker at bruge sit hus, så han kan begave sit folk med kraft fra det høje. 11–17: Huset skal indvies som et sted til tilbedelse og til apostlenes skole.

SANDELIG, så siger Herren til jer, som jeg elsker, og dem, som jeg elsker, ^arevser jeg også, så deres synder må blive ^btilgivet dem, for med revselsen bereder jeg en vej til deres ^cudfrielse fra alle former for ^dfristelser, og jeg har elsket jer – 2 derfor må I nødvendigvis revses og stå irettesat for mit ansigt;

3 for I har begået en meget alvorlig synd mod mig derved, at I ikke i alle henseender har givet agt på den store befaling, som jeg har givet jer angående bygningen af mit ^ahus

4 til den forberedelse, hvormed jeg agter at forberede mine apostle til at ^abeskære min vingård for sidste gang, så jeg kan udføre min ^bsælsomme gerning, så jeg kan ^cudøse min Ånd over alt kød –

5 men se, sandelig siger jeg jer, at der er mange, som er blevet ordineret blandt jer, og som jeg har kaldet, men kun få af dem er ^audvalgt.

6 De, der ikke er udvalgt, har

95 1a 5 Mos 11:1–8;
Ordsp 13:18;
Hebr 12:5–11;
Hel 15:3;
L&P 101:4–5; 105:6.
gs Revselse.
b gs Tilgive.
c 1 Kor 10:13.
d gs Fristelse.

3a Hagg 1:7–11;
L&P 88:119.
gs Templet,
Herrens hus.
4a Jakob 5:61–75;
L&P 24:19; 33:3–4.
gs Herrens vingård.
b Es 28:21;
L&P 101:95.

c Ordsp 1:23;
Joel 3:1;
L&P 19:38.
gs Åndens gaver;
Helligånden.
5a Matt 20:16;
L&P 105:35–37;
121:34–40.
gs Udvalgelse.

begået en meget alvorlig synd derved, at de vandrer i "mørke ved højlys dag.

7 Og af denne grund har jeg givet jer den befaling, at I skal indkalde jeres "højtidelige forsamling, så jeres ^bfaste og jeres udtryk for sorg må stige op for ørerne af 'Herren Sebaot, der, når det oversættes, betyder "skaberen af den første dag, begyndelsen og enden.

8 Ja, sandelig siger jeg jer: Jeg gav jer den befaling, at I skulle bygge et hus, i hvilket hus jeg agter at "begave dem, som jeg har udvalgt, med kraft fra det høje;

9 for dette er "Faderens løfte til jer; derfor befaler jeg jer at vente ligesom mine apostle i Jerusalem.

10 Men mine tjenere begik en meget alvorlig synd; og der opstod "stridigheder i ^bprofeternes skole, hvilket foruroligede mig meget, siger Herren; derfor sendte jeg dem ud for at blive revset.

11 Sandelig siger jeg jer: Det er min vilje, at I skal bygge et hus. Hvis I holder mine befalinger, skal I få kraft til at bygge det.

12 Hvis I "ikke holder mine befalinger, skal Faderens ^bkærlighed ikke forblive hos jer, derfor skal I vandre i mørke.

13 Se, her er visdom og Herrens vilje – lad huset bygge, men ikke på verdens måde, for jeg tillader jer ikke, at I skal leve på verdens måde;

14 lad det derfor bygge på den måde, som jeg skal vise tre af jer, som I skal udpege og ordinere til denne magt.

15 Og størrelsen på det skal være femoghalvtreds fod i bredden, og lad det være femogtres fod i længden indvendigt.

16 Og lad den nedre del af det indre rum blive helliget mig til jeres forrettelse af nadveren og til jeres forkyndelse og jeres faste og jeres bønner og "opsendelsen af jeres helligste ønsker til mig, siger Herren.

17 Og lad den øvre del af det indre rum blive helliget mig til skole for mine apostle, siger Sønnen "Ahman, eller med andre ord Alfus, eller med andre ord Omegus, nemlig Jesus Kristus, jeres ^bHerre. Amen.

AFSNIT 96

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 4. juni 1833. Den anviser, hvordan Zions by eller stav skal organiseres som et eksempel for de hellige i Kirtland (History of the Church, 1:352–353). Anledningen var en konference for højpræster, og det væsentligste emne,

6a gs Mørke, åndeligt.

7a L&P 88:70, 74–82,
117–120.

b gs Faste.

c gs Jahve.

d gs Skabe.

8a L&P 38:32; 39:15;

43:16; 110:9–10.

gs Begavelse.

9a Luk 24:49.

10a gs Splid.

b gs Profeternes skole.

12a Joh 15:10.

b 1 Joh 2:10, 15.

16a L&P 59:9–14.

17a L&P 78:20.

b gs Herren.

der blev taget op til drøftelse, var fordelingen af visse landområder, kendt som Frenchs gård, som kirken ejede i nærheden af Kirtland. Eftersom man på konferencen ikke kunne blive enige om, hvem der skulle have ansvaret for gården, blev alle enige om at adspørge Herren angående sagen.

1: Kirtlands stav i Zion skal gøres stærk. 2-5: Biskoppen skal uddele arvelodderne til de hellige. 6-9: John Johnson skal være medlem af den forenede orden.

SE, jeg siger jer: Her er visdom, hvorved I kan vide, hvorledes I skal handle med hensyn til denne sag, for jeg anser det for nødvendigt, at denne "stav, som jeg har sat til støtte for Zion, gøres stærk.

2 Lad derfor min tjener Newel K. Whitney tage ansvaret for det sted, som I har nævnt, og på hvilket jeg agter at bygge mit hellige hus.

3 Og videre, lad det blive inddelt i lodder på en vis måde til gavn for dem, som stræber efter en arvelod, sådan som det skal besluttes ved rådslagning iblandt jer.

4 Se derfor til, at I tager jer af denne sag og af den del, der er nødvendig for at gavne min "orden med det formål at bringe mit ord ud til menneskenes børn.

5 For se, sandelig siger jeg jer:

Dette er, hvad jeg anser for mest nødvendigt: At mit ord udgår til menneskenes børn med det formål at mildne menneskenes børns hjerte til gavn for jer. Således er det. Amen.

6 Og videre, sandelig siger jeg jer: Jeg anser det for vist og nødvendigt, at min tjener John Johnson, hvis offer jeg har antaget, og hvis bønner jeg har hørt, og til hvem jeg giver et løfte om evigt liv, for så vidt som han fra nu af holder mine befalinger –

7 for han er efterkommer af "Josef og har del i velsignelserne ved det løfte, der blev givet hans fædre –

8 sandelig siger jeg jer: Jeg anser det for nødvendigt, at han bliver medlem af ordenen, så han kan hjælpe til med at bringe mit ord ud til menneskenes børn.

9 Derfor skal I ordinere ham til denne velsignelse, og han skal flittigt bestræbe sig på at afvikle de hæftelser, som er på det hus, som I har nævnt, så han kan bo deri. Således er det. Amen.

AFSNIT 97

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 2. august 1833 (History of the Church, 1:400-402). Denne åbenbaring drejer sig især om de hellige i Zion, Jackson County, Missouri, som svar på profetens anmodning til Herren om oplysninger. Medlemmerne

afkirken i Missouri blev på dette tidspunkt udsat for voldsom forfølgelse og var den 23. juli blevet tvunget til at underskrive en aftale om at forlade Jackson County.

1-2: Mange af de hellige i Zion (Jackson County, Missouri) bliver velsignet for deres trofasthed. 3-5: Parley P. Pratt bliver rost for sit arbejde i skolen i Zion. 6-9: De, der iagttager deres pagter, bliver antaget af Herren. 10-17: Et hus skal bygges i Zion, i hvilket de rene af hjertet skal se Gud. 18-21: Zion er de rene af hjertet. 22-28: Zion skal undslippe Herrens svøbe, hvis hun er trofast.

SANDELIG siger jeg jer, mine venner: Jeg taler til jer med min røst, ja, min Ånds røst, så jeg kan vise jer min vilje angående jeres brødre i ^aZions land, af hvilke mange er oprigtigt ydmyge og flittigt søger at lære visdom og at finde sandhed.

2 Sandelig, sandelig siger jeg jer: Velsignede er sådanne, for de skal få; for jeg, Herren, viser barmhjertighed mod alle de ^asagtmodige, og mod alle dem, jeg ønsker, så jeg kan være retfærdiggjort, når jeg bringer dem til doms.

3 Se, jeg siger jer angående ^askolen i Zion: Jeg, Herren, er meget tilfreds med, at der blev oprettet en skole i Zion, og også med min tjener ^bParley P. Pratt, for han forbliver i mig.

4 Og for så vidt som han fortsætter med at blive i mig, skal han fortsætte med at præsidere over skolen i Zions land, indtil jeg giver ham andre befalinger.

5 Og jeg vil velsigne ham med en mangfoldighed af velsignelser i forbindelse med udlæggelsen af alle skrifter og hemmeligheder til opbyggelse for skolen og for kirken i Zion.

6 Og mod resten af skolen er jeg, Herren, villig til at vise barmhjertighed; dog er der dem, som nødvendigvis må ^arevses, og deres gerninger skal gøres kendt.

7 ^aØksen er lagt ved træernes rod, og hvert træ, som ikke bærer god ^bfrugt, skal hugges om og kastes i ilden. Jeg, Herren, har talt det.

8 Sandelig siger jeg jer: Alle blandt dem, som ved, at deres ^ahjerter er ^bærligt og sønderknust og deres ånd angerfuld, og som er ^cvillige til at iagttage deres pagter ved ^dopofrelse – ja, ved ethvert offer, som jeg, Herren, vil befale – de er ^eantaget af mig.

9 For jeg, Herren, vil få dem til at bære som et meget frugtbart træ, som er plantet i et prægtigt land ved en ren bæk, og som giver megen dyrebar frugt.

97 1a Gs Zion.

2a Matt 5:5; Mosi 3:19.

3a Gs Profeternes skole.

b Gs Pratt, Parley
Parker.

6a Gs Revselse.

7a Matt 3:10.

b Luk 6:43-45;

Alma 5:36, 52;

3 Ne 14:15-20.

8a Gs Sønderknust
hjerter.

b Gs Ærlig.

c L&P 64:34.

d Gs Ofre.

e L&P 52:15; 132:50.

10 Sandelig siger jeg jer, at det er min vilje, at der skal bygges et ^ahus til mig i Zions land efter det ^bforbillede, jeg har givet jer.

11 Ja, lad det blive bygget hurtigt ved mit folks tiendebetaling.

12 Se, dette er den ^atiendebetaling og det offer, som jeg, Herren, kræver af deres hænder, så der kan blive bygget et ^bhus til mig til Zions frelse –

13 som et sted til ^ataksigelse for alle hellige og som et sted til undervisning af alle dem, som er kaldet til at tjene i alle deres forskellige kald og embeder;

14 så de må blive gjort fuldkomne i ^aforståelsen af deres tjeneste, i teori, i princip og i lære, i alt det, der vedrører ^bGuds rige på jorden, det rige til hvilket ^cnøglerne er blevet overdraget jer.

15 Og for så vidt som mit folk bygger mig et hus i Herrens navn og ikke tillader at noget ^aurent kommer derind, så det ikke bliver besmittet, skal min ^bherlighed hvile over det;

16 ja, og min ^anærværelse skal være der, for jeg vil komme derind, og alle de ^brene af hjertet, som kommer derind, skal se Gud.

17 Men hvis det bliver besmittet, vil jeg ikke komme derind, og min herlighed skal ikke være der; for jeg vil ikke komme ind i vanhellige templer.

18 Og se nu, hvis Zion gør dette, skal hun have ^afremgang og brede sig og blive meget herlig, meget stor og meget skrækindjagende.

19 Og ^ajordens folkeslag skal ære hende og skal sige: ^bZion er visselig vor Guds by, og Zion kan visselig ikke falde, ej heller flyttes fra sit sted, for Gud er der, og Herrens hånd er der,

20 og han har svoret ved sin magts kraft at være hendes frelse og hendes høje ^atårn.

21 Derfor, sandelig, så siger Herren: Lad Zion fryde sig, for dette er ^aZion – DE RENE AF HJERTET; lad derfor Zion fryde sig, mens alle de ugudelige skal sørge.

22 For se, ^ahævnen kommer hastigt over de ugudelige som hvirvelvinden, og hvem kan undslippe den?

23 Herrens ^asvøbe skal falde på dem ved nat og ved dag, og budskabet derom skal forurolige alle mennesker; ja, og den skal ikke standses, førend Herren kommer.

10a L&P 57:3;

88:119; 124:51.

b L&P 115:14–16.

12a gs Tiende.

b gs Templet,

Herrens hus.

13a gs Taknemlighed.

14a gs Forståelse.

b gs Guds rige eller
Himmeriget.

c gs Nøgler,
præstedømmets.

15a L&P 94:9; 109:20–21.

b Hagg 2:7;

L&P 84:5.

16a L&P 110:1–10.

b Matt 5:8;

L&P 67:10–13; 88:68.

gs Ren og uren.

18a L&P 90:24; 100:15.

19a Es 60:14;

Zak 2:10–12;

L&P 45:66–70; 49:10.

b gs Ny Jerusalem.

20a 2 Sam 22:3.

21a Moses 7:18.

gs Ren og uren; Zion.

22a gs Hævn.

23a Es 28:14–19;

L&P 45:31.

24 For Herrens harme er blevet tændt imod deres vederstyggeligheder og alle deres ugudelige gerninger.

25 Dog skal Zion ^aundslippe, hvis hun bestræber sig på at gøre alt, hvad jeg overhovedet har befalet hende.

26 Men hvis hun ikke bestræber sig på at gøre alt, hvad jeg overhovedet har befalet hende, vil jeg ^ahjem søge hende i forhold til alle hendes gerninger med alvorlige plager, med sot,

med ^bpest, med sværd, med ^chævn og med ^dfortærende ild.

27 Lad det alligevel blive læst op endnu engang for hendes ører, at jeg, Herren, har antaget hendes offer, og hvis hun ikke synder mere, skal ^aintet af dette komme over hende;

28 og jeg vil ^avelsigne hende med velsignelser og mangedoble en mængde velsignelser til hende og til hendes slægter for evigt og altid, siger Herren jeres Gud. Amen.

AFSNIT 98

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 6. august 1833 (History of the Church, 1:403–406). Denne åbenbaring kom som følge af forfølgelsen af de hellige i Missouri. Det var naturligt, at de hellige i Missouri, som havde lidt fysisk og også havde mistet ejendom, kunne føle sig tilskyndet til at gøre gengæld og tage hævn. Derfor gav Herren denne åbenbaring. Skønt nogle efterretninger om problemerne i Missouri uden tvivl var nået frem til profeten i Kirtland (1440 kilometer borte), kunne han på denne dato kun have kendt til situationens alvor ved åbenbaring.

1–3: De helliges trængsler skal blive til deres bedste. 4–8: De hellige skal være imødekommende over for landets forfatningsbaserede lov. 9–10: Man bør støtte ærlige, vise og gode mennesker i verdslige styrende organer. 11–15: De, der nedlægger livet for Herrens sag, får evigt liv. 16–18: Undsig krig og forkynd fred. 19–22: De hellige i Kirtland bliver irttesat og får befaling om at omvende sig. 23–32: Herren åbenbarer de love, der er gældende i

forbindelse med de forfølgelser og trængsler, som hans folk bliver påført. 33–38: Krig kan kun retfærdiggøres, hvis Herren befaler det. 39–48: De hellige skal tilgive deres fjender, der, hvis de omvender sig, også skal undslippe Herrens hævn.

SANDELIG siger jeg jer, mine venner: "Frygt ikke, lad hjertet finde trøst; ja, fryd jer i al evighed, og giv ^btak under alle forhold;

25a 2 Ne 6:13–18;

L&P 63:34;

JS–M 1:20.

26a L&P 84:54–59.

b Luk 21:10–13.

c Mal 3:19–21;

3 Ne 21:20–21.

d Joel 1:15–20.

27a Ez 18:27.

28a gs Velsigne.

98 1a L&P 68:6.

b gs Taknemlighed.

2 idet I tålmodigt "venter på Herren, for jeres bønner er kommet op for den Herre Sebastots ører og er blevet optegnet med dette segl og vidnesbyrd: Herren har svoret og forordnet, at de skal blive tilgodeset.

3 Derfor giver han jer dette løfte med en uigenkaldelig pagt om, at de skal blive opfyldt; og alt det, hvormed I er blevet "plaget, skal virke sammen til gavn for jer og til mit navns ære, siger Herren.

4 Og se, sandelig siger jeg jer angående landets love: Det er min vilje, at mit folk skal bestræbe sig på at gøre alt, hvad jeg end befaler dem.

5 Og de af "landets love, som er ^bforfatningsmæssige, og som understøtter princippet om frihed ved at bevare rettigheder og privilegier, tilhører alle mennesker og kan retfærdiggøres i mine øjne.

6 Derfor retfærdiggør jeg, Herren, jer og jeres brødre i min kirke i at være imødekommende over for de love, der er landets forfatningsbaserede love;

7 og hvad angår menneskets love, så kommer alt det, der er mere eller mindre end dette, af det onde.

8 Jeg, Gud Herren, gør jer "frie,

derfor er I virkelig frie; og loven gør jer også frie.

9 Men når de "ugudelige regerer, sørger folket.

10 Derfor bør man flittigt søge efter "ærlige mennesker og kloge mennesker, og gode mennesker og vise mennesker skal I bestræbe jer på at opretholde; hvad som helst der er ringere end disse, kommer i modsat fald af det onde.

11 Og jeg giver jer den befaling, at I skal afstå fra alt ondt og holde fast ved alt godt, at I skal "leve af hvert ord, der udgår af Guds mund.

12 For de trofaste vil han "give linje på linje og forskrift på forskrift, og jeg vil ^bprøve jer og afprøve jer dermed.

13 Og den, der "nedlægger sit liv for min sag, for mit navns skyld, skal finde det igen, nemlig evigt liv.

14 "Vær derfor ikke bange for jeres fjender, for jeg har besluttet i mit hjerte, siger Herren, at jeg vil ^bafprøve jer i alt, om I vil forblive i min pagt, selv til "døden, så I kan findes værdige.

15 For hvis I ikke vil forblive i min pagt, så er I mig ikke værdige.

16 "Undsig derfor ^bkrig, og forkynd "fred, og forsøg med al

2a Sl 27:14; Es 30:18–19;
L&P 133:45.

3a L&P 122:7.
gs Modgang.

5a 1 Pet 2:13–14;
L&P 58:21; 134:5.

b L&P 101:77–80;
109:54.

gs Forfatning; Frihed.

8a Joh 8:32; 2 Kor 3:17.

gs Handlefrihed;
Frihed.

9a Ordsp 29:2.

10a gs Ærlig.

11a 5 Mos 8:3; Matt 4:4;
L&P 84:43–44.

12a L&P 42:61.

b Abr 3:25–26.

13a Luk 9:24;
L&P 101:35–38;

103:27–28.

gs Martyr.

14a Neh 4:8; L&P 122:9.

b L&P 124:55.

c Åb 2:10;

L&P 136:31, 39.

16a Alma 48:14.

gs Fredsstifter.

b gs Krig.

c gs Fred.

flid at ^dvende børnenes hjerte til deres fædre og fædrenes hjerte til børnene;

17 og videre, ^ajødernes hjerte til profeterne og profeternes til jøderne; så jeg ikke skal komme og slå hele jorden med en forbandelse, og så alt kød ikke bliver fortæret for mig.

18 Lad ikke jeres hjerte være foruroeligt; for i min Faders hus er der ^amange boliger, og jeg har beredt et sted til jer; og hvor min Fader og jeg er, dér skal I også være.

19 Se, jeg, Herren, har ikke behag i mange af dem, som tilhører menigheden i Kirtland;

20 for de aflægger ikke deres synder og deres onde levevis, deres hjertes stolthed og deres begærlighed og alle deres afskyeligheder og iagttager ikke de visdomsord og det evige livs ord, som jeg har givet dem.

21 Sandelig siger jeg jer, at jeg, Herren, vil ^arevse dem og vil gøre, lige hvad jeg vælger, hvis de ikke omvender sig og iagttager alt, hvad jeg har sagt til dem.

22 Og videre siger jeg jer: Hvis I vil bestræbe jer på at ^agøre, hvad end jeg befaler jer, så vil jeg, Herren, afvende al vrede og harme fra jer, og ^bhelvedes porte skal ikke få overhånd over jer.

23 Se, jeg taler til jer angående jeres familier – hvis mennesker

^aslår jer eller jeres familier én gang, og I udholder det tålmodigt og ikke bruger skældsord imod dem eller søger hævn, skal I blive belønnet;

24 men hvis I ikke udholder det tålmodigt, skal det blive tilregnet jer som værende ^atilmålt jer som et retfærdigt mål.

25 Og videre, hvis jeres fjende slår jer for anden gang, og I ikke bruger skældsord imod ham, men udholder det tålmodigt, skal jeres belønning blive hundrede fold.

26 Og videre, hvis han slår jer for tredje gang, og I udholder det ^atålmodigt, skal jeres belønning blive fordoblet fire gange;

27 og disse tre vidnesbyrd skal stå mod jeres fjende, hvis han ikke omvender sig, og skal ikke blive slettet.

28 Og se, sandelig siger jeg jer: Hvis denne fjende skal undslippe min hævn, så han ikke skal blive stillet til ansvar for mig, så skal I se til, at I ^aadvarer ham i mit navn, om at han ikke mere skal falde over jer, ej heller over jeres familie, end ikke jeres børnebørn indtil tredje og fjerde slægtled.

29 Og hvis han så falder over jer eller jeres børn eller jeres børnebørn indtil tredje eller fjerde slægtled, da har jeg overgivet din fjende i dine hænder;

30 og hvis du da vil skåne ham,

16d Mal 3:23–24;
L&P 2:1–2.

17a gs Jøder.

18a Joh 14:2;
L&P 59:2;
76:111; 81:6.

21a Mosi 23:21;
Hel 12:3.

gs Revselse.

22a gs Lydighed.
b Matt 16:17–18;
L&P 33:12–13.

23a Luk 6:29;
Alma 43:46–47.

gs Forfølgelse.

24a Matt 7:1–2.
26a gs Tålmodighed.
28a gs Advare.

skal du blive belønnet for din retfærdighed; og ligeså dine børn og dine børnebørn indtil tredje og fjerde slægtled.

31 Dog er din fjende i dine hænder, og hvis du belønner ham i forhold til hans gerninger, er du retfærdiggjort; hvis han har stræbt dig efter livet, og dit liv er bragt i fare på grund af ham, da er din fjende i dine hænder, og du er retfærdiggjort.

32 Se, dette er den lov, jeg gav min tjener Nefi og dine "fædre Josef og Jakob og Isak og Abraham og alle mine fordums profeter og apostle.

33 Og videre, dette er den "lov, som jeg gav mit folk fordum, at de ikke skulle drage i krig mod noget folkeslag, stamme, tungemål eller folk, medmindre jeg, Herren, befalede dem det.

34 Og hvis noget folkeslag, tungemål eller folk skulle erklære dem krig, skulle de først hejse et "fredsflag over for dette folk, folkeslag eller tungemål;

35 og hvis dette folk ikke tog imod tilbudet om fred, hverken den anden eller den tredje gang, skulle de bringe disse vidnesbyrd frem for Herren;

36 da ville jeg, Herren, give dem en befaling og retfærdiggøre dem i at drage ud for at kæmpe mod dette folkeslag, tungemål og folk.

37 Og jeg, Herren, ville "udkæmpe deres slag og deres børns slag og deres børnebørns, indtil de havde hævnnet sig

på alle deres fjender indtil det tredje og det fjerde slægtled.

38 Se, dette er et eksempel for alle folk, siger Herren jeres Gud, til retfærdiggørelse i mine øjne.

39 Og videre, sandelig siger jeg jer: Hvis din fjende efter at være faldet over dig for første gang omvender sig og kommer til dig og beder dig om tilgivelse, da skal du tilgive ham og skal ikke mere henregne det som et vidnesbyrd mod din fjende –

40 og så fremdeles den anden og den tredje gang; og så ofte som din fjende omvender sig fra den overtrædelse, hvormed han har overtrådt imod dig, skal du "tilgive ham indtil halvfjerdsindstyve gange syv.

41 Og hvis han overtræder imod dig og ikke omvender sig den første gang, skal du alligevel tilgive ham.

42 Og hvis han overtræder imod dig for anden gang og ikke omvender sig, skal du alligevel tilgive ham.

43 Og hvis han overtræder imod dig for tredje gang og ikke omvender sig, skal du også tilgive ham.

44 Men hvis han overtræder imod dig for fjerde gang, skal du ikke tilgive ham, men skal bringe disse vidnesbyrd frem for Herren; og de skal ikke blive slettet, førend han omvender sig og godtgør dig firefold i alle forhold, hvori han har overtrådt imod dig.

32a L&P 27:10.
33a 5 Mos 20:10;
Alma 48:14–16.

34a L&P 105:38–41.
37a Jos 23:10;
Es 49:25.

40a Matt 18:21–22;
L&P 64:9–11.
gs Tilgive.

45 Og hvis han gør dette, skal du tilgive ham af hele dit hjerte; og hvis han ikke gør dette, da vil jeg, Herren, "hævne dig på din fjende hundredfold;

46 og på hans børn, og på hans børnebørn af alle dem, som hader mig, indtil det "tredje og fjerde slægtled.

47 Men hvis børnene omvender sig, eller børnebørnene, og "vender sig til Herren deres Gud af hele deres hjerte og af al deres

magt, og af hele deres sind og styrke og genopretter firedobbelte for alle deres overtrædelser, hvormed de har overtrådt, eller hvormed deres fædre har overtrådt, eller deres fædres fædre, da skal din harme afvendes.

48 Og "hævnen skal ikke mere komme over dem, siger Herren din Gud, og deres overtrædelser skal aldrig mere blive bragt frem som et vidnesbyrd for Herren imod dem. Amen.

AFSNIT 99

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til John Murdock i Hiram, Ohio, i august 1832. Skønt det i visse udgaver af Lære og Pagter fra og med 1876 har været anført, at denne åbenbaring blev modtaget i Kirtland i august 1833, bekræfter tidligere udgaver og andre historiske optegnelser de korrekte oplysninger.

1–8: John Murdock bliver kaldet til at forkynde evangeliet, og de, der modtager ham, modtager Herren og vil møde barmhjertighed.

SE, så siger Herren til min tjener John Murdock: Du er kaldet til at drage ind i landene mod øst og at gå fra hus til hus, fra landsby til landsby og fra by til by for at forkynde mit evigtvarende evangelium til indbyggerne deri midt under "forfølgelse og ugudelighed.

2 Og "den, der modtager dig, modtager mig, og du skal have magt til at kundgøre mit ord

med min hellige Ånds ^btilkendegivelse.

3 Og den, der modtager dig "som et lille barn, modtager mit ^brige, og velsignede er de, for de skal møde ^cbarmhjertighed.

4 Og den, som forkaster dig, skal blive "forkastet af min Fader og hans hus; og du skal ^btvætte fødderne på lønlige steder langs vejen som et vidnesbyrd imod dem.

5 Og se, "jeg kommer hastigt til ^bdoms for at overbevise alle om deres ugudelige handlinger, som de har begået mod mig, sådan som der står skrevet om mig i skriftet i bogen.

45a Morm 8:20.

46a 5 Mos 5:9–10.

47a Mosi 7:33;

Morm 9:6.

48a Ez 18:19–23.

99 1a gs Forfølgelse.

2a Matt 10:40.

b 1 Kor 2:4–5.

3a Matt 18:1–6.

b gs Guds rige eller

Himmeriget.

c gs Barmhjertighed.

4a Joh 12:44–50.

b L&P 75:19–22.

5a L&P 1:11–14.

b Jud 1:14–15.

gs Jesus Kristus –

Dommer.

6 Og se, sandelig siger jeg dig, at det er ikke nødvendigt, at du drager af sted, førend der er sørget for dine børn, og de med venlighed er blevet sendt op til biskoppen i Zion.

7 Og efter nogle få år kan du,

hvis du ønsker det af mig, også drage op til det prægtige land for at tage din arvelod i besiddelse;

8 ellers skal du fortsætte med at forkynde mit evangelium, "indtil du bliver taget bort. Amen.

AFSNIT 100

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon i Perrysburg, New York, den 12. oktober 1833 (History of the Church, 1:416, 419–421). De to brødre, som havde været borte fra deres familier i adskillige dage, følte sig urolige for dem.

1–4: Joseph og Sidney skal prædike evangeliet til frelse for sjæle. 5–8: Det skal blive givet dem i samme stund, hvad de skal sige. 9–12: Sidney skal være talsmand, og Joseph skal være åbenbarer og overbevisende i vidnesbyrd. 13–17: Herren vil oprejse et rent folk, og de lydige skal blive frelst.

SANDELIG, så siger Herren til jer, mine venner "Sidney og ^bJoseph: Jeres familier har det godt; de er i mine hænder, og jeg vil gøre med dem, som det synes mig bedst; for i mig er al magt.

2 Følg derfor mig, og lyt til det råd, som jeg skal give jer.

3 Se, jeg har mange mennesker på dette sted, i egnene rundt omkring; og en dør til rige muligheder skal blive åbnet i egnene rundt omkring i dette østlige land.

4 Derfor har jeg, Herren, ladet jer komme til dette sted; for således anså jeg det for nødvendigt til "frelse for sjæle.

5 Derfor, sandelig siger jeg jer: Opløft jeres røst for dette folk; "udtal de tanker, som jeg vil indgive jer i hjertet, så skal I ikke blive beskæmmet for mennesker.

6 For det skal blive "givet jer i samme stund, ja, i samme øjeblik, hvad I skal sige.

7 Men jeg giver jer den befaling, at hvad som helst I kundgør i mit navn, det skal I i alle ting ^akundgøre i hjertets alvor, i en ånd af ^bsagtmodighed.

8 Og jeg giver jer dette løfte, at for så vidt som I gør dette, skal "Helligånden blive udgydt for at bevidne alt, hvad I end skal sige.

9 Og jeg anser det for nødvendigt, at du, min tjener Sidney, bliver "talsmand over for dette

8a Matt 19:29.
100 1a cs Rigdon, Sidney.
b cs Smith, Joseph, jun.
4a cs Frelse.
5a Hel 5:18; L&P 68:3–4.

6a Matt 10:19–20;
L&P 84:85.
7a L&P 84:61.
b cs Sagtmodig.
8a 2 Ne 33:1–4.

9a 2 Mos 4:14–16;
2 Ne 3:17–18;
L&P 124:103–104.

folk; ja, sandelig, jeg vil ordinere dig til dette kald, ja, til at være talsmand for min tjener Joseph.

10 Og jeg vil give ham kraft til at være mægtig med hensyn til at aflægge "vidnesbyrd.

11 Og jeg vil give dig kraft til at være "mægtig med hensyn til at udlægge alle skrifter, så du kan være talsmand for ham, og han skal være b^åbenbarer for dig, så du må kende visheden af alt, der vedrører det, der hører til mit rige på jorden.

12 Fortsæt derfor jeres rejse, og lad jeres hjerte fryde sig; for se, jeg er med jer lige indtil enden.

13 Og se, jeg giver jer et ord angående "Zion. Zion skal blive

b^ågenrejst, skønt hun bliver revset en kort tid.

14 Dine brødre, mine tjenere "Orson Hyde og John Gould, er i mine hænder, og for så vidt som de holder mine befalinger, skal de blive frelst.

15 Lad derfor jeres hjerte finde trøst; for "alt skal virke sammen til gavn for dem, som vandrer retsindigt og til helliggørelse af kirken.

16 For jeg vil oprejse mig et "rent folk, som vil tjene mig i retfærdighed.

17 Og alle, der "påkaller Herrens navn og holder hans befalinger, skal blive frelst. Således er det. Amen.

AFSNIT 101

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 16. december 1833 (History of the Church, 1:458-464). På dette tidspunkt led de hellige, som havde forsamlet sig i Missouri, stor forfølgelse. Adskillige pøbelhobe havde drevet dem fra deres hjem i Jackson County, og nogle af de hellige havde forsøgt at bosætte sig i Van Buren County, men de blev stadig forfulgt. Hovedparten af de hellige befandt sig på dette tidspunkt i Clay County, Missouri. Der blev fremsat mange dødstrusler mod enkeltmedlemmer af kirken. Medlemmerne havde mistet husdyr, møbler, tøj og andre personlige ejendele, og mange af deres afgrøder var blevet ødelagt.

1-8: De hellige bliver revset og plaget på grund af deres overtrædelser. 9-15: Herrens harme skal falde på folkeslagene, men hans folk skal blive samlet og trøstet. 16-21: Zion og hendes stave skal blive grundfæstet. 22-31: Livet i tusindårsriget bliver beskrevet.

32-42: De hellige skal blive vel-signet og belønnet til den tid. 43-62: Lignelsen om adelsmanden og oliventræet henviser til Zions trængsler og sluttelige genrejsning. 63-75: De hellige skal fortsætte med at forsamle sig. 76-80: Herren lagde grunden til USA's

10a gs Vidne
(udsagnsord).

11a Alma 17:2-3.
b L&P 124:125.

13a gs Zion.
b L&P 84:99;
105:9-10, 31, 37.
14a gs Hyde, Orson.

15a Rom 8:28;
L&P 90:24; 105:40.
16a gs Ren og uren.
17a Joel 3:5; Alma 38:4-5.

forfatning. 81–101: De hellige skal søge om erstatning for deres forurettelser som angivet i lignelsen om enken og den uretfærdige dommer.

SANDELIG siger jeg jer ansgående jeres brødre, som er blevet plaget og "forfulgt og ^bstødt ud af deres arveland:

2 Jeg, Herren, har ladet den "plage, hvormed de er blevet plaget, komme over dem som følge af deres ^bovertrædelser;

3 dog vil jeg vedkende mig dem, og de skal være "mine på den dag, da jeg kommer for at samle mine juveler.

4 Derfor må de nødvendigvis "revses og prøves ligesom ^bAbraham, som blev befalet at bringe sin eneste søn som et offer.

5 For alle de, der ikke vil tåle revselse, men "fornægter mig, kan ikke blive ^bhelliggjort.

6 Se, jeg siger jer: Der fandtes kiv og "stridigheder og ^bmisundelse og ufred og "lystne og begærlige ønsker blandt dem; med dette besmittede de derfor deres arvelodder.

7 De var "sene til at lytte til Herren deres Guds røst; derfor er Herren deres Gud sen til at

lytte til deres bønner, til at besvare dem på deres trængsels dag.

8 På deres freds dag ringeagtede de mit råd; men på deres "trængsels dag ^bfamler de af nødvendighed efter mig.

9 Sandelig siger jeg jer: På trods af deres synder er mit indre fyldt af "medfølelse med dem. Jeg vil ikke fuldstændigt ^bforstøde dem, og på "vredens dag vil jeg huske at vise barmhertighed.

10 Jeg har svoret, og forordningen er udgået i en tidligere befaling, som jeg har givet jer, at jeg ville lade min harmes "sværd falde til fordel for mit folk; og præcis som jeg har sagt, således skal det ske.

11 Min harme skal snart blive udøst uden mål over alle folkeslag, og dette vil jeg gøre, når deres "ugudeligheds bæger er fuldt.

12 Og på den dag skal alle, som findes på "vagtårnet, eller med andre ord hele mit Israel, blive frelst.

13 Og de, som er blevet spredt, skal blive "indsamlet.

14 Og alle "de, som har sørget, skal blive trøstet.

101 1a gs Forfølgelse.

b L&P 103:1–2, 11; 109:47.

2a L&P 58:3–4.

b Mosi 7:29–30; L&P 103:4; 105:2–10.

3a Es 62:3; Mal 3:17;

L&P 60:4.

4a L&P 95:1–2; 136:31.

gs Revselse.

b 1 Mos 22:1–14;

Jakob 4:5.

gs Abraham.

5a Matt 10:32–33;

Rom 1:16;

2 Ne 31:14.

b gs Helliggørelse.

6a gs Splid.

b gs Misundelse.

c gs Begær.

7a Es 59:2;

Mosi 11:22–25; 21:15;

Alma 5:38.

8a Hel 12:3.

b ApG 17:27;

Alma 32:5–16.

9a gs Medfølelse;

Barmhertighed.

b Jer 30:11.

c L&P 98:21–22.

10a L&P 1:13–14.

11a Hel 13:14;

Eter 2:9–11.

12a gs Vogte, vægter.

13a 5 Mos 30:3–6;

1 Ne 10:14.

gs Israel – Israels

indsamling.

14a Matt 5:4.

15 Og alle de, som har "givet deres liv for mit navns skyld, skal blive kronet.

16 Lad derfor jeres hjerter finde trøst med hensyn til Zion, for "alt kød er i mine hænder; vær rolig og ^bvid, at jeg er Gud.

17 "Zion skal ikke flyttes fra sit sted, til trods for at hendes børn bliver spredt.

18 De, der bliver tilbage og er rene af hjertet, skal vende tilbage og komme til deres "arvelodder, de og deres børn, med ^bsange om evigtvarende glæde, for at "opbygge Zions øde steder –

19 og alt dette for at profeterne må blive opfyldt.

20 Og se, der er intet andet "sted udpeget end det, som jeg har udpeget; ej heller skal noget andet sted blive udpeget end det, som jeg har udpeget, til arbejdet med at indsamle mine hellige,

21 førend den dag kommer, da der ikke mere findes plads til dem; og da har jeg andre steder, som jeg vil udpege for dem, og de skal kaldes "stave for Zions teltduge, eller styrke.

22 Se, det er min vilje, at alle de, som påkalder mit navn og

tilbeder mig i overensstemmelse med mit evigtvarende evangelium, skal "samle sig og ^bstå på hellige steder

23 og forberede sig på den åbenbaring, som skal komme, når det "slør, som dækker mit tempel i min bolig, og som skjuler jorden, skal tages bort, og ^balt kød skal se mig samtidig,

24 og alt, hvad er "forgængeligt, både mennesker eller markens dyr eller himlens fugle eller havets fisk, og som lever på hele jordens overflade, skal blive ^bfortæret,

25 og også det, der består af element, skal "smelte med voldsom hede, og ^balt skal blive nyt, så min kundskab og "herlighed må hvile over hele jorden.

26 Og på den dag skal menneskets "fjendskab og dyrenes fjendskab, ja, alt køds fjendskab, ^bophøre for mit ansigt.

27 Og på den dag skal det, som et hvilket som helst menneske beder om, blive givet ham.

28 Og på den dag skal "Satan ikke have magt til at friste noget menneske.

29 Og der skal ingen "sorg være, for der er ingen død.

15a Matt 10:39.

gs Martyr.

16a Moses 6:32.

b 2 Mos 14:13–14;

Sl 46:11.

17a gs Zion.

18a L&P 103:11–14.

b Es 35:10;

L&P 45:71.

gs Synge.

c Am 9:13–15;

L&P 84:2–5; 103:11.

20a L&P 57:1–4.

21a L&P 82:13–14;

115:6, 17–18.

gs Stav.

22a gs Israel – Israels

indsamling.

b Matt 24:15;

L&P 45:32; 115:6.

23a gs Slør.

b Es 40:5;

L&P 38:8; 93:1.

gs Andet komme,

Jesu Kristi.

24a L&P 29:24.

b Sef 1:2–3;

Mal 3:19;

L&P 88:94;

JS–H 1:37.

25a 2 Pet 3:10–14.

gs Jordan – Jordens
renselse.

b Åb 21:5.

c gs Tusindårsriget.

26a Es 11:6–9.

gs Fjendskab.

b gs Fred.

28a Åb 20:2–3;

1 Ne 22:26;

L&P 88:110.

29a Åb 21:4.

30 På den dag skal et "barn ikke dø, førend det bliver gammel; og hans liv skal være som alderen på et træ;

31 og når han dør, skal han ikke sove, det vil sige i jorden, men skal blive "forvandlet på et øjeblik og skal blive ^btaget op, og hans hvile skal være herlig.

32 Ja, sandelig siger jeg jer: På den "dag, da Herren kommer, skal han ^båbenbare alt –

33 det, som er sket, og det "skjulte, som ingen har kendt til, det, der vedrører jorden, og ved hvilket den blev skabt, og formålet og sigtet med den –

34 det, der er allermest kostbart, det, som er ovenover, og det, som er nedenunder, det, som er i jorden og på jorden og i himlen.

35 Og alle de, der er udsat for "forfølgelse for mit navn og holder ud i tro, de skal, om end de bliver bedt om at ^bnedlægge deres liv for min skyld, alligevel få del i al denne herlighed.

36 Frygt derfor ikke, om end I skulle "dø; for i denne verden er jeres ^bglæde ikke fuldkommen, men i mig er jeres glæde fuldkommen.

37 Derfor skal I ikke bekymre jer om legemet, ej heller for le-

gemets liv, men I skal bekymre jer for "sjælen og for sjælens liv.

38 Og "søg altid Herrens ansigt, så I ved ^btålmodighed kan bevare jeres sjæl, så skal I få evigt liv.

39 Når mennesker bliver kaldet til mit "evigtvarende evangelium og slutter pagt med en evigtvarende pagt, bliver de regnet for jordens ^bsalt og menneskenes kraft;

40 de er kaldet til at være menneskenes kraft; hvis dette jordens salt derfor mister sin kraft, se, da duer det fra da af ikke til andet end at blive kastet ud og trådt under føde af menneskene.

41 Se, her er visdom angående Zions børn, ja, mange, men ikke alle; de viste sig at være overtrædere, derfor må de nødvendigvis "revses –

42 den, som "ophøjer sig selv, skal blive ydmyget, og den, som ^bydmyger sig selv, skal blive ophøjet.

43 Og se, jeg vil vise jer en lignelse, så I kan kende min vilje angående Zions genrejsning.

44 En vis "adelsmand havde et stykke jord, meget udsøgt; og han sagde til sine tjenere: Gå ud i min ^bvingård, ja, ud på

30a Es 65:20–22;

L&P 63:51.

31a 1 Kor 15:52;

L&P 43:32.

b 1 Thess 4:16–17.

32a L&P 29:11.

gs Tusindårsriget.

b L&P 121:26–28.

33a gs Guds

hommeligheder.

35a L&P 63:20.

gs Forfølgelse.

b L&P 98:13.

36a gs Død, fysisk.

b gs Glæde.

37a gs Sjæl.

38a 2 Krøn 7:14;

L&P 93:1.

b gs Tålmodighed.

39a gs Nye og evigtvarende pagt.

b Matt 5:13;

L&P 103:10.

41a gs Revselse.

42a Obad 1:3–4;

Luk 14:11;

Hel 4:12–13.

b Luk 18:14.

gs Ydmyg.

44a L&P 103:21–22.

b gs Herrens vingård.

dette udsøgte stykke jord, og plant tolv oliventræer;

45 og sæt "udkigsposter rundt omkring dem, og byg et tårn, så man kan skue ud over det omkringliggende land og være udkigspost på tårnet, så mine oliventræer ikke bliver trådt ned, når fjenden kommer for at plyndre og tilegne sig frugten fra min vingård.

46 Se, adelsmandens tjenere gik ud og gjorde, som deres herre havde befaleet dem, og plantede oliventræerne og satte et hegn rundt omkring dem og opstillede udkigsposter og begyndte at bygge et tårn.

47 Og endnu mens de var i færd med at lægge grundvolden til det, begyndte de at sige indbyrdes: Og hvad brug har min herre for dette tårn?

48 Og de lagde længe råd op, idet de indbyrdes sagde: Hvad brug har min herre for dette tårn i betragtning af at det er fredstid?

49 Kunne disse penge ikke overlades vekselernerne? For der er ikke brug for det.

50 Og mens de var indbyrdes uenige, blev de meget efterladne, og de gav ikke agt på deres herres befalinger.

51 Og fjenden kom om natten og trådte "hegnet ned; og adelsmandens tjenere stod op og blev forfærdede og flygtede; og fjenden ødelagde deres værk og trådte oliventræerne ned.

52 Se nu, adelsmanden, vingårdens herre, kaldte på sine

tjenere og sagde til dem: Hvorfor! Hvad er årsagen til dette store onde?

53 Burde I ikke have gjort, ligesom jeg befalede jer, og også – efter at I havde beplantet vingården og sat hegnet rundt omkring og sat udkigsposter på murene – have bygget tårnet og sat en udkigspost på tårnet og våget over min vingård og ikke være faldet i søvn, for at fjenden ikke skulle komme over jer?

54 Og se, udkigsposten på tårnet ville have set fjenden, mens han endnu var langt borte; og så kunne I have gjort jer rede og forhindret fjenden i at bryde hegnet om den ned og have reddet min vingård fra ødelæggerens hænder.

55 Og vingårdens herre sagde til en af sine tjenere: Gå ud og saml resten af mine tjenere sammen, og tag "hele mit hus' styrke, hvilket er mine krigere, mine unge mænd, og også de midaldrende blandt alle mine tjenere, som udgør mit hus' styrke, alene med undtagelse af dem, som jeg har udpeget til at blive tilbage;

56 og gå I straks ud til den jord, som er min vingård, og genrejs min vingård; for den er min; jeg har købt den for penge.

57 Gå derfor straks ud til min jord; bryd mine fjenders mure ned, riv deres tårn ned, og spred deres udkigsposter.

58 Og for så vidt som de samler sig imod jer, så "hævn mig på mine fjender, så jeg om kort tid

45a Ez 33:2, 7; 3 Ne 16:18.
gs Vogte, vægter.

51a Es 5:1–7.
55a L&P 103:22, 29–30;

105:16, 29–30.
58a L&P 97:22–24; 105:15.

kan komme med resten af mit hus og tage landet i besiddelse.

59 Og tjeneren sagde til sin herre: Hvornår skal dette ske?

60 Og han sagde til sin tjener: Når jeg vil; gå du straks hen og gør alt, hvad jeg har befalet dig;

61 og dette skal være mit segl og min velsignelse på dig: En trofast og "vís forvalter midt i mit hus, en ^bhersker i mit rige.

62 Og hans tjener gik straks ud og gjorde alt, hvad hans herre havde befalet ham; og "efter mange dage blev alt opfyldt.

63 Videre, sandelig siger jeg jer: Jeg vil vise jer, hvad der er visdom for mig angående alle menighederne, for så vidt som de er villige til at lade sig vejlede på en rigtig og korrekt vej til deres frelse –

64 så arbejdet med at indsamle mine hellige må kunne fortsætte, så jeg kan opbygge dem til mit navn på "hellige steder; for ^bhøsttiden er kommet, og mit ord må nødvendigvis blive "opfyldt.

65 Derfor må jeg samle mit folk som angivet i lignelsen om hveden og "rajgræsset, så hveden kan blive bragt i sikkerhed i laderne og få evigt liv og blive kronet med ^bcelestial herlighed, når jeg kommer i min Faders rige for at gengælde enhver efter, hvordan hans gerninger er;

66 hvorimod rajgræsset skal bindes i knipper og båndene

om dem gøres stærke, så de kan blive "opbrændt med uudslykkelig ild.

67 Den befaling giver jeg derfor alle menighederne, at de skal fortsætte med at samle sig på de steder, som jeg har udpeget.

68 Men, som jeg har sagt jer i en tidligere befaling, så "lad ikke jeres indsamling ske i hast, ej heller ved flugt; men lad alt være forberedt på forhånd af jer.

69 Og for at alt kan være forberedt på forhånd af jer, så iagttag den befaling, som jeg har givet jer om dette,

70 og som siger, eller lærer jer, at I for penge skal "købe alle de jordlodder, som kan købes for penge, i egnen rundt omkring det land, som jeg har udpeget til at være Zions land, som indledningen til indsamlingen af mine hellige;

71 al den jord, som kan købes i Jackson County og de omkringliggende amter, og overlad resten i min hånd.

72 Se, sandelig siger jeg jer: Lad alle menighederne samle alle deres penge sammen, lad dette blive gjort i rette tid, men ikke i "hast; og sørg for, at I har alt forberedt på forhånd.

73 Og lad hæderlige mænd udpege, ja, vise mænd, og send dem ud for at opkøbe disse jordlodder.

74 Og menighederne i de østlige lande kan, når de er blevet

61a L&P 78:22.

b Matt 25:20-23.

62a L&P 105:37.

64a L&P 87:8.

b L&P 33:3, 7.

gs Høst.

c L&P 1:38.

65a Matt 13:6-43;

L&P 86:1-7.

b gs Celestial herlighed.

66a Matt 3:12;

L&P 38:12; 63:33-34.

68a L&P 58:56.

70a L&P 63:27-29.

72a Es 52:10-12.

opbygget, hvis de vil give agt på dette råd, købe jordlodder og samle sig på dem; og på denne måde kan de grundfæste Zion.

75 Der er allerede nu tilstrækkeligt til rådighed, ja, endog i overflod, til at genrejse Zion og opbygge hendes øde steder, som aldrig mere skal blive revet ned, hvis de menigheder, der kalder sig ved mit navn, var ^avillige til at give agt på min røst.

76 Og videre siger jeg jer: De, der er blevet spredt af deres fjender, det er min vilje, at de skal fortsætte med at søge om erstatning og godtgørelse ved hænderne på dem, der er sat som herskere og har myndighed over jer,

77 i henhold til dette folks love og ^aforfatning, som jeg har ladet lægge grunden til, og som bør opretholdes af hensyn til ^brettighederne og beskyttelsen af alt kød i overensstemmelse med retfærdige og hellige principper,

78 så enhver, hvad angår lære og princip, må handle med henblik på fremtiden i overensstemmelse med den moralske ^ahandlefrihed, som jeg har givet ham, så enhver må ^bstå til regnskab for sine egne synder på ^cdommens dag.

79 Derfor er det ikke rigtigt, at noget menneske skal være i trældom i forhold til et andet.

80 Og med dette formål har jeg lagt grunden til dette lands

^aforfatning ved hænderne på vise mænd, som jeg har ladet fremstå med netop dette formål, og har frikøbt landet ved ^budgydelse af blod.

81 Se, med hvad skal jeg sammenligne Zions børn? Jeg vil sammenligne dem med ^alignelsen om enken og den uretfærdige dommer – for menneskene bør altid ^bbede og ikke blive trætte – som lyder:

82 Der var i en by en dommer, som ikke frygtede Gud og heller ikke agtede mennesker.

83 Og der var en enke i den by, og hun kom til ham og sagde: Skaf mig ret over for min modpart.

84 Og længe ville han ikke. Men senere sagde han ved sig selv: Skønt jeg ikke frygter Gud, og heller ikke agter mennesker, så vil jeg dog, fordi denne enke volder mig besvær, skaffe hende ret, for at hun ikke ved sine uophørlige besøg skal trætte mig.

85 Således vil jeg sammenligne Zions børn.

86 Lad dem bønfalde dommeren for hans fødder;

87 og hvis han ikke lytter til dem, lad dem da bønfalde guvernøren for hans fødder;

88 og hvis guvernøren ikke lytter til dem, lad dem da bønfalde præsidenten for hans fødder;

89 og hvis præsidenten ikke lytter til dem, da vil Herren rejse sig og komme frem fra sit ^askju-

75a Alma 5:37-39.

77a gs Styre.

b gs Frihed.

78a gs Handlefrihed.

b gs Ansvarlighed.

c gs Dom, den endelige.

80a 2 Ne 1:7-9;

L&P 98:5-6.

gs Forfatning.

b 1 Ne 13:13-19.

81a Luk 18:1-8.

b gs Bøn.

89a Es 45:15;

L&P 121:1, 4; 123:6.

lested og i sin rasende vrede
hjem søge nationen;

90 og i sit rasende mishag og i
sin voldsomme vrede vil han,
når tiden er inde, forstøde disse
ugudelige, utro og uretfærdige
"forvaltere og tildele dem deres
lod blandt hyklere og ^bvantro;

91 ja, i det yderste mørke, hvor
der er "gråd og jammer og tænderskæren.

92 Bed I derfor om, at deres
ører må blive åbnet for jeres
råb, så jeg kan være "barmhjer-
tig mod dem, så dette ikke skal
komme over dem.

93 Hvad jeg har sagt jer, må
nødvendigtvis ske, så alle men-
nesker må stå tilbage "uden
undskyldning;

94 så vise mænd og herskere
må høre og forstå det, som de
aldrig har "indset;

95 så jeg må fortsætte med at
udføre min handling, min "sæl-
somme handling, og gøre min
gerning, min sælsomme gerning,
så menneskene må kunne
^bskelne mellem de retfærdige og
de ugudelige, siger jeres Gud.

96 Og videre siger jeg jer: Det
er i modstrid med min befaling
og min vilje, at min tjener Sid-
ney Gilbert sælger mit "forråds-
hus, som jeg har givet mit folk,
til mine fjenders hænder.

97 Lad ikke det, som jeg har
givet, blive besmittet af mine
fjender med samtykke fra dem,
som "kalder sig ved mit navn;

98 for dette er en meget alvor-
lig og grov synd mod mig og
mod mit folk som følge af det,
som jeg har bestemt, og som
snart skal ramme nationerne.

99 Derfor er det min vilje, at
mit folk skal gøre krav på og
fastholde deres krav på det, som
jeg har givet dem, om end de
ikke skal få lov til at bo derpå.

100 Dog siger jeg ikke, at de
ikke skal bo derpå; for for så
vidt som de frembringer frugt
og gerninger, der er mit rige
værdige, skal de bo derpå.

101 De skal bygge, og ingen
andre skal "arve det; de skal
plante vingårde, og de skal spise
frugten derfra. Således er det.
Amen.

AFSNIT 102

Referat af organiseringen af kirkens første højråd i Kirtland, Ohio, den 17. februar 1834 (History of the Church, 2:28–31). Det oprindelige referat blev nedskrevet af ældsterne Oliver Cowdery og Orson Hyde. To dage senere blev referatet rettet af profeten, læst op for højrådet og godkendt af rådet. Versene 30 til og med 32, der vedrører De Tolv

90a gs Forvalter,
forvaltning.

b Åb 21:8.

gs Vantro.

91a Matt 25:30;

L&P 19:5;

29:15–17; 124:8.

92a gs Barmhertighed.

93a Rom 1:18–21.

94a Es 52:15;

3 Ne 20:45; 21:8.

95a Es 28:21;

L&P 95:4.

b Mal 3:18.

gs Bedømme,
gaven at.

96a gs Forråds hus.

97a L&P 103:4;

112:25–26; 125:2.

101a Es 65:21–22.

gs Tusindårsriget.

Apostles Råd, blev tilføjet af profeten Joseph Smith i 1835, da han gjorde dette afsnit klar til udgivelse i Lære og Pagter.

1–8: Et højråd bliver udpeget til at bilægge alvorlige tvister, som opstår i kirken. 9–18: Der gives retningslinjer for, hvordan sagerne skal prøves. 19–23: Præsidenten for rådet træffer afgørelsen. 24–34: Retningslinjerne for anke fremsættes.

DENNE dag forsamledes et fælles råd af fireogtyve højpræster i Joseph Smith jun.s hus i henhold til en åbenbaring og skred til at organisere Kristi kirkes "højråd, som skulle bestå af tolv højpræster og en eller tre præsidenter, alt efter hvad sagen måtte kræve.

2 Højrådet blev ved åbenbaring oprettet med det formål at bilægge alvorlige tvister, som måtte opstå i kirken, og som ikke har kunnet afgøres af menigheden eller "biskoppens råd til parternes tilfredshed.

3 Joseph Smith jun., Sidney Rigdon og Frederick G. Williams blev ved rådets stemme godkendt som præsidenter; og Joseph Smith sen., John Smith, Joseph Coe, John Johnson, Martin Harris, John S. Carter, Jared Carter, Oliver Cowdery, Samuel H. Smith, Orson Hyde, Sylvester Smith og Luke Johnson, der er højpræster, blev af rådet enstemmigt udvalgt til at være et stående råd for kirken.

4 De ovennævnte rådsmedlemmer blev derefter spurgt, om

de tog imod deres udnævnelse, og om de ville handle i dette embede i overensstemmelse med himlens lov, hvortil de alle svarede, at de tog imod deres udpegelse og ville beklæde deres embede efter den nåde, som Gud havde skænket dem.

5 Antallet af dem, som udgjorde rådet, og som i kirkens navn og på vegne af denne stemte med henblik på at udpege de ovennævnte rådsmedlemmer, var treogfyrrer, som følger: ni højpræster, sytten ældster, fire præster og tretten medlemmer.

6 Vedtaget: At højrådet ikke kan have magt til at handle, uden at syv af de ovennævnte rådsmedlemmer eller deres behørigt udpegede efterfølgere er til stede.

7 Disse syv skal have magt til at udpege andre højpræster, som de måtte anse for værdige og i stand til at handle i fraværende rådsmedlemmers sted.

8 Vedtaget: At når der opstår en ledig plads på grund af en af ovennævnte rådsmedlemmers død, afsættelse fra embedet på grund af overtrædelse eller flytning uden for grænserne for denne kirkeenhed, skal den udfyldes efter indstilling fra præsidenten eller præsidenterne og godkendes ved afstemning i et overordnet råd af højpræster, som er samlet med dette formål for at handle i kirkens navn.

9 Kirkens præsident, som også er rådets præsident, udpeges ved ^aåbenbaring og ^bgodkendes i sin forvaltning ved kirkens stemme.

10 Og det er i medfør af hans embedes værdighed, at han skal præsidere over kirkens råd; og det er hans privilegium at blive bistået af to andre præsidenter, som er blevet udpeget på samme måde, som han selv blev udpeget.

11 Og i tilfælde af, at den ene eller begge de, som er blevet udpeget til at bistå ham, er fraværende, har han magt til at præsidere over rådet uden en hjælper; og i tilfælde af, at han selv er fraværende, har de andre præsidenter, begge to eller blot den ene af dem, magt til at præsidere i hans sted.

12 Når et højråd i Kristi kirke er behørigt organiseret i overensstemmelse med ovennævnte mønster, påhviler det de tolv rådsmedlemmer at trække et nummer og derved fastslå, hvem af de tolv der skal tale først, begyndende med nummer et og så fremdeles i rækkefølge indtil nummer tolv.

13 Når dette råd samles for at behandle en sag, skal de tolv rådsmedlemmer overveje, om den er vanskelig eller ej; hvis den ikke er det, skal kun to af rådsmedlemmerne udtale sig om den efter ovenstående retningslinjer.

14 Men hvis den forekommer at være vanskelig, skal der udpeges fire; og hvis den er

meget vanskelig, seks; men i intet tilfælde skal flere end seks udpeges til at tale.

15 Den anklagede har i alle tilfælde ret til den ene halvdel af rådet til at forhindre krænkelser eller uretfærdighed.

16 Og de rådsmedlemmer, der er blevet udpeget til at tale for rådet, skal, efter at beviserne er blevet gennemgået, fremstille sagen i dens sande lys for rådet; og hver mand skal tale i overensstemmelse med rimelighed og ^aretfærdighed.

17 De rådsmedlemmer, der trækker lige numre, det vil sige 2, 4, 6, 8, 10 og 12, er dem, der skal stå op for den anklagede og forebygge krænkelser eller uretfærdighed.

18 I alle tilfælde skal anklageren og den anklagede have ret til at tale for sig selv for rådet, efter at beviserne er blevet hørt, og de rådsmedlemmer, som er blevet udpeget til at tale i sagen, har afsluttet deres bemærkninger.

19 Efter at beviserne er blevet hørt, og rådsmedlemmerne, anklageren og den anklagede har talt, skal præsidenten komme med en afgørelse i overensstemmelse med den forståelse, som han har af sagen, og opfordre de tolv rådsmedlemmer til at godkende denne ved deres stemme.

20 Men skulle de øvrige rådsmedlemmer, som ikke har talt, eller nogen af dem efter medupartiskhed at have hørt beviserne og indlæggene finde en fejl i præsidentens afgørelse,

9a gs Åbenbaring.
b gs Opretholdelse

af kirkeledere.
16a gs Retfærdig,

retfærdighed.

kan de tilkendegive det, og sagen skal så prøves på ny.

21 Og hvis der, efter at den omhyggeligt er blevet prøvet på ny, bliver kastet yderligere lys over sagen, skal afgørelsen ændres i overensstemmelse hermed.

22 Men i tilfælde af, at der ikke gives yderligere lys, skal den første afgørelse stå ved magt, idet flertallet i rådet har magt til at beslutte dette.

23 I tilfælde af en tvist angående "lære eller princip kan præsidenten, hvis der ikke findes skrevet tilstrækkelig meget til at gøre sagen tydelig for rådsmedlemmernes sind, adspørge og få Herrens sind tilkendegivet ved ^båbenbaring.

24 Højpræsterne har, når de tjener ude, magt til at kalde og organisere et råd på ovennævnte måde til at afgøre tvister, når parterne eller den ene af dem anmoder om det.

25 Og det pågældende råd af højpræster skal have magt til at udpege en fra deres egen gruppe til at præsidere over et sådant råd, så længe det varer.

26 Det påhviler det pågældende råd straks at sende en afskrift af deres protokol sammen med en fuldstændig redegørelse for det vidnesbyrd, der knytter sig til deres afgørelse, til højrådet på det sted, hvor Det Første Præsidentskab for kirken har sæde.

27 Skulle parterne eller den ene af dem være utilfreds med det pågældende råds afgørelse,

kan de anke den til højrådet på det sted, hvor Det Første Præsidentskab for kirken har sæde, og få foretaget en genbehandling, idet sagen da skal behandles efter de tidligere beskrevne retningslinjer, som om der ikke var blevet truffet nogen sådan afgørelse.

28 Dette råd af højpræster, som tjener ude, skal kun indkaldes til at behandle de "vanskeligste sager angående kirkens anliggender; og ingen almindelig eller ordinær sag skal være tilstrækkelig til at indkalde et sådant råd.

29 De omrejsende højpræster eller de højpræster, som bor ude, har magt til at afgøre, om det er nødvendigt at indkalde et sådant råd eller ej.

30 Der er en forskel mellem det højråd, eller de omrejsende højpræster, der tjener ude, og det "omrejsende højråd, som består af de tolv ^bapostle, med hensyn til deres afgørelser.

31 Førstnævntes afgørelse kan ankes; men sidstnævntes afgørelse kan ikke.

32 Sidstnævnte kan kun drages i tvivl af kirkens generalautoriteter i tilfælde af overtrædelse.

33 Besluttet: At præsidenten eller præsidenterne på det sted, hvor Det Første Præsidentskab for kirken har sæde, skal have magt til at beslutte, om en sådan sag, der måtte blive anket, rettelig er berettiget til at blive genbehandlet, efter at de har gennemgået ankemålet og de

23a 4 Mos 9:8.
b gs Åbenbaring.

28a L&P 107:78.
30a L&P 107:23–24,

35–38.
b gs Apostel.

beviser og redegørelser, der knytter sig til det.

34 De tolv rådsmedlemmer skred derefter til at trække lod eller numre, eller foretage afstemning, for at fastslå, hvem der skulle tale først, og resultatet var som følger, nemlig: 1. Oliver Cowdery, 2. Joseph Coe, 3. Samuel H. Smith, 4. Luke

Johnson, 5. John S. Carter, 6. Sylvester Smith, 7. John Johnson, 8. Orson Hyde, 9. Jared Carter, 10. Joseph Smith sen., 11. John Smith, 12. Martin Harris. Efter bøn blev mødet hævet.

OLIVER COWDERY

ORSON HYDE

sekretærer

AFSNIT 103

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 24. februar 1834 (History of the Church, 2:36–39). Denne åbenbaring blev modtaget, efter at Parley P. Pratt og Lyman Wight var ankommet til Kirtland, Ohio, fra Missouri for at rådføre sig med profeten om nødhjælp til de hellige og deres tilbageførelse til deres jordlodder i Jackson County.

1–4: Derfor tillod Herren de hellige i Jackson County at blive forfulgt. 5–10: De hellige skal sejre, hvis de holder befalingerne. 11–20: Zions genrejsning skal ske ved magt, og Herren vil drage foran sit folk. 21–28: De hellige skal samle sig i Zion, og de, der nedlægger livet, skal finde det igen. 29–40: Forskellige brødre bliver kaldet til at organisere Zions hær og drage til Zion; de får løfte om, at de vil sejre, hvis de er trofaste.

SANDELIG siger jeg jer, mine venner: Se, jeg vil give jer en åbenbaring og befaling, så I kan vide, hvordan I skal "handle, hvad angår udførelsen af jeres pligter med hensyn til at frelse og ^bgenrejse jeres brødre, som er blevet spredt i Zions land,

2 "fordrevet og slået ved mine

fjenders hænder, over hvem jeg, når jeg anser tiden for at være inde, vil udøse min vrede uden mål.

3 For jeg har tilladt dem det indtil nu, så de kunne "fylde deres syndigheds mål, så deres bæger kunne blive fyldt;

4 og så de, som kalder sig ved mit navn, måtte blive "revset en kort tid med en hård og alvorlig revselse, fordi de ikke helt ^bgav agt på de forskrifter og befalinger, som jeg gav dem.

5 Men sandelig siger jeg jer, at jeg har forordnet en forordning, som mit folk vil erkende, for så vidt som de fra selve denne stund giver agt på det "råd, som jeg, Herren deres Gud, vil give til dem.

6 Se, de skal, for det har jeg forordnet, begynde at få over-

103 1a L&P 43:8.

b L&P 101:43–62.

2a L&P 101:1; 109:47.

3a Alma 14:10–11; 60:13.

4a L&P 95:1.

gs Revselse.

b L&P 101:2; 105:2–6.

5a gs Råd.

hånd over mine fjender fra selve denne stund.

7 Og ved omhyggeligt at ^aiagttage alle de ord, som jeg, Herren deres Gud, skal tale til dem, skal de aldrig ophøre med at have overhånd, førend ^bverdens riger er lagt under mine fødder, og jorden bliver ^cgivet til de ^ahellige, så de kan ^abesidde den for evigt og altid.

8 Men for så vidt som de ^aikke holder mine befalinger og ikke er omhyggelige med at iagttage alle mine ord, skal verdens riger få overhånd over dem.

9 For de er blevet sat til at være et ^alys for verden og til at være frelsere for menneskene;

10 og for så vidt som de ikke er frelsere for menneskene, er de som ^asalt, der har mistet sin kraft, og som derefter ikke dner til andet end til at blive kastet ud og trådt under fode af menneskene.

11 Men sandelig siger jeg jer: Jeg har forordnet, at jeres brødre, som er blevet spredt, skal vende tilbage til deres ^aarvelande og skal opbygge Zions øde steder.

12 For efter ^amegen modgang kommer, sådan som jeg har sagt jer i en tidligere befaling, velsignelsen.

13 Se, dette er den velsignelse, som jeg har lovet jer efter jeres

modgang og jeres brødres modgang: Jeres genrejsning og jeres brødres genrejsning, nemlig deres tilbagevenden til Zions land, hvor de skal blive grundfæstet og aldrig mere omstyrtet.

14 Men hvis de besmitter deres arvelodder, skal de blive omstyrtet; for jeg vil ikke skåne dem, hvis de besmitter deres arvelodder.

15 Se, jeg siger jer: Zions genrejsning må nødvendigvis ske med magt;

16 derfor vil jeg lade fremstå for mit folk en mand, der skal lede dem, ligesom ^aMoses ledte Israels børn.

17 For I er Israels børn og blandt ^aAbrahams efterkommere, og I må nødvendigvis blive ledt ud af trældom med magt og med en udstrakt arm.

18 Og således som jeres fædre blev ledt i begyndelsen, på samme måde skal Zions genrejsning ske.

19 Vær derfor ikke modløse i hjertet, for jeg siger ikke til jer, ligesom jeg sagde til jeres fædre: Min ^aengel skal drage op foran jer, men ikke mit ^bnærvær.

20 Men til jer siger jeg: Mine ^aengle skal drage op foran jer og også mit nærvær, og med tiden skal I ^btage det prægtige land i besiddelse.

21 Sandelig, sandelig siger jeg

7a L&P 35:24.
cs Lydighed.

b Dan 2:44.

c Dan 7:27.

d cs Hellig (navneord).

e L&P 38:20.

8a Mosi 1:13;
L&P 82:10.

9a 1 Ne 21:6.

10a Matt 5:13-16;

L&P 101:39-40.

11a L&P 101:18.

12a Åb 7:13-14;

L&P 58:4; 112:13.

16a 2 Mos 3:2-10;
L&P 107:91-92.

cs Moses.

17a cs Abraham;
Abrahamske pagt.

19a cs Engle.

b L&P 84:18-24.

20a 2 Mos 14:19-20.

b L&P 100:13.

jer, at min tjener Joseph Smith jun. er den "mand, med hvem jeg i den lignelse, som jeg har givet jer, lignede den tjener, til hvem ^bvingårdens Herre talte.

22 Lad derfor min tjener Joseph Smith jun. sige til "mit hus' styrke, mine unge mænd og de midaldrende: Forsaml jer i Zions land, på det stykke land som jeg har købt for penge, der er blevet helliget mig.

23 Og lad alle menighederne sende vise mænd op med deres penge og "købe jordlodder, sådan som jeg har befaleet dem.

24 Og for så vidt som mine fjender kommer mod jer for at fordrive jer fra mit "prægtige land, som jeg har helliget til at være Zions land, ja, fra jeres egne jordlodder, efter disse vidnesbyrd, som I har fremført for mig imod dem, skal I forbande dem;

25 og den, som I forbander, vil jeg forbande, og I skal hævne mig på mine fjender.

26 Og mit nærvær skal være med jer, ja, når I "hævner mig på mine fjender indtil det tredje og det fjerde slægtled af dem, som hader mig.

27 Lad intet menneske være bange for at "nedlægge sit liv for min skyld; for den, som nedlægger sit liv for min skyld, skal finde det igen.

28 Og den, som ikke er villig

til at nedlægge sit liv for min skyld, er ikke min discipel.

29 Det er min vilje, at min tjener "Sidney Rigdon skal opløfte sin røst i forsamlingerne i de østlige lande for at gøre menighederne beredt til at holde de befalinger, som jeg har givet dem angående Zions tilbagemenden og genrejsning.

30 Det er min vilje, at min tjener "Parley P. Pratt og min tjener Lyman Wight ikke skal vende tilbage til deres brødres land, førend de har samlet grupper på ti eller på tyve eller på halvtreds eller på hundrede, indtil de har samlet et antal på fem hundrede af ^bmit hus' styrke, som skal drage op til Zions land.

31 Se, dette er min vilje: Bed, så skal I få; men "menneskene gør ikke altid min vilje.

32 Hvis I derfor ikke kan samle fem hundrede, søg da flittigt, så I om muligt kan samle tre hundrede.

33 Og hvis I ikke kan samle tre hundrede, søg da flittigt, så I om muligt kan samle ét hundrede.

34 Men sandelig siger jeg jer: Den befaling giver jeg jer, at I ikke skal drage op til Zions land, førend I har samlet et hundrede af mit hus' styrke til at drage med jer op til Zions land.

35 Derfor, som jeg har sagt jer:

21a L&P 101:55–58.
b gs Herrens vingård.

22a L&P 35:13–14;
105:16, 29–30.

23a L&P 42:35–36; 57:5–7;
58:49–51; 101:68–74.

24a L&P 29:7–8;
45:64–66; 57:1–2.

26a L&P 97:22.

27a Matt 10:39;

Luk 9:24;
L&P 98:13–15; 124:54.

29a gs Rigdon, Sidney.

30a gs Pratt, Parley
Parker.

b L&P 101:55.

31a L&P 82:10.

Bed, så skal I få; bed oprigtigt om, at min tjener Joseph Smith jun. om muligt må kunne drage med jer og præsidere i mit folks midte og organisere mit rige i det "indviede land og grundfæste Zions børn på de love og befalinger, som er blevet og som skal blive givet jer.

36 Al sejr og ære bliver tilvejebragt for jer ved jeres "flid, trofasthed og ^btroens bønner.

37 Lad min tjener Parley P. Pratt rejse sammen med min tjener Joseph Smith jun.

38 Lad min tjener Lyman Wight rejse sammen med min tjener Sidney Rigdon.

39 Lad min tjener Hyrum Smith rejse sammen med min tjener Frederick G. Williams.

40 Lad min tjener Orson Hyde rejse sammen med min tjener Orson Pratt til det sted, som min tjener Joseph Smith jun. tilråder dem, for at opnå opfyldelsen af disse befalinger, som jeg har givet jer, og overlad det øvrige i mine hænder. Således er det. Amen.

AFSNIT 104

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith den 23. april 1834 angående den forenede orden, eller kirkens orden til gavn for de fattige (History of the Church, 2:54–60). Anledningen var et rådsmøde, hvor Det Første Præsidentskab og andre højpræster havde været til stede, og ved hvilket medlemmernes presserende timelige behov var blevet drøftet. Den forenede orden i Kirtland skulle midlertidigt opløses og omorganiseres, og ejendommene skulle fordeles som forvaltninger blandt medlemmerne af ordenen.

1–10: Hellige, som forsynder sig imod den forenede orden, skal blive forbandet. 11–16: Herren søger for sine hellige på sin egen måde. 17–18: Evangeliets lov regulerer omsorgen for de fattige. 19–46: Forskellige brødres forvaltninger og velsignelser bliver beskrevet. 47–53: Den forenede orden i Kirtland og ordenen i Zion skal fungere hver for sig. 54–66: Herrens hellige skatkammer bliver oprettet med henblik på trykningen af skrifterne. 67–77: Den forenede ordens skatkammer skal fungere på basis af almindeligt samtykke. 78–86: De, der er med i den forenede orden,

skal betale al deres gæld, og så vil Herren udfri dem af økonomisk trældom.

SANDELIG siger jeg jer, mine Svenner: Jeg giver jer råd og en befaling angående al den ejendom, som tilhører den orden, som jeg befalede skulle organiseres og oprettes til at være en "forenet orden og en evigtvarende orden til gavn for min kirke og til frelse for menneskene, indtil jeg kommer –

2 med det urokkelige og uforanderlige løfte, at for så vidt som de, som jeg gav befaling,

var trofaste, skulle de blive velsignet med en mangfoldighed af velsignelser;

3 men eftersom de ikke var trofaste, var de tæt på at blive forbandet.

4 Derfor, for så vidt som visse af mine tjenere ikke har holdt befalingen, men har brudt pagten ved "begærlighed og med falske ord, har jeg forbandet dem med en meget hård og alvorlig forbandelse.

5 For jeg, Herren, har i mit hjerte bestemt, at for så vidt som noget menneske, som tilhører denne orden, viser sig at være overtræder, eller med andre ord bryder den pagt, som I er bundet af, skal han blive forbandet i sit liv og skal blive trådt ned af hvem jeg vil;

6 for jeg, Herren, lader mig ikke "spotte med hensyn til dette –

7 og alt dette for at den uskyl-dige blandt jer ikke skal blive dømt sammen med den uretfærdige; og for at den skyldige blandt jer ikke skal undslippe; for jeg, Herren, har lovet jer en "krone af herlighed ved min højre hånd.

8 Derfor kan I, for så vidt som det viser sig, at I er overtrædere, ikke undslippe min vrede i jeres liv.

9 For så vidt som I bliver "forstødt på grund af overtræ-

delse, kan I ikke undslippe ^bSatans "pinsler førend forløsningens dag.

10 Og nu giver jeg jer fra selve denne stund magt til – hvis noget menneske, der er af ordenen, viser sig at være overtræder og ikke omvender sig fra det onde – da at overgive ham til Satans pinsler; og han skal ikke have magt til at "bringe ondt over jer.

11 Jeg anser det for vist; derfor giver jeg jer den befaling, at I skal organisere jer og tildele enhver sin "forvaltning;

12 så enhver kan aflægge regnskab over for mig for den forvaltning, som bliver tildelt ham.

13 For jeg anser det for nødvendigt, at jeg, Herren, stiller enhver til "regnskab som ^bforvalter over de jordiske velsignelser, som jeg har skabt og beredt for mine skabninger.

14 Jeg, Herren, har udspændt himlene og "bygget jorden, mine hænders ^bværk; og alt deri er mit.

15 Og det er min hensigt at sørge for mine hellige, for alt er mit.

16 Men det må nødvendigvis gøres på "min egen måde; og se, dette er den måde, hvorpå jeg, Herren, har bestemt, at der skal sørges for mine hellige: At de ^bfattige skal ophøjes, ved at de rige gøres ydmyge.

4a gs Begære.

6a Gal 6:7–9.

7a Es 62:3; L&P 76:56.

gs Herlighed.

9a gs Udelukkelse.

b gs Djævelen.

c L&P 82:21.

10a L&P 109:25–27.

11a L&P 42:32.

gs Forvalter,
forvaltning.

13a gs Ansvarlighed.

b L&P 72:3–5, 16–22.

14a Es 42:5; 45:12.

gs Skabe.

b Sl 19:1; 24:1.

16a L&P 105:5.

gs Velfærd.

b 1 Sam 2:7–8;

Luk 1:51–53;

L&P 88:17.

17 For "jorden er fuld, og der er nok og mere til; ja, jeg har beredt alt og har overladt det til menneskenes børn at ^bhandle på egne vegne.

18 Hvis noget menneske derfor tager af den ^aoverflod, som jeg har skabt, og ikke giver sin del deraf til de ^bfattige og trængende i overensstemmelse med mit evangeliums ^clov, så skal han sammen med de ugudelige ^dslå øjnene op i helvede og være i pine.

19 Og se, sandelig siger jeg jer angående ^aordenens ejendom:

20 Lad min tjener Sidney Rigdon få tildelt det sted, hvor han nu bor, og grunden, hvorpå garveriet ligger, som sin forvaltning til sit underhold, mens han arbejder i min vingård, sådan som jeg vil, når jeg giver ham befaling derom.

21 Og lad alt blive gjort i overensstemmelse med ordenens råd og ordenens fælles samtykke eller stemme, hvilken orden bor i Kirtlands land.

22 Og denne forvaltning og velsignelse overdrager jeg, Herren, til min tjener Sidney Rigdon som en velsignelse til ham og hans efterkommere efter ham.

23 Og jeg vil mangedoble velsignelserne til ham, for så vidt som han vil være ydmyg over for mig.

24 Og videre, lad min tjener Martin Harris som sin forvaltning få tildelt det stykke jord,

som min tjener John Johnson fik i bytte for sin tidligere arvelod, til ham og hans efterkommere efter ham;

25 og for så vidt som han er trofast, vil jeg mangedoble velsignelserne til ham og hans efterkommere efter ham.

26 Og lad min tjener Martin Harris vie sine penge til forkyndelsen af mine ord, sådan som min tjener Joseph Smith jun. skal anvise.

27 Og videre, lad min tjener Frederick G. Williams få det sted, som han nu bor på.

28 Og lad min tjener Oliver Cowdery få den grund, der støder op til det hus, som skal blive til trykkeriet, hvilken er grund nummer et, og også den grund, som hans far bor på.

29 Og lad mine tjenere Frederick G. Williams og Oliver Cowdery få trykkeriet og alt, hvad dertil hører.

30 Og dette skal være den forvaltning, som skal tildeles dem.

31 Og for så vidt som de er trofaste, se, så skal jeg velsigne og mangedoble velsignelserne til dem.

32 Og dette er begyndelsen på den forvaltning, som jeg har tildelt dem, til dem og deres efterkommere efter dem.

33 Og for så vidt som de er trofaste, vil jeg mangedoble velsignelserne til dem og deres efterkommere efter dem, ja, en mangfoldighed af velsignelser.

17a L&P 59:16-20.

cs Jorden.

b cs Handlefrihed.

18a Luk 3:11;

Jak 2:15-16.

b L&P 42:30.

c Ordsp 14:21;

Mosi 4:26;

L&P 52:40.

d Luk 16:20-31.

19a cs Forenede orden.

34 Og videre, lad min tjener John Johnson få det hus, som han bor i, samt arvelodden, det hele, bortset fra det stykke jord, der er blevet sat til side til at "bygge mine huse på, og som hører til denne arvelod, og også de grunde, der er blevet udpeget til min tjener Oliver Cowdery.

35 Og for så vidt som han er trofast, vil jeg mangedoble velsignelserne til ham.

36 Og det er min vilje, at han skal sælge de grunde, der er blevet udstykket til opbygningen af mine helliges by, for så vidt som det bliver gjort bekendt for ham ved "Åndens røst og i overensstemmelse med ordenens råd og ved ordenens stemme.

37 Og dette er begyndelsen på den forvaltning, som jeg har tildelt ham som en velsignelse for ham og hans efterkommere efter ham.

38 Og for så vidt som han er trofast, vil jeg mangedoble en mængde velsignelser til ham.

39 Og videre, lad min tjener "Newel K. Whitney få tildelt de huse og den grund, hvor han nu er bosiddende, samt den grund og bygning, hvor der er købmandsforretning, og også den grund, der ligger på hjørnet syd for købmandsforretningen, og også den grund, hvorpå potaskebrænderiet ligger.

40 Og alt dette har jeg tildelt min tjener Newel K. Whitney

som hans forvaltning, som en velsignelse til ham og hans efterkommere efter ham, til gavn for købmandsforretningen i min orden, som jeg har oprettet for min stav i Kirtlands land.

41 Ja, sandelig, dette er den forvaltning, som jeg har tildelt min tjener N.K. Whitney, ja, hele denne købmandsforretning, ham og hans "agent, og hans efterkommere efter ham.

42 Og for så vidt som han er trofast i at holde mine befalinger, som jeg har givet ham, vil jeg mangedoble velsignelserne til ham og hans efterkommere efter ham, ja, en mængde velsignelser.

43 Og videre, lad min tjener Joseph Smith jun. få tildelt den grund, som er blevet udstykket til at bygge mit hus på, og som er fyrrer "målestokslængder lang og tolv bred, og også den arvelod, som hans far nu bor på;

44 og dette er begyndelsen på den forvaltning, som jeg har tildelt ham som en velsignelse over ham og over hans far.

45 For se, jeg har forbeholdt en arvelod til hans "far til hans underhold; derfor skal han regnes med i min tjener Joseph Smith jun.s hus.

46 Og jeg vil mangedoble velsignelserne til min tjener Joseph Smith jun.s hus, for så vidt som han er trofast, ja, en mængde velsignelser.

47 Og se, jeg giver jer den befaling angående Zion, at I

34a L&P 94:3, 10.

36a gs Åbenbaring.

39a gs Whitney, Newel K.

41a L&P 84:112–113.

43a En »målestokslængde« svarer til godt og

vel 5 meter.

45a L&P 90:20.

gs Smith, Joseph, sen.

ikke længere skal være bundet til jeres brødre i Zion som en forenet orden, andet end på denne måde:

48 Efter at I er blevet organiseret, skal I kaldes Den Forenede Orden i Zions "Stav i Byen Kirtland. Og jeres brødre skal, efter at de er blevet organiseret, kaldes Den Forenede Orden i Byen Zion.

49 Og de skal organiseres i deres egne navne og i deres eget navn; og de skal drive deres forretning i deres eget navn og i deres egne navne;

50 og I skal drive jeres forretning i jeres eget navn og i jeres egne navne.

51 Og jeg har befalet, at dette skal gøres til jeres frelse og også til deres frelse som følge af, at de er blevet "drevet ud og af det, der skal ske.

52 Eftersom "pagterne er blevet brudt ved overtrædelse, ved "begærlighed og falske ord,

53 bliver I derfor opløst som en forenet orden sammen med jeres brødre, så I fra denne stund ikke længere er bundet til dem, andet end på den måde, sådan som jeg har sagt, ved lån, sådan som man i denne orden bliver enige om i råd, sådan som jeres forhold tillader det, og som rådets stemme anviser.

54 Og videre, en befaling giver jeg jer angående jeres forvaltning, som jeg har tildelt jer:

55 Se, al denne ejendom er

min, ellers er jeres tro forgæves, og I bliver anset for at være hyklere, og de pagter, som I har sluttet med mig, bliver brudt;

56 og hvis denne ejendom er min, da er I "forvaltere; ellers er I ikke forvaltere.

57 Men sandelig siger jeg jer: Jeg har udpeget jer til at være forvaltere over mit hus, ja, rigtige forvaltere.

58 Og med dette formål har jeg befalet jer at organisere jer, ja, at trykke "mine ord, fylden af mine skrifter, de åbenbaringer, som jeg har givet jer, og som jeg herefter fra tid til anden vil give jer –

59 med det formål at opbygge min kirke og mit rige på jorden og for at forberede mit folk til den "tid, da jeg skal "bo hos dem, hvilken er nær for hånden.

60 Og I skal berede jer et sted til et skatkammer og hellige det til mit navn.

61 Og I skal udpege én blandt jer til at tage vare på skatkammeret, og han skal ordineres til denne velsignelse.

62 Og der skal være et segl på skatkammeret, og alle de hellige ting skal indleveres til skatkammeret; og ingen blandt jer skal kalde det, eller nogen del af det, sit eget, for det skal tilhøre jer alle i fællesskab.

63 Og jeg giver jer det fra selve denne stund; og se nu til, at I går i gang og gør brug af den forvaltning, som jeg har tildelt

48a L&P 82:13;
94:1; 109:59.
gs Stav.
51a L&P 109:47.

52a gs Pagt.
b gs Begære.
56a gs Forvalter,
forvaltning.

58a gs Joseph Smiths
Oversættelse (jso).
59a gs Tusindårsriget.
b L&P 1:35–36; 29:9–11.

jer, med undtagelse af de hellige ting, med det formål at trykke disse hellige ting, sådan som jeg har sagt.

64 Og udbyttet fra de hellige ting skal opbevares i skatkammeret, og der skal være et segl på det; og det må ikke bruges eller tages ud af skatkammeret af nogen, ej heller skal seglet, der skal sættes på det, løsnest, kun efter ordenens stemme eller efter befaling.

65 Og således skal I henlægge udbyttet af de hellige ting i skatkammeret til hellige formål.

66 Og dette skal kaldes Herrens hellige skatkammer; og der skal være et segl på det, så det kan være helligt og helliget Herren.

67 Og videre, der skal indrettes et andet skatkammer og udpeges en skatmester til at tage vare på skatkammeret, og der skal sættes et segl på det;

68 Og alle penge, som I får ind fra jeres forvaltning ved at foretage forbedringer af den ejendom, som jeg har tildelt jer, det være sig af huse eller af jordlodder eller af kvæg eller af alt andet, undtagen de hellige skrifter, som jeg har forbeholdt til mig selv til hellige formål, skal kastes i skatkammeret så hurtigt, som I modtager penge, i hundreder eller i halvtredsere eller i tyvere eller i tiere eller i femmere.

69 Eller med andre ord, hvis nogen blandt jer får fem dollar, lad ham da kaste dem ind i

skatkammeret; eller hvis han får ti eller tyve eller halvtreds eller hundrede, lad ham da gøre ligeså;

70 og lad ikke nogen blandt jer sige, at de er hans egne; for de skal ikke kaldes hans, ej heller nogen del af dem.

71 Og ingen del af dem skal bruges eller tages ud af skatkammeret, andet end ved ordenens stemme og med fælles samtykke.

72 Og dette skal være ordenens stemme og fælles samtykke, at hvis nogen blandt jer siger til skatmesteren: Jeg har behov for så og så meget som hjælp for mig i min forvaltning –

73 om det er fem dollar, eller om det er ti dollar eller tyve eller halvtreds eller hundrede, så skal skatmesteren give ham den sum, som han forlanger som hjælp for ham i sin forvaltning –

74 indtil han måtte vise sig at være overtræder, og det tydeligt bliver gjort klart for ordenens råd, at han er en utro og "uklog forvalter.

75 Men så længe han fuldt ud er en del af fællesskabet og er trofast og klog i sin forvaltning, skal dette være et tegn til skatmesteren om, at skatmesteren ikke må afslå.

76 Men i tilfælde af overtrædelse skal skatmesteren underlægges ordenens råd og stemme.

77 Og i tilfælde af at skatmesteren viser sig at være en utro og en uklog forvalter, skal han

underlægges rådets og ordenens stemme og skal fjernes fra sin plads, og en ^aanden skal udpeges i hans sted.

78 Og videre, sandelig siger jeg jer angående jeres gæld: Se, det er min vilje, at I ^abetaler al jeres ^bgæld.

79 Og det er min vilje, at I ^aydmyger jer over for mig og får denne velsignelse ved jeres ^bflid og ydmyghed og troens bøn.

80 Og for så vidt som I er flittige og ydmyge og udøver ^atroens bøn, se, da vil jeg blødgøre deres hjerte, dem som I er i gæld til, indtil jeg sender jer midler til jeres udfrielse.

81 Skriv derfor hastigt til New York, og skriv i overensstemmelse med det, som skal blive dikteret af min ^aÅnd, så vil jeg blødgøre hjertet på dem, som I er i gæld til, så det bliver fjernet fra deres sind at bringe trængsel over jer.

82 Og for så vidt som I er ^aydmyge og trofaste og påkalder

mit navn, se, da vil jeg give jer ^bsejr.

83 Jeg giver jer det løfte, at I denne ene gang skal blive udfriet af jeres trældom.

84 For så vidt som I får mulighed for at låne penge, flere hundrede, eller tusinde, lige indtil I har lånt nok til at kunne udfri jer af trældom, så er det jeres privilegium.

85 Og stil denne ene gang den ejendom, som jeg har lagt i jeres hænder, som sikkerhed ved at give jeres navne med fælles samtykke eller på anden måde, som det synes jer bedst.

86 Jeg giver jer dette privilegium denne ene gang; og se, hvis I i overensstemmelse med mine befalinger skrider til at gøre det, som jeg har forelagt jer, så er alt dette mit, og I er mine forvaltere, og mesteren vil ikke tillade, at nogen bryder ind i hans hus. Således er det. Amen.

AFSNIT 105

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith ved Fishing River, Missouri, den 22. juni 1834 (History of the Church, 2:108–111). Pøbelens voldshandlinger mod de hellige i Missouri var taget til, og organiserede grupper fra adskillige amter havde erklæret, at det var deres hensigt at udrydde medlemmerne. Profeten var kommet fra Kirtland i spidsen for en gruppe, kendt som Zions hær, som medbragte tøj og forsyninger. Mens denne gruppe lå i lejr ved Fishing River, modtog profeten denne åbenbaring.

77a L&P 107:99–100.

78a L&P 42:54.

^b gs Gæld.

79a gs Ydmyg.

^b gs Flid.

80a Jak 5:15.

81a gs Helligånden.

82a Luk 14:11;

L&P 67:10.

^b L&P 103:36.

1–5: Zion skal opbygges ved overholdelse af den celestiale lov. 6–13: Genrejsningen af Zion bliver udskudt en kort tid. 14–19: Herren vil udkæmpe Zions slag. 20–26: De hellige skal være vise og ikke prale af deres mægtige gerninger, når de samles. 27–30: Der skal opkøbes jordlodder i Jackson og de tilstødende amter. 31–34: Ældsterne skal modtage en begavelse i Herrens hus i Kirtland. 35–37: Hellige, som er både kaldet og udvalgt, skal blive helliggjort. 38–41: De hellige skal rejse et fredsbanner for verden.

SANDELIG siger jeg til jer, som har forsamlet jer, så I kan lære min vilje at kende angående "genrejsningen af mit plagede folk:

2 Se, jeg siger jer: Var det ikke for mit folks "overtrædelser – jeg taler om kirken og ikke om de enkelte medlemmer – så kunne de allerede nu være blevet genrejst.

3 Men se, de har ikke lært at være lydige mod det, som jeg krævede af deres hænder, men er fulde af al slags ondt og "giver ikke, sådan som det sømmer sig for hellige, af deres gods til de fattige og plagede blandt dem

4 og er ikke "forenede i overensstemmelse med den enighed, som kræves af det celestiale riges lov;

5 og "Zion kan ikke opbygges, ^bmedmindre det sker efter principperne i det "celestiale riges lov; ellers kan jeg ikke tage hende til mig.

6 Og mit folk må nødvendigvis "revses, indtil de har lært ^blydighed, om nødvendigt ved det, som de lider.

7 Jeg taler ikke om dem, som er blevet udpeget til at lede mit folk, og som er de "fremmeste ældster i min kirke, for de er ikke alle under denne for-dømmelse,

8 men jeg taler om mine menigheder ude omkring – der er mange, der vil sige: Hvor er deres Gud? Se, han vil udfri dem i nødens stund, ellers vil vi ikke drage op til Zion, men beholde vore penge.

9 På grund af mit folks "overtrædelser anser jeg det derfor for nødvendigt, at mine ældster skal vente en kort tid på genrejsningen af Zion –

10 så de selv må blive forbedret, og så mit folk må blive undervist mere fuldkomment og få erfaring og mere fuldkomment lære deres "pligt og det, som jeg kræver af deres hænder, at kende.

11 Og dette kan ikke ske, før end mine "ældster er blevet ^bbegavet med kraft fra det høje.

12 For se, jeg har beredt en "stor begavelse og velsignelse,

105 1a L&P 100:13.
2a L&P 104:4–5, 52.
3a ApG 5:1–11;
L&P 42:30.
gs Indvielsesloven.
4a L&P 78:3–7.
5a gs Zion.

b L&P 104:15–16.
c L&P 88:22.
6a L&P 95:1–2.
gs Revselse.
b gs Lydighed.
7a L&P 20:2–3.
9a L&P 103:4.

10a gs Pligt.
11a gs Ældste.
b L&P 38:32; 95:8.
gs Begavelse.
12a L&P 110.

som skal blive udøst over dem, for så vidt som de er trofaste og fortsætter med at være ydmyge over for mig.

13 Derfor anser jeg det for nødvendigt, at mine ældster skal vente en kort tid på genrejsningen af Zion.

14 For se, jeg kræver ikke af deres hænder, at de skal udkæmpe Zions slag; for det, som jeg sagde i en tidligere befaling, det vil jeg opfylde: Jeg vil "udkæmpe jeres slag.

15 Se, "ødelæggeren har jeg sendt ud for at udrydde og ødelægge mine fjender; og om ikke mange år skal de ikke være tilbage til at besmitte min arvelod og til at ^bbespotte mit navn i de områder, som jeg har ^chelliget til indsamlingen af mine hellige.

16 Se, jeg har befalet min tjener Joseph Smith jun. at sige til "mit hus' styrke, nemlig, mine krigere, mine unge mænd og de midaldrende, at de skal samle sig for at genrejse mit folk og nedrive mine fjenders tårne og sprede deres ^budkigsposter;

17 men mit hus' styrke har ikke givet agt på mine ord.

18 Men for så vidt som der er nogen, der har givet agt på mine ord, har jeg beredt en velsignelse og en "begavelse til dem, hvis de forbliver trofaste.

19 Jeg har hørt deres bønner og vil antage deres offer; og jeg anser det for nødvendigt, at de

skulle blive bragt hertil, for at deres "tro kunne blive prøvet.

20 Og se, sandelig siger jeg jer: Den befaling giver jeg jer, at så mange, som er kommet herop, og som kan blive i egnen heromkring, lad dem blive;

21 og de, som ikke kan blive, som har familier østpå, lad dem blive en kort tid, sådan som min tjener Joseph skal anvise dem;

22 for jeg vil rådgive ham i denne sag, og alt, hvad han end anviser dem, skal blive opfyldt.

23 Og lad hele mit folk, som bor i egnene heromkring, være meget trofaste og bønlig og ydmyge over for mig og ikke åbenbare det, som jeg har åbenbaret for dem, førend jeg anser det for vist, at det skal blive åbenbaret.

24 Tal ikke om straffedomme, "pral ej heller af tro eller af mægtige gerninger, men saml jer med omtanke, så mange i én egn som det kan lade sig gøre, i forenelighed med folkets følelser;

25 og se, jeg vil give jer yndest og nåde i deres øjne, så I kan hvile i "fred og tryghed, mens I siger til folket: Øv ret og retfærdighed mod os i overensstemmelse med loven, og gør uretten mod os god igen.

26 Se nu, jeg siger jer, mine venner: På denne måde kan I finde yndest i folkets øjne, indtil Israels "hær bliver meget stor.

27 Og jeg vil fra tid til anden blødgøre folkets hjerte, ligesom

14a Jos 10:12–14;
Es 49:25; L&P 98:37.

15a L&P 1:13–14.
b L&P 112:24–26.
cs Bespottelse.

c L&P 84:3–4; 103:35.

16a L&P 101:55;
103:22, 30.

b gs Vogte, vægter.
18a L&P 110:8–10.

19a gs Tro.
24a L&P 84:73.
gs Stolthed.
25a gs Fred.
26a Joel 2:11.

jeg gjorde med "Faraos hjerte, indtil min tjener Joseph Smith jun. og mine ældster, som jeg har udpeget, får tid til at samle mit hus' styrke

28 og til at få sendt "vise mænd ud til at opfylde det, som jeg har befalet angående ^bopkøbet af alle de jordlodder i Jackson County, som kan købes op, og i de tilstødende amter deromkring.

29 For det er min vilje, at disse jordlodder skal købes op; og efter at de er blevet købt op, at mine hellige da skal tage dem i besiddelse i overensstemmelse med "indiivelseslovene, som jeg har givet.

30 Og efter at disse jordlodder er blevet købt op, vil jeg regne "Israels hære for skyldfri med hensyn til at sætte sig i besiddelse af deres egne jordlodder, som de tidligere har købt for deres penge og for at nedrive mine fjenders tårne, som måtte findes på dem, og at sprede deres udkigsposter og ^bhævne mig på mine fjender indtil det tredje og fjerde slægtled efter dem, som hader mig.

31 Men lad først min hær blive meget stor, og lad den blive "helliggjort over for mig, så den må blive skøn som solen og klar som ^bmånen, og så hendes faner

må blive skrækindjagende for alle folkeslag,

32 så denne verdens riger må blive nødsaget til at anerkende, at Zions rige virkelig er vor Guds og hans Kristi "rige, lad os derfor ^bunderkaste os hendes love.

33 Sandelig siger jeg jer: Jeg anser det for nødvendigt, at min kirkes fremmeste ældster skal modtage deres "begavelse fra det høje i mit hus, som jeg har befalet bygget til mit navn i Kirtlands land.

34 Og lad de befalinger, som jeg har givet angående Zion og hendes "lov, blive udført og fuldbyrdet efter hendes genrejsning.

35 Der har været en dag, hvor folk blev "kaldet, men tiden er kommet, hvor folk bliver udvalgt; og lad dem blive udvalgt, som er ^bværdige.

36 Og det skal blive tilkendegivet for min tjener ved Åndens røst, hvem der er "udvalgt, og de skal blive ^bhelliggjort.

37 Og for så vidt som de følger det "råd, som de får, skal de efter mange dage få magt til at udføre alt det, der vedrører Zion.

38 Og videre siger jeg jer: Ret anmodning om fred, ikke kun til de mennesker, som har slået jer, men også til alle mennesker;

27a 1 Mos 47:1–12.

28a L&P 101:73.

b L&P 42:35–36.

29a L&P 42:30.

gs Indvielsesloven;
Forenede orden.

30a L&P 35:13–14; 101:55;

103:22, 26.

b L&P 97:22.

31a gs Helliggørelse.

b Højs 6:10;

L&P 5:14; 109:73.

32a Åb 11:15.

gs Guds rige eller
Himmeriget.

b gs Styre.

33a L&P 95:8–9.

gs Begavelse.

34a dvs L&P 42 er kendt
som Herrens lov.

35a gs Kalde, kaldet
af Gud.

b gs Værdig.

36a L&P 95:5.

gs Udvælge, vælge.

b gs Helliggørelse.

37a gs Råd.

39 og rejs et "fredsbanner, og udsted en fredsproklamation til jordens ender;

40 og indgiv fredsforslag til dem, som har slået jer, i overensstemmelse med røsten fra den

Ånd, som er i jer, så skal "alt virke sammen til gavn for jer.

41 Vær derfor trofaste; og se, "jeg er med jer helt til enden. Således er det. Amen.

AFSNIT 106

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 25. november 1834 (History of the Church, 2:170–171). Denne åbenbaring er stilet til Warren A. Cowdery, storebror til Oliver Cowdery.

1–3: Warren A. Cowdery bliver kaldet til lokal, præsiderende embedsmand. 4–5: Det andet komme skal ikke overraske lysets børn som en tyv. 6–8: Store velsignelser følger trofast tjeneste i kirken.

DET er min vilje, at min tjener Warren A. Cowdery skal udpeges og ordineres til præsiderende højpræst over min kirke i landet "Freedom og egnene deromkring

2 og skal prædike mit evigtvarende evangelium og opløfte sin røst og advare folket, ikke kun på sit eget sted, men i de tilstødende amter,

3 og vie hele sin tid til dette høje og hellige kald, som jeg nu giver ham, idet han flittigt "søger ^bHimmeriget og dets retfærdighed, så skal alt, hvad der er nødvendigt, gives i tilgift dertil; for "arbejderen er sin løn værd.

4 Og videre, sandelig siger jeg

jer: "Herrens komme ^bnærmer sig, og den overrasker verden som en "tyv om natten –

5 bind derfor op om lænderne, så I kan være "lysets børn, så skal den dag ikke ^boverraske jer som en tyv.

6 Og videre, sandelig siger jeg jer: Der var glæde i himlen, da min tjener Warren bøjede sig for mit scepter og tog afstand fra menneskers listige gerninger.

7 Velsignet er derfor min tjener Warren, for jeg vil vise ham barmhjertighed, og på trods af hans hjertes "forfængelighed vil jeg løfte ham op, for så vidt som han ydmyger sig over for mig.

8 Og jeg vil skænke ham "nåde og tillid, hvorved han kan stå; og hvis han vedbliver med at være et troværdigt vidne og et lys for kirken, har jeg beredt en krone for ham i ^bmin Faders boliger. Således er det. Amen.

39a gs Banner; Fred.

40a Rom 8:28;

L&P 90:24; 100:15.

41a Matt 28:19–20.

106 1a dvs byen Freedom i New York og omegn.

3a Matt 6:33.

b gs Guds rige eller Himmeriget.

c Matt 10:10; L&P 31:5.

4a Jak 5:8.

b gs Sidste dage.

c 1 Thess 5:2.

5a gs Lys, Kristi lys.

b Åb 16:15.

7a gs Stolthed.

8a gs Nåde.

b Joh 14:2;

Eter 12:32–34;

L&P 59:2; 76:111;

81:6; 98:18.

AFSNIT 107

Åbenbaring om præstedømmet givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, dateret den 28. marts 1835 (History of the Church, 2:209–217). På den nævnte dato samledes de tolv til et møde, hvor de bekendte deres personlige svagheder og ufuldkommenheder, gav udtryk for omvendelse og søgte yderligere vejledning fra Herren. De stod for at skulle drage af sted på mission til deres tildelte distrikter. Skønt dele af dette afsnit blev modtaget på den nævnte dato, så bekræfter de historiske optegnelser, at forskellige dele var blevet modtaget på forskellige tidspunkter, nogle så tidligt som i november 1831.

1–6: Der er to præstedømmer: det melkisedekske og det aronske. 7–12: De, der bærer det melkisedekske præstedømme, har magt til at virke i alle embeder i kirken. 13–17: Biskoprådet præsiderer over det aronske præstedømme, som forretter de ydre ordinancer. 18–20: Det melkisedekske præstedømme besidder nøglerne til alle åndelige velsignelser; det aronske præstedømme besidder nøglerne til englebetjening. 21–38: Det Første Præsidentskab, De Tolv og De Halvfjerds udgør de præsiderende kворummer, hvis beslutninger skal træffes i enighed og retfærdighed. 39–52: Den patriarkalske orden fra Adam til Noa fremsættes. 53–57: De fordums hellige samledes i Adamondi-Ahman, og Herren viste sig for dem. 58–67: De Tolv skal bringe orden blandt kirkens ledere. 68–76: Biskopper tjener som almindelige dommere i Israel. 77–84: Det Første Præsidentskab og De Tolv udgør den højeste retsinstans i kirken. 85–100: Præstedømmets præsidenter leder deres respektive kворummer.

DER er i kirken to præstedømmer, nemlig det "melkisedekske og det ^baronske, som omfatter det levitiske præstedømme.

2 Årsagen til, at det første kaldes det melkisedekske præstedømme, er, at "Melkisedek var så stor en højpræst.

3 Før hans tid blev det kaldt det hellige præstedømme efter Guds Søns "orden.

4 Men for, af respekt eller "ærbødighed for det allerhøjeste væsens navn, at undgå en for hyppig gentagelse af hans navn, kaldte de, kirken i fordums tid, dette præstedømme efter Melkisedek, eller det melkisedekske præstedømme.

5 Alle andre beføjelser og embeder i kirken er "tillæg til dette præstedømme.

6 Men der er to opdelinger eller hovedinddelinger: Den ene er det melkisedekske præstedømme, og den anden er det aronske, eller "levitiske, præstedømme.

107 1a gs Melkisedekske præstedømme.
b gs Aronske præstedømme.

2a JSO, 1 Mos 14:25–40;
L&P 84:14.
gs Melkisedek.
3a Alma 13:3–19;

L&P 76:57.
4a gs Ærbødighed.
5a L&P 84:29; 107:14.
6a 5 Mos 10:8–9.

7 Embedet som "ældste hører under Melkisedeks præstedømme.

8 Det melkisedekske præstedømme besidder retten til at præsidere og har magt og "myndighed over alle embeder i kirken i alle verdens tidsaldre til at forvalte det åndelige.

9 "Præsidentskabet for det høje præstedømme efter Melkisedeks orden har ret til at virke i alle embederne i kirken.

10 "Højpræster af det melkisedekske præstedømmes orden har ^bret til at virke i deres eget embede under ledelse af præsidentskabet, hvad angår forvaltningen af det, der er åndeligt, og også i embedet som ældste, præst (af den levitiske orden), lærer, diakon og medlem.

11 En ældste har ret til at virke i højpræstens sted, når en sådan ikke er til stede.

12 Højpræsten og ældsten skal forvalte det åndelige i overensstemmelse med kirkens pagter og befalinger; og de har ret til at virke i alle disse embeder i kirken, når der ikke er nogen højere autoriteter til stede.

13 Det andet præstedømme kaldes "Arons præstedømme, fordi det blev overdraget ^bAron og hans efterkommere gennem alle deres slægter.

14 Årsagen til, at det kaldes

det mindre præstedømme, er, at det er et "tillæg til det større, eller det melkisedekske, præstedømme og har magt til at forrette ydre ordinancer.

15 "Biskoprådet udgør præsidentskabet for dette præstedømme og besidder nøglerne eller myndigheden til dette.

16 Ingen mand har en lovfæstet ret til dette embede, til at besidde nøglerne til dette præstedømme, medmindre han er en "bogstavelig efterkommer af Aron.

17 Men eftersom en højpræst i det melkisedekske præstedømme har myndighed til at virke i alle de mindre embeder, kan han virke i embedet som biskop, når der ikke kan findes nogen bogstavelig efterkommer af Aron, forudsat at han bliver kaldet og indsat og "ordineret til denne magt under hænderne på ^bpræsidentskabet for det melkisedekske præstedømme.

18 Det højere, eller det melkisedekske, præstedømmes magt og myndighed er at besidde "nøglerne til alle de åndelige velsignelser i kirken –

19 at have det privilegium at modtage "Himmerigets hemmeligheder, at få himlene åbnet for sig, at nyde fællesskab med den Førstefødtes ^balmindelige forsamling og menighed og at

7a gs Ældste.

8a gs Myndighed.

9a L&P 81:2; 107:22, 65-67, 91-92.

10a gs Højpræst.

b L&P 121:34-37.

13a gs Aronske præstedømme.

b gs Aron, Moses' bror.

14a L&P 20:52; 107:5.

15a gs Biskop.

16a L&P 68:14-21; 107:68-76.

17a gs Ordinere.

b L&P 68:15.

18a gs Nøgler,

præstedømmets.

19a Alma 12:9-11;

L&P 63:23; 84:19-22.

gs Guds hemmeligheder.

b Hebr 12:22-24.

nyde Gud Faderens og Jesu, den nye pagts ^cformidlers, fællesskab og nærvær.

20 Det mindre, eller det aronske, præstedømmes magt og myndighed er at besidde ^anøglerne til englebetjening og at forrette de ydre ^bordinancer, evangeliets bogstav, ^comvendelsesdåb til ^dsyndernes forladelse i overensstemmelse med pagterne og befalingerne.

21 Der må nødvendigvis være præsidenter, eller præsiderende embedsmænd, som fremstår af eller udpeges fra eller blandt dem, der er blevet ordineret til de forskellige embeder i disse to præstedømmer.

22 Fra det ^amelkisedekske præstedømme skal tre ^bpræsiderende højpræster, som er udvalgt af gruppen, udpeget og ordineret til dette embede og ^copretholdt ved kirkens tillid, tro og bøn, udgøre et kvorum, som er præsidentskabet for kirken.

23 De ^atolv omrejsende rådsmedlemmer er kaldet til at være de tolv ^bapostle, eller særlige vidner om Kristi navn i hele verden – og adskiller sig derved fra andre embedsmænd i kirken med hensyn til pligterne i deres kald.

24 Og de udgør et kvorum, der, hvad myndighed og magt angår, er jævnbyrdigt med de tre førømtalte præsidenter.

25 De ^ahalvfjerds er også kaldet til at prædike evangeliet og til at være særlige vidner for ikke-jøderne og i hele verden – og adskiller sig derved fra andre embedsmænd i kirken med hensyn til pligterne i deres kald.

26 Og de udgør et kvorum, der, hvad myndighed angår, er jævnbyrdigt med den, som de netop omtalte tolv særlige vidner eller apostle har.

27 Og enhver beslutning, som træffes af et af disse kvorummer, skal træffes ved enstemmighed, det vil sige, at hvert medlem i det pågældende kvorum skal være enig i dets beslutninger, for at give deres beslutninger samme kraft eller gyldighed i forhold til hinanden –

28 et flertal kan udgøre et kvorum, når omstændighederne gør det umuligt, at det kan være anderledes –

29 medmindre dette er tilfældet, er deres beslutninger ikke berettiget til de samme velsigelser som de beslutninger, der forud blev truffet af et kvorum af tre præsidenter, som var ordineret til præstedømmet efter Melkisedeks orden og var retfærdige og hellige mænd.

30 De beslutninger, der træffes af disse kvorummer eller af et af dem, skal træffes i al ^aretfærdighed, i hellighed og

19c gs Formidler.

20a L&P 13:1; 84:26–27.

b gs Ordinancer.

c gs Døbe, dåb.

d gs Syndsforladelse.

22a gs Melkisedekske

præstedømme.

b L&P 90:3, 6; 107:9, 65–67, 78–84, 91–92.

c gs Opretholdelse af kirkeledere.

23a L&P 107:33–35.

b gs Apostel.

25a gs Halvfjerds.

30a L&P 121:36.

gs Retfærdig, retfærdighed.

hjerterets ydmyghed, sagtmodighed og langmodighed og i tro og ^bdyd og kundskab, mådeholdenhed, tålmodighed, gudsfrøgt, broderlig venlighed og næstekærlighed;

31 for løftet er, at hvis dette findes hos dem i rigt mål, skal de ikke være ^aufrugtbar med hensyn til kundskaben om Herren.

32 Og i tilfælde af at nogen beslutning i disse råd træffes i uretfærdighed, kan den fremlægges for en fælles forsamling bestående af de forskellige kvorummer, som udgør kirkens åndelige autoriteter; derudover kan deres beslutning ikke ankes.

33 De tolv er et omrejsende præsiderende højråd, der skal virke i Herrens navn under ledelse af kirkens præsidentskab i overensstemmelse med himlens forordning og opbygge kirken og styre alle dens anliggender blandt alle folkeslag, først for ^aikke-jøderne og derefter for jøderne.

34 De halvfjerds skal handle i Herrens navn under de ^atolvs, eller det omrejsende højråds, ledelse med hensyn til at opbygge kirken og styre alle dens anliggender blandt alle folkeslag, først for ikke-jøderne og derefter for jøderne –

35 idet de tolv er blevet udsendt og besidder nøglerne til at kunne åbne døren ved at forkynde Jesu Kristi evangelium,

og det først for ikke-jøderne og derefter for jøderne.

36 De stående ^ahøjråd i Zions stave udgør et kvorum, der, hvad angår myndighed med hensyn til kirkens anliggender, i alle beslutninger er jævnbyrdigt med det kvorum, som udgøres af præsidentskabet, eller med det omrejsende højråd.

37 Højrådet i Zion udgør et kvorum, der, hvad angår myndighed med hensyn til kirkens anliggender, i alle sine beslutninger er jævnbyrdigt med de råd, der udgøres af de tolv i Zions stave.

38 Når det omrejsende højråd har brug for hjælp, er det dets pligt at rette anmodning til de ^ahalvfjerds, frem for til nogen anden, om at udfylde de forskellige kald til at prædike og forvalte evangeliet.

39 Det er de tolv's pligt at ordinere ^aevangelister i alle store grene af kirken, sådan som det skal blive udpeget for dem ved åbenbaring.

40 Denne præstedømmeorden blev oprettet sådan, at det skulle gives videre fra far til søn og tilhører med rette de bogstavelige efterkommere af den udvalgte slægtslinje, til hvem løfterne blev givet.

41 Denne orden blev indstiftet i ^aAdams dage og blev overdraget fra ^bslægtled til slægtled på følgende måde:

30b L&P 121:41.

gs Dyd.

31a 2 Pet 1:5–8.

33a 1 Ne 13:42;

3 Ne 16:4–13;

L&P 90:8–9.

34a L&P 112:21.

36a gs Højråd.

38a gs Halvfjerdser.

39a gs Evangelist;

Patriark.

41a gs Adam.

b 1 Mos 5;

L&P 84:6–16;

Moses 6:10–25.

42 Fra Adam til "Set, der blev ordineret af Adam i en alder af niogtres år og blev velsignet af ham tre år før hans (Adams) død og fik det løfte af Gud gennem sin far, at hans efterslægt skulle være Herrens udvalgte, og at de skulle blive bevaret indtil jordens ende,

43 fordi han (Set) var en "fuldkommen mand, og hans ^budsende var nøjagtig som hans fars udsende, således at han på alle måder syntes at være sin far lig og kun kunne skelnes fra ham ved sin alder.

44 Enosh blev ordineret under Adams hånd i en alder af et hundrede og fireogtredive år og fire måneder.

45 Gud talte til Kenan i ørkenen, da denne var i sin alders fyrretyvende år; og han mødte Adam, mens han var på vej til stedet Shedolamak. Han var syvogfirs år gammel, da han modtog sin ordination.

46 Mahalal'el var fire hundrede og niogtres år og syv dage gammel, da han blev ordineret under Adams hånd, og han blev også velsignet af ham.

47 Jered var to hundrede år gammel, da han blev ordineret under Adams hånd, og blev også velsignet af ham.

48 "Enok var femogtyve år gammel, da han blev ordineret under Adams hånd; og han var

femogtres, og da velsignede Adam ham.

49 Og han så Herren, og han vandrede med ham og var bestandig for hans ansigt; og han "vandrede med Gud i tre hundrede og femogtres år, hvilket betyder, at han var fire hundrede og tredive år gammel, da han blev ^bforvandlet.

50 "Metusalem var et hundrede år gammel, da han blev ordineret under Adams hånd.

51 Lemek var toogtredive år gammel, da han blev ordineret under Sets hånd.

52 "Noa var ti år gammel, da han blev ordineret under Metusalems hånd.

53 Tre år før sin død kaldte Adam Set, Enosh, Kenan, Mahalal'el, Jered, Enok og Metusalem, som alle var "højpræster, sammen med den rest af sin efterslægt, som var retfærdige, ind i ^bAdam-ondi-Ahmans dal og gav dem dér sin sidste velsignelse.

54 Og Herren viste sig for dem, og de rejste sig og priste "Adam og kaldte ham ^bMikael, fyrsten, ærkeenglen.

55 Og Herren ydede Adam trøst og sagde til ham: Jeg har sat dig til at stå i spidsen – en mængde folkeslag skal nedstamme fra dig, og du skal for evigt være "fyrste over dem.

56 Og Adam rejste sig midt i

42a gs Set.

43a gs Fuldkommen.

b 1 Mos 5:3.

48a gs Enok.

49a 1 Mos 5:22;

Hebr 11:5;

Moses 7:69.

b gs Forvandlede personer.

50a gs Metusalem.

52a gs Noa, bibelsk patriark.

53a gs Højpræst.

b L&P 78:15; 116:1.

gs Adam-ondi-Ahman.

54a L&P 128:21.

gs Adam.

b gs Mikael.

55a L&P 78:16.

forsamlingen, og til trods for at han var nedbøjet af alder, "forudsagde han, fyldt af Helligånden, alt, hvad der skulle ske hans efterslægt indtil det sidste slægtled.

57 Dette blev alt sammen skrevet i Enoks bog, og der skal aflægges vidnesbyrd om det, når tiden er inde.

58 Det er også de "tolvs pligt at ^bordinere og bringe orden blandt alle de andre embedsmænd i kirken i overensstemmelse med den åbenbaring, som lyder:

59 Til Kristi kirke i Zions land som tillæg til "kirkelovene angående kirkens anliggender:

60 Sandelig siger jeg jer, siger Hærskarers Herre: Der må nødvendigvis være "præsiderende ældster til at præsidere over dem, der bærer embedet som ældste;

61 og også "præster til at præsidere over dem, der bærer embedet som præst;

62 og på tilsvarende måde også lærere til at "præsidere over dem, der bærer embedet som lærer; og også diakonerne –

63 altså fra diakon til lærer og fra lærer til præst og fra præst til ældste, hver især sådan som de er blevet udpeget i overensstemmelse med kirkens pagter og befalinger.

64 Dernæst kommer det høje

præstedømme, som er det største af alle.

65 Derfor må det nødvendigvis være således, at der bliver udpeget en fra det høje præstedømme til at præsidere over præstedømmet, og han skal kaldes præsident for kirkens høje præstedømme;

66 eller med andre ord, den "præsiderende højpræst for kirkens høje præstedømme.

67 Fra ham kommer forrettelsen af ordinancer og velsigelser til kirken ved "håndspåbyggelse.

68 Derfor er embedet som biskop ikke jævnbyrdig med det, for embedet som "biskop består i at forvalte alt det timelige;

69 ikke desto mindre skal en biskop udvælges blandt det høje "præstedømme, medmindre han er en ^bbogstavelig efterkommer af Aron;

70 for medmindre han er en bogstavelig efterkommer af Aron, kan han ikke besidde nøglerne til dette præstedømme.

71 Dog kan en højpræst, det vil sige af Melkisedeks orden, indsættes til at forvalte timelige anliggender, idet han får kundskab om dem ved sandhedens Ånd;

72 og også til at være "dommer i Israel, til at tage sig af kirkens anliggender og til at sidde til doms over overtrædere på

56a Moses 5:10.

58a gs Apostel.

b gs Ordinare.

59a L&P 43:2-9.

60a L&P 107:89-90.

61a L&P 107:87.

62a L&P 107:85-86.

66a L&P 107:9, 91-92.

gs Præsident.

67a gs Håndspåbyggelse.

68a gs Biskop.

69a gs Melkisedekske

præstedømme.

b L&P 68:14-24;

84:18; 107:13-17.

72a L&P 58:17-18.

baggrund af vidneudsagn, som de skal forelægges ham i overensstemmelse med lovene, med hjælp fra sine rådgivere, som han har udvalgt eller udvælger blandt kirkens ældster.

73 Dette er den pligt, der påhviler en biskop, som ikke er en bogstavelig efterkommer af Aron, men som er blevet ordineret til det høje præstedømme efter Melkisedeks orden.

74 Således skal han være dommer, ja, en almindelig dommer blandt Zions indbyggere, eller i en af Zions stave, eller i en hvilken som helst af kirkens grene, hvor han bliver indsat til denne tjenestegerning, indtil Zions grænser bliver udvidet, og det bliver nødvendigt at have andre biskopper eller dommere i Zion eller andetsteds.

75 Og for så vidt som der bliver udpeget andre biskopper, skal de handle i dette embede.

76 Men en bogstavelig efterkommer af Aron har en lovfæstet ret til at præsidere over dette præstedømme, til "nøglerne til denne tjenestegerning, til at handle uafhængigt i embedet som biskop uden rådgivere, bortset fra det tilfælde hvor en præsident for det høje præstedømme efter Melkisedeks orden er under tiltale, og til at kunne sidde som dommer i Israel.

77 Og den beslutning, der træffes af et af disse råd, skal være i overensstemmelse med befalingen, som lyder:

78 Videre, sandelig siger jeg

jer: Kirkens vigtigste anliggender og kirkens "vanskeligste sager skal, for så vidt som der ikke er tilfredshed med biskoppens eller dommernes beslutning, overdrages til og bringes op for kirkens råd, for ^bpræsidentskabet for det høje præstedømme.

79 Og præsidentskabet for det høje præstedømmes råd skal have magt til at indkalde andre højpræster, ja tolv, til at bistå som rådgivere; og således skal præsidentskabet for det høje præstedømme og dets rådgivere have magt til at træffe en afgørelse ud fra vidneudsagn i overensstemmelse med kirkens love.

80 Og efter at denne afgørelse er truffet, skal det ikke mere bringes i erindring over for Herren; for dette er det højeste råd i Guds kirke og den endelige beslutning, hvad angår tvister om åndelige sager.

81 Der er ikke nogen person, der tilhører kirken, som ikke er underlagt dette kirkeråd.

82 Og for så vidt som en præsident for det høje præstedømme overtræder, skal han bringes i erindring over for kirkens almindelige råd, som skal bistås af tolv rådgivere fra det høje præstedømme.

83 Og deres beslutning vedrørende ham skal afslutte tvisterne om ham.

84 Således skal alle være underlagt Guds "retfærdighed og love, så alt må ske i orden og i

76a gs Nøgler, præstedømmets.

78a L&P 102:13, 28.
b L&P 68:22.

84a gs Retfærdig, retfærdighed.

højtidelighed over for ham i overensstemmelse med sandhed og retfærdighed.

85 Og videre, sandelig siger jeg jer: Den pligt, der påhviler en præsidet over embedet som "diakon, er at præsidere over tolv diakoner, at sidde i råd med dem og at ^blære dem deres pligt, således at de opbygger hinanden, sådan som det er blevet givet ifølge pagterne.

86 Og videre, den pligt, der påhviler præsideten over embedet som "lærer, er at præsidere over fireogtyve af lærerne og at sidde i råd med dem, at lære dem pligterne i deres embede, sådan som de er givet i pagterne.

87 Videre, den pligt, der påhviler præsideten for Arons præstedømme, er at præsidere over otteogfyre "præster og sidde i råd med dem, for at lære dem pligterne i deres embede, sådan som de er givet i pagterne –

88 denne præsidet skal være "biskop; for dette er en af pligterne i dette præstedømme.

89 Videre, den pligt, der påhviler præsideten over embedet som "ældste, er at præsidere over seksoghalvfems ældster og at sidde i råd med dem og at undervise dem i overensstemmelse med pagterne.

90 Dette præsidentskab adskil-

ler sig fra det over halvfjerdsene og er beregnet for dem, der ikke "rejser rundt i hele verden.

91 Og videre, den pligt, der påhviler præsideten over embedet i det høje præstedømme, er at "præsidere over hele kirken og at være ligesom ^bMoses –

92 se, her er visdom; ja, at være "seer, ^båbenbarer, oversætter og "profet, idet han har alle de "gaver fra Gud, som han skænker kirkens overhoved.

93 Og det er i overensstemmelse med det syn, der viste de "halvfjerds' orden, at de skal have syv præsidenter, som er valgt blandt de halvfjerds' gruppe, til at præsidere over sig;

94 og den syvende præsidet af disse præsidenter skal præsidere over de seks;

95 og disse syv præsidenter skal udvælge yderligere halvfjerds ud over de første halvfjerds, som de tilhører, og skal præsidere over dem;

96 og også yderligere halvfjerds, indtil syv gange halvfjerds, hvis arbejdet i vingården nødvendigvis kræver det.

97 Og disse halvfjerds skal være "omrejsende tjenere, først for ikke-jøderne og også for jøderne.

98 Hvorimod andre af kirkens embedsmænd, som ikke tilhører de tolv og ej heller de halvfjerds,

85a gs Diakon.

b L&P 38:23;

88:77–79, 118.

86a L&P 20:53–60.

gs Lærer i aronske præstedømme.

87a gs Præst i det aronske præstedømme.

88a gs Biskop.

89a gs Ældste.

90a L&P 124:137.

91a L&P 107:9, 65–67.

b L&P 28:2; 103:16–21.

92a Mosi 8:13–18.

gs Seer.

b gs Åbenbaring.

c L&P 21:1.

gs Profet.

d gs Åndens gaver.

93a L&P 107:38.

gs Halvfjerds.

97a L&P 124:138–139.

ikke er forpligtede til at rejse omkring blandt alle folkeslagene, men skal rejse i det omfang deres forhold tillader det, uagtet at de kan besidde lige så høje og ansvarsfulde embeder i kirken.

99 Lad nu derfor hver mand lære sin ^apligt og at handle med

al ^bflid i det embede, hvortil han er blevet udpeget.

100 Den, der er ^alad, skal ikke regnes for ^bværdig til at stå, og den, der ikke lærer sin pligt, og som viser, at han ikke har Herrens billigelse, skal ikke regnes for værdig til stå. Således er det. Amen.

AFSNIT 108

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 26. december 1835 (History of the Church, 2:345). Dette afsnit blev modtaget efter anmodning fra Lyman Sherman, som tidligere var blevet ordineret til højpræst og halvfjerdser, og som var kommet til profeten med en anmodning om en åbenbaring, der kunne oplyse ham om hans pligt.

1–3: Lyman Sherman bliver tilgivet for sine synder. 4–5: Han vil blive regnet blandt kirkens ledende ældster. 6–8: Han bliver kaldet til at prædike evangeliet og styrke sine brødre.

SANDELIG, så siger Herren til dig, min tjener Lyman: Dine synder er tilgivet dig, fordi du har adlydt min røst ved at komme herop denne morgen for at modtage råd af ham, som jeg har udpeget.

2 Lad derfor din sjæl være ^arolig angående din åndelige stilling og modsæt dig ikke længere min røst.

3 Og rejs dig, og vær fra nu af mere omhyggelig med at iagttag dine løfter, som du har afgivet og afgiver, så skal du

blive velsignet med overordentlig store velsignelser.

4 Vent tålmodigt, indtil den ^ahøjtidelige forsamling af mine tjenere bliver sammenkaldt, da skal du blive erindret blandt de fremmeste af mine ældster og ved ordination modtage en retlighed sammen med de øvrige af mine ældster, som jeg har udvalgt.

5 Se, dette er Faderens ^aløfte til dig, hvis du forbliver trofast.

6 Og på den dag skal det blive opfyldt for dig, at du skal have ret til at ^aprædike mit evangelium, hvor som helst jeg end sender dig i fremtiden fra den tid af.

7 ^aStyrk derfor dine brødre i al din samtale, i alle dine bønner,

99a Gs Pligt.

b Gs Flid.

100a L&P 58:26–29.

G S Doven.

b Gs Værdig.

108 2a Gs Hvile.

4a L&P 109:6–10.

5a L&P 82:10.

6a Gs Missionering.

7a Luk 22:31–32.

i alle dine formaninger og i alle dine gerninger.

8 Og se, jeg er med dig for at

velsigne dig og "udfri dig for evigt. Amen.

AFSNIT 109

Den bøn, der blev opsendt ved indvielsen af templet i Kirtland, Ohio, den 27. marts 1836 (History of the Church, 2:420–426). Ifølge profetens optegnelse blev denne bøn givet ham ved åbenbaring.

1–5: *Templet i Kirtland blev bygget som et sted, som Menneskesønnen kunne besøge. 6–21: Det skal være et hus, der er kendetegnet ved bøn, faste, tro, undervisning, herlighed og orden, ja, et hus til Gud. 22–33: Måtte de ubodfærdige, som modarbejder Herrens folk, blive beskæmmet. 34–42: Måtte de hellige drage ud med kraft for at indsamle de retfærdige til Zion. 43–53: Måtte de hellige blive udfriet af det forfærdelige, der skal blive udøst over de ugudelige i de sidste dage. 54–58: Måtte nationer og folkeslag og kirker blive forberedt til evangeliet. 59–67: Måtte jøderne, lamanitterne og hele Israel blive genrejst. 68–80: Måtte de hellige blive kronet med herlighed og ære og opnå evig frelse.*

DIT navn være "takket, o Herre, Israels Gud, som holder ^bpagt og viser barmhertighed mod dine tjenere, der vandrer retsindigt over for dig af hele deres hjerte –

2 du, som har befalet dine tjenere at "bygge et hus til dit navn på dette sted [Kirtland].

3 Og nu ser du, o Herre, at dine tjenere har efterkommet din befaling.

4 Og nu beder vi dig, hellige Fader, i Jesu Kristi, din højtelskede Søns, navn, i hvis navn alene frelse kan blive menneskenes børn til del, vi beder dig, o Herre, om at "antage dette hus, der er vore, dine tjeneres, hænders ^bværk, og som du befalede os at bygge.

5 For du ved, at vi har udført dette arbejde under stor modgang; og i vor fattigdom har vi givet af vort gods for at kunne bygge et "hus til dit navn, så Menneskesønnen må have et sted, hvor han kan give sig til kende for sit folk.

6 Og som du sagde i en "åbenbaring, der blev givet os, og hvori du kaldte os dine venner: Indkald jeres højtidelige forsamling, sådan som jeg har befalet jer;

7 og da ikke alle har tro, så søg flittigt, og lær hinanden visdomsord; ja, søg visdomsord i de bedste bøger; stræb efter at

8a 2 Ne 9:19.
109 1a Alma 37:37;
L&P 46:32.
gs Taknemlighed.
b Dan 9:4.

gs Pagt.
2a L&P 88:119.
4a 1 Kong 9:3.
gs Templet,
Herrens hus.

b 2 Ne 5:16.
5a L&P 124:27–28.
6a L&P 88:117–120.

lære, ja, ved studium og også ved tro;

8 organiser jer, bered alt, hvad der behøves, og grundlæg et hus, ja, et bønnens hus, et fastens hus, et troens hus, et undervisningsens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, et Guds hus;

9 så det, at I træder ind, må ske i Herrens navn, så det, at I træder ud, må ske i Herrens navn, så alle jeres hilsener må ske i Herrens navn, med opløftede hænder mod den Højeste –

10 og nu, hellige Fader, beder vi dig om at bistå os, dit folk, med din nåde, når vi indkalder vor højtidelige forsamling, så det må blive gjort til din ære og til din guddommelige tilfredshed;

11 og på en sådan måde, at vi må blive fundet værdige i dine øjne til at sikre en opfyldelse af de "løfter, som du har givet os, dit folk, i de åbenbaringer, som er givet os;

12 så din "herlighed må komme ned over dit folk og over dette dit hus, som vi nu indvier til dig, så det må blive helliggjort og indviet til at være helligt, og så dit hellige nærvær bestandigt må være i dette hus;

13 og så alle mennesker, som træder over dørtærsklen til Herrens hus, må føle din kraft og føle sig nødsaget til at erkende, at du har helliggjort det, og at det er dit hus, et sted for din herlighed.

14 Og tilsted du, hellige Fader, at alle de, der tilbeder i dette

hus, må blive undervist i visdomsord fra de bedste bøger, og at de må stræbe efter at lære, ja, ved studium og også ved tro, sådan som du har sagt;

15 og at de må vokse op i dig og modtage en fylde af Helligånden og blive organiseret i overensstemmelse med dine love og blive forberedt til at modtage alt, hvad der er nødvendigt;

16 og at dette hus må blive et hus kendetegnet ved bøn, et hus kendetegnet ved faste, et hus kendetegnet ved tro, et hus kendetegnet ved herlighed og Guds nærhed, ja, dit hus;

17 at hver gang dit folk træder ind i dette hus, at det da må ske i Herrens navn;

18 at hver gang de træder ud af dette hus, at det da må ske i Herrens navn;

19 og at alle deres hilsener må ske i Herrens navn, med hellige hænder, opløftet mod den Højeste;

20 og at intet "urent må få lov til at komme ind i dit hus og besmitte det;

21 og når dit folk overtræder, hvem som helst af dem, at de hurtigt må omvende sig og vende tilbage til dig og finde yndest i dine øjne og få gengivet de vel-signelser, som du har bestemt til at blive udøst over dem, som "ærer dig i dit hus.

22 Og vi beder dig, hellige Fader, om at dine tjenere må drage ud fra dette hus, udrustet med din kraft, og om at dit navn må være på dem og din herlighed

11a L&P 38:32;
105:11–12, 18, 33.

12a Gs Herlighed.
20a L&P 94:8–9; 97:15–17.

21a Gs Ærbødighed.
22a Gs Engle.

være omkring dem og dine "engle passe på dem;

23 og at de fra dette sted i sandfærdighed må bringe overordentlig store og herlige tider til "jordens ender, så de må vide, at dette er dit værk, og at du har udrakt din hånd for at lade det ske, som du har talt ved profeternes mund angående de sidste dage.

24 Vi beder dig, hellige Fader, om gennem alle slægtled i al evighed at grundfæste det folk, som skal tilbede og ærefuldt have ry og anseelse i dette, dit hus;

25 om at "intet våben, der smedes imod dem, skal nå sit mål; om at den, som graver en ^bgrav for dem, selv må falde i den,

26 om at ingen sammensværgelse af ugudelighed skal få magt til at opstå og "vinde sejr over dit folk, på hvem dit ^bnavn skal skrives i dette hus;

27 og hvis noget folk rejser sig imod dette folk, at din vrede da må blive tændt imod dem;

28 og hvis de slår dette folk, at du da vil slå dem, at du vil kæmpe for dit folk, sådan som du gjorde på slagets dag, så de må blive udfriet af alle deres fjenders hænder.

29 Vi beder dig, hellige Fader, om at beskæmme og forbavse og om at bringe skam og forvirring over alle dem, som har udspremt løgnagtige rygter vidt

omkring, over hele verden, rettet mod din tjener eller dine tjenere, hvis de ikke vil omvende sig, når det evigtvarende evangelium bliver forkyndt i deres ører;

30 og om at alle deres gerninger må blive gjort til intet og blive fejlet bort af "haglen og af de straffedomme, som du i din vrede vil sende over dem, så der må blive en ende på ^bløgnene og bagtalelsen rettet mod dit folk.

31 For du ved, o Herre, at dine tjenere har været uskyldige i dine øjne med hensyn til at aflægge vidnesbyrd om dit navn, for hvilket de har lidt dette.

32 Derfor bønfalder vi dig om en fuld og fuldstændig udfrielse fra at være under dette "åg;

33 bryd det, o Herre, bryd det af dine tjeneres nakke ved din magt, så vi må rejse os midt blandt denne slægt og udføre dit værk.

34 O Jahve, hav barmhjertighed med dette folk, og eftersom alle mennesker "synder, så tilgiv da dit folks overtrædelser, og lad dem blive slettet for evigt.

35 Lad "salvelsen af dine tjenere blive beseglet på dem med kraft fra det høje.

36 Lad det ske for dem, ligesom det skete for dem på pinsedagen; lad "tungemålgaven blive udøst over dit folk, ja, ^bkløftede tunger som af ild, samt oversættelsen deraf.

23a L&P 1:2.

25a Es 54:17.

^b Ordsp 26:27;

1 Ne 14:3; 22:14.

26a L&P 98:22.

^b 1 Kong 8:29.

30a Es 28:17; Mosi 12:6;

L&P 29:16.

^b 3 Ne 21:19–21.

32a gs Åg.

34a Rom 3:23; 5:12.

gs Synd.

35a gs Salve.

36a gs Tungemålgaven.

^b ApG 2:1–3.

37 Og lad dit hus blive fyldt, som af et susende, mægtigt vindstød, af din ^aherlighed.

38 Giv dine tjenere pagtens ^avidnesbyrd, så de, når de drager ud og forkynder dit ord, må ^bforsegle loven og berede dine helliges hjerte på alle de straffedomme, som du i din vrede skal til at sende ned over jordens indbyggere på grund af deres overtrædelser, så dit folk ikke må tabe modet på trængslens dag.

39 Og enhver by, som dine tjenere kommer ind i, og hvor folket i den by tager imod deres vidnesbyrd, lad din fred og din frelse hvile over den by, så de fra den by må kunne indsamle de retfærdige, så de må ^akomme til Zion, eller til hendes stave, de steder, du har udpeget, med sange om evigtvarende fryd;

40 og førend dette er udført, lad da ikke dine straffedomme falde på den by.

41 Og enhver by, som dine tjenere kommer ind i, og hvor folket i den by ikke tager imod dine tjeneres vidnesbyrd, og dine tjenere formaner dem til at redde sig fra denne genstridige slægt, lad da den by rammes af det, som du har talt ved dine profeters mund.

42 Men udfri, o Jahve, derom bønfaller vi dig, dine tjenere af deres hænder og rens dem for deres blod.

43 O Herre, vi fryder os ikke over vore medmenneskers undergang; deres ^asjæle er dyrebare i dine øjne;

44 men dit ord må fuldbyrdes. Hjælp dine tjenere til med din ^anådes bistand at kunne sige: Din vilje ske, o Herre, og ikke vor.

45 Vi ved, at du ved dine profeters mund har udtalt skrækkelige ting angående de ugudelige i de ^asidste dage – at du vil udøse dine straffedomme uden mål;

46 udfri derfor, o Herre, dit folk fra de ugudeliges ulykker; sæt dine tjenere i stand til at forsegle loven og binde vidnesbyrdet til, så de må være beredt til opbrændelsens dag.

47 Vi beder dig, hellige Fader, om at erindre dem, der er blevet fordrevet fra deres arvelande af indbyggerne i Jackson County, Missouri, og bryd, o Herre, dette trængselsåg, der er blevet lagt på dem.

48 Du ved, o Herre, at de er blevet undertrykt og plaget meget af ugudelige mennesker, og vort ^ahjerte flyder over af sorg på grund af deres tunge byrder.

49 O, Herre, ^ahvor længe vil du tillade, at dette folk skal udholde denne trængsel, og at råbene fra deres uskyldige skal stige op i dine ører, og at deres ^bblod skal stige op som et vidnesbyrd for dig, uden at du stiller dit vidnesbyrd til skue til fordel for dem?

37a L&P 84:5; 109:12.

gs Herlighed.

38a gs Vidnesbyrd.

^b Es 8:16;

L&P 1:8.

^c gs Jorden – Jordens renselse.

39a Es 35:10.

43a gs Sjæl.

44a gs Nåde.

45a gs Sidste dage.

48a gs Medfølelse.

49a Sl 13:2-3.

^b gs Martyr.

50 Hav "barmhjertighed, o Herre, med den ugudelige pøbel, som har fordrevet dit folk, så de må holde op med at plyndre, så de må omvende sig fra deres synder, hvis der endnu findes omvendelse;

51 men hvis de ikke vil det, så blot din arm, o Herre, og "genrejs det, som du har udpeget som et Zion for dit folk.

52 Og hvis det ikke kan være anderledes, måtte din vrede da blive tændt og din harme falde på dem, så de, både rod og gren, må visne bort på jorden, for at dit folks sag ikke slår fejl over for dig,

53 men for så vidt som de vil omvende sig, da er du nådig og barmhjertig og vil bortvende din vrede, når du ser på din Salvedes ansigt.

54 Hav barmhjertighed, o Herre, med alle jordens folkeslag; hav barmhjertighed med dem, som regerer vort land; måtte de principper, som vore fædre så ærefuldt og ædelmodigt forsvarede, nemlig vort lands "forfatning, bestå for evigt.

55 Husk jordens konger, fyrster, ædle og store og alle mennesker og kirkerne, alle jordens fattige, trængende og plagede;

56 så deres hjerte må blive blødgjort, når dine tjenere drager ud fra dit hus, o Jahve, for

at aflægge vidnesbyrd om dit navn, så deres fordomme må vige for "sandheden, og dit folk må vinde yndest i alles øjne;

57 så alle jordens ender må vide, at vi, dine tjenere, har "hørt din røst, og at du har sendt os;

58 så dine tjenere, Jakobs sønner, blandt alle disse må kunne indsamle de retfærdige for at bygge en hellig by til dit navn, sådan som du har befalet dem.

59 Vi beder dig om at udpege andre "stave for Zion foruden denne, som du har udpeget, så ^bindsamlingen af dit folk må skride frem med stor kraft og pragt, så dit værk må blive "fremskyndet i retfærdighed.

60 Se, disse ord, o Herre, har vi fremført over for dig angående de åbenbaringer og befalinger, som du har givet til os, der tilhører "ikke-jøderne.

61 Men du ved, at du nærer en stor kærlighed til Jakobs børn, som længe har været spredt på bjergene på en overskyet og mørk dag.

62 Vi beder dig derfor om at have barmhjertighed med Jakobs børn, så "Jerusalem fra denne time må begynde at blive genrejst;

63 og trældomsåget må begynde at blive brudt af "Davids hus;

64 og "Judas børn må begynde at vende tilbage til de ^blande, som du gav Abraham, deres fader.

50a *cs* Barmhjertighed.

51a L&P 100:13; 105:2.

54a 1 Pet 2:13-15;

L&P 98:5-7; 101:77, 80.

cs Forfatning.

56a *cs* Sandhed.

57a L&P 20:16; 76:22-24.

59a Es 54:2.

b cs Israel - Israels indsamling.

c Matt 24:22.

60a 1 Ne 13:1-32;

15:13-18.

62a 3 Ne 20:29.

cs Jerusalem.

63a *cs* David.

64a Zak 12:6-9; Mal 3:4;

L&P 133:13, 35.

cs Juda.

b 1 Mos 17:1-8.

cs Forjættet land.

65 Og udvirk, at "Jakobs rest, som er blevet forbandet og slået på grund af deres overtrædelse, bliver ^bomvendt fra deres vilde og barbariske tilstand til det evigtvarende evangeliums fylde;

66 så de må nedlægge deres våben til blodsudgydelse og indstille deres oprør.

67 Og måtte alle "Israels spredte rester, der er blevet fordrevet til jordens ender, komme til kundskab om sandheden, tro på Messias og blive genrejst fra undertrykkelse og fryde sig for dig.

68 O Herre, husk din tjener Joseph Smith jun. og alle hans trængsler og forfølgelser – hvordan han har "sluttet pagt med ^bJahve og afgivet løfter til dig, o Jakobs mægtige Gud – og de befalinger, som du har givet ham, og at han oprigtigt har bestræbt sig på at gøre din vilje.

69 Hav barmhjertighed, o Herre, med hans hustru og børn, så de må blive ophøjet i din nærhed og bevaret ved din faderlige hånd.

70 Hav barmhjertighed med alle deres "nærmeste pårørende, så deres fordomme må blive brudt ned og fejlet bort som af en flodbølge, så de må blive omvendt og forløst sammen med Israel og vide, at du er Gud.

71 Husk, o Herre, præsidenter-

ne, ja, alle præsidenterne i din kirke, så din højre hånd må ophøje dem sammen med alle deres familier og deres nærmeste pårørende, så deres navne må blive forevigtet og holdes i evigtvarende erindring fra slægtled til slægtled.

72 Husk hele din kirke, o Herre, med alle deres familier og alle deres nærmeste pårørende, med alle deres syge og plagede, med alle jordens fattige og sagsmodige, så det "rige, som du har grundlagt uden hænder, må blive et stort bjerg og opfylde hele jorden;

73 så din kirke må komme ud af mørkets ørken og stråle skøn som "månen, klar som solen og skrækindjagende som en hær under faner;

74 og blive smykket som en brud til den dag, da du skal fjerne sløret fra himlene og få "bjergene til at flyde ned ved din nærhed og ^bdalene til at hæve sig, de ujævne steder til at blive jævne, så din herlighed må opfylde jorden;

75 så vi, når basunen lyder for de døde, må blive "taget op i skyen for at møde dig, så vi altid må være hos Herren;

76 så vore klæder må være rene, så vi må blive iklædt "retfærdighedens dragt med palmer i hænderne og herlighedens

65a 2 Ne 30:3;
Alma 46:23–24;
3 Ne 20:15–21;
L&P 19:27.
b 2 Ne 30:6;
3 Ne 21:20–22.
gs Omvendelse.
67a gs Israel – Israels

indsamling.
68a gs Pagt.
b gs Jahve.
70a dvs nære
slægtninge.
72a Dan 2:44–45;
L&P 65:2.
73a Højs 6:10;

L&P 5:14; 105:31.
74a L&P 133:21–22, 40.
b Es 40:4;
Luk 3:5;
L&P 49:23.
75a 1 Thess 4:17.
76a Åb 7:13–15;
2 Ne 9:14.

^bkrone på hovedet og høste evig
^cglæde for alle vore ^dlidelser.

77 O, Herre, Gud, Almægtige,
hør disse, vore bønner, og svar
os fra himlen, din hellige bolig,
hvor du sidder på din trone i
^aherlighed, ære, magt, pragt,
kraft, herredømme, sandhed,
retfærdighed, ret, barmhjertig-
hed og en uendelighed af fylde
fra evighed til evighed.

78 O hør, o hør, o hør os, o
Herre! Og besvar disse bønner,
og antag indvielsen af dette hus

til dig, dette, vore hænders værk,
som vi har bygget til dit navn;
79 og også denne kirke, så du
sætter dit navn på den. Og hjælp
os ved din Ånds kraft, så vi kan
blande vore stemmer med de
skinnende, strålende ^aserafer,
som omgiver din trone, med
lovprisninger og syng: Hosian-
na til Gud og ^bLammet!

80 Og lad disse, dine salvede,
blive ^aiklædt frelse og dine hel-
lige råbe højt af glæde. Amen
og amen.

AFSNIT 110

Syner, som blev vist for profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland, Ohio, den 3. april 1836 (History of the Church, 2:435–436). Anledningen var et sabbatsmøde. Profeten indleder sin optegnelse om tilkendegivelserne med disse ord: »Om eftermiddagen hjalp jeg de andre præsidenter med at omdele Herrens nadver til kirken, efter at vi havde modtaget den fra de tolv, hvis privilegium det var at gøre tjeneste ved det hellige bord den dag. Efter at jeg således havde betjent mine brødre, trak jeg mig tilbage til talerstolen, hvor forhænget var sænket, og bøjede mig sammen med Oliver Cowdery i højtidelig og stille bøn. Da vi rejste os fra bønnen, blev følgende syn åbnet for os begge« (History of the Church, 2:435).

1–10: Herren Jahve viser sig i
herlighed og antager templet i
Kirtland som sit hus. 11–12:
Moses og Elias viser sig hver især
og overdrager deres nøgler og
uddelinger. 13–16: Profeten Elias
vender tilbage og overdrager nøg-
lerne til sin uddeling, som lovet
af Malakias.

SLØRET blev borttaget fra
svort sind, og vor forstands
^bøjne blev åbnet.

2 Vi så Herren stå foran os på
talerstolens brystværn, og under
hans fødder var der et flisegulv
af rent guld af farve som rav.

3 Hans ^aøjne var som en ilds-
lue, håret på hans hoved var
hvidt som ren sne, hans ^bansigt

76b gs Krone; Ophøjelse.

c gs Glæde.

d Hebr 12:1–11;

L&P 58:4.

77a gs Herlighed.

79a Es 6:1–2.

b gs Guds lam.

80a Sl 132:16.

110 1a gs Slør.

b L&P 76:12, 19;

136:32; 138:11.

3a Åb 1:14.

b Åb 1:16;

JS–H 1:17.

strålede klarere end solen, og hans ^crøst var som lyden af brusket fra vældige vande, ja, ^aJahves røst, som lød:

4 Jeg er den ^aførste og den sidste; jeg er den, som lever, jeg er den, som blev slået ihjel; jeg er jeres ^btalsmand over for Faderen.

5 Se, jeres synder er jer ^atilgivet; I er rene i mine øjne; løft derfor hovedet og fryd jer.

6 Lad jeres brødres hjerte fryde sig, og lad hele mit folks hjerte fryde sig, de, som med al deres kraft har ^abygget dette hus til mit navn.

7 For se, jeg har ^aantaget dette ^bhus, og mit navn skal være her; og jeg skal i barmhjertighed give mig til kende for mit folk i dette hus.

8 Ja, jeg vil ^avise mig for mine tjenere og tale til dem med min egen røst, hvis mit folk vil holde mine befalinger og ikke ^bbesmitte dette ^chellige hus.

9 Ja, tusinder og titusinders hjerte skal fryde sig meget som følge af de ^avelsignelser, som skal blive udøst, og den ^bbegavelse, hvormed mine tjenere er blevet begavet i dette hus.

10 Og dette hus' ry skal sprede

sig til fremmede lande; og dette er begyndelsen til den velsignelse, som skal blive ^audøst over hovedet på mit folk. Således er det. Amen.

11 Efter at dette ^asyn blev lukket, blev himlene igen åbnet for os, og ^bMoses viste sig for os og overdrog os ^cnøglerne til at kunne ^aindsamle Israel fra jordens fire dele og til at kunne føre de ti stammer fra ^cnordenlandet.

12 Efter dette viste ^aElias sig og overdrog ^bAbrahams evangeliums ^cuddeling, idet han sagde, at i os og vore efterkommere skulle alle slægter efter os blive velsignet.

13 Efter at dette syn var blevet lukket, brød endnu et stort og herligt syn frem for os, for ^aprofeten Elias, som blev ^btaget op til himlen uden at smage døden, stod foran os og sagde:

14 Se, den tid er til fulde kommet, om hvilken der blev talt ved Malakias' mund, da han vidnede om, at han [profeten Elias] skulle blive sendt, før Herrens store og frygtelige dag kommer,

15 for at ^avende fædrenes hjerte til børnene og børnene

3c Ez 43:2; Åb 1:15;
L&P 133:21–22.

d gs Jahve.

4a gs Førstefødte.

b gs Talsmand.

5a gs Tilgive.

6a L&P 109:4–5.

7a 2 Krøn 7:16.

b gs Templet,
Herrens hus.

8a L&P 50:45.

b L&P 97:15–17.

c gs Hellig (tillægsord).

9a 1 Mos 12:1–3;
L&P 39:15;

Abr 2:8–11.

b L&P 95:8.
gs Begavelse.

10a L&P 105:12.

11a gs Syn.

b Matt 17:3.

c gs Nøgler,
præstedømmets.

d Jakob 6:2; L&P 29:7.

gs Israel – Israels
indsamling.

e L&P 133:26–32.

gs Israel – Israels ti
tabte stammer.

12a gs Elias.

b Gal 3:6–29.

gs Abrahamske pagt.

c gs Uddeling.

13a gs Elias, profeten.

b gs Forvandlede
personer.

15a JS–H 1:38–39.

gs Slægtsregister;
Frelse for afdøde.

til fædrene, for at hele jorden ikke skulle blive slået med en forbandelse –

16 derfor bliver nøglerne til

denne uddeling overdraget i jeres hænder; og heraf kan I vide, at "Herrens store og frygtelige dag er nær, ja, står for døren.

AFSNIT 111

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Salem, Massachusetts, den 6. august 1836 (History of the Church, 2:465–466). På dette tidspunkt var kirkens ledere dybt forgældede som følge af deres virke i kirken. Da profeten, Sidney Rigdon, Hyrum Smith og Oliver Cowdery hørte, at der ville være en stor sum penge til rådighed for dem i Salem, rejste de dertil fra Kirtland, Ohio, for at undersøge denne påstand og samtidig forkynde evangeliet. Brødrene ordnede forskellige sager af kirkelig karakter og forkyndte i nogen udstrækning. Da det stod klart, at der ikke var nogen penge at hente, rejste de tilbage til Kirtland. Flere af de faktorer, der er væsentlige i den historiske sammenhæng, afspejler sig i ordlyden af denne åbenbaring.

1–5: Herren sørger for sine tjeneres timelige behov. 6–11: Han vil handle barmhjertigt mod Zion og arrangere alt til sine tjeneres bedste.

JEG, Herren jeres Gud, er ikke misfornøjet med, at I har foretaget denne rejse, på trods af jeres tåbelige handlinger.

2 Jeg har store skatte til jer i denne by til gavn for Zion og har mange mennesker i denne by, som jeg ved jeres medvirken vil indsamle, når tiden er inde, til gavn for Zion.

3 Derfor anser jeg det for nødvendigt, at I stifter bekendtskab med mennesker i denne by, sådan som I bliver ledt, og sådan som det bliver givet jer.

4 Og det skal ske, når tiden er inde, at jeg vil overgive denne by i jeres hænder, så I får magt over den, således at de ikke op-

dager jeres hemmeligheder, og dens rigdom af guld og sølv skal blive jeres.

5 "Gør jer ikke bekymringer over jeres gæld, for jeg vil give jer evnen til at betale den.

6 Gør jer ikke bekymringer for Zion, for jeg vil handle barmhjertigt mod hende.

7 Bliv på dette sted og i egne heromkring.

8 Og det sted, hvor det er min vilje, at I for det meste skal opholde jer, skal blive tilkendegivet for jer ved min Ånds "fred og kraft, som skal tilflyde jer.

9 Det sted kan I leje. Og forhør jer flittigt angående denne bys fordums indbyggere og grundlæggere.

10 For der er flere skatte end én til jer i denne by.

11 Vær I derfor "snilde som

slanger og dog uden synd, så vil jeg ordne alt til ^bgavn for jer,

ligeså hurtigt som I er i stand til at modtage det. Amen.

AFSNIT 112

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith til Thomas B. Marsh i Kirtland, Ohio, den 23. juli 1837 (History of the Church, 2:499-501). Denne åbenbaring indeholder Herrens ord til Thomas B. Marsh angående Lammets tolv apostle. Profeten skriver, at denne åbenbaring blev modtaget på den dag, da evangeliet for første gang blev forkyndt i England. Thomas B. Marsh var på det tidspunkt præsident for De Tolv Apostles Kvorum.

1-10: De tolv skal sende evangeliet ud og hæve en advarende røst over for alle folkeslag og folk. 11-15: De skal tage deres kors op, følge Jesus og vogte hans får. 16-20: De, som modtager Det Første Præsidentskab, modtager Herren. 21-29: Mørke dækker jorden, og kun de, som tror og bliver døbt, skal blive frelst. 30-34: Det Første Præsidentskab og De Tolv besidder nøglerne til tidernes fyldes uddeling.

SANDELIG, så siger Herren til dig, min tjener Thomas: Jeg har hørt dine bønner, og dine almisser er steget op som en "påmindelse for mig om dem, dine brødre, som er blevet udvalgt til at aflægge vidnesbyrd om mit navn og til at ^bsende det ud blandt alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, og ordineret ved mine tjeneres medvirken.

2 Sandelig siger jeg dig: Der har været nogle få ting i dit hjer-

te og hos dig, som jeg, Herren, ikke har været helt tilfreds med.

3 Men eftersom du har ^aydmaget dig selv, skal du blive ophøjet; derfor er alle dine synder tilgivet dig.

4 Lad dit hjerte være ved godt ^amod for mit ansigt, og aflæg vidnesbyrd om mit navn, ikke alene for ^bikke-jøderne, men også for ^cjøderne; og send mit ord ud til jordens ender.

5 ^aArgumentér derfor morgen efter morgen, og lad din ^badvarende røst lyde dag efter dag, og når natten kommer, lad da ikke jordens indbyggere slumre på grund af din tale.

6 Lad din bolig være kendt i Zion, og ^aflyt ikke dit hus; for jeg, Herren, har et stort værk for dig at udføre med hensyn til at forkynde mit navn blandt menneskenes børn.

7 ^aBind derfor op om lænderne til arbejdet. Sørg også for at have sko på fødderne; for du er

11b Rom 8:28;
L&P 90:24; 100:15.

112 1a ApG 10:4.
b L&P 18:28.
3a Matt 23:12;

Luk 14:11.
4a Matt 9:2;
Joh 16:33.
b L&P 18:6; 90:8-9.
c L&P 19:27.

5a Jud 1:3.
b L&P 1:4-5.
6a Sl 125:1.
7a Ef 6:13-17.

udvalgt, og din sti ligger i bjergene og blandt mange folkeslag.

8 Og ved dit ord skal mange af de høje blive gjort ^aydmyge, og ved dit ord skal mange af de lave blive ophøjet.

9 Din røst skal være en irettesættelse af overtræderen; og når du irettesætter, lad da bagtalerens tunge standse sin afspøthed.

10 ^aVær du ydmyg, så skal Herren din Gud lede dig ved hånden og give dig svar på dine bønner.

11 Jeg kender dit hjerte og har hørt dine bønner for dine brødre. Vær ikke partisk i din ^akærlighed til fordel for dem frem for mange andre, men lad din kærlighed til dem være som til dig selv; og lad din kærlighed være rigelig til alle mennesker og til alle, som elsker mit navn.

12 Og bed for dine brødre fra de tolv. Forman dem skarpt for mit navns skyld, og lad dem blive formanet for alle deres synder, og vær du trofast mod mit ^anavn over for mig.

13 Og efter deres ^afristelser og megen ^bmodgang, se, da vil jeg, Herren, se dem an, og hvis de ikke forhærder deres hjerte og ikke gør deres nakke stiv imod mig, skal de blive ^comvendt, og jeg vil helbrede dem.

14 Se, jeg siger til dig, og hvad jeg siger til dig, siger jeg til alle de tolv: Rejs jer, og bind op om lænderne, ^atag jeres kors op, følg mig, og ^bvojt mine får.

15 Ophøj ikke jer selv, ^asæt jer ikke op imod min tjener Joseph; for sandelig siger jeg jer: Jeg er med ham, og min hånd skal være over ham, og de ^bnøgler, som jeg har givet til ham og også til jer, skal ikke tages fra ham, førend jeg kommer.

16 Sandelig siger jeg dig, min tjener Thomas: Du er den mand, som jeg har udvalgt til at besidde nøglerne til mit rige, hvad angår de tolv, ude blandt alle folkeslag,

17 så du kan være min tjener, hvad angår det at låse rigets dør op alle de steder, hvor min tjener Joseph og min tjener ^aSidney og min tjener ^bHyrum ikke kan komme;

18 for på dem har jeg for en kort tid lagt ansvaret for alle menighederne.

19 Derfor, hvorhen de end sender dig, rejs dertil, så vil jeg være med dig; og et hvilket som helst sted, du forkynder mit navn, der skal en ^adør til rige muligheder åbnes for dig, så de kan modtage mit ord.

20 ^aHver den, der modtager mit ord, modtager mig, og hver

8a gs Ydmyg.
10a Ordsp 18:12.
11a Matt 5:43–48.
gs Næstekærlighed;
Kærlighed.
12a gs Jesus Kristus – At påtage sig Jesu Kristi navn.
13a gs Fristelse.

b Joh 16:33;
Åb 7:13–14;
L&P 58:3–4.
c 3 Ne 18:32.
gs Omvendelse.
14a Matt 16:24.
Jso, Matt 16:25–26;
Luk 9:23.
b Joh 21:15–17.

15a gs Oprør.
b L&P 28:7.
gs Nøgler,
præstedømmets.
17a gs Rigdon, Sidney.
b gs Smith, Hyrum.
19a 1 Kor 16:9;
L&P 118:3.
20a L&P 84:35–38.

den, der modtager mig, modtager dem, Det Første Præsidentskab, som jeg har sendt, og som jeg for mit navns skyld har gjort til rådgivere for jer.

21 Og videre, jeg siger jer, at hver den, som I sender ud i mit navn ved dine brødre, de ^atolvs, røst, og som er behørigt anbefalet og ^bbemyndiget af jer, skal have magt til at åbne døren til mit rige for en hvilken som helst nation, hvor I end sender dem hen,

22 for så vidt som de ydmyger sig over for mig og forbliver i mit ord og ^alytter til min Ånds røst.

23 Sandelig, sandelig siger jeg jer: ^aMørke dækker jorden og tykt mørke folkets sind, og alt kød er blevet ^bfordærvet for mit ansigt.

24 Se, ^ahævnen kommer hastigt over jordens indbyggere, vredens dag, opbrændelsens dag, ødelæggelsens, ^bgrådens, sorgens og klagens dag; og som en hvirvelvind skal den komme over hele jordens overflade, siger Herren.

25 Og over mit hus skal den komme ^aførst, og fra mit hus skal den gå ud, siger Herren;

26 først blandt de blandt jer,

siger Herren, som har ^aforegivet at kende mit navn og ikke har ^bkendt mig og har talt ^cgudsbespotteligt mod mig midt i mit hus, siger Herren.

27 Se derfor til, at I ikke bekymrer jer for min kirkes anliggender på dette sted, siger Herren.

28 Men ^arens jeres hjerte over for mig; og ^bdrag så ud i hele verden, og prædik mit evangelium for hver skabning, som ikke har modtaget det;

29 og den, som ^atror og bliver ^bdøbt, skal blive frelst, og den, som ikke tror og ikke bliver døbt, skal blive ^cfordømt.

30 For til jer, de ^atolv, og til dem, ^bDet Første Præsidentskab, som er blevet udpeget sammen med jer til at være jeres rådgivere og jeres ledere, er dette præstedømmes magt blevet givet for de sidste dage og for sidste gang, hvori ^ctidernes fyldes uddeling findes,

31 hvilken magt I besidder sammen med alle dem, som på et eller andet tidspunkt fra skabelsens begyndelse har modtaget en uddeling;

32 for sandelig siger jeg jer: Den uddelings ^anøgler, som I har modtaget, er ^bkommet fra

21a L&P 107:34–35.

b gs Myndighed.

22a gs Lytte; Lydighed.

23a Es 60:2;

Mika 3:6;

L&P 38:11.

gs Frafald – Frafald i den tidlige kristne kirke.

b L&P 10:20–23.

24a gs Hævn.

b L&P 124:8.

25a 1 Pet 4:17–18.

26a Matt 7:21–23;

L&P 41:1; 56:1.

b Luk 6:46;

Mosi 26:24–27;

3 Ne 14:21–23.

c gs Bespottelse.

28a gs Ren og uren.

b Mark 16:15–16.

29a Morm 9:22–23;

L&P 20:25–26.

b gs Døbe, dåb.

c gs Fordømmelse.

30a gs Apostel.

b gs Første Præsidentskab.

c Ef 1:10;

L&P 27:13; 124:40–42.

gs Uddeling.

32a L&P 110:11–16.

gs Nøgler, præstedømmets.

b Abr 1:2–3.

fædrene og er til sidst blevet sendt ned til jer fra himlen.

33 Sandelig siger jeg jer: Se, hvor stort er ikke jeres kald. "Gør jeres hjerte og jeres klæder rene, for at denne slægts blod ikke skal ^bkræves af jeres hænder.

34 Vær trofaste indtil jeg kommer, for "jeg kommer hastigt; og jeg har min belønning med mig, så jeg kan gengælde enhver efter, hvordan hans ^bgerning er. Jeg er Alfa og Omega. Amen.

AFSNIT 113

Svar på visse spørgsmål angående Esajas' ord givet ved profeten Joseph Smith i marts 1838 (History of the Church, 3:9–10).

1–6: *Isajs stub; den kvist, der skyder derfra; og Isajs rod bliver forklaret nærmere. 7–10: Zions spredte rester har ret til præstedømmet og bliver formået til at vende tilbage til Herren.*

HIVEM er "Isajs stub, som omtales i det 1., 2., 3., 4. og 5. vers i det 11. kapitel af Esajas' Bog?

2 Sandelig, så siger Herren: Det er Kristus.

3 Hvad er den kvist, som omtales i det første vers i det 11. kapitel af Esajas' Bog, og som skulle skyde fra Isajs stub?

4 Se, så siger Herren: Det er en tjener i Kristi hænder, som er efterkommer af Isaj såvel som af "Efraim, eller af Josefs hus, og på hvem der er lagt stor ^bmagt.

5 Hvad er Isajs rod, som omtales i det 10. vers af det 11. kapitel?

6 Se, så siger Herren: Det er en efterkommer af Isaj, såvel som af Josef, hvem præstedømmet og "nøglerne til riget retteligt tilhører, så han kan være et ^bbanner, og så han kan "indsamle mit folk i de sidste dage.

7 Spørgsmål fra Elias Higbee: Hvad menes der med befalingen i Esajas' Bog, 52. kapitel, 1. vers, som lyder: Ifør dig din styrke, o Zion! Og hvilket folk hentydede Esajas til?

8 Han hentydede til dem, som Gud ville kalde i de sidste dage, og som skulle besidde præstedømmemagt til at "genrejse Zion og forløse Israel; og at iføre sig sin ^bstyrke er at iføre sig præstedømmets myndighed, som hun, Zion, har "ret til ved afstamning, og også igen at opnå den magt, som hun havde mistet.

9 Hvad skal vi forstå ved, at

33a Jakob 1:19.

b L&P 72:3.

34a Åb 22:7, 12;

L&P 49:28; 54:10.

b cs Gerninger.

113 1a cs Isaj.

4a 1 Mos 41:50–52;

L&P 133:30–34.

cs Efraim.

b cs Magt.

6a cs Nøgler, præstedømmets.

b L&P 45:9.

cs Banner.

c cs Israel – Israels indsamling.

8a cs Zion.

b L&P 82:14.

c cs Førstefødselsret.

Zion frigør sig af sine halslænker, 2. vers?

10 Vi skal forstå, at de "spredte rester bliver formanet til at vende tilbage til Herren, hvorfra de er faldet, og hvis de gør dette, så er Herrens løfte, at han

vil tale til dem, eller give dem åbenbaring. Se det 6., 7. og 8. vers. Hendes halslænker er Guds forbandelser over hende, eller Israels rester i deres spredte tilstand blandt ikke-jøderne.

AFSNIT 114

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Far West, Missouri, den 17. april 1838 (History of the Church, 3:23).

1–2: Kirkestillinger, der beklædes af dem, der ikke er trofaste, vil blive givet til andre.

SANDELIG, så siger Herren: Det er visdom for min tjener David W. Patten, at han afvikler alle sine forretninger, så hurtigt som det er ham muligt, og afhænder sine varer, så han kan udføre en mission for mig til

næste forår sammen med andre, ja, tolv, ham selv iberegnet, for at vidne om mit navn og bringe glædelige tidender til hele verden.

2 For sandelig, så siger Herren, at for så vidt som der blandt jer findes sådanne, som fornægter mit navn, skal andre "sættes i deres ^bsted og modtage deres tilsynsgerning. Amen.

AFSNIT 115

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Far West, Missouri, den 26. april 1838, der tilkendegiver Herrens vilje angående opbygningen af dette sted og af Herrens hus (History of the Church, 3:23–25). Denne åbenbaring er stilet til kirkens præsiderende embedsmænd.

1–4: Herren giver sin kirke navnet Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. 5–6: Zion og hendes stave er steder til forsvær og tilflugt for de hellige. 7–16: De hellige bliver befalede at bygge Herrens hus i Far West. 17–19: Joseph Smith besidder nøglerne til Guds rige på jorden.

SANDELIG, så siger Herren til dig, min tjener "Joseph Smith jun., og ligeså min tjener ^bSidney Rigdon og også min tjener "Hyrum Smith og jeres rådgivere, som er og siden hen skal blive udpeget,

2 og også til dig, min tjener

10a cs Israel – Israels
adsplittelse.
b Hos 3:4–5; 2 Ne 6:11.

114 2a L&P 118:1, 6.
b L&P 64:40.
115 1a cs Smith,

Joseph, jun.
b cs Rigdon, Sidney.
c cs Smith, Hyrum.

^aEdward Partridge, og hans rådgivere,

3 og også til mine trofaste tjenere, som sidder i højrådet i min kirke i Zion, for således skal det kaldes, og til alle ældsterne og medlemmerne af min kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som er spredt overalt i hele verden.

4 For således skal min ^akirke kaldes i de sidste dage, nemlig ^bJesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

5 Sandelig siger jeg til jer alle: ^aRejs jer, og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et ^bbanner for folkeslagene,

6 og så det, at de ^asamler sig i ^bZions land og i hendes ^cstave, må tjene som forsvar og som ^atilflugt fra uvejret og fra vreden, når den ufortyndet skal ^audøses over hele jorden.

7 Lad byen Far West være et helligt og indviet land for mig; og den skal kaldes allerhelligst, for jorden, hvorpå I står, er ^ahellig.

8 Derfor befaler jeg jer at ^abygge et hus til mig til indsamlingen af mine ^bhellige, så de kan tilbede mig.

9 Og lad der ske en påbegyndelse af dette arbejde og en grundlæggelse og et forberedende arbejde denne førstkomende sommer;

10 og lad påbegyndelsen finde sted på den fjerde dag i den førstkommende juli, og lad fra det tidspunkt af mit folk arbejde flittigt med at bygge et hus til mit navn;

11 og lad dem om ^aét år fra denne dag genoptage arbejdet med at lægge grundvolden til mit ^bhus.

12 Og lad dem fra dette tidspunkt af arbejde flittigt, indtil det er fuldendt, fra hjørneste- nen til toppen, indtil der ikke er noget tilbage, som ikke er fuldendt.

13 Sandelig siger jeg jer: Lad ikke min tjener Joseph, ej heller min tjener Sidney, ej heller min tjener Hyrum mere sætte sig i gæld for at kunne bygge et hus til mit navn,

14 men lad der blive bygget et hus til mit navn efter det ^aforbillede, som jeg vil vise dem.

15 Og hvis mit folk ikke bygger efter det forbillede, som jeg skal vise deres præsidentskab, vil jeg ikke antage det af deres hænder.

16 Men hvis mit folk bygger det efter det forbillede, som jeg skal vise deres præsidentskab, nemlig min tjener Joseph og hans rådgivere, da vil jeg antage det af mit folks hænder.

17 Og videre, sandelig siger jeg jer: Det er min vilje, at byen Far

2a gs Partridge, Edward.

4a 3 Ne 27:4-8.

b gs Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

5a Es 60:1-3.

b Es 11:12.

gs Banner.

6a gs Israel - Israels

indsamling.

b gs Zion.

c L&P 101:21.

gs Stav.

d Es 25:1, 4;

L&P 45:66-71.

e Åb 14:10;

L&P 1:13-14.

7a gs Hellig (tillægsord).

8a L&P 88:119; 95:8.

b gs Tilbedelse.

11a L&P 118:5.

b L&P 124:45-54.

14a Hebr 8:5;

L&P 97:10.

West skal bygges hurtigt op ved, at mine hellige samler sig; 18 og også, at der skal udpeges andre steder til "stave i de omkringliggende egne, sådan som de fra tid til anden skal blive tilkendegivet for min tjener Joseph.

19 For se, jeg vil være med ham, og jeg vil helliggøre ham over for folket; for til ham har jeg givet "nøglerne til dette rige og denne tjenestegerning. Således er det. Amen.

AFSNIT 116

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith i nærheden af Wight's Ferry på et sted, som kaldes Spring Hill, Daviess County, Missouri, den 19. maj 1838 (History of the Church, 3:35).

SPRING Hill har af Herren fået navnet "Adam-on-di-Ahman, fordi, sagde han, det er det sted, hvor ^bAdam skal

komme for at besøge sit folk, eller hvor den ^cgamle af dage skal sidde, som talt af profeten Daniel.

AFSNIT 117

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Far West, Missouri, den 8. juli 1838 angående William Marks', Newel K. Whitney's og Oliver Grangers umiddelbare pligter (History of the Church, 3:45–46).

1–9: Herrens tjenere bør ikke begære timelige ting, for »hvad betyder jordisk gods for Herren?«. 10–16: De skal forsage deres sjæls smålighed, så skal deres ofre være hellige for Herren.

SANDELIG, så siger Herren til min tjener William Marks og også til min tjener Newel K. Whitney, lad dem hastigt afvikle deres forretninger og rejse fra Kirtlands land, førend jeg, Herren, atter sender sne på jorden.

2 Lad dem vågne op og rejse sig og komme frem og ikke nøle, for jeg, Herren, befaler det. 3 Hvis de derfor nøler, skal det ikke gå dem godt.

4 Lad dem omvende sig over for mig fra alle deres synder og fra alle deres begærlige ønsker, siger Herren, for hvad betyder "jordisk gods for mig? siger Herren.

5 Lad jeres ejendom i Kirtland afhænde for at betale "gælden, siger Herren. Afstå den, siger

18a L&P 101:21.
cs Stav.

19a cs Nøgler,
præstedømmets.

116 1a L&P 78:15.
cs Adam-on-di-Ahman.
b cs Adam.

c Dan 7:13–14, 22.
117 4a L&P 104:14.
5a L&P 104:78.

Herren, og hvad der måtte blive tilbage, lad det forblive i jeres hænder, siger Herren.

6 For er himlens fugle ikke mine og også havets fisk og dyrene i bjergene? Har jeg ikke skabt jorden? Holder jeg ikke ^askæbnen for alle jordens nationers hære i mine hænder?

7 Vil jeg så ikke få de ^aubeboede steder til at knoppes og til at blomstre og til at frembringe i overflod? siger Herren.

8 Er der ikke plads nok på bjergene i ^aAdam-ondi-Ahman og på sletterne i Olaha ^bShineha, eller ^clandet, hvor Adam boede, til at I ikke behøver at begære det, som blot er en dråbe, og forsumme det, der vejer tungere?

9 Kom derfor herop til mit folks land, ja, Zion.

10 Lad min tjener, William Marks, være ^atrofast over nogle få ting, så skal han blive hersker over mange. Lad ham præsidere i mit folks midte i byen Far West, og lad ham blive velsignet med mit folks velsignelser.

11 Lad min tjener Newel K. Whitney skamme sig over den ^anikolaitiske gruppe og over alle deres ^bhemmelige vederstyggeligheder og over al sin sjæls smålighed over for mig, siger Herren, og komme op til Adam-ondi-Ahmans land og

være ^cbiskop for mit folk, siger Herren, ikke bare af navn, men også af gavn, siger Herren.

12 Og videre siger jeg jer: Jeg erindrer min tjener ^aOliver Granger; se, sandelig siger jeg ham, at hans navn skal holdes i hellig erindring fra slægtled til slægtled for evigt og altid, siger Herren.

13 Lad ham derfor kæmpe ihærdigt for at løskøbe Det Første Præsidentskab for min kirke, siger Herren, og når han falder, skal han rejse sig igen, for hans ^aoffer skal være mere helligt for mig end hans fremgang, siger Herren.

14 Lad ham derfor hastigt komme herop til Zions land; og når tiden er inde, skal han blive købmand for mit navn, siger Herren, til gavn for mit folk.

15 Lad derfor intet menneske foragte min tjener Oliver Granger, men lad mit folks velsignelser hvile på ham for evigt og altid.

16 Og videre, sandelig siger jeg jer: Lad alle mine tjenere i Kirtlands land erindre Herren deres Gud og også mit hus, så de bevarer og holder det helligt, og at omstyrte vekselrerne, når jeg anser tiden for at være inde, siger Herren. Således er det. Amen.

6a ApG 17:26;
1 Ne 17:36-39.

7a Es 35:1;
L&P 49:24-25.

8a L&P 116:1.
gs Adam-ondi-Ahman.

b Abr 3:13.
c gs Eden.
10a Matt 25:23.
11a Åb 2:6, 15.

b gs Hemmelige sammensværgelser.
c gs Biskop.

12a dvs den agent, som profeten havde ladet blive tilbage til at varetage hans forretninger i Kirtland.

13a gs Ofre.

AFSNIT 118

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Far West, Missouri, den 8. juli 1838 som svar på bønnen: »Vis os din vilje, o Herre, angående de tolv« (History of the Church, 3:46).

1-3: Herren vil sørge for de tolv families. 4-6: Ledige pladser i De Tolv Råd bliver udfyldt.

SANDELIG, så siger Herren. Lad der straks blive afholdt en konference, lad de tolv blive organiseret, og lad mænd blive udpeget til at "tage pladsen efter dem, som er faldet.

2 Lad min tjener "Thomas forblive en tid i Zions land for at udgive mit ord.

3 Lad de øvrige fra denne stund fortsætte med at prædike, og hvis de vil gøre det i al hjertets beskedenhed, og i sagtomdighed og "ydmyghed og "langmodighed, giver jeg, Herren, dem et løfte om, at jeg vil sørge for deres familier, og at en dør til rige mulighe-

der skal blive åbnet for dem fra nu af.

4 Og lad dem til næste forår rejse for at tage over de store vande og der udbrede mit evangelium i dets fylde og aflægge vidnesbyrd om mit navn.

5 Lad dem tage afsked med mine hellige i byen Far West på den seksogtyvende dag i førstkommende april på den byggegrund, hvor mit hus skal ligge, siger Herren.

6 Lad min tjener John Taylor og også min tjener John E. Page og også min tjener Wilford Woodruff og også min tjener Willard Richards blive udpeget til at udfylde pladserne efter dem, som er faldet, og officielt blive underrettet om deres udpegelse.

AFSNIT 119

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Far West, Missouri, den 8. juli 1838 som svar på hans bøn: »O Herre! Vis din tjener, hvor meget du kræver af dit folks ejendom i tiende« (History of the Church, 3:44). Tiendeloven, som den forstås i dag, var ikke blevet givet til kirken forud for denne åbenbaring. Betegnelsen tiende i den netop citerede bøn og i tidligere åbenbaringer (64:23; 85:3; 97:11) betød ikke blot en tiendedel, men alle frivillige offergaver, eller bidrag, til kirkens midler. Herren havde tidligere givet kirken loven om indvielse og forvaltning af ejendom, som medlemmerne (hovedsagelig de ledende ældster) forpligtede sig til at efterleve ved en pagt, der skulle være evigtvarende. Fordi mange ikke levede op til denne pagt, trak Herren den tilbage for en tid

118 1a ApG 1:13,
16-17, 22-26.

2a gs Marsh, Thomas B.
3a gs Ydmyg.

b gs Udholdenhed.

og gav i stedet tiendeloven til hele kirken. Profeten spurgte Herren, hvor meget af deres ejendom han forlangte til hellige formål. Svaret var denne åbenbaring.

1–5: De hellige skal indbetale deres overskydende ejendom og derefter som tiendebetaling give en tiendedel af deres tilvækst årligt. 6–7: En sådan fremgangsmåde vil helliggøre Zions land.

SANDELIG, så siger Herren: Jeg kræver, at al deres "overskydende ejendom skal lægges i hænderne på biskoppen for min kirke i Zion

2 til opførelsen af mit "hus og til grundlæggelsen af Zion og til præstedømmet og til min kirkes præsidentskabs gæld.

3 Og dette skal være begyndelsen på mit folks "tiendebetaling.

4 Og derefter skal de, som på denne måde er blevet afkrævet tiende, betale en tiendedel af hele deres indkomst årligt, og dette skal være en stående lov

for dem for evigt, for mit hellige præstedømme, siger Herren.

5 Sandelig siger jeg jer: Det skal ske, at alle de, som samles i "Zions land, skal afkræves tiende i form af deres overskydende ejendom og skal iagttage denne lov, ellers skal de ikke findes værdige til at bo iblandt jer.

6 Og jeg siger jer: Hvis mit folk ikke iagttager denne lov for at holde den hellig og ved denne lov helliggør "Zions land for mig, så mine lovbud og retsregler kan overholdes deri, så det bliver allerhelligst, se, sandelig siger jeg jer: Da skal det ikke være Zions land for jer.

7 Og dette skal være et forbillede for alle "Zions stave. Således er det. Amen.

AFSNIT 120

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Far West, Missouri, den 8. juli 1838, som tilkendegiver, hvordan der skal disponeres over den ejendom, der bliver givet som tiende, som omtalt i den foregående åbenbaring, afsnit 119 (History of the Church, 3:44).

SANDELIG, så siger Herren: Tiden er nu kommet, da der skal disponeres over "den af et råd, som består af Det Første Præsidentskab for min kirke og

af biskoppen og hans råd og af mit højråd og ved min egen røst til dem, siger Herren. Således er det. Amen.

119 1a L&P 42:33–34, 55;
51:13; 82:17–19.
2a L&P 115:8.
3a L&P 64:23;

Mal 3:8–12.
gs Tiende.
5a L&P 57:2–3.
6a gs Zion.

7a gs Stav.
120 1a dvs tiende.

AFSNIT 121

Bøn og profetier nedskrevet af profeten Joseph Smith, mens han sad fængslet i Liberty, Missouri, dateret den 20. marts 1839 (History of the Church, 3:289–300). Profeten og flere af hans medarbejdere havde siddet fængslet i flere måneder. Deres benådningensansøgninger og anker, som var rettet til folkevalgte ledere og dommere, havde ikke bragt dem nogen hjælp.

1–6: Profeten bønfaller Herren for de lidende hellige. 7–10: Herren indgyder ham fred. 11–17: Forbanded er alle de, der højrosted fremsætter falske beskyldninger om overtrædelse mod Herrens folk. 18–25: De skal ikke få retten til præstedømmet, men skal blive fordømt. 26–32: Herlige åbenbaringer bliver lovet dem, der holder tappert ud. 33–40: Derfor er mange kaldet og kun få udvalgt. 41–46: Præstedømmet må kun bruges i retfærdighed.

OGUD, hvor er du? Og hvor er paulunet, som dækker dit "skjul?"

2 "Hvor længe skal din hånd holdes tilbage og dit øje, ja, dit rene øje, skue ned fra de evige himle på den uret, som gøres mod dit folk og dine tjenere, og dine ører gennemtrænges af deres råb?"

3 Ja, o Herre, "hvor længe skal de lide denne uret og ulovlige undertrykkelse, førend dit hjerte bliver blødgjort over for dem, og dit indre bliver bevæget af medfølelse med dem?"

4 O, Herre, Gud, "Almægtige, skaber af himmel, jord og hav og alt, hvad der er i dem, og

som behersker og har magt over Djævelen og det mørke og natomhyllede rige Sheol – udræk din hånd, lad dit øje gennembore, lad dit paulun blive løftet, lad ikke længere dit ^bskjul være dækket, lad dit øre blive bøjet, lad dit hjerte blive blødgjort og dit indre bevæget af medfølelse med os.

5 Lad din vrede blive optændt mod vore fjender, og skaf os i dit hjertes raseri "hævn for uretten mod os med dit sværd.

6 Husk dine lidende hellige, o vor Gud, så skal dine tjenere fryde sig over dit navn for evigt.

7 Min søn, lad der være fred i din sjæl, din "modgang og dine trængsler skal kun vare et øjeblik,

8 og så skal Gud, hvis du "udholder dem vel, ophøje dig i det høje; du skal sejre over alle dine fjender.

9 Dine "venner står dig bi, og de skal atter hilse dig med varmt hjerte og venlige hænder.

10 Du er endnu ikke som "Job, dine venner går ikke i rette med dig, ej heller beskylder de dig for overtrædelse, sådan som de gjorde med Job.

121 1a Sl 13:2–3; 102:1–2.

2a Hab 1:2.

3a L&P 109:49.

4a gs Almægtig.

b L&P 123:6.

5a Luk 18:7–8.

7a gs Modgang.

8a 1 Pet 2:19–23.

gs Udholdenhed.

9a L&P 122:3.

10a gs Job.

11 Og de, der beskylder dig for overtrædelse, deres forhåbninger skal svides af, og deres forventninger skal smelte bort, som "rimfrosten smelter for den opgående sols brændende stråler;

12 og også at Gud har sat sin hånd og sit segl på, at han vil forandre "tiderne og årstiderne og forblinde deres sind, så de ikke kan forstå hans forunderlige gerninger, og så han også kan prøve dem og gribe dem i deres egen snuhed;

13 og også fordi deres hjerte er fordærvet, så det, som de er villige til at bringe over andre og nyder at lade andre lide, må komme over "dem selv i fuldeste mål;

14 så de også må blive skuffet og deres håb må blive tilintetgjort;

15 og så de og deres efterkommere om ikke mange år må blive fejtet bort under himlen, siger Gud, så ikke én af dem lades tilbage til at stå ved muren.

16 Forbandede er alle de, der løfter hælen mod mine "salvede, siger Herren, og som råber, at de har ^bsyndet, når de ikke har syndet i mine øjne, siger Herren, men har gjort det, som var ret i mine øjne, og som jeg har befaleet dem.

17 Men de, som råber op om overtrædelse, gør det, fordi de

er syndens tjenere og selv er "ulydighedens børn.

18 Og de, som sværger falsk mod mine tjenere, for at kunne bringe dem i trældom og i døden –

19 ve dem; fordi de har "krænket mine små, skal de blive afskåret fra mit hus" ^bordinancer.

20 Deres "kurv skal ikke blive fuld, deres huse og deres lader skal forgå, og selv skal de blive foragtet af dem, som smigrede dem.

21 De skal ikke have ret til "præstedømmet, ej heller deres efterkommere efter dem fra slægtled til slægtled.

22 Det havde været "bedre for dem, om en møllesten var blevet hængt om halsen på dem, og de var druknet i havets dyb.

23 Ve alle dem, der forulemper mit folk og fordriver dem og myrder dem og vidner mod dem, siger Hærskarers Herre; en "slægt af hugorme skal ikke undslippe helvedes fordømmelse.

24 Se, mine øjne "ser og kender alle deres gerninger, og jeg har en hastig ^bdom i beredskab til dem alle, når tiden til den er inde;

25 for der er en "tid fastsat for enhver, efter hvordan hans ^bgerninger er.

26 Gud vil ved sin "hellige Ånd, ja, ved den ubeskrivelige

11a 2 Mos 16:14.

12a Dan 2:21.

13a Ordsp 28:10;

1 Ne 14:3.

16a 1 Sam 26:9; Sl 105:15.

b 2 Ne 15:20;

Moro 7:14, 18.

17a Ef 5:6.

19a Matt 18:6.

gs Forsynde sig.

b gs Ordinancer.

20a 5 Mos 28:15-20.

21a gs Præstedømme.

22a Matt 18:6; L&P 54:5.

23a Matt 12:34.

24a gs Alvidende.

b Hel 8:25.

gs Dømme.

25a L&P 122:9.

b gs Gerninger.

26a L&P 8:2-3.

^bgave, som Helligånden er, give jer ^ckundskab, som ikke, siden verden blev til, er blevet åbenbaret førend nu,

27 og som vore forfædre med spændt forventning har set frem til skulle blive åbenbaret i de sidste tider, og som deres tanker er blevet henledt på af engle som værende holdt tilbage til deres herligheds fylde;

28 en tid, der skal komme, og hvori ^aintet skal blive holdt tilbage, hvad enten der er én Gud eller flere ^bguder, så skal de blive tilkendegivet.

29 Alle troner og riger, fyrstendømmer og magter skal blive ^aåbenbaret og skænket alle dem, som tappert har holdt ud i Jesu Kristi evangelium.

30 Og også, om der er sat ^agrænser for himlene eller for havene eller for det tørre land eller for solen, månen eller stjernerne,

31 alle deres omdrejningstider, alle de fastsatte dage, måneder og år og alle dagene i deres dage, måneder og år og alle deres herligheder, love og bestemte tider skal blive åbenbaret i tidernes fyldes ^auddelings dage

32 i overensstemmelse med det, der blev bestemt midt i det

^aråd, som den evige ^bGud over alle andre guder afholdt, før denne verden blev til, og som skulle holdes tilbage indtil afslutningen og enden på den, da enhver skal træde ind i hans evige ^cnærhed og ind til hans uødelige ^dhvile.

33 Hvor længe kan rindende vand forblive urent? Hvilken magt kan holde himlene tilbage? Mennesket kunne lige så godt strække sin svage arm ud for at standse Missourifloden i dens fastlagte løb, eller for at vende strømmen i modsat retning, som at hindre den Almægtige i at øse ^akundskab fra himlen ned over de sidste dages helliges hoveder.

34 Se, mange er ^akaldet, men få er ^budvalgt. Og hvorfor er de ikke udvalgt?

35 Fordi deres hjerte er så optaget af ^adet, der hører denne verden til, og tragter efter ^banerkendelse fra mennesker, at de ikke lærer denne ene lektie:

36 At ^apræstedømmets retigheder er uadskilleligt forbundet med himlens ^bkræfter, og at himlens kræfter ikke kan beherskes eller anvendes uden at det sker efter ^cretfærdighedens principper.

26b gs Helligåndsgaven.

^c Dan 2:20–22; TA 1:9.

gs Åbenbaring.

28a L&P 42:61; 76:7–8; 98:12.

^b Sl 82:1, 6;

Joh 10:34–36;

1 Kor 8:5–6;

L&P 76:58; 132:20;

Abr 4:1; 5:1–2.

29a L&P 101:32.

30a Job 26:7–14;

Sl 104:5–9;

ApG 17:26.

31a gs Uddeling.

32a gs Rådet i himlen.

^b 5 Mos 10:17.

^c gs Mennesker –

Menneskets mulighed

for at blive som vor

himmelske Fader.

^d gs Hvile.

33a L&P 128:19.

gs Kundskab.

34a Matt 20:16; 22:1–14;

L&P 95:5–6.

gs Kalde, kaldet

af Gud.

^b gs Udvalgt.

35a gs Verdslighed.

^b Matt 6:2; 2 Ne 26:29.

36a gs Præstedømme;

Myndighed.

^b gs Magt.

^c gs Retfærdig,

retfærdighed.

37 At de kan overdrages os, det er sandt, men når vi forsøger at ^askjule vore ^bsynder eller at tilfredsstille vor ^cstolthed, vor forfængelige ærgerrighed, eller at udøve magt eller herredømme eller tvang over menneskenes børns sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da ^atrækker himlene sig tilbage, Herrens Ånd bedrøves, og når den trækker sig tilbage, så er det amen med den mands præstedømme, eller myndighed.

38 Se, førend han ved af det, er han overladt til sig selv til at ^astampe mod brodden, til at ^bforfølge de hellige og til at kæmpe mod Gud.

39 Ved sørgelig erfaring har vi lært, at det er næsten alle menneskers ^anatur og tilbøjelighed, at de, så snart de mener, at de har fået en smule myndighed, da straks begynder at udøve uretfærdigt herredømme.

40 Derfor er mange kaldet, men få er udvalgt.

41 Ingen magt eller indflydelse kan eller bør fastholdes i kraft af præstedømmet, ^auden at det sker ved overtalelse, ved ^blangmodighed, ved mildhed og

sagtmodighed og ved uskrømt kærlighed,

42 ved venlighed og sand kundskab, som ^auden hykleri og uden ^bsvig i høj grad vil udvikle sjælen.

43 ^aIrettesæt i tide med skarpheit, når du bliver tilskyndet af Helligånden, og udvis derefter et større mål af ^bkærlighed til den, som du har irettesat, for at han ikke skal betragte dig som sin fjende,

44 så han må vide, at din trofasthed er stærkere end dødens bånd.

45 Lad også dit indre være fyldt af næstekærlighed til alle mennesker og til troens husstand, og lad ^adyd uophørligt pryde dine ^btanker, da skal din selvtillid vokse sig stærk i Guds nærhed, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som ^cdug fra himlen.

46 ^aHelligånden skal være din stadige ledsager, og dit scepter et uforanderligt scepter af retfærdighed og sandhed, og dit ^brige skal være et evigtvarende rige, og uden tvang skal det tilflyde dig for evigt og altid.

AFSNIT 122

Herrens ord til profeten Joseph Smith, mens han sad fængslet i Liberty, Missouri, i marts 1839 (History of the Church, 3:300–301).

37a Ordsp 28:13.

b gs Synd.

c gs Stolthed.

d L&P 1:33.

38a ApG 9:5.

b gs Forfølgelse.

39a gs Naturlige

menneske.

41a 1 Pet 5:1–3.

b 2 Kor 6:4–6.

42a Jak 3:17.

b gs Svig.

43a gs Revselse.

b gs Næstekærlighed;

Kærlighed.

45a gs Dyd.

b gs Tanker.

c 5 Mos 32:1–2;

L&P 128:19.

46a gs Helligånden.

b Dan 7:13–14.

1-4: *Jordens ender vil spørge efter Joseph Smiths navn.* 5-7: *Alle de farer og den møje, han bliver udsat for, vil give ham erfaring og være til hans bedste.* 8-9: *Menneskesønnen er steget ned under dem alle.*

JORDENS ender skal "spørge efter dit navn, og tåber skal gøre nar ad dig, og helvede skal rase imod dig,

2 hvorimod de rene af hjertet og de vise og de ædle og de dydige, bestandig skal søge "råd og myndighed og velsignelser under din hånd.

3 Og dit folk skal aldrig blive vendt imod dig af forræderes vidnesbyrd.

4 Og skønt deres indflydelse skal kaste dig ud i vanskeligheder og bag tremmer og mure, skal du holdes i ære, og "bortset fra et kort øjeblik så skal din røst på grund af din retfærdighed være mere skrækkindjagende i dine fjenders midte end den vilde ^bløve, og din Gud skal stå dig bi for evigt og altid.

5 Hvis du bliver bedt om at gennemgå modgang, hvis du er i fare blandt falske brødre, hvis du er i fare blandt røvere, hvis du er i fare til lands og til vands,

6 hvis du bliver anklaget med alle slags falske anklager, hvis dine fjender falder over dig, hvis de river dig bort fra samværet med din far og mor og

dine brødre og søstre, og hvis dine fjender med draget sværd river dig bort fra din hustrus og dine børns favn, og din ældste søn, skønt han kun er seks år gammel, klynger sig til dine klæder og siger: Min far, min far, hvorfor kan du ikke blive hos os? O, min far, hvad vil disse mennesker gøre ved dig? Og hvis han da bliver stødt bort fra dig med sværdet, og du bliver slæbt i fængsel, og dine fjender lusker omkring dig som "ulve efter lammets blod,

7 og hvis du skulle blive kastet i fangehullet eller i morderes hænder, og der bliver fældet dødsdom over dig, hvis du bliver "kastet i dybet, hvis de svulmende bølger lægger råd op imod dig, hvis heftige vinde bliver din fjende, hvis himlene bliver sorte, og alle elementerne forener sig for at spærre vejen, og frem for alt, hvis selve ^bhelvedes gab åbner sig vidt for at opsluge dig, da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig ^cerfaring og skal være til gavn for dig.

8 "Menneskesønnen er ^bsteget ned under dem alle. Er du større end han?

9 Fortsæt derfor på din vej, så skal præstedømmet "forblive hos dig, for ^bgrænserne er sat for dem, de kan ikke overskride dem. ^cDine dage er kendt,

122 1a JS-H 1:33.

2a gs Råd.

4a L&P 121:7-8.

b 3 Ne 20:16-21; 21:12.

6a Luk 10:3.

7a Jon 2:4-7.

b 2 Sam 22:5-7;

JS-H 1:15-16.

c 2 Kor 4:17;

Hebr 12:10-11;

2 Ne 2:11.

8a gs Menneskesønnen.

b Hebr 2:9, 17-18;

L&P 76:107; 88:6.

9a L&P 90:3.

b ApG 17:26.

c L&P 121:25.

og dine år skal ikke blive færre;
 "frygt derfor ikke for, hvad men-

nesket kan gøre, for Gud vil
 være med dig for evigt og altid.

AFSNIT 123

De helliges pligter i forhold til deres forfølgere, som fremsat af profeten Joseph Smith, mens han sad fængslet i Liberty, Missouri, i marts 1839 (History of the Church, 3:302-303).

1-6: De hellige skal samle materiale og udgive en beretning om deres lidelser og forfølgelser. 7-10: Den samme ånd, som formulerede de falske trosbekendelser, fører også til forfølgelse af de hellige. 11-17: Mange blandt alle sekter skal endnu modtage sandheden.

OG videre, vi ville gerne foreslå jer at overveje det hensigtsmæssige i, at alle de hellige indsamler viden om alle de kendsgerninger og lidelser og mishandlinger, som er blevet påført dem af befolkningen i denne stat,

2 og også om al deres ejendom og omfanget af den skade, som de har lidt, både på rygte og personlig overlast, så vel som på fast ejendom,

3 og også navnene på alle personer, der har haft en hånd med i deres undertrykkelse, for så vidt som de kan få fat på dem og finde dem.

4 Og måske kan der udpeges en komite til at finde ud af dette og til at nedskrive vidneudsagn og beedigede erklæringer og også til at indsamle de smædeskrifter, som er i omløb,

5 og alle dem, som står i tids-

skrifterne og i leksikaene og alle de smædehistorier, som er blevet udgivet og stadig skrives, og af hvem, og fremlægge hele denne række af djævelske skurkagtigheder og forbryderiske og morderiske voldshandlinger, som er blevet øvet mod dette folk -

6 så vi ikke alene kan offentliggøre disse for hele verden, men fremlægge dem for de øverste myndighedspersoner i hele deres mørke og helvedsagtige farve som den sidste anstrenge, der er blevet os pålagt af vor himmelske Fader, førend vi fuldt og helt kan gøre krav på det løfte, som skal kalde ham frem fra hans "skjul, og også for at hele nationen må stå tilbage uden undskyldning, inden han kan udsende sin mægtige arms kraft.

7 Dette er en bydende pligt, som vi skylder Gud og de engle, sammen med hvem vi skal blive fremstillet, og også os selv, vore hustruer og børn, som har måttet bøje sig på grund af sorg, kummer og bekymring under den mest fordømte hånd af mord, tyranni og undertrykkelse, støttet og tilskyndet og

opretholdt ved påvirkning fra den ånd, som så solidt har naglet fædrenes trosbekendelser, de løgne, som de har arvet, fast på børnenes hjerte og fyldt verden med forvirring, og som har vokset sig stærkere og stærkere og nu er selve drivkraften bag al fordærvelse, og hele "jorden stønner under vægten af dens syndighed.

8 Den er et "jernnåg, den er et stærkt bånd, den er selve helvedes håndjern og kæder og håndlænker og fodlænker.

9 Derfor er det en bydende pligt, som vi skylder, ikke alene vore egne hustruer og børn, men også enkerne og de faderløse, hvis mænd og fædre er blevet "myrdet under dens jernhånd,

10 hvilke sorte og formørkede gerninger er nok til at få selv helvede til at gyse og stå forfærdet og bleg tilbage og selve Djævelens hænder til at ryste og dirre.

11 Og det er også en bydende pligt, som vi skylder hele den opvoksende slægt og alle de rene af hjertet,

12 for der er endnu mange på

jorden blandt alle sekter, trosamfund og trosretninger, som er "forblindede af menneskers lumske snuhed, hvorved de ligger på lur for at bedrage, og som alene bliver holdt borte fra sandheden, fordi de ^bikke ved, hvor de kan finde den,

13 derfor er det, at vi skulle slide os op for at bringe alt det, som er "skjult i mørket, frem i lyset, for så vidt som vi kender til det – og det bliver visselig tilkendegivet fra himlen –

14 noget, som bør varetages med største iver.

15 Lad ingen regne det for småting, for der er meget, som ligger i fremtiden, og som vedrører de hellige, der afhænger af det.

16 I ved, brødre, at et meget "stort skib under et uvejr drager meget stor nytte af et meget lille rør ved at blive holdt op mod vinden og bølgerne.

17 Lad os derfor, inderligt elskede brødre, med "glæde gøre alt, hvad der står i vor magt, og måtte vi da med største vished være stille for at se ^bGuds frelse, og så hans arm kan blive åbenbaret.

AFSNIT 124

Åbenbaring givet til profeten Joseph Smith i Nauvoo, Illinois, den 19. januar 1841 (History of the Church, 4:274–286). På grund af tiltagende forfølgelser og ulovlige retsskridt mod dem fra embedsmændenes side var de hellige blevet tvunget til at forlade Missouri. Udryddelsesordren, som var blevet udstedt af Missouris guvernør Lilburn W. Boggs, dateret den

7a Mose 7:48–49.

8a gs Åg.

9a L&P 98:13; 124:54.

12a Kol 2:8;

L&P 76:75.

b 1 Ne 8:21–23.

13a 1 Kor 4:5.

16a Jak 3:4;

Alma 37:6–7;

L&P 64:33.

17a L&P 59:15.

b 2 Mos 14:13.

27. oktober 1838, gav dem ingen anden mulighed (History of the Church, 3:175). I 1841, da denne åbenbaring blev givet, havde de hellige bygget byen Nauvoo, hvor landsbyen Commerce, Illinois, tidligere havde ligget, og her var kirkens hovedsæde blevet etableret.

1-14: Joseph Smith får befaling om at udstede en højtidelig proklamation om evangeliet til USA's præsident, guvernørerne og herskerne over alle nationer. 15-21: Hyrum Smith, David Patten, Joseph Smith sen. og andre af de levende og de døde bliver velsignet for deres retskaffenhed og dyder. 22-28: De hellige får befaling om at bygge både et hus til indlogering af fremmede og et tempel i Nauvoo. 29-36: Døb for afdøde skal udføres i templer. 37-44: Herrens folk bygger altid templer til udførelse af hellige ordinancer. 45-55: De hellige bliver fritaget for at bygge templet i Jackson County, fordi de bliver undertrykt af deres fjender. 56-83: Der gives anvisninger på, hvordan Nauvoo House skal bygges. 84-96: Hyrum Smith bliver kaldet til at være patriark, til at modtage nøglerne og til at overtage Oliver Cowderys plads. 97-122: William Law og andre bliver rådgivet med hensyn til deres arbejde. 123-145: Overordnede og lokale embedsmænd bliver nævnt tillige med deres pligter og tilhørsforhold til deres kvorummer.

SANDELIG, så siger Herren til dig, min tjener Joseph Smith: Jeg er meget tilfreds med det offer og de bekendelser, som du har foretaget, for med dette

sigte har jeg ladet dig fremstå, så jeg kunne vise min visdom gennem de "svage på jorden.

2 Dine bønner er antagelige for mig, og som svar på dem siger jeg dig, at du nu er kaldet til straks at udstede en højtidelig proklamation om mit evangelium og om denne "stav, som jeg har sat som hjørnesteen i Zion, og som skal poleres, så den får den forfinelse, der ligner den, man finder i et palads.

3 Denne proklamation skal udstedes til alle "konger i verden, til dens fire hjørner, til den ærværdige, valgte præsident og de højsindede guvernører i den nation, hvori du bor, og til alle jordens nationer, der er spredt vidt omkring.

4 Lad den blive skrevet i en "sagtmodig ånd og ved kraften fra Helligånden, som skal være i dig på det tidspunkt, hvor du skriver den;

5 for det skal blive givet dig ved Helligånden at kende min vilje angående disse konger og myndigheder, endog hvad der skal ske dem i fremtiden.

6 For se, jeg står i begreb med at opfordre dem til at give agt på Zions lys og herlighed, for den fastsatte tid til at begunstige hende er kommet.

7 Opfordr dem derfor med

højlydt proklamering og med dit vidnesbyrd uden at frygte dem, for de er som "græs, og al deres herlighed er som dets blomster, som snart falder, så de også må være uden undskyldning,

8 og så jeg kan hjemsøge dem på hjemsøgelsens dag, da jeg skal fjerne sløret fra mit ansigt, for at tildele undertrykkeren sin del blandt hyklerne, hvor der er "tænderskæren, hvis de forkaster mine tjenere og mit vidnesbyrd, som jeg har åbenbaret for dem.

9 Og videre, jeg vil påvirke og blødgøre deres hjerte, mange af dem til gavn for jer, så I må finde nåde for deres øjne, så de må komme til sandhedens "lys og ikke-jøderne til Zions ophøjelse og opløftelse.

10 For min hjemsøgelses dag kommer hastigt, i den "time, I ikke venter det. Og hvor skal der være sikkerhed for mit folk og tilflugt for dem, der lades tilbage af dem?

11 Vågn op, o jordens konger! Kom I, o, kom I med jeres guld og jeres sølv til hjælp for mit folk, til Zions døtres hus.

12 Og videre, sandelig siger jeg dig: Lad min tjener Robert B. Thompson hjælpe dig med at skrive denne proklamation, for jeg er meget tilfreds med ham, og med at han skal være hos dig;

13 lad ham derfor give agt på dit råd, så vil jeg velsigne ham med en mangfoldighed af velsignelser; lad ham være trofast og tro i alt fra nu af, så skal han være stor i mine øjne;

14 men lad ham huske på, at hans "forvaltning vil jeg kræve af hans hænder.

15 Og videre, sandelig siger jeg dig: Velsignet er min tjener "Hyrum Smith, for jeg, Herren, elsker ham på grund af hans hjertes ^bretskaffenhed, og fordi han elsker det, der er ret i mine øjne, siger Herren.

16 Videre, lad min tjener John C. Bennett hjælpe dig i dit arbejde med at sende mit ord til jordens konger og folk og bistå dig, nemlig dig min tjener Joseph Smith, i trængslens time, så skal hans belønning ikke udeblive, hvis han tager imod "råd.

17 Og takket være sin kærlighed skal han blive stor, for han skal være min, hvis han gør dette, siger Herren. Jeg har set de gerninger, som han har gjort, og som jeg antager, hvis han fortsætter, og vil krone ham med velsignelser og stor herlighed.

18 Og videre, jeg siger dig, at det er min vilje, at min tjener Lyman Wight skal vedblive med at prædike for Zion i en sagtomodig ånd og bekende mig over for verden, så vil jeg bære ham som på "ørnevinger, og

7a Sl 103:15–16;
Es 40:6–8;
1 Pet 1:24–25.

8a Matt 8:12;
Alma 40:13;
L&P 101:91; 112:24.

9a Es 60:1–4.
gs Lys, Kristi lys.

10a Matt 24:44;
JS–M 1:48.

14a gs Forvalter,
forvaltning.

15a gs Smith, Hyrum.
b gs Retfærdig,
retfærdighed.

16a gs Råd.
18a 2 Mos 19:4;
Es 40:31.

han skal avle herlighed og ære for sig selv og for mit navn,

19 så jeg, når han afslutter sin gerning, må tage ham til mig, ligesom jeg gjorde med min tjener ^aDavid Patten, som er hos mig på dette tidspunkt, og også med min tjener ^bEdward Partridge og ligeså min alderstegne tjener ^cJoseph Smith sen., som sidder ^dhos Abraham ved hans højre hånd, og velsignet og hellig er han, for han er min.

20 Og videre, sandelig siger jeg dig: Min tjener George Miller er uden ^asvig; ham kan man sætte sin lid til på grund af hans hjertes retskaffenhed; og på grund af den kærlighed, som han nærer til mit vidnesbyrd, elsker jeg, Herren, ham.

21 Jeg siger derfor dig: Jeg besegler på hans hoved embedet som ^abiskop, ligesom min tjener Edward Partridge, så han kan modtage det, der helliges af mit hus, så han kan dele velsignelser ud på hovedet på de fattige blandt mit folk, siger Herren. Lad ingen foragte min tjener George, for han skal ære mig.

22 Lad min tjener George og min tjener Lyman og min tjener John Snider og andre ^abygge et hus til mit navn, et sådant som min tjener Joseph skal vise dem, på det sted han også skal vise dem.

23 Og det skal være et hus,

hvor man kan indlogere sig, et hus, som fremmede kan komme til langvejs fra for få logi; lad det derfor være et godt hus, al antagelse værd, så den ^atrætte vejfarende kan finde sundhed og sikkerhed, mens han grunder over Herrens ord og den ^bhjørnesten, som jeg har udpeget for Zion.

24 Dette hus skal være en sund bolig, hvis det bliver bygget til mit navn, og hvis den vært, som skal udpeges for det, ikke lader noget urent komme derind. Det skal være helligt, ellers vil Herren jeres Gud ikke bo deri.

25 Og videre, sandelig siger jeg dig: Lad alle mine hellige komme langvejs fra.

26 Og send I rappe sendebud af sted, ja, udvalgte sendebud, og sig til dem: Kom I med alt jeres guld og jeres sølv og jeres ædelstene og med alle jeres antikviteter og sammen med alle, der har kendskab til antikviteter, de, som vil komme, kan komme, og medbring buksbomtræ og grantræ og fyrretræ sammen med alle jordens kostbare træsorter,

27 og med jern, med kobber og med bronze og med zink og med alle jeres kostbare ting fra jorden; og byg et ^ahus til mit navn, som den Højeste kan ^bbo i.

28 For der findes ikke et sted på jorden, som han kan komme

19a L&P 124:130.

gs Patten, David W.

b gs Partridge, Edward.

c gs Smith, Joseph, sen.

d L&P 137:5.

20a gs Svig.

21a L&P 41:9.

gs Biskop.

22a L&P 124:56–60.

23a 5 Mos 31:12;

Matt 25:35, 38.

b L&P 124:2.

27a L&P 109:5.

gs Templet,

Herrens hus.

b 2 Mos 25:8;

L&P 97:15–17.

til og på ny "gengive det, der har været tabt for jer, eller som han har taget bort, nemlig præstedømmets fylde.

29 For en "døbefont er der ikke på jorden, så de, mine hellige, kan blive ^bdøbt for dem, der er døde –

30 for denne ordinance hører til mit hus og kan ikke være antagelig for mig undtagen i jeres fattigdoms dage, hvor I ikke er i stand til at bygge et hus til mig.

31 Men jeg befaler jer, alle I mine hellige, at "bygge et hus til mig; og jeg tilsteder jer tilstrækkelig tid til at bygge et hus til mig; og i dette tidsrum skal jeres dåbshandlinger være antagelige for mig.

32 Men se, når den tilstedte tid er gået, skal jeres dåbshandlinger for jeres døde ikke være antagelige for mig, og hvis I ikke gør dette, når den tilstedte tid er gået, skal I blive forkastet som kirke tillige med jeres døde, siger Herren jeres Gud.

33 For sandelig siger jeg jer, at efter at I har haft tilstrækkelig tid til at bygge et hus til mig, hvori ordinancen dåb for de døde hører til, og hvortil den blev henlagt før verdens grundlæggelse, kan jeres dåbshandlinger for jeres døde ikke være antagelige for mig.

34 For deri bliver "nøglerne til det hellige præstedømme overdraget, så I kan få ære og herlighed.

35 Og efter dette tidsrum er jeres dåbshandlinger for de døde, udført af dem, der er spredt ude omkring, ikke antagelige for mig, siger Herren.

36 For det er blevet fastsat, at i Zion og i hendes stave og i Jerusalem, de steder, som jeg har udpeget til "tilflugt, skal stederne for jeres dåbshandlinger for jeres døde være.

37 Og videre, sandelig siger jeg jer: Hvordan skal jeres "tvætninger kunne være antagelige for mig, medmindre I udfører dem i et hus, som I har bygget til mit navn.

38 For af denne årsag befalede jeg Moses, at han skulle bygge en "bolig, at de skulle bringe den med sig i ørkenen, og at bygge et ^bhus i det forjættede land, så disse ordinanceer, som havde været skjult fra før verden blev til, kunne blive åbenbaret.

39 Derfor, sandelig siger jeg jer, at jeres "salvelser og jeres tvætninger og jeres ^bdåbshandlinger for de døde og jeres "højtidelige forsamlinger og jeres minderitualer for jeres "ofre ved Levis sønner og for jeres

28a gs Gengivelse af evangeliet.

29a L&P 128:13.

b 1 Kor 15:29;

L&P 127:6; 138:33.

gs Døbe, dåb – Dåb for afdøde; Frelse for afdøde.

31a L&P 97:10.

34a L&P 110:14–16.

gs Nøgler, præstedømmets.

36a Es 4:5–6.

37a gs Tvætte.

38a 2 Mos 25:1–9; 33:7.

gs Boligen.

b gs Templet, Herrens hus.

39a 2 Mos 29:7.

gs Salve.

b gs Ordinanceer – Stedfortrædende ordinanceer.

c L&P 88:117.

d L&P 13:1; 84:31;

128:24;

JS–H 1:69.

orakler på jeres "helligste steder, gennem hvilke I modtager budskaber, og jeres lovbud og retsregler, som skal tjene til påbegyndelse af åbenbaringerne om og grundlæggelsen af Zion og til herlighed, ære og begavelse for alle hendes indbyggere, er indstiftet ved den ordinance, der hører til mit hellige hus, som mit folk altid er blevet befalet at bygge til mit hellige navn.

40 Og sandelig siger jeg jer: Lad dette hus blive bygget til mit navn, så jeg deri kan åbenbare mine ordinancer for mit folk.

41 For jeg anser det for hensigtsmæssigt at "åbenbare min kirke det, som har været ^bskjult fra før verdens grundlæggelse, det, som vedrører "tidernes fyldest uddeling.

42 Og "jeg vil vise min tjener Joseph alt det, som vedrører dette hus og dets præstedømme og det sted, hvorpå det skal bygges.

43 Og I skal bygge det på det sted, hvor I har tænkt på at bygge det, for det er det sted, som jeg har udvalgt til, at I skal bygge det på.

44 Hvis I arbejder af al jeres styrke, vil jeg hellige det sted, så det bliver gjort "helligt.

45 Og hvis mit folk vil give agt på min røst og på mine "tjeneres røst, hvem jeg har udpeget til at lede mit folk, se, sandelig

siger jeg jer, så skal de ikke blive flyttet fra deres sted.

46 Men hvis de ikke vil give agt på min røst eller på disse mænds røst, hvem jeg har udpeget, da skal de ikke blive velsignet, for de besmitter mine hellige jordlodder og mine hellige ordinancer og vedtægter og mine hellige ord, som jeg giver dem.

47 Og det skal ske, at hvis I bygger et hus til mit navn og derpå ikke gør det, som jeg siger, vil jeg ikke fuldbyrde den "ed, som jeg aflægger til jer, ej heller opfylde de løfter, som I forventer af mine hænder, siger Herren.

48 For "i stedet for velsignelser bringer I ved jeres egne gerninger forbandelser, vrede, harme og straffedomme over hovedet på jer selv ved jeres dårskab og ved alle jeres vederstyggeligheder, som I øver for øjnene af mig, siger Herren.

49 Sandelig, sandelig siger jeg jer, at når jeg giver nogen af menneskesønnerne en befaling om at gøre en gerning til mit navn, og disse menneskesønner så af al kraft og med alt, hvad de har, går i gang med at udføre denne gerning og ikke ophører med at være "flittige, og deres fjender kommer over dem og hindrer dem i at udføre denne gerning, se, da er det min vilje, at jeg ^bikke mere kræver

39^e Ez 41:4;
L&P 45:32;
87:8; 101:22.

41^a TA 1:9.
b L&P 121:26–32.

c Ef 1:9–10;
L&P 27:13; 112:30.

42^a L&P 95:14–17.
44^a Gs Hellig (tillægsord).
45^a L&P 1:38.

gs Profet.
47^a Gs Ed.
48^a 5 Mos 28:15.
49^a Gs Flid.
b L&P 56:4; 137:9.

denne gerning af disse menneskesønners hænder, men at jeg antager deres ofre.

50 Og for den ugudelighed og overtrædelse af mine hellige love og befalinger vil jeg "hjem-søge dem, som forhindrede min gerning, indtil ^btredje og fjerde slægtled, så længe de hader mig og ikke "omvender sig, siger Gud Herren.

51 Af denne årsag har jeg derfor antaget ofrene fra dem, som jeg befalede at opbygge en by og et "hus til mit navn i ^bJackson County, Missouri, og som blev forhindret af deres fjender, siger Herren jeres Gud.

52 Og jeg vil gengælde dem med "straffedom, vrede og harme, jammer og kval og tænderskæren indtil tredje og fjerde slægtled, så længe de hader mig og ikke omvender sig, siger Herren jeres Gud.

53 Og dette lader jeg tjene som et eksempel for jer til jeres trøst med hensyn til alle dem, som er blevet befalede at gøre en gerning og er blevet forhindret ved deres fjenders hænder og ved undertrykkelse, siger Herren jeres Gud.

54 For jeg er Herren jeres Gud, og jeg vil frelse alle dem af jeres brødre, som har været "rene af hjertet og er blevet ^bslået ihjel i Missouris land, siger Herren.

55 Og videre, sandelig siger jeg

jer: Jeg befaler jer igen at "bygge et hus til mit navn, ja, på dette sted, så I kan ^bbevise over for mig, at I er trofaste i alt, hvad jeg end befaler jer, så jeg kan velsigne jer og krone jer med ære, udødelighed og evigt liv.

56 Og nu siger jeg jer med hensyn til det "hotel, som jeg har befalet jer at bygge til indlogering af fremmede: Lad det blive bygget til mit navn, og lad det blive benævnt ved mit navn, og lad min tjener Joseph og hans hus få plads deri fra slægtled til slægtled.

57 For denne salvelse har jeg lagt på hans hoved, at hans velsignelse også skal blive lagt på hovedet af hans efterslægt efter ham.

58 Og som jeg sagde til "Abraham angående jordens slægter, således siger jeg også til min tjener Joseph: I dig og i dine ^befterkommere skal jordens slægter blive velsignet.

59 Lad derfor min tjener Joseph og hans efterkommere efter ham få plads i det hus fra slægtled til slægtled for evigt og altid, siger Herren.

60 Og lad navnet på dette hus være Nauvoo House; og lad det være en behagelig bolig for mennesket og et hvilested for den trætte vejfarende, så han kan grunde over Zions herlig-

50a Mosi 12:1.

b 5 Mos 5:9;

L&P 98:46–47.

c gs Omvendelse.

51a L&P 115:11.

b gs Jackson County,

Missouri (USA).

52a L&P 121:11–23.

54a gs Ren og uren.

b L&P 98:13; 103:27–28.

55a L&P 127:4.

b Abr 3:25.

56a L&P 124:22–24.

58a 1 Mos 12:3; 22:18;

Abr 2:11.

gs Abraham.

b L&P 110:12.

gs Abrahamske pagt.

hed og herligheden af denne, dets hjørnestein,

61 så han også må modtage råd af dem, som jeg har sat til at være som navnkundige "planter og som budkigsposter på hendes mure.

62 Se, sandelig siger jeg jer: Lad min tjener George Miller og min tjener Lyman Wight og min tjener John Snider og min tjener Peter Haws organisere sig og udpege en blandt sig til at være præsident over deres kvorum med det formål at bygge dette hus.

63 Og de skal udfærdige et sæt vedtægter, efter hvilke de kan modtage kapital til at bygge dette hus for.

64 Og de skal ikke modtage mindre end halvtreds dollar for en anpart i dette hus, og de skal have lov til at modtage femten tusind dollar fra en enkeltperson for en anpart i dette hus.

65 Men de skal ikke have lov til at modtage mere end femten tusind dollar i kapital fra en enkeltperson.

66 Og de skal heller ikke have lov til at modtage under halvtreds dollar fra en enkeltperson for en anpart i dette hus.

67 Og de skal ikke have lov til at modtage nogen som anpartshaver i dette hus, medmindre vedkommende lægger sin kapital i deres hænder, samtidig med at han modtager sin anpart.

68 Og i forhold til størrelsen af den kapital, han lægger i deres

hænder, skal han modtage en anpart i dette hus, men hvis han intet betaler i deres hænder, skal han ikke modtage nogen anpart i dette hus.

69 Og hvis nogen lægger kapital i deres hænder, skal det være til en anpart i dette hus, for sig selv og for sin slægt efter sig fra slægtled til slægtled, så længe han og hans arvinger beholder denne anpart og ikke sælger eller lader anparten glide sig af hænde af egen fri vilje og agt, hvis I vil gøre min vilje, siger Herren jeres Gud.

70 Og videre, sandelig siger jeg jer: Hvis min tjener George Miller og min tjener Lyman Wight og min tjener John Snider og min tjener Peter Haws tager imod nogen kapital i deres hænder, i penge eller i ejendom, som de modtager til den reelle pengeværdi, skal de ikke udtage nogen del af denne kapital til noget andet formål end til dette hus.

71 Og hvis de uden anpartshaverens samtykke udtager nogen del af denne kapital til noget andet end til dette hus og ikke firefold betaler den kapital tilbage, som de udtager til noget andet end til dette hus, skal de være forbandet og skal fjernes fra deres sted, siger Gud Herren; for jeg, Herren, er Gud og lader mig ikke "spotte med hensyn til noget af dette.

72 Sandelig siger jeg jer: Lad min tjener Joseph lægge kapital i deres hænder til opførelsen af dette hus, som det synes ham

bedst; men min tjener Joseph kan ikke indskyde over femten tusind dollar i kapital til dette hus, ej heller under halvtreds dollar, ej heller kan nogen anden, siger Herren.

73 Der er også andre, som ønsker at kende min vilje angående sig, for de har bedt mig om at få den fra min hånd.

74 Derfor siger jeg jer angående min tjener Vinson Knight: Hvis han vil gøre min vilje, så lad ham indskyde kapital i dette hus, for sig selv og for sin slægt efter sig fra slægtled til slægtled.

75 Og lad ham opløfte sin røst længe og højt midt iblandt folket for at "tale de fattiges og trængendes sag; og lad det ikke mislykkes for ham, lad ham ej heller tabe modet, så vil jeg ^bantage hans ofre, for de skal ikke være for mig som Kains ofre, for han skal være min, siger Herren.

76 Lad hans familie fryde sig og vende deres hjerte fra trængsler; for jeg har udvalgt ham og salvet ham, og han skal æres midt i sit hus, for jeg vil tilgive ham alle hans synder, siger Herren. Amen.

77 Sandelig siger jeg jer: Lad min tjener Hyrum indskyde kapital i dette hus, sådan som det synes ham bedst, for sig selv og sin slægt efter sig fra slægtled til slægtled.

78 Lad min tjener Isaac Galland indskyde kapital i dette hus, for jeg, Herren, elsker ham for den gerning, som han har gjort, og vil tilgive ham for alle hans

synder; lad ham derfor blive erindret for en andel i dette hus fra slægtled til slægtled.

79 Lad min tjener Isaac Galland blive udpeget blandt jer og blive ordineret af min tjener William Marks og blive velsignet af ham til at tage af sted sammen med min tjener Hyrum for at udføre den gerning, som min tjener Joseph vil udpege for dem, så skal de blive meget velsignet.

80 Lad min tjener William Marks indskyde kapital i dette hus, sådan som det synes ham bedst, for sig selv og sin slægt fra slægtled til slægtled.

81 Lad min tjener Henry G. Sherwood indskyde kapital i dette hus, sådan som det synes ham bedst, for sig selv og sine efterkommere efter sig fra slægtled til slægtled.

82 Lad min tjener William Law indskyde kapital i dette hus, for sig selv og sine efterkommere efter sig fra slægtled til slægtled.

83 Hvis han vil gøre min vilje, så lad ham ikke bringe sin familie til de østlige lande, ja, til Kirtland; dog vil jeg, Herren, opbygge Kirtland, men jeg, Herren, har en svøbe beredt for indbyggerne deri.

84 Og hos min tjener Almon Babbitt er der mange forhold, som jeg ikke har behag i; se, han stræber efter at stadfæste sit eget råd i stedet for det råd, som jeg har givet, nemlig det fra min kirkes præsidentskab; og han opstiller en "guldkalv, som mit folk kan tilbede.

75a Ordsp 31:9.
b 1 Mos 4:4–5;

Moses 5:18–28.
84a 2 Mos 32:2–4.

85 Lad ingen, som er kommet hertil for at bestræbe sig på at holde mine befalinger, "drage bort fra dette sted.

86 Hvis de lever her, så lad dem leve i mig, og hvis de dør, så lad dem dø i mig; for de skal "hvile fra alt deres arbejde her og skal fortsætte deres gerninger.

87 Lad derfor min tjener William sætte sin lid til mig og høre op med at frygte for sin familie på grund af den sygdom, der er i området. "Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger; og så skal den sygdom, der er i området, "vende sig til jeres ære.

88 Lad min tjener William drage ud og forkynde mit evigtvarende evangelium med høj røst og med stor glæde, sådan som han bliver tilskyndet til af min "Ånd, for indbyggerne i Warsaw, og også for indbyggerne i Carthage og også for indbyggerne i Burlington og også for indbyggerne i Madison, og tålmodigt og flittigt vente på yderligere vejledning ved min generalkonference, siger Herren.

89 Hvis han vil gøre min vilje, så lad ham fra nu af give agt på min tjener Josephs råd og med sine ressourcer støtte de "fattiges sag og udgive den "nye

oversættelse af mit hellige ord til jordens indbyggere.

90 Og hvis han vil gøre dette, vil jeg "velsigne ham med en mangfoldighed af velsignelser, så han ikke skal blive svigtet, og så man ikke skal se hans efterkommere "tigge om brød.

91 Og videre, sandelig siger jeg jer: Lad min tjener William blive udpeget, ordineret og salvet til rådgiver for min tjener Joseph i stedet for min tjener Hyrum, så min tjener Hyrum kan overtage det præstedømme- og "patriarkembede, som blev givet ham af hans far ved velsignelse og også ved ret,

92 så han fra nu af skal besidde nøglerne til de "patriarkalske velsignelser på hovedet af hele mit folk,

93 så hver den, han velsigner, skal være velsignet, og hver den, han "forbander, skal være forbandet; så alt hvad han "binde på jorden, skal være bundet i himlen, og alt hvad han løser på jorden, skal være løst i himlen.

94 Og fra dette tidspunkt af giver jeg ham, at han kan være profet og "seer og åbenbarer for min kirke ligesom min tjener Joseph,

95 så han også kan handle i forening med min tjener Joseph, og at han skal modtage råd af

85a Luk 9:62.

86a Åb 14:13.

gs Paradis; Hvile.

87a Joh 14:15.

b L&P 121:8; 122:7.

88a gs Gud,

Guddommen –
Helligånden.

89a L&P 78:3.

b dvs Joseph Smiths
Oversættelse af
Bibelen.

90a gs Velsigne.

b Sl 37:25.

91a L&P 107:39–40.

gs Patriark.

92a gs Patriarkalske
velsignelser.

93a L&P 132:45–47.

b Matt 16:19.

gs Besegle.

94a L&P 107:91–92.

gs Seer.

min tjener Joseph, som skal vise ham de ^anøgler, hvormed han kan bede og få og blive kronet med den samme velsignelse og herlighed og ære og præstedømme og præstedømmets gaver, som engang blev lagt på ham, der var min tjener ^bOliver Cowdery,

96 så min tjener Hyrum kan aflægge vidnesbyrd om det, som jeg vil vise ham, så hans navn må holdes i ærefuld erindring fra slægtled til slægtled for evigt og altid.

97 Lad også min tjener William Law modtage de nøgler, hvormed han kan bede og få velsignelser; lad ham være ^aydmyg over for mig og være uden ^bsvig, så skal han få af min Ånd, ja, ^cTalsmanden, som skal tilkendegive sandheden om alt for ham og skal give ham i selv samme stund, hvad han skal sige.

98 Og disse ^ategn skal følge ham: Han skal ^bhelbrede de syge, han skal uddrive djævl og blive udfriet fra dem, som vil give ham dødbringende gift,

99 og han skal blive ledt på stier, hvor den ^agiftige slange ikke kan få fat i hans hæl, og i sine tankers fantasi skal han stige op som på ^børnevinger.

100 Og såfremt jeg vil, at han skal oprejse de døde, lad ham da ikke holde sin røst tilbage.

101 Lad derfor min tjener William råbe højt og ikke holde

sig tilbage, med fryd og glædesudbrud og med hosiannaråb til ham, som sidder på tronen for evigt og altid, siger Herren jeres Gud.

102 Se, jeg siger jer: Jeg har en mission i beredskab til min tjener William og min tjener Hyrum og til dem alene; og lad min tjener Joseph blive hjemme, for der er brug for ham. Resten vil jeg vise jer siden hen. Således er det. Amen.

103 Og videre, sandelig siger jeg jer: Hvis min tjener ^aSidney vil tjene mig og være rådgiver for min tjener Joseph, så lad ham rejse sig og komme frem og stå i det embede, der er hans kald, og ydmyge sig over for mig.

104 Og hvis han vil bringe mig et antageligt offer og bekendelser og forblive hos mit folk, se, da vil jeg, Herren jeres Gud, helbrede ham, så han skal være helbredt; og han skal igen opløfte sin røst på bjergene og være ^atalsmand for mit ansigt.

105 Lad ham komme og bosætte sig med sin familie i det nabolag, hvori min tjener Joseph bor.

106 Og lad ham på alle sine rejser opløfte sin røst som med lyden af en basun og formane jordens indbyggere til at flygte fra den kommende vrede.

107 Lad ham bistå min tjener Joseph, og lad også min tjener William Law bistå min tjener Joseph med at udstede en ^ahøj-

95a L&P 6:28.

^b gs Cowdery, Oliver.

97a gs Ydmyg.

^b gs Svig.

^c gs Talsmand.

98a Mærk 16:17–18.

gs Åndens gaver.

^b gs Helbrede.

99a L&P 84:71–73.

^b 2 Mos 19:4; Es 40:31.

103a gs Rigdon, Sidney.

104a 2 Mos 4:14–16;

2 Ne 3:17–18;

L&P 100:9–11.

107a L&P 124:2–4.

tidelig proklamation til jordens konger, sådan som jeg før har sagt jer.

108 Hvis min tjener Sidney vil gøre min vilje, så lad ham ikke flytte sin familie til de "østlige lande, men lad ham ændre deres bopæl, sådan som jeg har sagt.

109 Se, det er ikke min vilje, at han skal forsøge at finde sikkerhed og tilflugt uden for den by, som jeg har udpeget for jer, nemlig byen "Nauvoo.

110 Sandelig siger jeg jer: Selv nu skal det, hvis han vil give agt på min røst, gå ham vel. Således er det. Amen.

111 Og videre, sandelig siger jeg jer: Lad min tjener Amos Davies lægge kapital i hænderne på dem, som jeg har udpeget til at bygge et hus til indlogering, nemlig Nauvoo House.

112 Lad ham gøre dette, hvis han vil have en andel, og lad ham give agt på min tjener Josephs råd og arbejde med sine egne hænder, så han kan vinde menneskenes tillid.

113 Og når han viser, at han er trofast i alt det, der bliver betroet ham at tage sig af, ja, bare lidt, skal han blive gjort til "hersker over meget.

114 Lad ham derfor "ydmyge sig, så han kan blive ophøjet. Således er det. Amen.

115 Og videre, sandelig siger jeg jer: Hvis min tjener Robert D. Foster vil adlyde min røst,

så lad ham bygge et hus til min tjener Joseph i overensstemmelse med den kontrakt, som han har indgået med ham, sådan som døren åbner sig for ham fra tid til anden.

116 Og lad ham omvende sig fra al sin dårskab og iklæde sig "næstekærlighed og ophøre med at gøre ondt samt aflægge alle sine hårde ord,

117 og også lægge kapital i hænderne på kvorummet for Nauvoo House, for sig selv og for sin slægt efter sig fra slægtled til slægtled;

118 og give agt på rådet fra mine tjenere Joseph og Hyrum og William Law og til de autoriteter, som jeg har kaldet til at lægge grundvolden til Zion, så skal det gå ham vel for evigt og altid. Således er det. Amen.

119 Og videre, sandelig siger jeg jer: Lad ingen indbetale kapital til kvorummet for Nauvoo House, medmindre han tror på Mormons Bog og de åbenbaringer, jeg har givet jer, siger Herren jeres Gud,

120 for hvad der er "mere eller mindre end dette, kommer af det onde og skal ledsages af forbandelser og ikke velsignelser, siger Herren jeres Gud. Således er det. Amen.

121 Og videre, sandelig siger jeg jer: Lad kvorummet for Nauvoo House få en retfærdig godtgørelse i form af løn for alt det arbejde, som de gør i forbindelse med at bygge Nauvoo

108a L&P 124:82–83.

109a GS Nauvoo, Illinois (USA).

113a Matt 25:14–30.

114a Matt 23:12; L&P 101:42.

116a Kol 3:14.

GS Næstekærlighed.
120a Matt 5:37; L&P 98:7.

House; og lad deres løn være, som de indbyrdes bliver enige om, hvad angår dens værdi.

122 Og lad enhver, som indskyder kapital, om nødvendigt bære sin andel af deres løn til deres underhold, siger Herren, ellers skal deres arbejde tilregnes dem som en anpart i dette hus. Således er det. Amen.

123 Sandelig siger jeg jer: Jeg giver jer nu de ^aembedsmænd, som hører til mit præstedømme, så I kan besidde ^bnøglerne dertil, nemlig det præstedømme, som er efter ^cMelkisedeks orden, hvilket er efter min enbårne Søns orden.

124 For det første giver jeg jer Hyrum Smith som ^apatriark for jer og som den, der besidder min kirkes ^bbeseglende velsigelser, nemlig ^cforjættelsens hellige Ånd, hvormed I er blevet ^dbeseglet til forløsningens dag, så I ikke skal falde, på trods af fristelsens ^estund, som kan komme over jer.

125 Jeg giver jer min tjener Joseph som præsiderende ældste over hele min kirke og som oversætter, åbenbarer, ^aseer og profet.

126 Jeg giver ham som rådgivere min tjener Sidney Rigdon og min tjener William Law, så disse kan udgøre et kvorum og et første præsidentskab, der

kan modtage ^aoraklerne for hele kirken.

127 Jeg giver jer min tjener ^aBrigham Young som præsident for de tolv omrejsende råd,

128 hvilke ^atolv besidder nøglerne til at kunne åbne myndigheden over mit rige i verdens fire hjørner og derefter at ^bsende mit ord til hver skabning.

129 De er Heber C. Kimball, Parley P. Pratt, Orson Pratt, Orson Hyde, William Smith, John Taylor, John E. Page, Wilford Woodruff, Willard Richards, George A. Smith;

130 ^aDavid Patten har jeg ^btaget til mig; se, hans præstedømme tager ingen fra ham; men sandelig siger jeg jer: En anden kan blive udpeget til det samme kald.

131 Og videre siger jeg jer: Jeg giver jer et ^ahøjråd for Zions hjørnesten.

132 Nemlig, Samuel Bent, Henry G. Sherwood, George W. Harris, Charles C. Rich, Thomas Grover, Newel Knight, David Dort, Dunbar Wilson – Seymour Brunson har jeg taget til mig, ingen tager hans præstedømme, men en anden kan blive udpeget til det samme præstedømme i hans sted, og sandelig siger jeg jer, lad min tjener Aaron Johnson blive ordineret til dette kald i hans sted –

123a gs Embede, embedsmænd.
b gs Nøgler, præstedømmets.
c gs Melkisedekske præstedømme.

124a gs Patriark.
b gs Besegle.

c L&P 76:53; 88:3–4.
gs Forjættelsens hellige Ånd.
d Ef 4:30.
e Åb 3:10.
125a L&P 21:1.
gs Seer.
126a L&P 90:4–5.

127a gs Young, Brigham.
128a gs Apostel.
b Mark 16:15.
130a gs Patten, David W.
b L&P 124:19.
131a gs Højråd.

David Fullmer, Alpheus Cutler, William Huntington.

133 Og videre giver jeg jer Don C. Smith som præsident over et kvorum af højpræster,

134 hvilken ordination er blevet indstiftet med det formål at kvalificere dem, som skal udpeges til stående præsidenter eller tjenere for forskellige "stave, der ligger spredt rundt omkring.

135 Og de kan også rejse, hvis de vælger det, men snarere bliver de ordineret til stående præsidenter; dette er den opgave, der er deres kald, siger Herren jeres Gud.

136 Jeg giver ham Amasa Lyman og Noah Packard som rådgivere, så de kan præsidere over højpræsternes kvorum i min kirke, siger Herren.

137 Og videre siger jeg jer: Jeg giver jer John A. Hicks, Samuel Williams og Jesse Baker, hvilket præstedømme er at præsidere over "ældsternes kvorum, hvilket kvorum er indstiftet for de stående tjenere; dog kan de rejse, skønt de er ordineret til at være stående tjenere for min kirke, siger Herren.

138 Og videre giver jeg jer Joseph Young, Josiah Butterfield, Daniel Miles, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Levi Hancock og James Foster til at præsidere over kvorummet af "halvfjerdser,

139 hvilket kvorum er indstiftet for omrejsende ældster, som

skal aflægge vidnesbyrd om mit navn over hele verden, hvor som helst det omrejsende højråd, mine apostle, sender dem hen for at berede en vej for mit ansigt.

140 Forskellen mellem dette kvorum og ældsternes kvorum er, at det ene skal rejse bestandigt, og det andet skal præsidere over menighederne fra tid til anden; det ene har ansvaret for at præsidere fra tid til anden, og det andet har intet ansvar for at præsidere, siger Herren jeres Gud.

141 Og videre siger jeg jer: Jeg giver jer Vinson Knight, Samuel H. Smith og Shadrach Roundy, hvis han vil tage imod det, til at præsidere over "biskoprådet – kundskab om nævnte biskopråd er givet jer i bogen ^bLære og Pagter.

142 Og videre siger jeg jer: Samuel Rolfe og hans rådgivere for præsterne, og præsidenten for lærerne og hans rådgivere og også præsidenten for diakonerne og hans rådgivere og også præsidenten for staven og hans rådgivere.

143 De ovennævnte embeder og nøglerne dertil har jeg givet jer til hjælp og til styring, til arbejdet i tjenestegerningen og "fuldkommengørelsen af mine hellige.

144 Og den befaling giver jeg jer, at I skal udfylde alle disse embeder og "godkende de

134a Gs Stav.

137a L&P 107:11–12,
89–90.

gs Ældste; Kvorum.

138a Gs Halvfjerdser.

141a L&P 68:14; 107:15.

b Gs Lære og Pagter.

143a Ef 4:11–14.

144a L&P 26:2.

gs Fælles samtykke.

navne, som jeg har nævnt, eller også forkaste dem ved min generalkonference, 145 og at I skal indrette værel-

ser til alle disse embeder i mit hus, når I bygger det til mit navn, siger Herren jeres Gud. Således er det. Amen.

AFSNIT 125

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Nauvoo, Illinois, i marts 1841, angående de hellige i territoriet Iowa (History of the Church, 4:311–312).

1–4: *De hellige skal bygge byer og samle sig i Zions stave.*

HVGÅENDE de hellige i territoriet Iowa?

2 Sandelig, så siger Herren: Jeg siger jer, at hvis de, der "kalder sig ved mit navn og bestræber sig på at være mine hellige, hvis de vil gøre min vilje og holde mine befalinger angående sig, så lad dem forsamle sig på de steder, som jeg vil udpege for dem ved min tjener Joseph, og opbygge byer til mit navn, så

de kan være forberedt på det, som venter dem i den tid, der kommer.

3 Lad dem opbygge en by til mit navn på jorden over for byen Nauvoo, og lad den få navnet "Zarahemla.

4 Og lad alle dem, der kommer fra øst og vest og nord og syd, og som nærer ønske om at bo deri, optage deres arvelod i den såvel som i byen "Nashville eller i byen Nauvoo og i alle de ^bstave, som jeg har udpeget, siger Herren.

AFSNIT 126

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Brigham Youngs hus i Nauvoo, Illinois, den 9. juli 1841 (History of the Church, 4:382). På dette tidspunkt var Brigham Young præsident for De Tolv Apostles Kvorum.

1–3: *Brigham Young bliver rost for sit arbejde og bliver fritaget for fremtidige udlandsrejser.*

KÆRE og højt elskede broder "Brigham Young, sandelig, så siger Herren til dig: Min tjener Brigham, det kræves ikke

mere af din hånd, at du forlader din familie som i tidligere tider, for dit offer er antageligt for mig.

2 Jeg har set dit "arbejde og din møje med at rejse for mit navns skyld.

3 Jeg befaler dig derfor at

125 2a gs Jesus Kristus – At påtage sig Jesu Kristi navn.

3a gs Zarahemla.
4a dvs Nashville i Lee County, Iowa.

^b gs Stav.
126 1a gs Young, Brigham.
2a gs Gerninger.

sende mit ord ud omkring og drage særlig omsorg for din

^afamilie fra dette tidspunkt, fremover og for evigt. Amen.

AFSNIT 127

Et brev fra profeten Joseph Smith til de sidste dages hellige i Nauvoo, Illinois, indeholdende anvisninger om dåb for de døde; dateret i Nauvoo, den 1. september 1842 (History of the Church, 5:142-144).

1-4: Joseph Smith fryder sig ved forfølgelse og modgang. 5-12: Der skal føres optegnelser om dåb for de døde.

IBETRAGTNING af, at Herren I har åbenbaret for mig, at mine fjender både i Missouri og i denne stat igen er på jagt efter mig, og eftersom de jager mig uden ^aårsag og ikke har den mindste skygge eller antydning af retfærdighed eller ret på deres side til at iværksætte deres sagsanlæg mod mig, og eftersom deres påstande alle er grundet på løgne af den sorteste farve, har jeg anset det for nødvendigt og vist at forlade dette sted for en kort tid for min egen og dette folks sikkerheds skyld. Jeg vil gerne sige til alle dem, med hvem jeg gør forretninger, at jeg har overladt mine anliggender til agenter og sekretærer, som vil udføre alle forretninger på en punktlig og korrekt måde og vil påse, at alle mine gældsposter bliver betalt til rette tid ved at afhænde ejendom eller på anden vis, som situationen måtte kræve,

eller som omstændighederne måtte tillade. Når jeg erfarer, at uvejret er drevet helt over, så vender jeg igen tilbage til jer.

2 Og med hensyn til de ^afarer, som jeg er blevet pålagt at gennemgå, så synes de mig kun ringe, eftersom menneskers ^bmisundelse og vrede har været min sædvanlige lod alle mit livs dage; og hvad grunden dertil er synes at være en gåde, medmindre jeg fra før verdens grundlæggelse har været ^cordineret til noget godt eller ondt, hvordan I nu vælger at kalde det. Døm selv. Gud kender alt dette, hvad enten det er godt eller ondt. Men dybt vand er ikke desto mindre det, som jeg er vant til at svømme i. Det er alt sammen blevet helt naturligt for mig, og jeg føler ligesom Paulus trang til fryde mig i ^dprøvelser, for indtil denne dag har mine fædres Gud udfriet mig af dem alle og vil udfri mig fremover; for se, jeg skal sejre over alle mine fjender, for Gud Herren har talt det.

3 Lad derfor alle de hellige fryde sig og være overordentlig

^{3a} gs Familie.
127 1a Job 2:3;
Matt 5:10-12;

1 Pet 2:20-23.
2a Sl 23:1-6.
gs Forfølgelse.

^b gs Misundelse.
^c gs Forudordination.
^d 2 Kor 6:4-5.

glade, for "Israels Gud er deres Gud, og han skal udmåle en retfærdig gengældelse som belønning på hovedet af alle deres undertrykkere.

4 Og videre, sandelig, så siger Herren: Lad arbejdet med mit "tempel og alt det arbejde, som jeg har pålagt jer, fortsætte og ikke høre op; og lad jeres ^bflid og jeres udholdenhed og tålmodighed og jeres arbejde blive fordoblet, så skal I ingenlunde miste jeres belønning, siger Hærskarers Herre. Og hvis de "forfølger jer, således forfulgte de også de profeter og retfærdige mænd, som var til før jer. For alt dette er der en belønning i himlen.

5 Og videre giver jeg jer et ord i forbindelse med "dåben for jeres ^bdøde.

6 Sandelig, så siger Herren til jer angående jeres døde: Når nogen af jer bliver "døbt for jeres døde, lad der da være en ^bskriver, og lad ham være øjenvidne til jeres dåbshandlinger; lad ham høre med sine ører, så han kan vidne troværdigt, siger Herren;

7 således at alt det, I optegner, må blive "optegnet i himlen; hvad som helst I ^bbinder på jorden, må blive bundet i himlen; hvad som helst I løser på jorden, må blive løst i himlen;

8 for jeg står i begreb med at "gengive meget til jorden, som vedrører ^bpræstedømmet, siger Hærskarers Herre.

9 Og videre, lad alle "optegnelserne blive holdt i orden, så de kan blive lagt i arkiverne i mit hellige tempel, for at de kan blive holdt i erindring fra slægtled til slægtled, siger Hærskarers Herre.

10 Jeg vil sige til alle de hellige, at jeg havde ønsket med et overordentlig stort ønske, at jeg kunne have talt til dem fra forhøjningen den førstkommande sabbat over emnet dåb for de døde. Men eftersom det ikke står i min magt at gøre dette, vil jeg fra tid til anden skrive Herrens ord om dette emne såvel som om meget andet og sende jer det med posten.

11 Nu slutter jeg mit brev for denne gang af mangel på mere tid; for fjenden står på spring, og som Frelseren sagde: "Denne verdens fyrste kommer, men mig kan han intet gøre.

12 Se, min bøn til Gud er, at I alle må blive frelst. Og jeg underskriver mig som jeres tjener i Herren, profet og "seer for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

JOSEPH SMITH.

3a 3 Ne 11:12–14.

gs Modgang.

4a L&P 124:55.

b gs Flid.

c gs Forfølgelse.

5a gs Døbe, dåb – Dåb for afdøde.

b gs Frelse for afdøde.

6a 1 Kor 15:29;

L&P 128:13, 18.

b L&P 128:2–4, 7.

7a gs Livets bog.

b gs Besegle.

8a gs Gengivelse af evangeliet.

b gs Melkisedekske

præstedømme.

9a L&P 128:24.

11a Joh 14:30;

Jso, Joh 14:30.

gs Djævelen.

12a L&P 124:125.

gs Seer.

AFSNIT 128

Et brev fra profeten Joseph Smith til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som indeholder yderligere anvisninger om dåb for de døde, dateret i Nauvoo, Illinois, den 6. september 1842 (History of the Church, 5:148-153).

1-5: Lokale skrivere og generalskrivere skal bekræfte udførelsen af dåbshandlinger for de døde. 6-9: Deres optegnelser er bindende og optegnet på jorden og i himlen. 10-14: Døbefonden er et sindbillede på graven. 15-17: Profeten Elias har gengivet magt med hensyn til dåb for de døde. 18-21: Alle tidligere uddelingers nøgler, magt og myndighed er blevet gengivet. 22-25: Glædelige og herlige tider forkyndes for de levende og de døde.

SOM jeg fortalte jer i mit brev, før jeg forlod mit opholdssted, at jeg ville skrive til jer fra tid til anden og give jer oplysninger vedrørende mange emner, genoptager jeg nu emnet "dåb for de døde, da dette emne synes at optage mit sind og trænge sig mest på i mine følelser, siden mine fjender begyndte at forfølge mig.

2 Jeg skrev nogle få åbenbaringsord til jer angående en skriver. Jeg har fået yderligere nogle få tanker vedrørende denne sag, hvilke jeg nu bekræfter. I mit forrige brev blev det nemlig fremført, at der skulle være en "skriver, som skulle være øjenvidne og også høre med sine ører, så han på troværdig måde

kunne udfærdige en optegnelse over for Herren.

3 Se, hvad dét angår, så ville det være meget vanskeligt for én skriver at være til stede på ethvert tidspunkt og udføre alt arbejdet. For at imødegå denne vanskelighed kan der i hver kreds i byen udpeges en skriver, der er velkvalificeret til at tage et nøjagtigt referat; og lad ham være meget detaljeret og præcis med at nedskrive alt, hvad der foretages, og i sin optegnelse bekræfte, at han så det med sine egne øjne og hørte det med sine egne ører, og anføre datoen og navne osv. samt hele handlingsforløbet og ved navn anføre tre personer, som er til stede, hvis der er nogen til stede, og som på et hvilket som helst tidspunkt, hvis de anmodes derom, kan bekræfte dette, således at "hvert ord kan stadfæstes ved to eller tre vidners mund.

4 Lad der derudover være en generalskriver, til hvem disse andre optegnelser kan overdrages, ledsaget af attester med deres egne underskrifter, som bekræfter, at den optegnelse, de har udfærdiget, er sand. Så kan kirkens generalskriver indføre optegnelsen i kirkens hovedbog sammen med attesterne og alle

de tilstedeværende vidner med sin egen erklæring om, at han oprigtigt tror, at ovenstående erklæring og optegnelser er sande ud fra sit kendskab til disse mænds karakter i almindelighed og kirkens udpegelse af dem. Og når dette er indført i kirkens hovedbog, skal optegnelsen være lige så hellig og skal godtgøre ordinancen på samme måde, som hvis han havde set med sine egne øjne og hørt med sine egne ører og udfærdiget en optegnelse om det i kirkens hovedbog.

5 I synes måske, at denne fremgangsmåde er meget omstændelig, men lad mig sige jer, at det blot er for at efterkomme Guds vilje ved at iagttage den befaling og forberedelse, som Herren har befalet og forberedt før verdens grundlæggelse til "frelse for de døde, der måtte dø ^buden kundskab om evangeliet.

6 Og videre vil jeg gerne have, at I erindrer, at Johannes Åbenbarer grundede over det selv samme emne angående de døde, da han, som I kan finde det optegnet i Johannes' Åbenbaring 20:12, kundgjorde: *Og jeg så de døde, store og små, stå foran Gud; og bøgerne blev åbnet; og en anden bog blev åbnet, som er livets bog; og de døde blev dømt efter deres gerninger i henhold til det, der stod skrevet i bøgerne.*

7 I dette citat kan I se, at bøgerne blev åbnet; og en anden

bog blev åbnet, som var "livets bog; men de døde blev dømt efter deres gerninger i henhold det, som stod skrevet i bøgerne; følgelig må de bøger, der omtales, være de bøger, som indeholdt optegnelsen over deres gerninger, og henviser til de ^boptegnelser, der bliver ført på jorden. Og den bog, der var livets bog, er den optegnelse, som bliver ført i himlen; hvilket princip nøje stemmer overens med den lære, som der gives jer befaling om i den åbenbaring, som er indeholdt i det brev, som jeg skrev til jer, før jeg forlod mit opholdssted – således at alt det, I optegner, må blive optegnet i himlen.

8 Se, beskaffenheden af denne ordinance ligger i "præstedømmets magt, givet ved åbenbaring fra Jesus Kristus, hvorved det bliver jer tilstedt, at hvad I ^bbinder på jorden, skal være bundet i himlen, og hvad I løser på jorden, skal være løst i himlen. Eller med andre ord, hvis vi ser på oversættelsen på en anden måde: Hvad I optegner på jorden, skal blive optegnet i himlen, og hvad I ikke optegner på jorden, skal ikke blive optegnet i himlen; for jeres døde skal blive dømt efter deres egne gerninger i henhold til bøgerne, hvad enten de selv har udført "ordinancerne i egen *propria persona* eller ved hjælp af deres egne stedfortrædere i overens-

5a gs Frelse for afdøde.

b 1 Pet 4:6.

7a Åb 20:12;

L&P 127:6–7.

gs Livets bog.

b L&P 21:1.

8a gs Magt;

Præstedømme.

b gs Besegle.

c gs Ordinancer.

stemmelse med den ordinance, som Gud har beredt til deres ^afrelse fra før verdens grundlæggelse, i henhold til de optegnelser, som de har ført over deres døde.

9 Det kan for nogle synes at være en meget dristig lære, vi taler om – en magt, som optegner eller binder på jorden og binder i himlen. Ikke desto mindre er denne magt altid blevet givet i alle verdens tidsaldrer, når som helst Herren har givet en ^auddeling af præstedømmet til nogen mand ved bogstavelig åbenbaring eller nogen gruppe af mænd. Hvad disse mænd derfor gjorde med ^bmyndighed i Herrens navn og gjorde det samvittighedsfuldt og nøjagtigt og på en korrekt og nøjagtig måde optegnede, det blev en lov på jorden og i himlen og kunne ifølge den store ^cJahves forordning ikke ophæves. Dette er et troværdigt udsagn. Hvem kan høre det?

10 Og videre, som fortilfælde, Matthæusevangeliet 16:18, 19: *Og jeg siger også til dig, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og helvedes porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget; og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlen; og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlen.*

11 Se, hele sagens vigtige og

storslåede hemmelighed, hele emnets *summum bonum*, som ligger foran os, ligger i at opnå det hellige præstedømmes magt. For den, der har fået disse ^anøgler, er der ingen vanskelighed ved at opnå kundskab om kendsgerninger angående menneskenes børns ^bfrelse, både såvel for de døde som for de levende.

12 Heri er der ^aherlighed og ^bære og ^cudødelighed og evigt liv: Ordinancen dåb med vand, at blive ^anedsænket deri, for at modsvare ligheden med de døde, så det ene princip må stemme overens med det andet; at blive nedsænket i vandet og komme op af vandet er i lighed med opstandelsen fra de døde, som kommer op af deres grave; derfor blev denne ordinance indstiftet for at skabe en forbindelse til ordinancen dåb for de døde, idet den er i lighed med de døde.

13 Følgelig blev ^adøbefonten indført som et ^bsindbillede på graven, og det blev befalet, at den skulle stå på et sted under det sted, hvor de levende plejer at forsamle sig for at fremstille de levende og de døde, for at alt må have sin lighed, og for at de kan stemme overens med hinanden – idet det, der er jordisk, stemmer overens med det, der er himmelsk, sådan som Paulus har sagt, Første Korintherbrev 15:46, 47 og 48:

8d gs Frelse for afdøde.

9a gs Uddeling.

b gs Myndighed.

c gs Jahve.

11a gs Nøgler,

præstedømmets.

b gs Frelse.

12a gs Herlighed.

b gs Ære.

c gs Udødelighed.

d gs Døbe, dåb – Dåb

ved nedsænkning
i vand.

13a L&P 124:29.

b gs Symbolik.

14 *Men det, der er åndeligt, var ikke det første, men det, der er naturligt; og dernæst det, der er åndeligt. Det første menneske er af jord, jordisk; det andet menneske er Herren fra himlen. Som det jordiske er, således er også de, der er jordiske; og som det himmelske er, således er også de, der er himmelske.* Og som optegnelserne på jorden angående jeres døde er, når de er korrekt udfærdiget, således er også optegnelserne i himlen. Dette er derfor den "besejlede og bindende magt, og i én af ordets betydninger ^brigets nøgler, som består i ^ckundskabens nøgle.

15 Og se, mine højt elskede brødre og søstre, lad mig forvisse jer om, at disse er principper angående de døde og de levende, som man ikke kan tage let på, hvad angår vor frelse. For deres "frelse er nødvendig og afgørende for vor frelse, sådan som Paulus siger angående fædrene – at de ikke kan blive gjort ^bfuldkomne uden os – ej heller kan vi blive gjort fuldkomne uden vore døde.

16 Og se, hvad angår dåben for de døde vil jeg give jer et andet citat af Paulus, Første Korintherbrev 15:29: *Hvad ellers vil de udrette, som bliver døbt for de døde, hvis de døde overhovedet ikke opstår? Hvorfor bliver de så døbt for de døde?*

17 Og videre, i forbindelse med dette citat vil jeg give jer et citat af en af profeterne, som havde blikket fæstet på præstedømmets "gengivelse, de herligheder, som skal blive åbenbaret i de sidste dage og på en særlig måde dette, det herligste af alle emner, som hører til det evigtvarende evangelium, nemlig dåben for de døde; for Malakias siger i det sidste kapitel, versene fem og seks: *Se, jeg vil sende jer ^bprofeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer; og han skal vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre, så jeg ikke skal komme og slå jorden med en forbandelse.*

18 Jeg kunne have givet en "tydeligere oversættelse af dette, men den er tilstrækkelig tydelig til, at den tjener mit formål, sådan som den står. Det er i dette tilfælde tilstrækkeligt at vide, at verden vil blive slået med en forbandelse, medmindre der er et sammenføjende ^bled af en eller anden slags mellem fædrene og børnene med hensyn til et eller andet emne – og se, hvad er dette emne? Det er "dåben for de døde. For vi kan ikke blive gjort fuldkomne uden dem; ej heller kan de blive gjort fuldkomne uden os. Ej heller kan de eller vi blive gjort fuldkomne uden dem, der også er døde i

14a gs Besegle.
b gs Nøgler, præstedømmets.
c JSO, Luk 11:53.

15a gs Frelse for afdøde.
b Hebr 11:40.
gs Fuldkommen.

17a gs Gengivelse af evangeliet.
b 3 Ne 25:5–6;
L&P 2:1–3; 110:13–16.
gs Elias, profeten.

18a JS–H 1:36–39.
b gs Slægtsregister;

Ordinancer – Stedfortrædende ordinancer.
c L&P 124:28–30;
127:6–7.

evangeliet, for det er nødvendigt ved indledningen til ^atidernes fyldes uddeling, hvilken uddeling nu er ved at blive indledt, at en hel og fuldstændig og fuldkommen forening og sammenføjning af uddelinger og nøgler og magter og herligheder finder sted og bliver åbenbaret fra Adams dage helt til nærværende tid. Og ikke alene dette, men det, som aldrig efter ^averdens grundlæggelse har været åbenbaret, men som har været skjult for de vise og forstandige, skal blive åbenbaret for de ^fspæde og diende i denne, tidernes fyldes uddeling.

19 Se, hvad hører vi i det evangelium, som vi har modtaget? En glædesrøst! En barmhertighedsrøst fra himlen og en ^asandhedsrøst fra jorden, glædelige tidender for de døde, en glædesrøst for de levende og de døde, ^bglædelige tidender om stor fryd. Hvor herlige på bjergene er ikke ^cfødderne af dem, som bringer glædelige tidender om godt, og som siger til Zion: Se, din Gud regerer! Som ^dduggen på Karmel, således skal kundskaben fra Gud falde på dem.

20 Og videre, hvad hører vi?

Glædelige tidender fra ^aCumora! ^bMoroni, en engel fra himlen, som kundgør profeternes opfyldelse – ^cbogen, som skulle åbenbares. Herrens røst i det uopdyrkede land i ^dFayette, Seneca County, som udpeger de tre vidner, som skal ^eaflægge vidnesbyrd om bogen! ^fMikaels røst på bredderne af Susquehanna, hvor han afslørede Djævelen, da denne viste sig som ^glysets engel! ^hPeters, Jakobs og Johannes' røst i det uopdyrkede land mellem Harmony, Susquehanna County, og Colesville, Broome County, ved Susquehannafloden, som bekendtgør, at de var i besiddelse af ⁱnøglerne til riget og til tidernes fyldes uddeling.

21 Og videre, Guds røst i gamle ^afader Whitmers kammer i Fayette, Seneca County, og på forskellige tidspunkter og på forskellige steder under alle denne kirkes, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges, rejser og modgang. Og Mikaels, ærkeenglens, røst; ^bGabriels og ^cRafaels og forskellige ^dengles røst, fra ^eMikael, eller Adam, op til nærværende tid, som alle kundgør deres ^fuddeling, deres rettigheder, deres nøgler,

18d gs Uddeling.

^e L&P 35:18.

^f Matt 11:25;

Luk 10:21;

Alma 32:23.

19a Sl 85:11–12.

^b Luk 2:10.

^c Es 52:7–10;

Mosi 15:13–18;

3 Ne 20:40.

^d 5 Mos 32:2;

L&P 121:45.

20a JS–H 1:51–52.

gs Cumorahøjen.

^b gs Moroni, Mormons søn.

^c Es 29:4, 11–14;

2 Ne 27:6–29.

gs Mormons Bog.

^d gs Fayette, New York (USA).

^e L&P 17:1–3.

^f L&P 27:11.

gs Adam.

^g 2 Kor 11:14.

^h L&P 27:12.

ⁱ gs Nøgler, præstedømmets.

21a dvs Peter Whitmer sen.

^b gs Gabriel.

^c gs Rafael.

^d gs Engle.

^e L&P 107:53–56.

^f gs Uddeling.

deres æresbevisninger, deres storhed og herlighed og magten i deres præstedømme, giver linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der, bringer os trøst ved at bebude det, der skal ske og bestyrker vort ^shåb!

22 Brødre, skal vi ikke gå videre, hvad angår så stor en sag? Gå fremad og ikke tilbage. Fat mod, brødre, og videre, videre frem til sejr! Lad jeres hjerte fryde sig og være overordentlig glad. Lad jorden ^abryde ud i sang. Lad de døde synge hymner til evig pris for kong ^bImmanuel, som, før verden blev til, har forordnet det, der vil sætte os i stand til at ^cforløse dem fra deres ^dfængsel; for fangerne skal gives fri.

23 Lad ^abjergene juble af glæde, og råb højt, alle I dale; og fortæl, alle I have og det tørre land, om jeres evige konges under! Og I floder og bække og kilder, flyd af sted med glæde. Lad skovene og alle markens træer prise Herren; og ^bgræd af glæde, I massive klipper. Og lad solen, månen og ^cmorgenstjernerne synge sammen, og lad alle Guds sønner råbe af glæde! Og lad de evige skaberværker kundgøre hans

navn for evigt og altid! Og atter siger jeg: Hvor herlig er ikke den røst, vi hører fra himlen, og som i vore ører forkyn-der herlighed og frelse og ære og ^dudødelighed og ^eevigt liv; riger, fyrstendømmer og magter!

24 Se, ^aHerrens store dag er for hånden; og hvem kan ^budholde den dag, han kommer, og hvem kan bestå, når han viser sig? For han er som en ^csmelters ild og som en tvætters lud; og han skal sidde som en, der ^dsmelter og renses sølv, og han skal renses ^eLevis sønner og lutre dem som guld og sølv, så de kan bringe Herren et ^foffer i retfærdighed. Lad os derfor som kirke og som folk og som sidste dages hellige bringe Herren et offer i retfærdighed; og lad os i hans hellige tempel, når det bliver færdigt, fremlægge en bog, som indeholder sådanne ^goptegnelser om vore døde, som skal være al antagelse værd.

25 Brødre, jeg har meget at sige til jer om emnet, men vil nu afslutte for nærværende og fortsætte emnet på et andet tidspunkt. Jeg er som altid jeres ydmyge tjener og aldrig svigtende ven.

JOSEPH SMITH.

21g Gs Håb.

22a Es 49:13.

b Es 7:14;

Alma 5:50.

gs Immanuel.

c Gs Forløse.

d Es 24:22;

L&P 76:72–74.

23a Es 44:23.

b Luk 19:40.

c Job 38:7.

d Gs Udødelighed.

e Gs Evigt liv.

24a Gs Andet komme,

Jesu Kristi.

b Mal 3:1–3.

c 3 Ne 24:2–3.

gs Jorden – Jordens

renselse.

d Zak 13:9.

e 5 Mos 10:8;

L&P 13:1; 124:39.

f L&P 84:31.

gs Offergave.

g L&P 127:9.

gs Slægtsregister.

AFSNIT 129

Instruktioner givet af profeten Joseph Smith i Nauvoo, Illinois, den 9. februar 1843, som forklarer tre overordnede nøgler, hvorved man kan erkende den sande beskaffenhed af tjenende engle og ånder (History of the Church, 5:267).

1-3: Der er både opstandne og åndelige legemer i himlen. 4-9: Der bliver givet nøgler, hvorved man kan skelne mellem budbringere fra den anden side af sløret.

DER er to slags væsener i ^ahimlen, nemlig: ^bEngle, som er ^copstandne personer, og som har et legeme af kød og knogler –

2 for eksempel sagde Jesus: *Føl på mig og se, for en ^aånd har ikke kød og knogler, som I ser, jeg har.*

3 For det andet: *“Retfærdige, fuldkommengjorte menneskers ^bånder, de som ikke er opstået, men arver den samme herlighed.*

4 Når et sendebud kommer og siger, at han har et budskab fra Gud, så ræk ham hånden, og bed ham om at trykke dig i hånden.

5 Hvis han er en engel, gør han det, og du kan mærke hans hånd.

6 Hvis han er et retfærdigt, fuldkommengjort menneskes ånd, kommer han i sin herlighed, for det er den eneste måde, hvorpå han kan vise sig –

7 bed ham om at trykke dig i hånden, men han rører sig ikke, for det er i strid med himlens orden, at et retfærdigt menneske skulle bedrage; men han vil stadig fremføre sit budskab.

8 Hvis det er *“Djævelen som lysets engel, så vil han, når du beder ham om at trykke dig i hånden, række dig hånden, uden at du kan mærke noget; derfor kan du afsløre ham.*

9 Dette er tre overordnede nøgler, hvorved du kan erfare, om et budskab er fra Gud.

AFSNIT 130

Forskellige lærdomme fremsat af profeten Joseph Smith i Ramus, Illinois, den 2. april 1843 (History of the Church, 5:323-325).

1-3: Faderen og Sønnen kan vise sig personligt for menneskene. 4-7: Engle bor i en celestial sfære. 8-9: Den celestiale jord bliver en stor Urim og Tummin. 10-11: Alle, som kommer ind i den celestiale

verden, får en hvid sten. 12-17: Tidspunktet for det andet komme bliver forholdt profeten. 18-19: Den intelligens, som vi opnår i dette liv, opstår sammen med os i opstandelsen. 20-21: Alle velsig-

129 1a gs Himlen.
b gs Engle.
c gs Opstandelse.

2a Luk 24:39.
3a Hebr 12:23;
L&P 76:69.

b gs Ånd.
8a 2 Kor 11:14;
2 Ne 9:9.

nelser opnåes ved lydighed mod lov. 22–23: Faderen og Sønnen har hver et legeme af kød og knogler.

NÅR "Frelseren kommer til syne, skal vi se ham, som han er. Vi skal se, at han er et ^bmenneske, som vi.

2 Og at den samme sociale omgang, som findes blandt os her, skal findes blandt os der, blot bliver den ledsaget af "evig herlighed, hvilken herlighed vi ikke nyder nu.

3 Johannesevangeliet 14:23: "Faderens og ^bSønnens tilsynekomst i dette vers er en 'personlig tilsynekomst; og den opfattelse, at Faderen og Sønnen "bor i et menneskes hjerte, er en gammel sekterisk forestilling og er falsk.

4 Som svar på spørgsmålet: Svarer den måde, hvorpå "Guds tid, engles tid, profeters tid og menneskenes tid regnes, ikke til den planet, hvorpå de bor?

5 svarer jeg: Jo. Men der er ikke andre "engle, som betjener denne jord, end dem, der tilhører eller har tilhørt den.

6 Englene bor ikke på en planet som denne jord,

7 men de bor i Guds nærhed på en klode, der er som et "hav

af glas og ^bild, hvor alt det for-gangne, det nuværende og det tilkommende er tilkendegivet for deres herlighed og bestandigt er foran Herren.

8 Stedet, hvor Gud bor, er en stor "Urim og Tummim.

9 Denne "jord skal i sin helliggjorte og udødelige tilstand blive lavet om til at være ligesom krystal og skal blive en Urim og Tummim for de indbyggere, som bor derpå, ved hvilken alt det, der vedrører et underordnet rige, eller alle riger af en lavere orden, skal blive tilkendegivet for dem, som bor på den; og denne jord skal tilhøre Kristus.

10 Så skal den hvide sten, som omtales i Johannes' Åbenbaring 2:17, blive en Urim og Tummim for hver enkelt, som modtager en, ved hvilken det, der vedrører en højere orden af riger, skal blive gjort kendt;

11 og hver af dem, der kommer ind i det celestiale rige, får en "hvid sten, hvorpå der står skrevet et ^bnyt navn, som ingen kender, bortset fra den som får det. Det nye navn er nøgleordet.

12 Jeg profeterer i Gud Herrens navn, at starten på de "vanske-

130 1a 1 Joh 3:2;
Moro 7:48.
gs Andet komme,
Jesu Kristi.
b Luk 24:36–40.
2a gs Celestial herlighed.
3a gs Gud,
Guddommen –
Faderen.
b gs Gud,
Guddommen –

Sønnen.
c L&P 93:1.
d L&P 130:22.
gs Gud,
Guddommen.
4a 2 Pet 3:8;
Abr 3:4–10;
se også Faksimile
nr. 2, fig. 1, i
Abrahams Bog.
5a gs Engle.

7a Åb 4:6; 15:2.
b Es 33:14;
L&P 132:1–3.
8a gs Urim og Tummim.
9a L&P 77:1.
gs Jorden – Jordens
endelige tilstand.
11a Åb 2:17.
b Es 62:2.
12a L&P 38:29; 45:63.

ligheder, som vil forårsage megen blodsudgydelse forud for Menneskesønnens komme, skal finde sted i ^bSouth Carolina.

13 Den vil sandsynligvis være foranlediget af slavespørgsmålet. Dette kundgjorde en røst for mig, mens jeg bad inderligt angående emnet den 25. december 1832.

14 Jeg bad engang meget inderligt om at måtte få tidspunktet for ^aMenneskesønnens komme at vide, da hørte jeg en røst sige følgende:

15 Joseph, min søn, hvis du lever, indtil du er femogfirs år gammel, skal du se Menneskesønnens ansigt; lad dette derfor være tilstrækkeligt, og besvær mig ikke mere angående denne sag.

16 Jeg blev efterladt således uden at være i stand til at afgøre, om dette komme hentydede til tusindårsrigets begyndelse eller til en eller anden tidligere tilsynekomst, eller om jeg skulle dø og således se hans ansigt.

17 Jeg tror ikke, at Menneskesønnens komme finder sted før den tid.

18 Uanset hvilket ^aintelligensniveau vi opnår i dette liv, så opstår det sammen med os i ^bopstandelsen.

19 Og hvis en person ved sin ^aflid og ^blydighed opnår større kundskab og intelligens i dette liv end en anden, så har han en ^dtilsvarende fordel i den kommende verden.

20 Der er en ^alov, uigenkaldeligt fastsat i himlen ^bfør denne verdens grundlæggelse, på hvilken alle ^cvelsignelser er baseret –

21 og når vi opnår en hvilken som helst velsignelse fra Gud, er det ved lydighed mod den lov, på hvilken den er baseret.

22 ^aFaderen har et ^blegeme af kød og knogler ligeså håndgribeligt som menneskets; Sønnen ligeså; men ^cHelligånden har ikke et legeme af kød og knogler, men er en person, der består af ånd. Hvis det ikke var således, kunne Helligånden ikke bo i os.

23 Et menneske kan modtage ^aHelligånden, og den kan dale ned på ham uden at blive hos ham.

AFSNIT 131

Lærdomme fremsat af profeten Joseph Smith i Ramus, Illinois, den 16. og 17. maj 1843 (History of the Church, 5:392–393).

12b L&P 87:1–5.

14a Gs Andet komme, Jesu Kristi.

18a Gs Intelligens, intelligenser.

^b Gs Opstandelse.

19a Gs Flid.

^b Gs Lydighed.

^c Gs Kundskab.

^d Alma 12:9–11.

20a L&P 82:10.

^b Gs Forudtilværelse.

^c 5 Mos 11:26–28;

L&P 132:5.

gs Velsigne.

22a Gs Gud, Guddommen.

^b ApG 17:29.

^c Gs Helligånden.

23a Gs Helligåndsgaven.

1-4: *Celestialt ægteskab er afgørende for ophøjelse i den højeste himmel.* 5-6: *Det bliver forklaret, hvordan menneskene bliver beseglet til evigt liv.* 7-8: *Al ånd er stof.*

IDEN "celestiale herlighed er der tre himle eller grader;

2 og for at kunne opnå den "højeste må et menneske indtræde i denne præstedømmeorden [hvilken vil sige den ^bnye og evigtvarende ægteskabspagt],

3 og hvis han ikke gør dette, kan han ikke opnå den.

4 Han kan indtræde i en af de andre, men det er enden på

hans rige; han kan ikke få nogen "forøgelse.

5 (Den 17. maj 1843). Med det mere faste "profetiske ord menes der et menneskes viden ved åbenbaring og profetiens ånd om, at han er ^bbeseglet til "evigt liv ved det hellige præstedømmes magt.

6 Det er umuligt for et menneske at blive "frelst i ^buvidenhed.

7 Immaterielt stof eksisterer ikke. Al "ånd er stof, men det er finere eller renere og kan kun opfattes med ^brenere øjne;

8 vi kan ikke se det, men når vort legeme bliver lutret, får vi at se, at det alt sammen er stof.

AFSNIT 132

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Nauvoo, Illinois, nedskrevet den 12. juli 1843, angående den nye og evigtvarende pagt, herunder ægteskabspagten evige beskaffenhed og også flerkoneri (History of the Church, 5:501-507). Skønt åbenbaringen blev nedskrevet i 1843, fremgår det klart af de historiske optegnelser, at de lærdomme og principper, som er indeholdt i denne åbenbaring, havde været kendt af profeten siden 1831.

1-6: *Ophøjelse opnås ved den nye og evigtvarende pagt.* 7-14: *Vilkårene og betingelserne i denne pagt bliver fremsat.* 15-20: *Celestialt ægteskab og en fortsættelse af familieenheden sætter menneskene i stand til at blive guder.* 21-25: *Den snævre og trange vej fører til evige liv.* 26-27: *Loven angående bespottelse mod Helligånden bliver givet.*

28-39: *Løfter om evig forøgelse og ophøjelse bliver givet til profeter og hellige i alle tidsaldre.* 40-47: *Joseph Smith får magt til at binde og besegle på jorden og i himlen.* 48-50: *Herren besegler hans ophøjelse på ham.* 51-57: *Emma Smith bliver rådet til at være trofast og tro.* 58-66: *Love, der regulerer flerkoneri, bliver fremsat.*

131 1a L&P 76:70.
gs Celestial herlighed.
2a L&P 132:5-21.
gs Ophøjelse.
^b gs Ægteskab - Den nye og evigtvarende ægteskabspagt.

4a L&P 132:16-17.
5a 2 Pet 1:19.
gs Kaldelse og udvælgelse.
^b L&P 68:12; 88:4.
gs Besegle.
^c gs Evigt liv.

6a gs Frelse.
^b L&P 107:99-100.
7a gs Ånd.
^b L&P 76:12; 97:16;
Moses 1:11.

SANDELIG, så siger Herren til dig, min tjener Joseph, at eftersom du har anmodet ved min hånd om at få at vide og forstå, hvordan jeg, Herren, retfærdiggjorde mine tjenere Abraham, Isak og Jakob, såvel som Moses, David og Salomo, mine tjenere, med hensyn til det princip og den lære, der består i, at de havde mange "hustruer og medhustruer –

2 se, jeg er Herren din Gud, og vil svare dig med hensyn til dette emne.

3 "Forbered derfor dit hjerte på at modtage og adlyde de anvisninger, som jeg står i begreb med at give dig; for alle de, som får denne lov åbenbaret for sig, må adlyde den.

4 For se, jeg åbenbarer jer en ny og en evigtvarende "pagt; og hvis I ikke efterlever denne pagt, så bliver I ^bfordømt; for "ingen kan forkaste denne pagt og få lov til at komme ind i min herlighed.

5 For alle, der vil have en "velsignelse ved min hånd, skal efterleve den ^blov, som er blevet fastsat som forudsætning for denne velsignelse, samt dens betingelser, som de blev indstiftet før verdens grundlæggelse.

6 Og hvad angår den "nye og evigtvarende pagt, så blev den indstiftet med henblik på min

"herligheds fylde; og den, der modtager en fylde deraf, må og skal efterleve loven, ellers skal han blive fordømt, siger Gud Herren.

7 Og sandelig siger jeg jer, at "denne lovs betingelser er disse: Alle pagter, aftaler, overenskomster, forpligtelser, ^beder, løfter, handlinger, forbindelser, foreninger eller forhåbninger, som ikke bliver stiftet og indgået og "beseglet ved "forjættelsens hellige Ånd af ham, som er salvet, både såvel for tid som for al evighed, og også yderst helligt, ved "åbenbaring og befaling, formidlet af min salvede, som jeg har udpeget på jorden til at besidde denne magt (og jeg har udpeget min tjener Joseph til at besidde denne magt i de sidste dage, og der er aldrig mere end én på jorden på samme tid, til hvem denne magt og dette ^fpræstedømmes nøgler er overdraget), har ingen virkning, gyldighed eller kraft i og efter opstandelsen fra de døde; for alle kontrakter, der ikke er indgået med dette sigte, ophører, når mennesker er døde.

8 Se, mit hus er et ordens hus, siger Gud Herren, og ikke et forvirringens hus.

9 Vil jeg antage et "offer, siger Herren, som ikke er bragt i mit navn?

132 1a L&P 132:34, 37-39.

gs Ægteskab –
Flerkoneri.

3a L&P 29:8; 58:6; 78:7.

4a gs Pagt.

b gs Fordømmelse.

c L&P 131:1-4.

5a L&P 130:20-21.

b gs Lov.

6a L&P 66:2.

gs Nye og
evigtvarende pagt.

b L&P 76:70, 92-96.
gs Celestial herlighed.

7a L&P 88:38-39.

b gs Ed.

c gs Besegle.

d gs Forjættelsens
hellige Ånd.

e gs Åbenbaring.

f gs Nøgler,
præstedømmets.

9a Moro 7:5-6.

gs Ofre.

10 Eller "vil jeg af jeres hænder modtage det, som jeg ikke har forordnet?

11 Og vil jeg forordne noget for jer, siger Herren, uden det sker ved lov, sådan som jeg og min Fader "fastsatte det for jer, før verden blev til?

12 Jeg er Herren jeres Gud; og jeg giver jer denne befaling: At "ingen kommer til Faderen uden ved mig eller ved mit ord, som er min lov, siger Herren.

13 Og alt, hvad der er i verden, hvad enten det er givet af mennesker, af troner eller fyrstendømmer eller magter eller noget navnkundigt, hvad det end måtte være, og som ikke er ved mig eller ved mit ord, siger Herren, skal blive omstyrtet, og skal "ikke bestå, efter at mennesker er døde, hverken i eller efter opstandelsen, siger Herren jeres Gud.

14 For alt det, der består, er ved mig; og alt det, der ikke er ved mig, skal blive rystet og tilintetgjort.

15 Hvis en mand derfor "ægter en kvinde i denne verden, og han ikke gifter sig med hende ved mig eller ved mit ord, og han indgår pagt med hende, så længe han er i verden, og hun med ham, da er deres pagt og ægteskab ikke i kraft, når de er døde, og når de er ude af verden; derfor er de ikke bundet sammen ved nogen lov, når de er ude af verden.

16 Når de derfor er ude af verden, hverken gifter de sig eller bliver "giftet bort, men bliver udpeget til ^bengle i himlen, hvilke engle er hjælpende tjenere, til at betjene dem, som er værdige til en langt mere omfattende og overmåde stor og evig vægt af herlighed.

17 For disse engle efterlevede ikke min lov; derfor kan de ikke blive forøget, men vedbliver med at leve hver for sig og enkeltvis uden ophøjelse i deres frelste tilstand i al evighed; og er fra da af ikke guder, men er Guds engle for evigt og altid.

18 Og videre, sandelig siger jeg jer: Hvis en mand ægter en kvinde og indgår en pagt med hende for tid og for al evighed, og hvis denne pagt ikke er ved mig eller ved mit ord, som er min lov, og ikke bliver beseglet ved forjættelsens hellige Ånd af ham, som jeg har salvet og udpeget til denne magt, så er den ikke gyldig, ej heller i kraft, når de er ude af verden, for de er ikke blevet sammenføjet af mig, siger Herren, ej heller ved mit ord; når de er ude af verden, kan den ikke godtages dér, for der er sat engle og guder dér, som de ikke kan komme forbi; de kan derfor ikke arve min herlighed, for mit hus er et hus, hvor der hersker orden, siger Gud Herren.

19 Og videre, sandelig siger

10a 3 Mos 22:20–25;
Moses 5:19–23.
11a L&P 132:5.
12a Joh 14:6.

13a 3 Ne 27:10–11.
15a gs Ægteskab.
16a Matt 22:23–33;
Mark 12:18–25;

Luk 20:27–36.
b gs Engle.

jeg jer: Hvis en mand ægter en kvinde ved mit ord, som er min lov, og ved den ^anye og evigtvarende pagt, og det bliver ^bbeseglet på dem ved ^cforjættelsens hellige Ånd af ham, som er salvet, og til hvem jeg har givet denne magt og ^dnøglerne til dette præstedømme; og det bliver sagt til dem – I skal komme frem i den første opstandelse; og hvis det bliver efter den første opstandelse, da i den næste opstandelse; og skal arve ^etroner, riger, fyrstedømmer og magter, herredømmer, alle højder og dybder – da skal det skrives i ^flivets bog, som Lammet har, at han ikke må begå mord, hvorved uskyldigt blod udgydes, og hvis I forbliver i min pagt og ikke begår mord, hvorved uskyldigt blod udgydes, skal der i alle henseender ske det med dem, som min tjener har lagt på dem, i tid og i al evighed, og det skal have fuld kraft, når de er ude af verden; og de skal passere forbi de engle og de guder, som er sat der, til deres ^gophøjelse og herlighed i alle henseender, sådan som det er blevet beseglet på hovedet af dem, hvilken herlighed skal være en fylde

og en fortsættelse af efterkommere for evigt og altid.

20 Da skal de være guder, fordi de ikke ophører; derfor skal de være til fra evighed til evighed, fordi de fortsætter; da skal de være hævet over alt, for alt er dem undergivet. Da skal de være ^aguder, fordi de har ^bal magt, og englene er dem undergivet.

21 Sandelig, sandelig siger jeg jer: Medmindre I efterlever min ^alov, kan I ikke opnå denne herlighed.

22 For ^asnæver er den port, og ^btrang er den vej, som fører til ophøjelse og ^cfortsættelse af liv, og få er de, som finder den, fordi I ikke modtager mig i verden, ej heller kender I mig.

23 Men hvis I modtager mig i verden, da skal I kende mig og skal modtage jeres ophøjelse, så at ^ahvor jeg er, der skal I også være.

24 Dette er ^aevige liv: At kende den eneste vise og sande Gud og Jesus Kristus, som han har ^bsendt. Jeg er ham. Antag I derfor min lov.

25 ^aVid er den port, og bred er den vej, der fører til ^bdød, og mange er de, som går derind, fordi de ^chverken modtager

19a gs Ægteskab – Den nye og evigtvarende ægteskabspagt.
 b gs Besegle.
 c L&P 76:52–53; 88:3–4.
 d gs Nøgler, præstedømmets.
 e 2 Mos 19:5–6; Åb 5:10; 20:6; L&P 76:56; 78:15, 18.
 f gs Livets bog.
 g gs Ophøjelse.

20a Matt 25:21; L&P 29:12–13; 132:37.
 gs Mennesker – Menneskets mulighed for at blive som vor himmelske Fader.
 b L&P 50:26–29; 76:94–95; 84:35–39.
 21a gs Lov.
 22a Luk 13:24; 2 Ne 33:9; Hel 3:29–30.

b Matt 7:13–14, 23; 2 Ne 9:41; 31:17–21.
 c L&P 132:30–31.
 23a Joh 14:2–3.
 24a Joh 17:3.
 gs Evigt liv.
 b Joh 3:16–17; L&P 49:5.
 25a Matt 7:13–14; 3 Ne 14:13–15.
 b gs Død, åndelig.
 c Joh 5:43.

mig eller vedbliver med at efterleve min lov.

26 Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis en mand ægter en kvinde i overensstemmelse med mit ord, og de bliver besejlet ved "forjættelsens hellige Ånd i overensstemmelse med min forordning, og han eller hun begår nogen som helst synd eller overtrædelse af den nye og evigtvarende pagt og al slags gudsbespottelse, og hvis de ^bikke begår mord, hvorved de udgyder uskyldigt blod, så skal de alligevel komme frem i den første opstandelse og gå ind til deres ophøjelse; men de skal blive udryddet i kødet og skal blive ^coverladt til "Satans pinsler indtil forløsningens dag, siger Gud Herren.

27 Den ^abespottelse mod Helligånden, som ^bikke skal blive tilgivet i verden eller ude af verden, består deri, at I begår mord, hvorved I udgyder uskyldigt blod, og samtykker i min død, efter at I har modtaget min nye og evigtvarende pagt, siger Gud Herren; og den, som ikke overholder denne lov, kan på ingen måde komme ind i min herlighed, men skal blive ^cfordømt, siger Herren.

28 Jeg er Herren din Gud og vil give dig mit hellige præste-

dømmes lov, som blev fastsat af mig og min Fader, før verden blev til.

29 ^aAbraham modtog alt, hvad han modtog, ved åbenbaring og befaling, ved mit ord, siger Herren, og er gået ind til sin ophøjelse og sidder på sin trone.

30 Abraham fik ^aløfter angående sine efterkommere og angående frugten af sine lænder – af hvis ^blænder du er, nemlig min tjener Joseph – som skulle fortsætte, så længe de var i verden; og hvad angår Abraham og hans efterkommere, så skulle de fortsætte ude af verden; både i verden og ude af verden skulle de fortsætte lige så ^cutallige som stjernerne; eller selv hvis I skulle tælle sandet ved havets bred, så kunne I dog ikke tælle dem.

31 Dette løfte er også jeres, fordi I er af ^aAbraham, og løftet blev givet til Abraham; og ved denne lov bliver min Faders gerninger, hvorigennem han herliggør sig selv, videreført.

32 Gå I derfor hen og gør ^aAbrahams gerninger; indtræd i min lov, så skal I blive frelst.

33 Men hvis I ikke indtræder i min lov, kan I ikke modtage min Faders løfte, som han gav Abraham.

34 ^aGud gav Abraham befa-

26a gs Forjættelsens hellige Ånd.
b Alma 39:5–6.
c L&P 82:21; 104:9–10.
d gs Djævelen.
27a gs Bespottelse;
Utilgivelige synd.
b Matt 12:31–32;

Hebr 6:4–6;
L&P 76:31–35.
gs Fortabelsens sønner.
c gs Fordømmelse.
29a gs Abraham.
30a 1 Mos 12:1–3; 13:16.
gs Abraham;

Abrahamske pagt.
b 2 Ne 3:6–16.
c 1 Mos 15:5; 22:17.
31a L&P 86:8–11; 110:12.
32a Joh 8:39;
Alma 5:22–24.
34a 1 Mos 16:1–3.

ling, og ^bSara gav Abraham ^cHagar til hustru. Og hvorfor gjorde hun det? Fordi dette var loven; og fra Hagar nedstammer mange mennesker. Dette opfyldte derfor blandt andet løfterne.

35 Var Abraham derfor under fordømmelse? Sandelig siger jeg jer: Nej, ^afor jeg, Herren, befalede det.

36 Abraham blev ^abefalet at ^bofre sin søn Isak; dog stod der skrevet: ^cDu må ikke begå drab. Men Abraham nægtede ikke, og det blev regnet ham til ^aretfærdighed.

37 Abraham modtog ^amedhustruer, og de fødte ham børn; og det blev regnet ham til retfærdighed, fordi de blev givet til ham, og han vedblev med at efterleve min lov; ligesom også Isak og ^bJakob ikke gjorde andet, end det, som de blev befalede; og fordi de ikke gjorde andet end det, som de blev befalede, er de gået ind til deres ^cophøjelse i overensstemmelse med løfterne og sidder på troner og er ikke engle, men er guder.

38 ^aDavid modtog også ^bmange hustruer og medhustruer, og ligeså mine tjenere Salomo og Moses og også mange andre af mine tjenere fra skabelsens

begyndelse og indtil dette tidspunkt; og i intet syndede de undtagen i det, som de ikke modtog af mig.

39 Davids hustruer og medhustruer blev ^agivet ham af mig ved min tjener Natans hånd og ved andre af profeterne, som havde ^bnøglerne til denne magt; og i intet af dette syndede han mod mig undtagen i tilfældet med ^cUrias og dennes hustru; og derfor er han faldet fra sin ophøjelse og har fået sin del; og han skal ikke arve dem ude af verden, for jeg har ^dgivet dem til en anden, siger Herren.

40 Jeg er Herren din Gud, og jeg har givet dig, min tjener Joseph, et hverv og ^agenopretter alt. Bed om, hvad du vil, så skal det blive givet dig i overensstemmelse med mit ord.

41 Og eftersom du har spurgt angående ægteskabsbrud, sandelig, sandelig siger jeg dig: Hvis en mand får en hustru i den nye og evigtvarende pagt, og hvis hun er sammen med en anden mand, og jeg ikke har givet ham til hende ved den hellige salvelse, har hun begået ægteskabsbrud og vil blive udryddet.

34b gs Sara.
c 1 Mos 25:12–18.
gs Hagar.

35a Jakob 2:24–30.

36a 1 Mos 22:2–12.

b gs Isak.

c 2 Mos 20:13.

d Jakob 4:5.

gs Retfærdig,
retfærdighed.

37a dvs andre hustruer.

1 Mos 25:5–6.

b 1 Mos 30:1–4;

L&P 133:55.

gs Jakob, Isaks søn.

c gs Ophøjelse;

Mennesker –

Menneskets mulighed

for at blive som vor

himmelske Fader.

38a gs David.

b 1 Sam 25:42–43;

2 Sam 5:13;

1 Kong 11:1–3.

39a 2 Sam 12:7–8.

b gs Nøgler,
præstedømmets.

c 2 Sam 11:4, 27; 12:9;
1 Kong 15:5.

gs Ægteskabsbrud;
Mord.

d Jer 8:10.

40a JS–H 1:33.

gs Gengivelse af
evangeliet.

42 Hvis hun ikke er i den nye og evigtvarende pagt, og hun er sammen med en anden mand, har hun "begået ægteskabsbrud.

43 Og hvis hendes mand er sammen med en anden kvinde, og han har aflagt et "løfte, så har han brudt sit løfte og har begået ægteskabsbrud.

44 Og hvis hun ikke har begået ægteskabsbrud, men er uskyldig og ikke har brudt sit løfte, og hun ved det, og jeg åbenbarer det for dig, min tjener Joseph, så skal du i kraft af mit hellige præstedømme have magt til at tage hende og give hende til ham, som ikke har begået ægteskabsbrud, men har været "trofast; for han skal blive gjort til hersker over meget.

45 For jeg har overdraget dig præstedømmets "nøgler og magt, ved hjælp af hvilke jeg ^bgenopretter alt og kundgør dig alt til rette tid.

46 Og sandelig, sandelig siger jeg dig, at hvad som helst, du "besegler på jorden, skal være beseglet i himlen; og hvad som helst, du binder på jorden i mit navn og ved mit ord, siger Herren, det skal være evigt bundet i himlene; og hvem som helst, hvis synder du ^bforlader på jorden, ham skal de være evigt forladt i himlene; og

hvem som helst, hvis synder du ikke forlader på jorden, ham skal de ikke være forladt i himlen.

47 Og videre, sandelig siger jeg: Hvem som helst, du velsigner, vil jeg velsigne, og hvem som helst, du forbander, vil jeg "forbande, siger Herren; for jeg, Herren, er din Gud.

48 Og videre, sandelig siger jeg dig, min tjener Joseph, at hvad som helst, du giver på jorden, og hvem som helst, du giver nogen på jorden ved mit ord og i henhold til min lov, det skal blive ledsaget af velsignelser og ikke forbandelser og af min magt, siger Herren, og skal være uden fordømmelse på jorden og i himlen.

49 For jeg er Herren din Gud og vil være med dig helt til "verdens ende og i al evighed; for sandelig ^bbesegler jeg din ^cophøjelse på dig og bereder en trone til dig i min Faders rige sammen med ^dAbraham, din fader.

50 Se, jeg har set dine "ofre og vil tilgive dig alle dine synder; jeg har set dine ofre i forbindelse med at være lydige mod det, som jeg har sagt dig. Fortsæt derfor, så vil jeg skabe en udvej for dig, ligesom jeg ^bantog Abrahams ofring af sin søn Isak.

51 Sandelig siger jeg dig: Den

42a L&P 42:22–26.

43a gs Pagt; Ægteskab.

44a gs Kyskhed.

45a gs Nøgler, præstedømmets.
b ApG 3:21; L&P 86:10.
gs Gengivelse af evangeliet.

46a gs Besegle.

b gs Syndsforladelse.

47a 1 Mos 12:1–3;

L&P 124:93.

49a Matt 28:20.

b L&P 68:12.

c L&P 5:22.

gs Kaldelse og

udvælgelse.

d 1 Mos 17:1–8;

2 Ne 8:2.

50a gs Ofre.

b 1 Mos 22:10–14;

L&P 97:8.

befaling giver jeg min tjenerinde Emma Smith, din hustru, som jeg har givet dig, at hun skal holde sig tilbage og ikke tage del i det, som jeg befalede dig at tilbyde hende; for jeg gjorde det, siger Herren, for at prøve jer begge, ligesom jeg prøvede Abraham, og for at jeg kunne kræve et offer af din hånd ved pagt og offer.

52 Og lad min tjenerinde "Emma Smith modtage alle dem, som er blevet givet min tjener Joseph, og som er dydige og rene i mine øjne; og de, som ikke er rene og har sagt, at de var rene, skal blive udryddet, siger Gud Herren.

53 For jeg er Herren din Gud, og I skal adlyde min røst; og jeg giver min tjener Joseph, at han skal blive gjort til hersker over meget; for han har været "trofast over lidt, og fra nu af vil jeg styrke ham.

54 Og jeg befaler min tjenerinde Emma Smith at blive hos og holde sig til min tjener Joseph og til ingen anden. Men hvis hun ikke vil efterleve denne befaling, skal hun blive udryddet, siger Herren; for jeg er Herren din Gud og vil udrydde hende, hvis hun ikke vedbliver med at efterleve min lov.

55 Men hvis hun ikke vil efterleve denne befaling, så skal min tjener Joseph gøre alt for hende, sådan som han har sagt; og jeg

vil velsigne ham og mangfoldiggøre ham og give ham "hundrede fold af fædre og mødre, brødre og søstre, huse og jordlodder, hustruer og børn i denne verden og kroner af ^bevige liv i de evige verdener.

56 Og videre, sandelig siger jeg: Lad min tjenerinde "tilgive min tjener Joseph hans overtrædelser, så skal hun blive tilgivet for sine overtrædelser, hvorved hun har overtrådt imod mig; og jeg, Herren din Gud, vil velsigne hende og mangfoldiggøre hende og få hendes hjerte til at fryde sig.

57 Og videre siger jeg: Lad ikke min tjener Joseph afhænde sin ejendom, for at en fjende ikke skal komme og bringe ham i vanry; for Satan forsøger at "bringe ham i vanry; for jeg er Herren din Gud, og han er min tjener; og se, jeg er med ham, ligesom jeg var med Abraham, din fader, så han opnår sin ^bophøjelse og herlighed.

58 Se, hvad angår "præstedømmets lov, så er der meget, der vedrører den.

59 Sandelig, hvis en mand bliver kaldet af min Fader, sådan som "Aron blev det, ved min egen røst og ved hans røst, han som har sendt mig, og jeg har begavet ham med ^bnøglerne til dette præstedømmes magt, hvis han så gør noget i mit navn og i overensstemmelse med min lov

52a gs Smith, Emma Hale.

53a Matt 25:21;
L&P 52:13.

55a Mark 10:28–31.

b gs Familie – Evige

familier; Evgit liv.

56a gs Tilgive.
57a Matt 10:28.

b gs Ophøjelse.
58a L&P 84:19–26.

gs Præstedømme.

59a Hebr 5:4.

gs Aron, Moses' bror.

b gs Nøgler,
præstedømmets.

og ved mit ord, så begår han ikke synd, og jeg vil retfærdiggøre ham.

60 Lad derfor ingen kritisere min tjener Joseph, for jeg vil retfærdiggøre ham, for han skal bringe det offer, som jeg kræver af hans hænder for hans overtrædelser, siger Herren jeres Gud.

61 Og videre, vedrørende præstedømmets lov: Hvis nogen mand ægter en ^ajomfru og ønsker at ^bægte en anden, og den første giver sit samtykke, og hvis han så ægter den anden, og de er jomfruer og ikke har givet nogen anden mand et løfte, så er han retfærdiggjort; han kan ikke begå ægteskabsbrud, for de er blevet givet til ham; for han kan ikke begå ægteskabsbrud med den, som tilhører ham og ingen anden.

62 Og hvis han fik givet ti jomfruer efter denne lov, så kan han ikke begå ægteskabsbrud, for de tilhører ham, og de er givet til ham; derfor er han retfærdiggjort.

63 Men hvis en eller nogen af de ti jomfruer er sammen med en anden mand, efter at hun er blevet gift, har hun begået ægteskabsbrud og vil blive udryddet, for de er blevet givet ham, for at de kan ^amangfoldiggøre sig og opfylde jorden i overensstemmelse med min befaling og opfylde det løfte, som blev givet af min Fader før verdens grundlæggelse, og for

at de kan opnå ophøjelse i de evige verdener, så de må kunne føde menneskenes sjæle; for herved bliver min Faders ^bgerning videreført, så han kan blive herliggjort.

64 Og videre, sandelig, sandelig, siger jeg jer: Hvis nogen mand, som besidder nøglerne til denne magt, har en hustru, og han forelægger hende mit præstedømmes lov, hvad angår dette, da skal hun tro og støtte ham, ellers skal hun blive udryddet, siger Herren jeres Gud; for jeg vil udrydde hende; for jeg vil herliggøre mit navn ved alle dem, som modtager og vedbliver med at efterleve min lov.

65 Derfor anser jeg det for at være i overensstemmelse med loven, hvis hun ikke antager denne lov, at han modtager alt, hvad jeg, Herren hans Gud, vil give ham, fordi hun ikke troede og støttede ham i overensstemmelse med mit ord; og så bliver hun den, der overtræder; og han er fritaget for Saras lov, hun som støttede Abraham i overensstemmelse med loven, da jeg befalede Abraham at tage Hagar til hustru.

66 Og se, hvad angår denne lov, sandelig, sandelig siger jeg dig: Jeg vil åbenbare mere for dig siden hen, lad derfor dette være tilstrækkeligt for nærværende. Se, jeg er Alfa og Omega. Amen.

61a cs Jomfru.
b Officiel
Erklæring – 1.

cs Ægteskab –
Flerkoneri.
63a 1 Mos 1:26–28;

Jakob 2:30.
b Moses 1:39.

AFSNIT 133

Åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Hiram, Ohio, den 3. november 1831 (History of the Church, 1:229–234). Som forord til denne åbenbaring har profeten skrevet: »På denne tid var der meget, som ældsterne ønskede at få at vide angående evangeliets forkyndelse til jordens indbyggere og vedrørende indsamlingen, og for at kunne vandre i det sande lys og blive undervist fra det høje adspurgte jeg den 3. november 1831 Herren og modtog følgende vigtige åbenbaring« (History of the Church, 1:229). Dette afsnit blev først tilføjet Lære og Pagter som et tillæg og fik efterfølgende tildelt et afsnitsnummer.

1–6: De hellige får befaling om at forberede sig på det andet komme. 7–16: Alle mennesker får befaling om at flygte fra Babylon, komme til Zion og forberede sig til Herrens store dag. 17–35: Herren skal stå på Zions bjerg, kontinenterne skal blive ét land, og Israels tabte stammer skal vende tilbage. 36–40: Evangeliet er blevet gengivet gennem Joseph Smith, for at det skal forkyndes i hele verden. 41–51: Herren vil komme ned med hævn over de ugudelige. 52–56: Det bliver hans forløstes år. 57–74: Evangeliet skal sendes ud for at frelse de hellige og til de ugudeliges undergang.

LYT, o I min kirkes folk, siger Herren jeres Gud, og hør Herrens ord angående jer:

2 Herren, som pludselig skal "komme til sit tempel; Herren, som skal komme ned over verden med en forbandelse til

^bdom; ja, over alle de folkeslag, der glemmer Gud, og over alle de ugudelige blandt jer.

3 For han skal "blotte sin hellige arm for øjnene af alle folkeslagene, og alle jordens ender skal se ^bfrelsen fra deres Gud.

4 Derfor, bered jer, bered jer, o mit folk; helliggør jer; forsaml jer, o I min kirkes folk, i Zions land, alle I, der ikke er blevet befalet at blive tilbage.

5 Drag I ud fra "Babylon. Vær ^brene, I som bærer Herrens kar.

6 Indkald jeres højtidelige forsamlinger, og "tal ofte til hinanden. Og lad enhver påkalde Herrens navn.

7 Ja, sandelig siger jeg jer igen, at tiden er kommet, da Herrens røst lyder til jer: Drag I ud fra Babylon; lad jer "samle ind fra folkeslagene, fra de ^bfire vinde, fra den ene ende af himlen til den anden.

8 "Send min kirkes ældster ud

133 2a Mal 3:1; L&P 36:8.

b L&P 1:36.

gs Jesus Kristus – Dommer.

3a Es 52:10.

b Es 12:2; 52:10.

gs Forløsningsplanen; Frelse.

5a Alma 5:57;

L&P 1:16.

gs Babel, Babylon; Verdslighed.

b 2 Tim 2:21;

3 Ne 20:41;

L&P 38:42.

gs Ren og uren.

6a Mal 3:16–18.

7a L&P 29:8.

gs Israel – Israels indsamling.

b Zak 2:10–11;

Mark 13:27.

8a gs Missionering.

til de folkeslag, som er langt borte, til ^børne i havet; send dem ud til fremmede lande; råb til alle folkeslag, først til ^cikke-jøderne og derefter til ^djøderne.

9 Og se, dette skal være deres råb og Herrens røst til alle mennesker: Drag I af sted til Zions land, så mit folks grænser må blive udvidet, og så hendes ^astave må blive forstærket, og så ^bZion må brede sig til de omkringliggende egne.

10 Ja, lad dette råb udgå til alle mennesker: Vågn op, og stå op, og drag ud for at møde ^aBrudgommen; se, Brudgommen kommer; drag ud for at møde ham. ^bForbered jer til Herrens store dag.

11 ^aVåg derfor, for I ^bkender hverken dagen eller timen.

12 Lad derfor dem, som er ^ablandt ikke-jøderne, flygte til ^bZion.

13 Og lad dem, som er af ^aJuda, flygte til ^bJerusalem, til ^cbjergene hvorpå ^dHerrens hus ligger.

14 Drag I ud fra folkeslagene, ja, fra Babylon, fra midt i den ugudelighed, som er et åndeligt Babylon.

15 Men sandelig, så siger Herren: ^aLad ikke jeres flugt ske i hast, men lad alt være forberedt på forhånd af jer; og den, som drager af sted, lad ham ^bikke se sig tilbage, for at en pludselig undergang ikke skal ramme ham.

16 Lyt og hør, o I jordens indbyggere. ^aLyt samlet, I min kirkes ældster, og hør Herrens røst; for han giver en opfordring til alle mennesker, og han befaler alle mennesker overalt at ^bomvende sig.

17 For se, Gud Herren har ^audsendt den engel, som råber oppe under himlen og siger: Bered Herrens vej, og gør hans ^bstier rette, for timen for hans ^ckomme er nær –

18 da ^aLammet skal stå på ^bZions bjerg og sammen med ham ^cet hundrede og fireogfyre tusinde, som har hans Faders navn skrevet på panden.

19 Bered jer derfor til ^aBrudgommens ^bkomme; drag ud, drag ud for at møde ham.

20 For se, han skal ^astå på Olivebjerget og på det mægtige hav, ja, det store dyb, og på øerne i havet og i Zions land.

8b Es 11:11; 1 Ne 22:4;

2 Ne 10:8, 20.

c gs Ikke-jøder.

d gs Jøder.

9a Es 54:2.

gs Stav.

b gs Zion.

10a Matt 25:6;

L&P 33:17–18;

45:54–59.

gs Brudgom.

b L&P 1:12–14.

11a Mark 13:32–37;

JS–M 1:46, 48.

b L&P 49:7.

12a L&P 38:31, 42.

b gs Zion.

13a gs Juda.

b gs Jerusalem.

c Es 2:1–3; Ez 38:8.

d Sl 122:1–9.

15a Es 52:10–12;

L&P 58:56.

b 1 Mos 19:17, 26;

Luk 9:62.

16a L&P 1:1–6.

b gs Omvendelse.

17a L&P 13:1;

27:7–8; 88:92.

b Es 40:3–5.

c Mal 3:1.

18a Åb 14:1.

gs Guds lam.

b L&P 84:2.

c Åb 7:1–4.

19a gs Brudgom.

b Matt 25:1–13;

L&P 33:17–18; 88:92.

gs Andet komme,

Jesu Kristi.

20a Zak 14:4;

L&P 45:48–53.

21 Og han skal lade sin "røst høre fra ^bZion, og han skal tale fra Jerusalem, og hans røst skal høres blandt alle mennesker.

22 Og det skal være en røst som "røsten af mange vande og som røsten af en voldsom ^btorden, som skal "nedbryde bjergene, og dalene skal ikke findes mere.

23 Han skal give det store dyb befaling, og det skal blive drevet tilbage til nordenlandene, og "øerne skal blive ét land;

24 og "Jerusalems land og Zions land skal føres tilbage til deres eget sted, og jorden skal blive, som den var i dagene, før den blev ^bdelt.

25 Og Herren, ja, Frelseren, skal stå midt iblandt sit folk og skal "regere over alt kød.

26 Og de, som er i "nordenlandene, skal blive erindret af Herren; og deres profeter skal høre hans røst og skal ikke længere holde sig tilbage; og de skal slå klipperne, og isen skal flyde ned ved deres nærvær.

27 Og en "hovedvej skal blive anlagt midt i det store dyb.

28 Deres fjender skal blive et bytte for dem.

29 Og i de "golde ørkenes skal der opstå søer af levende vand; og den udtørrede jord skal ikke længere være et tørstigt land.

30 Og de skal bringe deres rige skatte frem for "Efraims børn, mine tjenere.

31 Og de evigtvarende "højes grænser skal bæve ved deres nærvær.

32 Og dér skal de falde på knæ og blive kronet med herlighed, ja, i Zion, ved Herrens tjeneres, ja, Efraims børns, hånd.

33 Og de skal blive fyldt med "sange om evigtvarende glæde.

34 Se, dette er den evige Guds velsignelse over "Israels stammer og den endnu rigere velsignelse over hovedet på ^bEfraim og dem, der er med ham.

35 Og også de, som er af "Judas stamme, skal efter deres smerte blive helliggjort i ^bhellighed over for Herren, så de kan bo i hans nærhed dag og nat for evigt og altid.

36 Og se, sandelig siger Herren, at for at dette må blive kendt blandt jer, o jordens indbyggere, har jeg udsendt min "engel, som flyver oppe under himlen med det evigtvarende

21a Joel 4:16; Am 1:2.
b Es 2:2–4.

22a Ez 43:2; Åb 1:15;
L&P 110:3.
b Sl 77:19; Åb 14:2.

c Dom 5:5;
Es 40:4; 64:1;
Åb 16:20;
L&P 49:23; 109:74.

23a Åb 6:14.

24a gs Jerusalem.
b gs Jorden –
Opdelingen af jorden.

25a gs Jesus Kristus –
Kristi herredømme
under tusindårsriget.

26a Jer 16:14–15;
L&P 110:11.
gs Israel – Israels ti
tabte stammer.

27a Es 11:15–16;
2 Ne 21:16.

29a Es 35:6–7.

30a Zak 10:7–12.
gs Efraim – Efraims
stamme.

31a 1 Mos 49:26.

33a Es 35:10; 51:11;
L&P 66:11.

34a gs Israel – Israels
tolv stammer.
b 1 Mos 48:14–20;
1 Krøn 5:1–2;
Eter 13:7–10.

35a gs Judas stamme.
b gs Hellighed.

36a Åb 14:6–7;
L&P 20:5–12.

^bevangelium, og som har vist sig for nogle og har overdraget det til mennesket, og som skal vise sig for mange, som bor på jorden.

37 Og dette ^aevangelium skal ^bprædikes for ^chvert folkeslag og stamme og tungemål og folk.

38 Og Guds tjenere skal drage ud og med høj røst sige – Frygt Gud, og giv ham ære, for timen for hans dom er kommet;

39 og ^atilbed ham, som har skabt himlen og jorden og havet og kilder af vand! –

40 og påkalde Herrens navn dag og nat og sige: O, ^agid du ville flænge himlene, gid du ville stige ned, gid bjergene måtte flyde ned ved dit nærvær.

41 Og det skal blive opfyldt på deres hoved; for Herrens nærhed skal være som den smeltende ild, der brænder; og som den ild, der får vand til at ^akoge.

42 O Herre, du skal stige ned for at gøre dit navn kendt for dine modstandere, og alle folkeslag skal skælve ved din nærhed –

43 når du gør skrækindjagende gerninger, gerninger, de ikke venter;

44 ja, når du kommer ned, og bjergene flyder ned ved din nærhed, skal du ^amøde den, som fryder sig og øver retfær-

dighed, og som husker dig på dine veje.

45 For siden verdens begyndelse har menneskene ikke hørt eller med øret fattet, ej heller har noget øje set, o, Gud, bortset fra dig, hvor store ting du har ^aberedt for ham, som ^bventer på dig.

46 Og det skal blive sagt: ^aHvem er det, som ^bkommer ned fra Gud i himlen i farvede klæder, ja, fra de egne, der ikke er kendte, iført sin herlige klædning og skridende frem i sin store styrke?

47 Og han skal sige: Jeg er den, som talte i retfærdighed, mægtig til at frelse.

48 Og Herren skal være klædt i ^arødt, og hans klæder skal være som ham, der træder vinpersen.

49 Og så stor skal udstrålingen af hans nærhed være, at ^asolen skal skjule sit ansigt i skam, og månen skal holde sit lys tilbage, og stjernerne skal blive slynget fra deres sted.

50 Og man skal høre hans røst: Jeg har ^atrådt vinpersen alene og har bragt straffedom over alle mennesker; og der var ingen hos mig.

51 Jeg har trampet på dem i mit raseri, og jeg trådte på dem i min vrede, og deres ^ablod har jeg sprøjtet på mine klæder og

36b gs Gengivelse af evangeliet.

37a gs Evangelium.
b gs Missionering;
Prædike.

c L&P 42:58.

39a gs Tilbedelse.

40a Es 64:1.

41a Job 41:23.

44a 1 Thess 4:15–18.

45a Es 64:3; 1 Kor 2:9.

b Klages 3:25;

2 Ne 6:7, 13.

46a Es 63:1–2.

b gs Andet komme,
Jesu Kristi.

48a 1 Mos 49:11–12;

Luk 22:44;

Åb 19:11–15;

jso, Åb 19:15;

Mosi 3:7;

L&P 19:18.

49a Es 13:10; 24:23;

L&P 45:42; 88:87.

50a Es 63:2–3;

L&P 76:107; 88:106.

51a 3 Mos 8:30.

tilsølet hele min klædning; for dette var dagen for den hævn, som var i mit hjerte.

52 Og nu er mine forløstes år kommet; og de skal nævne deres Herres kærlige venlighed og alt, hvad han har skænket dem som følge af sin godhed og som følge af sin kærlige venlighed, for evigt og altid.

53 I alle deres "trængsler led han trængsler. Og englen fra hans nærhed frelste dem; og i sin ^bkærlighed og i sin barmhjertighed ^cforløste han dem og løftede dem op og bar dem alle fordums dage;

54 ja, og også ^aEnok og dem, der var sammen med ham; profeterne, der var før ham; og også ^bNoa og dem, der var før ham; og også ^cMoses og dem, der var før ham;

55 og fra Moses til Elias, og fra Elias til Johannes, som var sammen med Kristus i hans ^aopstandelse, og de hellige apostle med Abraham, Isak og Jakob, skal være i Lammets nærhed.

56 Og de ^ahelliges ^bgrave skal blive ^cåbnet; og de skal komme frem og stå ved Lammets ^dhøjre hånd, når han skal stå på ^eZions bjerg og på den hellige by, ^fDet

Ny Jerusalem; og de skal synge ^ssangen om ^hLammet dag og nat, for evigt og altid.

57 Og af denne årsag, for at menneskene måtte blive gjort delagtige i de ^aherligheder, som skulle åbenbares, har Herren udsendt sit ^bevangeliums fylde, sin evigtvarende pagt, idet han ræsonnerede med ligefremhed og enkelthed –

58 for at berede den svage på det, som skal ske på jorden, og på Herrens ærinde den dag, da den ^asvage skal beskæmme den vise og ^bden ringe blive et stærkt folkeslag og ^cto skal jage deres ti tusinder på flugt.

59 Og ved de svage på jorden skal Herren ^atærse folkeslagene med sin Ånds kraft.

60 Og af denne årsag blev disse befalinger givet; det blev befalet på den dag, da de blev givet, at de skulle holdes tilbage fra verden, men nu skal de ^audgå til ^balt kød –

61 og dette i overensstemmelse med Herrens sind og vilje, han som hersker over alt kød.

62 Og han, der ^aomvender sig og ^bhelliggør sig over for Herren, skal få ^cevigt liv.

63 Men på dem, der ikke ^agiver

53a Es 63:4–9.

b gs Næstekærlighed.

c gs Forløse.

54a gs Enok.

b gs Noa, bibelsk patriark.

c gs Moses.

55a gs Opstandelse.

56a gs Hellig (navneord).

b L&P 29:13.

c L&P 45:45–46; 88:96–97.

d Matt 25:33–34.

e Es 24:23; Åb 14:1;

L&P 76:66; 84:2, 98–102.

f gs Ny Jerusalem.

g Åb 15:3;

L&P 84:98–102.

h gs Guds lam.

57a gs Grader af herlighed.

b gs Evangelium.

58a Matt 11:25;

1 Kor 1:27;

Alma 32:23; 37:6–7.

b Es 60:22.

c 5 Mos 32:29–30.

59a Mika 4:11–13.

60a L&P 104:58–59.

b L&P 1:2.

62a gs Omvendelse.

b L&P 88:74.

gs Helliggørelse.

c gs Evigt liv.

63a gs Lytte.

agt på Herrens røst, skal dét blive opfyldt, som blev skrevet af profeten Moses, at de skulle ^bforståes fra folket.

64 Og også det, som blev skrevet af profeten "Malakias: For se, den ^bdag kommer, der skal "brænde som en ovn; og alle de stolte, ja, og alle, som handler ugudeligt, skal være som stubbe; og den dag, der kommer, skal bringe dem op, siger Hærskarers Herre, så der ikke bliver hverken rod eller gren tilbage af dem.

65 Derfor skal dette være Herrens svar til dem:

66 På den dag, da jeg kom til mine egne, var der ingen blandt jer, som "tog imod mig, og I blev fordrevet.

67 Da jeg kaldte igen, var der ingen af jer, der svarede; dog var min "arm ikke på nogen måde gjort kortere, så jeg ikke

kunne forløse, ej heller min ^bkraft til at udfri.

68 Se, ved min trussel "tørre jeg havet ud. Jeg gør floderne til en ørken; fiskene i dem stinker og dør af tørst.

69 Jeg klæder himlene i sort og indhyller dem i sækkelærred.

70 Og "dette skal I få af min hånd: I skal lægge jer i sorg.

71 Se, der er ingen til at udfri jer, for I adlød ikke min røst, da jeg råbte til jer fra himlene; I troede ikke mine tjenere, og da de blev "sendt til jer, modtog I dem ikke.

72 Derfor "forseglede de vidnesbyrdet og bandt loven til, og I blev overladt til mørke.

73 Disse skal gå bort til det yderste mørke, hvor der er "gråd og jammer og tænderskæren.

74 Se, Herren jeres Gud har talt det. Amen.

AFSNIT 134

En erklæring om vor tro med hensyn til regeringer og love i almindelighed, enstemmigt vedtaget ved et fælles møde i kirken, afholdt i Kirtland, Ohio, den 17. august 1835 (History of the Church, 2:247–249). Anledningen var et møde for kirkeledere, der var indkaldt for at drøfte det foreslåede indhold af den første udgave af Lære og Pagter. På dette tidspunkt fik denne erklæring følgende indledning: »For at vor tro, hvad angår jordiske regeringer og love i almindelighed, ikke må blive misfortolket eller misforstået, har vi ment det rigtigt at fremsætte vor mening herom i slutningen af denne bog« (History of the Church, 2:247).

63b ApG 3:22–23;
1 Ne 22:20–21;
3 Ne 20:23; 21:11;
L&P 1:14; JS–H 1:40.

64a Mal 3:19.
gs Malakias.
b JS–H 1:36–37.
c Es 66:15–16;
1 Ne 22:15;

3 Ne 25:1;
L&P 29:9; 64:24.
gs Jordan – Jordens
renselse.

66a Joh 1:11.
67a 2 Ne 28:32.
b Es 50:2; 2 Ne 7:2.
68a 2 Mos 14:21;
Jos 3:14–17.

70a Es 50:11.
71a 2 Krøn 36:15–16;
Jer 44:4–5.
72a Es 8:16–20.
73a Matt 8:11–12;
Luk 13:28;
L&P 19:5.
gs Mørke, åndeligt;
Helvede.

1-4: *Et styre bør værne om friheden til at tro og tænke, som man vil.*
 5-8: *Alle mennesker bør støtte deres styre og vise respekt og agtelse for loven.* 9-10: *Trossamfund bør ikke udøve civil magt.* 11-12: *Menneskene er retfærdiggjort i at forsvare sig selv og deres ejendom.*

VI tror, at "styreformere er blevet indstiftet af Gud til menneskets gavn, og at han kræver menneskene til ^bregnskab for deres handlinger i forbindelse med dem, både med hensyn til at udfærdige love og at forvalte dem, til gavn og sikkerhed for samfundet.

2 Vi tror, at intet styre kan eksistere i fred, medmindre man udformer og håndhæver sådanne love, som sikrer hvert menneske "fri udøvelse af sin ^bsamvittighed, retten til og rådigheden over sin ejendom samt ^bbeskyttelse af liv.

3 Vi tror, at ethvert styre nødvendigvis må have "embedsmænd og øvrigheds personer, som skal sikre, at dets love bliver overholdt, og at sådanne, som vil forvalte loven upartisk og retfærdigt, bør findes og støttes ved folkets stemme, hvis der er tale om en republik, eller ved regentens vilje.

4 Vi tror, at religion er indstiftet af Gud, og at menneskene er ansvarlige over for ham, og over for ham alene, for udøvelsen af

den, medmindre deres religiøse anskuelser tilskynder dem til at krænke andres rettigheder og frihed; men vi tror ikke, at nogen menneskegivet lov har ret til at gribe ind ved at foreskrive regler for "gudsdyrkelsen og derved binde menneskenes samvittighed, eller til at diktere forskrifter for offentlig eller personlig tilbedelse; at øvrigheden bør begrænse kriminalitet, men aldrig kontrollere samvittigheden; bør straffe forbrydelsen, men aldrig undertrykke sjælens frihed.

5 Vi tror, at alle mennesker er forpligtet til at støtte og opretholde det styre, som de hver især lever under, så længe de er beskyttet i deres naturlige og umistelige rettigheder ved dette styres love, og at opstand og "oprør er upassende for enhver således beskyttet borger og bør straffes i forhold hertil; og at ethvert styre har ret til at indføre sådanne love, som efter dets vurdering er bedst egnet til at sikre almenvellets interesser, mens de på samme tid betragter friheden til at tænke frit som hellig.

6 Vi tror, at enhver bør æres i sin stilling, regenter og øvrigheds personer som sådanne, idet de er sat til at beskytte de uskyldige og straffe de skyldige; og at alle mennesker bør vise respekt og agtelse for "lovene, da fred og

134 1a L&P 98:4-7;
 TA 1:12.
 b cs Ansvarlighed.
 2a cs Handlefrihed.
 b cs Samvittighed.

c L&P 42:18-19.
 3a L&P 98:8-10.
 4a Alma 21:21-22;
 TA 1:11.
 cs Tilbedelse.

5a TA 1:12.
 cs Oprør.
 6a L&P 58:21; 88:34.

fordragelighed uden dem ville blive fortrængt af anarki og terror; menneskegivne love der er blevet indstiftet i den udtrykkelige hensigt at regulere vore interesser som mennesker og som nationer, mand og mand imellem, og guddommelige love der er blevet givet fra himlen og foreskriver regler for åndelige anliggender, for tro og gudsdyrkelse, for begge skal mennesket stå til regnskab over for sin skaber.

7 Vi tror, at regenter, stater og styre har ret til og er forpligtet til at vedtage love til beskyttelse af alle borgere, hvad angår den frie udøvelse af deres religiøse tro; men vi tror ikke, at de retfærdigvis har ret til at berøve borgerne dette privilegium eller forbyde dem deres anskuelser, så længe der bliver udvist respekt og ærbødighed for lovene, og sådanne religiøse anskuelser ikke retfærdiggør opstand eller sammensværgelse.

8 Vi tror, at begåelsen af forbrydelser bør straffes efter overtrædelsens art; at mord, forræderi, røveri, tyveri og brud på den offentlige orden på enhver måde bør straffes i forhold til deres beskaffenhed og deres tendens til at befordre ondskab blandt mennesker og efter de love, som er udstedt af det styre, indenfor hvis område overtrædelsen er begået; og at alle mennesker for at opretholde den offentlige ro og orden

bør træde frem og bruge deres evne til at få overtrædere af gode love straffet.

9 Vi tror ikke, det er rigtigt at sammenblande religiøs indflydelse med civilt styre, sådan at det ene trossamfund begunstiges, og det andet bliver underlagt forbud, hvad angår dets åndelige privilegier, og dets medlemmer bliver nægtet deres personlige rettigheder som borgere.

10 Vi tror, at alle trossamfund har ret til at skride til handling mod deres medlemmer for upassende opførsel i overensstemmelse med reglerne og lovene i sådanne samfund, forudsat at sådanne handlinger angår medlemskab og værdighed; men vi tror ikke, at noget trossamfund har myndighed til at retsforfølge mennesker, hvad angår ret til ejendom eller liv, at fratage dem denne verdens gods eller at bringe dem i livs- eller legemsfare eller at foretage nogen form for korporlig afstraffelse af dem. De kan kun udelukke dem af deres samfund og fratage dem deres medlemskab.

11 Vi tror, at mennesker bør søge om erstatning ved den civile ret for alle forurettelser og uretfærdigheder, hvor nogen er blevet påført personlig forulempelse, eller hvor ejendomsret og ry er blevet krænket, hvor der findes sådanne love, som beskytter disse; men vi tror, at alle mennesker er retfærdiggjort

i at forsvare sig selv, deres venner og ejendom og styret mod ulovlige angreb og overgreb fra alle mennesker i de nødsituationer, hvor der ikke umiddelbart kan anlægges søgsmål i henhold til lovene og ydes hjælp.

12 Vi tror, at det er rigtigt at "prædike evangeliet for jordens folk og formane de retfærdige til at redde sig fra verdens fordærv; men vi tror ikke, at det er rigtigt at befatte sig med trælle,

hverken at prædike evangeliet for eller døbe dem mod deres herres vilje og ønske eller at befatte sig med dem eller påvirke dem på mindste måde til at blive utilfredse med deres forhold i dette liv og derved bringe menneskers liv i fare; en sådan indblanding anser vi for at være ulovlig og urigtig og til fare for freden for ethvert styre, der tillader, at mennesker bliver holdt i trældom.

AFSNIT 135

Profeten Joseph Smiths og hans bror patriarken Hyrum Smiths martyrium i Carthage, Illinois, den 27. juni 1844 (History of the Church, 6:629–631). Dette dokument blev skrevet af ældste John Taylor fra De Tolvs Råd, som var vidne til begivenhederne.

1–2: Joseph og Hyrum led martyrdøden i fængslet i Carthage. 3: Profetens ophøjede stilling bliver hyldet. 4–7: Deres uskyldige blod vidner om værkets sandhed og guddommelighed.

FOR at besegle vidnesbyrdet om denne bog og Mormons Bog kundgør vi profeten "Joseph Smiths og patriarken Hyrum Smiths ^bmartyrium. De blev skudt i fængslet i Carthage den 27. juni 1844 omkring kl. 17 af en bevæbnet pøbelhob – sortsværtet – på mellem 150 og 200 personer. ^dHyrum blev skudt først og sank fattet om, mens han udbød: *Jeg er dødsens!* Joseph sprang ud af vinduet og blev

skudt under forsøget, mens han udbød: *O Herre, min Gud!* De blev begge skudt på brutal måde, efter at de var døde, og blev begge ramt af fire kugler.

2 "John Taylor og Willard Richards, to af de tolv, var de eneste andre personer i værelset på dette tidspunkt; den førstnævnte blev såret på en barbarisk måde af fire kugler, men er siden kommet sig; den sidstnævnte undslap ved Guds forsyn uden så meget som et hul i sin kappe.

3 Joseph Smith, Herrens "profet og ^bseer, har gjort mere, Jesus alene undtaget, for menneskenes frelse i denne verden end nogen anden, der nogen sinde

12a gs Missionering;
Prædike.

135 1a gs Smith,
Joseph, jun.

b L&P 5:22; 6:30.
gs Martyr.

c gs Carthage,
fængslet i.

d gs Smith, Hyrum.
2a gs Taylor, John.

3a gs Profet.
b gs Seer.

har levet i den. I det korte tidsrum af tyve år frembragte han Mormons Bog, som han oversatte ved Guds gave og kraft, og har ladet den udgive på to kontinenter; har sendt det ^cevigtvarende evangeliums fylde, som den rummer, til jordens fire hjørner; har frembragt de åbenbaringer og befalinger, som udgør denne bog, Lære og Pagter, og mange andre vise dokumenter og lærdomme til gavn for menneskenes børn; indsamlet mange tusinde af de sidste dages hellige, grundlagt en ^astor by og efterladt sig et ry og et navn, som ikke kan udslettes. Han levede ædelmodigt, og han døde ædelmodigt i Guds og sit folks øjne og har som de fleste af Herrens salvede i fordums tider beseglet sin mission og sine gerninger med sit eget ^bblod; og ligeså har hans bror Hyrum. I livet var de ikke delte, og i døden blev de ikke adskilt!

4 Da Joseph tog til Carthage for at overgive sig til lovens foregivne fordringer to eller tre dage før, han blev dræbt ved et attentat, sagde han: »Jeg går som et ^alam til slagting, men jeg er rolig som en sommermorgen, min samvittighed er ren over for Gud og over for alle mennesker. JEG DØR SOM USKYLDIG, OG DET SKAL SIDEN SIGES OM MIG: HAN BLEV MYRDET MED KOLDT BLOD.« Efter at Hyrum samme morgen havde gjort sig parat til

at tage af sted – skal vi sige til slagting? ja, for det var det – læste han følgende afsnit i slutningen af det tolvte kapitel af Eters Bog i Mormons Bog og bøjede bladet om ved det:

5 *Og det skete, at jeg bad til Herren om, at han ville skænke ikke-jøderne nåde, så de kunne nære næstekærlighed. Og det skete, at Herren sagde til mig: Om de ikke nærer næstekærlighed, så betyder det ikke noget for dig, for du har været trofast; derfor skal dine klæder blive gjort ^arene. Og fordi du har set din svaghed, skal du blive gjort stærk, ja, så du kan sætte dig på den plads, som jeg har beredt i min Faders boliger. Og nu byder jeg ... farvel til ikke-jøderne, ja, og også til mine brødre, som jeg elsker, indtil vi skal mødes for ^bKristi dommersæde, hvor alle mennesker skal vide, at mine klæder ikke er plettet af jeres blod. ^cVidnerne er nu døde, og deres vidnesbyrd er i kraft.*

6 Hyrum Smith blev fireogfyrrer år gammel i februar 1844, og Joseph Smith blev otteogtredive i december 1843; og fra nu af skal deres navne regnes med blandt religionsmartyrerne, og læseren i hver eneste nation vil blive mindet om, at det kostede det nittende århundredes ædleste blod at frembringe Mormons Bog og denne bog med kirkens Lære og Pagter, til frelse for en falden verden, og om, at hvis ilden kan svide et ^agrønt træ til

3c L&P 35:17; 42:12.
cs Gengivelse af
evangeliet.
d cs Nauvoo, Illinois

(USA).
e Hebr 9:16–17;
L&P 136:39.
4a Es 53:7.

5a L&P 88:74–75.
b Eter 12:36–38.
c Hebr 9:16–17.
6a Luk 23:31.

Guds ære, hvor let kan den da ikke opbrænde de tørre træer og rense vingården for fordærvelse. De levede for ære, de døde for ære, og ære er deres evige belønning. Fra tidsalder til tidsalder skal deres navne overleveres til efterslægten som ædelstene for de helliggjorte.

7 De var uskyldige i enhver forbrydelse, sådan som de så ofte tidligere var blevet fundet det, og blev kun sat i fængslet ved forræderes og ugudelige menneskers sammensværgelse; og deres *uskyldige blod* på gulvet i fængslet i Carthage er et stort segl, som er sat på »mormonismen«, og som ikke kan afvises af nogen domstol

på jorden; og deres *uskyldige blod* på staten Illinois' våbenskjold, med statens brudte løfte, som blev givet af guvernøren, er et vidnesbyrd om sandheden af det evigtvarende evangelium, som den ganske verden ikke kan tilbagevise; og deres *uskyldige blod* på De Forenede Staters frihedsbanner og *magna charta* er en ambassadør for Jesu Kristi religion, der vil gribe ærlige mennesker blandt alle folkeslag om hjertet; og deres *uskyldige blod* skal sammen med det *uskyldige blod* af alle de martyrer, som Johannes "så under alteret, råbe til Hærskarers Herre, indtil han hævner dette blod på jorden. Amen.

AFSNIT 136

Herrens ord og vilje, givet gennem præsident Brigham Young i Winter Quarters, Israels hær, Omaha Nation, på Missouriflodens vestlige bred, i nærheden af Council Bluffs, Iowa (Journal History of the Church [en fremstilling af kirkens historie, baseret på dagbogsoptegnelser], den 14. januar 1847).

1–16: Det bliver forklaret, hvordan Israels hær skal organiseres til rejsen vestpå. 17–27: De hellige bliver befalet at leve efter mangfoldige evangeliske standarder. 28–33: De hellige bør synge, danse, bede og lære visdom. 34–42: Profeterne bliver slået ihjel, så de kan blive hædret og de ugudelige blive fordømt.

HERRENS ord og vilje angående Israels hær på deres rejse mod vest:

2 Lad alle medlemmer af

"Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og de, som rejser med dem, blive organiseret i kompagnier med en pagt og et løfte om at ville holde alle Herren, vor Guds, befalinger og lovbud.

3 Lad kompagnierne blive organiseret med "anførere for hundrede, anførere for halvtreds og anførere for ti, med en præsident og hans to rådgivere i spidsen under de tolv "apostles ledelse.

4 Og dette skal være vor ^apagt: At vi vil ^bvandre i overensstemmelse med alle Herrens ^cordinancer.

5 Lad hvert kompagni selv skaffe sig alle de trækdyr og vogne, alt det proviant og tøj og alle andre fornødenheder til rejsen, som de kan.

6 Når kompagnierne er blevet organiseret, lad dem da af al kraft gå i gang med at træffe forberedelser for dem, som bliver tilbage.

7 Lad hvert kompagni med sine anførere og præsidenter afgøre, hvor mange der kan tage af sted til foråret; udvælg derefter et tilstrækkeligt antal raske og kyndige mænd, som kan medbringe trækdyr, sædekorn og landbrugsredskaber, og som kan drage af sted som pionerer og gøre klar til at så vårsæden.

8 Lad hvert kompagni påtage sig en ligelig del i forhold til deres ejendele med hensyn til at medtage de ^afattige, ^benkerne, de ^cfaderløse og familierne til dem, som er gået ind i hæren, så enkens og den faderløses råb ikke skal stige op for Herrens ører imod dette folk.

9 Lad hvert kompagni gøre huse samt marker til kornavl klar til dem, som bliver tilbage i år; og dette er Herrens vilje angående sit folk.

10 Lad enhver anvende hele

sin indflydelse og ejendom på at flytte dette folk til det sted, hvor Herren vil oprette en af Zions ^astave.

11 Og hvis I gør dette med et rent hjerte, i al trofasthed, skal I blive ^avelsignet; I skal blive velsignet med hensyn til jeres flokke og jeres hjerde og jeres marker og jeres huse og jeres familier.

12 Lad mine tjenere Ezra T. Benson og Erastus Snow organisere et kompagni.

13 Og lad mine tjenere Orson Pratt og Wilford Woodruff organisere et kompagni.

14 Lad også mine tjenere Amasa Lyman og George A. Smith organisere et kompagni.

15 Og lad dem udpege præsidenter, og anførere for hundrede og for halvtreds og for ti.

16 Og lad mine tjenere, som er blevet udpeget, gå ud og undervise de hellige i dette, min vilje, så de kan være klar til at drage til et fredfyldt land.

17 Gå i gang, og gør, som jeg har sagt jer, og frygt ikke jeres fjender, for de skal ikke have magt til at standse mit værk.

18 ^aZion skal blive genrejst, når jeg anser tiden for at være inde.

19 Og hvis nogen forsøger at ophøje sig og ikke søger mit ^aråd, skal han ikke have nogen magt, og hans dårskab skal blive tilkendegivet.

4a gs Pagt.

b gs Vandre, vandre med Gud.

c gs Ordinancer.

8a gs Fattig.

b gs Enke.

c Jak 1:27;
3 Ne 24:5.

10a gs Stav.

11a 5 Mos 28:1–14.

gs Velsigne.

18a L&P 100:13.

19a gs Råd.

20 Søg; og ^ahold alle jeres løfter til hinanden, og ^bbegær ikke det, som er jeres broders.

21 ^aHold jer fra dét onde at misbruge Herrens navn; for jeg er Herren jeres Gud, ja, ^bjeres fædres Gud, Abrahams og Isaks og Jakobs Gud.

22 ^aJeg er den, der førte Israels børn ud af Egyptens land, og min arm er strakt ud i de sidste dage for at ^bfrelse mit folk Israel.

23 Hold op med at ^astrides med hinanden, hold op med at ^btale ondt om hinanden.

24 Hold op med at ^aberuse jer; og lad jeres ord tjene til ^bindbyrdes opbyggelse.

25 Hvis du låner af din næste, skal du give det, du har ^alånt, tilbage, og hvis du ikke kan betale tilbage, gå da straks hen og sig det til din næste, for at han ikke skal fordømme dig.

26 Hvis du finder noget, som din næste har ^amistet, skal du søge flittigt, indtil du kan give det tilbage til ham.

27 Du skal være ^aflittig til at passe på det, du har, så du kan være en klog ^bforvalter, for det er en gratis gave fra Herren din Gud, og du er hans forvalter.

28 Hvis du er glad, så pris

Herren med ^asang, med musik, med dans og med en ^btakkebøn og ^ctaksigelse.

29 Hvis du er ^asorgfuld, så påkald Herren din Gud i bøn, så jeres sjæl må blive ^bglad.

30 Frygt ikke dine fjender, for de er i mine hænder, og jeg vil gøre med dem, som det behager mig.

31 Mit folk må ^aprøves i alt, så de kan blive beredt til at modtage den ^bherlighed, som jeg har til dem, nemlig Zions herlighed; og den, der ikke vil tåle ^crevselse, er ikke værdig til mit rige.

32 Lad den, der er uvidende, lære ^avisdom ved at ^bydmyge sig og påkalde Herren sin Gud, så hans øjne må blive åbnet, så han kan se, og hans ører blive åbnet, så han kan høre,

33 for min ^aÅnd er blevet sendt ud i verden for at oplyse de ydmyge og angerfulde og til fordømmelse af de ugudelige.

34 Jeres brødre har forkastet jer og jeres vidnesbyrd, ja, det folk, som har ^adrevet jer ud.

35 Og nu kommer deres ulykkesdag, ja, sorgens dage, som en kvinde med fødselsveer, og deres sorg skal blive stor,

20a gs Ærlig.

b gs Begære.

21a gs Blasfemi.

b 2 Mos 3:6; 1 Ne 19:10.

22a 2 Mos 13:18; Jer 2:5–7;

1 Ne 5:15; Alma 36:28.

gs Jahve.

b Jer 30:10; Ez 20:33–34;

L&P 38:33.

23a 3 Ne 11:29–30.

gs Splid.

b L&P 20:54.

gs Ond tale.

24a gs Visdomsordet.

b L&P 108:7.

25a Sl 37:21; Mosi 4:28.

gs Gæld; Ærlig.

26a 3 Mos 5:23;

5 Mos 22:3.

27a gs Flid.

b gs Forvalter,

forvaltning.

28a gs Synge.

b gs Bøn.

c 2 Krøn 5:13;

L&P 59:15–16.

gs Taknemlighed.

29a 2 Sam 22:7.

b gs Glæde.

31a L&P 101:4.

gs Modgang.

b Rom 8:18;

L&P 58:3–4.

gs Herlighed.

c gs Revselse.

32a gs Visdom.

b gs Ydmyg.

33a gs Helligånden.

34a gs Forfølgelse.

medmindre de omvender sig hurtigt, ja, meget hurtigt.

36 For de har dræbt profeterne og dem, der var blevet sendt til dem, og de har udgydt uskyl-digt blod, som råber fra jorden mod dem.

37 Lad jer derfor ikke forundre over dette, for I er endnu ikke ^arene; I kan endnu ikke tåle min herlighed, men I skal se den, hvis I er trofaste i at holde alle mine ord, som jeg har ^bgivet jer fra Adams dage indtil Abraham, fra Abraham til Moses, fra Moses til Jesus og hans apostle og fra Jesus og hans apostle til Joseph Smith, som jeg ved mine ^cengle, mine hjælpende tjenere, og ved min egen røst fra himlen har kaldet til at fremme mit værk,

38 hvilken grundvold han

lagde og var trofast; og jeg tog ham til mig.

39 Mange har undret sig over hans død, men det var nødvendigt, at han skulle ^abesegle sit ^bvidnesbyrd med sit ^cblod, så han kunne blive æret, og de ugudelige kunne blive fordømt.

40 Har jeg ikke udfriet jer fra jeres ^afjender netop derved, at jeg har efterladt et vidnesbyrd om mit navn?

41 Se, derfor, hør, o I min ^akirkes folk, og lyt, I ældster i forening: ^bI har modtaget mit rige.

42 Vær flittige til at holde alle mine befalinger, for at straffedommene ikke rammer jer, og jeres tro svigter jer, og jeres fjender triumferer over jer. Således ikke mere for nærværende. Amen og amen.

AFSNIT 137

Et syn givet til profeten Joseph Smith i templet i Kirtland, Ohio, den 21. januar 1836 (History of the Church, 2:380–381). Anledningen var forrettelsen af ordiancerne i tempelbegavelsen i den udstrækning, de da var blevet åbenbaret.

1–6: Profeten ser sin bror Alvin i det celestiale rige. 7–9: Læren om frelse for de døde bliver åbenbaret. 10: Alle børn bliver frelst i det celestiale rige.

HIMLENE blev åbnet for Hos, og jeg så Guds ^bcelestiale rige og dets herlighed, om jeg var ^ci eller ude af legemet, kan jeg ikke sige.

37a gs Ren og uren.

b Hel 8:18.

c Åb 14:6;

L&P 110:11–16;

128:19–21;

JS–H 1:30–47.

39a Mosi 17:20;

L&P 135:3.

b gs Vidnesbyrd.

c gs Martyr.

40a 2 Mos 23:22;

L&P 8:4; 105:15.

41a gs Jesu Kristi Kirke.

b Dan 7:27.

137 1a ApG 7:55–56;

1 Ne 1:8;

Hel 5:45–49;

JS–H 1:43.

b gs Celestial herlighed.

c 2 Kor 12:2–4;

1 Ne 11:1;

Moses 1:11.

2 Jeg så den overmåde smukke "port, ind ad hvilken arvingerne til dette rige skal gå, hvilken var som en ring af ^bildflammer;

3 og også "Guds strålende trone, hvorpå ^bFaderen og "Sønnen sad.

4 Jeg så dette riges smukke gader, som så ud, som var de "brolagt med guld.

5 Jeg så fader "Adam og ^bAbraham og min "far og min "mor, min bror "Alvin, som er sovet ind for længe siden,

6 og undrede mig over, hvordan det kunne gå til, at han havde opnået en "arvelod i det rige, eftersom han havde forladt dette liv, før Herren havde udstrakt sin hånd for at ^bindsamle Israel for anden gang og ikke

var blevet "døbt til syndernes forladelse.

7 Således kom "Herrens røst til mig, og den lød: Alle, som er døde ^buden kundskab om dette evangelium, og som ville have antaget det, hvis de havde fået lov til at blive, skal blive "arvinger til Guds "celestiale rige;

8 alle, som fra nu af dør uden kundskab om det, og som "ville have antaget det af hele deres hjerte, skal også blive arvinger til dette rige;

9 for jeg, Herren, vil "dømme alle mennesker efter deres ^bgerninger, ud fra deres "hjertes ønske.

10 Og jeg så også, at alle børn, som dør, før de når "ansvarlighedsalderen, bliver ^bfrelst i himlens celestiale rige.

AFSNIT 138

Et syn givet til præsident Joseph F. Smith i Salt Lake City, Utah, den 3. oktober 1918. I sin åbningstale ved generalkonferencen den 4. oktober 1918 meddelte præsident Smith, at han havde modtaget adskillige guddommelige tilkendegivelser i de foregående måneder. En af disse, som drejer sig om det besøg, Frelseren aflagde de afdødes ånder, mens hans legeme var i graven, havde præsident Smith modtaget dagen før. Den blev nedskrevet umiddelbart efter konferencens afslutning. Den 31. oktober

2a 2 Ne 9:41; 31:17.

b 2 Mos 24:17;

Es 33:14-15;

Hel 5:23; L&P 130:7.

3a Es 6:1;

Ez 1:26-28.

b gs Gud,
Guddommen -
Faderen.

c gs Gud,
Guddommen -
Sønnen.

4a Åb 21:21; L&P 110:2.

5a gs Adam.

b L&P 132:29.

gs Abraham.

c L&P 124:19.

gs Smith, Joseph, sen.

d gs Smith, Lucy Mack.

e JS-H 1:4.

6a gs Frelse for afdøde.

b Es 11:11;

1 Ne 22:10-12;

Jakob 6:2.

gs Israel - Israels
indsamling.

c Joh 3:3-5;

2 Ne 9:23;

Eter 4:18-19;

L&P 76:50-52; 84:74.

gs Døbe, dåb.

7a Hel 5:30.

gs Åbenbaring.

b JSO, 1 Pet 4:6;

2 Ne 9:25-26;

Mosi 15:24.

c L&P 76:50-70.

d gs Celestial herlighed.

8a Alma 18:32;

L&P 6:16.

9a Åb 20:12-13.

gs Dom, den endelige.

b gs Gerninger.

c L&P 64:34.

gs Hjerte.

10a gs Ansvarlighed.

b gs Frelse - Børns

frelse.

1918 blev den fremlagt for rådgiverne i Det Første Præsidentskab, De Tolvs Råd og patriarken, og den blev enstemmigt antaget af dem.

1–10: Præsident Joseph F. Smith grunder over det, som Peter har skrevet, og vor Herres besøg i ånde-
verdenen. 11–24: Præsident Smith ser de retfærdige døde samlet i parad-
dis og Kristi tjenestegerning blandt
dem. 25–37: Han ser, hvordan for-
kyndelsen af evangeliet blev orga-
niseret blandt ånderne. 38–52: I
ånde-
verdenen ser han Adam, Eva
og mange af de hellige profeter,
som betragtede deres tilstand som
ånder før deres opstandelse som
trældom. 53–60: De retfærdige
døde fra vore dage fortsætter deres
arbejde i ånde-
verdenen.

DEN tredje oktober i året
nitten hundrede og atten
sad jeg i mit værelse og ^agrundede
over skrifterne

2 og reflekterede over det store
^asonoffer, som Guds Søn havde
bragt for at ^bforløse verden,

3 og over den store og vidun-
derlige ^akærlighed, som Fade-
ren og Sønnen havde vist, ved
at ^bForløseren var kommet til
verden,

4 for at menneskeheden ved
hans ^aforsoning og ved ^blydig-
hed mod evangeliets principper
kunne blive frelst.

5 Mens jeg var optaget af dette,
gik mine tanker tilbage til apost-
len Peters breve til de fordums

hellige, som var spredt ud over
^aPontus, Galatien og Kappado-
kien og andre dele af Asien,
hvor evangeliet var blevet præ-
diket efter Herrens korsfæstelse.

6 Jeg åbnede Bibelen og læste
det tredje og fjerde kapitel af
Peters første brev, og mens jeg
læste, gjorde følgende skrift-
steder stærkt indtryk på mig,
stærkere end de nogen sinde
før havde gjort:

7 »For også Kristus led engang
for synder, den retfærdige for
de uretfærdige, for at han kun-
ne føre os til Gud, idet han blev
dræbt i kødet, men gjort leven-
de i Ånden,

8 i hvilken han også drog hen
og prædikede for de ånder, der
var i ^afængsel,

9 de, som engang havde været
ulydige, dengang Guds langm-
odighed ventede i Noas dage,
mens arken blev bygget, hvori
nogle få, nemlig otte sjæle, blev
frelst ved vand.« (1 Pet 3:18–20).

10 »For af denne årsag blev
evangeliet også prædiket for
dem, der er døde, for at de i
kødet kan blive dømt ligesom
mennesker, men i ånden leve
ligesom Gud.« (1 Pet 4:6).

11 Mens jeg grundede over
dette, som er ^askrevet, blev
min ^bforstands øjne åbnet, og

138 1a gs Grunde.

2a Matt 20:28.

gs Forsoning.

b gs Forløsningsplanen.

3a Joh 3:16.

gs Kærlighed.

b gs Forløser.

4a TA 1:3.

b Matt 7:21.

gs Lydighed.

5a 1 Pet 1:1.

8a Es 61:1;

Luk 4:18;

L&P 76:73–74; 88:99.

11a gs Skrifter –

Værdien af skrifter.

b Ef 1:18;

L&P 76:10, 12, 19.

Herrens Ånd hvilede på mig, og jeg så ^dhærskarerne af døde, både små og store.

12 Og på ét sted var der samlet en utallig skare af ånder af de ^aretfærdige, som havde været ^btrofaste i vidnesbyrdet om Jesus, mens de levede som dødelige,

13 og som havde bragt ^aslagtofre som et sindbillede på Guds Søns store offer og havde ^blidt trængsler i deres forlørsers navn.

14 Alle disse havde forladt dette liv, faste i ^ahåbet om en herlig ^bopstandelse ved Gud ^cFaderens og hans ^denbårne Søns, Jesu Kristi, ^enåde.

15 Jeg så, at de var fyldt med lykke og ^aglæde, og at de frydede sig sammen, fordi dagen for deres udfrielse var for hånden.

16 De var forsamlet, fordi de afventede, at Guds Søn skulle komme til ^aåndeverdenen og kundgøre deres forløsning fra ^bdødens bånd.

17 Deres sovende støv skulle ^abringes tilbage til dets fuldkomne skikkelse, ^bknoglen til sin knogle, senerne og kødet på dem, ^cånden og legemet skulle forenes for aldrig mere at blive

adskilt, så de kunne modtage en fylde af ^dglæde.

18 Mens denne umådelig store mængde ventede og samtalte og glædede sig til timen for deres udfrielse af dødens lænker, viste Guds Søn sig og forkyndte ^afrihed for de fangne, som havde været trofaste,

19 og dér ^aprædikede han det evigtvarende ^bevangelium for dem, læren om opstandelsen og menneskehedens forløsning fra ^cfaldet og fra egne synder på betingelse af ^domvendelse.

20 Men til de ^agudløse gik han ikke, og blandt de ugudelige og de uomvendte, som havde ^bbesmattet sig, mens de var i kødet, hævdede han ikke sin stemme,

21 ej heller skuede de oprørske, der forkastede de fordums profeters vidnesbyrd og advarsler, hans herlighed eller så hans ansigt.

22 Hvor disse var, herskede der ^amørke, men blandt de retfærdige var der ^bfred,

23 og de hellige glædede sig ved deres ^aforløsning og ^bbøjede knæet og anerkendte Guds Søn som deres forløser og befrier fra døden og ^chelvedes lænker.

11c Es 11:2.

d gs Ånd.

12a L&P 76:69–70.

b L&P 6:13; 51:19;

76:51–53.

13a gs Ofre.

b Matt 5:10–12.

14a Eter 12:4;

Moro 7:3, 40–44.

gs Håb.

b gs Opstandelse.

c gs Gud,

Guddommen –

Faderen.

d gs Enbårne.

e gs Nåde.

15a Es 51:11; Alma 40:12.

16a Luk 23:43;

Alma 40:11–12.

gs Paradis.

b Morm 9:13.

17a 2 Ne 9:10–13.

b Ez 37:1–14.

c L&P 93:33–34.

d gs Glæde.

18a Es 61:1.

gs Frelse for afdøde.

19a L&P 76:72–74.

b gs Evangelium.

c gs Fald, Adams og Evas.

d gs Omvendelse.

20a Alma 40:13–14.

gs Helvede; Ugudelig.

b 1 Ne 10:21.

22a gs Mørke, åndeligt.

b gs Fred.

23a gs Forløsningsplanen.

b Rom 14:11;

Mosi 27:31.

c 2 Ne 1:13;

Alma 12:11.

24 Deres ansigt lyste, "udstrålingen fra Herrens nærvær hvilede på dem, og de ^bsang lovsange til hans hellige navn.

25 Jeg undrede mig, for jeg havde den forståelse, at Frelseren havde anvendt omkring tre år af sin tjenestegerning blandt jøderne og dem, der var af Israels hus, mens han bestræbte sig på at lære dem det evigtvarende evangelium og kalde dem til omvendelse;

26 og alligevel, til trods for hans mægtige gerninger og mirakler og forkyndelse af sandheden med stor ^akraft og myndighed, var der kun få, der gav agt på hans røst og frydede sig ved hans nærvær og modtog frelse ved hans hånd.

27 Men hans tjenestegerning blandt dem, der var døde, var begrænset til den ^akorte tid, der gik mellem korsfæstelsen og hans opstandelse,

28 og jeg tænkte med forundring over Peters ord – der hvor han sagde, at Guds Søn prædikede for de ånder, der var i fængsel, de, som engang var ulydige, dengang Guds langmodighed ventede i Noas dage – og over hvordan det var muligt for ham at prædike for disse ånder og udføre det nødvendige arbejde blandt dem på så kort tid.

29 Og mens jeg med forundring tænkte over dette, blev mine øjne åbnet, og min ^aforståelse blev oplyst, og jeg forstod, at Herren ikke i egen person gik ud blandt de ugudelige og ulydige, som havde forkastet sandheden, for at undervise dem,

30 men se, han organiserede sine styrker blandt dem, der var retfærdige, og udpegede budbringere, iklædt ^amagt og myndighed, og bemyndigede dem til at gå ud og bære evangeliets lys til dem, der var i ^bmørke, ja, til ^calle menneskers ånder; og således blev evangeliet prædikeret for de døde.

31 Og de udvalgte budbringere gik ud for at kundgøre Herrens ^anådedag og forkynde ^bfrihed for de fangne, som var bundet, ja, for alle, som ville omvende sig fra deres synder og antage evangeliet.

32 Således blev evangeliet prædikeret for dem, der var ^adøde i deres synder uden ^bkundskab om sandheden, eller i overtrædelse fordi de havde forkastet profeterne.

33 Disse blev undervist i ^atro på Gud, omvendelse fra synd, ^bstedfortrædende dåb til ^csyndernes forladelse, ^dHelligåndsgaven ved håndspålæggelse,

34 og alle andre evangeliske principper, som det var nød-

24a Sl 104:1–2; Es 60:19; Åb 22:5; JS–H 1:17.

gs Lys, Kristi lys.
b gs Synge.

26a 1 Ne 11:28.

27a Mark 8:31.

29a L&P 76:12.

30a Luk 24:49.

b gs Mørke, åndeligt.

c L&P 1:2.

31a Es 61:2; Luk 4:17–19.

b gs Frihed.

32a Joh 8:21–24.

b L&P 128:5.

gs Kundskab.

33a TA 1:4.

gs Tro.

b gs Døbe, dåb – Dåb for afdøde;

Ordinancer – Stedfortrædende ordinancer.

c gs Syndsforladelse.

d gs Helligåndsgaven.

vendigt for dem at kende, for at de kunne kvalificere sig, så de i kødet kunne blive ^adømt ligesom mennesker, men i ånden leve som Gud.

35 Og således blev det kundgjort blandt de døde, både små og store, de uretfærdige såvel som de trofaste, at forløsning var blevet udvirket ved ^aGuds Søns offer på ^bkorset.

36 Det blev således givet til kende, at vor forløser under sit ophold i åndernes verden brugte sin tid på at undervise og forberede de trofaste ånder af de ^aprofeter, som i kødet havde vidnet om ham,

37 så de kunne bære budskabet om forløsning til alle de døde, til hvem han ikke personligt kunne drage hen på grund af deres ^aoprør og overtrædelse, så de ved hans tjeneres betjening også kunne høre hans ord.

38 Blandt de store og mægtige, der var forsamlet i denne umådelig store forsamling af retfærdige, var fader ^aAdam, den gamle af dage og alles fader,

39 og vor ærværdige moder ^aEva med mange af sine trofaste

døtre, der havde levet gennem tiderne og tilbedt den sande og levende Gud.

40 ^aAbel, den første ^bmartyr, var der, og hans bror ^cSet, en af de mægtige, som var sin fars, Adams, udtrykte ^dbillede.

41 ^aNoa, der advarede om vandfloden; ^bSem, den store ^chøjpræst; ^dAbraham, de trofastes fader; ^eIsak, ^fJakob samt ^gMoses, Israels store lovgiver;

42 og ^aEsajas, der ved profeti kundgjorde, at Forløseren var salvet til at læge de sønderknuste, til at ^budråbe frihed for de fangne og åbne ^cfængslet for dem, der var lænket, var der også.

43 Derudover ^aEzekiel, der i et syn fik vist den store dal med ^btørre knogler, der skulle iklædes kød, så de kunne komme frem igen i de dødes ^copstandelse som levende sjæle;

44 ^aDaniel, der forudså og forudsagde, at ^bGuds rige skulle blive oprettet i de sidste dage for aldrig mere at blive tilintetgjort eller givet til noget andet folk;

45 ^aElias, der var med Moses på ^bForklarelsens bjerg,

46 og ^aMalakias, den profet,

34a gs Dom, den endelige.

35a Alma 34:9-16.

gs Forsoning; Ofre.

b gs Kors; Korsfæstelse.

36a L&P 138:57.

37a L&P 138:20.

gs Oprør.

38a gs Adam.

39a Moses 4:26. gs Eva.

40a gs Abel.

b gs Martyr.

c gs Set.

d 1 Mos 5:3; Moses 6:10.

41a gs Noa, bibelsk

patriark.

b gs Sem.

c gs Højpræst.

d 1 Mos 17:1-8.

gs Abraham.

e 1 Mos 21:1-5. gs Isak.

f 1 Mos 35:9-15.

gs Jakob, Isaks søn.

g gs Moses.

42a gs Esajas.

b Es 61:1-2.

c gs Helvede.

43a gs Ezekiel.

b Ez 37:1-14.

c gs Opstandelse.

44a gs Daniel.

b Dan 2:44-45.

gs Guds rige eller

Himmeriget.

45a gs Elias.

b gs Forklarelse.

46a Mal 3:23-24;

JS-H 1:36-39.

gs Malakias.

der vidnede om ^bprofeten Elias' komme – hvem Moroni også fortalte profeten Joseph Smith om, da han kundgjorde, at han skulle komme før indvarslingen af 'Herrens store og frygtelige dag – var der også.

47 Profeten Elias skulle i børnenes "hjerte plante de forjættelser, der var blevet givet deres fædre,

48 hvilket bebudede det store "værk, der skal udføres i Herrens ^btempler i tidernes fyldes "uddeling for at forløse de døde og "besegle børnene til deres forældre, for at hele jorden ikke skal blive slået med en forbandelse og blive lagt fuldstændig øde ved hans komme.

49 Alle disse og mange flere, nemlig de "profeter, der havde boet blandt nefitterne og vidnet om Guds Søns komme, gik rundt i den umådelig store forsamling og ventede på deres udfrielse,

50 for de døde havde betragtet deres "ånds lange fravær fra deres legeme som ^btrældom.

51 Herren underviste disse og gav dem "magt til at komme frem efter sin opstandelse fra de døde for at træde ind i sin Faders rige og dér at blive kronet med ^budødelighed og "evigt liv

52 og at fortsætte deres arbejde, sådan som Herren havde lovet dem, og få del i alle de "velsignelser, som var sat til side til dem, der elsker ham.

53 Profeten Joseph Smith, og min far Hyrum Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff og andre udvalgte ånder, som var blevet "holdt tilbage for at komme frem i tidernes fylde for at være med til at lægge ^bgrundvoldene til det store sidstedagesværk,

54 herunder bygningen af templer og udførelsen af "ordinancer deri til forløsning af de døde, var også i åndeverdenen.

55 Jeg bemærkede, at de også var blandt de "ædle og store, der i begyndelsen var blevet ^budvalgt til at være herskere i Guds kirke.

56 Endog før de blev født, modtog de sammen med mange andre deres første undervisning i åndernes verden og blev "forberedt til at komme frem, når ^bHerren anså tiden for at være inde, for at arbejde i hans "vingård for menneskesjælenes frelse.

57 Jeg så, at de trofaste "ældster i denne uddeling, når de forlader det jordiske liv, fortsætter

46b L&P 110:13–15.

gs Elias, profeten.
c gs Andet komme,
Jesu Kristi.

47a L&P 128:17.

48a gs Frelse for afdøde.

b gs Templet,
Herrens hus.

c gs Uddeling.

d gs Familie – Evige
familier; Besegle.

49a Hel 8:19–22.

50a gs Ånd.

b L&P 45:17.

51a 1 Kor 6:14;

Alma 40:19–21.

b gs Udødelighed.

c L&P 29:43.

gs Evigt liv.

52a Es 64:3;

1 Kor 2:9;

L&P 14:7.

53a gs Forudordination.

b L&P 64:33.

54a gs Ordinancer –

Stedfortrædende
ordinancer.

55a Abr 3:22–24.

b gs Forudordination.

56a Job 38:4–7;

Alma 13:3–7.

b ApG 17:24–27.

c Jakob 6:2–3.

gs Herrens vingård.

57a gs Ældste.

deres arbejde med at prædike evangeliet om omvendelse og forløsning ved Guds enbårne Søns offer blandt dem, der er i ^bmørke og under syndens trældom i den store verden af de afdødes ånder.

58 De døde, der omvender sig, bliver ^aforløst ved lydighed mod Guds hus' ^bordinancer

59 og skal, efter at de har lidt straffen for deres overtrædelser

og er blevet ^atvættet rene, modtage en belønning i forhold til deres ^bgerninger, for de er arvinger til frelse.

60 Således blev synet om de dødes forløsning åbenbaret for mig, og jeg aflægger vidnesbyrd om, og jeg véd i kraft af vor Herre og frelser Jesu Kristi velsignelse, at denne optegnelse er ^asand. Således er det. Amen.

OFFICIEL ERKLÆRING – 1

Til alle i sagen interesserede:

På grund af visse pressemeddelelser, som i politisk øjemed er blevet udsendt fra Salt Lake City, og som er blevet vidt udbredt, og hvoraf det fremgår, at Utah-kommissionen i dens seneste rapport til indenrigsministeren påstår, at der stadig bliver indgået polygame ægteskaber, og at fyre eller flere sådanne ægteskaber er blevet indgået i Utah siden sidste juni eller i det forløbne år, og at kirkens ledere i offentlige taler har undervist i, opmuntret til og opfordret til at fortsætte med at praktisere polygami, erklærer jeg derfor som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige på den mest højtidelige måde, at disse beskyldninger er falske. Vi underviser ikke i polygami eller flerkoneri, ej heller tillader vi nogen at begynde at praktisere det, og jeg afviser, at der i denne periode er blevet indgået fyre eller noget andet antal polygame ægteskaber i vore templer eller noget andet sted i territoriet.

Der er blevet rapporteret om ét tilfælde, hvori parterne påstår, at vielsen blev udført i Endowment House i Salt Lake City i foråret 1889, men jeg har ikke været i stand til at finde ud af, hvem der udførte ceremonien; hvad der end er sket i denne sag, er sket uden mit vidende. Som følge af denne påståede begivenhed er Endowment House på min foranledning ufortøvet blevet revet ned.

Eftersom Kongressen har vedtaget love, der forbyder flerkoneri, hvilke love er blevet kendt forfatningsmæssige af højeste retsinstans, erklærer jeg hermed, at jeg har til hensigt at underkaste mig disse love og at gøre min indflydelse gældende over for

57b gs Helvede.

58a gs Forløse.

b gs Ordinanncer.

59a Alma 5:17–22.

gs Tilgive.

b gs Gerninger.

60a gs Sandhed.

medlemmerne af den kirke, som jeg præsiderer over, for at få dem til at gøre ligeså.

Der er intet i mine instruktioner til kirken eller i mine medarbejders i den nævnte periode, som med rimelighed kan fortolkes, som at jeg har opfordret eller opmuntret til polygami; og når en ældste i kirken har brugt et sprog, som syntes at give udtryk for en sådan lære, er han straks blevet irettesat. Og jeg erklærer nu offentligt, at mit råd til de sidste dages hellige er at afstå fra at indgå noget ægteskab, der er forbudt af landets lov.

WILFORD WOODRUFF
Præsident for Jesu Kristi Kirke
af Sidste Dages Hellige

Præsident Lorenzo Snow fremlagde følgende:

»Jeg foreslår, at vi, idet vi anerkender Wilford Woodruff som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og som den eneste mand på jorden, der på nuværende tidspunkt besidder nøglerne til de beseglende ordinancer, betragter ham som fuldt bemyndiget til i kraft af sin stilling at udstede det manifest, som vi har hørt oplæst, og som er dateret den 24. september 1890, og at vi som kirke, der er forsamlet til generalkonference, antager hans erklæring angående flerkoneri som værende officiel og bindende.«

Beslutningen om at støtte ovennævnte forslag var enstemmig.

Salt Lake City, Utah, 6. oktober 1890.

UDDRAG AF TRE TALER AF
PRÆSIDENT WILFORD WOODRUFF
ANGÅENDE MANIFESTET

Herren vil aldrig tillade mig eller nogen anden, som står som præsident for denne kirke, at lede jer på afveje. Det ligger ikke i programmet. Det er ikke, hvad Gud har i tankerne. Hvis jeg forsøgte på det, ville Herren fjerne mig fra min plads, og det samme vil han gøre med enhver anden, som forsøger at lede menneskenes børn væk fra Guds orakler og fra deres pligt. (Oktoberkonferencen, mandag den 6. oktober 1890, Salt Lake City, Utah. Bragt i *Deseret Evening News* den 11. oktober 1890, s. 2).

Det er uden betydning, hvem der lever, eller hvem der dør, eller hvem der bliver

kaldet til at lede denne kirke – de bliver nødt til at lede den ved Gud den Almægtiges inspiration. Hvis de ikke gør det på den måde, kan de slet ikke gøre det ...

Jeg har på det seneste fået nogle åbenbaringer, nogle der er meget vigtige for mig, og jeg vil fortælle jer, hvad Herren har sagt til mig. Lad mig henlede jeres opmærksomhed på det, der betegnes som manifestet ...

Herren har bedt mig om at stille de sidste dages hellige et spørgsmål, og han fortalte mig også, at hvis de ville lytte til, hvad jeg sagde til dem, og ved Ånden og Guds kraft besvare det spørgsmål, de blev stillet, så ville de alle svare på samme måde, og de ville alle mene det samme med hensyn til denne sag.

Spørgsmålet er dette: Hvilken vej er den klogeste for de sidste dages hellige at følge: At fortsætte med at forsøge at praktisere flerkoneri i modstrid med nationens love og med modstand fra tres millioner mennesker og på bekostning af, at alle templerne bliver beslaglagt og går tabt, og at alle ordinancerne i dem bliver standset, både for de levende og de døde, og at Det Første Præsidentskab og De Tolv og overhovederne for familierne i kirken bliver fængslet, og at medlemmernes personlige ejendom bliver beslaglagt (hvilket alt sammen i sig selv ville gøre en ende på praktiseringen); eller at vi, efter at have gjort og lidt, hvad vi har ved at overholde dette princip, ophører med praktiseringen og underkaster os loven og ved at gøre således lader profeterne, apostlene og fædrene blive hjemme, så de kan undervise medlemmerne og varetage deres pligter i kirken, og også lader templerne forblive i hænderne på de hellige, så de kan tage del i evangeliets ordinancer, både for de levende og de døde?

Herren viste mig ved syner og åbenbaring nøjagtig, hvad der ville ske, hvis vi ikke standsede denne praksis. Hvis vi ikke havde standset den, ville I ikke have haft brug for ... nogen af mændene i dette tempel i Logan, for alle ordinancer ville blive standset i hele Zions land. Der ville herske forvirring i hele Israel, og mange mænd ville blive gjort til fanger. Denne ulykke ville have ramt hele kirken, og vi ville være blevet tvunget til at standse praktiseringen. Nu er spørgsmålet, om den skal standses på denne vis eller på den måde, som Herren har tilkendegivet for os, og lade vore profeter og apostle og fædre forblive frie mænd og lade templerne forblive i hænderne på medlemmerne, så de døde kan blive forløst. Et stort antal er allerede blevet udfriet af fængslet i åndeverdenen af dette folk, og skal arbejdet fortsætte eller standse? Dette er det spørgsmål, jeg lægger frem for de sidste dages hellige. I må selv tage stilling til det. Jeg ønsker, at I skal besvare det for jer selv. Jeg vil ikke besvare det; men jeg siger jer, at dette er nøjagtig den situation, vi som folk ville have været i, hvis vi ikke havde valgt den vej, vi har ...

Jeg så nøjagtig, hvad der ville ske, hvis der ikke blev gjort noget. Jeg har følt denne ånd over mig længe. Men jeg vil gerne sige dette: Jeg ville have ladet alle templerne glide os af hænde, jeg ville have ladet mig selv og alle andre komme i fængsel, hvis ikke himlens Gud havde befaleet mig at gøre, hvad jeg har gjort; og da timen kom, da jeg blev befaleet at gøre dette, stod det helt tydeligt for mig. Jeg gik frem for Herren, og jeg skrev, hvad Herren bad mig om at skrive ...

Jeg efterlader jer dette til at grunde og tænke over. Herren arbejder blandt os. (Cache Stake Conference, Logan, Utah, søndag den 1. november 1891. Bragt i *Deseret Weekly* den 14. november 1891).

Nu vil jeg fortælle jer, hvad der blev tilkendegivet for mig, og hvad Guds Søn har gjort med hensyn til dette ... Alt dette ville være sket, så sandt som Gud den Almægtige lever, hvis ikke dette manifest var blevet givet. Derfor var Guds Søn stemt for at lade dette blive forelagt for kirken og for verden af sine egne grunde.

Herren havde forordnet, at Zion skulle grundfæstes. Han havde forordnet, at dette tempel skulle bygges færdig. Han havde forordnet, at frelse for de levende og de døde skulle gives i disse bjergdale. Og Gud den Almægtige forordnede, at Djævelen ikke skulle forpurre det. Hvis I kan forstå det, så er det nøglen til det. (Fra en tale, holdt under det sjette møde i forbindelse med indvielsen af templet i Salt Lake City, april 1893. Maskinskreven Optegnelse af Indvielsesmøder, kirkens historiske afdelings arkiver, Salt Lake City, Utah).

OFFICIEL ERKLÆRING – 2

Til alle i sagen interesserede:

Den 30. september 1978, ved oktoberkonferencen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, blev følgende forelagt af præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab i kirken:

I begyndelsen af juni i år bekendtgjorde Det Første Præsidentskab, at præsident Spencer W. Kimball havde modtaget en åbenbaring, der gjorde det muligt for alle værdige mandlige medlemmer af kirken at modtage præstedømmet og tempelvelsignelserne. Præsident Kimball har bedt mig om at orientere konferencen om, at han efter at have modtaget denne åbenbaring, som han modtog efter langvarig meditation og bøn i det hellige tempels hellige værelser, forelagde den for sine rådgivere, som anerkendte og antog den. Den blev derpå forelagt De Tolv Apostles Kvorum, som enstemmigt antog den, og blev efterfølgende forelagt alle andre generalautoriteter, som ligeledes enstemmigt antog den.

Præsident Kimball har bedt mig om nu at oplæse dette brev:

Den 8. juni 1978

Til alle overordnede og lokale præstedømmeledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige over hele verden:

Kære brødre

Idet vi har været vidne til udbredelsen af Herrens værk over hele jorden, har vi været taknemlige over, at mennesker fra mange folkeslag har været lydhøre over for budskabet om det gengivne evangelium og i stadig stigende antal har tilsluttet sig kirken. Dette har følgelig inspireret os med et ønske om at kunne tilbyde hvert værdigt medlem af kirken alle de privilegier og velsignelser, som evangeliet giver.

Idet vi har været opmærksomme på de løfter, der er blevet givet af kirkens profeter og præsidenter, som er gået forud for os, om, at alle de af vore brødre, som er værdige, på et vist tidspunkt i Guds evige plan kan modtage præstedømmet, og idet vi har været vidne til trofastheden hos dem, som præstedømmet har været

forholdt, har vi bedt længe og oprigtigt for disse, vore trofaste brødre, og har tilbragt mange timer i templets øverste værelse med at anråbe Herren om guddommelig vejledning.

Han har hørt vore bønner og har ved åbenbaring bekræftet, at den længe forjættede dag er kommet, da hver trofast, værdig mand i kirken kan modtage det hellige præstedømme med magt til at udøve dets guddommelige myndighed og sammen med sine kære nyde enhver velsignelse, som kommer derfra, herunder templets velsignelser. Som følge heraf kan alle værdige mandlige medlemmer af kirken blive ordineret til præstedømmet uden hensyn til race eller hudfarve. Præstedømmets ledere pålægges at følge retningslinjerne om omhyggeligt at interviewe alle kandidater i forbindelse med ordination til enten det aronske eller det melkisedekske præstedømme for at sikre sig, at de opfylder de fastsatte standarder for værdighed.

Vi erklærer højtideligt, at Herren nu har kundgjort sin vilje til velsignelse for alle sine børn overalt på jorden, som vil lytte til hans bemyndigede tjeneres røst og forberede sig til at modtage enhver af evangeliets velsignelser.

Med venlig hilsen
SPENCER W. KIMBALL
N. ELDON TANNER
MARION D. ROMNEY

Det Første Præsidentskab

Idet vi anerkender Spencer W. Kimball som profet, seer og åbenbarer samt præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, foreslås det, at vi som konstitueret forsamling anerkender denne åbenbaring som Herrens ord og vilje. Alle, der er for, vær venlig at vise det ved at række højre hånd op. Er der nogen imod, da det samme tegn.

Beslutningen om at støtte ovennævnte forslag var enstemmig til fordel for forslaget.

Salt Lake City, Utah, den 30. september 1978.

DEN KOSTELIGE PERLE

ET UDVALG AF DE ÅBENBARINGER,
OVERSÆTTELSER OG BERETNINGER,

DER BLEV GIVET VED

JOSEPH SMITH

DEN FØRSTE PROFET, SEER OG ÅBENBARER FOR

JESU KRISTI KIRKE AF

SIDSTE DAGES HELLIGE

INDLEDNING

Den Kostelige Perle er et udvalg af udsøgte tekster, der berører mange betydningsfulde aspekter af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tro og lære. Disse skrifter blev frembragt af profeten Joseph Smith og blev udgivet i nogle af de kirketidsskrifter, som udkom på hans tid.

Den første samling af tekster, som bar titlen Den Kostelige Perle, blev foretaget i 1851 af ældste Franklin D. Richards, der på daværende tidspunkt var medlem af De Tolvs Råd og præsident for Den Britiske Mission. Hensigten var, at visse vigtige artikler, som havde haft begrænset udbredelse på Joseph Smiths tid, skulle gøres lettere tilgængelige. Efterhånden som kirkens medlemstal steg overalt i Europa og Amerika, blev der behov for at gøre disse tekster tilgængelige. Den Kostelige Perle fandt udbredt anvendelse og blev efterfølgende ved en beslutning i Det Første Præsidentskab og ved generalkonferencen i Salt Lake City den 10. oktober 1880 et af kirkens standardværker.

Der er blevet foretaget adskillige revisioner af indholdet som nødvendiggjort af kirkens behov. I 1878 blev nogle dele af Moses' Bog, som ikke var indeholdt i den første udgave, tilføjet. I 1902 udelod man visse dele af Den Kostelige Perle, som indeholdt tekster, der også var udgivet i Lære og Pagter. Inddelingen i kapitler og vers med fodnoter blev foretaget i 1902. Den første udgave med tospaltede sider og register udkom i 1921. Der blev ikke foretaget yderligere ændringer førend april 1976, da der blev tilføjet to åbenbaringer. I 1979 blev disse to åbenbaringer fjernet fra Den Kostelige Perle og trykt i Lære og Pagter, hvor de nu findes som afsnittene 137 og 138. I nærværende udgave er der blevet foretaget en del ændringer for at bringe teksten i overensstemmelse med tidligere dokumenter.

Her følger en kort indledning til det nuværende indhold:

Udvalgte dele af Moses' Bog. Et uddrag af Første Mosebog fra Joseph Smiths oversættelse af Bibelen, som han påbegyndte i juni 1830 (*History of the Church*, 1:98–101, 131–139).

Abrahams Bog. En oversættelse af nogle egyptiske papyrusrul-ler, som faldt i Joseph Smiths hænder i 1835, og som indeholder tekster, skrevet af patriarken Abraham. Oversættelsen blev udgivet som serie i *Times and Seasons* fra og med den 1. marts 1842 i Nauvoo, Illinois (*History of the Church*, 4:519–534).

Joseph Smith – Matthæusevangeliet. Et uddrag af Matthæus' vidnesbyrd i Joseph Smiths oversættelse af Bibelen (se det guddommelige påbud om at påbegynde oversættelsen af Det Nye Testamente i Lære og Pagter 45:60–61).

Joseph Smith – Historie. Uddrag af Joseph Smiths officielle vidnesbyrd og livshistorie, som han udfærdigede i 1838, og som blev udgivet som serie i *Times and Seasons* i Nauvoo, Illinois, fra og med den 15. marts 1842 (*History of the Church*, 1:1–44).

Trosartiklerne for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. En redegørelse af Joseph Smith, udgivet i *Times and Seasons* den 1. marts 1842 sammen med en kort beretning om kirkens historie, som populært er blevet kaldt Wentworth-brevet (*History of the Church*, 4:535–541).

DEN KOSTELIGE PERLE

	<i>Side</i>
Udvalgte dele af Moses' Bog	1
Abrahams Bog	33
Faksimile nr. 1	32
Faksimile nr. 2	40
Faksimile nr. 3	47
Joseph Smith – Matthæusevangeliet	49
Joseph Smith – Historie	53
Trosartiklerne	70

UDVALGTE DELE AF MOSES' BOG

Et uddrag af oversættelsen af Bibelen, som åbenbaret for profeten Joseph Smith i juni 1830–februar 1831.

KAPITEL 1

(Juni 1830)

Gud åbenbarer sig for Moses – Moses bliver forklaret – Han bliver udfordret af Satan – Moses ser mange beboede verdener – Utallige verdener er blevet skabt af Sønnen – Guds gerning og herlighed er at udvirke udødelighed og evigt liv for mennesket.

GUDS ord, som han ^atalte til ^bMoses på et tidspunkt, da Moses var blevet taget op på et overordentlig højt bjerg,

2 og han ^aså Gud ^bansigt til ansigt, og han talte med ham, og ^cGuds herlighed var over Moses, derfor kunne Moses ^dudholde hans nærhed.

3 Og Gud talte til Moses og sagde: Se, jeg er ^aHerren, Gud den Almægtige, og ^bUendelig er mit navn, for jeg er uden dages begyndelse eller års ende, og er dette ikke uendeligt?

4 Og se, du er min søn; derfor ^ase, så vil jeg vise dig ^bmine hænders værk, men ikke det hele, for ^cdet, jeg har skabt, er ^duden ende, og ligeså mine ^eord, for de ophører aldrig.

5 Derfor kan ingen se alt det, jeg har skabt, medmindre han ser al min herlighed; og ingen kan se al min herlighed og derefter forblive i kødet på jorden.

6 Og jeg har en gerning til dig, Moses, min søn; og du er i min ^aEnbårnes ^bbillede; og min Enbårne er og skal være ^cFrelseren, for han er fuld af ^dnåde og ^esandhed; men der er ^fingen Gud ud over mig, og alt er nærværende for mig, for ^gjeg kender det hele.

7 Og se, dette ene viser jeg dig, Moses, min søn, for du er i verden, og se, jeg viser dig det.

8 Og det skete, at Moses så og skuede den ^averden, hvorpå han var blevet skabt; og Moses

1 1a Alma 12:30;
Moses 1:42.

b gs Moses.

2a 2 Mos 3:6; 33:11;

Joh 1:18; 6:46;

Eter 3:6–16;

Moses 1:11.

jsO, 2 Mos 33:20, 23.

b 4 Mos 12:6–8;

5 Mos 34:10; L&P 17:1.

c 5 Mos 5:24;

Moses 1:13–14, 25.

gs Herlighed.

d gs Forklarelse.

3a Åb 11:17; 19:6;

1 Ne 1:14; L&P 121:4.

gs Gud,

Guddommen.

b Es 63:16;

L&P 19:9–12;

Moses 7:35.

gs Uendelig.

4a Moses 7:4.

b Moses 7:32, 35–37.

c Sl 40:6; L&P 76:114.

d Sl 111:7–8; Moses 1:38.

e 2 Ne 9:16;

L&P 1:37–39.

gs Guds ord.

6a gs Enbårne.

b 1 Mos 1:26;

Eter 3:14–15;

Moses 1:13–16.

c gs Frelser.

d Joh 1:14, 17;

Alma 13:9.

gs Nåde.

e Moses 5:7.

f 1 Kong 8:60;

Es 45:5–18, 21–22.

g 1 Ne 9:6; 2 Ne 9:20;

Alma 18:32;

L&P 38:1–2.

gs Alvidende.

8a Moses 2:1.

^bså verden og dens ender og alle menneskenes børn, som er, og som var blevet skabt; over disse ^cforundrede og undrede han sig meget.

9 Og Guds nærvær forlod Moses, så hans herlighed ikke var over Moses; og Moses blev overladt til sig selv. Og da han var blevet overladt til sig selv, faldt han til jorden.

10 Og det skete, at der gik et tidsrum af mange timer, førend Moses genvandt sin naturlige ^astyrke som menneske; og han sagde til sig selv: Se, som følge af dette ved jeg, at mennesket ^bintet er, hvilket jeg aldrig havde forestillet mig.

11 Men nu har mine egne øjne set ^aGud; men ^bikke mine naturlige, men mine åndelige øjne, for mine naturlige øjne kunne ikke have set ham; for jeg ville være ^cvisnet hen og ^ddød i hans nærhed; men hans herlighed var over mig; og jeg ^eså hans ansigt, for jeg blev ^fforklaret for øjnene af ham.

12 Og det skete, at da Moses havde sagt disse ord, se, da kom ^aSatan og ^bfristede ham og sagde: Moses, menneskesøn, tilbed mig.

13 Og det skete, at Moses så

på Satan og sagde: Hvem er du? For se, jeg er ^a“søn af Gud, i hans Enbårnes billede; og hvor er din herlighed, at jeg skulle tilbede dig?

14 For se, jeg kunne ikke have set på Gud, hvis ikke hans herlighed var kommet over mig, og jeg var blevet ^a“forklaret for øjnene af ham. Men jeg kan se på dig i det naturlige menneske. Er det ikke sådan, visselig?

15 Velsignet være min Guds navn, for hans Ånd har ikke helt trukket sig bort fra mig, hvor er ellers din herlighed, for den er mørke for mig? Og jeg kan skelne mellem dig og Gud, for Gud sagde til mig: ^a“Tilbed Gud, for ^bham alene skal du tjene.

16 Vig bort, Satan; bedrag mig ikke, for Gud sagde til mig: ^a“Du er i min Enbårnes billede.

17 Og han gav mig også befalinger, da han kaldte på mig fra den ^a“brændende busk og sagde: ^bPåkald Gud i min Enbårnes navn, og tilbed mig.

18 Og Moses sagde videre: Jeg vil ikke høre op med at påkalde Gud; jeg har andet at spørge ham om, for hans herlighed har været over mig, hvorfor jeg kan skelne mellem ham og dig. Vig bort, Satan.

8b Moses 1:27.
c Sl 8:4–5.
10a Dan 10:8, 17;
1 Ne 17:47;
Alma 27:17;
JS–H 1:20.
b Dan 4:32;
Hel 12:7.
11a gs Gud,
Guddommen.
b Moses 6:36;

L&P 67:10–13.
c 2 Mos 19:21.
d 2 Mos 20:19.
e 1 Mos 32:30;
Moses 7:4.
f Matt 17:1–8.
gs Forklarelse.
12a Moses 4:1–4.
gs Djævelen.
b Moses 6:49.
gs Fristelse.

13a Sl 82:6;
1 Joh 3:2;
Hebr 12:9.
14a gs Forklarelse.
15a Matt 4:10.
gs Tilbedelse.
b 1 Sam 7:3;
3 Ne 13:24.
16a Moses 1:6.
17a 2 Mos 3:2.
b Moses 5:8.

19 Og se, da Moses havde sagt disse ord, råbte Satan med høj røst og rasede på jorden og befalede, idet han sagde: Jeg er den "Enbårne, tilbed mig.

20 Og det skete, at Moses begyndte at frygte overordentligt meget; og da han begyndte at frygte, så han "helvedes bitterhed. Men ved at ^bpåkalde Gud fik han styrke, og han befalede og sagde: Vig bort fra mig, Satan, for kun denne ene Gud, som er herlighedens Gud, vil jeg tilbede.

21 Og se, "Satan begyndte at bæve, og jorden rystede; og Moses fik styrke og påkaldte Gud og sagde: I den Enbårnes navn, vig bort, Satan.

22 Og det skete, at Satan råbte med høj røst, med "gråd og jammer og tænderskæren; og han veg bort, ja, fra Moses' nærhed, så han ikke så ham.

23 Og se, om dette har Moses aflagt vidnesbyrd; men på grund af ugudelighed findes det ikke blandt menneskenes børn.

24 Og det skete, at da Satan var veget bort fra Moses' nærhed, da løftede Moses sine øjne mod himlen, idet han var fuld af "Helligånden, der vidner om Faderen og Sønnen;

25 og idet han påkaldte Guds navn, så han igen hans herlighed, for den var over ham; og

han hørte en røst, der sagde: Velsignet er du, Moses, for jeg, den Almægtige, har udvalgt dig, og du skal blive gjort stærkere end mange "vande; for de skal adlyde din "befaling, som om du var "Gud.

26 Og se, jeg er med dig, helt til dine dages ende; for du skal "udfri mit folk af ^btrældom, ja, "Israel, mine "udvalgte.

27 Og det skete, mens røsten endnu talte, at Moses skuede hen og "så jorden, ja, den hele; og der var ikke den mindste smule af den, som han ikke så, for han opfattede den ved Guds Ånd.

28 Og han så også dens indbyggere, og der var ikke en sjæl, som han ikke så; og han opfattede dem ved Guds Ånd; og deres antal var stort, ja, utalligt som sandet på havets bred.

29 Og han så mange lande; og hvert land blev kaldt "jord, og der var indbyggere på deres overflade.

30 Og det skete, at Moses påkaldte Gud og sagde: Jeg beder dig, sig mig, hvorfor disse ting er således, og hvorved du har skabt dem.

31 Og se, Herrens herlighed var over Moses, således at Moses stod i Guds nærhed og talte med ham "ansigt til ansigt. Og Gud Herren sagde

19a Matt 24:4–5.

20a gs Helvede.

b JS–H 1:15–16.
gs Bøn.

21a gs Djævelen.

22a Matt 13:41–42;
Mosi 16:1–3.

24a gs Helligånden.

25a 2 Mos 14:21–22.

b gs Magt;
Præstedømme.
c 2 Mos 4:16.

26a 2 Mos 3:7–12.

b 1 Ne 17:23–25.
c 1 Kong 8:51–53.
gs Israel.

d gs Udvalgt.

27a L&P 88:47;
Moses 1:8.
gs Syn.

29a gs Jorden.

31a 5 Mos 5:4;
Moses 1:11.

til Moses: I min egen ^bhensigt har jeg dannet disse ting. Her er visdom, og den forbliver hos mig.

32 Og ved min magts ^aord, hvilket er min enbårne Søn, som er fuld af ^bnåde og ^csandhed, har jeg skabt dem.

33 Og utallige ^averdener har jeg skabt i min egen hensigt; og ved Sønnen, som er min ^cEnbårne, har jeg skabt dem.

34 Og det ^aførste menneske af alle mennesker har jeg kaldt ^bAdam, hvilket er ^cmange.

35 Men kun om denne jord og dens indbyggere giver jeg dig en beretning. For se, der er mange verdener, som er gået bort ved min magts ord. Og der er mange, som nu består, og utallige er de for mennesket; men alle ting er talt for mig, for de er mine, og jeg ^akender dem.

36 Og det skete, at Moses talte til Herren og sagde: Vær barmhjertig mod din tjener, o Gud, og fortæl mig om denne jord og dens indbyggere og også himlene, og da vil din tjener være tilfreds.

37 Og Gud Herren talte til

Moses og sagde: ^aHimlene, de er mange, og de kan ikke tælles for menneskene; men de er talte for mig, for de er mine.

38 Og ligesom én jord skal forgå, og dens himle, således skal en anden fremkomme; og der er ^aingen ende på det, jeg har skabt, ej heller på mine ord.

39 For se, dette er min ^agerning og ^bherlighed: At tilvejebringe ^cudødelighed og ^aevigt liv for mennesket.

40 Og se, Moses, min søn, jeg vil tale til dig angående denne jord, hvorpå du står; og du skal ^anedskrive det, som jeg siger.

41 Og på den dag, da menneskenes børn vil agte mine ord for intet og ^aborttage mange af dem fra den bog, som du skal skrive, se, da vil jeg lade en anden ^blig dig fremstå; og de skal ^cigen findes blandt menneskenes børn – blandt så mange, som vil tro.

42 (Disse ord blev ^atalt til Moses på det bjerg, hvis navn ikke skal blive kendt blandt menneskenes børn. Og nu er de blevet talt til dig. Vis dem ikke til nogen, undtagen til dem, som tror. Således er det. Amen).

31b Es 45:17-18;
2 Ne 2:14-15.

32a Joh 1:1-4, 14;
Hebr 1:1-3;

Åb 19:13;
Jakob 4:9;

Moses 2:1, 5.
gs Jesus Kristus.

b Sl 19:2; Moses 5:7-8.
gs Nåde.

c gs Sandhed.

33a Sl 8:4-5; L&P 76:24;
Moses 7:29-30.

b gs Skabe.

c Moses 1:6.

34a Moses 3:7.

b Abr 1:3.

gs Adam.

c Moses 4:26; 6:9.

35a Moses 1:6; 7:36.

gs Alvidende.

37a Abr 4:1.

gs Himlen.

38a Moses 1:4.

39a Rom 8:16-17;

2 Ne 2:14-15.

gs Forløsnings-
planen.

b gs Herlighed.

c gs Udødelighed.

d gs Evigt liv.

40a 2 Ne 29:11-12.

41a 1 Ne 13:23-32;

Moses 1:23.

b 2 Ne 3:7-19.

c 1 Ne 13:32, 39-40;

L&P 9:2.

42a Moses 1:1.

KAPITEL 2

(Juni-oktober 1830)

*Gud skaber himlene og jorden –
Alle former for liv bliver skabt –
Gud danner mennesket og giver
det herredømme over alt andet.*

Og det skete, at Herren talte til Moses og sagde: Se, jeg "åbenbarer noget for dig angående denne ^bhimmel og denne ^jjord; nedskriv de ord, som jeg taler. Jeg er Begyndelsen og Enden, "Gud den Almægtige; ved min ^eEnbårne ^fskabte jeg disse ting; ja, i begyndelsen skabte jeg himlen og den jord, hvorpå du står.

2 Og "jorden var uden form, og tom; og jeg lod mørket komme over dybets overflade; og min Ånd svævede over vandets overflade; for jeg er Gud.

3 Og jeg, Gud, sagde: Lad der blive ^alys; og der blev lys.

4 Og jeg, Gud, så lyset; og det lys var "godt. Og jeg, Gud, skilte lyset fra mørket.

5 Og jeg, Gud, kaldte lyset Dag, og mørket kaldte jeg Nat, og dette gjorde jeg ved min magts "ord, og det blev gjort, som jeg ^bsagde; og aftenen og morgenen var den ^cførste dag.

6 Og videre sagde jeg, Gud: Lad der blive en "hvælving midt i vandet! og sådan skete det,

ganske som jeg sagde; og jeg sagde: Lad den skille vandene fra vandene! og det blev gjort.

7 Og jeg, Gud, dannede hvælvingen og "skilte vandene, ja, de store vande under hvælvingen fra de vande, som var over hvælvingen, og sådan skete det, ganske som jeg sagde.

8 Og jeg, Gud, kaldte hvælvingen "Himmel; og aftenen og morgenen var den anden dag.

9 Og jeg, Gud, sagde: "Lad vandene under himlen blive samlet på ét sted, og sådan skete det; og jeg, Gud, sagde: Lad der blive tørt land! Og sådan skete det.

10 Og jeg, Gud, kaldte det tørre land "Jord; og de vande, der var blevet samlet, kaldte jeg Hav; og jeg, Gud, så, at alt, hvad jeg havde dannet, var godt.

11 Og jeg, Gud, sagde: Lad jorden frembringe "græs, urten, der sætter frø, frugttræet, der bærer frugt efter sin art, og træet, der bærer frugt med frø i sig, på jorden, og sådan skete det, ganske som jeg sagde.

12 Og jorden frembragte græs, enhver urt, der sætter frø efter sin art, og træet, der bærer frugt med frø i sig efter sin art; og jeg, Gud, så, at alt, hvad jeg havde dannet, var godt;

13 og aftenen og morgenen var den tredje dag.

2 1a Moses 1:30, 36.

b gs Himlen.

c Moses 1:8.

d gs Gud, Guddommen – Gud Faderen.

e gs Enbårne.

f gs Skabe.

2a 1 Mos 1:2; Abr 4:2.

3a L&P 88:6-13.

gs Lys, Kristi lys.

4a 1 Mos 1:4; Abr 4:4.

5a Moses 1:32.

b 2 Kor 4:6.

c 1 Mos 1:5.

6a 1 Mos 1:6-8.

7a Abr 4:9-10.

8a gs Himlen.

9a 1 Mos 1:9; Abr 4:9.

10a gs Jorden.

11a 1 Mos 1:11-12;

Abr 4:11-12.

14 Og jeg, Gud, sagde: Lad der blive lys på himmelhvælvingen til at adskille dagen fra natten, og lad dem tjene som tegn og til årstider og til dage og til år.

15 Og lad dem tjene som lys på himmelhvælvingen til at give lys på jorden; og sådan skete det.

16 Og jeg, Gud, dannede to store lys; "det største lys til at herske over dagen, og det mindste lys til at herske over natten, og det største lys var solen, og det mindste lys var månen; og stjernerne blev også dannet, helt i overensstemmelse med mit ord.

17 Og jeg, Gud, satte dem på himmelhvælvingen til at give lys på jorden,

18 og solen til at herske over dagen og månen til at herske over natten og til at skille lyset fra mørket; og jeg, Gud, så, at alt det, som jeg havde dannet, var godt;

19 og aftenen og morgenen var den fjerde dag.

20 Og jeg, Gud, sagde: Lad vandene i rigt mål frembringe skabningen, der rører sig og har liv, og fuglene, som kan flyve over jorden i den åbne himmelhvælving.

21 Og jeg, Gud, skabte store "hvaler og hver levende skabning, som rører sig, og som vandene i rigt mål frembragte efter deres arter, og alle vinge-

de fugle efter deres art; og jeg, Gud, så, at alt det, som jeg havde skabt, var godt.

22 Og jeg, Gud, velsignede dem og sagde: Vær frugtbare, og "mangfoldiggør jer, og opfyld vandene i havet; og lad fuglene mangfoldiggøre sig på jorden;

23 og aftenen og morgenen var den femte dag.

24 Og jeg, Gud, sagde: Lad jorden frembringe den levende skabning efter sin art: Kvæg og krybende dyr og jordens vilde dyr efter deres arter, og sådan skete det;

25 og jeg, Gud, dannede jordens vilde dyr efter deres arter og kvæg efter deres arter og alt, der kryber på jorden, efter sin art; og jeg, Gud, så, at alt dette var godt.

26 Og jeg, Gud, sagde til min "Enbårne, som var hos mig fra begyndelsen: Lad os ^bdanne mennesket "i vort billede, så de ligner os; og sådan skete det. Og jeg, Gud, sagde: Lad dem få "herredømme over havets fisk og over luftens fugle og over kvæget og over hele jorden og over hvert krybende dyr, der kryber på jorden.

27 Og jeg, "Gud, skabte mennesket i mit eget billede, i min Enbårnes billede skabte jeg det; som mand og kvinde skabte jeg dem.

28 Og jeg, Gud, velsignede

16a 1 Mos 1:16.

21a 1 Mos 1:21; Abr 4:21.

22a 1 Mos 1:22–25;
Abr 4:22–25.

26a gs Jesus Kristus.

^b gs Skabe.

^c 1 Mos 1:26–27;
Moses 6:8–10;
Abr 4:26–27.

^d 1 Mos 1:28;

Moses 5:1;

Abr 4:28.

27a gs Gud,
Guddommen.

dem og sagde til dem: Vær frugtbar, og "mangfoldiggør jer, og opfyld jorden, og underlæg jer den, og hav herredømme over havets fisk og over luftens fugle og over hvert levende dyr, som rører sig på jorden.

29 Og jeg, Gud, sagde til mennesket: Se, jeg har givet jer hver urt, som sætter frø, og som findes på hele jordens overflade, og hvert træ, hvorpå findes frugten af træet, som sætter frø; dem skal I have til "føde.

30 Og til hvert af jordens vilde dyr og til hver af luftens fugle og til alt, der kryber på jorden, og som jeg giver liv, skal alle rene urter gives til føde; og sådan skete det, ganske som jeg sagde.

31 Og jeg, Gud, så alt, hvad jeg havde dannet, og se, alt, hvad jeg havde dannet, var meget "godt; og aftenen og morgenen var den ^bsjette dag.

KAPITEL 3

(Juni–oktober 1830)

Gud skabte alt åndeligt, før det naturligt fandtes på jorden – Han skabte manden, det første kød, på jorden – Kvinden er en hjælper, som passer til manden.

SÅLEDES "fuldendtes himlen og jorden og ^bhele deres hærskare.

2 Og på den syvende dag afsluttede jeg, Gud, mit arbejde og alt det, som jeg havde dannet; og jeg "hvilede på den ^bsyvende dag fra alt mit arbejde, og alt, hvad jeg havde dannet, var fuldendt, og jeg, Gud, så, at det var godt.

3 Og jeg, Gud, "velsignede den syvende dag og helligede den; for på den ^bhvilede jeg fra hele det værk, som jeg, Gud, havde skabt og dannet.

4 Og se nu, jeg siger dig, at disse er himlens og jordens skabelsesfaser, da de blev skabt på den dag, da jeg, Gud Herren, dannede himlen og jorden

5 og hver af markens planter, "førend de var i jorden, og hver af markens urter, førend de voksede. For jeg, Gud Herren, ^bskabte alt det, hvorom jeg har talt, ^cåndeligt, førend det fandtes naturligt på jordens overflade. For jeg, Gud Herren, havde ikke ladet det regne på jordens overflade. Og jeg, Gud Herren, havde ^dskabt alle menneskenes børn, og endnu ikke et menneske til at dyrke "jorden; for i ^hhimlen ^sskabte jeg dem; og der var endnu intet kød på

28a Moses 5:2.
29a 1 Mos 1:29–30;
Abr 4:29–30.
31a 1 Mos 1:31;
L&P 59:16–20.
b 2 Mos 20:11;
Abr 4:31.
3 1a gs Skabe.
b 1 Mos 2:1;
Abr 5:1.

2a 1 Mos 2:2–3;
Abr 5:2–3.
gs Hvile.
b gs Sabbatsdagen.
3a Mosi 13:19.
b 2 Mos 31:14–15.
5a 1 Mos 2:4–5;
Abr 5:4–5.
b Moses 6:51.
c Abr 3:23;

L&P 29:31–34.
gs Åndeligt skabelse.
d gs Ånd.
e 1 Mos 2:5.
f gs Himlen.
g gs Mennesker –
Mennesket, vor
himmelske Faders
åndelige barn.

jorden, ej heller i vandet, ej heller i luften;

6 men jeg, Gud Herren, talte, og der steg en ^atåge op af jorden og vandede hele jordoverfladen.

7 Og jeg, Gud Herren, formede mennesket af jordens ^astøv og blæste livsånde ind i dets næsebor; og ^bmennesket blev en levende ^csjæl, det ^dførste kød på jorden og også det første menneske; dog var alt blevet skabt forud, men åndeligt var det blevet skabt og dannet i overensstemmelse med mit ord.

8 Og jeg, Gud Herren, plantede en have i ^aEden mod øst, og dér satte jeg mennesket, som jeg havde formet.

9 Og op af jorden lod jeg, Gud Herren, naturligt fremvokse hvert træ, som er dejligt at se på for mennesket; og mennesket kunne se det. Og også det blev en levende sjæl. For det var åndeligt på den dag, da jeg skabte det; for det forbliver i den sfære, hvori jeg, Gud, skabte det, ja, alt, som jeg har beredt til menneskets brug; og mennesket så, at det var velegnet til føde. Og jeg, Gud Herren, plantede også ^alivets træ midt i haven og ligeså ^btræet til kundskab om godt og ondt.

10 Og jeg, Gud Herren, lod en flod løbe ud af Eden til at vande haven; og derfra blev

den delt og blev begyndelsen til ^afire floder.

11 Og jeg, Gud Herren, gav den første navnet Pishon, og den løber rundt om hele Havilas land, hvor jeg, Gud Herren, skabte meget guld;

12 og guldet i det land var godt, og der var bedellium og shohamsten.

13 Den anden flod fik navnet Gihon, den, der løber rundt om hele Etiopiens land.

14 Og navnet på den tredje flod var Hiddekel, den som løber imod det østlige Assyrien. Og den fjerde flod var Eufrat.

15 Og jeg, Gud Herren, tog manden og satte ham i Edens have for at passe den og vogte den.

16 Og jeg, Gud Herren, gav manden befaling og sagde: Af hvert træ i haven må du frit spise,

17 men af træet til kundskab om godt og ondt, af det må du ikke spise, dog må du selv ^avælge, for det er givet dig; men husk på, at jeg forbyder det, for ^bden dag, du spiser deraf, skal du visselig ^cdø.

18 Og jeg, Gud Herren, sagde til min ^aEnbårne, at det ikke var godt, at manden skulle være alene; derfor vil jeg danne ham en ^bhjelper, som passer til ham.

19 Og af jorden formede jeg,

6a 1 Mos 2:6.

7a 1 Mos 2:7;

Moses 4:25; 6:59;

Abr 5:7.

b gs Adam.

c gs Sjæl.

d Moses 1:34.

8a gs Eden.

9a gs Livets træ.

b 1 Mos 2:9.

10a 1 Mos 2:10.

17a Moses 7:32.

gs Handlefrihed.

b Abr 5:13.

c 1 Mos 2:17.

gs Død, fysisk;

Dødelighed.

18a gs Enbårne.

b 1 Mos 2:18;

Abr 5:14.

Gud Herren, hvert af markens dyr og hver af luftens fugle og befalede, at de skulle komme hen til Adam for at se, hvad han ville kalde dem; og de var også levende sjæle; for jeg, Gud, havde blæst livsånde ind i dem og befalede, at det, som Adam kaldte hver levende skabning, det skulle være dens navn.

20 Og Adam navngav alt kvæg og luftens fugle og hvert af markens dyr; men hvad Adam angår, så fandtes der ikke en hjælper, som passede til ham.

21 Og jeg, Gud Herren, lod en dyb søvn falde over Adam; og han sov, og jeg tog et af hans ribben og lukkede kødet til i dets sted;

22 og af ribbenet, som jeg, Gud Herren, havde taget fra manden, dannede jeg en "kvinde og førte hende hen til manden.

23 Og Adam sagde: Dette er, ved jeg nu, en knogle af mine knogler og "kød af mit kød; hun skal kaldes Kvinde, fordi hun er taget af manden.

24 Derfor skal en mand forlade sin far og sin mor og skal "holde sig til sin hustru; og de skal blive ^bét kød.

25 Og de var begge nøgne, manden og hans hustru, og skammede sig ikke.

KAPITEL 4

(Juni–oktober 1830)

Sådan blev Satan Djævelen – Han frister Eva – Adam og Eva falder, og døden kommer ind i verden.

Og jeg, Gud Herren, talte til Moses og sagde: Denne "Satan, som du har befalet i min Enbårnes navn, er den samme, som har været til fra ^bbegyndelsen, og han trådte frem for mig og sagde: Se, her er jeg, send mig, jeg vil være din søn, og jeg vil forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortabes, og "jeg vil visselig gøre det; giv mig derfor din ære.

2 Men se, min "elskede Søn, som var min elskede og ^budvalgte fra begyndelsen, sagde til mig: "Fader, ^ddin vilje ske, og "æren være din for evigt.

3 Derfor, fordi "Satan satte sig op mod mig og stræbte efter at tilintetgøre menneskets ^bhandlefrihed, som jeg, Gud Herren, havde givet det, og også fordi jeg skulle give ham min egen magt, foranledigede jeg ved min Enbårnes magt, at han skulle "styrtes ned.

4 Og han blev Satan, ja, Djævelen, faderen til alle "løgne, så han kunne bedrage og forblinde mennesker og føre dem fangne

22a gs Eva; Kvinde.

23a 1 Mos 2:23;
Abr 5:17.

24a 1 Mos 2:24;
L&P 42:22; 49:15–16;
Abr 5:17–18.

^b gs Ægteskab.

4 1a gs Djævelen.

^b L&P 29:36–37.

^c Es 14:12–15.

2a gs Jesus Kristus.

^b Moses 7:39;

Abr 3:27.

gs Forudordination.

^c gs Gud, Guddommen – Gud Faderen.

^d Luk 22:42.

^e gs Ære.

3a gs Rådet i himlen.

^b gs Handlefrihed.

^c L&P 76:25–27.

4a 2 Ne 2:18;

L&P 10:25.

gs Bedrag; Løgn.

efter sin vilje, ja, så mange, som ikke vil lytte til min røst.

5 Og se, "slangen var mere lumsk end noget andet af markens dyr, som jeg, Gud Herren, havde dannet.

6 Og Satan lagde det i slangens hjerte (for han havde lokket mange med sig), og han forsøgte også at forlede "Eva, for han kendte ikke Guds tanker, derfor stræbte han efter at tilintetgøre verden.

7 Og han sagde til kvinden: Nå, har Gud sagt: I må ikke spise af alle træer i "haven? (Og han talte gennem slangens mund).

8 Og kvinden sagde til slangen: Vi må gerne spise af frugten af træerne i haven;

9 men om frugten af det træ, som du ser midt i haven, har Gud sagt: I må ikke spise af den, ej heller må I røre ved den, for så dør I.

10 Og slangen sagde til kvinden: I skal ikke visselig dø;

11 for Gud ved, at på den dag, I spiser deraf, da skal jeres "øjne blive åbnet, og I skal blive som guder og ^bkende godt og ondt.

12 Og da kvinden så, at træet var velegnet til føde, og at det blev dejligt for øjnene, og det var et træ, der var "ønskværdigt, fordi det kunne gøre hende *vís*, tog hun af frugten deraf

og ^bspiste og gav den også til sin mand, der var hos hende, og han spiste.

13 Og begges øjne blev åbnet, og de blev bevidste om, at de havde været "nøgne. Og de syede figenblade sammen og lavede sig forklæder.

14 Og de hørte Gud Herrens røst, mens de "gik omkring i haven, da dagen blev sval, og Adam og hans hustru gik hen for at skjule sig for Gud Herrens nærhed mellem havens træer.

15 Og jeg, Gud Herren, kaldte på Adam og sagde til ham: "Hvor går du hen?

16 Og han sagde: Jeg hørte din røst i haven, og jeg blev bange, fordi jeg så, at jeg var nøgen, og jeg skjulte mig.

17 Og jeg, Gud Herren, sagde til Adam: Hvem har fortalt dig, at du var nøgen? Har du spist af det træ, af hvilket jeg befalede dig, at du ikke måtte spise, og hvis du gjorde det, så skulle du visselig "dø?

18 Og manden sagde: Kvinden, du gav mig og gav befaling om, at hun skulle blive hos mig, hun gav mig af træets frugt, og så spiste jeg.

19 Og jeg, Gud Herren, sagde til kvinden: Hvad er det, du har gjort? Og kvinden sagde: "Slangen forledte mig, og så spiste jeg.

20 Og jeg, Gud Herren, sagde

5a 1 Mos 3:1;
Mosi 16:3;
Alma 12:4.
6a gs Eva.
7a gs Eden.
11a 1 Mos 3:3–6;

Moses 5:10.
b Alma 12:31.
12a 1 Mos 3:6.
b gs Fald, Adams
og Evas.
13a 1 Mos 2:25.

14a 1 Mos 3:8.
15a 1 Mos 3:9.
17a Moses 3:17.
19a 1 Mos 3:13;
Mosi 16:3.

til slangen: Fordi du har gjort dette, skal du være mere "forbandet end alt kvæget og mere end noget af markens dyr; på din bug skal du krybe, og støv skal du æde alle dit livs dage;

21 og jeg vil sætte fjendskab mellem dig og kvinden, mellem dit afkom og hendes afkom; og han skal såre dig i hovedet, og du skal såre ham i hælen.

22 Til kvinden sagde jeg, Gud Herren: Jeg vil meget mangfoldiggøre bekymringen ved dit svangerskab; med "bekymring skal du sætte børn i verden; og din hengivenhed skal være rettet mod din mand, og han skal herske over dig!

23 Og til Adam sagde jeg, Gud Herren: Fordi du har givet agt på din hustrus røst og har spist af frugten af det træ, om hvilket jeg gav dig befaling, da jeg sagde: Du må ikke spise af det! skal jorden være forbandet for din skyld; med møje skal du skaffe dig føde af den alle dit livs dage.

24 Også tjørn og tidsel skal den give dig, og du skal spise markens urter.

25 "I dit ansigts sved skal du spise brød, indtil du vender tilbage til jorden – for du skal visselig dø – for af den blev du

taget; for ^bstøv var du, og til støv skal du vende tilbage.

26 Og Adam gav sin hustru navnet Eva, fordi hun var moder til alle levende; for således har jeg, Gud Herren, kaldt den første af alle kvinder, "hvilke er mange.

27 Til Adam og også til hans hustru lavede jeg, Gud Herren, kjortler af skind og "klædte dem deri.

28 Og jeg, Gud Herren, sagde til min Enbårne: Se, "manden er blevet som en af os, så han ^bkender godt og ondt, og se, for at han ikke skal række hånden ud og også "tage af "livets træ og spise og leve for evigt,

29 vil jeg, Gud Herren, derfor sende ham ud af "Edens have for at dyrke jorden, hvorfra han er taget;

30 for så sandt som jeg, Gud Herren, lever, så kan mine "ord ikke vende tomme tilbage, for eftersom de udgår af min mund, må de opfyldes.

31 Så jeg drev mennesket ud, og øst for Edens have satte jeg "keruber og et flammesværd, som vendte til alle sider, til at vogte vejen til livets træ.

32 (Og disse er de ord, som jeg talte til min tjener Moses, og de er sande, sådan som jeg vil det, og jeg har talt dem til dig. Se til,

20a 1 Mos 3:13–15.

22a 1 Mos 3:16.

25a 1 Mos 3:17–19.
gs Fald, Adams
og Evas.

b 1 Mos 2:7;
Moses 6:59;
Abr 5:7.

26a Moses 1:34; 6:9.

27a gs Ærbarhed.

28a 1 Mos 3:22.

gs Mennesker –
Menneskets
mulighed for at
blive som vor
himmelske Fader.

b gs Kundskab.

c Alma 42:4–5.

d 1 Mos 2:9;

1 Ne 11:25;

Moses 3:9.

gs Livets træ.

29a gs Eden.

30a 1 Kong 8:56;

L&P 1:38.

31a Alma 42:3.

gs Keruber.

at du ikke, førend jeg giver dig befaling derom, viser dem til nogen, undtagen til dem som tror. Amen).

KAPITEL 5

(Juni-oktober 1830)

Adam og Eva sætter børn i verden – Adam bringer et slagtoffer og tjener Gud – Kain og Abel bliver født – Kain gør oprør, elsker Satan mere end Gud og bliver Fortabelse – Mord og ugudelighed breder sig – Evangeliet bliver forkyndt fra begyndelsen.

Og det skete, at efter at jeg, Gud Herren, havde drevet dem ud, at Adam begyndte at dyrke jorden og at have "herredømme over alle markens dyr og at spise sit brød i sin pandes sved, sådan som jeg, Herren, havde befalet ham. Og Eva, hans hustru, arbejdede også sammen med ham.

2 Og Adam kendte sin hustru, og hun "fødte ham sønner og "døtre, og de begyndte at "mangfoldiggøre sig og at opfylde jorden.

3 Og fra den tid af begyndte Adams sønner og "døtre at fordele sig to og to i landet og at

dyrke jorden og at vogte flokke, og de fik også sønner og døtre.

4 Og Adam og Eva, hans hustru, påkaldte Herrens navn, og i retning af "Edens have hørte de Herrens røst, som talte til dem, og de så ham ikke; for de var "udelukket fra hans nærhed.

5 Og han gav dem befalinger om, at de skulle "tilbede Herren deres Gud og skulle bringe de "førstefødte af deres flokke som et offer til Herren. Og Adam var "lydig mod Herrens befalinger.

6 Og efter mange dage viste en "engel fra Herren sig for Adam og sagde: Hvorfor bringer du "slagtofre til Herren? Og Adam sagde til ham: Det ved jeg ikke, ud over at Herren befalede mig det.

7 Og da talte engelen og sagde: Dette er et "sindbillede på Faderens Enbårnes "offer, han som er fuld af "nåde og sandhed.

8 Derfor skal du gøre alt, hvad du gør, i "Sønnens navn, og du skal "omvende dig og "påkaldede Gud i Sønnens navn for evigt.

9 Og på den dag faldt "Helligånden, som vidner om Faderen og Sønnen, på Adam og sagde: Jeg er Faderens "Enbårne fra begyndelsen, fra nu af og for evigt, og eftersom du er "faldet,

5 1a Moses 2:26.

2a 1 Mos 5:4.

b L&P 138:39.

c 1 Mos 1:28;

Moses 2:28.

3a Moses 5:28.

4a gs Eden.

b Alma 42:9.

5a gs Tilbedelse.

b 2 Mos 13:12-13;

4 Mos 18:17;

Mosi 2:3.

gs Førstefødte.

c gs Lydighed.

6a gs Engle.

b gs Ofre.

7a gs Jesus Kristus –

Sindbilleder og symboler på Kristus.

b Alma 34:10-15.

gs Blod.

c Moses 1:6, 32.

gs Nåde.

8a 2 Ne 31:21.

b Moses 6:57.

gs Omvendelse.

c gs Bøn.

9a gs Helligånden.

b gs Jesus Kristus;

Enbårne.

c gs Død, åndelig;

Fald, Adams

og Evas.

kan du blive ^dforløst, og hele menneskeslægten med, lige så mange som vil.

10 Og på den dag priste Adam Gud og blev ^afyldt og begyndte at ^bprofetere om alle jordens slægter og sagde: Priset være Guds navn, for på grund af min overtrædelse er mine øjne blevet åbnet, og i dette liv skal jeg nyde ^cglæde, og atter i ^dkødet skal jeg se Gud.

11 Og ^aEva, hans hustru, hørte alt dette og blev glad og sagde: Var det ikke for vor overtrædelse, ^bville vi aldrig have fået efterkommere og ville aldrig have kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige.

12 Og Adam og Eva priste Guds navn, og de gjorde alt ^akendt for deres sønner og deres døtre.

13 Og ^aSatan kom iblandt dem og sagde: Jeg er også en søn af Gud; og han gav dem befaling og sagde: Tro ikke på det! og de ^btroede ikke på det, og de ^celskede Satan mere end Gud. Og menneskerne begyndte fra den tid af at blive ^dkødelige, sanselige og djævelske.

14 Og Gud Herren talte til

menneskene overalt ved ^aHel ligånden og befalede dem, at de skulle omvende sig;

15 og så mange, som ^atroede på Sønnen og omvendte sig fra deres synder, ville blive ^bfrelst; og så mange, som ikke troede og ikke omvendte sig, ville blive ^cfordømt; og ordene udgik af Guds mund som en udtrykkelig forordning; derfor skal de blive opfyldt.

16 Og Adam og Eva, hans hustru, ophørte ikke med at påkalde Gud. Og Adam kendte sin hustru Eva, og hun blev gravid og fødte ^aKain og sagde: Jeg har fået en mand af Herren; derfor vil han måske ikke forkaste hans ord. Men se, Kain hørte ikke efter, men sagde: Hvem er Herren, at jeg skulle kende ham?

17 Og hun blev igen gravid og fødte hans bror ^aAbel. Og Abel ^bgav agt på Herrens røst. Og Abel var fårehyrde, men Kain var agerdyrker.

18 Og Kain ^aelskede Satan mere end Gud. Og Satan gav ham befaling og sagde: ^bBring Herren et offer.

19 Og da tiden kom, skete det, at Kain bragte Herren et offer af jordens frugt.

20 Og Abel, han bragte også et

9d Mosi 27:24–26;
L&P 93:38; TA 3.
gs Forløsningsplanen; Forløse.
10a gs Født af Gud, født på ny.
b L&P 107:41–56.
gs Profeti.
c gs Glæde.
d 2 Ne 9:4.

11a gs Eva.
b 2 Ne 2:22–23.
12a 5 Mos 4:9.
13a gs Djævelen.
b gs Vantro.
c Moses 6:15.
d gs Kødelig;
Naturlige menneske.
14a Joh 14:16–18, 26.
15a gs Tro.

b gs Frelse.
c L&P 42:60.
gs Fordømmelse.
16a 1 Mos 4:1–2.
gs Kain.
17a gs Abel.
b Hebr 11:4.
18a L&P 10:20–21.
b L&P 132:8–11.

af de førstefødte af sin flok og noget af deres flomme. Og Herren viste agtelse for Abel og for hans "offer,

21 men for Kain og for hans "offer havde han ingen agtelse. Se, dette vidste Satan, og det behagede ham. Og Kain blev meget vred, og han sænkede hovedet.

22 Og Herren sagde til Kain: Hvorfor er du vred? Hvorfor har du sænket hovedet?

23 Hvis du gør det gode, skal du blive "antaget. Og hvis du ikke gør det gode, lurer synden ved døren, og Satan ønsker at få dig; og medmindre du giver agt på mine befalinger, overgiver jeg dig til ham, og det skal gå dig efter hans ønske. Og du skal herske over ham;

24 for fra nu af skal du være fader til hans løgne; du skal kaldes "Fortabelse; for du var også til før verden.

25 Og det skal siges i kommende tider, at disse "vederstyggheder kom fra Kain; for han forkastede det klogere råd, som kom fra Gud; og dette er en forbandelse, som jeg vil lægge på dig, medmindre du omvender dig.

26 Og Kain blev vred og lyttede ikke mere til Herrens røst, ej heller til Abel, sin bror, som vandrede i hellighed over for Herren.

27 Og Adam og hans hustru gav over for Herren udtryk for deres sorg på grund af Kain og hans brødre.

28 Og det skete, at Kain tog en af sine brødres døtre til hustru, og de "elskede Satan mere end Gud.

29 Og Satan sagde til Kain: Sværg over for mig ved din hals, og hvis du siger det, skal du dø; og lad dine brødre sværge ved deres hoved og ved den levende Gud, at de ikke siger det; for hvis de siger det, skal de visselig dø; og dette for at din far ikke skal få det at vide; og i dag vil jeg overgive din bror Abel i dine hænder.

30 Og Satan svor over for Kain, at han ville gøre i overensstemmelse med hans befalinger. Og alt dette blev gjort i hemmelighed.

31 Og Kain sagde: Sandelig, jeg er Mahan, mester for denne store hemmelighed, så jeg kan "myrde og få vinding. Derfor blev Kain kaldt Mester ^bMahan, og han pralede af sin ugudelighed.

32 Og Kain gik ud i marken, og Kain talte med Abel, sin bror. Og det skete, at mens de var ude i marken, rejste Kain sig imod Abel, sin bror, og slog ham ihjel.

33 Og Kain "pralede af, hvad han havde gjort, og sagde: Jeg

20a gs Offergave; Ofre.

21a 1 Mos 4:3–7.

23a 1 Mos 4:7;

L&P 52:15; 97:8.

24a gs Fortabelsens sønner.

25a Hel 6:26–28.

28a Moses 5:13.

31a gs Mord.

^b »Hjerne«,

»ødelægger« og

»den Store« er

mulige betydninger af stammen i ordet

»Mahan«.

33a gs Stolthed; Verdslighed.

er fri, min brors flokke falder visselig i mine hænder.

34 Og Herren sagde til Kain: Hvor er Abel, din bror? Og han sagde: Det ved jeg ikke. "Er jeg min brors vogter?"

35 Og Herren sagde: Hvad har du gjort? Røsten fra din brors blod råber til mig fra jorden.

36 Og se, du skal være forbandet, hvad angår den jord, som har åbnet munden for at tage imod din brors blod af din hånd.

37 Når du dyrker jorden, skal den fra nu af ikke mere give dig sin kraft. "Flygtning og omstrejfer skal du være på jorden.

38 Og Kain sagde til Herren: Satan "fristede mig på grund af min brors flokke. Og jeg blev også vred, for hans offer antog du og ikke mit; min straf er større, end jeg kan bære.

39 Se, du har i dag drevet mig bort fra Herrens ansigt, og for dit ansigt må jeg skjule mig; og jeg skal være flygtning og omstrejfer på jorden; og det skal ske, at den, som finder mig, slår mig ihjel på grund af mine misgerninger, for disse er ikke skjult for Herren.

40 Og jeg, Herren, sagde til ham: Hvem end der slår dig ihjel, over ham skal der tages hævn syvfold. Og jeg, Herren, satte et "mærke på Kain, for at ingen, der stødte på ham, skulle slå ham ihjel.

41 Og Kain blev "udelukket fra Herrens nærhed og boede sammen med sin hustru og mange af sine brødre i Nods land øst for Eden.

42 Og Kain kendte sin hustru, og hun blev gravid og fødte Enok, og han fik også mange sønner og døtre. Og han byggede en by, og han "gav byen navn efter sin søn Enoks navn.

43 Og Enok fik Irad og andre sønner og døtre. Og Irad fik Mahujael og andre sønner og døtre. Og Mahujael fik Metushael og andre sønner og døtre. Og Metushael fik Lemek.

44 Og Lemek tog sig to hustruer; navnet på den ene var Ada, og navnet på den anden Silla.

45 Og Ada fødte Jubal; han blev fader til dem, der bor i telte, og de var kvægholdere; og hans brors navn var Jubal, som blev fader til alle dem, der spiller på citer og fløjte.

46 Og Silla, hun fødte også Tubal-Kain, læremester for alle håndværkere, der arbejder med bronze og jern. Og Tubal-Kains søster hed Na'ama.

47 Og Lemek sagde til sine hustruer Ada og Silla: Hør min røst, I Lemeks hustruer, lyt til min tale; for jeg har slået en mand ihjel, mig til sår, og en ung mand, mig til skade.

48 Hvis Kain skal hævnes syv

34a 1 Mos 4:9.

37a 1 Mos 4:11–12.

38a gs Begære; Fristelse.

40a 1 Mos 4:15.

41a Moses 6:49.

42a dvs Kain havde en

søn ved navn Enok og byggede en by, som han opkaldte efter ham. Disse to må ikke forveksles med Enok fra Sets

retfærdige slægtslinje og med hans by, Zion, også kaldet »Enoks By«.

fold, så skal Lemek visselig hævnes "syvoghalvfjerds fold,

49 for Lemek havde indgået en "pagt med Satan efter Kains vis, hvorved han var blevet Mester Mahan, mester af den store hemmelighed, som var blevet forrettet for Kain af Satan; og Irad, Enoks søn, som kendte deres hemmelighed, begyndte at afsløre den for Adams sønner;

50 derfor slog Lemek, som var vred, ham ihjel, ikke som Kain sin bror Abel for vindings skyld, men han slog ham ihjel på grund af eden.

51 For fra Kains dage fandtes der en "hemmelig sammensværgelse, og deres gerninger skete i mørket, og de kendte hver især deres broder.

52 Derfor forbandede Herren Lemek og hans hus og alle dem, som havde sluttet pagt med Satan; for de holdt ikke Guds befalinger, og det mishagede Gud, og han betjente dem ikke, og deres gerninger var vederstyggeligheder og begyndte at brede sig blandt alle "menneskenes sønner. Og den fandtes blandt menneskenes sønner.

53 Og blandt menneskenes døtre blev dette ikke omtalt, for Lemek havde fortalt hemmeligheden til sine hustruer,

og de satte sig op imod ham og kundgjorde dette vidt omkring og havde ingen medynk;

54 derfor blev Lemek foragtet og stødt ud og viste sig ikke blandt menneskenes sønner, for at han ikke skulle dø.

55 Og således begyndte "mørkets gerninger at blive fremherskende blandt alle menneskenes sønner.

56 Og Gud forbandede jorden med en alvorlig forbandelse og var vred på de ugudelige, på alle menneskenes sønner, som han havde dannet;

57 for de ville ikke give agt på hans røst, ej heller tro på hans "enbårne Søn, ja, ham, som han kundgjorde skulle komme i tidens midte, og som var blevet beredt fra før verdens grundlæggelse.

58 Og således begyndte "evangeliet at blive prædikeret fra begyndelsen, idet det blev forkyndt af hellige ^bengle, udsendt fra Guds nærhed, og ved hans egen røst og ved ^cHelligåndsgaven.

59 Og således blev alt bekræftet på Adam ved en hellig ordination og evangeliet prædikeret og en forordning udsendt, for at det skulle blive i verden indtil dens ende; og således var det. Amen.

48a 1 Mos 4:24. Lemek pralede med, at Satan ville gøre mere for ham, end han havde gjort for Kain. Begrundelserne til hans antagelse gives

i vers 49 og 50.
49a gs Ed.
51a gs Hemmelige sammensværgelser.
52a Moses 8:14–15.
55a gs Mørke, åndeligt; Ugudelig.

57a gs Jesus Kristus.
58a gs Evangelium.
b Alma 12:28–30; Moro 7:25, 29–31. gs Engle.
c gs Helligåndsgaven.

KAPITEL 6

(November–december 1830)

Adams efterkommere fører en mindebog – Hans retskafne efterslægt prædiker omvendelse – Gud åbenbarer sig for Enok – Enok prædiker evangeliet – Frelsesplanen blev åbenbaret for Adam – Han blev døbt og modtog præstedømmet.

Og ^aAdam gav agt på Guds røst og formanede sine sønner til at omvende sig.

2 Og Adam kendte igen sin hustru, og hun fødte en søn, og han gav ham navnet ^aSet. Og Adam herliggjorde Guds navn, for han sagde: Gud har givet mig en anden efterkommer i stedet for Abel, som Kain slog ihjel.

3 Og Gud åbenbarede sig for Set, og han gjorde ikke oprør, men bragte et antageligt ^aoffer ligesom sin bror Abel. Og ham blev der også født en søn, og han gav ham navnet Enosh.

4 Og da begyndte disse mænd at ^apåkalde Herrens navn, og Herren velsignede dem;

5 og der blev ført en ^amindebog, hvori der blev skrevet på Adams sprog, for så mange, som påkaldte Gud, blev det givet at skrive ved ^binspirationsens ånd;

6 og af dem lærte deres børn at læse og skrive, for de havde et sprog, som var rent og uforvansket.

7 Se, det samme ^apræstedømme, som fandtes i begyndelsen, skal også findes ved verdens ende.

8 Se, denne profeti udtalte Adam, da han blev ^atilskyndet af Helligånden, og der blev ført en ^boptegnelse over ^cGuds børns slægt. Og dette var ^abogen over Adams efterkommere, hvori der står: På den dag, da Gud skabte mennesket, dannede han det, så det lignede Gud.

9 ^aI sit eget legemes billede ^bskabte han dem som mand og kvinde og velsignede dem og ^cgav dem navnet Adam på den dag, da de blev skabt og blev levende ^asjæle i landet på Guds ^afodskammel.

10 Og ^aAdam levede et hundrede og tredive år og fik en søn, der lignede ham, ^bi sit eget billede og gav ham navnet Set.

11 Og Adams dage, efter at han havde fået Set, blev otte hundrede år, og han fik mange sønner og døtre;

12 og alle de dage, som Adam levede, var ni hundrede og tredive år, og han døde.

13 Set levede et hundrede og

6 1a gs Adam.
2a 1 Mos 4:25.
gs Set.
3a gs Ofre.
4a 1 Mos 4:26.
gs Bøn.
5a Abr 1:28, 31.
gs Mindebog.
b gs Inspiration.

7a gs Præstedømme.
8a 2 Pet 1:21.
b gs Slægtsregister.
c gs Guds sønner
og døtre.
d 1 Mos 5:1.
9a 1 Mos 1:26–28;
Moses 2:26–29;
Abr 4:26–31.

b gs Mennesker.
c Moses 1:34; 4:26.
d gs Sjæl.
e Abr 2:7.
10a L&P 107:41–56.
b 1 Mos 5:3;
L&P 107:42–43;
138:40.

fem år og fik Enosh og profeterede alle sine dage og oplærte sin søn Enosh i Guds veje; derfor profeterede Enosh også.

14 Og Set levede, efter at han havde fået Enosh, otte hundrede og syv år og fik mange sønner og døtre.

15 Og menneskenes børn blev talrige på hele landets overflade. Og i de dage havde Satan stor ^amagt over menneskene og rasede i deres hjerte; og fra da af kom det til krige og blodsudgydelse; og en mands hånd var løftet mod hans egen bror for at bringe død på grund af ^bhimmelige gerninger, i stræben efter magt.

16 Alle Sets dage var ni hundrede og tolv år, og han døde.

17 Og Enosh levede halvfems år og fik ^aKenan. Og Enosh og resten af Guds folk rejste ud af det land, som hed Shulon, og boede i et forjættet land, som han opkaldte efter sin egen søn, som han havde givet navnet Kenan.

18 Og Enosh levede, efter at han havde fået Kenan, otte hundrede og femten år og fik mange sønner og døtre. Og alle Enoshs dage blev ni hundrede og fem år, og han døde.

19 Og Kenan levede halvfjerds år og fik Mahalal'el; og Kenan levede, efter at han havde fået Mahalal'el, otte hundrede og fyrre år og fik sønner og døtre.

Og alle Kenans dage blev ni hundrede og ti år, og han døde.

20 Og Mahalal'el levede femogtres år og fik Jered; og Mahalal'el levede, efter at han havde fået Jered, otte hundrede og tredive år og fik sønner og døtre. Og alle Mahalal'els dage blev otte hundrede og femoghalvfems år, og han døde.

21 Og Jered levede et hundrede og toogtres år og fik ^aEnok, og Jered levede, efter at han havde fået Enok, otte hundrede år og fik sønner og døtre. Og Jered oplærte Enok i alle Guds veje.

22 Og dette er slægtsregisteret over Adams sønner, han som var ^aGuds søn, og med hvem Gud selv samtalte.

23 Og de var ^aforkyndere af retfærdighed og talte og ^bprofeterede og formanede alle mennesker overalt til at ^comvende sig; og menneskenes børn blev undervist i ^dtro.

24 Og det skete, at alle Jereds dage blev ni hundrede og toogtres år, og han døde.

25 Og Enok levede femogtres år og fik ^aMetusalem.

26 Og det skete, at Enok rejste omkring i landet blandt folket; og mens han rejste omkring, steg Guds Ånd ned fra himlen og hvilede på ham.

27 Og han hørte en røst fra himlen, som sagde: Enok, min søn, profetér for dette folk, og sig til dem: Omvend jer, for så

15a Moses 5:13.

^b gs Himmelige sammensværgelser.

17a 1 Mos 5:10–14;
L&P 107:45, 53.

21a 1 Mos 5:18–24;
Moses 7:69; 8:1–2.
gs Enok.

22a Luk 3:38.
23a gs Profet.

^b gs Profeti.

^c gs Omvendelse.

^d gs Tro.

25a gs Metusalem.

siger Herren: "Jeg er vred på dette folk, og min rasende vrede er optændt imod dem, for deres hjerter er blevet hårde, og deres ^bører er tunge til at høre, og deres ^cøjne kan ikke se langt;

28 og i disse mange slægtled, lige siden den dag da jeg skabte dem, har de ^aforladt vejen og har forkastet mig og har søgt deres egne råd i mørket, og i deres egne vederstyggeligheder har de udtænkt mord og har ikke holdt de befalinger, som jeg gav deres fader Adam.

29 Derfor har de forsværget sig, og ved deres ^aeder har de bragt død over sig selv; og et ^bhelvede har jeg forberedt til dem, hvis de ikke omvender sig;

30 og dette er en forordning, som jeg fra min egen mund udsendte ved verdens begyndelse, fra dens grundlæggelse, og ved mine tjeneres, dine fædres, mund, har jeg forordnet det, ligesom den skal blive sendt ud i verden til dens ende.

31 Og da Enok havde hørt disse ord, ^bøjede han sig til jorden foran Herren og talte foran Herren og sagde: Hvordan kan det være, at jeg har fundet yndest for dine øjne, når jeg kun er en ung mand, og alle mennesker hader mig; for jeg er ^alangsom til at tale; hvorfor er jeg din tjener?

32 Og Herren sagde til Enok: Gå i gang og gør, som jeg har befalet dig, så skal ingen gennembøre dig. ^aÅbn din mund, så skal den blive fyldt, og jeg vil give dig mæle, for alt kød er i mine hænder, og jeg vil gøre, som det synes mig bedst.

33 Sig til dette folk: "Vælg i dag at tjene Gud Herren, som har dannet jer.

34 Se, min ^aAnd er over dig, alle dine ord vil jeg derfor retfærdiggøre; og ^abjergene skal flygte foran dig, og ^bfloderne skal ændre deres løb; og du skal forblive i mig og jeg i dig; ^cvandr derfor med mig.

35 Og Herren talte til Enok og sagde til ham: Salv dine øjne med ler, og vask dem, så skal du se. Og det gjorde han.

36 Og han så de ^aånder, som Gud havde skabt; og han så også ting, som ^bikke var synlige for det naturlige øje; og fra da af spredtes det ord i landet: ^cEn seer har Herren ladet fremstå for sit folk.

37 Og det skete, at Enok drog om i landet blandt folket og stillede sig op på højene og de høje steder og råbte med høj røst og vidnede mod deres gerninger; og alle mennesker blev ^astødt på grund af ham.

38 Og de kom ud for at høre ham på de høje steder og sagde

27a L&P 63:32.

b Matt 13:15;

2 Ne 9:31;

Mosi 26:28;

L&P 1:2, 11, 14.

c Alma 10:25; 14:6.

28a Gs Oprør.

29a Gs Ed.

b Gs Helvede.

31a 2 Mos 4:10–16;

Jer 1:6–9.

32a L&P 24:5–6; 60:2.

33a Gs Handlefrihed.

34a Matt 17:20.

b Moses 7:13.

c 1 Mos 5:24;

Moses 7:69.

gs Vandre, vandre

med Gud.

36a Gs Åndelig skabelse.

b Moses 1:11.

c Gs Seer.

37a 1 Ne 16:1–3.

til teltvogterne: Bliv I her og vogt teltene, mens vi går ud for at se seeren, for han profeterer, og der er sket noget mærkeligt i landet; en vild mand er kommet iblandt os.

39 Og det skete, da de hørte ham, at ingen lagde hånd på ham, for frygt kom over alle dem, der hørte ham; for han vandrede med Gud.

40 Og der kom en mand til ham, hvis navn var Mahija, og sagde til ham: Sig os lige ud, hvem du er, og hvorfra du kommer.

41 Og han sagde til dem: Jeg forlod Kenans land, mine fædres land, et retfærdigt land indtil denne dag. Og min far oplærte mig i alle Guds veje.

42 Og det skete, at jeg, da jeg rejste fra Kenans land, ved det østlige hav, så et syn; og se, himlene så jeg, og Herren talte med mig og gav mig en befaling; derfor, af denne årsag, for at adlyde befalingen, forkynder jeg disse ord.

43 Og Enok fortsatte sin tale og sagde: Herren, der talte med mig, han er himlens Gud, og han er min Gud og jeres Gud, og I er mine brødre, og hvorfor "giver I jer selv råd og forkaster himlens Gud?

44 Himlene har han dannet, "jorden er hans ^bfodskammel,

og dens grundvold er hans. Se, han lagde den; en hærske af mennesker har han sat på dens overflade.

45 Og døden er kommet over vore fædre; alligevel kender vi dem og kan ikke fornægte det, og alle, selv den første af alle kender vi, ja, Adam.

46 For en "mindebog har vi skrevet blandt os efter det forbillede, der er blevet givet ved Guds finger; og den er givet på vort eget sprog.

47 Og da Enok forkyndte Guds ord, bævede folket og kunne ikke stå i hans nærhed.

48 Og han sagde til dem: Fordi Adam "faldt, er vi til, og ved hans fald kom ^bdøden, og elendighed og jammer er blevet os til del.

49 Se, Satan er kommet blandt menneskenes børn og "frister dem til at tilbede sig; og menneskene er blevet ^bkødelige, "sanselige og djævelske, og de er blevet ^dudelukket fra Guds nærhed.

50 Men Gud har kundgjort for vore fædre, at alle mennesker må omvende sig.

51 Og han talte til vor fader Adam med sin egen røst og sagde: Jeg er Gud; jeg dannede verden og "menneskene, ^bfør de blev til i kødet.

52 Og han sagde også til ham:

43a Ordsp 1:24–33;
L&P 56:14–15.

44a 5 Mos 10:14.
b Abr 2:7.

46a gs Mindebog.

48a 2 Ne 2:25.

gs Fald, Adams

og Evas.

b gs Død, fysisk.

49a Moses 1:12.

gs Fristelse.

b Mosi 16:3–4;

Moses 5:13.

gs Kødelig.

c gs Sanselighed.

d gs Død, åndelig.

51a gs Mennesker –

Mennesket, vor

himmelske Faders

åndelige barn.

b gs Åndelig skabelse.

Hvis du vil vende dig til mig og lytte til min røst og tro og omvende dig fra alle dine overtrædelser og blive ^adøbt, ja, i vand i min enbårne Søns navn, han som er fuld af ^bnåde og sandhed, han som er ^cJesus Kristus, det eneste ^anavn, der skal gives under himlen, ved hvilket ^cfrelse skal blive menneskenes børn til del, skal du modtage Helligåndsgaven og bede om alt i hans navn, og hvad som helst du beder om, det skal blive givet dig.

53 Og vor fader Adam talte til Herren og sagde: Hvordan kan det være, at menneskene må omvende sig og blive døbt i vand? Og Herren sagde til Adam: Se, jeg har ^atilgivet dig din overtrædelse i Edens have.

54 Derfra kom det ord ud blandt folket, at ^aGuds Søn har ^bsonet for arvesynden, hvilket medfører, at børnene ikke kan svare for ^cforældrenes synder, for de er rene fra verdens grundlæggelse.

55 Og Herren talte til Adam og sagde: Eftersom dine børn er undfanget i synd, så bliver ^asynden, når de begynder at vokse op, undfanget i deres hjerte, og

de smager det ^bbitre, så de kan lære at skønne på det gode.

56 Og det er givet dem at kende godt fra ondt; derfor kan de ^ahandle på egne vegne, og jeg har givet dig en anden lov og befaling.

57 Lær derfor dine børn, at alle mennesker overalt må ^aomvende sig, ellers kan de på ingen måde arve Guds rige, for ^bintet urent kan bo der eller ^cbo i hans nærhed; for på Adams sprog er hans navn ^aHellighedens Menneske, og navnet på hans Enbårne er ^cMenneskesønnen, ja, Jesus Kristus, en retfærdig ^fdommer, som skal komme i tidens midte.

58 Derfor giver jeg dig en befaling om frit at lære dine ^abørn dette og sige:

59 På grund af overtrædelse sker faldet, hvilket fald medfører død, og eftersom I er blevet født til verden ved vand og blod og den ^aånd, som jeg har dannet, og således af ^bstøvet er blevet en levende sjæl, således må I ^cfødes på ny ind i Himmeriget ved ^dvand og ved Ånden og blive rensset ved blod, nemlig ved min Enbårnes blod, så I kan blive helliggjort fra al synd

52a 3 Ne 11:23-26.

gs Døbe, dåb.

b gs Nåde.

c gs Jesus Kristus.

d ApG 4:12;

2 Ne 31:21.

e gs Frelse.

53a gs Tilgive.

54a gs Jesus Kristus.

b gs Forsoning.

c Mosi 3:16.

55a gs Synd.

b L&P 29:39.

gs Modgang.

56a 2 Ne 2:26-27;

Hel 14:29-30.

gs Handlefrihed.

57a 1 Kor 6:9-10.

gs Omvendelse.

b 1 Ne 10:21.

gs Ren og uren.

c Sl 24:3-4;

1 Ne 15:33-36;

Morm 7:7;

L&P 76:50-62.

d Moses 7:35.

gs Hellighedens
Menneske.

e gs Menneskesønnen.

f gs Jesus Kristus -
Dommer; Retfærdig,
retfærdighed.

58a gs Barn, børn.

59a 1 Joh 5:8.

b 1 Mos 2:7;

Moses 4:25; Abr 5:7.

c gs Født af Gud, født
på ny.

d gs Døbe, dåb.

og 'nyde ^fdet evige livs ord i denne verden og evigt liv i den tilkommende verden, ja, udødelig ^gherlighed;

60 for ved ^avandet holder I befalingen; ved ^Ånden bliver I ^bretfærdiggjort, og ved ^cblodet bliver I ^dhelliggjort;

61 derfor er den blevet givet, så den kan forblive i jer; himlens vidne; ^aTalsmanden; de fredsskabende sandheder om udødelig herlighed, sandheden om alt; den, som giver liv til alt, og som levendegør alt; den, som ved alt og har al magt, hvad angår visdom, barmhjerthighed, sandhed, retfærdighed og dom.

62 Og se nu, jeg siger dig: Dette er ^afrelsesplanen for alle mennesker ved min ^bEnbårnes blod, han som skal komme i tidens midte.

63 Og se, alt har sin genspejling, og ^aalt er blevet skabt og dannet til at vidne om mig, både det, der er timeligt; og det, der er åndeligt; det, der er i himlen ovenover; og det, der er på jorden; og det, der er i jorden; og det, som er under jorden; både ovenover og nedenunder; alt vidner om mig.

64 Og det skete, da Herren

havde talt med Adam, vor fader, at Adam anråbte Herren, og han blev taget bort af ^aHerrens ^Ånd, og han blev båret ned i vandet og blev lagt ned under ^bvandet og blev ført op af vandet.

65 Og således blev han døbt, og Guds ^Ånd steg ned over ham, og således blev han ^afødt af ^Ånden og blev ^blevendegjort i det indre menneske.

66 Og han hørte en røst fra himlen sige: Du er blevet ^adøbt med ild og med Helligånden. Dette er ^bvidnet om Faderen og Sønnen fra nu af og for evigt;

67 og du er af hans ^aorden, han som var uden dages begyndelse og års ende, fra al evighed til al evighed.

68 Se, du er ^aét i mig, søn af Gud; og således kan alle blive mine ^bsønner. Amen.

KAPITEL 7

(December 1830)

Enok underviser, leder folket og flytter bjerge – Byen Zion bliver grundlagt – Enok forudser Menneskesønnens komme, hans sonoffer og de helliges opstandelse – Han forudser genoprettelsen, indsam-

59e 2 Ne 4:15–16;

Alma 32:28.

^f Joh 6:68.

^g gs Celestial
herlighed.

60a Moro 8:25.

^b gs Retfærdiggøre.

^c gs Blod.

^d gs Helliggørelse.

61a gs Helligånden.

62a gs Forløsnings-

planen.

^b gs Enbårne.

63a Alma 30:44;

L&P 88:45–47.

64a gs Helligånden.

^b gs Døbe, dåb.

65a gs Født af Gud,

født på ny.

^b Mosi 27:25;

Alma 5:12–15.

66a L&P 19:31.

gs Helligåndsgaven.

^b 2 Ne 31:17–18;

3 Ne 28:11.

67a gs Melkisedekske
præstedømme.

68a 1 Joh 3:1–3;

L&P 35:2.

^b Joh 1:12;

L&P 34:3.

gs Guds sønner

og døtre.

lingen, det andet komme og Zions tilbagevenden.

Og det skete, at Enok fortsatte sin tale og sagde: Se, vor fader Adam belærte om dette, og mange troede og blev "Guds sønner, og mange troede ikke og er omkommet i deres synder og ser med ^bfrygt og i pine frem til, at Guds vredes heftige harme skal blive udøst over dem.

2 Og fra den tid af begyndte Enok at profetere og sige til folket: Mens jeg rejste omkring og stod på stedet Mahuja og anrøbte Herren, lød der en røst fra himlen, som sagde: Rejs en anden vej, og kom op på bjerget Simeon.

3 Og det skete, at jeg rejste en anden vej og gik op på bjerget, og da jeg stod på bjerget, så jeg himlene åbne, og jeg blev iklædt "herlighed;

4 og jeg så Herren; og han stod foran mit ansigt, og han talte med mig, ligesom et menneske taler med et andet, "ansigt til ansigt, og han sagde til mig: ^bSe, så vil jeg vise dig verden i et tidsrum af mange slægtled.

5 Og det skete, at jeg så ned i Shums dal, og se, der var et stort folk, som boede i telte, og som var Shums folk.

6 Og igen sagde Herren til mig: Se! Og jeg så mod nord, og jeg så Kana'ans folk, som boede i telte.

7 Og Herren sagde til mig:

Profetér, og jeg profetere og sagde: Se, Kana'ans folk, som er talrige, skal i kampformation drage frem mod Shums folk og skal slå dem ihjel, så de bliver fuldstændigt udryddet; og Kana'ans folk skal fordele sig i landet, og landet skal være goldt og ufrugtbart, og intet andet folk end Kana'ans folk skal bo der;

8 for se, Herren skal forbande landet med megen hede, og dets goldhed skal vare for evigt; og der opstod en "mørk lød hos alle Kana'ans børn, så de blev foragtet blandt alle folk.

9 Og det skete, at Herren sagde til mig: Se, og jeg så, og jeg skuede Sarons land og landet Enok og Omners land og Henis land og Sems land og Haners land og Hanannihans land og alle indbyggere deri;

10 og Herren sagde til mig: Drag hen til dette folk og sig til dem: "Omvend jer! så jeg ikke skal komme ned og slå dem med en forbandelse, så de dør.

11 Og han gav mig befaling om, at jeg skulle "døbe i Faderens og i Sønnens og i Helligåndens navn, Sønnen, som er fuld af ^bnåde og sandhed, og "Helligånden, som vidner om Fade ren og Sønnen.

12 Og det skete, at Enok fortsatte med at opfordre alle folk, undtagen Kana'ans folk, til at omvende sig;

7 1a gs Guds sønner og døtre.
b Alma 40:11-14.
3a gs Forklarelse.
4a 1 Mos 32:30;

5 Mos 5:4;
Moses 1:2, 11, 31.
b Moses 1:4.
8a 2 Ne 26:33.
10a Moses 6:57.

gs Omvendelse.
11a gs Døbe, dåb.
b gs Nåde.
c gs Helligånden.

13 og så stor var Enoks ^atro, at han ledte Guds folk, og deres fjender kom for at kæmpe imod dem; og han talte Herrens ord, og jorden bævede, og ^bbjergene flygtede, ja, i overensstemmelse med hans befaling; og ^cfloderne med vand blev ændret i deres løb; og løvernes brøl hørtes fra ørkenen; og alle folkeslag frygtede såre, så ^akraftfulde var Enoks ord, og så stor var kraften i det sprog, som Gud havde givet ham.

14 Der kom også et land op af havets dyb, og så stor var frygten hos Guds folks fjender, at de flygtede og holdt sig langt borte og gik over til det land, som var kommet op af havets dyb.

15 Og også landets ^akæmper holdt sig langt borte, og der udgik en forbandelse over alle mennesker, som kæmpede mod Gud;

16 og fra den tid af kom det til krige og blodsudgydelse blandt dem; men Herren kom og boede hos sit folk, og de levede i retfærdighed.

17 ^aFrygt for Herren var over alle folkeslag, så stor var Herrens herlighed, som var over hans folk. Og Herren ^bvelsignede landet, og de blev velsignet på bjergene og på de høje steder og trivedes.

18 Og Herren kaldte sit folk ^aZion, fordi de var af ^bét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed; og der var ingen fattige blandt dem.

19 Og Enok fortsatte med at prædike for Guds folk i retfærdighed. Og det skete i hans dage, at han byggede en by, som blev kaldt Hellighedens By, ja, Zion.

20 Og det skete, at Enok talte med Herren; og han sagde til Herren: ^aZion skal visselig bo i sikkerhed for evigt. Men Herren sagde til Enok: Zion har jeg velsignet, men resten af folket har jeg forbandet.

21 Og det skete, at Herren viste Enok alle jordens indbyggere, og han så, og se, Zion blev med tiden ^ataget op til himlen. Og Herren sagde til Enok: Se min bolig for evigt.

22 Og Enok så også resten af det folk, som var Adams sønner; og de var en blanding af alle Adams efterkommere, med undtagelse af Kains efterkommere, for Kains efterkommere var ^amørklødede og havde ikke plads blandt dem.

23 Og efter at Zion var blevet taget op til ^ahimlen, ^bskuede Enok, og se, ^calle jordens folkeslag så han for sig;

24 og der kom slægtled efter slægtled; og Enok var ^aløftet

13a gs Tro.
b Matt 17:20.
c Moses 6:34.
d gs Magt;
Præstedømme.
15a 1 Mos 6:4;
Moses 8:18.
17a 2 Mos 23:27.

b 1 Krøn 28:7–8;
1 Ne 17:35.
18a gs Zion.
b ApG 4:32;
Fil 2:1–4.
gs Enighed.
20a Moses 7:62–63.
gs Ny Jerusalem.

21a Moses 7:69.
22a 2 Ne 26:33.
23a gs Himlen.
b gs Syn.
c L&P 88:47;
Moses 1:27–29.
24a 2 Kor 12:1–4.

højt op, ja, i Faderens og Men-
neskesønnens skød; og se,
Satans magt var over hele jor-
dens overflade.

25 Og han så engle stige ned
fra himlen; og han hørte en høj
røst, som sagde: Ve, ve over
jordens indbyggere.

26 Og han så Satan; og han
havde en stor ^alænke i hånden,
og den indhyllede hele jordens
overflade i ^bmørke; og han
så op og lo, og ^chans engle fry-
dede sig.

27 Og Enok så ^aengle stige ned
fra himlen og aflægge ^bvidnes-
byrd om Faderen og Sønnen;
og Helligånden faldt på mange,
og de blev ved himlens kræfter
taget op til Zion.

28 Og det skete, at himlens
Gud så på resten af folket, og
han græd; og Enok aflagde vid-
nesbyrd om det og sagde:
Hvordan kan det være, at him-
lene græder og udgyder deres
tårer som regn på bjergene?

29 Og Enok sagde til Herren:
Hvordan kan det være, at du
kan ^agræde, da du er hellig og
er fra al evighed til al evighed?

30 Og om det var muligt, at
mennesket kunne tælle de par-
tikler, som udgør jorden, ja,
^amillioner af jorde som denne,
ville det ikke være en begyndel-
se på antallet af alt det, som du

har ^bskabt; og dine forhæng er
stadig spændt ud; og dog er du
der, og dit skød er der, og du er
også retfærdig, du er barmhjer-
tig og godgørende for evigt;

31 og af alt, hvad du har skabt
fra al evighed til al evighed,
har du taget Zion op til dit eget
skød; og intet andet end ^afred,
^bretfærdighed og ^csandhed er
din trones bolig; og barmhjertig-
hed skal udgå fra dit ansigt og
ingen ende have; hvordan kan
det da være, at du kan græde?

32 Herren sagde til Enok: Se,
disse dine brødre; de er ^amine
egne hænders værk, og jeg
gav dem deres ^bkundskab den
dag, jeg skabte dem; og i Edens
have gav jeg mennesket dets
^chandlefrihed;

33 og til dine brødre har jeg
sagt og også givet befaling om,
at de skulle ^aelske hinanden, og
at de skulle vælge mig, deres
Fader; men se, de er uden hen-
givenhed, og de hader deres
eget blod;

34 og ^amin harmes ild er op-
tændt imod dem; og i mit hede
mishag vil jeg sende ^bover-
svømmelserne ind over dem,
for min heftige vrede er optændt
imod dem.

35 Se, jeg er Gud; ^aHellighe-
dens Menneske er mit navn,
Rådenes Menneske er mit navn;

26a Alma 12:10–11.

b Es 60:1–2.

c Jud 1:6;

L&P 29:36–37.

27a *cs* Engle.

b *cs* Vidnesbyrd.

29a Es 63:7–10.

30a L&P 76:24;

Moses 1:33.

b *cs* Skabe.

31a *cs* Fred.

b *cs* Retfærdig,
retfærdighed.

c *cs* Sandhed.

32a Moses 1:4.

b *cs* Kundskab.

c *cs* Handlefrihed.

33a *cs* Kærlighed.

34a Es 30:27; Nah 1:6;

L&P 35:14.

b 1 Mos 7:4, 10;

Moses 8:17, 24.

cs Vandfloden.

35a Moses 6:57.

og ^bUendelig og Evig er også mit navn.

36 Derfor kan jeg række mine hænder ud og holde alt det, jeg har dannet, i dem, og "mine øjne kan også gennembore det; og af alt, hvad mine hænder har skabt, har der ikke været så stor ^bugudelighed som blandt dine brødre.

37 Men se, deres synder skal hvile på deres fædres hoved; Satan skal være deres fader, og elendighed skal være deres skæbne, og alle himlene skal græde over dem, ja, alt, hvad mine hænder har skabt; hvorfor skulle himlene da ikke græde, når de ser, at disse skal lide?

38 Men se, disse, som dine øjne nu hviler på, skal omkomme i oversvømmelserne; og se, jeg vil spørre dem inde; et "fængsel har jeg beredt til dem.

39 Og "den, som jeg har udvalgt, har talt deres sag for mit ansigt. Derfor lider han for deres synder, for så vidt som de vil omvende sig på den dag, da min ^budvalgte vender tilbage til mig, og indtil den dag skal de være i "pine;

40 derfor, over dette skal himlene græde, ja, og alt, hvad mine hænder har skabt.

41 Og det skete, at Herren talte til Enok og fortalte Enok alt, hvad menneskebørnene ville

gøre; derfor kendte Enok til det og så på deres ugudelighed og deres elendighed og græd og strakte armene frem, og hans "hjerter svulmede og blev stort som evigheden; og hans indre blev rørt af medfølelse; og hele evigheden rystede.

42 Og Enok så også "Noa og hans ^bfamilie, at alle Noas sønners efterkommere skulle blive frelst med en timelig frelse;

43 derfor så Enok, at Noa byggede en "ark; og at Herren tilsmilede den og holdt den i sin egen hånd; men over resten af de ugudelige kom oversvømmelserne og opslugte dem.

44 Og da Enok så dette, led hans sjæl bitterligt og han græd over sine brødre og sagde til himlene: Jeg "nægter at lade mig trøste! Men Herren sagde til Enok: Opløft dit hjerte og vær glad, og se.

45 Og det skete, at Enok så; og fra Noa så han alle jordens slægter; og han anrøbte Herren og sagde: Hvornår kommer Herrens dag? Hvornår bliver den Retfærdiges blod udgydt, så alle de, der sørger, kan blive "helliggjort og få evigt liv?

46 Og Herren sagde: Det skal ske i "tidens midte, i ugudelighedens og hævnens dage.

47 Og se, Enok så dagen for Menneskesønnens komme, ja, i

35b Moses 1:3.

36a L&P 38:2; 88:41;

Moses 1:35-37.

b 1 Mos 6:5-6;

Moses 8:22, 28-30.

38a 1 Pet 3:18-20.

gs Helvede.

39a dvs Frelseren.

b Moses 4:2; Abr 3:27.

gs Jesus Kristus.

c gs Fordømmelse.

41a Mosi 28:3.

gs Medfølelse.

42a gs Noa, bibelsk

patriark.

b Moses 8:12.

43a 1 Mos 6:14-16;

Eter 6:7.

44a Sl 77:3; Eter 15:3.

45a gs Helliggørelse.

46a Moses 5:57.

kødet; og hans sjæl frydede sig, og han sagde: Den Retfærdige er blevet løftet op, og ^aLammet har været slagtet siden verdens grundlæggelse; og ved tro er jeg i Faderens skød, og se, ^bZion er hos mig.

48 Og det skete, at Enok så på ^ajorden; og han hørte en røst fra dens indre, som sagde: Ve, ve mig, menneskenes moder; jeg lider smerte, jeg er træt på grund af mine børns ugudelighed. Hvornår skal jeg ^bhvile og blive rensset for den ^ctilsølethed, som er udgået af mig? Hvornår vil min skaber helliggøre mig, så jeg kan hvile, og retfærdighed for en tid kan herske på min overflade?

49 Og da Enok hørte jorden klage, græd han og anråbte Herren og sagde: O Herre, vil du ikke nok have medlidenhed med jorden? Vil du ikke nok velsigne Noas børn?

50 Og det skete, at Enok vedblev med at anråbe Herren og sagde: Jeg beder dig, o Herre, i din Enbårnes, ja, Jesu Kristi, navn om, at du vil have barmhjertighed med Noa og hans efterkommere, så jorden aldrig mere skal blive dækket af vandfloderne.

51 Og Herren kunne ikke holde sig tilbage, og han sluttede pagt med Enok og svor over for

ham med en ed på, at han ville standse ^avandfloderne, at han ville tale til Noas børn;

52 og han udsendte en erklæring, der ikke kunne ændres, om, at en ^arest af hans efterkommere altid skulle findes blandt alle folkeslag, så længe som jorden består.

53 Og Herren sagde: Velsignet er han, gennem hvis efterkommere Messias skal komme; for han siger: Jeg er ^aMessias, ^bZions Konge, ^cHimlens Klippe, der er bred som evigheden; hver den, der kommer ind ad porten og ^aklatrer op ved mig, skal aldrig falde, velsignet er derfor de, om hvem jeg har talt, for de skal komme frem med ^asange om evigtvarende glæde.

54 Og det skete, at Enok anråbte Herren og sagde: Når Menneskesønnen kommer i kødet, skal jorden da hvile? Jeg beder dig, vis mig dette.

55 Og Herren sagde til Enok: Se, og han så og skuede ^aMenneskesønnen løftet op på ^bkorset på menneskenes vis;

56 og han hørte en høj røst; og himlene var tilsløret; og alt det, som Gud havde skabt, sørgede; og ^ajorden stønnede, og klipperne blev sønderbrudt; og de hellige ^bopstod og blev ^ckronet ved Menneskesønnens ^ahøjre hånd med kroner af herlighed;

47a gs Guds lam.

b Moses 7:21.

48a gs Jorden – Jordens renselse.

b Moses 7:54, 58, 64.

c gs Tilsølethed.

51a Sl 104:6-9.

52a Moses 8:2.

53a gs Messias.

b Matt 2:2; 2 Ne 10:14;

Alma 5:50;

L&P 128:22.

c Sl 71:3; 78:35;

Hel 5:12.

gs Klippe.

d 2 Ne 31:19-20.

e gs Musik.

55a gs Menneskesønnen.

b 3 Ne 27:14.

gs Korsfæstelse.

56a Matt 27:45, 50-51.

b gs Opstandelse.

c gs Krone; Ophøjelse.

d Matt 25:34.

57 og alle de ^aånder, som var i ^bfængsel, kom frem og stod ved Guds højre hånd; og de øvrige blev holdt tilbage i mørkets lænker indtil dommen på den store dag.

58 Og Enok græd igen og anråbte Herren og sagde: Hvornår skal jorden hvile?

59 Og Enok så Menneskesønnen stige op til Faderen; og han påkaldte Herren og sagde: Vil du ikke nok igen komme til jorden? Eftersom du er Gud, og jeg kender dig, og du har svoret over for mig og befalet mig, at jeg skulle bede i din Enbårnes navn, og du har dannet mig og givet mig ret til din trone, og ikke af mig selv, men i kraft af din egen nåde, derfor beder jeg dig, om du ikke nok igen vil komme til jorden.

60 Og Herren sagde til Enok: Så sandt som jeg lever, så kommer jeg i de ^asidste dage, i ugudelighedens og hævnens dage, for at opfylde den ed, som jeg har aflagt over for dig angående Noas børn;

61 og den dag skal komme, da ^ajorden skal hvile, men før den dag skal ^bhimlene blive formørket, og et ^cslør af mørke skal dække jorden; og himlene skal ryste og ligeså jorden, og der

skal være store trængsler blandt menneskenes børn, men ^dmit folk vil jeg bevare;

62 og ^aretfærdighed vil jeg sende ned fra himlen; og ^bsandhed vil jeg sende frem af ^cjorden for at ^dvidne om min Enbårne, hans ^eopstandelse fra de døde, ja, og også alle menneskers opstandelse; og retfærdighed og sandhed vil jeg lade skylle hen over jorden som med en flodbølge for at ^findsamle mine egne udvalgte fra jordens fire hjørner til et sted, som jeg skal berede, en hellig by, så mit folk kan binde op om deres lænder og se hen til tiden for mit komme; for dér skal min bolig være, og den skal hedde Zion, et ^gnyt Jerusalem.

63 Og Herren sagde til Enok: Da skal du og hele din ^aby møde dem der, og vi skal tage dem i vores favn, og de skal se os; og vi skal falde dem om halsen, og de skal falde os om halsen, og vi skal kysse hinanden;

64 og der skal min bolig være, og den skal være Zion, som skal komme frem fra alt det, som jeg har dannet, og i et ^atidsrum af et tusind år skal jorden ^bhvile.

65 Og det skete, at Enok så den dag, hvor Menneskesønnen skulle ^akomme i de sidste dage

57a gs Ånd.

b L&P 76:71–74; 88:99.

60a gs Sidste dage.

61a gs Jorden – Jordens endelig tilstand.

b L&P 38:11–12;

112:23.

c gs Slør.

d 1 Ne 22:15–22;

2 Ne 30:10.

62a Sl 85:12.

gs Gengivelse af evangeliet.

b gs Mormons Bog.

c Es 29:4.

d gs Vidnesbyrd.

e gs Opstandelse.

f gs Israel – Israels indsamling.

g gs Ny Jerusalem.

63a Åb 21:9–11;

L&P 45:11–12;

Moses 7:19–21.

64a gs Tusindårsriget.

b Moses 7:48.

65a Jud 1:14.

gs Andet komme, Jesu Kristi.

for at bo på jorden i retfærdighed i et tidsrum af et tusind år;

66 men før den dag så han store genvordigheder blandt de ugudelige; og han så også havet, at det var i oprør, og at menneskenes hjerte "svigtede dem, da de med frygt så frem til Gud den Almægtiges ^bdom, som skulle komme over de ugudelige.

67 Og Herren viste Enok alt, lige til verdens ende; og han så de retfærdiges dag, timen for deres forløsning, og modtog en fylde af "glæde;

68 og "alle Zions dage i Enoks dage var tre hundrede og femogtres år.

69 Og Enok og hele hans folk "vandrede med Gud, og han boede midt i Zion; og det skete, at Zion ikke var mere, for Gud tog den op i sit eget skød; og fra da af spredtes ordet: ZION ER FORSVUNDET.

KAPITEL 8

(Februar 1831)

Metusalem profeterer – Noa og hans sønner prædiker evangeliet – Der hersker stor ugudelighed – Opfordringen til omvendelse bliver overhørt – Gud beslutter udryddelsen af alt kød ved vandfloden.

Og alle Enoks dage blev fire hundrede og tredive år.

2 Og det skete, at "Metusalem,

Enoks søn, ikke blev taget op, for at Herrens pagter, som han sluttede med Enok, kunne blive opfyldt; for han indgik visselig en pagt med Enok om, at Noa skulle komme fra hans lænders frugt.

3 Og det skete, at Metusalem profeterede, at fra hans lænder skulle alle jordens riger nedstamme (gennem Noa); og han følte sig stolt deraf.

4 Og der opstod stor hungersnød i landet, og Herren forbande jorden med en hård forbandelse, og mange af dens indbyggere døde.

5 Og det skete, at Metusalem levede et hundrede og syvogfirs år og fik Lemek;

6 og Metusalem levede, efter at han havde fået Lemek, syv hundrede og toogfirs år og fik sønner og døtre;

7 og alle Metusalems dage blev ni hundrede og niogtres år, og han døde.

8 Og Lemek levede et hundrede og toogfirs år og fik en søn,

9 og han gav ham navnet "Noa, idet han sagde: Denne søn skal trøste os, hvad angår vore hænders arbejde og slid på grund af ^bjorden, som Herren har forbandet.

10 Og Lemek levede, efter at han havde fået Noa, fem hundrede og femoghalvfems år og fik sønner og døtre;

11 og alle Lemeks dage blev

66a Es 13:6–7.
b gs Dom, den endelige.
67a gs Glæde.
68a 1 Mos 5:23;

Moses 8:1.
69a 1 Mos 5:24;
Moses 6:34.
gs Vandre, vandre med Gud.

8 2a gs Metusalem.
9a gs Noa, bibelsk patriark.
b Moses 4:23.

syv hundrede og syvoghalvfjerds år, og han døde.

12 Og Noa var fire hundrede og halvtreds år gammel og fik ^aJafet; og toogfyrrer år senere fik han ^bSem med hende, som var mor til Jafet, og da han var fem hundrede år gammel, fik han ^cKam.

13 Og ^aNoa og hans sønner ^blyttede til Herren og gav agt, og de blev kaldt ^cGuds sønner.

14 Og da disse mænd begyndte at mangfoldiggøre sig på jordens overflade, og der blev født dem døtre, så ^amenneskenes sønner, at disse døtre var skønne, og de tog sig hustruer efter deres eget valg.

15 Og Herren sagde til Noa: Dine sønners døtre har ^asolgt sig selv; og se, min vrede er blevet optændt imod menneskenes sønner, for de vil ikke give agt på min røst.

16 Og det skete, at Noa profeterede og underviste i det, der hører Gud til, ligesom det var i begyndelsen.

17 Og Herren sagde til Noa: Min Ånd skal ikke stedse ^akæmpe med mennesket, for det skal vide, at alt ^bkød skal dø; dog skal dets dage være et hundrede og tyve år; og hvis menne-

skene ikke omvender sig, vil jeg sende ^cvandfloderne ind over dem.

18 Og i de dage var der ^akæmper på jorden, og de stræbte Noa efter livet for at berøve ham det; men Herren var med Noa, og Herrens ^bkraft var over ham.

19 Og Herren ^aordinerede ^bNoa til sin egen ^corden og befalede ham, at han skulle drage ud og ^dkundgøre hans evangelium til menneskenes børn, ligesom Enok fik besked på at gøre.

20 Og det skete, at Noa opfordrede menneskenes børn til, at de skulle ^aomvende sig, men de lyttede ikke til hans ord;

21 og det skete også, efter at de havde hørt ham, at de kom hen til ham og sagde: Se, vi er Guds sønner; har vi ikke taget menneskenes døtre til os? Og ^aspiser og drikker vi ikke og gifter os og bortgifter? Og vore hustruer føder os børn, og de er mægtige mænd, som er ligesom mænd i fordums dage, mænd af stor berømmelse. Og de lyttede ikke til Noas ord.

22 Og Gud så, at ^amenneskenes ugudelighed var blevet stor på jorden; og enhver var op-

12a 1 Mos 5:32.

gs Jafet.

b gs Sem.

c gs Kam.

13a L&P 138:41.

gs Gabriel.

b gs Lydighed.

c gs Guds sønner og døtre.

14a Moses 5:52.

15a gs Ægteskab –

Blandet ægteskab.

17a 2 Ne 26:11;

Eter 2:15;

L&P 1:33.

b 2 Ne 9:4.

gs Kød.

c 1 Mos 7:4, 10;

Moses 7:34.

18a 1 Mos 6:4;

4 Mos 13:33.

b gs Magt.

19a L&P 107:52.

gs Ordinerere.

b Abr 1:19.

c gs Melkisedekske

præstedømme.

d gs Missionering.

20a gs Omvendelse.

21a Matt 24:38–39;

JS–M 1:41.

22a 1 Mos 6:5;

Moses 7:36–37.

blæst i sit eget hjertes indbildning og ^btanker, der bestandigt kun var onde.

23 Og det skete, at Noa fortsatte med at "prædike for folket, idet han sagde: Lyt og giv agt på mine ord;

24 "tro og omvend jer fra jeres synder og bliv ^bdøbt i Jesu Kristi, Guds Søns navn, ligesom vore fædre, så skal I få Helligånden, så I kan få ^calt tilkendegivet; og hvis I ikke gør dette, kommer vandfloderne ind over jer! Men de hørte ikke efter.

25 Og Noa var ked af, og det skar ham i hjertet, at Herren havde dannet mennesket på jorden, og det voldte ham sorg i hjertet.

26 Og Herren sagde: Jeg vil "udrydde mennesket, som jeg har skabt, fra jordens overflade, både menneske og dyr, og de krybende dyr og luftens

fugle; for Noa er ked af, at jeg har skabt dem, og at jeg har dannet dem; og han har påkaldt mig, for de har stræbt ham efter livet.

27 Og således fandt Noa "nåde for Herrens øjne; for Noa var en retfærdig mand og ^bfuldkommen i sin slægt; og han ^cvandrede med Gud, ligesom hans tre sønner Sem, Kam og Jafet også gjorde.

28 Jorden var "fordærvet i Guds øjne, og den var fyldt med vold.

29 Og Gud så ned på jorden, og se, den var fordærvet, for alt kød havde fordærvet sin levevis på jorden.

30 Og Gud sagde til Noa: Jeg ser, at jeg må gøre ende på alt kød, for jorden er fyldt med vold, og se, jeg vil "udrydde alt kød fra jorden.

22b Mosi 4:30;
Alma 12:14.
gs Tanker.

23a gs Prædike.

24a gs Tro.

b gs Døbe, dåb –

Dåbskrav.
c 2 Ne 32:2–5.

26a gs Jorden – Jordens
renselse.

27a gs Nåde.

b 1 Mos 6:9.

c gs Vandre, vandre
med Gud.

28a 1 Mos 6:11–13.

30a L&P 56:3.

EN FAKSIMILE FRA ABRAHAM'S BOG

Nr. 1

FORKLARING

Fig. 1. Herrens engel.

Fig. 2. Abraham fastgjort på et alter.

Fig. 3. Elkenas afgudsdyrkende præst, der forsøger at bringe Abraham som offer.

Fig. 4. Det alter, hvorpå de afgudsdyrkende præster bringer ofre, og som står foran Elkenas, Libnas, Mahmakras, Korashes og Faraos guder.

Fig. 5. Elkenas afgud.

Fig. 6. Libnas afgud.

Fig. 7. Mahmakras afgud.

Fig. 8. Korashes afgud.

Fig. 9. Faraos afgud.

Fig. 10. Abraham i Egypten.

Fig. 11. Skal forestille himlens søjler, sådan som egypterne opfattede dem.

Fig. 12. Rakijang, hvilket betyder kuppel, eller hvælving over vores hoved; men i dette tilfælde, hvad angår dette emne, opfattede egypterne det som shama, det, der er højt oppe, eller himlene, svarende til det hebraiske ord shamajim.

ABRAHAMS BOG

OVERSAT FRA PAPYRUS, AF JOSEPH SMITH

En oversættelse af nogle ældgamle optegnelser, som fra Egyptens Ekatakomber er faldet i vore hænder. Abrahams skrifter, kaldet Abrahams Bog, skrevet ved hans egen hånd på papyrus, mens han var i Egypten. (History of the Church, 2:235–236, 348–351).

KAPITEL 1

Abraham stræber efter den patriarkalske ordens velsignelser – Han bliver forfulgt af falske præster i Kaldæa – Jahve redder ham – Egyptens oprindelse og styreform bliver forklaret.

I ^aKALDÆERNES land, der hvor mine fædre boede, indså jeg, ^bAbraham, at det var nødvendigt for mig at finde et ^candet sted at bo;

2 og da jeg forstod, at der var større ^alykke og fred og ^bhvile for mig, stræbte jeg efter at få fædrenes velsignelser og den ret, hvortil jeg skulle ordineres for at kunne forvalte disse, idet jeg selv stræbte efter at leve ^cretfærdigt og også ønskede at blive en, der besad stor ^dkundskab, og at blive en, der mere ihærdigt stræbte efter at leve retfærdigt og at besidde en større kundskab og at blive fader til mange folkeslag, en fredsfyrste, og ønskede at

modtage vejledning og at holde Guds befalinger, blev jeg retmæssig arving, en ^ahøjpræst, der besad den ^fret, som tilhørte fædrene.

3 Den blev ^aoverdraget mig fra fædrene; den kom fra fædrene fra tidernes begyndelse, ja, helt fra begyndelsen, eller fra før jordens grundlæggelse op til nærværende tid, nemlig den ret, som tilhører den ^bførstefødte, eller det første menneske, som er ^cAdam, eller den første fader, gennem fædrene til mig.

4 Jeg stræbte efter at få præstedømmet ^aoverdraget i overensstemmelse med Guds bestemmelse til fædrene med hensyn til efterkommerne.

5 Mine ^afædre, som havde vendt sig fra deres retfærdige levevis og fra de hellige befalinger, som Herren deres Gud havde givet dem, til ^btilbedelse af hedningernes guder, afslog fuldstændigt at lytte til min røst;

6 for deres hjerte var optaget af at gøre ondt og var fuldstæn-

1 1a gs Ur.
b gs Abraham.
c ApG 7:2–4.
2a gs Glæde.
b gs Hvile.
c gs Retfærdig,
retfærdighed.

d L&P 42:61.
gs Kundskab.
e gs Højpræst.
f gs Melkisedekske
præstedømme.
3a L&P 84:14.
b L&P 68:17.

gs Førstefødte.
c Moses 1:34.
gs Adam.
4a gs Førstefødselsret.
5a 1 Mos 12:1.
b gs Afgudsdyrkelse.

dig vendt til ^aElkenas gud og Libnas gud og Mahmakras gud og Korashs gud og Faraos, Egyptens konges, gud;

7 derfor vendte de deres hjerte til hedningernes ofringer ved at ofre deres børn til disse stumme afguder og lyttede ikke til min røst, men forsøgte at berøve mig livet ved Elkenas præsts hånd. Elkenas præst var også Faraos præst.

8 Se, på den tid var det skik for Faraos, Egyptens konges, præst, at ofre mænd, kvinder og børn som et offer til disse fremmede guder på det alter, der var blevet bygget i Kaldæas land.

9 Og det skete, at præsten bragte et offer til Faraos gud og også til Shagrils gud, helt efter egypternes skik. Se, Shagrils gud var solen.

10 Endog et barn ofrede Faraos præst som takoffer på alteret, som stod ved den høj, der hed Potifars Høj, hvor Olishems slette begynder.

11 Se, på dette alter havde denne præst på én gang ofret tre jomfruer, som var døtre af Onita, der var af kongelig afstamning direkte fra ^aKams lænder. Disse jomfruer blev ofret på grund af deres dyd; de ville ikke ^bbøje sig for at tilbede guder af træ eller sten; derfor blev de dræbt på dette alter, og det blev gjort efter egypternes skik.

12 Og det skete, at præsterne

øvede vold mod mig for også at slå mig ihjel, ligesom de havde gjort med disse jomfruer på dette alter; og for at I kan få en viden om dette alter, henviser jeg til afbildningen i begyndelsen af denne optegnelse.

13 Det var udformet som en seng, sådan som man har dem blandt kaldæerne, og det stod foran Elkenas, Libnas, Mahmakras og Korashs guder og også en gud, som lignede Faraos, Egyptens konges, gud.

14 For at I kan få en forståelse af disse guder, har jeg givet jer et billede af dem i de figurer, der er i begyndelsen, hvilken slags figurer kaldæerne kalder rahlinos, der betyder hieroglyffer.

15 Og da de rakte hænderne ud efter mig, for at de kunne ofre mig og berøve mig livet, se, da opløftede jeg min røst til Herren min Gud, og Herren ^alyttede og hørte, og han fyldte mig med et syn fra den Almægtige, og englen fra hans nærhed stod hos mig og ^bløste straks mine bånd;

16 og hans røst lød til mig: Abraham, Abraham, se, mit navn er ^aJahve, og jeg har hørt dig og er kommet ned for at udfri dig og for at føre dig bort fra din fars hus og fra alle dine slægtninge til et ^bfremmed land, som du ikke kender til;

17 og dette fordi de har vendt hjertet bort fra mig for at dyrke Elkenas gud og Libnas gud og Mahmakras gud og Korashs

6a Dvs afguderne, som illustreret i Faksimile nr. 1 i Abrahams Bog.

11a Gs Kam.
b Dan 3:13-18.
15a Mosi 9:17-18.
b Abr 2:13.

16a Gs Jahve.
b Gs Forjættet land.

gud og Faraos, Egyptens konges, gud; derfor er jeg kommet ned for at hjemsege dem og for at udrydde ham, der har løftet sin hånd mod dig, Abraham, min søn, for at berøve dig livet.

18 Se, jeg vil lede dig ved hånden, og jeg vil tage dig til mig og sætte mit navn på dig, nemlig din fars "præstedømme, og min kraft skal være over dig.

19 Ligesom det gik med Noa, således skal det gå med dig; men ved din tjenestegering skal mit "navn blive kendt på jorden for evigt, for jeg er din Gud.

20 Se, Potifars Høj lå i "Ursland i Kaldæa. Og Herren nedrev Elkenas alter og landets guders alter og ødelagde dem fuldstændigt og slog præsten, så han døde; og der blev stor sorg i Kaldæa og også ved Faraos hof, hvilket farao betyder konge af kongeligt blod.

21 Se, denne konge af Egypten nedstammede fra "Kams lænder og havde ved afstamning del i ^bkana'anitternes blod.

22 Fra denne slægt nedstammede alle egypterne, og således blev kana'anitternes blod bevaret i landet.

23 "Egyptens land blev først opdaget af en kvinde, der var datter af Kam og datter af ^bEgyptus, hvilket på kaldæisk betyder Egypten, hvilket betyder det, der er forbudt;

24 da denne kvinde opdagede landet, stod det under vand, og hun lod siden hen sine sønner bosætte sig i det; og på denne måde nedstammede fra Kam den race, som videreførte forbandelsen i landet.

25 Se, den første styreform i Egypten blev grundlagt af Farao, den ældste søn af Egyptus, Kams datter, og den var efter Kams styreform, som var patriarkalsk.

26 Farao, som var en retfærdig mand, grundlagde sit rige og dømte sit folk med visdom og retfærdighed alle sine dage, idet han ihærdigt forsøgte at efterligne den orden, som var blevet grundlagt af fædrene i de første slægtled i den første patriarkalske regeringstids dage, nemlig i Adams regeringstid og også i Noas, hans fader, som velsignede ham med jordens "velsignelser og med visdommens velsignelser, men forbandede ham hvad angår præstedømmet.

27 Se, eftersom Farao var af den slægtslinje, igennem hvilken han ikke kunne få retten til "præstedømmet, på trods af at faraoerne ivrigt gjorde krav på at have den fra Noa gennem Kam, blev min far derfor vildledt af deres afgudsdyrkelse;

28 men jeg vil siden hen forsøge at fremstille det historiske forløb fra mig selv tilbage til

18a gs Præstedømme.

19a 1 Mos 12:1–3.

20a 1 Mos 11:28;

Abr 2:4.

21a 1 Mos 10:6;

Sl 78:51;

Moses 8:12.

^b Moses 7:6–8.

gs Kana'an,

kana'anæer.

23a gs Egypten.

b gs Egyptus.

26a gs Velsigne.

27a L&P OE – 2.

gs Præstedømme.

begyndelsen af skabelsen, for ^aoptegnelserne er faldet mig i hænde, og jeg har dem stadig i min besiddelse på dette tidspunkt.

29 Se, efter at Elkenas præst var blevet slået, så han døde, blev dét opfyldt, som var blevet sagt til mig angående Kaldæas land, at der skulle blive hungersnød i landet.

30 I overensstemmelse hermed herskede der hungersnød i hele Kaldæas land, og min far led store kvaler på grund af hungersnøden, og han omvendte sig fra det onde, som han havde besluttet at gøre imod mig, at ^aberøve mig livet.

31 Men fædrenes, nemlig patriarkernes, optegnelser angående retten til præstedømmet har Herren min Gud bevaret i mine hænder; jeg har derfor bevaret en kundskab om skabelsens begyndelse og også om ^aplaneterne og om stjernerne, sådan som den blev kundgjort for fædrene, helt indtil denne dag, og jeg vil forsøge at skrive noget af dette i denne optegnelse til gavn for min efterslægt, som kommer efter mig.

KAPITEL 2

Abraham forlader Ur for at drage til Kana'an – Jahve viser sig for

ham i Karan – Alle evangeliets velsignelser bliver lovet hans efterkommere og gennem hans efterkommere alle – Han drager til Kana'an og videre til Egypten.

SE, Gud Herren lod hungersnøden blive streng i Urs land, således at ^aHaran, min bror, døde; men ^bTera, min far, boede stadig i Urs land i Kaldæa.

2 Og det skete, at jeg, Abraham, tog ^aSaraj til hustru, og ^bNakor, min bror, tog Milka, som var Harans datter, til hustru.

3 Se, Herren havde ^asagt til mig: Abraham, drag ud fra dit land og væk fra din slægt og fra din fars hus til et land, som jeg vil vise dig.

4 Derfor forlod jeg kaldæernes land ^aUr for at drage ind i Kana'ans land; og jeg tog Lot, min brorsøn, og hans hustru og Saraj, min hustru, med; og også min ^bfar fulgte efter mig til det land, som vi kaldte Karan.

5 Og hungersnøden tog af; og min far blev i Karan og boede der, da der fandtes mange flokke i Karan; og min far vendte sig igen til sin ^aafgudsdyrkelse, derfor forblev han i Karan.

6 Men jeg, Abraham, og ^aLot, min brorsøn, bad til Herren, og ^bHerren viste sig for mig og sagde til mig: Bryd op, og tag Lot med dig, for jeg har til hen-

28a Moses 6:5.
gs Mindebog.

30a Abr 1:7.

31a Abr 3:1–18.

2 1a 1 Mos 11:28.

b 1 Mos 11:24–26;

1 Krøn 1:26.

2a 1 Mos 11:29.

gs Sara.

b 1 Mos 11:27;

22:20–24.

3a 1 Mos 12:1;

ApG 7:1–3.

4a Neh 9:7.

b 1 Mos 11:31–32.

5a Jos 24:2.

6a gs Lot.

b 1 Mos 17:1.

gs Jesus

Kristus – Kristi

forudtilværelse.

sigt at føre dig ud af Karan og at gøre dig til en tjener, der skal bære mit ^cnavn i et ^dfremmed land, som jeg vil give dine efterkommere efter dig til evigtvarende ejendom, hvis de giver agt på min røst.

7 For jeg er Herren din Gud; jeg bor i himlen; "jorden er min fodskammel; jeg udstrækker min hånd over havet, og det adlyder min røst; jeg gør vinden og ilden til min ^bvogn; jeg siger til bjergene: Vig bort herfra! Og se, de bliver taget bort af en hvirvelvind på et øjeblik, pludseligt.

8 Mit navn er "Jahve, og jeg ^bkender enden fra begyndelsen; derfor skal min hånd være over dig.

9 Og jeg vil gøre dig til et stort folkeslag, og jeg vil ^avelsigne dig i overmål og gøre dit navn stort blandt alle folkeslag, og du skal være en velsignelse for dine efterkommere efter dig, så de i deres hænder skal bære denne tjenestegerning og dette ^bpræstedømme til alle folkeslag.

10 Og jeg vil velsigne dem ved dit navn; for så mange, som antager dette ^aevangelium, skal kaldes ved dit navn og skal blive regnet for dine ^befterkommere

og skal rejse sig og prise dig som deres ^cfader;

11 og jeg vil ^avelsigne dem, der velsigner dig, og forbande dem, som forbander dig; og i dig (det vil sige i dit præstedømme), og i dine ^befterkommere (det vil sige dit præstedømme), for jeg giver dig løfte om, at denne ^cret skal vedblive hos dig og hos dine efterkommere efter dig (det vil sige de bogstavelige efterkommere, eller de legemlige efterkommere), skal alle jordens slægter blive velsignet, nemlig med evangeliets velsignelser, som er frelsens velsignelser, nemlig evigt liv.

12 Se, efter at Herren var hørt op med at tale til mig og havde vendt ansigtet bort fra mig, sagde jeg i hjertet: Din tjener har ihærdigt ^asøgt dig; nu har jeg fundet dig.

13 Du sendte din engel for at ^audfri mig fra Elkenas guder, og jeg vil gøre vel i at give agt på din røst, lad derfor din tjener rejse sig og drage bort i fred.

14 Så drog jeg, Abraham, af sted, sådan som Herren havde sagt til mig, og Lot med mig; og jeg, Abraham, var ^atoogtres år gammel, da jeg drog ud fra Karan.

6c 1 Mos 12:2-3;
Abr 1:19.
d 1 Mos 13:14-15; 17:8;
2 Mos 33:1.
gs Forjætted land.
7a 1 Ne 17:39;
L&P 38:17.
b Es 66:15-16.
8a gs Jahve.
b gs Alvidende.
9a 1 Ne 17:40;

2 Ne 29:14;
3 Ne 20:27;
Morm 5:20.
gs Abraham -
Abrahams
efterkommere.
b L&P 84:17-19;
Moses 6:7.
gs Melkisedekske
præstedømme.
10a Gal 3:7-9.

b 1 Mos 13:16;
Gal 3:29; 2 Ne 30:2.
c gs Patriark.
11a gs Abrahamske pagt.
b Es 61:9.
c gs Førstefødselsret; Israel;
Præstedømme.
12a L&P 88:63.
13a Abr 1:15-17.
14a 1 Mos 12:4-5.

15 Og jeg tog ^aSaraj, som jeg tog til hustru, mens jeg var i ^bUr i Kaldæa, og Lot, min brorsøn, og al den ejendom, som vi havde ^csamlet, og de sjæle, som vi havde vundet i Karan, og vi begav os på vej mod ^dKana'ans land og boede i telt undervejs dertil;

16 derfor var evigheden vort dække og vor ^aklippe og vor frelse, mens vi rejste fra Karan gennem Jershon for at komme til Kana'ans land.

17 Se, jeg, Abraham, byggede et ^aalter i Jershons land og bragte et offer til Herren og bad om, at ^bhungersnøden måtte blive afvendt fra min fars hus, så de ikke skulle omkomme.

18 Og derpå drog vi fra Jershon gennem landet til stedet Sikem; det lå på Mores sletter, og vi var allerede nået ind i grænseegnene af ^akana'anitternes land, og jeg bragte ^bslagtofre der på Mores sletter og påkaldte inderligt Herren, fordi vi allerede var kommet ind i dette afgudsdyrkende folks land.

19 Og Herren viste sig for mig som svar på mine bønner og sagde til mig: Dine efterkommere vil jeg give dette ^aland.

20 Og jeg, Abraham, brød op fra det sted, hvor det alter, som jeg havde bygget til Herren, stod, og flyttede derfra til et bjerg øst for ^aBetel og slog mit telt op dér – Betel mod vest og

^bAj mod øst – og dér byggede jeg et andet alter til Herren og ^cpåkaldte igen Herrens navn.

21 Og jeg, Abraham, rejste videre, stadig mod syd; og der var en vedvarende hungersnød i landet; og jeg, Abraham, besluttede at drage ned til Egypten for at tage ophold der, for hungersnøden blev meget alvorlig.

22 Og det skete, da jeg nærmede mig Egypten, at Herren sagde til mig: Se, ^aSaraj, din hustru, er en meget smuk kvinde at se på;

23 derfor vil det ske, når egypterne ser hende, at de siger: Hun er hans hustru! Og de vil dræbe dig, men de vil lade hende leve; se derfor til, at I gør som følger:

24 Lad hende sige til egypterne, at hun er din søster, så skal din sjæl leve.

25 Og det skete, at jeg, Abraham, fortalte Saraj, min hustru, alt, hvad Herren havde sagt til mig. Sig derfor til dem, beder jeg dig, at du er min søster, så det må gå mig vel på grund af dig, og så min sjæl skal leve takket være dig.

KAPITEL 3

Abraham lærer om solen, månen og stjernerne ved hjælp af Urim og Tummim – Herren åbenbarer for

15a gs Sara.
b gs Ur.
c gs Omvendelse.
d gs Kana'an,
kana'anær.
16a gs Klippe.

17a gs Alter.
b Abr 1:29.
18a 1 Mos 12:6.
b gs Ofre.
19a 1 Mos 13:12–15; 17:8;
2 Mos 3:1–10;

4 Mos 34:2.
gs Forjættet land.
20a gs Betel.
b 1 Mos 13:3–4.
c 1 Mos 12:8.
22a 1 Mos 12:11–13.

ham, at ånderne er evige af natur – Han lærer om det førjordiske liv, forudordination, skabelsen, udvælgelsen af en forløser og menneskets anden prøvestand.

Og jeg, Abraham, havde "Urim og Tummim, som Herren min Gud havde givet mig i kaldæernes Ur;

2 og jeg så "stjernerne, at de var meget store, og at en af dem var nærmest Guds trone; og der var mange store, som var tæt på den;

3 og Herren sagde til mig: Disse er de styrende; og navnet på den store er "Kolob, fordi den er nær ved mig, for jeg er Herren din Gud. Jeg har sat denne til at styre alle dem, som tilhører samme orden som den, hvorpå du står.

4 Og Herren sagde til mig ved Urim og Tummim, at Kolob med hensyn til sine omdrejningers tider og årstider var efter Herrens vis; at én omdrejning var en "dag for Herren efter hans måde at regne på, og at den er ^bét tusind år efter den tid, der er givet for den, hvorpå du står. Dette er således, Herrens tid regnes i overensstemmelse med, hvordan den regnes på Kolob.

5 Og Herren sagde til mig: Den planet, som er det mindste lys, mindre end det, som skal herske over dagen, nemlig natten, er over eller større end den, hvorpå du står, hvad tidsreg-

ning angår, for den bevæger sig langsommere, hvad angår orden; dette er i overensstemmelse med den fastlagte orden, for den står over den jord, hvorpå du står; derfor regnes dens tid ikke så talrig, hvad angår dens antal af dage og af måneder og af år.

6 Og Herren sagde til mig: Se, Abraham, disse "to kendsgerninger står fast, se, dine øjne ser det; det er givet dig at kende tiderne, som de regnes, og den fastsatte tid, ja, den fastsatte tid på den jord, hvorpå du står, og den fastsatte tid for det største lys, som er sat til at herske over dagen, og den fastsatte tid for det mindste lys, som er sat til at herske over natten.

7 Se, den fastsatte tid for det mindste lys er, med hensyn til hvordan den regnes, en længere tid, sammenlignet med hvordan tiden regnes for den jord, som du står på.

8 Og hvor disse to kendsgerninger står fast, skal der være endnu en kendsgerning over dem, det vil sige, at der vil være endnu en planet, hvor tiden regnes endnu længere.

9 Og således vil der være en måde at regne tiden på for en planet over en anden, indtil du kommer i nærheden af Kolob, hvilken Kolob er efter den måde, hvorpå Herrens tid regnes; hvilken Kolob er sat nær Guds trone til at styre alle de

3 1a 2 Mos 28:30;
Mosi 8:13; 28:13-16;
JS-H 1:35.
gs Urim og

Tummim.
2a Abr 1:31.
3a Se Faksimile
nr. 2, fig. 1-5.

gs Kolob.
4a Abr 5:13.
b Sl 90:4; 2 Pet 3:8.
6a Abr 3:16-19.

EN FAKSIMILE FRA ABRAHAMS BOG

Nr. 2

FORKLARING

Fig. 1. Kolob, hvilket betyder det første, som blev skabt, og som er nærmest ved det celestiale, eller der, hvor Gud bor. Først med hensyn til at styre, sidst hvad angår tidsregning. Tidsregningen i henhold til celestial tid, efter denne celestiale tid regnes én dag for en alen. En dag på Kolob svarer til tusind år efter tidsregningen på denne jord, som af egypterne kaldes Jah-oh-eh.

Fig. 2. Befinder sig nær ved Kolob, bliver af egypterne kaldt Oliblish, hvilket er den næstøverste styrende planet i nærheden af det celestiale, eller det sted, hvor Gud bor; besidder også nøglen til magt, hvad andre planeter angår; sådan som det blev åbenbaret af Gud for Abraham, mens han bragte slagtoffer på et alter, som han havde bygget til Herren.

Fig. 3. Skal forestille Gud, der sidder på sin trone, iklædt magt og myndighed, med en krone af evigt lys på sit hoved; forestiller også det hellige præstedømmes vigtige nøgleord, sådan som de blev åbenbaret for Adam i Edens have, ligesom de også blev det for Set, Noa, Melkisedek, Abraham og alle, for hvem præstedømmet er blevet åbenbaret.

Fig. 4. Svarer til det hebraiske ord rakijang, der betyder kuppel, eller himmelhvælvingen; også et numerisk tegn, der på egyptisk betyder ét tusind; svarer til tidsregningen for Oliblish, der er identisk med Kolob med hensyn til dens omdrejning og tidsregning.

Fig. 5. Kaldes på egyptisk Enish-go-on-dosh; dette er også en af de styrende planeter og siges af egypterne at være solen og at låne sit lys fra Kolob ved hjælp af Kae-e-vanrash, som er den store nøgle, eller med andre ord den styrende magt, som styrer femten andre faste planeter, eller stjerner, og ligeså floise, eller månen, jorden og solen i deres årlige omdrejninger. Denne planet får sin kraft ved hjælp af kli-flos-is-es, eller ha-ko-ka-bim, de stjerner, som symboliseres af figurerne 22 og 23, og som får lys fra Kolobs omdrejninger.

Fig. 6. Forestiller denne jord med dens fire verdenshjørner.

Fig. 7. Forestiller Gud, der sidder på sin trone og gennem himlene åbenbarer præstedømmets vigtige nøgleord; ligesom også Helligåndens tegn til Abraham i skikkelse af en due.

Fig. 8. Indeholder tekst, som ikke kan åbenbares for verden, men kan modtages i Guds hellige tempel.

Fig. 9. Bør ikke åbenbares på nuværende tidspunkt.

Fig. 10. Ditto.

Fig. 11. Ditto. Hvis verden kan tyde disse tal, så lad det ske. Amen.

Figurerne 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 og 21 vil blive givet, når Herren anser tiden for at være inde.

Ovenstående oversættelse er givet i den udstrækning, som vi på nuværende tidspunkt har ret til at give den.

planeter, som tilhører "samme orden som den, hvorpå du står.

10 Og det er givet dig at kende den fastsatte tid for alle de stjerner, som er sat til at give lys, indtil du kommer nær Guds trone.

11 Således "talte jeg, Abraham, med Herren ansigt til ansigt, som et menneske taler med et andet; og han fortalte mig om det, som hans hænder havde dannet;

12 og han sagde til mig: Min søn, min søn (og hans hånd var strakt ud), se, jeg vil vise dig alle disse. Og han lagde sin hånd over mine øjne, og jeg så de ting, som hans hænder havde dannet, hvilke var mange; og de mangfoldiggjordes for mine øjne, og jeg kunne ikke se enden på dem.

13 Og han sagde til mig: Dette er shineha, hvilket er solen. Og han sagde til mig: Kokob, hvilket er stjerne. Og han sagde til mig: Olea, hvilket er månen. Og han sagde til mig: Kokabim, hvilket betyder stjerner, eller alle de store lys, som var på himmelhvælvingen.

14 Og det var ved nattetide, at Herren talte disse ord til mig: Jeg vil "mangfoldiggøre dig og dine ^befterkommere efter dig ligesom disse; og hvis du kan tælle ^cantallet af sandkorn, således skal antallet af dine efterkommere blive.

15 Og Herren sagde til mig: Abraham, jeg viser dig dette, inden du drager ind i Egypten, så du kan kundgøre alle disse ord.

16 Hvis der eksisterer to ting, og den ene er over den anden, må der være større ting over dem; derfor er "Kolob den største af alle de kokabim, som du har set, fordi den er nærmest mig.

17 Se, hvis der er to ting, den ene over den anden, og hvis månen er over jorden, så kan det være, at der findes en planet eller en stjerne over den; og der er intet, som Herren din Gud i hjertet sætter sig for at gøre, uden at han "gør det.

18 Hvorom det nu end er, så dannede han den stjerne, der er større; på samme måde er det også sådan, at hvis der er to ånder, og den ene er mere intelligent end den anden, så har disse to ånder dog, skønt den ene er mere intelligent end den anden, ingen begyndelse; de eksisterede forud, de får ingen ende, de skal eksistere herefter, for de er "olam, eller evige.

19 Og Herren sagde til mig: Disse to kendsgerninger står fast, at der findes to ånder, den ene mere intelligent end den anden; der skal være en anden, som skal være mere intelligent end de; jeg er Herren din Gud, jeg er "mere intelligent end dem alle.

9a L&P 88:37–44.

11a 1 Mos 17:1;

4 Mos 12:5–8.

14a Abr 2:9.

b 1 Mos 13:16;

L&P 132:30.

c 1 Mos 22:17; Hos 2:1.

16a Abr 3:3.

17a Job 9:4–12.

18a Olam er en

translitteration af et hebraisk ord, som betyder »evig«.

19a Es 55:8–9.

cs Alvidende.

20 Herren din Gud sendte sin engel for at "udfri dig af hænderne på Elkenas præst.

21 Jeg bor midt blandt dem alle; jeg er derfor nu kommet ned til dig for at kundgøre dig "det, som mine hænder har dannet, i dette overgår min ^bvisdom dem alle, for jeg hersker i himlene oventil og på jorden nedentil med al visdom og klogskab over alle de intelligenser, dine øjne har set fra begyndelsen; jeg kom i begyndelsen ned midt blandt alle de intelligenser, du har set.

22 Se, Herren havde vist mig, Abraham, de "intelligenser, som var blevet organiseret, ^bfør verden blev til; og blandt alle disse var der mange af de ^cædle og store;

23 og Gud så disse sjæle, at de var gode, og han stod midt blandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gøre til mine herskere; for han stod blandt dem, som var ånder, og han så, at de var gode; og han sagde til mig: Abraham, du er en af dem; du blev "udvalgt, før du blev født.

24 Og imellem dem stod der "én, som var Gud lig, og han sagde til dem, der var sammen med ham: Vi vil stige ned, for der er rum der, og vi vil tage af

disse materialer, og ^bvi vil danne en "jord, hvorpå disse kan bo.

25 Og vi vil "prøve dem hermed for at se, om de vil ^bgøre alt, hvad Herren deres Gud vil befale dem;

26 og de, der "består deres første prøvestand, skal gives mere; og de, der ikke består deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i det samme rige som dem, der består deres første prøvestand; og de, der består deres ^banden prøvestand, skal få tildelt "herlighed på deres hoved for evigt og altid.

27 Og "Herren sagde: Hvem skal jeg sende? Og en, der var ^bMenneskesønnen lig, svarede: Her er jeg, send mig. Og en "anden svarede og sagde: Her er jeg, send mig. Og Herren sagde: Jeg vil sende den første.

28 Og den "anden blev vred og bestod ikke sin første prøvestand, og den dag fulgte ^bmange efter ham.

KAPITEL 4

Guderne planlægger skabelsen af jorden og alt livet på den – Der bliver redegjort for deres planer for de seks skabelsesdage.

20a Abr 1:15.

21a L&P 88:45–47;
Moses 1:27–29.

^b Gs Visdom.

22a Gs Intelligens,
intelligenser.

^b Gs Rådet i himlen;
Forudtilværelse.

^c L&P 138:55.

23a Es 49:1–5; Jer 1:5.
Gs Udvælgte, vælgte;

Forudordination.

24a Gs Førstefødte.

^b Gs Skabe.

^c Gs Jorden – Skabt til
mennesket.

25a L&P 98:12–14; 124:55.

Gs Handlefrihed;
Forløsningsplanen.

^b Gs Lydighed.

26a Jud 1:6.
^b Gs Dødelighed.

^c Tit 1:2.

Gs Herlighed.

27a Gs Gud, Guddommen – Gud Faderen.

^b Gs Jesus Kristus;
Menneskesønnen.

^c Moses 4:1–2.

28a Gs Djævelen.

^b Gs Fortabelsens
sønner.

Og da sagde Herren: Lad os stige ned. Og de steg ned i "begyndelsen, og de, det vil sige Guderne, ^borganiserede og formede himlene og jorden.

2 Og jorden var, efter at den var blevet formet, tom og øde, for de havde ikke formet andet end jorden; og mørke herskede over dybets overflade, og Guderne Ånd "rugede over vandenes overflade.

3 Og de (Guderne) sagde: Lad der blive lys; og der blev lys.

4 Og de (Guderne) begreb lyset, for det var klart; og de skilte lyset, eller lod det skille, fra mørket.

5 Og Guderne kaldte lyset Dag, og mørket kaldte de Nat. Og det skete, at fra aften til morgen kaldte de nat; og fra morgen til aftenen kaldte de dag; og dette var den første, eller begyndelsen, af det, som de kaldte dag og nat.

6 Og Guderne sagde også: Lad der blive en "kuppel midt i vandene, og den skal skille vandene fra vandene.

7 Og Guderne gav kuplen ordre, så den skilte de vande, som var under kuplen, fra de vande, som var over kuplen; og sådan skete det, ganske som de gav ordre til.

8 Og Guderne kaldte kuplen - "Himmel. Og det skete, at det var fra aften til morgen, som de kaldte nat; og det skete, at det var fra morgen til aften, som de

kaldte dag; og dette var den ^banden tidsperiode, som de kaldte nat og dag.

9 Og Guderne gav ordre og sagde: Lad "vandene under himlen blive samlet på ^bét sted, og lad jorden komme tør op; og sådan skete det, sådan som de gav ordre til.

10 Og Guderne kaldte det tørre land Jord; og vandet, der var blevet samlet, kaldte de "Store Vande; og Guderne så, at de blev adlydt.

11 Og Guderne sagde: Lad os berede jorden til at "frembringe græs, urten, der sætter frø, frugtræet, der bærer frugt efter sin art med frø i sig, som frembringer træer af samme art, på jorden; og sådan skete det, ganske som de gav ordre til.

12 Og Guderne organiserede jorden, så den kunne frembringe græs af dets eget frø, og urten, så den af sit eget frø kunne frembringe urter, som satte frø efter sin art; og jorden, så den af træets eget frø kunne frembringe træer, som bærer frugt med frø i sig, som kun kunne frembringe det samme efter sin art; og Guderne så, at de blev adlydt.

13 Og det skete, at de gav dagene numre; fra aften til morgen kaldte de nat; og det skete, at fra morgen til aften kaldte de dag; og det var den tredje tidsperiode.

14 Og Guderne organiserede

4 1a 1 Mos 1:1; Moses 2:1.
 b gs Skabe.
 2a 1 Mos 1:2; Moses 2:2.
 6a 1 Mos 1:4-6;

Moses 2:4.
 8a gs Himlen.
 b 1 Mos 1:8.
 9a Am 9:6; Moses 2:7.

b 1 Mos 1:9.
 10a 1 Mos 1:10; Abr 4:22.
 11a 1 Mos 1:11-12;
 Moses 2:11-12.

“lysene på himmelkuplen og lod dem skille dagen fra natten, og de organiserede dem, så de kunne tjene til tegn og til årstider og til dage og til år;

15 og organiserede dem, så de kunne tjene som lys på himmelkuplen til at give lys på jorden; og sådan skete det.

16 Og Guderne organiserede de to store lys, det “største lys til at herske over dagen og det mindste lys til at herske over natten; sammen med det mindste lys satte de også stjernerne;

17 og Guderne satte dem på himmelkuplen til at give lys på jorden og til at herske over dagen og over natten og til at lade lyset skille fra mørket.

18 Og Guderne holdt øje med det, som de havde givet ordre, indtil det adlød.

19 Og det skete, at det var fra aften til morgen, at det var nat; og det skete, at det var fra morgen til aften, at det var dag; og det var den fjerde tidsperiode.

20 Og Guderne sagde: Lad os berede vandene til i rigt mål at frembringe de skabninger, som rører sig og har liv; og fuglene, så de kan flyve over jorden i himlens åbne kuppel.

21 Og Guderne beredte vandene, så de kunne frembringe store “hvaler og hver levende skabning, som rører sig, og som vandene i rigt mål skulle frembringe efter deres arter; og alle vingede fugle efter deres arter.

Og Guderne så, at de ville blive adlydt, og at deres plan var god.

22 Og Guderne sagde: Vi vil velsigne dem og lade dem blive frugtbare og mangfoldiggøre sig og opfylde vandene i have-
ne, eller de “store vande; og lade fuglene mangfoldiggøre sig på jorden.

23 Og det skete, at det var fra aften til morgen, som de kaldte nat; og det skete, at det var fra morgen til aften, som de kaldte dag; og det var den femte tidsperiode.

24 Og “Guderne beredte jorden til at kunne frembringe den levende skabning efter sin art: kvæg og krybende dyr og jordens vilde dyr efter deres arter; og sådan skete det, ganske som de havde sagt.

25 Og Guderne organiserede jorden til at kunne frembringe vilde dyr efter deres arter og kvæg efter dets arter og alt, der kryber på jorden, efter dets arter; og Guderne så, at de ville adlyde.

26 Og Guderne “rådførte sig med hinanden og sagde: Lad os stige ned og ^bforme mennesket “i vort billede, så de ligner os; og vi vil give dem herredømme over havets fisk og over luftens fugle og over kvæget og over hele jorden og over hvert krybende dyr, der kryber på jorden.

27 Så “Guderne steg ned for at organisere mennesket i deres eget billede, for at forme det i

14a L&P 88:7–11.
16a 1 Mos 1:16.
21a 1 Mos 1:21;
Moses 2:21.

22a Abr 4:10.
24a gs Gud,
Guddommen.
26a gs Råd.

^b gs Mennesker.
^c Moses 6:8–10.
27a 1 Mos 1:26–27;
Abr 5:7.

Gudernes billede, for at forme dem som mand og kvinde.

28 Og Guderne sagde: Vi vil velsigne dem. Og Guderne sagde: Vi vil lade dem blive frugtbare og mangfoldiggøre sig og opfylde jorden og underlægge sig den og have herredømme over havets fisk og over luftens fugle og over hvert levende dyr, som rører sig på jorden.

29 Og Guderne sagde: Se, vi vil give dem hver urt, som sætter frø, og som vokser frem på hele jordens overflade, og hvert træ, som bærer frugt; ja, frugten af træet, som sætter frø, den vil vi give dem; den skal de have til "føde.

30 Og til hvert af jordens vilde dyr og til hver af luftens fugle og til alt, der kryber på jorden, se, dem vil vi give liv, og vi vil også give dem hver grøn urt til føde, og alt dette skal organiseres således.

31 Og Guderne sagde: Vi vil gøre alt, hvad vi har sagt, og organisere dem; og se, de skal være meget lydige. Og det skete, at det var fra aften til morgen, som de kaldte nat; og det skete, at det var fra morgen til aften, som de kaldte dag; og de gav den "sjette tidsperiode nummer.

KAPITEL 5

Guderne afslutter deres planlægning af altings skabelse – De

udfører skabelsen i overensstemmelse med deres planer – Adam nævngiver hver levende skabning.

Og således vil vi fuldende himlene og jorden og alle deres herskarer.

2 Og Guderne sagde til hinanden: I den "syvende tidsperiode vil vi afslutte vort arbejde, som vi i fællesskab har besluttet; og i den syvende tidsperiode vil vi hvile fra alt vort arbejde, som vi i fællesskab har besluttet.

3 Og Guderne gjorde sig færdige i den syvende tidsperiode, fordi de i den syvende tidsperiode ville "hvile fra alt det arbejde, som de (Guderne) i fællesskab havde besluttet sig for at forme; og ^bhelligede den. Og således var deres beslutninger på det tidspunkt, da de i fællesskab besluttede sig for at forme himlene og jorden.

4 Og Guderne steg ned og formede disse, himlenes og jordens skabelsesfaser, da de blev formet på den dag, da Guderne formede jorden og himlene

5 i overensstemmelse med alt det, som de havde sagt angående hver af markens planter, "førend de var i jorden, og hver af markens urter, førend de voksede; for Guderne havde ikke ladet det regne på jorden, da de i fællesskab besluttede at ville skabe dem, og havde ikke formet et menneske til at dyrke jorden.

6 Men der steg en tåge op

29a 1 Mos 1:29-30.

31a 2 Mos 31:17.

5 2a gs Sabbatsdagen.

3a 2 Mos 20:8-11;

Mosi 13:16-19.

b L&P 77:12.

5a gs Åndelig skabelse.

EN FAKSIMILE FRA ABRAHAM'S BOG

Nr. 3

FORKLARING

Fig. 1. Abraham, der som en høflighedsgæst fra kongen sidder på Faraos trone med en krone, der repræsenterer præstedømmet, på sit hoved; som symbol på det øverste præsidentskab i himlen; med retfærdighedens og dommens scepter i sin hånd.

Fig. 2. Kong Farao, hvis navn er angivet med skrifttegnene over hans hoved.

Fig. 3. Forestiller Abraham i Egypten, sådan som det også er angivet i figur 10 i faksimile nr. 1.

Fig. 4. Faraos, Egyptens konges, prins, sådan som der står skrevet oven over hånden.

Fig. 5. Shulem, en af kongens øverste tjenere, sådan som skrifttegnene oven over hans hånd viser.

Fig. 6. Olimla, en slave, der tilhører prinsen.

Abraham forklarer astronomiens principper ved kongens hof.

af jorden og vandede hele jord-overfladen.

7 Og ^aGuderne formede mennesket af jordens ^bstøv og tog dets ^cånd (det vil sige menneskets ånd) og satte den i det og blæste livsånde ind i dets næsebor, og mennesket blev en levende ^dsjæl.

8 Og Guderne plantede en have i ^aEden mod øst, og dér satte de manden, hvis ånd de havde sat i det legeme, som de havde formet.

9 Og op af jorden lod Guderne vokse hvert træ, som er dejligt at se på og velegnet til føde; også ^alivets træ midt i haven og træet til kundskab om godt og ondt.

10 Der var en flod, som løb ud fra Eden for at vande haven, og derfra blev den delt og blev til begyndelsen til fire floder.

11 Og Guderne tog manden og satte ham i Edens have til at passe den og vogte den.

12 Og Guderne gav manden befaling og sagde: Af hvert træ i haven må du frit spise,

13 men af træet til kundskab om godt og ondt, af det må du ikke spise; for til den tid, da du spiser deraf, skal du visselig dø. Se, jeg, Abraham, så, at den var efter Herrens ^atid, som var efter ^bKolobs tid; for Guderne havde endnu ikke givet Adam hans tidsregning.

14 Og Guderne sagde: Lad os danne en hjælper, som passer til manden, for det er ikke godt, at manden skal være alene, derfor vil vi forme en hjælper, som passer til ham.

15 Og Guderne lod en dyb søvn falde over ^aAdam; og han sov, og de tog et af hans ribben og lukkede kødet til i dets sted;

16 og af ribbenet, som Guderne havde taget af manden, formede de en ^akvinde og førte hende hen til manden.

17 Og Adam sagde: Dette var en knogle af mine knogler og kød af mit kød; se, hun skal kaldes Kvinde, fordi hun er taget af manden;

18 derfor skal en mand forlade sin far og sin mor og skal ^aholde sig til sin hustru, og de skal blive ^bét kød.

19 Og de var begge nøgne, manden og hans hustru, og skammede sig ikke.

20 Og af jorden formede Guderne hvert af markens dyr og hver af luftens fugle og førte dem hen til Adam for at se, hvad han ville kalde dem; og det, som Adam kaldte hver levende skabning, det skulle være dens navn.

21 Og Adam navngav alt kvæget, alle luftens fugle, alle markens dyr; og til Adam var der blevet fundet en hjælper, som passede til ham.

7a Abr 4:26-31.

b Moses 4:25; 6:59.

c 1 Mos 2:7;

L&P 93:33.

gs Forudtilværelse; Ånd.

d gs Sjæl.

8a gs Eden.

9a gs Livets træ.

13a 2 Pet 3:8.

b Abr 3:2-4.

gs Kolob.

15a gs Adam.

16a gs Eva.

18a L&P 42:22; 49:15-16.

b gs Ægteskab.

JOSEPH SMITH – MATTHÆUSEVANGELIET

Et uddrag af oversættelsen af Bibelen, sådan som den blev åbenbaret for profeten Joseph Smith i 1831: Matthæusevangeliet 23:39 og kapitel 24.

Jesus forudsiger Jerusalems forestående ødelæggelse – Han taler også om Menneskesønnens andet komme og de ugudeliges udryddelse.

FOR jeg siger til jer, at fra nu af skal I ikke se mig og vide, at jeg er ham, om hvem der er skrevet ved profeterne, førend I siger: Velsignet er han, som "kommer i Herrens navn i himlens skyer og alle de hellige engle sammen med ham. Da forstod hans disciple, at han skulle komme tilbage til jorden, efter at han var blevet herliggjort og kronet ved ^bGuds højre hånd.

2 Og Jesus gik ud og gik væk fra templet, og hans disciple kom hen til ham for at høre ham og sagde: Mester, fortæl os angående tempelbygningerne, eftersom du har sagt: De skal blive brudt ned og overladt øde til jer.

3 Og Jesus sagde til dem: Ser I ikke alt dette, og forstår I det ikke? Sandelig siger jeg til jer: Her på dette tempel skal der ikke lades ^asten på sten tilbage, som ikke skal blive brudt ned.

4 Og Jesus forlod dem og gik

op på "Oliebjerget. Og mens han sad på Oliebjerget, kom hans disciple, da de var alene, hen til ham og sagde: Sig os, hvornår skal det ske, som du har sagt angående templets ødelæggelse og jødernes udryddelse? Og hvad er ^btegnet på dit "komme og på ^averdens ende, eller de ^cugudeliges udryddelse, hvilket er verdens ende?

5 Og Jesus svarede og sagde til dem: Se til, at ingen fører jer vild,

6 for der skal komme mange i mit navn og sige: Jeg er Kristus! og skal føre mange vild,

7 da skal de overgive jer til ^atrængsler og skal slå jer ihjel, og I skal blive ^bhadet af alle folkeslag på grund af mit navn,

8 og da skal mange falde fra og skal udlevere hinanden og skal hade hinanden,

9 og mange falske profeter skal stå frem og føre mange vild,

10 og fordi lovløsheden tager overhånd, skal ^akærligheden blive kold hos mange,

11 men den, der holder ud til enden og ikke bliver overvundet, han skal blive frelst.

12 Når I derfor ser den ^aøde-

1 1a Matt 26:64;
ApG 1:11.

b cs Gud,
Guddommen.

3a Luk 19:44.

4a cs Oliebjerget.
b Luk 21:7–36;

L&P 45:16–75.

cs Sidste dage;
Tidernes tegn.

c cs Andet komme,
Jesu Kristi.

d cs Verden –
Verdens ende.

e Mal 3:19;

L&P 133:64–74.

cs Ugudelig.

7a 1 Pet 4:12–14.

b cs Forfølgelse.

10a L&P 45:27.

12a Dan 12:11.

læggende vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten ^bDaniel angående ^cJerusalems ødelæggelse, da skal I stå på det ^dhellige sted; den, der læser dette, lad ham forstå det.

13 Lad da dem, der er i Judæa, flygte ud i ^abjergene,

14 lad den, der er på taget, flygte og ikke vende tilbage for at hente noget i sit hus,

15 lad heller ikke den, som er på marken, vende tilbage for at hente sit tøj,

16 og ve dem, der er med ^abarn, og dem, der giver bryst i de dage,

17 bed derfor Herren om, at jeres flugt ikke skal ske om vinteren, ej heller på sabbatsdagen,

18 for da, i de dage, skal der komme stor trængsel over ^ajøderne og over ^bJerusalems indbyggere, en sådan som Gud fra begyndelsen af deres rige indtil dette tidspunkt aldrig før har sendt over Israel; nej, og ej heller nogen sinde skal sende over Israel igen.

19 Alt det, som er sket dem, er kun begyndelsen på de sorger, som skal komme over dem.

20 Og hvis ikke disse dage blev afkortet, ville der blandt dem ikke være noget kød, som blev frelst; men for de udvalgtes skyld i henhold til pagten skal disse dage blive afkortet.

21 Se, dette har jeg talt til jer angående jøderne; og videre,

hvis nogen efter de trængsler, som i de dage skal komme over Jerusalem, siger til jer: Se, her er Kristus! Eller: Der! så tro ham ikke,

22 for i de dage skal der også fremstå falske kristus'er og falske profeter, og de skal vise store tegn og undere, så de, om muligt, skal føre selv de udvalgte vild, de som er de udvalgte efter pagten.

23 Se, jeg siger jer dette for de ^audvalgtes skyld; og I skal også høre om ^bkrige og rygter om krige; se til, at I ikke lader jer skræmme, for alt, hvad jeg har sagt til jer, skal ske; men det er endnu ikke enden.

24 Se, jeg har sagt jer det forud,

25 hvis de derfor siger til jer: Se, han er i ørkenen! så gå ikke derud. Se, han er i lønkamrene! så tro det ikke,

26 for ligesom morgenlyset kommer fra ^aøst og skinner helt om i vest og dækker hele jorden, sådan skal også Menneskesønnens komme være.

27 Og nu fortæller jeg jer en lignelse. Se, hvor ådslet er, der vil ørnene samle sig; på samme måde skal mine udvalgte blive ^aindsamlet fra jordens fire hjørner.

28 Og de skal høre om krige og rygter om krige.

29 Se, jeg taler for mine udvalgtes skyld; for folkeslag skal rejse sig mod folkeslag og rige mod rige, og der skal være

12b gs Daniel.
c gs Jerusalem.
d L&P 101:22–25.
13a L&P 133:13.

16a Luk 23:29–30.
18a gs Jøder.
b Zak 12; 14:1–5.
23a gs Udvalgt.

b L&P 45:26.
26a Ez 43:2.
27a gs Israel – Israels
indsamling.

“hungersnød og pest og jord-skælv på forskellige steder.

30 Og videre, fordi lovløsheden tager overhånd, skal kærligheden blive kold hos menneskene; men den, som ikke bliver overvundet, han skal blive frelst.

31 Og videre, dette evangelium om riget skal blive “prædikeret i hele verden som et vidnesbyrd for alle folkeslag; og så skal enden komme, eller de ugudeliges udryddelse,

32 og igen skal ødelæggelsens vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten Daniel, blive opfyldt.

33 Og straks efter trængslen i de dage skal “solen blive formørket og månen ikke give lys og stjernerne falde fra himlen, og himlens kræfter skal rystes.

34 Sandelig siger jeg jer: Den slægt, i hvilken dette skal ske, skal ikke forgå, førend alt, hvad jeg har sagt jer, skal blive opfyldt.

35 Skønt de dage skal komme, da himlen og jorden skal forgå, så skal mine “ord dog ikke forgå, men skal alle blive opfyldt.

36 Og som jeg sagde før, efter “trængslen i de dage og efter at himlenes kræfter er blevet rystet, da skal Menneskesønnens tegn komme til syne på himlen, og da skal alle jordens stammer jamre, og de skal se Menneske-

sønnen ^bkomme i himlens skyer med magt og megen herlighed,

37 og den, som omhyggeligt bevarer mit “ord, skal ikke blive ført vild, for Menneskesønnen skal komme, og han skal sende sine ^bengle foran sig med høj basunklang, og de skal “samle de tilbageværende af hans udvalgte fra de fire vinde, fra den ene ende af himlen til den anden.

38 Lær en lignelse af “figentræet: Når dets grene endnu er spæde og begynder at sætte blade, ved I, at sommeren er nær for hånden.

39 På samme måde skal mine udvalgte, når de ser alt dette, vide, at han er nær, ja, står lige for døren.

40 Men om den dag og time “ved ingen, nej, end ikke Guds engle i himlen, men alene min Fader.

41 Men som det var i “Noas dage, sådan skal det også være ved Menneskesønnens komme,

42 for det skal være med dem, ligesom det var i de dage, som var før “syndfloden; for lige til den dag, da Noa gik ind i arken, åd og drak de, giftede sig og bortgiftede,

43 og vidste ikke noget, førend syndfloden kom og rev dem alle bort; sådan skal også Menneskesønnens komme være.

44 Da skal det, som står skrevet, blive opfyldt, at i de “sidste

29a L&P 43:24–25.

31a Matt 28:19–20.

33a Joel 2:10;

L&P 29:14.

35a L&P 1:38.

36a JS–M 1:18.

^b gs Andet komme, Jesu Kristi.

37a gs Skrifter.

^b L&P 29:11–15.

^c gs Israel – Israels indsamling.

38a L&P 35:16.

40a L&P 39:20–21; 49:7.

41a 1 Mos 6:5.

42a gs Vandfloden.

44a gs Sidste dage.

dage skal to være ude på marken; den ene tages med, og den anden ^blades tilbage;

45 to skal male på kværnen; den ene tages med, og den anden lades tilbage,

46 og hvad jeg siger til en, det siger jeg til alle mennesker; "våg derfor, for I ved ikke, i hvilken time jeres Herre kommer.

47 Men vid dette: Hvis husets herre havde vidst, i hvilken nattevagt tyven kom, havde han våget og havde ikke ladet nogen bryde ind i sit hus, men havde været rede.

48 Vær I derfor også rede; for i den time, I ikke venter det, kommer Menneskesønnen.

49 Hvem er så en "tro og klog tjener, som af sin herre er blevet udpeget til bestyrer af hans husstand og til at give dem mad i rette tid?

50 Velsignet er den tjener, som

hans herre, når han kommer, finder i færd med at gøre det; og sandelig siger jeg til jer: Han skal gøre ham til bestyrer af alt, hvad han ejer.

51 Men hvis den onde tjener i sit hjerte siger: Min herre "udsætter sit komme!

52 og giver sig til at slå sine medtjenere og at spise og drikke med svirebrødre,

53 så skal den tjeners herre komme en dag, han ikke venter ham, og i en time, han ikke kender,

54 og skal sønderhugge ham og give ham hans lod med hyklerne; dér skal være "gråd og tænderskæren.

55 Og således kommer de ugu-deliges "endeligt ifølge Moses' profeti, som lyder: De skal blive forstødt fra folket! men jordens ende kommer endnu ikke, men snart.

44b Zak 13:8.

46a gs Vogte, vægter.

49a gs Tillid.

51a L&P 45:26.

54a Matt 8:12.

55a 2 Ne 30:10;

L&P 1:9–10; 29:17.

gs Verden –

Verdens ende.

JOSEPH SMITH – HISTORIE

UDDRAG AF PROFETEN JOSEPH SMITHS HISTORIE

History of the Church, bind 1, kapitlerne 1 til og med 5

Joseph Smith fortæller om sine aner og familiemedlemmer og om, hvor de tidligere havde boet – Der hersker et usædvanligt røre om religion i det vestlige New York – Han sætter sig for at søge visdom, som anvist af Jakob – Faderen og Sønnen viser sig, og Joseph bliver kaldet til sit virke som profet. (Versene 1–20).

PÅ grund af de mange rygter, der er blevet sat i omløb af ondsindede og beregnende mennesker angående "Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges" ^btilblivelse og fremgang, hvilke alle af deres ophavsmænd har været beregnet på at bekæmpe dens ry som kirke og dens fremgang i verden, har jeg følt mig foranlediget til at skrive denne beretning for at bringe offentligheden ud af vildfarelse og gøre alle, som søger efter sandheden, bekendt med kendsgerningerne om mig og om kirken, sådan som de har fundet sted, og i det omfang at sådanne kendsgerninger er mig bekendt.

2 I denne beretning vil jeg fremlægge de forskellige begivenheder i forbindelse med denne kirke i sandhed og ret-

færdighed, sådan som de har fundet sted, eller sådan som de for nærværende forholder sig, og det er nu [1838] det ottende år efter nævnte kirkes "organisering.

3 "Jeg er født i det Herrens år et tusinde otte hundrede og fem på den treogtyvende dag i december i byen Sharon i Windsor County i staten Vermont ... Min far, ^bJoseph Smith, sen., rejste fra staten Vermont og flyttede til Palmyra i Ontario (nu Wayne) County i staten New York, da jeg var i mit tiende år eller deromkring. Omkring fire år efter min fars ankomst til Palmyra flyttede han med sin familie til Manchester i samme amt, nemlig Ontario –

4 og hans familie bestod da af elleve sjæle, nemlig min far, "Joseph Smith, min ^bmor, Lucy Smith (hvis navn før hendes ægteskab var Mack, datter af Solomon Mack), mine brødre, "Alvin (som døde den 19. november 1823 i sit seksogtyvende år), "Hyrum, mig selv, "Samuel Harrison, William, Don Carlos, og mine søstre, Sophronia, Catherine og Lucy.

5 På et tidspunkt i det andet år

1 1a gs Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
b gs Gengivelse af evangeliet.

2a L&P 20:1.
3a gs Smith, Joseph, jun.
b 2 Ne 3:15.
4a gs Smith, Joseph, sen.
b gs Smith, Lucy Mack.

c L&P 137:5–6.
d gs Smith, Hyrum.
e gs Smith, Samuel H.

efter, at vi var flyttet til Manchester, opstod der dér, hvor vi boede, et usædvanligt røre om emnet religion. Det begyndte hos metodisterne, men blev snart almindeligt blandt alle sekterne på den egn. Ja, hele området syntes at være grebet af det, og store skarer sluttede sig til de forskellige religiøse samfund, hvilket skabte ikke så lidt ståhej og splittelse blandt dem, for nogle råbte: »Se her!« og andre: »Se der!« Nogle agiterede for metodismen, andre for presbyterianismen og atter andre for baptismen.

6 For til trods for den store kærlighed, som de nyomvendte til disse forskellige trosretninger gav udtryk for, når de blev omvendt, og den store iver, som blev udvist af de respektive præster, som var engagerede i at vække og fremme denne usædvanlige udfoldelse af religiøsitet for at få alle omvendt, som de yndede at kalde det, og lade dem tilslutte sig hvilken sekt de havde lyst til, så viste det sig, da de nyomvendte begyndte at fordele sig, nogle til ét samfund og andre til et andet, at de tilsyneladende gode følelser hos både præsterne og de nyomvendte var mere påtagede end ægte, for et skue af stor forvirring og dårlige følelser fulgte; præst stredes med præst, og nyomvendt med nyomvendt, så alle deres gode følelser for hinanden, hvis de nogen sinde havde haft nogen, gik fuldstæn-

dig tabt i en "strid på ord og en krig om meninger.

7 Jeg var på det tidspunkt i mit femtende år. Min fars familie blev omvendt til presbyterianismen, og fire af dem sluttede sig til denne kirke, nemlig min mor Lucy, mine brødre Hyrum og Samuel Harrison og min søster Sophronia.

8 I denne tid, der var præget af stort røre, blev mit sind vakt til alvorlige overvejelser og stor uro; men skønt mine følelser var dybe og ofte intense, så holdt jeg mig dog på afstand af alle disse samfund, skønt jeg overværede deres forskellige møder, så ofte som omstændighederne tillod det. Som tiden gik, begyndte jeg at hælde noget til metodistsekten, og jeg nærrede i nogen grad ønske om at blive forenet med dem; men så stor var forvirringen og striden mellem de forskellige trosretninger, at det var umuligt for en, der var så ung, som jeg var, og så uvidende om mennesker og forhold, at komme til nogen sikker konklusion om, hvem der havde ret, og hvem der havde uret.

9 Mit sind var til tider stærkt oprørt, for råbene og tumulten var så stor og uophørlig. Presbyterianerne stod yderst stejlt over for baptisterne og metodisterne og anvendte al den kraft, der lå i både ræsonnementer og spidsfindigheder, til at bevise deres vildfarelser, eller til i det mindste at få folk til at tro, at de

var i vildfarelse. På den anden side var baptisterne og metodisterne for deres vedkommende lige så ivrige i deres forsøg på at stadfæste deres egne trossætninger og modbevise alle andre.

10 Midt i denne krig på ord og tumult på grund af forskellige meninger sagde jeg ofte til mig selv: Hvad kan man stille op? Hvilke af alle disse samfund har ^aret, eller har de alle sammen uret? Hvis et af dem har ret, hvilket er det da, og hvordan finder jeg ud af det?

11 Mens jeg led under de kolossale vanskeligheder, som var forårsaget af striden mellem de forskellige samfund af religionsentusiaster, læste jeg en dag Jakobs Brev, første kapitel og femte vers, hvori der står: *Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, lad ham da bede Gud derom, som giver alle mennesker rundhåndet og uden bebrejdelser, og så skal den blive givet ham.*

12 Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. Jeg grundede over det igen og igen, da jeg vidste, at hvis nogen havde brug for visdom fra Gud, så var det mig; for jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, og medmindre jeg kunne få mere visdom, end jeg da havde, ville jeg aldrig finde ud af det, for de forskellige sekters religi-

onslærere ^aforstod det samme skriftsted på så forskellig måde, at al tillid til at kunne afgøre spørgsmålet ved at henvise til ^bBibelen blev tilintetgjort.

13 Langt om længe kom jeg til den slutning, at jeg enten måtte forblive i mørke og vildrede, eller også måtte jeg gøre, som Jakob anviser, det vil sige at bede Gud derom. Langt om længe nåede jeg frem til den beslutning, at jeg måtte ^a»bede Gud derom«, da jeg sluttede, at hvis han gav visdom til dem, der stod tilbage i visdom, og ville give rundhåndet og uden bebrejdelser, så kunne jeg forsøge.

14 Så i overensstemmelse med denne, min beslutning om at bede Gud om visdom, gik jeg ud i skoven for at gøre forsøget. Det var en herlig, klar morgen, tidligt om foråret i atten hundrede og tyve. Det var første gang i mit liv, at jeg havde gjort et sådant forsøg, for trods al min ængstelse havde jeg endnu aldrig gjort et forsøg på at ^abede højt.

15 Efter at jeg var kommet ud til det sted, som jeg tidligere havde udvalgt mig, og efter at jeg havde set mig omkring og sikret mig, at jeg var alene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til Gud. Næppe havde jeg gjort dette, førend jeg straks blev grebet af en magt, der fuldstændig overvældede mig og havde en så forbavsende virk-

10a gs Sandhed.
12a 1 Kor 2:10–16.

b gs Bibelen.
13a gs Bøn.

14a gs Bøn.

ning på mig, at den bandt min tunge, så jeg ikke kunne tale. Tæt mørke samlede sig omkring mig, og det forekom mig en tid, som om jeg var dømt til pludselig undergang.

16 Men ved at anvende alle mine kræfter på at ^aanråbe Gud om at udfri mig af den fjendes magt, som havde grebet mig, og i netop det øjeblik, da jeg var rede til at synke ned i fortvivelse og overgive mig til undergang – ikke til en indbildt tilintetgørelse, men til den magt, der blev udøvet af et virkeligt væsen fra den usynlige verden, og som havde en så forunderlig magt, som jeg aldrig før havde følt hos noget væsen – netop i dette forfærdelige øjeblik så jeg en ^blyssøjle lige over mit hoved, som var ^cstærkere end solens glans, og som dalede gradvis ned, indtil den faldt på mig.

17 Ikke så snart var den kommet til syne, førend jeg følte mig udfriet fra den fjende, som holdt mig bundet. Da lyset hvilede på mig, ^a“så jeg ^bto personer, hvis glans og ^cherlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens han pegede på den anden: *Det er min ^delskede ^eSøn. Hør ham!*

18 Mit formål med at gå ud og ^a“adsørge Herren var at få at vide, hvilken af alle sekterne der havde ret, så jeg kunne vide, hvilken en jeg skulle slutte mig til. Så snart jeg havde fattet mig, så jeg var i stand til at tale, spurgte jeg derfor personerne, som stod oven over mig i lyset, hvilken af alle sekterne, der havde ret (for på dette tidspunkt var det aldrig faldet mig ind, at de alle havde uret), og hvilken jeg skulle slutte mig til.

19 Jeg fik det svar, at jeg ikke måtte slutte mig til nogen af dem, for de havde alle ^auret; og den person, som talte til mig, sagde, at alle deres trosbekendelser var en vederstyggelighed i hans øjne; at de, der bekendte sig til dem, alle var fordærvede; at ^b»de ^bhenvender sig til mig med læberne, men deres ^chjerter er langt borte fra mig; de underviser i lærdomme, som er ^d”menneskebud; de har et ^e”skær af guds frygt, men fornægter dens kraft.«

20 Han forbød mig igen at slutte mig til nogen af dem, og der var meget andet, som han sagde til mig, som jeg ikke kan skrive på dette tidspunkt. Da jeg kom til mig selv igen, fandt jeg mig liggende på ryggen med blikket rettet mod himlen. Da lyset var forsvundet, havde

16a Moses 1:20.

b ApG 26:13.

c Åb 1:16.

17a gs Syn.

b ApG 7:55–56;

Kol 3:1.

gs Gud,

Guddommen.

c gs Herlighed.

d Matt 3:17; 17:5;

3 Ne 11:7.

e gs Jesus Kristus.

18a L&P 6:11; 46:7.

19a Sl 14.

gs Frafald – Frafald

i den tidlige

kristne kirke.

b Es 29:13–14;

Ez 33:30–31.

c gs Frafald – Generelt frafald.

d Tit 1:14;

L&P 45:29.

e 2 Tim 3:5.

jeg ingen styrke; men efter at jeg var kommet nogenlunde til mig selv, gik jeg hjem. Og da jeg lænede mig op imod ildstedet, spurgte min mor mig, hvad der var galt. Jeg svarede: »Du skal ikke være bekymret, alt er i orden, jeg har det helt godt.« Så sagde jeg til min mor: »Jeg har erfaret for mig selv, at presbyterianismen ikke er sand.« Det synes, som om »Modstanderen på et meget tidligt tidspunkt i mit liv var klar over, at jeg var bestemt til at forstyrre og genere hans rige, hvorfor skulle mørkets magter ellers forene sig imod mig? Hvorfor den ^bmodstand og forfølgelse, som rejste sig imod mig, mens jeg endnu næsten kun var barn?

Nogle prædikanter og andre, der bekender sig til religion, afviser beretningen om det første syn – Joseph Smith udsættes for stor forfølgelse – Han bevidner, at det første syn virkelig fandt sted. (Versene 21–26).

21 Nogle få dage efter, at jeg havde set dette ^asyn, var jeg tilfældigvis i selskab med en af metodisternes prædikanter, som var meget aktiv i det føromtalt religiøse røre; og mens jeg talte med ham om emnet religion, benyttede jeg lejligheden til give ham en beretning om det syn, jeg havde set. Jeg blev meget overrasket over hans opførelse; han tog ikke alene let på

min beretning, men behandlede den endog med stor foragt, idet han sagde, at det hele kom fra Djævelen, at sådant noget som ^bsyner og ^cåbenbaringer ikke fandt sted i disse dage, at al den slags var ophørt med apostlene og aldrig mere skulle finde sted.

22 Jeg opdagede imidlertid snart, at min beretning havde vakt en hel del antipati mod mig blandt dem, der bekendte sig til religion, og var årsag til stor ^aforfølgelse, som fortsatte med at tage til; og skønt jeg var en ^bubetydelig dreng, der kun var mellem 14 og 15 år gammel, og skønt mine kår i livet var således, at jeg ville blive en dreng uden betydning i verden, så lagde mænd af høj status dog tilstrækkelig mærke til mig til, at de opdannede den offentlige mening imod mig og skabte en bitter forfølgelse; og dette var almindeligt blandt alle sekterne – alle forenede sig om at forfølge mig.

23 Det gav mig anledning til alvorlige overvejelser dengang, og har ofte gjort det siden, om hvor yderst besynderligt det var, at en ubetydelig dreng på lidt over 14 år og oven i købet en, som var dømt til at skaffe sig et ringe underhold ved sit daglige arbejde, skulle betragtes som en person af tilstrækkelig betydning til at tiltrække sig opmærksomhed fra de store i

20a Gs Djævelen.
b 2 Ne 2:11;
L&P 58:2–4.
Gs Modgang.

21a Gs Første syn.
b Gs Syn.
c Gs Åbenbaring.
22a Jak 5:10–11.

Gs Forfølgelse.
b 1 Sam 16:7;
Alma 37:35.

datidens mest populære sekter, og det på en måde, der vakte den mest bitre forfølgelse og forhånelse. Men hvad enten det var besynderligt eller ej, så var det dog således, og det voldte mig ofte stor sorg.

24 Dog var det ikke desto mindre en kendsgerning, at jeg havde set et syn. Jeg har siden tænkt, at jeg følte mig meget ligesom ^aPaulus, da han holdt sin ^bforsvarstale for kong Agrippa og berettede om det syn, han havde set, dengang han så et lys og hørte en røst; men alligevel var der kun få, som troede ham; nogle sagde, at han var uærlig, andre sagde at han var gal, og han blev latterliggjort og hånet. Men alt dette ændrede ikke ved det, at han havde set et syn. Han havde set et syn; han vidste, at han havde; og al forfølgelse under himlen kunne ikke ændre på det; og selv om de skulle forfølge ham til døden, så vidste han dog og ville til sit sidste åndedrag vide, at han både havde set et lys og hørt en røst tale til sig, og hele verden kunne ikke få ham til at tænke eller tro noget andet.

25 Således var det også med mig. Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg ^ato personer, og de talte virkelig til mig, og skønt jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, så var det dog sandt; og mens de forfulgte mig og hånede mig og løj mig alt

muligt ondt på, fordi jeg sagde det, følte jeg mig tilskyndet til at sige i mit hjerte: Hvorfor forfølge mig, fordi jeg siger sandheden? Jeg har virkelig set et syn, og hvem er jeg, at jeg kan modstå Gud, eller hvorfor forsøger verden at få mig til at fornægte, hvad jeg virkelig har set? For jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ^bikke fornægte det, ej heller vovede jeg at gøre det, i det mindste vidste jeg, at jeg ved at gøre det, ville forsynde mig imod Gud og komme under fordømmelse.

26 Det stod nu klart i mit sind, at det, for så vidt som den sekteriske verden angik, ikke var min pligt at slutte mig til nogen af dem, men at forblive som jeg var, indtil jeg modtog yderligere anvisninger. Jeg havde erfaret, at ^aJakobs vidnesbyrd var sandt, at en, som står tilbage i visdom, kan bede til Gud og få uden at blive bebrejdet.

Moroni viser sig for Joseph Smith – Josephs navn skal blive kendt for godt og ondt blandt alle folkeslag – Moroni fortæller ham om Mormons Bog og om Herrens forestående straffedomme og citerer mange skriftsteder – Det bliver åbenbart, hvor guldpladerne ligger skjult – Moroni fortsætter med at under-vise profeten. (Versene 27–54).

27 Jeg fortsatte med at udføre mit sædvanlige arbejde indtil den enogtyvende september, et

24a gs Paulus.
b ApG 26:1–22.

25a JS–H 1:17.
b gs Mod; Retfærdig,

retfærdighed.
26a Jak 1:5–7.

tusinde otte hundrede og treogtyve, og hele den periode var jeg udsat for voldsomme forfølgelser fra alle slags mennesker, både religiøse og irreligiøse, fordi jeg fortsatte med at bekræfte, at jeg havde set et syn.

28 I det tidsrum, der var mellem det tidspunkt, hvor jeg så synet, og året atten hundrede og treogtyve, var jeg – da det var blevet mig forbudt at slutte mig til nogen af datidens religiøse sekter, og da jeg var ganske ung og blev forfulgt af dem, som burde have været mine venner og have behandlet mig venligt, og som, hvis de troede, at jeg var blevet vildledt, burde have forsøgt at bringe mig tilbage på passende og kærlig måde – overladt til alle slags "fristelser; og da jeg omgikkes al slags selskab, begik jeg ofte mange tåbelige fejltagelser og udviste ungdommens svaghed og den menneskelige naturs små karakterfejl, hvilket, jeg med bedrøvelse må sige, førte mig ud i forskellige fristelser, som var anstødelige i Guds øjne. Når jeg nu aflægger denne bekendelse, er der ingen, der behøver at tro, at jeg gjorde mig skyldig i store eller alvorlige synder. En tilbøjelighed til at begå sådanne har aldrig været min natur. Men jeg var skyldig i letsindighed og var undertiden i livligt selskab osv., hvilket ikke var foreneligt med den karakterstyrke, som en, der var ^bkaldet af

Gud, sådan som jeg var blevet, burde udvise. Men dette vil ikke synes besynderligt for nogen, som erindrer sig min ungdom, og som er bekendt med mit medfødte muntre temperament.

29 Som følge af dette følte jeg mig ofte under fordømmelse for min svaghed og mine ufuldkommenheder; og så, om aftenen den ovennævnte enogtyvende september, efter at jeg var gået i seng for natten, hængav jeg mig til "bøn og anråbelse af Gud den Almægtige om tilgivelse for alle mine synder og tåbeligheder, og også om en tilkendegivelse over for mig, så jeg kunne få kendskab til min stilling og status hos ham; for jeg havde fuld tillid til, at jeg ville modtage en guddommelig tilkendegivelse, eftersom jeg tidligere havde fået en.

30 Mens jeg således var i færd med at påkalde Gud, opdagede jeg et lys, der kom til syne i mit værelse, og som vedblev med at tage til i styrke, indtil værelset var mere oplyst end midt på dagen, hvorefter en "skikkelse pludselig kom til syne ved min seng, stående i luften, for hans fødder rørte ikke gulvet.

31 Han bar en løst hængende kjortel, der var strålende "hvid. Den var mere hvid end noget, jeg nogen sinde havde set på jorden, og jeg tror heller ikke, at noget jordisk kunne gøres så overordentligt hvidt og strålende. Hans hænder var bare, og

28a gs Fristelse.
b gs Kalde, kaldet af Gud.

29a gs Bøn.
30a gs Engle; Moroni, Mormons søn.

31a ApG 10:30;
1 Ne 8:5;
3 Ne 11:8.

ligeså var hans arme til lidt over håndleddet, og hans fødder var også bare, ligesom hans ben til lidt over anklerne. Hans hoved og hals var også bare. Jeg kunne se, at han ikke havde andre klæder på end denne kjortel, da den var åben, så jeg kunne se hans bryst.

32 Ikke alene var hans kjortel overordentlig hvid, men hele hans person var "herlig ud over enhver beskrivelse, og hans ansigt var i sandhed som ^blynild. Der var overordentlig lyst i værelset, men ikke så strålende lyst som umiddelbart omkring hans person. Da jeg først så på ham, blev jeg ^cbange, men frygten forlod mig snart.

33 Han kaldte mig ved "navn og sagde til mig, at han var et sendebud, sendt fra Guds nærhed til mig, og at hans navn var Moroni; at Gud havde en gerning for mig at udføre, og at mit navn skulle nævnes for godt og ondt blandt alle folkeslag, stammer og tungemål, eller at der skulle tales både godt og ondt om det blandt alle folk.

34 Han sagde, at der var blevet henlagt en "bog, skrevet på ^bguldplader, som berettede om de tidligere indbyggere på dette

kontinent og om, hvor de stammede fra. Han sagde også, at den indeholdt det ^cevigtvarende evangeliums fylde, sådan som Frelseren havde givet det til de fordums indbyggere;

35 endvidere, at der var to sten, indfattet i sølvbuer – og disse sten, fastgjort til et ^abrystskjold, udgjorde det, der kaldes ^bUrim og Tummim – henlagt sammen med pladerne, og at besiddelsen og anvendelsen af disse sten var det, der karakteriserede ^c»seere« i fordums eller tidligere tider, og at Gud havde beredt dem med det formål at oversætte bogen.

36 Efter at have fortalt mig dette begyndte han at citere profetier fra "Det Gamle Testamente. Han citerede først en del af det tredje kapitel af ^bMalakias' Bog, og han citerede også det fjerde eller sidste kapitel af samme profeti (dansk bibel, Mal 3:19–24), dog med en lille afvigelse i forhold til, hvordan det står i vore bibler. I stedet for at citere det første vers, sådan som det står i vore bøger, citerede han det således:

37 For se, den "dag kommer, der skal ^bbrænde som en ovn; og alle de stolte, ja, og alle, der handler ugudeligt, skal ^cbrænde op som stubbe,

32a 3 Ne 19:25.

gs Herlighed.

^b 2 Mos 34:29–35;

Hel 5:36; L&P 110:3.

^c 2 Mos 3:6;

Eter 3:6–8, 19.

33a 2 Mos 33:12, 17;

Es 45:3–4.

34a gs Mormons Bog.

^b gs Guldpladerne.

^c gs Gengivelse af evangeliet.

35a 3 Mos 8:8.

gs Brystskjold.

^b 2 Mos 28:30.

gs Urim og Tummim.

^c gs Seer.

36a gs Gamle Testamente.

^b gs Malakias.

37a gs Andet komme,

Jesu Kristi.

^b 3 Ne 25:1–6;

L&P 64:23–24.

gs Jorden – Jordens

renselse; Verden –

Verdens ende.

^c Nah 1:8–10;

1 Ne 22:15, 23;

2 Ne 26:4–6;

L&P 29:9.

for de, der kommer, skal brænde dem op, siger Hærskarers Herre, så der ikke bliver hverken rod eller gren tilbage af dem.

38 Og videre citerede han det femte vers således: *Se, jeg vil åbenbare "præstedømmet for jer ved profeten ^bElias' hånd, før Herrens store og frygtelige dag kommer.*

39 Han citerede også det næste vers anderledes: *Og han skal i børnenes hjerte plante de "løfter, der blev givet til fædrene, og børnenes hjerte skal ^bvende sig til deres fædre. Hvis det ikke var således, ville hele jorden blive lagt fuldstændig øde ved hans komme.*

40 Ud over disse citerede han det ellefte kapitel af Esajas' Bog og sagde, at det snart skulle blive opfyldt. Han citerede også det tredje kapitel af Apostlenes Gerninger, det 22. og 23. vers, nøjagtig som de står i vor udgave af Det Nye Testamente. Han sagde, at den "profet var Kristus, men at dagen endnu ikke var kommet, da »de, som ikke ville adlyde hans røst, skulle blive ^bforstået fra folket,« men snart ville komme.

41 Han citerede også det andet kapitel af "Joels Bog, fra det otteogtyvende vers til det sidste (dansk bibel, Joel 3:1–5). Han sagde også, at dette endnu ikke var gået i opfyldelse, men at det snart skulle gøre det. Og han sagde endvidere, at ^bikke-jødernes fylde snart skulle

oprinde. Han citerede mange andre skriftsteder og gav mange forklaringer, som ikke kan nævnes her.

42 Han fortalte mig videre, at når jeg fik de plader, som han havde talt om – for tiden var endnu ikke inde til, at jeg skulle få dem – måtte jeg ikke vise dem og ej heller brystskjoldet med Urim og Tummim til andre end dem, som jeg ville få befaling om at vise dem til; gjorde jeg det, ville jeg blive udryddet. Mens han samtalte med mig om pladerne, åbnede der sig et syn for mit "sind, så jeg kunne se det sted, hvor pladerne var henlagt, og det så klart og tydeligt, at jeg genkendte stedet, da jeg kom dertil.

43 Efter dette budskab så jeg lyset i værelset begynde at samle sig omkring ham, der havde talt til mig, og det vedblev med at gøre dette, indtil værelset igen henlå i mørke, undtagen lige omkring ham, og da så jeg pludselig, at det var som om, der åbnede sig en skakt helt op til himlen, og han steg op, indtil han helt forsvandt, og værelset henlå, som det havde været, før dette himmelske lys havde vist sig.

44 Jeg lå og tænkte over det enestående ved denne hændelse og var dybt forundret over det, som var blevet mig fortalt af dette usædvanlige sendebud,

38a cs Nøgler, præstedømmets; Præstedømme.
b L&P 27:9; 110:13–16.
cs Elias, profeten.

39a Gal 3:8, 19.
b cs Slægtsregister; Frelse for afdøde.
40a 5 Mos 18:15–19.
b 3 Ne 20:23; 21:20.

41a ApG 2:16–21.
b Rom 11:11–25; L&P 88:84.
cs Ikke-jøder.
42a cs Sind.

da jeg midt under mine "betragtninger pludselig opdagede, at mit værelse igen begyndte at blive oplyst, og efter hvad der forekom som et øjeblik, stod det samme himmelske sendebud igen ved min seng.

45 Han begyndte at tale og sagde igen nøjagtigt det samme, som han havde sagt ved sit første besøg, uden mindste afvigelse; efter at have gjort dette fortalte han mig om hårde straffedomme, som skulle ramme jorden med store ødelæggelser ved hungersnød, sværd og pest, og at disse svære straffedomme ville ramme jorden i denne slægt. Da han havde sagt dette, steg han igen op, som han havde gjort før.

46 Dette havde på det tidspunkt gjort så dybt et indtryk på mig, at sønnen havde forladt mig, og jeg lå overvældet af forbavselse over det, som jeg havde både set og hørt. Men hvor stor var ikke min overraskelse, da jeg igen så det samme sendebud ved siden af min seng og hørte ham igen berette eller gentage det samme for mig som før og tilføje en advarsel til mig, idet han sagde, at "Satan (som følge af de trange kår i min fars familie) ville forsøge at ^bfriste mig til at få fat i pladerne med det formål at blive rig. Dette forbød han mig, idet han sagde, at jeg ikke måtte have noget andet for øje, når jeg fik pladerne, end at herliggøre

Gud, og at jeg ikke måtte lade mig lede af noget andet 'motiv end at opbygge hans rige; ellers kunne jeg ikke få dem.

47 Efter dette tredje besøg steg han igen op til himlen som før, og jeg var igen overladt til at tænke over det besynderlige ved det, jeg netop havde oplevet. Næsten straks efter at det himmelske sendebud var stegget op fra mig for tredje gang, galede hanen, og jeg opdagede, at dagen var ved at gry, så vore samtaler må have varet hele den nat.

48 Kort efter stod jeg op og gik som sædvanlig til dagens nødvendige arbejde, men da jeg forsøgte at arbejde, som jeg plejede, fandt jeg, at jeg var så afkræftet, at jeg var helt ude af stand til det. Min far, som arbejdede sammen med mig, opdagede, at der var noget galt med mig, og han bad mig gå hjem. Jeg begav mig af sted i den hensigt at gå hjem til huset, men da jeg forsøgte at klatre over gærdet for at komme ud fra den mark, hvor vi var, svigtede kræfterne mig fuldstændig, og jeg faldt hjælpeløs om på jorden og var for en tid helt uden bevidsthed om noget som helst.

49 Det første, jeg kan erindre, var en røst, der talte til mig og kaldte mig ved navn. Jeg så op og så det samme sendebud stående over mit hoved, omgivet af lys ligesom før. Han fortalte mig

44a gs Grunde.
46a gs Djævelen.

b gs Fristelse.
c L&P 121:37.

så igen alt det, han havde fortalt mig natten forinden, og befalede mig at gå ud til min ^afar og fortælle ham om det syn og de befalinger, som jeg havde fået.

50 Jeg adlød. Jeg gik tilbage til min far på marken og fortalte ham det hele. Han svarede mig, at det var fra Gud, og bød mig gå hen og gøre, som sendebudet havde befaleet. Jeg forlod marken og gik hen til det sted, hvor sendebudet havde fortalt mig, at pladerne var henlagt; og fordi det syn, jeg havde haft om det, var så detaljeret, genkendte jeg stedet, så snart jeg nåede derhen.

51 Ikke langt fra landsbyen Manchester i Ontario County i New York ligger der en ^ahøj af anseelig størrelse og den højeste i området. På vestsiden af denne høj, ikke langt fra toppen, lå pladerne, henlagt i en stenkiste, under en sten af betydelig størrelse. Denne sten var tyk og hvælvet på midten af oversiden og tyndere ud mod kanterne, så den midterste del af den var synlig over jorden, mens kanten hele vejen rundt var dækket af jord.

52 Efter at have fjernet jorden fik jeg fat i en løftestang, som jeg fik ind under kanten på stenen, og med lidt anstrengelse fik jeg den vippet op. Jeg så ind, og der så jeg virkelig ^apladerne, ^bUrim og Tummim og ^cbrystskjoldet, sådan som sendebudet havde sagt. Kisten,

som de lå i, var lavet ved at sammenføje sten med en slags cement. På bunden af kisten var der lagt to sten på tværs, og på disse sten lå pladerne og de andre ting sammen med dem.

53 Jeg forsøgte at tage dem op, men det forbød sendebudet mig, og jeg fik igen at vide, at tiden til at tage dem op endnu ikke var kommet og heller ikke ville komme førend fire år fra da af; men han fortalte mig, at jeg skulle komme til stedet nøjagtig ét år senere, og at han ville mødes med mig dér, og at jeg skulle fortsætte dermed, indtil tiden var inde til at få pladerne.

54 Som det var blevet mig befaleet, gik jeg derfor derhen ved afslutningen af hvert år, og hver gang fandt jeg det samme sendebud dér, og ved hvert af vore møder modtog jeg undervisning og kundskab fra ham om det, Herren ville lade ske, og om hvordan og på hvilken måde hans ^arige skulle styres i de sidste dage.

Joseph Smith bliver gift med Emma Hale – Han får guldpladerne fra Moroni og oversætter nogle af skriftegnene – Martin Harris viser skriftegnene og oversættelsen til professor Anthon, som siger: »Jeg kan ikke læse en forsegleet bog.« (Versene 55–65).

55 Eftersom min fars verdslige kår var meget trange, var vi nødsaget til at arbejde med vore

49a gs Smith, Joseph, sen.
51a gs Cumorahøjen.
52a Morm 6:6.

gs Guldpladerne.
b gs Urim og Tummim.
c gs Brystskjold.

54a gs Guds rige eller Himmeriget.

hænder som daglejere og på anden måde, som lejligheden bød sig. Nogle gange var vi hjemme og andre gange ude og var ved vedvarende arbejde i stand til at skaffe os et rimeligt underhold.

56 I året 1823 blev min fars familie ramt af en stor sorg på grund af min ældste bror "Alvins død. I oktober måned 1825 blev jeg ansat hos en gammel herre ved navn Josiah Stoyal, som boede i Chenango County i staten New York. Han havde hørt noget om en sølvmine, som var blevet åbnet af spanierne i Harmony i Susquehanna County i staten Pennsylvania, og havde, inden jeg blev ansat hos ham, foretaget udgravninger for om muligt at finde minen. Efter at jeg var flyttet ind hos ham, tog han mig og de øvrige af sine daglejere med ud for at grave efter sølvminen, hvilket jeg vedvarende arbejdede med i næsten en måned, uden at vi havde nogen succes med vort forehavende, og til sidst fik jeg den gamle herre overtalt til at høre op med at grave efter den. Heraf opstod den meget udbredte historie om, at jeg har været skattejæger.

57 Mens jeg var således beskæftiget, blev jeg indlogeret hos en vis hr. Isaac Hale fra samme sted; det var der, jeg for første gang så min hustru (hans datter), "Emma Hale. Den 18. januar 1827 blev vi gift, mens jeg endnu var ansat hos hr. Stoyal.

58 Eftersom jeg blev ved med at hævde, at jeg havde set et syn, blev jeg stadig udsat for "forfølgelse, og min svigerfars familie var meget imod, at vi blev gift. Jeg blev derfor nødt til at føre hende et andet sted hen; så vi rejste hen og blev gift i Squire Tarbills hjem i South Bainbridge i Chenango County i New York. Straks efter brylluppet forlod jeg hr. Stoyal og rejste hjem til min far og gik ham til hånde på gården den sæson.

59 Endelig kom tiden, da jeg kunne få pladerne, Urim og Tummin og brystskjoldet. På den toogtyvende dag i september et tusinde otte hundrede og syvogtyve, efter at jeg som sædvanlig ved afslutningen af endnu et år var gået hen til det sted, hvor de var henlagt, overdrog det samme himmelske sendebud dem til mig med den befaling, at jeg skulle være ansvarlig for dem, og at jeg, hvis jeg lod dem glide mig af hænde på grund af manglende omhu eller ved nogen "forsømmelse fra min side, ville blive forstødt, men at de, hvis jeg af al kraft ville anstrenge mig for at "passe på dem, indtil han, sendebudet, kom efter dem, ville blive beskyttet.

60 Jeg fandt snart ud af grunden til, at jeg havde fået så strenge påbud om at passe på dem, og hvorfor sendebudet havde sagt, at han, når jeg havde gjort det, der blev forlangt af mig, ville komme efter dem. For

56a L&P 137:5–8.

57a gs Smith, Emma Hale.

58a gs Forfølgelse.

59a JS–H 1:42.

b gs Skrifter – Skrifterne skal bevares.

aldrig så snart var det kendt, at jeg havde dem, førend man gjorde sig de største anstrengelser for at få dem fra mig. Enhver tænkelig list blev anvendt med det formål. Forfølgelsen blev mere bitter og hård end før, og mange var bestandig på udkig efter en mulighed for at få dem fra mig. Men ved Guds visdom forblev de sikre i mine hænder, indtil jeg havde udført det med dem, der blev forlangt af mig. Da sendebudet som aftalt kom efter dem, afleverede jeg dem til ham, og han har dem i sin varetægt indtil denne dag, som er den anden dag i maj, et tusinde otte hundrede og otteogtredivede.

61 Røret fortsatte imidlertid stadig, og rygtet med sine tusind tunger var hele tiden beskæftiget med at sætte løgne og omløb om min fars familie og om mig. Hvis jeg skulle gengive en tusindedel af dem, ville det fylde flere bøger. Forfølgelsen blev imidlertid så uudholdelig, at jeg blev nødt til at forlade Manchester og sammen med min hustru flytte til Susquehanna County i staten Pennsylvania. Mens vi traf forberedelser til afrejsen – vi var meget fattige, og forfølgelsen hvilede så tungt på os, at det ikke var sandsynligt, at vi nogen sinde ville få det anderledes – fandt vi midt i vore trængsler en ven i en herre ved navn "Martin Harris, som kom til os og gav mig halvtreds dollar som hjælp

til os på vor rejse. Hr. Harris boede i bydistriktet Palmyra i Wayne County i staten New York og var en anset landmand.

62 Takket være denne kærligkomne hjælp blev jeg i stand til at nå mit bestemmelsessted i Pennsylvania, og straks efter min ankomst dertil begyndte jeg at skrive skrifttegnene på pladerne af. Jeg skrev et betragteligt antal af dem af, og ved hjælp af "Urim og Tummim oversatte jeg nogle af dem, hvilket jeg gjorde i tiden mellem min ankomst til min svigerfars hus i december måned og den følgende februar.

63 Engang i løbet af februar måned kom føromtalte hr. Martin Harris til os, fik de skrifttegn, som jeg havde skrevet af fra pladerne og tog af sted med dem til byen New York. Med hensyn til hvad der skete med ham og skrifttegnene, henviser jeg til hans egen beretning om hændelsesforløbet, sådan som han berettede den for mig efter sin tilbagekomst, og den lyder som følger:

64 »Jeg tog til byen New York og fremviste de skrifttegn, som var blevet oversat, sammen med oversættelsen af dem, for professor Charles Anthon, en herre, der var meget kendt for sine literære færdigheder. Professor Anthon udtalte, at oversættelsen var korrekt, mere korrekt end noget andet han nogen sinde før havde set oversat fra egyptisk. Jeg viste ham derpå

dem, der endnu ikke var blevet oversat, og han sagde, at de var egyptiske, kaldæiske, assyriske og arabiske, og han sagde, at det var ægte skrifttegn. Han gav mig et certifikat, hvori han bekræftede over for indbyggerne i Palmyra, at skrifttegnene var ægte, og at oversættelsen af de af dem, der var blevet oversat, også var korrekt. Jeg tog certifikatet og lagde det i lommen og skulle lige til at forlade huset, da hr. Anthon kaldte mig tilbage og spurgte mig, hvordan den unge mand havde fundet ud af, at der lå guldplader på det sted, hvor han havde fundet dem. Jeg svarede, at en engel fra Gud havde åbenbaret det for ham.

65 Han sagde så til mig: »Lad mig se det certifikat.« Jeg tog det derfor op af lommen og rakte ham det, hvorpå han tog det og rev det i stykker, idet han sagde, at sådan noget som »englebetjening ikke fandtes nu om dage, og at hvis jeg ville bringe ham pladerne, så ville han oversætte dem. Jeg forklarede ham, at en del af pladerne var ^bforseglet, og at det var mig forbudt at bringe ham dem. Han svarede: »Jeg kan ikke læse en forseglet bog.« Jeg forlod ham og tog hen til dr. Mitchell, som bekræftede, hvad professor Anthon havde sagt både med hensyn til skrifttegnene og oversættelsen.«

• • • •

Oliver Cowdery virker som skriver ved oversættelsen af Mormons Bog – Joseph og Oliver modtager det aronske præstedømme af Johannes Døber – De bliver døbt, ordineret og modtager profetiens ånd. (Versene 66–75).

66 Den 5. dag i april 1829 kom »Oliver Cowdery, som jeg indtil da aldrig før havde set, til mit hjem. Han fortalte mig, at han, fordi han havde undervist på en skole i det nabolag, hvor min far boede, og fordi min far var en af dem, som havde sendt sine børn til skolen, for en tid havde fået logi i hans hjem, og mens han boede dér, havde familien fortalt ham om den omstændighed, at jeg havde fået pladerne, og følgelig var han kommet for at stille mig spørgsmål.

67 To dage efter hr. Cowderys ankomst (dvs. den 7. april) begyndte jeg at oversætte Mormons Bog, og han begyndte at skrive for mig.

• • • •

68 Vi var stadig beskæftiget med oversættelsesarbejdet, da vi en dag i den følgende måned (maj 1829) gik ud i skoven for at bede og adspørge Herren angående »dåb til ^bsyndernes forladelse, som vi havde fundet omtalt under oversættelsen af pladerne. Mens vi således var optaget af at bede og påkalde Herren, steg et ^csendebud fra

65a gs Engle.
b Es 29:11–12;
2 Ne 27:10;

Eter 4:4–7.
66a gs Cowdery, Oliver.
68a gs Døbe, dåb.

b gs Syndsforladelse.
c gs Johannes Døber.

himlen ned i en ^dsky af lys, og efter at have ^elagt hænderne på os ^fordinerede han os, idet han sagde:

69 *Til jer, mine medtjenere, overdrager jeg i Messias' navn ^aArons præstedømme, som besidder nøglerne til englebetjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend ^bLevis sønner atter bringer Herren et offer i retfærdighed.*

70 Han sagde, at dette aronske præstedømme ikke havde magten til at give ^aHelligåndsgaven ved håndspålæggelse, men at denne skulle blive overdraget os siden hen, og han befalede os at gå ned og blive døbt og pålagde os, at jeg skulle døbe Oliver Cowdery, og at han derefter skulle døbe mig.

71 I overensstemmelse hermed gik vi ned og blev døbt. Jeg døbte ham først, og bagefter døbte han mig – hvorefter jeg

lagde mine hænder på hans hoved og ordinerede ham til det aronske præstedømme, og bagefter lagde han sine hænder på mig og ordinerede mig til samme præstedømme – for således var vi blevet befalet.*

72 Det sendebud, som besøgte os ved denne lejlighed og overdrog os dette præstedømme, sagde, at hans navn var Johannes, den samme som i Det Nye Testamente bliver kaldt ^aJohannes Døber, og at han handlede under ledelse af ^bPeter, ^cJakob og ^dJohannes, som besad ^enøglerne til ^fMelkisedeks præstedømme, hvilket præstedømme, efter hvad han sagde, skulle blive overdraget os, når tiden var inde, og at jeg skulle blive kaldt den første ^gældste i kirken og han (Oliver Cowdery) den anden. Det var på den femtende dag i maj 1829, at vi blev ordineret under dette sendebuds hånd og blev døbt.

* Oliver Cowdery beskriver disse begivenheder således: »Dette var dage, som jeg aldrig skal glemme – at sidde inden for hørevidde af en røst, som var dikteret af himlens inspiration, vakte den allerstørste taknemlighed i mit bryst! Dag efter dag fortsatte jeg uafbrudt med at skrive, hvad der kom fra hans mund, mens han ved hjælp af Urim og Tumim, eller »oversætterne«, som nefitterne ville have sagt, oversatte historien, eller beretningen, som hedder »Mormons Bog«.

At redegøre, selv om det så kun var med få ord, for den interessante beretning, som er givet af Mormon og hans trofaste søn Moroni, om et folk, der engang var elsket og begunstiget af himlen, ville være at gå ud over min nuværende hensigt;

68d 4 Mos 11:25;
Eter 2:4–5, 14;
L&P 34:7.

e TA 5.

gs Håndspålæggelse.

f gs Myndighed;
Ordinere.

69a gs Aronske
præstedømme.

b 5 Mos 10:8;
L&P 13; 124:39.
gs Levi – Levis
stamme.

70a gs Helligåndsgaven.

72a gs Johannes Døber.

b L&P 27:12–13.

gs Peter.

c gs Jakob,

Zebedæus' søn.

d gs Johannes,
Zebedæus' søn.

e gs Nøgler,
præstedømmets.

f gs Melkisedekske
præstedømme.

g gs Ældste.

73 Straks efter at vi var kommet op af vandet, efter at vi var blevet døbt, oplevede vi store og herlige velsignelser fra vor himmelske Fader. Aldrig så snart havde jeg døbt Oliver Cowdery, førend "Helligånden faldt på ham, og han rejste sig op og ^bprofeterede meget, som snart skulle ske. Og videre, så snart jeg var blevet døbt af ham, fik jeg også profetiens ånd, og da jeg havde rejst mig op, profeterede jeg om denne kirkes tilblivelse og meget andet i forbindelse med kirken og denne slægt af menneskenes børn. Vi blev fyldt med Helligånden og frydede os i vor frelses Gud.

74 Da vort sind nu var blevet oplyst, begyndte skrifterne at blive åbnet for os, så vi kunne "forstå dem, og den ^bsande mening og hensigt med de mere hemmelighedsfulde skriftsteder i dem blev åbenbaret for os på en måde, som vi aldrig før hav-

de evnet, og heller aldrig før havde tænkt på. I mellemtiden var vi tvunget til at hemmeligholde den omstændighed, at vi havde modtaget præstedømmet og var blevet døbt, på grund af den forfølgelsesstemning, som allerede havde givet sig til kende i nabolaget.

75 Vi var fra tid til anden blevet truet med overfald, og det til og med af folk som bekendte sig til religion. Og deres hensigter om at overfalde os blev alene modvirket af den indflydelse, som (under guddommeligt forsyn) blev udøvet af min svigerfars familie, der var blevet meget venlige over for mig, og som modsatte sig pøbelvælde og indvilligede i, at jeg skulle have lov til at fortsætte oversættelsesarbejdet uden afbrydelse, og som derfor tilbød og lovede os beskyttelse mod alle ulovlige handlinger i det omfang, det stod i deres magt.

jeg vil derfor udskyde dette til et senere tidspunkt og, som jeg sagde i indledningen, gå direkte videre til nogle få hændelser, som er direkte forbundet med denne kirkes tilblivelse, og som måske vil være af interesse for nogle tusinder, der midt under fanatikeres foragt og hyklers bagtalelse er trådt frem og har antaget Kristi evangelium.

Ingen ved sine fulde fem kunne oversætte og nedskrive de anvisninger, der blev givet nefitterne fra Frelserens mund, på den præcise måde, hvorpå menneskene skulle opbygge hans kirke, og i særdeleshed ikke eftersom fordærvelse havde spredt usikkerhed om alle organisationer og systemer, som blev udøvet blandt menneskene, uden at ønske det privilegium at vise hjertets villighed ved at blive begravet i den våde grav som en bøn om »en god samvittighed ved Jesu Kristi opstandelse.«

Efter at have nedskrevet beretningen om Frelserens tjenestegerning blandt resten af Jakobs efterkommere på dette kontinent var det, sådan som profeten havde sagt, det ville være, let at se, at mørke dækkede jorden og tæt mørke folkets sind. Ved videre eftertanke var det let at se, at midt i den store strid og ståhej over religion, var der ingen, der havde myndighed fra Gud til at forrette evangeliets ordinancer. For man kunne stille spørgsmålet: Har mænd, som afviser

73a Gs Helligånden.
b Gs Profeti.

74a Gs Forståelse.
b Joh 16:13.

åbenbaringer, myndighed til at handle i Kristi navn, når hans vidnesbyrd er intet mindre end profetiens ånd, og når hans religion har været baseret og bygget på og opretholdt ved umiddelbar åbenbaring fra Gud i alle de perioder af verdens historie, hvor han har haft et folk på jorden? Hvis disse kendsgerninger var blevet begravet og omhyggeligt skjult af mænd, hvis beskæftigelse ville have været i fare, hvis de engang fik lov til at skinne i ansigtet på menneskene, så var de det ikke længere for os; og vi ventede kun på, at den befaling skulle gives os: ›Rejs jer og lad jer døbe.‹

Dette havde vi ikke ønsket længe, førend det blev opfyldt. Herren, som er rig på barmhjertighed og altid villig til at besvare den ydmyges vedholdende bøn, viste sin velvilje ved at tilkendegive os sin vilje, efter at vi afsides fra menneskers bolig havde påkaldt ham på en inderlig måde. Pludselig, som fra evighedens midte, indgød Forløserens røst os fred, mens sløret blev delt og Guds engel steg ned, iklædt herlighed, og afleverede det så længselsfuldt ventede budskab og nøglerne til omvendelsens evangelium. Hvilken glæde! Hvilket under! Hvilken forbløffelse! Mens verden var forpint og forvirret – mens millioner famlede som den blinde efter væggen, og mens alle mennesker i almindelighed forlod sig på uvished, så vore øjne og hørte vore ører som i ›det klareste dagslys‹, ja, klarere end den funkende majsols stråler, som da kastede sin glans over hele naturen! Derpå gennemborede hans røst, skønt den var mild, os til det inderste, og hans ord: ›Jeg er jeres medtjener!‹ bortjog al frygt. Vi lyttede, vi stirrede, vi beundrede! Det var røsten fra en engel fra herligheden; det var et budskab fra den Højeste. Og mens vi lyttede, frydede vi os, mens hans kærlighed brændte sig ind i vor sjæl, og vi blev indhyllet i synet fra den Almægtige. Var der plads til tvivl? Nej. Uvisheden var borte, tvivlen var sunket for aldrig mere at opstå, mens opspind og bedrag var flygtet for evigt!

Men tænk, kære broder, tænk videre et øjeblik, hvilken glæde der fyldte vort hjerte, og med hvilken overraskelse vi må have bøjet os (for hvem ville ikke have bøjet knæet for en sådan velsignelse?), da vi under hans hånd modtog det hellige præstedømme, mens han sagde: ›Til jer, mine medtjenere, overdrager jeg i Messias' navn dette præstedømme og denne myndighed, som skal forblive på jorden, så Levis sønner endnu engang må bringe Herren et offer i retfærdighed.‹

Jeg skal ikke forsøge at udpensle for dig mit hjertes følelser, ej heller den majestætiske skønhed og herlighed, der omgav os ved den lejlighed, men du må tro mig, når jeg siger, at hverken jord eller mennesker med den veltalenhed, tiden giver, kan tilnærmelsesvis iklæde sproget på en så fængslende og ophøjet måde som denne hellige person. Nej, ej heller har denne jord magt til at give den glæde, at skænke den fred eller fatte den visdom, som var indeholdt i hver eneste sætning, som den blev fremført ved Helligåndens kraft! Mennesket kan bedrage sine medmennesker, bedrag kan følge på bedrag, og den Ugudeliges børn kan have magt til at forlede de tåbelige og uvidende, indtil det alene er opspind, der giver de mange næring, og løgnens frugt i sit kølvand fører de godtroende til graven; men en eneste berøring af hans kærlige finger, ja, en eneste stråle af herlighed fra den højere verden eller et eneste ord fra Frelserens mund, fra evighedens skød får alt andet til at miste sin betydning og udsletter det for bestandig af sindet. Forvisningen om, at vi var i en engels nærvær, visheden om, at vi hørte Jesu røst og den ubesmittede sandhed, som den flød fra en ren person, dikteret ved Guds vilje, er for mig noget, der ikke kan beskrives, og jeg skal, så længe jeg lever, altid betragte dette udtryk for Frelserens godhed med forundring og taksigelse; og i de boliger, hvor fuldkommenhed bor og synd aldrig kommer, håber jeg at kunne tilbede ham på den dag, der aldrig skal ophøre« – *Messenger and Advocate*, bind 1 (oktober 1834), s. 14–16.

TROSARTIKLERNE

FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

History of the Church, bind 4, side 535–541

VI ^atror på ^bGud, den evige Fader, og på hans ^cSøn, Jesus Kristus, og på ^dHelligånden.

2 Vi tror, at menneskene vil blive straffet for deres ^aegne synder og ikke for ^bAdams overtrædelse.

3 Vi tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi ^aforsoning kan blive ^bfrelst ved ^clydighed mod evangeliets ^dlove og ^eordinancer.

4 Vi tror, at evangeliets første principper og ^aordinancer er: 1) ^btro på Herren Jesus Kristus, 2) ^comvendelse, 3) ^ddåb ved nedsænkning i vand til ^esyndernes forladelse, 4) ^fhåndspåbyggelse for ^gHelligåndsgaven.

5 Vi tror, at en mand må ^akaldes af Gud ved ^bprofeti og ved

^chåndspåbyggelse af dem, der har ^dmyndighed dertil, for at kunne ^eprædike evangeliet og forrette dets ^fordinancer.

6 Vi tror på den samme ^aorganisation, som fandtes i den oprindelige kirke, nemlig ^bapostle, ^cprofeter, ^dhyrder, lærere, ^eevangelister og så videre.

7 Vi tror på ^atungemålgaven, ^bprofeti, ^cåbenbaring, ^dsyner, ^ehelbredelse, ^fudlægning af tungemål og så videre.

8 Vi tror, at ^aBibelen er ^bGuds ord, for så vidt som den er ^crigtigt oversat; vi tror også, at ^dMormons Bog er Guds ord.

9 Vi tror på alt, hvad Gud har ^aåbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han ^bendnu vil åbenbare mange

1 1a gs Tro.

b gs Gud, Guddommen – Gud Faderen.

c gs Gud, Guddommen – Gud Sønnen; Jesus Kristus.

d gs Gud, Guddommen – Gud Helligånden; Helligånden.

2a 5 Mos 24:16;

Ez 18:19–20.

gs Ansvarlighed; Handlefrihed.

b gs Fald, Adams og Evas.

3a gs Forsoning.

b Mosi 27:24–26;

Moses 5:9.

gs Frelse.

c gs Lydighed.

d gs Lov.

e gs Evangelium.

4a gs Ordinancer.

b gs Tro.

c gs Omvendelse.

d gs Døbe, dåb.

e gs Syndsforladelse.

f gs Håndspåbyggelse.

g gs Helligåndsgaven.

5a gs Kalde, kaldet af Gud.

b gs Profeti.

c gs Håndspåbyggelse.

d gs Myndighed; Præstedømme.

e gs Prædike.

f Alma 13:8–16.

6a gs Kirke, tegn på den sande – Kirkens organisation.

b gs Apostel.

c gs Profet.

d gs Biskop.

e gs Evangelist; Patriark.

7a gs Åndens gaver; Tungemålgaven.

b gs Profeti.

c gs Åbenbaring.

d gs Syn.

e gs Helbrede.

f 1 Kor 12:10; Morm 9:7–8.

8a gs Bibelen.

b gs Guds ord.

c 1 Ne 13:20–40; 14:20–26.

d gs Mormons Bog.

9a gs Åbenbaring.

b Am 3:7;

L&P 121:26–33.

gs Skrifter – Profetier om skrifter som skal komme frem.

store og vigtige ting angående Guds rige.

10 Vi tror på den bogstavelige "indsamling af Israel og på genrejsningen af de ^bti stammer, at ^cZion (Det Ny Jerusalem) skal blive bygget på det amerikanske kontinent, at Kristus personligt skal ^aregere på jorden, og at jorden skal blive ^efornyet og få sin ^fparadisiske ^gherlighed.

11 Vi kræver ^aret til at tilbede Gud den Almægtige i overensstemmelse med vor egen ^bsamvittigheds ^cbud og indrømmer alle mennesker den samme ret – lad dem ^dtilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil.

12 Vi tror, at vi må indordne os under konger, præsidenter, herskere og øvrigheds personer med hensyn til at adlyde, ære og holde ^aloven.

13 Vi tror, at vi skal være ^aærlige, pålidelige, ^bkyske, velgørende, dydige, og at vi skal ^cgøre godt mod alle mennesker; faktisk kan vi sige, at vi følger Paulus' ^dformaning: Vi tror alt, vi ^ehåber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne ^fudholde alt. Hvis noget er ^gdydigt, elskeligt, værd at tale godt om eller rosværdigt, så tragter vi efter det.

JOSEPH SMITH.

10a Es 49:20-22; 60:4;
1 Ne 19:16-17.
gs Israel – Israels
indsamling.
b gs Israel – Israels ti
tabte stammer.
c Eter 13:2-11;
L&P 45:66-67;
84:2-5;
Moses 7:18.
gs Ny Jerusalem;
Zion.

d gs Tusindårsriget.
e gs Jordan – Jordens
renselse.
f dvs en tilstand som
i Edens have;
Es 11:6-9; 35:1-10;
51:1-3; 65:17-25;
Ez 36:35.
gs Paradis.
g gs Herlighed.
11a L&P 134:1-11.
b gs Samvittighed.

c gs Handlefrihed.
d gs Tilbedelse.
12a L&P 58:21-23.
gs Lov.
13a gs Ærlig; Retfærdig,
retfærdighed.
b gs Kyskhed.
c gs Tjeneste.
d Fil 4:8.
e gs Håb.
f gs Udholdenhed.
g gs Ærbarhed; Dyd.

GUIDE TIL SKRIFTERNE

INDLEDNING

ORDFORKLARINGER

UDVALGTE DELE AF JOSEPH SMITHS
OVERSÆTTELSE AF BIBELEN

KRONOLOGISK, KIRKEHISTORISK OVERSIGT,
LANDKORT OG FOTOGRAFIER

BIBELSKE LANDKORT OG FOTOGRAFIER

INDLEDNING

Guide til Skrifterne gives der en nærmere beskrivelse af udvalgte lærdomme, principper, personer og steder, som omtales i Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle. Guiden kan være en hjælp i det personlige og familiens studium af skrifterne. Den kan være en hjælp, når man prøver at finde svar på spørgsmål om evangeliet, studerer emner fra skrifterne, forbereder taler og lektioner, og når man gerne vil styrke sin kundskab og sit vidnesbyrd om evangeliet.

Guiden består af tre dele: (1) ordforklaringer, (2) uddrag af Joseph Smiths Oversættelse af Bibelen (JSO) og (3) kronologisk, kirkehistorisk oversigt, landkort og fotografier samt bibelske landkort og fotografier.

1. *Ordforklaringer.* I denne del gives en kort uddybning af hvert emne samt de vigtigste skriftsteder om det pågældende emne. Før hver henvisning findes et kort citat fra eller sammendrag af skriftstedet. Henvisningerne er angivet i følgende rækkefølge: Det Gamle Testamente, Det Nye Testamente, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle.

2. *Uddrag af Joseph Smiths Oversættelse af Bibelen.* I 1830 pålagde Herren profeten Joseph Smith at påbegynde en revision, eller oversættelse, af King James' bibel. Formålet med profetens arbejde var at gengive nogle af de tydelige og dyrebare sandheder, som var gået tabt fra Bibelens oprindelige tekster. Han gjorde det meste af arbejdet færdig inden juli 1833, men indtil sin død i 1844 fortsatte han dog med at foretage ændringer, mens han gjorde manuskriptet klar til trykning. Skønt ikke hele værket blev gjort færdig- og det er heller ikke den bibel, som kirken officielt bruger- så rummer Josephs Smiths Oversættelse dog mange indblik i, hvad skrifterne betyder, og er en værdifuld hjælp til at forstå Bibelen. Nogle af de væsentligste ændringer er medtaget i Guide til Skrifterne. (Yderligere oplysninger findes i artiklen »Joseph Smiths Oversættelse (JSO)« i ordforklaringerne).

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bruger King James' bibel som sin officielle engelske oversættelse. Den spillede en vigtig rolle i forbindelse med gengivelsen af evangeliet og har fortsat stor betydning i mange lande over hele verden.

3. *Kronologisk, kirkehistorisk oversigt, landkort og fotografier samt bibelske landkort og fotografier.* Når man kender til geografien i de lande, der omtales i skrifterne, kan man bedre forstå begivenhederne fra skrifterne. I Guiden findes der 6 landkort over områder, som var af betydning i forbindelse med kirkens historie, 14 landkort over bibelske lande og 1 verdenskort. Man kan finde en bestemt lokalitet ved at slå op i registret for det sæt landkort, man er interesseret i. Registret angiver det relevante kort og stedets koordinater på det pågældende kort. De 18 kirkehistoriske og de 32 bibelske fotografier er ledsaget af en kort beskrivelse, som giver en bedre forståelse af bestemte begivenheder fra skrifterne.

Den kronologiske, kirkehistoriske oversigt angiver datoer for begivenheder, som har betydning for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges genoprettelse og udvikling.

Guiden indeholder også andre nyttige opslagsmuligheder, som kan være en hjælp, når man studerer skrifterne. Hvis man i ordforklaringerne slår op under »Jesús Kristus«, finder man en udtømmende liste over alle de emner, som rummer oplysninger, der er knyttet direkte til Frelseren og hans virke. Dette er den eneste artikel, som har en så omfattende liste, hvilket fremhæver Kristi betydning for hele menneskeheden. Derudover findes der under emnet »Kronologisk oversigt«

en oversigt over de vigtigste begivenheder fra den periode, hvor Bibelen og Mormons Bog blev skrevet, med omtrentlige årstal. Artiklen »Evangelierne« indeholder en synopsis. I denne synopsis sammenstilles Frelserens lærdomme, som de findes i Matthæus-, Markus-, Lukas- og Johannesevangeliet samt i åbenbaringer fra de sidste dage.

I Guiden benyttes følgende forkortelser for de enkelte skrifter:

Det Gamle Testamente		Johannesevangeliet	Joh
Første Mosebog	1 Mos	Apostlenes Gerninger	ApG
Anden Mosebog	2 Mos	Romberbrevet	Rom
Tredje Mosebog	3 Mos	Første Korintherbrev	1 Kor
Fjerde Mosebog	4 Mos	Andet Korintherbrev	2 Kor
Femte Mosebog	5 Mos	Galaterbrevet	Gal
Josvabogen	Jos	Efeserbrevet	Ef
Dommerbogen	Dom	Filipperbrevet	Fil
Ruths Bog	Ruth	Kolossenserbrevet	Kol
Første Samuelsbog	1 Sam	Første Thessalonikerbrev	1 Thess
Anden Samuelsbog	2 Sam	Andet Thessalonikerbrev	2 Thess
Første Kongebog	1 Kong	Første Timotheusbrev	1 Tim
Anden Kongebog	2 Kong	Andet Timotheusbrev	2 Tim
Første Krønikebog	1 Krøn	Titusbrevet	Tit
Anden Krønikebog	2 Krøn	Filemonbrevet	Filem
Ezras Bog	Ezra	Hebræerbrevet	Hebr
Nehemias' Bog	Neh	Jakobsbrevet	Jak
Esters Bog	Est	Første Petersbrev	1 Pet
Jobs Bog	Job	Andet Petersbrev	2 Pet
Salmernes Bog	Sl	Første Johannesbrev	1 Joh
Ordsprogenes Bog	Ordsp	Andet Johannesbrev	2 Joh
Prædikerens Bog	Præd	Tredje Johannesbrev	3 Joh
Højsangen	Højs	Judasbrevet	Jud
Esajas' Bog	Es	Johannes' Åbenbaring	Åb
Jeremias' Bog	Jer		
Klagesangene	Klages	Mormons Bog	
Ezekiels Bog	Ez	Nefis Første Bog	1 Ne
Daniels Bog	Dan	Nefis Anden Bog	2 Ne
Hoseas' Bog	Hos	Jakobs Bog	Jakob
Joels Bog	Joel	Enoshs Bog	En
Amos' Bog	Am	Jaroms Bog	Jar
Obadias' Bog	Obad	Omnis Bog	Omn
Jonas' Bog	Jon	Mormons Ord	MormO
Mikas Bog	Mika	Mosijas Bog	Mosi
Nahums Bog	Nah	Almas Bog	Alma
Habakkuks Bog	Hab	Helamans Bog	Hel
Sefanias' Bog	Sef	Tredje Nefi	3 Ne
Haggajs Bog	Hagg	Fjerde Nefi	4 Ne
Zakarias' Bog	Zak	Mormons Bog	Morm
Malakias' Bog	Mal	Eters Bog	Eter
		Moronis Bog	Moro
Det Nye Testamente		Lære og Pagter	L&P
Matthæusevangeliet	Matt	Officiel Erklæring – 1	OE-1
Markusevangeliet	Mark	Officiel Erklæring – 2	OE-2
Lukasevangeliet	Luk		

Den Kostelige Perle

Moses' Bog

Moses

Abrahams Bog

Abr

Joseph Smith –

Matthæusevangeliet

JS-M

Joseph Smith – Historie

JS-H

Trosartiklerne

TA

Joseph Smiths Oversættelse JSO

ORDFORKLARINGER

Sådan benyttes ordforklaringerne. Ordforklaringerne består af en række alfabetisk ordnede artikler om evangeliske emner. Under hvert emneord findes en kort definition af emnet samt henvisninger til de vigtigste skriftsteder om det. Før hver henvisning findes der et kort citat fra eller sammendrag af skriftstedet. Henvisningerne er nævnt i følgende rækkefølge: Det Gamle Testamente, Det Nye Testamente, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle. Følgende illustration viser, hvordan en artikel er bygget op:

Emneordet står med store, fede bogstaver.

JORDEN. *Se også* Skabe; Verden

Der gives en kort definition af hvert emne.

Den planet, som vi bor på, og som er skabt af Gud ved Jesus Kristus til brug for menneskene i deres jordiske prøvetid. Den skal til sidst blive herliggjort og ophøjet (L&P 77:1–2; 130:8–9). Jordan skal for evigt arves af dem, som har levet værdigt til at opnå en celestiel herlighed (L&P 88:14–26). De skal nyde Faderens og Sønnens nærvær (L&P 76:62).

Nogle emner er delt op i underemner, som er anført med kursiv.

Skabt til mennesket: Gud bød mennesket at underlægge sig jorden, **1 Mos** 1:28 (Moses 2:28). Jordan tilhører Herren, **2 Mos** 9:29 (Sl 24:1). Ved hans ords kraft kom mennesket til verden, **Jakob** 4:9. Jordens fattige og sagtmødige skal arve den, **L&P** 88:17 (Matt 5:5; 3 Ne 12:5). Vi vil skabe en jord, og vi vil prøve dem, **Abr** 3:24–25.

Angivelser af beslægtede skriftsteder er anført i parentes.

Nogle gange findes oplysningen om et bestemt emne ikke under det emneord, der er slået op. Det kursiverede ord *Se* henviser til den artikel, hvor oplysningen findes.

JOSEPH SMITH JUN. *Se* Smith jun., Joseph

JUDAS TRÆSTYKKE. *Se* Juda Judas træstykke

Nogle gange indeholder andre artikler oplysninger, som er relevante for det emne, du studerer. De kursiverede ord *Se også* henviser til disse beslægtede emner.

Angivelser af skriftsteder, som letter forståelsen af definitionen, er anført i parentes.

Hver henvisning indledes med et kort citat fra skriftstedet eller et sammendrag af det.

Det kursiverede ord *Se* (eller *Se også*) efterfulgt af et andet emneord og en tankestreg viser, at oplysningen findes i et underemne, i dette tilfælde underemnet »Judas træstykke« under hovedemnet »Juda«.

ABED-NEGO. *Se også* Daniel

Omtales i Det Gamle Testamente. Shadrak, Meshak og Abed-Nego var tre unge israelitter, som sammen med Daniel blev ført til kong Nebukadnæsars, Babels konges, palads. Abed-Negos hebraiske navn var Azarja. De fire unge mænd nægtede at gøre sig urene ved at nyde kongens mad og vin (Dan 1). Shadrak, Meshak og Abed-Nego blev kastet i en gloende ovn af kongen, men blev beskyttet af Guds Søn (Dan 3).

ABEL. *Se også* Adam; Kain

Omtales i Det Gamle Testamente. Abel var søn af Adam og Eva.

Bragte Gud et bedre offer end sin bror Kain, **1 Mos** 4:4–5 (Hebr 11:4; Moses 5:16–21). Blev slået ihjel af Kain, **1 Mos** 4:8 (Moses 5:32). Modtog præstedømmet fra Adam, **L&P** 84:16. Satan lagde sammen med Kain råd op om at slå Abel ihjel, **Moses** 5:28–31 (Hel 6:27).

ABINADI. *Se også* Martyr

En nefitisk profet i Mormons Bog.

Profeterede, at Gud ville straffe den ugudelige kong Noas folk, medmindre de omvendte sig, **Mosi** 11:20–25. Blev fængslet for at have profeteret kong Noas og hans folks undergang, **Mosi** 12:1–17. Forklarede kong Noas ugudelige præster om Moseloven og om Kristus, **Mosi** 12–16. Alma den Ældre troede på hans ord og nedskrev dem, **Mosi** 17:2–4. Blev brændt til døde af kong Noa, **Mosi** 17:20.

ABRAHAM. *Se også* Abrahamske pagt

Søn af Tera, født i Ur i Kaldæa (1 Mos 11:26, 31; 17:5). En af Herrens profeter, med hvem Herren indgik evige pagter, gennem hvilke alle jordens folkeslag bliver velsignet. Abraham hed oprindeligt Abram.

Flyttede til Kanan, hvor Tera døde, **1 Mos** 11:31–32 (Abr 2:1–5). Blev kaldet af Gud til at drage til Kana'an og til at

modtage en guddommelig pagt, **1 Mos** 12:1–8 (Abr 2:4, 15–17). Rejste til Egypten, **1 Mos** 12:9–20 (Abr 2:21–25). Bosatte sig i Hebron, **1 Mos** 13:18. Undsatte Lot, **1 Mos** 14:1–16. Mødtes med Melkisedek, **1 Mos** 14:18–20. Hagar fødte hans søn Ismael, **1 Mos** 16:15–16. Hans navn blev ændret til Abraham, **1 Mos** 17:5. Herren fortalte Abraham og Sara, at de skulle få en søn, **1 Mos** 17:15–22; 18:1–14. Sara fødte hans søn Isak, **1 Mos** 21:2–3. Fik befaling om at ofre Isak, **1 Mos** 22:1–18. Sara døde og blev begravet, **1 Mos** 23:1–2, 19. Abraham døde og blev begravet, **1 Mos** 25:8–10. Abrahams villighed til at ofre sin søn Isak var et sindbillede på Gud og hans enbårne Søn, **Jakob** 4:5. Betalte tiende til Melkisedek, **Alma** 13:15. Forudså og vidnede om Kristi komme, **Hel** 8:16–17. Modtog præstedømmet fra Melkisedek, **L&P** 84:14. De trofaste bliver Abrahams efterkommere, **L&P** 84:33–34 (Gal 3:27–29). Modtog alt ved åbenbaring, **L&P** 132:29. Har modtaget sin ophøjelse, **L&P** 132:29. Stræbte efter fædrenes velsignelser og efter at få præstedømmet overdraget, **Abr** 1:1–4. Blev forfulgt af falske præster i Kaldæa, **Abr** 1:5–15. Blev reddet af Herren, **Abr** 1:16–20. Lærte om solen, månen og stjernerne, **Abr** 3:1–14. Lærte om det førjordiske liv og skabelsen, **Abr** 3:22–28.

Abrahams Bog: Nogle ældgamle optegnelser, skrevet af Abraham, som kom i kirkens eje i 1835. Disse optegnelser og nogle mumier blev fundet i nogle egyptiske katakomber af Antonio Lebolo, som testamenterede dem til Michael Chandler. Chandler udstillede dem i USA i 1835. Nogle venner af Joseph Smith købte dem af Chandler og gav dem til profeten, som oversatte optegnelserne. Nogle af disse optegnelser findes nu i Den Kostelige Perle.

Kapitel 1 beretter om Abrahams oplevelser i Ur i Kaldæa, hvor nogle ugudelige præster prøvede på at ofre ham. Kapitel 2 beretter om hans rejse til Kana'an. Herren viste sig for ham og indgik pagter med ham. Kapitel 3

beretter, at Abraham så universet og fornemmede himmellegemernes indbyrdes forhold. Kapitlerne 4–5 indeholder en anden beretning om skabelsen.

Abrahams efterkommere: De mennesker som ved lydighed mod Jesu Kristi evangeliums love og ordinancer modtager de løfter og pagter, som Gud indgik med Abraham. Både mænd og kvinder kan modtage disse velsignelser, hvis de er bogstavelige efterkommere af Abraham, eller hvis de bliver adopteret ind i hans slægt ved at antage evangeliet og blive døbt (Gal 3:26–29; 4:1–7; L&P 84:33–34; 103:17; 132:30–32; Abr 2:9–11). Bogstavelige efterkommere af Abraham kan miste deres velsignelser ved ulydighed (Rom 4:13; 9:6–8).

ABRAHAMSKE PAGT. *Se også* Abraham; Omskærelse; Pagt

Abraham antog evangeliet og blev ordineret til det højere præstedømme (L&P 84:14; Abr 2:11), og han indgik celestialet ægteskab, som er ophøjelsens pagt (L&P 131:1–4; 132:19, 29). Abraham fik et løfte om, at alle de velsignelser, der er forbundet med disse pagter, ville blive tilbudt hans jordiske efterkommere (L&P 132:29–31; Abr 2:6–11). Tilsammen kaldes disse pagter og løfter for »den abrahamske pagt«. Gengivelsen af denne pagt var gengivelsen af evangeliet i de sidste dage, for gennem det bliver alle jordens folkeslag velsignet (Gal 3:8–9, 29; L&P 110:12; 124:58; Abr 2:10–11).

ABRAM. *Se* Abraham

ADAM. *Se også* Adam-on-di-Ahman; Eden; Eva; Fald, Adams og Evas; Mikael; Ærkeengel

Det første menneske, som blev skabt på jorden.

Adam er fader og patriark for menneskeheden her på jorden. Hans overtrædelse i Edens have (1 Mos 3; L&P 29:40–42; Moses 4) bevirkede, at han »faldt« og blev dødelig, et skridt der var nødvendigt, for at menneskene kunne udvikle sig på denne jord (2 Ne

2:14–29; Alma 12:21–26). Adam og Eva bør hædres for deres rolle med hensyn til at gøre vor evige udvikling mulig. Adam er den gamle af dage og er også kendt som Mikael (Dan 7; L&P 27:11; 107:53–54; 116; 138:38). Han er ærkeenglen og skal som menneskeslægtens patriark vende tilbage til jorden som forberedelse til Jesu Kristi andet komme (L&P 29:26).

Gud skabte mennesket i sit eget billede, **1 Mos** 1:26–28 (Moses 2:26–28; Abr 4:26–28). Gud gav mennesket herredømme over alle ting og befalede det at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden, **1 Mos** 1:28–31 (Moses 2:28–31; Abr 4:28–31). Gud satte Adam og Eva i Edens have og forbød dem at spise af træet til kundskab om godt og ondt, **1 Mos** 2:7–9, 15–17 (Moses 3:7–9, 15–17; Abr 5:7–13). Adam navngav alle levende væsener, **1 Mos** 2:19–20 (Moses 3:19–20; Abr 5:20–21). Adam og Eva blev viet af Gud, **1 Mos** 2:18–25 (Moses 3:18–25; Abr 5:14–21). Adam og Eva blev fristet af Satan, spiste af den forbudne frugt og blev vist ud af Edens have, **1 Mos** 3 (Moses 4). Adam var 930 år gammel, da han døde, **1 Mos** 5:5 (Moses 6:12). Adam var det første menneske, **L&P** 84:16. Inden sin død kaldte Adam sine retfærdige efterkommere sammen i Adam-on-di-Ahman og velsignede dem, **L&P** 107:53–57. Adam bragte slagtofre, **Moses** 5:4–8. Adam blev døbt, modtog Helligånden og blev ordineret til præstedømmet, **Moses** 6:51–68.

ADAM-ONDI-AHMAN. *Se også* Adam

Det sted, hvor Adam velsignede sine retfærdige efterkommere tre år før sin død (L&P 107:53–56), og hvortil han skal vende tilbage inden det andet komme (L&P 116).

ADOPTION. *Se også* Abraham – Abrahams efterkommere; Guds sønner og døtre; Israel; Kristi børn

I skrifterne omtales der to former for adoption.

(1) Et menneske, som er af ikke-israelitisk slægtslinje, kommer til at tilhøre Abrahams slægt og Israels hus ved at udvise tro på Jesus Kristus, omvende sig, blive døbt ved nedsænkning i vand og modtage Helligånden (2 Ne 31:17–18; L&P 84:73–74; Abr 2:6, 11).

(2) Alle, som har modtaget evangeliets frelsende ordnanter, bliver Jesu Kristi sønner og døtre ved fortsat lydighed mod hans befalinger (Rom 8:15–17; Gal 3:24–29; 4:5–7; Mosi 5:7–8).

ADSPLITTELSEN AF ISRAEL. *Se*

Israel – Israels adspaltelse

ADVARE. *Se også* Vogte, vægter

At formane nogen til at passe på eller at mane til påpasselighed. Profeter, ledere og forældre advare og lærer andre, at de skal være lydige mod Herren og hans lærdomme.

Jakob advarede Nefis folk mod alle slags synder, **Jakob** 3:12. Advarselsrøsten skal lyde til alle folk, **L&P** 1:4. Lad jeres forkyndelse være en advarselsrøst, **L&P** 38:41. Dette er en dag til at advare på, **L&P** 63:58. Enhver, der er blevet advaret, skal advare sin næste, **L&P** 88:81. Jeg har advaret jer, og ved at give jer dette visdomsord advarer jeg jer på forhånd, **L&P** 89:4.

AFGUDSDYRKELSE

Tilbedelse af afguder eller overdreven optagethed af eller hengivenhed for noget.

Du må ikke have andre guder end mig, **2 Mos** 20:3 (Mosi 12:35; 13:12–13). Dyrker du andre guder, vil I blive udryddet, **5 Mos** 8:19. Trods er som afgudsdyrkelse, **1 Sam** 15:23. Du har vendt mig ryggen, **Es** 57:8. Du lovsang guderne af sølv og guld, **Dan** 5:23. I kan ikke tjene både Gud og mammon, **Matt** 6:24. Griskhed er afgudsdyrkelse, **Kol** 3:5. Kære børn, vogt jer for afguderne! **1 Joh** 5:21. Ve dem, som dyrker afguder, **2 Ne** 9:37. Afgudsdyrkelsen blandt Nefis folk påførte dem deres krig og ødelæggelse, **Alma** 50:21. Enhver vandrer efter billedet af sin egen

gud, **L&P** 1:16. Lad dem arbejde med deres egne hænder, så der ikke bliver praktiseret nogen afgudsdyrkelse, **L&P** 52:39. Abrahams far var vildledt af afgudsdyrkelse, **Abr** 1:27.

AGRIPPA. *Se også* Paulus

Omtales i Det Nye Testamente. Agrippa var søn af Herodes Agrippa I og bror til Berenike og Drusilla. Han var konge af Kalkis, der ligger i Libanon. Han lyttede til apostlen Paulus og var lige ved at lade sig overtale til at blive kristen. (ApG 25–26; JS–H 1:24).

AGTELSE. *Se også* Ærbødighed; Ære

Det at værdsætte eller sætte pris på nogen eller noget, især i en evangelisk sammenhæng.

Foragtet, vi regnede ham ikke for noget, **Es** 53:3–4. Det, som sættes højt af mennesker, er afskyeligt i Guds øjne, **Luk** 16:15. Sæt andre højere end jer selv, **Fil** 2:3. Herren anser alt kød for at være lige, **1 Ne** 17:35. Hvert menneske skulle agte sin næste som sig selv, **Mosi** 27:4 (L&P 38:24–25). På deres freds dag ringeagtede de mit råd, **L&P** 101:8.

AKAB. *Se også* Jezabel

Omtales i Det Gamle Testamente. Akab var en af de mest ugudelige og magtfulde konger i kongeriget Israel. Han giftede sig med Jezabel, en sidonisk prinsesse. Ved hendes indflydelse blev tilbedelsen af Ba'al og Ashera indført i Israel (1 Kong 16:29–33; 2 Kong 3:2), og man forsøgte at udrydde profeterne og tilbedelsen af Jahve (1 Kong 18:13).

Herskede over Israel i Samaria i 22 år, **1 Kong** 16:29 (1 Kong 16–22). Gjorde hvad der var ondt i Herrens øjne, værre end nogen før ham, **1 Kong** 16:30. Faldt i kamp, **1 Kong** 22:29–40.

ALEN

Det almindelige længdemål blandt hebræerne. Oprindeligt var det afstanden fra albuen til fingerspidserne.

ALFA OG OMEGA. *Se også* Jesus Kristus

Alfa er det første bogstav i det græske alfabet, omega er det sidste. De er også brugt som navne for Jesus Kristus og bliver brugt som symboler for at vise, at Kristus både er begyndelsen og enden på alt, hvad der er blevet skabt (Åb 1:8; L&P 19:1).

ALKOHOL. *Se* Visdomsordet**ALLERHELLIGSTE.** *Se også* Boligen; Templet, Herrens hus

Det helligste værelse i den teltbolig, som Moses lod opføre, og senere i templet (2 Mos 26:33–34).

ALLESTEDSNÆRVÆRENDE. *Se også* Gud, Guddommen

Guds evne til at være til stede overalt i kraft af sin Ånd (Sl 139:7–12; L&P 88:7–13, 41).

ALMA DEN ÆLDRE

En nefitisk profet fra Mormons Bog, som organiserede kirken på den ugudelige kong Noas tid.

Var en af den ugudelige kong Noas præster og efterkommer af Nefi, **Mosi** 17:1–2. Efter at have hørt Abinadis ord og være kommet til tro på dem, blev han vist bort af kongen. Han flygtede, skjulte sig og nedskrev Abinadis ord, **Mosi** 17:3–4. Omvendte sig og forkyndte Abinadis ord, **Mosi** 18:1. Døbte i Mormons vande, **Mosi** 18:12–16. Organiserede kirken, **Mosi** 18:17–29. Ankom sammen med sit folk til Zarahemla, **Mosi** 24:25. Fik myndighed over kirken, **Mosi** 26:8. Virkede som dommer og leder i kirken, **Mosi** 26:34–39. Overdrog embedet som højpræst til sin søn, **Alma** 4:4 (**Mosi** 29:42; **Alma** 5:3).

ALMA, ALMAS SØN. *Se også* Alma den Ældre; Amulek; Mosijas sønner

Omtales i Mormons Bog. Alma var den første overdommer og profet for det nefitiske folk. I sine unge år forsøgte han at tilintetgøre kirken (**Mosi** 27:8–

10). Men en engel viste sig for ham, og han blev omvendt til evangeliet (**Mosi** 27:8–24; **Alma** 36:6–27). Senere gav han afkald på sit embede som dommer for at undervise sit folk (**Alma** 4:11–20).

Almas Bog: En af bøgerne i Mormons Bog. Indeholder en forkortelse af optegnelser, foretaget af de to profeter Alma, Almas søn, og hans søn, Helaman. De begivenheder, der skildres i bogen, udspiller sig i perioden fra omkring år 91 til 52 f.Kr. Bogen indeholder 63 kapitler. Kapitlerne 1–4 beskriver, hvordan Nehors og Amlicis tilhængere gjorde oprør mod nefitterne. De krige, som dette medførte, var blandt de blodigste i den nefitiske historie indtil da. Kapitlerne 5–16 rummer beretningen om Almas tidlige missionsrejser, inklusive hans prædiken om den gode hyrde (**Alma** 5) samt hans og Amuleks forkyndelse i byen Ammonihah. Kapitlerne 17–27 rummer optegnelsen om Mosijas sønner og deres missionærgering blandt lamanitterne. Kapitlerne 28–44 rummer nogle af Almas mest betydningsfulde prædikener. I kapitel 32 sammenligner Alma ordet med et frø og i kapitel 36 fortæller han sønnen Helaman om sin omvendelse. Kapitlerne 39–42 indeholder Almas råd til sin søn Corianton, som var faldet i moralsk overtrædelse. Denne vigtige prædiken retfærdighed, barmhjerlighed, opstandelsen og forsoningen. Kapitlerne 45–63 beskriver nefitternes krige i denne periode samt udvandringerne under Hagot. Store ledere såsom hærføreren Moroni, Teankum og Lehi var med deres modige og betimelige indsats med til at redde nefitterne.

ALMISSER. Faste; Fattig; Offergave; Velfærd

Offergaver til hjælp for de fattige.

Giv almisser i det skjulte, **Matt** 6:1–4 (3 Ne 13:1–4). Denne fattige enke har givet mere end alle de andre, **Mark** 12:41–44. Det er saligere at give end at få, **ApG** 20:33–35. Jeg ønsker, at I skal give af jeres gods til de fattige,

Mosi 4:26. Kirkens medlemmer skulle give af deres gods, enhver i forhold til det, han havde, **Mosi** 18:27.

ALMÆGTIG. *Se også* Gud, Guddommen

Den guddommelige egenskab at besidde al magt (1 Mos 18:14; Alma 26:35; L&P 19:1–3).

ALTER. *Se også* Ofre

En konstruktion, som blev anvendt til ofringer og tilbedelse.

Noa byggede et alter til Herren og bragte brændofre, **1 Mos** 8:20. Abram byggede et alter til Herren, **1 Mos** 12:7–8. Abraham bandt sin søn Isak på alteret, **1 Mos** 22:9 (1 Mos 22:1–13). Dér byggede Jakob et alter og kaldte stedet for El-Betel, **1 Mos** 35:6–7. Elias byggede et alter og udfordrede Ba'als præster, **1 Kong** 18:17–40. Når du derfor bringer din gave til alteret, gå først hen og forlig dig med din broder, **Matt** 5:23–24. Under alteret så jeg sjælene af dem, der var blevet myrdet på grund af Guds ord, **Åb** 6:9 (L&P 135:7). Lehi byggede et alter af sten og gav tak til Herren, **1 Ne** 2:7. Abraham blev reddet fra døden på Elkenas alter, **Abr** 1:8–20.

ALTERGANG. *Se* Nadver

ALVIDENDE. *Se også* Gud, Guddommen

Den guddommelige egenskab at besidde al kundskab og viden (**Matt** 6:3; 2 Ne 2:24).

AMALEKITTER (DET GAMLE TESTAMENTE)

En arabisk stamme, som boede i ørkenen Paran mellem Araba og Midelhavet. De lå i konstant krig med hebræerne lige fra Moses' tid (2 Mos 17:8) til Sauls og Davids tid (1 Sam 15; 27:8; 30; 2 Sam 8:11–12).

AMALEKITTER (MORMONS BOG)

En gruppe frafaldne nefitter, som anførte lamanitterne i krig mod nefitterne (Alma 21–24, 43).

AMALIKIJA

Amalikija fra Mormons Bog var en nefitisk forræder, som vandt magt blandt lamanitterne og anførte dem mod nefitterne (Alma 46–51).

AMEN. *Se også* Bøn

Betyder »måtte det ske« eller »det står fast«. Man siger *amen* som tegn på helhjertet eller højtidelig accept eller enighed (5 Mos 27:14–26) eller oprigtighed (1 Kong 1:36). I vore dage siger de, som har hørt en bøn, en tale eller et vidnesbyrd, et hørligt *amen* som udtryk for deres enighed.

På Det Gamle Testaments tid skulle man sige *amen*, når man aflagde en ed (1 Krøn 16:7; 35–36; Neh 5:13; 8:2–6). Kristus bliver kaldt »Amen, det troværdige og sanddru vidne« (**Åb** 3:14). *Amen* blev også brugt som tegn på en pagt i Profeternes Skole (L&P 88:133–135).

AMLICI, AMLICITTER

En mand i Mormons Bog, som var anfører for en gruppe nefitter, der i dommernes regeringstid ønskede at få en konge. Disse nefitter, kaldet amlicitter, gjorde åbent oprør mod Gud og blev derfor forbandet (Alma 2–3).

AMMON, EFTERKOMMER AF ZARAHEMLA. *Se også* Limhi

En stærk og mægtig mand fra Mormons Bog, som anførte en ekspedition fra Zarahemla til Lehi-Nefis land (**Mosi** 7:1–16). Han fik forevist nogle gamle optegnelser og forklarede, hvad en seer er (**Mosi** 8:5–18). Han var senere med til at befri kong Limhi og hans folk og føre dem tilbage til Zarahemla (**Mosi** 22).

AMMON, MOSIJAS SØN. *Se også* Anti-nefi-lehier; Mosija, Benjamins søn; Mosijas sønner

Omtales i Mormons Bog, Ammon var søn af kong Mosija. Han tjente som missionær, og hans ihærdige indsats var medvirkende til, at mange sjæle blev omvendt til Kristus.

Var ikke-troende og forsøgte at tilintetgøre kirken, **Mosi** 27:8–10, 34. En engel viste sig for ham og hans venner, **Mosi** 27:11. Omvendte sig og begyndte at forkynde Guds ord, **Mosi** 27:32–28:8. Afslog at lade sig udråbe til konge og drog i stedet til lamanitternes land for at forkynde Guds ord, **Alma** 17:6–9. Fastede og bad om vejledning, **Alma** 17:8–11. Blev ført bundet til kong Lamoni, **Alma** 17:20–21. Reddede kong Lamonis hjarde, **Alma** 17:26–39. Prædikede for Lamoni, **Alma** 18:1–19:13. Takkede Gud og blev overvældet af glæde, **Alma** 19:14. Dem, han omvendte, faldt aldrig fra troen, **Alma** 23:6. Glædede sig over at være et redskab i Guds hænder til at bringe tusinder til sandheden, **Alma** 26:1–8 (**Alma** 26:1–37). Førte folket Anti-Nefi-Lehi i sikkerhed, **Alma** 27. Følte stor glæde ved at gense sine brødre, **Alma** 27:16–18.

AMOS

En profet fra Det Gamle Testamente, som profeterede fra omkring år 792 til 740 f.Kr., mens Uzzija var konge i Juda, og Jeroboam var konge i Israel.

Amos' Bog: En af bøgerne i Det Gamle Testamente. Mange af Amos' profetier er formaninger til Israel og dets nabo-folk om igen at blive retfærdige.

I kapitlerne 1–5 bliver Israel og dets nabofolk kaldt til omvendelse. Kapitel 3 forklarer, at Herren åbenbarer sine planer for profeterne, og at Israel på grund af overtrædelse skal blive udryddet af en fjende. I kapitlerne 6–8 profeteres Israels fald mange år før den assyriske invasion. I kapitel 9 profeteres, at Israel vil vende tilbage til sit eget land.

AMULEK. *Se også* Alma, Almas søn

Omtales i Mormons Bog. Amulek var Alma den Yngres missionærkammerat.

Fik besøg af en engel, **Alma** 8:20; 10:7. Tog imod Alma i sit hjem, **Alma** 8:21–27. Forkyndte med stor kraft for folket i Ammonihah, **Alma** 8:29–32; 10:1–11. Var efterkommer af Nefi, Lehi og

Manasse, **Alma** 10:2–3. Vidnede om sandheden, **Alma** 10:4–11. Kaldte folk til omvendelse, men blev afvist, **Alma** 10:12–32. Stredes med Ze'ezrom, **Alma** 11:20–40. Forklarede om opstandelsen, dommen og genoprettelsen, **Alma** 11:41–45. Ville hindre de troendes martyrdød, **Alma** 14:9–10. Blev fængslet sammen med Alma, **Alma** 14:14–23. Blev udfriet af fængslet ved hjælp af sin tro, **Alma** 14:24–29. Vidnede om forsoningen, barmhjertighed og retfærdighed, **Alma** 34:8–16. Forklarede om bøn, **Alma** 34:17–28. Opfordrede folk til ikke at udskye deres omvendelse, **Alma** 34:30–41. Almas og Amuleks tro fik fængslets mure til at styrte sammen, **Eter** 12:13.

ANANIAS FRA DAMASKUS. *Se også* Paulus

En kristen discipel i Damaskus, som døbte Paulus (ApG 9:10–18; 22:12).

ANANIAS FRA JERUSALEM

Omtales i Det Nye Testamente. Han og hans hustru Safira løj over for Herren ved at tilbageholde en del af de penge, som de havde helliget Herren. Da Peter gik i rette med dem, faldt de begge om og døde (ApG 5:1–11).

ANDEN PRØVESTAND. *Se* Dødelighed

ANDEN TALSMAND. *Se* Talsmand

ANDEN MOSEBOG. *Se også* Pentateuken

Som et andet navn for Anden Mosebog bruges undertiden *Exodus*, som stammer fra et græsk ord, der betyder »udvandring«. En bog i Det Gamle Testamente, som er skrevet af Moses, og som beskriver israelitternes udvandring fra Egypten. Israels tidlige historie, som vi finder den optegnet i Anden Mosebog, kan inddeles i tre dele: (1) folkets trældom i Egypten, (2) deres udvandring fra Egypten under Moses' ledelse og (3) deres gudfryg-

tighed i deres religiøse og deres politiske liv.

Den første del, kapitlerne 1–15, omhandler Israels undertrykkelse i Egypten, Moses' tidlige liv og hans kaldelse, udvandringen og indstiftelsen af påsken samt vandringsen til Det Røde Hav, udslettelsen af Faraos hær og Moses' sejrssang.

Den anden del, kapitlerne 15–18, beretter om Israels udfrielse og begivenhederne på rejsen fra Det Røde Hav til Sinaj, det bitre vand i Mara, hvordan Herren gav dem vagtler og manna, helligholdelse af sabbatten, hvordan de på mirakuløs måde fik vand, mens de var i Refidim, samt slaget mod amalekitterne, Jetros ankomst til lejren og hans råd med hensyn til folkets verdslige ledelse.

Den tredje del, kapitlerne 19–40, omhandler Israels indvielse til Herrens tjeneste under de højtidelige begivenheder på Sinajs bjerg. Herren indviede folket til et kongerige af præster og et helligt folk, han gav dem de ti bud, og han gav anvisninger vedrørende boligen, hvordan den skulle indrettes, og hvordan gudsdyrkelsen skulle finde sted. Derefter følger beretningen om, hvordan folket syndede ved at tilbede en guldkalv, og endelig beretningen om rejsningen af boligen og forberedelsen af præsternes tjeneste i den.

ANDET KOMME, JESU KRISTI.

Se også Gog; Harmagedon; Jesus Kristus; Magog; Tidernes tegn

I begyndelsen af den periode, der kaldes tusindårsriget, vender Kristus tilbage til jorden. Denne begivenhed markerer afslutningen på jordelivets prøve. De ugudelige bliver fjernet fra jorden, og de retfærdige bliver taget op i en sky, mens jorden bliver rensset. Skønt ingen ved, præcis hvornår Kristus kommer tilbage for anden gang, har han givet os visse tegn, som vi kan se, hvis vi er opmærksomme, og som viser, at tiden er nær. (Matt 24; JS–M 1).

Dog ved jeg, at min løser lever, til sidst

skal han stå frem på jorden, **Job** 19:25. For mig skal hvert knæ bøje sig, hver tunge skal sværge ved mig, **Es** 45:23 (L&P 88:104). Med himlens skyer kom en, der så ud som en menneskesøn, **Dan** 7:13 (Matt 26:64; Luk 21:25–28). De skal se hen til mig, ham de har gennemboret, **Zak** 12:10. Spørger man ham: »Hvad er det for sår, du har på brystet?« **Zak** 13:6 (L&P 45:51). Hvem kan udholde den dag, han kommer? Han er som ilden i smelteovnen, **Mal** 3:2 (3 Ne 24:2; L&P 128:24). Menneskesønnen skal komme i sin faders herlighed, **Matt** 16:27 (Matt 25:31). Den dag eller time er der ingen, der kender, men alene Faderen, **Matt** 24:36 (L&P 49:7; JS–M 1:38–48). Jesus skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare op til himlen, **ApG** 1:11. Herren selv vil stige ned fra himlen, **1 Thess** 4:16. Herrens dag vil komme som en tyv, **2 Pet** 3:10. Herren kommer omgivet af sine titusinder af hellige, **Jud** 1:14. Han kommer med skyerne, og hvert øje skal se ham, **Åb** 1:7. Jesus vil stå frem for at dømme verden, **3 Ne** 27:14–18. Bered jer, bered jer, for Herren er nær, **L&P** 1:12. Jeg vil åbenbare mig fra himlen med magt og bo på jorden et tusind år, **L&P** 29:9–12. Opløft din røst, og råb omvendelse og bered Herrens vej for hans andet komme, **L&P** 34:5–12. Jeg er Jesus Kristus, jeg kommer pludseligt til mit tempel, **L&P** 36:8 (L&P 133:2). Den dag kommer snart, da I skal se mig og vide, at jeg er til, **L&P** 38:8. Den, der frygter mig, skal se hen til tegnene på Menneskesønnens komme, **L&P** 45:39. Herrens ansigt skal afløres, **L&P** 88:95. Herrens store og frygtelige dag er nær, **L&P** 110:16. Når Frelseren kommer til syne, skal vi se ham, som han er, **L&P** 130:1. Frelseren skal stå midt blandt sit folk og skal regere, **L&P** 133:25. Hvem er det, som kommer ned fra Gud i himlen i farvede klæder? **L&P** 133:46 (Es 63:1).

ANDREAS

Omtales i Det Nye Testamente. Bror til Simon Peter og en af de tolv apostle,

som Kristus kaldte under sit jordiske virke (Matt 4:18–19; Mark 1:16–18, 29).

ANGERFULDT HJERTE. *Se Sønderknust hjerte*

ANNA

Omtales i Det Nye Testamente. Anna var profetinde af Ashers stamme. Da Jesus blev født, var hun en aldrende enke. Hun så den spæde Jesus, da han blev fremstillet i templet, og genkendte ham som Forløseren (Luk 2:36–38).

ANNAS. *Se også Kajfas*

Omtales i Det Nye Testamente. Annas havde stor indflydelse i Rådet. Han var den, som Jesus først blev ført til efter sin pågribelse (Joh 18:13). Han spillede også en væsentlig rolle i retsforfølgelsen af apostlene (ApG 4:3–6).

ANSIGTSUDTRYK

Et menneskes ansigtsudtryk genspejler ofte dets åndelige indstilling og sindstilstand.

Deres ansigter vidnede imod dem, **Es** 3:9. Kongens ansigt skiftede farve, hans tanker slog ham med rædsel, **Dan** 5:6. Hans udseende var som lynild, **Matt** 28:3. Hans udseende var, som når solen stråler, **Åb** 1:16. Har I antaget Guds billede i jeres ansigtsudtryk, **Alma** 5:14, 19. Ammon så, at kongens ansigtsudtryk var forandret, **Alma** 18:12. Fast og bed med et glad hjerte og et muntert ansigtsudtryk, **L&P** 59:14–15. Hans ansigt strålede klarere end solen, **L&P** 110:3.

ANSVARLIGHED. *Se også Handlefrihed*

Herren har sagt, at alle mennesker er ansvarlige for deres egne motiver, holdninger, ønsker og handlinger.

Ansvarlighedsalderen er den alder, fra hvilken børn regnes for at være ansvarlige for deres handlinger og i stand til at begå synd og at omvende sig.

Jeg vil dømme jer hver især efter jeres

handling, **Ez** 18:30. De skal aflægge regnskab for hvert tomt ord, **Matt** 12:36. Aflæg regnskab for din forvaltning, **Luk** 16:2. Vi skal altså hver for sig aflægge regnskab over for Gud, **Rom** 14:12. De døde skal dømmes efter deres gerninger, **Åb** 20:12. Vore ord, gerninger og tanker vil dømme os skyldige, **Alma** 12:14. Vi er vore egne dommere, enten til at gøre godt eller til at gøre ondt, **Alma** 41:7. Det er jer tilladt at handle selv, **Hel** 14:29–31. Dette skal I undervise i: Omvendelse og dåb for dem, som er ansvarlige, **Moro** 8:10. Alle, som har nået ansvarlighedsalderen, må omvende sig og blive døbt, **L&P** 18:42. Satan kan ikke friste små børn, førend de begynder at skulle stå til regnskab over for mig, **L&P** 29:46–47. Børn skal døbes, når de er otte år gamle, **L&P** 68:27. Enhver vil blive holdt ansvarlig for sine egne synder på dommens dag, **L&P** 101:78. Det er givet menneskene at kende godt fra ondt; derfor kan de handle på egne vegne, **Moses** 6:56. Menneskene bliver straffet for deres egne synder, **TA** 1:2.

ANSVARLIGHEDSALDER. *Se Ansvarlighed; Barn, børn; Barsedåb; Døbe, dåb – Spædbørn skal ikke døbes*

ANTIKRIST. *Se også Djævelen*

Hvem som helst eller hvad som helst, som er en forfalskning af evangeliets sande plan for frelse, og som åbent eller i det skjulte sætter sig op mod Kristus. Johannes Åbenbarer beskrev antikrist som en bedrager (1 Joh 2:18–22; 4:3–6; 2 Joh 1:7). Den store antikrist er Lucifer, men han har mange hjælpere, både ånder og dødelige.

Fortabelsens søn modarbejder og op-højer sig over alt, hvad der hedder Gud, **2 Thess** 2:1–12. Han bedrager dem, der bor på jorden, ved hjælp af mirakler, **Åb** 13:13–17. Sherem fornægtede Kristus og vildledte mange, **Jakob** 7:1–23. Nehor forkyndte falske lærdomme, grundlagde en kirke og indførte præstelist, **Alma** 1:2–16. Korihor spot-

tede Kristus, forsoningen og profetiens ånd, **Alma** 30:6–60.

ANTI-NEFI-LEHIER. *Se også*

Ammon, Mosijas søn; Helamans sønner; Mosijas sønner

Omtales i Mormons Bog. Er et navn, som blev givet de lamanitter, der blev omvendt af Mosijas sønner. Efter deres omvendelse forblev disse mennesker, som også blev kaldt Ammons folk, trofaste resten af livet (**Alma** 23:4–7, 16–17; 27:20–27).

De kaldte sig anti-nefi-lehier, **Alma** 23:16–17; 24:1. De nægtede at udgyde blod og gravede derfor deres våben ned, **Alma** 24:6–19. Deres sønner beredte sig til krig og valgte Helaman som deres anfører, **Alma** 53:16–19; 56–58 (disse unge mænd blev også kendt som de 2000 unge krigere).

APOKALYPSEN. *Se også* Johannes' Åbenbaring

Johannes' Åbenbaring, den sidste bog i Det Nye Testamente. Ordet kan også anvendes om enhver storslået åbenbaring. Kommer af et græsk ord, som betyder »åbenbaret« eller »afdækket«.

APOKRYFER. *Se også* Bibelen; Skrifter

De af det jødiske folks hellige bøger, som ikke er en del af den hebraiske bibel, men som er blevet bibeholdt i nogle af de kristne kirkers bibler. Disse bøger er ofte af værdi, når man vil knytte Det Gamle og Det Nye Testamente sammen, og anses af kirken for nyttig læsning.

Apokryferne er i det store og hele oversat korrekt, men med visse ukorrekte indføjelser, **L&P** 91:1–3. Apokryferne kan være nyttige for dem, der er oplyst af Ånden, **L&P** 91:4–6.

APOSTEL. *Se også* Discipel; Åbenbaring

På græsk betyder *apostel* »udsending«. Det var den titel, Jesus gav de tolv, som han udvalgte og ordinerede til at være sine nærmeste disciple og hjælp-

pere under sit virke på jorden (**Luk** 6:13; **Joh** 15:16). Han udsendte dem til at repræsentere sig og til at tjene på sine vegne efter sin himmelfart. Både fordum og i De Tolvs Kvorum i den genoprettede kirke i dag er en apostel et særligt vidne om Jesus Kristus, som overalt i verden skal aflægge vidnesbyrd om hans guddommelighed og om hans opstandelse fra de døde (**ApG** 1:22; **L&P** 107:23).

Kristi kirke er bygget på apostlenes og profeternes grundvold, **Ef** 2:20; 4:11. Lehi og Nefi så de tolv apostle følge Jesus, **1 Ne** 1:10; 11:34. Apostlene skal dømme Israels hus, **Morm** 3:18. De, som ikke giver agt på apostlenes og profeternes ord, skal blive forstødt, **L&P** 1:14 (3 **Ne** 12:1). De tolv kald og mission blev åbenbaret, **L&P** 18:26–36. Joseph Smith blev ordineret til apostel, **L&P** 20:2; 21:1. Apostle er særlige vidner om Kristi navn og besidder nøglerne til forkyndelsen, **L&P** 27:12 (**L&P** 112:30–32). Tolv apostle udgør et kvorum, der, hvad myndighed angår, er jævnbyrdigt med det Første Præsidentskab, **L&P** 107:23–24. De tolv er et omrejsende præsiderende højråd, **L&P** 107:33. Apostlene besidder nøglerne til missioneringen, **L&P** 107:35. Nogle af de pligter, der påhviler apostlene, beskrives, **L&P** 107:58. Jeg siger til alle de tolv: Følg mig og vogt mine får, **L&P** 112:14–15. Vi tror på apostle, **TA** 1:6.

Udvælgelse af apostle: Apostle udvælgtes af Herren (**Joh** 6:70; 15:16).

Jesus udvalgte tolv apostle blandt sine disciple, **Luk** 6:13–16. Matthias blev udvalgt til apostel, **ApG** 1:21–26. Oliver Cowdery og David Whitmer fik befaling om at udsøge sig de tolv, **L&P** 18:37–39.

APOSTLENE GERNINGER. *Se også* Lukas

Denne bog er den anden i et værk i to dele, skrevet af Lukas til Theofilus. Første del er kendt som Lukasevan-

liet. Kapitlerne 1–12 omhandler nogle af de tolv apostles vigtigste missionsnærgerninger under Peters ledelse umiddelbart efter Frelserens død og opstandelse. I kapitlerne 13–28 berettes om apostlen Paulus' rejser og missionering.

ARK. *Se også* Noa, bibelsk patriark; Pagtens ark; Regnbue; Vandfloden

Omtales i Det Gamle Testamente. Det fartøj som Noa byggede for at redde liv under den store vandflod.

Byg en ark af gofertræ, **1 Mos** 6:14. Arken hvilede på Ararats bjerg, **1 Mos** 8:4. De jereditiske fartøjer var så tætte som Noas ark, **Eter** 6:7.

ARON, MOSES' BROR. *Se også* Aronske præstedømme; Moses

Omtales i Det Gamle Testamente. Aron var søn af Amram og Jokebed og var af Levis stamme (2 Mos 6:16–20) og Moses' storebror (2 Mos 7:7).

Blev af Herren udpeget til at hjælpe Moses med at føre Israels børn ud af Egypten og til at være hans talsmand, **2 Mos** 4:10–16, 27–31; 5:1–12:51. På Sinajs bjerg modtog Moses anvisninger med hensyn til Arons og hans fire sønners udnævnelse til det aronske præstedømme, **2 Mos** 28:1–4. Støbte en guldkalv på folkets anmodning, **2 Mos** 32:1–6, 21, 24, 35. Døde på bjerget Hor i en alder af 123 år, **4 Mos** 20:22–29 (4 Mos 33:38–39). Herren bekræftede også et præstedømme på Aron og hans efterkommere, **L&P** 84:18, 26–27, 30. De, som højner deres præstedømmekald, bliver Moses' og Arons sønner, **L&P** 84:33–34. Herren vil retfærdiggøre de retfærdige gerninger, som udføres af dem, der er kaldet af Faderen, sådan som Aron blev, **L&P** 132:59.

ARON, MOSIJAS SØN. *Se også* Mosija, Benjamins søn; Mosijas sønner

Omtales i Mormons Bog. Aron var søn af kong Mosija. Han tjente som missio-

nær, og hans ihærdige indsats bidrog til, at mange sjæle blev omvendt til Kristus.

Var ikke-troende og forsøgte at tilintetgøre kirken, **Mosi** 27:8–10, 34. En engel viste sig for ham og hans venner, **Mosi** 27:11. Omvendte sig og begyndte at forkynde Guds ord, **Mosi** 27:32–28:8. Afslog at lade sig udnævne til konge og drog i stedet til lamanitternes land for at forkynde Guds ord, **Alma** 17:6–9. Fastede og bad om vejledning, **Alma** 17:8–11. Underviste kong Lamoni's far, **Alma** 22:1–26. Drog ud for at prædike for zoramitterne, **Alma** 31:6–7.

ARONSKKE PRÆSTEDØMME. *Se også* Aron, Moses' bror; Moseloven; Præstedømme

Det mindre præstedømme (Hebr 7:11–12; L&P 107:13–14). Dets embeder er biskop, præst, lærer og diakon (L&P 84:30; 107:10, 14–15, 87–88). Fordum under Moseloven var der ypperstepræster, præster og levitter. Det aronske præstedømme blev åbenbart for Moses, fordi israelitterne gjorde oprør mod Gud. De nægtede at lade sig helliggøre og modtage det melkisedske præstedømme og dets ordnancer (L&P 84:23–25). Det aronske præstedømme varetager lovens og evangeliets timelige og ydre ordnancer (1 Krøn 23:27–32; L&P 84:26–27; 107:20). Det besidder nøglerne til englebetjening, til omvendelsens evangelium og til dåb (L&P 13). Det aronske præstedømme blev gengivet til jorden i denne uddeling den 15. maj 1829. Johannes Døber overdrog det til Joseph Smith og Oliver Cowdery på bredden af Susquehannafloden nær Harmony i Pennsylvania (L&P 13; JS-H 1:68–73).

Et evigt præstedømmes pagt skal blive hans, **4 Mos** 25:13. Herren skal rense Levis sønner og lutre dem, **Mal** 3:3 (3 Ne 24:3). Den værdighed kan ingen selv tage, **Hebr** 5:4. Fuldkommenhed opnås ikke ved det levitiske præstedømme, **Hebr** 7:11. Dette præstedømme skal aldrig mere tages fra jorden,

førend Levis sønner atter bringer Herren et offer, **L&P** 13:1. Joseph Smith og Oliver Cowdery blev ordineret til det aronske præstedømme, **L&P** 27:8. Det mindre præstedømme besidder nøglerne til englebetjening, **L&P** 84:26 (**L&P** 13:1). Der er to præstedømmer, nemlig det melkisedekske og det aronske, **L&P** 107:1. Det andet præstedømme kaldes Arons præstedømme, **L&P** 107:13.

ARVING

En person, som har ret til at arve fysiske eller åndelige gaver. I skrifterne får de retfærdige lovning på, at de skal blive arvinger til alt, hvad Gud har.

Abraham ønskede sig en arving, **1 Mos** 15:2–5. Abraham fik løfte om at skulle arve verden ved retfærdighed af tro, **Rom** 4:13. Vi er Guds børn. Men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, **Rom** 8:16–17 (**L&P** 84:38). Er du barn, har Gud også gjort dig til arving, **Gal** 4:7. Gud har indsat sin søn som arving til alle ting, **Hebr** 1:2. De, der ser frem til at få forladelse for deres synder, er arvinger til Guds rige, **Mosi** 15:11. Folket blev Kristi børn og arvinger til Guds rige, **4 Ne** 1:17. De, der dør uden kundskab om evangeliet, kan blive arvinger til Guds celestiale rige, **L&P** 137:7–8. De døde, som omvender sig, er arvinger til frelse, **L&P** 138:59. Abraham blev retmæssig arving ved sin retfærdighed, **Abr** 1:2.

ASA

Asa fra Det Gamle Testamente var den tredje konge over Juda. I skrifterne står der, at han var »helhjertet med Herren, så længe han levede« (1 Kong 15:14). I løbet af sin regeringstid effektiviserede han hæren, knuste det etiopiske åg, fjernede afguderne og opfordrede folket til at indgå pagt om at søge Jahve (1 Kong 15–16; 2 Krøn 14–16). Men da han fik en sygdom i fødderne, søgte han ikke Herrens hjælp og døde (1 Kong 15:23–24; 2 Krøn 16:12–13).

ASHER. *Se også* Israel; Jakob, Isaks søn

Omtales i Det Gamle Testamente. Asher var søn af Jakob og Zilpa, Leas træl-kvinde (1 Mos 30:12–13).

Ashers stamme: Jakob velsignede Asher (1 Mos 49:20), og Moses velsignede Ashers efterkommere (5 Mos 33:1; 24–29). Disse efterkommere blev kaldt »udvalgte, erfarne krigere« (1 Krøn 7:40).

ASSYRIEN

Et fordums rige, som sammen med sin rival Babylon herskede over størstedelen af de gamle stater Syrien og Palæstina gennem det meste af den periode, som beskrives i Det Gamle Testamente. Skønt Assyrien var en stormagt fra midten af det 12. århundrede f.Kr. indtil slutningen af det 7. århundrede f.Kr., lykkedes det dem aldrig at opbygge et stabilt politisk styre. De herskede ved hjælp af terror og knuste deres fjender med brand og sværd eller svækkede dem ved at deportere store dele af deres befolkninger til andre dele af det store rige. Deres undersåtter forblev deres fjender, og hele rigets historie var præget af konstante opstande (se 2 Kong 18–19; 2 Krøn 32; Es 7:17–20; 10; 19; 37).

BA'AL. *Se også* Afgudsdyrkelse

En mandlig solgud, som især blev dyrket i Fønikien (1 Kong 16:31), men som også blev tilbedt på forskellig vis i andre egne: Af moabitterne som Ba'al-Peor (4 Mos 25:1–3), i Sikem som Ba'al-Berit (Dom 8:33) og i Ekron som Ba'al-Zebub (2 Kong 1:2). Ba'al kan have været den samme som den babilonske Bel og den græske Zeus. Ordet *Ba'al* udtrykker forholdet mellem en herre og hans slave. Det almindelige symbol for Ba'al var en tyr. Astarte var den gudinde, som almindeligvis blev tilbedt sammen med Ba'al.

Betegnelsen *Ba'al* blev somme tider kombineret med et andet navn eller ord for at angive en forbindelse med

Ba'al, såsom et sted hvor han blev tilbedt, eller en person, der havde ba'al-lignende egenskaber. Eftersom *Ba'al* senere fik klang af noget, der var meget ondt, erstattede man det i disse sammensatte navne med *Boshet*, der betyder »skam«.

BABEL, BABYLON. *Se også*

Nebukadnesar; Verden

Hovedstaden i Babylonien.

Babel blev grundlagt af Nimrod og var en af de ældste byer i Mesopotamien eller Sinear (1 Mos 10:8–10). Herren forvirrede sproget, dengang folket opførte Babelstårnet (1 Mos 11:1–9; Eter 1:3–5, 33–35). Babylon blev senere Nebukadnesars hovedstad. Han opførte en vældig by, hvis ruiner stadig findes. Babylon blev en meget ugudelig by og er siden blevet symbol på verdens ugudelighed.

Flygt fra Babylon, **Jer** 51:6. Babylon opstår og falder, **Åb** 17–18. Babylon skal blive ødelagt, **2 Ne** 25:15. Babylon skal falde, **L&P** 1:16. Jeg vil ikke skåne nogen, der bliver tilbage i Babylon, **L&P** 64:24. Drag ud fra Babylon, **L&P** 133:5, 7, 14.

BAGTALELSE. *Se* Ond tale

BALSAM FRA GILEAD

Velduftende harpiks eller krydderi, som brugtes til at læge sår med (1 Mos 43:11; Jer 8:22; 46:11; 51:8). Den busk, hvis harpiks blev brugt til at lave balsam af, voksede på Det Gamle Testaments tid i så store mængder i Gilead, at den blev kendt som Balsam fra Gilead (1 Mos 37:25; Ez 27:17).

BANDE. *Se* Bespottelse; Blasfemi; Ed

BANNER

Er i skriften et flag eller en fane, som folk samles om for at forene sig eller kæmpe for en fælles sag. I oldtiden tjente banneret som samlingspunkt for soldater i krig. Mormons Bog og Jesu Kristi Kirke er symbolske bannerer for alle Jordens folkeslag.

Så rejser han et banner for et folk, **Es** 5:26 (2 Ne 15:26). Isajs rodskud skal stå som et banner, **Es** 11:10 (2 Ne 21:10; L&P 113:6). Rejs et fredsbanner, **L&P** 105:39.

BARABBAS

Navnet på den mand, som blev frigivet i stedet for Jesus før korsfæstelsen. Barabbas var oprører, morder og røver (Matt 27:16–26; Mark 15:6–15; Luk 23:18–25; Joh 18:40).

BARMHJERTIGHED. *Se også*

Forsoning; Jesus Kristus; Nåde; Tilgive

En medfølende, mild og tilgivende indstilling. Barmhjertighed er et af Guds karaktertræk. Jesus Kristus tilbyder os barmhjertighed gennem sit sonoffer.

Herren er barmhjertig og nådig, **2 Mos** 34:6 (5 Mos 4:31). Lykkelig den, der forbarmer sig over hjælpeløse, **Ordsp** 14:21. Salige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed, **Matt** 5:7 (3 Ne 12:7). Ve hyklerne, som giver tiende, men forsømmer det i loven, som vejer tungere, ret og barmhjertighed og troskab, **Matt** 23:23. Vær barmhjertig, som jeres fader er barmhjertig, **Luk** 6:36. Han frelste os, ikke fordi vi havde gjort retfærdige gerninger, men fordi han er barmhjertig, **Tit** 3:5. Herrens milde barmhjertighed er over alle, **1 Ne** 1:20. Barmhjertigheden har ikke krav på et menneske, som ikke omvender sig, **Mosi** 2:38–39. Gud er barmhjertig mod alle, som tror på hans navn, **Alma** 32:22. Barmhjertigheden kan tilfredsstille retfærdighedens krav, **Alma** 34:16. Mener du, at barmhjertigheden kan berøve retfærdigheden? **Alma** 42:25 (Alma 42:13–25). Små børn er levende ved Kristus på grund af hans barmhjertighed, **Moro** 8:19–20 (L&P 29:46). Jesu Kristi barmhjertigheds arm har sonet for jeres synder, **L&P** 29:1. I kraft af det blod, som jeg har udgydt, har jeg bønfaldt Faderen for dem, som tror på mit navn, **L&P** 38:4. De, som har holdt pagten og iagttaget befalingen, skal blive vist barmhjer-

tighed, **L&P** 54:6. Jeg, Herren, tilgiver synder og er barmhjertig mod dem, der bekender deres synder med ydmygt hjerte, **L&P** 61:2. Jeg, Herren, viser barmhjertighed mod alle de sagtmodige, **L&P** 97:2. Og hvem der modtager dig som et lille barn, modtager mit rige, for de skal møde barmhjertighed, **L&P** 99:3. Barmhjertighed skal udgå fra dit ansigt, **Moses** 7:31.

BARN, BØRN. *Se også*

Ansvarlighed; Barnedåb; Familie;
Forsoning; Frelse – Børns frelse;
Velsigne – Velsignelse af børn

En dreng eller pige, som endnu ikke er kommet i puberteten. Fædre og mødre skal lære deres børn at adlyde Guds vilje. Børn er syndfri, indtil de når ansvarlighedsalderen (**Moro** 8:22; **L&P** 68:27).

Sønner er en gave fra Gud, **SI** 127:3–5. Tilskynd drengen til at følge den vej, han skal gå, **Ordsp** 22:6. Lad de små børn være; I må ikke hindre dem i at komme til mig, **Matt** 19:14. Adlyd jeres forældre, **Ef** 6:1–3 (**Kol** 3:20). Uden faldet ville Adam og Eva ikke have fået børn, **2 Ne** 2:22–23. Lær børnene at vandre i sandhed og alvor, **Mosi** 4:14–15. Små børn har evigt liv, **Mosi** 15:25. Jesus tog de små børn og velsignede dem, **3 Ne** 17:21. Dine børn bliver oplært af Herren, og stor bliver børnenes fred, **3 Ne** 22:13 (**Es** 54:13). Små børn har ikke behov for omvendelse eller dåb, **Moro** 8:8–24. Små børn er forløst fra verdens grundlæggelse ved min Enbårne, **L&P** 29:46–47. Forældre skal undervise deres børn i evangelisk lære og levevis, **L&P** 68:25, 27–28. Børn er hellige ved Kristi forsoning, **L&P** 74:7. Forældre får befaling om at opdrage deres børn i lys og sandhed, **L&P** 93:40. Børn, som dør, inden de når ansvarlighedsalderen, bliver frelst i det celestiale rige, **L&P** 137:10.

BARNABAS

Det navn, der blev givet Josef (også kaldet Josés), en levit fra Cypern, som solgte sin jord og gav pengene til

apostlene (**ApG** 4:36–37). Skønt han ikke var en af de oprindelige tolv apostle, blev han senere apostel (**ApG** 14:4, 14) og drog ud på adskillige missionsrejser (**ApG** 11:22–30; 12:25; 13–15; 1 Kor 9:6; **Gal** 2:1, 9; **Kol** 4:10).

BARNEDÅB. *Se også* Ansvarlighed;
Barn, børn; Døbe, dåb –
Spædbørn skal ikke døbes; Frelse
– Børns frelse

Den unødvendige skik med at døbe spædbørn og små børn, som ikke har nået ansvarlighedsalderen, hvilken er otte år. Herren fordømmer barnedåb (**Moro** 8:10–21). Børn fødes uskyldige og syndfri. Satan har ikke magt til at friste børn, før de begynder at skulle stå til ansvar (**L&P** 29:46–47), derfor har de intet behov for at omvende sig eller at blive døbt. Børn bør døbes som otteårige (**L&P** 68:25–27).

BARTHOLOMÆUS. *Se også*
Nathanael

En af Jesu Kristi oprindelige tolv apostle fra Det Nye Testamente (**Matt** 10:2–4).

BATSEBA. *Se også* David

Urias' hustru, senere Davids hustru og mor til Salomo. Kong David begik ægteskabsbrud med hende og sørgede også for, at hendes mand faldt i kamp (**2 Sam** 11), hvilket fik evige konsekvenser for David (**L&P** 132:39).

BEDE. *Se også* Bøn

At anmode, spørge eller anråbe Gud om en særlig gunst.

Bed, så skal der gives jer, **Matt** 7:7. Hvis nogen står tilbage i visdom, skal han bede Gud, **Jak** 1:5 (**JS–H** 1:7–20). Adspørg mig i tro, **1 Ne** 15:11. Hvis I ikke forstår disse ord, er det fordi I ikke beder, **2 Ne** 32:4. Bed i hjertets oprigtighed, **Mosi** 4:10. Gud skænker dig, hvad som helst du beder om i tro, og som er ret, **Mosi** 4:21. Spørg Gud, om ikke dette er sandt, **Moro** 10:4. De elsker mørket mere end lyset, derfor vil de ikke bede til mig, **L&P** 10:21. I

bliver befalet i alle forhold at bede til Gud, **L&P** 46:7.

BEDRAG. *Se også* Løgn; Svig

I skrifterne vil det at bedrage sige, at man får nogen til at tro på noget, som ikke er sandt.

Den, som ikke sværger falsk, skal drage op til Herrens bjerg, **SI** 24:3–4. Red mig fra bedragerne, **SI** 43:1. Ve dem, der kalder det onde godt og det gode ondt, **Es** 5:20 (2 **Ne** 15:20). Ingen må bedrage sig selv, **1 Kor** 3:18. Lad ingen føre jer bag lyset med tomme ord, **Ef** 5:6. Onde mennesker vil føre andre vild og selv fare vild, **2 Tim** 3:13. Satan, som forfører hele verden, blev styrtet til jorden, **Åb** 12:9. Djævelen blev bundet, for at han ikke mere skal forføre folkeslagene, **Åb** 20:1–3. Herren kan ikke bedrages, **2 Ne** 9:41. Hvis I følger Sønnen, uden at handle hyklerisk over for Gud, skal I modtage Helligånden, **2 Ne** 31:13. Sherem bekendte, at han var blevet bedraget af Djævelens magt, **Jakob** 7:18. Kong Noas folk blev bedraget af smigrende ord, **Mosi** 11:7. De kloge har gjort den hellige Ånd til deres vejleder og har ikke ladet sig bedrage, **L&P** 45:57. Ve dem, der er bedragerer, **L&P** 50:6. Han blev Satan, faderen til alle løgne, så han kunne bedrage og forblinde mennesker, **Moses** 4:4.

BEDØMME, GAVEN AT. *Se også* Åndens gaver

Det at forstå eller vide noget ved hjælp af Åndens kraft. Gaven at kunne bedømme er en af Åndens gaver. Den indbefatter evnen til at erkende et menneskes sande væsen og kilden til eller betydningen af forskellige åndelige tilkendegivelser.

Mennesker ser på det, de har for deres øjne, men Herren ser på hjertet, **1 Sam** 16:7. Ve dem, der kalder det onde godt, **Es** 5:20 (2 **Ne** 15:20). Det, der kommer fra Guds ånd, bedømmes efter Åndens målestok, **1 Kor** 2:14. Nogle mennesker får den gave at bedømme ånder, **1 Kor** 12:10. Ammon kunne læse hans tanker, **Alma** 18:18, 32. Den sagte røst gennem-

borede dem, der hørte den, **3 Ne** 11:3. Pas på, at I ikke bliver bedraget, stræb efter de bedste gaver, **L&P** 46:8, 23. Kirkeledere får magt til at skelne mellem Åndens gaver, **L&P** 46:27. Det legeme, der er fyldt med lys, fatter alle ting, **L&P** 88:67. Moses så jorden, for han opfattede den ved Guds ånd, **Moses** 1:27.

BEFALINGER. *Se* Guds befalinger

BEFALINGERNES BOG. *Se også* Lære og Pagter; Åbenbaring

I 1833 blev en række af de åbenbaringer, som Joseph Smith havde modtaget, gjort klar til udgivelse under titlen *A Book of Commandments for the Government of the Church of Christ* (En bog med Befalinger til Ledelse af Kristi Kirke). Herren fortsatte med at kommunikere med sine tjenere og en udvidet samling af åbenbaringer blev udgivet to år senere under navnet *Doctrine and Covenants* (Lære og Pagter).

Lære og Pagter 1 er Herrens forord til bogen med hans befalinger, **L&P** 1:6. Herren udfordrede den klogeste til at efterligne den mindste af åbenbaringerne i Befalingernes Bog, **L&P** 67:4–9. Der blev kaldet forvaltere til at udgive åbenbaringerne, **L&P** 70:1–5.

BEFRIER. *Se også* Jesus Kristus

Jesus Kristus er menneskehedens befrier, fordi han frelser alle fra dødens fangenskab og de, der omvender sig, fra syndens straf.

Herren er min klippe, min befrier, **2 Sam** 22:2 (**SI** 18:2; 144:2). Du er min hjælper og befrier, **SI** 40:18 (**SI** 70:5). Befrieren skal komme fra Zion, **Rom** 11:26. De hellige anerkendte Guds Søn som deres forløser og befrier, **L&P** 138:23.

BEGAVELSE. *Se også* Templet, Herrens Hus

I evangelisk sammenhæng er en begavelse en kraft, der skænkes som en gave fra Gud. Værdige medlemmer af kirken kan blive begavet med en kraft ved at deltage i tempelordnancer, som giver

dem den undervisning og de pagter, som vedrører det hellige præstedømme, og som er nødvendige for, at de kan opnå ophøjelse. Begavelsen indeholder undervisning om frelsesplanen.

Dér skal I blive begavet med kraft fra det høje, **L&P** 38:32, 38 (Luk 24:49; L&P 43:16). Byg et hus, i hvilket hus jeg agter at begave dem, som jeg har udvalgt, **L&P** 95:8. Jeg har beredt en stor begavelse og velsignelse, **L&P** 105:12, 18, 33. Mange skal fryde sig som følge af den begavelse, hvormed mine tjenere er blevet begavet, **L&P** 110:9. Herlighed, ære og begavelse er indstiftet ved den ordinance, der hører til mit hellige hus, **L&P** 124:39. De, som bliver kaldet af Faderen, sådan som Aron blev det, bliver begavet med præstedømmets nøgler, **L&P** 132:59.

BEGYNDELSEN. *Se også*

Forudtilværelse; Jesus Kristus;
Skabe

Refererer som regel til tiden forud for denne jordiske tilværelse – det vil sige forudtilværelsen. Til tider omtales Jesus Kristus som Begyndelsen.

I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden, **1 Mos** 1:1 (Moses 2:1). I begyndelsen var Ordet, **Joh** 1:1. Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, **3 Ne** 9:18. Kristus er begyndelsen og enden, **L&P** 19:1. Den nye og evigtvarende pagt fandtes fra begyndelsen, **L&P** 22:1. Mennesket var i begyndelsen hos Gud, **L&P** 93:23, 29. Ædle og store ånder blev i begyndelsen udvalgt til at være ledere, **L&P** 138:55. Min Enbårne var hos mig fra begyndelsen, **Moses** 2:26.

BEGÆRE. *Se også* Misundelse; Sanselighed

Sådan som ordet »begære« anvendes i skriften, betyder det at misunde nogen noget eller at have en voldsom, upassende lyst til noget.

Du må ikke begære, **2 Mos** 20:17 (5 Mos 5:21; Mosi 13:24; L&P 19:25). Begær ikke hendes skønhed i dit hjerte, **Ordsp** 6:25. Den, der hader uretmæs-

sig vinding, lever længe, **Ordsp** 28:16. De begærer marker og røver dem, **Mika** 2:2. Enhver, som kaster et lystent blik på en andens hustru, har allerede begået ægteskabsbrud, **Matt** 5:28. Vær på vagt over for al griskhed, **Luk** 12:15. Mændene optændtes af deres begær efter hinanden, **Rom** 1:27. Loven sagde: »Du må ikke begære!« **Rom** 7:7. I de sidste dage skal menneskene blive egenkærlige, **2 Tim** 3:1–2. Da Laban så vor ejendom, begærede han den, **1 Ne** 3:25. Gå ikke mere efter dine øjnes begær, **Alma** 39:3–4, 9. Du skal ikke begære din egen ejendom, **L&P** 19:26. Den, som ser på en kvinde, så han begærer hende, vil fornægte troen, **L&P** 42:23. Afstå fra alle jeres lystne ønsker, **L&P** 88:121. Hold op med at være begærlige, **L&P** 88:123. Begær ikke det, som er jeres broders, **L&P** 136:20.

BEKENDELSE. *Se også* Omvendelse; Tilgive

I skrifterne bruges begrebet *bekendelse* i mindst to betydninger. I den ene betydning bekender man ved at erklære sin tro på noget, som f.eks. ved at bekende, at Jesus er Kristus (**Matt** 10:32; **Rom** 10:9; **1 Joh** 4:1–3; **L&P** 88:104).

I den anden betydning bekender man ved at indrømme sin skyld, som f.eks. ved syndsbe kendelse. Det er alle menneskers pligt at bekende deres synder over for Herren og opnå hans tilgivelse (**L&P** 58:42–43). I de tilfælde, hvor det er nødvendigt, bør man bekende sin synd over for den eller dem, man har syndet imod. Alvorlige synder bør bekendes over for en kirkeleder (i de fleste tilfælde biskoppen).

Han skal bekende den synd, han har begået, **3 Mos** 5:5. Da skal de bekende deres synd, **3 Mos** 26:40–42. Giv Israels Gud ære og aflæg bekendelse for ham, **Jos** 7:19. De blev døbt af ham i Jordanfloden, idet de bekendte deres synder, **Matt** 3:5–6. Den overtræder, som bekender sine synder, skal tilgives, **Mosi** 26:29. Bekend dine synder, for at du ikke skal lide disse straffe, **L&P** 19:20. De, der har omvendt sig, vil bekende

og aflægge deres synder, **L&P** 58:43. Herren er barmhjertig mod dem, der bekender deres synder med ydmygt hjerte, **L&P** 61:2. Dem, som bekender deres synder og beder om tilgivelse, dem tilgiver Herren deres synder, **L&P** 64:7.

BEKRÆFTELSE. *Se*

Håndspåbyggelse

BELSHASSAR. *Se også* Babel, Babylon

Omtales i Det Gamle Testamente. Han var den sidste babylonske konge, som herskede, inden Kyros besejrede Babylon. Nebukadnesars søn og efterfølger (Dan 5:1–2).

BENJAMIN, JAKOBS SØN. *Se også* Israel; Jakob, Isaks søn

Omtales i Det Gamle Testamente. Jakobs og Rakels anden søn (1 Mos 35:16–20).

Benjamins stamme: Jakob velsignede Benjamin (1 Mos 49:27). Benjamins efterkommere var et krigerisk folk. To betydningsfulde benjaminitter var Saul, den første israelitiske konge (1 Sam 9:1–2) og apostlen Paulus (Rom 11:1).

BENJAMIN, MOSIJAS FAR. *Se også* Mosija, Benjamins søn

Profet og konge fra Mormons Bog (Mosi 1–6).

Løste alvorlige problemer for at skabe fred i landet, **Omni** 1:23–25 (MormO 1:12–18). Underviste sine sønner, **Mosi** 1:1–8. Overdrog riget til sin søn Mosija, **Mosi** 1:9–18. Hans folk samledes for at høre hans sidste tale, **Mosi** 2:1–8. Talte til sit folk, **Mosi** 2:9–4:30. Hans folk sluttede pagt med Herren, **Mosi** 5–6.

BERUSELSE. *Se* Vidsdomsordet

BESEGLE. *Se også* Elias, profeten; Ordinaner; Præstedømme

Det at give ordinaner, som er blevet udført på jorden ved præstedømmets myndighed, gyldighed i himlen. Ordina-

nancer besegles, når de godkendes af forjættelsens hellige Ånd, som er Helligånden.

Hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, **Matt** 16:19 (Matt 18:18; L&P 124:93; 132:46). I blev beseglet med forjættelsens hellige Ånd, **Ef** 1:13. Jeg giver dig magt til, at hvad som helst du besegler på jorden, skal være beseglet i himlen, **Hel** 10:7. Til dem er der givet magt til at besegle både på jorden og i himlen, **L&P** 1:8. De, der opnår celestial herlighed, er beseglet af forjættelsens hellige Ånd, **L&P** 76:50–70. Elias overdrager beseglingsnøglerne til Joseph Smith, **L&P** 110:13–16. Dette er den beseglende og bindende magt, **L&P** 128:14. Med det mere faste profetiske ord menes der et menneskes viden om, at han er beseglet til evigt liv, **L&P** 131:5. Alle pagter, som ikke er beseglet af forjættelsens hellige Ånd, ophører, når mennesker er døde, **L&P** 132:7. Det store arbejde, som skal udføres i templerne, omfatter besegling af børn til deres forældre, **L&P** 138:47–48.

BESPOTTELSE. *Se også* Blasfemi; Utiligvelige synd

Respektløs eller uærbødig omtale af Gud eller andet, som er helligt.

Jøderne anklagede flere gange Jesus for gudsbespottelse, fordi han hævdede, at han havde ret til at give syndsforladelse (Matt 9:2–3; Luk 5:20–21), fordi han kaldte sig Guds Søn (Joh 10:22–36; 19:7), og fordi han sagde, at de skulle se ham sidde ved den Almægtiges højre hånd og komme på himlens skyer (Matt 26:64–65). Disse anklager havde været gyldige, hvis han rent faktisk ikke havde været den, han sagde, han var. Den anklage, som falske vidner fremførte mod ham i Rådet (Matt 26:59–61), lød på bespottelse af Guds tempel. Bespottelse af Helligånden, hvilket vil sige bevidst at fornægte Kristus efter at have modtaget fuldkommen kundskab om ham, er den utiligvelige synd (Matt 12:31–32; Mark 3:28–29; L&P 132:27).

Den, der bespottet Herrens navn, skal lide døden, **3 Mos** 24:11–16. Herrens fjender skal ikke blive ladet tilbage til at bespotte hans navn, **L&P** 105:15. Hævnen skal ramme dem, som bespottet Herren, **L&P** 112:24–26.

BETANIA

Den landsby, hvor Jesus Kristus tilbragte den sidste uge af sit jordiske liv (**Matt** 21:17; **Mark** 11:11). Betania, der ligger på Oliebjergets sydøstlige skråning, var Lazarus', Marias og Marthas hjemby (**Joh** 11:1–46; 12:1).

BETEL

Hebraisk for »Guds hus«. Et af de helligste steder i Israel. Det ligger omkring 15 km nord for Jerusalem. Her opførte Abraham et alter, da han ankom til Kana'an (**1 Mos** 12:8; 13:3). Her så Jakob i et syn en stige, der nåede op til himlen (**1 Mos** 28:10–19). Det var også et helligt sted på Samuels tid (**1 Sam** 7:16; 10:3).

BETLEHEM

En lille by, der ligger 8 km syd for Jerusalem. Betlehem er hebraisk og betyder »brødhuset«. Byen kaldes også Efrat, hvilket betyder »frugtbar«. Jesus Kristus blev født i Betlehem (**Mika** 5:2; **Matt** 2:1–8). Raket blev begravet her (**1 Mos** 35:19; 48:7).

Ruth og Boaz boede her, **Ruth** 1:22. Samuel salvede David her, **1 Sam** 16:1–13; 17:12, 15; 20:6, 28. Herodes lod de små børn i byen slå ihjel, **Matt** 2:16.

BIBELN, JOSEPH SMITHS OVERSÆTTELSE (JSO). *Se* Joseph Smiths Oversættelse (JSO)

BIBELN. *Se også* Apokryfer;
Efraim – Efraims eller Josefs
træstykke; Gamle Testamente;
Juda – Judas træstykke; Kanon;
Nye Testamente; Skrifter

En samling af jødiske og kristne tekster, som indeholder guddommelige åbenbaringer. Ordet *bibel* betyder »bøgerne«. Bibelen er skrevet af mange

profeter og inspirerede skribenter, som handlede under Helligåndens indflydelse (**2 Pet** 1:21).

Den kristne bibel er opdelt i to dele, der kendes som henholdsvis Det Gamle og Det Nye Testamente. Det Gamle Testamente består af de hellige skrifter, som blev anvendt af jøderne i Palæstina på Jesu tid. Det Nye Testamente indeholder tekster, som hører til den apostolske periode, og som anses for at have samme hellighed og autoritet som de jødiske skrifter. Bøgerne i Det Gamle Testamente er en del af en national litteratur, der strækker sig over mange århundreder og næsten udelukkende er skrevet på hebraisk. Bøgerne i Det Nye Testamente er derimod en enkelt generations værk og er hovedsageligt skrevet på græsk.

Ordet *testamente* i betegnelsen Det Gamle Testamente er en oversættelse af et hebraisk ord, der betyder »pagt«. Den gamle pagt er den lov, som blev givet Moses, da israelitterne forkastede evangeliets fylde, som Guds folk har haft fra begyndelsen. Den nye pagt er det evangelium, som Jesu Kristus forkyndte.

I den hebraiske bibel (Det Gamle Testamente) var bøgerne opdelt i tre grupper: Loven, Profeterne og Skrifterne. I den bibel, som den kristne verden benytter, er bøgerne inddelt efter emner, såsom historiske, poetiske og profetiske.

Bøgerne i Det Nye Testamente er normalt arrangeret i følgende rækkefølge: De fire evangelier og Apostlenes Gerninger, Paulus' breve, Jakobs, Peters, Johannes' og Judas' breve og Johannes' Åbenbaring.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ærer og respekterer Bibelen og erklærer, at Herren til sine profeter i de sidste dage fortsat giver åbenbaringer, som underbygger og bekræfter den bibelske beretning om Guds forhold til menneskene.

Judas træstykke (Bibelen) og Josefs træstykke (Mormons Bog) skal blive et i Herrens hånd, **Ez** 37:15–20. Bibelens sandhed skal blive stadfæstet af sidste

dages skrifter, **1 Ne** 13:38–40. Bibelen skal sammen med Mormons Bog gen-drive falske lærdomme, **2 Ne** 3:12. En bibel, en bibel. Vi har en bibel, **2 Ne** 29:3–10. Alle, som tror på Bibelen, vil også tro på Mormons Bog, **Morm** 7:8–10. Ældsterne skal undervise i mit evangeliums principper, som findes i Bibelen og Mormons Bog, **L&P** 42:12. Vi tror, at Bibelen er Guds ord, for så vidt som den er rigtigt oversat, **TA** 1:8.

BILEAM

En profet fra Det Gamle Testamente, som mod betaling ville forbande Israel. Herren befalede ham ikke at forbande Israel (4 Mos 22–24).

Bileams æsel nægtede at røre sig, fordi der stod en engel på vejen, **4 Mos** 22:22–35.

BISKOP. *Se også* Aronske præstedømme

Betyder »tilsynsmand«, hvilket er et ansvarsfuldt hverv. Biskop er et embede i det aronske præstedømme, som man bliver ordineret til (**L&P** 20:67; 107:87–88), og en biskop er almindelig dommer i Israel (**L&P** 107:72, 74).

Helligånden har sat jer som tilsynsmænd, **ApG** 20:28. De egenskaber, som kvalificerer en mand til biskop, fremsættes, **1 Tim** 3:1–7 (Tit 1:7). En biskop skal ordineres, **L&P** 20:67. Edward Partridge skulle tjene som biskop for kirken, **L&P** 41:9. En biskop skal skelne mellem åndelige gaver, **L&P** 46:27, 29. En højpræst kan fungere i embedet som biskop, **L&P** 68:14, 19 (**L&P** 107:17). Biskopper udpeges af Herren, **L&P** 72:1–26. Biskoppen skal drage omsorg for de fattige, **L&P** 84:112. En biskop skal forvalte alt det timelige, **L&P** 107:68. Biskoppen er præsident for det aronske præstedømme, **L&P** 107:87–88.

BJERGPRÆDIKENEN. *Se også*

Jesus Kristus; Saligprisningerne

En tale, som Herren Jesus Kristus holdt for sine disciple, inden de blev sendt ud for at missionere (**Matt** 5–7;

Luk 6:20–49). Herren holdt denne prædiken, kort efter at han havde kaldet de tolv.

Meningen med denne prædiken fremgår tydeligere af Joseph Smiths Oversættelse af Bibelen og af en lignende prædiken, som findes nedskrevet i Tredje Nefi 12–14, og som viser, at vigtige dele af prædikenen er faldet ud i beretningen i Matthæusevangeliet.

BLASFEMI. *Se også* Bespottelse

Uærbødighed eller foragt for det, der er helligt; især manglende respekt for Guds navn.

Du må ikke bruge Herren din Guds navn til løgn, **2 Mos** 20:7 (2 Ne 26:32; Mosi 13:15; **L&P** 136:21). Hvorfor bryder vi vore fædres pagt, **Mal** 2:10. På dommens dag skal mennesker aflægge regnskab for ethvert tomt ord, de har talt, **Matt** 12:34–37. Fra samme mund lyder både velsignelse og forbandelse, sådan bør det ikke være, **Jak** 3:10. Vore ord skal dømme os skyldige, **Alma** 12:14 (Mosi 4:30). Lad derfor alle mennesker vare sig for, hvorledes de tager mit navn på deres læber, **L&P** 63:61–62.

BLOD. *Se også* Forsoning; Jesus Kristus; Ofre

Blev af de fordums israelitter og bliver af mange kulturer i dag betragtet som sæde for livskraften. På Det Gamle Testaments tid forbød Herren Israel at bruge blod som føde (3 Mos 3:17; 7:26–27; 17:10–14).

Et slagtoffers forsonende kraft lå i blodet, fordi man anså blodet for at være en forudsætning for liv. Ofring af dyr var i Det Gamle Testamente et symbol på det store offer, som Jesus Kristus senere bragte (3 Mos 17:11; Moses 5:5–7). Jesu Kristi forsonende blod renser den angrende fra synd (1 Joh 1:7).

Hans sved blev som bloddråber, **Luk** 22:44. Vi helliggøres ved udgydelsen af Kristi blod, **Hebr** 10:1–22. Blod flød fra hver en pore, **Mosi** 3:7 (**L&P** 19:18). Herrens blod blev udgydt til syndernes

forladelse, **L&P** 27:2. Jesus udvirkede en fuldkommen forsoning ved udgydelsen af sit blod, **L&P** 76:69. Ved blodet bliver I helliggjort, **Moses** 6:60.

BOAZ. *Se også* Ruth

Ruths ægtemand (Ruth 4:9–10), oldefar til David, Israels konge (Ruth 4:13–17) og forfader til Kristus, Kongernes Konge (Luk 3:32).

BOLIGEN. *Se også* Allerhelligste;

Pagtens ark; Templet, Herrens hus

Herrens hus, som var centrum for Israels gudsyndelse under udvandringen fra Egypten. Boligen var faktisk et transportabelt tempel, der kunne skilles ad og samles igen. Israelitterne benyttede boligen, indtil de opførte Salomos tempel (**L&P** 124:38).

Gud åbenbarede forbilledet af boligen for Moses (2 Mos 26–27), og israelitterne byggede den i overensstemmelse med dette forbillede (2 Mos 35–40). Da boligen stod færdig, dækkede en sky teltet, og Herrens herlighed fyldte boligen (2 Mos 40:33–34). Skyen var et tegn på Guds nærvær. Om natten lyste den som ild. Når skyen stod stille over teltet, slog israelitterne lejr. Når den bevægede sig videre, fulgte de efter (2 Mos 40:36–38; 4 Mos 9:17–18). Israelitterne bar boligen med sig under deres vandring i ørkenen og under erobringen af Kana'ans land. Efter erobringen blev boligen sat op i Shilo, som var det sted, Herren havde udpeget (Jos 18:1). Da israelitterne havde bygget Salomos tempel færdig, forsvandt boligen fuldstændig fra den historiske beretning.

Herren og Esajas brugte teltet, eller boligen, som symbol på byerne Zion og Jerusalem ved Herrens andet komme (Es 33:20; Moses 7:62).

BRODER. *Se også* Mennesker; Søster

Som børn af vor himmelske Fader er alle mænd og kvinder åndelige søskende. I kirken bliver mandlige medlemmer og venner af kirken ofte tiltalt som brødre.

Når du omvender dig, så styrk dine

brødre, **Luk** 22:32. Den, der ikke elsker sin broder, bliver i døden, **1 Joh** 3:10–17. Tænk på jeres brødre som på jer selv, **Jakob** 2:17. Lad enhver agte sin broder som sig selv, **L&P** 38:24–25. Styrk dine brødre i al din samtale, **L&P** 108:7.

BRONZEPLADERNE. *Se også* Plader

En optegnelse om jøderne fra begyndelsen og op til 600 f.Kr. Den indeholder mange af profeternes skrifter (1 Ne 5:10–16). Denne optegnelse blev opbevaret af Laban, en af de jødiske ældste i Jerusalem. Mens Lehi og hans familie opholdt sig i ørkenen, sendte Lehi sine sønner tilbage efter denne optegnelse (1 Ne 3–4). (Yderligere oplysninger findes i »En kort forklaring om Mormons Bog« i selve Mormons Bog).

BRUDGOM. *Se også* Jesus Kristus

Jesus Kristus bliver i skrifterne symboliseret ved en brudgom. Kirken er hans symbolske brud.

Ti brudepiger gik ud for at møde brudgommen, **Matt** 25:1–13. Den, der har bruden, er brudgom, **Joh** 3:27–30. Salige er de, som er indbudt til Lammets bryllupsfest, **Åb** 19:5–10. Vær rede, når Brudgommen kommer, **L&P** 33:17. Bered jer for Brudgommen, **L&P** 65:3.

BRYNJE

En del af en krigers rustning. Symbolsk set bør de hellige bære en brynje af retfærdighed, som beskyttelse mod ondt (Es 59:17; Ef 6:14).

BRYSTSKJOLD. *Se også* Urim og Tummim

Et klædningsstykke, som ypperstepræsterne under Moseloven bar (2 Mos 28:13–30; 39:8–21). Det var lavet af linned og påsat tolv ædelstene. Det omtales til tider i forbindelse med Urim og Tummim (**L&P** 17:1; JS–H 1:35, 42, 52).

BUD, DE TI. *Se også* Guds befalinger; Moses

Ti love vedrørende moralsk levevis, som Gud åbenbarede gennem profeten Moses.

Det hebraiske navn for dem er »De ti ord«. De kaldes også Pagten (5 Mos 9:9) eller Vidnesbyrdet (2 Mos 25:21; 32:15). Guds formidling af de ti bud til Moses og gennem ham til Israel står beskrevet i 2 Mos 19:9–20:23; 32:15–19; 34:1. Budene var skrevet på to stentavler, som blev lagt i arken. Derfor blev arken kaldt for pagtens ark (Jos 3:6). Herren har med henvisning til 5 Mos 6:4–5 og 3 Mos 19:18, opsummeret de ti bud i de to største bud (Matt 22:37–39).

De ti bud findes gentaget i åbenbaringer fra de sidste dage (Jso, 2 Mos 34:1–2; Mosi 12:32–37; 13:12–24; L&P 42:18–28; 59:5–13).

BØN. *Se også* Amen; Bede; Grunde; Tilbedelse

Ærbødig kommunikation med Gud, hvorunder et menneske udtrykker tak og beder om velsignelser. Bønner rettes til vor himmelske Fader i Jesu Kristi navn. Bønner kan enten bedes højt eller i stilhed. Et menneskes tanker kan også være en bøn, hvis de er henvendt til Gud. De retfærdiges sang kan også være en bøn til Gud (L&P 25:12).

Formålet med bøn er ikke at få Gud til at ændre sindelag, men at sikre os selv og andre mennesker de velsignelser, som Gud i forvejen er villig til at skænke os, men som vi må bede om at få del i.

Vi beder til Faderen i Kristi navn (Joh 14:13–14; 16:23–24). Vi er til fulde i stand til at bede i Kristi navn, når vore ønsker er i overensstemmelse med Kristi ønsker (Joh 15:7; L&P 46:30). Vi beder da om det, som er ret og dermed muligt for Gud at skænke os (3 Ne 18:20). Nogle bønner forbliver ubesvaret, fordi de ikke på nogen måde er udtryk for Kristi ønsker, men i stedet udspringer af menneskets selvished (Jak 4:3; L&P 46:9). Ja, hvis vi beder Gud om noget, som er uretfærdigt, vender det sig til vores egen fordømmelse (L&P 88:65).

Dengang begyndte man at påkalde Herrens navn, **1 Mos** 4:26. Ved alteret påkaldte Abraham Herrens navn,

1 Mos 13:4. Abrahams tjener bad om hjælp til at finde en hustru til Isak, **1 Mos** 24:10–19. Jeg vil aldrig begå den synd mod Herren at holde op med at gå i forbøn for jer, **1 Sam** 12:23. Herren hører retfærdiges bøn, **Ordsp** 15:29. Når I søger mig af hele jeres hjerte, er jeg at finde, **Jer** 29:12–14. Bed for dem, der forfølger jer, **Matt** 5:44 (Luk 6:28; 3 Ne 12:44). Bed til din fader, som er i det skjulte, **Matt** 6:5–8 (3 Ne 13:5–8). Derfor skal I bede således, **Matt** 6:9–13 (Luk 11:2; 3 Ne 13:9). Bed, så skal der gives jer, **Matt** 7:7 (3 Ne 14:7; L&P 4:7; 6:5; 66:9). Jesus gik ene op på bjerget for at bede, **Matt** 14:23. Våg, og bed om ikke at falde i fristelse, **Matt** 26:41 (Mark 14:38; 3 Ne 18:15–18; L&P 31:12). Han skal bede i tro, uden at tvivle, **Jak** 1:5–6 (L&P 42:68; 46:7). En retfærdigs bøn formår meget, **Jak** 5:16. Lyt til den ånd, der lærer mennesket at bede, **2 Ne** 32:8–9. Jeg anråbte ham i indtrængende bøn, **En** 1:4. Jeg har fastet og bedt i mange dage, **Alma** 5:45–46 (Alma 26:22). De havde hengivet sig til megen bøn og faste, **Alma** 17:3. Husker I, hvad Zenos har sagt angående bøn eller tilbedelse, **Alma** 33:3. Ydmyg jer, og vedbliv i bøn, **Alma** 34:18–27. Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, **Alma** 37:37. I skal altid bede til Faderen i mit navn, **3 Ne** 18:19–20. Bed i jeres familie, **3 Ne** 18:21. Jesus bad til Faderen, **3 Ne** 19:31–34 (Joh 17; 3 Ne 18:16). Han befalede dem, at de ikke skulle høre op med at bede i hjertet, **3 Ne** 20:1. Hvis han beder uden oprigtig hensigt i hjertet, gavner det ham intet, **Moro** 7:6–9. Bed ikke om det, som du ikke bør, **L&P** 8:10. Bed altid, så du kan komme ud af det som sejrherre, **L&P** 10:5. Jeg befaler dig, at du skal bede lydeligt så vel som i dit hjerte, **L&P** 19:28. Ånden skal gives jer ved troens bøn, **L&P** 42:14. Tag til bønnens hus og bring dine sakramenter som et offer, **L&P** 59:9 (Matt 21:13). Forældre skal lære deres børn at bede, **L&P** 68:28. Herren deres Gud er sen til at lytte til deres bønner, **L&P** 101:7–8 (Mosi 21:15). Vær du ydmyg, så skal

Herren din Gud give dig svar på dine bønner, **L&P** 112:10. Adam fik befaling om at påkalde Gud i Sønnens navn, **Moses** 5:8. Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith som svar på hans bøn, **JS-H** 1:11–20.

BØRNEBEGRÆNSNING. *Se også* Familie; Ægteskab

Det at begrænse det antal børn, der bliver født i en familie, ved at undgå graviditet.

Bliv frugtbar og talrige, opfyld jorden, **1 Mos** 1:28 (Moses 2:28). Sønnen er en gave fra Herren, **SI** 127:3–5. Lehis familie skulle oprejse efterkommere til Herren, **1 Ne** 7:1. Ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene, **L&P** 49:15–17. De, der opnår ophøjelse, skal få en fylde og fortsættelse af slægten for evigt og altid, **L&P** 132:19, 63.

BØRNS FRELSE. *Se* Barn, børn; Frelse – Børns frelse

CARTHAGE, FÆNGSLET I. *Se også* Smith, Hyrum; Smith, Joseph, jun.

Joseph og Hyrum Smith blev myrdet af en pøbelhob den 27. juni 1844 i fængslet i Carthage i staten Illinois i USA (**L&P** 135).

CELESTIAL HERLIGHED. *Se også* Evigt liv; Grader af herlighed; Ophøjelse

Den højeste af de tre grader af herlighed, som et menneske kan opnå efter dette liv. Her skal de retfærdige bo i Gud Faderens og hans Søns, Jesu Kristi, nærhed.

Der findes himmelske (celestiale) legemer, **1 Kor** 15:40 (**L&P** 76:96). Paulus blev optaget til den tredje himmel, **2 Kor** 12:2. Den celestiale herlighed blev vist i et syn, **L&P** 76:50–70. Hvis de hellige ønsker en plads i den celestiale verden, må de berede sig, **L&P** 78:7. Den, som ikke kan holde en celestial lov, kan ikke udholde en celestial herlighed, **L&P** 88:15–22. I den celestiale herlighed findes tre himle. De krav, som skal opfyldes for at kunne opnå

den højeste, fremsættes, **L&P** 131:1–2. Børn, som dør inden ansvarlighedsalderen, bliver frelst i det celestiale rige, **L&P** 137:10.

CORIAnton. *Se også* Alma, Almas søn

Omtales i Mormons Bog. Corianton var søn af Alma, Alma den Ældres søn.

Drog til zoramitterne, **Alma** 31:7. Svigtede sin tjenestegering for at opsøge en skøge, **Alma** 39:3. Alma lærte ham om livet efter døden, om opstandelsen og om forsoningen, **Alma** 39–42. Blev atter kaldet til at prædike, **Alma** 42:31. Sejlede til landet mod nord i et skib, **Alma** 63:10.

CORIAntumR. *Se også* Jereditter

En jereditisk konge fra Mormons Bog, som var den sidste overlevende af det jereditiske folk.

Blev fundet af Zarahemlas folk, **Omni** 1:21. Var konge over hele landet, **Eter** 12:1–2. Blev taget til fange af Shared og befriet af sine sønner, **Eter** 13:23–24. Kæmpede mod forskellige fjender, **Eter** 13:28–14:31. Omvendte sig, **Eter** 15:3. Udkæmpede sit sidste slag mod Shiz, **Eter** 15:15–32.

CORNELIUS. *Se også* Ikke-jøder; Officer; Peter

En officer i Cæsarea, som blev døbt af Peter (**ApG** 10). Han var formentlig den første ikke-jøde, som tilsluttede sig kirken uden først at have konverteret til jødedommen. Cornelius' og hans families dåb markerede begyndelsen til evangeliets forkyndelse blandt hedningerne. Peter, den ledende apostel, som dengang besad nøglerne til Guds rige på jorden, forestod denne forkyndelse.

COWDERY, OLIVER

Den genoprettede kirkes anden ældste og et af de tre vidner til Mormons Bogs guddommelige oprindelse og sandfærdighed. Han virkede som skriver, mens Joseph Smith oversatte Mormons Bog fra guldbladerne (**JS-H** 1:66–68).

Modtog vidnesbyrd om, at oversættelsen af Mormons Bog var sand, **L&P** 6:17, 22–24. Blev ordineret af Johannes Døber, **L&P** 13 (L&P 27:8; JS–H 1:68–73, se noten til vers 71). Efter at I har fået tro og har set dem med jeres øjne, skal I vidne om, at I har set dem, **L&P** 17:3, 5. Jeg har ved min ånd tilkendegivet for dig, at det, som du har skrevet, er sandt, **L&P** 18:2. Blev udpeget og ordineret til at være en af forvalterne af åbenbaringerne, **L&P** 70:3. Modtog præstedømmets nøgler sammen med Joseph Smith, **L&P** 110.

CUMORAHØJEN. *Se også*

Mormons Bog; Moroni, Mormons søn; Smith, Joseph, jun.

En lille bakke beliggende i den vestlige del af staten New York i USA. Her skjulte en fordums profet ved navn Moroni de guldplader, som indeholdt nogle af de nefitiske og jereditiske folks optegnelser. Joseph Smith blev ført til denne høj i 1827 af den opstandne Moroni, så han kunne modtage disse plader og oversætte en del af dem. Denne oversættelse er Mormons Bog.

Nefitterne samlede sig ved Cumora, **Morm** 6:2–4. Cumora var i et land med mange vande, **Morm** 6:4. Mormon skjulte optegnelserne i Cumorahøjen, **Morm** 6:6. Alle nefitter, bortset fra 24, blev dræbt ved Cumorahøjen, **Morm** 6:11. Vi hører gode tidender fra Cumora, **L&P** 128:20. Joseph Smith hentede pladerne i Cumorahøjen, **JS–H** 1:42, 50–54, 59.

CØLIBAT. *Se* Ægteskab

DALILA. *Se også* Filistre

En filisterkvinde fra Det Gamle Testamente, som bedrog og forråbte Samson (Dom 16).

DAMASKUS

En gammel by i Syrien.

Damaskus ligger på en frodig slette ved udkanten af ørkenen. Den er vel-forsynet med vand fra floden Barada. Den nævnes ofte i skrifterne (første

gang i 1 Mos 14:15). Paulus var på vej til Damaskus, da den opstandne Herre viste sig for ham (ApG 9:1–27; 22:5–16; 26:12–20; 2 Kor 11:32–33).

DAN. *Se også* Israel; Jakob, Isaks søn

Omtales i Det Gamle Testamente. Dan var søn af Jakob og Bilha, Rakels træl-kvinde (1 Mos 30:5–6).

Dans stamme: Jakobs velsignelse af Dan er beskrevet i 1 Mos 49:16–18. Moses' velsignelse af Dans stamme er beskrevet i 5 Mos 33:22. Da israelitterne havde bosat sig i Kana'an, fik Dans stamme et lille, men meget frugtbart stykke land (Jos 19:40–48). De havde en del besvær med at beskytte det mod aritterne (Dom 1:34) og mod filistrene (Dom 13:2, 25; 18:1). Som følge heraf flyttede danitterne op i det nordlige Palæstina (Dom 18), omkring Lajish, og omdøbte byen til Dan. Byen er kendt som den nordligste grænse i Palæstina, som strakte sig »fra Dan til Be'ersheba.«

DANIEL

Hovedpersonen i Daniels Bog i Det Gamle Testamente. Han var en af Guds profeter og en mand med stor tro.

Man kender ikke noget til hans forældre, skønt han tilsyneladende var af kongelig afstamning (Dan 1:3). Han blev ført i fangenskab til Babylon, hvor han fik navnet Beltshassar (Dan 1:6–7). Daniel og tre andre fanger nægtede at spise kongens mad af religiøse årsager (Dan 1:8–16).

Daniel vandt yndest hos Nebukadnesar og Dareios, fordi han kunne tyde drømme (Dan 2; 4). Han læste og oversatte også skriften på væggen (Dan 5). Hans fjender lagde råd op imod ham, og han blev kastet i en løvekule, men Herren beskyttede ham (Dan 6).

Daniels Bog: Bogen består af to dele: Kapitlerne 1–6 er beretninger om Daniel og hans tre venner. Kapitlerne 7–12 er profetiske syner, som Daniel så. Bogen forklarer vigtigheden af at være tro mod Gud og illustrerer, at Herren velsigner de trofaste.

Et af bogens vigtige budskaber er

tydningen af kong Nebukadnesars drøm. I drømmen beskrives Guds rige i de sidste dage som en sten, der rives løs fra et bjerg. Stenen skal rulle frem, indtil den fylder hele jorden (Dan 2; se også L&P 65:2).

DAREIOS. *Se også* Babel, Babylon

Medernes konge fra Det Gamle Testamente, som regerede i Babylon efter Belshassars død (Dan 6:1; 6:10, 26–29; 9:1; 11:1).

DAVID. *Se også* Batseba; Salme

En konge over det fordums Israel fra Det Gamle Testamente.

David var søn af Isaj, som var af Judas stamme. Han var en modig ung mand, som slog både en løve, en bjørn og filisterkæmpen Goliat ihjel (1 Sam 17). David blev udvalgt og salvet til at være konge over Israel. Ligesom Saul gjorde han sig i sit voksenliv skyldig i alvorlige forbrydelser, men i modsætning til Saul var han i stand til at udvise oprigtig anger. Han opnåede derfor tilgivelse for sine synder bortset fra mordet på Urias (L&P 132:39). Hans liv kan opdeles i fire dele: (1) i Betlehem, hvor han var fårehyrde (1 Sam 16–17); (2) ved kong Sauls hof (1 Sam 18–19:18); (3) som flygtning (1 Sam 19:18–2 Sam 1:27); (4) som konge over Juda i Hebron (2 Sam 2–4), og senere som konge over hele Israel (2 Sam 5–1 Kong 2:11).

Davids ægteskabsbrud med Batseba blev efterfulgt af en række ulykker, som skammede de sidste tyve år af hans liv. Nationen som helhed nød fremgang under Davids regeringstid, men han selv led under følgerne af sine synder. Der var konstante familiefejder, som i Absaloms og Adonijas tilfælde førte til åbent oprør. Disse begivenheder opfylder de ord, som profeten Natan udtalte over David på grund af dennes synder (2 Sam 12:7–13).

På trods af disse ulykker var Davids regeringstid den bedste i Israels historie, for (1) han forenede stammerne til ét folk, (2) han sikrede en ubetinget besiddelse af hele landet, (3) han base-

rede sit styre på den sande religion, således at Guds vilje var lov i Israel. Det var af disse årsager, at Davids regeringstid senere blev betragtet som nationens guldalder og som billede på den storhedstid, som skulle komme med Messias (Es 16:5; Jer 23:5; Ez 37:24–28).

Davids liv viser, at alle mennesker må holde ud i retfærdighed til enden. Da han var ung mand, sagde man om ham, at han var en mand efter Herrens hjerte (1 Sam 13:14); som voksen mand talte han ved Ånden og modtog mange åbenbaringer. Men han betalte en høj pris for sin ulydighed mod Guds befalinger (L&P 132:39).

DEBORA

En profetinde fra Det Gamle Testamente, som dømte Israel og opmuntrede Barak i kampen mod kana'anæerne (Dom 4). Deboras og Baraks sejrssang lovpriste Israels udfrielse af trældom (Dom 5).

DESERET. *Se også* Jereditter

Et jereditisk ord fra Mormons Bog, som betyder »honningbi« (Eter 2:3).

DIAKON. *Se også* Aronske præstedømme

Et kald til at tjene i kirken på apostlens Paulus' tid (Fil 1:1; 1 Tim 3:8–13) og et embede i det aronske præstedømme (L&P 20:38, 57–59; 84:30, 111; 107:85).

DISCIPEL. *Se også* Apostel; Kristne; Omvendelse; Åg

En, som følger Jesus Kristus og lever i overensstemmelse med Kristi lærdomme (L&P 41:5). Betegnelsen *discipel* anvendes om de tolv apostle, som Kristus kaldte under sin jordiske tjenestegering (Matt 10:1–4). Betegnelsen *discipel* bruges også om de tolv mænd, som Jesus udvalgte til at lede sin kirke blandt nefitterne og lamanitterne (3 Ne 19:4).

Jeg forsegler belæringen hos mine disciple, **Es** 8:16. Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, **Joh** 8:31.

Mormon var Jesu Kristi discipel, **3 Ne** 5:12–13. I er mine disciple, **3 Ne** 15:12. Tre disciple skal ikke smage døden, **3 Ne** 28:4–10. Advarselsrøsten skal lyde ved mine disciples mund, **L&P** 1:4. Mine disciple skal stå på hellige steder, **L&P** 45:32. De, der ikke husker på de fattige, de trængende, de syge og de plagede, er ikke mine disciple, **L&P** 52:40. Den, som ikke er villig til at nedlægge sit liv for min skyld, er ikke min discipel, **L&P** 103:27–28.

DJÆVELEN. *Se også* Antikrist; Fortabelsens sønner; Helvede; Lucifer; Ødelægger; Ånd – Onde ånder

Satan. Djævelen er fjende af al retfærdighed og af dem, der bestræber sig på at gøre Guds vilje. Han er bogstavelig en af Guds åndelige sønner og var engang en engel, som havde myndighed i Guds nærhed (Es 14:12; 2 Ne 2:17). Han gjorde imidlertid oprør i det førjordiske liv og overtalte en tredjedel af Faderens åndelige børn til at gøre oprør sammen med sig (**L&P** 29:36; Moses 4:1–4; **Abr** 3:27–28). De blev nedstyrtet fra himlen, nægtet muligheden for at få et dødeligt legeme og opleve en dødelig tilværelse og skal i al evighed være fordømt. Lige siden dengang Djævelen blev nedstyrtet fra himlen, har han uophørligt stræbt efter at bedrage alle mennesker og føre dem bort fra Guds værk for at gøre hele menneskeheden lige så elendig, som han selv er (Åb 12:9; 2 Ne 2:27; 9:8–9).

En evig ild er bestemt for Djævelen og hans engle, **Matt** 25:41. Stå Djævelen imod, så vil han flygte fra jer, **Jak** 4:7. De ugudelige skal blive ført ned i Djævelens fangenskab, **1 Ne** 14:7. Djævelen er faderen til alle løgne, **2 Ne** 2:18 (Moses 4:4). Djævelen stræber efter at gøre alle mennesker elendige, ligesom han selv er, **2 Ne** 2:27. Hvis kødet aldrig mere skulle opstå, måtte vores ånd blive underkastet Djævelen, **2 Ne** 9:8–9. Djævelen vil rase, berolige og smigre, **2 Ne** 28:20–23. Det, der er

ondt, kommer fra Djævelen, **Omni** 1:25 (Alma 5:40; Moro 7:12, 17). Pas på, at der ikke opstår stridigheder iblandt jer, og I adlyder den onde ånd, **Mosi** 2:32. Hvis I ikke er den gode hyrdes får, er Djævelen jeres hyrde, **Alma** 5:38–39. Djævelen støtter ikke sine børn, **Alma** 30:60. Bed bestandigt, så I ikke bliver forledt af Djævelens fristelser, **Alma** 34:39 (3 Ne 18:15, 18). Byg jeres grundvold på Forløseren, så Djævelens mægtige uvejrlige ikke får magt over jer, **Hel** 5:12. Djævelen er ophavsmand til al synd, **Hel** 6:26–31. Djævelen har forsøgt at lægge en snedig plan, **L&P** 10:12. Det må nødvendigvis være sådan, at Djævelen skulle friste menneskenes børn, ellers kunne de ikke handle på egne vegne, **L&P** 29:39. Adam blev undergivet Djævelens vilje, fordi han gav efter for fristelse, **L&P** 29:40. Fortabelsens sønner skal regere sammen med Djævelen og hans engle i evighed, **L&P** 76:33, 44. Djævelen skal være bundet i tusind år, **L&P** 88:110 (20:2). Den ugudelige borttager lyset og sandheden, **L&P** 93:39. Satan bestod ikke sin første prøvestand, **Abr** 3:28.

Djævelens kirke: Enhver ugudelig og verdslig organisation på jorden, som forvansker det rene og fuldkomne evangelium og strider mod Guds lam.

Djævelen grundlagde den store og vederstyggelige kirke, **1 Ne** 13:6 (1 Ne 14:9). Der er kun to kirker, den ene er Guds lams kirke, og den anden er Djævelens, **1 Ne** 14:10 (Alma 5:39). Strid ikke mod nogen kirke, medmindre det er Djævelens kirke, **L&P** 18:20. Den store og vederstyggelige kirke skal blive omstyrtet, **L&P** 29:21.

DOM, DEN ENDELIGE. *Se også* Dømme; Fordømmelse; Jesus Kristus – Dommer

Den store og endelige dom, som finder sted efter opstandelsen. Ved Jesus Kristus dømmer Gud hvert eneste menneske for at afgøre, hvilken evig herlighed vedkommende skal tildeles.

Denne dom bliver udmålt på baggrund af den enkeltes lydighed mod Guds befalinger og hans anerkendelse af Jesu Kristi sonoffer.

Faderen har overdraget hele dommen til Sønnen, **Joh** 5:22. Vi skal alle stå frem for Guds domstol, **Rom** 14:10. De døde blev dømt ifølge det, der stod skrevet, **Åb** 20:12 (L&P 128:6–7). Du vil blive stillet til doms for alle dine gerninger, **1 Ne** 10:20. De tolv apostle og de tolv nefitiske disciple skal dømme Israel, **1 Ne** 12:9 (L&P 29:12). Alle skal stå foran Israels Helliges dommersæde, **2 Ne** 9:15. Bered jeres sjæl til den herlige dag, **2 Ne** 9:46. Kan I forestille jer at blive ført frem for Guds domstol, **Alma** 5:17–25. Jesus skal stå frem for at dømme verden, **3 Ne** 27:16. Herren skal komme ned med en forbandelse til dom over de ugudelige, **L&P** 133:2.

DOMMERBOGEN

En bog i Det Gamle Testamente. Dommerbogen omhandler israelitternes historie fra Josvas død til Samuels fødsel.

Kapitlerne 1–3 er en indledning til hele Dommerbogen. De forklarer, at fordi israelitterne ikke fordrev deres fjender (Dom 1:16–35), måtte de lide følgerne deraf: En svækket tro, ægteskaber med ikke-troende og afgudsdyrkelse. Kapitlerne 3–5 beretter om Debora og Barak, som udfriede israelitterne fra kana'anæerne. Kapitlerne 6–8 rummer de trosfremmende oplevelser, som Gideon havde, da Herren hjalp ham med at befri Israel for midjanitterne. I kapitlerne 9–12 tjener flere forskellige som dommere i Israel i en periode præget af frafald og undertrykkelse. Kapitlerne 13–16 beretter om den sidste dommer, Samson, og om hans storhed og fald. De sidste kapitler, 17–21, kan opfattes som et efterskrift, der afslører dybden af Israels synder.

DOVEN

Inaktiv og uengageret i retfærdigt virke.

Den, der ikke vil arbejde, skal heller ikke have foden, **2 Thess** 3:10. De blev

et dovent folk, fulde af fortræd, **2 Ne** 5:24. Afhold dig fra dovenskab, **Alma** 38:12. Den, der er doven, skal ikke spise arbejderens brød, **L&P** 42:42. Ve jer, som ikke vil arbejde med jeres egne hænder, **L&P** 56:17. Vær ivrigt engageret i en god sag, **L&P** 58:27. Hold op med at være uvirksomme, **L&P** 88:124.

DRIVE. *Se også* Helligånden

At blive kraftigt tilskyndet til at gøre eller til at undlade at gøre noget, især ved Helligåndens påvirkning og kraft.

Ånden i mit indre driver mig, **Job** 32:18. Kristi kærlighed tvinger os, **2 Kor** 5:14. Jeg blev af Ånden drevet til, at jeg skulle dræbe Laban, **1 Ne** 4:10. Ånden driver mig, **Alma** 14:11. Ammaron, der blev drevet dertil af Helligånden, gemte optegnelserne, **4 Ne** 1:48. Det, som kommer ovenfra, er helligt og skal omtales med varsomhed, og som Ånden holder en tilbage, **L&P** 63:64.

DRÆBE. *Se* Dødsstraf; Mord

DRØMME. *Se også* Åbenbaring

En af de måder, hvorpå Gud åbenbarer sin vilje for mennesker på jorden. Det er imidlertid ikke alle drømme, der er åbenbaringer. Inspirerede drømme er frugten af tro.

I drømme så han en stige, der nåede helt op til himlen, **1 Mos** 28:12. Engang havde Josef en drøm, **1 Mos** 37:5. Herren taler til ham i en drøm, **4 Mos** 12:6. Nebukadnesar havde en drøm, **Dan** 2:1–3. Jeres gamle skal have drømme, **Joel** 3:1 (ApG 2:17). Herrens engel viste sig for ham i en drøm, **Matt** 1:20 (Matt 2:19). Lehi har skrevet meget, som han så i drømme, **1 Ne** 1:16. Lehi drømte en drøm, **1 Ne** 8.

DUENS TEGN. *Se også* Helligånden

Et på forhånd varslet tegn, hvorved Johannes Døber ville kunne genkende Messias (Joh 1:32–34). Joseph Smith har forklaret, at duens tegn blev indstiftet, før verden blev skabt, som et vidne om Helligånden. Derfor kan Djævelen ikke vise sig i en dues skikkelse.

Guds ånd dalede ned ligesom en due, **Matt 3:16**. Efter at Jesus var blevet døbt, kom Helligånden ned i skikkelse af en due, **1 Ne 11:27**. Jeg, Johannes, aflægger vidnesbyrd, og se, himlene blev åbnet, og Helligånden steg ned over ham i skikkelse af en due, **L&P 93:15**.

DYD. *Se også* Kyskhed

Retskaffenhed og moralsk helstøbt-hed; seksuel renhed (Moro 9:9).

Den, som har skyldfrie hænder og et rent hjerte, kan drage op til Herrens bjerg, **SI 24:3–4**. Føj til jeres tro dyd, **2 Pet 1:5** (L&P 4:6). Lad dyd uophørligt pryde dine tanker, **L&P 121:45**. Vi tror, at vi skal være dydige, **TA 1:13** (Fil 4:8).

DØBE, DÅB. *Se også* Barsedåb;

Født af Gud, født på ny;

Helligånden; Ordinancer

Ordet *døbe* er oversat fra det græske ord *baptizo*, som betyder »dyppe« eller »nedsænke i vand«. Dåb ved nedsækning i vandet af en, der har myndighed, er evangeliets første ordination, og den er nødvendig for at kunne blive medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Forudsætningen for at modtage dåb er tro på Jesus Kristus og omvendelse. Dåben er først fuldendt, når man har modtaget Helligåndsgaven (2 Ne 31:13–14). Dåb med vand og med Ånden er nødvendig for, at et menneske kan komme ind i det celestiale rige. Adam var det første menneske, som blev døbt (Moses 6:64–65). Jesus blev også døbt for at opfylde al retfærdighed og vise vejen for hele menneskeheden (Matt 3:13–17; 2 Ne 31:5–12).

Eftersom ikke alle på jorden får mulighed for at antage evangeliet i dette liv, har Herren bemyndiget, at der kan udføres stedfortrædende dåb for afdøde. Således kan de, der modtager evangeliet i åndeverdenen, alligevel kvalificere sig til at komme ind i Guds rige.

En nødvendig: Lad det nu ske for at opfylde al retfærdighed, **Matt 3:15**. Jesus blev døbt af Johannes, **Mark 1:9**.

Farisæerne og de lovkyndige forkastede Guds plan og lod sig ikke døbe, **Luk 7:30**. Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige, **Joh 3:5**. Omvend jer og lad jer alle døbe, **ApG 2:38**. Han befaler alle mennesker, at de skal omvende sig og blive døbt, **2 Ne 9:23–24**. Menneskene må følge Kristus, blive døbt, modtage Helligånden og holde ud til enden for at kunne blive frelst, **2 Ne 31**. Kristi lære er, at menneskene skal tro og blive døbt, **3 Ne 11:20–40**. De, der ikke tror på jeres ord og ikke bliver døbt i vand i mit navn, skal blive fordømt, **L&P 84:74**. Gud forklarede Adam, hvorfor omvendelse og dåb er nødvendig, **Moses 6:52–60**.

Dåb ved nedsækning i vand: Da Jesus var døbt, steg han straks op fra vandet, **Matt 3:16** (Mark 1:10). Johannes døbte, for dér var der meget vand, **Joh 3:23**. Filip og hofmanden gik ned i vandet, **ApG 8:38**. Vi bliver begravet sammen med ham ved dåben, **Rom 6:4** (Kol 2:12). Følg jeres Herre og jeres Frelser ned i vandet, **2 Ne 31:13**. Alma, Helam og andre blev begravet i vandet, **Mosi 18:12–16**. I skal sænke dem ned i vandet, **3 Ne 11:25–26**. Den korrekte dåbsmåde forklares, **L&P 20:72–74**. De blev døbt i lighed med hans begravelse ved at blive begravet i vandet i hans navn, **L&P 76:50–51**. Adam blev lagt ned under vandet og blev ført op af vandet, **Moses 6:64**. Dåb ved nedsækning i vand til syndernes forladelse, **TA 1:4**

Dåb til syndernes forladelse: Rejs dig og lad dig døbe og få dine synder vasket af, **ApG 22:16**. Efter dåben får I forladelse for jeres synder ved ild og ved Helligånden, **2 Ne 31:17**. Kom og bliv døbt til omvendelse, så I kan blive vasket rene for jeres synder, **Alma 7:14**. Velsignede er de, der vil tro og blive døbt, for de skal få forladelse for deres synder, **3 Ne 12:1–2**. Kundgør omvendelse og tro på Frelseren og syndsforladelse ved dåb, **L&P 19:31**. Vi tror på dåb ved nedsækning i vand til syndernes forladelse, **TA 1:4**.

Den rette myndighed: Gå derfor hen og gør folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, **Matt** 28:19 (L&P 68:8). Limhi og mange af hans folk nærrede ønske om at blive døbt, men der fandtes ingen i landet, som havde myndighed fra Gud, **Mosi** 21:33. Jeg giver dig magt til at døbe, **3 Ne** 11:19–21. Det aronske præstedømme besidder nøglerne til dåb ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse, **L&P** 13:1. De er dem, som er ordineret af mig til at døbe i mit navn, **L&P** 18:29. Johannes Døber gav Joseph Smith og Oliver Cowdery myndighed til at døbe, **JS-H** 1:68–69.

Dåbskrav: Omvend jer, og bliv døbt i min elskede Søns navn, **2 Ne** 31:11. I må omvende jer og blive født på ny, **Alma** 7:14. Se til, at I ikke bliver døbt uværdigt, **Morm** 9:29. Lær forældrene, at de må omvende sig og blive døbt og ydmyge sig, **Moro** 8:10. Krav til dem, der ønsker at blive døbt, fremsættes, **L&P** 20:37. Børn skal døbes til syndernes forladelse, når de er otte år gamle, **L&P** 68:25, 27.

Dåbspagter: I har indgået en pagt med ham om, at I vil tjene ham og holde hans befalinger, **Mosi** 18:8–10, 13. De, som omvender sig, påtager sig Kristi navn og er besluttet på at tjene ham, skal optages ved dåb, **L&P** 20:37.

Dåb for afdøde: Hvad skal det ellers til for, at nogle lader sig døbe for de døde, **1 Kor** 15:29. Dåb for de døde udføres til syndernes forladelse, **L&P** 124:29; 127:5–9; 128:1; 138:33.

Spædbørn skal ikke døbes: Det er højtidelig bespottelse over for Gud, hvis I døber små børn, **Moro** 8:4–23. Børn skal døbes, når de er otte år gamle, **L&P** 68:27. Alle børn, som dør, inden de når ansvarlighedsalderen, bliver frelst i det celestiale rige, **L&P** 137:10.

DØBER. Se Johannes Døber

DØD, DEN ANDEN. Se Død, åndelig

DØD, FYSISK. Se også Dødelighed; Fald, Adams og Evas; Frelse; Opstandelse

Adskillelsen af legemet og ånden. Faldet medførte, at dødelighed og død kom ind i verden (**2 Ne** 2:22; **Moses** 6:48). Jesu Kristi forsoning overvandt døden, således at alle opstår (**1 Kor** 15:21–23). Opstandelsen er en gave, der frit skænkes alle mennesker, hvad enten de har handlet godt eller ondt i dette liv (**Alma** 11:42–44). Et menneske lider kun den fysiske død én gang, eftersom legemet ikke kan dø igen, når først vi er opstået (**Alma** 11:45).

Alt levende skal omkomme og mennesket blive til jord igen, **Job** 34:15. Støvet vender tilbage til jorden, og livsånden vender tilbage til Gud, **Præd** 12:7. Døden kom ved et menneske, **1 Kor** 15:21. Frelseren har nøglerne til døden og dødsriget, **Åb** 1:18. Døden skal ikke være mere, ej heller sorg, **Åb** 21:4. Døden er blevet alle mennesker til del, **2 Ne** 9:6, 11 (**Alma** 12:24). De betragtede aldrig døden med skræk, **Alma** 27:28. Alma forklarede sjælens tilstand mellem døden og opstandelsen, **Alma** 40:11. De, der dør i mig, skal ikke smage døden, **L&P** 42:46. De, der ikke er bestemt til at dø, skal blive helbredt, **L&P** 42:48. Jeg vil afprøve jer i alt, selv til døden, **L&P** 98:14. Til støv skal du vende tilbage, **Moses** 4:25. Adam faldt, og ved hans fald kom døden, **Moses** 6:48.

DØD, ÅNDELIG. Se også Djævelen; Fald, Adams og Evas; Fordømmelse; Fortabelsens sønner; Frelse; Helvede

Adskillelse fra Gud og hans indflydelse; at dø med hensyn til det, der hører til retfærdighed. Lucifer og en tredjedel af himlens hærskarer led en åndelig død, da de blev nedstyrtet fra himlen (**L&P** 29:36–37).

Den åndelige død kom ind i verden ved Adams fald (**Moses** 6:48). Dødelige med onde tanker, ord og gerninger

er åndeligt døde, skønt de stadig lever her på jorden (1 Tim 5:6). I kraft af Jesu Kristi forsoning og ved at adlyde evangeliets principper og ordinancer kan mennesker blive fri for synd og overvinde den åndelige død.

Den åndelige død kan også finde sted efter det jordiske legemes død. Såvel opstandne væsener som Djævelen og hans engle skal blive dømt. De, der med vilje har sat sig op mod evangeliets lys og sandhed, kommer til at lide en åndelig død. Denne død omtales ofte som den anden død (Alma 12:16; Hel 14:16–19; L&P 76:36–38).

Forbryderne bliver udryddet, **SI** 37:9. Det, kødet vil, er død, **Rom** 8:6 (2 Ne 9:39). Skadelige tilbøjeligheder styrter mennesker i undergang og fortabelse, **1 Tim** 6:9. Synden føder død, **Jak** 1:15. Den, der sejrer, skal ikke skades af den anden død, **Åb** 2:11. Dem har den anden død ikke magt over, **Åb** 20:6, 12–14. De ugudelige skal få deres lod i søen, der brænder med ild og svovl; det er den anden død, **Åb** 21:8 (L&P 63:17–18). Menneskene er frie til at vælge frihed og evigt liv eller til at vælge fangenskab og død, **2 Ne** 2:27 (2 Ne 10:23; Alma 29:5; Hel 14:30–31). Gud har beredt en vej for vor flugt fra døden og helvede, **2 Ne** 9:10. Befri jer for helvedes kvaler, så I ikke skal lide den anden død, **Jakob** 3:11. Det naturlige menneske er en fjende af Gud, **Mosi** 3:19. Måtte Herren skænke jer omvendelse, så I ikke lider den anden død, **Alma** 13:30. Alma var omsluttet af dødens evigtvarende lænker, **Alma** 36:18. De ugudelige dør med hensyn til det, der vedrører retfærdighed, **Alma** 40:26 (Alma 12:16). Faldet bragte en åndelig død over hele menneskeslægten, **Alma** 42:9 (Hel 14:16–18). Da Adam faldt, led han den åndelige død, **L&P** 29:40–41, 44.

DØDE HAV

Saltsøen i den sydlige del af Jordandalen. Den er også kendt som Salthavet. Dets overflade ligger ca. 395 meter un-

der Middelhavets overflade. Byerne Sodoma, Gomorra og Soar, eller Bela, lå nær dets bredder (1 Mos 14:2–3).

Som opfyldelse af en profeti og som et af tegnene på Frelserens andet komme skal vandet i Det Døde Hav blive sundt og vrимle med liv (Ez 47:8–9).

DØDE, FRELSE FOR. *Se* Frelse for afdøde

DØDELIGHED. *Se også* Død, fysisk; Fald, Adams og Evas; Legeme; Verden

Den periode, som strækker sig fra fødslen til den fysiske død. Kaldes også for »den anden prøvestand«.

Den dag du spiser af det, skal du dø, **1 Mos** 2:16–17 (Moses 3:16–17). Ved døden vender ånden tilbage til Gud, og støvet vender tilbage til jorden, **Præd** 12:7 (1 Mos 3:19; Moses 4:25). Lad ikke synden herske i jeres dødelige legeme, **Rom** 6:12. Dette dødelige skal iklædes udødelighed, **1 Kor** 15:53 (En 1:27; Mosi 16:10; Morm 6:21). Menneskets tilstand blev en prøvetilstand, **2 Ne** 2:21 (Alma 12:24; 42:10). Adam faldt, for at menneskene kunne blive til, **2 Ne** 2:25. Ser I fremad og ser jer dette dødelige legeme oprejst i udødelighed, **Alma** 5:15. Dette liv er tiden for menneskene at berede sig til at møde Gud, **Alma** 34:32. Frygt ikke døden, for jeres glæde er ikke fuldkommen i denne verden, **L&P** 101:36. De, der består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed, **Abr** 3:26.

DØDSRIGET. *Se* Helvede

DØDSSTRAF. *Se også* Mord

Det at en, der har begået en forbrydelse, som straf herfor berøves livet. Bliver især anvendt i forbindelse med mord.

Den, som udgyder menneskets blod, skal få sit blod udgydt af mennesker, **1 Mos** 9:6 (JSO, 1 Mos 9:12–13). Drabsmanden skal lide døden, **4 Mos** 35:16. Morderen, som forsætligt dræber, skal dø, **2 Ne** 9:35. Du bliver dømt til at dø

i henhold til loven, **Alma** 1:13–14. Den, der myrdede, blev straffet med døden, **Alma** 1:18. Loven kræver, at han, der har myrdet, lader livet, **Alma** 34:12. Den, som begår drab, skal dø, **L&P** 42:19.

DØMME. *Se også* Dom, den endelige; Fordømmelse; Jesus Kristus – Dommer

At vurdere adfærd i forhold til evangeliets principper; at træffe en afgørelse; at skelne godt fra ondt.

Moses holdt rettergang for folket, **2 Mos** 18:13. Du skal dømme din landsmand med retfærdighed, **3 Mos** 19:15. Døm ikke, for at I ikke selv skal dømmes, **Matt** 7:1 (J&O, **Matt** 7:1–2; **Luk** 6:37; **3 Ne** 14:1). De, som har syndet under loven, vil blive dømt efter loven, **Rom** 2:12. De hellige skal dømme verden, **1 Kor** 6:2–3. Den evige Guds Søn blev dømt af verden, **1 Ne** 11:32. Lammets tolv apostle skal dømme Israels tolv stammer, **1 Ne** 12:9 (**L&P** 29:12). Døden, helvede, Djævelen og alle, der er blevet fanget deraf, skal blive dømt, **2 Ne** 28:23 (1 **Ne** 15:33). Hvis I dømmer det menneske, der fremfører sin bøn til jer om jeres gods, hvor meget mere retfærdig vil da ikke jeres fordømmelse blive for at tilbageholde jeres gods, **Mosi** 4:22. Menneskene skal dømmes efter deres gerninger, **Alma** 41:3. Døm retfærdigt, så skal du igen få retfærdighed gengivet til dig, **Alma** 41:14. Ud fra bøgerne, som er blevet skrevet, skal verden dømmes, **3 Ne** 27:23–26 (**Åb** 20:12). Resten af dette folk skal blive dømt af de tolv, som Jesus valgte i dette land, **Morm** 3:18–20. Mormon forklarer, hvordan man skelner godt fra ondt, **Moro** 7:14–18. Stol på den ånd, der leder til at dømme retfærdigt, **L&P** 11:12. I bør sige i jeres hjerte: Lad Gud dømme mellem mig og dig, **L&P** 64:11. Herrens kirke skal dømme folkeslagene, **L&P** 64:37–38. Sønnen besøgte de ånder, som var i fængsel, for at de kunne blive dømt på samme måde som mennesker i kødet, **L&P** 76:73 (1 **Pet** 4:6). En biskop skal

være almindelig dommer, **L&P** 107:72–74. Herren vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, efter deres hjerter ønsker, **L&P** 137:9.

ED OG PAGT, PRÆSTEDØMMETS. *Se også* Ed; Pagt; Præstedømme

En ed er en svoren bekræftelse på, at man vil være tro mod sine løfter. En pagt er et højtideligt, gensidigt løfte. Det aronske præstedømme modtages udelukkende ved pagt. Bærere af det melkisedekske præstedømme modtager præstedømmet ved en udtalt ed såvel som ved en pagt. Når en præstedømmebærer er trofast og højner sit kald, sådan som Gud anviser ham, velsigner Gud ham. De, som er trofaste til enden og gør alt, hvad han beder dem om, skal modtage alt det, som Faderen har (**L&P** 84:33–39).

Herren indgik pagt med Abraham, og Abraham var lydige, **1 Mos** 15:18; 17:1; 22:16–18. Præsterne på Ezekiels tid vogtede ikke fårene, **Ez** 34:2–3. Præsterne på Malakias' tid forvanskede pagten, **Mal** 1–2.

ED. *Se også* Ed og pagt, præstedømmets; Pagt

Ordet bruges i skrifterne oftest som betegnelse for en hellig pagt eller et helligt løfte. Men ugudelige mennesker samt Satan og hans engle sværger også eder for at opnå deres onde hensigter. På Det Gamle Testaments tid var eder acceptable, men Jesus Kristus sagde, at ingen måtte sværge ved Guds navn eller hans skaberværk (**Matt** 5:33–37).

Jeg vil opfylde den ed, jeg tilsvor Abraham, **1 Mos** 26:3. Når en mand med ed forpligter sig til afholdenhed, må han ikke bryde sit ord, **4 Mos** 30:2. De gik ind under forbandelseseden om at holde Guds lov, **Neh** 10:29–30. Du skal holde, hvad du har svoret Herren, **Matt** 5:33 (Præd 5:1–2; **3 Ne** 12:33). Gud sværger med en ed, at de retfærdige vil blive frelst, **Hebr** 6:13–18.

Da Zoram havde aflagt en ed, forsvandt vor frygt, **1 Ne 4:37**. Ammons folk havde aflagt ed på, at de aldrig mere ville udgyde blod, **Alma 53:11**. De ugudelige nefitter indgik hemmelige eder og pagter med Satan, **Hel 6:21–30**. Mænd opnår evigt liv ved præstedømmets ed og pagt, **L&P 84:33–42**. Alle pagter, aftaler, overenskomster, forpligtelser og eder, som ikke er besejlet af forjættelsens hellige Ånd ophører, når menneskene dør, **L&P 132:7**.

EDEN. *Se også* Adam; Eva

Vore første forældre, Adam og Evas, hjem (1 Mos 2:8–3:24; 4:16; 2 Ne 2:19–25; Moses 3, 4; Abraham 5), beskrevet som en have mod øst i Eden. Adam og Eva blev vist ud af Eden, da de havde spist af den forbudne frugt og var blevet dødelige (Moses 4:29). Nutidige åbenbaringer bekræfter den bibelske beretning om Edens have og tilføjer den vigtige oplysning, at haven lå på det, der nu er det Nordamerikanske kontinent (**L&P 116; 117:8**).

EFESERBREVET. *Se også* Paulus; Paulus' breve

Et brev i Det Nye Testamente, som er skrevet af apostlen Paulus til de hellige i Efesos. Brevet har stor betydning, for det indeholder Paulus' lære om Kristi kirke.

Kapitel 1 indeholder den sædvanlige hilsen. Kapitlerne 2–3 forklarer den forandring, som sker med mennesker, når de bliver medlemmer af kirken: De bliver de helliges medborgere, med både ikke-jøder og jøder forenet i én kirke. Kapitlerne 4–6 forklarer apostlenes og profeternes rolle, behovet for enighed og nødvendigheden af at iføre sig Guds fulde rustning.

EFRAIM. *Se også* Israel; Josef, Jakobs søn; Manasse; Mormons Bog

Omtales i Det Gamle Testamente. Efraim var den næstældste søn af Josef og Asenat (1 Mos 41:50–52; 46:20). Stik mod sædvane modtog Efraim den førstefødtes velsignelse i stedet for

Manasse, som var den ældste søn (1 Mos 48:17–20). Efraim blev stamfader til Efraims stamme.

Efraims stamme: Efraim fik førstefødselsretten i Israel (1 Krøn 5:1–2; Jer 31:9). I de sidste dage bliver det Efraims stammes privilegium og ansvar at bære præstedømmet, at forkynde det gengivne evangelium for alverden og at rejse et banner for at samle det spredte Israel (Es 11:12–13; 2 Ne 21:12–13). Efraims børn skal krone dem, der kommer tilbage fra nordens landene i de sidste dage, med herlighed (**L&P 133:26–34**).

Efraims eller Josefs træstykke: En optegnelse, som blev ført af en gruppe fra Efraims stamme, som blev ledt fra Jerusalem til Amerika omkring år 600 f.Kr. Denne gruppes optegnelse kaldes Efraims eller Josefs træstykke, eller Mormons Bog. Den og Judas træstykke (Bibelen) udgør et forenet vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus, hans opstandelse og hans guddommelige virke blandt disse to grene af Israels hus.

En gren af Efraim skal brækkes af og skal skrive endnu et vidnesbyrd om Kristus, **1 Mos 50:24–26, 30–31**. Judas træstykke og Josefs træstykke skal blive ét, **Ez 37:15–19**. Judas og Josefs skrifter skal vokse sammen, **2 Ne 3:12**. Herren taler til mange folkeslag, **2 Ne 29**. Nøglerne til optegnelsen på Efraims træstykke blev overdraget til Moroni, **L&P 27:5**.

EFRAIMS TRÆSTYKKE. *Se* Efraim – Efraims eller Josefs træstykke

EGYPTEN

Et land i det nordøstlige hjørne af Afrika. Det meste af landet er goldt og øde. Hovedparten af indbyggerne bor i Nildalen, som er knap 900 km lang.

Oldtidens Egypten nød stor velstand og fremgang. Der blev opført store offentlige bygningsværker, som f.eks. overrislingskanaler, stærke fæstningsbyer og kongelige monumenter, især gravpyramider og templer, som stadig

hører til blandt verdens vidundere. I en periode var det egyptiske styre en efterligning af præstedømmets patriarkalske orden (Abr 1:21–27).

Abraham og Josef blev ført til Egypten for at redde deres familier fra sultedøden, **1 Mos** 12:10 (1 Mos 37:28). Josef blev solgt til Egypten, **1 Mos** 45:4–5 (1 Ne 5:14–15). Jakob blev ført til Egypten, **1 Mos** 46:1–7. Moses førte Israels børn ud af Egypten, **2 Mos** 3:7–10; 13:14 (Hebr 11:27; 1 Ne 17:40; Moses 1:25–26). Egypten symboliserede det onde, **Ez** 29:14–15 (Hos 9:3–7; Abr 1:6, 8, 11–12, 23). En engel gav Josef besked på at flygte til Egypten med Maria og Jesus, **Matt** 2:13 (Hos 11:1).

EGYPTUS

Navnet på både Noas søns, Kams, hustru og på Kams datter. På kaldæisk har ordet betydningen Egypten, eller det som er forbudt (Abr 1:23–25).

ELI. *Se også* Samuel, profet fra Det Gamle Testamente

Omtales i Det Gamle Testamente. Eli var ypperstepræst og dommer på den tid, da Herren kaldte Samuel til profet (1 Sam 3). Herren revsede ham, fordi han så igennem fingre med sine sønners ugudelighed (1 Sam 2:22–36; 3:13).

ELIAS. *Se også* Elias, profeten

Navnet eller titlen *Elias* bruges på flere forskellige måder i skrifterne:

Profeten Elias: Den fordums profet, hvis virke er beskrevet i Kongebøgerne, og som er nævnt i Matthæusevangeliet 17:3–4, Lukasevangeliet 4:25–26 og Jakobsbrevet 5:17.

Forløber: Elias er også titlen på en forløber. For eksempel var Johannes Døber en Elias, fordi han var udsendt til at bane vejen for Jesus (Matt 17:12–13).

Genopretter: Titlen Elias er også blevet anvendt om andre, der har haft en særlig mission at udføre, som f.eks. Johannes Åbenbarer (L&P 77:14) og Gabriel (Luk 1:11–20; L&P 27:6–7; 110:12).

En mand fra Abrahams uddeling: En profet ved navn Esaias, eller Elias, som øjensynlig levede på Abrahams tid (L&P 84:11–13; 110:12).

ELIAS, PROFETEN. *Se også* Besegle; Elias; Frelse

En profet fra Det Gamle Testamente, som er vendt tilbage i de sidste dage for at overdrage nøglerne til beseglingsmagten til Joseph Smith og Oliver Cowdery. Elias virkede i sin tid i nordriget Israel (1 Kong 17–2 Kong 2). Han havde stor tro på Herren og er kendt for mange mirakler. Han hindrede, at der faldt regn i tre og et halvt år. Han opvækkede en dreng fra de døde og nedkaldte ild fra himlen (1 Kong 17–18). Jøderne venter stadig på, at Elias skal vende tilbage, sådan som Malakias profeterede, at han ville (Mal 3:23). Han bliver altid indbudt til jødernes påskemåltid, hvor man lader døren stå på klem og dækker op til ham ved bordet.

Profeten Joseph Smith har sagt, at Elias besad det melkisedekske præstedømmes magt til at besegle, og at han var den sidste, der gjorde det, inden Jesu Kristi tid. Han viste sig sammen med Moses på Forklarelsens Bjerg og overdrog præstedømmets nøgler til Peter, Jakob og Johannes (Matt 17:3). Han viste sig igen sammen med Moses og andre i templet i Kirtland i Ohio den 3. april 1836 og overdrog de samme nøgler til Joseph Smith og Oliver Cowdery (L&P 110:13–16). Alt dette var led i forberedelsen til Herrens andet komme, som omtalt i Malakias' Bog 3:23–24.

Elias' magt er præstedømmets magt til at besegle, hvorved det, der bliver bundet eller løst på jorden, bliver bundet eller løst i himlen (L&P 128:8–18). Herrens udvalgte tjenere på jorden i dag besidder denne magt til at besegle, og de udfører evangeliets frelsende ordinancer for levende og døde (L&P 128:8).

Lukkede himlen og blev bespist af

ravne, **1 Kong** 17:1–7. Befalede at enkens melkrukke og oliekande ikke skulle blive tomme, **1 Kong** 17:8–16. Opvækkede enkens søn fra de døde, **1 Kong** 17:17–24. Overvandt Ba'als præster, **1 Kong** 18:21–39. Den sagte stemme talte til ham, **1 Kong** 19:11–12. Steg til himmels i en ildvogn, **2 Kong** 2:11. Malakias profeterede om hans genkomst i de sidste dage, **Mal** 3:23–24 (3 Ne 25:5). Viste sig i templet i Kirtland i Ohio i 1836, **L&P** 110:13–16.

ELISA

En profet fra Det Gamle Testamente, som virkede som betroet rådgiver for flere af nordriget Israels konger.

Elisa havde et mildt og venligt sind, uden den temperamentsfulde nidkærlighed, som hans læremester Elias var kendt for. Hans bemærkelsesværdige mirakler (2 Kong 2–5; 8) vidner om, at han virkelig modtog Elias' magt, da han efterfulgte denne som profet (2 Kong 2:9–12). For eksempel gjorde han det usunde vand i en kilde sundt, delte vandet i Jordanfloden, fik enkens olie til at slå til, opvækkede en dreng fra de døde, helbredte en mand for spedalskhed, fik en jernøkse til at flyde på vandet og slog aramæerne med blindhed (2 Kong 2–6). Hans virke strakte sig over mere end halvtreds år og fandt sted under kongerne Joram, Jehu, Joakaz og Joash.

Modtog Elias' kappe, **2 Kong** 2:13. Fik enkens olie til at slå til, **2 Kong** 4:1–7. Opvækkede den shunemitiske kvindes søn fra de døde, **2 Kong** 4:18–37. Helbredte aramæeren Na'aman, **2 Kong** 5:1–14. Slog aramæernes soldater med blindhed, mens hans egen tjeners øjne blev åbnet, **2 Kong** 6:8–23.

ELISABETH. *Se også* Johannes Døber

Omtales i Det Nye Testamente. Elisabeth var hustru til Zakarias, mor til Johannes Døber og slægtning til Maria (Luk 1:5–60).

ELOHIM. *Se* Fader i himlen; Gud, Guddommen

EMBEDE, EMBEDSMÆND. *Se også* Ordinare; Præstedømme

Et embede er et ansvarsfuldt, bemyndiget hverv i en organisation. I skrifterne anvendes ordet ofte om en stilling med myndighed i præstedømmet. Det kan også referere til de pligter, som hører til hvervet. En embedsmand er en person, som besidder et hverv.

Alle medlemmer har forskellige opgaver, **Rom** 12:4. Vi højnede vort embede for Herren, **Jakob** 1:19. Melkisedek modtog det høje præstedømmes embede, **Alma** 13:18. Opgaven i englenes tjenestegjerning er at kalde mennesker til omvendelse, **Moro** 7:31. Ingen må ordineres til noget embede i denne kirke uden den pågældende menigheds afstemning, **L&P** 20:65. Lad enhver stå i sit eget embede, **L&P** 84:109. Der er præsidenter, eller præsiderende embedsmænd, som udpeges blandt dem, der er blevet ordineret til de forskellige embeder i disse to præstedømmer, **L&P** 107:21. Kvorumspræsidenternes pligter beskrives, **L&P** 107:85–98. Lad hver mand lære sin pligt og at handle i det embede, hvortil han er blevet udpeget, **L&P** 107:99–100. Jeg giver jer de embedsmænd, som hører til mit præstedømme, **L&P** 124:123.

ENBÅRNE. *Se også* Jesus Kristus

Et andet navn for Jesus Kristus. Han er Faderens enbårne Søn (Luk 1:26–35; Joh 1:14; 3:16; 1 Ne 11:18–20; 2 Ne 25:12; Alma 7:10; 12:33; Moses 7:62).

ENGLE

Der er to slags væsener i himlen, som kaldes engle: De, som er ånder, og de, som har et legeme af kød og knogler. De engle, som er ånder, har enten endnu ikke fået et legeme af kød og knogler, eller også er de ånder, som engang har haft et jordisk legeme, og som nu afventer opstandelsen. De engle, som har et legeme af kød og knogler, er enten opstået fra de døde eller er blevet forvandlet.

Engle og deres gerninger omtales mange steder i skrifterne. Nogle gange taler engle med en tordenrøst, når de overbringer Guds budskaber (Mosi 27:11–16). Retfærdige dødelige bliver også somme tider omtalt som engle (JSO, 1 Mos 19:15). Nogle engle tjener ved Guds trone i himlen (Alma 36:22).

Skrifterne omtaler også Djævelens engle. Det er de ånder, som fulgte Lucifer, og som i det førjordske liv blev forstødt fra Guds nærhed og blev nedstyrtet til jorden (Åb 12:1–9; 2 Ne 9:9, 16; L&P 29:36–37).

Jakob så Guds engle stige op og ned, **1 Mos** 28:12. Guds engle mødte Jakob, **1 Mos** 32:1–2. Gideon så en af Herrens engle ansigt til ansigt, **Dom** 6:22. En engel udtrakte sin hånd mod Jerusalem for at ødelægge byen, **2 Sam** 24:16. En engel rørte Elias og sagde: »Stå op og spis!«, **1 Kong** 19:5–7. Daniel så englen Gabriel i et syn, **Dan** 8:15–16. Englen Mikael hjalp Daniel, **Dan** 10:13. Englen Gabriel blev udsendt fra Gud, **Luk** 1:19, 26–27. Djævelens engle bliver holdt i lænker indtil dommen, **Jud** 1:6 (2 Pet 2:4). Folk så engle stige ned fra himlen, **3 Ne** 17:24. Moroni skrev om engles betjening, **Moro** 7:25–32. Det aronske præstedømme besidder nøglerne til englebetjening, **L&P** 13. Moroni, Johannes Døber, Peter, Jakob, Johannes, Moses, profeten Elias og Elias betjente alle Joseph Smith som engle, **L&P** 27:5–12. I kan ikke tåle englebetjening, **L&P** 67:13. Ærkeenglen Mikael er Adam, **L&P** 107:54. Engle er opstandne personer, som har et legeme af kød og knogler, **L&P** 129. Der er ingen andre engle, som betjener denne jord, end dem der tilhører den, **L&P** 130:5. De, som ikke adlyder Guds lov om evigt ægteskab, tager hverken til ægte eller bortgiftes, men bliver engle i himlen, **L&P** 132:16–17.

ENIGHED. *Se også* Gud, Guddommen

At blive ét i tanke, ønske og hensigt først med vor himmelske Fader og Jesus Kristus og siden med andre hellige.

Hvor er det godt og herligt, når brødre sidder sammen, **SI** 133:1. Jeg og Faderen er ét, **Joh** 10:30 (L&P 50:43). Jesus bad om, at alle måtte være ét, som han og Faderen er ét, **Joh** 17:11–23 (3 Ne 19:23). Jeg formaner jer til at enes, så der ikke er splittelser iblandt jer, **1 Kor** 1:10. Vær beslutsomme med ét sind og med ét hjerte, forenede i alt, **2 Ne** 1:21. De hellige bør have deres hjerter knyttet sammen i enighed, **Mosi** 18:21. Jesus bad om, at hans nefitiske disciple måtte være ét, **3 Ne** 19:23. Disciple ne forenede sig i indtrængende bøn og faste, **3 Ne** 27:1. Faderen, Sønnen og Helligånden er ét, **L&P** 20:27–28 (L&P 35:2; 50:43). Det er din pligt at forene dig med den sande kirke, **L&P** 23:7. Hvad som helst I beder om i tro, forenet i bøn i overensstemmelse med min befaling, det skal I få, **L&P** 29:6. Hvis I ikke er ét, er I ikke mine, **L&P** 38:27. Herren kaldte sit folk ZION, fordi de var af ét hjerte og ét sind, **Moses** 7:18.

ENKE. *Se også* Velfærd

En kvinde, hvis mand er død, og som ikke har giftet sig igen.

De faderløse og enkerne skal komme og spise sig mætte, **5 Mos** 14:29. Den fattige enke gav alt, hvad hun havde, **Mark** 12:41–44. At tage sig af enker og faderløse i deres nød, **Jak** 1:27. Herren bliver et hastigt vidne mod dem, som undertrykker enken, **3 Ne** 24:5 (Zak 7:10). Der skal sørges for enker og faderløse, **L&P** 83:6 (136:8).

ENOK. *Se også* Zion

Den profet, som stod i spidsen for indbyggerne i byen Zion. Hans virke omtales både i Det Gamle Testamente og i Den Kostelige Perle. Han var den syvende patriark efter Adam. Han var søn af Jered og far til Metusalem (1 Mos 5:18–24; Luk 3:37).

Enok var en stor personlighed og havde et langt mere betydningsfuldt virke, end Bibelen korte beretning om ham lader ane. I Bibelen nævnes

det, at han blev forvandlet, eller borttaget (Hebr 11:5), men der står ingen detaljer om hans tjenestegering. I Judasbrevet 1:14 findes et citat fra en af hans profetier. Nutidig åbenbaring forklarer meget mere om Enok, især om hans forkyndelse, hans by, kaldet Zion, hans syner og hans profetier (L&P 107:48–57; Moses 6–7). Zion blev optaget til himlen som følge af indbyggernes retfærdighed (Moses 7:69).

Gud åbenbarede sig for Enok, **Moses** 6:26–37. Enok underviste i evangeliet, **Moses** 6:37–68. Enok underviste folket og grundlagde Zion, **Moses** 7:1–21. Enok så det tilkommende helt op til Kristi andet komme, **Moses** 7:23–68.

ENOSH, JAKOBS SØN

En nefitisk profet og historieskriver fra Mormons Bog, som bad om og fik forladelse for sine synder ved sin tro på Kristus (En 1:1–8). Herren indgik pagt med Enosh om, at Mormons Bog skulle bringes til lamanitterne (En 1:15–17).

Enosh's Bog: En bog i Mormons Bog, som beretter om Enosh's bøn til Herren om tilgivelse for sig selv, for sit folk og for andre. Herren lovede ham, at Mormons Bog skulle blive bevaret og givet til lamanitterne på et senere tidspunkt. Skønt bogen kun består af ét kapitel, rummer den den gribende beretning om en mand, som søgte Gud i bøn, levede i lydighed mod Guds befallinger, og som inden sin død glædede sig over sin kundskab om Forløseren.

ESAIAS

Esaias var en profet, som levede på Abrahams tid (L&P 76:100; 84:11).

ESAJAS

En profet fra Det Gamle Testamente, som profeterede i kongedømmet Juda fra 740–701 f.Kr. Esajas havde som kong Hizkijas øverste rådgiver stor religiøs og politisk indflydelse.

Jesus citerede Esajas oftere, end han citerede nogen anden profet. Esajas citeres også hyppigt af Peter, Johannes og Paulus i Det Nye Testamente. Mormons

Bog og Lære og Pagter indeholder flere citater af Esajas end af nogen anden profet og bidrager meget til forståelsen af Esajas. Nefi underviste sit folk ud fra Esajas' skrifter (2 Ne 12–24; Es 2–14). Herren fortalte nefitterne, at »betydningsfulde er Esajas' ord,« og at alt det, som Esajas havde profeteret, ville gå i opfyldelse (3 Ne 23:1–3).

Esajas' Bog: En bog i Det Gamle Testamente. Mange af Esajas' profetier omhandler Forløserens komme, både i tidernes midte (Es 9:6) og som den store konge på den sidste dag (Es 63). Han profeterede også meget om Israels fremtid.

Kapitel 1 er et forord til resten af bogen. Es 7:14; 9:6–7; 11:1–5; 53:1–12 og 61:1–3 bebuder Frelserens mission. Kapitlerne 2, 11, 12 og 35 omhandler begivenheder i de sidste dage, når evangeliet skal gengives, Israel indsamles og det tørre land blomstre som rosen. Kapitel 29 rummer en profeti om Mormons Bogs fremkomst (2 Ne 27). Kapitlerne 40–46 forkynder Jahves storhed som den sande Gud over de hedenske folks afguder. De resterende kapitler, 47–66, omhandler begivenhederne i forbindelse med Israels endelige genrejsning og Zions grundlæggelse, når Herren skal bo blandt sit folk.

ESAU. *Se også* Isak; Jakob, Isaks søn

Omtales i Det Gamle Testamente. Esau var den ældste søn af Isak og Rebekka. Esau og Jakob var tvillinger, og de to brødre var rivaler lige fra fødslen (1 Mos 25:19–26). Esaus efterkommere, edomitterne, og Jakobs efterkommere, israelitterne, blev rivaliserende folkeslag (1 Mos 25:23).

Esau solgte sin førstefødselsret til Jakob, **1 Mos** 25:33 (Hebr 12:16–17). Esau giftede sig med hittitiske kvinder til stor sorg for sine forældre, **1 Mos** 26:34–35. Jakob og Esau blev forsonet, **1 Mos** 33.

ESTER

En kvinde, som havde stor tro. Hun er hovedpersonen i Esters Bog.

Esters Bog: En bog i Det Gamle Testamente, som indeholder beretningen om det store mod, dronning Ester udviste, da hun reddede sit folk fra udryddelse.

Kapitlerne 1–2 beretter om, hvordan Ester, en jødisk kvinde, som var adoptivdatter af en jødisk mand, der hed Mordokaj, blev valgt til dronning af Persien på grund af hendes skønhed. Kapitel 3 forklarer, at Haman, som var kongens øverste hofmand, hadede Mordokaj og fik udstedt en forordning om, at alle jøder skulle slås ihjel. Kapitel 4–10 beretter, hvordan Ester med fare for sit eget liv afslørede sin herkomst for kongen og fik omstødt forordningen.

ET. *Se* Enighed; Gud, Guddommen

ETER. *Se også* Jereditter

Den sidste jereditiske profet fra Mormons Bog (Eter 12:1–2).

Eters Bog: En bog i Mormons Bog, som indeholder dele af jereditternes optegnelse. Jereditterne var en gruppe mennesker, som levede på den vestlige halvkugle mange århundreder før Lehis folk. Eters Bog er taget fra 24 plader, som Limhis folk fandt (Mosi 8:8–9).

Kapitlerne 1–2 beretter om, hvordan jereditterne på Babelstårnets tid forlod deres hjem og begyndte deres lange rejse til det, der nu kendes som det amerikanske kontinent. Kapitlerne 3–6 forklarer, at Jereds bror så den førjordiske frelser, og at jereditterne rejste i otte fartøjer. Kapitlerne 7–11 beretter videre om den ugudelighed, som var fremherskende under det meste af det jereditiske folks historie. Moroni, som senere redigerede Eters optegnelse, skrev i kapitlerne 12–13 om de undere, som udvirkes ved tro, om Kristus og om Det Ny Jerusalem, som skal komme. Kapitlerne 14–15 beretter om, hvordan jereditterne blev et mægtigt folk, men blev udslettet af borgerkrig som følge af ugudelighed.

EVA. *Se også* Adam; Eden; Fald, Adams og Evas

Den første kvinde, som levede på denne jord (1 Mos 2:21–25; 3:20). Hun var Adams hustru. På hebraisk betyder navnet »liv« og henviser til, at Eva var den første mor på denne jord (Moses 4:26). Hun og Adam, det første menneske, skal sammen nyde evig herlighed, fordi de medvirkede til at gøre det muligt for hele menneskeheden at udvikle sig for evigt.

Eva blev fristet og spiste af den forbudne frugt, **1 Mos** 3 (2 Ne 2:15–20; Moses 4). Eva indså nødvendigheden af faldet og glæden ved forløsningen, **Moses** 5:11–12. Præsident Joseph F. Smith så Eva i sit syn om åndeverdenen, **L&P** 138:39.

EVANGELIERNE. *Se også*

Johannes, Zebedæus' søn; Lukas; Markus; Matthæus

De fire beretninger, eller vidnesbyrd, om Jesu jordiske liv og de begivenheder, som udspandt sig under hans tjenestegerning, og som findes i de fire første bøger i Det Nye Testamente. Disse bøger, som er skrevet af henholdsvis Matthæus, Markus, Lukas og Johannes, udgør nogle af de nedskrevne vidnesbyrd om Kristi liv. Bogen Tredje Nefi i Mormons Bog minder på mange måder om disse fire evangelier i Det Nye Testamente.

Bøgerne i Det Nye Testamente blev oprindeligt skrevet på græsk. Det græske ord »euangelion« betyder »glædeligt budskab«. Det glædelige budskab er, at Jesus Kristus har udvirket en forsoning, som løskøber hele menneskeheden fra døden og belønner enhver i forhold til vedkommendes gerninger (Joh 3:16; Rom 5:10–11; 2 Ne 9:26; Alma 34:9; L&P 76:69).

Synopsis: Frelserens lærdomme, som de findes i Matthæus-, Markus-, Lukas- og Johannesevangeliet, samt i nutidige åbenbaringer kan sammenstilles som angivet nedenfor:

SYNOPSIS

Begivenhed	Matthæus- evangeliet	Markus- evangeliet	Lukas- evangeliet	Johannes- evangeliet	Nutidig åbenbaring
Jesu slægtsbog	1:2-17		3:23-38		
Johannes Døbers fødsel			1:5-25, 57-58		
Jesu fødsel	2:1-15		2:6-7		1 Ne 11:18-20; 2 Ne 17:14; Mosi 3:5-8; Alma 7:10; Hel 14:5-12; 3 Ne 1:4-22
Simeons og Annas profetier			2:25-39		
Den tolvårige Jesus i templet			2:41-50		
Johannes begynder sin tjenestegerning	3:1, 5-6	1:4	3:1-3	1:6-14	
Jesu dåb	3:13-17	1:9-11	3:21-22	1:32-34	1 Ne 10:7-10; 2 Ne 31:4-21
Jesu fristelse i ørkenen	4:1-11		4:1-13		
Johannes Døbers vidnesbyrd				1:15-36	L&P 93:6-18, 26
Brylluppet i Kana (Jesu første mirakel)				2:1-11	
Den første tempelrensning				2:14-17	
Jesus og Nikodemus				3:1-10	
Den samaritanske kvinde ved brønden				4:1-42	

Begivenhed	Matthæus- evangeliet	Markus- evangeliet	Lukas- evangeliet	Johannes- evangeliet	Nutidig åbenbaring
Jesus forkastes i Nazaret	4:13-16		4:16-30		
Fiskere kaldes til at blive menneskefiskere	4:18-22	1:16-20			
Peters fiskefangst			5:1-11		
Opvækkelsen af Jairus' datter	9:18-19, 23-26	5:21-24, 35-43	8:41-42, 49-56		
Helbredelsen af kvinden med blødninger	9:20-22	5:25-34	8:43-48		
Kaldelsen af de tolv	10:1-42	3:13-19; 6:7-13	6:12-16; 9:1-2; 12:2-12, 49-53		1 Ne 13:24-26, 39-41; L&P 95:4
Opvækkelsen af enkens søn			7:11-15		
Salvelsen af Kristi fødder			7:36-50	12:2-8	
Stormen på søen		4:36-41	8:22-25		
Kaldelsen af de halvfjerds			10:1		L&P 107:25, 34, 93-97
En legion af dæmoner drives over i en flok svin		5:1-20			
Bjergprædikenen	5-7		6:17-49		3 Ne 12-14
Jesu lignelser er små historier, som forklarer en sandhed ved hjælp af dagligdags ting eller begivenheder. Jesus brugte ofte lignelser, når han ville forklare åndelige sandheder.					
Sædemanden:	13:3-9, 18-23	4:3-9, 14-20	8:4-8, 11-15		
Ukrudtet:	13:24-30, 36-43				L&P 86:1-7

Begivenhed	Matthæus- evangeliet	Markus- evangeliet	Lukas- evangeliet	Johannes- evangeliet	Nutidig åbenbaring
Sennepsfrøet:	13:31–32	4:30–32	13:18–19		
Surdejen:	13:33		13:20–21		
Skatten i marken:	13:44				
Den kostbare perle:	13:45–46				
Fiskerens vod:	13:47–50				
Husbonden:	13:51–52				
Det vildfarne får:	18:12–14		15:1–7		
Den tabte mønt:			15:8–10		
Den fortabte søn:			15:11–32		
Den gældbundne tjener:	18:23–35				
Den barmhjertige samaritaner:			10:25–37		
Den uærlige godsforvalter:			16:1–8		
Den rige mand og Lazarus:			16:14–15, 19–31		
Den uretfærdige dommer:			18:1–8		
Den gode hyrde:				10:1–21	3 Ne 15:17–24
Arbejderne i vingården:	20:1–16	10:31			
De betroede pund:			19:11–27		

Begivenhed	Matthæus- evangeliet	Markus- evangeliet	Lukas- evangeliet	Johannes- evangeliet	Nutidig åbenbaring
De to sønner:	21:28–32				
De onde vinbønder:	21:33–46	12:1–12	20:9–20		
Kongesønnens bryllup:	22:1–14		14:7–24		
De ti brudepiger:	25:1–13		12:35–36		L&P 45:56–59
De betroede talenter:	25:14–30				
Fårene og bukkene:	25:31–46				
Bespisningen af de fem tusind	14:16–21	6:33–44	9:11–17	6:5–14	
Jesu vandring på søen	14:22–33	6:45–52		6:16–21	
Peters bekendelse af Kristus	16:13–16	8:27–29	9:18–20		
Peter får lovning på rigets nøgler	16:19				
Livets brød				6:22–71	
Helbredelsen af den blindfødte på sabbatten				9:1–41	
Forklarelsen på bjerget og overdragelsen af præstedømmets nøgler	17:1–13	9:2–13	9:28–36		L&P 63:20–21; 110:11–13
Velsignelsen af de små børn	19:13–15	10:13–16	18:15–17		
Fadervor	6:5–15		11:1–4		
Opvækkelsen af Lazarus				11:1–45	

Begivenhed	Matthæus- evangeliet	Markus- evangeliet	Lukas- evangeliet	Johannes- evangeliet	Nutidig åbenbaring
Indtoget i Jerusalem	21:6–11	11:7–11	19:35–38	12:12–18	
Vekselererne jages ud af templet	21:12–16	11:15–19	19:45–48		
Den fattige enkes gave		12:41–44	21:1–4		
Forklaringer om Kristi andet komme	24:1–51	13:1–37	12:37–48; 17:20–37; 21:5–38		L&P 45:16–60; JS-M 1:1–55
Helbredelsen af de ti spedalske			17:12–14		
Jesu sidste påske, nadveren indstiftes, undervisningen af de tolv, fodtvætningen	26:14–32	14:10–27	22:1–20	13–17	
Jesu lidelse i Getsemane	26:36–46	14:32–42	22:40–46		2 Ne 9:21–22; Mosi 3:5–12; L&P 19:1–24
Jesus er det sande vintræ				15:1–8	
Judas' forræderi	26:47–50	14:43–46	22:47–48	18:2–3	
Forhøret hos Kajfas	26:57	14:53	22:54, 66–71	18:24, 28	
Forhøret hos Pilatus	27:2, 11–14	15:1–5	23:1–6	18:28–38	
Forhøret hos Herodes			23:7–10		
Jesus mishandles og spottes	27:27–31	15:15–20		19:1–12	
Korsfæstelsen	27:35–44	15:24–33	23:32–43	19:18–22	Hel 14:20–27; 3 Ne 8:5–22; 10:9

Begivenhed	Matthæus- evangeliet	Markus- evangeliet	Lukas- evangeliet	Johannes- evangeliet	Nutidig åbenbaring
Opstandelsen	28:2–8	16:5–8	24:4–8		
Jesus viser sig for disciplene		16:14	24:13–32, 36–51	20:19–23	
Jesus viser sig for Thomas				20:24–29	
Himmelfarten		16:19–20	24:50–53		

EVANGELIETS GENGIVELSE. *Se* Gengivelse af evangeliet

EVANGELIST. *Se også* Patriark; Patriarkalske velsignelser

En, som forkynder det glædelige budskab, som Jesu Kristi evangelium er. Joseph Smith sagde, at en evangelist er en patriark. Patriarker bliver kaldet og ordineret under De Tolv Apostles ledelse til at give særlige velsignelser, som kaldes patriarkalske velsignelser.

Herren kalder nogle til at være apostle, andre til at være profeter, og andre til at være evangelister, **Ef** 4:11. Gør din gerning som evangelist, **2 Tim** 4:5. Vi tror på apostle, profeter, hyrder, lærere, evangelister, **TA** 1:6.

EVANGELIUM. *Se også* Forløsningsplanen; Kristi Lære; Uddeling

Guds plan for frelse, som blev gjort mulig ved Jesu Kristi forsoning. Evangeliet indeholder de evige sandheder eller love, pagter og ordinancer, som er nødvendige for, at menneskene kan komme tilbage til Guds nærhed. Gud gengav evangeliets fylde til jorden i det nittende århundrede gennem profeten Joseph Smith.

Gå ud i alverden og prædik evangeliet, **Mark** 16:15. De tydelige og dyrebare dele af Lammets evangelium er blevet holdt tilbage, **1 Ne** 13:32. Dette er mit evangelium, **3 Ne** 27:13–21 (L&P 39:6). Mormons Bog indeholder evangeliets fylde, **L&P** 20:8–9 (L&P 42:12). Dette

er evangeliet, **L&P** 76:40–43. Det melkisedekske præstedømme forvalter evangeliet, **L&P** 84:19. Enhver skal høre evangeliets fylde på sit eget tunge-mål, **L&P** 90:11. Sønnen prædikede evangeliet for de dodes ånder, **L&P** 138:18–21, 28–37. Evangeliet blev prædikeret fra begyndelsen, **Moses** 5:58. Evangeliets første principper og ordinancer beskrives, **TA** 1:4.

EVIGE FADER. *Se* Fader i himlen; Gud, Guddommen

EVIGT LIV. *Se også* Celestial herlighed; Forsoning; Krone; Liv; Ophøjelse

At leve evigt som en familie i Guds nærhed (L&P 132:19–20, 24, 55). Evigt liv er Guds største gave til menneskene.

Du har det evige livs ord, **Joh** 6:68. Det er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus, **Joh** 17:3 (L&P 132:24). Strid troens gode strid, grib det evige liv, **1 Tim** 6:12. Menneskene er frie til at vælge frihed og evigt liv, **2 Ne** 2:27 (Hel 14:31). At være åndeligt sindet er evigt liv, **2 Ne** 9:39. Da er I på den snævre sti, som fører til evigt liv, **2 Ne** 31:17–20. At tro på Kristus og at holde ud til enden er evigt liv, **2 Ne** 33:4 (3 Ne 15:9). Den, der har evigt liv, er rig, **L&P** 6:7 (L&P 11:7). Evigt liv er den største af alle Guds gaver, **L&P** 14:7 (Rom 6:23). De retfærdige skal få fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende, **L&P** 59:23. De, der holder ud til enden, skal få det evige livs krone, **L&P** 66:12 (L&P

75:5). Alle, som dør uden evangeliet, men som ville have antaget det, hvis de havde levet, er arvinger til det celestiale rige, **L&P** 137:7–9. Guds gerning og herlighed er at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket, **Moses** 1:39. Gud giver de lydige evigt liv, **Moses** 5:11.

EVIGTVARENDE LIV. *Se* Evigt liv

EVIGTVARENDE PAGT. *Se* Pagt;
Nye og evigtvarende pagt

EZEKIEL

En profet, som skrev Ezekiels Bog i Det Gamle Testamente. Han var præst af Sadoks slægt og en af de jøder, som blev ført i fangenskab af Nebukadnessar. Han slog sig ned sammen med de jødiske landflygtige i Babylon og profeterede gennem en periode på 22 år, fra 592 til 570 f.Kr.

Ezekiels Bog: Ezekiels Bog kan opdeles i fire dele. Kapitlerne 1–3 beretter om et syn, hvori Ezekiel så Gud, og om, hvordan han blev kaldet. Kapitlerne 4–24 omtaler straffedomme over Jerusalem og hvorfor de blev givet. Kapitlerne 25–32 omtaler straffedomme over folkeslagene, og kapitlerne 33–48 indeholder synere om Israel i de sidste dage.

EZRA

En præst og skriver fra Det Gamle Testamente, som førte nogle af jøderne tilbage til Jerusalem fra fangenskabet i Babylonien (Ezra 7–10; Neh 8, 12). I år 458 f.Kr. fik han af perserkongen Artaxerxes tilladelse til at føre alle de jøder, der måtte ønske det, tilbage til Jerusalem (Ezra 7:12–26).

Før Ezras tid var det næsten udelukkende præsterne, der havde mulighed for at læse den samling skrifter, som kaldtes »loven«. Ezra medvirkede til at gøre skrifterne tilgængelige for alle jøder. Læsningen af »lovbogen« blev med tiden en central del af det jødiske liv. Ezras største bidrag er nok hans eget eksempel med hensyn til at sætte sig for at granske Herrens lov, at adly-

de den og at undervise andre i den (Ezra 7:10).

Ezras Bog: Kapitlerne 1–6 beskriver begivenheder, som fandt sted 60 til 80 år inden, Ezra kom til Jerusalem, nemlig Kyros' forordning fra 537 f.Kr. og jødernes tilbagevenden under Zerubbabel. Kapitlerne 7–10 fortæller om, hvordan Ezra drog til Jerusalem. Han og hans ledsagere fastede og bad om beskyttelse. Ved ankomsten til Jerusalem traf de mange jøder, som allerede var vendt tilbage under Zerubbabel, og som havde giftet sig med kvinder uden for pagten og derved besmittet sig. Ezra bad for dem og lod dem slutte pagt om at skille sig fra disse kvinder. Den sidste del af Ezras historie findes i Nehemias' Bog.

FADER I HIMLEN. *Se også* Gud,
Guddommen

Faderen til alle menneskers ånder (Sl 82:6; Matt 5:48; Joh 10:34; Rom 8:16–17; Gal 4:7; 1 Joh 3:2). Jesus er hans enbårne Søn i kødet. Menneskene har fået befaling om at adlyde og ære Faderen og om at bede til ham i Jesu navn.

Tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske fader også tilgive jer, **Matt** 6:14 (Matt 18:35; 3 Ne 13:14). Jeres himmelske fader ved, at I trænger til alt dette, **Matt** 6:26–33 (3 Ne 13:26–33). Hvor meget snarere vil så ikke Faderen i himlen give Helligånden til dem, der beder ham, **Luk** 11:11–13. Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, **Ef** 1:3. I står i evighed i gæld til jeres himmelske Fader, **Mosi** 2:34. Kristus herliggjorde Faderens navn, **Eter** 12:8. De hellige skal aflægge vidnesbyrd om deres forfølgelser, inden Faderen kommer frem fra sit skjul, **L&P** 123:1–3, 6. Vi oplevede store og herlige velsignelser fra vor himmelske Fader, **JS–H** 1:73.

FADERVOR. *Se også* Bøn

En bøn, som Frelseren opsendte for sine disciple, og som fungerer som et mønster for alle bønner (Matt 6:9–13; 3 Ne 13:9–13).

FALD, ADAMS OG EVAS. *Se også*

Adam; Død, fysisk; Død, åndelig;
Dødelighed; Eva; Forløse;
Forløsningsplanen; Forsoning;
Jesus Kristus; Naturlige menneske

Den proces ved hvilken mennesket blev dødeligt på denne jord. Da Adam og Eva spiste af den forbudne frugt, blev de dødelige, det vil sige underlagt synd og død. Adam blev det »første kød« på jorden (Moses 3:7). Nutidig åbenbaring gør det klart, at faldet er en velsignelse, og at Adam og Eva bør være som menneskeheden's første forældre.

Faldet var et nødvendigt skridt i menneskets udvikling. Eftersom Gud vidste, at faldet ville finde sted, havde han i den førjordiske tilværelse planlagt, at der skulle komme en frelser. Jesus Kristus kom i tidens midte for at sone for Adams fald og ligeledes for det enkelte menneskes synder på betingelse af den enkeltes omvendelse.

Den dag du spiser af det, skal du dø, **1 Mos 2:17** (Moses 3:17). Hun tog af frugten og spiste, **1 Mos 3:6** (Moses 4:12). For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus, **1 Kor 15:22**. Hele menneskeslægten var i en fortabt og i en falden tilstand, **1 Ne 10:6**. Vejen er beredt siden menneskets fald, **2 Ne 2:4**. Da Adam og Eva havde spist af den forbudne frugt, blev de drevet ud af Edens have, **2 Ne 2:19**. Adam faldt, for at menneskene kunne blive til, **2 Ne 2:15–26**. Det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det siden Adams fald, **Mosi 3:19**. Aron forklarede Lamoni's far om faldet, **Alma 22:12–14**. Der må foretages en forsoning, ellers vil hele menneskeslægten uundgåeligt fortabes, **Alma 34:9**. Vore første forældre blev både timeligt og åndeligt forstødt fra Herrens nærhed, **Alma 42:2–15** (Hel 14:16). Som følge af faldet er vor natur blevet ond, **Eter 3:2**. Ved overtrædelsen af disse hellige love blev mennesket et faldent menneske, **L&P 20:20** (L&P 29:34–44). Efter-som du er faldet, kan du blive forløst,

Moses 5:9–12. På grund af overtrædelse sker faldet, **Moses 6:59**. Menneskene vil blive straffet for deres egne synder, **TA 1:2**.

FAMILIE. *Se også* Barn, børn; Far, jordisk; Mor; Ægteskab

I den betydning, vi finder ordet i skrifterne, består en familie af en mand og hans hustru samt børn og til tider andre slægtninge, som bor i samme hus eller under samme familieoverhoved. En familie kan også være en enlig forælder med børn, et ægtepar uden børn eller endog en enlig.

Generelt: I dig skal alle jordens slægter velsignes, **1 Mos 12:3** (1 Mos 28:14; Abr 2:11). Jeg vil være Gud for alle Israels slægter, **Jer 31:1**. Hvert fædrenehus i himlene og på jorden har navn efter Faderen, **Ef 3:14–15**. Adam og Eva har fået al jordens slægt, **2 Ne 2:20**. Jeres herlighed skal være en fortsættelse af efterkommere for evigt, **L&P 132:19**. Jeg vil give ham kroner af evige liv i de evige verdener, **L&P 132:55**. Beseglingen af børn til forældre er en del af det store værk i tidernes fylde, **L&P 138:48**. Som mand og kvinde skabte jeg dem og sagde til dem: Bliv frugtbare, og mangfoldiggør jer, **Moses 2:27–28**. Det er ikke godt, at manden skal være alene, **Moses 3:18**. Adam og Eva arbejdede sammen, **Moses 5:1**.

Forældres ansvar: Abraham skal pålægge sine børn at følge Herrens vej, **1 Mos 18:17–19**. Du skal gentage disse ord for dine børn, **5 Mos 6:7** (5 Mos 11:19). Den, der elsker sin søn, tugter ham, **Ordsp 13:24** (Ordsp 23:13). Tilskynd drengen til at følge den vej, han skal gå, **Ordsp 22:6**. Nyd livet med den kvinde, du elsker, **Præd 9:9**. Alle dine børn skal være oplært af Herren, **Es 54:13** (3 Ne 22:13). Opdrag dem med Herrens tugt, **Ef 6:1–4** (En 1:1). Den, som ikke sørger for sine egne, har fornægtet troen, **1 Tim 5:8**. Han formanede dem med alle en øm forælders følelser, **1 Ne 8:37**. Vi taler om Kristus, for at vore børn kan vide, til hvilken

kilde de kan se hen, **2 Ne** 25:26. Deres mænd og deres hustruer elsker deres børn, **Jakob** 3:7. Lær dem at elske og at tjene hinanden, **Mosi** 4:14–15. I skal forsvare jeres familier, endog til blodsudgydelse, **Alma** 43:47. Bed i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet, **3 Ne** 18:21. Forældre skal undervise deres børn i evangeliet, **L&P** 68:25. Enhver mand er pligtig til selv at forsørge sin familie, **L&P** 75:28. Alle børn har krav på at blive forsørgt af deres forældre, **L&P** 83:4. Opdrag jeres børn i lys og sandhed, **L&P** 93:40. Sæt dit eget hus i orden, **L&P** 93:43–44, 50. Præstedømmebærere bør kun øve indflydelse på andre ved uskrømtet kærlighed, **L&P** 121:41. Adam og Eva gjorde alt kendt for deres børn, **Moses** 5:12.

Børns svar: Ær din far og din mor, **2 Mos** 20:12. Lyt til din fars formaning, min søn, **Ordsp** 1:8 (**Ordsp** 13:1; 23:22). Jesus var lydige mod sine forældre, **Luk** 2:51. Jesus gjorde sin faders vilje, **Joh** 6:38 (**3 Ne** 27:13). Adlyd jeres forældre i Herren, **Ef** 6:1 (**Kol** 3:20). Hvis børnene omvender sig, skal din harme afvendes, **L&P** 98:45–48. Evas trofaste døtre tilbad den sande og levende Gud, **L&P** 138:38–39.

Evide familier: Lære og Pagter beskriver ægteskabets og familiens evige beskaffenhed. Celestialt ægteskab og en fortsættelse af familieenheden sætter ægtemand og hustru i stand til at blive guder (**L&P** 132:15–20).

FANGENSKAB. *Se også* Frihed

At være i fysisk eller åndelig trældom.

Israels hus blev ført i fangenskab på grund af deres ugudelighed, **Ez** 39:23. Skal nogen i fangenskab, kommer han i fangenskab, **Åb** 13:10. De ugudelige vil blive ført ned i Djævelens fangenskab, **1 Ne** 14:4, 7. Mennesket kan frit vælge frihed og evigt liv eller fangenskab og død, **2 Ne** 2:27. Kødets vilje giver Djævelens ånd magt til at tage jer til fange, **2 Ne** 2:29. Har I i tilstrækkelig grad bevaret jeres fædres fan-

genskab i erindringen, **Alma** 5:5–6. De, der forhærder hjertet, bliver taget til fange af Djævelen, **Alma** 12:11. Våg og bed altid, for at I ikke skal blive fristet af Djævelen og blive ført bort som fanger af ham, **3 Ne** 18:15.

FAR, JORDISK. *Se også* Familie; Forældre; Patriark; Patriarkalske velsignelser

En hellig titel, som betegner en mand, der har avlet eller adopteret et barn.

Ær din far og din mor, **2 Mos** 20:12 (**5 Mos** 5:16; **Matt** 19:19; **Mosi** 13:20). En far irectesætter den søn, han holder af, **Ordsp** 3:12. Fædre, gør ikke jeres børn vrede, **Ef** 6:1–4. Jeg blev oplært en del i al min fars lærdom, **1 Ne** 1:1. Min far var en retfærdig mand, for han oplærte mig, **En** 1:1. Alma bad for sin søn, **Mosi** 27:14. Alma gav befalinger til sine sønner, **Alma** 36–42. Helaman opkaldte sine sønner efter deres forfædre, **Hel** 5:5–12. Mormon erindrede altid sin søn i sine bønner, **Moro** 8:2–3. Store gerninger kan kræves af fædres hænder, **L&P** 29:48. Enhver mand er pligtig til selv at forsørge sin egen familie, **L&P** 75:28. Han befalede mig at gå til min fader, **JS–H** 1:49.

FARAO. *Se også* Egypten; Egyptus

Ældste søn af Egyptus, Kams datter (**Abr** 1:25). Det er også den titel, som egyptiske konger bar (**Abr** 1:27).

FARISÆERE. *Se også* Jøder

En religiøs fraktion blandt jøderne på Det Nye Testaments tid. Navnet betyder »afsondret«. Farisæerne satte en ære i strengt at overholde Moseloven og at undgå enhver kontakt med hedninger. De troede på et liv efter døden, på opstandelsen og på engle og ånder. De mente, at den mundtlige lov og overleveringerne havde lige så stor betydning som de nedskrevne love. Deres lære reducerede religion til en nøje efterlevelse af regler og opmuntrede til åndelig stolthed. De fik mange jøder til at tvivle på Kristus og hans evangelium. Herren fordømte farisæ-

erne og deres gerninger i Matthæus-evangeliet 23; Markusevangeliet 7:1–23 og Lukasevangeliet 11:37–44.

FASTE. *Se også* Almisser; Fattig; Offergave; Velfærd

Det at man frivilligt afstår fra mad og drikke med det formål at opnå et tættere forhold til Herren og anmode om hans velsignelser. Når man faster som enkeltperson eller som gruppe, bør man også bede om at måtte forstå Guds vilje og udvikle større åndelig styrke. Sande troende har altid benyttet sig af faste.

I kirken i dag er der afsat én sabbatsdag om måneden til fastedag. Kirkens medlemmer afholder sig den dag fra at spise og drikke i et døgn. Derpå skænker de de penge, som de ellers ville have brugt på disse måltider, til kirken. Disse penge kaldes et fasteoffer. Kirken bruger fasteofferpengene til hjælp for de fattige og trængende.

Vi fastede, og vi bad vor Gud om det, **Ezra** 8:21–23, 31. Jeg fastede og bad for himlens Guds ansigt, **Neh** 1:4. Fast for min skyld, I må hverken spise eller drikke i tre døgn, **Est** 4:16. Jeg spægede mit legeme med faste, **Sl** 35:13. Tror I, det er den faste, jeg ønsker, **Es** 58:3–12. Jeg vendte mig til Gud Herren for at søge ham i bøn under faste, **Dan** 9:3. Vend jer om til mig af hele jeres hjerte med faste, **Joel** 2:12. Nineve troede på Guds ord; de udråbte en faste, **Jon** 3:5. Jesus fastede i fyrre døgn, **Matt** 4:2 (2 Mos 34:28; 1 Kong 19:8; Luk 4:1–2). Fast ikke synligt for mennesker, **Matt** 6:18 (3 Ne 13:16). Den slags fordrives kun ved bøn og faste, **Matt** 17:21. Fortsæt med at faste og bede, **Omni** 1:26 (4 Ne 1:12). De begyndte at faste og at bede til Herren deres Gud, **Mosi** 27:22. Jeg har fastet og bedt i mange dage, for at jeg selv kunne vide dette, **Alma** 5:46. Guds børn forenede sig i faste og indtrængende bøn, **Alma** 6:6. Mosijas sønner havde hengivet sig til megen bøn og faste, **Alma** 17:3, 9. En tid med megen faste og bøn fulgte efter mange nefitters død, **Alma** 28:5–

6. De fastede meget og bad meget, **Alma** 45:1 (Hel 3:35). Lad din mad blive tilberedt i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen, **L&P** 59:13–14. I skal vedblive i bøn og faste, **L&P** 88:76.

FATTIG. *Se også* Almisser; Faste; Offergave; Velfærd; Ydmyg

I skrifterne kan ordet fattige referere til (1) mennesker, som ikke ejer livets fornødenheder, såsom mad, tøj og bolig, eller (2) mennesker, som er ydmyge og blottet for stolthed.

Materielt fattig: Luk ikke din hånd for din fattige landsmand, **5 Mos** 15:7. I hovmod jager de ugudelige de hjælpeløse, **Sl** 10:2. Den, der giver til den fattige, skal ikke komme til at lide mangel, **Ordsp** 28:27. Giv husly til hjemløse stakler, **Es** 58:6–7. Vil du være fuldkommen, så giv alt til de fattige, **Matt** 19:21 (Mark 10:21; Luk 18:22). Har Gud da ikke udvalgt dem, som er fattige, **Jak** 2:5. Fordi de er rige, foragter de de fattige, **2 Ne** 9:30. For at I kan blive ved med at bevare forladelse for jeres synder, skal I give af jeres gods med de fattige, **Mosi** 4:26. De gav af deres gods til de fattige, **Alma** 1:27. Hvis I viser den trængende bort, da er jeres bøn forgæves, **Alma** 34:28. Nefitterne havde alt til fælles, derfor var der ikke fattige og rige, **4 Ne** 1:3. Du skal erindre de fattige, **L&P** 42:30 (L&P 52:40). Ve jer, I fattige, hvis hjerte ikke er sønderknust, **L&P** 56:17–18. De fattige skal komme til Lammets bryllup, **L&P** 58:6–11. Biskoppen skal opsøge de fattige, **L&P** 84:112. Evangeliets lov styrer omsorgen for de fattige, **L&P** 104:17–18. Der var ingen fattige blandt dem, **Moses** 7:18.

Fattig i ånden: Mere velsignet er de, der ydmyger sig uden at være nødt til det på grund af fattigdom, **Alma** 32:4–6, 12–16. Velsignede er de fattige i ånden, som kommer til mig, **3 Ne** 12:3 (Matt 5:3). De fattige og de sagtmodige skal få evangeliet prædikeret for sig, **L&P** 35:15.

FAYETTE, NEW YORK (USA)

I denne by lå Peter Whitmer sen.s gård, hvor profeten Joseph Smith jun. modtog mange åbenbaringer. Her blev kirken organiseret den 6. april 1830, og man hørte Herrens røst (L&P 128:20).

FEMTE MOSEBOG. *Se også*

Pentateuken

Som en anden benævnelse for Femte Mosebog bruges undertiden navnet *Deuteronomium*, der stammer fra et græsk ord, som betyder »gentagelse af loven«. Femte Mosebog er den femte bog i Det Gamle Testamente.

Femte Mosebog indeholder Moses' tre sidste taler, som han gav på Moabs sletter, kort før han blev forvandlet. Den første tale (kapitlerne 1–4) er en indledning. Den anden tale (kapitlerne 5–26) består af to dele: (1) kapitlerne 5–11 – de ti bud og en praktisk udlægning af dem, og (2) kapitlerne 12–26 – en lovsamling, som danner kernen i hele bogen. Den tredje tale (kapitlerne 27–30) rummer en højtidelig fornyelse af pagten mellem Israel og Gud og en bebudelse af de velsignelser, som er følgen af lydighed, samt de forbandelser, som er følgen af ulydighed. Kapitlerne 30–34 beskriver overdragelsen af loven til levitterne, Moses' sang og sidste velsignelse samt Moses' bortgang.

FILEMON. *Se også* Paulus

En kristen fra Det Nye Testamente, som ejede slaven Onesimos, der stak af og sluttede sig til Paulus. Paulus sendte Onesimos tilbage til Filemon med et brev, hvori han bad Filemon om at tilgive slaven.

FILEMONBREVET. *Se også* Paulus;

Paulus' breve

Et brev, som Paulus skrev. Paulus' brev til Filemon er et privat brev, som omhandler slaven Onesimos, der berøvede sin herre, Filemon, og stak af til Rom. Paulus sendte ham tilbage til sin herre i Kolossæ sammen med Tyki-

kos, der medbragte Paulus' brev til kolossenserne. Paulus bad om, at Onesimos måtte blive tilgivet og modtaget som en kristen fælle. Paulus skrev brevet under sit første fængselsophold i Rom. Filemonbrevet er nu en bog i Det Nye Testamente.

FILIP

Filip fra Betsajda var en af Frelserens oprindelige tolv apostle fra Det Nye Testamente (Matt 10:2–4; Joh 1:43–45).

En anden Filip var en af de syv, der blev udvalgt til at assistere de tolv apostle (ApG 6:2–6). Han prædikede i Samaria og for en etiopisk hofmand (ApG 8).

FILIPPERBREVET. *Se også* Paulus;

Paulus' breve

Et brev, som Paulus skrev til de hellige i Filippi under sit første fængselsophold i Rom. Det er nu en af bøgerne i Det Nye Testamente.

Kapitel 1 rummer Paulus' hilsner og hans forkyndelse om enighed, ydmyghed og udholdenhed. Kapitel 2 fremhæver, at alle må bøje sig for Kristus, og at enhver må arbejde på sin egen frelse. I kapitel 3 forklarer Paulus, at han har ofret alt for Kristus. I kapitel 4 takker Paulus de filippiske hellige for deres hjælp.

FILISTRE

Omtales i Det Gamle Testamente. Filistrene stammede oprindeligt fra Kaftor (Amos 9:7). Det var et folk, som fra før Abrahams tid havde beboet det frodige lavland langs Middelhavskysten fra Jafo (Joppe) til den egyptiske ørken (1 Mos 21:32). Gennem mange år lå filistrene og israelitterne i konstant krig. Med tiden fik filistrenes land, Filistæa, navnet Palæstina, som blev en almindelig betegnelse for hele det hellige land.

Israel var i trældom under filistrene i fyre år, **Dom** 13:1. Samson kæmpede mod filistrene, **Dom** 13–16. Goliat var en filister fra Gat, **1 Sam** 17. David besejrede filistrene, **1 Sam** 19:8.

FJENDSKAB. *Se også* Hævn;

Kærlighed; Misundelse

Bruges i skrifterne om strid, uvenskab og had.

Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, **1 Mos** 3:15 (Moses 4:21). Det, kødet vil, er fjendskab med Gud, **Rom** 8:7. Venskab med verden er fjendskab med Gud, **Jak** 4:4. På den dag skal fjendskab ophøre for mit ansigt, **L&P** 101:26.

FJERDE MOSEBOG. *Se også*

Pentateuken

Som en anden benævnelse for Fjerde Mosebog bruges undertiden navnet »Numeri«, et latinsk ord som betyder »tallene«, og som hentyder til de mange folketællinger, bogen indeholder (4 Mos 1–2, 26). Fjerde Mosebog er den fjerde bog i Det Gamle Testamente. Den er skrevet af Moses. Bogen beretter om Israels vandring fra Sinajs bjerg til Moabs sletter ved grænsen til Kana'an. Et af dens vigtigste budskaber er, at Guds folk skal leve ved tro og stole på hans løfter, hvis de vil opleve fremgang. Den fortæller om, hvordan Gud straffede Israel for ulydighed, og den rummer oplysninger om israeliternes love.

Kapitlerne 1–10 omhandler israeliternes forberedelse til at bryde op fra Sinaj. Kapitlerne 11–14 beskriver selve vandringsen, hvordan de sendte spejdere ind i Kana'an, og hvordan Israel blev nægtet adgang til det forjættede land. Kapitlerne 15–19 opremser forskellige love og historiske begivenheder. Kapitlerne 20–36 er beretningen om folkets sidste år i ørkenen.

FLERKONERI. *Se* Ægteskab –

Flerkoneri

FLID

Vedvarende og tapper stræben især med hensyn til at tjene Herren og adlyde hans ord.

Gud lønner dem, som søger ham, **Hebr** 11:6. Sæt al jeres iver ind på, at I til

jeres tro føjer dyd, **2 Pet** 1:5. Lær dem Guds ord med al flid, **Jakob** 1:19. De havde gransket skrifterne flittigt, **Alma** 17:2. De var villige til med al flid at holde Herrens befalinger, **3 Ne** 6:14. Lad os arbejde flittigt, **Moro** 9:6. Vær ivrigt engageret i en god sag, **L&P** 58:27. Vær ej heller uvirksom, men arbejd af al kraft, **L&P** 73:3. Giv flittigt agt på det evige livs ord, **L&P** 84:43. Lad hver mand lære sin pligt og at handle med al flid, **L&P** 107:99.

FORAGTE. *Se* Had

FORBANDELSE. *Se også* Blasfemi;

Fordømmelse

I skrifterne er en forbandelse en anvendelse af en guddommelig lov, som medfører, at en ting, et menneske eller et folk især på grund af ugudelighed rammes af straffedomme og følgerne deraf. Forbandelser er en tilkendegivelse af Guds guddommelige kærlighed og retfærdighed. De kan påføres af Gud direkte eller nedkaldes af hans bemyndigede tjenere. Til tider er hele årsagen til en forbandelse kun kendt af Gud selv. De, som forsætligt er ulydige mod Gud og derved trækker sig bort fra Herrens Ånd, kommer under forbandelse.

Herren kan borttage en forbandelse som følge af et menneskes eller et folks tro på Jesus Kristus og lydighed mod evangeliets love og ordinancer (**Alma** 23:16–18; **3 Ne** 2:14–16; **TA** 1:3).

Gud forbandede slangen, fordi den forledte Adam og Eva, **1 Mos** 3:13–15 (Moses 4:19–21). Jordan blev forbandet for Adams og Evas skyld, **1 Mos** 3:17–19 (Moses 4:23–25). Herren forbandede Kain, fordi han slog Abel ihjel, **1 Mos** 4:11–16 (Moses 5:22–41). Herren forbandede Kana'an og hans efterkommere, **1 Mos** 9:25–27 (Moses 7:6–8; **Abr** 1:21–27). Israel bliver vel-signet, hvis de er lydige mod Gud, og forbandet, hvis de er ulydige, **5 Mos** 28:1–68 (5 Mos 29:18–28). Gehazi og hans efterkommere blev forbandet med Na'amans spedalskhed,

2 Kong 5:20–27. Herren forbandede det gamle Israel, fordi de ikke betalte tiende og afgifter, **Mal** 3:6–10. Jesus forbandede et figentræ, hvorefter det visnede, **Mark** 11:11–14, 20–21. Jesus forbandede byerne Korazin, Betsajda og Kapernaum, **Luk** 10:10–15. Lamanitterne ville ikke lytte til Herren og blev derfor forstødt fra Herrens nærhed og forbandet, **2 Ne** 5:20–24. Alle opfordres til at komme til Gud, **2 Ne** 26:33. Herren vil forbande dem, der begår utugtigheder, **Jakob** 2:31–33. Nefitterne skal rammes af en større forbandelse end lamanitterne, hvis de ikke omvender sig, **Jakob** 3:3–5. Oprørske mennesker bringer forbandelse over sig selv, **Alma** 3:18–19 (5 Mos 11:26–28). Korihor blev forbandet, fordi han førte mennesker bort fra Gud, **Alma** 30:43–60. Herren forbandede nefittersnes lande og rigdomme på grund af deres ugudelighed, **Hel** 13:22–23 (2 Ne 1:7; Alma 37:31). Herren forbandede de ugudelige jereditter, **Eter** 9:28–35. Kristi forsoning borttager Adams forbandelse fra små børn, **Moro** 8:8–12. De, der vender sig bort fra Herren, forbandes, **L&P** 41:1. Jorden skal blive slået med en forbandelse, medmindre der er et sammenføjende led mellem fædrene og børnene, **L&P** 128:18 (Mal 3:23–24).

Gudsbespottelse: At forbande eller bande er også at bruge et sprog, som er vanhelligt, blasfemisk eller foragteligt.

Man må ikke forbande sin far eller mor, **2 Mos** 21:17 (Matt 15:4). Du må ikke forbande en stormand, **2 Mos** 22:27 (Præd 10:20) Mennesker må ikke forbande Gud, **3 Mos** 24:13–16. Peter bandede og svor, da han benægtede, at han kendte Kristus, **Matt** 26:69–74. Ugudelige nefitter forbandede Gud og ønskede at dø, **Morm** 2:14.

FORBILLEDE

Et eksempel, som man kan følge for at opnå bestemte resultater. I skrifterne henviser ordet *forbillede* ofte til et mønster for, hvordan man skal leve på

en bestemt måde, eller hvordan man skal bygge noget.

Herren befalede Israel at bygge en bolig efter det forbillede, som blev vist Moses, **2 Mos** 25. David gav Salomo planen for, hvordan templet skulle bygges, **1 Krøn** 28:11–13. På mig viste Kristus Jesus hele sin langmodighed til eksempel for dem, der skal komme til tro på ham, **1 Tim** 1:16. Jeg vil give jer et mønster i alt, for at I ikke skal blive bedraget, **L&P** 52:14.

FORBUDNE FRUGT. *Se* Eden; Fald, Adams og Evas

FORDØMMELSE. *Se også* Djævelen; Dom, den endelige; Dømme; Død, åndelig; Fortabelsens sønner; Helvede

I skrifterne bruges ordet *fordømmelse* i to betydninger: (1) At dømme eller blive dømt skyldig af Gud. (2) En tilstand, hvor al videre udvikling er umulig, og man er forstødt fra Guds nærhed og herlighed. Der findes forskellige grader af fordømmelse. Alle, som ikke opnår fylden af en celestial ophøjelse, får til en vis grad deres udvikling og muligheder begrænset og bliver i det omfang fordømt.

At dømme eller blive dømt skyldig af Gud: Gud dømmer den rænkefulde skyldig, **Ordsp** 12:2. Vi opdrages, for at vi ikke skal blive fordømt sammen med verden, **1 Kor** 11:32. Vore ord, gerninger og tanker dømmer os skyldige, **Alma** 12:14. Ved at kende sandheden og ikke gøre derefter, kommer mennesker under fordømmelse, **Hel** 14:19. Hvis vi hørte op med at arbejde, blev vi bragt under fordømmelse, **Moro** 9:6. Den, som ikke tilgiver sin bror, står fordømt for Herren, **L&P** 64:9. Den, som synder mod et større lys, skal få en større fordømmelse, **L&P** 82:3. Hele kirken er under fordømmelse, indtil den omvender sig og erindrer Mormons Bog, **L&P** 84:54–57.

En tilstand, hvor al videre udvikling er umulig: Ve jer, I hyklere! I skal dømmes så meget hårdere, **Matt** 23:14.

Den, der spotter Helligånden, får aldrig i evighed tilgivelse, **Mark 3:29**. De, der har gjort det onde, opstår til dom, **Joh 5:29** (3 Ne 26:5). Den, der spiser og drikker uden at agte på legemet, spiser og drikker sig en dom til, **1 Kor 11:29** (3 Ne 18:28–29). Den, der ikke vil omvende sig, blive døbt og holde ud til enden, skal blive fordømt, **2 Ne 9:24** (Mark 16:16; Eter 4:18; L&P 68:9; 84:74). De ugudelige ville være mere elendige ved at bo hos Gud end hos de fordømte sjæle i helvede, **Morm 9:4**. Den, der ikke gør noget, førend han bliver befaleet dertil, han er fordømt, **L&P 58:29**. Den, der modtager en fylde af den nye og evige pagt, skal overholde loven, ellers skal han blive fordømt, **L&P 132:6**.

FORENEDE ORDEN. *Se også* Indvielsesloven

En organisation hvorigennem de hellige i den genoprettede kirkes første tid bestræbte sig på at efterleve indvielsesloven. Man var fælles om ejendom, varer og indtægter og fik del i disse ting efter behov og trang (L&P 51:3; 78:1–15; 104).

I skal være lige, hvad angår det timelige, **L&P 70:14**. De hellige skulle organiseres for at være ligestillede i alt, **L&P 78:3–11** (L&P 82:17–20). Den forenede orden fik en åbenbaring og en befaling af Herren, **L&P 92:1**. John Johnson skulle blive medlem af den forenede orden, **L&P 96:6–9**. Herren gav generelle retningslinjer for driften af den forenede orden, **L&P 104**. Mit folk er ikke forenet i overensstemmelse med den enighed, som kræves af det celestiale rige, **L&P 105:1–13**.

FORFATNING. *Se også* Lov; Styre

I Lære og Pagter henviser »forfatningen« til USA's forfatning, som var guddommeligt inspireret, således at den bandede vejen for evangeliets gengivelse.

Man bør være imødekommende over for de forfatningsbaserede love, **L&P**

98:5–6. Herren lod forfatningen indføre, **L&P 101:77, 80**.

FORFØLGELSE. *Se også* Modgang

Forvolde andre fortvivlelse eller smerte på grund af deres overbevisning eller sociale status; at chikanere eller undertrykke.

Salige er de, som forfølges på grund af retfærdighed, **Matt 5:10** (3 Ne 12:10). Bed for dem, der forfølger jer, **Matt 5:44** (3 Ne 12:44). Fordi de er rige, forfølger de de sagtmodige, **2 Ne 9:30** (2 Ne 28:12–13). De retfærdige, som til trods for al forfølgelse ser frem til Kristus, skal ikke omkomme, **2 Ne 26:8**. Alt dette skal give dig erfaring, **L&P 122:7**.

FORHÆNG. *Se også* Boligen

Et gardin til adskillelse af forskellige rum i teltboligen eller templet.

Forhænget skal danne skel mellem det Hellige og det Allershelligste, **2 Mos 26:33**. Forhænget i templet flængedes i to ved Kristi korsfæstelse, **Matt 27:51** (Mark 15:38; Luk 23:45).

FORJÆTTELSENS HELLIGE

ÅND. *Se også* Helligånden

Helligånden er forjættelsens hellige Ånd (ApG 2:33). Han bekræfter, at menneskers retfærdige gerninger, ordnancer og pagter er antagelige for Gud. Forjættelsens hellige Ånd vidner for Faderen om, at de frelsende ordnancer er blevet udført korrekt, og at de tilhørende pagter er blevet holdt.

De, som besegles ved forjættelsens hellige Ånd, får alt, hvad Faderen har, **L&P 76:51–60** (Ef 1:13–14). Alle pagter og handlinger skal besegles af forjættelsens hellige Ånd for at have gyldighed efter dette liv, **L&P 132:7, 18–19, 26**.

FORJÆTTET LAND

Lande, som Herren giver som arvelande til sine trofaste disciple og ofte også til deres efterkommere. Der er mange forjættede lande. Det forjættede land, der oftest omtales i Mormons Bog, er det amerikanske kontinent.

Jeg vil give dine efterkommere dette land, **1 Mos** 12:7 (Abr 2:19). Jeg vil give dig og dine efterkommere Kana'an, **1 Mos** 17:8 (1 Mos 28:13). Moses afstak grænserne for Israel i Kana'an, **4 Mos** 34:1–12 (4 Mos 27:12). I vil blive ført til et forjættet land, **1 Ne** 2:20 (1 Ne 5:5). Herren fører de retfærdige bort til dyrebare lande, **1 Ne** 17:38. Hvis Lehis efterkommere holder Herrens befalinger, får de fremgang i det forjættede land, **2 Ne** 1:5–9. Israel skal vende tilbage til deres forjættede lande, **2 Ne** 24:1–2 (Es 14:1–2). Ethvert folkeslag, der besidder dette forjættede land, må tjene Gud, ellers bliver de fejtet bort, **Eter** 2:9–12. Dette er det forjættede land og stedet for byen Zion, **L&P** 57:2. Judas børn må begynde at vende tilbage til Abrahams lande, **L&P** 109:64. Det Ny Jerusalem skal bygges på det amerikanske kontinent, **TA** 1:10.

FORKLARELSE. *Se også* Jesus

Kristus; Nøgler, præstedømmets

En tilstand hvor et menneske midlertidigt er forandret, hvad angår udseende og karakter – det vil sige er hævet til et højere åndeligt stade – for at kunne udholde himmelske væsners nærhed og herlighed.

Kristi forklarelse: Peter, Jakob og Johannes så Herren blive herliggjort og forklaret. Frelseren havde tidligere lovet, at Peter skulle modtage Himmerigets nøgler (**Matt** 16:13–19; 17:1–9; **Mark** 9:2–10; **Luk** 9:28–36; **2 Pet** 1:16–18). Ved denne betydningsfulde begivenhed overdrog Frelseren, Moses og Elias de lovede præstedømmenøgler til Peter, Jakob og Johannes. Med disse præstedømmenøgler havde apostlene magt til at fortsætte rigets værk efter Jesu himmelfart.

Joseph Smith forklarede, at Peter, Jakob og Johannes også blev forklaret på Forklarelsens Bjerg. I et syn så de jorden, som den kommer til at se ud i sin kommende herliggjorte tilstand (**L&P** 63:20–21). De så Moses og Elias, to forvandlede mennesker, og

hørte Faderens stemme. Faderen sagde: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!« (**Matt** 17:5).

Forklarede væsener: De så Israels Gud, **2 Mos** 24:9–11. Det strålede fra Moses' ansigt, fordi Herren havde talt med ham, **2 Mos** 34:29 (**Mark** 9:2–3). Jesu ansigt lyste, **Matt** 17:2 (**Mark** 9:2–3). Israels børn kunne ikke se på Moses' ansigt, på grund af stråleglansen, **2 Kor** 3:7. Abinadis ansigt strålede med overordentlig stærk glans, **Mosi** 13:5–9. De blev omgivet som af ild, **Hel** 5:23, 36, 43–45 (3 **Ne** 17:24; 19:14). De blev så hvide som Jesu ansigt, **3 Ne** 19:25. Det syntes dem, som om der skete en forklarelse, **3 Ne** 28:15. Ingen har nogen sinde i kødet set Gud uden at være blevet levendegjort ved Guds Ånd, **L&P** 67:10–12. Ved Åndens kraft blev vore øjne åbnet, **L&P** 76:12. Guds herlighed var over Moses, **Moses** 1:2. Hans herlighed var over mig; og jeg så hans ansigt, for jeg blev forklaret, **Moses** 1:11. Jeg så himlene åbne, og jeg blev ikklædt herlighed, **Moses** 7:3–4.

FORKYNDE. *Se* Prædike

FORLØSE. *Se også* Død, fysisk; Død, åndelig; Fald, Adams og Evas; Forsoning; Frelse; Jesus Kristus

At befri, udfri eller løskøbe, som f.eks. når man får frigivet nogen fra fangenskab ved at betale løsesum for dem. Forløsning henviser til Jesu Kristi forsoning og til udfrielse fra synd. Jesu forsoning forløser alle mennesker fra fysisk død. Ved hans forsoning bliver de, der tror på ham og omvender sig, også forløst fra åndelig død.

Jeg har løskøbt dig, **Es** 44:22. Skulle jeg løskøbe dem fra døden, **Hos** 13:14 (**Sl** 49:15). Vi har forløsning ved Kristi blod, **Ef** 1:7, 14 (**Hebr** 9:11–15; **1 Pet** 1:18–19; **Alma** 5:21; **Hel** 5:9–12). Herren har forløst min sjæl fra helvede, **2 Ne** 1:15. Forløsningen udvirkes i og ved den hellige Messias, **2 Ne** 2:6–7, 26 (**Mosi** 15:26–27; 26:26). De sang om

den forløsende kærlighed, **Alma** 5:9 (Alma 5:26; 26:13). Derfor forbliver de ugudelige, som om der ingen forløsning var blevet foretaget, **Alma** 11:40–41 (Alma 34:16; 42:13; Hel 14:16–18). Jesus Kristus har udvirket verdens forløsning, **Morm** 7:5–7. Forløsningskraft kommer alle dem til gode, som ikke har nogen lov, **Moro** 8:22 (L&P 45:54). De, der ikke tror, kan ikke blive forløst fra deres åndelige fald, **L&P** 29:44. Små børn er forløst fra verdens grundlæggelse, **L&P** 29:46. Herren har forløst sit folk, **L&P** 84:99. Joseph F. Smith så de dødes forløsning i et syn, **L&P** 138. Adam og Eva glædede sig over deres forløsning, **Moses** 5:9–11.

FORLØSER. *Se også* Frelser; Jesus Kristus

Jesus Kristus er menneskeheden store forløser, fordi han ved sin forsoning betalte prisen for menneskenes synder og gjorde opstandelsen mulig for alle mennesker.

Dog ved jeg, at min løser lever, **Job** 19:25. Jeg hjælper dig, siger Herren, han som løskøber dig, **Es** 41:14 (Es 43:14; 48:17; 54:5; 59:20). Jeg, Herren, frelser og løskøber dig, **Es** 49:26 (Es 60:16). Giv ham navnet Jesus; for han skal frelse sit folk fra deres synder, **Matt** 1:21. Menneskesønnen skal give sit liv som løsesum for mange, **Matt** 20:28 (1 Tim 2:5–6). Herren har besøgt og forløst sit folk, **Luk** 1:68. Vi blev forligt med Gud, ved at hans søn døde, **Rom** 5:10. Jesus Kristus gav sig selv hen for os for at løskøbe os fra al slags lovløshed, **Tit** 2:13–14. Jesus Kristus har løst os fra vore synder med sit blod, **Åb** 1:5. Forløsningskraft udvirkes i og ved den hellige Messias, **2 Ne** 2:6–7, 26. Sønnen påtog sig menneskenes misgerninger og overtrædelser, forløste dem og tilfredsstillende retfærdighedens krav, **Mosi** 15:6–9, 18–27. Kristus kom for at forløse alle dem, der lader sig døbe til omvendelse, **Alma** 9:26–27. Han skal komme til verden for at forløse sit folk, **Alma**

11:40–41. Forløsning finder sted ved omvendelse, **Alma** 42:13–26. Jesus Kristus kom for at forløse verden, **Hel** 5:9–12. Kristus forløste menneskeheden fra fysisk og åndelig død, **Hel** 14:12–17. Forløsning finder sted ved Kristus, **3 Ne** 9:17. Jeg er den, som fra verdens grundlæggelse har været beredt til at forløse mit folk, **Eter** 3:14. Herren, jeres forløser, led døden i kødet, **L&P** 18:11. Kristus led for alle, hvis de vil omvende sig, **L&P** 19:1, 16–20. Små børn er forløst ved den Enbårne, **L&P** 29:46. Jeg har sendt min enbårne Søn til verden for at forløse verden, **L&P** 49:5. Kristus er verdens lys og forløser, **L&P** 93:8–9. Joseph F. Smith modtog et syn om de dødes forløsning, **L&P** 138. Vi tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst, **TA** 1:3.

FORLØSNINGSPLANEN. *Se også* Evangelium; Fald, Adams og Evas; Forsoning; Frelse; Jesus Kristus

Jesu Kristi evangeliums fylde, som har til formål at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for menneskene. Planen omfatter skabelsen, faldet og forsoningen, samt alle Gudgivne love, ordninger og lærdomme. Denne plan gør det muligt for alle mennesker at opnå ophøjelse og leve sammen med Gud for evigt (2 Ne 2; 9). I skrifterne omtales denne plan også som frelsesplanen, lykkens plan og barmhjertighedens plan.

Han blev knust for vore synder, **Es** 53:5 (Mosi 14:5). Der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved, **ApG** 4:12. Ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus, **1 Kor** 15:22. Gud havde selv forud fattet beslutning om frelsesplanen, **Ef** 1:9–10. Af den nåde er I frelst ved tro, **Ef** 2:8 (2 Ne 25:23). Paulus fik den nåde at oplyse alle om, hvad frelsesplanen er, **Ef** 3:8–9. Rettroenhed tjener Guds frelsesplan, **1 Tim** 1:3–4. Evigt liv, som Gud har lovet for evige tider siden, **Tit** 1:2. Jesus er årsag til evig frelse, **Hebr**

5:8–9. Forløsningsplanen blev tilbudt de døde, **1 Pet** 3:18–20; 4:6 (L&P 138). Døden opfylder den store skabers barmhjertige plan, **2 Ne** 9:6. Hvor stor er ikke vor Guds plan! **2 Ne** 9:13. Forløsningsplanen tilvejebringer opstandelse og syndsforladelse, **Alma** 12:25–34. Aron forkyndte forløsningsplanen for Lamonis far, **Alma** 22:12–14. Amulek forklarede frelsesplanen, **Alma** 34:8–16. Alma forklarede frelsesplanen, **Alma** 42:5–26, 31. Læren om skabelsen, faldet, forsoningen og dåben bekræftes af nutidig åbenbaring, **L&P** 20:17–29. Planen blev forordnet, før verden blev til, **L&P** 128:22. Min gerning og herlighed er at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for menneskene, **Moses** 1:39. Dette er frelsesplanen for alle mennesker, **Moses** 6:52–62. Vi vil prøve dem hermed, **Abr** 3:22–26.

FORMIDLER. *Se også* Forsoning; Jesus Kristus

En talsmand eller mellemmand. Jesus Kristus er formidler mellem Gud og mennesket. Hans forsoning har gjort det muligt for mennesker at omvende sig fra deres synder og blive forligt med Gud.

Ingen kommer til Faderen uden ved Jesus Kristus, **Joh** 14:6. Der er én formidler mellem Gud og mennesker, **1 Tim** 2:5. Kristus er formidler af en bedre pagt, **Hebr** 8:6 (Hebr 9:15; 12:24; L&P 107:19). Den hellige Messias skal gå i forbøn for alle menneskenes børn, **2 Ne** 2:9 (Es 53:12; Mosi 14:12). I skal se hen til den store formidler, **2 Ne** 2:27–28. Vi er gjort fuldkomne ved Jesus, den nye pagts formidler, **L&P** 76:69.

FORRÅDSHUS. *Se også* Velfærd

Det sted, hvor en biskop modtager, opbevarer og uddeler de offergaver, som kirkens medlemmer helliger til de fattige. Et forrådshus kan være stort eller lille alt efter forholdene. Trofaste hellige stiller deres talenter, færdigheder, materialer og penge til rådighed, så biskoppen kan drage omsorg for de trængende, når der er

behov for det. Et forrådshus kan derfor ligge inde med en liste over tjenesteydelser, penge, fødevarer eller andre fornødenheder, som er til rådighed. Biskoppen forvalter forrådshuset og uddeler varer og tjenesteydelser alt efter behov og Åndens tilskyndelser (L&P 42:29–36; 82:14–19).

De skal indsamle korn, der skal opbevares til de syv hungerår, **1 Mos** 41:34–36, 46–57. Bring hele jeres tiende til forråds-kammeret, **Mal** 3:10 (3 Ne 24:10). Lad biskoppen oprette et forrådshus for denne menighed, **L&P** 51:13. Det overskydende skal gives til mit forrådshus, **L&P** 70:7–8. De hellige skal organisere og etablere et forrådshus, **L&P** 78:1–4. Børn har et krav på Herrens forrådshus, hvis deres forældre ikke har noget, **L&P** 83:5.

FORSONING. *Se også*

Barmhjertighed; Blod; Fald; Adams og Evas; Forløse; Forløsningsplanen; Frelse; Getsemane; Guds sønner og døtre; Helliggørelse; Jesus Kristus; Kors; Korsfæstelse; Kristi børn; Nadver; Nåde; Ofre; Omvendelse; Opstandelse; Retfærdiggøre; Syndsforladelse; Tilgive; Udødelighed

At forlige mennesket med Gud.

Således som ordet anvendes i skrifterne, betyder forsoning at lide straffen for synd og derved fjerne virkningerne af synden fra den angerfulde synder, så denne kan blive forligt med Gud. Jesus Kristus var den eneste, som var i stand til at udvirke en fuldkommen forsoning for hele menneskeheden. Han var i stand til dette på grund af sin udvælgelse og forordning i det store råd, inden verden blev dannet (Eter 3:14; Moses 4:1–2; Abr 3:27), sin stilling som Guds Søn og sit syndfri liv. Hans forsoning omfattede hans lidelse i Getsemane have for menneskehedens synder, udgydelsen af hans blod samt hans død og efterfølgende opstandelse fra graven (Es 53:3–12; Mosi 3:5–11; Alma 7:10–13).

Takket være forsoningen opstår alle mennesker fra de døde med et udødeligt legeme (1 Kor 15:22). Forsoningen giver os også mulighed for at opnå tilgivelse for vore synder og at leve sammen med Gud i al evighed. Det menneske, som har nået ansvarlighedsalderen og antaget loven, kan imidlertid kun opnå disse velsignelser, hvis vedkommende udviser tro på Jesus Kristus, omvender sig fra sine synder, modtager de frelsende ordinancer og adlyder Guds befalinger. De, som ikke når ansvarlighedsalderen, og de, som lever uden loven, bliver forløst i kraft af forsoningen (Mosi 15:24–25; Moro 8:22). I skrifterne forklares det tydeligt, at hvis Kristus ikke havde sonet for vore synder, kunne ingen lov, ingen ordinance eller noget offer have tilfredsstillet retfærdighedens krav, og mennesket kunne aldrig vende tilbage til Guds nærhed (2 Ne 2; 9).

Dette er mit blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse, **Matt** 26:28. Hans sved blev som bloddåber, **Luk** 22:39–44. Jeg vil give mit kød til liv for verden, **Joh** 6:51. Jeg er opstandelsen og livet, **Joh** 11:25. Kristus er årsag til evig frelse for alle dem, som adlyder ham, **Hebr** 5:9. Vi helliggøres ved udgydelsen af Kristi blod, **Hebr** 9; 10:1–10. Kristus har lidt én gang for menneskers synder, **1 Pet** 3:18. Jesu blod renser os fra al synd, **1 Joh** 1:7. Han blev løftet op på korset og slået ihjel for verdens synder, **1 Ne** 11:32–33. Forløsning bliver dem til del, som har et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, **2 Ne** 2:3–10, 25–27. Han hengiver sig som sonoffer for synd, **2 Ne** 2:7. Forsoningen løskøber mennesket fra faldet og redder dem fra død og helvede, **2 Ne** 9:5–24. Det må nødvendigvis være en altomfattende forsoning, **2 Ne** 9:7. Bliv forliget med Gud ved Kristi forsoning, **Jakob** 4:11. Hans blod soner for dem, der har syndet i uvidenhed, **Mosi** 3:11–18. Mennesket opnår frelse ved forsoningen, **Mosi** 4:6–8. Havde det ikke været for forsoningen, ville alle have været fortabt,

Mosi 13:27–32. Han skal sone for verdens synder, **Alma** 34:8–16. Gud soner selv for verdens synder for at bringe barmhjertighedens plan til at virke, **Alma** 42:11–30. Jeg er hele jordens Gud og er blevet slået ihjel for verdens synder, **3 Ne** 11:14. Jeg, Gud, har lidt dette for alle, **L&P** 19:16. Små børn er forløst ved min Enbårne, **L&P** 29:46–47. Se hans lidelser og død, han som ikke begik nogen synd, **L&P** 45:3–5. Dette er et sindbillede på den Enbårnes offer, **Moses** 5:7. I kraft af Kristi forsoning kan hele menneskeheden blive frelst, **TA** 1:3.

FORSTÅELSE. *Se også Kundskab; Sandhed; Visdom*

At opnå kundskab om eller fatte betydningen af en sandhed og dens anvendelse i ens liv.

Støt dig ikke til din egen indsigt, **Ordsp** 3:5. Køb indsigt for alt, hvad du ejer, **Ordsp** 4:7. Jesus talte i lignelser, og nogen forstod dem ikke, **Matt** 13:12–17. Herren åbnede deres sind, **Luk** 24:45. Hvis I ikke kan forstå disse ord, så er det, fordi I ikke beder, **2 Ne** 32:4 (3 Ne 17:3). Optegnelser blev bevaret, for at vi kunne læse og forstå, **Mosi** 1:2–5. På grund af deres vantrø kan de ikke forstå Guds ord, **Mosi** 26:3. De var mænd med en sund forståelse, **Alma** 17:2–3. Ordet begynder at oplyse min forstand, **Alma** 32:28. Lad os ræsonnere sammen, så I kan forstå, **L&P** 50:10–12, 19–23. Forældre skal lære deres børn at forstå, **L&P** 68:25. Herrens gerninger og hemmeligheder kan kun forstås ved den hellige Ånd, **L&P** 76:114–116. Satan forsøger at vende menneskenes hjerte bort, så de ikke forstår, **L&P** 78:10. Kristi lys levendegør vores forstand, **L&P** 88:11.

FORSVUNDNE SKRIFTER. *Se Skrifter – Forsvundne skrifter*

FORSYNDE SIG

At bryde en guddommelig lov, at synde eller at bringe andre til fald.

Men den, der bringer en af disse små, som tror på mig, til fald, var bedre tjent med at blive sænket i havet, **Matt** 18:6 (L&P 121:19–22). Hvis din bror eller søster forsynder sig imod dig og bekender, skal du lade dig forsones, **L&P** 42:88. I intet forsynder mennesket sig imod Gud end ved ikke at anerkende hans hånd og adlyde hans befalinger, **L&P** 59:21.

FORTABELSENS SØNNER. *Se også*

Djævelen; Død, åndelig;
Fordømmelse; Helvede;
Utilgivelige synd

Satans tilhængere, som sammen med ham skal lide i al evighed. Fortabelsens sønner omfatter (1) de, der fulgte Satan og blev nedstyrtet fra himlen, fordi de gjorde oprør i den førjordiske tilværelse og (2) de, som fik lov til at komme ned på denne jord og få et fysisk legeme, men som siden valgte at følge Satan og vendte sig fuldstændig imod Gud. De, der hører til den sidstnævnte gruppe, opstår fra de døde, men de bliver ikke forløst fra den anden (åndelige) død og kan ikke bo i et herlighedsrige (L&P 88:32, 35).

Ingen af dem gik fortabt, undtagen fortabelsens søn, **Joh** 17:12. Det er umuligt at føre dem til ny omvendelse, **Hebr** 6:4–6 (Hebr 10:26–29). Barmhertigheden har ikke noget krav på dette menneske; derfor er hans endelige dom at lide en aldrig ophørende pinsel, **Mosi** 2:36–39. Han er, som om der ingen forløsning var foretaget, **Mosi** 16:5. De, der for vindings skyld fornægter Kristi mirakler, skal blive som fortabelsens søn, **3 Ne** 29:7. For dem er der ikke nogen tilgivelse i denne verden, ej heller i den tilkommende, **L&P** 76:30–34 (L&P 84:41; 132:27). De er de eneste, som ikke bliver forløst fra den anden død, **L&P** 76:34–48. Fortabelsens sønner fornægter den hellige Ånd, efter at de har modtaget den, **L&P** 76:35. Fortabelsens sønner fornægter Sønnen, efter at Faderen har åbenbaret ham, **L&P** 76:43. Kain skal kaldes Fortabelse, **Moses** 5:22–26.

FORUDBESTEMMELSE. *Se*

Forudordination

FORUDORDINATION. *Se også*

Forudtilværelse

I den førjordiske tilværelse ordinerede Gud sine tapre åndelige børn til at udføre bestemte opgaver i løbet af deres jordiske liv.

Gud fastsatte folkenes områder, **5 Mos** 32:8. Før jeg dannede dig i moders liv, gjorde jeg dig til profet, **Jer** 1:5. Gud har fastsat bestemte tider, **ApG** 17:26. Dem, han forud har kendt, har han forud bestemt, **Rom** 8:28–30. Før verden blev grundlagt, har Gud i ham udvalgt os, **Ef** 1:3–4. Jesus Kristus var forudordineret til at blive Forløseren, **1 Pet** 1:19–20 (Åb 13:8). De blev kaldet og beredt fra verdens grundlæggelse, **Alma** 13:1–9. Jeg bemærkede de ædle og store, der blev udvalgt i begyndelsen, **L&P** 138:55–56. Min elskede Søn var udvalgt fra begyndelsen, **Moses** 4:2. Abraham blev udvalgt, før han blev født, **Abr** 3:23.

FORUDTILVÆRELSE. *Se også*

Begyndelsen; Krigen i himlen;
Mennesker; Rådet i himlen

Livet før jordelivet. Alle mennesker levede sammen med Gud som hans åndelige børn, inden de blev født som dødelige væsener på denne jord. Forudtilværelsen kaldes til tider »den første prøvestand« (Abr 3:26).

Da Gud lagde jordens hjørneste, råbte alle gudssønner af fryd, **Job** 38:4–7. Livsånden vender tilbage til Gud, som gav den, **Præd** 12:7. Før jeg dannede dig i moders liv, kendte jeg dig, **Jer** 1:4–5. Vi er også af hans slægt, **ApG** 17:28. Før verden blev grundlagt, har Gud udvalgt os, **Ef** 1:3–4. Vi må underkaste os under åndernes fader, **Hebr** 12:9. De engle, som ikke tog vare på deres høje hverv, holder han bundet med evige lænker, **Jud** 1:6 (Abr 3:26). Djævelen og hans engle blev styrtet ned, **Åb** 12:9. De blev kaldet og beredt fra verdens grundlæggelse,

Alma 13:3. Kristus så på evighedens vide udstrækning og alle himlens hærskarer, førend verden blev skabt, **L&P** 38:1. Mennesket var også i begyndelsen hos Gud, **L&P** 93:29 (Hel 14:17; **L&P** 49:17). Ædle ånder blev i begyndelsen udvalgt til at være herskere i kirken, **L&P** 138:53–55. Mange modtog deres første undervisning i åndernes verden, **L&P** 138:56. Alt blev skabt åndeligt, før det fandtes på jorden, **Moses** 3:5. Jeg skabte verden og menneskene, før de blev til i kødet, **Moses** 6:51. Abraham så de intelligenser, som var blevet organiseret, før verden blev til, **Abr** 3:21–24.

FORVALTER, FORVALTNING. *Se også* Kalde, kaldet af Gud

En forvalter er en, som tager vare på en andens anliggender eller ejendom. Det, som forvalteren tager vare på, kaldes hans forvaltning. Alt på denne jord tilhører Herren, vi er hans forvaltere. Vi skal stå til ansvar over for Herren, men vi kan aflægge regnskab for vores forvaltning til Guds bemyndigede repræsentanter. Når vi fra Herren eller hans bemyndigede tjenere modtager et kald til at tjene, kan den forvaltning omfatte både åndelige og timelige anliggender (**L&P** 29:34).

Du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget, **Matt** 25:14–23. Enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af, **Luk** 12:48 (**L&P** 82:3). Jesus fortalte lignelsen om den uærlige godsforvalter, **Luk** 16:1–8. Den, der viser sig at være en frostaf forvalter, skal gå ind til sin Herres glæde, **L&P** 51:19. Enhver skal aflægge regnskab for sin forvaltning, **L&P** 72:3–5. Den, der er en frostaf og klog forvalter, skal arve alt, **L&P** 78:22. Herren stiller enhver til regnskab som forvalter over jordiske velsignelser, **L&P** 104:11–17 (**L&P** 42:32). Vær flittig, så du kan være en klog forvalter, **L&P** 136:27.

FORVANDLEDE PERSONER

Mennesker, som er blevet forandret,

så de ikke føler smerte eller dør, førend de opstår til udødelighed.

Enok vandrede med Gud. Så var han der ikke mere, for Gud havde taget ham bort, **1 Mos** 5:24 (Hebr 11:5; **L&P** 107:48–49). Den dag i dag ved ingen, hvor Moses' grav er, **5 Mos** 34:5–6 (**Alma** 45:19). Elias steg op til himlen i en storm, **2 Kong** 2:11. Hvis jeg vil, at han skal leve, til jeg kommer, hvad angår det så dig? **Joh** 21:22–23 (**L&P** 7:1–3). I skal aldrig smage døden, **3 Ne** 28:7. For at de ikke skulle smage døden, blev der udvirket en forandring af deres legemer, **3 Ne** 28:38 (4 **Ne** 1:14; **Morm** 8:10–11). Johannes den Elskede skal leve, indtil Herren kommer, **L&P** 7. Jeg har taget Enoks Zion op i min egen favn, **L&P** 38:4 (Moses 7:21, 31, 69). Enok og hans brødre er en by, der skal bevares, indtil retfærdighedens dag kommer, **L&P** 45:12. Elias blev taget op til himlen uden at smage døden, **L&P** 110:13. Helligånden faldt på mange, og de blev taget op til Zion, **Moses** 7:27.

FORÆLDRE. *Se også* Far, jordisk; Mor

Fædre og mødre. Værdige ægtemænd og hustruer, som på rette vis er blevet beseglet til hinanden i Guds tempel, kan udfylde deres rolle som forældre i evigheden.

Børn, adlyd jeres forældre, **Ef** 6:1–3 (Kol 3:20). Adam og Eva var vore første forældre, **1 Ne** 5:11. Forbandelsen kan komme over hovedet på jeres forældre, **2 Ne** 4:6. Lær forældrene, at de skal omvende sig og blive døbt, **Moro** 8:10. Forældre får befaling om at under vise deres børn i evangeliet, **L&P** 68:25. Alle børn har krav på at blive forsørgt af deres forældre, **L&P** 83:4. Børnene kan ikke svare for forældrenes synder, **Moses** 6:54.

FRAFALD. *Se også* Gengivelse af evangeliet; Oprør

Det at enkeltpersoner, kirken eller hele folkeslag vender sig fra sandheden.

Generelt frafald: Israel skulle vogte sig for at vende hjertet bort fra Herren, **5 Mos** 29:17. Uden syner er et folk ladt i stikken, **Ordsp** 29:18. De har brudt den evige pagt, **Es** 24:5. Stormene slog imod det hus. Og det faldt, **Matt** 7:27. Jeg undrer mig over, at I så hastigt lader jer vende til et andet evangelium, **Gal** 1:6. De begyndte at følge stien, men for vild i tågen, **1 Ne** 8:23 (1 Ne 12:17). Efter at de havde smagt af frugten, gik de ind på forbudte stier, **1 Ne** 8:28. Nefitternes frafald blev en anstødssten for de ikke-troende, **Alma** 4:6–12. Mange medlemmer af kirken blev stolte og forfulgte andre medlemmer, **Hel** 3:33–34 (Hel 4:11–13; 5:2–3). Når Herren giver sit folk velstand, forhærder de til tider hjertet og glemmer ham, **Hel** 12:2; 13:38. Nefitterne forhærdede hjertet og kom under Satans magt, **3 Ne** 2:1–3. Moroni profeterede om frafald i de sidste dage, **Morm** 8:28, 31–41. Frafald går forud for Kristi andet komme, **L&P** 1:13–16.

Frafald i den tidlige kristne kirke: Dette folk dyrker mig med munden, **Es** 29:10, 13. Mørke skal dække jorden, **Es** 60:2. Herren vil sende en hunger efter at høre Herrens ord, **Am** 8:11. Der skal fremstå falske kristus'er og falske profeter, **Matt** 24:24. Glubske ulve skal komme iblandt jer, **ApG** 20:29. Jeg undrer mig over, at I så hastigt vender jer fra ham, **Gal** 1:6. Der skal ske et frafald inden det andet komme, **2 Thess** 2:3. Nogen kommer bort fra sandheden, **2 Tim** 2:18. Nogen har gudsfrygt i det ydre, men fornægter dens kraft, **2 Tim** 3:5. Den dag skal komme, da de ikke vil finde sig i den sunde lære, **2 Tim** 4:3–4. Der vil komme falske lærere og falske profeter blandt folket, **2 Pet** 2:1. Nogle har sneget sig ind og fornægter den eneste Herre, **Jud** 1:4. Nogle påstod, de var apostle, men var det ikke, **Åb** 2:2. Nefi så grundlæggelsen af en stor og vederstyggelig kirke, **1 Ne** 13:26. Ikke-jøderne har snublet og opbygget mange kirker, **2 Ne** 26:20. De er afvejet fra mine ordinancer og har

brudt min evige pagt, **L&P** 1:15. Mørke skjuler jorden og tykt mørke folkets sind, **L&P** 112:23. Joseph fik at vide, at alle kirkerne var falske. Deres hjerte var langt fra Gud, **JS-H** 1:19.

FRED. *Se også* Fredsstifter; Hvile; Tusindårsriget

I skrifterne kan fred enten betyde frihed fra strid og uro eller den indre ro og tryghed, der affødes af den Ånd, som Gud skænker sine trofaste hellige.

Frihed fra strid og uro: Han gør ende på krige, **SI** 46:10. De skal ikke mere oplæres til krig, **Es** 2:4. Hold fred med alle mennesker, tag ikke retten i egen hånd, **Rom** 12:18–21. Der fortsatte med at være fred i landet, **4 Ne** 1:4, 15–20. Undsig derfor krig, og forkynd fred, **L&P** 98:16. Rejs et fredsbanner, **L&P** 105:39.

Den fred, Gud skænker de lydige: Frelseren skal kaldes Freds Fyrste, **Es** 9:5. De gudløse har ikke fred, **Es** 48:22. Der var en himmelsk hærske, som lovprieste Gud og sang: Ære være Gud i det højeste, fred til mennesker, **Luk** 2:13–14. Fred efterlader jeg jer, **Joh** 14:27. Guds fred, som overgår al forstand, **Fil** 4:7. Kong Benjamins folk fik fred med samvittigheden, **Mosi** 4:3. Hvor herlige på bjergene er ikke fødderne af dem, der forkynder fred, **Mosi** 15:14–18 (Es 52:7). Alma anråbte Herren og fandt fred, **Alma** 38:8. De retfærdiges ånder bliver modtaget i en tilstand af fred, **Alma** 40:12. Gød jeg ikke fred i dit sind angående sagen? **L&P** 6:23. Vandr i min Ånds sagtmodighed, så skal du få fred i mig, **L&P** 19:23. Den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få fred, **L&P** 59:23. Klæd jer i næstekærlighedens bånd, som er fuldkommenhedens og fredens bånd, **L&P** 88:125. Min søn, lad der være fred i din sjæl, **L&P** 121:7. Da jeg forstod, at der var større fred, stræbte jeg efter at få fædrenes velsignelser, **Abr** 1:2.

FREDSSTIFTER. *Se også* Fred

Et menneske, som skaber eller fremmer fred (**Matt** 5:9; **3 Ne** 12:9). En fredsstifter

kan også være en, der forkynder evangeliet (Mosi 15:11–18).

FRELSE FOR AFDØDE. *Se også*

Forløsningsplanen; Frelse;
Mindebog; Slægtsregister

De, som er døde uden at have modtaget evangeliets frelsende ordnancer, får mulighed for at få disse ordnancer udført på deres vegne i templet af værdige, levende medlemmer af kirken. De døde bliver undervist i evangeliet i ånderverdenen og kan dér tage imod de ordnancer, som udføres for dem på jorden.

Trofaste medlemmer af kirken forsker i deres slægt og udfærdiger slægtshistoriske optegnelser for at finde navne og fødselsdata på deres forfædre, så de frelsende ordnancer kan blive udført for dem.

Til fangerne skal du sige: Gå ud! **Es** 49:9 (**Es** 24:22; **1 Ne** 21:9). Udråb frigivelse for fanger, **Es** 61:1 (**Luk** 4:18). Han skal vende fædres hjerte til deres sønner, **Mal** 3:23–24 (**3 Ne** 25:5–6; **L&P** 110:13–16). De døde skal høre Guds søns røst, **Joh** 5:25. Hvorfor så lade sig døbe for de døde, **1 Kor** 15:29. Kristus prædikede for de ånder, som var i fængsel, **1 Pet** 3:18–20. Derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, **1 Pet** 4:6. Sønnen besøgte ånderne i fængsel, **L&P** 76:73. Da sker forløsningen af dem, som har fået deres del i fængslet, **L&P** 88:99. En døbefont er der ikke på jorden, så mine hellige kan blive døbt for dem, der er døde, **L&P** 124:29. Alle, som er døde, og som ville have antaget evangeliet, bliver arvinger til det celestiale rige, **L&P** 137:7–10. Guds Søn viste sig og forkyndte frihed for de fangne, som havde været trofaste, **L&P** 138:18. Alle de ånder, som var i fængsel, kom frem, **Moses** 7:57.

FRELSE. *Se også* Død, fysisk;

Død, åndelig; Forløse;
Forløsningsplanen; Forsoning;
Jesus Kristus; Nåde; Ophøjelse

At blive frelst fra både fysisk og ånde-

lig død. Alle mennesker bliver frelst fra fysisk død ved Guds nåde i kraft af Jesu Kristi død og opstandelse. Enhver kan også blive frelst fra åndelig død ved Guds nåde ved tro på Jesus Kristus. Denne tro kommer til udtryk i et liv i lydighed mod evangeliets love og ordnancer samt villighed til at tjene Kristus.

Herren er mit lys og min frelse, **SI** 27:1. Han er min klippe og min frelse, **SI** 62:3. Evangeliet er Guds kraft til frelse, **Rom** 1:16 (**L&P** 68:4). Arbejd med frygt og bæven på jeres frelse, **Fil** 2:12. Gud har udvalgt jer til frelse ved Åndens helligelse, **2 Thess** 2:13. Frelse er fri, **2 Ne** 2:4. Der findes ingen større gave end frelsens gave, **L&P** 6:13. Jesus Kristus er det eneste navn ved hvilket frelse skal blive menneskenes børn til del, **Moses** 6:52 (**ApG** 4:10–12). Vi tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst, **TA** 1:3.

Børns frelse: Hvis I ikke bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget, **Matt** 18:3. Små børn har også evigt liv, **Mosi** 15:25. Barnedåb er en vederstyggelighed, og små børn er levende i Kristus i kraft af forsoningen, **Moro** 8:8–24. Små børn er forløst ved den Enbårne; Satan kan ikke friste dem, **L&P** 29:46–47. Børn skal undervises i evangeliet og døbes, når de er otte år gamle, **L&P** 68:25–28. Små børn er helliggjort ved Jesu Kristi forsoning, **L&P** 74:7. Menneskene bliver i deres barnestade igen uskyldige, **L&P** 93:38. Alle børn, som dør, før de når ansvarlighedsalderen, bliver frelst i det celestiale rige, **L&P** 137:10. Børn er rene fra verdens grundlæggelse, **Moses** 6:54.

FRELSE. *Se også* Jesus Kristus

En, der frelser. Ved sin forsoning har Jesus Kristus tilbudt hele menneskeheden forløsning og frelse. »Frelseren« er en af Jesu Kristi titler.

Herren er mit lys og min frelse, **SI** 27:1 (**2 Mos** 15:1–2; **2 Sam** 22:2–3). Jeg er Herren, der er ingen anden frelser end

mig, **Es** 43:11 (L&P 76:1). Du skal give ham navnet Jesus; for han skal frelse sit folk fra deres synder, **Matt** 1:21. I dag er der født jer en frelser; han er Kristus, Herren, **Luk** 2:11. For således elskede Gud verden, at han sendte sin enbårne søn for at frelse verden, **Joh** 3:16–17. Der er ikke givet noget andet navn end Kristus, som menneskene kan blive frelst ved, **ApG** 4:10–12 (2 **Ne** 25:20; **Mosi** 3:17; 5:8; L&P 18:23; **Moses** 6:52). Fra himlene venter vi Herren Jesus Kristus som frelser, **Fil** 3:20. Faderen har sendt sin søn som verdens frelser, **1 Joh** 4:14. Herren oprejste en Messias, en frelser for verden, **1 Ne** 10:4. Guds lam er verdens frelser, **1 Ne** 13:40. Kundskaben om en frelser skal blive spredt blandt alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, **Mosi** 3:20. Kristus måtte dø for at udvirke frelse, **Hel** 14:15–16. Retfærdiggørelse og helliggørelse ved Frelseren er retfærdig og sand, **L&P** 20:30–31. Jeg er Jesus Kristus, verdens frelser, **L&P** 43:34. Min Enbårne er Frelseren, **Moses** 1:6. Så mange, som troede på Sønnen og omvendte sig fra deres synder, ville blive frelst, **Moses** 5:15.

FRELSEPLANEN. *Se*
Forløsningsplanen

FRIHED. *Se også* Fangenskab;
Handlefrihed

Den evne eller den tilstand, som gør, at man kan handle og tænke frit. I åndelig forstand bliver et menneske, som omvender sig og adlyder Guds vilje, gjort fri fra syndens bånd i kraft af Jesu Kristi forsoning (**Joh** 8:31–36; **Mosi** 5:8).

Jeg kan vandre i åbent land, for jeg søger dine forordninger, **Sl** 119:45. Sandheden skal gøre jer frie, **Joh** 8:32. De, der bliver gjort fri for synd, får evigt liv, **Rom** 6:19–23. Hvor Herrens ånd er, dér er der frihed, **2 Kor** 3:17. Kristus har befriet os til frihed, **Gal** 5:1 (L&P 88:86). Menneskene er frie til at vælge frihed og evigt liv, **2 Ne** 2:27. En

retfærdig gren af Israels hus skal blive ført ud af fangenskab til frihed, **2 Ne** 3:5. Dette land skal være et land, hvor der er frihed, **2 Ne** 10:11. De anråbte Herren om frihed, **Alma** 43:48–50. Moroni plantede frihedens banner blandt nefitterne, **Alma** 46:36. Moroni glædede sig over sit lands frihed, **Alma** 48:11. Guds ånd er frihedens ånd, **Alma** 61:15. Følg mig, så skal I blive et frit folk, **L&P** 38:22. Herren og hans tjenere forkynder frihed for de fangne ånder, **L&P** 138:18, 31, 42.

FRIHEDSERKLÆRINGEN. *Se også*
Moroni, hærføreren

Et banner, som Moroni, der var øverste hærfører for de nefitiske hære, rejste. Moroni lavede banneret for at opmuntre nefitterne til at forsvare deres religion, fred og familier.

Moroni lavede frihedserklæringen af sin iturevne kjortel, **Alma** 46:12–13. Alle, der ville håndhæve erklæringen, indgik en pagt, **Alma** 46:20–22. Moroni lod erklæringen hejse på hvert tårn, **Alma** 46:36 (**Alma** 51:20).

FRISTELSE. *Se også* Djævelen;
Handlefrihed; Udholdenhed

En prøve på et menneskes evne til at vælge det gode frem for det onde; en tilskyndelse til at begå synd og følge Satan i stedet for Gud.

Led os ikke i fristelse, men fri os fra det onde, **Matt** 6:13 (JSO, **Matt** 6:14; 3 **Ne** 13:12). Gud vil ikke tillade, at I fristes over evne, **1 Kor** 10:13. Kristus blev fristet ligesom vi, **Hebr** 4:14–15. Modstanderens fristelser kan ikke overvælde dem, der giver agt på Guds ord, **1 Ne** 15:24 (**Hel** 5:12). Mennesket kunne ikke handle selv, medmindre det blev tilskyndet af den ene eller den anden, **2 Ne** 2:11–16. Våg og bed bestandigt, så I ikke må blive fristet mere end det, som I kan bære, **Alma** 13:28. Lær dem at modstå alle Djævelens fristelser med deres tro på Herren Jesus Kristus, **Alma** 37:33. Bed, for at I ikke skal falde i fristelse, **3 Ne** 18:15, 18

(L&P 20:33; 31:12; 61:39). Vogt dig for stolthed, for at du ikke skal falde i fristelse, **L&P** 23:1. Adam blev undergivet Djævelens vilje, fordi han gav efter for fristelse, **L&P** 29:39–40. Jeg var overladt til alle slags fristelser, **JS–H** 1:28.

FRYGT. *Se også* Mod; Tro;
Ærbødighed

Frygt kan have to betydninger: (1) at frygte Gud er at føle ærbødighed over for ham og adlyde hans befalinger; (2) at frygte mennesker, farer, smerte og ondskab er at være bange for dem og grue for dem.

Frygt for Gud: Der er ingen gudsfrygt her på stedet, **1 Mos** 20:11. Du skal frygte Herren din Gud, **5 Mos** 6:13 (Jos 24:14; 1 Sam 12:24). Tjen Herren i frygt! **SI** 2:11. At frygte Herren er begyndelsen til visdom, **SI** 111:10. Frygt Herren, og hold dig fra det onde, **Ordsp** 3:7. Det kan gå dem godt, som frygter Gud, **Præd** 8:12. Arbejd med frygt og bæven på jeres frelse, **Fil** 2:12. Frygt Gud og giv ham ære, **Åb** 14:7 (L&P 88:104). Profeterne opildnede bestandig folket for at holde dem i frygt for Herren, **En** 1:23. Alma og Mosijas sønner faldt til jorden, for Herrens frygt kom over dem, **Alma** 36:7. Udarbejd jeres egen frelse med frygt og bæven, **Morm** 9:27. De, som ikke frygter mig, vil jeg forurolige og få til at bæve, **L&P** 10:56. Den, der frygter mig, skal se hen til tegnene på Menneskesønnens komme, **L&P** 45:39.

Frygt for mennesker: Frygt ikke, for jeg er med dig! **1 Mos** 26:24 (Es 41:10). Herren er med os. I skal ikke være bange for dem! **4 Mos** 14:9. Frygt ikke, der er flere på vores side, **2 Kong** 6:16. Jeg frygter ikke, hvad dødelige kan gøre mig, **SI** 56:5. Frygt ikke for menneskers hån, **Es** 51:7 (2 Ne 8:7). Gud har ikke givet os en fej ånd, **2 Tim** 1:7. Den fuldendte kærlighed fordriver frygten, **1 Joh** 4:18 (Moro 8:16). Helamans sønner frygtede ikke døden, **Alma** 56:46–48. Frygten for døden fylder brystet på de ugudelige, **Morm** 6:7. Jeg frygter

ikke for, hvad mennesket kan gøre, **Moro** 8:16. Du burde ikke have frygtet mennesker mere end Gud, **L&P** 3:7 (L&P 30:1, 11; 122:9). Frygt ikke for at gøre det gode, **L&P** 6:33. Ingen, som tilhører min kirke, behøver at frygte, **L&P** 10:55. Hvis I er beredte, skal I ikke frygte, **L&P** 38:30. Aflæg frygt, **L&P** 67:10. Vær derfor ved godt mod og frygt ikke, for jeg, Herren, er med jer, **L&P** 68:6. Frygt ikke jeres fjender, **L&P** 136:17.

FULDKOMMEN

Fuldendt, fuldstændig og fuldt udviklet; fuldstændig retfærdig. Fuldkommen kan også betyde uden synd eller ondskab. Kun Kristus var helt fuldkommen. Kristi sande disciple kan blive fuldkomne ved hans nåde og forsoning.

I skal være helhjertede med Herren, **1 Kong** 8:61. Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen, **Matt** 5:48 (3 Ne 12:48). Hvis én ikke fejler i tale, er han fuldkommen, **Jak** 3:2. Tro er ikke at have en fuldkommen kundskab, **Alma** 32:21, 26. Der blev foretaget en forsoning, så Gud kan være en fuldkommen Gud, **Alma** 42:15. Moroni var en mand med en fuldkommen forståelse, **Alma** 48:11–13, 17–18. Kristi Ånd er givet enhver, så han kan dømmes og vide med en fuldkommen kundskab, om noget er af Gud eller Djævelen, **Moro** 7:15–17. Kom til Kristus, og bliv fuldkommengjort i ham, **Moro** 10:32. Fortsæt derfor i tålmodighed, indtil I bliver gjort fuldkomne, **L&P** 67:13. Disse er dem, som er retfærdige mennesker, gjort fuldkomne ved Jesus, **L&P** 76:69. Embederne i kirken er til fuldkommengørelse af mine hellige, **L&P** 124:143 (Ef 4:11–13). De levende er ikke fuldkomne uden deres døde, **L&P** 128:15, 18. Noa var en retfærdig mand og fuldkommen i sin slægt, **Moses** 8:27.

FÆLLES SAMTYKKE. *Se også* Jesu
Kristi Kirke; Opretholdelse af
kirkeledere

Det princip hvorved kirkens medlem-

mer opretholder dem, som er kaldet til at tjene i kirken, såvel som andre beslutninger i kirken, som kræver deres støtte. Dette vises som regel ved at række højre hånd op.

Jesus Kristus er kirkens overhoved. Ved Helligåndens inspiration vejleder han kirkens ledere i vigtige handlinger og beslutninger. Men det er hvert enkelt kirkemedlems ret og privilegium at vælge, om det vil støtte sine ledes handlinger og beslutninger eller ej.

Folket svarede med én røst, **2 Mos** 24:3 (4 Mos 27:18–19). Apostlene og ældsterne besluttede i enighed, **ApG** 15:25. Ingen bør ordineres uden menighedens afstemning, **L&P** 20:65–66. Alt skal gøres med fælles samtykke, **L&P** 26:2 (L&P 28:13). Lad alt blive gjort med fælles samtykke, **L&P** 104:21.

FÆLLESSKAB. *Se også* Enighed; Kærlighed;

For sidste dages hellige indebærer fællesskab, at man har venlig omgang med hinanden, samt tjener, opløfter og styrker hverandre.

Elsk din næste som dig selv, **3 Mos** 19:18 (Matt 19:19; L&P 59:6). Når du engang vender om, så styrk dine brødre, **Luk** 22:32. I er mine disciple, hvis I har kærlighed til hinanden, **Joh** 13:35. Vær hyrde for mine får! **Joh** 21:15–17. Vort fællesskab er med Faderen og hans søn, **1 Joh** 1:3. Nefitterne og lamanitterne plejede fællesskab med hinanden, **Hel** 6:3. Lad enhver agte sin broder som sig selv, **L&P** 38:24–25. Hvis I ikke er ét, er I ikke mine, **L&P** 38:27. Jeg tager imod jer i fællesskabet med en beslutning om at være jeres ven og broder, **L&P** 88:133.

FØDT AF GUD, FØDT PÅ NY. *Se også* Døbe, dåb; Guds sønner og døtre; Kristi børn; Naturlige menneske; Omvendelse

Det, at Guds Ånd udvirker en så stor forandring i et menneskes hjerte, at det ikke længere føler trang til at gøre ondt, men kun ønsker at søge det, der hører Gud til.

Jeg giver dem en ny ånd, **Ez** 11:19 (Ez 18:31; 36:26). De, som troede på Kristi navn, blev født, ikke af blod, men af Gud, **Joh** 1:12–13. Medmindre et menneske fødes af vand og Ånd, kan det ikke komme ind i Guds rige, **Joh** 3:3–7. Vi kan fødes igen ved Guds ord, **1 Pet** 1:3–23. Enhver, som er født af Gud, fortsætter ikke med at synde, **JSO**, **1 Joh** 3:9. Alt, hvad der er født af Gud, overvinder verden, **1 Joh** 5:4. De, som er født af Kristus, indgår pagt med Gud, **Mosi** 3:19; 5:2–7. Alle skal fødes på ny, ja, fødes af Gud, **Mosi** 27:25–26 (Alma 5:49). Er I blevet åndeligt født af Gud, **Alma** 5:12–19. Hvis I ikke bliver født på ny, kan I ikke komme ind i Guds rige, **Alma** 7:14. Hver den, der tror på mine ord, skal blive født af mig, nemlig af vand og af Ånden, **L&P** 5:16. I må blive født på ny ind i Himmeriget, **Moses** 6:59.

FØLE. *Se også* Helligånden

At fornemme Åndens tilskyndelser.

I havde ikke længere evnen til at føle, så I kunne ikke føle hans ord, **1 Ne** 17:45. Når I føler disse svulmende bevægelser, vil I begynde at sige, at det er et godt frø, **Alma** 32:28. Du skal føle, at det er rigtigt, **L&P** 9:8. Alle mennesker, som træder ind i Herrens hus, må føle din kraft, **L&P** 109:13.

FØRSTE PRINCIPPER,

EVANGELIETS. *Se* Døbe, dåb; Evangelium; Helligånden; Omvendelse; Tro

FØRSTE PRÆSIDENTSKAB. *Se også* Nøgler, præstedømmets; Præsident; Åbenbaring

Kirkens præsident og hans rådgivere. De udgør et kvorum af tre højpræster, som præsiderer over hele kirken. Det Første Præsidentskab besidder alle præstedømmets nøgler.

Rigets nøgler tilhører altid præsidentskabet for det høje præstedømme, **L&P** 81:2. Præsidentskabet for det høje præstedømme har ret til at virke i alle embeder, **L&P** 107:9, 22. Den, der

modtager mig, modtager Det Første Præsidentskab, **L&P** 112:20, 30. Det Første Præsidentskab skal modtage orakler [åbenbaringer] for hele kirken, **L&P** 124:126.

FØRSTE SYN. *Se også* Gengivelse af evangeliet; Smith, Joseph, jun.

Den begivenhed, hvor Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus viste sig for profeten Joseph Smith i en lund.

I foråret 1820 var Joseph Smith jun. fjorten år gammel. Han boede sammen med sin familie i Palmyra i staten New York. Et stykke vest for familiens hjem lå et mindre skovområde. Joseph gik ud i denne lund for at adspørge Gud om, hvilken kirke, der var den sande. Et skriftsted i Bibelen havde gjort det klart for ham, at han måtte søge svaret hos Gud (Jak 1:5–6). Som svar på hans bøn viste Faderen og Sønnen sig for ham og fortalte ham, at han ikke skulle slutte sig til nogen af de eksisterende kirker, for de var alle falske (JS–H 1:15–20). Denne hellige oplevelse blev indledningen til en række begivenheder, der førte til gengivelsen af evangeliet og genoprettelsen af Kristi sande kirke.

FØRSTE MOSEBOG. *Se også* Pentateuken

Som en anden benævnelse for Første Mosebog bruges undertiden det græske ord *Genesis*, som betyder »oprindelse« eller »begyndelse«. Første Mosebog er den første bog i Det Gamle Testamente og er skrevet af profeten Moses. Bogen beretter om mange former for begyndelse, herunder jordens skabelse, anbringelsen af dyr og mennesker på jorden, Adams og Evas fald, åbenbarelsen af evangeliet for Adam, oprindelsen til de forskellige folkeslag og stammer, omstændighederne i forbindelse med fremkomsten af de forskellige sprog i Babel, samt oprindelsen til Abrahams slægt, som førte til grundlæggelsen af Israels hus. Josefs rolle som den, der bevarer Israel, fremhæves i Første Mosebog.

Åbenbaringer fra vor tid bekræfter og forklarer beretningen fra Første Mosebog (1 Ne 5; Eter 1; Moses 1–8; Abr 1–5).

I Første Mosebog omhandler kapitlerne 1–4 verdens skabelse og udviklingen af Adams slægt. Kapitlerne 5–10 indeholder historien om Noa. Kapitlerne 11–20 fortæller om Abraham og hans slægt op til Isak. Kapitlerne 21–35 følger Isaks slægt. Kapitel 36 fortæller om Esau og hans slægt. Kapitlerne 37–50 omhandler Jakobs slægt og indeholder beretningen om Josef, som bliver solgt til Egypten, og om hans rolle som Israels hus' redningsmand.

FØRSTEFØDSELSRET. *Se også* Førstefødte; Pagt

Den arveret, som tilfalder den førstefødte søn. I en bredere betydning omfatter det enhver rettighed eller arv, som gives et menneske, når vedkommende bliver født ind i en slægt og kultur.

Sælg mig din førstefødselsret, **1 Mos** 25:29–34 (1 Mos 27:36). De blev anbragt efter alder, **1 Mos** 43:33. Han satte Efraim før Manasse, **1 Mos** 48:14–20 (Jer 31:9). Josef fik førstefødselsretten, **1 Krøn** 5:2. Esau solgte sin førstefødselsret, **Hebr** 12:16. I er retmæssige arvinger, **L&P** 86:9. Zion har ret til præstedømmet ved sin afstamning, **L&P** 113:8 (Abr 2:9–11).

FØRSTEFØDTE. *Se også* Førstefødselsret; Jesus Kristus

På de gamle patriarkers tid fik den førstefødte søn førstefødselsretten (1 Mos 43:33) og arvede således ansvaret for at lede familien, når faderen døde. Den førstefødte måtte være værdig for at kunne overtage dette ansvar (1 Krøn 5:1–2) og kunne miste sin førstefødselsret, hvis han ikke var retfærdig.

Under Moseloven blev den førstefødte betragtet som Guds ejendom. Den førstefødte fik dobbelt andel af alt, hvad hans far ejede (5 Mos 21:17). Efter faderens død havde han ansvaret for at tage sig af sin mor og sine søstre.

Alle førstefødte handyr tilhørte også Gud. Rene dyr blev brugt som offerdyr, mens urene dyr blev indløst, solgt eller slået ihjel (2 Mos 13:2, 11–13; 34:19–20; 3 Mos 27:11–13, 26–27).

Den førstefødte symboliserede Jesus Kristus og hans jordiske virke og mindede folket om den store Messias' komme (Moses 5:4–8; 6:63).

Jesus var den førstefødte af vor himmelske Faders åndelige børn – Fade-rens Enbårne i kødet – og den første, som opstod fra de døde i opstandelsen (Kol 1:13–18). Alle trofaste hellige bliver medlemmer af den førstefødtes menighed i evigheden (L&P 93:21–22).

Den førstefødte af dine sønner skal du give til mig, **2 Mos** 22:28. Jeg helligede mig alle førstefødte i Israel, **4 Mos** 3:13. Han er den førstefødte blandt mange brødre, **Rom** 8:29. Han fører sin førstefødte ind i verden, **Hebr** 1:6. De er dem, som er den Førstefødtes menighed, **L&P** 76:54, 94. Den blev overdraget mig fra fædrene, nemlig den ret, som tilhører den førstefødte, **Ab** 1:3.

FØRSTEGRØDE

Det første af det, der blev høstet i hver høstsæson. På Det Gamle Testaments tid blev førstegrøden bragt som offer til Herren (3 Mos 23:9–20). De, der tager imod evangeliet og trofast holder ud til enden, er symbolsk set førstegrøden, for de tilhører Gud.

De, der følger Lammet overalt, bliver Guds førstegrøde, **Åb** 14:4. De, som er de første, der stiger ned sammen med Kristus, er førstegrøden, **L&P** 88:98.

GABRIEL. *Se også* Engle; Maria, Jesu mor; Noa, bibelsk patriark

En engel, som blev sendt til Daniel (Dan 8:16; 9:21), Zakarias (Luk 1:11–19; L&P 27:7), Maria (Luk 1:26–38) og andre (L&P 128:21). Profeten Joseph Smith lod forstå, at Gabriel er den samme som profeten Noa fra Det Gamle Testamente.

GAD, JAKOBS SØN. *Se også* Israel; Jakob, Isaks søn

Omtales i Det Gamle Testamente. Gad var søn af Jakob og Zilpa (1 Mos 30:10–11). Hans efterkommere blev til en af Israels stammer.

Gads stamme: Jakobs velsignelse af sin søn Gad er beskrevet i 1 Mos 49:19. Moses' velsignelse af Gads stamme er beskrevet i 5 Mos 33:20–21. Ifølge disse velsignelser skulle Gads efterkommere blive et krigerisk folk. Det område, som de fik tildelt i Kana'ans land, lå øst for Jordanfloden og rummede gode græsgange med meget vand.

GAD, SEEREN. *Se også* Skrifter – Forsvundne skrifter

En profet, der var Davids trofaste ven og rådgiver i Det Gamle Testamente (1 Sam 22:5; 2 Sam 24:11–19). Han skrev en bog om Davids gerninger, som nu er et af de forsvundne skrifter (1 Krøn 29:29).

GADIANTONRØVERNE. *Se også* Hemmelige sammensværgelser

En røverbande fra Mormons Bog, som blev organiseret af en ugudelig nefit ved navn Gadianton. Deres organisation byggede på hemmeligholdelse og sataniske eder.

Gadianton blev årsag til det nefitiske folks udryddelse, **Hel** 2:12–13. Djævelen gav Gadianton hemmelige eder og pagter, **Hel** 6:16–32. Hemmelige sammensværgelser blev årsag til det jereditiske folks udryddelse, **Eter** 8:15–26.

GALATERBREVET. *Se også* Paulus; Paulus' breve

Et brev, som apostlen Paulus skrev til de hellige, der boede i Galatien. Brevets tema er, at man kun kan opnå reel frihed ved at leve efter Jesu Kristi evangelium. Hvis de hellige antog de jødekristnes lære, som indebar, at man skulle overholde Moseloven, så ville de begrænse eller miste den frihed, som de havde fundet i Kristus. I brevet fastslår Paulus sin egen stilling som apostel, forklarer læren om retfærdighed ved tro og bekræfter værdien

af en åndelig religion. Galaterbrevet er nu en bog i Det Nye Testamente.

I kapitlerne 1 og 2 udtrykker Paulus sin sorg over de forlydender, han har modtaget om, at der er sket et frafald blandt galaterne, og forklarer sin egen stilling blandt apostlene. Kapitlerne 3 og 4 omhandler læren om tro og gerninger. Kapitlerne 5 og 6 indeholder en prædiken om de praktiske resultater af læren om tro.

GALILÆA

Siden oldtiden har Galilæa været navnet på Israels nordligste område. Det ligger vest for Jordanfloden og Galilæas Sø. Galilæa er ca. 100 kilometer langt og 50 kilometer bredt. I oldtiden rummede det noget af den bedste jord og de travleste byer i hele Israel. Vigtige handelsveje til Damaskus, Egypten og det østlige Israel gik gennem Galilæa. Det fortræffelige klima og den frugtbare jord gav store afgrøder af oliven, hvede, byg og druer. Fiskeriet i Galilæas Sø skabte basis for en omfattende eksport, som gav et godt afkast. Frelseren tilbragte en stor del af sin tid i Galilæa.

Et stort lys skal skinne i Galilæa, **Es** 8:23–9:2 (2 **Ne** 19:1–3). Jesus gik omkring i hele Galilæa, underviste, prædikede og helbredte, **Matt** 4:23. Efter sin opstandelse viste Jesus sig i Galilæa, **Mark** 14:28 (Joh 21:1–14). Rygtet om Jesus spredtes over hele Galilæa, **Luk** 4:14. Jesus begyndte sine mirakler i Kana i Galilæa, **Joh** 2:11.

Galilæas Sø: Galilæas Sø ligger i det nordlige Israel. Den blev også kaldt Kinneretsøen i Det Gamle Testamente og Genesaret Sø eller Tiberias Sø i Det Nye Testamente. Jesus prædikede her flere gange (**Matt** 13:2). Søen er pæreformet, 20 kilometer lang og 12 kilometer bred på det bredeste sted. Den ligger 207 meter under havets overflade, hvilket ofte gør, at den omkringliggende luft er meget varm. Når kold luft strømmer ned fra bjergene og støder sammen med den varme luft, opstår der ofte pludselige vejr (Luk 8:22–24).

GAMALIEL. *Se også* Farisæere

En kendt farisæer fra Det Nye Testamente, som kendte og underviste i den jødiske lov. Apostlen Paulus var en af hans elever (**ApG** 22:3). Han havde stor indflydelse i Rådet (**ApG** 5:34–40).

GAMLE AF DAGE. *Se* Adam

GAMLE TESTAMENTE. *Se også* Bibelen; Pentateuken; Skrifter

Skrifter, nedfældet af fordums profeter, som handlede under påvirkning af Helligånden, og som gennem mange århundreder vidnede om Kristus og hans kommende virke. Det indeholder også en beretning om Abrahams og hans efterkommeres historie, begyndende med Abraham og den pagt, eller det testamente, som Herren indgik med Abraham og hans efterkommere.

De første fem bøger i Det Gamle Testamente er skrevet af Moses og kaldes de fem mosebøger. Første Mosebog omhandler jordens, menneskehedens, sprogenes, racernes og Israels hus' oprindelse.

De historiske bøger beretter om begivenheder i det gamle Israel. Disse bøger er Josvabogen, Dommerbogen, Ruths Bog, Samuelsbøgerne, Kongebøgerne, Krønikebøgerne, Ezras Bog, Nehemias' Bog og Esters Bog.

De poetiske bøger rummer noget af profeternes visdom og litteratur. Disse bøger omfatter Jobs Bog, Salmernes Bog, Ordsprogenes Bog, Prædikerens Bog, Højsangen og Klagesangene.

Profeterne advarede Israel om dets synder og aflagde vidnesbyrd om de velsignelser, som opnås ved lydighed. De profeterede om Kristi komme, han som skulle sone for dem, som omvender sig, modtager ordinancerne og efterlever evangeliet. De profetiske bøger er Esajas' Bog, Jeremias' Bog, Ezekiels Bog, Daniels Bog, Hoseas' Bog, Joels Bog, Amos' Bog, Obadias' Bog, Jonas' Bog, Mikas Bog, Nahums Bog, Habakkuks Bog, Sefanias' Bog, Haggajs Bog, Zakarias' Bog og Malakias' Bog.

De fleste af bøgerne i Det Gamle Testamente er affattet på hebraisk. Nogle få skrifter rummer tekst, som er skrevet på aramaisk, et beslægtet sprog.

GAVE. *Se også* Helligåndsgaven; Åndens gaver

Gud giver menneskene mange velsigelser og gaver.

Der findes mange åndelige gaver, **1 Kor** 12:4–10. Stræb efter de største nådegaver! **1 Kor** 12:31. Alle fuldkomne gaver kommer fra Gud, **Jak** 1:17. Helligåndens kraft er Guds gave, **1 Ne** 10:17. De, som siger, at der ikke er nogen gaver, kender ikke Kristi evangelium, **Morm** 9:7–8. Enhver god gave kommer fra Kristus, **Moro** 10:8–18. Evtigt liv er den største af alle Guds gaver, **L&P** 14:7 (1 Ne 15:36). Der gives gaver til dem, som elsker Herren, **L&P** 46:8–11. Ikke alle har fået hver gave, **L&P** 46:11–29.

GENERALAUTORITETER. *Se* Apostel; Første Præsidentskab; Halvfjerdsere; Præsiderende biskop

GENGIVELSE AF EVANGELIET. *Se også* Evangelium; Frafald; Smith, Joseph, jun.; Uddeling

Guds genindførelse af sit evangeliums sandheder og ordinancer blandt mennesker på jorden. Jesu Kristi evangelium gik tabt på grund af det frafald, som fandt sted, efter at Kristi apostle havde virket på jorden. Dette frafald nødvendiggjorde en gengivelse af evangeliet. Gud gengav evangeliet ved hjælp af syner, englebesøg og åbenbaringer til mennesker på jorden. Genoprettelsen begyndte med profeten Joseph Smith (**JS–H** 1:1–75; **L&P** 128:20–21) og er fortsat lige op til vore dage ved Herrens levende profeters virke.

Herrens tempelbjerg står urokkeligt, højt over bjergene, **Es** 2:2 (Mika 4:2; 2 Ne 12:2). Gud vil behandle dette folk på en underlig og sælsom måde, **Es** 29:14 (2 Ne 25:17–18; **L&P** 4:1). Gud skal oprette et kongerige, som i al evighed

ikke skal gå til grunde, **Dan** 2:44. Elias skal komme og genoprette alt, **Matt** 17:11 (Mark 9:12; **L&P** 77:14). De tider kommer, da alt genoprettes, **ApG** 3:21 (**L&P** 27:6). Frelsesplanen for tidernes fylde er at sammenfatte alt i Kristus, **Ef** 1:10. Jeg så endnu en engel, den havde et evigt evangelium at forkynde, **Åb** 14:6. Evangeliets fylde skal udbredes til ikke-jøderne, **1 Ne** 15:13–18. Jøderne skal blive bragt tilbage til Guds sande kirke, **2 Ne** 9:2. Sandheden skal komme i de sidste dage, **3 Ne** 16:7. Til jer overdrager jeg Arons præstedømme, **L&P** 13:1 (**JS–H** 1:69). Jeg har overgivet nøglerne til riget for de sidste tider, **L&P** 27:6, 13–14 (**L&P** 128:19–21). Elias skulle komme for at indsamle Israels stammer og genoprette alt, **L&P** 77:9. Nøglerne til denne uddeling bliver overdraget, **L&P** 110:16 (**L&P** 65:2). Præstedømmet er givet i tidernes fyldes uddeling, **L&P** 112:30. Jeg så to personer, **JS–H** 1:17. Jeg vil åbenbare præstedømmet for jer ved profeten Elias' hånd, **JS–H** 1:38 (**Mal** 3:23–24).

GENOPRETTELSE,
GENREJSNING. *Se også* Gengivelse af evangeliet

Genindførelsen af en ting eller en tilstand, som har været taget bort, eller som var gået tabt.

Ånden og legemet skal atter blive genforenet i deres fuldkomne form, **Alma** 11:43–44. Genoprettelse er at bringe ondt tilbage for ondt, retfærdigt for det, der er retfærdigt, **Alma** 41:10–15. Vi tror på genrejsningen af de ti stammer, og at jorden vil blive fornyet og få sin paradisiske herlighed, **TA** 1:10 (**L&P** 133:23–24).

GERNINGER

Et menneskes handlinger, hvad enten de er gode eller dårlige. Ethvert menneske bliver dømt efter sine egne gerninger.

Gud gengælder mennesket efter dets gerninger, **Ordsp** 24:12. Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de

ser jeres gode gerninger, **Matt** 5:16 (3 **Ne** 12:16). Den, der gør min himmelske faders vilje, skal komme ind i Himmeriget, **Matt** 7:21. Tro uden gerninger er død, **Jak** 2:14–26. De skulle dømmes for deres gerninger, **1 Ne** 15:32 (Mosi 3:24). Vi ved, at det er ved nåde, at vi bliver frelst, efter alt hvad vi kan gøre, **2 Ne** 25:23. Lær dem aldrig at blive trætte af at gøre gode gerninger, **Alma** 37:34. Det er nødvendigt, at menneskene skal dømmes efter deres gerninger, **Alma** 41:3. På deres gerninger skal I kende dem, **Moro** 7:5 (L&P 18:38). Jeg, Herren, vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, **L&P** 137:9.

GETSEMANE. *Se også* Forsoning; Oliebjerget

En have, som omtales i Det Nye Testamente og som ifølge dette skulle ligge i nærheden af Oliebjerget. *Getsemane* er et aramaisk ord, som betyder »olieperse«. Jesus gik hen i denne have den nat, hvor Judas forrædte ham. Her i Getsemane bad han og led for hele menneskehedsens synder (**Matt** 26:36, 39; **Mark** 14:32; **Joh** 18:1; **Alma** 21:9; **L&P** 19:15–19).

GIDEON (DET GAMLE TESTAMENTE)

En hærfører, som udfriede israelitterne fra midjanitterne (**Dom** 6:11–40; 7–8).

GIDEON (MORMONS BOG)

En trofast nefitisk leder.

Han var en stærk mand og en fjende af kong Noa, **Mosi** 19:4–8. Rådførte sig med kong Limhi, **Mosi** 20:17–22. Fremlagde en plan for, hvordan kong Limhis folk kunne flygte fra trældommen hos lamanitterne, **Mosi** 22:3–9. Blev dræbt af Nehor, **Alma** 1:8–10.

GLÆDE. *Se også* Lydighed

En tilstand af lykke som følge af et retfærdigt levned. Formålet med den jordiske tilværelse er for alle mennesker at kunne nyde glæde (**2 Ne** 2:22–

25). En fuldstændig glæde opnås kun ved Jesus Kristus (**Joh** 15:11; **L&P** 93:33–34; 101:36).

De hjælpeløse skal igen glæde sig over Herren, **Es** 29:19 (**2 Ne** 27:30). Jeg forkynder jer en stor glæde, **Luk** 2:10. Ingen skal tage jeres glæde fra jer, **Joh** 16:22. Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, **Gal** 5:22. Frugten fyldte min sjæl med overordentlig stor glæde, **1 Ne** 8:12. Menneskene er til for at kunne have glæde, **2 Ne** 2:25. De retfærdiges glæde skal være fuldkommen for evigt, **2 Ne** 9:18. De kan bo hos Gud i en tilstand af aldrig ophørende lykke, **Mosi** 2:41. Jeg vil give afkald på alt, hvad jeg besidder, for at jeg kan få denne store glæde, **Alma** 22:15. Måske kan jeg blive et redskab i Guds hænder til at bringe en eller anden sjæl til omvendelse, og det er min glæde, **Alma** 29:9. Hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke, **Alma** 36:20. Min Ånd skal fylde din sjæl med glæde, **L&P** 11:13. Hvor stor skal da ikke jeres glæde være sammen med ham i min Faders rige, **L&P** 18:15–16. I denne verden er jeres glæde ikke fuldkommen, men i mig er jeres glæde fuldkommen, **L&P** 101:36. Og i dette liv skal jeg have glæde, **Moses** 5:10–11.

GODE HYRDE. *Se også* Jesus Kristus

Jesus Kristus er den gode hyrde. Rent symbolsk er Jesu disciple ligesom får, som han våger over.

Herren er min hyrde, **Sl** 23:1. Som hyrden vogter han sin hjord, **Es** 40:11. Jeg vil holde øje med mine får, **Ez** 34:12. Jeg er den gode hyrde, **Joh** 10:14–15. Jesus er fårenes store hyrde, **Hebr** 13:20. Han tæller sine får, og de kender ham, **1 Ne** 22:25. Den gode hyrde kalder på jer i sit eget navn, hvilket er Kristus, **Alma** 5:38, 60. Der skal blive én hjord og én hyrde, **3 Ne** 15:21 (**Joh** 10:16).

GOG. *Se også* Andet komme, Jesu Kristi; Magog

En konge af Magog. Ezekiel profeterede, at Gog ville invadere Israel i

forbindelse med Herrens andet komme (Ez 38–39). Et andet slag, som Gog og Magog skal udkæmpe, skal finde sted efter tusindårsrigets afslutning (Åb 20:7–9; L&P 88:111–116).

GOLGATA. *Se også* Jesus Kristus; Korsfæstelse

Golgata betyder »hovedskal« på aramaisk. Det er navnet på det sted, hvor Kristus blev korsfæstet (Matt 27:33; Mark 15:22; Joh 19:17).

GOLIAT. *Se også* David

En kæmpestor filister fra Det Gamle Testamente, som udfordrede de israelitiske hære. David tog imod hans udfordring og dræbte ham ved Herrens hjælp (1 Sam 17).

GOMORRA. *Se også* Sodoma

En ugudelig by fra Det Gamle Testamente, som blev ødelagt af Herren (1 Mos 19:12–29).

GRADER AF HERLIGHED. *Se også* Celestial herlighed; Telestial herlighed; Terrestrial herlighed

De forskellige riger i himlen. Ved den endelige dom bliver hvert menneske tildelt en evig bolig i et bestemt herlighedsrige, med undtagelse af dem som er fortabelsens sønner.

Jesus sagde: I min faders hus er der mange boliger, **Joh** 14:2 (Eter 12:32). Solen, månen og stjernerne har hver sin glans, **1 Kor** 15:40–41. Paulus blev rykket bort til den tredje himmel, **2 Kor** 12:2. Der findes et sted uden herlighed, men med evigtvarende straf, **L&P** 76:30–38, 43–45. Der findes tre grader af herlighed, **L&P** 76:50–113; 88:20–32.

GRAV. *Se også* Opstandelse

Det sted, hvor det jordiske legeme begravnes. Takket være forsoningen opstår alle mennesker fra graven.

Efter Kristi opstandelse sprang grave-
ne op og mange opstod, **Matt** 27:52–53 (3 Ne 23:9–13). Graven skal frigive sine døde, **2 Ne** 9:11–13. De, der har

sovet i graven, skal komme frem, **L&P** 88:97–98. Døbefonten er et symbol på graven, **L&P** 128:12–13.

GRUNDE. *Se også* Bøn; Åbenbaring

At fundere og tænke dybt over noget, som oftest skrifterne eller andet, som hører Gud til. Hvis man beder, samtidig med at man grunder over det, der hører Gud til, kan det føre til åbenbaring og større forståelse.

Maria gemte alle disse ord i sit hjerte, **Luk** 2:19. Mens jeg sad og grundede i mit hjerte, blev jeg taget bort, **1 Ne** 11:1. Mit hjerte grunder over skrifterne, **2 Ne** 4:15. Nefi gik hjemad, mens han grundede over det, som Herren havde vist, **Hel** 10:2–3. Gå til jeres hjem, og grund over det, som jeg har sagt, **3 Ne** 17:3. Husk på, hvor barmhjertig Herren har været, og grund over det i jeres hjerte, **Moro** 10:3. Grund over det, som du har modtaget, **L&P** 30:3. Mens vi mediterede over dette, rørte Herren ved vor forstands øjne, **L&P** 76:19. Jeg sad i mit værelse og grundede over skrifterne, **L&P** 138:1–11. Jeg grundede over det igen og igen, **JS–H** 1:12.

GUD, GUDDOMMEN. *Se også*

Fader i himlen; Helligånden; Herren; Jesus Kristus

Der er tre særskilte personer i Guddommen: Gud, den evige Fader, hans Søn, Jesus Kristus og Helligånden. Vi tror på hver af dem (TA 1:1). Fra nutidig åbenbaring lærer vi, at Faderen og Sønnen hver især har et legeme af kød og knogler, som er til at tage og føle på, hvorimod Helligånden er en person, der består af ånd, uden kød og ben (**L&P** 130:22–23). Disse tre personer er ét i fuldkommen harmoni og enighed, hvad angår hensigt og lære (**Joh** 17:21–23; **2 Ne** 31:21; **3 Ne** 11:27, 36).

Gud Faderen: Det er sædvanligvis Faderen, eller Elohim, som man refererer til med titlen Gud. Han kaldes Faderen, fordi han er far til vores ånd (**Mal** 2:10; **4 Mos** 16:22; **27:16**; **Matt** 6:9; **Ef** 4:6; **Hebr** 12:9). Gud Faderen er

universets øverste hersker. Han er almægtig (1 Mos 18:14; Alma 26:35; L&P 19:1–3), alvidende (Matt 6:8; 2 Ne 2:24) og allestedsnærværende ved sin Ånd (Sl 139:7–12; L&P 88:7–13, 41). Menneskene har et særligt forhold til Gud, som gør, at de indtager en særstilling i forhold til andre skabninger. Menneskene er Guds åndelige børn (Sl 82:6; 1 Joh 3:1–3; L&P 20:17–18).

Der findes kun få nedskrevne beretninger om, at Gud Faderen har vist sig for eller talt til et menneske. Det fremgår af skrifterne, at han talte med Adam og Eva (Moses 4:14–31), og at han ved flere lejligheder har præsenteret Jesus Kristus (Matt 3:17; 17:5; Joh 12:28–29; 3 Ne 11:3–7). Han viste sig for Stefanus (ApG 7:55–56) og Joseph Smith (JS–H 1:17). Senere så Joseph Smith og Sidney Rigdon Gud Faderen (L&P 76:20, 23). Gud giver til tider dem, der elsker ham og helliger sig over for ham, det privilegium at se ham og vide, at han er Gud (Matt 5:8; 3 Ne 12:8; L&P 76:116–118; 93:1).

Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig? **Mark** 15:34. De mennesker er den højeste Guds tjenere, **ApG** 16:17. Vi er af Guds slægt, **ApG** 17:28–29. Du skal bringe dine sakramenter som et offer til den Højeste, **L&P** 59:10–12. Enok så de ånder, som Gud havde skabt, **Moses** 6:36. Hellighedens Menneske er hans navn, **Moses** 6:57.

Gud Sønnen: Den Gud, der kendes som Jahve, er Sønnen, Jesus Kristus (Es 12:2; 43:11; 49:26; 1 Kor 10:1–4; 1 Tim 1:1; Åb 1:8; 2 Ne 22:2). Jesus virker under Faderens ledelse og er i fuldkommen harmoni med ham. Hele menneskeheden er hans søskende, for han er den ældste af Elohim's åndelige børn. I nogle skriftsteder omtales han som *Gud*. For eksempel står der i skriftstedet, at Gud skabte himlen og jorden (1 Mos 1:1), men det var i virkeligheden Jesus Kristus, der var Skaberens under Gud Faderens ledelse (Joh 1:1–3, 10, 14; Hebr 1:1–2).

Herren omtalte sig selv som Jeg Er,

2 Mos 3:13–16. Jeg er Herren [Jahve], der er ingen anden frelser end mig, **Es** 43:11 (Es 45:23). Jeg er verdens lys, **Joh** 8:12. Jeg er, før Abraham blev født, **Joh** 8:58. Herren skal virke blandt mennesker i en bolig af ler, **Mosi** 3:5–10. Abinadi forklarede, hvordan Kristus er Faderen og Sønnen, **Mosi** 15:1–4 (Eter 3:14). Herren viste sig for Jereds bror, **Eter** 3. Lyt til Kristi, din Herres og din Guds, ord, **Moro** 8:8. Jahve er dommer over både levende og døde, **Moro** 10:34. Joseph Smith og Sidney Rigdon så Jesus, **L&P** 76:20, 23. Herren Jahve viste sig i templet i Kirtland, **L&P** 110:1–4. Jahve talte til Abraham, **Abr** 1:16–19. Jesus viste sig for Joseph Smith, **JS–H** 1:17.

Gud Helligånden: Helligånden er også en Gud og kaldes den hellige Ånd, Ånden, Guds Ånd og andre lignende navne og titler. Ved Helligåndens hjælp kan menneskene lære Faderens vilje at kende og erfare, at Jesus er Kristus (1 Kor 12:3).

Helligånden vil lære jer, hvad der skal siges, **Luk** 12:12. Helligånden er Talsmanden, **Joh** 14:26 (Joh 16:7–15). Jesus gav apostlene befalinger ved Helligånden, **ApG** 1:2. Helligånden vidner om Gud og Kristus, **ApG** 5:29–32 (1 Kor 12:3). Helligånden bevidner også for os, **Hebr** 10:10–17. Ved Helligåndens kraft kan I kende sandheden af alt, **Moro** 10:5. Helligånden er åbenbarelsens ånd, **L&P** 8:2–3 (L&P 68:4).

GUDDOMMELIGHED. *Se* Evigt liv; Mennesker – Menneskets mulighed for at blive som vor himmelske Fader; Ophøjelse

GUDS BEFALINGER. *Se også* Bud, de ti; Guds ord; Lov; Lydighed; Synd

De love og krav, som Gud giver til menneskene, enten til den enkelte eller til hele menneskeheden. Overholdelse af befalingerne sikrer den lydige Guds velsignelser (L&P 130:21).

Noa gjorde, ganske som Gud havde

befalet ham, **1 Mos** 6:22. Hvis I vander efter mine love og omhyggeligt følger mine befalinger, **3 Mos** 26:3. Hold mine bud, så skal du leve, **Ordsp** 4:4 (Ordsp 7:2). Elsker I mig, så hold mine bud, **Joh** 14:15 (L&P 42:29). Hvad vi end beder om, får vi af ham, fordi vi holder hans bud, **1 Joh** 3:22. Hans bud er ikke tunge, **1 Joh** 5:3. Vær urokkelig i at holde Herrens befalinger, **1 Ne** 2:10. Herren giver ingen befaling uden at berede en vej, **1 Ne** 3:7. Jeg må handle i overensstemmelse med Guds strenge befaling, **Jakob** 2:10. For så vidt som I holder mine befalinger, skal I have fremgang i landet, **Jar** 1:9 (Alma 9:13; 50:20). Lær i din ungdom at holde Guds befalinger, **Alma** 37:35. Disse befalinger er af mig, **L&P** 1:24. Gransk disse befalinger, **L&P** 1:37. De, som ikke holder befalingerne, kan ikke blive frelst, **L&P** 18:46 (L&P 25:15; 56:2). Mine befalinger er åndelige; de er ikke naturlige eller timelige, **L&P** 29:35. Befalinger gives os, så vi kan forstå Herrens vilje, **L&P** 82:8. Jeg ved det ikke, kun at Herren befalede mig det, **Moses** 5:6. Herren vil prøve menneskene for at se, om de vil gøre alt, hvad han befaler dem, **Abr** 3:25.

GUDS BØRN. *Se* Guds sønner og døtre; Mennesker

GUDS HEMMELIGHEDER

Guds hemmeligheder er åndelige sandheder, som kun kendes ved åbenbaring. Gud åbenbarer sine hemmeligheder for dem, der efterlever evangeliet. Nogle af Guds hemmeligheder er endnu ikke blevet åbenbart.

Jer er det givet at kende Himmerigets hemmeligheder, **Matt** 13:11. Om jeg kender alle hemmeligheder, men ikke har kærlighed, er jeg intet, **1 Kor** 13:2. Nefi havde stor kundskab om Guds hemmeligheder, **1 Ne** 1:1. Det er givet mange at forstå Guds hemmeligheder, **Alma** 12:9. Til sådanne bliver det givet at kende Guds hemmeligheder, **Alma** 26:22. Disse hemmeligheder er endnu ikke blevet gjort fuldstændig kendt

for mig, **Alma** 37:11. Der er mange hemmeligheder, som ingen kender, undtagen Gud selv, **Alma** 40:3. Hvor stor er ikke guddommelighedens hemmelighed, **L&P** 19:10. Hvis du beder derom, skal du modtage åbenbaring og kende rigets hemmeligheder, **L&P** 42:61, 65 (1 Kor 2:7, 11–14). Den, som holder mine befalinger, vil jeg give mit riges hemmeligheder, **L&P** 63:23. For dem vil jeg åbenbare alle hemmeligheder, **L&P** 76:7. Det højere præstedømme besidder nøglen til hemmelighederne, **L&P** 84:19. Ved sit andet komme vil Herren åbenbare det skjulte, som ingen har kendt til, **L&P** 101:32–33. Det melkisedekske præstedømme er at have det privilegium at modtage Himmerigets hemmeligheder, **L&P** 107:19.

GUDS LAM. *Se også* Forsoning;

Jesus Kristus; Påske, den jødiske

Et af Frelserens navne, som henviser til, at Jesus blev ofret som et offerdyr for vores skyld.

Han føres som et lam til slagting, **Es** 53:7 (Mosi 14:7). *Se*, der er Guds lam, som borttager verdens synd, **Joh** 1:29 (Alma 7:14). I blev løskøbt med Kristi dyrebare blod som af et lam uden plet og lyde, **1 Pet** 1:18–20. Lammet, det slagtede, er værdigt, **Åb** 5:12. Vi besejrer Satan ved Lammets blod, **Åb** 12:11. Disse er blevet gjort hvide i Lammets blod på grund af deres tro på ham, **1 Ne** 12:11. Guds lam er den evige Faders Søn og verdens frelser, **1 Ne** 13:40 (1 Ne 11:21). Anrån indtrængende Faderen i Jesu navn, så I måske kan blive rensat ved Lammets blod, **Morm** 9:6 (Åb 7:14; Alma 34:36). Menneskesønnen er Lammet, som har været slagtet siden verdens grundlæggelse, **Moses** 7:47.

GUDS ORD. *Se også* Guds

befalinger; Skrifter; Åbenbaring

Vejledning, befalinger eller budskaber fra Gud. Guds børn kan modtage hans ord direkte ved åbenbaring ved Ånden eller fra hans udvalgte tjenere (L&P 1:38).

Mennesket lever af alt, hvad der udgår af Guds mund, **5 Mos** 8:3 (Matt 4:4; L&P 84:43–44). Dine ord er en lygte for min fod, et lys på min sti, **SI** 119:105. De blev fyldt af Helligånden og forkyndte Guds ord med frimodighed, **ApG** 4:31–33. Jernstangen var Guds ord, som førte til livets træ, **1 Ne** 11:25 (1 Ne 15:23–25). I havde ikke længere evnen til at føle, så I kunne ikke føle hans ord, **1 Ne** 17:45–46. Ve den, der forkaster Guds ord, **2 Ne** 27:14 (2 Ne 28:29; Eter 4:8). Træng jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord, **2 Ne** 31:20 (2 Ne 32:3). På grund af deres vantrø kunne de ikke forstå Guds ord, **Mosi** 26:3 (Alma 12:10). De havde gransket skrifterne flittigt, for at de kunne kende Guds ord, **Alma** 17:2. Prøv virkeevnen af Guds ord, **Alma** 31:5. Alma sammenlignede Guds ord med et frø, **Alma** 32:28–43. Hvad de end taler, når de bliver tilskyndet af Helligånden, skal være Herrens ord, **L&P** 68:4. I skal leve efter hvert ord, som udgår af Guds mund, **L&P** 84:44–45. Den, som omhyggeligt bevarer mit ord, skal ikke blive ført vild, **JS–M** 1:37.

GUDS RIGE ELLER

HIMMERIGET. *Se også* Celestial herlighed; Jesu Kristi Kirke

Guds rige på jorden er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (L&P 65). Kirkens formål er at berede medlemmerne til evigt liv i det celestiale rige, eller Himmeriget. I skrifterne kaldes kirken imidlertid af og til for Himmeriget, hvormed der menes, at kirken er Himmeriget på jorden.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds rige på jorden, men det er på nuværende tidspunkt begrænset til et kirkeligt rige. I tusindårsriget er Guds rige både et politisk og kirkeligt rige.

Herren er konge for evigt og altid, **SI** 10:16 (SI 11:4). Gud skal oprette et kongerige, som i al evighed ikke skal gå til grunde, **Dan** 2:44 (L&P 138:44). Omvendt jer, for Himmeriget er kommet nær, **Matt** 3:2 (Matt 4:17). Komme

dit rige, ske din vilje, **Matt** 6:10. Søg først Guds rige, **Matt** 6:33 (3 Ne 13:33). Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, **Matt** 16:19. Kom, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, **Matt** 25:34. Jeg nyder nadveren sammen med jer i min faders rige, **Matt** 26:26–29. I ser alle profeterne i Guds rige, **Luk** 13:28. Uretfærdige skal ikke arve Guds rige, **1 Kor** 6:9. Kød og blod kan ikke arve Guds rige, **1 Kor** 15:50. Før I søger efter rigdomme, søg da Guds rige, **Jakob** 2:18. Intet urent kan arve Himmeriget, **Alma** 11:37. Du kan hvile sammen med dem i min Faders rige, **L&P** 15:6. Til jer er riget, eller nøglerne til kirken, blevet givet, **L&P** 42:69 (L&P 65:2). Må Guds rige have fremgang, så Himmeriget må komme, **L&P** 65:5–6. Nøglerne til dette rige skal aldrig blive taget fra dig, **L&P** 90:3. Den, der modtager dig som et lille barn, modtager mit rige, **L&P** 99:3. Således skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, **L&P** 115:4. Himlene blev åbnet, og jeg så Guds celestiale rige, **L&P** 137:1–4.

GUDS SØN. *Se* Gud, Guddommen; Jesus Kristus

GUDS SØNNER OG DØTRE. *Se også* Forsoning; Født af Gud, født på ny; Kristi børn; Mennesker

Denne betegnelse bruges i to betydninger i skrifterne. I den ene betydning er vi alle i bogstavelig forstand vor himmelske Faders åndelige børn. I den anden betydning er Guds sønner og døtre dem, der er blevet født på ny ved Jesu Kristi forsoning.

Faderens åndelige børn: I er guder, I er alle sønner af den Højeste, **SI** 82:6. Vi er af Guds slægt, **ApG** 17:29. Vi må underkaste os under åndernes fader, **Hebr** 12:9. Jeg er søn af Gud, **Moses** 1:13.

Børn som er født på ny ved forsoningen: Alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn, **Joh** 1:12 (Rom 8:14; 3 Ne 9:17; L&P 11:30). Vi er

Guds børn nu, **1 Joh** 3:1–2. I skal kaldes Kristi børn, hans sønner og døtre, **Mosi** 5:7. Alle mennesker må fødes på ny og blive hans sønner og døtre, **Mosi** 27:25. De skal blive mine sønner og døtre, **Eter** 3:14. I skal med sikkerhed blive Kristi børn, **Moro** 7:19. Alle de, der antager mit evangelium, er sønner og døtre, **L&P** 25:1. De er guder, nemlig Guds sønner, **L&P** 76:58. Således kan alle blive mine sønner, **Moses** 6:68. Mange troede og blev Guds sønner, **Moses** 7:1.

GULDPLADERNE. *Se også* Mormons Bog; Plader

De guldplader, hvorpå der var skrevet en beretning om to store civilisationer på det amerikanske kontinent. Joseph Smith oversatte dele af teksten på disse plader og udgav sin oversættelse. Denne oversættelse er kendt som Mormons Bog (Yderligere oplysninger kan findes i »Indledning« og »Profeten Joseph Smiths vidnesbyrd« foran i Mormons Bog).

GÆLD. *Se også* Tilgive

I skrifterne betragtes det, at man er i gæld, dvs. at man skylder en anden penge eller ejendele, som om man er kommet i en form for trældom. I en anden betydning lærer Jesus os, at vi bør bede Faderen om at forlade os vor skyld, eller om – i kraft af Jesu Kristi forsoning – at fritage os fra at betale prisen for vores synder, når vi har tilgivet andre deres forseelser mod os (**Matt** 6:12; **3 Ne** 13:11).

Den uretfærdige låner, men betaler ikke tilbage, **Sl** 37:21. Låntageren er långiverens træl, **Ordsp** 22:7. Al den gæld eftergav jeg dig. Burde du så ikke også forbarme dig? **Matt** 18:23–35. Vær ingen noget andet skyldig end at elske hinanden, **Rom** 13:8. I er for evigt i gæld til jeres himmelske Fader, **Mosi** 2:21–24, 34. Den, der låner af sin næste, skal give det, som han låner, tilbage, **Mosi** 4:28. Betal din gæld, og frigør dig for trældom, **L&P** 19:35. Det

er forbudt, at I sætter jer i gæld til jeres fjender, **L&P** 64:27. Betal al jeres gæld, **L&P** 104:78. Sæt jer ikke i gæld for at kunne bygge Herrens hus, **L&P** 115:13.

HABAKKUK

En profet fra Det Gamle Testamente, som virkede i Juda og påtalte folkets syndighed, formentlig i kong Jojakins regeringstid (ca. 600 f.Kr.)

Habakkuks Bog: Kapitel 1 er en samtale mellem Herren og hans profet, meget lig den, der findes i Jeremias' Bog 12 og Lære og Pagter 121. Det bekymrede Habakkuk, at de ugudelige syntes at nyde fremgang. I kapitel 2 råder Herren Habakkuk til at være tålmodig – de retfærdige må lære at leve ved tro. Kapitel 3 rummer Habakkuks bøn, hvori han anerkender Guds retfærdighed.

HAD. *Se også* Fjendskab; Hævn; Kærlighed

Had er et stærkt antipati mod nogen eller noget.

Jeg, Gud, straffer fædres skyld på børn af dem, der hader mig, **2 Mos** 20:5. Der er seks ting, Herren hader, **Ordsp** 6:16. Et tåbeligt menneske ringeægter sin mor, **Ordsp** 15:20. Han er foragtet og opgivet af mennesker, **Es** 53:3. Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden, **Matt** 6:24. I skal hades af alle på grund af mit navn, **Matt** 10:22. Gør godt mod dem, der hader jer, **Luk** 6:27. For enhver, som øver ondt, hader lyset, **Joh** 3:20. Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, **1 Tim** 4:12. Fordi de er rige, foragter de de fattige, **2 Ne** 9:30. Foragt ikke Guds åbenbaringer, **Jakob** 4:8. De nærede et evigt had til os, **Jakob** 7:24. Mennesker regner Guds råd for intet og ringeægter hans ord, **L&P** 3:7. Jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, **JS–H** 1:25.

HAGAR. *Se også* Abraham; Ismael, Abrahams søn

Saras egyptiske trælkinde fra Det

Gamle Testamente. Hun blev Abrahams hustru og mor til Ismael (1 Mos 16:1–16; 25:12; L&P 132:34, 65). Herren lovede Hagar, at et stort folk skulle nedstamme fra hendes søn (1 Mos 21:9–21).

HAGGAJ

En profet fra Det Gamle Testamente, som profeterede i Jerusalem omkring år 520 f.Kr., kort efter det jødiske folks hjemkomst fra fangenskab i Babylonien (Ezra 5:1; 6:14). Han talte om genopførelsen af Herrens tempel i Jerusalem og irettesatte folket, fordi det ikke var blevet bygget færdig. Han skrev også om det tempel, som skulle opføres i tusindårsriget, samt om Frelserens herredømme.

Haggajs Bog: I Kapitel 1 revser Herren folket, fordi de bor i færdigbyggede huse, mens templet stadig ikke er bygget færdig. Kapitel 2 indeholder Haggajs profeti om, at Herren skænker fred i sit tempel.

HAGOT

En nefitisk skibsbygger fra Mormons Bog (Alma 63:5–7).

HALVFJERDSER. *Se også* Apostel; Melkisedekske præstedømme

Et embede under det melkisedekske præstedømme. I dag hører kvorummerne af halvfjerdserne til blandt kirkens generalautoriteter. De har apostolsk myndighed, men er ikke ordineret til apostle. De vier al deres tid til Herrens tjeneste.

De Halvfjerds er kaldet til at prædike evangeliet og til at være særlige vidner om Jesus Kristus, **L&P** 107:25–26. De Halvfjerds skal handle i Herrens navn under De Tolvs ledelse, opbygge kirken og styre alle dens anliggender blandt alle folkeslag, **L&P** 107:34. Vælg yderligere halvfjerds, indtil syv gange halvfjerds, hvis arbejdet kræver det, **L&P** 107:93–97. Kvorummet af halvfjerdserne er indstiftet for omrejvende ældster, som skal aflægge vidnesbyrd om mit navn over hele verden, **L&P** 124:138–139.

HANDLEFRIHED. *Se også* Ansvarlighed; Frihed

Den evne og ret, som Gud giver menneskene til selv at vælge og til at handle på egne vegne.

Du må spise af alle træer i haven, **1 Mos** 2:16. Mennesket kunne ikke selv handle på egne vegne, uden at det blev tilskyndet, **2 Ne** 2:15–16. Mennesket kan frit vælge frihed og evigt liv eller fangenskab og død, **2 Ne** 2:27. I er frie, I har lov til at handle på egne vegne, **Hel** 14:30. En tredjedel af himlens herskare fik han til at vende sig bort på grund af deres handlefrihed, **L&P** 29:36. Det er nødvendigt, at Djævelen frister menneskenes børn, ellers kunne de ikke handle på egne vegne, **L&P** 29:39. Lad enhver vælge for sig selv, **L&P** 37:4. Enhver må handle i overensstemmelse med den handlefrihed, jeg har givet ham, **L&P** 101:78. Satan stræbte efter at tilintetgøre menneskets handlefrihed, **Moses** 4:3. Herren gav mennesket dets handlefrihed, **Moses** 7:32.

HANNA. *Se også* Samuel, profet fra Det Gamle Testamente

Mor til profeten Samuel fra Det Gamle Testamente. Herren gav Hanna Samuel som svar på hendes bønner (1 Sam 1:11, 20–28). Hanna viede Samuel til Herrens tjeneste. Hendes takkesang kan sammenlignes med Jesu mor Marias lovsang (1 Sam 2:1–10; Luk 1:46–55).

HARMAGEDON. *Se også* Andet komme, Jesu Kristi; Gog; Magog

Navnet *Harmagedon* er afledt af det hebraiske *Har Megiddon*, som betyder »Megiddos bjerg«. Megiddodalen ligger i den vestlige del af Jizre'elsletten ca. 80 km nord for Jerusalem og var skueplads for flere afgørende slag på Det Gamle Testaments tid. Det sidste, store slag, der skal stå kort før Herrens andet komme, kaldes slaget ved Harmagedon, fordi det tager sin begyndelse på dette sted. (Se Ez 39:11; Zak 12–14, især 12:11; Åb 16:14–21).

HARRIS, MARTIN. *Se også* Vidner om Mormons Bog

Et af de tre vidner om Mormons Bogs guddommelige oprindelse og sandhed. Han ydede Joseph Smith og kirken økonomisk bistand. Herren bad Martin Harris om at sælge sin ejendom og give sine midler til udgivelsen af Mormons Bog (L&P 19:26–27, 34–35). Han bad ham også om at være et eksempel for kirken (L&P 58:35) og om at bidrage til at betale for forkyndelsen (L&P 104:26).

Martin Harris blev udelukket af kirken, men vendte senere tilbage som fuldgyldigt medlem. Til sine dages ende vedblev han med at aflægge vidnesbyrd om, at han så englen Moroni og guldpladerne, som Joseph Smith oversatte Mormons Bog fra.

HEBRAISK. *Se også* Israel

Et semitisk sprog, som blev talt af Israels børn.

Israelitterne talte hebraisk indtil deres tilbagevenden fra fangenskab i Babylonien, hvorefter aramaisk blev dagligsproget. På Jesu tid var hebraisk det sprog, som de lærde talte, og som loven og den religiøse litteratur var skrevet på.

HEBRON

En gammel by i Juda, 32 kilometer syd for Jerusalem. Abraham og hans familie ligger begravet her (1 Mos 49:29–32). Det var Davids hovedstad i hans tidlige regeringstid (2 Sam 5:3–5).

HEBRÆRBREVET. *Se også* Paulus; Paulus' breve

Paulus skrev dette brev til de jødiske medlemmer af kirken for at overbevise dem om, at vigtige aspekter ved Moseloven var blevet opfyldt i Kristus, og at den var blevet erstattet af Kristi højere lov. Da Paulus vendte tilbage til Jerusalem efter sin tredje missionsrejse (omkring 60 e.Kr.), opdagede han, at mange jødiske medlemmer af kirken stadig efterlevede Moseloven (ApG 21:20). Dette var mindst ti år efter, at et

råd i kirken i Jerusalem havde fastslået, at visse af Moselovens ordnancer ikke var nødvendige for de hedningekristnes frelse. Tilsyneladende skrev Paulus kort efter til hebræerne for – ud fra deres egne skrifter og ved sund fornuft – at vise dem, hvorfor de ikke længere skulle efterleve Moseloven. Hebræerbrevet er nu en bog i Det Nye Testamente.

Kapitlerne 1 og 2 forklarer, at Jesus er større end englenerne. Kapitlerne 3–7 sammenligner Jesus med Moses og med Moseloven og vidner om, at han er større end dem begge. De forklarer også, at det melkisedekske præstedømme er større end det aronske. Kapitlerne 8–9 beskriver, hvordan Moselovens ordnancer beredte folk på Kristi tjenestegerning, og hvordan Kristus er den nye pagts formidler (Alma 37:38–45; L&P 84:21–24). Kapitel 10 er en opfordring til at være flittig og trofast. Kapitel 11 er en forelæsning om tro. Kapitel 12 rummer formaninger og hilsner. Kapitel 13 forklarer ægteskabets agtværdige beskaffenhed og vigtigheden af at være lydige.

HELAMAN, ALMAS SØN. *Se også*

Alma, Almas søn; Anti-nefiliehier; Helamans sønner

Omtales i Mormons Bog. Helaman var den ældste søn af Alma den Yngre (Alma 31:7) og virkede som profet og hærfører.

Alma betroede sin søn Helaman optegnelserne om sit folk samt jereditternes plader, **Alma** 37:1–2, 21. Alma befalede Helaman at fortsætte med at skrive sit folks historie, **Alma** 45–62. Helaman genetablerede kirken, **Alma** 45:22–23. To tusinde unge ammonitiske krigere bad Helaman om at være deres hærfører, **Alma** 53:19, 22. Helaman og hans unge krigere kæmpede mod lamanitterne og blev bevaret ved tro, **Alma** 57:19–27.

HELAMAN, HELAMANS SØN

En profet og historieskriver fra Mormons Bog, som underviste det nefitiske

folk. Han var barnebarn af Alma den Yngre og far til den Nefi, som fik magt over alle elementerne (Hel 5–10). Helaman skrev sammen med sin søn Nefi Helamans Bog.

Helamans Bog: Kapitlerne 1–2 beskriver en tid med stor politisk uro. Kapitlerne 3–4 beretter, hvordan Helaman og Moroniha, den øverstbefalende for de nefitiske hære, omsider sikrede en periode med fred i landet. Men trods disse gode mænds ledelse blev folket mere og mere ugudeligt. I kapitlerne 5–6 berettes det, at Nefi opgav dommerembedet, ligesom hans farfar Alma havde gjort, for at drage ud og undervise folket. Folket omvendte sig for en tid. Men i kapitlerne 6–12 blev det nefitiske folk ugudeligt. De sidste kapitler, 13–16, rummer den usædvanlige beretning om en lamanitisk profet ved navn Samuel, der forudsagde Frelserens fødsel og korsfæstelse og de tegn, som skulle markere disse begivenheder.

HELAMAN, KONG BENJAMINS

SØN. *Se også* Benjamin, Mosijas far

Omtales i Mormons Bog. Helaman var en af kong Benjamins tre sønner (Mosi 1:2–8).

HELAMANS SØNNER.

Se også Anti-nefi-lehier; Helaman, Almas søn

Sønner af de omvendte lamanitter, som i Mormons Bog er kendt som ammonitter. De blev krigere under Helamans ledelse (Alma 53:16–22).

Helaman fandt dem værdige til at blive kaldt hans sønner, **Alma** 56:10. Deres mødre havde lært dem ikke at tvivle på Herrens evne til at udfri dem, **Alma** 56:47. De overvandt lamanitterne og blev bevaret ved deres tro, sådan at ingen af dem omkom, **Alma** 56:52–54, 56; 57:26.

HELBREDE.

Se også Salve; Salvelse af syge

At gøre nogen rask og sund igen, både

fysisk og åndeligt. Skrifterne rummer mange eksempler på mirakuløse helbredelser, udført af Herren og hans tjenere.

Jeg er Herren, der læger dig, **2 Mos** 15:26. Na'aman badede sig syv gange i Jordanfloden og blev helbredt, **2 Kong** 5:1–14. Ved hans sår blev vi helbredt, **Es** 53:5 (Mosi 14:3). Retfærdighedens sol skal stråle frem, under dens vinger er der helbredelse, **Mal** 3:20. Jesus helbredte al sygdom, **Matt** 4:23 (Matt 9:35). Jesus gav dem magt til at helbrede al sygdom, **Matt** 10:1. De blev helbredt ved Guds lams kraft, **1 Ne** 11:31. Hvis du tror på Kristi forløsning, kan du blive helbredt, **Alma** 15:8. Han helbredte dem hver og en, **3 Ne** 17:9. Den, der har tro på mig til at blive helbredt, skal blive helbredt, **L&P** 42:48. I mit navn skal de helbrede de syge, **L&P** 84:68. Vi tror på helbredelse, **TA** 1:7.

HELLIG (navneord).

Se også Jesu Kristi Kirke; Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Kristne

Et trofast medlem af Jesu Kristi Kirke.

Saulus gjorde meget ondt mod de hellige i Jerusalem, **ApG** 9:1–21. Peter kom ned til de hellige, der boede i Lydda, **ApG** 9:32. Til alle Guds elskede i Rom, som er kaldet til at være hellige, **Rom** 1:7. I er de helliges medborgere, **Ef** 2:19–21. Jeg så, at Lamets kirke var Guds hellige, **1 Ne** 14:12. Det naturlige menneske er en fjende af Gud, medmindre det bliver en hellig ved Kristi forsoning, **Mosi** 3:19. Jeg, Herren, har velsignet jorden til mine helliges brug, **L&P** 61:17. Satan fører krig mod Guds hellige, **L&P** 76:28–29. Arbejd flittigt for at forberede de hellige på dommens time, som skal komme, **L&P** 88:84–85. De hellige bør give af deres gods til de fattige og plagede, **L&P** 105:3. De ovennævnte embeder og nøglerne har jeg givet til arbejdet i tjenestegerningen og fuldkommengørelsen af mine hellige, **L&P** 124:143 (Ef 4:12).

HELLIG (tillægsord). *Se også* Helliggørelse; Hellighed; Ren og uren

Det at have et gudeligt sind eller at være åndeligt eller moralsk ren. Det modsatte af hellig er verdslig eller gudsbespottende.

I skal være et kongerige af præster og et helligt folk, **2 Mos** 19:5–6 (1 Pet 2:9). Herren gav Israel denne befaling: I skal være hellige, for jeg er hellig, **3 Mos** 11:44–45. Den, som har skyldfrie hænder og et rent hjerte, skal stå på hans hellige sted, **Sl** 24:3–4. Giv mit folk belæring om forskellen mellem helligt og uheeligt, **Ez** 44:23. Gud kaldte os med en hellig kaldelse, **2 Tim** 1:8–9. Fra barnsben kender du De hellige Skrifter, **2 Tim** 3:15. Alle mennesker skal dømmes i overensstemmelse med den sandhed og hellighed, som er i Gud, **2 Ne** 2:10. Det naturlige menneske bliver en hellig ved Kristi forsoning, **Mosi** 3:19. Vandr i overensstemmelse med Guds hellige orden, **Alma** 7:22 (Alma 13:11–12). Tre disciple blev helliggjort i kødet og blev gjort hellige, **3 Ne** 28:1–9, 36–39. Tag ikke let på det, der er helligt, **L&P** 6:12. Du kan ikke skrive det, der er helligt, medmindre det bliver givet dig af mig, **L&P** 9:9. I skal forpligte jer til at handle i al hellighed, **L&P** 43:9. Mine disciple skal stå på hellige steder, **L&P** 45:32. Det, som kommer ovenfra, er helligt, **L&P** 63:64. Små børn er hellige, **L&P** 74:7. Jeg vil hellige dette sted, så det bliver gjort helligt, **L&P** 124:44. Herren vil indsamle sine udvalgte til en hellig by, **Moses** 7:62.

HELLIGE LUND. *Se* Første syn

HELLIGGØRELSE. *Se også* Forsoning; Jesus Kristus; Retfærdiggøre

Den proces hvorved man bliver syndfri, ren og hellig i kraft af Jesu Kristi forsoning (Moses 6:59–60).

Gud udvalgte jer til frelse ved Åndens

helligelse, **2 Thess** 2:13. Vi er blevet helliget, ved at Jesu Kristi legeme er blevet ofret, **Hebr** 10:10. Jesus led for at hellige folket med sit eget blod, **Hebr** 13:12. Højpræsterne blev helliggjort og deres klæder blev vasket hvide ved Lammets blod, **Alma** 13:10–12. Helliggørelse bliver dem til del, som giver deres hjerte hen til Gud, **Hel** 3:33–35. Omvend jer, så I må blive helliggjort ved modtagelsen af Helligånden, **3 Ne** 27:20. Helliggørelse ved vor Herre og frelsers Jesu Kristi nåde er retfærdig og sand, **L&P** 20:31. Jesus kom for at helliggøre verden, **L&P** 76:41. Helliggør jer selv, så I alene har Gud i sinde, **L&P** 88:68.

HELLIGHED. *Se også* Hellig (tillægsord); Helliggørelse; Ren og uren

Åndelig og moralsk fuldkommenhed. Hellighed indebærer, at et menneske har et rent hjerte og rene hensigter.

Medlemmerne skal vise, at de er værdige til medlemskab af kirken, ved at vandre i hellighed over for Herren, **L&P** 20:69. Herrens hus er kendetegnet ved hellighed, **L&P** 109:13. Hellighedens Menneske er Guds navn, **Moses** 6:57 (Moses 7:35).

HELLIGHEDENS MENNESKE. *Se også* Fader i himlen; Gud, Guddommen; Menneskesønnen

Et andet navn for Gud Faderen (Moses 6:57).

HELLIGÅNDEN. *Se også* Duens tegn; Døbe, dåb; Forjættelsens hellige Ånd; Gud, Guddommen; Helligåndsgaven; Inspiration; Utiligvelige synd; Åbenbaring

Det tredje medlem af Guddommen (1 Joh 5:7; L&P 20:28). Han er en person, som består af ånd, og som ikke har et legeme af kød og knogler (L&P 130:22). Helligånden omtales ofte som Ånden eller Guds Ånd.

Helligånden spiller på flere måder

en vigtig rolle i frelsesplanen. (1) Han vidner om Faderen og Sønnen (1 Kor 12:3; 3 Ne 28:11; Eter 12:41). (2) Han åbenbarer sandheden om alting (Joh 14:26; 16:13; Moro 10:5; L&P 39:6). (3) Han helliggør dem, der har omvendt sig og er blevet døbt (Joh 3:5; 3 Ne 27:20; Moses 6:64–68). (4) Han er forjættelsens hellige Ånd (L&P 76:50–53; 132:7, 18–19, 26).

Helligåndens kraft kan virke på et menneske, inden det bliver døbt, og vidne om, at evangeliet er sandt. Men retten til at have Helligåndens stadige ledsagelse, når man er værdig dertil, er en gave, som man kun kan modtage ved håndspåleggelse af en bærer af det melkisedekske præstedømme, efter at man ved behørig dåb er blevet optaget i Jesu Kristi sande Kirke.

Jesus sagde, at alle synder kan tilgives, bortset fra bespottelse mod Helligånden (Matt 12:31–32; Mark 3:28–29; Luk 12:10; Hebr 6:4–8; L&P 76:34–35).

Ånden får mennesker til at følge Guds love, **Ez** 36:27. Apostlene fik befaling om at døbe i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn, **Matt** 28:19. Helligånden skal lære jer alt, **Joh** 14:26. Mennesker taler, drevet af Helligånden, **2 Pet** 1:21. Nefi blev ført af Ånden, **1 Ne** 4:6. Guds hemmeligheder skal blive udfoldet for dem ved Helligåndens kraft, **1 Ne** 10:17–19. Helligånden vil vise jer alt det, som I skal gøre, **2 Ne** 32:5. Ved Helligåndens kraft kan I kende sandheden af alt, **Moro** 10:5. Helligånden vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte, **L&P** 8:2. Ånden leder til at gøre det gode, **L&P** 11:12. Helligånden kender alt, **L&P** 35:19. Helligånden underviser i rigets fredsskabende sandheder, **L&P** 36:2 (L&P 39:6). Hvis I ikke modtager Ånden, skal I ikke undervise, **L&P** 42:14. Helligånden vidner om Faderen og Sønnen, **L&P** 42:17 (1 Kor 12:3; 3 Ne 11:32, 35–36). Til nogle er det givet ved Helligånden at vide, at Jesus Kristus er Guds Søn, **L&P** 46:13. Hvad de end taler, når de bliver tilskyndet af Helligånden,

skal være hellig skrift, **L&P** 68:4. Helligånden skal blive udgydt for at bevidne alt, hvad I skal sige, **L&P** 100:8. Helligånden skal være din stadige ledsager, **L&P** 121:45–46.

HELLIGÅNDSGAVEN. *Se også*

Gave; Gud, Guddommen;
Helligånden; Åndens gaver

Ethvert værdigt, døbt medlem af kirken har ret til Helligåndens konstante indflydelse. Når et menneske ved dåb er blevet optaget i Jesu Kristi sande kirke, modtager vedkommende Helligåndsgaven ved håndspåleggelse af en, der besidder den rette myndighed (ApG 8:12–25; Moro 2:1–3; L&P 39:23). Det at modtage Helligåndsgaven omtales ofte som en dåb med ild (Matt 3:11; L&P 19:31).

Menneskene får befaling om at omvende sig, lade sig døbe og få Helligånden som gave, **ApG** 2:38. Peter og Johannes overdrog Helligåndsgaven ved håndspåleggelse, **ApG** 8:14–22. Helligånden gives ved håndspåleggelse, **ApG** 19:2–6. I får syndsforladelse ved ild og ved Helligånden, **2 Ne** 31:17. Vi tror på håndspåleggelse for Helligåndsgaven, **TA** 1:4.

HELVEDE. *Se også* Djævelen; Død, åndelig; Fordømmelse; Fortabelsens sønner

I nutidig åbenbaring bruges *helvede* i mindst to betydninger. For det første er det et midlertidigt opholdssted i ånderverdenen for dem, som var ulydige i dette liv. I den betydning har helvede en afslutning. De ånder, som findes der, bliver undervist i evangeliet og på et tidspunkt efter deres omvendelse opstår de til den grad af herlighed, som de er værdige til. De, som ikke vil omvende sig, men dog ikke hører til blandt fortabelsens sønner, forbliver i helvede under tusindårsriget. Efter disse tusind års pinsler, opstår de til en testitial herlighed (L&P 76:81–86; 88:100–101).

I den anden betydning er helvede

det permanente opholdssted for dem, som ikke bliver forløst ved Kristi forsoning. I den betydning er helvede permanent. Her bor de, der »forbliver tilsølede« (L&P 88:35, 102). Det er her Satan, hans engle og fortabelsens sønner – de, som har fornægtet Sønnen, efter at Faderen har åbenbaret ham for dem – kommer til at bo i al evighed (L&P 76:43–46).

I skrifterne omtales helvede til tider som det yderste mørke eller som dødsriget.

Davids sjæl skal ikke prisgives til dødsriget, **Sl** 16:10 (Sl 86:13). Kom i Helvede, til den udslykkelige ild, **Mark** 9:43 (Mosi 2:38). Den rige mand slog øjnene op i dødsriget, hvor han pintes, **Luk** 16:22–23 (L&P 104:18). Døden og dødsriget gav sine døde tilbage, **Åb** 20:13. Der er beredt et sted, ja, det forfærdelige helvede, **1 Ne** 15:35. Kødets vilje giver Djævelens ånd magt til at føre os ned til helvede, **2 Ne** 2:29. Kristus har beredt vejen for vor flugt fra døden og helvede, **2 Ne** 9:10–12. De, der forbliver tilsølede går bort til evigtvarende pinsel, **2 Ne** 9:16. Djævelen narrer deres sjæle og fører dem omhyggeligt ned til helvede, **2 Ne** 28:21. Jesus har forløst min sjæl fra helvede, **2 Ne** 33:6. Befri jer fra helvedes kvaler, **Jakob** 3:11. At blive taget til fange af Djævelen og efter hans vilje blive ført ned til undergang er det, der menes med helvedes lænker, **Alma** 12:11. De ugudelige bliver stødt ud i det yderste mørke indtil tiden for deres opstandelse, **Alma** 40:13–14. De tilsølede ville være mere elendige ved at bo hos Gud end ved at bo i helvede, **Morm** 9:4. Den straf, som gives ved min hånd, er uendelig straf, **L&P** 19:10–12. Helvede er et sted, som er beredt til Djævelen og hans engle, **L&P** 29:37–38. De, som anerkender Gud, befries fra døden og helvedes lænker, **L&P** 138:23.

HEMMEIGE

SAMMENSVERGELSER. *Se også* Gadiantonrøverne; Kain

Organisationer af mennesker, som ved ed har bundet sig til at bringe deres onde hensigter til udførelse.

Løgnens fader hidser menneskenes børn op til hemmelige sammensværgelser, **2 Ne** 9:9. Jeg må nødvendigvis tilintetgøre de hemmelige gerninger af mørke, **2 Ne** 10:15. Guds straffedomme kom over disse, der hengav sig til mørke gerninger og hemmelige sammensværgelser, **Alma** 37:30. Gadianton blev årsag til den næsten fuldstændige udryddelse af Nefis folk, **Hel** 2:4–13. Satan lagde det i folkets hjerte, at de skulle danne hemmelige eder og pagter, **Hel** 6:21–31. Herren virker ikke ved hemmelige sammensværgelser, **Eter** 8:19. Alle folkeslag, der støtter hemmelige sammensværgelser, skal blive udryddet, **Eter** 8:22–23. De forkastede alle profeternes ord på grund af deres hemmelige forening, **Eter** 11:22. Fra Kains dage fandtes der en hemmelig sammensværgelse, **Moses** 5:51.

HEMMEIGHEDER. *Se* Guds hemmeligheder

HERLIGHED. *Se også* Grader af herlighed; Lys, Kristi lys; Sandhed

I skrifterne betegner herlighed ofte Guds lys og sandhed. Det kan også referere til en bestemt tilstand i det evige liv eller til Guds herlighed.

Hellig er Hærskarers Herre, hele jorden er fuld af hans herlighed, **Es** 6:3 (2 Ne 16:3). Vi forvandles efter det billede fra herlighed til herlighed, **2 Kor** 3:18. Han vil oprejse mig, så jeg kan bo hos ham i herlighed, **Alma** 36:28. Den herlighed, vi modtager i opstandelsen, afhænger af vores retfærdighed, **L&P** 76:50–119. Guds herlighed er intelligens, **L&P** 93:36. Guds herlighed er at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket, **Moses** 1:39. Jeg så to personer, hvis glans og herlighed trodsr enhver beskrivelse, **JS–H** 1:17.

HERODES

En familie af herskere i Judæa på Jesu Kristi tid. Den spillede en vigtig rolle i mange af begivenhederne i Det Nye Testamente. Se diagrammet nedenfor:

HERODIAS

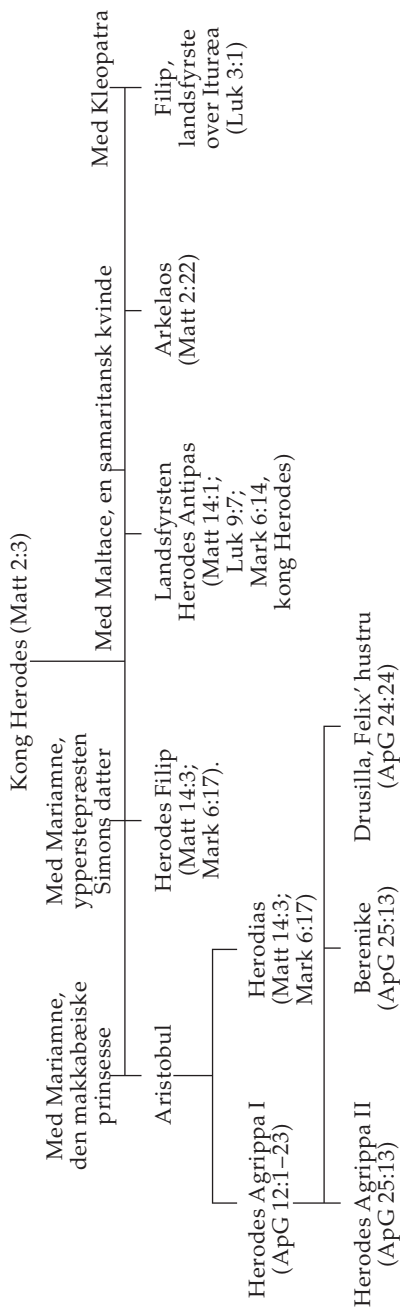
Omtales i Det Nye Testamente. Herodias var søster til Herodes Agrippa. Hun var gift med sin farbror, Herodes Filip, med hvem hun fik datteren Salome. Hun og Salome fik Johannes Døber halshugget (Matt 14:3–11).

HERREN. *Se også* Gud,

Guddommen; Jesus Kristus

En titel, som viser dyb respekt og ære over for Gud Faderen og Frelseren Jesus Kristus. Titlen hentyder til deres status som de allerhøjeste, kærlige herskere over deres skaberværk.

Intet er umuligt for Herren, **1 Mos** 18:14. Herren talte med Moses, ansigt til ansigt, **2 Mos** 33:11. Du skal elske Herren din Gud, **5 Mos** 6:5 (Matt 22:37; Mark 12:30). Jeg og mit hus vil tjene Herren, **Jos** 24:15. Herren er min hyrde, **Sl** 23:1. Det er Herren, stærk og vældig, Herren, vældig i krig, **Sl** 24:8. Herren er min styrke, **Es** 12:2 (2 Ne 22:2). Jeg, Herren, frelser dig, Jakobs Mægtige løskøber sig, **Es** 60:16. Du skal tilbede Herren din Gud, **Matt** 4:10 (Luk 4:8). Fortæl om alt det, Herren har gjort mod dig, **Mark** 5:19. Der er kun én Herre, Jesus Kristus, **1 Kor** 8:6. Én Herre, én tro, én dåb, **Ef** 4:5. Herren selv vil stige ned fra himlen, **1 Thess** 4:16. Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befaleet, **1 Ne** 3:7. Herren skal dømme de fattige med retfærdighed, **2 Ne** 30:9. Gud Herren, Abrahams Gud, udfriede dem af trældom, **Alma** 29:11. Intet kan frelse dette folk bortset fra omvendelse og tro på Herren, **Hel** 13:6 (Mosi 3:12). Lyt til Jesu Kristi, din Herres ord, **L&P** 15:1. Søg altid Herrens ansigt, **L&P** 101:38. Herren skal være klædt i rødt ved det andet komme, **L&P** 133:48 (Es 63:1–4). Abraham talte med Herren ansigt til ansigt, **Abr** 3:11. Vi tror, at

evangeliets første princip er tro på Herren Jesus Kristus, **TA** 1:4.

HERRENS DAG. *Se* Andet komme, Jesu Kristi; Dom, den endelige; Sabbatsdagen

HERRENS HUS. *Se* Templet, Herrens hus

HERRENS VINGÅRD. *Se også* Israel; Mark

Et symbol på et åndeligt arbejdsområde. I skrifterne refererer Herrens vingård som regel til Israels hus eller Guds rige på jorden. Til tider kan det betegne alle folkeslag i verden.

For Hærskarers Herres vingård er Israels hus, **Es** 5:7 (2 **Ne** 15:7). Jesus fortalte lignelsen om arbejderne i vingården, **Matt** 20:1–16. Israels hus lignes ved et forædlet oliventræ, som plejes i Herrens vingård, **Jakob** 5. Herrens tjenere skal beskære vingården for sidste gang, **Jakob** 6. Herren velsigner dem, der arbejder i vingården, **L&P** 21:9 (Alma 28:14). Arbejd I i min vingård for sidste gang, **L&P** 43:28.

HIDSIGHED. *Se* Vrede

HIMLEN. *Se også* Celestial herlighed; Guds rige eller Himmeriget; Paradis

Udtrykket *himlen* har to betydninger i skrifterne: (1) Det er det sted, hvor Gud bor, og de helliges fremtidige hjem (1 **Mos** 28:12; **Sl** 11:4; **Matt** 6:9). (2) Det er hvælvingen omkring jorden (1 **Mos** 1:1, 17; 2 **Mos** 24:10). Himlen er tydeligvis ikke *paradis*, som er et midlertidigt opholdssted for de trofaste ånder, som har levet og er døde på denne jord. Jesus besøgte paradis efter sin død på korset, men på tredjedagen fortalte han Maria, at han endnu ikke havde været hos sin Fader (Luk 23:39–44; **Joh** 20:17; **L&P** 138:11–37).

Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, **Sl** 8:4. Ved Herrens ord blev himlen skabt, **Sl** 33:6. Tænk, at du faldt fra himlen, du strålende morgenstjerne! **Es** 14:12 (2 **Ne** 24:12). Himlen rulles

sammen som en bogrulle, **Es** 34:4. Jeg skaber en ny himmel og en ny jord, **Es** 65:17. Gud åbner himlens vinduer, **Mal** 3:10. Vor Fader, du som er i himlene! Helliget blive dit navn, **Matt** 6:9 (3 **Ne** 13:9). Paulus blev borttrykket til den tredje himmel, **2 Kor** 12:2. Der blev stilhed i himlen, **Åb** 8:1 (**L&P** 88:95–98). Hvis de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen, **Mosi** 2:41. I må være børn af jeres Fader, som er i himlen, **3 Ne** 12:45. Jeg kommer i himlens skyer, **L&P** 45:16. Elias blev taget op til himlen uden at smage døden, **L&P** 110:13. Præstedømmets rettighe-der er forbundet med himlens kræfter, **L&P** 121:36. De er to slags væsener i himlen, **L&P** 129:1. Zion var taget op til himlen, **Moses** 7:23.

HIMMELFARTEN. *Se også* Andet komme, Jesu Kristi; Jesus Kristus

Freiserens formelle bortgang fra jorden fyre dage efter sin opstandelse. Himmelfarten fandt sted fra Oliebjerget i overværelse af disciplene (Mark 16:19; Luk 24:51). Ved den lejlighed vidnede to engle fra himlen om, at Herren engang i fremtiden ville vende tilbage »på samme måde« (ApG 1:9–12).

HIMMELSKE FADER. *Se* Fader i himlen; Gud, Guddommen

HIMMERIGET. *Se* Guds rige eller Himmeriget

HIMNI. *Se også* Mosija, Benjamins søn; Mosijas sønner

Omtales i Mormons Bog. Himni var søn af kong Mosija og drog sammen med sine brødre ud for at prædike for lamanitterne (**Mosi** 27:8–11, 34–37; 28:1–9).

HIZKIJA

En retfærdig konge, som herskede i kongedømmet Juda på Det Gamle Testaments tid. Han regerede i 29 år, samtidig med at Esajas var profet i Juda (2 **Kong** 18–20; 2 **Krøn** 29–32; **Es** 36–39). Esajas hjalp ham med at reformere både kirke og stat. Han bekæmpede afguds-

dyrkelsen og fik genindført tempeltjenesten. Hizkijas liv blev ved tro og bøn forlænget 15 år (2 Kong 20:1–7). Landet nød stor fremgang i hans tidlige regeringstid, men hans oprør mod assyrerkongen (2 Kong 18:7) førte til to assyriske invasioner. Den første beskrives i Esajas' Bog 10:24–32, den anden i Anden Kongebog 18:13–19:7. Under den anden invasion blev Jerusalem reddet af Herrens engel (2 Kong 19:35).

HJEM. *Se også* Familie

Hjemmet bør være midtpunkt for familiens evangeliske oplæring og aktiviteter.

En mand skal være fritaget til gavn for sit hus og til glæde for sin hustru, **5 Mos** 24:5. Og Jesus sendte ham hjem, **Mark** 8:26. Børn bør lære at leve gudfrygtigt inden for deres egen familie, **1 Tim** 5:4. Opdrag unge kvinder til besindighed, ærbarhed og huslighed, **Tit** 2:5. Gå til jeres hjem, og grund over det, som jeg har sagt, **3 Ne** 17:2–3. Jeg tilskyndede dem til at kæmpe for deres hustruer og deres børn og deres huse og deres hjem, **Morm** 2:23. Fædre får befaling om at være flittige og engagerede hjemme, **L&P** 93:43–44, 48–50.

HJERTE. *Se også* Født af Gud, født på ny; Sønderknust hjerte

Et symbol på menneskets sind og vilje og det billedlige sæde for alle følelser. Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, **5 Mos** 6:5 (5 Mos 6:3–7; Matt 22:37; Luk 10:27; L&P 59:5). Herren udsøgte sig en mand efter sit hjerte, **1 Sam** 13:14. Mennesker ser på det, de har for deres øjne, men Herren ser på hjertet, **1 Sam** 16:7. Den, som har skyldfrie hænder og et rent hjerte, kan drage op til Herrens bjerg, **SI** 24:3–5 (2 Ne 25:16). Elias skal vende fædres hjerte til deres sønner og sønners hjerte til deres fædre, **Mal** 3:23–24 (Luk 1:17; L&P 2:2; 110:14–15; 138:47; JS–H 1:39). Salige er de rene af hjertet, **Matt** 5:8 (3 Ne 12:8). Et menneske tager gode ting eller onde ting frem af sit hjertes forråd, **Luk** 6:45. Følg Sønnen med

hjerterets faste forsæt, **2 Ne** 31:13. Er I blevet født åndeligt af Gud og har I oplevet en mægtig forandring i hjertet, **Alma** 5:14. Bring som offer et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, **3 Ne** 9:20 (3 Ne 12:19; Eter 4:15; Moro 6:2). Jeg vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte ved Helligånden, **L&P** 8:2.

HJØRNESTEN. *Se også* Jesus Kristus

Den vigtigste sten, som danner hjørnet af fundamentet til en bygning. Jesus Kristus kaldes »hovedhjørnesten« (Ef 2:20).

Den sten, bygmestrene vragede, er blevet hovedhjørnesten, **SI** 118:22 (Matt 21:42–44; Mark 12:10; Luk 20:17; ApG 4:10–12). Jøderne forkastede hjørnestenen, **Jakob** 4:15–17.

HOMOSEKSUALITET. *Se også* Sanselighed; Ægteskabsbrud

Seksuel omgang mellem personer af samme køn. Gud forbyder denne form for seksuel adfærd.

Kom ud med dem til os! Vi vil ligge med dem! **1 Mos** 19:1–11 (Moses 5:51–53). Du må ikke have samleje med en mand, det er en vederstyggelighed, **3 Mos** 18:22 (3 Mos 20:13). Ingen israelitisk mand må blive helligskøge, **5 Mos** 23:17. De fortæller om deres synd som Sodoma, de skjuler intet, **Es** 3:9 (2 Ne 13:9). Mænd optændes af begær efter hinanden, **Rom** 1:27. Mænd, der ligger i med mænd, skal ikke arve Guds rige, **1 Kor** 6:9–10. En lov er ikke bestemt for retskafne, men for mænd, der ligger i med mænd, **1 Tim** 1:9–10. De, som søgte unaturlige forbindelser, fremstår nu som et afskrækkende eksempel, idet de straffes med evig ild, **Jud** 1:7.

HOSEAS

En profet fra Det Gamle Testamente, som profeterede i nordriget Israel i den sidste del af den periode, hvor Jerobom II regerede. Han levede i en tid, hvor Israel som folk var i tilbagegang og forfald på grund af folkets synder.

Hoseas' Bog: Bogens grundlæggende

tema er Guds kærlighed til sit folk. Han har udelukkende revset folket af kærlighed, og Israels genrejsning skal finde sted på grund af hans kærlighed (Hos 2:19; 14:4). Som modsætning til denne kærlighed opridser Hoseas Israels forræderi og utroskab. Trods dette er Gud i stand til at se frem til Israels endelige udfrielse (Hos 11:12–14:9).

HOSIANNA

Et hebraisk ord, som betyder »frels os«, og som anvendes ved lovprisning og bøn.

Ved løvhyttfesten, hvor man fejrede, at Herren havde udfriet Israel og ført dem ind i det forjættede land, sang folket ordene fra Salme 118, mens de viftede med palmegrene. Ved Herrens indtog i Jerusalem råbte folkeskaren »Hosianna!« og bredte palmegrene ud, som Jesus kunne ride henover. Derved viste de, at de forstod, at Jesus var den samme Herre, som i fordums tid havde udfriet Israel (Sl 118:25–26; Matt 21:9, 15; Mark 11:9–10; Joh 12:13). Disse mennesker anerkendte, at Kristus var den længe ventede Messias. Ordet *Hosianna* er blevet en hyldest til Messias i alle tidsaldre (1 Ne 11:6; 3 Ne 11:14–17). Hosiannaråbet indgik i indvielsen af templet i Kirtland (L&P 109:79), og er nu en del af ceremonien, når vore dages templer indvies.

HUSTRU. *Se* Familie; Ægteskab

HVILE. *Se også* Fred; Sabbatsdagen

En tilstand af fred og frihed fra bekymringer og uro. Herren har lovet sine trofaste disciple en sådan hvile i dette liv. Han har også beredt dem et sted, hvor de kan hvile i livet herefter.

Jeg vil selv gå med og skaffe dig et sted at bo, **2 Mos** 33:14. Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile, **Matt** 11:28–29. Vi arbejdede, så de kunne gå ind til hans hvile, **Jakob** 1:7 (Hebr 4:1–11). Den, der omvender sig, skal gå ind til min hvile, **Alma** 12:34. Der var overordentlig mange, som blev gjort

rene og gik ind til Herrens hvile, **Alma** 13:12–16. Paradis er en tilstand af hvile, **Alma** 40:12 (Alma 60:13). Intet går ind til hans hvile, undtagen de, der har vasket deres klæder i mit blod, **3 Ne** 27:19. Kundgør omvendelse for dette folk, så du kan hvile sammen med dem i min Faders rige, **L&P** 15:6 (L&P 16:6). De, der dør, skal hvile fra alt deres arbejde, **L&P** 59:2 (Åb 14:13). Herrens hvile er fylden af hans herlighed, **L&P** 84:24.

HYDE, ORSON

Et af de første medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum i denne uddeling (L&P 68:1–3; 75:13; 102:3; 124:128–129). Han udførte mange missioner for kirken. Blandt andet indviede han i 1841 Det Hellige Land til jødernes tilbagevenden.

HYRDE. *Se også* Gode hyrde; Jesus Kristus

Et symbolsk billede på en, der drager omsorg for Herrens børn.

Herren er min hyrde, **Sl** 23:1. Skal hyrder ikke vogte får? **Ez** 34:2–3.

HÆRSKARERS HERRE. *Se også* Jesus Kristus

Et andet navn for Jesus Kristus. Han hersker over himlens og jordens hærskarer og leder de retfærdige i kampen mod det onde (L&P 29:9; 121:23).

Hærskarers Herre, han er ærens konge, **Sl** 24:10. Israels Gud er Hærskarers Herre, **1 Ne** 20:2. Min ånd skal ikke stedse kæmpe med mennesket, siger Hærskarers Herre, **L&P** 1:33.

HÆVN. *Se også* Fjendskab

Gengældelse for en krænkelser eller en skade, man har lidt.

Nu kommer jeres Gud med hævn, **Es** 35:4. Hævnen tilhører mig, jeg vil gengælde, **Rom** 12:19 (Morm 3:15; 8:20). Hævnens sværd hænger over jer, **Morm** 8:40–41. Jeg vil tage hævn over de ugudelige, for de vil ikke omvende sig, **L&P** 29:17. Frelseren kom i ugudelighedens og hævnens dage, **Moses** 7:45–46.

HØJE PRÆSTEDØMME. *Se* Melkisedekske præstedømme

HØJPRÆST. *Se også* Aronske præstedømme; Melkisedekske præstedømme

Et embede i præstedømmet. I skrifterne tales der om »højpræster« i to betydninger: (1) et embede i det melkisedekske præstedømme, og (2) den præsiderende leder for det aronske præstedømme under Moseloven.

Det er i den første betydning, at Jesus Kristus var den store højpræst. Adam og alle patriarkerne var også højpræster. I dag udgør tre præsiderende højpræster kirkenes øverste præsidentskab og præsiderer over alle andre præstedømmebærere og medlemmer af kirken. Andre værdige mænd bliver efter behov ordineret til højpræster i kirken i dag. Højpræster kan kaldes, indsættes og ordineres til biskopper (L&P 68:19; 107:69–71).

I den anden betydning af ordet blev den præsiderende leder for det aronske præstedømme under Moseloven kaldt højpræst. I den danske bibel bruges betegnelsen »ypperstepræst«. Dette embede gik i arv til den førstefødte søn i Arons slægt. Aron selv var den første højpræst af den aronske orden (2 Mos 28; 29; 3 Mos 8; L&P 84:18).

Melkisedek var præst for Gud den Højeste, **1 Mos** 14:18 (Alma 13:14). Højpræster var kaldet og beredt fra verdens grundlæggelse, **Alma** 13:1–10. Højpræster forvalter det åndelige, **L&P** 107:10, 12, 17.

HØJRÅD

Et råd bestående af tolv højpræster.

I den genoprettede kirkes første tid var *højrådet* betegnelsen for to forskellige styrende organer: (1) De Tolv Apostles Kvorum (L&P 107:33, 38), og (2) det højråd, som virkede i hver enkelt stav (L&P 102; 107:36).

HØJSANGEN

En bog i Det Gamle Testamente. Profe-

ten Joseph Smith sagde, at Højsangen ikke er et inspireret skrift.

HØST

I skrifterne anvendes ordet *høst* somme tider billedligt i betydningen at føre mennesker ind i kirken, som er Guds rige på jorden, eller som betegnelse for en periode, hvor der skal fældes dom, som f.eks. den, der skal finde sted ved Jesu Kristi andet komme.

Kornhøsten er forbi, frugthøsten er endt, men vi blev ikke frelst, **Jer** 8:20 (L&P 56:16). Høsten er stor, men arbejderne få, **Matt** 9:37. Høsten er verdens ende, **Matt** 13:39. Hvad et menneske sår, skal det også høste, **Gal** 6:7–9 (L&P 6:33). Marken er allerede hvid til høst, **L&P** 4:4. Høsten er overstået, og jeres sjæle er ikke frelst, **L&P** 45:2. Høsttiden er kommet, og mine ord må blive opfyldt, **L&P** 101:64.

HÅB. *Se også* Tro

Den sikre forventning om og længsel efter de velsignelser, som loves de retfærdige. I skrifterne anvendes ordet *håb* ofte om forventningen om evigt liv ved tro på Jesus Kristus.

Velsignet den mand, som stoler på Herren, **Jer** 17:7. Udholdenhed og Skrifterne hjælper os til at fastholde håbet, **Rom** 15:4. Faderen har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse, **1 Pet** 1:3. Enhver, som har dette håb, renser sig selv, **1 Joh** 3:2–3. I må trænge jer frem og have et fuldkommen klart håb, **2 Ne** 31:20. Se til, at I har tro, håb og næstekærlighed, **Alma** 7:24 (1 Kor 13:13; Moro 10:20). Jeg ønsker, at I vil lytte til mine ord og have et håb om at få evigt liv, **Alma** 13:27–29. Hvis I har tro, har I håb om det, der ikke ses, men som er sandt, **Alma** 32:21 (Hebr 11:1). Håb kommer af tro og udgør et anker for sjælen, **Eter** 12:4 (Hebr 6:17–19). Mennesket må håbe, ellers kan det ikke få en arv, **Eter** 12:32. Mormon talte om tro, håb og næstekærlighed, **Moro** 7:1. I skal have håb om ved Kristi forsoning at blive oprejst til evigt liv, **Moro** 7:40–43.

Helligånden fylder jer med håb, **Moro** 8:26 (Rom 15:13). De havde forladt dette liv, faste i håbet om en herlig opstandelse, **L&P** 138:14.

HÅNDSPÅLÆGGELSE. *Se også*

Helligåndsgaven; Indsætte;
Ordinere; Salvelse af syge

Det at man lægger sine hænder på en andens hoved som led i en præstedømmordinance. Mange præstedømmordinancer udføres ved håndspålægning, såsom ordinationer, velsignelser, salvelse af syge, bekræftelse af nye medlemmer af kirken og overdragelse af Helligånden.

Moses lagde hånden på Josvas hoved, sådan som Herren havde befalet, **4 Mos** 27:18, 22–23 (5 Mos 34:9). Jesus lagde hænderne på nogle få syge og helbredte dem, **Mark** 6:5 (Morm 9:24). Apostlene lagde hænderne på de syv, som skulle assistere dem, **ApG** 6:5–6. Helligånden blev givet ved håndspålægning, **ApG** 8:14–17. Ananias lagde hænderne på Paulus og gengav ham synet, **ApG** 9:12, 17–18. Paulus lagde hænderne på ham og helbredte ham, **ApG** 28:8. Paulus underviste i læren om dåb og håndspålægning, **Hebr** 6:2. Alma ordinerede præster og lærere ved håndspålægning, **Alma** 6:1. Jesus gav sine disciple magt til at overdrage Helligånden ved håndspålægning, **3 Ne** 18:36–37. På hvem I lægger hænderne, skal I give Helligånden, **Moro** 2:2. Ældsterne skal lægge hænderne på børnene og velsigne dem, **L&P** 20:70. De skal modtage Helligånden ved håndspålægning, **L&P** 35:6 (TA 1:4). Ældsterne skal lægge hænderne på de syge, **L&P** 42:44 (L&P 66:9). Børn skal modtage håndspålægning efter dåben, **L&P** 68:27. Præstedømmet modtages ved håndspålægning, **L&P** 84:6–16.

IKKE-JØDER

I den danske oversættelse af Bibelen bruges »folkene« og »hedningerne« ofte som andre betegnelser for begrebet »ikke-jøder«. Til tider bruges disse ord som betegnelse for folk af ikke-

israelitisk oprindelse, til tider bruges det om folk af ikke-jødisk oprindelse og til andre tider bruges det om nationer, som ikke har evangeliet, skønt der måske findes folk af israelitisk afstamning blandt dem. Denne sidste betydning er karakteristisk for den måde, hvorpå ordet »ikke-jøder« bruges i Mormons Bog og i Lære og Pagter.

Israelitterne måtte ikke gifte sig med ikke-israelitter, **5 Mos** 7:1–3. Herren vil være et lys for folkene, **Es** 42:6. Peter fik befaling om at bringe evangeliet til hedningerne, **ApG** 10:9–48. Gud har også givet hedningerne omvendelsen, **ApG** 11:18. Vi er døbt til at være én kirke, hvad enten vi er jøder eller grækere, **1 Kor** 12:13. Hedningerne er medarvinger i Kristus i kraft af evangeliet, **Ef** 3:6. Mormons Bog er skrevet til ikke-jøderne, **titelbladet til Mormons Bog** (Morm 3:27). En mand blandt ikke-jøderne drog ud på vandene, **1 Ne** 13:12. Der kom andre bøger fra ikke-jøderne, **1 Ne** 13:39. Evangeliets fylde skal komme til ikke-jøderne, **1 Ne** 15:13 (3 Ne 16:7; L&P 20:9). Dette land skal være et land for ikke-jøderne, hvor der er frihed, **2 Ne** 10:11. Ikke-jøderne lignes ved et vildt oliventræ, **Jakob** 5. Evangeliet skal komme frem i ikke-jødernes tider, **L&P** 45:28 (L&P 19:27). Ordet skal udgå til jordens ender, først til ikke-jøderne og derefter til jøderne, **L&P** 90:8–10. De halvfjerds skal være særlige vidner for ikke-jøderne, **L&P** 107:25. Send min kirkes ældster ud til alle folkeslag, først til ikke-jøderne og derefter til jøderne, **L&P** 133:8.

ILD. *Se også* Døbe, dåb; Helligånden;

Helvede; Jorden – Jordens renselse

Et symbol på renselse, lutring eller helliggørelse. Ild kan også være et symbol på Guds nærhed.

Din Gud er en fortærende ild, **5 Mos** 4:24. Fra Hærskarers Herre kommer straffen som fortærende flammer, **Es** 29:6 (2 Ne 27:2). Herren kommer i ild, **Es** 66:15. Han er som ilden i smelteovnen, **Mal** 3:2 (3 Ne 24:2; L&P 128:24).

Han skal døbe jer med Helligånden og ild, **Matt** 3:11 (Luk 3:16). De retfærdige skal blive reddet ved ild, **1 Ne** 22:17. De ugudelige skal blive slået ihjel ved ild, **2 Ne** 30:10. Nefi forklarede, hvordan vi modtager dåben med ild og med Helligånden, **2 Ne** 31:13–14 (3 Ne 9:20; 12:1; 19:13; Eter 12:14; L&P 33:11). Du skal kundgøre syndsforladelse ved dåb og ved ild, **L&P** 19:31. Den store og vederstyggelige kirke skal blive omstyrtet ved hjælp af en fortærende ild, **L&P** 29:21. Jordan skal forgå som ved ild, **L&P** 43:32. Herrens nærhed skal være som den smeltende ild, **L&P** 133:41. Adam blev døbt med ild og med Helligånden, **Moses** 6:66.

IMMANUEL. *Se også* Jesus Kristus

Et af Jesu Kristi navne. Det er hebraisk og betyder »Gud med os«.

Immanuel er en navnetitel, som blev givet som tegn på Guds udfrielse (Es 7:14). Esajas' henvisning til Immanuel bliver af Matthæus klart udlagt som en profeti om Jesu fødsel (**Matt** 1:18–25). Navnet findes også i andre skrifter fra de sidste dage (2 Ne 17:14; 18:8; L&P 128:22).

INDSAMLINGEN AF ISRAEL. *Se*

Israel – Israels indsamling

INDSÆTTE. *Se også* Håndspåleggelse; Kalde, kaldet af Gud

At blive udpeget og indviet til et helligt formål. Man indsættes til en bestemt stilling indenfor kirkens organisation ved håndspåleggelse af en, som besidder den rette myndighed. Kun de, der præsiderer over præstedømmekvorummer, modtager nøgler, når de bliver indsat. Personer, som indsættes i andre stillinger end som præsident for et præstedømmekvorum, kan modtage en præstedømmevelsignelse, men der overdrages ingen nøgler ved velsignelsen.

Udtag Barnabas og Saulus til det arbejde, **ApG** 13:2–3. Der skal indsættes andre biskopper, **L&P** 68:14. Biskoppen, en almindelig dommer, skal indsættes

til denne tjenestegering, **L&P** 107:17, 74. En mand må kaldes af Gud ved profeti og ved håndspåleggelse, **TA** 1:5.

INDVIELSESLOVEN. *Se også*

Forenede orden; Guds rige eller Himmeriget

At indvie noget betyder at hellige det eller at sætte det til side til et bestemt formål. Indvielsesloven er et guddommeligt princip, efter hvilket mennesker frivilligt vier deres tid, talenter og ejendom til at oprette og opbygge Guds rige.

Alle de troende var fælles om alt, **ApG** 2:44–45. De havde alt fælles blandt sig, derfor var der ikke fattige og rige, **4 Ne** 1:3. Herren forklarede principperne for helligelse, **L&P** 42:30–39 (L&P 51:2–19; 58:35–36). Det ene menneske skal ikke besidde mere end det andet, **L&P** 49:20. Tildel enhver sin andel i forhold til hans familie, **L&P** 51:3. Der blev oprettet en orden, for at de hellige kunne blive ligestillet i det, der vedrører det himmelske og det jordiske, **L&P** 78:4–5. Enhver skulle have lige krav i overensstemmelse med sine ønsker og sine behov, **L&P** 82:17–19. Zion kan kun opbygges efter principperne i det celestiale riges lov, **L&P** 105:5. Enoks folk var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed; og der var ingen fattige blandt dem, **Moses** 7:18.

INSPIRATION. *Se også*

Helligånden; Åbenbaring

Guddommelig vejledning, som Gud giver mennesker. Det er ofte Ånden, som på forskellig måde formidler inspiration til et menneskes sind eller hjerte.

Efter ilden lød en sagte stemme, **1 Kong** 19:12. Helligånden skal lære jer alt og minde jer om alt, **Joh** 14:26. Ånden skal vejlede jer i hele sandheden, **Joh** 16:13. Jeg blev ført af Ånden uden på forhånd at vide, hvad jeg skulle gøre, **1 Ne** 4:6. Herrens røst lød i mit sind, **En** 1:10. Alt det, som opfordrer og tilskynder til at gøre godt, er inspireret af Gud, **Moro** 7:13–16. Gød jeg ikke fred i

dit sind, **L&P** 6:23. Jeg vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte, **L&P** 8:2. Min ånd skal oplyse dit sind og fylde din sjæl med glæde, **L&P** 11:13. Det skal blive givet dig i netop det øjeblik, hvad du skal sige og skrive, **L&P** 24:6 (**L&P** 84:85). Den stille, sagte røst hvisker gennem alt og gennemborer alt, **L&P** 85:6.

INTELLIGENS, INTELLIGENSER.

Se også Lys, Kristi lys; Sandhed;

Ånd

Intelligens har adskillige betydninger. Tre af dem er: (1) Det er sandhedens lys, som giver liv og lys til alt, som findes i universet. Det har altid eksisteret. (2) Ordet *intelligenser* kan også referere til Guds åndelige børn. (3) I skrifterne benyttes ordet intelligens også om det åndelige grundstof, som eksisterede, inden vi blev født som Guds åndelige børn.

Intelligens holder sig til intelligens, **L&P** 88:40. Intelligens er ikke blevet skabt eller dannet, **L&P** 93:29. Al intelligens er uafhængig i den sfære, hvori Gud har sat den, **L&P** 93:30. Guds herlighed er intelligens, **L&P** 93:36–37. Den intelligens, som vi opnår i dette liv, opstår sammen med os i opstandelsen, **L&P** 130:18–19. Herren hersker over alle intelligenserne, **Abr** 3:21. Herren havde vist mig, Abraham, de intelligenser, som var blevet organiseret, før verden blev til, **Abr** 3:22.

ISAJ. *Se også* David

Omtales i Det Gamle Testamente. Isaj var far til David og forfader til Kristus og alle Judas konger.

Ruths søn, Obed, var far til Isaj, **Ruth** 4:17, 22. Isajs forfædre tilbage til Juda opregnes, **1 Krøn** 2:5–12 (Matt 1:5–6).

ISAK. *Se også* Abraham

En patriark fra Det Gamle Testamente. Det, at Abraham og Sara fik ham i deres alderdom, var et mirakel (1 Mos 15:4–6; 17:15–21; 21:1–8). Abrahams villighed til at ofre Isak var et sindbillede på Gud og hans enbårne Søn (Jakob 4:5). Isak var arving til den abrahamske

pagts velsignelser (1 Mos 21:9–12; 1 Ne 17:40; **L&P** 27:10).

Isaks fødsel, **1 Mos** 21:1–7. Skulle ofres på Morijas bjerg, **1 Mos** 22:1–19 (**L&P** 101:4). Blev gift, **1 Mos** 24. Velsignede sine sønner, **1 Mos** 27:1–28:9. Har modtaget sin ophøjelse sammen med Abraham og Jakob, **L&P** 132:37 (Matt 8:11).

ISMAEL, ABRAHAMS SØN. *Se*

også Abraham; Hagar

Omtales i Det Gamle Testamente. Ismael var søn af Abraham og Hagar, Saras egyptiske trælkvind (1 Mos 16:11–16). Herren lovede både Abraham og Hagar, at Ismael skulle blive fader til et stort folk (1 Mos 21:8–21).

Pagten gik i arv fra Isak, ikke fra Ismael, **1 Mos** 17:19–21 (Gal 4:22–5:1). Gud gav Ismael den velsignelse, at han ville blive frugtbar, **1 Mos** 17:20. Ismael var med til at begrave Abraham, **1 Mos** 25:8–9. Ismaels tolv sønner nævnes, **1 Mos** 25:12–16. Ismaels død, **1 Mos** 25:17–18. Esau tog Ismaels datter, Mahalat, til hustru, **1 Mos** 28:9.

ISMAEL, NEFIS SVIGERFAR. *Se*

også Lehi, Nefis far

En mand fra Mormons Bog, som sammen med sin familie sluttede sig til Lehis familie på deres rejse til det forjættede land.

Nefi og hans brødre vendte tilbage til Jerusalem og overtalte Ismael og hans familie til at følge med Lehi og hans familie til det forjættede land, **1 Ne** 7:2–5. De to familier blev gift ind i hinanden, **1 Ne** 16:7. Ismael døde i ørkenen, **1 Ne** 16:34.

ISRAEL. *Se også* Abraham –

Abrahams efterkommere;
Adoption; Jakob, Isaks søn

Israel var det navn, som Herren gav Jakob, Isaks søn og Abrahams sønnesøn, fra Det Gamle Testamente (1 Mos 32:28; 35:10). Navnet Israel kan referere til Jakob selv, til hans efterkommere eller til det kongerige, som disse efterkommere boede i på Det Gamle Testa-

mentes tid (2 Sam 1:24; 23:3). Efter at Moses havde ført israelitterne ud af fangenskab i Egypten (2 Mos 3–14), blev de regeret af dommere i over 300 år. Fra og med kong Saul herskede forskellige konger over det forenede Israel indtil kong Salomos død, hvor ti stammer gjorde oprør mod kong Rehabeam og dannede deres egen nation. Da kongeriget Israel var blevet delt, bibeholdt de nordlige stammer, som var i overtal, navnet Israel, mens det sydlige rige blev kaldt Juda. Kana'ans land kaldes også Israel i dag. I en anden betydning af ordet bruges Israel om Kristi sande troende (Rom 10:1; 11:7; Gal 6:16; Ef 2:12).

Israels tolv stammer: Abrahams sønnesøn Jakob, hvis navn blev ændret til Israel, havde tolv sønner. Deres efterkommere kaldes Israels tolv stammer, eller Israels børn. De tolv stammer er: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Issakar og Zebulon (Jakobs og Leas sønner); Dan og Naftali (Jakobs og Bilhas sønner); Gad og Asher (Jakobs og Zilpas sønner); Josef og Benjamin (Jakobs og Rakels sønner) (1 Mos 29:32–30:24; 35:16–18).

Inden sin død gav Jakob hver af stammeoverhovederne en velsignelse (1 Mos 49:1–28). Yderligere oplysninger kan findes ved at slå op under hver af Jakobs sønners navne.

Ruben, den førstefødte søn af Lea, Jakobs første hustru, mistede sin førstefødselsret og retten til en dobbelt arveandel på grund af umoral (1 Mos 49:3–4). Førstefødselsretten overgik så til Josef, som var den førstefødte søn af Rakel, Jakobs anden hustru (1 Krøn 5:1–2). Levi, hvis stamme Herren havde udvalgt til præstetjenesten, fik ikke nogen arv, fordi det var deres opgave at tjene blandt de andre stammer. Dermed kunne Josefs dobbelte arveandel deles mellem hans to sønner Efraim og Manasse (1 Krøn 5:1; Jer 31:9), der blev regnet som to særskilte stammer (JSO, 1 Mos 48:5–6).

Mænd af Judas stamme skulle være herskere, indtil Messias kom (1 Mos 49:10; JSO, 1 Mos 50:24). I de sidste

dage har Efraims stamme fået det privilegium at bringe budskabet om det gengivne evangelium ud til verden og indsamle det spredte Israel (5 Mos 33:13–17). Tiden vil komme, hvor Efraim gennem Jesu Kristi evangelium skal spille en ledende rolle med hensyn til at forene alle Israels stammer (Es 11:12–13; L&P 133:26–34).

Israels adsplittelse: Herren spredte og hjemsogte Israels tolv stammer på grund af deres uretfærdighed og oprør. Men Herren benyttede sig også af, at hans udvalgte folk blev spredt blandt alverdens folk, til at velsigne disse folk.

Jer selv vil jeg sprede blandt folkene, **3 Mos 26:33**. Herren skal sprede jer blandt alle folkene, **5 Mos 28:25, 37, 64**. Israels hus skal rystes blandt alle folkene, **Am 9:9** (Zak 10:9). Jesus var udsendt til de fortabte får af Israels hus, **Matt 15:24**. Jeg har også andre får, som ikke hører til denne fold, **Joh 10:16**. Israel skal blive spredt ud over hele jordens overflade, **1 Ne 22:3–8**. Jakob fremlægger Zenos' lignelse om det forædlede og det vilde oliventræ, **Jakob 5–6**. Faderens værk skal begynde blandt de spredte stammer, **3 Ne 21:26**.

Israels indsamling: Israels hus skal indsamles i de sidste dage, inden Kristi komme (TA 1:10). Herren indsamler sit folk Israel, når de anerkender ham og holder hans befalinger.

Han rejser banner for et folk, og det kommer, **Es 5:26**. I stor barmhjertighed tager jeg dig tilbage, **Es 54:7**. Israel og Juda skal føres tilbage til deres arvelande, **Jer 30:3**. Israel skal indsamles fra de folk, de er spredt iblandt, **Ez 28:25**. I tidernes fylde vil han sammenfatte alt i Kristus, **Ef 1:10**. Efter at Israel er blevet spredt, skal de atter indsamles, **1 Ne 15:12–17**. Herren vil indsamle alle, som er af Israels hus, **1 Ne 19:16** (3 Ne 16:5). De skal blive ført ud af mørke og vide, at Herren er deres frelser, **1 Ne 22:12**. Gud samler og tæller sine børn, **1 Ne 22:25**. De ikke-jødiske folkeslag skal føre Israel tilbage til deres arveland, **2 Ne 10:8** (3 Ne 16:4).

Mit folk og mit ord skal blive samlet i ét, **2 Ne** 29:13–14. Ældsterne er kaldet til at indsamle de udvalgte, **L&P** 29:7 (**L&P** 39:11). Jeg vil samle mine udvalgte, **L&P** 33:6. I skal samles, så jeg kan give jer min lov og begave jer med kraft fra det høje, **L&P** 38:31–33. Jeg vil genrejse mit folk, som er af Israels hus, **L&P** 39:11. De hellige skal komme frem, **L&P** 45:46. Moses overdrog nøglerne til at kunne indsamle Israel, **L&P** 110:11. Retfærdighed og sandhed skal skylle hen over jorden og indsamle Herrens udvalgte, **Moses** 7:62. Indsamlingen sammenlignes med ørne, som samles om et ådsel, **JS-M** 1:27.

Israels ti tabte stammer: Israels ti stammer, som udgjorde nordriget Israel, blev ført i fangenskab til Assyrien år 721 f.Kr. På den tid drog de op til »nordenlandene«, hvorefter man ikke hørte mere til dem. I de sidste dage skal de vende tilbage.

Jeg siger til norden: Giv mig dem! **Es** 43:6. De kommer fra nord, **Es** 49:12 (1 **Ne** 21:12). Juda og Israel skal sammen komme fra Nordens land, **Jer** 3:18. Herren lever, som førte israelitterne op fra Nordens land, **Jer** 16:14–16. Jeg bringer dem fra Nordens land, **Jer** 31:8. Nefitterne og jøderne skal få Israels tabte stammers ord, **2 Ne** 29:12–13. Jeg drager af sted for at vise mig for Israels tabte stammer, **3 Ne** 17:4. Når evangeliet forkyndes for de tilbageblevne af Israels hus, skal de tabte stammer indsamles til deres arveland, **3 Ne** 21:26–29. Moses overdrog nøglerne til Israels indsamling til Joseph Smith og Oliver Cowdery, **L&P** 110:11. De, som er i nordenlandene, skal blive erindret af Herren, **L&P** 133:26–32. Vi tror på Israels bogstavelige indsamling, **TA** 1:10.

ISRAELS BØRN. *Se* Israel

ISRAELS HELLIGE. *Se* Jesus Kristus

ISSAKAR. *Se også* Israel; Jakob, Isaks søn

Omtales i Det Gamle Testamente.

Issakar var søn af Jakob og Lea (1 **Mos** 30:17–18; 35:23; 46:13), og hans efterkommere blev en af Israels tolv stammer.

Issakars stamme: Jakobs velsignelse til Issakar findes i 1 **Mos** 49:14–15. Ved bosættelsen i Kana'an fik stammen nogle af de mest frugtbare områder i Palæstina, deriblandt Jizre'elsletten. Adskillige steder af historisk betydning lå indenfor Issakars grænser, blandt andet Karmel, Megiddo, Dotan, Gilboa, Jizre'el, Tabor og Nazaret (Jos 19:17–23).

JACKSON COUNTY, MISSOURI (USA). *Se også* Ny Jerusalem

Det sted, hvor de hellige skal samles i de sidste dage; det vil sige det sted, hvor de vil grundlægge Det Ny Jerusalem (**L&P** 57–58; 82; 101:69–71; 105:28).

JAFET. *Se også* Noa, bibelsk patriark

Omtales i Det Gamle Testamente. Jafet var den ældste søn af profeten Noa (**Moses** 8:12).

Noa fik Jafet, **1 Mos** 5:32 (1 **Mos** 6:10; **Moses** 8:12). Jafet og hans hustru gik om bord i Noas ark, **1 Mos** 7:13. Jafet gik ud af arken, **1 Mos** 9:18. Gud vil skaffe Jafet plads, **1 Mos** 9:27.

JAHVE. *Se også* JEG ER; Jesus Kristus

Israels Guds pagtsnavn eller egennavn. Det betegner den evige »Jeg ER« (2 **Mos** 3:14; Joh 8:58). Jahve er den førjordiske Jesus Kristus, som blev født som søn af Maria (**Mosi** 3:8; 15:1; 3 **Ne** 15:1–5). De steder, hvor ordet *Herre* anvendes i Det Gamle Testamente, betyder det som regel Jahve.

Jahve er Kristus: De fordums profeter kendte Jahve (**JSO**, 2 **Mos** 6:1–3; **Abr** 1:16). Apostlen Paulus forklarede, at Kristus var Det Gamle Testaments Jahve (2 **Mos** 17:6; 1 **Kor** 10:1–4). Jereds bror fra Mormons Bog så den førjordiske Kristus og tilbad ham (**Eter** 3:13–15). Moroni kaldte også Kristus for Jahve (**Moro** 10:34). I templet i Kirtland så Joseph Smith og Oliver Cowdery den opstandne Jahve (**L&P** 110:3–4).

JAKOB, ALFÆUS' SØN

En af de tolv apostle, som Jesus udvalgte under sin jordiske tjenestegering (Matt 10:3; Mark 3:18; Luk 6:15; ApG 1:13).

JAKOB, HERRENS BROR

Omtales i Det Nye Testamente. Jakob var bror til Herren (Gal 1:19) og Joses (Josef), Simon, Judas og nogle søstre (Matt 13:55–56; Mark 6:3; Judas 1:1). Han var også kendt som Jakob den Retfærdige og spillede en betydningsfuld rolle i kirken i Jerusalem (ApG 12:17; 15:13; 1 Kor 15:7; Gal 2:9–12). Han er formentlig forfatter til Jakobsbrevet.

Jakobsbrevet: Et brev, stilet til Israels tolv stammer, som var spredt blandt andre folkeslag, og det er formentlig skrevet i Jerusalem. Brevet indeholder nogle klare udtalelser om praktisk religion, deriblandt det vigtige råd i kapitel 1 om, at hvis et menneske står tilbage i visdom, skal han bede Gud om hjælp (Jak 1:5–6; JS–H 1:9–20). Kapitel 2 omhandler tro og gerninger. Kapitlerne 3–4 beskriver nødvendigheden af at styre sin tunge og opfordrer de hellige til ikke at tale ondt om hinanden. Kapitel 5 opmuntrer de hellige til at være tålmodige og bede ældsterne om en velsignelse, når de er syge. Det beskriver også velsignelserne ved at være med til at omvende andre. Jakobsbrevet er nu en bog i Det Nye Testamente.

JAKOB, ISAKS SØN. *Se også* Esau; Isak; Israel

En patriark og profet fra Det Gamle Testamente. Han var den yngste af Isak og Rebekkas tvillingesønner (1 Mos 25:19–26). Jakob fik førstefødselsretten i stedet for sin bror Esau, fordi Jakob var værdig og giftede sig inden for pagten, hvorimod Esau ringeagtede sin førstefødselsret og giftede sig uden for pagten (1 Mos 25:30–34; 26:34–35; 27; 28:6–9; Hebr 12:16).

Herren fortalte Rebekka, at Esau skulle tjene Jakob, **1 Mos 25:23**. Jakob køb-

te førstefødselsretten af Esau, **1 Mos 25:29–34**. Drømte om en stige, der nåede op til himlen, **1 Mos 28**. Giftede sig med Lea og Rakel, **1 Mos 29:1–30**. Fik tolv sønner og en datter, **1 Mos 29:31–30:24; 35:16–20**. Giftede sig med Bilha og Zilpa, **1 Mos 30:3–4**, 9. Hans navn blev ændret til Israel, **1 Mos 32:28**. Så Gud ansigt til ansigt, **1 Mos 32:30**. Elskede Josef frem for sine andre sønner, **1 Mos 37:3**. Drog til Egypten med sin familie, **1 Mos 46:1–7**. Velsignede sine sønner og deres efterkommere, **1 Mos 49**. Døde, **1 Mos 49:33**. Holdt befalingerne og sidder i dag ophøjet på en trone sammen med Abraham og Isak, **L&P 132:37**.

JAKOB, LEHIS SØN. *Se også* Lehi, Nefis far

En profet fra Mormons Bog og forfatter til flere prædikener i Nefis Anden Bog og Jakobs Bog (2 Ne 6–11; Jakob 1–7).

Jakobs Bog: Den tredje bog i Mormons Bog. Kapitel 1 beretter om, hvordan Nefi overdrog optegnelserne til Jakob og indviede ham og hans bror Josef til præster og lærere for folket. Kapitlerne 2–4 er prædikener, hvori folket formanens til at holde sig moralsk rene. Jakob belærte også om den forløsende Messias' komme, og han forklarede, hvorfor nogle af israelitterne ikke ville anerkende ham ved hans komme. Kapitlerne 5–6 indeholder Jakobs vidnesbyrd og en profetisk allegori om Israels folks historie og mission. Kapitel 7 rummer en beretning om en lærd oprører ved navn Sherem, som blev overvældet af Jakobs guddommelige vidnesbyrd.

JAKOB, ZEBEDÆUS' SØN

En af de tolv apostle, som Jesus udvalgte under sin jordiske tjenestegering. Han var bror til Johannes. Han var en af de tre apostle, som blev udvalgt til at være sammen med Jesus ved nogle ganske særlige lejligheder: Opvækkelsen af Jairus' datter (Mark 5:37), forklarelsen på bjerget (Matt 17:1; Mark 9:2; Luk 9:28), og i Getsemane (Matt 26:37; Mark 14:33). Sammen med

Peter og Johannes gengav han det melkisedekske præstedømme til jorden, da de ordinerede Joseph Smith (L&P 27:12; 128:20; JS-H 1:72).

JAROM

Omtales i Mormons Bog. Jarom var søn af Enosh og oldebarn af Lehi. Han førte de nefitiske optegnelser i tres år, 420–361 f.Kr. (En 1:25; Jarom 1:13). Han var en trofast mand, som valgte ikke at skrive ret meget i den historiske optegnelse (Jarom 1:2).

Jaroms Bog: Denne bog i Mormons Bog består kun af femten vers. Jarom skrev, at nefitterne fortsat efterlevede Moseloven og så frem til Kristi komme. De blev regeret af konger, som var stærke i troen. De nød fremgang, så længe de adlød deres profeter, præster og lærere.

JEG ER. *Se også* Jahve; Jesus Kristus

Et af vor Herre Jesu Kristi navne.

Gud svarede Moses: »Jeg er den, jeg er!« **2 Mos** 3:14–15. Jeg er Herren! **2 Mos** 6:2–3. Jeg er, før Abraham blev født, **Joh** 8:56–59. Lyt til røsten fra Jesus Kristus, den store **JEG ER**, **L&P** 29:1 (L&P 38:1; 39:1).

JERED. *Se også* Jereditter; Jereds bror

En leder fra Mormons Bog, som sammen med sin bror førte en skare mennesker fra Babelstårnet til et forjættet land på den vestlige halvkugle (Eter 1:33–2:1).

Jered bad sin bror om at bede Herren om, at deres families og venners sprog ikke måtte blive forvirret, **Eter** 1:34–37. Drog ud til havet og boede der i fire år, **Eter** 2:13. Sejlede til det forjættede land, **Eter** 6:4–12.

JEREDITTER. *Se også* Jered; Jereds bror; Mormons Bog

Et folk i Mormons Bog, som nedstammede fra Jered, dennes bror og deres venner (Eter 1:33–41). Gud førte dem fra Babelstårnet til Amerika, et forjættet land (Eter 1:42–43; 2–3; 6:1–18). Skønt deres folk på et tidspunkt talte millioner, blev de alle udslettet ved en

borgerkrig, der opstod som følge af ugudelighed (Eter 14–15).

JEREDS BROR. *Se også* Jered; Jereditter

En profet fra Mormons Bog. Han og hans bror grundlagde den jereditiske nation, da de førte en skare mennesker fra Babelstårnet til et forjættet land på den vestlige halvkugle (Eter 1–6). Han havde så stor tro, at han talte med Herren ansigt til ansigt (L&P 17:1). Hans historie er nedskrevet i Eters Bog.

Jereds bror var en stor og mægtig mand og meget begunstiget af Herren, **Eter** 1:34. På grund af sin tro så Jereds bror Herrens finger, **Eter** 3:6–9 (Eter 12:20). Kristus lod Jereds bror se sit åndelige legeme, **Eter** 3:13–20. Der er aldrig blevet tilkendegivet noget større end det, som blev tilkendegivet for Jereds bror, **Eter** 4:4. Jereds bror advarede sit folk mod monarki, **Eter** 6:22–23. Herren viste alt for Jereds bror, **Eter** 12:21. Jereds bror var dygtig til at skrive, **Eter** 12:24. Ved tro flyttede Jereds bror bjerget Zerim, **Eter** 12:30.

JEREMIAS. *Se også* Klagesangene

En profet fra Det Gamle Testamente. Han var af præstefamilie og profeterede i Juda fra år 626–586 f.Kr. Han levede nogenlunde samtidig med de andre store profeter Lehi, Ezekiel, Hoseas og Daniel.

Jeremias blev i forudtilværelsen gjort til profet (Jer 1:4–5). I de omtrent 40 år han virkede som profet, talte han imod afgudsdyrkelse og umoral blandt det jødiske folk (Jer 3:1–5; 7:8–10). Han blev konstant mødt med modstand og spot (Jer 20:2; 36:18–19; 38:4). Efter Jerusalems fald tog de jøder, der flygtede til Egypten, Jeremias med sig (Jer 43:5–6), og ifølge overleveringerne stenede de ham til døde dér.

Jeremias' Bog: Kapitlerne 1–6 indeholder profetier, som blev fremsat i Josijas regeringstid. Kapitlerne 7–20 rummer profetier fra Jojakims tid. Kapitlerne 21–38 omhandler Sidkijas regeringstid. Kapitlerne 39–44 indeholder profetier

og beskriver de historiske begivenheder efter Jerusalems fald. Kapitel 45 rummer et løfte til Jeremias' skriver Baruk om, at dennes liv ville blive skånet. Kapitlerne 46–51 er profetier mod fremmede folkeslag. Kapitel 52 er en historisk afrunding. Nogle af Jeremias' profetier fandtes på Labans bronzeplader, som Nefi hentede (1 Ne 5:10–13). Jeremias nævnes også to andre steder i Mormons Bog (1 Ne 7:14; Hel 8:20).

Jeremias' Bog rummer også en bekræftelse af menneskets forudtilværelse og Jeremias' forudordination (Jer 1:4–5); en profeti om Israels tilbagevenden fra deres landflygtighed, hvor Herren vil hente én fra en by og to fra en slægt og bringe dem til Zion, et dejligt land, hvor Israel og Juda kan leve i tryghed og fred (Jer 3:12–19); og en profeti om, at Herren vil indsamle Israel fra Nordens land ved at sende mange »fiskere« og »jægere« ud for at finde dem (Jer 16:14–21). Denne begivenhed, som skal finde sted i de sidste dage, kommer langt til at overgå israeliternes udvandring af Egypten under Moses' ledelse (Jer 16:13–15; 23:8).

JERIKO

En befæstet by i Jordandalen, 245 meter under havets overflade. Jeriko ligger nær det sted, hvor israelitterne gik over floden, da de første gang vandrede ind i det forjættede land (Jos 2:1–3; 3:16; 6).

Israelitterne udkæmpede et slag ved Jeriko, **Jos** 6:1–20. Josva nedkaldte en forbandelse over Jeriko, **Jos** 6:26 (1 Kong 16:34). Jeriko lå i det landområde, som Benjamin fik tildelt, **Jos** 18:11–12, 21. Herren kom gennem Jeriko på sin sidste rejse til Jerusalem, **Mark** 10:46 (Luk 18:35; 19:1).

JEROBOAM

Jeroboam fra Det Gamle Testamente var den første konge over den nordlige del af det delte Israel. Han var af Efraims stamme. Den ugudelige Jeroboam anførte et oprør mod Judas hus og Davids slægt.

Jeroboam opstillede afguder i Dan og

i Betel, som folket kunne tilbede, **1 Kong** 12:28–29. Akija revsede Jero-boam, **1 Kong** 14:6–16. Jero-boam blev husket for at have forledt Israel til en forfærdelig synd, **1 Kong** 15:34 (1 Kong 12:30).

JERUBBA'AL. *Se også* Gideon (Det Gamle Testamente)

Et navn, som Gideon fra Det Gamle Testamente fik, efter at han havde knust Ba'als alter (Dom 6:32; 7:1; 9; 1 Sam 12:11).

JERUSALEM

En by beliggende i nutidens Israel. Det er den mest betydningsfulde by i den bibelske historie. Nogle af de kristnes, jødernes og muslimernes vigtigste helligdomme ligger i denne by og besøges regelmæssigt af mange trofaste troende. Den omtales ofte som den hellige by.

Jerusalem, der engang blev kaldt Salem (1 Mos 14:18; Sl 76:2), var en jebusitisk by, indtil den blev erobret af David (Jos 10:1; 15:8; 2 Sam 5:6–7), der gjorde den til sin hovedstad. Indtil da havde den primært tjent som bjerg-fæstning med en beliggenhed på ca. 800 meter over havets overflade. Den er omgivet af dybe dale på alle sider undtagen mod nord.

Kong David boede i sin regeringstid i Jerusalem i et træpalads. Men i Salomos regeringstid gjorde folket meget for at forskønne byen og byggede blandt andet kongens palads og templet.

Efter at landet var blevet opdelt i kongedømmerne Israel og Juda, forblev Jerusalem Judas hovedstad. Den blev ofte angrebet af indtrængende hære (1 Kong 14:25; 2 Kong 14:13; 16:5; 18–19; 24:10, 25). Under Hizkija blev Jerusalem centrum for gudsdyrkelsen, men blev delvis ødelagt i 320 f.Kr., i 168 f.Kr. og i 65 f.Kr. Herodes genopbyggede bymurene og templet, men i 70 e.Kr. ødelagde romerne byen totalt.

Melkisedek var konge af Salem, **1 Mos** 14:18 (Hebr 7:2). Esajas opfordrede Jerusalem til at iføre sig sin festdragt, **Es** 52:1. Herrens ord skulle udgå fra

Jerusalem, **Mika** 4:2. Kristus sørgede over Jerusalems skæbne, **Matt** 23:37–39 (Luk 13:34). Jerusalem er den levende Guds by, **Hebr** 12:22. Indbyggerne i Jerusalem fik at vide, at de ville blive udryddet, hvis de ikke ville omvende sig, **1 Ne** 1:4, 13, 18 (2 **Ne** 1:4; **Hel** 8:20). Jerusalem skulle blive befolket igen efter sin ødelæggelse, **3 Ne** 20:46. Jerusalem skulle genopbygges, **Eter** 13:5. Kristus advarede de sidste dages hellige, ligesom han havde advaret Jerusalems indbyggere, **L&P** 5:20. Juda skal flygte til Jerusalem, **L&P** 133:13. Herren vil tale fra Jerusalem, **L&P** 133:21.

JERUSALEM, DET NY. *Se Ny*
Jerusalem; Zion

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE. *Se også*
Gengivelse af evangeliet; Jesu Kristi Kirke; Kirke, tegn på den sande; Kirkens navn

Det navn som Kristi kirke har fået i de sidste dage for at skelne den fra kirken i andre uddelinger (**L&P** 115:3–4).

Herren vil udøse kundskab over de sidste dages hellige, **L&P** 121:33. Joseph Smith er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges profet og seer, **L&P** 127:12. Herrens store dag er nær for de sidste dages hellige **L&P** 128:21, 24. Joseph Smith har medvirket til at indsamle de sidste dages hellige, **L&P** 135:3. Kompagnier af sidste dages hellige skal organiseres til rejsen til USA's vestlige territorium, **L&P** 136:2. Love om ægteskab præciseret for de sidste dages hellige, **L&P** OE–1. Præstedømmet overdrages til alle værdige mænd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, **L&P** OE–2. Beretningen om det første syn til alle sidste dages hellige, **JS–H** 1:1.

JESU KRISTI KIRKE. *Se også*
Gengivelse af evangeliet; Guds rige eller Himmeriget; Hellig (navneord); Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Kirke, tegn på den sande; Kirkens navn

En organiseret gruppe troende, som har

påtaget sig Jesu Kristi navn ved dåb og bekræftelse. For at den kan være den sande kirke, skal den være Herrens kirke, skal den have hans myndighed, lærdomme, love, ordinancer og navn og skal den ledes af ham ved repræsentanter, som han har udpeget.

Herren føjede hver dag nogle til, **ApG** 2:47. Vi er alle ét legeme i Kristus, **Rom** 12:5. Vi er døbt med én ånd til at være ét legeme, **1 Kor** 12:13. Kirken er bygget på apostlenes og profeternes grundvold, **Ef** 2:19–20. Apostle og profeter er uundværlige for kirken, **Ef** 4:11–16. Kristus er kirkens hoved, **Ef** 5:23. Til trods for at der var mange menigheder, var de alle én kirke, **Mosi** 25:19–22. Menigheden blev renset og sat i orden, **Alma** 6:1–6. Kristi kirke skal bære hans navn, **3 Ne** 27:8. Kirken mødtes ofte for at faste og for at bede og for at tale, **Moro** 6:5. Dette er den eneste sande og levende kirke, **L&P** 1:30. Kristi Kirke blev til i disse sidste dage, **L&P** 20:1. Herren kalder sine tjenere til at opbygge sin kirke, **L&P** 39:13. Således skal min kirke kaldes i de sidste dage, **L&P** 115:4.

JESUS KRISTUS. *Se også* Alfa og Omega; Andet komme, Jesu Kristi; Befrier; Begyndelsen; Bjergprædikenen; Blod; Brudgom; Evangelierne; Fald, Adams og Evas; Forklarelse – Kristi forklarelse; Forløse; Forløser; Forløsningsplanen; Formidler; Forsoning; Frelser; Førstefødte; Gode hyrde; Golgata; Gud, Guddommen; Guds lam; Herren; Himmelfarten; Hjørnesten; Immanuel; Jahve; JEG ER; Klippe; Kobberslangen; Kors; Korsfæstelse; Levende vand; Livets brød; Lys, Kristi lys; Maria, Jesu mor; Menneskesønnen; Messias; Nadver; Nåde; Ofre; Omvendelse; Opstandelse; Salvade; Samvittighed; Skabe; Syndsforladelse; Talsmand; Tro; Uendelig; Vejen

Kristus (fra græsk) og *Messias* (fra hebra-

isk) betyder »den salvede«. Jesus Kristus er Faderens førstefødte i ånden (Hebr 1:6; L&P 93:21). Han er Faderens Enbårne i kødet (Joh 1:14; 3:16). Han er Jahve (L&P 110:3–4) og blev forudordineret til sit store kald, inden verden blev skabt. Under Faderens ledelse skabte Jesus jorden og alt, hvad der findes på den (Joh 1:3, 14; Moses 1:31–33). Han blev født af Maria i Betlehem, levede et liv uden synd og foretog en fuldkommen forsoning for hele menneskeheds synden ved at udgyde sit eget blod og sætte sit liv til på korset (Matt 2:1; 1 Ne 11:13–33; 3 Ne 27:13–16; L&P 76:40–42). Han opstod fra de døde og sikrede derved, at alle mennesker en dag skal opstå. I kraft af Jesu forsoning og opstandelse kan de, der omvender sig fra deres synd og adlyder Guds befalinger, leve evigt sammen med Jesus og Faderen (2 Ne 9:10–12; 21–22; L&P 76:50–53; 62).

Jesus Kristus er det mest fuldkomne menneske, der nogen sinde er blevet født på denne jord. Hans liv er det fuldkomne eksempel på, hvordan alle mennesker bør leve. Alle bønner, velsignelser og præstedømmeordinancer skal udføres i hans navn. Han er herrerens Herre, kongernes Konge, Skaberens, Frelserens og hele verdens Gud.

Jesus skal vende tilbage i magt og herlighed for at regere på jorden under tusindårsriget. På den yderste dag skal han dømme hele menneskeheden (Alma 11:40–41; JS–M 1).

Kronologisk sammendrag af begivenhederne i hans liv: Jesu fødsel og tjenestegerning blev forudsagt, **Luk** 1:26–38 (Es 7:14; 9:6–7; 1 Ne 11). Hans fødsel, **Luk** 2:1–7 (Matt 1:18–25). Hans omskærelse, **Luk** 2:21. Hans fremstilling i templet, **Luk** 2:22–38. Blev besøgt af de vise mænd, **Matt** 2:1–12. Josef og Maria flygtede til Egypten med ham, **Matt** 2:13–18. Han kom til Nazaret, **Matt** 2:19–23. Var i templet som tolvårig, **Luk** 2:41–50. Havde brødre og søstre, **Matt** 13:55–56 (Mark 6:3). Blev døbt, **Matt** 3:13–17 (Mark 1:9–11; Luk 3:21–22). Blev fristet af Djævelen, **Matt** 4:1–11 (Mark 1:12–

13; Luk 4:1–13). Kaldte sine disciple, **Matt** 4:18–22 (Matt 9:9; Mark 1:16–20; 2:13–14; Luk 5:1–11, 27–28; 6:12–16; Joh 1:35–51). Bemyndigede de tolv, **Matt** 10:1–4 (Mark 3:13–19; Luk 6:12–16). Bjergprædikenen, **Matt** 5–7. Forudsagde sin egen død og opstandelse, **Matt** 16:21 (Matt 17:22–23; 20:17–19; Mark 8:31; 9:30–32; 10:32–34; Luk 9:22; 18:31–34). Forklarelsen på bjerget, **Matt** 17:1–9 (Mark 9:2–8; Luk 9:28–36). Udsendelsen af de tooghalvfjerds, **Luk** 10:1–20. Foretog sit sejrtræ indtog i Jerusalem, **Matt** 21:1–11 (Mark 11:1–11; Luk 19:29–40; Joh 12:12–15). Indstiftede nadveren, **Matt** 26:26–29 (Mark 14:22–25; Luk 22:19–20). Led og bad i Getsemane, **Matt** 26:36–46 (Mark 14:32–42; Luk 22:39–46). Blev forrådt, pågrebet og svigtet, **Matt** 26:47–56 (Mark 14:43–53; Luk 22:47–54; Joh 18:2–13). Blev korsfæstet, **Matt** 27:31–54 (Mark 15:20–41; Luk 23:26–28, 32–49; Joh 19:16–30). Opstod, **Matt** 28:1–8 (Mark 16:1–8; Luk 24:1–12; Joh 20:1–10). Viste sig for andre efter sin opstandelse, **Matt** 28:9–20 (Mark 16:9–18; Luk 24:13–48; Joh 20:11–31; ApG 1:3–8; 1 Kor 15:5–8). Steg til himmels, **Mark** 16:19–20 (Luk 24:51–53; ApG 1:9–12). Viste sig for nefitterne, **3 Ne** 11:1–17 (3 Ne 11–26). Viste sig for Joseph Smith, **JS–H** 1:15–20.

At påtage sig Jesu Kristi navn: Der er ikke givet noget andet navn, som vi kan blive frelst ved, **ApG** 4:12 (2 Ne 31:21). Apostlene var glade over, at de blev anset for værdige til at blive vanæret for hans navns skyld, **ApG** 5:38–42. Og dette er hans bud, at vi skal tro på hans søns, Jesu Kristi, navn, **1 Joh** 3:23. I bevidner, at I er villige til at påtage jer Jesu Kristi navn ved dåb, **2 Ne** 31:13. Jeg ønsker, at I skal påtage jer Kristi navn, **Mosi** 5:6–12 (Mosi 1:11). Hver den, der nærede ønske om at påtage sig Kristi navn, sluttede sig til Guds kirke, **Mosi** 25:23. Alle de, der virkelig troede på Kristus, påtog sig Kristi navn, **Alma** 46:15. Himlens port er åben for alle, der vil tro på Jesu Kristi navn, **Hel** 3:28. Velsignet er han, der på den yderste dag bliver fundet trofast mod mit

navn, **Eter** 4:19. De er villige til at påtage sig Sønnens navn, **Moro** 4:3 (L&P 20:77). Påtag jer Kristi navn, **L&P** 18:21–25.

Dommer: Han dømmer verden med retfærdighed, **SI** 9:9 (3 Ne 27:16). Han kommer for at holde dom over jorden, **SI** 96:13. Både den retfærdige og den uretfærdige dømmes af Gud, **Præd** 3:17. Han skal skifte ret mellem folkeslagene, **Es** 2:4 (Mika 4:3; 2 Ne 12:4). Han dømmer de svage med retfærdighed, **Es** 11:2–4. Faderen har overdraget hele dommen til Sønnen, **Joh** 5:22. Men selv om jeg også dømmer, er min dom sand, **Joh** 8:16. Gud har bestemt ham til at være dommer over levende og døde, **ApG** 10:42 (2 Tim 4:1). Gud dømmer det, som skjuler sig i mennesker, ved Jesus Kristus, **Rom** 2:16. Vi skal alle stå frem for Guds domstol, **Rom** 14:10 (2 Kor 5:10; Alma 12:12; Morm 3:20; 7:6; Eter 12:38; L&P 135:5). Alle mennesker kommer til Gud for at blive dømt af ham i overensstemmelse med den sandhed og hellighed, som er i ham, **2 Ne** 2:10. Stå foran Gud for at blive dømt efter gerningerne, **Alma** 5:15 (Alma 12:15; 33:22; 3 Ne 27:14). Gud og Kristus er dommer over alle, **L&P** 76:68.

Jesu Kristi eksempel: Jeg har givet jer et forbillede, **Joh** 13:15. Jeg er vejen, sandheden og livet, **Joh** 14:6. Kristus led for jeres skyld og efterlod jer et eksempel, for at I skal følge i hans fodspor, **1 Pet** 2:21. Medmindre et menneske følger den levende Guds Søns eksempel, kan han ikke blive frelst, **2 Ne** 31:16. Derfor ønsker jeg, at I skal være fuldkomne, ligesom jeg er, **3 Ne** 12:48. Og dette skal I altid bestræbe jer på at gøre, ligesom jeg har gjort, **3 Ne** 18:6. Jeg er et eksempel for jer, **3 Ne** 18:16. De gerninger, som I har set mig gøre, skal I også gøre, **3 Ne** 27:21, 27. Jesu Kristi sande tilhængere skal blive ligesom han, **Moro** 7:48.

Jesu Kristi herlighed: Herrens herlighed fyldte boligen, **2 Mos** 40:34–38. Hele jorden er fuld af hans herlighed, **Es** 6:3 (2 Ne 16:3). Herrens herlighed er brudt frem over dig, **Es** 60:1–2. Menneske-

sønnen skal komme i sin faders herlighed, **Matt** 16:27. Herliggør mig ved den herlighed, jeg havde hos dig, før verden var til, **Joh** 17:5. Den Hellige i Israel skal regere med stor herlighed, **1 Ne** 22:24. Vi havde et håb om hans herlighed, **Jakob** 4:4. Guds Søn kommer i sin herlighed, **Alma** 5:50. Han udlagde alt lige fra begyndelsen, indtil han skulle komme i sin herlighed, **3 Ne** 26:3. Mine apostle skal stå, iklædt herlighed ligesom jeg er, **L&P** 29:12 (L&P 45:44). Vi så Sønnens herlighed, ved Faderens højre hånd, **L&P** 76:19–23. Johannes så og aflagde vidnesbyrd om fylden af min herlighed, **L&P** 93:6 (Joh 1:14). Hans ansigt strålede klarere end solen, **L&P** 110:3. Hans herlighed var over mig, og jeg så hans ansigt, **Moses** 1:1–11. Dette er min gerning og min herlighed, **Moses** 1:39.

Kirkens overhoved: Kristus er kirkens overhoved, **Ef** 5:23 (Ef 1:22; 4:15). Han er hoved for legemet, kirken, **Kol** 1:18. Dette er min kirke, **Mosi** 26:22 (Mosi 27:13). Kristus var deres tros ophavmand og fuldender, **Moro** 6:1–4. Denne kirke har jeg oprettet, **L&P** 33:5 (3 Ne 27:3–8).

Kristi forudtilværelse: Herren viste sig for Abram, **1 Mos** 12:7 (1 Mos 17:1; 18:1; Abr 2:6–8). Herren talte med Moses ansigt til ansigt, **2 Mos** 33:11 (5 Mos 34:10; Moses 1:1–2). Jeg så Herren stå på alteret, **Am** 9:1. I begyndelsen var Ordet hos Gud. Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, **Joh** 1:1, 14 (1 Joh 1:1–3). Jeg er, før Abraham blev født, **Joh** 8:58. Herliggør mig med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden var, **Joh** 17:5. Esajas så min forløser, ligesom jeg og min bror Jakob har set ham, **2 Ne** 11:2–3. I morgen kommer jeg til verden, **3 Ne** 1:12–14. Kristus var til før verden begyndte, **3 Ne** 26:5 (Joh 6:62). Ligesom jeg viser mig for dig, således vil jeg vise mig for mit folk i kødet, **Eter** 3:14–17. Enok så Herren og vandrede med ham, **L&P** 107:48–49. Min elskede Søn, som var min elskede og udvalgte fra begyndelsen, **Moses** 4:2.

Herren sagde: Hvem skal jeg sende? Og en, der var Menneskesønnen lig, svarede: Her er jeg, send mig, **Abr** 3:27.

Kristi herredømme under tusindårsriget: Herredømmet skal ligge på hans skuldre, **Es** 9:5 (2 Ne 19:6). Jeg tager bolig hos dig, siger Herren, **Zak** 2:14–16 (Zak 14:9). Gud skal give Jesus hans fader Davids trone, **Luk** 1:30–33. Kristus skal herske i evighedernes evigheder, **Åb** 11:15. De hellige skal blive konger med Kristus i tusind år, **Åb** 20:4 (L&P 76:63). På grund af folks retfærdighed har Satan ingen magt, **1 Ne** 22:26 (Åb 20:1–3). Jeg vil bo hos menneskene i retfærdighed på jorden et tusind år, **L&P** 29:11 (L&P 43:29–30). Vær de bestående magter undergivne, indtil han, hvis ret det er at regere, regerer, **L&P** 58:22 (1 Kor 15:25). Kristus vil personligt regere på jorden, **TA** 1:10 (Es 32:1).

Kristus viser sig efter sin død: Da Jesus var opstået, viste han sig først for Maria, **Mark** 16:9 (Joh 20:11–18). Jesus gik og talte med to af sine disciple på vejen til Emmaus, **Luk** 24:13–34. Jesus viste sig for apostlene, som følte på hans hænder og fødder, **Luk** 24:36–43 (Joh 20:19–20). Jesus viste sig for Thomas, **Joh** 20:24–29. Jesus viste sig for disciplene ved Tiberias Sø, **Joh** 21:1–14. Jesus underviste i fyrrer dage efter sin opstandelse, **ApG** 1:2–3. Stefanus så Jesus stående ved Guds højre hånd, **ApG** 7:55–56. Jesus viste sig for Saulus, **ApG** 9:1–8 (JSO, ApG 9:7; ApG 26:9–17). Kristus blev set af mere end 500 brødre, **1 Kor** 15:3–8. Jesus Kristus viste sig for Nefis folk, **3 Ne** 11:1–17. 2500 mennesker så og hørte Jesus, **3 Ne** 17:16–25. Mormon fik besøg af Herren, **Morm** 1:15. Joseph Smith og Sidney Rigdon så Jesus ved Guds højre hånd, **L&P** 76:22–23. Joseph Smith og Oliver Cowdery så Herren i templet i Kirtland, **L&P** 110:1–4. Joseph Smith så Jesus, **JS-H** 1:15–17.

Myndighed: Herredømmet skal ligge på hans skuldre, **Es** 9:5 (2 Ne 19:6). Jesus underviste som en, der har myndighed, **Matt** 7:28–29 (Mark 1:22).

Menneskesønnen har myndighed på jorden til at tilgive synder, **Matt** 9:6. Jesus befalede med myndighed over de urene ånder, og de adlød ham, **Mark** 1:27 (Luk 4:33–36). Jesus bemyndigede de tolv, **Mark** 3:14–15. Der var myndighed bag Jesu ord, **Luk** 4:32. Faderen har overdraget hele dommen til Sønnen, **Joh** 5:22, 27. Gud salvede Jesus med Helligånd og kraft, **ApG** 10:38. Kristus blev forudordineret, før verden blev grundlagt, **1 Pet** 1:20 (Eter 3:14). Kristus har nøglerne til døden og dødsriget, **Åb** 1:18. Alle mennesker bliver underkastet Kristus, **2 Ne** 9:5. Jesus Kristus, Guds Søn, er himlens og jordens Fader, altings skaber fra begyndelsen, **Hel** 14:12. Kristus kom ved Faderens vilje for at gøre hans vilje, **L&P** 19:24. Jesus modtog en fylde af Faderens herlighed og fik al magt, **L&P** 93:3–4, 16–17 (Joh 3:35–36).

Profetier om Jesu Kristi fødsel og død: Den unge kvinde skal blive med barn og føde en søn, **Es** 7:14 (1 Ne 11:13–20). Fra Betlehem skal der udgå én, som skal være hersker i Israel, **Mika** 5:1. Lamanitten Samuel profeterede, at der skulle komme en dag, en nat og en dag uden mørke, en ny stjerne og andre tegn, **Hel** 14:2–6. Lamanitten Samuel profeterede, at der skulle komme mørke, lyn og torden og jordrustelse, **Hel** 14:20–27. Tegnene på Jesu fødsel blev opfyldt, **3 Ne** 1:15–21. Tegnene på Jesu død blev opfyldt, **3 Ne** 8:5–23.

Sindbilleder og symboler på Kristus: Abel ofrede hjordens førstefødte, **1 Mos** 4:4 (Moses 5:20). Tag din søn Isak og bring ham som brændoffer, **1 Mos** 22:1–13 (Jakob 4:5). Herren befalede israelitterne at ofre lydefri lam, **2 Mos** 12:5, 21, 46 (4 Mos 9:12; Joh 1:29; 19:33; 1 Pet 1:19; Åb 5:6). Det er det brød, Herren giver jer at spise, **2 Mos** 16:2–15 (Joh 6:51). Når du slår på klippen, strømmer der vand ud af den, så folket kan drikke, **2 Mos** 17:6 (Joh 4:6–14; 1 Kor 10:1–4). Bukken skal bære alle deres synder, **3 Mos** 16:20–22 (Es 53:11; Mosi 14:11; 15:6–9). Moses opstillede en kobber-

slange for at redde dem, der kiggede på den, **4 Mos** 21:8–9 (Joh 3:14–15; Alma 33:19; Hel 8:14–15). Jonas var i fiskens bug i tre døgn, **Jon** 2:1 (Matt 12:40). Dette er et sindbillede på Faderens Enbårnes offer, **Moses** 5:4–8.

Vidnesbyrd om Jesus Kristus: Paulus vidnede om, at Jesus er Kristus, **ApG** 18:5. Selv de onde ånder vidnede om, at de kendte Jesus, **ApG** 19:15. Ingen kan sige: Jesus er Herre! undtagen ved Helligånden, **1 Kor** 12:3. Hvert knæ skal bøje sig og hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, **Fil** 2:10–11. Vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, **2 Ne** 25:26. Mormons Bog skal overbevise jøde og ikke-jøde om, at Jesus er Kristus, **2 Ne** 26:12 (Mormons Bogs titelblad). Profeterne og skrifterne vidner om Kristus, **Jakob** 7:11, 19. Søg denne Jesus, om hvem profeterne og apostlene har skrevet, **Eter** 12:41. Vi så ham og hørte røsten aflægge vidnesbyrd om, at han er den Enbårne, **L&P** 76:20–24. Dette er evige liv: At kende Gud og Jesus Kristus, **L&P** 132:24. Vi tror på Gud, den evige Fader, og på hans Søn, Jesus Kristus, **TA** 1:1. Vi tror, at Kristus personligt skal regere på jorden, **TA** 1:10.

JETRO. *Se også* Moses

En fyrste fra Det Gamle Testamente, som var præst i Midjan, og som gav Moses husly, da han var flygtet fra Egypten. Han bliver også kaldt Re'uel (2 Mos 2:18). Moses tog senere Jetro datter Sippora til hustru (2 Mos 3:1; 4:18; 18:1–12). Jetro lærte Moses at delegere ansvar (2 Mos 18:13–27). Moses modtog det melkisedeske præstedømme fra Jetro (**L&P** 84:6–7).

JEZABEL. *Se også* Akab

En ugudelig kvinde i Det Gamle Testamente. Hun kom fra Fønicien og var hustru til Akab (1 Kong 16:30–31), som var konge i Israel, mens Elias var profet.

Jezebels ægteskab med Akab var mere end noget andet skyld i nordriget Israels fald. Jezabel indførte de værste

former for afgudsdyrkelse fra sit eget land som erstatning for tilbedelsen af Jahve i Israel (1 Kong 18:13, 19).

Jezebel slog mange af Guds profeter ihjel, **1 Kong** 18:4. Jezebel forsøgte at slå Elias ihjel, **1 Kong** 19:1–3. Jezebels ugudelighed fik en ende, da hun led en frygtelig død, **2 Kong** 9:30–37.

JOB

En retfærdig mand fra Det Gamle Testamente, som blev udsat for meget store lidelser, men dog bevarede sin tro på Gud. Hans beretning fortælles i Jobs Bog.

Jobs Bog: Skønt bogen handler om Jobs lidelser, giver den ikke helt svar på, hvorfor Job (eller andre mennesker) skal lide smerte og miste sin familie og sine ejendele. Bogen gør det klart, at selv om et menneske lider trængsler, så betyder det ikke nødvendigvis, at vedkommende har syndet. Herren kan bruge trængsler til at give folk erfaring og belæring og til at bringe dem til omvendelse, såvel som til at straffe dem (**L&P** 122).

Bogen kan opdeles i fire dele. Kapitlerne 1–2 er et forord til historien. Kapitlerne 3–31 gengiver en række samtaler mellem Job og hans tre venner. Kapitlerne 32–37 indeholder de taler, hvori en fjerde ven, Elihu, fordømmer Job af andre årsager end de tre første venner. Kapitlerne 38–42 afslutter bogen med en forsikring til Job om, at han har ført et godt liv fra første færd.

Jobs Bog lærer os, at hvis et menneske har en korrekt kendskab om Gud og lever et liv, som er Gud til behag, så kan det bedre udholde de prøvelser, det møder. Jobs urokkelige tro kommer til udtryk i en udtalelse som: »Lad ham slå mig ihjel, jeg venter ham« (Job 13:15). Job nævnes også i Ezekiels Bog 14:14; Jakobsbrevet 5:11 og Lære og Pagter 121:10.

JOEL

En profet i Juda i Det Gamle Testamente. Det er uvist, hvornår han levede; det kan have været mellem Joashs rege-

ringstid, inden 850 f.Kr., og Judas stammes tilbagevenden fra det babyloniske fangenskab.

Joels Bog: Hovedvægten er lagt på en profeti, som Joel fremsatte, efter at Juda var blevet ramt af alvorlig tørke og en græshoppeplage (Joel 1:4–10). Joel forsikrede folket om, at hvis de omvendte sig, ville de igen modtage Guds velsignelser (Joel 2:12–14).

Kapitel 1 er en indkaldelse til en højtidelig forsamling i Herrens hus. Kapitel 2 beretter om krig og ødelæggelse, som skal gå forud for tusindårsriget. Kapitel 3 og 4 omhandler de sidste dage og bekræfter, at alle nationer skal ligge i krig, men at Herren sluttelig skal bo i Zion.

Peter citerede Joels profeti om udydelsen af Guds ånd på pinsedagen (Joel 3; ApG 2:16–21). Englen Moroni citerede de samme vers for Joseph Smith (JS–H 1:41).

JOHANNES DØBER. *Se også*

Aronske præstedømme; Elias

Omtales i Det Nye Testamente. Johannes var søn af Zakarias og Elisabeth og var udsendt for at berede folket på at modtage Messias (Joh 1:19–27). Han havde nøglerne til det aronske præstedømme og døbte Jesus Kristus.

Esajas og andre profeterede om Johannes' mission, **Es** 40:3 (Mal 3:1; 1 Ne 10:7–10; 2 Ne 31:4). Han blev fængslet og halshugget, **Matt** 14:3–12 (Mark 6:17–29). Gabriel forkynder Johannes' fødsel og mission for Zakarias, **Luk** 1:5–25. Jesus sagde, at Johannes var en stor profet, **Luk** 7:24–28. Han anerkendte Jesus som værende Guds søn, **Joh** 1:29–34. Johannes' disciple blev Jesu disciple, **Joh** 1:25–29, 35–42 (ApG 1:21–22). Han udførte ingen mirakler, **Joh** 10:41. Blev som opstandent væsen sendt ned for at overdrage det aronske præstedømme til Joseph Smith og Oliver Cowdery, **L&P** 13 (L&P 27:7–8; JS–H 1:68–72). Blev ordineret af en engel, da han var otte dage gammel, **L&P** 84:28.

JOHANNES' ÅBENBARING. *Se også* Apokalypsen; Johannes, Zebedæus' søn

Den sidste bog i Det Nye Testamente. Denne åbenbaring blev givet til apostolen Johannes, som fik lov til at se verdens historie, især de sidste dage (Åb 1:1–2; 1 Ne 14:18–27; L&P 77). Johannes' Åbenbaring kendes også som Apokalypsen.

Johannes modtog denne åbenbaring på Herrens dag på øen Patmos (Åb 1:9–10) ud for Tyrkiets kyst, ikke langt fra Efesos. Man ved ikke nøjagtigt, hvornår åbenbaringen blev givet.

Der findes nøgler til en større forståelse af bogen i Nefis Første Bog 14:18–27 og Lære og Pagter 77 (Eter 4:15–16).

Kapitlerne 1–3 er en indledning til bogen og breve til de syv menigheder i provinsen Asien. Johannes skrev brevene for at hjælpe de hellige med at løse visse problemer. Kapitlerne 4–5 rummer synet, hvori Johannes så Guds og Kristi storhed og retfærdige magt. I kapitlerne 6–9 og 11 beskriver Johannes, hvordan han så en bog med syv segl, hvor hvert segl symboliserer ét tusind år af jordens timelige historie. Disse kapitler handler hovedsagelig om begivenheder, som er indeholdt i det syvende segl (se Åb 8–9, 11:1–15). Kapitel 10 handler om en bog, som Johannes slugte. Bogen symboliserer en fremtidig mission, som han skulle udføre. Kapitel 12 rummer et syn om den ugudelighed, der begyndte i himlen, da Satan gjorde oprør og blev stødt ud. Den krig, som indledtes dér, udkæmpes stadig på jorden. I kapitlerne 13 og 17–19 beskriver Johannes de ugudelige, jordiske riger, som Satan har herredømme over, og han beskriver deres skæbne og det ondes endelige undergang. Kapitlerne 14–16 beskriver de helliges retfærdighed midt blandt ugudeligheden umiddelbart før Kristi genkomst. Kapitlerne 20–22 beskriver tusindårsriget, den smukke by Det Ny Jerusalem og de sidste begivenheder i jordens historie.

JOHANNES, ZEBEDÆUS' SØN.

Se også Apostel; Evangelierne;
Forvandlede personer; Johannes'
Åbenbaring; Melkisedekske
præstedømme

En af De Tolv Apostle fra Det Nye Testamente. Han var søn af Zebedæus og bror til Jakob. I sine unge år var han fisker (Mark 1:17–20). Det er sandsynligvis ham, der er den uanvendte discipel af Johannes Døber, som nævnes i Johannesevangeliet 1:40. Senere blev han kaldet til at være en af Jesu Kristi disciple (Matt 4:21–22; Luk 5:1–11). Han skrev Johannesevangeliet, tre breve og Johannes' Åbenbaring. Han var en af de tre, som var sammen med Jesus, da Jairus' datter blev vakt til live (Mark 5:35–42), på Forklarelsens Bjerg (Matt 17:1–9) og i Getsemane (Matt 26:36–46). I sit evangelium omtaler han sig selv som den discipel, Jesus elskede (Joh 13:23; 21:20), og som »den anden discipel« (Joh 20:2–8). Jesus kaldte ham og hans bror for Boanerges, »Tordensønner« (Mark 3:17). Han nævnes hyppigt i beretningerne om korsfæstelsen og opstandelsen (Luk 22:8; Joh 18:15; 19:26–27; 20:2–8; 21:1–2). Johannes blev senere forvist til øen Patmos, hvor han skrev Johannes' Åbenbaring (Åb 1:9).

Johannes nævnes ofte i nutidig åbenbaring (1 Ne 14:18–27; 3 Ne 28:6; Eter 4:16; L&P 7; 27:12; 61:14; 77; 88:141). Disse skriftsteder bekræfter den bibelske beretning om Johannes og giver yderligere indsigt i hans storhed og betydningen af den gerning, som Herren pålagde ham at udføre på jorden på Det Nye Testaments tid og i de sidste dage. Skrifter fra de sidste dage slår fast, at Johannes ikke døde, men fik lov til at forblive på jorden som tjenende engel indtil Herrens genkomst (Joh 21:20–23; 3 Ne 28:6–7; L&P 7).

Johannesbrevene: Skønt forfatteren til disse tre breve ikke nævner sig selv ved navn, minder sproget så klart om apostlen Johannes', at man antager, at han har skrevet alle tre.

I Første Johannesbrev 1 opfordres de hellige til at opnå fællesskab med Gud. I kapitel 2 fremhæves det, at det er ved lydighed, at de hellige lærer Gud at kende, og de formaner til ikke at elske verden. I kapitel 3 opfordres alle til at blive Guds børn og at elske hverandre. I kapitel 4 forklares det, at Gud er kærlighed og bor i dem, der elsker ham. I kapitel 5 forklares det, at de hellige fødes af Gud ved tro på Kristus.

Andet Johannesbrev minder om Første Johannesbrev. I brevet glæder Johannes sig over »den udvalgte fruges« trofaste børn.

Tredje Johannesbrev roser en mand ved navn Gajus for hans trofasthed og hjælpsomhed mod dem, som elsker sandheden.

Johannesevangeliet: I denne bog i Det Nye Testamente aflægger Johannes vidnesbyrd om, at (1) Jesus er Kristus, eller Messias, og at (2) Jesus er Guds Søn (Joh 20:31). De hændelser fra Jesu liv, som han beskriver, er nøje udvalgt og fremsat med dette formål for øje. Bogen begynder med en udtalelse om Kristi status i forudtilværelsen: Han var hos Gud, han var Gud og han skabte alt. Han blev født i kødet og som Faderens enbårne Søn. Johannes op-ridser Jesu tjenestegerning med særlig vægt på hans guddommelighed og opstandelse fra de døde. Han fastslår helt tydeligt, at Jesus er Guds Søn, hvilket bekræftes af hans mirakler, af vidner, af profeter og af Kristi egne ord. Johannes underviser ved at stille lys op mod mørke, sandhed op mod vildfarelse, godt op mod ondt, Gud op mod Djævelen. Der er næppe nogen anden optegnelse, hvori Jesu hellighed og de jødiske lederes troløshed udtrykkes så klart som her.

Johannes skrev hovedsageligt om Jesu virke i Judæa, og især om den sidste uge af hans jordiske tjenestegerning, hvorimod Matthæus, Markus og Lukas hovedsageligt skrev om hans virke i Galilæa. Adskillige dele fra dette evangelium er blevet tydeliggjort af nutidig åbenbaring (L&P 7 og L&P 88:138–141).

En synopsis findes under emneordet »Evangelierne«.

Johannes' Åbenbaring: Se Johannes' Åbenbaring.

JOMFRU MARIA. *Se Maria, Jesu mor*

JOMFRU. *Se også Maria, Jesu mor*

En mand eller kvinde i den giftefærdige alder, som aldrig har haft samleje. I skrifterne kan jomfru også betyde en, som er moralsk ren (Åb 14:4).

Jomfruen skal blive med barn og føde en søn, **Matt** 1:23 (Es 7:14; 2 Ne 17:14). Himmeriget lignes ved ti brudepiger, **Matt** 25:1–13. I byen Nazaret så jeg en jomfru, som var Guds Søns mor, **1 Ne** 11:13–18. Maria er jomfru, et dyrebart og udvalgt redskab, **Alma** 7:10.

JONAS. *Se også Nineve*

En profet fra Det Gamle Testamente, som af Herren blev kaldet til at prædike omvendelse for byen Nineve (Jonas 1:1–2).

Jonas' Bog: En bog i Det Gamle Testamente, som beretter om en tildragelse i Jonas' liv. Jonas har formentlig ikke selv skrevet bogen. Grundtanken i Jonas' Bog er den, at Jahve hersker overalt, og at hans kærlighed ikke begrænser sig til en enkelt nation eller et enkelt folk.

I kapitel 1 kalder Herren Jonas til at prædike for Nineve. I stedet for at gøre, som Herren befaler ham, flygter Jonas med et skib og bliver slugt af en stor fisk. I kapitel 2 beder Jonas til Herren, og fisken spytter ham op på land. Kapitel 3 beretter, at Jonas drager til Nineve og profeterer, at byen vil blive ødelagt. Men indbyggerne omvender sig. I kapitel 4 revser Herren Jonas, fordi denne er vred over, at Herren frelste byens indbyggere.

Jesus forklarede, at Jonas' oplevelse i fiskens bug var et symbol på hans egen død og opstandelse (Matt 12:39–40; 16:4; Luk 11:29–30).

JONATAN. *Se også David; Saul, Israels konge*

Omtales i Det Gamle Testamente. Jonatan var søn af Israels kong Saul og nær ven af David (1 Sam 13–23, 31).

JORDANFLODEN

Jordanfloden løber fra Galilæas Sø til Det Døde Hav. Floden er 160 kilometer lang og får vand fra adskillige kilder, som flyder ned fra bjerget Hermon. Det er den vigtigste flod i Israel.

To begivenheder af betydning, som knytter sig til floden, er, at Herren delte vandet, så israelitterne kunne gå over (Jos 3:14–17), og at Jesus Kristus blev døbt i den (Matt 3:13–17; 1 Ne 10:9).

JORDEN. *Se også Skabe; Verden*

Den planet, som vi bor på, og som er skabt af Gud ved Jesus Kristus til brug for menneskene i deres jordiske prøvetid. Den skal til sidst blive herliggjort og ophøjet (L&P 77:1–2; 130:8–9). Jorden skal for evigt arves af dem, som har levet værdigt til at opnå en celestrial herlighed (L&P 88:14–26). De skal nyde Faderens og Sønnens nærvær (L&P 76:62).

Skabt til mennesket: Gud bød mennesket at underlægge sig jorden, **1 Mos** 1:28 (Moses 2:28). Jorden tilhører Herren, **2 Mos** 9:29 (Sl 24:1). Herren gav menneskene jorden, **Sl** 115:16. Det er mig, der har frembragt jorden og skabt menneskene på den, **Es** 45:12. Ved hans ords kraft kom mennesket til verden, **Jakob** 4:9. Jorden skal gives til dem, der har gjort den hellige Ånd til deres vejleder, **L&P** 45:56–58 (L&P 103:7). De, som har adlydt evangeliet, belønnes med jordens gode ting, **L&P** 59:3. Jordens fattige og sagtmodige skal arve den, **L&P** 88:17 (Matt 5:5; 3 Ne 12:5). Vi vil skabe en jord, og vi vil prøve dem, **Abr** 3:24–25.

Et levende væsen: Glashavet er jorden i dens herliggjorte, udødelige og evige tilstand, **L&P** 77:1. Jorden skal helliggøres og beredes til den celestiale

herlighed, **L&P** 88:18–19. Jorden klagede sig højtlydt, **Moses** 7:48.

Opdelingen af jorden: Vandet under himlen skal samle sig på ét sted, **1 Mos** 1:9. På Pelegs tid spredtes jordens folk, **1 Mos** 10:25. Efter at vandene havde trukket sig tilbage, blev det et udsøgt land, **Eter** 13:2. Jorden skal blive, som den var, før den blev delt, **L&P** 133:24.

Jordens renselse: Regn skal falde på jorden i fyrrer dage, **1 Mos** 7:4. Jorden er blevet gemt til ilden på dommens dag, **2 Pet** 3:7. Efter i dag kommer opbrændingen, **L&P** 64:24. Jorden vil gerne renses for sin tilsølethed, **Moses** 7:48.

Jordens endelige tilstand: Jorden skal blive rullet sammen som en bogrulle og forgå, **3 Ne** 26:3 (**L&P** 29:23). Der skal være en ny himmel og en ny jord, **Eter** 13:9 (**L&P** 29:23). Glashavet er jorden i dens helliggjorte, udødelige og evige tilstand, **L&P** 77:1. Jorden skal helliggøres og beredes til den celestiale herlighed, **L&P** 88:18–19. Denne jord skal blive lavet om til at være ligesom kristal og skal blive en Urim og Tummin, **L&P** 130:8–9. I tusind år skal jorden hvile, **Moses** 7:64. Jorden skal blive fornyet, **TA** 1:10.

JOSEF FRA ARIMATÆA

Josef fra Arimatæa var medlem af Rådet. Han var en af Kristi disciple og en rig og trofast israelit, som ikke tog del i domfældelsen af Herren. Efter korsfæstelsen lod Josef Frelserens legeme svøbe i rent linned og lagde ham i sin egen gravhule (**Matt** 27:57–60; **Mark** 15:43–46; **Luk** 23:50–53; **Joh** 19:38–42).

JOSEF, JAKOBS SØN. *Se også*
Israel; Jakob, Isaks søn

Omtales i Det Gamle Testamente. Josef var den førstefødte søn af Jakob og Raket (**1 Mos** 30:22–24; 37:3).

Josef fik førstefødselsretten, fordi Ruben, Jakobs førstefødte søn med sin første hustru, mistede denne ret på grund af overtrædelse (**1 Krøn** 5:1–2). Fordi Josef var værdig, var han, som Jakobs førstefødte søn med hustru

nummer to, den næste i arverækken. Josef modtog også en velsignelse af sin far Jakob kort før dennes død (**1 Mos** 49:22–26).

Josef var en karakterstærk mand, som var »forstandig og klog« (**1 Mos** 41:39). Hans afvisning af Potifars hustru var et eksempel på, hvordan man udviser tro og er kysk og retskaffen (**1 Mos** 39:7–12). Da Josef afslørede sin sande identitet for sine brødre i Egypten, takkede han dem i stedet for at bebrejde dem deres hårde behandling af ham. Han mente, at deres handling havde været medvirkende til at Guds vilje kunne ske (**1 Mos** 45:4–15).

Af nutidige åbenbaringer fremgår det, hvilken storslået mission Josefs slægt har i de sidste dage (**JSO**, **1 Mos** 50; **2 Ne** 3:3–24; **3 Ne** 20:25–27).

Jakob elskede Josef meget højt og gav ham en lang ærmekjortel, **1 Mos** 37:3. På grund af skinsyge kom Josefs brødre til at hade ham og planlagde at slå ham ihjel, men de solgte ham i stedet til handelsmænd, som var på vej til Egypten, **1 Mos** 37:5–36. Herren hjalp Josef i Egypten, og han blev sat til at bestyre Potifars hus, **1 Mos** 39:1–4. Potifars hustru løj og sagde, at Josef havde forsøgt at forføre hende. Josef blev uskyldig dømt og sat i fængsel, **1 Mos** 39:7–20. Josef tolkede de drømme, som faraos mundskænk og faraos bager havde haft, **1 Mos** 40. Farao fattede tillid til Josef, fordi han havde tydet en af hans drømme. Josef blev gjort til hersker i Egypten, **1 Mos** 41:14–45. Efraim og Manasse fødes, **1 Mos** 41:50–52. Josef genforenes med sin far og sine brødre, **1 Mos** 45–46. Josef døde i Egypten i en alder af 110 år, **1 Mos** 50:22–26.

JOSEF, MARIAS MAND. *Se også*
Jesus Kristus; Maria, Jesu mor

Han var gift med Maria, som blev mor til Jesus. Josef nedstammede fra David (**Matt** 1:1–16; **Luk** 3:23–38) og boede i Nazaret. Han var forlovet med Maria. Lige inden de skulle giftes, fik Maria

besøg af englen Gabriel, som fortalte, at hun var blevet udvalgt til at blive mor til Frelseren (Luk 1:26–35). Josef modtog også en åbenbaring om denne guddommelige fødsel (Matt 1:20–25).

Maria var Jesu eneste jordiske forælder, eftersom Gud Faderen var hans far. Men jøderne betragtede Josef som Jesu far, og Jesus behandlede ham som sådan (Luk 2:48, 51). Ved drømme fra himlen blev Josef advaret og reddede derved den spæde Jesus ved at flygte til Egypten (Matt 2:13–14). Da Herodes var død, pålagde en engel Josef at vende tilbage til Israel med Kristusbarnet (Matt 2:19–23).

JOSEFS TRÆSTYKKE. *Se* Efraim – Efraims eller Josefs træstykke; Mormons Bog

JOSEPH SMITH JUN. *Se* Smith, Joseph, jun.

JOSEPH SMITHS OVERSÆTTELSE (JSO). *Se også* Smith, Joseph, jun.

En revision, eller oversættelse, af den engelske King James' bibel, som Joseph Smith påbegyndte i juni 1830. Gud havde befalet ham at foretage oversættelsen, og han betragtede det som en del af sit kald som profet.

Skønt Joseph Smith var blevet færdig med størstedelen af oversættelsesarbejdet i juli 1833, vedblev han lige til sin død i 1844 med at foretage smårettelser, samtidig med at han arbejdede på at gøre manuskriptet klar til trykning. Skønt han udgav dele af oversættelsen, mens han levede, er det muligt, at han ville have foretaget flere ændringer, hvis han havde levet længe nok til at få udgivet hele værket. The Reorganized Church of Jesus Christ of Latter Day Saints udgav den første udgave af Joseph Smiths inspirerede oversættelse i 1867. De har udgivet adskillige oplag siden da.

Profeten lærte meget, mens han arbejdede med oversættelsen. Flere afsnit i Lære og Pagter blev modtaget som følge af oversættelsesarbejdet (såsom

L&P 76, 77, 91 og 132). Herren gav endvidere Joseph specifikke anvisninger med hensyn til oversættelsen. Disse findes nedskrevet i Lære og Pagter (L&P 37:1; 45:60–61; 76:15–18; 90:13; 91; 94:10; 104:58; 124:89). Moses' Bog og Joseph Smith – Matthæus-evangeliet, som nu findes i Den Kostelige Perle, er taget direkte fra Joseph Smiths bibeloversættelse.

Joseph Smiths Oversættelse har gengivet nogle af de tydelige og dyrebare ting, som ikke længere findes i Bibelen (1 Ne 13). Skønt den ikke er kirkens officielle bibel, rummer oversættelsen mange interessante oplysninger og giver en meget bedre forståelse af Bibelen. Den er også et vidnesbyrd om profeten Joseph Smiths guddommelige kald og mission.

JOSHAFAT

Omtales i Det Gamle Testamente. Joshafat var en trofast konge over kongeriget Juda (1 Kong 15:24; 22).

JOSIJA

En retfærdig konge i Juda, som herskede fra 641–610 f.Kr. (2 Kong 22–24; 2 Krøn 34–35). I hans regeringstid fandt man lovbogen i Herrens hus (2 Kong 22:8–13).

JOSVA. *Se også* Jeriko

En profet og leder fra Det Gamle Testamente. Han var Moses' efterfølger og blev født i Egypten, inden israelitterne flygtede (4 Mos 14:26–31). Han og Kaleb var blandt de tolv spejdere, som blev sendt ind i Kana'an. Kun de to aflagde en positiv beretning om landet (4 Mos 13:8, 13:17–14:10). Han døde i en alder af 110 år (Jos 24:29). Josva var et storslået eksempel på en trofast kriger-profet.

Josvabogen: Bogen er opkaldt efter Josva, fordi han er dens hovedperson, og ikke fordi han er dens forfatter. Ifølge de jødiske overleveringer skrev Jeremias Josvabogen ud fra tidligere optegnelser. Kapitlerne 1–12 beskriver erobringen af Kana'an; kapitlerne 13–24

beretter om, hvordan Israels stammer delte landet mellem sig og om Josvas sidste formaninger.

To betydningsfulde vers i Josvabogen er det, der rummer Herrens befaling om at granske skrifterne (Jos 1:8) og det, der rummer Josvas opfordring til folket om at være tro mod Herren (Jos 24:15).

JUDA. *Se også* Bibelen; Israel; Jøder

Omtales i Det Gamle Testamente. Juda var den fjerde søn af Jakob og Lea (1 Mos 29:35; 37:26–27; 43:3, 8; 44:16; 49:8). Jakob gav Juda den velsignelse, at han skulle være den naturlige leder blandt Jakobs sønner, og at Shilo (Jesus Kristus) skulle nedstamme fra ham (1 Mos 49:10).

Judas stamme: Judas stamme indtog en ledende stilling efter erobringen af Kana'an. Dens største rival var Efraims stamme. Moses velsignede Judas stamme (5 Mos 33:7). Efter Salomos tid kom Judas stamme til at udgøre kongeriget Juda.

Kongeriget Juda: I Rehabeams regerings-tid blev Salomos besiddelser opdelt i to adskilte kongeriger. Dette skyldtes især den skinsyge, der herskede mellem Efraims og Judas stammer. Det sydlige rige, eller kongeriget Juda, omfattede Judas stamme og størstedelen af Benjamins stamme. Hovedstaden var Jerusalem. Alt i alt var de mere trofaste til at tilbede Jahve end det nordlige rige. Juda var mindre udsat for angreb fra nord og øst, og herredømmet forblev i Davids slægt lige indtil det babyloniske fangenskab. Kongeriget Juda bestod i 135 år efter, at det mere folkerige og mægtige kongerige Israel var faldet.

Judas træstykke: Dette udtryk refererer til Bibelen, som optegnelsen om Judas hus (Ez 37:15–19). I de sidste dage, når de forskellige grene af Israels hus bliver indsamlet, skal deres hellige optegnelser også blive samlet. Disse optegnelser supplerer hinanden og udgør et forenet vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus,

Israels Gud og hele verdens Gud (2 Ne 3; 29; JSO, 1 Mos 50:24–36).

JUDAS ISKARIOT

En af Jesu tolv apostle fra Det Nye Testamente (Matt 10:4; Mark 14:10; Joh 6:71; 12:4). Hans efternavn betød »manden fra Kerijjot«. Han var af Judas stamme og den eneste af apostlene, som ikke var galilæer. Judas forrådtte Herren.

Modtog 30 sølvpenge for at udlevere Kristus til en af ypperstepræsterne, **Matt 26:14–16** (Zak 11:12–13). Forrådtte Herren med et kys, **Matt 26:47–50** (Mark 14:43–45; Luk 22:47–48; Joh 18:2–5). Hængte sig, **Matt 27:5**. Satan fór i Judas, **Luk 22:3** (Joh 13:2, 26–30). David talte om Judas' forræderi mod Jesus, **ApG 1:16** (Sl 41:9).

JUDAS TRÆSTYKKE. *Se* Juda –

Judas træstykke

JUDAS, HERRENS BROR

En af Jesu brødre fra Det Nye Testamente. Han er formentlig forfatter til Judasbrevet (Matt 13:55; Jud 1:1).

Judasbrevet: Denne bog består af et brev fra Judas til nogle hellige, som var ved at blive svage i troen. Deres tro var blevet svækket af visse personer blandt dem, der foregav at være kristne, men som praktiserede umoralske, hedenske skikke og påstod, at de var fritaget for at adlyde moralloven. Judas ville advare de hellige om den åndelige fare, de befandt sig i, og opmuntre dem til at forblive trofaste.

Nogle betydningsfulde skriftsteder i Judasbrevet er vers 6, som beskriver krigen i himlen og uddrivelsen af Lucifer og hans engle fra forudtilværelsen (Abr 3:26–28), og versene 14–15, hvori der citeres en profeti af Enok.

JUDAS, JAKOBS SØN

En af Jesu Kristi oprindelige tolv apostle fra Det Nye Testamente (Luk 6:13–16). Han var formentlig også kendt som Thaddæus (Matt 10:2–4).

JØDER. *Se også* Israel; Juda

Jøder kan være enten (1) efterkommer af Juda, en af Jakobs tolv sønner, (2) folk, som fordum boede i det sydlige kongerige Juda, eller (3) folk, som efterlever jødedommen med dens leveregler og traditioner, men som ikke nødvendigvis er jøder af fødsel. Det er blevet almindeligt at bruge betegnelsen *jøde* om alle Jakobs efterkommer, men det er en fejltagelse. Den bør kun bruges om dem, som boede i kongeriget Juda eller, især i vore dage, om dem, der tilhører Judas stamme og hans fæller.

Scepteret viger ikke fra Juda, staven ikke fra hans fødder, til han kommer, hvem den tilhører, **1 Mos** 49:10. Evangeliet er Guds kraft til frelse, for jøde først, **Rom** 1:16. Blandt jøderne skulle Herren oprejse en profet – ja, en Messias, **1 Ne** 10:4. Da bogen udgik af jødens mund, var det tydeligt og rent, **1 Ne** 14:23. Jøderne skal blive spredt blandt alle folkeslag, **2 Ne** 25:15. Jøderne er mit gamle pagtsfolk, **2 Ne** 29:4. Jøderne, som er spredt, skal begynde at tro på Kristus, **2 Ne** 30:7. Jøderne vil forkaste den sten, hvorpå de kunne bygge, **Jakob** 4:14–16. Jøderne skal have endnu et vidne om, at Jesus var den sande Kristus, **Morm** 3:20–21. To profeter skal oprejses for det jødiske folk i de sidste dage, **L&P** 77:15. Giv en opfordring til alle folkeslag, først til ikke-jøderne og derefter til jøderne, **L&P** 133:8. I de dage skal der komme stor trængsel over jøderne, **JS–M** 1:18.

KAIN. *Se også* Abel; Adam; Hemmelige sammensværgelser; Mord

Søn af Adam og Eva. Kain slog sin lillebror, Abel, ihjel (**1 Mos** 4:1–16).

Hans offer blev forkastet af Herren, **1 Mos** 4:3–7 (Moses 5:5–8, 18–26). Dræbte sin bror Abel, **1 Mos** 4:8–14 (Moses 5:32–37). Herren satte en forbandelse og et mærke på ham, **1 Mos** 4:15 (Moses 5:37–41). Adam og Eva fik mange sønner og døtre, inden han blev født, **Moses** 5:1–3, 16–17. Elskede Satan mere end Gud, **Moses** 5:13, 18.

Indgik en ugudelig pagt med Satan, **Moses** 5:29–31.

KAJFAS. *Se også* Annas; Saddukæere

Omtales i Det Nye Testamente. Han var ypperstepræst og svigersøn til Annas. Kajfas var aktiv modstander af Jesus og hans disciple (**Matt** 26:3–4; **Joh** 11:47–51; 18:13–14).

KALDE, KALDET AF GUD. *Se også* Forvalter, forvaltning; Myndighed; Ordinere; Udvalgt; Udvalgte, vælg

At blive kaldet af Gud vil sige, at man modtager et hverv eller en opfordring fra ham eller hans behørigt bemyndigede tjenere til at tjene ham på et nærmere angivet område.

Han lagde hænderne på ham og indsatte ham, **4 Mos** 27:23. Jeg gjorde dig til profet, **Jer** 1:5. Jeg har udvalgt jer og indsat jer, **Joh** 15:16. Paulus blev kaldet til apostel, **Rom** 1:1. Ingen tager sig selv den ære, men må kaldes af Gud, **Hebr** 5:4. Jeg er blevet kaldet til at prædike Guds ord i overensstemmelse med åbenbarelsens og profetiens ånd, **Alma** 8:24. Præster blev kaldet og beredt før verdens grundlæggelse, **Alma** 13:3. Hvis I har ønske om at tjene Gud, er I kaldet, **L&P** 4:3. Stå fast i den gerning, hvortil jeg har kaldet dig, **L&P** 9:14. Du skal ikke tro, at du er kaldet til at prædike, førend du er kaldet, **L&P** 11:15. Ældster kaldes til at samle de udvalgte, **L&P** 29:7. Ingen skal prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, medmindre han bliver ordineret, **L&P** 42:11. Mange er kaldet, men kun få er udvalgt, **L&P** 121:34. Et menneske må kaldes af Gud, **TA** 1:5.

KALDELSE OG UDVÆLGELSE. *Se også* Udvalgte

De, som er Kristi retfærdige disciple, kan opnå at blive regnet blandt de udvalgte, som bliver lovet ophøjelse. Denne kaldelse og udvælgelse begynder med omvendelse og dåb. Den bliver fuldstændig, når de »trænger [sig] frem, idet [de] tager for [sig] af Kristi ord og

holder ud til enden« (2 Ne 31:19–20). I skrifterne kaldes denne proces »at befæste sin kaldelse og udvælgelse« (2 Pet 1:4–11; L&P 131:5–6).

I skal være et kongerige af præster, **2 Mos** 19:5–6 (Åb 1:6). Gud udvalgte jer som førstegrøde til frelse, **2 Thess** 2:13. Arbejd med iver på at befæste jeres kaldelse og udvælgelse, **2 Pet** 1:10. Herren vil besegle jer som sine egne, **Mosi** 5:15. Jeg slutter pagt med dig om, at du skal få evigt liv, **Mosi** 26:20. Trofaste præstedømmebærere bliver Guds kirke og rige og udvalgte, **L&P** 84:33–34. Det mere faste, profetiske ord er at vide, at man er beseglet til evigt liv, **L&P** 131:5–6. Jeg besegler din ophøjelse på dig, **L&P** 132:49.

KALEB

En af dem, som Moses sendte af sted for at udforske Kana'ans land i det andet år efter udvandringen. Kun han og Josva vendte tilbage med en sandfærdig beretning om, hvordan der var i landet (4 Mos 13:6, 30; 14:6–38). Af alle dem, der havde forladt Egypten, overlevede kun de to de fyrre år i ørkenen (4 Mos 26:65; 32:12; 5 Mos 1:36) og kunne gå med ind i Kana'an (Jos 14:6–14; 15:13–19).

KAM. *Se også* Noa, bibelsk patriark

Omtales i Det Gamle Testamente. Kam var Noas tredje søn (1 Mos 5:32; 6:10; Moses 8:12, 27).

Noa, hans sønner og deres familier gik ind i arken, **1 Mos** 7:13. Kana'an, Kams søn, blev forbandet, **1 Mos** 9:18–25. Kams styreform var patriarkalsk og var velsignet, hvad angår visdom og det timelige, men ikke hvad angår præstedømmet, **Abr** 1:21–27. Kams hustru, Egyptus, var efterkommer af Kain, og sønnerne af deres datter, Egyptus, bosatte sig i Egypten, **Abr** 1:23, 25 (Sl 105:23; 106:21–22).

KANA'AN, KANA'ANÆER

Kana'an fra Det Gamle Testamente var den fjerde søn af Kam (1 Mos 9:22; 10:6), og Noas barnebarn. Kana'anæer

er en betegnelse for en, der stammer fra det land, hvor Kana'an oprindeligt boede, samt for hans efterkommere. Kana'anæere var også navnet på et folk, som beboede lavlandet langs Palæstinas Middelhavskyst. Navnet blev til tider brugt som fællesbetegnelse for alle de ikke-israelitiske folk, som boede i området vest for Jordan, og som grækerne kaldte fœnikiere.

KANON. *Se også* Bibelen; Kostelige Perle; Lære og Pagter; Mormons Bog; Skrifter

En anerkendt, autoritativ samling af hellige bøger. I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kaldes de kanoniske bøger for standardværker og omfatter Det Gamle og Det Nye Testamente, Mormons Bog, Lære og Pagter samt Den Kostelige Perle.

KEJSER

Er i Det Nye Testamente den titel, som nogle af de romerske herskere bar. Bruges i skrifterne som symbol på verdslig magt.

Giv kejseren, hvad kejserens er, **Matt** 22:21 (Mark 12:17; Luk 20:25; L&P 63:26).

KERUBER

Skikkelser, som repræsenterer himmelske væsener. Deres nøjagtige udseende kendes ikke. Keruber er blevet kaldet til at bevogte hellige steder.

Herren satte keruber til at vogte vejen til livets træ, **1 Mos** 3:24 (Alma 12:21–29; 42:2–3; Moses 4:31). Figurer, der skulle symbolisere keruber, blev anbragt på sonedækket, **2 Mos** 25:18, 22 (1 Kong 6:23–28; Hebr 9:5). Keruber nævnes i Ezekiels syn, **Ez** 10; 11:22.

KIMBALL, SPENCER W. *Se også*

Officiel Erklæring – 2

Den tolvte præsident for kirken siden oprettelsen i 1830. Spencer W. Kimball tjente som præsident fra december 1973 til november 1985. Han blev født i 1895 og døde i 1985 i en alder af 90 år.

I juni 1978 bekendtgjorde Det Første

Præsidentskab, at præsident Kimball havde modtaget en åbenbaring, der gjorde det muligt for alle værdige mandlige medlemmer at modtage præstedømmet og tempelvelsignelserne, **L&P** OE-2.

KIRKE, DEN STORE OG

VEDERSTYGGELIGE. *Se*

Djævelen – Djævelens kirke

KIRKE, TEGN PÅ DEN SANDE. *Se*

også Jesu Kristi Kirke; Jesu Kristi

Kirke af Sidste Dages Hellige; Tegn

En kirkes lærdomme og gerninger som viser, at den er anerkendt af Herren, og at det er ved den, at hans børn opnår fylden af hans velsignelser. Nogle af tegnene på den sande kirke er følgende:

En korrekt opfattelse af Guddommen: Gud skabte mennesket i sit eget billede, **1 Mos** 1:26–27. Herren talte med Moses ansigt til ansigt, **2 Mos** 33:11. Det evige liv er at kende Gud Faderen og Jesus Kristus, **Joh** 17:3. Faderen og Sønnen har hver et legeme af kød og knogler, **L&P** 130:22–23. Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith, **JS–H** 1:15–20. Vi tror på Gud, den evige Fader, **TA** 1:1.

De første principper og ordinancer: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, **Joh** 3:3–5. Omvend jer og lad jer alle døbe, **ApG** 2:38. De lagde så hænderne på dem, og de fik Helligånden, **ApG** 8:14–17. I er Guds børn ved troen, i Jesus Kristus, **Gal** 3:26–27. Omvend jer, og bliv døbt i min elskede Søns navn, **2 Ne** 31:11–21. De, der troede, blev døbt og modtog Helligånden ved håndspålgelse, **L&P** 76:50–53. Den rette præstedømmemyndighed er nødvendig for at kunne døbe og overdrage Helligåndsgaven, **JS–H** 1:70–72. Evangeliets første principper og ordinancer fremsættes, **TA** 1:4.

Åbenbaring: Uden syner er et folk ladet i stikken, **Ordsp** 29:18. Herren åbenbarer sine planer for profeterne, **Am** 3:7. Kirken er bygget på den klippe, som åbenbaring er, **Matt** 16:17–18 (**L&P** 33:13). Ve den, som siger, at Herren ikke længere virker ved åbenbaring,

3 Ne 29:6. Kun den, som er udpeget til det, modtager åbenbaringer og befalinger, **L&P** 43:2–7. Vi tror på alt, hvad Gud har åbenbaret, **TA** 1:9.

Profeter: Kirken er bygget på profeternes og apostlenes grundvold, **Ef** 2:19–20. Apostle og profeter er uundværlige for kirken, **Ef** 4:11–16. Joseph Smith blev kaldet til profet, seer og apostel, **L&P** 21:1–3. Vi tror på profeter, **TA** 1:6.

Myndighed: Jesus gav sine disciple magt og myndighed, **Luk** 9:1–2 (**Joh** 15:16). Nefi, Helamans søn, havde stor myndighed fra Gud, **Hel** 11:18 (**3 Ne** 7:17). Profeten skal modtage befalinger for kirken, **L&P** 21:4–5. Ingen skal prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, medmindre han bliver ordineret af en, der har myndighed, **L&P** 42:11. Ældsterne skal prædike evangeliet og handle med myndighed, **L&P** 68:8. Enhver, som prædiker eller tjener på Guds vegne, skal kaldes af Gud af dem, som har myndighed dertil, **TA** 1:5.

Yderligere skrifter skal bringes frem: Judas træstykke skal sammenføjes med Josefs træstykke, **Ez** 37:15–20. Fremkomsten af skrifter i de sidste dage forudsagt, **1 Ne** 13:38–41. Vi tror, at Gud endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting, **TA** 1:9.

Kirkens organisation: Kirken er bygget på apostlenes og profeternes grundvold, **Ef** 2:19–20. Apostle og profeter er uundværlige for kirken, **Ef** 4:11–16. Kristus er kirkens hoved, **Ef** 5:23. Kristi kirke skal kaldes ved hans navn, **3 Ne** 27:8. Vi tror på den samme organisation, som fandtes i den oprindelige kirke, **TA** 1:6.

Missionering: Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, **Matt** 28:19–20. Tooghalvfjerds andre blev kaldet til at prædike evangeliet, **Luk** 10:1. De nærrede ønske om, at frelse skulle blive kundgjort for enhver skabning, **Mosi** 28:3. Ældsterne skal gå ud og prædike mit evangelium, to og to, **L&P** 42:6. Evangeliet skal blive prædikeret for hver skabning, **L&P** 58:64.

Åndelige gaver: De begyndte at tale på andre tungemål, **ApG** 2:4. Ældsterne skal helbrede de syge, **Jak** 5:14. Forkast ikke Guds gaver, **Moro** 10:8. Åndelige gaver opregnes, **L&P** 46:13–26 (1 Kor 12:1–11; Moro 10:9–18).

Templer: Jeg slutter pagt med dem og giver dem min helligdom for evigt, **Ez** 37:26–27. Herren skal komme med ét til sit tempel, **Mal** 3:1. Nefi byggede et tempel, **2 Ne** 5:16. De hellige blev revset, fordi de ikke havde bygget Herrens hus, **L&P** 95 (L&P 88:119). Herrens folk opfører altid templer, hvori der kan udføres hellige ordinancer, **L&P** 124:37–44. Opførelse af templer og forrettelse af ordinancer er en del af det store værk i de sidste dage, **L&P** 138:53–54.

KIRKENS NAVN. *Se også* Jesu Kristi Kirke; Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Mormon(er)

Da Jesus Kristus kort efter sin opstandelse besøgte de retfærdige nefitter, sådan som det er omtalt i Mormons Bog, sagde han, at hans kirke skulle bære hans navn (3 Ne 27:3–8). I nyere tid har Herren åbenbaret, at navnet på hans kirke skal være »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige« (L&P 115:4).

KIRTLAND, TEMPLET I

Det første tempel, som blev opført af kirken i vor tid. De hellige opførte det i Kirtland i staten Ohio i USA i henhold til Herrens befaling (L&P 94:3–9). Et af formålene med det var at skabe et sted, hvor værdige medlemmer kunne modtage åndelig kraft, myndighed og undervisning (L&P 109; 110). Det blev indviet den 27. marts 1836, og profeten Joseph Smith modtog ordene til indvielsesbønnen ved åbenbaring (L&P 109). Herren gav flere betydningsfulde åbenbaringer og gengav nødvendige præstedømmenøgler i dette tempel (L&P 110; 137). I templet i Kirtland udførte man ikke de fulde tempelordinancer, som udføres i templerne i dag.

KISHKUMEN. *Se også* Gadiantonrøverne

Leder af en gruppe ugudelige mænd fra Mormons Bog, som senere blev kendt som gadiantonrøverne (Hel 1:9–12; 2).

KLAGESANGENE

En bog i Det Gamle Testamente, skrevet af Jeremias. Det er en samling af sørgedigte eller -sange om Jerusalems og det israelitiske folks fald. Bogen blev skrevet efter byens fald omkring 586 f.Kr.

KLIPPE. *Se også* Evangelium; Jesus Kristus; Åbenbaring

Et billede på Jesus Kristus og hans evangelium, som er en stærk grundvold og støtte (L&P 11:24; 33:12–13). *Klippen* kan også være et billede på åbenbaring, hvor igennem Gud formidler sit evangelium til menneskene (Matt 16:15–18).

Han er klippen, hvis gerning er fuldkommen, **5 Mos** 32:4. Herren er min klippe, hvor jeg søger tilflugt, **2 Sam** 22:2–3. En sten blev revet løs, men ikke ved menneskehånd, **Dan** 2:34–35. Dets grund var lagt på klippen, **Matt** 7:25 (3 Ne 14:25). Den klippe var Kristus, **1 Kor** 10:1–4 (2 Mos 17:6). Den, der er bygget på klippen, modtager sandheden, **2 Ne** 28:28. Jøderne vil forkaste den sten [Kristus], hvorpå de kunne bygge, **Jakob** 4:15–17. Det er på klippen, vor forløser, at vi må bygge vores grundvold, **Hel** 5:12. Den, som bygger på Kristi lære, bygger på hans klippe og falder ikke, når oversvømmelserne kommer, **3 Ne** 11:39–40 (Matt 7:24–27; 3 Ne 18:12–13). En vis mand byggede sit hus på en klippe, **3 Ne** 14:24. Hvis I er bygget på min klippe, kan jord og helvede ikke få magt over jer, **L&P** 6:34. Den, som bygger på denne klippe, skal aldrig falde, **L&P** 50:44. Jeg er Messias, Zions Konge, Himlens Klippe, **Moses** 7:53.

KOBBERSLANGEN. *Se også* Jesus Kristus; Moses

En kobberslange, som Moses lavede efter befaling fra Gud med det formål at helbrede de israelitter, som var blevet bidt af giftslanger i ørkenen (4 Mos 21:8–9). Denne kobberslange blev sat på en stang og rejst, »så hver den, der ville

se på [den], kunne leve« (Alma 33:19–22). Herren henviste til det, at slangen blev løftet op i ørkenen, som et symbol på, at han selv skulle blive løftet op på korset (Joh 3:14–15). Mormons Bog bekræfter beretningen om giftslangerne og om, hvordan folket blev helbredt (1 Ne 17:41; 2 Ne 25:20; Hel 8:14–15).

KOLOB

Den stjerne, som er nærmest Guds trone (Abr 3:2–3, 9).

Abraham så Kolob og stjernerne, **Abr** 3:2–18. Herrens tid regnes i overensstemmelse med, hvordan den regnes på Kolob, **Abr** 3:4, 9 (Abr 5:13).

KOLOSENSERBREVET. *Se også*

Paulus; Paulus' breve

Et brev, som apostlen Paulus skrev til kolossenserne, efter at han var blevet opsøgt af Epafras, evangelisten for menigheden i Kolossæ (Kol 1:7–8). Epafras havde fortalt Paulus, at kolossenserne var kommet i alvorlig vildfarelse – de troede, at de var bedre end andre, fordi de nidkært overholdt visse ydre ordinancer (Kol 2:16), fornægtede sig selv visse fysiske behov og tilbad engle (Kol 2:18). Kolossenserne følte, at disse skikke helliggjorde dem. De mente også, at de forstod universets hemmeligheder bedre end andre kirkemedlemmer. I sit brev irettesatte Paulus dem ved at belære dem om, at forløsning kun opnås ved Kristus, og at vi skal være vise og tjene ham. Kolossenserbrevet er nu en bog i Det Nye Testamente.

Kapitel 1 er Paulus' hilsen til kolossenserne. Kapitlerne 2–3 er doktrinære og indeholder udtalelser om Kristus som Forløseren, faren ved afgudsdyrkelse og vigtigheden af opstandelsen. Kapitel 4 opfordrer de hellige til at være vise i alt.

KOM. *Se også* Discipel; Lydighed

Ordet bruges i skrifterne som opfordring til at søge hen til nogen ved at følge eller adlyde vedkommende, som f.eks. i sætningen: »Kom til Kristus

og blive fuldkommengjort i ham« (se Moro 10:32).

Vend øret til mig, og kom, **Es** 55:3. Kom til mig, alle I, som slider, **Matt** 11:28. Lad de små børn komme til mig, **Matt** 19:14. Hvis nogen vil følge mig, skal han fornægte sig selv, **Luk** 9:23. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, **Joh** 6:35. Kristus opfordrer alle til at komme til sig, **2 Ne** 26:33. Kom til mig og bliv frelst, **3 Ne** 12:20. Kom til Kristus, **Moro** 10:32. Opfordr alle at komme til Kristus, **L&P** 20:59. Kom til mig, så skal jeres sjæl leve, **L&P** 45:46.

KONGEBØGERNE. *Se også*

Kronologisk oversigt

To bøger i Det Gamle Testamente. Disse bøger beretter om Israels historie fra kong Davids fjerde søn Adonijas oprør (ca. 1015 f.Kr.) til Judas endelige tilfangetagelse (ca. 586 f.Kr.). De indeholder hele nordrigets (Israels ti stammers) historie fra opdelingen, og indtil assyrerne førte indbyggerne ind i nordenlandene som fanger.

Første Kongebog: Kapitel 1 beskriver de sidste dage af kong Davids liv. Kapitlerne 2–11 skildrer Salomos liv. Kapitlerne 12–16 beretter om Salomos umiddelbare efterfølgere, Rehabeam og Jeroboam. Jeroboam foranledigede, at riget blev delt. Der nævnes også andre konger. Kapitlerne 17–21 skildrer Elias' tjenestegerning og beretter om hans formaning til Israels kong Akab. Kapitel 22 beretter om en krig mod aramæerne, hvor Akab og Judas konge Joshafat gik i forbund. Profeten Mika profeterer imod kongerne.

Anden Kongebog: Kapitel 1 fortsætter beretningen om Elias, og rummer beretningen om Elias' himmelfart i en ildvogn. Kapitlerne 2–9 skildrer Elisas virke, som var præget af tro og stor kraft. Kapitel 10 beretter om kong Jehu, og om hvordan han dræbte Akabs hus og Ba'als præster. Kapitlerne 11–13 skildrer den retfærdige Joashs regeringstid og Elisas død. Kapitlerne 14–17 beretter

om forskellige konger, som herskede over Israel og Juda, som oftest i ugudelighed. Kapitel 15 beretter om, hvordan assyrerne tog Israels ti stammer til fange. Kapitlerne 18–20 beretter om den retfærdige Hizkija, der var konge af Juda, og om profeten Esajas. Kapitlerne 21–23 fortæller om kongerne Manasse og Josija. Ifølge overleveringerne var det Manasse, der lod Esajas lide martyrdøden. Josija var en retfærdig konge, som genindførte loven blandt jøderne. Kapitlerne 24–25 beretter om det babyloniske fangenskab.

KONGEMÆND

En gruppe mennesker fra Mormons Bog, som ville omstyrte nefitternes styre (Alma 51:1–8).

KORIHOR. *Se også* Antikrist

En antikrist fra Mormons Bog. Han krævede et tegn på Guds magt. Herren slog Korihor med stumhed (Alma 30:6–60).

KORINTHERBREVENE. *Se også*

Paulus; Paulus' breve

To breve, som Paulus skrev til de hellige i Korinth for at korrigere visse vildfarelser, som fandtes blandt dem. Korintherne levede i et samfund, som var i moralsk fordærv. Korintherbrevene er nu bøger i Det Nye Testamente.

Første Korintherbrev: Kapitel 1 indeholder Paulus' hilsner og en tak. I kapitlerne 2–6 revser Paulus de korinthiske hellige for deres overtrædelser. Kapitlerne 7–12 rummer Paulus' svar på visse spørgsmål. Kapitlerne 13–15 omhandler kærlighed, åndelige gaver og opstandelsen. Kapitel 16 rummer Paulus' formaning om at stå fast i troen.

Andet Korintherbrev: Kapitel 1 indeholder Paulus' hilsner og en tak. Kapitel 2 rummer personlige råd til Titus. Kapitlerne 3–7 omhandler evangeliets kraft i de helliges og deres ledes liv. I kapitlerne 8–9 rådes de hellige til gladelig at give til de fattige. I kapitlerne 10–12 forfægter Paulus sin myndighed som apostel. Kapitel 13 er en opfordring til at være fuldkommen.

KORS. *Se også* Forsoning; Golgata; Jesus Kristus; Korsfæstelse; Nadver

Den trækonstruktion, som Jesus Kristus blev korsfæstet på (Mark 15:20–26). Mange mennesker i verden betragter det som et symbol på Kristi korsfæstelse og sonoffer, men Herren har indstiftet sit eget symbol på sin korsfæstelse og sit offer, nemlig nadverbrødet og -vandet (Matt 26:26–28; L&P 20:40, 75–79). I skrifterne er de, som tager deres kors op, dem, som elsker Jesus Kristus så højt, at de fornægter sig selv al ugudelighed og ethvert verdsligt begær og holder hans befalinger. (JSO, Matt 16:25–26).

Tag dit kors op og følg mig, **Matt 16:24** (3 Ne 12:30; L&P 23:6). Jesus udholdt korsets skam og sidder nu på højre side af Guds trone, **Hebr 12:2**. Han blev løftet op på korset og slået ihjel for verdens synder, **1 Ne 11:33**. De, der har udholdt verdens kors, de skal arve Guds rige, **2 Ne 9:18**. Min Fader sendte mig, for at jeg kunne blive løftet op på korset, **3 Ne 27:14–15**. Den, der ikke vil tage sit kors op og følge mig og holde mine befalinger, han skal ikke blive frelst, **L&P 56:2**. *Se* Menneskesønnen, løftet op på korset, **Moses 7:55**.

KORSFÆSTELSE. *Se også* Forsoning; Golgata; Jesus Kristus; Kors

En romersk henrettelsesmetode, som var almindelig på Det Nye Testaments tid. Den dødsdømte blev henrettet ved, at hans hænder og fødder blev bundet eller naglet fast til et kors. Metoden blev normalt kun benyttet ved henrettelse af slaver eller de mest gemene forbrydere. Inden korsfæstelsen blev den dømt ofte pisket (Mark 15:15). Den, der skulle korsfæstes, blev sædvanligvis tvunget til at bære sit eget kors hen til retterstedet (Joh 19:16–17). Vedkommendes tøj blev ofte taget af de soldater, som udførte henrettelsen (Matt 27:35). Korset blev sat i jorden, således at den dømtes fødder kun var hævet en halv meter over jorden. Nogle soldater holdt vagt

ved korset, indtil den dømte var død, hvilket somme tider kunne tage op til tre dage (Joh 19:31–37).

Jesus Kristus blev korsfæstet, fordi en gruppe ikke-troende rettede falske anklager mod ham for oprør mod kejseren samt gudsbespottelse, fordi han sagde, at han var Guds Søn. Jesus blev hånet ved at blive iført en purpurkappe (Joh 19:2), ved at få en tornekrone sat på hovedet og ved andre fornærelser (Matt 26:67; Mark 14:65).

De ugudelige vil gennembøre Messias' hænder og fødder, **Sl** 22:12–19. Kristus skal blive ført som et lam til slagting, **Es** 53:7. Jesus forudsagde sin korsfæstelse, **Matt** 20:18–19. Kristi korsfæstelse beskrives, **Matt** 27:22–50 (Mark 15:22–37; Luk 23:26–46; Joh 19:17–30). Nefi så i et syn korsfæstelsen af Guds lam, **1 Ne** 11:33. Nefi berettede om Kristi lidelser og korsfæstelse, **1 Ne** 19:9–14. Jakob berettede om Israels Helliges tjenestegering og korsfæstelse, **2 Ne** 6:9. Uvejr, jordskælv, ild og hvirvelvinde i Amerika var tegn på Kristi korsfæstelse i Jerusalem, **3 Ne** 8. Jeg er Jesus, som blev korsfæstet, **L&P** 45:51–52. Kristi virke blandt de ånder, som var i fangenskab, var begrænset til tiden mellem hans død og opstandelse, **L&P** 138:27.

KOSTELIGE PERLE. *Se også* Kanon; Skrifter; Smith, Joseph, jun.

Guds rige på jorden sammenlignes med »en kostbar perle« (Matt 13:45–46).

Den Kostelige Perle er også navnet på et af de fire skrifter, som udgør Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges »standardværker«. Den første udgave af Den Kostelige Perle udkom i 1851 og indeholdt visse tekster, som nu findes i Lære og Pagter. De udgaver, som er blevet udgivet siden 1902, indeholder: (1) uddrag af Joseph Smiths oversættelse af Første Mosebog, kaldet Moses' Bog, og af Matthæusevangeliet 24, kaldet Joseph Smith – Matthæusevangeliet; (2) Joseph Smiths oversættelse af nogle egyptiske papyrusruller, som han erhvervede i 1835, kaldet Abrahams Bog; (3) et uddrag af Joseph Smiths

beretning om kirkens historie, som han skrev i 1838, kaldet Joseph Smith – Historie; og (4) Trosartiklerne, der er tretten udtalelser om tro og lære.

KRIG. *Se også* Fred

Et slag eller en væbnet konflikt; kamp med våben. Herren anerkender kun krig som de helliges sidste udvej for at forsvare deres familie, ejendom, rettigheder, privilegier og frihed (Alma 43:9; 45–47).

Moroni forsøgte at forsvare sit folk, sine rettigheder, sit land og sin religion, **Alma** 48:10–17. Joseph Smith modtog en åbenbaring og profeti om krig, **L&P** 87. Undsig derfor krig, og forkynd fred, **L&P** 98:16, 34–46. Vi tror, at alle mennesker er retfærdiggjort i at forsvare sig selv, deres venner og ejendom og styret, **L&P** 134:11. Vi tror, at vi må adlyde, ære og holde loven, **TA** 1:12.

KRIGEN I HIMLEN. *Se også*

Forudtilværelse; Rådet i himlen

Den strid, som fandt sted mellem Guds åndelige børn i forudtilværelsen.

Satan blev forstødt fra himlen og styrtet ned på jorden, **Åb** 12:4, 7–9. Djævelen og en tredjedel af himlen blev styrtet ned, **L&P** 29:36–37. Lucifer gjorde oprør mod den enbårne Søn, **L&P** 76:25–26. Satan stræbte efter Faderens ære og efter at tilintetgøre menneskets handlefrihed, **Moses** 4:1–4 (Es 14:12–15; Abr 3:27–28). De, som fulgte Gud, bestod deres første prøvestand, kom til jorden og fik et legeme, **Abr** 3:26.

KRISTI BØRN. *Se også* Født af Gud, født på ny; Guds sønner og døtre; Jesus Kristus

De, som har antaget Jesu Kristi evangelium.

Den, der ydmyger sig som et lille barn, er den største, **Matt** 18:1–4. Tro på lyset, så I kan blive lysets børn, **Joh** 12:36. Aflæg det naturlige menneske, og bliv som et lille barn, **Mosi** 3:19; 27:25–26. På grund af pagten, skal I kaldes Kristi børn, **Mosi** 5:7. Hvis I vil gribe fat i alt

godt, skal I med sikkerhed blive Kristi børn, **Moro** 7:19. Til så mange, som modtog mig, gav jeg magt til at blive mine sønner, **L&P** 39:4. Frygt ikke, små børn, for I er mine, **L&P** 50:40–41. Du er ét i mig, søn af Gud, **Moses** 6:68.

KRISTILÆRE. *Se også* Evangelium; Forløsningsplanen

Jesu Kristi evangeliums principper og lærdomme.

Min belæring skal dryppe som regn, **5 Mos** 32:2. De, der murrer, tager imod belæring, **Es** 29:24. Skarerne var slået af forundring over hans lære, **Matt** 7:28. Min lære er ikke min egen, men hans, som har sendt mig, **Joh** 7:16. Ethvert skrift er nyttigt til undervisning, **2 Tim** 3:16. Dette er Kristi lære og Faderens eneste og sande lære, **2 Ne** 31:21 (2 Ne 32:6). Der skal ikke være nogen mundhuggerier blandt jer angående detaljerne i min lære, **3 Ne** 11:28, 32, 35, 39–40. Satan hidser menneskenes hjerte op til strid angående punkterne i min lære, **L&P** 10:62–63, 67. Undervis børn i læren om omvendelse, tro på Kristus, dåb og Helligåndsgaven, **L&P** 68:25. Undervis hinanden i rigets lære, **L&P** 88:77–78. Præstedømmets lære skal falde på din sjæl, **L&P** 121:45.

KRISTNE. *Se også* Discipel; Hellig (navneord)

Et navn, givet til dem, der tror på Jesus Kristus. Skønt dette navn er vidt udbredt i verden, kalder Herren dog sine trofaste disciple for hellige (ApG 9:13, 32, 41; 1 Kor 1:2; L&P 115:4).

Disciplene blev kaldt kristne, **ApG** 11:26. Hvis nogen lider som kristen, skal han ikke skamme sig, **1 Pet** 4:16. På grund af pagten, skal I kaldes Kristi børn, **Mosi** 5:7. De sande troende blev kaldt kristne af dem, som ikke var medlem af kirken, **Alma** 46:13–16.

KRISTUS. *Se* Jesus Kristus

KRONE. *Se også* Evigt liv

En rund hovedprydelse, som bæres af herskere. Den kan være et symbol på celestial magt, herredømme og gudommelighed. De, som holder ud til enden og holder alle Guds befalinger, modtager en krone af evigt liv. (Se L&P 20:14; Moses 7:56; JS–M 1:1).

Jeg har retfærdighedens sejrskrans i vente, **2 Tim** 4:8. I skal få herlighedens uvisnelige sejrskrans, **1 Pet** 5:4. De døde, som dør i Herren, skal modtage en krone af retfærdighed, **L&P** 29:13. De skal modtage en krone i min Faders boliger, **L&P** 59:2. Herren bereder de hellige til at nå den krone, som er beredt til dem, **L&P** 78:15. Herren har lovet de hellige en krone af herlighed ved sin højre hånd, **L&P** 104:7.

KRONOLOGISK OVERSIGT

Følgende kronologiske oversigt over begivenheder, er ikke udtømmende og har kun til formål at give læseren et overblik over rækkefølgen af begivenheder i den tidsperiode, som dækkes af Bibelen og Mormons Bog:

Begivenheder fra de første patriarkers tid: (Eftersom det er vanskeligt at fastslå de nøjagtige årstal for begivenhederne i dette afsnit, er der ikke sat årstal på).

F.Kr. (eller f.v.t. – før vor tidsregning)

4000 Adams fald.

Enoks virke.

Noas virke; jorden blev oversvømmet.

Babelstårnet blev bygget; jereditterne rejste til det forjættede land.

Melkisedeks virke.

Noas død.

Abram (Abraham) blev født.

Isak blev født.

Jakob blev født.

Josef blev født.
 Josef blev solgt til Egypten.
 Josef fik foretræde for Farao.
 Jakob (Israel) og hans familie drog ned til Egypten.
 Jakobs (Israels) død.
 Josefs død.
 Moses blev født.
 Moses førte israelitterne ud af Egypten.
 Moses blev forvandlet.
 Josvas død.
 Efter Josvas død begyndte dommernes regeringstid. Den første dommer var Otniel, og den sidste var Samuel. Rækkefølgen af og årstallene for de øvrige er meget usikre.
 Saul blev salvet til konge.

Begivenheder i det forenede kongerige Israel:

- 1095 Sauls regeringstid begyndte.
 1063 Samuel salvede David til konge.
 1055 David blev konge i Hebron.
 1047 David blev konge i Jerusalem; Natan og Gad profeterede.
 1015 Salomo blev konge over hele Israel.
 991 Templet stod færdigt.
 975 Salomo døde; de ti nordlige stammer gjorde oprør mod hans søn Rehabeam, og Israel blev delt.

Begivenheder i Israel:

- 975 Rehabeam blev konge over Israel
 875 Akab herskede i Samaria over det nordlige Israel; Elias profeterede.
 851 Elisa udførte store mirakler.
 792 Amos profeterede.
 790 Jonas og Hoseas profeterede.
 721 Nordriget blev knust; de ti stammer blev ført i fangenskab. Mika profeterede.

Begivenheder i Juda:

- 949 Shishak, konge af Egypten, udplyndrede Jerusalem.
 740 Esajas begyndte at profetere. (Rom blev grundlagt; Nabonassar blev konge af Babylon i 747; Tiglat-pileser III var konge af Assyrien fra 747 til 734.)
 728 Hizkija var konge af Juda. (Salmaneser IV var konge af Assyrien).

Begivenheder fra Mormons Bogs historie:

<i>Begivenheder i Israel:</i>	<i>Begivenheder i Juda:</i>	<i>Begivenheder fra Mormons Bogs historie:</i>
	642 Nahum profeterede.	
	628 Jeremias og Sefanias profeterede.	
	609 Obadias profeterede; Daniel blev ført i fangenskab til Babylon. (Nineve faldt i 606. Nebukadnesar var konge i Babylon fra 604 til 561).	600 Lehi forlod Jerusalem.
	598 Ezekiel profeterede i Babylon; Habakkuk profeterede; Sidkija var konge over Juda.	588 Mulek forlod Jerusalem og drog til det forjættede land.
		588 Nefitterne skilte sig ud fra lamanitterne (mellem 588 og 570).
	587 Nebukadnesar indtog Jerusalem.	

Begivenheder fra jødisk historie:

- 537 Kyros erklærede, at jøderne kunne vende tilbage fra Babylon.
- 520 Haggaj og Zakarias profeterede.
- 486 Ester levede.
- 458 Ezra fik pålagt at indføre reformer.
- 444 Nehemias blev udpeget til statholder i Juda.
- 432 Malakias profeterede.
- 332 Alexander den Store besejrede Syrien og Egypten.
- 323 Alexander døde.
- 277 Septuaginta, den græske oversættelse af de jødiske skrifter, blev påbegyndt.
- 167 Makkabæren Mattatias gjorde oprør mod Syrien.
- 166 Judas Makkabæer blev jødernes leder.
- 165 Templet blev rensset og genindviet; hanukkafesten blev indstiftet.
- 161 Judas Makkabæer døde.

Begivenheder fra Mormons Bogs historie:

- 400 Jarom fik overdraget pladerne.
- 360 Omni fik overdraget pladerne.

Begivenheder fra jødisk historie:

- 63 Pompejus erobrede Jerusalem og makkabæernes styre blev bragt til ende i Israel.
- 51 Kleopatra regerede.
- 41 Herodes og Fasael blev gjort til landsfyrster i Judæa.
- 37 Herodes blev leder i Jerusalem.
- 31 Slaget ved Actium blev udkæmpet; Augustus var kejser i Rom fra 31 f.Kr. til 14 e.Kr.
- 30 Kleopatra døde.
- 17 Herodes genopbyggede templet.

Begivenheder fra den kristne historie:

- e.Kr. (eller e.v.t. – efter vor tidsregning)
Jesu Kristi fødsel.
- 30 Kristi virke blev indledt.
- 33 Kristus blev korsfæstet.
- 35 Paulus blev omvendt.
- 45 Paulus drog ud på sin første missionsrejse.
- 58 Paulus blev sendt til Rom.
- 61 Den historiske beretning Apostlenes Gerninger blev afsluttet.
- 62 Rom brændte; de kristne blev forfulgt under Nero.
- 70 De kristne trak sig tilbage til Pella; Jerusalem blev belejret og erobret.
- 95 De kristne blev forfulgt under Domitian.

Begivenheder fra Mormons Bogs historie:

- 148 Abinadi led martyrdøden; Alma genoprettede kirken blandt nefitterne.
- 124 Benjamin holdt sin sidste tale til nefitterne.
- 100 Alma den Yngre og Mosijas sønner begyndte deres virke.
- 91 Dommernes regeringstid blandt nefitterne begyndte.
- 6 Lamanitten Samuel profeterede om Kristi fødsel.

Begivenheder fra Mormons Bogs historie:

- e.Kr. (eller e.v.t.)
- 33 eller
- 34 Den opstandne Kristus viste sig i Amerika.
- 385 Det nefitiske folk blev udryddet.
- 421 Moroni skjulte pladerne.

KRØNIKEBØGERNE

To bøger i Det Gamle Testamente. De rummer en kortfattet historisk oversigt over forskellige begivenheder fra skabelsen og op til den tid, da Kyros lod jøderne vende tilbage til Jerusalem.

Første Krønikebog: Kapitlerne 1–9 rummer slægtsregistre fra Adam til Saul. Kapitel 10 skildrer Sauls død. Kapitlerne 11–22 skildrer begivenhederne i forbindelse med Davids regeringstid. Kapitlerne 23–27 forklarer, at Salomo blev gjort til konge, og at levitterne blev inddelt i skifter. Kapitel 28 forklarer, at David gav Salomo befaling om at bygge et tempel. Kapitel 29 beretter om Davids død.

Anden Krønikebog: Kapitlerne 1–9 skildrer begivenhederne i forbindelse med Salomos regeringstid. Kapitlerne 10–12 beretter om Salomos søn Rehabeams regeringstid, hvor det forenede kongerige Israel blev opdelt i det nordlige og det sydlige kongedømme. Kapitlerne 13–36 beskriver de forskellige kongers regeringstid op til den tid, da Judas rige blev erobret af Nebukadnassar. Bogen ender med Kyros' erklæring om, at de af Judas folk, der var i fangenskab, kunne vende tilbage til Jerusalem.

KUNDSKAB. *Se også* Forståelse; Sandhed; Visdom

Forståelse og erkendelse, især af sandheder, som formidles eller bekræftes af Ånden.

Herren er en Gud, der ved alt, **1 Sam** 2:3. Herren er fuld af kundskab, **Job** 37:16. At frygte Herren er begyndelsen til kundskab, **Ordsp** 1:7. Den, der sparer på sine ord, har kundskab, **Ordsp** 17:27. Landet er fyldt med kundskab om Herren, **Es** 11:9 (2 **Ne** 21:9; 30:15). I har taget kundskabens nøgle, **Luk** 11:52. Kristi kærlighed overgår al erkendelse, **Ef** 3:19. Føj dyd til tro, til dyden erkendelse, **2 Pet** 1:5. Nefi havde stor kundskab om Guds godhed, **1 Ne** 1:1. De skal komme til kundskab om deres forløser, **2 Ne** 6:11. De retfærdige skal have en fuldkommen kundskab om

deres retfærdighed, **2 Ne** 9:14. Ånden giver kundskab, **Alma** 18:35. Jeres kundskab er fuldkommen med hensyn til dette, **Alma** 32:34. Lamanitterne skal blive bragt til den sande kundskab om deres forløser, **Hel** 15:13. I kan vide med en fuldkommen kundskab, at det er af Gud, **Moro** 7:15–17. De hellige skal finde store skatte af kundskab, **L&P** 89:19. Sand kundskab udvikler sjælen i høj grad, **L&P** 121:42. Den, der har det hellige præstedømmes nøgler, har ingen vanskelighed ved at opnå kundskab om kendsgerninger, **L&P** 128:11. Hvis en person opnår kundskab i dette liv, har han en fordel i den kommende verden, **L&P** 130:19. Det er umuligt at blive frelst i uvidenhed, **L&P** 131:6.

KVINDE. *Se også* Mennesker

Et voksent menneske af hunkøn, en datter af Gud. Visse steder i skrifterne bruges betegnelsen kvinde som en respektfuld tiltaleform (Joh 19:26; Alma 19:10).

Gud skabte mand og kvinde, **1 Mos** 1:27 (Moses 2:27; 6:9; Abr 4:27). En dygtig kvinde er langt mere værd end perler, **Ordsp** 31:10–31. Kvinden er mandens afglans, **1 Kor** 11:7. I Herren er kvinden intet uden manden, og manden intet uden kvinden, **1 Kor** 11:11. Kvinder skal være ærbart klædt, **1 Tim** 2:9–10. Jeg, Gud Herren, fryder mig ved kvinders kyskhed, **Jakob** 2:28. Dine synder er dig tilgivet, og du er en udvalgt kvinde, **L&P** 25. Kvinder har krav på at blive forsørgt af deres mænd, **L&P** 83:2.

KVORUM. *Se også* Præstedømme

Ordet kvorum kan anvendes på to måder: (1) En nærmere bestemt gruppe mænd, som bærer det samme embede i præstedømmet. (2) Et flertal, eller det mindste antal medlemmer af en præstedømmegruppe, som skal være til stede for at gøre gruppen beslutningsdygtig (**L&P** 107:28).

Det Første Præsidentskabs, De Tolv Apostles og De Halvfjerds' kvorummer og deres indbyrdes forhold beskrives, **L&P** 107:22–26, 33–34 (**L&P** 124:126–128). Beslutninger i disse kvorummer

skal være enstemmige, **L&P** 107:27. Beslutningerne i et kvorum skal træffes i al retfærdighed, **L&P** 107:30–32. Kvorumspræsidenternes pligter beskrives, **L&P** 107:85–96. Ældsternes kvorum er indstiftet for stående tjenere, **L&P** 124:137.

KYROS

En persisk konge fra Det Gamle Testamente, som opfyldte Esajas' profeti (2 Kron36:22–23; Es 44:28; 45:1) ved at lade jøderne vende tilbage til Jerusalem og genopbygge templet, hvorved det babyloniske fangenskab til dels ophørte. Esajas' profeti blev fremsat omkring 180 år før, kongen traf denne beslutning.

KYSKHED. *Se også* Dyd; Sanselighed; Utugt; Ægteskabsbrud

Mænds og kvinders seksuelle renhed.

Josef afviste Potifars hustru og hendes tilnærmelser, **1 Mos** 39:7–21 (**L&P** 42:24; 59:6). Du må ikke begå ægteskabsbrud, **2 Mos** 20:14. Ved I ikke, at legemet er et tempel for Helligånden, **1 Kor** 6:18–19. Vær et forbillede i renhed, **1 Tim** 4:12. Intet urent kan bo hos Gud, **1 Ne** 10:21. Jeg, Gud Herren, har behag i kvinders kyskhed, **Jakob** 2:28. Seksuel synd er en vederstyggelighed, **Alma** 39:1–13. Kyskhed og dyd er mere dyrebart end noget andet, **Moro** 9:9. Vi tror, at vi skal være kyske, **TA** 1:13.

KÆRLIGHED. *Se også* Fjendskab; Medfølelse; Næstekærlighed

Dyb og inderlig hengivenhed og ømhed. Kærlighed til Gud indbefatter hengivenhed, tilbedelse, ærbødighed, ømhed, barmhjertighed, tilgivelse, medfølelse, tjenstvillighed, taknemlighed og venlighed. Det største eksempel på Guds kærlighed til sine børn ses i Jesu Kristi altomfattende forsoning.

Du skal elske din næste som dig selv, **3 Mos** 19:18 (**Matt** 5:43–44; 22:37–40; **Rom** 13:9; **Gal** 5:14; **Jak** 2:8; **Mosi** 23:15; **L&P** 59:6). Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, **5 Mos** 6:5 (**Moro** 10:32; **L&P** 59:5). Det er Herren jeres

Gud, der sætter jer på prøve for at få at vide, om I elsker Herren jeres Gud, **5 Mos** 13:4. Herren irectesætter den, han elsker, **Ordsp** 3:12. En ven viser kærlighed til hver en tid, **Ordsp** 17:17. Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, **Joh** 3:16 (**L&P** 138:3). Som jeg har elsket jer, skal I også elske hinanden, **Joh** 13:34 (**Joh** 15:12, 17; **Moses** 7:33). Elsker I mig, så hold mine bud, **Joh** 14:15 (**L&P** 42:29). Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner, **Joh** 15:13. Peter, elsker du mig mere end de andre? Vær hyrde for mine får! **Joh** 21:15–17. Intet kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus, **Rom** 8:35–39. Intet øje har set det, som Gud har beredt for dem, der elsker ham, **1 Kor** 2:9. Tjen hinanden i kærlighed, **Gal** 5:13. Mænd, elsk jeres hustruer, **Ef** 5:25 (**Kol** 3:19). Elsk ikke verden, **1 Joh** 2:15. Gud er kærlighed, **1 Joh** 4:8. Vi elsker, fordi han elskede os først, **1 Joh** 4:19. Kristus lider på grund af sin kærlige godhed over for menneskenes børn, **1 Ne** 19:9. I må trænge jer frem med en kærlighed til Gud og til alle mennesker, **2 Ne** 31:20. I vil lære jeres børn at elske hinanden og at tjene hinanden, **Mosi** 4:15. Hvis I har følt lyst til at synge sangen om den forløsende kærlighed, føler I således nu? **Alma** 5:26. Måtte I blive ledet af den hellige Ånd og blive tålmodige, fulde af kærlighed, **Alma** 13:28. Se til, at du tøjler alle dine lidenskaber, så du kan være fyldt med kærlighed, **Alma** 38:12. Der var ikke nogen strid i landet på grund af Guds kærlighed, som boede i folkets hjerter, **4 Ne** 1:15. Alt det, som tilskynder til at elske Gud, er inspireret af Gud, **Moro** 7:13–16. Næstekærligheden er Kristi rene kærlighed, **Moro** 7:47. Fuldkommen kærlighed driver al frygt ud, **Moro** 8:16 (**1 Joh** 4:18). Kærlighed gør en skikket til Guds arbejde, **L&P** 4:5 (**L&P** 12:8). Helliggørelse opnås af alle dem, der elsker og tjener Gud, **L&P** 20:31. Hvis du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine befalinger, **L&P** 42:29 (**Joh** 14:15). Udvis større kærlighed til den, du irectesætter, **L&P** 121:43.

Menneskene elskede Satan mere end Gud, **Moses** 5:13, 18, 28.

KØD. *Se også* Dødelighed; Kødelig; Legeme; Naturlige menneske

Kød har flere betydninger: (1) det bløde væv, som alle menneskers og dyrs kroppe består af, (2) det jordiske liv eller (3) menneskets fysiske eller kødelige natur.

Kropsvæv: Alle dyr skal I have til føde, **1 Mos** 9:3. Man bør ikke slå dyr ihjel unødigt, **JSO**, **1 Mos** 9:10–11 (L&P 49:21). Dyr og fugle er skabt til føde og klæder for mennesket, **L&P** 49:18–19 (L&P 59:16–20). Kød skal spises sparsomt, **L&P** 89:12–15.

Det jordiske liv: Jesus er den eneste, som Faderen har sat i verden i kødet, **Joh** 1:14 (Mosi 15:1–3). Adam blev det første kød, **Moses** 3:7.

Menneskets kødelige natur: Forbandet den mand, som stoler på mennesker, **Jer** 17:5. Ånden er rede, men kødet er skrøbeligt, **Mark** 14:38. Kødets lyst er ikke af Faderen, **1 Joh** 2:16. Nefi sørge de på grund af sit kød og sine synder, **2 Ne** 4:17–18, 34. Forlig jer ikke med Djævelens og kødets vilje, **2 Ne** 10:24.

KØDELIG. *Se også* faldet, Adams og Evas; Naturlige menneske; Sanselighed

Noget, som ikke er åndeligt. Ordet bruges især som betegnelse for noget, der er dødeligt eller timeligt (L&P 67:10) eller verdsligt og sanseligt (Mosi 16:10–12).

At være kødeligt sindet er død, **2 Ne** 9:39. Djævelen luller mennesker ind i kødelig sikkerhed, **2 Ne** 28:21. De havde set sig selv i deres egen kødelige tilstand, **Mosi** 4:2. Den, der fremturer efter sin egen kødelige natur, forbliver i sin faldne tilstand, **Mosi** 16:5. Alle skal fødes af Gud og forandres fra deres kødelige og faldne tilstand, **Mosi** 27:25. Menneskeheden var blevet kødelig, sanselig og djævelsk, **Alma** 42:10. De, som følger deres egen vilje og kødelige lyster, må falde, **L&P** 3:4. Det kødeligt sindede menneske kan ikke se Gud,

L&P 67:10–12. Menneskene begyndte at blive kødelige, sanselige og djævelske, **Moses** 5:13; 6:49.

LABAN, REBEKKAS BROR. *Se også* Rebekka

Laban fra Det Gamle Testamente var bror til Rebekka og far til Jakobs to hustruer Lea og Raket (1 Mos 24:29–60; 27:43–44; 28:1–5; 29:4–29; 30:25–42; 31:1–55).

LABAN, SOM OPBEVAREDE BRONZEPLADERNE. *Se også* Bronzepladerne

Den mand fra Mormons Bog, som opbevarede bronzepladerne i Jerusalem på Lehis tid. Laban berøvede Nefi og hans brødre deres kostbarheder og ville slå dem ihjel (1 Ne 3:1–27). Ånden tilskyndede Nefi til at slå Laban ihjel, så han kunne få fat i pladerne (1 Ne 4:1–26).

LAMAN. *Se også* Lamanitter; Lehi, Nefis far

Lehis og Sarijas ældste søn og Nefis ældste bror fra Mormons Bog (1 Ne 2:5). Laman valgte som oftest at gøre det onde frem for det gode.

Laman murrede imod sin far, **1 Ne** 2:11–12. Satte sig op imod sin retfærdige bror Nefi, **1 Ne** 7:6 (1 Ne 3:28–29). Spiste ikke af frugten fra livets træ i Lehis drøm, **1 Ne** 8:35–36. En forbandelse ramte Laman og hans tilhængere, **2 Ne** 5:21 (Alma 3:7).

LAMANITTER. *Se også* Laman; Mormons Bog; Nefitter

Et folk fra Mormons Bog. Mange af dem nedstammede fra Laman, Lehis ældste søn. De følte sig forurettet af Nefi og hans efterkommere (Mosi 10:11–17). Som følge heraf gjorde de oprør mod nefitterne og forkastede ofte evangeliets lære. Kort tid før Jesu Kristi fødsel antog lamanitterne imidlertid evangeliet og blev mere retfærdige end nefitterne (Hel 6:34–36). 200 år efter Kristi besøg i Amerika blev både lamanitterne og nefitterne ugdelige og begyndte at føre krig mod

hinanden. Omkring år 400 e.Kr. udrykkede lamanitterne fuldstændig det nefitiske folk.

Lamanitterne overvandt Nefis efterkommere, **1 Ne** 12:19–20. Lamanitterne hadede nefitterne, **2 Ne** 5:14. Lamanitterne skal blive en svøbe for nefitterne, **2 Ne** 5:25. Mormons Bog skal gengive lamanitterne kundskaben om deres forfædre og om Jesu Kristi evangelium, **2 Ne** 30:3–6 (titelbladet til Mormons Bog). Lamanitterne er en rest af jøderne, **L&P** 19:27. Lamanitterne skal blomstre som rosen før Herrens komme, **L&P** 49:24.

LAMONI. *Se også* Ammon, Mosijas søn

En lamanitisk konge fra Mormons Bog, som blev omvendt af Herrens Ånd og Ammons inspirerede virke og belæringer (Alma 17–19).

LAZARUS. *Se også* Maria fra Betania; Martha

Marthas og Marias bror fra Det Nye Testamente. Jesus oprejste Lazarus fra de døde (Joh 11:1–44; 12:1–2, 9–11). Han er ikke den samme som tiggeren af samme navn i Jesu lignelse om den rige mand og Lazarus (Luk 16:19–31).

LEA. *Se også* Jakob, Isaks søn; Laban, Rebekkas bror

Labans ældste datter og Jakobs første hustru fra Det Gamle Testamente (1 Mos 29). Lea blev mor til seks sønner og en datter (1 Mos 29:31–35; 30:17–21).

LEGEME. *Se også* Død, fysisk; Dødelighed; Opstandelse; Sjæl

Det dødelige, fysiske legeme af kød og knogler, som er skabt i Guds billede, og som sammen med ånden udgør et levende menneske. For alle mennesker gælder, at det fysiske legeme for evigt bliver genforenet med deres ånd i opstandelsen. I skrifterne omtales legemet i forening med ånden undertiden som en sjæl (1 Mos 2:7; L&P 88:15; Moses 3:7, 9, 19; Abr 5:7).

Gud Herren dannede mennesket af

jordens støv, **1 Mos** 2:7 (Moses 3:7). Føl på mig og se, en ånd har ikke kød og knogler, som I ser, jeg har, **Luk** 24:39. Jeg er hård ved min krop og tvinger den til at lystre, **1 Kor** 9:27. Der findes et sjæleligt legeme og et åndeligt legeme, **1 Kor** 15:44. Uden ånden er legemet dødt, **Jak** 2:26. Det dødelige legeme skal blive oprejst som et udødeligt legeme, **Alma** 11:43–45. Alle dele af kroppen skal blive bragt tilbage, **Alma** 41:2. Jesus viste nefitterne sit opstandne legeme, **3 Ne** 10:18–19; 11:13–15. Faderen har et fysisk legeme ligesom mennesket, og det samme har Sønnen, **L&P** 130:22. Gud skabte mand og kvinde i sit eget legemes billede, **Moses** 6:9 (1 Mos 9:6).

LEHI, NEFIS FAR

En hebraisk profet fra Mormons Bog, som omkring 600 f.Kr. førte sin familie og sine tilhængere fra Jerusalem til et forjættet land på den vestlige halvkugle. Lehi var den første profet for sit folk i Mormons Bog.

Lehi flygtede på Herrens befaling fra Jerusalem med sin familie (1 Ne 2:1–4). Han var efterkommer af Josef, der blev solgt til Egypten (1 Ne 5:14). Herren lod ham i et syn se livets træ (1 Ne 8:2–35). Lehi og hans sønner byggede et skib og sejlede over til den vestlige halvkugle (1 Ne 17–18). Han og hans efterkommere slog sig ned i det nye land (1 Ne 18:23–25). Inden sin død velsignede Lehi sine sønner og belærte dem om Kristus og Mormons Bogs fremkomst i de sidste dage (2 Ne 1–3, 4:1–12).

Lehis Bog: Da Joseph Smith oversatte Mormons Bog, begyndte han med Lehis Bog. Det var en optegnelse, som Mormon havde forkortet fra Lehis plader. Da Joseph havde oversat 116 sider fra denne bog, gav han dem til Martin Harris, der i en kort periode fungerede som Josephs skriver under oversættelsen af Mormons Bog. Siderne gik derpå tabt. Joseph oversatte ikke Lehis Bog på ny som erstatning for det bortkomne manuskript, men oversatte i stedet

andre tilsvarende beretninger fra guldpladerne (se indledningerne til L&P 3, 10). Disse andre beretninger udgør nu de første seks bøger i Mormons Bog.

LEHI, NEFITISK HÆRFØRER

En nefitisk hærfører fra Mormons Bog (Alma 43:35–53; 49:16–17; 52:27–36; 53:2; 61:15–21).

LEHI, NEFITISK MISSIONÆR. *Se også* Helaman, Helamans søn

Søn af Helaman, Helamans søn fra Mormons Bog. Lehi var en stor missionær (Hel 3:21; 4:14).

Fik navnet Lehi for at blive mindet om sin forfader, **Hel** 5:4–6. Sammen med Nefi omvendte han mange, blev fængslet, blev omgivet af ild og talte med engle, **Hel** 5:14–48. Modtog dagligt mange åbenbaringer, **Hel** 11:23.

LEMUEL. *Se også* Laman; Lamanitter; Lehi, Nefis far

Lehis næstældste søn og en af Nefis storebrødre fra Mormons Bog. Sammen med Laman satte han sig op imod Nefi.

Lehi formanede Lemuel til at være urokkelig som en dal, **1 Ne** 2:10. Blev vred på Nefi og lyttede til Laman, **1 Ne** 3:28. Lemuelitterne taltes blandt lamanitterne, **Jakob** 1:13–14 (Alma 47:35).

LETSINDIGHED. *Se også* Ond tale

Tankeløs omgang med det, der er heligt (L&P 84:54).

De hellige skal undgå tomme tanker og overdreven latter, **L&P** 88:69. Afstå fra al jeres stolthed og letsindighed, **L&P** 88:121.

LEVENDE VAND. *Se også* Jesus Kristus

Et symbol på Herren Jesus Kristus og hans lærdomme. Ligesom vand er en nødvendighed for at opretholde det fysiske liv, således er Frelseren og hans lærdomme (det levende vand) nødvendige for evigt liv.

I skal øse vand med glæde af frelsens kilder, **Es** 12:3. De har forladt mig, en

kilde til levende vand, **Jer** 2:13. Den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste, **Joh** 4:6–15. Den, der tørster, skal komme til mig og drikke, **Joh** 7:37. Jernstangen førte til de levende vandes kilde, **1 Ne** 11:25. Drik frit af livets vand, **L&P** 10:66. Mine befalinger skal være en kilde af levende vand, **L&P** 63:23.

LEVENDEGØRE. *Se også* Opstandelse

At give nyt liv, at oprejse fra de døde eller at ændre et menneske, så det kan være i Guds nærhed.

Gud gjorde os levende med Kristus, **Ef** 2:4–5 (Kol 2:6, 12–13). Kristus blev dræbt i kødet, gjort levende i Ånden, **1 Pet** 3:18 (L&P 138:7). Ingen har nogen sinde set Gud uden at være blevet levendegjort af Ånden, **L&P** 67:11. Forløsningsen sker i kraft af ham, der levendegør alting, **L&P** 88:16–17. De hellige skal blive levendegjort og taget op for at møde Kristus, **L&P** 88:96. Adam blev levendegjort i det indre menneske, **Moses** 6:65.

LEVI. *Se også* Israel; Jakob, Isaks søn

Jakobs og Leas tredje søn fra Det Gamle Testamente (1 Mos 29:34; 35:23). Levi blev stamfader til en af Israels stammer.

Levis stamme: Jakob velsignede Levi og hans efterkommere (1 Mos 49:5–7). Efterkommere af Levi tjente i Israels helligdomme (4 Mos 1:47–54). Aron var levit, og hans efterkommere var præster (2 Mos 6:16–20; 28:1–4; 29). Levitterne hjalp Arons sønner, præsterne (4 Mos 3:5–10; 1 Kong 8:4). De virkede til tider som musikere (1 Krøn 15:16; Neh 11:22), slagtede offerdyr (2 Krøn 29:34; Ezra 6:20) og hjalp til i templet (Neh 11:16). Levitterne var indsat til at tjene Herren ved at forrette ordinancerne for Israels børn. Levitterne var selv blevet ofret på hele Israels vegne (4 Mos 8:11–22) og var derved blevet Guds særlige ejendom i stedet for de førstefødte drengebørn (4 Mos 8:16). De blev ikke indviet, en

blev rensset, inden de påtog sig embedet (4 Mos 8:7–16). De fik intet arveland i Kana'an (4 Mos 18:23–24), men de fik al tienden (4 Mos 18:21), 48 byer (4 Mos 35:6) og retten til at modtage almisser fra folket ved højtiderne (5 Mos 12:18–19; 14:27–29).

LEVITISKE PRÆSTEDØMME. *Se*

Aronske præstedømme

LIAHONA

En bronzekugle, som omtales i Mormons Bog. Den havde to visere, som angav retningen – ligesom et kompas – og gav også Lehi og hans følge åndelig vejledning, når de handlede retfærdigt. Herren gav dem denne Liahona og gav dem vejledning gennem den.

Lehi fandt en bronzekugle med to spindler, som viste, hvilken vej han og hans familie skulle rejse, **1 Ne** 16:10. Kuglen virkede i overensstemmelse med tro og flid, **1 Ne** 16:28–29 (Alma 37:40). Benjamin gav kuglen til Mosija, **Mosi** 1:16. Kuglen, eller vejviseren, blev kaldt Liahona, **Alma** 37:38. Liahona sammenlignes med Kristi ord, **Alma** 37:43–45. De tre vidner om Mormons Bog skal få Lehis vejviser at se, **L&P** 17:1.

LIBERTY, FÆNGSLET I. *Se også*

Smith, Joseph, jun.

Et lille fængsel i Liberty i staten Missouri i USA. Her blev profeten Joseph Smith og andre uretmæssigt holdt indespærret fra november 1838 til april 1839. Mens Joseph Smith opholdt sig under disse kummerlige forhold, modtog han en del åbenbaringer, fremsatte profetier og blev inspireret til at skrive et vigtigt brev til de hellige. Uddrag af disse tekster findes i Lære og Pagter afsnittene 121–123.

LIGNELSE. *Se også* Evangelierne – Synopsis

En enkel historie, der anvendes som illustration og forklaring af en åndelig sandhed eller et åndeligt princip. En lignelse fungerer ved, at man sammenligner en dagligdags genstand eller

begivenhed med en sandhed. Det dybere budskab i en lignelse er ofte skjult for dem, som ikke er åndeligt beredte til at modtage det (**Matt** 13:10–17).

Jesus underviste ofte ved hjælp af lignelser. En liste over hans vigtigste lignelser findes under emneordet »Evangelierne«.

LIMHI. *Se også* Noa, Zeniffs søn

En retfærdig mand fra Mormons Bog, som var konge over de nefitter, som boede i Nefis land. Han var søn af kong Noa (**Mosi** 7:7–9). Kong Limhi indgik en pagt om at tjene Gud (**Mosi** 21:32). Han førte sit folk ud af lamantisk trældom og vendte tilbage til Zarahemla (**Mosi** 22).

LIV. *Se også* Evtigt liv; Lys, Kristi lys

Timelig og åndelig eksistens, som gøres mulig af Guds kraft.

Jeg stiller dig i dag over for livet og lykken, **5 Mos** 30:15–20. Du lærer mig livets vej, **SI** 16:11. Den, der stræber efter retfærdighed, opnår liv, **Ordsp** 21:21. Den, der har reddet sit liv, skal miste det, og den, der har mistet sit liv på grund af mig, skal redde det, **Matt** 10:39 (**Matt** 16:25; **Mark** 8:35; **Luk** 9:24; **Luk** 17:33). I ham var der liv, og livet var menneskers lys, **Joh** 1:4. Den, der tror på ham, som har sendt mig, er gået over fra døden til livet, **Joh** 5:24. Jeg er vejen og sandheden og livet, **Joh** 14:6. Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker, **1 Kor** 15:19–22. Gudsfrygten har i sig løfte både for dette liv og for det, som kommer, **1 Tim** 4:8. Vore børn kan se frem til det liv, som er i Kristus, **2 Ne** 25:23–27. Dette liv er tiden, hvor menneskene skal berede sig til at møde Gud, **Alma** 34:32 (**Alma** 12:24). Jeg er verdens lys og liv, **3 Ne** 9:18 (**Mosi** 16:9; **3 Ne** 11:11; **Eter** 4:12). Velsignet er de, som er trofaste, hvad enten det er i liv eller død, **L&P** 50:5. Dette er evige liv: At kende Gud og Jesus Kristus, **L&P** 132:24. For se, dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket, **Moses** 1:39.

LIVETS BOG. *Se også* Mindebog

I én betydning er livets bog summen af et menneskes tanker og handlinger – optegnelsen om dets liv. Men i skrifterne står der også, at der føres en optegnelse i himlen, hvori de trofastes navne og retfærdige gerninger nedskrives.

Herren vil slette synder fra sin bog, **2 Mos** 32:33. Den, der sejrer, skal ikke slettes af livets bog, **Åb** 3:5. En anden bog blev åbnet, livets bog, **Åb** 20:12 (L&P 128:6–7). De retfærdiges navne skal opføres i livets bog, **Alma** 5:58. Jeres bønner er optegnet i bogen med navnene på de helliggjorte, **L&P** 88:2.

LIVETS BRØD. *Se også* Jesus Kristus; Nadver

Jesus Kristus er livets brød. Nadverbrødet symboliserer Kristi legeme.

Jeg er livets brød, **Joh** 6:33–58. Spis og drik af livets brød og vand, **Alma** 5:34. Brødet er til erindring om Kristi legeme, **3 Ne** 18:5–7. Brød er et symbol på Kristi kød, **L&P** 20:40, 77 (Moro 4:1–3).

LIVETS TRÆ. *Se også* Eden

Et træ i Edens have og i Guds paradys (1 Mos 2:9; **Åb** 2:7). I Lehis drøm symboliserer livets træ Guds kærlighed og omtales som den største af alle Guds gaver (1 Ne 8; 11:21–22, 25; 15:36).

Keruberne og det lynende flammesværd vogter vejen til livets træ, **1 Mos** 3:24 (**Alma** 12:21–23; 42:2–6). Johannes så livets træ, og dets blade tjener til lægedom for folkeslagene, **Åb** 22:2. Lehi så livets træ, **1 Ne** 8:10–35. Nefi så det træ, som hans far havde set, **1 Ne** 11:8–9. Jernstangen fører til livets træ, **1 Ne** 11:25 (1 Ne 15:22–24). En forfærdelig kløft adskilte de ugudelige fra livets træ, **1 Ne** 15:28, 36. Det måtte nødvendigvis være sådan, at der var en forbuden frugt i modsætning til livets træ, **2 Ne** 2:15. Kom til Herren og nyd af frugten af livets træ, **Alma** 5:34, 62. Hvis vore første forældre havde spist af livets træ, ville de have været elendige for evigt, **Alma** 12:26. Hvis I

ikke vil pleje ordet, så kan I aldrig plukke frugten af livets træ, **Alma** 32:40. Herren plantede livets træ midt i haven, **Moses** 3:9 (Abr 5:9). Gud sendte Adam ud af Edens have, for at han ikke skulle tage af livets træ og leve for evigt, **Moses** 4:28–31.

LODKASTNING

En måde at træffe valg på. Det gøres ofte ved, at man blandt flere stykker papir eller træ vælger et enkelt.

De delte hans klæder mellem sig ved at kaste lod om dem, **Matt** 27:35 (Sl 22:18; Mark 15:24; Luk 23:34; Joh 19:24). Så kastede de lod mellem dem, og loddet faldt på Matthias, **ApG** 1:23–26. Vi kastede lod om, hvem af os der skulle gå ind til Labans hus, **1 Ne** 3:11.

LOT. *Se også* Abraham

Omtales i Det Gamle Testamente. Lot var Harans søn og Abrahams brorsøn (1 Mos 11:27, 31; Abr 2:4). Haran omkom på grund af hungersnøden i Ur (Abr 2:1). Lot forlod Ur sammen med Abraham og Sara og drog med dem til Kana'an (1 Mos 12:4–5). Lot valgte at slå sig ned i Sodoma. Herrens sendebud formanede Lot til at forlade Sodoma, inden Herren ødelagde den på grund af indbyggernes ugudelighed (1 Mos 13:8–13; 19:1, 13, 15). Lots kone vendte sig for at se på ødelæggelserne og blev forvandlet til en saltstøtte (1 Mos 19:26). Lot omtales også i Det Nye Testamente (Luk 17:29; 2 Pet 2:6–7). Hans liv, efter at han og Abraham skiltes, findes beskrevet i Første Mosebog 13, 14 og 19.

LOV. *Se også* Guds befalinger;

Lydighed; Moseloven; Velsigne

Guds befalinger og regler, hvorpå alle velsignelser og straffe både i himlen og på jorden er baseret. De, der adlyder Guds love, modtager de lovede velsignelser. Profeten Joseph Smith sagde, at folk også burde adlyde, ære og holde landets love (TA 1:2).

Moseloven var en forberedende lov, som skulle føre mennesker til Kristus.

Det var en lov, som var fyldt med restriktioner, forskrifter og ordinancer. I vore dage er Kristi lov, som har opfyldt Moseloven, evangeliets fylde eller »frihedens fuldkomne lov« (Jak 1:25).

Gud gav Adam befalinger, **1 Mos** 1:28; 2:16–17. Gud gav Noa love, **1 Mos** 9:1. Herrens lov er fuldkommen, den styrker sjælen, **SI** 19:8. Der er kun én, der er lovgiver, **Jak** 4:12. Hvor der ingen lov er givet, er der ingen straf, **2 Ne** 9:25. Der er givet en lov, **Alma** 42:17–22. Menneskene skal blive dømt i henhold til loven, **Alma** 42:23. Kristus er loven, **3 Ne** 15:9. Alle love er åndelige, **L&P** 29:34. Joseph Smith modtog kirkens lov ved åbenbaring, **L&P** 42. Den, der holder Guds love, har ingen grund til at bryde landets love, **L&P** 58:21. Kristi lys er den lov, hvorved alting styres, **L&P** 88:7–13. Han har givet alle ting en lov, **L&P** 88:42–43. Folk bør overholde landets lov, **L&P** 98:4–5. Når vi opnår en velsignelse fra Gud, er det ved lydighed mod loven, **L&P** 130:20–21. Kirken erklærer sin holdning til samfundets love, **L&P** 134. Menneskeheden kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer, **TA** 1:3.

LUCIFER. *Se også* Antikrist;

Djævelen; Fortabelsens sønner;
Helvede; Ødelægger

Navnet betyder den Strålende eller Lysbringeren. Han kendes også som Morgenstjernen (Es 14:12) og Morgengryets Søn (2 Ne 24:12). Lucifer var en af vor himmelske Faders åndelige sønner og stod i spidsen for oprøret i forudtilværelsen. Lucifers fald omtales mest detaljeret i nutidige åbenbaringer (**L&P** 76:25–29).

Lucifer faldt i forudtilværelsen, **Es** 14:12 (**Luk** 10:18; **2 Ne** 24:12). Efter sit fald blev han Satan og Djævelen, **L&P** 76:25–29 (Moses 4:1–4).

LUKAS. *Se også* Apostlenes Gerninger; Evangelierne

Forfatteren til Lukasevangeliets og Apostlenes Gerninger i Det Nye Testamente. Han var en af Paulus' rejse-

ledsagere på missionsrejserne. Han var født af græske forældre og virkede som læge (**Kol** 4:14). Lukas var veluddannet. Han omtalte sig som en af Paulus' rejseledsagere, efter at han havde sluttet sig til Paulus i Troas (**ApG** 16:10–11). Lukas var også sammen med Paulus i Filippi på dennes sidste rejse til Jerusalem (**ApG** 20:6), og de var sammen lige til ankomsten til Rom. Lukas var også sammen med Paulus under dennes andet fangenskab i Rom (**2 Tim** 4:11). Ifølge overleveringerne led han martyrdøden.

Lukasevangeliets: En beretning som Lukas skrev om Jesus Kristus og hans jordiske virke. Bogen Apostlenes Gerninger er en fortsættelse af Lukasevangeliets. Lukas har efterladt os en velskrevet beretning om Jesu virke, hvori han fremstiller Jesus som både jødernes og hedningernes frelser. Han skrev meget om Jesu lærdomme og gerninger. Lukasevangeliets er det eneste skrift, hvor vi finder beretningen om Gabriels besøg hos Zakarias og Maria (**Luk** 1); hyrdernes besøg hos den spæde Jesus (**Luk** 2:8–18); Jesu besøg i templet som tolvårig (**Luk** 2:41–52); kaldelsen og udsendelsen af de tooghalvfjerds (**Luk** 10:1–24); at Jesus svedte blod (**Luk** 22:44); Jesu samtale med røveren på korset (**Luk** 23:39–43) og om, at Jesus spiste et stykke fisk efter sin opstandelse (**Luk** 24:42–43).

En synopsis findes under emneordet »Evangelierne«.

LYDIGHED. *Se også* Guds befalinger;
Glæde; Lov; Lytte; Vandre,
vandre med Gud; Velsigne

I åndelig sammenhæng er lydighed at gøre Guds vilje.

Noa gjorde, ganske som Herren havde befalet ham, **1 Mos** 6:22. Abraham adlød Herren, **1 Mos** 22:15–18. Vi vil adlyde Herren, **2 Mos** 24:7. Så hør dem da, Israel, og følg dem omhyggeligt, **5 Mos** 6:1–3. Elsk Herren din Gud, og adlyd ham, **5 Mos** 30:20. At adlyde er bedre end offer, **1 Sam** 15:22. Frygt Gud,

og hold hans bud, **Præd** 12:13–14. Ikke enhver skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje, **Matt** 7:21 (2 **Ne** 14:21). Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, **Joh** 7:17. Man bør adlyde Gud mere end mennesker, **ApG** 5:29. Børn, adlyd jeres forældre, **Ef** 6:1 (Kol 3:20). Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befale, **1 Ne** 3:7. Derfor adlød jeg Åndens røst, **1 Ne** 4:6–18. Dersom menneskenes børn holder Guds befalinger, giver han dem næring, **1 Ne** 17:3. Pas på, at I ikke adlyder den onde ånd, **Mosi** 2:32–33, 37 (L&P 29:45). Menneskene får løn af ham, som de vælger at adlyde, **Alma** 3:26–27. Menneskene bør gøre meget af egen fri vilje, **L&P** 58:26–29. I intet andet forsynder mennesket sig imod Gud end ved ikke at anerkende hans hånd og adlyde hans befalinger, **L&P** 59:21. Jeg, Herren, er bundet, når I gør, hvad jeg siger, **L&P** 82:10. Hver sjæl, der adlyder min røst, skal se mit ansigt og vide, at jeg er, **L&P** 93:1. Folk må revses, indtil de lærer lydighed, **L&P** 105:6. Når vi opnår en hvilken som helst velsignelse fra Gud, er det ved lydighed mod den lov, på hvilken den er baseret, **L&P** 130:21. Adam var lydig, **Moses** 5:5. Vi vil prøve dem for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud vil befale, **Abr** 3:25.

LYKKE. *Se Glæde*

LYS, KRISTI LYS. *Se også*

Helligånden; Intelligens,
intelligenser; Jesus Kristus;
Samvittighed; Sandhed

Guddommelig energi, kraft eller påvirkning, som kommer fra Gud gennem Kristus og giver liv og lys til alting. Det er den lov, hvorved alt styres, både i himlen og på jorden (L&P 88:6–13). Det hjælper også mennesker til at forstå evangeliske sandheder og er med til at føre dem ind på den evangeliske sti, som fører til frelse (Joh 3:19–21; Joh 12:46; Alma 26:15; Alma 32:35; L&P 93:28–29, 31–32, 40, 42).

Kristi lys må ikke forveksles med

Helligånden. Kristi lys er ikke en person. Det er en kraft, som kommer fra Gud, og som bereder et menneske på at modtage Helligånden. Det er en påvirkning, som tilskynder alle mennesker til det gode (Joh 1:9; L&P 84:46–47).

Samvittigheden er en af de måder, hvorpå Kristi lys kommer til udtryk. Samvittigheden hjælper et menneske til at skelne mellem rigtigt og forkert (Moro 7:16). Efterhånden som mennesker lærer evangeliet bedre at kende, bliver deres samvittighed mere fintfølelse (Moro 7:12–19). Mennesker, som giver agt på Kristi lys, føres til Jesu Kristi evangelium (L&P 84:46–48).

Herren er mit lys, **SI** 27:1. Lad os vandre i Herrens lys, **Es** 2:5 (2 **Ne** 12:5). Herren skal være dit evige lys, **Es** 60:19. Det sande lys, som oplyser ethvert menneske, var ved at komme til verden, **Joh** 1:4–9 (Joh 3:19; L&P 6:21; 34:1–3). Jeg er verdens lys, **Joh** 8:12 (Joh 9:5; L&P 11:28). Hvad der end er lys, er godt, **Alma** 32:35. Kristus er verdens liv og lys, **Alma** 38:9 (3 **Ne** 9:18; 11:11; Eter 4:12). Kristi ånd er givet til hvert eneste menneske, så det kan kende godt fra ondt, **Moro** 7:15–19. Det, der er af Gud, er lys, og det vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag, **L&P** 50:24. Ånden giver lys til enhver, **L&P** 84:45–48 (L&P 93:1–2). Den, som holder hans befalinger, modtager sandhed og lys, **L&P** 93:27–28. Lys og sandhed skyr den onde, **L&P** 93:37.

LYTTE. *Se også* Lydighed; Øre

At høre og adlyde Herrens røst eller lærdomme.

Herren vil lade en profet som mig fremstå, ham skal I adlyde, **5 Mos** 18:15. At lytte er bedre end vædderes fedt, **1 Sam** 15:20–23. Vi har ikke hørt på dine tjenere, profeterne, **Dan** 9:6. De retfærdige, der lytter til profeternes ord, skal ikke omkomme, **2 Ne** 26:8. Hvis I ikke vil lytte til den gode hyrdes røst, er I ikke hans får, **Alma** 5:38 (Hel 7:18). Lyt, o, I, min kirkes folk, **L&P** 1:1. De, der lytter til Åndens røst, bliver oplyst

og kommer til Faderen, **L&P** 84:46–47. De var sene til at lytte til Herren; derfor er han sen til at lytte til deres bønner, **L&P** 101:7–9. De, som ikke giver agt på befalingerne, bliver revset, **L&P** 103:4 (Moses 4:4).

LÆRE OG PAGTER. *Se også*
Befalingernes Bog; Kanon;
Skrifter; Smith, Joseph, jun.

En samling af guddommelige åbenbaringer og inspirerede erklæringer for de sidste dage. Herren gav disse til Joseph Smith og flere af hans efterfølgere med det formål at oprette og styre Guds rige på jorden i de sidste dage. Lære og Pagter er et af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges standardværker sammen med Bibelen, Mormons Bog og Den Kostelige Perle. Lære og Pagter er imidlertid enestående derved, at den ikke er en oversættelse af tekster fra oldtiden. Herren har givet disse åbenbaringer til sine udvalgte profeter i vore dage med henblik på at genoprette sit rige. I disse åbenbaringer hører man Herren Jesu Kristi blide, men bestemte røst (**L&P** 18:35–36).

Profeten Joseph Smith har sagt, at Lære og Pagter er kirkens grundvold i disse sidste dage og en gevinst for verden (indledningen til **L&P** 70). De åbenbaringer, som bogen rummer, påbegynder det arbejde, der skal berede vejen for Herrens andet komme, som en opfyldelse af alle de ord som profeterne har talt, siden verden begyndte.

**LÆRER I ARONSKE
PRÆSTEDØMME.** *Se også*
Aronske præstedømme

Et embede i det aronske præstedømme. Det er lærerens pligt at våge over kirken, **L&P** 20:53–60. Embedet som lærer er et nødvendigt tillæg til det mindre præstedømme, **L&P** 84:30, 111. Præsidenten for lærernes kворum præsiderer over fireogtyve lærere, **L&P** 107:86.

LØGN. *Se også* Bedrag; Ond tale;
Ærlig

Enhver form for videregivelse af falske

påstande eller usandheder med det formål at bedrage.

I må ikke stjæle, lyve, bedrage eller sværge falsk, **3 Mos** 19:11. Jeg hader og afskyr løgn, **SI** 119:163. Løgnagtige læber vækker Herrens afsky, **Ordsp** 12:22. De er jo mit folk, børn, der ikke svigter, **Es** 63:8. Djævelen er løgner og fader til løgneren, **Joh** 8:44 (2 **Ne** 2:18; **Eter** 8:25; **Moses** 4:4). Det er ikke mennesker, men Gud, du har løjet for, **ApG** 5:4 (**Alma** 12:3). Hvis nogen siger: »Jeg elsker Gud,« men hader sin broder, er han en løgner, **1 Joh** 4:20. Alle løgnerne skal få lod i den anden død, **Åb** 21:8 (**L&P** 63:17). Ve løgneren, for han skal styrtes ned til helvede, **2 Ne** 9:34. Mange skal undervise i falske lærdomme og sige: Lyv lidt, det er der intet galt i, **2 Ne** 28:8–9 (**L&P** 10:25). Forestiller I jer, at I kan lyve for Herren, **Alma** 5:17. Du er en sanddrud Gud og kan ikke lyve, **Eter** 3:12 (4 **Mos** 23:19; 1 **Sam** 15:29; **Titus** 1:2; **Hebr** 6:18; **En** 1:6). Den, som lyver og ikke vil omvende sig, skal stødes ud, **L&P** 42:21. Løgnere arver en telestial herlighed, **L&P** 76:81, 103–106. Vi tror, at vi skal være ærlige, **TA** 1:13.

MAGOG. *Se også* Andet komme,
Jesu Kristi; Gog

Omtales i Bibelen som et land og et folk ved Sortehavet. Deres konge, Gog, vil lede Magogs hære i et sidste, stort slag inden Kristi andet komme (**Ez** 38:2; 39:6). I skrifterne omtales der endnu et stort slag, som Gog og Magog skal udkæmpe ved slutningen af tusindårsriget, hvor Guds hære skal kæmpe mod det ondes (**Åb** 20:7–9; **L&P** 88:111–116).

MAGT. *Se også* Myndighed;
Præstedømme

Evnen til at udrette noget. Når man har magt over nogen eller noget, kan man styre eller beherske den pågældende person eller genstand. I skrifterne er magt ofte knyttet til Guds magt eller himlens magt. Den er ofte nært forbundet med præstedømmets myndighed, som er retten til at handle på Guds vegne.

Jeg har ladet dig bestå netop for at vise dig min magt, **2 Mos** 9:16. Gud er den, der væbner mig med styrke, **2 Sam** 22:33. Hold ikke det gode tilbage, når det står i din magt at yde det, **Ordsp** 3:27. Jeg er fyldt med kraft ved Herrens ånd, **Mika** 3:8. Mig er givet al magt i himlen og på jorden, **Matt** 28:18. De blev slået af forundring over hans lære, for der var myndighed bag hans ord, **Luk** 4:32. Bliv i byen, indtil I bliver iført kraft fra det høje, **Luk** 24:49. Alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn, **Joh** 1:12 (L&P 11:30). I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer, **ApG** 1:8. I som af Guds magt ved troen bevares til frelse, **1 Pet** 1:3–5. Jeg er fyldt med Guds kraft, **1 Ne** 17:48. Det er blevet tilkendegivet for mig ved Helligåndens kraft, **Jakob** 7:12. Et menneske kan have fået stor magt af Gud, **Mosi** 8:16. De underviste med magt og myndighed fra Gud, **Alma** 17:2–3. Nefi betjente med magt og stor myndighed, **3 Ne** 7:15–20 (3 Ne 11:19–22). Skønt et menneske kan have magt til at gøre mange mægtige gerninger, så må han dog falde, hvis han praler af sin egen styrke, **L&P** 3:4. Kraften til at gøre godt findes i ethvert menneske, **L&P** 58:27–28. Guddommelighedens kraft tilkendegives i det melkisedeske præstedømmes ordinancer, **L&P** 84:19–22. Præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, **L&P** 121:34–46. Jeg vil lede dig ved hånden, og min kraft skal være over dig, **Abr** 1:18.

MALAKIAS

En profet fra Det Gamle Testamente, som skrev og profeterede omkring 430 f.Kr.

Malakias' Bog: Malakias' Bog eller profeti er den sidste bog i Det Gamle Testamente. Den synes at rumme fire hovedtemaer: (1) Israels synder – Malakias' Bog 1:6–2:17; 3:8–9, (2) de straffedømme, som skal ramme Israel på grund af ulydighed – Malakias' Bog 1:14; 2:2–3, 12; 3:5, (3) løfter om velsignelserne ved lydighed – Malakias' Bog

3:10–12, 16–18, 20–21 og (4) profetier om Israel – Malakias' Bog 3:1–5, 19, 23–24 (L&P 2; 128:17; JS–H 1:37–39).

I sin profeti omtaler Malakias Johannes Døber (Mal 3:1; Matt 11:10), tiendeloven (Mal 3:7–12), Herrens andet komme (Mal 3:23) og Elias' tilbagekomst (Mal 3:23–24; L&P 2; 128:17; JS–H 1:37–39). Frelseren citerede hele det tredje kapitel af Malakias' Bog for nefitterne (3 Ne 24–25).

MAMMON. *Se også* Penge

Et aramaisk ord, som betyder »verdslig rigdom« (Matt 6:24; Luk 16:9; L&P 82:22).

MANASSE. *Se også* Efraim; Israel;

Josef, Jakobs søn

Omtales i Det Gamle Testamente. Manasse var den ældste søn af Asenat og den Josef, som blev solgt til Egypten (1 Mos 41:50–51). Han og hans bror Efraim var Jakobs (Israels) børnebørn, men blev adopteret og velsignet af ham, som var de hans egne sønner (1 Mos 48:1–20).

Manasses stamme: Manasses efterkommere blev regnet blandt Israels stammer (4 Mos 1:34–35; Jos 13:29–31). Moses' velsignelse af Josefs stamme, som også blev givet til Efraim og Manasse, findes optegnet i Femte Mosebog 33:13–17. Det område, som de fik tildelt, lå til dels ved siden af Efraims, vest for Jordanfloden, og til dels øst for Jordanfloden i de frugtbare græsningsområder ved Bashan og Gilead. I de sidste dage skal Manasses stamme bistå Efraims stamme med at indsamle det spredte Israel (5 Mos 33:13–17). Profeten Lehi fra Mormons Bog var efterkommer af Manasse (Alma 10:3).

MANIFESTET. *Se også* Woodruff,

Wilford; Ægteskab – Flerkoneri

En officiel erklæring, skrevet af præsident Wilford Woodruff i 1890, hvori det klart slås fast, at kirken og dens medlemmer underkastede sig landets lov og ikke længere indgik polygame ægteskaber (L&P OE–1). Præsident

Wilford Woodruff udsendte Manifestet efter at have modtaget et syn og en åbenbaring fra Gud.

MANNA. *Se også* Anden Mosebog; Livets brød

Et fødemiddel i form af tynde flager, der smagte som honningkage (2 Mos 16:14–31) eller som kager, bagt i olie (4 Mos 11:8). Herren brødfødte israelitterne med det under deres 40 års ørkenvandring (2 Mos 16:4–5, 14–30, 35; Jos 5:12; 1 Ne 17:28).

Israelitterne kaldte det manna (eller på hebraisk *man hu*), hvilket betød »Hvad er det?« fordi de ikke vidste, hvad det var (2 Mos 16:15). Det blev også kaldet »engles brød« eller »brød fra himlen« (Sl 78:24–25; Joh 6:31). Det var symbol på Kristus, som skulle være livets brød (Joh 6:31–35).

MARIA FRA BETANIA. *Se også* Lazarus; Martha

Lazarus' og Marthas søster fra Det Nye Testamente.

Maria sad og lyttede ved Jesu fødder, **Luk** 10:39, 42. Maria og hendes søster Martha sendte bud efter Jesus, **Joh** 11:1–45. Hun salvede Jesu fødder med velduftende olie, **Joh** 12:3–8.

MARIA MAGDALENE

En kvinde fra Det Nye Testamente, som blev en af Jesu Kristi hengivne disciple. Magdalene er afledt af Magdala (Magadan), hvorfra Maria kom. Byen ligger på den vestlige bred af Galilæas Sø.

Hun befandt sig nær korset, **Matt** 27:56 (Mark 15:40; Joh 19:25). Hun var til stede ved Kristi gravlæggelse, **Matt** 27:61 (Mark 15:47). Hun var ude ved graven den morgen, Jesus opstod, **Matt** 28:1 (Mark 16:1; Luk 24:10; Joh 20:1, 11). Hun var den første, som Jesus viste sig for efter sin opstandelse, **Mark** 16:9 (Joh 20:14–18). Syv dæmoner fór ud af hende, **Luk** 8:2.

MARIA, JESU MOR. *Se også* Jesus Kristus; Josef, Marias mand

En jomfru fra Det Nye Testamente, som

af Gud Faderen blev udvalgt til at blive mor til hans Søn i kødet. Efter Jesu fødsel fik Maria andre børn (Mark 6:3).

Hun blev forlovet med Josef, **Matt** 1:18 (Luk 1:27). Josef fik at vide, at han ikke skulle skille sig fra Maria eller bryde forlovelsen med hende, **Matt** 1:18–25. De vise mænd besøgte Maria, **Matt** 2:11. Maria og Josef flygtede til Egypten med Jesusbarnet, **Matt** 2:13–14. Da Herodes var død, vendte familien tilbage til Nazaret, **Matt** 2:19–23. Englen Gabriel besøgte hende, **Luk** 1:26–38. Hun besøgte sin slægtning Elisabeth, **Luk** 1:36, 40–45. Maria sang Herrens pris, **Luk** 1:46–55. Maria drog til Betlehem med Josef, **Luk** 2:4–5. Maria fødte Jesus og lagde ham i en krybbe, **Luk** 2:7. Hyrderne gik ind til Betlehem for at se Jesusbarnet, **Luk** 2:16–20. Maria og Josef bragte Jesus til templet i Jerusalem, **Luk** 2:21–38. Maria og Josef tog Jesus med til påskefesten, **Luk** 2:41–52. Maria var med til brylluppet i Kana, **Joh** 2:2–5. Da Frelseren hang på korset, bad han Johannes om at tage sig af Maria, **Joh** 19:25–27. Maria var sammen med apostlene, da Kristus blev taget til himmels, **ApG** 1:14. Maria var jomfru, yderst smuk og skøn, mere end alle andre jomfruer, **1 Ne** 11:13–20. Kristi moder skulle hedde Maria, **Mosi** 3:8. Maria var jomfru, et dyrebart og udvalgt redskab, **Alma** 7:10.

MARIA, MARKUS' MOR. *Se også* Markus

Mor til Johannes Markus fra Det Nye Testamente, som skrev Markusevangeliet (ApG 12:12).

MARK. *Se også* Herrens vingård; Verden

I skrifterne er en mark et åbent område, der anvendes til dyrkning eller græsning. Det er ofte et symbol på verden og dens mennesker.

Marken er verden, **Matt** 13:38. Himmeriget ligner en skat, der lå skjult i en mark, **Matt** 13:44. Jeg så en stor og udstrakt mark, **1 Ne** 8:9, 20. Marken var moden, **Alma** 26:5. Marken er allerede

hvid til høst, **L&P** 4:4 (L&P 6:3; 11:3; 12:3; 14:3; 31:4; 33:3, 7). Marken var verden, **L&P** 86:1–2. Jeg vil ligne disse riger med en mand, der havde en mark, **L&P** 88:51.

MARKUS. *Se også* Evangelierne

Johannes Markus fra Det Nye Testamente var søn af Maria, som boede i Jerusalem (ApG 12:12). Han var muligvis også fætter (eller nevø) til Barnabas (Kol 4:10). Han drog fra Jerusalem sammen med Paulus og Barnabas på deres første missionsrejse og forlod dem i Perge (ApG 12:25; 13:5, 13). Senere ledsagede han Barnabas til Cypern (ApG 15:37–39). Han var sammen med Paulus i Rom (Kol 4:10; Fil 1:24), og han var sammen med Peter i Babylon (formentlig Rom) (1 Pet 5:13). Endelig var han sammen med Timotheus i Efesos (2 Tim 4:11).

Markusevangeliet: Den anden bog i Det Nye Testamente. Markusevangeliet er muligvis skrevet under overopsyn af Peter. Markus' hensigt er at fremstille Herren som Guds Søn, der levede og virkede blandt mennesker. Markus beskriver med iver og ydmyghed det indtryk, som Jesus gjorde på dem, der så ham. Ifølge overleveringerne rejste Markus efter Peters død til Egypten, hvor han oprettede menigheden i Alexandria og senere led martyrdøden.

En synopsis findes under emneordet »Evangelierne«.

MARSH, THOMAS B.

Den første præsident for De Tolv Apostles Kvorum efter kirkens genoprettelse i 1830. Han besad rigets nøgler, hvad angår de tolv (L&P 112:16), og i 1838 fik han ved åbenbaring befaling om at udgive Herrens ord (L&P 118:2). Afsnit 31 i Lære og Pagter er stilet til ham. Marsh blev udelukket af kirken i 1839, men blev gendøbt i 1857.

MARTHA. *Se også* Lazarus; Maria fra Betania

Søster til Lazarus og Maria fra Det

Nye Testamente (Luk 10:38–42; Joh 11:1–46; 12:2).

MARTYR

Et menneske, som hellere sætter livet til end at fornægte Kristus, evangeliet eller sine retfærdige principper.

Alt det retfærdige blod, der er blevet udgydt fra Abel til Zakarias, vidner mod de ugudelige, **Matt** 23:35 (Luk 11:50). Den, der mister sit liv for Kristi sag eller evangeliets sag, skal frelse det, **Mark** 8:35 (L&P 98:13). Så stenede de Stefanus, **ApG** 7:59 (ApG 22:20). Hvor der er et testamente, er det nødvendigt, at testators død godtgøres, **Hebr** 9:16–17. Abinadi faldt om, idet han led døden ved ild, **Mosi** 17:20. De ammonihaitter, som havde ladet sig omvende, blev kastet i ilden, **Alma** 14:8–11. Mange blev slået ihjel, fordi de vidnede om dette, **3 Ne** 10:15. Den, der nedlægger sit liv for min sag, skal finde evigt liv, **L&P** 98:13–14. Joseph Smith og Hyrum Smith led martyrdøden for det gengivne evangeliums skyld, **L&P** 135. Joseph Smith beseglede sit vidnesbyrd med sit blod, **L&P** 136:39.

MATTHIAS. *Se også* Apostel – Udvælgelse af Apostle

Den mand, som blev udpeget til at tage Judas Iskariots plads i De Tolv Apostles Kvorum (ApG 1:15–26). Han havde været en af Kristi disciple under hele dennes jordiske virke (ApG 1:21–22).

MATTHÆUS. *Se også* Evangelierne

En af Jesu Kristi apostle og forfatter til den første bog i Det Nye Testamente. Matthæus, som var jøde, og som virkede som skatteopkræver for romerne i Kapernaum, var formentlig i Herodes Antipas' tjeneste. Inden sin omvendelse var han kendt som Levi, Alfæus' søn (Mark 2:14). Kort efter at han var blevet kaldet til discipel, holdt han en fest, hvor også Herren deltog (Matt 9:9–13; Mark 2:14–17; Luk 5:27–32). Matthæus var formentlig godt inde i Det Gamle Testaments skrifter og så i

Herrens liv en nøjagtig opfyldelse af profetierne. Vi ved kun lidt om apostlens senere liv. Ifølge en overlevering skal han have lidt martyrdøden.

Matthæusevangeliet: Den første bog i Det Nye Testamente. Matthæusevangeliet er formentlig oprindeligt skrevet til brug for jøderne i Palæstina. Det indeholder mange citater fra Det Gamle Testamente. Matthæus' hensigt var at vise, at Jesus var den Messias, som Det Gamle Testaments profeter havde talt om. Han slog også fast, at Jesus er menneskenes konge og dommer.

En synopsis findes under emneordet »Evangelierne«.

MEDFØLELSE. *Se også*

Barmhjertighed; Kærlighed;
Næstekærlighed

At have medfølelse er at udvise sympati, medynk og barmhjertighed over for andre.

Herren befaler sit folk at udvise barmhjertighed, **Zak** 7:8–10. Jesus ynkedes, **Matt** 9:36 (Matt 20:34; Mark 1:41; Luk 7:13). En samaritaner fik medynk med ham, **Luk** 10:33. Vis medfølelse, **1 Pet** 3:8. Kristus er fuld af medfølelse med menneskenes børn, **Mosi** 15:9. Mit indre er fyldt af medfølelse for jer, **3 Ne** 17:6. Joseph Smith bad om Herrens medfølelse med de hellige, **L&P** 121:3–5.

MEDITERE. *Se* Grunde

MELKISEDEK. *Se også* Melkisedek-ske præstedømme; Salem

En stor højpræst, profet og leder fra Det Gamle Testamente, som levede efter vandfloden og på Abrahams tid. Han blev kaldt Salems (Jerusalems) konge, Fredskonge, Retfærdighedskonge (hvilket er det, som Melkisedek betyder på hebraisk), og præst for Gud den Højeste.

Abraham betalte tiende til Melkisedek, **1 Mos** 14:18–20. Melkisedeks folk øvede retfærdighed og opnåede himlen, **JSO**, **1 Mos** 14:25–40. Kristus var præst på Melkisedeks vis, **Hebr** 5:6. Melkisedek var Salems konge og præst for Gud den

Højeste, **Hebr** 7:1–3. Ingen var større end Melkisedek, **Alma** 13:14–19. Abraham modtog præstedømmet af Melkisedek, **L&P** 84:14. Af respekt for Herrens navn kaldte kirken i fordums tid det højere præstedømme for det melkisedekske præstedømme, **L&P** 107:1–4.

MELKISEDEKSKE

PRÆSTEDØMME. *Se også*

Melkisedek; Præstedømme; Ældste

Det melkisedekske præstedømme er det højere, eller større, præstedømme; det aronske præstedømme er det mindre præstedømme. Det melkisedekske præstedømme omfatter nøglerne til kirkens åndelige velværelser. Gennem det højere præstedømmes ordinancer åbenbares guddommelighedens kraft til menneskene (**L&P** 84:18–25; 107:18–21).

Adam var den første, som Gud åbenbarede dette højere præstedømme til. Alle uddelingers patriarker og profeter har haft denne myndighed (**L&P** 84:6–17). Det blev først kaldt *det hellige præstedømme efter Guds Søns orden*, men det blev senere kendt som det melkisedekske præstedømme (**L&P** 107:2–4).

Israelitterne levede ikke op til det melkisedekske præstedømmes privilegier og pagter, hvorfor Herren borttog den højere lov og gav dem et mindre præstedømme og en mindre lov (**L&P** 84:23–26), der blev kendt som det aronske præstedømme og Moseloven. Da Jesus kom til verden, gengav han det melkisedekske præstedømme til jøderne og begyndte at oprette kirken blandt dem, men både præstedømmet og kirken gik tabt på grund af frafald. Begge blev senere genoprettet gennem Joseph Smith jun. (**L&P** 27:12–13; 128:20; JS–H 1:73).

Det Melkisedekske præstedømme omfatter embederne ældste, højpræst, patriark, halvferdser og apostel (**L&P** 107). Det melkisedekske præstedømme vil altid være en del af Guds rige på jorden.

Præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er præsident for det høje, eller det melkisedekske,

præstedømme, og han sidder inde med alle de nøgler, som henhører til Guds rige på jorden. Der er kun én mand ad gangen, som kan have kaldet som præsident, og han er den eneste på jorden, som er bemyndiget til at udøve alle præstedømmets nøgler (L&P 107:64–67; 132:7).

Kristus er præst for evigt på Melkisedeks vis, **SI** 110:4 (Hebr 5:6, 10; 7:11). Det melkisedekske præstedømme forvalter evangeliet, **Hebr** 7 (L&P 84:18–25). Melkisedek udøvede stor tro og modtog det høje præstedømmes embede, **Alma** 13:18. Det melkisedekske præstedømme blev overdraget til Joseph Smith og Oliver Cowdery, **L&P** 27:12–13 (JS–H 1:72). Dette præstedømme modtages ved en ed og en pagt, **L&P** 84:33–42. Der findes to hovedinddelinger: Det melkisedekske og det aronske præstedømme, **L&P** 107:6. Det melkisedekske præstedømme besidder retten til at forvalte alle åndelige velsignelser, **L&P** 107:8–18. Moses, Elias og profeten Elias overdrog præstedømmenøgler til Joseph Smith og Oliver Cowdery, **L&P** 110:11–16. Jeg giver jer nu de embedsmænd, som hører til mit præstedømme, så I kan besidde nøglerne dertil, **L&P** 124:123.

MENNESKER. *Se også* Gud, Guddommen; Guds sønner og døtre; Ånd; Åndelig skabelse

Alle mænd og kvinder er vor himmelske Faders bogstavelige, åndelige afkom. Når et menneske fødes på denne jord, får det et fysisk, dødeligt legeme. Dette legeme er skabt i Guds billede (1 Mos 1:26–27). De mænd og kvinder, som trofast modtager de nødvendige ordinancer, lever op til deres pagter og adlyder Guds bud, opnår ophøjelse og bliver som Gud.

Gud skabte mennesket i sit eget billede, **1 Mos** 1:27 (Mosi 7:27; L&P 20:17–18). Hvad er da et menneske, at du husker på det? **SI** 8:4–5. Forbandt den mand, som stoler på mennesker og søger sin styrke hos dødelige, **Jer** 17:5 (2 Ne 4:34;

28:26, 31). Da jeg blev voksen, aflagde jeg det barnlige, **1 Kor** 13:11. Menneskene er til for at kunne nyde glæde, **2 Ne** 2:25. Det naturlige menneske er en fjende af Gud, **Mosi** 3:19. Hvad slags mænd burde I være? **3 Ne** 27:27. Det er ikke Guds værk, der forpures, men menneskers værk, **L&P** 3:3. Du burde ikke have frygtet mennesker mere end Gud, **L&P** 3:7 (L&P 30:11; 122:9). Alt er blevet skabt til menneskets nytte og brug, **L&P** 59:18. Jeg ved, at mennesket intet er, **Moses** 1:10. Guds gerning og herlighed er at tilvejebringe uuddelighed og evigt liv for mennesket, **Moses** 1:39.

Mennesket, vor himmelske Faders åndelige barn: De kastede sig ned og sagde: »Gud, der giver alle skabninger livs-ånde,« **4 Mos** 16:22 (4 Mos 27:16). I er sønner af jeres Gud, **5 Mos** 14:1. I er guder, I er alle sønner af den Højeste, **SI** 82:6. I er den levende Guds børn, **Hos** 2:1. Har vi ikke den samme fader? Er det ikke den samme Gud, der har skabt os, **Mal** 2:10. Vi er af Guds slægt, **ApG** 17:29. Ånden selv vidner om, at vi er Guds børn, **Rom** 8:16. Vi må underkaste os under åndernes fader, **Hebr** 12:9. Alle menneskers ånder bliver ført hjem til den Gud, der gav dem livet, **Alma** 40:11. Verdenernes indbyggere er født som Guds sønner og døtre, **L&P** 76:24. Mennesket var i begyndelsen hos Faderen, **L&P** 93:23, 29. Gud skabte alle mennesker åndeligt, førend de fandtes på jordens overflade, **Moses** 3:5–7. Jeg er Gud; jeg skabte verden og menneskene, før de blev til i kødet, **Moses** 6:51.

Menneskets mulighed for at blive som vor himmelske Fader: Vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader, **Matt** 5:48 (3 Ne 12:48). Står der ikke skrevet i jeres lov, at I er guder? **Joh** 10:34 (L&P 76:58). Vi er Guds arvinger og Kristi medarvinger, **Rom** 8:17. Er du barn, har Gud også gjort dig til arving, **Gal** 4:7. Når han åbenbares, skal vi blive ligesom han, **1 Joh** 3:2. Den, der sejrer, vil jeg give sæde hos mig på min trone,

Åb 3:21. Til dem har jeg givet at blive Guds sønner, **3 Ne** 9:17. De, som arver det celestiale rige, er guder, nemlig Guds sønner, **L&P** 76:50, 58. Da skal de være guder, fordi de har al magt, **L&P** 132:20.

MENNESKESØNNEN. *Se også*

Gud, Guddommen; Jesus Kristus

En titel, som Jesus Kristus brugte, når han omtalte sig selv (Luk 9:22; 21:36). Titlen betød egentlig Søn af Hellighedens Menneske. Hellighedens Menneske er et af Gud Faderens navne. Når Jesus kaldte sig Menneskesønnen, var det en klar erklæring om sit guddommelige slægtskab med Faderen. Denne titel ses hyppigt i evangelierne. Åbenbaringer fra vor tid bekræfter den særlige betydning og helligheden af dette navn, som Frelseren brugte (**L&P** 45:39; 49:6, 22; 58:65; **Moses** 6:57).

MESHAK. *Se også* Daniel

Shadrak, Meshak og Abed-Nego var tre unge israelitter fra Det Gamle Testamente, som sammen med Daniel blev ført til den babylonske konge Nebukadnesars palads. Meshaks jødiske navn var Mishaël. De fire unge mænd nægtede at gøre sig urene ved at nyde kongens mad og vin (**Dan** 1). Kongen lod Shadrak, Meshak og Abed-Nego kaste i en gloende ovn, men de blev beskyttet af Guds Søn (**Dan** 3).

MESSIAS. *Se også* Jesus Kristus;

Salvede

Fra et aramaisk og hebraisk ord, som betyder »den salvede«. I Det Nye Testamente kaldes Jesus for Kristus, hvilket er afledt af det tilsvarende græske ord for Messias. Det betegner den salvede profet, præst, konge og befrier, som jøderne så længselsfuldt ventede på.

Mange jøder ventede udelukkende en, der skulle befri dem fra det romerske herredømme og føre dem til større national velstand. Derfor forkastede jødernes ledere og mange andre Messias, da han kom. Kun de ydmyge og trofaste

så i Jesus fra Nazaret den sande Kristus (**Es** 53; **Matt** 16:16; **Joh** 4:25–26).

Messias skal have Ånden, prædike evangeliet og udråbe frigivelse, **Es** 61:1–3 (**Luk** 4:18–21). »Vi har mødt Messias« – det betyder Kristus, **Joh** 1:41 (**Joh** 4:25–26). Gud vil blandt jøderne oprejse en Messias, eller med andre ord, en frelser for verden, **1 Ne** 10:4. Guds Søn var den Messias, der skulle komme, **1 Ne** 10:17. Forløsningen udvirkes i og ved den hellige Messias, **2 Ne** 2:6. Messias kommer i tidens fylde, **2 Ne** 2:26. Messias skal opstå fra de døde, **2 Ne** 25:14. I Messias' navn overdrager jeg Arons præstedømme, **L&P** 13:1. Herren sagde: Jeg er Messias, Zions konge, **Moses** 7:53.

METUSALEM. *Se også* Enok

Omtales i Det Gamle Testamente. Metusalem var søn af Enok og levede i 969 år (**1 Mos** 5:21–27; **Luk** 3:37; **Moses** 8:7). Han var en retfærdig profet, som blev ladet tilbage på jorden, da Enoks by blev optaget til himlen. Han blev på jorden for at fortsætte den slægtslinje, som Noa skulle fødes igennem (**Moses** 8:3–4).

MIKA

En profet fra Det Gamle Testamente. Han stammede fra Moreshet Gat i Judas lavland og profeterede på kong Hizkijas tid (**Mika** 1:1–2).

Mikas Bog: Mikas Bog er den eneste bog i Det Gamle Testamente, der omtaler Betlehem som Messias' fødeby (**Mika** 5:1). I bogen går Herren i rette med sit folk og opregner det gode, som han har gjort mod dem. Han forlanger retfærdighed, kærlighed og årvågenhed af dem (**Mika** 6:8).

MIKAEL. *Se også* Adam; Ærkeengel

Det navn, som Adam var kendt under i forudtilværelsen. Han kaldes Ærkeenglen. Navnet er hebraisk for »han der er som Gud«.

Mikael, en af de fornemste fyrster, kom Daniel til hjælp, **Dan** 10:13, 21 (**L&P** 78:16). I de sidste dage skal Mikael,

den store fyrste, stå frem, **Dan** 12:1. Ærkeenglen Mikael stredes med Djævelen, **Jud** 1:9. Mikael og hans engle gik i krig med dragen, **Åb** 12:7 (Dan 7). Mikael er Adam, **L&P** 27:11 (L&P 107:53–57; 128:21). Mikael, Herrens ærkeengel, skal blæse i sin basun, **L&P** 29:26. Mikael vil samle sine hærskarer og kæmpe mod Satan, **L&P** 88:112–115. Mikael's røst afslørede Djævelen, **L&P** 128:20.

MINDEBOG. *Se også* Livets bog; Slægtsregister

En bog, som blev påbegyndt af Adam, og hvori der er nedskrevet en beretning om hans efterkommeres liv og levned. Betegnelsen omfatter også alle lignende bøger ført af profeter og trofaste medlemmer siden dengang. Adam og hans børn førte en mindebog, hvori de skrev ved inspirationens ånd, og en slægtsbog, som indeholdt et slægtsregister (Moses 6:5, 8). Sådanne optegnelser kan meget vel få betydning for vores endelige dom.

Der blev skrevet en bog, for at Herren skulle erindre dem, **Mal** 3:16–18 (3 Ne 24:13–26). De, som ikke findes indskrevet i mindebogen, skal ikke finde nogen arv på den dag, **L&P** 85:9. De døde blev dømt efter de bøger, som indeholdt optegnelser om deres gerninger, **L&P** 128:7. Lad os fremlægge en bog, som indeholder optegnelser om vore døde, **L&P** 128:24. En mindebog blev ført, **Moses** 6:5–8. En mindebog er skrevet blandt os, **Moses** 6:46. Abraham forsøgte at skrive en optegnelse til gavn for sine efterkommere, **Abr** 1:31.

MIRAKEL. *Se også* Tegn; Tro

En usædvanlig begivenhed, som udvirkes ved Guds magt. Mirakler er et vigtigt element i Jesu Kristi virke. De omfatter helbredelser, opvækkelse af døde og opstandelse. Mirakler er en del af Jesu Kristi evangelium. Tro er nødvendig for at mirakler kan finde sted (Mark 6:5–6; Morm 9:10–20; Eter 12:12). Når Farao siger, at I skal gøre et under, **2 Mos** 7:9. Der er ingen, som gør en undergerning i mit navn, der straks

efter kan tale ondt om mig, **Mark** 9:39. Jesus udførte sit første mirakel i Kana, **Joh** 2:11. Jeg er en Gud, der gør mirakler, **2 Ne** 27:23. Guds kraft gør mirakler, **Alma** 23:6. Kristus kunne udføre større mirakler for dem, der boede på det amerikanske kontinent, fordi de havde stor tro, **3 Ne** 19:35. Gud er ikke hørt op med at være en Gud, som gør mirakler, **Morm** 9:15. Anmod ikke om mirakler, medmindre Herren befaler jer det, **L&P** 24:13–14. Nogle har fået den gave at kunne udføre mirakler, **L&P** 46:21 (Moro 10:12).

MIRJAM. *Se også* Moses

Omtales i Det Gamle Testamente. Mirjam var søster til profeten Moses (4 Mos 26:59).

Vågede over sivkurven, **2 Mos** 2:1–8. Anførte kvinderne med paukerne, **2 Mos** 15:20–21. Satte sig op mod Moses, blev forbandet med spedalskhed, men blev siden helbredt, **4 Mos** 12:1–15 (5 Mos 24:9).

MISSIONERING. *Se også* Evangelium; Prædike

At forkynde Jesu Kristi evangelium i ord og gerning.

Hvor herligt lyder budbringerens fodtrin hen over bjergene! Han forkynder fred, **Es** 52:7. Jeg vil selv søge efter mine får og holde øje med dem, **Ez** 34:11. Prædik evangeliet for hele skabningen, **Mark** 16:15 (Morm 9:22). Markerne er hvide til høst, **Joh** 4:35. Hvordan skal nogen prædike uden at være udsendt, **Rom** 10:15. Vi underviste dem i Guds ord med al flid, **Jakob** 1:19. Herren tilsteder alle folkeslag at undervise i sit ord, **Alma** 29:8. Evangeliet skal forkyndes af de svage og ringe, **L&P** 1:23. Et forunderligt værk er ved at tage sin begyndelse, **L&P** 4:1. Dersom I skulle arbejde alle jeres dage og kun føre én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være, **L&P** 18:15. Mine udvalgte hører min røst og forhærder ikke deres hjerte, **L&P** 29:7. Drag ud og prædik mit evangelium to og to, **L&P** 42:6. Lyden skal

udgå fra dette sted, **L&P** 58:64. Åbn munden for at forkynde mit evangelium, **L&P** 71:1. Forkynd sandheden i overensstemmelse med åbenbaringerne og befalingerne, **L&P** 75:4. Det påhviler enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste, **L&P** 88:81 (**L&P** 38:40–41). De, som forkynder evangeliet, deres familier søger Herren for, **L&P** 118:3. Guds tjenere skal drage ud, **L&P** 133:38. Trofaste ældster fortsætter deres arbejde, når de forlader dette liv, **L&P** 138:57.

MISSOURI. *Se* Ny Jerusalem

MISUNDELSE. *Se også* Begære

Ifølge skrifterne er det at begære noget, som tilhører en anden, forkert.

Skinsyge gør en mand vred, **Ordsp** 6:32–35. Patriarkerne blev skinsyge på Josef og solgte ham til Egypten, **ApG** 7:9. Kærligheden misunder ikke, **1 Kor** 13:4 (Moro 7:45). Hovmod skaber misundelse, **1 Tim** 6:4. Hvor der er misundelse, dér hersker der uorden og alt muligt ondt, **Jak** 3:16. Herren har befalet, at mennesker ikke skulle misunde, **2 Ne** 26:32. Akish begyndte at blive misundelig på sin søn, **Eter** 9:7. Der var ingen misundelse blandt Nefis folk, **4 Ne** 1:15–18. Aflæg jer misundelse og frygt, **L&P** 67:10. Menneskers misundelse og vrede har været min sædvanlige lod alle mit livs dage, **L&P** 127:2.

MOAB. *Se også* Lot

Et land, som på Det Gamle Testaments tid lå øst for Det Døde Hav. Moabitterne var efterkommere af Lot og var beslægtede med israelitterne. De talte et sprog, som mindede om hebraisk. Moabitterne og israelitterne lå konstant i krig med hinanden (Dom 3:12–30; 11:17; 2 Sam 8:2; 2 Kong 3:6–27; 2 Krøn 20:1–25; Es 15).

MOD. *Se også* Frygt; Tro

Ikke at være bange for noget, især ikke for at gøre det rette.

Vær modige og stærke, **5 Mos** 31:6 (Jos 1:6–7). Hold ud, og gør omhyggeligt alt,

hvad der står, **Jos** 23:6. Gud har ikke givet os en fej ånd, **2 Tim** 1:7. Hans hjerte fattede mod, da han hørte, **Alma** 15:4 (**Alma** 62:1). Helamans sønner var overordentlig tapre, hvad angår mod, **Alma** 53:20–21. Aldrig havde jeg set så stort et mod, **Alma** 56:45. Fat mod, brødre, og videre, videre frem til sejr, **L&P** 128:22.

MODGANG. *Se også* Forfølgelse; Fristelse; Revselse; Udholdenhed

Modgang – prøvelser, problemer og trængsler – kan give et menneske mange erfaringer, som fører til åndelig vækst og evig udvikling, hvis det søger Herren.

Gud har frelst jer fra alle jeres ulykker og trængsler, **1 Sam** 10:19. De råbte til Herren i deres nød, **SI** 107:6, 13, 19, 28. Herren giver jer ulykkesbrød, men jeres vejleder skal ikke holde sig skjult, **Es** 30:20–21. Det er nødvendigt, at der er modsætning i alt, **2 Ne** 2:11. Dersom de aldrig havde smagt noget bittert, kunne de ikke kende det søde, **L&P** 29:39. Dine lidelser skal blot vare et øjeblik, **L&P** 121:7–8. Alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste, **L&P** 122:5–8. De smager det bitre, for at de må kunne lære at skønne på det gode, **Moses** 6:55.

MODSTANDER. *Se* Djævelen

MODSÆTNING. *Se* Modgang

MOR. *Se også* Eva; Familie; Forældre

En hellig titel, der betegner en kvinde, som har født eller adopteret et barn. Mødre medvirker til at udføre Guds plan ved at skabe dødelige legemer til Guds åndelige børn.

Adam gav sin hustru navnet Eva, for hun blev mor til alle mennesker, **1 Mos** 3:20 (Moses 4:26). Ær din far og din mor, **2 Mos** 20:12 (Ef 6:1–3; Mosi 13:20). Afvis ikke din mors belæring, **Ordsp** 1:8. Et tåbeligt menneske ringeagter sin mor, **Ordsp** 15:20 (**Ordsp** 10:1). Ringeagt ikke din mor, når hun er blevet gammel, **Ordsp** 23:22. Hendes sønner rejser sig og priser hende,

hendes mand berømmer hende, **Ordsp** 31:28. Jesu mor stod ved korset, **Joh** 19:25–27. To tusind lamanitiske krige var blevet undervist af deres mødre, **Alma** 56:47 (Alma 57:21). Vor ærværdige moder Eva var blandt de store og mægtige, som Herren underviste i åndeverdenen, **L&P** 138:38–39.

MORAL. Se Kyskhed; Seksuel umoral; Utugt; Ægteskabsbrud

MORD. Se også Dødsstraf; Kain

At slå et menneske ihjel med overlæg og i modstrid med loven. Mord er en synd, som er blevet fordømt lige fra de tidligste tider (1 Mos 4:1–12; Moses 5:18–41).

Den, der udgyder menneskets blod, skal få sit blod udgydt af mennesker, **1 Mos** 9:6 (JSO, 1 Mos 9:12–13; 2 Mos 21:12; Alma 34:12). Du må ikke begå drab, **2 Mos** 20:13 (5 Mos 5:17; Matt 5:21–22; Mosi 13:21; L&P 59:6). Jesus svarede: »Du må ikke begå drab«, **Matt** 19:18. Mordere skal få deres lod i den anden død, **Åb** 21:8. I er mordere i hjertet, **1 Ne** 17:44. Ve morderen, som forsættligt dræber, **2 Ne** 9:35. Gud har befalet, at mennesker ikke skulle slå ihjel, **2 Ne** 26:32. Mord er en vederstyggelighed i Herrens øjne, **Alma** 39:5–6. Den, som begår drab, skal ikke få tilgivelse, **L&P** 42:18. Den, som begår drab, skal udleveres og retsforfølges i henhold til landets love, **L&P** 42:79.

MORMON(ER). Se også Jesu Kristi Kirke; Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Øgenavnet mormoner blev opfundet af folk, der ikke var medlemmer af kirken, som betegnelse for medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Navnet har sit udspring i det hellige skrift, som blev redigeret af profeten Mormon, og som kaldes Mormons Bog. Det navn, som Herren har givet medlemmer af kirken er »hellige«. Kirkens korrekte navn er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

MORMON, NEFITISK PROFET. Se også Mormons Bog

En nefitisk profet og hærfører fra Mormons Bog, som førte optegnelserne. Mormon levede omkring 311–385 e.Kr. (Morm 1:2, 6; 6:5–6; 8:2–3). Han blev hærfører som 15-årig og fortsatte som sådan det meste af sit liv (Morm 2:1–2; 3:8–12; 5:1; 8:2–3). Ammaron formanede Mormon til at berede sig til at overtage og føre optegnelserne (Morm 1:2–5; 2:17–18). Da Mormon havde nedskrevet beretningen om sin samtid, skrev han en forkortet udgave af indholdet på Nefis store plader på Mormons plader. Senere overdrog han denne hellige optegnelse til sin søn Moroni. Disse plader udgjorde en del af den optegnelse, som Joseph Smith oversatte Mormons Bog fra.

Mormons Ord: En mindre bog i Mormons Bog. Mormon, som redigerede alle optegnelserne, indføjede dette skrift mellem Amalekis sidste ord i Omnis Bog og indledningen til Mosijas Bog. (Se »En kort forklaring om Mormons Bog« foran i Mormons Bog).

Mormons Bog: En af bøgerne i det samlede værk, der kendes som Mormons Bog. Kapitlerne 1–2 beretter om Ammaron, en nefitisk profet, der fortalte Mormon, hvor og hvornår han skulle afhente pladerne. I samme periode begyndte de store krige, og de tre nefitter blev taget bort på grund af folkets ugudelighed. Kapitlerne 3–4 beskriver, hvordan Mormon kalder folket til omvendelse. Men de var blevet følelseskolde, og der herskede større ugudelighed, end man nogen sinde før havde set det i Israel. Kapitlerne 5–6 omhandler de sidste slag mellem nefitterne og lamanitterne. Mormon omkom sammen med størstedelen af det nefitiske folk. I kapitel 7 kaldte Mormon kort før sin død folket – både sine samtidige og senere generationer – til omvendelse. I kapitlerne 8–9 læser vi, at Mormons søn Moroni til sidst var den eneste nefit, der var tilbage. Han beskrev de sidste blodige begivenheder og det nefitiske

folks undergang og skrev et budskab til kommende slægter og læsere af optegnelsen.

MORMONS BOG. *Se også* Efraim – Efraims eller Josefs træstykke; Guldpladerne; Kanon; Mormon, nefitisk profet; Plader; Skrifter; Smith, Joseph, jun.; Vidner om Mormons Bog

En af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges fire kanoniske bøger. Bogen er den fordums profet Mormons forkortelse af optegnelserne om de fordums indbyggere på det amerikanske kontinent. Den blev skrevet for at vidne om, at Jesus er Kristus. Om denne optegnelse har profeten Joseph Smith, som oversatte den ved Guds gave og kraft, sagt: »Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutten, og at et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve forskrifterne i den end i nogen anden bog« (se indledningen forrest i Mormons Bog).

Mormons Bog er en religiøs optegnelse om tre grupper, der udvandrede fra den gamle verden til det amerikanske kontinent. Disse grupper blev ledet af profeter, som nedskrev deres religiøse og verdslige historie på metalplader. Mormons Bog indeholder beretningen om Jesu Kristi besøg hos folket i Amerika efter sin opstandelse. Efter Kristi besøg fulgte en periode på 200 år, hvor der herskede fred i landet.

Moroni, den sidste af de nefitiske profet-historikere, forseglede de forkortede optegnelser om disse mennesker og skjulte dem i omkring år 421 e.Kr. I 1823 viste den opstandne Moroni sig for Joseph Smith og overdrog ham senere disse gamle og hellige optegnelser, så de kunne blive oversat og fremlagt for hele verden som endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Josef er et yppigt vintræ, hvis ranker slynger sig over muren, (bibeloversættelsen fra 1931) **1 Mos** 49:22–26. Sandhed spirer frem af jorden, **SI** 85:11 (Morm 8:16; Moses 7:62). Herren vil

rejse et banner for folket, han fløjter ad det, **Es** 5:26. En røst skal lyde fra støvet, **Es** 29:4 (2 Ne 26:14–17). Modtager I et syn, bliver det som ordene i en forseglede bog, **Es** 29:11 (Es 29:9–18; 2 Ne 27:6–26). Josefs og Judas træstykker bliver ét i Herrens hånd, **Ez** 37:15–20. Jeg har andre får, som ikke tilhører denne fold, **Joh** 10:16 (3 Ne 15:16–24). Mormons Bog og Bibelen skal vokse sammen, **2 Ne** 3:12–21. Herrens ord skal hvisle til jordens ender, **2 Ne** 29:2. Herren indgik pagt med Enosh om at bringe Mormons Bog frem til lamanitterne, **En** 1:15–16. Mormons Bog blev skrevet med den hensigt at få os til at tro på Bibelen, **Morm** 7:9. Mormons Bog skal stå som et vidnesbyrd mod verden, **Eter** 5:4. Spørg Gud, om ikke dette er sandt, **Moro** 10:4. Kristus aflagde vidnesbyrd om, at Mormons Bog er sand, **L&P** 17:6. Mormons Bog indeholder Jesu Kristi evangelium i dets fylde, **L&P** 20:9 (L&P 20:8–12; 42:12). Vi tror, at Mormons Bog er Guds ord, **TA** 1:8.

MORONI, HÆRFØREREN. *Se også* Frihedserklæringen

En retfærdig nefitisk hærfører fra Mormons Bog, som levede omkring 100 f.Kr.

Moroni blev udpeget til hærfører for alle de nefitiske hære, **Alma** 43:16–17. Ansporede de nefitiske krigere til at kæmpe for deres frihed, **Alma** 43:48–50. Lavede en frihedserklæring af et stykke af sin kjortel, **Alma** 46:12–13. Var en gudfrygtig mand, **Alma** 48:11–18. Blev vred på regeringen på grund af deres ligegyldighed med hensyn til landets frihed, **Alma** 59:13.

MORONI, MORMONS SØN. *Se også* Mormon, nefitisk profet; Mormons Bog

Den sidste nefitiske profet fra Mormons Bog (ca. 421 e.Kr.). Kort før sin død overdrog Mormon den historiske optegnelse, der kaldes Mormons plader, til sin søn Moroni (MormO 1:1). Moroni færdiggjorde arbejdet med at samle Mormons plader. Han tilføjede

kapitlerne 8 og 9 til Mormons Bog (Morm 8:1). Han forkortede og indføjede Eters Bog (Eter 1:1–2) og tilføjede til sidst sin egen bog, Moronis Bog (Morm 1:1–4). Moroni forseglede pladerne og skjulte dem i højen Cumora (Morm 8:14; Moro 10:2). I 1823 blev den opstandne Moroni sendt ned for at fortælle Joseph Smith om Mormons Bog (JS–H 1:30–42, 45; L&P 27:5). Han underviste den unge profet hvert år i perioden 1823 til 1827 (JS–H 1:54) og overdrog omsider pladerne til Joseph Smith i 1827 (JS–H 1:59). Da Joseph Smith havde fuldført oversættelsen, leverede han pladerne tilbage til Moroni.

Moronis Bog: Den sidste bog i Mormons Bog. Den er skrevet af den sidste nefitiske profet, Moroni. Kapitlerne 1–3 omhandler nefitternes endelige undergang og rummer retningslinjer for overdragelse af Helligånden og præstedømmet. Kapitlerne 4–5 anviser den korrekte måde at forrette nadveren på. Kapitel 6 opsummerer kirkens virke. Kapitlerne 7–8 er prædikener om evangeliets første principper, herunder Mormons forklaring af tro, håb og næstekærlighed samt af, hvordan man skelner mellem godt og ondt (Moro 7), og Mormons forklaring om, at små børn er levendegjort i Kristus og derfor ikke har behov for dåb (Moro 8). Kapitel 9 beskriver det nefitiske folks moralske fordærv. Kapitel 10 er Moronis sidste ord og forklarer, hvordan man kan få vished om sandheden af Mormons Bog (Moro 10:3–5).

MORONIHA, HÆRFØREREN MORONIS SØN

En retfærdig nefitisk hærfører fra Mormons Bog (omkring år 60 f.Kr.).

Moroni overdrog sine hære til sønnen Moroniha, **Alma** 62:43. Generobrede byen Zarahemla, **Hel** 1:33. Førte lamanitterne til omvendelse og genvandt herredømmet over landet, **Hel** 4:14–20.

MOSELOVEN. *Se også* Aronske præstedømme; Lov; Moses; Ren og uren

Gennem Moses gav Gud Israels hus love, som skulle træde i stedet for den højere lov, som de ikke havde adlydt (2 Mos 34; JSO, 2 Mos 34:1–2; JSO, 5 Mos 10:2). Moseloven bestod af mange principper, regler, ceremonier, ritualer og symboler, som skulle erindre folket om deres pligter og ansvar. Den omfattede en lov bestående af moralske, etiske, religiøse og fysiske bud og ritualer, herunder dyrefringer (3 Mos 1–7), som skulle erindre dem om Gud og deres forpligtelser over for ham (Mosi 13:30). Tro, omvendelse, dåb i vand og syndsforladelse var en del af loven, ligesom de ti bud og mange andre bud af høj etisk og moralsk værdi. Det meste af den ceremonielle del af loven blev opfyldt ved Jesu Kristi død og opstandelse, som gjorde en ende på offer ved blodsudgydelse (**Alma** 34:13–14). Loven blev forvaltet af det aronske præstedømme og var et forberedende evangelium, som skulle føre dem, der adlød den, til Kristus.

Jeg vil give dem loven som til at begynde med, men det skal være efter loven om en kødelig befaling, **JSO**, **2 Mos** 34:1–2. Loven var vores opdrager, indtil Kristus kom, **Gal** 3:19–24. Vi holder Moseloven og ser med standhaftighed hen til Kristus, **2 Ne** 25:24–30. Frelse finder ikke sted ved Moseloven alene, **Mosi** 12:27–13:32. I mig er Moseloven opfyldt, **3 Ne** 9:17. Den lov, som blev givet til Moses, har fået en ende ved mig, **3 Ne** 15:1–10. På grund af ulydighed tog Herren Moses og det hellige præstedømme bort fra Israels børn og lod dem beholde loven om kødelige befalinger, **L&P** 84:23–27.

MOSES. *Se også* Aron, Moses' bror; Bud, de ti; Forklarelse – Kristi forklarelse; Moseloven; Pentateuken

Den profet fra Det Gamle Testamente, som førte israelitterne ud af fangenskab i Egypten. Han gav israelitterne et sæt love angående religion, dagligliv og kost, som Gud havde åbenbaret ham.

Moses' virke rakte ud over hans egen

jordiske levetid. Joseph Smith forkyndte, at han sammen med profeten Elias viste sig på Forklarelsens Bjerg og overdrog præstedømmenøgler til Peter, Jakob og Johannes (Matt 17:3-4; Mark 9:4-9; Luk 9:30; L&P 63:21).

Den 3. april 1836 viste Moses sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland i Ohio og overdrog dem nøglerne til Israels indsamling (L&P 110:11).

Nutidig åbenbaring lærer os meget om Moses. Han nævnes ofte i Mormons Bog, og Lære og Pagter fortæller os en del om hans virke (L&P 84:20-26) og forklarer, at han modtog præstedømmet fra sin svigerfar Jetro (L&P 84:6).

Nutidig åbenbaring bekræfter den bibelske beretning om hans virke blandt Israels børn og forsikrer os om, at han er forfatter til de fem bøger, som danner indledningen til Det Gamle Testamente (1 Ne 5:11; Moses 1:40-41).

Blev reddet af Faraos datter, **2 Mos** 2:1-10. Flygtede til Midjan, **2 Mos** 2:11-22. Herrens engel viste sig for ham i en brændende tornebusk, **2 Mos** 3:1-15. Forkyndte de plager, som ville ramme egypterne, **2 Mos** 7-11. Herren indstiftede påsken, **2 Mos** 12:1-30. Førte Israels børn over Det Røde Hav, **2 Mos** 14:5-31. Herren sendte dem manna i ørkenen, **2 Mos** 16. Slog på klippen i Horeb og en kilde brød frem, **2 Mos** 17:1-7. Aron og Hur holdt hans hænder oppe, så Josva kunne besejre Amulek, **2 Mos** 17:8-16. Jetro rådgav ham, **2 Mos** 18:13-26. Beredte folket på Herrens tilsynkomst på Sinajs bjerg, **2 Mos** 19. Herren åbenbarede de ti bud for ham, **2 Mos** 20:1-17. Han og halvfjerds ældster så Gud, **2 Mos** 24:9-11. Knuste Vidnesbyrdets tavler og ødelagde guldkalven, **2 Mos** 32:19-20. Talte ansigt til ansigt med Gud, **2 Mos** 33:9-11. Viste sig, da Jesus blev forvandlet, **Matt** 17:1-13 (Mark 9:2-13; Luk 9:28-36). Lad os være stærke ligesom Moses, **1 Ne** 4:2. Kristus er den profet ligesom Moses, som Herren vilde oprejse, **1 Ne** 22:20-21 (5 Mos 18:15; 3 Ne 20:23). Ledte Israel ved åbenba-

ring, **L&P** 8:3. Blev set blandt de ædle ånder, **L&P** 138:41. Så Gud ansigt til ansigt, **Moses** 1:2, 31. Moses var i den Enbårnes billede, **Moses** 1:6, 13. Fik befaling om at skrive det, der blev ham åbenbaret om skabelsen, **Moses** 2:1.

Moses' Bog: En bog i Den Kostelige Perle, som indeholder Joseph Smiths inspirerede oversættelse af de første syv kapitler af Første Mosebog.

Kapitel 1 beskriver et syn, hvori Moses så Gud, der åbenbarede hele frelsesplanen for ham. Kapitlerne 2-5 rummer en beretning om skabelsen og menneskets fald. Kapitlerne 6-7 indeholder et syn om Enok og hans virke på jorden. Kapitel 8 indeholder et syn om Noa og vandfloden.

De fem mosebøger: Se også navnene på de enkelte mosebøger

De fem første bøger i Det Gamle Testamente er kendt som mosebøgerne. De bronzeplader, som Nefi tog fra Laban, indeholdt mosebøgerne (1 Ne 5:11).

Nefi læste meget af det, som stod skrevet i mosebøgerne, **1 Ne** 19:23.

MOSIJA, BENJAMINS FAR. *Se også*

Benjamin, Mosijas far; Zarahemla

En nefitisk profet fra Mormons Bog, som blev gjort til konge over folket i Zarahemla.

Mosija blev rådet til at flygte fra Nefis land, **Omni** 1:12. Han fandt Zarahemlas folk, **Omni** 1:14-15. Han lod Zarahemlas folk undervise i sit eget sprog, **Omni** 1:18. Han blev udnævnt til konge for det forenede folk, **Omni** 1:19. Hans søn, Benjamin, blev konge efter hans død, **Omni** 1:23.

MOSIJA, BENJAMINS SØN. *Se*

også Benjamin, Mosijas far;

Mosijas sønner

En retfærdig nefitisk konge og profet fra Mormons Bog. Mosija fulgte sin fars retfærdige eksempel (Mosi 6:4-7). Han oversatte de 24 guldplader, som rummede jereditternes optegnelser (Mosi 28:17).

Mosijas Bog: En af bøgerne i Mormons Bog. Kapitlerne 1–6 rummer kong Benjamins stærke tale til sit folk. De blev grebet af Herrens Ånd og omvendte sig, så de ikke længere nærrede noget ønske om at gøre ondt. Kapitlerne 7–8 beretter om en gruppe nefitter, som havde slået sig ned blandt lamanitterne. Der blev sendt en ekspedition ud for at søge efter dem. Ammon, der var leder for denne ekspedition, fandt dem og fik fortalt beretningen om deres lidelser under lamanitisk undertrykkelse. Kapitlerne 9–24 beskriver denne undertrykkelse og fortæller, hvordan deres ledere – Zeniff, Noa og Limhi – levede under lamanitterne. Profeten Abinadis martyrium findes også beskrevet her. Alma blev omvendt under forhøret af Abinadi. Kapitlerne 25–28 indeholder beretningen om, hvordan Almas søn og kong Mosijas fire sønner blev omvendt. I kapitel 29 anbefaler kong Mosija, at monarkiet bliver erstattet af et dommerstyre. Alma den Yngre, søn af Alma, blev valgt til landets første overdommer.

MOSIJAS SØNNER. *Se også*

Ammon, Mosijas søn; Aron, Mosijas søn; Himni; Mosija, Benjamins søn; Omner

Kong Mosijas fire sønner fra Mormons Bog, som blev omvendt, da en engel viste sig for dem og kaldte dem til omvendelse. De hed Ammon, Aron, Omner og Himni (Mosi 27:34). De tilbragte fjorten år blandt lamanitterne, hvor de med stor succes forkyndte evangeliet. En beretning om deres virke blandt lamanitterne findes i Almas Bog, kapitlerne 17 til 26.

I begyndelsen var de vantro og forsøgte at tilintetgøre kirken, **Mosi** 27:8–10 (Alma 36:6). De blev revset af en engel og omvendte sig, **Mosi** 27:11–12, 18–20. De fik tilladelse til at prædike for lamanitterne, **Mosi** 28:1–7.

MULEK. *Se også* Sidkija

Søn af kong Sidkija fra Det Gamle Testamente (ca. 589 f.Kr.). Bibelen beretter, at alle Sidkijas sønner blev slået

ihjel (2 Kong 25:7), men Mormons Bog gør det klart, at Mulek overlevede (Hel 8:21).

Zarahemla var efterkommer af Mulek, **Mosi** 25:2. Muleks folk sluttede sig til nefitterne, **Mosi** 25:13. Herren førte Mulek til landet mod nord, **Hel** 6:10. Alle Sidkijas sønner, bortset fra Mulek, blev slået ihjel, **Hel** 8:21.

MURRE. *Se også* Oprør

At mukke og beklage sig over Guds hensigter, planer eller tjenere.

Folket gav ondt af sig mod Moses, **2 Mos** 15:23–16:3. Jøderne skumlede over for Jesus, **Joh** 6:41. Laman og Lemuel murrede over meget, **1 Ne** 2:11–12 (1 Ne 3:31; 17:17). Lad være med at murre på grund af det, som du ikke har set, **L&P** 25:4.

MUSIK. *Se også* Salme; Syng

Melodier og sange, som siden de tidligste bibelske tider er blevet spillet og sunget som udtryk for glæde, lovprisning og tilbedelse (2 Sam 6:5). Det kan være en form for bøn. Salmerne fra Salmernes Bog blev formentlig sunget på enkle melodier og akkompagneret af instrumenter.

Mirjam, Arons og Moses' søster, greb pauken, og hun og kvinderne dansede, **2 Mos** 15:20. Alle de levitiske sangere med cymbler, harper og citre og hundrede og tyve præster blæste i trompetter, **2 Krøn** 5:12. Jesus og de tolv sang en lovsang efter den sidste nadver, **Matt** 26:30. Undervis og forman hinanden med salmer, hymner og åndelige sange, **Kol** 3:16. Har I følt lyst til at syngesangen om den forløsende kærlighed, **Alma** 5:26. Guds sjæl fryder sig ved hjertets sang; ja, de retfærdiges sang er en bøn, **L&P** 25:12. Pris Herren med sang, med musik og med dans, **L&P** 136:28.

MYNDIGHED. *Se også* Kalde, kaldet af Gud; Magt; Nøgler, præstedømmets; Ordinere; Præstedømme

Den beføjelse, som gives mænd på

jorden, som er kaldet eller ordineret, til at handle for og på vegne af Gud Faderen eller Jesus Kristus med hensyn til at udføre Guds værk.

Jeg har sendt dig, **2 Mos** 3:12–15. Tal de ord, jeg har befalet dig, **2 Mos** 7:2. Han gav de tolv disciple magt, **Matt** 10:1. Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer, **Joh** 15:16. Der findes ingen myndighed, som ikke er fra Gud, **Rom** 13:1. Nefi og Lehi prædikede med stor myndighed, **Hel** 5:18. Nefi, Helamans søn, var en gudsmand, som havde fået stor magt og myndighed fra Gud, **Hel** 11:18 (3 **Ne** 7:17). Jesus overdrog magt og myndighed til tolv nefitter, **3 Ne** 12:1–2. Joseph Smith blev kaldet af Gud og ordineret, **L&P** 20:2. Ingen skal prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, medmindre han bliver ordineret, og det er kirken bekendt, at han har myndighed, **L&P** 42:11. Ældsterne skal forkynde evangeliet med myndighed, **L&P** 68:8. Det melkisedekske præstedømme har myndighed til at forvalte det åndelige, **L&P** 107:8, 18–19. Det, som udføres med guddommelig myndighed, bliver lov, **L&P** 128:9. Enhver, som prædiker eller handler i Guds navn, skal være kaldet af Gud af dem, der har myndighed, **TA** 1:5

MØRKE, YDERSTE. *Se Djævelen;*

Død, åndelig; Fortabelsens sønner; Helvede

MØRKE, ÅNDELIGT. *Se også*

Ugudelig

Ugudelighed eller uvidenhed om det, som er åndeligt.

Ve dem, som gør mørke til lys, **Es** 5:20 (2 **Ne** 15:20). Mørket dækker jorden, mulmet dækker folkene, **Es** 60:2. Jesus lyser for dem, der sidder i mørke, **Luk** 1:79. Lyset skinner i mørket, og mørket greb det ikke, **Joh** 1:5 (L&P 45:7). Aflæg mørkets gerninger og tag lysets rustning på, **Rom** 13:12. Tag ikke del i mørkets frugtesløse gerninger, **Ef** 5:8–11. Fordi I ikke beder, føres I ikke ind i lyset, men må fortages i mørket, **2 Ne**

32:4. Satan spreder mørkets gerninger, **Hel** 6:28–31. Mørkets magter hersker på jorden, **L&P** 38:8, 11–12. Hele verden stønner under mørke og synd, **L&P** 84:49–54. Hvis I alene har min ære for øje, skal der intet mørke være i jer, **L&P** 88:67. Mørkets gerninger begyndte at blive fremherskende blandt alle menneskenes sønner, **Moses** 5:55.

NA'AMAN. *Se også* Elisa

En hærfører for en aramaisk konge fra Det Gamle Testamente. Han var også spedalsk. På grund af en israelsk tjenestepiges tro drog han til Israel og opsøgte profeten Elisa. Han blev helbredt for sin spedalskhed ved at ydmyge sig og bade sig syv gange i Jordanfloden, sådan som profeten Elisa havde pålagt ham (2 **Kong** 5:1–19; **Luk** 4:27).

NADVER. *Se også* Døbe, dåb;

Forsoning; Jesus Kristus; Kors;

Levende vand; Livets brød; Ofre;

Sidste nadver

Nadver betegner den ordinance, hvor man nyder brød og vand til erindring om Kristi sonoffer. Det brudte brød symboliserer hans brudte kød, og vandet symboliserer det blod, som han udgød for at sone for vores synder (1 **Kor** 11:23–25; **L&P** 27:2). Når værdige medlemmer af kirken modtager nadveren, lover de at påtage sig Kristi navn, altid at erindre ham og at holde hans befalinger. Ved denne ordinance fornyer kirkens medlemmer deres dåbspagt.

Under sit sidste måltid med sine tolv apostle indstiftede og forklarede Jesus nadverordinancen (**Matt** 26:17–28; **Luk** 22:1–20).

Jesus tog et brød og velsignede det; han tog et bæger og takkede, **Matt** 26:26–28 (Mark 14:22–24; **Luk** 22:19–20). Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, har evigt liv, **Joh** 6:54. Den, der spiser og drikker uden at agte på legemet, spiser og drikker sig en dom til, **1 Kor** 11:29 (3 **Ne** 18:29). Jesus lærte sine tolv nefitiske disciple om nadveren, **3 Ne** 18:1–11. Jesus formanede disse

disciple til at forbyde uværdige at nyde nadveren, **3 Ne** 18:28–29 (Morm 9:29). Nadverbønnerne gives, **Moro** 4–5 (L&P 20:75–79). Nadveren skal forrettes af en præst eller en ældste, **L&P** 20:46, 76. Lærere og diakoner har ikke myndighed til at velsigne nadveren, **L&P** 20:58. Andre drikke end vin kan benyttes til nadveren, **L&P** 27:1–4.

NAFTALI. *Se også* Israel; Jakob, Isaks søn

Den femte af Jakobs tolv sønner og hans andet barn med Bilha, Rakels trækvinde (1 Mos 30:7–8). Naftali havde fire sønner (1 Krøn 7:13).

Naftalis stamme: Jakobs velsignelse af Naftali findes optegnet i 1 Mos 49:21. Moses' velsignelse af Naftalis stamme findes optegnet i 5 Mos 33:23.

NAHUM

En profet fra Det Gamle Testamente. Han var fra Galilæa og nedskrev sine profetier mellem 642 og 606 f.Kr.

Nahums Bog: Kapitel 1 fortæller, at jorden skal brændes ved det andet komme, og beskriver Herrens barmhjertighed og magt. Kapitel 2 beretter om Nineves ødelæggelse, som er et forvarsel om, hvad der skal ske i de sidste dage. Kapitel 3 fortsætter beretningen om Nineves sørgelige ødelæggelse.

NATAN. *Se også* David

En profet fra Det Gamle Testamente, som levede på kong Davids tid. Da David tilbød at bygge Herren et tempel, gav Herren Natan besked om at fortælle David, at han ikke skulle bygge det. Natan revsede også David for at have forvoldt soldaten Urias' død og for at have taget dennes hustru, Batseba, til sig (2 Sam 12:1–15; L&P 132:38–39). Sammen med Natan salvede Sadok Davids søn Salomo til konge (1 Kong 1:38–39, 45).

NATHANAEL. *Se også* Bartholomæus

En af Kristi apostle, som var ven af Filip i Det Nye Testamente (Joh 1:45–

51). Han stammede fra Kana i Galilæa (Joh 21:2). Kristus sagde, at Nathanael var en israelit uden svig (Joh 1:47). Han og Bartholomæus menes at være en og samme person (Matt 10:3; Mark 3:18; Luk 6:14; Joh 1:43–45).

NATURLIGE MENNESKE. *Se også* Fald, Adams og Evas; Født af Gud, født på ny; Kødelig

Et menneske, som lader sig lede af kødelige lidenskaber, begær og ønsker snarere end af Helligåndens tilskyndelser. Et sådant menneske kan nok forstå det, der er fysisk, men ikke det, der er åndeligt. Alle mennesker er kødelige, eller dødelige, på grund af Adams og Evas fald. Enhver må fødes på ny ved Jesu Kristi forsoning for at ophøre med at være et naturligt menneske.

Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds Ånd, **1 Kor** 2:14. Det naturlige menneske er en fjende af Gud og skal aflægges, **Mosi** 3:19. Den, der fremturer efter sin egen kødelige natur, forbliver i sin faldne tilstand, **Mosi** 16:5 (Alma 42:7–24; L&P 20:20). Hvilket naturligt menneske findes der, som fatter dette? **Alma** 26:19–22. Naturlige, eller kødelige, mennesker er uden Gud i verden, **Alma** 41:11. På grund af Adams overtrædelse led mennesket den åndelige død, **L&P** 29:41. Ej heller kan noget naturligt menneske tåle Guds nærhed, **L&P** 67:12. Og menneskene begyndte at blive kødelige, sanselige og djævelske, **Moses** 5:13 (Moses 6:49).

NAUVOO, ILLINOIS (USA)

En by, som de sidste dages hellige grundlagde i 1839 i staten Illinois. Den ligger ved Mississippifloden, omkring 320 km nord for St. Louis.

På grund af forfølgelserne i staten Missouri flyttede de hellige omkring 320 km mod nordøst til Illinois på den anden side af Mississippifloden, hvor de fandt bedre levevilkår. Lidt efter lidt opkøbte de hellige jorden i nærheden af den lille by Commerce. Området var bogstavelig talt en uopdyrket

sump med enkelte primitive bygninger. De hellige dræned jord og opførte huse. Joseph Smith og hans familie flyttede ind i et lille blokhus. Byens navn blev ændret fra Commerce til Nauvoo efter det hebraiske ord for »skøn«.

Adskillige afsnit af Lære og Pagter blev nedskrevet i Nauvoo (L&P 124–129, 132, 135). De hellige fik befaling om at bygge et tempel i Nauvoo (L&P 124:26–27). De opførte templet og organiserede stave i Zion, inden de blev fordrevet fra deres hjem i 1846. På grund af forfølgelse forlod de hellige området og drog vestpå.

NAVN, KIRKENS. *Se* Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Kirkens navn

NAZARET. *Se også* Jesus Kristus

En landsby i højlandet vest for Galilæas Sø. Nazaret var Jesu barndomsby (Matt 2:23). Jesus underviste i synagogen i Nazaret og forkyndte, at han opfyldte profetien i Esajas' Bog 61:1–2 (Matt 13:54–58; Mark 6:1–6; Luk 4:16–30).

NEBUKADNESAR. *Se også* Babel, Babylon; Daniel

En konge af Babylon på Det Gamle Testaments tid (604–561 f.Kr.), som underlagde sig Juda (2 Kong 24:1–4) og belejrede Jerusalem (2 Kong 24:10–11). Profeten Lehi fik befaling om at flygte fra Jerusalem omkring år 600 f.Kr. for at undgå at blive ført i fangenskab i Babylon (1 Ne 1:4–13), da Nebukadnesar tog kong Sidkija og hans folk til fange (2 Kong 25:1, 8–16, 20–22). Daniel tydede Nebukadnesars drømme (Dan 2; 4).

NEDSÆNKNING I VAND. *Se* Døbe, dåb – Dåb ved nedsænkning i vand

NEHEMIAS

En israelitisk adelsmand (enten en levit eller en mand af Judas stamme) fra Det Gamle Testamente, som boede i Babylon, hvor han var mundskænk for kong

Artaxerxes, som gav ham tilladelse til at genopbygge Jerusalems mure.

Nehemias' Bog: Bogen er en fortsættelse af Ezras Bog. Den rummer en beretning om de vanskeligheder, der var forbundet med at genopbygge Jerusalem, efter at jøderne var vendt tilbage fra fangenskab i Babylon. Kapitlerne 1–7 omhandler Nehemias' første besøg i Jerusalem og genopbygningen af bymuren på trods af voldsom modstand. Kapitlerne 8–10 beskriver de religiøse og sociale reformer, som Nehemias forsøgte at indføre. Kapitlerne 11–13 rummer en liste med navne på de værdige og giver en beretning om indvielsen af muren. Versene 4–31 i kapitel 13 beretter om Nehemias' andet besøg i Jerusalem efter tolv års fravær.

NEHOR. *Se også* Antikrist; Præstelist

En ond mand fra Mormons Bog. Nehor var en af de første, som udøvede præstelist blandt nefitterne. Nehor prædikede falske lærdomme og myrdede Gideon og blev henrettet for sine forbrydelser (Alma 1). Længe efter Nehors død fortsatte hans tilhængere med at praktisere hans ugudelige ritualer og lære.

Alma og Amulek blev fængslet af en dommer, som var af Nehors orden, **Alma** 14:14–18. De, der blev slået ihjel, var af Nehors bekendelse, **Alma** 16:11. Mange var af Nehors orden, **Alma** 21:4. Størstedelen af dem, der slog deres brødre ihjel, var af nehorernes orden, **Alma** 24:28.

NEFI, HELAMANS SØN. *Se også* Helaman, Helamans søn; Lehi, Nefitisk missionær

En stor nefitisk profet og missionær fra Mormons Bog.

Var Helamans ældste søn, **Hel** 3:21. Blev udpeget til overdommer, **Hel** 3:37. Han og hans bror Lehi omvendte mange lamanitter til evangeliet, **Hel** 5:18–19. Blev omsluttet af ild og befriet fra fængsel, **Hel** 5:20–52. Bad oppe på et

tårn i sin have, **Hel 7:6–10**. Afslørede mordet på overdommeren, **Hel 8:25–28; 9:1–38**. Fik stor magt fra Herren, **Hel 10:3–11**. Bad Herren om, at der ville opstå hungersnød, og senere om, at den ville høre op, **Hel 11:3–18**.

NEFI, LEHIS SØN. *Se også* Lehi, Nefis far; Nefitter

En retfærdig søn af Lehi og Sarija fra Mormons Bog (1 Ne 1:1–4; 2:5). Nefi havde stor tro på Guds ord (1 Ne 3:7) og blev en stor profet, historieskriver og leder for sit folk.

Var lydige og bad i tro, **1 Ne 2:16**. Vendte tilbage til Jerusalem for at hente bronzeladerne, **1 Ne 3–4**. Vendte tilbage til Jerusalem for at føre Ismaels familie ud i ørkenen, **1 Ne 7**. Så samme syn, som Lehi havde set, **1 Ne 10:17–22; 11**. Så i et syn sit folks fremtid og evangeliets gengivelse, **1 Ne 12–13**. Forklarede synet om livets træ, **1 Ne 15:21–36**. Knækkede sin bue, men fandt ved tro alligevel føde, **1 Ne 16:18–32**. Byggede et skib og sejlede til det forjættede land, **1 Ne 17–18**. Nefitterne og lamanitterne skiltes, **2 Ne 5**. Aflagde et sidste vidnesbyrd, **2 Ne 33**.

Nefis Første Bog: Kapitel 1 til 18:8 beretter hovedsagelig om profeten Lehi og hans families afrejse fra Jerusalem. De rejste gennem ørkenen, indtil de nåede havet. **1 Ne 18:9–23** fortæller om, hvordan de af Herren blev ledt til det forjættede land trods Lamans og Lemuels opsætsighed. Kapitlerne 19–22 redegør for Nefis formål med at føre optegnelser (1 Ne 6:1–6; 19:18), nemlig at formå alle til at erindre sig Herren deres forløser. Han citerede Esajas (1 Ne 20–21) og fortolkede Esajas' budskaber i håb om, at alle måtte indse, at Jesus Kristus er deres frelser og forløser (1 Ne 22:12).

Nefis Anden Bog: Kapitlerne 1–4 indeholder nogle af de sidste lærdomme og profetier, som Lehi gav inden sin død, deriblandt hans velsignelser af sine sønner og deres efterkommere. Kapitel 5 forklarer, hvorfor nefitterne

skilte sig ud fra lamanitterne. Nefitterne opførte et tempel, underviste i Moseloven og førte optegnelser. Kapitlerne 6–10 indeholder Jakobs, Nefis lillebrors, ord. Jakob gennemgik Judas historie og profeterede om Messias, i nogen udstrækning med udgangspunkt i hvad profeten Esajas havde skrevet. I kapitlerne 11–33 nedskrev Nefi sit vidnesbyrd om Kristus, Jakobs vidnesbyrd, profetier om de sidste dage samt citerede adskillige kapitler fra Esajas' Bog i Det Gamle Testamente.

Nefis plader: *Se* Plader

NEFI, SØN AF NEFI, HELAMANS SØN. *Se også* Discipel; Nefi, Helamans søn

En af de tolv nefitiske disciple, som blev udvalgt af den opstandne Jesus Kristus (3 Ne 1:2–3; 19:4). Denne profet bad indtrængende for sit folk. Nefi hørte Herrens røst (3 Ne 1:11–14). Nefi modtog også englebese, uddrev djævlene, opvækkede sin bror fra de døde og aflagde et vidnesbyrd, som ingen kunne betvivle (3 Ne 7:15–19; 19:4). Nefi førte optegnelserne (3 Ne 1:2–3).

Tredje Nefi: En bog i Mormons Bog, skrevet af Nefi, Nefis søn. Kapitlerne 1–10 viser opfyldelsen af profetierne om Herrens komme. Tegnet på Kristi fødsel blev givet, folket omvendte sig, men faldt siden tilbage i ugudelighed. Senere varslede storme, jordskælv, voldsomme uvejr og store ødelæggelser Kristi død. Kapitlerne 11–28 beskriver Kristi komme til det amerikanske kontinent, hvilket er hovedtemaet i *Tredje Nefi*. Mange af Kristi ord svarer til de prædikener, som er nedskrevet i Bibelen (f.eks. Matt 5–7 og 3 Ne 12–14). Kapitlerne 29–30 er Mormons ord til folk i de sidste dage.

Fjerde Nefi: Denne bog indeholder kun 49 vers i ét kapitel, og dog omhandler den trehundrede år af det nefitiske folks historie (fra 34–321 e.Kr.). Flere generationer af skrivere, deriblandt Nefi, bidrog til optegnelsen. Versene 1–19 beretter, hvordan alle nefitter og

lamanitter blev omvendt til evangeliet, efter at den opstandne Kristus havde besøgt dem. Der herskede fred, kærlighed og harmoni. De tre nefitiske disciple, som Kristus havde tilladt at blive på jorden indtil sit andet komme (3 Ne 28:4–9), virkede blandt folket. Nefi overlod optegnelsen til sin søn Amos. Vers 19–47 rummer beretningen om Amos' virke (84 år) og hans søn Amos' virke (112 år). I år 201 e.Kr. begyndte stoltheden at skabe problemer blandt folket, som nu inddelte sig i klasser og oprettede falske kirker for vindings skyld (4 Ne 1:24–34).

De sidste vers i Fjerde Nefi viser, at folket igen var faldet tilbage i ugudelighed (4 Ne 1:35–49). I 305 e.Kr. døde Amos' søn Amos og hans bror Ammaron skjulte alle pladerne. Ammaron overdrog senere ansvaret for optegnelserne til Mormon, som nedskrev mange begivenheder fra sin egen tid og forkortede dem (Morm 1:2–4).

NEFITISKE DISCIPLE. *Se* Tre nefitiske disciple

NEFITTER. *Se også* Lamanitter; Mormons Bog; Nefi, Lehis søn

Et folkeslag fra Mormons Bog, som for en stor dels vedkommende nedstammede fra Lehis søn Nefi. De skilte sig ud fra lamanitterne og var i almindelighed mere retfærdige end lamanitterne. På grund af deres ugudelighed blev de dog til sidst udryddet af lamanitterne.

Nefitterne skilte sig ud fra lamanitterne, **2 Ne** 5:5–17. Alle de, der ikke var lamanitter, var nefitter, **Jakob** 1:13. Nefitterne var ansporet af en bedre sag, **Alma** 43:6–9, 45. Nefitterne havde aldrig været lykkeligere end på Moronis tid, **Alma** 50:23. Nefitterne blev skånet på grund af de retfærdiges bønner, **Alma** 62:40. Nefitterne begyndte at synke ned i vantro, **Hel** 6:34–35. Jesus underviste og virkede blandt nefitterne, **3 Ne** 11:1–28:12. Alle blev omvendt til Herren og havde alt til fælles, **4 Ne** 1:2–3. Der var ingen stridigheder, Guds kærlighed boede i deres hjerter, og de

var det lykkeligste af alle folk, **4 Ne** 1:15–16. Nefitterne begyndte at blive stolte og forfængelige, **4 Ne** 1:43. Blod og nedslagtning spredtes over hele landets overflade, **Morm** 2:8. Nefitterne tog til i ugudelighed, og Mormon nægtede at lede dem, **Morm** 3:9–11. Alle nefitter, på nær fireogtyve, blev dræbt, **Morm** 6:7–15. Enhver nefit, som ikke ville fornægte Kristus, blev slået ihjel, **Moro** 1:2. Nefitterne blev udryddet på grund af deres ugudelighed og synder, **L&P** 3:18. Vogt jer for stolthed, så I ikke bliver som nefitterne for dum, **L&P** 38:39.

NIDKÆRHED

At nære stærke og dybe følelser for nogen eller noget.

Jeg er en lidenskabelig Gud, **2 Mos** 20:5 (5 Mos 5:9; 6:15; Mosi 11:22). Jeg brænder af nidkærlighed for mit hellige navn, **Ez** 39:25. Jeg brænder af stor nidkærlighed for Jerusalem og for Zion, **Zak** 1:14.

NIKODEMUS. *Se også* Farisæere

En retfærdig jødisk leder fra Det Nye Testamente, som var farisæer, og som sandsynligvis sad i Rådet (Joh 3:1).

Han talte med Jesus ved nattetide, **Joh** 3:1–21. Han forsvarede Kristus over for farisæerne, **Joh** 7:50–53. Han kom med velduftende urter til Jesu begravelse, **Joh** 19:39–40.

NINEVE. *Se også* Assyrien; Jonas

Var på Det Gamle Testaments tid Assyriens hovedstad og gennem to hundrede år et vigtigt handelscentrum på Tigrisflodens østbred. Den faldt ved det assyriske riges undergang i 606 f.Kr.

Sankerib, Assyriens konge, boede i Nineve, **2 Kong** 19:36. Jonas blev sendt ud for at kalde byen til omvendelse, **Jon** 1:1–2 (Jon 3:1–4). Indbyggerne i Nineve omvendte sig, **Jon** 3:5–10. Kristus brugte over for jøderne Nineve som et eksempel på omvendelse, **Matt** 12:41.

NOA, BIBELSK PATRIARK. *Se*

også Ark; Gabriel; Regnbue;
Vandfloden

Lemeks søn fra Det Gamle Testamente og den tiende patriark efter Adam (1 Mos 5:29–32). Han vidnede om Kristus og prædikede omvendelse for en ugudeligt slægt. Da folket forkastede hans budskab, befalede Gud ham at bygge en ark, som skulle huse ham, hans familie og alle dyrene, mens de ugudelige blev udryddet fra jordens overflade af en vandflod (1 Mos 6:13–22; Moses 8:16–30). Profeten Joseph Smith forkyndte, at Noa er englen Gabriel, og at han i myndighed står lige under Adam med hensyn til at besidde frelsens nøgler.

Han og sønnerne Jafet, Sem og Kam og deres hustruer blev reddet, fordi de på Guds befaling byggede en ark, **1 Mos** 6–8 (Hebr 11:7; 1 Pet 3:20). Herren indgik samme pagt med Noa, som han havde indgået med Enok, **1 Mos** 9:1–17 (Moses 7:49–52; JSO, 1 Mos 9:15, 21–25). Noa blev i en alder af ti år ordineret til præstedømmet af Metusalem, **L&P** 107:52. Mange stræbte ham efter livet, men han blev reddet ved Guds kraft, **Moses** 8:18. Han forkyndte retfærdighed og underviste i Jesu Kristi evangelium, **Moses** 8:19, 23–24 (2 Pet 2:5).

NOA, ZENIFFS SØN

En ugudeligt konge fra Mormons Bog. Han herskede over en gruppe nefitter i Nefis land.

Noa begik mange synder, **Mosi** 11:1–15. Han beordrede profeten Abinadi henrettet, **Mosi** 13:1 (Mosi 17:1, 5–20). Noa blev brændt ihjel, **Mosi** 19:20.

NO'OMI. *Se også* Ruth

En retfærdig kvinde fra Det Gamle Testamente, som var hustru til Elimelek (Ruth 1–4). Elimelek og No'omi flyttede med deres børn til Moab for at undgå hungersnød. Da Elimelek og deres to sønner var døde, vendte No'omi tilbage til Betlehem sammen med sin svigerdatter Ruth.

NY JERUSALEM

Det sted, hvor de hellige skal samles og Kristus personligt skal regere sammen med dem i tusindårsriget. Zion (Det Ny Jerusalem) skal bygges på det amerikanske kontinent, og jorden skal fornyes og modtage sin paradisiske herlighed (TA 1:10). Navnet refererer også til en hellig by, som skal komme ned fra himlen i begyndelsen af tusindårsriget.

Belæringen udgår fra Zion, **Mika** 4:2. Navnet på min Guds by, det ny Jerusalem, **Åb** 3:12. Johannes så den hellige by, det ny Jerusalem, **Åb** 21:1–5. Dette folk vil jeg grundfæste i dette land, og det skal blive et nyt Jerusalem, **3 Ne** 20:22. Et nyt Jerusalem skal bygges i Amerika, **Eter** 13:3–6, 10. Byen Det Ny Jerusalem skal beredes, **L&P** 42:9, 35, 62–69. De hellige skal samles og opføre Det Ny Jerusalem, **L&P** 45:63–75. Det Ny Jerusalem skal bygges i Missouri, **L&P** 84:1–5 (L&P 57:1–3). Lammet skal stå på Zions bjerg og på den hellige by, Det Ny Jerusalem, **L&P** 133:56. Min bolig skal hedde Zion, et nyt Jerusalem, **Moses** 7:62.

NYE OG EVIGTVARENDE PAGT.

Se også Pagt

Jesu Kristi evangeliums fylde (L&P 66:2). Den er ny, hver gang den åbenbares på ny efter en periode med frafald. Den er evigtvarende i den forstand, at den er Guds pagt, og at den har været gældende i enhver evangelisk uddeling, hvor folk har været villige til at modtage den. Den nye og evige pagt blev atter åbenbaret til mennesker på jorden af Jesus Kristus gennem profeten Joseph Smith. Den omfatter hellige ordnancer, som udføres ved præstedømmemyndighed – såsom dåb og tempelvielse – og som tilvejebringer menneskets frelse, udødelighed og evige liv. Når mennesker tager imod evangeliet og lover at holde Guds befalinger, lover Gud at give dem de velsignelser, som hører til hans nye og evige pagt.

Jeg opretter min pagt med dig, **1 Mos**

17:7. For ham skal der være en pagt om evig præstetjeneste, **4 Mos** 25:13. Folk har tilsidesat budet og brudt den evige pagt, **Es** 24:5 (L&P 1:15). Jeg vil slutte en evig pagt med jer, **Es** 55:3 (Jer 32:40). Det skal være en evig pagt, **Ez** 37:26. Ved at tale om en ny pagt har han gjort den tidligere forældet, **Hebr** 8:13. Jesus, den nye pagts formidler, **Hebr** 12:24 (L&P 76:69). Dette er en ny og en evigtvarende pagt, **L&P** 22:1. Jeg har sendt min evigtvarende pagt til verden, **L&P** 45:9 (49:9). Herren har sendt sit evangeliums fylde, sin evigtvarende pagt, **L&P** 66:2 (133:57). For at kunne opnå den højeste grad i det celestiale rige må et menneske indtræde i den nye og evigtvarende ægteskabspagt, **L&P** 131:1–2. Den nye og evigtvarende pagt blev indstiftet med henblik på Herrens herligheds fylde, **L&P** 132:6, 19.

NYE TESTAMENTE. *Se også*

Bibelen; Skrifte

En samling inspirerede tekster (oprindelig på græsk) om Jesu Kristi, hans apostles og tilhængeres liv og virke. Det Nye Testamente opdeles som regel i evangelierne, Apostlenes Gerninger, Paulus' breve, andre breve og Johannes' Åbenbaring.

De fire evangelier, nemlig Matthæus-, Markus-, Lukas- og Johannesevangeliet, er beretninger om Kristi liv. Apostlenes Gerninger beskriver kirkens historie og apostlenes virke – herunder især Paulus' missionsrejser – efter Kristi død. Paulus' breve indeholder vejledninger til kirkens ledere og medlemmer. De øvrige breve er skrevet af andre apostle og rummer yderligere formaning til de første hellige. Johannes' Åbenbaring, som er skrevet af apostlen Johannes, rummer hovedsagelig profetier om de sidste dage.

NÆSTEKÆRLIGHED. *Se også*

Kærlighed; Medfølelse; Tjeneste; Velfærd

Kristi rene kærlighed (Moro 7:47), den kærlighed, som Kristus nærer for men-

neskenes børn, og som menneskenes børn bør nærer for hinanden (2 Ne 26:30; 33:7–9; Eter 12:33–34). Den højeste, ædleste og stærkeste form for kærlighed, ikke blot hengivenhed.

Den rene kærlighed overgår næsten alt andet, **1 Kor** 13. Sigtet med det påbud er kærlighed af et rent hjerte, **1 Tim** 1:5. Herren har befaleet, at alle mennesker skal nærer næstekærlighed, **2 Ne** 26:30 (Moro 7:44–47). Se til at I har tro, håb og næstekærlighed, **Alma** 7:24. Den kærlighed, som Herren nærer til menneskenes børn, er næstekærlighed, **Eter** 12:33–34. Uden næstekærlighed kan menneskene ikke arve det sted, som er beredt i Faderens boliger, **Eter** 12:34 (Moro 10:20–21). Moroni nedskrev Mormons ord om tro, håb og næstekærlighed, **Moro** 7. Næstekærlighed gør et menneske skikket til at tjene Gud, **L&P** 4:5–6 (L&P 12:8). Klæd jer i næstekærlighedens bånd, **L&P** 88:125. Lad dit indre være fyldt af næstekærlighed, **L&P** 121:45.

NØGLER, PRÆSTEDØMMETS. *Se*

også Første Præsidentskab;

Præstedømme; Uddeling

Nøgler er retten til at præsidere, eller den magt, Gud overdrager mennesker, så de kan lede og styre Guds præstedømme på jorden. De præstedømmebærere, som kaldes til præsidierende stillinger, modtager nøgler fra dem, der står over dem i myndighed. Præstedømmebærere anvender kun præstedømmet inden for de rammer, som er udstukket af dem, der sidder inde med nøglerne. Kirkens præsident besidder alle præstedømmets nøgler (L&P 107:65–67, 91–92; 132:7).

Peter modtog nøglerne til Himmeriget, **Matt** 16:19. Mikael (Adam) modtog nøglerne til frelse under Jesu Kristi ledelse, **L&P** 78:16. Rigets nøgler tilhører altid Det Første Præsidentskab, **L&P** 81:2. Det melkisedekske præstedømme besidder nøglen til rigets hemmeligheder om kundskaben om Gud, **L&P** 84:19. Joseph Smith og Oliver Cowdery

modtog nøglerne til Israels indsamling, Abrahams evangelium og beseglingsmagten, **L&P** 110:11–16. De tolv apostle har særlige nøgler, **L&P** 112:16. Det Første Præsidentskab og De Tolv besidder nøglerne til tidernes fyldes uddeling, **L&P** 112:30–34. Embedsmænd i præstedømmet besidder nøgler, **L&P** 124:123. Den, der har nøgler, kan opnå kundskab, **L&P** 128:11. Det aronske præstedømme besidder nøglerne til englebetjening og til omvendelsens evangelium og til dåb, **JS–H** 1:69 (**L&P** 13).

NÅDE. *Se også* Barmhertighed; Forsoning; Frelse; Jesus Kristus

Den kraft fra Gud, som gør det muligt for mennesker at modtage velsignelser i dette liv og opnå evigt liv og ophøjelse, når de har udøvet tro, omvendt sig og gjort deres bedste for at holde befalingerne. Denne guddommelige hjælp eller styrke gives i kraft af Guds barmhertighed og kærlighed. Ethvert dødeligt menneske har brug for guddommelig nåde både på grund af Adams fald og på grund af menneskelige svagheder.

Nåden og sandheden kom ved Jesus Kristus, **Joh** 1:17. Vi bliver frelst ved Herren Jesu nåde, **ApG** 15:11 (**Rom** 3:23–24; **L&P** 138:14). Ved ham har vi i troen fået adgang til nåden, **Rom** 5:2. Af nåde er I frelst ved tro, **Ef** 2:8. Guds nåde er blevet åbenbaret til frelse, **Tit** 2:11. Træd med frimodighed frem for nådens trone, **Hebr** 4:16. Gud viser de ydmyge nåde, **1 Pet** 5:5. Intet kød kan bo i Guds nærhed, uden at det er ved den hellige Messias' fortjenester og barmhertighed og nåde, **2 Ne** 2:8. Det er alene i og ved Guds nåde, at menneskene bliver frelst, **2 Ne** 10:24. Det er ved nåde, at vi bliver frelst, efter alt hvad vi kan gøre, **2 Ne** 25:23. Det er ved nåde, at vi har magt til at gøre dette, **Jakob** 4:7. Menneskene kan blive bragt tilbage til nåde for nåde i forhold til deres gerninger, **Hel** 12:24. Min nåde er tilstrækkelig for de sagtmodige og alle, som ydmyger sig, **Eter** 12:26–27.

Moroni bad Herren om at skænke ikke-jøderne nåde, så de kunne nære næstekærlighed, **Eter** 12:36, 41. Ved Guds nåde er I fuldkomne i Kristus, **Moro** 10:32–33. Jesus modtog nåde for nåde, **L&P** 93:12–13, 20.

OBADIAS

En profet fra Det Gamle Testamente, som forudsagde Edoms endeligt. Han profeterede formentlig, mens kong Joram regerede (848–844 f.Kr.), eller under den babylonske invasion i 586 f.Kr.

Obadias' Bog: En bog i Det Gamle Testamente. Den rummer kun ét kapitel. I bogen skriver Obadias om Edoms fald og profeterede, at befrierne skal stå på Zions bjerg.

OBED. *Se også* Boaz; Ruth

Omtales i Det Gamle Testamente. Obed var søn af Boaz og Ruth og far til Isaj, som blev far til kong David (**Ruth** 4:13–17, 21–22).

OFFERGAVE. *Se også* Almisser; Faste; Ofre; Tiende; Velfærd

En gave til Herren. I Det Gamle Testamente anvendes ordet ofte om slagte- eller brændofre. I dag anvender kirken fasteofre og andre frivillige offergaver (hvilket omfatter tid, talenter og ejendele) til hjælp for fattige og til andre værdige formål.

I har bedraget mig med tiende og afgifter, **Mal** 3:8–10. Gå først hen og forlig dig med din broder; så kan du bringe din gave, **Matt** 5:23–24. Bring hele jeres sjæl som et offer til Kristus, **Omni** 1:26. Hvis et menneske bringer en gave uden virkelig hensigt, gavner det ham intet, **Moro** 7:6. Præstedømmets nøgler skal ikke tages tilbage, førend Levis sønner atter bringer Herren et offer i retfærdighed, **L&P** 13:1. På denne, Herrens dag, skal du bringe dine gaver og dine sakramenter som et offer til den Højeste, **L&P** 59:12. Lad os som kirke og som folk bringe Herren et offer i retfærdighed, **L&P** 128:24.

OFFICER

I Det Nye Testamente betegner *officer* en befalingsmand i den romerske hær, som havde kommandoen over et kompagni på 50–100 mand. Et sådant kompagni udgjorde en tresindstyvendedel af en romersk legion. (Se Matt 8:5; Luk 23:47; ApG 10:1–8).

OFFICIEL ERKLÆRING – 1. Se

også Manifestet; Woodruff, Wilford; Ægteskab – Flerkoneri

Den første del af Officiel Erklæring – 1, som findes trykt i sin helhed sidst i Lære og Pagter, er også kendt som Manifestet. Det blev givet af præsident Wilford Woodruff og fremlagt for kirkens medlemmer ved generalkonferencen den 6. oktober 1890. I 1862 og i de efterfølgende 25 år blev der vedtaget forskellige love, som gjorde flerkoneri ulovligt i USA. Ved syner og åbenbaring viste Herren Wilford Woodruff, hvad der ville ske, hvis de hellige ikke opgav at praktisere flerkoneri. Manifestet erklærede formelt, at der ikke længere blev indgået polygame ægteskaber.

OFFICIEL ERKLÆRING – 2. Se

også Kimball, Spencer W.; Præstedømme

En doktrinær erklæring om, hvem der kan bære Guds præstedømme. Den findes i dag trykt sidst i Lære og Pagter. I juni 1978 åbenbarede Herren for præsident Spencer W. Kimball, at præstedømmet skulle gives til alle værdige mandlige medlemmer af kirken. Dette medførte, at alle værdige mænd kunne modtage præstedømmet, og at alle værdige medlemmer, uanset race eller hudfarve, kunne modtage templets velsignelser. Den 30. september 1978 blev denne erklæring fremlagt ved kirkens generalkonference og enstemmigt antaget.

OFRE. Se også Blod; Forsoning;

Jesus Kristus; Nadver;
Sønderknust hjerte

I oldtiden betød det at ofre, at man

gjorde noget eller nogen hellig. I vore dage forbinder vi det at ofre med det at give afkald på eller lide afsavn, hvad angår verdslige ting til fordel for Herren og hans rige. Medlemmer af Herrens kirke må være villige til at ofre alt for Herren. Joseph Smith sagde, at »en religion, som ikke kræver, at man er villig til at ofre alt, har aldrig haft tilstrækkelig kraft til at skabe den fornødne tro til liv og frelse.« Set i evighedens perspektiv er de velsignelser, som opnås ved at yde ofre, langt større end det, man giver afkald på.

Da Adam og Eva var blevet drevet ud fra Edens have, gav Herren dem offerloven. Denne lov indebar blandt andet, at de skulle ofre de førstefødte dyr af deres hjerde. Dette offer var symbol på det offer, som Guds enbårne Søn senere bragte (Moses 5:4–8). Denne skik fortsatte indtil Jesu Kristi død, hvorefter dyreofringer ophørte med at være en evangelisk ordinance (Alma 34:13–14). I vore dage nyder kirkens medlemmer nadverbrødet og -vandet til minde om Jesu Kristi offer. Medlemmer af Kristi kirke i dag har også fået befaling om at bringe et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd som offer (3 Ne 9:19–22). Det vil sige, at de er ydmyge, angerfulde samt villige til at omvende sig og adlyde Herrens befalinger.

Abraham bandt sin søn Isak og lagde ham på et alter, **1 Mos** 22:1–18 (Jakob 4:5). Du skal bringe dine brændofre, **2 Mos** 20:24. Offerdyr skal være uden fejl, **5 Mos** 15:19–21. At adlyde er bedre end offer, **1 Sam** 15:22. At elske er mere værd end alle brændofre og slagtofre, **Mark** 12:32–33. Vi bliver helliget ved Kristi offer, **Hebr** 10:10–14. Kristus bringer sig selv som et offer for synd, **2 Ne** 2:6–7. Dette store og sidste offer bliver Guds Søn, ja, altomfattende og evigt, **Alma** 34:8–14. Jeres brændofre skal høre op; som offer skal I bringe Gud et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, **3 Ne** 9:19–20 (Sl 51:16–17; L&P 59:8). I dag er det en offerdag, **L&P** 64:23 (L&P 97:12). Alle,

som er villige til at iagttage deres pagter ved opofrelse, er antaget af Herren, **L&P** 97:8. Joseph F. Smith så de retfærdige ånder, som havde bragt slagtofre som et sindbillede på Frelserens offer, **L&P** 138:13. Forlønsning var blevet udvirket ved Guds Søns offer på korset, **L&P** 138:35.

OLIE. *Se også* Oliventræ; Salve; Salvelse af syge

Som regel menes der olivenolie, når der tales om olie i skrifterne. Lige fra Det Gamle Testaments tid er olivenolie blevet anvendt til ritualer i templet og teltboligen, til salvelser, til lampeolie samt til madlavning. Olivenolie er til tider et symbol på renhed og på Helligånden og dens kraft (1 Sam 10:1, 6; 16:13; Es 61:1-3).

Præsten skal stryge noget af olien på den højre øreflip, **3 Mos** 14:28-29. Det var mig, Herren sendte for at salve dig til konge over sit folk, **1 Sam** 15:1. Enkens oliekanne blev ikke tom, **1 Kong** 17:10-16. Herren salver mit hoved med olie, **Sl** 23:5. De salvede mange syge med olie, **Mark** 6:13. Menighedens ældste skal salve ham med olie og bede over ham, **Jak** 5:13-15. Hold jeres lamper i god stand og tændt, og hav olie med jer, **L&P** 33:17 (Matt 25:1-13).

OLIEBJERGET. *Se også* Getsemane

En høj øst for Kedrondalen, øst for Jerusalem. For foden af denne høj, på den vestlige side, ligger Getsemane have. Byerne Betfage og Betania ligger henholdsvis på toppen og på den østlige side. Dette bjerg har været skueplads for mange bibelske begivenheder (Matt 24:3) og kommer også til at spille en vigtig rolle i kommende begivenheder i de sidste dage (Zak 14:3-5; **L&P** 45:48-54; 133:20).

OLIVENTRÆ. *Se også* Israel; Olie

Et træ, som er almindeligt forekommende i Israel, og som er en vigtig nytteplante i de bibelske lande. Den dyrkes for sit véd, sine frugter og sin

olie. Oliventræet anvendes oftest i skrifterne som symbol på Israels hus.

Israels hus sammenlignes med et oliventræ, hvis grene brækkes af og spredes, **1 Ne** 10:12 (1 Ne 15:12). Herren sammenlignede Israels hus med et forædlet oliventræ, **Jakob** 5-6. Joseph Smith kaldte åbenbaringen i afsnit 88 for olivenbladet, **L&P** 88:indledningen. En adelsmand sendte sine tjenere ud i sin vingård for at plante tolv oliventræer, **L&P** 101:43-62.

OMEGA. *Se* Alfa og Omega; Jesus Kristus

OMNER. *Se også* Mosija, Benjamins søn; Mosijas sønner

En af kong Mosijas sønner fra Mormons Bog. Omner drog sammen med sine brødre ud for at prædike for lamanitterne (Mosi 27:8-11; 34-37; 28:1-9).

OMNI

En nefitisk historieskriver fra Mormons Bog, som førte optegnelserne omkring år 361 f.Kr. (Jarom 1:15; Omni 1:1-3).

Omnis Bog: En bog i Mormons Bog, som er oversat fra Nefis små plader. Bogen har kun ét enkelt kapitel, som indeholder en beretning om krigen mellem nefitterne og lamanitterne. Omni skrev kun de første tre vers i bogen. Pladerne blev derefter givet videre til Amaron, Kemish, Abinadom og endelig til Amaleki. Amaleki overdrog pladerne til kong Benjamin, som var konge af Zarahemla.

OMSKÆRELSE. *Se også* Abrahamske pagt

Tegnet på den abrahamske pagt for alle mandlige israelitter på Det Gamle Testaments tid (1 Mos 17:10-11, 23-27; JSO, 1 Mos 17:11). Omskærelse blev udført ved, at man skar forhuden af såvel drengebørn som af voksne mænd. De, som blev omskåret, nød pagtens privilegier og påtog sig de medfølgende ansvar. Omskærelse som tegn på denne pagt ophørte med Kristi virke (Moro 8:8; **L&P** 74:3-7).

OMVENDELSE. *Se også*

Bekendelse; Discipel; Forsoning;
Født af Gud, født på ny; Jesus
Kristus; Syndsforladelse;
Sønderknust hjerte; Tilgive

I skrifterne bruges begrebet *omvendelse* i to betydninger: (1) At blive omvendt, dvs. at lægge sin tro, sit sind og sit liv om, så det er i overensstemmelse med Guds vilje (ApG 3:19). (2) At omvende sig, hvilket indebærer en ændring af ens sindelag, hvilket igen medfører et nyt syn på Gud, én selv og livet i almindelighed.

At blive omvendt: At blive omvendt indbefatter en bevidst beslutning om at opgive sin tidligere anskuelse og livsførelse og ændre sig med henblik på at blive Kristi discipel. Bod, dåb til syndernes forladelse, modtagelse af Helligånden ved håndspåleggelse samt vedvarende tro på Herren Jesus Kristus gør omvendelsen fuldkommen. Det naturlige menneske forandres til et nyt menneske, som er helliggjort og rent, født på ny i Kristus Jesus (2 Kor 5:17; Mosi 3:19).

Folk må omvende sig og blive som børn, **Matt** 18:3 (Mosi 3:19). Når du engang vender om, så styrk dine brødre, **Luk** 22:32. De, som tog imod hans ord, blev døbt, **ApG** 2:37–41. Få en synder til at vende om fra den vildfarelse, han lever i, **Jak** 5:20. Enosh blev omvendt, **En** 1:2–5. Kong Benjamins ord bevirkede en mægtig forandring i folket, **Mosi** 5:2 (Alma 5:12–14). Hele menneskeslægten må fødes på ny, ja, fødes af Gud, **Mosi** 27:25. Alma og Mosijas sønner blev omvendt, **Mosi** 27:33–35. Lamonis far blev omvendt, **Alma** 22:15–18. Ved Guds ord og kraft var de blevet omvendt til Herren, **Alma** 53:10. Omvendelse medfører en forandring i hjertet, **Hel** 15:7. Så mange, som blev omvendt, tilkendegav i sandhed, at de havde følt Guds kraft og ånd, **3 Ne** 7:21. På grund af deres tro på Kristus på det tidspunkt, da de blev omvendt, blev de døbt med ild og med Helligånden, **3 Ne** 9:20. De skal drage

ud og prædike omvendelse, og mange vil blive omvendt, **L&P** 44:3–4.

At omvende sig: Når et menneske omvender sig, vender det sig fra det onde og bringer sit hjerte og sin vilje i harmoni med Gud, idet det underkaster sig Guds befalinger og ønsker og forsager synd. Sand omvendelse udspringer af kærlighed til Gud og et oprigtigt ønske om at adlyde hans bud. Alle mennesker, som kan stilles til regnskab for deres handlinger, har syndet og må omvende sig for at kunne opnå frelse. Kun i kraft af Jesu Kristi forsoning kan vores omvendelse få virkning og blive anerkendt af Gud.

Aflæg nu bekendelse for Herren, **Ezra** 10:11. Fjern jeres onde gerninger, hold op med at handle ondt, **Es** 1:16. Vend jer bort fra alle jeres overtrædelser, **Ez** 18:30–31. Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær! **Matt** 3:2. Der bliver større glæde i himlen over én synder, der omvender sig, **Luk** 15:7. Gud befaler nu mennesker, at de alle og overalt skal omvende sig, **ApG** 17:30 (2 Ne 9:23; 3 Ne 11:31–40; L&P 133:16). Bedrøvelse efter Guds vilje virker omvendelse til frelse, **2 Kor** 7:10. Herren den Almægtiges Ånd har bevirket en mægtig forandring i vort hjerte, så vi ikke mere har tilbøjelighed til at gøre ondt, **Mosi** 5:2. Hvis han bekender sine synder og omvender sig, skal I tilgive ham, **Mosi** 26:29. Efter Almas forkyndelse begyndte mange at omvende sig, **Alma** 14:1. Udsæt ikke jeres omvendelses dag, **Alma** 34:33. Alma fortalte Helaman om sin omvendelse, **Alma** 36 (Mosi 27:8–32). Omvendelse kunne ikke blive menneskene til del, uden at der var en straf, **Alma** 42:16. Lad dine synder forurolige dig med den uro, der skal bringe dig ned til omvendelse, **Alma** 42:29. I skal som offer bringe mig et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, **3 Ne** 9:20. Den, der omvender sig og kommer til mig som et lille barn, ham vil jeg tage imod, **3 Ne** 9:22. Omvend jer, alle I jordens ender, **3 Ne** 27:20. Så ofte som

de omvendte sig, blev de tilgivet, **Moro** 6:8. Tal intet andet end omvendelse til denne slægt, **L&P** 6:9 (**L&P** 11:9). Hvor stor er ikke hans glæde over den sjæl, der omvender sig! **L&P** 18:13. Enhver må omvende sig eller lide, **L&P** 19:4. Den, som synder og ikke omvender sig, skal stødes ud, **L&P** 42:28. Den, der bekender og aflægger sine synder, bliver tilgivet, **L&P** 58:42–43. De døde, som omvender sig, bliver forløst, **L&P** 138:58. Vi tror på omvendelse, **TA** 1:4.

OND TALE. *Se også* Løgn; Rygte; Sladder; Splid

At fremsætte udtalelser, som er usande, sårende og nedrige. I skrifterne er sådanne udtalelser ofte rettet mod en person i den bestemte hensigt at såre.

Vogt din tunge for ondskab, **SI** 34:14 (1 **Pet** 3:10). På en ondsindet mands læber brænder en ild, **Ordsp** 16:27. Salige er I, når man på grund af mig lyver jer alt muligt ondt på, **Matt** 5:11 (3 **Ne** 12:11). Fra hjertet udgår onde tanker, **Matt** 15:19 (**Mark** 7:21). Du må ikke forbande dit folks øvrighed, **ApG** 23:5. Al spot skal ligge jer fjernt, **Ef** 4:31. Bagtal ikke hinanden, **Jak** 4:11. Se til, at der ikke er nogen bagtalelse eller ond tale, **L&P** 20:54.

ONDE ÅNDER. *Se* Ånd – Onde ånder

OPHØJELSE. *Se også* Celestial herlighed; Evigt liv; Forsoning; Krone; Mennesker – Menneskets mulighed for at blive som vor himmelske Fader

Den højeste tilstand af lykke og herlighed i det celestiale rige.

Du mætter mig med glæde for dit ansigt, **SI** 16:11. De er guder, nemlig Guds sønner – derfor er alt deres, **L&P** 76:58–59. De hellige skal modtage deres arv og blive gjort ham lig, **L&P** 88:107. Disse engle efterlevede ikke min lov; derfor vedbliver de med at være hver for sig og enkeltvis uden ophøjelse, **L&P** 132:17. Mænd og kvinder må gifte sig i overensstemmelse

med Guds lov for at opnå ophøjelse, **L&P** 132:19–20. Snæver er den port, og trang er den vej, som fører til ophøjelse, **L&P** 132:22–23. Abraham, Isak og Jakob er gået ind til deres ophøjelse, **L&P** 132:29, 37. Jeg besegler din ophøjelse på dig, **L&P** 132:49.

OPRETHOLDELSE AF KIRKELEDERE. *Se også* Fælles Samtykke

At love sin støtte til dem, der tjener som kirkens ledere, både lokalt og i den øverste ledelse.

Tag Josva, fremstil ham for menigheden og indsæt ham i deres nærvær, **4 Mos** 27:18–19. Alle brød ud i hyldestråb: »Kongen leve!« **1 Sam** 10:24. Hold fast ved hans profeter, så vil I have lykken med jer, **2 Krøn** 20:20. Adlyd jeres ledere, **Hebr** 13:17. Du skal blive begunstiget af Herren, fordi du ikke har murret, **1 Ne** 3:6. De, der tog imod profeterne, blev skånet, **3 Ne** 10:12–13. Giv agt på ordene fra disse tolv, **3 Ne** 12:1. Ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme, **L&P** 1:38. Hans ord skal I tage imod, som kom det fra min egen mund, **L&P** 21:5. Den, der modtager mine tjenere, modtager mig, **L&P** 84:35–38. Hver den, der modtager mig, modtager dem, som jeg har sendt, **L&P** 112:20. Hvis mit folk ikke vil give agt på disse mænds røst, hvem jeg har udpeget, da skal de ikke blive velsignet, **L&P** 124:45–46.

OPRØR. *Se også* Djævelen; Frafald; Murre; Synd

At trodse eller sætte sig op imod Herren, herunder også at afvise at følge hans udvalgte ledere og med overlæg overtræde hans befalinger.

Gør ikke oprør mod Herren! **4 Mos** 14:9. Den onde stræber kun efter at være genstridig, **Ordsp** 17:11. Ve jer, oprørske børn, **Es** 30:1. Herren forløser ikke sådanne, som sætter sig op imod ham og omkommer i deres synder, **Mosi** 15:26. Amlicitterne kom frem i åbent oprør mod Gud, **Alma** 3:18–19.

De oprørske skal blive gennemboret af megen sorg, **L&P** 1:3. Herrens vrede er optændt imod de genstridige, **L&P** 56:1 (**L&P** 63:1–6). Satan gjorde oprør mod Gud, **Moses** 4:3.

OPSTANDELSE. *Se også* Død, fysisk; Forsoning; Jesus Kristus; Legeme; Udødelighed; Ånd

Den genforening af det åndelige legeme og det fysiske legeme af kød og knogler, som finder sted efter døden. Efter opstandelsen adskilles ånden og legemet aldrig igen, og det pågældende menneske bliver udødeligt. Enhver, som er blevet født på denne jord, opstår, fordi Jesus Kristus overvandt døden (1 Kor 15:20–22).

Jesus Kristus var den første, som opstod på denne jord (**ApG** 26:23; **Kol** 1:18; **Åb** 1:5). Det Nye Testamente viser fyldestgørende, at Jesus opstod med et fysisk legeme: Hans grav var tom, han spiste fisk, han havde en krop af kød og knogler, folk rørte ved ham, og englenerne sagde, at han var opstået (**Mark** 16:1–6; **Luk** 24:1–12, 36–43; **Joh** 20:1–18). I nutidig åbenbaring bekræftes det, at Kristus virkelig opstod, og at alle mennesker skal opstå (**Alma** 11:40–45; 40; 3 **Ne** 11:1–17; **L&P** 76; **Moses** 7:62).

Ikke alle mennesker opstår til den samme herlighed (1 Kor 15:39–42; **L&P** 76:89–98), og ikke alle opstår på samme tid (1 Kor 15:22–23; **Alma** 40:8; **L&P** 76:64–65, 85). Mange hellige opstod efter Kristi opstandelse (**Matt** 27:52). De retfærdige opstår før de ugudelige og kommer frem i den første opstandelse (1 **Thess** 4:16). De syndere, som ikke har omvendt sig, kommer frem i den sidste opstandelse (**Åb** 20:5–13; **L&P** 76:85).

Når mit kød er tæret bort, skal jeg skue Gud, **Job** 19:26 (**Moses** 5:10). Jeg åbner jeres grave og fører jer op, **Ez** 37:12. Gravene sprang op og mange stod op, **Matt** 27:52–53 (3 **Ne** 23:9). Herren er virkelig opstået, **Luk** 24:34. En ånd har ikke kød og knogler, som I ser, jeg har, **Luk** 24:39. Jeg er opstanden

og livet, **Joh** 11:25. De tolv apostle forklarede, at Kristus var opstået, **ApG** 1:21–22 (**ApG** 2:32; 3:15; 4:33). Alle skal gøres levende med Kristus, **1 Kor** 15:1–22. De, der er døde i Kristus, skal opstå først, **1 Thess** 4:16. Salig og hellig er den, der har del i den første opstandelse, **Åb** 20:6. Kristus nedlægger sit liv og tager det op igen, så han kan tilvejebringe de dodes opstandelse, **2 Ne** 2:8 (**Mosi** 13:35; 15:20; **Alma** 33:22; 40:3; **Hel** 14:15). Uden opstandelsen måtte vi blive underkastet Satan, **2 Ne** 9:6–9. Opstandelsen bliver alle mennesker til del, **2 Ne** 9:22. Abinadi forklarede om den første opstandelse, **Mosi** 15:21–26. De ugudelige forbliver, som om der ikke havde været nogen forløsning, med undtagelse af, at dødens bånd er løst, **Alma** 11:41–45. Alma forklarede sjælens tilstand mellem døden og opstandelsen, **Alma** 40:6, 11–24. Ved Herrens komme skal de døde, der døde i Kristus, komme frem, **L&P** 29:13 (**L&P** 45:45–46; 88:97–98; 133:56). Græd især over dem, der ikke har håb om en herlig opstandelse, **L&P** 42:45. De, som ikke har kendt nogen lov, skal få del i den første opstandelse, **L&P** 45:54. De skal opstå fra de døde og skal ikke dø siden hen, **L&P** 63:49. Opstandelsen fra de døde er sjælens forløsning, **L&P** 88:14–16. Ånd og element, uadskilleligt forbundet, modtager en fylde af glæde, **L&P** 93:33. Engle, som er opstandne personer, har et legeme af kød og knogler, **L&P** 129:1. Uanset hvilket intelligensniveau vi opnår i dette liv, så opstår det sammen med os i opstandelsen, **L&P** 130:18–19.

ORDET. *Se* Jesus Kristus – Kristi forudtilværelse

ORDINANCER. *Se også* Besegle; Frelse; Frelse for afdøde; Slægtsregister; Templet, Herrens hus

Hellige ritualer og ceremonier. Ordinanacer består af handlinger, som har åndelig betydning. Ordinanacer kan også betyde Guds love og bud.

Kirkens ordinancer omfatter salvelse af syge (Jak 5:14–15), velsignelse af nadveren (L&P 20:77, 79), dåb ved nedsænkning i vand (Matt 3:16; L&P 20:72–74), velsignelse af børn (L&P 20:70), overdragelse af Helligånden (L&P 20:68; 33:15), overdragelse af præstedømmet (L&P 84:6–16; 107:41–52), tempelordinancer (L&P 124:39) og vielse i den nye og evige pagt (L&P 132:19–20).

Du skal indskærpe dem forordningerne og lovene, **2 Mos** 18:20. Så de følger mine love og omhyggeligt holder mine bud, **Ez** 11:20. Folket var nidkære med hensyn til at iagttage Guds ordinancer, **Alma** 30:3. Hvad gavner det, at vi har levet efter hans ordinancer? **3 Ne** 24:13–14. Den, der beder, og hvis ånd er angerfuld, han bliver antaget af mig, hvis han adlyder mine ordinancer, **L&P** 52:14–19. Hele menneskeheden kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer, **TA** 1:3.

Stedfortrædende ordinancer: En religiøs ordinance, som udføres af en levende på vegne af en, som er død. Disse ordinancer har kun gyldighed, hvis den, som ordnancen udføres for, tager imod den, holder de pagter, der er forbundet med den, og besegles af forjættelsens hellige Ånd. I vore dage udføres sådanne ordinancer i templet.

Hvad skal det ellers til for, at nogle lader sig døbe for de døde? **1 Kor** 15:29. Dåb for de døde skal udføres i templerne, **L&P** 124:29–36. Ånderne i åndeverdenen blev undervist i stedfortrædende dåb til syndernes forladelse, **L&P** 138:29–34.

ORDINERE. *Se også* Embede, embedsmænd; Håndspålæggelse; Kalde, kaldet af Gud; Myndighed; Præstedømme

At overdrage myndighed eller et embede. For at kunne udøve myndighed i Herrens kirke skal man være kaldet af Gud ved profeti og ved håndspålæggelse af dem, der har myndighed dertil (TA 1:5). Skønt man ved sin ordinati-

on modtager myndighed, udøver man den under ledelse af den, som bærer de nøgler, der henhører til den pågældende myndighed.

Jeg gjorde dig til profet for folkene, **Jer** 1:5. Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer, **Joh** 15:16. Alma, der havde myndighed fra Gud, ordinerede præster, **Mosi** 18:18. Mænd ordineres til det høje præstedømme med en hellig ordinance, **Alma** 13:1–9. Jesus kaldte og ordinerede tolv disciple, **3 Ne** 12:1. Ældster ordinerer præster og lærere ved håndspålæggelse, **Moro** 3:1–4. I må vente endnu en lille stund, for I er endnu ikke blevet ordineret, **L&P** 5:17. Joseph Smith blev ordineret til at være en af Jesu Kristi apostle, **L&P** 20:2 (L&P 27:12). Ingen bør ordineres uden menighedens samtykke, **L&P** 20:65. Det skal ikke pålægges nogen at prædike mit evangelium, medmindre han bliver ordineret af en, der har myndighed, **L&P** 42:11. Ældster er ordineret til at prædike mit evangelium, **L&P** 50:13–18. Det er de tolv pligt at ordinere og bringe orden blandt alle de andre embedsmænd i kirken, **L&P** 107:58. Jeg stræbte efter at få fædrenes velsignelser og den ret, hvortil jeg skulle ordineres, **Abr** 1:2. Joseph Smith og Oliver Cowdery ordinerede hinanden til det aronske præstedømme, **JS–H** 1:68–72.

ORDSPROG

En talemåde som udtrykker en leveregel eller et råd.

Ordsprogenes Bog. En bog i Det Gamle Testamente, som indeholder mange lignelser, talemåder og digte, hvoraf nogle er skrevet af Salomo. Ordsprogenes Bog citeres ofte i Det Nye Testamente.

Kapitlerne 1–9 rummer en forklaring på sand visdom. Kapitlerne 10–24 indeholder en samling visdomsord om rigtig og forkert levevis. Kapitlerne 25–29 indeholder de af Salomos ordsprog, som Hizkija, Judas konge, lod

nedskrive. Kapitlerne 30–31 rummer en beskrivelse af en dygtig kvinde.

OVERLEVERINGER

Tro og skikke, som videregives fra slægt til slægt (2 Thess 2:15). I skrifterne advarer Herren konstant de retfærdige mod menneskenes onde overleveringer (3 Mos 18:30; Mark 7:6–8; Mosi 1:5; L&P 93:39–40).

OVERSÆTTE

At udtrykke betydningen af en tanke, som fremsættes på et sprog, med tilsvarende ord på et andet sprog (Mosi 8:8–13; TA 1:8). I skrifterne omtales dette ofte som en gave fra Gud (Alma 9:21; L&P 8; 9:7–9). Det kan til tider også betyde at forbedre eller rette en eksisterende oversættelse på et bestemt sprog eller at genskabe en tekst, som er gået tabt (L&P 45:60–61). Joseph Smith fik befaling om at påbegynde en inspireret oversættelse af King James' bibel (L&P 42:56; 76:15).

Joseph Smith havde ved Guds barmhjertighed magt til at oversætte ved Guds kraft, L&P 1:29. Du har den gave at kunne oversætte, L&P 5:4. Jeg skænker dig den gave, hvis du ønsker den af mig, at kunne oversætte, L&P 6:25. Gud gav Joseph Smith kraft fra det høje til at oversætte Mormons Bog, L&P 20:8. Ved hjælp af Urim og Tumim oversatte jeg nogle af skrifttegningerne, JS–H 1:62 (Mosi 8:13; 28:13).

PAGT. *Se også* Abrahamske pagt;
Ed; Ed og pagt, præstedømmets;
Nye og evigtvarende pagt

En aftale mellem Gud og et menneske, men de handler ikke som ligemænd i aftalen. Gud opstiller pagtens betingelser, og mennesket indvilliger i at gøre, hvad han befaler. Gud lover så til gengæld menneskene visse velsignelser for deres lydighed.

Principper og ordinancer modtages ved pagt. De medlemmer af kirken, som indgår sådanne pagter, lover at ære dem. For eksempel slutter medlemmer pagt med Herren, når de bliver døbt,

og fornyer denne pagt ved at nyde nadveren. De indgår yderligere pagter i templet. Herrens folk er et pagtsfolk og bliver rigt velsignet, når de holder deres pagter med Herren.

Med dig vil jeg oprette min pagt, **1 Mos** 6:18. Hvis I holder min pagt, skal I være min ejendom, **2 Mos** 19:5. Du må ikke slutte pagt med dem og deres guder, **2 Mos** 23:32. Hold sabbatten som en eviggyldig pagt, **2 Mos** 31:16. Jeg vil aldrig bryde min pagt med jer, **Dom** 2:1. Mine trofaste har sluttet pagt med mig ved slagtoffer, **SI** 50:5 (L&P 97:8). Herren husker på sin hellige pagt, **Luk** 1:72 (L&P 90:24). Guds lams kraft kom ned over Herrens pagtsfolk, **1 Ne** 14:14. Den pagt, Herren indgik med Abraham, skal opfyldes i de sidste dage, **1 Ne** 15:18 (3 Ne 16:5, 11–12; 21:7; Morm 9:37). Benjamins folk var villige til at indgå pagt med Gud om at gøre hans vilje, **Mosi** 5:5. Dåben er et vidnesbyrd om, at man har indgået pagt med Gud om at gøre hans vilje, **Mosi** 18:13. I er pagtens børn, **3 Ne** 20:25–26. Engle fuldender og udfører det arbejde, der vedrører Faderens pagter, **Moro** 7:31. Udgydelsen af Kristi blod er pagten, **Moro** 10:33. Enhver, der tilhører denne, Kristi kirke, skal bestræbe sig på at holde alle pagterne, L&P 42:78. Velsignede er de, som har holdt pagten, L&P 54:6. Den, som bryder pagten, skal miste sit embede og sin plads i kirken, L&P 78:11–12. Alle de, der modtager præstedømmet, modtager denne ed og pagt, L&P 84:39–40. De er villige til at iagttage deres pagter ved opofrelse, L&P 97:8. Ægteskabspagten kan blive evig, L&P 132. Dette skal være vor pagt: At vi vil vandre i overensstemmelse med alle ordinancerne, L&P 136:4.

PAGTENS ARK. *Se også* Boligen

Pagtens ark, der også er kendt som Herrens ark og Vidnesbyrdets ark, var en aflang kiste eller kasse, bygget af træ og belagt med guld. Den var israeliternes ældste og helligste religiøse symbol. Sonedækket, som udgjorde

låget, blev betragtet som Jahves jordiske bolig (2 Mos 25:22). Da telteboligen var blevet bygget færdig, blev arken sat i det Allerhelligste, det helligste sted i hele teltet (1 Kong 8:1-8).

Moses byggede arken på Guds befaling, **2 Mos** 25. Levitterne blev pålagt at vogte over arken, **4 Mos** 3:15, 31. Pagtens ark gik foran dem, **4 Mos** 10:33. Læg lovens tavler i pagtens ark, **5 Mos** 31:24-26. Jordans vand blev holdt tilbage for pagtens ark, **Jos** 3:13-17; 4:1-7. Præsterne bar pagtens ark under erobringen af Jeriko, **Jos** 6:6-20. Filistrene erobrede Guds ark, **1 Sam** 5. Herren velsignede Obed-Edoms hus på grund af Guds ark, **2 Sam** 6:11-12. Uzza blev slået ihjel af Herren, da han i ulydighed forsøgte at gribe fat i arken, **1 Krøn** 13:9-12 (L&P 85:8). Gå i gang med at bygge Gud Herrens helligdom, så pagtens ark kan føres ind, **1 Krøn** 22:19. Indholdet af pagtens ark beskrives, **Hebr** 9:4.

PAHORAN

Den tredje nefitiske overdommer i Mormons Bog (Alma 50:39-40; 51:1-7; 59-62).

PARADIS. *Se også* Himlen

Den del af ånde verdenen, hvor de retfærdige ånder, som har forladt dette liv, venter på legemets opstandelse. Det er en lykkelig og fredfyldt tilstand.

I skrifterne bruges *paradis* også som betegnelse for ånde verdenen (Luk 23:43), det celestiale rige (2 Kor 12:4) og jordens tilstand under tusindårsriget (TA 1:10).

Den, der sejrer, vil jeg give at spise af livets træ, som står i Guds paradis, **Åb** 2:7. Guds paradis må frigive de retfærdiges ånder, **2 Ne** 9:13. De retfærdiges ånder bliver modtaget i en tilstand af lykke, der kaldes paradis, **Alma** 40:11-12. Jesu disciple var alle gået til Guds paradis bortset fra tre, **4 Ne** 1:14. Jeg går snart bort for at hvile i Guds paradis, **Moro** 10:34. Kristus betjente de retfærdige ånder i paradis, **L&P** 138.

PARTRIDGE, EDWARD

Medlem og leder i kirken i den første tid efter genoprettelsen i de sidste dage. Edward Partridge tjente som kirkens første biskop (L&P 36; 41:9-11; 42:10; 51:1-18; 115; 124:19).

PATRIARK. *Se også* Evangelist; Far, jordisk; Melkisedeske præstedømme; Patriarkalske velsignelser

I skrifterne omtales der to slags patriarker: (1) et embede i det melkisedeske præstedømme, som man kan blive ordineret til; en sådan patriark kaldes undertiden en evangelist; (2) familiefædre. Ordinerede patriarker giver særlige velsignelser til værdige medlemmer af kirken.

Ordinerede patriarker: Han har givet os nogle til at være profeter, andre til at være evangelister, **Ef** 4:11 (TA 1:6). Det er de tolv's pligt at ordinere evangelister, **L&P** 107:39. Hyrum kan overtage præstedømme- og patriarkembedet, **L&P** 124:91-92, 124; 135:1.

Fædre: Jakob velsignede sine sønner og deres efterkommere, **1 Mos** 49:11-28. Om patriarken David kan jeg ligeud sige, **ApG** 2:29. Lehi rådgav og velsignede sine efterkommere, **2 Ne** 4:3-11. Jeg blev en retmæssig arving, der besad den ret, som tilhørte fædrene, **Abr** 1:2-4.

PATRIARKALSKE

VELSIGNELSER. *Se også*

Evangelist; Far, jordisk; Patriark

Velsignelser som gives til værdige kirkemedlemmer af ordinerede patriarker. En patriarkalsk velsignelse indeholder Herrens vejledning til den, der modtager velsignelsen, og den angiver vedkommendes slægtslinje i Israels hus. En far kan give særlige velsignelser som patriark for sin familie, men sådanne velsignelser optegnes og arkiveres ikke af kirken.

Israel rakte sin højre hånd frem og lagde den på Efraims hoved, **1 Mos** 48:14. Jakob velsignede sine sønner og deres

efterkommere, **1 Mos** 49. Lehi velsignede sine efterkommere, **2 Ne** 4:3–11.

PATTEN, DAVID W.

Et medlem af det første kvorum af tolv apostle i denne uddeling. David Patten blev den genoprettede kirkes første martyr, da han faldt under slaget ved Crooked River i Missouri i 1838.

Kaldes til at afvikle sine forretninger og udføre en mission, **L&P** 114:1. Blev taget op til Herren, **L&P** 124:19, 130.

PAULUS. *Se også* Paulus' breve

En apostel fra Det Nye Testamente. Paulus' hebraiske navn var Saul, og det var under den latinske form Saulus, han var kendt, indtil han påbegyndte sin mission blandt ikke-jøderne. Han havde tidligere forfulgt kirken, men var blevet omvendt til dens sandheder efter at have set Jesus Kristus i et syn. Paulus foretog tre store missionsrejser og skrev mange breve til de hellige. Fjorten af disse breve indgår i Det Nye Testamente, som vi kender det i dag. Han blev til sidst ført til Rom som fange og henrettet, formentlig i foråret 65 e.Kr.

Bifaldt steningen af Stefanus, **ApG** 7:57–8:1. Forfulgte de hellige, **ApG** 8:3. Var på vej til Damaskus, da Jesus viste sig for ham, **ApG** 9:1–9. Blev døbt af Ananias, **ApG** 9:10–18. Drog til Arabien, men vendte siden tilbage til Damaskus for at prædike, **ApG** 9:19–25 (Gal 1:17). Vendte tilbage til Jerusalem tre år efter sin omvendelse, **ApG** 9:26–30 (Gal 1:18–19). Foretog tre missionsrejser, hvor han prædikede evangeliet og oprettede menigheder i forskellige egne af Romerriget, **ApG** 13:1–14:26; 15:36–18:22; 18:23–21:15. Da han vendte tilbage til Jerusalem efter sin tredje missionsrejse, blev han arresteret og sendt til Cæsarea, **ApG** 21:7–23:35. Blev holdt som fange i Cæsarea i to år, **ApG** 24:1–26:32. Blev sendt til Rom for at blive dømt og led skibbrud undervejs, **ApG** 27:1–28:11.

PAULUS' BREVE. *Se også* Paulus; navnene på de enkelte breve

Fjorten bøger i Det Nye Testamente, som oprindelig var breve, skrevet af Paulus til kirkeens medlemmer. De kan inddeles i følgende grupper:

Thessalonikerbrevene (50–51 e.Kr.)

Paulus skrev disse breve til thessalonikerne, mens han var i Korinth under sin anden missionsrejse. Hans virke i Thessalonika beskrives i **ApG** 17. Han ville gerne tilbage til Thessalonika, men fik ikke mulighed for det (1 **Thess** 2:18). Han sendte derfor Timotheus dertil for at opmuntre de hellige og bringe ord med tilbage om, hvordan det gik med dem. Det første brev er skrevet som følge af hans taknemlighed ved Timotheus' hjemkomst. Det andet brev blev skrevet kort tid senere.

Korintherbrevene, Galaterbrevet og Romerbrevet (55–57 e.Kr.)

Paulus skrev brevene til korintherne under sin tredje missionsrejse som svar på spørgsmål og for at standse uenigheden blandt de hellige i Korinth.

Brevet til galaterne kan være skrevet til *mange* menigheder i Galatien. Nogle af kirkeens medlemmer var ved at forkaste evangeliet til fordel for den jødiske lov. I dette brev forklarer Paulus formålet med Moseloven samt værdien af en åndelig religion.

Brevet til romerne skrev Paulus fra Korinth, til dels for at berede de romerske hellige på det besøg, han håbede at aflægge dem. Dette brev bekræfter også bestemte lærdomme, som nogle jøder, der var blevet omvendt til kristendommen, havde draget i tvivl.

Filipperbrevet, Kolossenserbrevet, Efeserbrevet, Filemonbrevet og Hebræerbrevet (60–62 e.Kr.)

Paulus skrev disse breve under sit første fængselsophold i Rom.

Paulus' hovedformål med brevet til filipperne var at udtrykke sin taknemlighed for de filippiske hellige og at opmuntre dem i deres fortvivlelse over hans lange indespærring.

Paulus skrev brevet til kolossenserne som følge af et forlydende om, at de kolossensiske hellige var henfaldet til vranglære. De mente, at man opnåede fuldkommenhed alene ved strengt at overholde de ydre love, snarere end ved at udvikle en kristuslignende karakter.

Brevet til efeserne har stor betydning, fordi det rummer Paulus' belæringer om Kristi kirke.

Brevet til Filemon er et privat brev, der omhandler Onesimos, en slave, der havde berøvet sin herre, Filemon, og var stukket af til Rom. Paulus sendte Onesimos tilbage medbringende et brev, hvori han bad Filemon om at tilgive Onesimos.

Paulus skrev brevet til hebræerne til kirkens jødiske medlemmer for at overbevise dem om, at Moseloven var blevet opfyldt i Kristus, og at den var blevet erstattet af Kristi evangeliums lov.

Timotheusbrevene og Titusbrevet (64–65 e.Kr.)

Paulus skrev disse breve, efter at han var blevet løsladt fra sit første fængselsophold i Rom.

Paulus rejste til Efesos, hvor han efterlod Timotheus, så denne kunne hindre forskellige former for spekulation i at vinde indpas, indtil han selv kunne vende tilbage. Det første brev til Timotheus skrev han muligvis, mens han var i Makedonien. I brevet gav han Timotheus råd og opmuntring, så denne kunne udføre sit hverv.

Paulus skrev brevet til Titus, mens han var løsladt fra fængslet. Han har muligvis været på Kreta, hvor Titus tjente. Brevet handler hovedsagelig om retfærdig levevis og disciplin i kirken.

Paulus skrev sit andet brev til Timotheus under sit andet fængselsophold, kort inden sit martyrium. Brevet indeholder Paulus' sidste ord og viser, med hvilket mod og hvilken tro han så døden i øjnene.

PELEG

Omtales i Det Gamle Testamente.

Peleg var søn af Eber og tipoldebarn af Sem. Det var på hans tid, at jorden blev delt (1 Mos 10:22–25).

PENGE. *Se også* Almisser; Rigdom; Tiende; Verdslighed

Mønter, sedler, værdipapirer eller andet, som folk anvender til betaling for varer eller ydelser. De er til tider et symbol på materialisme.

I skal løskøbes, men ikke for penge, **Es** 52:3. De tolv skulle ikke tage noget med sig, hverken brød, taske eller penge, **Mark** 6:8. Peter sagde til troldmanden Simon, at hans penge skulle forgå og han selv med, **ApG** 8:20. Kærlighed til penge er roden til alt ondt, **1 Tim** 6:10. Brug ikke penge på det, som ikke er af nogen værdi, **2 Ne** 9:50–51 (**Es** 55:1–2; **2 Ne** 26:25–27). Hvis de arbejder for penge, skal de fortæbes, **2 Ne** 26:31. Før I søger efter rigdomme, søg da Guds rige, **Jakob** 2:18–19. Visse kirker skal sige: For jeres penge skal I blive tilgivet for jeres synder, **Morm** 8:32, 37. Den, der bruger sine penge i Zions tjeneste, skal ingenlunde miste sin løn, **L&P** 84:89–90.

PENTATEUKEN. *Se også* Anden Mosebog; Femte Mosebog; Fjerde Mosebog; Første Mosebog; Gamle Testamente; Moses; Tredje Mosebog

Pentateuken (»fembogen«) er en fællesbetegnelse for Det Gamle Testaments fem første bøger, mosebøgerne. Jøderne omtaler disse bøger som toraen eller Israels lov. Bøgerne er skrevet af Moses (1 Ne 5:10–11).

PETER

Peter fra Det Nye Testamente var oprindelig kendt under navnet Simeon eller Simon, (2 Pet 1:1). Han var fisker fra Betsajda og boede i Kapernaum med sin hustru. Jesus helbredte Peters svigermor (**Mark** 1:29–31). Sammen med sin bror Andreas blev Peter kaldet til at være en af Jesu Kristi disciple (**Matt** 4:18–22; **Mark** 1:16–18; **Luk** 5:1–11). Hans aramaiske navn, Kefas, der

betyder »seer« eller »sten«, var et navn, han fik af Herren (Joh 1:40–42; JSO, Joh 1:42). Skønt Det Nye Testamente nævner nogle af Peters menneskelige svagheder, så viser det også, at han overvandt dem og blev styrket ved sin tro på Jesus Kristus.

Peter bekendte, at Jesus var Kristus og Guds Søn (Joh 6:68–69), og Herren udvalgte ham til at besidde nøglerne til Himmeriget på jorden (Matt 16:13–18). På Forklarelsens Bjerg så Peter den forklarede frelser, såvel som Moses og profeten Elias (Matt 17:1–9).

Peter var den præsiderende apostel på sin tid. Efter Frelserens død, opstandelse og himmelfart, var det ham, der samlede kirken og forestod kaldelsen af den apostel, som skulle overtage Judas Iskariots plads (ApG 1:15–26). Peter og Johannes helbredte en mand, som havde været lam fra fødslen (ApG 3:1–16), og blev på mirakuløs vis befriet fra fængsel (ApG 5:11–29; 12:1–19). Det var ved Peters virke, at evangeliet for første gang blev bragt til hedningerne (ApG 10–11). I de sidste dage steg Peter, Jakob og Johannes ned fra himlen og overdrog det melkisedekske præstedømme og dets nøgler til Joseph Smith og Oliver Cowdery (L&P 27:12–13; 128:20).

Første Petersbrev: Det første brev er skrevet fra »Babylon« (formentlig Rom) og blev sendt til de hellige i det område, der nu kaldes Lilleasien, kort efter at Nero begyndte at forfølge de kristne.

Kapitel 1 omtaler Kristi forudordnede rolle som Forløseren. Kapitlerne 2–3 forklarer, at Kristus er kirkens hovedhjørnen, at de hellige tilhører et kongeligt præsteskab og at Kristus prædikede for de ånder, der var i fængsel. Kapitlerne 4–5 forklarer, hvorfor evangeliet forkyndes for de døde, og hvorfor ældsterne skal vogte hjorden.

Andet Petersbrev: I kapitel 1 formaner de hellige til at befæste deres kaldelse og udvælgelse. Kapitel 2 advarer mod falske lærere. Kapitel 3 omtaler de sidste dage og Kristi andet komme.

PHELPS, WILLIAM W.

Et af de første medlemmer, der også virkede som leder i kirken efter genoprettelsen i 1830. Herren kaldte William Phelps til at arbejde som kirkens bogtrykker (L&P 57:11; 58:40; 70:1).

PILATUS, PONTIUS

Den romerske statholder over Judæa, fra 26–36 e.Kr. (Luk 3:1). Han hadede det jødiske folk og deres religion, og det vides, at han lod i hvert fald nogle galilæere slå ihjel (Luk 13:1). Jesus blev stillet for Pilatus, hvor han blev anklaget og dømt til korsfæstelse (Matt 27:2, 11–26, 58–66; Mark 15; Luk 23; Joh 18:28–19:38).

PINSE. *Se også* Moseloven

Som en del af Moseloven blev pinsefesten, hvis hebraiske navn betyder førstegrøde, afholdt halvtreds dage efter påskefesten (3 Mos 23:16). Pinsen var en fest, hvor man fejrede høsten, og i Det Gamle Testamente kaldes den kornhøstfesten eller ugefesten. Det var den højtid, man fejrede, da apostlene i Jerusalem fyldtes med Helligånden og talte i tunger (ApG 2; L&P 109:36–37).

PLADER. *Se også* Guldpladerne;

Mormons Bog

I oldtiden nedskrev visse kulturer deres historie og optegnelser på metalplader, sådan som det er tilfældet med Mormons Bog. Yderligere oplysninger findes i afsnittet »En kort forklaring om Mormons Bog« i indledningen til Mormons Bog.

PLIGT. *Se også* Lydighed

I skrifterne angiver ordet *pligt* en opgave eller et ansvar, som ofte er blevet en pålagt af Herren eller hans tjenere.

Hold hans bud, det skal alle mennesker! **Præd** 12:13. Du har fået at vide, hvad Herren kræver af dig, **Mika** 6:8. Man bør adlyde Gud mere end mennesker, **ApG** 5:29. De blev slået med trængsler for at vække dem til erindring om deres pligt, **Mosi** 1:17. Ældsternes, præsternes, lærernes og diakonernes

pligter beskrives, **L&P** 20:38–67. Præstedømmebærere skal varetage alle familiemæssige pligter, **L&P** 20:47, 51. Medlemmernes pligter efter dåben beskrives, **L&P** 20:68–69. Mine ældster skal vente en kort tid, så mit folk mere fuldkomment må lære deres pligt at kende, **L&P** 105:9–10. Lad hver mand lære sin pligt, **L&P** 107:99–100.

POLYGAMI. *Se* Ægteskab – Flerkoneri

PORNOGRAFI. *Se* Kyskhed; Utugt; Ægteskabsbrud

PRAL. *Se* Stolthed

PRATT, ORSON

En af de første tolv apostle, som blev kaldet efter kirkens genoprettelse i vor tid (**L&P** 124:128–129). Han havde kun været medlem af kirken i seks uger, da Herren gav ham en åbenbaring gennem Joseph Smith (**L&P** 34). Orson Pratt var også missionær for kirken (**L&P** 52:26; 75:14) og tjente i flere år som kirkens historiker.

PRATT, PARLEY PARKER

Storebror til Orson Pratt og blandt de første tolv apostle, som blev kaldet efter kirkens genoprettelse i de sidste dage (**L&P** 124:128–129). Parley Pratt blev kaldet på den første af mange missioner, da Herren gav ham en åbenbaring gennem Joseph Smith i oktober 1830 (**L&P** 32; 50:37).

PRINCIP. *Se også* Evangelium

En grundlæggende lærdom, sandhed eller lov. Evangeliets første principper er tro på Jesus Kristus og omvendelse (**TA** 1:4).

Ældsterne, præsterne og lærerne skal undervise i mit evangeliums principper, som findes i skrifterne, **L&P** 42:12. Bliv mere fuldkomment undervist i princip, i lære, i alt, **L&P** 88:78 (**L&P** 97:14). Enhver må, hvad angår lære og princip, handle i overensstemmelse med den moralske handlefrihed, som jeg har givet ham, **L&P** 101:78. Uanset hvilket

intelligensniveau vi opnår i dette liv, så opstår det sammen med os i opstandelsen, **L&P** 130:18–19.

PRISE. *Se* Herlighed; Taknemlighed

PROFET. *Se også* Profeti; Præsident; Seer; Åbenbaring

En, som er kaldet af Gud, og som taler på hans vegne. Som Guds budbringer modtager profeten befalinger, profetier og åbenbaringer fra Gud. Det er hans ansvar at kundgøre Guds vilje og sande væsen for menneskeheden og at vise dem betydningen af hans måde at handle med dem på. En profet fordømmer synd og forudsiger konsekvenserne af det. Han forkynder retfærdighed. Lejlighedsvis inspireres profeterne til at forudsige fremtiden til gavn for menneskene. Men hans hovedansvar er at aflægge vidnesbyrd om Kristus. Præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds profet på jorden i dag. Medlemmerne af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle opretholdes som profeter, seere og åbenbarere.

Gid hele Herrens folk var profeter, **4 Mos** 11:29. Er der en profet blandt jer, giver jeg mig til kende for ham i et syn, **4 Mos** 12:6. Herren havde advaret Israel ved alle profeter, **2 Kong** 17:13 (**2 Krøn** 36:15–16; **Jer** 7:25). Jeg gjorde dig til profet for folkene, **Jer** 1:5, 7. Han åbenbarer sine planer for sine tjenere, profeterne, **Am** 3:7. Han har forkyndt ved sine hellige profeters mund, **Luk** 1:70 (**ApG** 3:21). Om Kristus vidner alle profeterne, **ApG** 10:43. I kirken har Gud sat profeter, **1 Kor** 12:28 (**Ef** 4:11). Kirken er bygget på apostlernes og profeternes grundvold, **Ef** 2:19–20. Folket har forkastet profeterens ord, **1 Ne** 3:17–18 (**2 Ne** 26:3). Ved Ånden bliver alt givet til kende for profeterne, **1 Ne** 22:1–2. Kristus kom til nefitterne for at opfylde det, som han havde talt ved sine hellige profeters mund, **3 Ne** 1:13 (**L&P** 42:39). De, der ikke vil give agt på profeterens ord, skal blive forstødt fra folket, **L&P** 1:14. De, som tror på profeterens ord,

skal få evigt liv, **L&P** 20:26. Profetens ord skal I tage imod, som kom det fra min egen mund, **L&P** 21:4–6. Åbenbaringer og befalinger til kirken kommer kun gennem den, som er udpeget dertil, **L&P** 43:1–7. Det påhviler præsidenten at præsidere over hele kirken og at være ligesom Moses, at være profet, **L&P** 107:91–92. Vi tror på profeter, **TA** 1:6.

PROFETERNES SKOLE. *Se også*

Smith, Joseph, jun.

I vinteren 1832–1833 gav Herren Joseph Smith befaling om at oprette en skole i Kirtland i Ohio (USA) med det formål at undervise brødrene i alt det, som hører evangeliet og Guds rige til. Mange af kirkens første ledere udgik fra denne skole. Profeternes, eller ældsternes, skole blev også afholdt i Jackson County i Missouri under ledelse af Parley P. Pratt (**L&P** 97:1–6). Lignende skoler blev afholdt kort efter, at de hellige var rejst vestpå, men de ophørte ret hurtigt igen. I dag finder undervisning i evangeliet sted i hjemmet, præstedømmets kvorummer, de forskellige hjælpeorganisationer, kirkens skoler samt i seminar- og institutklasserne.

Helliggør jer, og undervis hinanden i rigets lære, **L&P** 88:74–80. Søg flittigt, og lær hinanden visdomsord, **L&P** 88:118–122. Forretningsordenen for profeternes skole fremsættes, **L&P** 88:127–141. Det Første Præsidentskab besidder nøglerne til profeternes skole, **L&P** 90:6–7.

PROFETI. *Se også* Profet;

Profetinde; Seer; Åbenbaring

En profeti består af guddommeligt inspirerede ord, som et menneske modtager ved åbenbaring fra Helligånden. Et vidnesbyrd om Jesus Kristus er profetiens ånd (Åb 19:10). En profeti kan omhandle fortiden, nutiden eller fremtiden. Når et menneske profeterer, udtaler eller nedskriver vedkommende det, som Gud ønsker at videregive til gavn for ham eller andre. Den enkelte kan modtage profetier eller åbenbaringer for sit eget liv.

Gid hele Herrens folk var profeter, **4 Mos** 11:29. Jeres sønner og døtre skal profetere, **Joel** 3:1 (ApG 2:17–18). Han åbenbarer sine planer for sine tjenere, profeterne, **Am** 3:7. Ingen kan selvbestaltet tyde nogen profeti i Skriften, **2 Pet** 1:20. Nefitterne fik mange åbenbaringer og havde profetiens ånd, **Jakob** 4:6, 13. Alma og Amulek kendte Ze'ezroms hensigter ved profetiens ånd, **Alma** 12:7. Ve dem, som siger, at Herren ikke længere virker ved åbenbaring, **3 Ne** 29:6. Gransk Esajas' profetier, **Morm** 8:23. Profetierne skal alle blive opfyldt, **L&P** 1:37–38. En mand må kaldes af Gud ved profeti, **TA** 1:5.

PROFETINDE. *Se også* Profeti

En kvinde, som har fået et vidnesbyrd om Jesus og nyder åbenbarelsens ånd. En profetinde bærer ikke præstedømmet eller dets nøgler. Skønt kun få kvinder i skrifterne kaldes profetinder, har der været mange, der profeterede, heriblandt Rebekka, Hanna, Elisabeth og Maria.

Mirjam blev kaldt profetinde, **2 Mos** 15:20. Debora blev kaldt profetinde, **Dom** 4:4. Hulda blev kaldt profetinde, **2 Kong** 22:14 (2 Krøn 34:22). Anna blev kaldt profetinde, **Luk** 2:36.

PRÆDIKE. *Se også* Evangelium; Missionering

At fremføre et budskab, som giver en bedre forståelse af et evangelisk princip eller en evangelisk lærdom.

Herren har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, **Es** 61:1 (Luk 4:16–21). Rejs til den store by Nineve, og råb det, jeg befaler dig, **Jon** 3:2–10. Fra da af begyndte Jesus at prædike, **Matt** 4:17. Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen, **Mark** 16:15. Vi prædiker Kristus som korsfæstet, **1 Kor** 1:22–24. Han gik til de ånder, der var i fængsel, og prædikede for dem, **1 Pet** 3:19. Der var intet, bortset fra forkyndelse og en bestandig opildnen for at holde dem i frygt for Herren, **En** 1:23. Han befalede dem, at de intet skulle prædike, undtagen

omvendelse og tro på Herren, **Mosi** 18:20. Forkyndelsen af ordet havde en stærk tendens til at få folket til at gøre det, der var retfærdigt, **Alma** 31:5. Du skal ikke tro, at du er kaldet til at prædike, førend du er kaldet, **L&P** 11:15. Det skal ikke pålægges nogen at drage ud for at prædike mit evangelium, medmindre han bliver ordineret, **L&P** 42:11. Dette evangelium skal prædikes for hvert folkeslag, **L&P** 133:37. Evangeliet begyndte at blive prædikat fra begyndelsen, **Moses** 5:58.

PRÆDIKERENS BOG

En bog i Det Gamle Testamente, som indeholder betragtninger over nogle af livets største problemer.

Bogens forfatter, prædikerer, skriver meget af bogen ud fra den synsvinkel, som mennesker uden evangelisk forståelse, har. Han skriver, sådan som denne verdens mennesker føler – dvs. dem, der lever »under solen« (Præd 1:9). Store dele af bogen virker negative og pessimistiske (Præd 9:5, 10). Det er ikke det syn, Herren ønsker, vi skal have på livet, men det er det, som prædikerer har bemærket, at jordens uoplyste mennesker har. De mest åndelige afsnit af bogen findes i kapitlerne 11 og 12, hvori forfatteren konkluderer, at det eneste, der har varig værdi, er at adlyde Guds befalinger.

PRÆSIDENT. *Se også* Første Præsidentskab; Profet

Titlen på en, som præsiderer over en organisation. Kirkens præsident er profet, seer og åbenbarer (**L&P** 21:1; 107:91–92), og kirkens medlemmer skal tiltale kirkens profet med titlen »præsident« (**L&P** 107:65). Han er det eneste menneske på jorden, som er bemyndiget til at udøve alle præstedømmets nøgler.

Lederen for et præstedømmekvorum eller en anden kirkeorganisation kan også bære titlen præsident eller præsidentinde.

Herren gav rigets nøgler til Joseph Smith, **L&P** 81:1–2. Tre præsidenter ud-

gør et kvorum, som er præsidentskabet for kirken, **L&P** 107:21–24. Præsidenter blev ordineret til præstedømmet efter Melkisedeks orden, **L&P** 107:29. De pligter, som påhviler præsidenterne for diakonerne, lærerne, præsterne og ældsterne, beskrives, **L&P** 107:85–89 (**L&P** 124:136–38, 142). Der er syv præsidenter over alle andre halvferdsere, **L&P** 107:93–95. Der blev udpeget præsidenter for stave, **L&P** 124:133–135.

PRÆSIDENTSKAB. *Se* Første Præsidentskab

PRÆSIDERENDE BISKOP

En af kirkens generalautoriteter. Han har det overordnede ansvar for kirkens timelige velfærd (**L&P** 107:68). Den præsiderende biskop og hans rådgivere, som også er generalautoriteter, præsiderer over kirkens aronske præstedømme (**L&P** 68:16–17; 107:76, 87–88).

Edward Partridge skal ordineres til biskop, **L&P** 41:9. Biskopper skal kaldes og indsættes af Det Første Præsidentskab, **L&P** 68:14–15. Bogstavelige efterkommere af Aron, som er førstefødte, har ret til at præsidere, hvis de kaldes, indsættes og ordineres af Det Første Præsidentskab, **L&P** 68:16, 18–20. Kan kun dømmes af Det Første Præsidentskab, **L&P** 68:22–24 (**L&P** 107:82).

PRÆST I DET ARONSKE

PRÆSTEDØMME. *Se også* Aron, Moses' bror; Aronske præstedømme; Højpræst

Et embede i det aronske præstedømme. I gamle dage var det kun Aron og hans efterkommere, som bar dette, det højeste embede i det levitiske præstedømme. Da Kristus opfyldte Moseloven, blev denne restriktion fjernet.

Præstens pligter i den genoprettede kirke beskrives, **L&P** 20:46–52.

PRÆST I DET MELKISEDEKSKE

PRÆSTEDØMME. *Se også* Højpræst; Melkisedekske præstedømme

En, som på vegne af andre udfører

religiøse ritualer rettet mod Gud. Ofte er de præster, der omtales i skrifterne, faktisk højpræster af Melkisedeks orden (Alma 13:2). De, der modtager en fylde af Guds herlighed efter opstandelsen, bliver præster og konger i den celestiale verden.

Melkisedek var præst for Gud den Højeste, **1 Mos** 14:18. Du er præst for evigt på Melkisedeks vis, **SI** 110:4 (Hebr 5:6; 7:17, 21). Kristus har gjort os til præster for Gud, sin fader, **Åb** 1:6 (Åb 5:10; 20:6). I skal erindre, at Gud Herren ordinerede præster til sin hellige orden, **Alma** 13:1–20. De, der kommer frem i de retfærdiges opstandelse, er præster og konger, **L&P** 76:50, 55–60.

PRÆSTEDØMME, DET ARONSKE.

Se Aronske præstedømme

PRÆSTEDØMME, DET

MELKISEDEKSKE. Se

Melkisedekske præstedømme

PRÆSTEDØMME. *Se også* Aronske præstedømme; Ed og pagt, præstedømmets; Magt; Melkisedekske præstedømme; Myndighed; Nøgler, præstedømmets; Ordinerere

Den magt og myndighed, som Gud overdrager til mennesker, så de på alle måder kan virke til frelse for menneskeheden (**L&P** 50:26–27). Mandlige medlemmer, som bærer præstedømmet, er organiseret i kvorummer og har myndighed til at udføre ordinancer og visse administrative opgaver i kirken.

Det skal ske, for at de ved deres salving kan få en evig præstetjeneste, **2 Mos** 40:15 (4 Mos 25:13). Det er mig, der har udvalgt jer, **Joh** 15:16. Lad jer selv som levende sten bygges op til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, **1 Pet** 2:5. I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, **1 Pet** 2:9 (2 Mos 19:6). Mænd kaldes til højpræster på grund af deres overordentlig store tro og gode gerninger, **Alma** 13:1–12. Jeg giver dig magt til at døbe, **3 Ne** 11:21. I skal have magt til at give Helligånden, **Moro** 2:2. Jeg vil

åbenbare præstedømmet for jer ved profeten Elias' hånd, **L&P** 2:1 (JS–H 1:38). Herren bekræftede også et præstedømme på Aron og hans efterkommere, **L&P** 84:18. Dette højere præstedømme forvalter evangeliet, **L&P** 84:19. Han tog Moses ud af deres midte og også det hellige præstedømme, **L&P** 84:25. Præstedømmets ed og pagt beskrives, **L&P** 84:33–42. Præstedømmet er fortsat gennem jeres fædres slægtslinje, **L&P** 86:8. Der er i kirken to præstedømme, **L&P** 107:1. Det første præstedømme er det hellige præstedømme efter Guds Søns orden, **L&P** 107:2–4. Præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, **L&P** 121:36. Ingen magt eller indflydelse kan eller bør fastholdes i kraft af præstedømmet, **L&P** 121:41. Enhver trofast, værdig mand i kirken kan modtage præstedømmet, **L&P** OE–2. Vi tror, at en mand må kaldes af Gud, **TA** 1:5.

PRÆSTEDØMMEORDINATION.

Se Ordinerere

PRÆSTEDØMMETS NØGLER. Se

Nøgler, præstedømmets

PRÆSTELIST

Det at mennesker prædiker og foregiver at være et lys for verden med det formål at opnå vinding og verdens ros. De søger ikke Zions velfærd (2 Ne 26:29).

Vær hyrder for Guds hjord, ikke for ussel vindings skyld, **1 Pet** 5:2. Kirker, som er bygget op for at få vinding, skal bringes ned i støvet, **1 Ne** 22:23 (Morm 8:32–41). På grund af præstelist og syndighed bliver Jesus korsfæstet, **2 Ne** 10:5. Skulle præstelist blive gennemtvunget blandt dette folk, ville det medføre deres fuldstændige ødelæggelse, **Alma** 1:12. Ikke-jøderne skal være fyldt med alle slags præstelist, **3 Ne** 16:10.

PÅSKE, DEN JØDISKE. *Se også*

Guds lam; Sidste nadver

Det hebraiske ord for påske, *pesach*, betyder »forbigang«, og påskefesten blev indstiftet med netop det formål at minde israelitterne om, at dødens

engel gik forbi deres huse og udfriede dem af trældom i Egypten (2 Mos 12:21–28; 13:14–15). De lydefri lam, hvis blod blev anvendt som et tegn, der skulle frelse det gamle Israel, var symbol på Jesus Kristus, Guds lam, hvis offer forløste hele menneskeheden.

Dette er forordningen om påskelammet, **2 Mos** 12:43. Jesus og hans disciple holdt påske, da de spiste den sidste nadvers, **Matt** 26:17–29 (Mark 14:12–25). Se, dér er Guds lam, som borttager verdens synd, **Joh** 1:29, 36. Vort påskelam er slagtet, Kristus, **1 Kor** 5:7. I blev løskøbt med Kristi dyrebare blod som af et lam uden plet og lyde, **1 Pet** 1:18–19. Hav tro på Guds lam, som borttager verdens synder, **Alma** 7:14. De hellige, som efterlever visdomsordet, skal blive skånet ligesom Israels børn, **L&P** 89:21. Lammet har været slagtet siden verdens grundlæggelse, **Moses** 7:47.

PÅSKE, DEN KRISTNE. *Se* Jesus Kristus; Opstandelse

RAFAEL. *Se også* Engle

En af Herrens engle, som medvirkede til at genoprette alt (**L&P** 128:21).

RAJGRÆS

Giftigt ukrudt, der minder om hvede. Det kan ikke skelnes fra hveden, før den er moden (**Matt** 13:24–30; **L&P** 86:1–7).

RAKEL. *Se også* Jakob, Isaks søn

Hustru til Jakob fra Det Gamle Testamente (1 Mos 29–31, 35). Hun var også mor til Josef og Benjamin.

RAMEUMPTOM

En forhøjning, som zoramitterne, en gruppe frafaldne nefitter fra Mormons Bog, steg op på for at bede (**Alma** 31:8–14).

REBEKKA. *Se også* Isak

Hustru til patriarken Isak fra Det Gamle Testamente (1 Mos 24–27). Rebekka var mor til Esau og Jakob (1 Mos 25:23–26).

REGNBUE. *Se også* Ark; Noa, bibelsk patriark; Vandfloden

Tegnet på Guds pagt med Noa (1 Mos 9:13–17). I JSO, 1 Mos 9:21–25 forklares det, at pagten omfatter løfterne om, at jorden aldrig mere skal dækkes af en vandflod, at Enoks Zion skal vende tilbage, og at Herren skal komme tilbage for at bo på jorden.

REHABEAM. *Se også* Salomo

Omtales i Det Gamle Testamente. Rehabeam var søn af kong Salomo. Han efterfulgte sin far og regerede i 17 år i Jerusalem (1 Kong 11:43; 14:21, 31). I Rehabeams regeringstid blev riget opdelt i kongeriget Israel mod nord og kongeriget Juda mod syd (1 Kong 11:31–36; 12:19–20). Rehabeam regerede over Juda.

REN OG UREN. *Se også* Moseloven; Smuds, Smudsighed; Upletlet; Tvætte

I åndelig forstand vil det at være ren sige, at man er fri fra synd og syndige lyster. Det er i denne betydning, at ordet bruges til at beskrive et menneske, som er dydigt og har et rent hjerte (**SI** 24:4). En, som har begået synd, kan blive ren ved tro på Jesus Kristus, ved at omvende sig og ved at modtage evangeliets ordinancer. Guds pagtsfolk har altid fået særlige befalinger om at holde sig rene (3 Ne 20:41; **L&P** 38:42; 133:5).

Det Gamle Testamente beretter om, hvordan Herren åbenbarede for Moses og de fordums israelitter, at kun visse fødevarer var at betragte som rene, eller med andre ord egnet til at spise. Israelitternes strenge skelnen mellem rene og urene spiser havde stor indflydelse på deres religiøse og sociale liv. Visse dyr, fugle og fisk blev betragtet som rene og egnet til føde, mens andre blev betragtet som urene og forbudte (3 Mos 11; 5 Mos 14:3–20). Visse syge mennesker blev også betragtet som urene.

Den, som har skyldfrie hænder og et rent hjerte, kan drage op til Herrens bjerg, **SI** 24:3–5. Salige er de rene af hjertet, **Matt** 5:8 (3 Ne 12:8). Kald ikke noget menneske vanhelligt eller urent,

ApG 10:11–28. Alt, hvad der er rent, det skal I lægge jer på sinde, **Fil** 4:8 (TA 1:13). Alle I, der er rene i hjertet, løft hovedet, og modtag Guds behagelige ord, **Jakob** 3:2–3. Kan I se op til Gud på den dag med et rent hjerte og rene hænder? **Alma** 5:19. Da de var rene og uplettede over for Gud, kunne de ikke se på synd uden at føle afsky, **Alma** 13:12. Bliv rensset, ja, ligesom Kristus er ren, **Moro** 7:48 (Morm 9:6). Kristus vil bevare et rent folk, **L&P** 43:14. Herren vil revse Zion, indtil hun er ren, **L&P** 90:36. Herren befalede, at der i Zion skulle opføres et hus, hvori de rene skal se Gud, **L&P** 97:10–17. Dette er Zion – DE RENE AF HJERTET, **L&P** 97:21. Vær rene, I som bærer Herrens kar, **L&P** 133:4–5 (Es 52:11).

RETFÆRDIG, RETFÆRDIGHED.

Se også Barmhjertighed; Guds befalinger; Forsoning; Uretfærdig, uretfærdighed; Vandre, vandre med Gud; Værdig

I skrifterne bruges ordet i to betydninger: (1) At være *retfærdig* er at være hellig, dydig og retskaffen, at være lydlig mod Guds befalinger, at undgå synd. (2) *Retfærdighed* er den uafvendelige konsekvens, der sikrer velsignelser for retskafne tanker og handlinger og straf for synder, man ikke omvender sig fra. Retfærdighed er en evig lov, som kræver straf, hver gang Guds lov overtrædes (**Alma** 42:13–24). Synderen må lide straffen, hvis han ikke omvender sig (**Mosi** 2:38–39; **L&P** 19:17). Hvis han omvender sig, fritager Frelseren ham i kraft af forsoningen for straffen ved at lade barmhjertigheden træde i kraft (**Alma** 34:16).

At være retfærdig: Du velsigner den retfærdige, Herre, **SI** 5:13. Herrens øjne hviler på de retfærdige, **SI** 34:16, 18 (1 **Pet** 3:12). Retfærdig er den, der vander retsindigt, **Ordsp** 20:7. Når de retfærdige får magt, glæder folket sig, **Ordsp** 29:2 (**L&P** 98:9–10). Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, **Matt** 5:6 (3 **Ne** 12:6). Søg først Guds rige og hans retfærdighed,

Matt 6:33. De retfærdige skal få evigt liv, **Matt** 25:46. En retfærdigs bøn formår meget, **Jak** 5:16. Den, der er retfærdig, bliver begunstiget af Gud, **1 Ne** 17:35. Han vil bevare de retfærdige, derfor behøver de ikke at frygte, **1 Ne** 22:17, 22. På grund af Herrens folks retfærdighed har Satan ingen magt, **1 Ne** 22:26. Hvis der ingen retfærdighed findes, da findes der ingen lykke, **2 Ne** 2:13. De retfærdige skal arve Guds rige, **2 Ne** 9:18. De retfærdige frygter ikke sandhedens ord, **2 Ne** 9:40. Alle mennesker skal forandres til en retfærdig tilstand, **Mosi** 27:25–26. De retfærdiges navne skal skrives i livets bog, **Alma** 5:58. De var mænd, der til enhver tid var pålidelige i alt, hvad de end blev betroet, **Alma** 53:20. I har stræbt efter lykke ved at gøre misgerninger, hvilket er i modstrid med retfærdighedens beskaffenhed, **Hel** 13:38. De retfærdiges sang er en bøn til mig, **L&P** 25:12. Stå iført retfærdighedens brynje, **L&P** 27:16 (Ef 6:14). Døden er sød for de retfærdige, **L&P** 42:46. De retfærdige skal blive samlet ind fra alle folkeslag, **L&P** 45:71. Menneskene bør udvirke megen retfærdighed af egen fri vilje, **L&P** 58:27. Den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende verden, **L&P** 59:23. Ved Kristi andet komme skal der ske en fuldkommen adskillelse af de retfærdige og de ugudelige, **L&P** 63:54. Himlens kræfter kan kun beherskes i overensstemmelse med retfærdighedens principper, **L&P** 121:36. Herren elskede Hyrum Smith på grund af hans hjertes retskaffenhed, **L&P** 124:15. Blandt de retfærdige var der fred, **L&P** 138:22. Zions folk levede i retfærdighed, **Moses** 7:18. Abraham stræbte efter at leve retfærdigt, **Abr** 1:2.

Den uafvendelige konsekvens af ens tanker og handlinger: Den, der synder, skal dø, **Ez** 18:4. Herren kræver af dig, at du handler retfærdigt, **Mika** 6:8. Han er retfærdig og tilgiver os vore synder, **1 Joh** 1:9. Guds retfærdighed skilte de ugudelige fra de retfærdige, **1 Ne** 15:30.

Forsoningen tilfredsstillter hans retfærdigheds krav, **2 Ne** 9:26. Hele menneskeslægten er falden og er i retfærdighedens greb, **Alma** 42:14. Forsoningen tilfredsstillter retfærdighedens krav, **Alma** 42:15. Mener du, at barmhjertigheden kan berøve retfærdigheden? **Alma** 42:25. Guds retfærdighed hænger over jer, medmindre I omvender jer, **Alma** 54:6. Retfærdighed og dom er den straf, som er knyttet til min lov, **L&P** 82:4. Retfærdigheden fortsætter sin kurs og gør krav på sine egne, **L&P** 88:40. Alle skal være underlagt Guds retfærdighed og love, **L&P** 107:84.

RETFÆRDIGGØRE. *Se også*

Forsoning; Helliggørelse

At blive fritaget for straffen for synd og erklæret skyldfri. Et menneske retfærdiggøres i kraft af Frelserens nåde ved at have tro på ham. Denne tro kommer til udtryk i omvendelse og lydighed mod evangeliets love og ordnaner. Jesu Kristi forsoning gør det muligt for menneskene at omvende sig og blive retfærdiggjort eller fritaget for den straf, som de ellers skulle have lidt.

Det er ikke dem, der hører loven, der er retfærdige for Gud, men dem, som gør loven, **Rom** 2:13. Mennesket bliver retfærdiggjort i kraft af Kristi blod, **Rom** 5:1–2, 9. I blev gjort retfærdige ved Herren Jesu Kristi navn, **1 Kor** 6:11. Vi, gjort retfærdige ved hans nåde, skulle blive arvinger, **Tit** 3:7. Blev vor fader Abraham ikke gjort retfærdig af gerninger, **Jak** 2:21. Mennesket bliver gjort retfærdigt af gerninger, og ikke af tro alene, **Jak** 2:14–26. Ved loven er intet kød retfærdiggjort, **2 Ne** 2:5. Min retfærdige tjener skal retfærdiggøre mange, for han skal bære deres syndighed, **Mosi** 14:11 (Es 53:11). Kunne I sige, at jeres klæder er blevet rensed ved Kristi blod, **Alma** 5:27. Retfærdiggørelse ved Jesu Kristi nåde er sand, **L&P** 20:30–31 (L&P 88:39). Ved Ånden bliver I retfærdiggjort, **Moses** 6:60.

RE'UEL. *Se* Jetro

REVSELSE. *Se også* Modgang

Irettesættelse eller tugtelse, som pålægges enkeltpersoner eller grupper for at hjælpe dem til at rette sig eller blive stærkere.

Ringeagt ikke den Almægtiges opdragelse, **Job** 5:17 (Ordsp 3:11). Lykkelig den mand, du tugter, Herre, **Sl** 94:12. Ethvert skrift er nyttigt til vejledning og til opdragelse, **2 Tim** 3:16. Dem, Herren elsker, tugter han, **Hebr** 12:5–11. Herren finder det tjenligt at revse sit folk, **Mosi** 23:21–22. Medmindre Herren revser sit folk, erindrer de ham ikke, **Hel** 12:3. Herren talte med Jereds bror og revsede ham, **Eter** 2:14. De blev revset, så de kunne omvende sig, **L&P** 1:27. Dem, som jeg elsker, revser jeg også, så deres synder må blive tilgivet dem, **L&P** 95:1. Alle, der ikke vil tåle revselse, kan ikke blive helliggjort, **L&P** 101:2–5. Mit folk må revses, indtil de lærer lydighed, **L&P** 105:6. Den, som ikke vil tåle revselse, er ikke mit rige værd, **L&P** 136:31.

RIGDOM. *Se også* Penge; Stolthed

Velstand eller overflod. Herren har rådet de hellige til ikke at stræbe efter verdslig rigdom, medmindre det er til at gøre godt med. De hellige må ikke lade deres stræben efter verdslig rigdom gå forud for deres stræben efter Guds rige, som rummer evigheds skatte (Jakob 2:18–19).

Selv om rigdommen vokser, så regn ikke med den, **Sl** 62:11. Rigdom gavner ikke på vredens dag, **Ordsp** 11:4. Den, der stoler på sin rigdom, falder, **Ordsp** 11:28. Et navn er mere værd end stor rigdom, **Ordsp** 22:1. Hvor er det vanskeligt for dem, der ejer meget, at komme ind i Guds rige, **Mark** 10:23 (Luk 18:24–25). Kærlighed til penge er roden til alt ondt, **1 Tim** 6:10. Men ve de rige, som foragter de fattige, og hvis skat er deres Gud, **2 Ne** 9:30. De retfærdige lod ikke deres hjerte blive optaget af rigdomme, men de delte med hinanden, **Alma** 1:30. Folk begyndte at blive stolte på grund af rigdomme, **Alma** 4:6–8. Folket blev opdelt i klasser efter deres

rigdomme, 3 Ne 6:12. Søg ikke efter rigdom, men efter visdom, L&P 6:7 (Alma 39:14; L&P 11:7). Gud har ret til at give jordens rigdomme væk, men vogt jer for stolthed, L&P 38:39.

Evhighedens rigdomme: Saml jer skatte i himlen, Matt 6:19–21. Hvor ofte har jeg ikke talt til jer ved det evige livs skatte, L&P 43:25. Jeg har ret til at give evighedens rigdomme væk, L&P 67:2 (L&P 78:18).

RIGDON, SIDNEY

Et af den genoprettede kirkes første medlemmer. Sidney Rigdon konverterede til kirken og virkede som leder i 1830'erne og begyndelsen af 1840'erne. Han tjente en tid som forsteråd giver til Joseph Smith i Det Første Præsidentskab (L&P 35; 58:50, 57; 63:55–56; 76:11–12, 19–23; 90:6; 93:44; 100:9–11; 124:126). Han faldt senere fra og blev udelukket i september 1844.

ROM. *Se også* Romerriget

Byen var på Det Nye Testaments tid hovedstad i romerriget og lå ved Tiberen i Italien (ApG 18:2; 19:21; 23:11). Paulus forkyndte evangeliet i Rom, mens de romerske myndigheder holdt ham som fange (Rom 1:7, 15–16; ApG 28:14–31).

ROMERBREVET. *Se også* Paulus;

Paulus' breve

Et brev, som findes i Det Nye Testamente, og som Paulus skrev til de hellige i Rom. Han overvejede at tage til Jerusalem, hvilket ville være et farligt forehavende. Hvis han slap levende fra det, håbede han på at kunne tage til Rom bagefter. Brevet skulle til dels forberede de hellige i Rom på hans ankomst. Man kan også betragte det som en udtalelse om visse lærdomme, der havde hersket tvivl om, og som Paulus nu betragtede som endeligt fastslået.

Kapitel 1 indeholder Paulus' hilsner til romerne. Kapitlerne 2–11 omfatter adskillige udtalelser om tro, gerninger og nåde. Kapitlerne 12–16 indeholder praktiske lærdomme om kærlighed, pligt og hellighed.

ROMERRIGET. *Se også* Rom

Oldtidens romerske storrige. I den apostolske æra var romerriget verdens eneste stormagt. Riget omfattede hele det område, som lå mellem Eufrat, Donau, Rhinen, Atlanterhavet og Saharaørkenen. Palæstina blev en vasalstat i 63 f.Kr., da Pompejus indtog Jerusalem. Skønt romerne gav jøderne mange privilegier, så hadede jøderne alligevel det romerske overherredømme og gjorde konstant oprør imod det.

Paulus, der var romersk statsborger, talte græsk, som var det mest benyttede sprog i riget, da han forkyndte evangeliet rundt omkring i romerriget.

Giv kejseren, hvad kejserens er, Matt 22:17–22. Paulus gjorde krav på sine rettigheder som romersk borger, ApG 16:37–39 (ApG 22:25–29).

RUBEN. *Se også* Israel; Jakob, Isaks søn

Omtales i Det Gamle Testamente. Den ældste søn af Jakob og Lea (1 Mos 29:32; 37:21–22, 29; 42:22, 37). Skønt Ruben var den førstefødte, mistede han sin førstefødselsret på grund af synd (1 Mos 35:22; 49:3–4).

Rubens stamme: Jakobs velsignelse af Ruben findes i Første Mosebog 49:3 og Femte Mosebog 33:6. Stammen blev gradvis mindre talrig, og skønt den fortsatte med at eksistere, mistede den politisk betydning. Rubens førstefødselsret blev skænket til Josef og hans sønner, fordi Josef var den førstefødte søn af Jakobs anden hustru, Rakel (1 Krøn 5:1–2).

RUSTNING

En klædning, der bæres for at beskytte kroppen mod slag eller stød fra våben. Ordet bruges også om åndelige egenskaber, som beskytter et menneske mod fristelser eller ondskab.

Ifør jer Guds fulde rustning, Ef 6:10–18 (L&P 27:15–18).

RUTH. *Se også* Boaz

En moabitisk kvinde fra Det Gamle

Testamente. Hun var svigerdatter til No'omi og Elimelek, som begge var israelitter. Da Ruths mand døde, giftede hun sig med No'omis slægtning Boaz. Deres søn Obed blev stamfader til David og Kristus. Beretningen om Ruth illustrerer på smukkeste vis en ikke-israelits omvendelse til Israels fold. Ruth gav afkald på sin tidligere gud og sit tidligere liv for at blive ét med sine husfæller og tjene Israels Gud (Ruth 1:16).

Ruths Bog: Kapitel 1 beskriver Elimeleks og hans families liv i Moab. No'omi og Ruth rejste til Betlehem, da deres mænd døde. Kapitel 2 fortæller, at Ruth samlede aks på Boaz' marker. Kapitel 3 beretter om, hvordan No'omi gav Ruth besked på at gå ud på tærskelpladsen og lægge sig for Boaz' fødder. Kapitel 4 rummer beretningen om, hvordan Ruth blev gift med Boaz. De fik en søn, Obed, som blev stamfader til David og Kristus.

RYGTE. *Se også* Ond tale; Sladder

Satan spreder rygter og påstande, som til tider delvis bygger på sandhed, for at sætte menneskene op imod Gud og alt det, som er godt (Hel 16:22; JS-H 1:1). Et af tegnene på Kristi andet komme er, at folk vil tale om krige og rygter om krige (Matt 24:6; L&P 45:26; JS-M 1:23).

RØDE HAV. *Se også* Moses

Et farvand mellem Egypten og Arabien. Dets to nordlige bugter danner Sinajhalvøens kystlinje. Herren skilte på mirakuløs vis vandet i Det Røde Hav, så israelitterne under Moses' ledelse kunne gå tørskoede over (2 Mos 14:13–31; Hebr 11:29). Nutidig åbenbaring bekræfter, at Moses skilte vandet (1 Ne 4:2; Hel 8:11; L&P 8:3; Moses 1:25).

RØST. *Se også* Åbenbaring

I skrifterne henviser »røst« ofte til hørlige ord, som tales af Herren eller hans tjenere. Åndens røst kan også være uhenkelig og tale til hjertet eller sindet.

Adam og Eva hørte Gud Herren, **1 Mos 3:8** (Moses 4:14). Herren talte til Elias

ved en sagte stemme, **1 Kong 19:11–13**. De retfærdige følger den gode hyrdes røst, **Joh 10:1–16**. Enhver, som er af sandheden, hører min røst, **Joh 18:37**. Derfor adlød jeg Åndens røst, **1 Ne 4:6–18**. Der kom en røst til mig, som sagde: Enosh, dine synder er dig tilgivet, **En 1:5**. Det var en stille røst af fuldkommen mildhed, og den gennem-borede dem helt ind til selve sjælen, **Hel 5:29–33** (3 Ne 11:3–7). Hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme, **L&P 1:38**. Hvad de end taler, når de bliver tilskyndet af Helligånden, skal være Herrens røst, **L&P 68:2–4**. Hver sjæl, som adlyder min røst, skal se mit ansigt og vide, at jeg er, **L&P 93:1**.

RÅD. *Se også* Profet

Formaninger, advarsler, opfordringer og undervisning fra Herren og hans ordnede ledere.

Lyt nu til mit råd, **2 Mos 18:19**. Du leder mig med dit råd, **Sl 73:24**. Farisæerne og de lovkyndige forkastede Guds plan, **Luk 7:30**. Så råder jeg dig til hos mig at købe guld, der er lutret i ild, **Åb 3:18**. At være lærd er godt, hvis man lytter til Guds råd, **2 Ne 9:29**. Forsøg ikke at give Herren råd, **Jakob 4:10**. Han giver i visdom råd om hele sit værk, **Alma 37:12**. Jeres synder er kommet op for mig, fordi I forsøger at give råd på jeres egen måde, **L&P 56:14**. Hør rådet fra ham, som har ordineret jer, **L&P 78:2**. Modtag råd af ham, som jeg har udpeget, **L&P 108:1**. Han stræber efter at stadfæste sit eget råd i stedet for det råd, som jeg har givet, **L&P 124:84**. Lyt til min tjener Josephs råd, **L&P 124:89**. Hvis nogen ikke søger mit råd, skal han ingen magt have, **L&P 136:19**.

RÅD, DE TOLVS. *Se* Apostel

RÅD, JØDERNES. *Se* Synedrium

RÅDET I HIMLEN. *Se også*

Forløsningsplanen;

Forudtilværelse; Krigen i himlen

Den begivenhed i forudtilværelsen, ved

hvilken Faderen fremlagde sin plan for sine åndelige børn, som skulle sendes ned på denne jord.

Alle gudssønner råbte af fryd, **Job** 38:7. Højt over Guds stjerner rejser jeg min trone, **Es** 14:12–13. Og der blev krig i himlen, **Åb** 12:7–11. Før de blev født, modtog de deres første undervisning i åndernes verden, **L&P** 138:56. Satan gjorde oprør i forudtilværelsen, **Moses** 4:1–4. Intelligenserne blev organiseret for verden blev skabt, **Abr** 3:22. Guderne rådførte sig med hinanden, **Abr** 4:26. Guderne afsluttede det arbejde, som de i fællesskab havde besluttet at udføre, **Abr** 5:2.

SABBATSDAGEN. *Se også* Hvile;
Skabe

En hellig dag, som hver uge er afsat til hvile og gudsdyrkelse. Da Gud havde skabt alt, hvilede han på den syvende dag og befalede, at én dag hver uge skulle være en hviledag som hjælp til at erindre ham (2 Mos 20:8–11).

Inden Kristi opstandelse holdt kirkens medlemmer sabbat på den sidste dag i ugen ligesom jøderne. Efter opstandelsen helligholdt kirkens medlemmer, hvad enten de var jøder eller ikke-jøder, den første dag i ugen (Herrens dag) til erindring om Herrens opstandelse. I vore dage har kirken også afsat en dag om ugen som en hellig sabbatsdag, hvor medlemmerne tilbeder Gud og hviler fra deres verdslige arbejde.

Sabbatten minder menneskene om deres behov for åndelig næring og om deres pligt til at være lydige mod Gud. Når et folk begynder at blive skødesløst med dets helligholdelse af sabbatten, påvirker det alle aspekter af dets liv, og dets religiøse liv går i opløsning (Neh 13:15–18; Jer 17:21–27).

Gud hvilede på den syvende dag, **1 Mos** 2:1–3. Israelitterne samlede ikke mæna på sabbatten, **2 Mos** 16:22–30. Husk sabbatsdagen og hold den hellig, **2 Mos** 20:8–11 (Mosi 13:16–19). Sabbatten blev givet som et tegn mellem Gud og mennesker, **2 Mos** 31:12–17 (Ez

20:12, 20). Vi vil ikke købe eller sælge på sabbatten, **Neh** 10:32. Kald sabbatten frydefuld, og ær den ved ikke at drive handel, **Es** 58:13–14. Sabbatten blev til for menneskets skyld og ikke mennesket for sabbattens skyld, **Mark** 2:23–28. Menneskesønnen er herre over sabbatten, **Luk** 6:1–10. Jesus underviste i en synagoge og helbredte på sabbatten, **Luk** 13:10–14. Nefitterne holdt sabbatsdagen hellig, **Jarom** 1:5. De skulle iagttage sabbatten og holde den hellig, **Mosi** 18:23. Du skal bringe dine sakramenter som et offer på min hellige dag, **L&P** 59:9–13. Zions indbyggere skal iagttage sabbatsdagen, **L&P** 68:29. Jeg, Gud, hvilede på den syvende dag fra alt mit arbejde, **Moses** 3:1–3 (1 Mos 2:1–3; Abr 5:1–3).

SADDUKÆERE. *Se også* Jøder

En lille, men politisk magtfuld gruppe blandt jøderne. De er nok bedst kendt for deres tro på en streng efterlevelse af Moselovens bogstav og for deres forkastelse af troen på ånder og engle og af læren om opstandelse og evigt liv (Mark 12:18–27; ApG 4:1–3; 23:7–8).

SAGTMODIG. *Se også* Sønderknuet hjerte; Tålmodighed; Ydmyg

Gudfrygtig, retfærdig, ydmyg, lærevillig og tålmodig under trængsler. De sagtmodige er villige til at efterleve evangeliets lærdomme.

Moses var mere sagtmodig end noget andet menneske, **4 Mos** 12:3. De sagtmodige skal få landet i arv, **Sl** 37:11 (Matt 5:5; 3 Ne 12:5; L&P 88:17). Lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, **Matt** 11:29. Åndens frugt er mildhed, **Gal** 5:22–23. Herrens tjener skal være venlig, en god lærer, finde sig i ondt og med mildhed irettesætte dem, der siger imod, **2 Tim** 2:24–25. En sagtmodig og stille ånd er meget værd i Guds øjne, **1 Pet** 3:4. Aflæg det naturlige menneske og bliv sagtmodig, **Mosi** 3:19 (Alma 13:27–28). Gud befalede Helaman at lære folket, at de skulle være sagtmodige, **Alma** 37:33. Herrens nåde er tilstrækkelig for de

sagtmodige, **Eter** 12:26. I har tro på Kristus på grund af jeres sagtmodighed, **Moro** 7:39. Ingen bortset fra den sagtmodige og ydmyge af hjertet er antagelig for Gud, **Moro** 7:44. Syndsforladelse bringer sagtmodighed, og som følge af sagtmodighed kommer Helligåndens besøg, **Moro** 8:26. Vandr i min Ånds sagtmodighed, **L&P** 19:23. Styr dit hus i sagtmodighed, **L&P** 31:9. Præstedømmets magt og indflydelse kan fastholdes ved mildhed og sagtmodighed, **L&P** 121:41.

SALEM. *Se også* Jerusalem;
Melkisedek

En by fra Det Gamle Testamente, hvor Melkisedek regerede. Den har muligvis ligget der, hvor vore dages Jerusalem ligger. Navnet »Salem« minder meget om det hebraiske ord for »fred«.

Melkisedek, Salems konge, kom med brød og vin, **1 Mos** 14:18. Melkisedek, Salems konge, var præst for Gud den Højeste, **Hebr** 7:1–2. Melkisedek var konge over Salems land, **Alma** 13:17–18.

SALIGPRISNINGERNE. *Se også*
Bjergprædikenen

En række belæring, som Jesus gav i sin bjergprædiken, og som beskriver en ren og åndelig personlighed (**Matt** 5:3–12; **Luk** 6:20–23). Saligprisningerne er opbygget på en sådan måde, at hver af dem bygger på den foregående. En mere omfattende og nøjagtig opregning af saligprisningerne findes i Tredje Nefi 12.

SALME. *Se også* David; Musik; Syng
Et inspireret digt eller en lovsang til Gud.

De tolv apostle sang en lovsang, inden Herren trak sig tilbage til Getsemane, **Matt** 26:30. Herren kaldte Emma Smith til at foretage en udvælgelse af hellige salmer, **L&P** 25:11. De retfærdiges sang er en bøn til mig og skal blive besvaret med en velsignelse på deres hoved, **L&P** 25:12. Pris Herren med sang og med musik, **L&P** 136:28.

Salmernes Bog: En bog i Det Gamle Testamente, som rummer en samling salmer, hvoraf en stor del omhandler Kristus. Salmernes Bog citeres ofte i Det Nye Testamente.

David skrev mange af salmerne. Salmerne blev skrevet som lovprisninger af Gud. Mange af dem blev der sat musik til.

SALOMO. *Se også* Batseba; David

Davids og Batsebas søn fra Det Gamle Testamente (2 Sam 12:24). Salomo var i en periode konge af Israel.

David udnævnte Salomo til konge, **1 Kong** 1:11–53. David formanede Salomo at følge Herrens veje, **1 Kong** 2:1–9. Herren lovede ham et lydært hjerte, **1 Kong** 3:5–15. Han dømte mellem to mødre og fandt frem til barnets virkelige mor, **1 Kong** 3:16–28. Skrev ordsprog og sange, **1 Kong** 4:32. Byggede templet, **1 Kong** 6; 7:13–51. Indviede templet, **1 Kong** 8. Fik besøg af dronningen af Saba, **1 Kong** 10:1–13. Salomo giftede sig med kvinder uden for Israels hus, og de fik ham til at dyrke afguder, **1 Kong** 11:1–8. Herren blev vred på Salomo, **1 Kong** 11:9–13. Hans død, **1 Kong** 11:43. David profeterede om Salomos herlige regeringstid, **Sl** 72. Salomo modtog mange hustruer og medhustruer, men nogle af dem blev ikke givet af Herren, **L&P** 132:38 (Jakob 2:24).

SALT

Salt var i oldtiden et vigtigt middel til konservering af fødevarer. Det blev betragtet som en livsnødvendighed.

Lots kone blev til en saltstøtte, **1 Mos** 19:26. I er jordens salt, **Matt** 5:13 (**Luk** 14:34; 3 Ne 12:13). Herrens pagtsfolk regnes for jordens salt, **L&P** 101:39–40. Hvis de hellige ikke er frelsere for menneskene, er de som salt, der har mistet sin kraft, **L&P** 103:9–10.

SALVE. *Se også* Olie; Salvelse af syge

I fordums tid brugte Herrens profeter olie, når de salvede dem, der blev pålagt særlige pligter, som f.eks. Aron eller præsterne eller de konger, der skulle

herske over Israel. I kirken i vore dage salver man ved at dryppe en eller to dråber indviet olie på en persons hoved som led i en særlig velsignelse. Dette kan kun gøres med det melkisedekske præstedømmes myndighed og magt. Efter salvelsen kan en, der handler i kraft af dette præstedømme, besegle salvelsen og give en særlig velsignelse til den, der er blevet salvet.

Salv dem og hellig dem til at gøre præstetjeneste for mig, **2 Mos** 28:41 (3 Mos 8:6–12, 30). Du skal salve ham til fyrste over Israel, **1 Sam** 9:16; 10:1. Ældsterne skal salve og velsigne de syge, **Jak** 5:14–15 (L&P 42:44).

SALVEDE. *Se også* Jesus Kristus; Messias

Jesus kaldes Kristus (fra græsk) eller Messias (fra aramaisk). Begge ord betyder »den salvede«. Han er den, som Faderen har *salvet* til sin personlige repræsentant i alt, som vedrører menneskehedens frelse.

Herren har salvet mig, **Es** 61:1–3. Han har salvet en til at forkynde evangeliet, **Luk** 4:16–22. Jesus blev salvet af Gud Faderen, **ApG** 4:27. Gud salvede Jesus af Nazaret, **ApG** 10:38.

SALVELSE AF SYGE. *Se også* Helbrede; Håndspålæggelse; Olie; Præstedømme; Salve

En velsignelse, som gives til dem, der er syge, af mænd, der bærer det melkisedekske præstedømme, og som indebærer, at man anvender indviet olie.

Læg din hånd på hende, **Matt** 9:18. Jesus lagde hænderne på nogle få syge og helbredte dem, **Mark** 6:5. Kristi apostle salvede mange syge med olie og helbredte dem, **Mark** 6:13. Ældsterne skal salve og helbrede de syge, **Jak** 5:14–15. I skal ikke helbrede de syge, medmindre det bliver krævet af jer af dem, der ønsker det, **L&P** 24:13–14. Ældsterne skal lægge hænderne på de syge, **L&P** 42:44. Læg hænderne på de syge, så skal de komme sig, **L&P** 66:9.

SAM. *Se også* Lehi, Nefis far

Tredjeældste søn af profeten Lehi fra Mormons Bog (1 Ne 2:5). Han var en retfærdig og hellig mand, som valgte at følge Herren (1 Ne 2:17; 2 Ne 5:5–6; Alma 3:6).

SAMARIA. *Se også* Samaritanere

Samaria var på Det Gamle Testaments tid hovedstad i nordriget Israel (1 Kong 16:23–24). Byen lå stærkt befæstet på et bjerg, hvorfor assyrerne først kunne indtage den efter tre års belejring (2 Kong 17:5–6). Herodes genopbyggede byen og kaldte den Sebaste. På Det Nye Testaments tid var Samaria navnet på hele det centrale Palæstina vest for Jordanfloden.

SAMARITANERE. *Se også* Samaria

Det bibelske folk, som beboede Samaria, efter at nordriget Israel var blevet ført i fangenskab af assyrerne. Samaritanerne var et blandingsfolk, der bestod af israelitter og ikke-israelitter. Deres religion var en blanding af jødiske og hedenske læresætninger og ritualer. Lignelsen om den barmhjertige samaritaner i Lukasevangeliets 10:25–37 viser, hvilket had jøderne havde opbygget mod samaritanerne, fordi disse var faldet bort fra den israelitiske religion. Herren gav apostlene besked på at forkynde evangeliet for samaritanerne (ApG 1:6–8). Filip forkyndte med stor succes Kristi evangelium for indbyggerne i Samaria og udførte mange mirakler blandt dem (ApG 8:5–39).

SAMMENSVÆRGELSER. *Se*

Hemmelige sammensværgelser

SAMSON

Den tolvte af Israels »dommere« fra Det Gamle Testamente. Han var kendt for sin store styrke, men han foretog nogle ukloge moralske valg og handlinger (Dom 13:24–16:31).

SAMUEL, LAMANITTEN

En lamanitisk profet fra Mormons Bog, som af Herren blev sendt til nefitterne for at undervise og advare dem kort

før Frelserens fødsel. Samuel profeterede om tegnene på Jesu Kristi fødsel og død og om nefitternes undergang (Hel 13–16).

SAMUEL, PROFET FRA DET GAMLE TESTAMENTE

Samuel, der var søn af Elkana og Hanna, blev født som svar på sin mors bønner (1 Sam 1). Som barn blev han overdraget i ypperstepræsten Elis varetægt ved templet i Shilo (1 Sam 2:11; 3:1). Samuel var ganske ung, da Herren kaldte ham til profet (1 Sam 3). Da Eli var død, blev Samuel en stor profet og dommer i Israel, og han genoprettede lov, orden og regelmæssig gudsyndelse i landet (1 Sam 4:15–18; 7:3–17).

Første Samuelsbog 28:5–20 indeholder en beretning om, at Samuel på kong Sauls anmodning bliver kaldt tilbage fra de døde af heksen fra En-Dor. Dette kan ikke have været en åbenbaring fra Gud, for en heks eller et andet spiritistmedium kan ikke få en profet til at vise sig på kommando (1 Sam 28:20; 31:1–4).

Samuelsbøgerne: I visse bibeludgaver er Første og Anden Samuelsbog slået sammen til én bog. Bøgerne omhandler en periode på omkring 130 år, fra Samuels fødsel op til tiden lige før kong Davids død.

Første Samuelsbog: Kapitlerne 1–4 beretter om, hvordan Herren forbandede og straffede Elis familie og kaldte Samuel til ypperstepræst og dommer. Kapitlerne 4–6 skildrer, hvordan pagtens ark faldt i filistrenes hænder. I kapitlerne 7–8 findes Samuels advarsel mod afguder og ugudelige konger. Kapitlerne 9–15 beskriver Sauls kroning til konge og hans regeringstid. Kapitlerne 16–31 beretter om David og hans vej til magten. Samuel salvede David, som havde fældet Goliat. Saul hadede David, men David nægtede at slå Saul ihjel, skønt han havde rig lejlighed til det.

Anden Samuelsbog: Bogen indeholder beretningen om Davids tid som konge over Juda og senere over hele Israel.

Kapitlerne 1–4 skildrer en langvarig strid mellem Davids tilhængere og Sauls tilhængere, efter at han var blevet kronet af Judas hus. Kapitlerne 5–10 beretter om, hvordan David vinder stor magt over mange lande. Kapitlerne 11–21 skildrer Davids åndelige forfald på grund af egne synder og stridigheder i familien. Kapitlerne 22–24 beskriver Davids forsøg på at forson sig med Herren.

SAMVITTIGHED. *Se også Lys,* Kristi lys

Den indre fornemmelse af, hvad der er ret og uret, som alle mennesker har. Denne fornemmelse stammer fra Kristi lys (Moro 7:16). Vi er født med en naturlig evne til at skelne mellem ret og uret i kraft af Kristi lys, som gives enhver (L&P 84:46). Denne egenskab kaldes samvittigheden. Det, at vi er i besiddelse af den, gør os til ansvarlige væsener. Ligesom alle andre sanser kan også vores samvittighed sløves af synd eller misbrug.

De skriftkloge og farisæerne blev dømt af deres egen samvittighed, **Joh** 8:9. Deres samvittighed optræder som vidne, **Rom** 2:14–15. Frafaldne brændemærkes i deres samvittighed, **1 Tim** 4:2. Menneskene er tilstrækkeligt undervist til, at de kender godt fra ondt, **2 Ne** 2:5. Kong Benjamin havde en ren samvittighed over for Gud, **Mosi** 2:15. Nefitterne blev fyldt med glæde og fik fred med samvittigheden, **Mosi** 4:3. Ze'ezrom blev oprevet ved bevidstheden om sin skyld, **Alma** 14:6. Vi gives glæde eller samvittighedsnag alt efter vore egne ønsker, **Alma** 29:5. En straf og en retfærdig lov giver menneskene samvittighedsnag, **Alma** 42:18. Kristi Ånd er givet til hvert eneste menneske, så han kan kende godt fra ondt, **Moro** 7:16. Hvert menneske bør frit kunne udøve sin samvittighed, **L&P** 134:2. Min samvittighed er ren, **L&P** 135:4. Vi kræver ret til at tilbede Gud i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud, **TA** 1:11.

SANDHED. *Se også* Intelligens, intelligenser; Kundskab; Lys, Kristi lys

Kundskab om noget, som det er, og som det var, og som det skal blive (L&P 93:24). Sandhed refererer også til lys og åbenbaring fra himlen.

Sandhed spirer frem af jorden, **SI** 85:12 (Moses 7:62). I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie, **Joh** 8:32. Jeg er vejen og sandheden og livet, **Joh** 14:6. Hvis vi siger, at vi ikke har synd, er sandheden ikke i os, **1 Joh** 1:8. De skyldige anser sandheden for at være hård, **1 Ne** 16:2. De retfærdige elsker sandheden, **2 Ne** 9:40. Ånden taler sandheden og lyver ikke, **Jakob** 4:13. Du er en sanddru Gud og kan ikke lyve, **Eter** 3:12. Ved Helligåndens kraft kan I kende sandheden af alt, **Moro** 10:5. Sandheden består for evigt og altid, **L&P** 1:39. Du er blevet oplyst af sandhedens Ånd, **L&P** 6:15. Mormons Bog indeholder sandheden og Guds ord, **L&P** 19:26. Talsmanden blev sendt ud for at undervise i sandheden, **L&P** 50:14. Den, der modtager ordet ved sandhedens Ånd, modtager det, sådan som det bliver prædikeret ved sandhedens Ånd, **L&P** 50:17–22. Forkynd sandheden i overensstemmelse med de åbenbaringer, som jeg har givet jer, **L&P** 75:3–4. Hvad der er sandhed, er lys, **L&P** 84:45. Kristi lys er sandhedens lys, **L&P** 88:6–7, 40. Min ånd er sandhed, **L&P** 88:66. Intelligens, eller sandhedens lys, er ikke blevet skabt, **L&P** 93:29. Guds herlighed er intelligens, eller lys og sandhed, **L&P** 93:36. Jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed, **L&P** 93:40. Min Enbårne er fuld af nåde og sandhed, **Moses** 1:6.

SANSELIGHED. *Se også* Begær; Kyskhed; Seksuel umoral; Utugt; Ægteskabsbrud

At føle glæde ved eller trang til upassende fysisk tilfredsstillelse, især seksuel umoral.

Hans herres hustru kastede sine øjne

på Josef, **1 Mos** 39:7. Enhver, som kaster et lystent blik på en andens hustru, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte, **Matt** 5:28 (3 Ne 12:28). Hold jer fra kødets lyster, som fører krig mod sjælen, **1 Pet** 2:11. Kødets lyst og øjnenes lyst er ikke af Faderen, **1 Joh** 2:16. Gå ikke mere efter dine øjnes begær, **Alma** 39:9. Ved overtrædelsen af hellige love blev mennesket sanseligt, **L&P** 20:20. Hvis nogen begår ægteskabsbrud i hjertet, skal de ikke have Ånden, **L&P** 63:16. Afstå fra alle jeres lystne ønsker, **L&P** 88:121. Menneskene begyndte at blive kødelige, sanselige og djævelske, **Moses** 5:13 (Mosi 16:3; Moses 6:49).

SARA. *Se også* Abraham

Abrahams første hustru fra Det Gamle Testamente. På sine gamle dage blev hun mor til Isak (1 Mos 18:9–15; 21:2).

SARIJA. *Se også* Lehi, Nefis far

Hustru til profeten Lehi fra Mormons Bog (1 Ne 5:1–8; 8:14–16; 18:19) og mor til Laman, Lemuel, Sam, Nefi, Jakob, Josef og et antal døtre (1 Ne 2:5; 2 Ne 5:6).

SATAN. *Se* Djævelen

SAUL, ISRAELS KONGE

Omtales i Det Gamle Testamente. Saul var Israels første konge, inden riget blev delt. Skønt han i begyndelsen af sin regeringstid var en retfærdig mand, blev han senere opblæst af stolthed og var ulydig mod Gud (1 Sam 9–31).

SAULUS FRA TARSUS. *Se* Paulus

SEER. *Se også* Profet; Urim og Tummim

Et menneske, som Gud har bemyndiget til med åndelige øjne at se det, som Gud har skjult for verden (Moses 6:35–38). Han er åbenbarer og profet (Mosi 8:13–16). I Mormons Bog forklarer Ammon, at kun en seer kan benytte særlige oversættere eller en Urim og Tummim (Mosi 8:13; 28:16). En seer kender fortiden, nutiden og fremtiden. I gamle dage blev en profet ofte kaldt for en seer (1 Sam 9:9; 2 Sam 24:11).

Joseph Smith er den store seer i de sidste dage (L&P 21:1; 135:3). Derudover opretholdes Det Første Præsident-skab og De Tolvs Råd som profeter, seere og åbenbarere.

Det er et genstridigt folk. De siger til seerne: I må ikke se noget, og til profeterne: I må ikke se syner om sandheden, **Es** 30:9–10. En udsøgt seer vil jeg oprejse af dine lænders frugt, **2 Ne** 3:6–15. Her er visdom; ja, at være seer, åbenbarer, oversætter og profet, **L&P** 107:92. Herren udpegede Hyrum Smith til at være profet, seer og åbenbarer for kirken, **L&P** 124:91–94.

SEFANIAS

En profet fra Det Gamle Testamente, som levede i kong Josijas regeringstid (639–608 f.Kr.)

Sefanias' Bog: Kapitel 1 omtaler en fremtidig dag, som skal være fyldt med vrede og trængsler. Kapitel 2 formaner Israels folk til at søge retfærdighed og sagtomdighed. Kapitel 3 fortæller om det andet komme, hvor nationerne er samlet til krig. Men Herren vil regere i deres midte.

SEKSUEL UMORAL. *Se også*

Sanselighed; Utugt;
Ægteskabsbrud

Bevidst deltagelse i ægteskabsbrud, utugt, homoseksuelle eller lesbiske forhold, incest eller nogen anden vanhellig, unaturlig eller uren seksuel handling.

Lad os give far vin at drikke og så lige hos ham, **1 Mos** 19:30–36. Ruben gik hen og lå med sin fars medhustru Bilha, **1 Mos** 35:22 (1 Mos 49:4; 1 Krøn 5:1). Homoseksualitet og andre seksuelle perversioner er en vederstyggelighed, **3 Mos** 18:22–23. Hvis en mand tvinger en kvinde til samleje, er kun manden skyldig i synd, **5 Mos** 22:25–27. Enhver, som kaster et lystent blik på en andens hustru, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte, **Matt** 5:28 (3 Ne 12:28). Utugt, urenhed og onde lyster er afgudsdyr-

kelse, **Kol** 3:5. I de sidste dage skal menneskene blive ukærlige, **2 Tim** 3:1–3. Seksuel synd er en vederstyggelighed, **Alma** 39:3–5.

SEM. *Se også* Noa, bibelsk patriark

En retfærdig søn af Noa fra Det Gamle Testamente. Ifølge traditionen er han forfader til de semitiske folk, som omfatter araberne, hebræerne, babylonierne, syrerne, fønikierne og assyrerne (1 Mos 5:29–32; 6:10; 7:13; 9:26; 10:21–32; Moses 8:12). I nutidig åbenbaring omtales Sem som »den store højpræst« (L&P 138:41).

SENNEPSFRØ

Frø fra sennepsplanten. Skønt frøet er ganske lille, bliver den plante, som spirer frem fra det, meget høj. Jesus sammenlignede Himmeriget med et sennepsfrø (Matt 13:31).

Har I en tro som et sennepsfrø, kan I flytte bjerge, **Matt** 17:20.

SET. *Se også* Adam

Omtales i Det Gamle Testamente. Set var en af Adam og Evas retfærdige sønner.

Set var en fuldkommen mand, og hans udseende var nøjagtig som hans fars udseende, **L&P** 107:42–43 (1 Mos 5:3). Set var blandt de mægtige i åndeverdenen, **L&P** 138:40. Gud åbenbarede sig for Set, **Moses** 6:1–3, 8–14.

SHADRAK. *Se også* Daniel

Shadrak, Meshak og Abed-Nego var tre unge israelitiske mænd fra Det Gamle Testamente, som sammen med Daniel blev ført til kong Nebukadnestsars palads i Babylon. Shadraks jødiske navn var Hananja. De fire unge mænd nægtede at gøre sig urene ved kongens mad og vin (Dan 1). Kongen lod Shadrak, Meshak og Abed-Nego kaste i en gloende ovn, men de blev beskyttet af Guds Søn (Dan 3).

SHEREM. *Se også* Antikrist

En mand fra Mormons Bog, som for-

nægtede Kristus og krævede et tegn (Jakob 7:1–20).

SHIBLON. *Se også* Alma, Almas søn

Alma den Yngres søn fra Mormons Bog. Shibløn forkyndte evangeliet for zoramitterne og blev forfulgt for sin retfærdighed. Herren udfriede ham fra forfølgelse, fordi han var trofast og tålmodig (Alma 38). Shibløn førte en tid også de nefitiske optegnelser (Alma 63:1–2, 11–13).

SHIZ. *Se også* Jereditter

En jereditisk hærfører fra Mormons Bog. Han døde ved afslutningen af et stort slag, som udryddede hele det jereditiske folk (Eter 14:17–15:31).

SIDKIJIA. *Se også* Mulek

Israels sidste konge fra Det Gamle Testamente (2 Kong 24:17–20; 25:2–7). Sidkija lod profeten Jeremias fængsle (Jer 32:1–5), og Jeremias forudsagde Sidkijas fangenskab (Jer 34:2–8, 21). Lehi og hans familie boede i Jerusalem i det første år af Sidkijas regeringstid (1 Ne 1:4). Alle Sidkijas sønner undtagen én blev slået ihjel. Sønnen Mulek undslap til den vestlige halvkugle (Jer 52:10; Omni 1:15; Hel 8:21).

SIDSTE DAGE. *Se også* Andet komme, Jesu Kristi; Tidernes tegn

Den tid, som vi nu lever i. Tiden (eller uddelingen) lige inden Herrens andet komme.

Jeg vil forkynde jer, hvad der engang i fremtiden skal ske jer, **1 Mos** 49:1. Min løser skal til sidst stå frem på jorden, **Job** 19:25. Til sidst skal Herrens tempelbjerg stå urokkeligt, **Es** 2:2. I de sidste dage skal der komme hårde tider, **2 Tim** 3:1–7. I de sidste dage vil der komme spottere, som fornægter det andet komme, **2 Pet** 3:3–7. Jeg profeterer for jer om de sidste dage, **2 Ne** 26:14–30. Således skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, **L&P** 115:4. Kristus skal komme i de sidste dage, **Moses** 7:60.

SIDSTE NADVER. *Se også* Påske, den jødiske; Nadver

Dette var ifølge Det Nye Testamente det sidste måltid, som Jesus spiste inden sin pågribelse og korsfæstelse (Luk 22:14–18). Han og hans tolv apostle spiste dette måltid under den jødiske påske (Matt 26:17–30; Mark 14:12–18; Luk 22:7–13).

Frelseren velsignede brød og vin og gav det til apostlene, **Matt** 26:26–29 (Mark 14:22–25; Luk 22:7–20). Jesus tvættede apostlenes fødder, **Joh** 13. Judas blev udpeget som den, der ville forråde Jesus, **Joh** 13:21–26 (Matt 26:20–25).

SIMEON. *Se også* Israel; Jakob, Isaks søn

Jakobs og Leas næstældste søn fra Det Gamle Testamente (1 Mos 29:33; 35:23; 2 Mos 1:2). Han hjalp Levi under massakren på sikemitterne (1 Mos 34:25–31). Jakobs profeti om Simeon findes i Første Mosebog 49:5–7.

Simeons stamme: Simeons efterkommer boede ofte sammen med Judas stamme og indenfor kongeriget Judas grænser (Jos 19:1–9; 1 Krøn 4:24–33). Simeons stamme sluttede sig til Juda i slaget mod kana'anæerne (Dom 1:3, 17). Senere sluttede de sig også til Davids hær (1 Krøn 12:25).

SIMON KANANÆER

En af Jesu Kristi oprindelige tolv apostle fra Det Nye Testamente (Matt 10:2–4).

SIMON PETER. *Se* Peter

SINAJBJERGET. *Se også* Moseloven; Moses

Et bjerg på Sinajhalvøen. I nærheden af dette bjerg slog Moses og israelitterne lejr tre måneder efter deres udvandring fra Egypten. Det kaldes også Horeb (2 Mos 3:1). Her gav Gud Moses sin lov for Israels hus, og boligen blev bygget her (2 Mos 19:2; 20:18; 24:12; 32:15).

SIND

Forstanden, evnen til at tænke.

Du skal elske Herren din Gud af hele dit sind, **Matt** 22:37. At være kødeligt

sindet er død; at være åndeligt sindet er evigt liv, **2 Ne** 9:39. Herrens røst lød igen i mit sind, **En** 1:10. Ordet havde større virkning på folkets sind end sværdet, **Alma** 31:5. Jeg vil tale til dig i dit sind, **L&P** 8:2. Du må gennemtænke det i dit sind, **L&P** 9:8. Lad evigghedsens alvor hvile på jeres sind, **L&P** 43:34. Jeres sind har tidligere været formørket af vantrø, **L&P** 84:54. Gå tidligt i seng, stå tidligt op, så jeres legeme og jeres sind må være friske, **L&P** 88:124. Satan kendte ikke Guds tanker, **Moses** 4:6. Herren kaldte sit folk ZION, fordi de var af ét hjerte og ét sind, **Moses** 7:18.

SIPPORA. *Se også* Moses

Omtales i Det Gamle Testamente. Sippora var hustru til Moses og datter af Jetro (2 Mos 2:21; 18:2).

SJÆL. *Se også* Legeme; Ånd

I skrifterne bruges ordet sjæl i tre betydninger: (1) åndelige væsener, både før- og efterjordiske (**Alma** 40:11–14; **Abr** 3:23); (2) en ånd og et legeme, som er forenet i den jordiske tilstand (**Abr** 5:7); og (3) et u dødeligt, opstandent menneske, hvis ånd og legeme er blevet uadskilleligt forenet (**Alma** 40:23; **L&P** 88:15–16).

Du skal elske Herren din Gud af hele din sjæl, **Matt** 22:37 (**Mark** 12:30). Djævelen narrer deres sjæl, **2 Ne** 28:21. Bring hele jeres sjæl som et offer til ham, **Omni** 1:26. Ordet begynder at udvikle min sjæl, **Alma** 32:28. Hans sjæl skal aldrig hunge eller tørste, **3 Ne** 20:8. Nadverbrødet og -vandet helliges for de sjæle, som nyder deraf, **Moro** 4–5 (**L&P** 20:77–79). De, der arbejder i riget, bringer deres sjæl frelse ved deres tjeneste, **L&P** 4:2, 4. Værdien af sjæle er stor, **L&P** 18:10. I er blevet født til verden ved vand og blod og ånd og er således af støvet blevet en levende sjæl, **Moses** 6:59.

Sjæles værdi: Alle mennesker er Guds åndelige børn. Han holder af ethvert af sine børn og anser hvert eneste af dem som værende af stor betydning.

Eftersom de er hans børn, er det muligt for dem at blive som ham. Derfor har de stor værdi.

Der er glæde over én synder, som omvender sig, **Luk** 15:10. Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, **Joh** 3:16. De kunne ikke bære, at nogen menneskesjæl skulle fortabes, **Mosi** 28:3. Er en sjæl på dette tidspunkt ikke lige så dyrebar for Gud, som en sjæl er det på tidspunktet for hans komme? **Alma** 39:17. Det, der vil være af størst værdi for dig er at bringe sjæle til mig, **L&P** 15:6. Husk, at værdien af sjæle er stor i Guds øjne, **L&P** 18:10–15. Dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe u dødelighed og evigt liv for mennesket, **Moses** 1:39.

SKABE. *Se også* Begyndelsen; Jesus Kristus; Jorden; Sabbatsdagen; Åndelig skabelse

At organisere. Ved sin Søn Jesus Kristus organiserede Gud grundelementerne og dannede denne jord. Vor himmelske Fader og Jesus skabte mennesket i deres eget billede (**Moses** 2:26–27).

I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden, **1 Mos** 1:1. Lad os skabe mennesker i vort billede, **1 Mos** 1:26 (**Moses** 2:26–27; **Abr** 4:26). Alt blev til ved ham, **Joh** 1:3, 10. I ham blev alting skabt i himlene, **Kol** 1:16 (**Mosi** 3:8; **Hel** 14:12). Gud skabte verden ved sin søn, **Hebr** 1:2. Mennesket blev skabt i begyndelsen, **Mosi** 7:27. Jeg skabte himlene og jorden og alt, **3 Ne** 9:15 (**Morm** 9:11, 17). Alle mennesker blev skabt i begyndelsen efter mit eget billede, **Eter** 3:15. Jesus Kristus skabte himlen og jorden, **L&P** 14:9. Han skabte mennesket, mand og kvinde, efter sit eget billede, **L&P** 20:18. Utallige verdener har jeg skabt, **Moses** 1:33. Ved min Enbårne skabte jeg himlen, **Moses** 2:1. Jeg, Gud Herren, skabte alle ting åndeligt, førend de fandtes naturligt på jordens overflade, **Moses** 3:5. Millioner af jordkloder som denne ville ikke være begyndelsen til antallet af dine skaberværker, **Moses**

7:30. Guderne organiserede og danne-
de himlene, **Abri** 4:1.

SKABER. *Se* Jesus Kristus; Skabe

SKILSMISSE. *Se også* Ægteskab

Ophævelse af et ægteskab i kraft af borgerlig eller kirkelig lov. Ifølge Det Nye Testamente tillod Gud skilsmisse under visse omstændigheder på grund af folks hårdhertighed, men som Jesus forklarede: »Fra begyndelsen var det ikke sådan« (Matt 19:3–12). I skrifterne frarådes skilsmisse generelt og ægtemand og hustru tilrådes at elske hinanden i retfærdighed (1 Kor 7:10–12; L&P 42:22).

SKRIFTER. *Se også* Bibelen; Guds ord; Kanon; Kostelige Perle; Kronologisk oversigt; Lære og Pagter; Mormons Bog

De ord, som enten nedskrives eller udtales af hellige, gudfrygtige mænd, når de tilskyndes af Helligånden. Kirkens officielle kanoniserede skrifter består i dag af Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter samt Den Kostelige Perle. Jesus og forfatterne til Det Nye Testamente betragtede bøgerne i Det Gamle Testamente som hellig skrift (Matt 22:29; Joh 5:39; 2 Tim 3:15; 2 Pet 1:20–21).

Brændte vore hjerter ikke i os, mens han åbnede Skrifterne for os, **Luk** 24:32. I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig, **Joh** 5:39. Kristi ord vil fortælle jer alt det, som I skal gøre, **2 Ne** 32:3. Alle, der ledes til at tro på de hellige skrifter, er bestandige og standhaftige i troen, **Hel** 15:7–8. Menneskene fordrejer skrifterne og forstår dem ikke, **L&P** 10:63. Disse ord er ikke fra mennesker, ej heller fra et menneske, men fra mig, **L&P** 18:34–36. Mormons Bogs fremkomst beviser over for verden, at skrifterne er sande, **L&P** 20:2, 8–12. I skal lade jeres tid være viet til at studere skrifterne, **L&P** 26:1. Skrifterne er blevet givet til undervisning af de hellige, **L&P** 33:16. Skrifterne er givet til frelse for mine udvalgte, **L&P** 35:20. Undervis i mit evangeliums principper, der findes

i Bibelen og Mormons Bog, **L&P** 42:12. Mine love angående dette er givet i mine skrifter, **L&P** 42:28. Hvad der end siges under tilskyndelse af Helligånden er hellig skrift, **L&P** 68:4.

Forsvundne skrifter: Skrifterne omtaler mange hellige tekster, som vi ikke har i dag. Blandt dem er følgende bøger og forfattere: Pagtsbogen (2 Mos 24:7), Bogen om Herrens Krige (4 Mos 21:14), De Retskafnes Bog (Jos 10:13; 2 Sam 1:18), Salomos Krønike (1 Kong 11:41), seeren Samuels Krønike (1 Krøn 29:29), Natans Krønike (2 Krøn 9:29), profeten Shemajas Krønike (2 Krøn 12:15), profeten Iddos Udlægning (2 Krøn 13:22), Jehus Krønike (2 Krøn 20:34), Manasses seeres Krønike (2 Krøn 33:19), Enoks profetier (Jud 1:14), Zenoks, Neums og Zenos' ord (1 Ne 19:10), Zenos (Jakob 5:1), Zenok og Ezias (Hel 8:20), en mindebog (Moses 6:5) samt breve til korintherne (1 Kor 5:9), til efeserne (Ef 3:3) og et fra Laodikea (Kol 4:16).

Skrifterne skal bevares: Vi skal få disse optegnelser, så vi kan bevare de ord, der er blevet talt ved alle de hellige profeter, **1 Ne** 3:19–20. Jeg skulle bevare disse plader, **Jakob** 1:3. Dette er blevet beskyttet og bevaret ved Guds hånd, **Mosi** 1:5. Se til, at du tager vare på disse hellige ting, **Alma** 37:47. Skrifterne skal opbevares i sikkerhed, **L&P** 42:56. De ville blive beskyttet, hvis jeg af al kraft ville anstrenge mig for at passe på dem, **JS–H** 1:59.

Værdien af skrifter: Du skal læse denne lov op for hele Israel, **5 Mos** 31:10–13. Denne lovebog skal du altid have på dine læber, **Jos** 1:8. Herrens lov er fuldkommen, den styrker sjælen, **SI** 19:8. Dine ord er en lygte for min fod, **SI** 119:105. Skrifterne vidner om mig, **Joh** 5:39. Ethvert skrift er nyttigt til undervisning og opdragelse, **2 Tim** 3:15–16. Jeg anvendte alle skrifter på os, så det kunne blive os til gavn og lærdom, **1 Ne** 19:23. Min sjæl fryder sig ved skrifterne, **1 Ne** 4:15–16. Vi arbejder flittigt med at skrive for at overtale vore børn og også vore brødre til at

tro på Kristus, **2 Ne 25:23**. De granskede skrifterne og lyttede ikke mere til denne ugudelige mands ord, **Jakob 7:23** (Alma 14:1). Var det ikke for disse plader, ville vi være forblevet i uvidenhed, **Mosi 1:2–7**. De havde gransket skrifterne flittigt, for at de kunne kende Guds ord, **Alma 17:2–3**. Skrifterne bliver bevaret for at føre sjæle til frelse, **Alma 37:1–19** (2 Ne 3:15). Guds ord skal lede Kristi menneske, **Hel 3:29**. Hvad de end taler, når de bliver tilskyndet af Helligånden, skal være hellig skrift og Guds kraft til frelse, **L&P 68:4**. Tryk fylden af mine skrifter med det formål at opbygge min kirke og for at forberede mit folk, **L&P 104:58–59**. Den, som omhyggeligt bevarer mit ord, skal ikke blive ført vild, **JS–M 1:37**.

Profetier om skrifter som skal komme frem: Esajas forudsagde Mormons Bogs fremkomst, **Es 29:11–14**. Tag et træstykke, og skriv på det: Juda, **Ez 37:15–20**. Andre bøger skal komme frem, **1 Ne 13:39**. I behøver ikke at formode, at Bibelen indeholder alle mine ord, **2 Ne 29:10–14**. Grib fat i Kristi evangelium, som skal blive fremlagt for jer i de optegnelser, som skal komme frem, **Morm 7:8–9**. Velsignet være han, som bringer den frem i lyset, **Morm 8:16**. Skriv dette, så vil jeg vise det til menneskenes børn, når jeg anser tiden for at være inde, **Eter 3:27** (Eter 4:7). Vi tror, at han endnu vil åbenbare mange sandheder, **TA 1:9**.

SKRIFTKLOG

Betegnelsen bruges i forskellig betydning i Det Gamle og Nye Testamente: (1) I Det Gamle Testamente var det den skriftkloges hovedopgave at afskrive den hellige skrift (Jer 8:8). (2) I Det Nye Testamente omtales de skriftkloge undertiden som lovkyndige eller lovlærere. De præciserede loven og tilpassede den til deres egen tid (Matt 13:52; Mark 2:16–17; 11:17–18; Luk 11:44–53; 20:46–47).

SKYLD. *Se også* Omvendelse

Det at have gjort noget forkert, eller

den følelse af anger og sorg, som bør ledsage synd.

Han har begået synd og pådrager sig skyld, **3 Mos 5:20–25**. Den, der nyder nadveren på uværdig måde, forsynder sig imod Herrens legeme og blod, **1 Kor 11:27**. De skyldige anser sandheden for at være hård, **1 Ne 16:2**. Vi skal have en fuldkommen kundskab om al vor skyld, **2 Ne 9:14**. Min skyld blev fejlet bort, **En 1:6**. Der blev knyttet en straf dertil, som gav samvittighedsnag, **Alma 42:18**. Lad dine synder forurolige dig med den uro, der skal bringe dig ned til omvendelse, **Alma 42:29**. Nogle af jer er skyldige over for mig, men jeg vil være barmhjertig, **L&P 38:14**.

SLADDER. *Se også* Ond tale; Rygte

At delagtiggøre nogen i personlige oplysninger om en anden person uden dennes accept.

Mennesker skal aflægge regnskab for ethvert tomt ord, de har talt, **Matt 12:36**. De hellige frarådes at være snakkesalige og blande sig i ting, som ikke kommer dem ved, og sige ting, som ikke passer sig, **1 Tim 5:11–14**. Du må ikke tale ondt om din næste, **L&P 42:27**. Styrk dine brødre i al din samtale, **L&P 108:7**.

SLÆGTSHISTORIE. *Se* Frelse for afdøde; Slægtsregister

SLÆGTSREGISTER. *Se også* Døbe, dåb – Dåb for afdøde; Familie; Frelse; Frelse for afdøde; Mindebog; Ordinancer – Stedfortrædende ordinancer

En optegnelse over de familiemæssige forhold i en slægt. Slægtsregistre var af stor betydning i skrifterne i de tilfælde, hvor præstedømmet eller visse velsignelser var forbeholdt en bestemt slægt (1 Mos 5; 10; 25; 46; 1 Krøn 1–9; Ezra 2:61–62; Neh 7:63–64; Matt 1:1–17; Luk 3:23–38; 1 Ne 3:1–4; 5:14–19; Jarom 1:1–2). I den genoprettede kirke i dag forsøger kirkens medlemmer fortsat at spore deres slægtslinje, ikke mindst for at finde oplysninger om deres aner, så de kan udføre de frelsende

ordinancer på vegne af disse. Disse ordinancer har gyldighed for de afdøde, som tager imod Jesu Kristi evangelium i ånderverdenen (L&P 127; 128)

SLØR

Ordet bruges i flere betydninger i skrifterne: (1) et symbol på adskillelsen mellem Gud og mennesker, (2) et tyndt klæde, som bruges til at dække ansigtet eller hovedet med eller (3) en glemsel, som Gud har lagt over vort sind, så vi ikke husker noget om forudtilværelsen.

Det mørke slør af vantro var ved at blive fjernet fra hans sind, **Alma** 19:6. Jereds bror kunne ikke holdes fra at se ind bag sløret, **Eter** 3:19 (Eter 12:19). Sløret skal sønderrives, og I skal se mig, **L&P** 67:10 (L&P 38:8). Det slør, som dækker mit tempel i min bolig, skal tages bort, **L&P** 101:23. Sløret blev borttaget fra vort sind, **L&P** 110:1. Et slør af mørke skal dække jorden, **Moses** 7:61.

SMITH, EMMA HALE. *Se også*

Smith, Joseph, jun.

Profeten Joseph Smiths hustru. Herren befalede Emma at samle en række salmer til brug i kirken. Hun tjente også som den første præsidentinde for Hjælpeforeningen.

En åbenbaring om Herrens vilje blev givet til Emma Smith, **L&P** 25. Herren gav Emma råd og vejledning med hensyn til ægteskab, **L&P** 132:51–56.

SMITH, HYRUM. *Se også* Smith,

Joseph, jun.

Joseph Smiths storebror og trofaste ven. Hyrum blev født den 9. februar 1800. Han tjente som assistent til Joseph i kirkens præsidentskab og som kirkens anden patriark. Den 27. juni 1844 led han martyrdøden sammen med Joseph i fængslet i Carthage.

Gud åbenbarede befalinger til Hyrum gennem hans bror Joseph, **L&P** 11; 23:3. Velsignet er min tjener Hyrum Smith på grund af hans hjertes retskaffenhed,

L&P 124:15. Hyrum fik befaling om at modtage embedet som kirkens patriark, **L&P** 124:91–96, 124. Joseph og Hyrum led martyrdøden i fængslet i Carthage, **L&P** 135. Hyrum og andre udvalgte ånder var blevet holdt tilbage for at komme frem i tidernes fylde, **L&P** 138:53.

SMITH, JOSEPH, JUN. *Se også*

Første syn; Gengivelse af evangeliet; Joseph Smiths Oversættelse (JSO); Kostelige Perle; Lære og Pagter; Mormons Bog

Den profet som blev udvalgt til at genoprette Jesu Kristi sande kirke på jorden. Joseph Smith blev født i staten Vermont i USA og levede fra 1805 til 1844.

I 1820 viste Gud Faderen og Jesus Kristus sig for Joseph Smith, og han erfarede, at ingen af de eksisterende kirker var sande (JS–H 1:1–20). Han fik senere besøg af englen Moroni, som viste, hvor guldpladerne, der indeholdt beretningen om Amerikas fortidige indbyggere, lå skjult (JS–H 1:29–54).

Joseph Smith foretog en oversættelse af guldpladerne og udgav i 1830 denne under navnet Mormons Bog (JS–H 1:66–67, 75). I 1829 modtog han præstedømmemyndighed fra Johannes Døber, samt fra Peter, Jakob og Johannes (L&P 13; 27:12; 128:20; JS–H 1:68–70).

Efter anvisning fra Gud organiserede Joseph Smith og flere andre Jesu Kristi genoprettede kirke den 6. april 1830 (L&P 20:1–4). Under Josephs ledelse voksede kirken i Canada, England og det østlige USA, især i Ohio, Missouri og Illinois. Joseph og de hellige blev udsat for voldsomme forfølgelser overalt, hvor de bosatte sig. Den 27. juni 1844 led Joseph og hans bror Hyrum martyrdøden i Carthage i Illinois i USA.

Josef, Jakobs søn, profeterede om Joseph Smith, **2 Ne** 3:6–15. Herren kaldte sin tjener Joseph Smith, fordi han vidste, at ulykker ville ramme menneskene, **L&P** 1:17 (L&P 19:13). Joseph Smith blev ordineret til Jesu Kristi apostel og kirkens første ældste, **L&P** 20:2. Joseph blev ordineret til apostelembede-

det af Peter, Jakob og Johannes, **L&P** 27:12. Joseph og Sidney Rigdon vidnede om, at de så Faderens Enbårne, **L&P** 76:23. Sammen med Oliver Cowdery så Joseph Smith Herren i et syn, **L&P** 110:1–4. Herren kaldte Joseph til præsiderende ældste, oversætter, åbenbarer, seer og profet, **L&P** 124:125. Joseph Smith har gjort mere for menneskenes frelse end noget andet menneske, Jesus alene undtaget, **L&P** 135:3.

Skrifter, som profeten Joseph Smith har frembragt: Joseph oversatte dele af de guldplader, som englen Moroni overdrog ham. Denne oversættelse blev i 1830 udgivet under navnet Mormons Bog. Han modtog også mange åbenbaringer fra Herren, hvori kirkens grundlæggende lære og organisation blev opridset. Mange af disse åbenbaringer blev samlet i det, vi i dag kender som bogen Lære og Pagter. Han frembragte også bogen Den Kostelige Perle, som indeholder inspirerede oversættelser af nogle tekster af Moses, Abraham og Matthæus, uddrag af Josephs egen personlige historie og vidnesbyrd samt tretten erklæringer om kirkens lære og tro.

SMITH, JOSEPH, SEN. *Se også* Smith Joseph, jun.; Smith, Lucy Mack

Profeten Joseph Smiths far. Han blev født den 12. juli 1771. Han giftede sig med Lucy Mack, og de fik ni børn (JS–H 1:4). Joseph fik en fast tro på genoprettelsen i de sidste dage og blev kirkens første patriark. Han døde den 14. september 1840.

Gud åbenbarede befalinger til ham gennem hans søn Joseph, **L&P** 4; 23:5. Lad min alderstegne tjener, Joseph Smith sen. blive med sin familie, hvor han bor, **L&P** 90:20. Min alderstegne tjener Joseph Smith sen. sidder hos Abraham ved hans højre hånd, **L&P** 124:19. Joseph Smith jun. så sin far i et syn om det celestiale rige, **L&P** 137:5. En engel befalede Joseph Smith jun. at fortælle sin far om det syn, han havde modtaget, **JS–H** 1:49–50.

SMITH, JOSEPH F.

Kirkens sjette præsident. Han var Hyrums og Mary Fielding Smiths eneste søn. Han blev født den 13. november 1838 og døde den 19. november 1918.

Joseph F. Smith modtog et syn om de dødes forløsning, **L&P** 138.

SMITH, LUCY MACK. *Se også* Smith, Joseph, jun.; Smith, Joseph, sen.

Mor til profeten Joseph Smith og hustru til Joseph Smith sen. (JS–H 1:4, 7, 20). Hun blev født den 8. juli 1776 og døde den 5. maj 1856.

Joseph så sin mor i et syn om det celestiale rige, **L&P** 137:5.

SMITH, SAMUEL H. *Se også* Smith, Joseph, jun.

Profeten Joseph Smiths lillebror (JS–H 1:4). Samuel blev født i 1808 og døde i 1844. Han var et af de otte vidner om Mormons Bog og tjente som en af den genoprettede kirkes første missionærer (**L&P** 23:4; 52:30; 61:33–35; 66:7–8; 75:13).

SODOMA. *Se også* Gomorra

En ugudeligt by fra Det Gamle Testamente, som blev udryddet af Herren (1 Mos 19:12–29).

SONE. *Se* Forsoning

SPEDALSKHED

En smitsom sygdom, som ofte omtales i Det Gamle og Det Nye Testamente. Flere kendte personer fra Bibelen blev på et eller andet tidspunkt ramt af spedalskhed, deriblandt Moses (2 Mos 4:6–7), hans søster Mirjam (4 Mos 12:10), Na'aman (2 Kong 5) og kong Uzzija (2 Krøn 26:19–21).

Jesus helbredte adskillige mennesker for spedalskhed, **Matt** 8:2–4 (Mark 1:40–45; Luk 5:12–15; 3 Ne 17:7–9). Jesus helbredte ti spedalske, **Luk** 17:11–19.

SPLID. *Se også* Oprør

Strid, skænderi og mundhuggeri. Splid, især mellem medlemmer af

Herrens kirke eller familien, er ikke Herren til behag.

Der må ikke være splid mellem dig og mig, **1 Mos** 13:8. Den ryggesløse volder strid, **Ordsp** 13:10. Hvis den ene har noget at bebrejde den anden, så tilgiv hinanden, som Herren tilgav jer, **Kol** 3:13. Tåbelige diskussioner og kiv og strid skal du holde dig fra, **Tit** 3:9. Herren befaler menneskene, at de ikke skal strides med hinanden, **2 Ne** 26:32. I vil ikke tillade, at jeres børn slås og skændes med hinanden, **Mosi** 4:14. Alma befalede, at der ikke skulle være strid blandt kirkens medlemmer, **Mosi** 18:21. Satan spreder rygter og splid, **Hel** 16:22. Djævelen er fader til strid og hidser menneskene op til at strides med hinanden, **3 Ne** 11:29 (**Mosi** 23:15). Stadfæst mit evangelium, så der ikke skal være så megen strid, **L&P** 10:62–64. Hold op med at strides med hinanden, **L&P** 136:23.

SPROG

Ord, skrevne eller talte, som sammensættes i bestemte mønstre for at formidle oplysninger, tanker og ideer. Vores måde at bruge sproget på viser, hvad vi føler for Gud og andre mennesker. Ved Jesu Kristi andet komme giver Herren alle mennesker et rent sprog (**Sef** 3:8–9).

Hele jorden havde samme sprog, **1 Mos** 11:1. Herren forvirrede sproget på hele jorden, **1 Mos** 11:4–9. Enhver hørte dem tale på sit eget sprog, **ApG** 2:1–6. Herren taler til menneskene på deres sprog, **2 Ne** 31:3 (**L&P** 1:24). Benjamin underviste sine sønner i sine fædres sprog, så de derved kunne blive forstandige mænd, **Mosi** 1:2–5. Den, hvis sprog er sagtmodigt og opbygger, er af Gud, hvis han adlyder mine ordnancer, **L&P** 52:16. Bliv bekendt med sprog, tungemål og folk, **L&P** 90:15. Adam og hans børn talte et sprog, som var rent og uforvansket, **Moses** 6:5–6, 46. Gud gav Enok et sprog med stor kraft, **Moses** 7:13.

STANDARDVÆRKER. Se Kanon

STAV

En af de administrative og organisatoriske enheder i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. En stav består af et antal menigheder og grene og er i almindelighed et geografisk afgrænset område. En stav svarer til det billede af et telt, som vi finder i Esajas 54:2: »Gør bardunerne lange, og slå pløkkene [dvs. stavene] fast.« Hver enkelt af Zions stave støtter kirken og er med til at holde den oppe, på samme måde som et telt holdes oppe ved hjælp af stave. En stav er et indsamlingssted for resterne af det spredte Israel (**L&P** 82:13–14; 101:17–21).

Forstærk dine stave, og udvid dine grænser, **Moro** 10:31 (**L&P** 82:14). Udpeg andre stave for Zion foruden denne, **L&P** 109:59. Det, at de samler sig i Zion og i hendes stave, må tjene som forsvar, **L&P** 115:6 (**L&P** 101:21). Der skal udpeges andre steder til stave, **L&P** 115:18. Embedet som højpræsternes kvorumspræsident er indstiftet med det formål at kvalificere dem, som skal udpeges til stavspræsidenter, **L&P** 124:133–134. Drag af sted til Zions land, så hendes stave må blive forstærket, **L&P** 133:9.

STEDFORTRÆDENDE. Se Frelse for afdøde; Ordnancer – Stedfortrædende ordnancer

STEFANUS

Stefanus led martyrdøden for Frelseren og hans kirke på Det Nye Testaments tid. Hans forkyndelse bebudede Paulus' omfattende virke og fik muligvis indflydelse på dette, for Paulus var til stede, da Stefanus forsvarede sig foran Rådet (**ApG** 8:1; 22:20).

Stefanus var en af de syv mænd, som blev udpeget til at hjælpe de tolv apostle, **ApG** 6:1–8. Stefanus udførte store undergerninger og mirakler, **ApG** 6:8. Stefanus kom i diskussion med jøderne, **ApG** 6:9–10. Der blev rettet anklager mod ham, og han blev ført for Rådet, **ApG** 6:11–15. Stefanus fremlagde sit forsvar, **ApG** 7:2–53. Stefanus var fuld af Helligånden og så i et syn

Faderen og Sønnen, **ApG** 7:55–56. Stefanus led martyrdøden for sit vidnesbyrd, **ApG** 7:54–60.

STEMME. *Se Fælles samtykke*

STJÆLE

At tage noget fra en anden på uhæderlig eller ulovlig vis. Herren har altid befalet sine børn, at de ikke må stjæle (2 Mos 20:15; Matt 19:18; 2 Ne 26:32; Mosi 13:22; L&P 59:6).

Saml jer skatte i himlen, hvor tyve ikke bryder ind og stjæler, **Matt** 6:19–20. Nefitterne led nederlag, fordi de var stolte, rige og plyndrede og stjal, **Hel** 4:12. Den, som stjæler og ikke vil omvende sig, skal stødes ud, **L&P** 42:20. Den, der begår røveri, skal udleveres til landets lov, **L&P** 42:84–85.

STOLTHED. *Se også* Penge;

Rigdom; Verdslighed; Ydmyg

Mangel på ydmyghed eller lærevillighed. Stolthed sætter folk op imod hinanden og imod Gud. Et stolt menneske føler sig hævet over andre omkring sig og sætter sin egen vilje igennem snarere end Guds vilje. Svig, misundelse, hårdhjertethed og hovmod er også typisk for et stolt menneske.

Men tag dig i agt, at du ikke glemmer Herren din Gud og bliver hovmodig, **5 Mos** 8:11–14. Hovmod og stolthed hader jeg, **Ordsp** 8:13 (Ordsp 6:16–17). Overmod går forud for fald, **Ordsp** 16:18. Hærskarers Herre har en dag mod alt stolt og hovmodigt, **Es** 2:11–12 (2 Ne 12:11–12). Dit overmod har forført dig, **Obad** 1:3. Da bliver alle de overmodige til strå, **Mal** 3:19 (1 Ne 22:15; 3 Ne 25:1; L&P 29:9). Den, der ophøjer sig selv, skal ydmyges, **Matt** 23:12 (L&P 101:42). Gud står de hovmodige imod, **1 Pet** 5:5. Den store og rummelige bygning var verdens stolthed, **1 Ne** 11:36 (1 Ne 12:18). Når de er lærde, tror de, at de er vise, **2 Ne** 9:28–29. I er indbildske i jeres hjertes stolthed, **Jakob** 2:13, 16 (Alma 4:8–12). Har I aflagt jeres stolthed? **Alma** 5:28. Overordentlig stor stolthed var kommet ind i folkets hjerte,

Hel 3:33–36. Hvor hurtigt bliver menneskenes børn ikke indbildske i stolthed, **Hel** 12:4–5. Dette folkeslags stolthed bliver deres undergang, **Moro** 8:27. Vogt jer for stolthed, så I ikke bliver som nefitterne, **L&P** 38:39. Afstå fra al jeres stolthed og letsindighed, **L&P** 88:121.

STORE OG VEDERSTYGGELIGE

KIRKE. *Se* Djævelen – Djævelens Kirke

STYRE. *Se også* Forfatning

Når Jesus Kristus vender tilbage, opretter han et retfærdigt styre.

Herredømmet skal ligge på hans skuldre, **Es** 9:5 (2 Ne 19:6). Giv kejseren, hvad kejserens er, **Matt** 22:21 (L&P 63:26). Alle skal underordne sig myndighederne, **Rom** 13:1. Bed for konger og alle i høje stillinger, **1 Tim** 2:1–2. Underorden jer under øvrigheder og myndigheder, **Tit** 3:1. For Herrens skyld skal I underordne jer under enhver menneskelig ordning, **1 Pet** 2:13–14. Jesus Kristus skal være jordens endelige hersker, **Åb** 11:15. Hav retfærdige mænd som jeres konger, **Mosi** 23:8. Ordn jeres sager ved folkets stemme, **Mosi** 29:26. Kristus skal være vor hersker, når han kommer, **L&P** 41:4. Den, der holder Guds love, har ingen grund til at bryde landets love, **L&P** 58:21. Når de ugudelige regerer, sørger folket, **L&P** 98:9–10. Styreformer er blevet indstiftet af Gud til menneskets gavn, **L&P** 134:1–5. Menneskene er forpligtet til at støtte og opretholde deres styre, **L&P** 134:5. Vi tror, at vi må underordne os konger, præsidenter, herskere og øvrigheds personer, **TA** 1:12.

SUNDHED. *Se* Visdomsordet

SVAGHED. *Se også* Ydmyg

At være dødelig og stå tilbage med hensyn til evne, styrke og kraft. Svaghed er en tilstand. Alle mennesker er svage, og det er kun ved Guds nåde, at de får kraft til at udføre retfærdige gerninger (Jakob 4:6–7). Denne svaghed kommer delvis til udtryk i de svagheder og skrøbeligheder, hvert eneste menneske har.

Styrk de synkende hænder, **Es** 35:3–4. Ånden er rede, men kødet er skrøbeligt, **Matt** 26:41 (Mark 14:38). På grund af den svaghed, der er i mig som følge af kødet, vil jeg undskylde mig, **1 Ne** 19:6. Jeg er blevet befalet at skrive dette på trods af min svaghed, **2 Ne** 33:11. Bliv ikke vred på din tjener på grund af hans svaghed, **Eter** 3:2. Ikke-jøderne vil gøre nar af dette på grund af vor svaghed med hensyn til at skrive, **Eter** 12:23–25, 40. Jeg vil vise dem deres svaghed, **Eter** 12:27–28. Fordi du har set din svaghed, skal du blive gjort stærk, **Eter** 12:37. Den, der er svag blandt jer, skal herefter blive gjort stærk, **L&P** 50:16. Jesus Kristus kender menneskets svaghed, **L&P** 62:1.

SVIG. *Se også* Bedrag

I skrifterne angiver svig et listigt bedrag.

Lykkeligt det menneske, i hvis sind der ikke er svig, **SI** 32:2. (SI 34:13; 1 Pet 2:1). Nathanael var en israelit, som var uden svig, **Joh** 1:47 (L&P 41:9–11). Sand kundskab uden svig udvikler sjælen, **L&P** 121:42.

SYG, SYGDOM

At være ramt af en fysisk eller psykisk lidelse. I skrifterne er fysisk sygdom til tider et symbol på åndelig svækkelse (Es 1:4–5; 33:24).

Jeg har hørt din bøn, jeg har set dine tårer, og jeg vil helbrede dig, **2 Kong** 20:1–5 (2 Krøn 32:24; Es 38:1–5). Jesus gik omkring og helbredte al slags sygdom og lidelse, **Matt** 4:23–24 (1 Ne 11:31; Mosi 3:5–6). De raske har ikke brug for en læge, det har de syge, **Matt** 9:10–13 (Mark 2:14–17; Luk 5:27–32). Er nogen blandt jer syg, skal han tilkalde menighedens ældste, **Jak** 5:14–15. Han vil påtage sig sit folks smerter og sygdomme, **Alma** 7:10–12. Jesus helbredte alle de syge blandt nefitterne, **3 Ne** 26:15. Plej de syge med ømhed, urter og let føde, **L&P** 42:43 (Alma 46:40). Husk i alle forhold de syge og de plagede, **L&P** 52:40. Læg hænderne på de syge, så skal de komme sig, **L&P** 66:9.

SYMBOLIK

Det at benytte noget som lignelse eller billede på noget andet. Symbolik i skrifterne gør brug af dagligdags genstande, begivenheder eller forhold som billede på en evangelisk grundsætning eller doktrin. For eksempel brugte profeten Alma fra Mormons Bog et frø som billede på Guds ord (Alma 32).

Overalt i skrifterne brugte profeterne symbolik, når de forklarede om Jesus Kristus. Nogle af disse symboler er ceremonier og ordinancer (Moses 6:63), dyrefringer (Hebr 9:11–15; Moses 5:7–8), nadveren (Luk 22:13–20; JSO, Mark 14:20–24) og dåben (Rom 6:1–6; L&P 128:12–13). Mange bibelske navne er symbolske. Moseloven og ceremonierne i boligen i Det Gamle Testamente repræsenterede evige sandheder (Hebr 8–10; Mosi 13:29–33; Alma 25:15; Hel 8:14–15). Andre eksempler ses i **Matt** 5:13–16; **Joh** 3:14–15; **Jakob** 4:5; **Alma** 37:38–45.

SYN. *Se også* Drømme; Første syn; Åbenbaring

En visuel åbenbaring af en begivenhed, person eller genstand ved Helligåndens kraft.

Følgende er nogle eksempler på betydningsfulde syn: Ezekiels syn om de sidste dage (Ez 37–39), Stefanus' syn af Jesus stående ved Guds højre side (ApG 7:55–56), Johannes' åbenbaring om de sidste dage (Åb 4–21), Lehis og Nefis syn om livets træ (1 Ne 8, 10–14), Alma den Yngres syn af Herrens engel (Mosi 27), Jereds brors syn om alle jordens indbyggere (Eter 3:25), synet om de forskellige grader af herlighed (L&P 76), synet til Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland (L&P 110), Joseph F. Smiths syn om de dødes forløsning (L&P 138), Moses' syn om Gud og hans skaberværk (Moses 1), Enoks syn om Gud (Moses 6–7) og Joseph Smiths første syn (JS–H 1).

Uden syner er et folk ladet i stikken, **Ordsp** 29:18. Jeres unge skal se synet,

Joel 3:1 (ApG 2:17). Han har givet mig kundskab ved syner, **2 Ne 4:23**. Han var et sendebud, sendt fra Guds nærhed, **JS-H 1:33**. Vi tror på profeti, åbenbaring, syner, **TA 1:7**.

SYNAGOGE. *Se også* Jøder

Et samlingssted, som anvendes til religiøse formål. På Det Nye Testaments tid var inventaret som regel ganske spartansk. Det bestod af en ark, som indeholdt lovrullerne og andre hellige skrifter, en læsepult og bænke til de fremmødte.

Hver synagoge blev ledt af et lokalt ældsteråd. De bestemte, hvem der havde adgang, og hvem der ikke havde (Joh 9:22; 12:42). Synagogeforstanderen var den mest betydningsfulde embedsmand (Luk 13:14; Mark 5:22). Han var som oftest en skriftklog, havde opsyn med bygningen og ledte de religiøse handlinger. En synagogetjener tog sig af de praktiske ting (Luk 4:20).

Der var en synagoge i hver by, hvor der boede jøder, både i Palæstina og andre steder. Det var en stor hjælp i forbindelse med udbredelsen af Jesu Kristi evangelium, fordi kirkens første missionærer som regel fik lov til at tale i synagogerne (ApG 13:5, 14; 14:1; 17:1, 10; 18:4). Den samme skik forekom blandt missionærer i Mormons Bog (Alma 16:13; 21:4–5; 32:1), såvel som blandt de første missionærer i denne uddeling (L&P 66:7; 68:1).

SYND. *Se også* Forsynde sig; Oprør; Tilsølethed; Ugudelighed; Uretfærdig, uretfærdighed; Vederstyggelighed

Bevidst ulydighed mod Guds befalinger.

Den, der vil skjule sine overtrædelser, går det ikke godt, **Ordsp 28:13**. Er jeres synder som skarlagen, kan de blive hvide som sne, **Es 1:18**. Syndere skal dø, og de retfærdige skal blive frelst, **Ez 18**. Guds lam borttager verdens synd, **Joh 1:29**. Lad dig døbe og få dine synder vasket af, **ApG 22:16**. Syndens løn er død, **Rom 6:23**. Den, der ved,

hvad der er det rette, men ikke gør det, er en synder, **Jak 4:17**. Vil du lade mig gyse ved synet af synd? **2 Ne 4:31**. Ve alle dem, som dør i deres synder, **2 Ne 9:38**. De kunne ikke se på synd uden at føle afsky, **Alma 13:12**. Antag ikke, at du skal blive bragt tilbage fra synd til lykke, **Alma 41:9–10**. Herren kan ikke se på synd med den mindste grad af billigelse, **Alma 45:16** (L&P 1:31). Små børn er ikke i stand til at begå synd, **Moro 8:8**. For at omvende sig må man bekende og aflægge sine synder, **L&P 58:42–43**. En større synd forbliver i ham, der ikke tilgiver, **L&P 64:9**. Den, som synder mod et større lys, skal få en større fordømmelse, **L&P 82:3**. Til den sjæl, som synder, skal de tidligere synder vende tilbage, **L&P 82:7**. Når vi forsøger at skjule vore synder, trækker himlene sig tilbage, **L&P 121:37**.

SYNDSFORLADELSE. *Se også*

Forsoning; Jesus Kristus;
Omvendelse; Tilgive

At opnå tilgivelse for sine fejltrin på betingelse af omvendelse. Syndsforladelse er gjort mulig ved Jesu Kristi forsoning. Et menneske opnår syndsforladelse, hvis vedkommende har tro på Kristus, omvender sig fra sine synder, modtager ordinancerne dåb og overdragelse af Helligåndsgaven ved håndspålæggelse samt holder Guds befalinger (TA 1:3–4).

Er jeres synder som skarlagen, kan de blive hvide som sne, **Es 1:16–18**. Dette er mit blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse, **Matt 26:28** (Hebr 9:22–28; L&P 27:2). Omvend jer og lad jer døbe til jeres synders forladelse, **ApG 2:38** (Luk 3:3; L&P 107:20). Enhver, som tror på Jesus, skal få syndsforladelse, **ApG 10:43** (Mosi 3:13). Kristus er den kilde, de kan se hen til for at få forladelse for deres synder, **2 Ne 25:26**. For at blive ved med at have syndsforladelse må vi vise omsorg for de fattige og trængende, **Mosi 4:11–12**, 26. Den, der omvender sig, skal have krav på barmhjertighed til syndernes forladelse, **Alma 12:34**. Opfyldelsen af

befalingerne bringer syndsforladelse, **Moro** 8:25. Det aronske præstedømme besidder nøglerne til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse, **L&P** 13:1 (**L&P** 84:64, 74; **TA** 1:4). Jeg, Herren, husker ikke mere på deres synder, **L&P** 58:42–43 (**Ez** 18:21–22). Disse blev undervist i stedfortrædende dåb til syndernes forladelse, **L&P** 138:33.

SYNEDRIUM. *Se også* Jøder

Det jødiske senat og den højeste jødiske domstol i både verdslige og religiøse sager. Synedriet bestod af 71 medlemmer, som var udvalgt blandt ypperstepræsterne, de skriftkloge og ældsterne. I skrifterne er det ofte omtalt som Rådet (**Matt** 26:59; **Mark** 14:55; **ApG** 5:34).

SYNGE. *Se også* Musik; Salme

At tilbede og lovprise Gud ved sang og musik.

Syng for Herren, **1 Krøn** 16:23–36 (**Sl** 96). Lovsyng Herren, tak hans hellige navn! **SI** 30:5. Bryd ud i fryderåb for Herren, **SI** 100:1. Da de havde sunget lovsangen, gik de ud til Oliebjerget, **Matt** 26:30. Helligånden ledte dem til at synge, **Moro** 6:9. De retfærdiges sang er en bøn til mig, **L&P** 25:12. Hvis du er glad, så pris Herren med sang, **L&P** 136:28.

SØNDAG. *Se* Sabbatsdagen

SØNDERKNUST HJERTE. *Se også*

Hjerte; Ofre; Omvendelse;
Sagtmodig; Ydmyg

At have et sønderknust hjerte vil sige, at man er ydmyg, angerfuld og sagtmodig, eller med andre ord modtagelig over for Guds vilje.

Jeg bor i ham, som er knust, og hvis ånd er nedbøjet, **Es** 57:15. Kristus hengav sig for dem, som har et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, **2 Ne** 2:7. Bring Herren et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd som offer, **3 Ne** 9:20 (**L&P** 59:8). Kun de, der har et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, skal modtages ved dåb, **Moro** 6:2. Jesus blev korsfæstet til syndsforladelse for

det angerfulde hjerte, **L&P** 21:9. Den, hvis ånd er angerfuld, bliver antaget, **L&P** 52:15. Helligånden loves de angerfulde, **L&P** 55:3. Min ånd er blevet sendt ud for at oplyse de ydmyge og angerfulde, **L&P** 136:33.

SØSTER. *Se også* Broder; Mennesker

Som børn af vor himmelske Fader er alle mennesker åndelige brødre og søstre. I kirken bliver de kvindelige medlemmer og venner ofte tiltalt med betegnelsen »søster«.

Den, der gør min himmelske faders vilje, er min bror og søster, **Matt** 12:50 (**Mark** 3:35). Love vedrørende bekendelser af synder mellem brødre og søstre i kirken fremsættes, **L&P** 42:88–93.

SØVN

En tilstand af hvile, hvor et menneske er uvirksom og uden bevidsthed om, hvad der foregår omkring det. Herren har rådet de hellige til ikke at sove længere end nødvendigt (**L&P** 88:124). Søvn kan også være et symbol på åndelig død (**1 Kor** 11:30; **2 Ne** 1:13) eller på fysisk død (**Morm** 9:13).

TABERNAKLET. *Se* Boligen

TABTE STAMMER. *Se* Israel –
Israels ti tabte stammer

TAKNEMLIGHED. *Se også* Tilbedelse; Velsigne

At være taknemlig for de velsignelser, man modtager fra Gud. Det behager Gud, at man udtrykker sin taknemlighed, og sand tilbedelse indebærer, at vi takker ham. Vi burde takke Herren for alt.

Det er godt at takke Herren, **SI** 92:2. Lad os træde frem for ham med takkesang, **SI** 95:1–2. Tak ham, pris hans navn, **SI** 100:1–5. Jeg kan ikke holde op med at takke, **Ef** 1:15–16. Vær taknemlige, **Kol** 3:15. Lov og visdom og tak og ære er vor Guds, **Åb** 7:12. O, hvor meget burde I da ikke takke jeres himmelske konge! **Mosi** 2:19–21. I skal daglig leve i taksigelse, **Alma** 34:38. Når du står op om morgenen, lad da

dit hjerte være fuldt af tak til Gud, **Alma** 37:37. I skal gøre alt med bøn og taksigelse, **L&P** 46:7. I skal takke Gud, **L&P** 46:32. Gør dette med taksigelse, **L&P** 59:15–21. Modtag denne velsignelse af Herrens hånd med taknemligt hjerte, **L&P** 62:7. Den, der modtager alt med taknemlighed, skal blive gjort herlig, **L&P** 78:19. Giv tak under alle forhold, **L&P** 98:1 (1 Thess 5:18). Pris Herren med en takkebøn og taksigelse, **L&P** 136:28.

TALENT

En gammel vægtenhed eller en betydelig sum penge. Ordet bruges også som symbol på andet, der har stor værdi, såsom Jesu Kristi evangelium (**Matt** 25:14–29; **Eter** 12:35; **L&P** 60:2, 13).

TALSMAND. *Se også* Helligånden; Jesus Kristus

I skrifterne omtales to talsmænd. Den ene er Helligånden (**Joh** 14:26–27; **Moro** 8:26; **L&P** 21:9; 42:17; 90:11). Den anden talsmand er Herren Jesus Kristus (**Joh** 14:18, 21, 23). Når nogen modtager den anden talsmand, viser Jesus Kristus sig for vedkommende fra tid til anden, åbenbarer Faderen og underviser vedkommende ansigt til ansigt (**L&P** 130:3).

Jesus Kristus er tillige vores talsmand hos Faderen (**Moro** 7:28) og taler vores sag over for ham.

Jesus Kristus er vores talsmand hos Faderen, **1 Joh** 2:1 (**L&P** 110:4). Jesus går i forbøn for alle, **2 Ne** 2:9 (**Hebr** 7:25). Jesus sejrede over døden, og det gav ham magt til at gå i forbøn for menneskenes børn, **Mosi** 15:8. Jeg er jeres talsmand hos Faderen, **L&P** 29:5. Jesus Kristus taler jeres sag, **L&P** 45:3–5.

TANKER. *Se også* Handlefrihed; Grunde

Ideer, begreber og billeder i et menneskes sind. Evnen til at kunne tænke er en gave fra Gud, og vi kan frit vælge, hvordan vi vil udnytte denne evne. Vores måde at tænke på har stor indflydelse på vores holdninger og adfærd,

såvel som vores tilstand efter dette liv. Retfærdige tanker fører til frelse – onde tanker fører til fordømmelse.

Alt, hvad mennesker vil og planlægger, har han indsigt i, **1 Krøn** 28:9. Mine planer er over jeres planer, **Es** 55:7–9. Jesus kendte deres tanker, **Matt** 12:25 (**Luk** 5:22; 6:8). Indefra, fra menneskenes hjerte, kommer de onde tanker, **Mark** 7:20–23. Vi gør enhver tanke til en lydlig fange hos Kristus, **2 Kor** 10:5. Hvad der er sandt, ædelt, rent og værd at elske, skal I lægge jer på sinde, **Fil** 4:8. Husk, at være kødeligt sindet er død, og at være åndeligt sindet er evigt liv, **2 Ne** 9:39. Hvis I ikke vogter jer selv og jeres tanker, må I fortæbes, **Mosi** 4:30. Vore tanker vil dømme os skyldige, **Alma** 12:14. Kun Gud kender dine tanker og dit hjertes hensigter, **L&P** 6:16 (**L&P** 33:1). Se hen til mig i alle jeres tanker, **L&P** 6:36. Gem bestandigt livets ord i jeres sind, **L&P** 84:85. Kast jeres tomme tanker langt bort, **L&P** 88:69. Menneskehjertets tanker skal åbenbares, **L&P** 88:109. Lad dyd uophørligt pryde dine tanker, **L&P** 121:45. Enhvers tanker var bestandigt onde, **Moses** 8:22.

TAYLOR, JOHN

Tredje præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Blev kaldet til De Tolvs Råd, **L&P** 118:6 (**L&P** 124:128–129). Skrev om Joseph og Hyrum Smiths martyrium, **L&P** 135. Blev såret ved samme lejlighed, **L&P** 135:2. Var blandt de store ånder, som Joseph F. Smith så i åndeverdenen, **L&P** 138:53–56.

TEANKUM

En stor nefitisk hærfører fra Mormons Bog (**Alma** 50:35; 51–52; 61–62).

TEGN PÅ DEN SANDE KIRKE. *Se* Kirke, tegn på den sande

TEGN PÅ JESU KRISTI FØDSEL OG DØD. *Se også* Jesus Kristus

Begivenheder, som skete i forbindelse med Jesu Kristi fødsel og død.

Fødsel: Den unge kvinde skal blive med barn og føde, **Es 7:14**. Fra Betlehem skal der udgå én, som skal være hersker i Israel, **Mika 5:1**. Lamanitten Samuel profeterede om en dag, en nat og en dag, hvor det blev ved at være lyst, om en ny stjerne og om andre tegn, **Hel 14:2-6**. Tegnene viste sig, **3 Ne 1:15-21**.

Død: Lamanitten Samuel profeterede om mørke, torden og lyn og jordrystelser, **Hel 14:20-27**. Tegnene viste sig, **3 Ne 8:5-23**.

TEGN. *Se også Kirke, tegn på den sande; Mirakel; Tidernes tegn*

En begivenhed eller hændelse, som mennesker tager som bevis eller bekræftelse på et eller andet. Et tegn er som regel en mirakuløs tilkendegivelse fra Gud. Satan har også magt til at gøre tegn under bestemte forhold. De hellige bør stræbe efter at opnå Åndens gaver, men de bør ikke søge efter tegn for at tilfredsstille deres nysgerrighed eller opbygge deres tro. Herren viser, når han anser det for tjenligt, tegn til dem, der tror (**L&P 58:64**).

Herren vil selv give jer et tegn, **Es 7:14** (2 Ne 17:14). Gud gør tegn og undere i himlen og på jorden, **Dan 6:27**. En ond og utro slægt kræver tegn, **Matt 12:39** (**Matt 16:4; Luk 11:29**). Disse tegn skal følge dem, der tror, **Mark 16:17** (**Morm 9:24; Eter 4:18; L&P 84:65**). Sherem bad om et tegn, **Jakob 7:13-20**. Korihor bad om et tegn, **Alma 30:48-60**. Vis os et tegn, så vil vi tro, **Alma 32:17**. Størstedelen af folket troede tegnene og underne, **3 Ne 1:22**. Folket glemte tegnene og underne, **3 Ne 2:1**. I modtager intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet, **Eter 12:6**. Anmod ikke om mirakler, medmindre jeg befaler jer det, **L&P 24:13**. Tro kommer ikke ved tegn, men tegn følger dem, der tror, **L&P 63:7-11**. I de dage skal falske kristus'er og falske profeter fremstå og vise store tegn og undere, **JS-M 1:22**.

TELESTIAL HERLIGHED. *Se også*

Grader af herlighed

Den laveste af de tre grader af herlig-

hed, som mennesker kan bo i efter den endelige dom.

Paulus så stjernernes glans, **1 Kor 15:40-41**. Joseph Smith og Sidney Rigdon så den telestiale herlighed, **L&P 76:81-90**. Indbyggerne i den telestiale verden var utallige som stjernerne, **L&P 76:109-112**. Den, der ikke kan efterleve et telestialt riges lov, kan ikke udholde en telestial herlighed, **L&P 88:24, 31; 38**.

TEMPELÆGTESKAB. *Se Ægteskab*

TEMPLET, HERRENS HUS. *Se også Allershelligste; Begavelse; Boligen; Ordinancer*

Templet er bogstaveligt Herrens hus. Herren har altid befalet sit folk at bygge templer. Det er hellige bygninger, hvor værdige hellige kan udføre evangeliets hellige ceremonier og ordinancer for sig selv og for de døde. Herren besøger sine templer, og de er de helligste af alle de steder, hvor man tilbeder Gud.

Den teltbolig, som Moses og Israels børn byggede, var et transportabelt tempel. Israelitterne benyttede det under udvandringen fra Egypten.

Det mest velkendte tempel fra Bibelen er det, som Salomo lod opføre i Jerusalem (2 Krøn 2-5). Det blev ødelagt år 600 f.Kr. af babylonierne og blev genopført af Zerubbabel næsten hundrede år senere (Ezra 1-6). Dele af dette tempel blev brændt ned i år 37 f.Kr., og Herodes den Store lod det senere genopbygge. Romerne ødelagde templet i år 70 e.Kr.

I Mormons Bog fik Guds retfærdige disciple også befaling om at bygge templer og tjene i dem (2 Ne 5:16; Mosi 1:18; 3 Ne 11:1). Opførelsen og den korrekte anvendelse af templer er et tegn på den sande kirke i enhver udde-ling, også på den genoprettede kirke i vore dage. Templet i Kirtland var det første tempel, der blev bygget og indviet til Herren i denne udde-ling. Siden den tid er der blevet indviet templer i mange lande over hele jorden.

Hvem kan stå på Herrens hellige sted, **SI 24:3-5**. Lad os drage op til Guds

hus, **Es** 2:2–3 (Mika 4:1–2; 2 Ne 12:2–3). Herren kommer med ét til sit tempel, **Mal** 3:1 (3 Ne 24:1; L&P 36:8; 42:36). Jesus rensede templet, **Matt** 21:12–16 (Mark 11:15–18; Luk 19:45–48). De hellige fik befaling om at opføre et tempel i Missouri, **L&P** 57:3 (L&P 84:3–5). Grundlæg et hus til Gud, **L&P** 88:119 (L&P 109:8). Herren revsede de hellige, fordi de ikke havde bygget et tempel, **L&P** 95:1–12. Jeg vil ikke komme ind i vanhellige templer, **L&P** 97:15–17. Jeg har antaget dette hus, og mit navn skal være her, **L&P** 110:7–8. Herrens folk har altid fået befaling om at bygge et hus til hans navn, **L&P** 124:39. Det store arbejde, som skal udføres i templerne, omfatter besegling af børn til deres forældre, **L&P** 138:47–48. Det store værk i de sidste dage omfatter opførelse af templer, **L&P** 138:53–54.

TERRESTRIAL HERLIGHED. *Se*
også Grader af herlighed

Den mellemste af de tre grader af herlighed, som mennesker kan bo i efter den endelige dom.

Paulus så den terrestre herlighed, som han sammenlignede med månens glans, **1 Kor** 15:40–41. Joseph Smith og Sidney Rigdon så den terrestre herlighed, **L&P** 76:71–80. Det terrestre riges herlighed overgår det telestiale riges, **L&P** 76:91. De, der ikke kan efterleve et terrestrialt riges lov, kan ikke udholde en terrestrial herlighed, **L&P** 88:23, 30, 38.

TESTAMENTE. *Se* Gamle
Testamente; Nye Testamente

THESSALONIKERBREVENE. *Se*
også Paulus; Paulus' breve

To breve, som Paulus skrev til thessalonikerne, mens han var i Korinth under sin første rejse til Europa omkring år 50 e.Kr. Hans virke i Thessalonika er beskrevet i Apostlenes Gerninger 17. Paulus ville gerne tilbage til Thessalonika, men fik ikke mulighed for det (1 Thess 2:18). Han sendte derfor Timotheus dertil, så han kunne opmuntre

de nyomvendte og vende tilbage med en rapport om, hvordan de klarede sig. Paulus skrev sit første brev som følge af sin taknemlighed, da Timotheus' vendte tilbage. Thessalonikerbrevene udgør nu to af bøgerne i Det Nye Testamente.

Første Thessalonikerbrev: Kapitlerne 1–2 indeholder Paulus' hilsner og bøn for de hellige. Kapitlerne 3–5 rummer undervisning om åndelig vækst, kærlighed, kyskhed, flid og Jesu Kristi andet komme.

Andet Thessalonikerbrev: Kapitel 1 indeholder en bøn for de hellige. Kapitel 2 omtaler det forestående frafald. Kapitel 3 indeholder Paulus' bøn om sejr for evangeliets sag.

THOMAS

En af de oprindelige tolv apostle fra Det Nye Testamente, som Frelseren udvalgte under sin jordiske tjenestegering (**Matt** 10:2–3; **Joh** 14:5). På græsk er hans navn Didymos (**Joh** 20:24–29; 21:2). Skønt Thomas tvivlede på Jesu opstandelse, indtil han personligt så Frelseren, havde han karakterstyrke nok til at udholde forfølgelse og død for sin Herre (**Joh** 11:16; 20:19–25).

TI BUD, DE. *Se* Bud, de ti

TI STAMMER, DE. *Se* Israel

TIDERNES TEGN. *Se* også Andet
komme, Jesu Kristi; Sidste dage;
Tegn

Begivenheder og oplevelser, hvorved Gud lader mennesker forstå, at noget vigtigt er sket eller snart skal ske. I de sidste dage er der blevet forudsagt mange tegn i forbindelse med Frelserens andet komme. Disse tegn gør det muligt for de trofaste at se Guds plan, blive advaret og berede sig.

Herrens tempelbjerg står urokkeligt, højt over bjergene, **Es** 2:2–3. Herren rejser et banner og indsamler Israel, **Es** 5:26 (2 Ne 15:26–30). Mørk står solen op, månen skinner ikke, **Es** 13:10 (**Joel** 4:15; **L&P** 29:14). Mennesker har over-

trådt loven og brudt den evige pagt, **Es** 24:5. Nefitterne skal tale som en stemme fra støvet, **Es** 29:4 (2 Ne 27). Israel skal indsamles med magt, **Es** 49:22–23 (1 Ne 21:22–23; 3 Ne 20–21). Gud skal oprette et kongerige, som ikke skal gå til grunde, **Dan** 2:44 (L&P 65:2). Krige, drømme og syner skal gå forud for det andet komme, **Joel** 2–3. Alle folkeslag samler sig til krig imod Jerusalem, **Zak** 14:2 (Ez 38–39). Nu kommer den dag, der brænder som en ovn, **Mal** 3:19 (3 Ne 25:1; L&P 133:64; JS–H 1:37). Store katastrofer skal gå forud for det andet komme, **Matt** 24 (JS–M 1). Paulus beskrev frafaldet og de farlige tider i de sidste dage, **2 Tim** 3–4. To profeter skal blive slået ihjel og opstå i Jerusalem, **Åb** 11 (L&P 77:15). En engel skal gengive evangeliet i de sidste dage, **Åb** 14:6–7 (L&P 13; 27; 110:11–16; 128:8–24). Babylon opstår og falder, **Åb** 17–18. Israel skal indsamles med magt, **1 Ne** 21:13–26 (Es 49:13–26; 3 Ne 20–21). Jeg giver jer et tegn, så I kan kende tidspunktet, **3 Ne** 21:1. Mormons Bog skal komme frem ved Guds kraft, **Morm** 8. Lamanitterne skal blomstre, **L&P** 49:24–25. De ugudelige skal dræbe de ugudelige, **L&P** 63:32–35 (Åb 9). Krig skal blive udøst over alle folkeslag, **L&P** 87:2. Tegn, elementernes rasen og engle bereder vejen for Herrens komme, **L&P** 88:86–94. Mørke skal dække jorden, **L&P** 112:23–24. Herren befalede de hellige at berede sig på det andet komme, **L&P** 133.

TIENDE. *Se også* Offergave; Penge

En tiendedel af et menneskes årlige indkomst, som gives til Herren gennem kirken. Tiendepenge bruges til at bygge kirker og templer for, til missionering og til opbyggelse af Guds rige på jorden.

Abraham gav Melkisedek tiende af alt, hvad han ejede, **1 Mos** 14:18–20 (Hebr 7:1–2, 9; Alma 13:15). Al tiende tilhører Herren. Det er helliget Herren, **3 Mos** 27:30–34. Du skal tage tiende af hele din afgrøde, **5 Mos** 14:22, 28. De

kom med tiende af alt i rigelig mængde, **2 Kron** 31:5. Kan et menneske bedrage Gud? »Hvordan bedrager vi dig?« Med tiende og afgifter, **Mal** 3:8–11 (3 Ne 24:8–11). Den, der betaler tiende, skal ikke opbrændes ved hans komme, **L&P** 64:23 (L&P 85:3). Herrens hus skal bygges ved hans folks tiendebetaling, **L&P** 97:11–12. Herren åbenbarede tiendeloven, **L&P** 119. Der skal disponeres over tiende af et råd, **L&P** 120.

TILBEDELSE. *Se også* Gud, Guddommen

Kærlighed, ærbødighed, tjeneste og hengivenhed over for Gud (L&P 20:19). Tilbedelse omfatter bøn, faste, tjeneste i kirken, deltagelse i evangeliets ordnancer og andet, som udtrykker hengivenhed og kærlighed til Gud.

Du må ikke have andre guder end mig, **2 Mos** 20:3 (2 Mos 32:1–8, 19–35; Sl 81:9). Tilbed Faderen i ånd og sandhed, **Joh** 4:23. Tilbed ham som har skabt himmel og jord, **Åb** 14:7 (L&P 133:38–39). Tilbed ham af al jeres kraft, sind og styrke, **2 Ne** 25:29. De troede på Kristus og tilbad Faderen i hans navn, **Jakob** 4:5. Zenos sagde, at menneskene skulle bede og tilbede Gud overalt, **Alma** 33:3–11. Tilbed Gud, hvor end I måtte være, i ånd og i sandhed, **Alma** 34:38. Folket faldt ned for Jesu fødder og tilbad ham, **3 Ne** 11:17. Alle mennesker må omvende sig, tro på Jesu Kristi navn og tilbede Faderen i hans navn, **L&P** 20:29. Jeg giver jer disse ord, for at I må forstå og vide, hvorledes I skal tilbede, og vide, hvad I tilbeder, **L&P** 93:19. Kun denne ene Gud vil jeg tilbede, **Moses** 1:12–20. Vi kræver ret til at tilbede Gud den Almægtige, **TA** 1:11.

TILGIVE. *Se også* Bekendelse; Forsoning; Omvendelse; Syndsforladelse

Når der i skrifterne tales om tilgivelse, har det som regel én af følgende to betydninger: (1) Når Gud tilgiver et menneske, annullerer eller fratager han den straf, som mennesket er hjemfalden

til på grund af synden. I kraft af Kristi forsoning er tilgivelse for synd mulig for alle, der omvender sig, bortset fra dem der er skyldige i mord eller i den utilgivelige synd mod Helligånden. (2) Når mennesker tilgiver hinanden, behandler de hinanden med kristuslignende kærlighed og nærer ikke længere uvenlige følelser over for dem, der har gjort dem uret (Matt 5:43-45; 6:12-15; Luk 17:3-4; 1 Ne 7:19-21).

Herren er sen til vrede og rig på troskab. Han tilgiver synd og overtrædelse, **4 Mos** 14:18. Er jeres synder som skarlagten, kan de blive hvide som sne, **Es** 1:18. Forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere, **Matt** 6:12 (Luk 11:4; 3 Ne 13:11). Menneskesønnen har myndighed til at tilgive synder, **Matt** 9:6 (Matt 18:35; Mark 2:10; Luk 5:20-24). Hvor mange gange skal jeg tilgive min bror, når han forsynder sig mod mig, **Matt** 18:21-22 (L&P 98:40). Den, der spotter Helligånden, får aldrig i evighed tilgivelse, **Mark** 3:29 (Alma 39:6). Hvis din broder forsynder sig og angrer, så tilgiv ham, **Luk** 17:3. Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør, **Luk** 23:34. Bed om tilgivelse, **1 Ne** 7:21. Anvend Kristi forsonende blod, så vi kan få tilgivelse for vore synder, **Mosi** 4:2. Hvis han bekender sine synder for dig og mig og omvender sig, skal I tilgive ham, **Mosi** 26:29-31. Den, der omvender sig og gør Herrens befalinger, skal blive tilgivet, **L&P** 1:32. Sving din segl, så bliver dine synder dig tilgivet, **L&P** 31:5 (L&P 84:61). Den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem, **L&P** 58:42. Jeg tilgiver, hvem jeg vil tilgive, men af jer kræves det, at I tilgiver alle mennesker, **L&P** 64:10. For så vidt som I har tilgivet hinanden jeres overtrædelser, således tilgiver jeg, Herren, også jer, **L&P** 82:1. Dem, som jeg elsker, revser jeg også, så deres synder må blive tilgivet dem, **L&P** 95:1. Jeg har tilgivet dig din overtrædelse, **Moses** 6:53.

TILLID. *Se også* Tro

At stole på eller fæste lid til noget eller

nogen, især Gud, Jesus Kristus og Guds Ånd.

Det er bedre at søge tilflugt hos Herren end at stole på mennesker, **Sl** 118:8. Stol på Herren af hele dit hjerte, **Ordsp** 3:5. Sæt din lid til Herren, **Ordsp** 3:26. Gud udfriede sine tjenere, som fæstede lid til ham, **Dan** 3:19-28. Vi kan have frimodighed, når han åbenbares, **1 Joh** 2:28. Jeg vil sætte min lid til dig for evigt, **2 Ne** 4:34. De ugudelige nefitter mistede deres børns tillid, **Jakob** 2:35. Fryd jer, og sæt jeres lid til Gud, **Mosi** 7:19. Hver den, der sætter sin lid til ham, skal blive løftet op på den yderste dag, **Mosi** 23:22. Den, der sætter sin lid til Gud, bliver støttet under sine prøvelser, **Alma** 36:3, 27. Fæst ikke lid til armen af kød, **L&P** 1:19. Stol på den Ånd, der leder til at gøre det gode, **L&P** 11:12. Lad ham sætte sin lid til mig, så skal han ikke blive beskæmmet, **L&P** 84:116. Da skal din selvtilid vokse sig stærk i Guds nærhed, **L&P** 121:45.

TILSKYNDE. *Se* Drive

TILSØLETHED. *Se også* Ren og uren; Synd; Ugudelig; Uretfærdig, uretfærdighed

Åndelig urenhed forårsaget af bevidst ulydighed mod Gud.

Herren vil vaske urenheden af Zions døtre, **Es** 4:4 (2 Ne 14:4). Guds rige er ikke tilsølet, **1 Ne** 15:34 (Alma 7:21). De, der er tilsølede, skal forblive tilsølede, **2 Ne** 9:16 (Morm 9:14). Hvordan ville I føle, hvis I skulle stå for Guds domstol med jeres klæder plettet af tilsølethed? **Alma** 5:22. Derfor må de altid forblive tilsølede, **L&P** 88:35. Hvornår skal jeg hvile og blive rensset for tilsølethed? **Moses** 7:48.

TIMOTHEUS. *Se også* Paulus

Omtales i Det Nye Testamente. En af Paulus' unge missionærkammerater på hans missionsrejser (ApG 16:1-3; 2 Tim 1:1-5). Timotheus var søn af en græsk far og en jødisk mor. Han og hans forældre boede i Lystra.

Paulus omtalte Timotheus som sit

»ægte barn i troen« (1 Tim 1:2, 18; 2 Tim 1:2). Timotheus var nok Paulus' mest betroede og dygtigste medhjælper (Fil 2:19–23).

TIMOTHEUSBREVENE. *Se også*

Paulus; Paulus' breve; Timotheus

To breve, som Paulus skrev til Timotheus. Timotheusbrevene findes nu som bøger i Det Nye Testamente.

Første Timotheusbrev: Paulus skrev det første brev efter sit første fangenskab. Han havde efterladt Timotheus i Efesos i den hensigt selv at vende tilbage dertil (1 Tim 3:14). Men Paulus følte, at han måske ville blive forsinket, derfor skrev han til Timotheus, sandsynligvis fra Makedonien (1 Tim 1:3), for at give ham råd og opmuntre ham til at passe sine pligter.

Kapitel 1 indeholder Paulus' hilsner og instruktioner vedrørende nogle tåbelige vrangforestillinger, som var ved at vinde indpas i kirken. Kapitlerne 2–3 rummer anvisninger for offentlig gudsdyrkelse og for kirkens embedsmænds karakter og opførsel. Kapitlerne 4–5 indeholder en beskrivelse af frafaldet i de sidste dage og nogle råd til Timotheus om, hvordan han skulle betjene dem, han var leder for. Kapitel 6 er en formaning til at være trofast og undgå verdslig rigdom.

Andet Timotheusbrev: Paulus skrev det andet brev under sit andet fangenskab, kort før sit martyrium. Det indeholder apostlens sidste ord og viser det vidunderlige mod, hvormed han så døden i øjnene.

Kapitel 1 indeholder Paulus' hilsner og formaninger til Timotheus. Kapitlerne 2–3 rummer forskellige advarsler og retningslinjer samt en opfordring til at udholde de kommende farer. Kapitel 4 er et budskab til Paulus' venner, hvori han forklarer, hvordan frafaldne skal behandles.

TITUS. *Se også* Paulus; Paulus' breve; Titusbrevet

En betroet græsk nyomvendt fra Det Nye Testamente, som rejste med

Paulus til Jerusalem, og som senere blev missionær (Gal 2:1–4; 2 Tim 4:10). Titus overbragte Paulus' første brev til de hellige i Korinth (2 Kor 7:5–8, 13–15).

TITUSBREVET. *Se også* Paulus; Paulus' breve; Titus

Mens Paulus for en tid var løsladt fra romersk fangenskab, skrev han et brev til Titus, som var på Kreta. Brevet behandler hovedsagelig spørgsmål vedrørende kirkens indre disciplin og organisation.

Kapitel 1 indeholder Paulus' hilsner samt retningslinjer og generelle krav til biskopper. Kapitlerne 2–3 indeholder generelle lærdomme og personlige budskaber til Titus om, hvordan han skulle behandle forskellige grupper inden for menigheden på Kreta. Paulus opfordrede de hellige til at overvinde umoral, at være ædruelige og trofaste og at gøre gode gerninger.

TJENE. *Se også* Præstedømmet; Tjeneste

At fremme Herrens værk på jorden. Guds udvalgte tjenere skal kaldes af Gud for at kunne tjene ham. Når sande tjenere gør det, Herren ønsker, repræsenterer de Herren i deres officielle virke og handler på hans vegne (L&P 64:29) og udfører derved det arbejde, som er nødvendigt for menneskenes frelse. Herren har indsat apostle, profeter, evangelister, højpræster, halvfjerdserne, ældster, biskopper, præster, lærere, diakoner, hjælpere og regeringer til at fuldkommengøre de hellige og hans værk (Ef 4:11–16; 1 Kor 12:12–28; L&P 20; 107).

Ham har Herren din Gud udvalgt til at forrette tjeneste i Herrens navn, **5 Mos** 18:5. Vor Guds tjenere skal I hedde, **Es** 61:6. Menneskesønnen er ikke kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene, **Matt** 20:26–28. Jeg har vist mig for dig for at udvælge dig til tjener og til vidne, **ApG** 26:16–18. Gud er ikke uretfærdig, så han glemmer jeres arbejde og den kærlighed, I har vist, ved at I har tjent de hellige, **Hebr** 6:10. Den, der tjener

skal tjene med den kraft, Gud giver, **1 Pet 4:10–11**. De underviste og betjente hinanden, **3 Ne 26:19**. En højpræst kan indsættes til at forvalte timelige anliggender, **L&P 107:71–72**. Halvfjerdserne skal være omrejsende tjenere, **L&P 107:93–97**. Ældster er ordineret til at være stående tjenere for min kirke, **L&P 124:137**.

TJENENDE ENGLE. *Se Engle*

TJENESTE. *Se også Kærlighed; Velfærd*

Omsorg eller arbejde, der udføres til fordel for Gud eller andre. Når vi tjener andre, tjener vi også Gud.

Vælg i dag, hvem I vil tjene, **Jos 24:15**. Hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig, **Matt 25:35–45**. Bring jeres legemer som et levende offer, det skal være jeres åndelige gudstjeneste, **Rom 12:1**. Tjen hinanden i kærlighed, **Gal 5:13**. Dine dage skal tilbringes i din Guds tjeneste, **2 Ne 2:3**. Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste, **Mosi 2:17**. De, der besidder det forjættede land skal tjene Gud eller blive fejtet bort, **Eter 2:8–12**. De, der indtræder i Guds tjeneste, skal tjene ham af hele deres hjerte, **L&P 4:2**. Gud gav menneskene befalinger om, at de skulle elske og tjene ham, **L&P 20:18–19**. I Jesu Kristi navn skal du tjene Gud, **L&P 59:5**. Jeg, Herren, finder glæde i at ære dem, som tjener mig, **L&P 76:5**. Tilbed Gud, for ham alene skal du tjene, **Moses 1:15**.

TOBAK. *Se Visdomsordet*

TOLDER. *Se også Romerriget*

En, som i det gamle romerrige opkrævede skatter til staten. Tolderne var generelt hadet af jøderne. Nogle tolde-re tog ivrigt imod evangeliet (**Matt 9:9–10; Luk 19:2–8**).

TOLV STAMMER, ISRAELS. *Se Israel – Israels tolv stammer*

TOLVS KVORUM. *Se Apostel*

TRE NEFITISKE DISCIPLE. *Se også Discipel; Nefitter; Forvandlede personer*

Tre af Kristi udvalgte nefitiske disciple, som omtales i Mormons Bog.

Herren skænkede disse disciple den samme velsignelse, som Johannes den Elskede fik, nemlig at de måtte blive på jorden og føre sjæle til Kristus, indtil Herren kommer igen. De blev forvandlet, så de ikke kunne føle smerte og ikke dø (**3 Ne 28**).

Kristus opfylder de tre disciples ønske om at måtte få lov til at blive på jorden, indtil han kommer igen, **3 Ne 28:1–9**. De skal aldrig lide dødens smerter eller sorg, **3 Ne 28:7–9**. De skal nyde en fylde af glæde, **3 Ne 28:10**. De blev midlertidigt optaget til himlen, **3 Ne 28:13–17**. De betjente folket og udholdt forfølgelse, **3 Ne 28:18–23**. De betjente Mormon, **3 Ne 28:24–26** (**Morm 8:10–11**). De skal virke blandt ikke-jøderne, jøderne, Israels spredte stammer og alle folk, **3 Ne 28:27–29**. Satan har ingen magt over dem, **3 Ne 28:39**.

TREDJE MOSEBOG. *Se også Pentateuken*

En bog i Det Gamle Testamente, som beskriver præsternes pligter i Israel. Som et andet navn for Tredje Mosebog bruges undertiden det latinske ord *Leviticus*, som betyder »den levitiske [bog]«. Bogen fremhæver Guds hellighed og det moralkodeks, som hans folk bør efterleve for at blive hellige. Bogens formål er at forklare Moselovens moralske forskrifter og religiøse sandheder ved hjælp af ritualer. Moses har skrevet Tredje Mosebog.

Kapitlerne 1–7 forklarer offerordnancerne. Kapitlerne 8–10 beskriver ritualer til forbindelse med indsættelse af præster. Kapitel 11 forklarer, hvad man må spise, og hvad man ikke må spise, samt hvad der er rent eller urent. Kapitel 12 omhandler kvinder, der lige har født. Kapitlerne 13–15 rummer love om ceremoniel urenhed. Kapitel 16 indeholder de ritualer, som

skulle foretages på forsoningsdagen. Kapitlerne 17–26 indeholder et sæt love om religiøse og sociale forhold. Kapitel 27 forklarer, at Herren befalede israelitterne at hellige deres afgrøder, flokke og hjerde til Herren.

TRO. *Se også* Håb; Jesus Kristus; Tillid; Van tro

At nære fast tillid til nogen eller at anerkende noget som værende sandt. I skrifterne anvendes ordet tro oftest om den tillid til Jesus Kristus, som får et menneske til at adlyde ham. Et menneske må rette sin tro mod Jesus Kristus og omvende sig for at kunne blive frelst i Guds rige (L&P 20:29). Sidste dages hellige har også tro på Gud Faderen, Helligånden, præstedømmets magt og andre vigtige dele af det genjivne evangelium.

Tro rummer håb om det, der ikke ses, men som er sandt (Hebr 11:1; Alma 32:21; Eter 12:6). Tro bliver vakt ved at høre evangeliet blive forkyndt af Guds bemyndigede udsendinge (Rom 10:14–17). Mirakler skaber ikke tro, men stærk tro udvikles ved lydhed mod Jesu Kristi evangelium. Med andre ord udspringer tro af retfærdighed (Alma 32:40–43; Eter 12:4, 6, 12; L&P 63:9–12).

Sand tro medfører mirakler, syner, drømme, helbredelser og alle de gaver, som Gud skænker de hellige. Det er ved tro, at man opnår syndsforladelse og til sidst bliver i stand til at bo i Guds nærhed. Mangel på tro fører til fortvivlelse, som er en følge af ugudelighed (Moro 10:22).

Hold fast ved Herren, hold fast ved hans profeter, **2 Krøn** 20:20. Daniel led ikke overlast i løvekulen, fordi han troede på Gud, **Dan** 6:23. Den retfærdige skal leve i tro, **Hab** 2:4. Det ske dig, som du tror, **Matt** 8:13. Din tro har frelst dig, **Matt** 9:22 (Mark 5:34; Luk 7:50). Har I tro som et sennepsfrø, vil intet være umuligt for jer, **Matt** 17:20 (Luk 17:6). Alt hvad I beder om, skal I få, når I tror, **Matt** 21:22. Frygt ikke, tro kun, **Mark** 5:36. Alt er muligt for den, der tror, **Mark** 9:23–24. Den, som tror

og bliver døbt, skal blive frelst, **Mark** 16:16 (2 Ne 2:9; 3 Ne 11:33–35). Jeg bad for dig, for at din tro ikke skal svigte, **Luk** 22:32. Den, som tror på Sønnen, har evigt liv, **Joh** 3:16, 18, 36 (Joh 5:24; L&P 10:50). Vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige, **Joh** 6:69. Den, der tror på mig, skal leve, om han end dør, **Joh** 11:25–26. Troen på Jesu navn har bragt denne mand til kræfter, **ApG** 3:16. Tro kommer af at høre Guds ord, **Rom** 10:17. Er Kristus ikke opstået, er jeres tro også tom, **1 Kor** 15:14. Tro er virksom i kærlighed, **Gal** 5:6. Af nåden er I frelst ved tro, **Ef** 2:8 (2 Ne 25:23). Overalt skal I løfte troens skjold, **Ef** 6:16 (L&P 27:17). Jeg har fuldført løbet og bevaret troen, **2 Tim** 4:7. Vi kan komme ind til hvilen, fordi vi tror, **Hebr** 4:3. Tro er fast tillid til det, der håbes på, **Hebr** 11:1. Uden tro er det umuligt at behage ham, **Hebr** 11:6. Uden gerninger er troen død, **Jak** 2:17–18, 22. Tro på Jesus Kristus og elsk hinanden, **1 Joh** 3:23. Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet, **1 Ne** 3:7. Herren er i stand til at gøre alt for menneskenes børn, dersom de udøver tro på ham, **1 Ne** 7:12. Liahonas visere virkede i forhold til tro, **1 Ne** 16:28. Messias vil ikke udrydde dem, der tror på ham, **2 Ne** 6:14. Omvend jer og bliv døbt i hans navn og hav fuldkommen tro på Israels Hellige, **2 Ne** 9:23. Jøderne skal blive tugtet, indtil de kommer til tro på Kristus, **2 Ne** 25:16. Kristus gør mægtige mirakler blandt menneskenes børn i forhold til deres tro, **2 Ne** 26:13 (Eter 12:12; Moro 7:27–29, 34–38). Enoshs synder blev tilgivet ham som følge af hans tro på Kristus, **En** 1:3–8. Frelse bliver ikke sådanne til del, undtagen ved omvendelse og tro, **Mosi** 3:12. Hvis I tror dette, så se til, at I gør derefter, **Mosi** 4:10. Jeres hjerte er forandret ved tro på hans navn, **Mosi** 5:7. Guds tjeneres bønner bliver besvaret i forhold til deres tro, **Mosi** 27:14. Sønnen vil påtage sig de overtrædelser, der er begået af dem, som tror på hans navn, **Alma** 11:40. Giv os styrke i overensstemmelse med vores tro på Kristus, **Alma** 14:26. Påkald Guds

navn i tro, **Alma** 22:16. Velsignet er den, som tror på Guds ord uden at være tvunget til det, **Alma** 32:16. Tro er ikke at have fuldkommen kundskab om noget, **Alma** 32:21 (Eter 12:6). Selv om I ikke kan gøre mere end ønske at tro, lad da det ønske virke i jer, **Alma** 32:27. Når det begynder at svulme, så plej det ved jeres tro, **Alma** 33:23 (**Alma** 32:28). Deres udfrielse blev tilskrevet Guds mirakuløse magt på grund af deres overordentlig store tro, **Alma** 57:25–27. Så mange, som ville se hen til Guds Søn i tro, skulle leve, **Hel** 8:15. Hvis I tror på Kristi navn, vil I omvende jer, **Hel** 14:13. De, som tror på Kristus, tror også på Faderen, **3 Ne** 11:35. Jeg ser, at jeres tro er tilstrækkelig til, at jeg kan helbrede jer, **3 Ne** 17:8. Aldrig har mennesket troet på Herren, som Jereds bror gjorde, **Eter** 3:15. Tro er det, som man håber på og ikke ser, **Eter** 12:6. Alle, der udførte mirakler, udførte dem ved tro, **Eter** 12:12–18. Hvis de har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem, **Eter** 12:27–28, 37. Alt, hvad der formår til at tro på Kristus, udsendes ved Kristi kraft, **Moro** 7:16–17. Hvad end I beder Faderen om i mit navn, som er godt, i tro på at I skal få det, se, det skal blive gjort for jer, **Moro** 7:26. De, der har tro på ham, vil holde fast ved alt godt, **Moro** 7:28. Hvis I spørger med tro på Kristus, så vil han tilkendegive sandheden, **Moro** 10:4. De, som tror på Herrens ord, skal få Åndens tilkendegivelse, **L&P** 5:16. Uden tro kan du intet gøre, bed derfor i tro, **L&P** 8:10. Det skulle gives dem i overensstemmelse med deres tro i deres bønner, **L&P** 10:47, 52. De, som tror på Herrens navn, skal blive Guds sønner, **L&P** 11:30 (Joh 1:12). Alle mennesker må holde ud i tro på hans navn til enden, **L&P** 20:25, 29. Retfærdiggørelse ved Kristi nåde er retfærdig og sand, **L&P** 20:30. Ånden skal gives jer ved troens bøn, **L&P** 42:14. Nogle er det givet at tro på andres ord, **L&P** 46:14. Tegn skal følge dem, som tror, **L&P** 58:64 (**L&P** 63:7–12). Tro kommer ikke ved tegn, men tegn følger dem, der tror,

L&P 63:9–12. Forældre skal undervise deres børn i tro på Kristus, **L&P** 68:25. Stræb efter at lære, ja, ved studium og også ved tro, **L&P** 88:118. De, som tror, omvender sig og bliver døbt, skal modtage Helligånden, **Moses** 6:52. Tro på Herren Jesus Kristus er evangeliets første princip, **TA** 1:4.

TROSARTIKLERNE. *Se også*

Kostelige Perle; Smith, Joseph, jun.

Tretten grundlæggende trossætninger, som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tror på.

Joseph Smith nedfældede dem først i et brev til John Wentworth, der var redaktør på *Chicago Democrat*, som svar på hans forespørgsel om, hvad kirkens medlemmer troede på. Brevet blev kendt som Wentworth-brevet og blev trykt for første gang i *Times & Seasons* i marts 1842. Den 10. oktober 1880 blev Trosartiklerne formelt anerkendt som hellig skrift af kirkens medlemmer og blev en del af Den Kostelige Perle.

TUNGE, TUNGEMÅL. *Se også*

Tungemålgaven

Et symbol på tale. De hellige skal styre deres tunge, hvilket vil sige, at de skal vogte deres tale. Tungemål refererer til sprog og folkeslag. Den tid skal komme, da hvert knæ skal bøje sig og hver tunge skal bekende Gud (**Es** 45:23; **Rom** 14:11).

Du skal vogte din tunge for ondskab, **SI** 34:14 (1 **Pet** 3:10). Den, der vogter sin mund og sin tunge, bevarer sit liv for trængsler, **Ordsp** 21:23. Hvis man ikke tøjler sin tunge, er ens gudsyndelse intet værd, **Jak** 1:26. Hvis én ikke fejler i tale, er han fuldkommen, **Jak** 3:1–13. Evangeliet skal forkyndes for alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, **Åb** 14:6–7 (2 **Ne** 26:13; **Mosi** 3:13, 20; **L&P** 88:103; 112:1). Herren tilsteder alle folkeslag, at nogen fra deres eget folkeslag og tungemål skal undervise i hans ord, **Alma** 29:8. Disse plader skal udgå til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, **Alma** 37:4. Få mit ord, og så skal din tunge blive løst, **L&P** 11:21.

Enhver skal høre evangeliets fylde på sit eget tungemål, **L&P** 90:11.

TUNGEMÅLSGAVEN. *Se også*

Tunge, tungemål; Åndens Gaver

En af Helligåndens gaver, som sætter inspirerede mennesker i stand til at tale, forstå eller tolke sprog, som ellers er ukendte for dem. Vi tror på tungemålsgaven (TA 1:7).

De blev alle fyldt af Helligånden, og de begyndte at tale på andre tungemål, **ApG** 2:4. Den, der taler i tunger, taler ikke til mennesker, men til Gud, **1 Kor** 14:1–5, 27–28. Tungetale er et tegn for de ikke-troende, **1 Kor** 14:22–28. Da kommer dåben med ild og med Helligånden, og da kan I tale med engles tunge, **2 Ne** 31:13–14. Amaleki formæner alle mennesker til at tro på den gave at kunne tale i tunger, **Omni** 1:25. Det er givet til nogle at kunne tale i tunger; og til en anden at kunne oversætte tungetale, **L&P** 46:24–25 (1 Kor 12:10; Moro 10:8, 15–16). Lad tungemålsgaven blive udøst, **L&P** 109:36.

TUSINDÅRSRIGET. *Se også* Andet komme, Jesu Kristi; Helvede

Den tusindårige fredsperiode, som begynder, når Kristus vender tilbage for personligt at regere på jorden (TA 1:10).

Folk skal ikke løfte sværd mod folk, og de skal ikke mere oplæres til krig, **Es** 2:4 (2 Ne 12:4; Mika 4:3). Det øde land skal blive som Edens have, **Ez** 36:35. De kom til live og blev konger med Kristus i tusind år, **Åb** 20:4. På grund af retfærdighed har Satan ingen magt, **1 Ne** 22:26. Jeg vil bo i retfærdighed på jorden i et tusind år, **L&P** 29:11. Når de tusind år er til ende, vil jeg skåne jorden en kort tid, **L&P** 29:22. Det storslåede tusindårsrige skal komme, **L&P** 43:30. De retfærdiges børn skal vokse op uden synd, **L&P** 45:58. Børn skal vokse op, indtil de bliver gamle, menneskene forvandles på et øjeblik, **L&P** 63:51. Ved det syvende årtusindes begyndelse helliggør Herren jorden, **L&P** 77:12. De lever ikke igen, førend de tusind år er til ende, **L&P** 88:101. Satan skal være

bundet i tusind år, **L&P** 88:110. Tusindårsriget beskrives, **L&P** 101:23–24. Jorden skal hvile i tusind år, **Moses** 7:64.

TVÆTTE. *Se også* Døbe, dåb; Forsoning

Et ældre ord for at vaske, som nu primært bruges om åndelig renselse. Rent symbolsk kan et menneske, der omvender sig, blive rensed fra et liv tynget af synd og dens følger i kraft af Jesu Kristi sonoffer. Visse tvætninger, som foretages under den rette præstedømmemyndighed, er hellige ordiancer.

Præsten skal vaske sit tøj og bade sin krop i vand, **4 Mos** 19:7. Vask mig fuldstændig ren for skyld, **Sl** 51:4, 9. Vask jer, rens jer! Fjern jeres onde gerninger, **Es** 1:16–18. Jesus vaskede apostlenes fødder, **Joh** 13:4–15 (**L&P** 88:138–139). Lad dig døbe og få dine synder vasket af, **ApG** 22:16 (Alma 7:14; **L&P** 39:10). Ingen kan blive frelst, medmindre hans klæder bliver vasket hvide, **Alma** 5:21 (3 Ne 27:19). Deres klæder blev vasket hvide ved Lammets blod, **Alma** 13:11 (Eter 13:10). Ved at holde hans befalinger kunne de blive tvættet og rensed for alle deres synder, **L&P** 76:52. Jeres salvelser og jeres tvætninger er indstiftet ved den ordinance, der hører til mit hellige hus, **L&P** 124:39–41.

TÅLMODIGHED. *Se også*

Sagtmodig; Udholdenhed

Rolig udholdenhed. Evnen til at udholde trængsler, hån eller overlast uden at beklage eller hævne sig.

Vær stille over for Herren, vent på ham, **Sl** 37:7–8. Den, der er sen til vrede, er meget forstandig, **Ordsp** 14:29. Ved at holde ud skal I vinde jeres liv, **Luk** 21:19. Med udholdenhed og den trøst, som skrifterne giver, kan vi fastholde håbet, **Rom** 15:4. Efterlign dem, som ved tro og tålmodighed arver det, som Gud har lovet, **Hebr** 6:12–15. Udholdenheden skal føre til fuldendt værk, for at I kan være fuldendte og helstøbte, **Jak** 1:2–4. I har hørt om Jobs udholdenhed, **Jak** 5:11. De underordnede sig gladelig og med tålmodighed hele

Herrens vilje, **Mosi** 24:15. Du bar alt dette med tålmodighed, fordi Herren var med dig, **Alma** 38:4–5. Fortsæt derfor i tålmodighed, indtil I bliver gjort fuldkomne, **L&P** 67:13.

UDELING. *Se også* Evangelium; Gengivelse af evangeliet; Nøgler, præstedømmets; Præstedømme

En evangelisk uddeling er en tidsperiode, hvor Herren har mindst én bemyndiget tjener på jorden, som besidder det hellige præstedømmes nøgler.

Adam, Enok, Noa, Abraham, Moses, Jesus Kristus, Joseph Smith og andre har hver især indledt en ny evangelisk uddeling. Når Herren organiserer en uddeling, bliver evangeliet åbenbaret på ny, således at de mennesker, som lever i den pågældende uddeling, ikke behøver at basere deres viden om frelsesplanen på tidligere uddelinger. Den uddeling, som blev påbegyndt af Joseph Smith, kendes som »tidernes fyldes uddeling«.

Himlens Gud skal oprette et kongerige, **Dan** 2:44 (**L&P** 65). I de sidste dage vil jeg udgyde min ånd over alle mennesker, **ApG** 2:17 (**Joel** 3:1). Den Salvede skal bo i himlen, indtil de tider kommer, da alt skal genoprettes, **ApG** 3:21. I tidernes fylde vil Gud sammenfatte alt i Kristus, **Ef** 1:10. Jeg vil oprette min kirke blandt dem, **3 Ne** 21:22. Herren har overgivet nøglerne til sit rige og en uddeling af evangeliet for de sidste tider, **L&P** 27:13. Nøglerne til denne uddeling er overdraget i jeres hænder, **L&P** 110:12–16. Alle tidligere uddelingers nøgler er blevet gengivet i tidernes fyldes uddeling, **L&P** 128:18–21.

UDELUKKELSE. *Se også* Frafald; Oprør

Den proces, hvorved et menneske får frataget sit medlemskab af kirken og alle rettigheder og privilegier, der er knyttet dertil. Kirkens ledere udelukker kun et menneske af kirken, hvis det har valgt at leve et liv i modstrid med Herrens befalinger og derved

har gjort sig selv uskikket til fortsat medlemskab af kirken.

Manges hjerter blev forhærdet, og deres navne blev slettet, **Alma** 1:24 (**Alma** 6:3). Hvis han ikke omvender sig, skal han ikke regnes blandt mit folk, **3 Ne** 18:31 (**Mosi** 26). Den, som begår ægteskabsbrud og ikke omvender sig, skal stødes ud, **L&P** 42:24. Den, som synder og ikke omvender sig, skal stødes ud, **L&P** 42:28. Der gives retningslinjer for, hvordan man bilægger alvorlige tvister i kirken, **L&P** 102 (**L&P** 42:80–93). Biskoppen er udpeget til at være dommer i Israel, **L&P** 107:72. Religiøse samfund har ret til at skride til handling mod deres medlemmer for upassende opførsel, **L&P** 134:10.

UDHOLDENHED. *Se også* Fristelse; Modgang; Tålmodighed

Det at man holder fast ved sin beslutning om at ville være trofast mod Guds befalinger på trods af fristelser, modgang og vanskeligheder.

Den, der holder ud til enden, skal frelses, **Matt** 10:22 (**Mark** 13:13). De har ikke rod i sig, de holder kun ud en tid, **Mark** 4:17. Kærligheden udholder alt, **1 Kor** 13:7. Abraham ventede tålmodigt og fik, hvad Gud havde lovet ham, **Hebr** 6:15. Hvis de holder ud indtil enden, skal de blive løftet op på den yderste dag, **1 Ne** 13:37. Hvis I er lydige mod befalingerne og holder ud til enden, bliver I frelst, **1 Ne** 22:31 (**Alma** 5:13). Hvis I trænger jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord og holder ud til enden, skal I få evigt liv, **2 Ne** 31:20 (**3 Ne** 15:9; **L&P** 14:7). Den, der påtager sig mit navn og holder ud til enden, skal blive frelst, **3 Ne** 27:6. Den, der forbliver i min kirke til enden, ham vil jeg grundfæste på min klippe, **L&P** 10:69. Den, der holder ud i tro, skal overvinde verden, **L&P** 63:20, 47. Alle troner og riger skal blive åbenbaret for alle dem, som tappert har holdt ud i Jesu Kristi evangelium, **L&P** 121:29.

UDKIGSPOST. *Se* Vogte, vægter

UDVALGT. *Se også* Kalde, kaldet af Gud

De, som er udvalgt af Gud til en særlig opgave. De udvalgte er dem, der elsker Gud af hele deres hjerte og fører et liv, som er ham velbehageligt. De, som på denne måde lever som hans disciple, bliver en dag udpeget af Herren til at være blandt hans udvalgte børn.

Jeg har sluttet pakt med mine udvalgte, **SI** 89:3. Mange er kaldet, men få er udvalgt, **Matt** 22:14 (**Matt** 20:16; **L&P** 95:5; 121:34, 40). De skal om muligt føre selv de udvalgte vild, **Matt** 24:24. De hellige er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, **1 Pet** 2:9. Johannes glædede sig, fordi den udvalgte frues børn var trofaste, **2 Joh** 1. Dine synder er dig tilgivet, og du er en udvalgt kvinde, **L&P** 25:3. Mine udvalgte hører min røst og forhæder ikke deres hjerte, **L&P** 29:7. Jeg indsamler mine udvalgte fra jordens fire hjørner, **L&P** 33:6. Skrifterne skal blive givet til frelse for mine egne udvalgte, **L&P** 35:20–21. De, som højner deres præstedømmekald, bliver Guds udvalgte, **L&P** 84:33–34. Kristus var Guds elskede og udvalgte fra begyndelsen, **Moses** 4:2. For de udvalgtes skyld skal disse trængselsfulde dage blive afkortet, **JS–M** 1:20.

UDVÆLGE, VÆLGE. *Se også*
Frihed; Handlefrihed; Kalde,
kaldet af Gud

Når Herren udvælger en person eller en gruppe, kalder han dem som oftest også til at tjene.

Vælg i dag, hvem I vil tjene, **Jos** 24:15 (**Alma** 30:8; **Moses** 6:33). I har ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer, **Joh** 15:16. Det, som er dårskab, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme, **1 Kor** 1:27. Før verden blev grundlagt, har Gud udvalgt os, **Ef** 1:4. Jeg har udvalgt dig i trængslens ovn, **1 Ne** 20:10 (**Es** 48:10). Vi er frie til at vælge frihed og evigt liv eller fangenskab og død, **2 Ne** 2:27. Ædle og store ledere blev udvalgt i begyndelsen, **L&P** 138:55–56. Israel er udvalgt af Gud,

Moses 1:26. Abraham blev udvalgt, før han blev født, **Abr** 3:23.

UDVÆLGELSE. *Se også* Kaldelse og udvælgelse

På grundlag af folks værdighed i forudtilværelsen udvalgte Gud dem, der skulle blive Abrahams efterkommere, Israels hus og pagtsfolket (5 **Mos** 32:7–9; **Abr** 2:9–11). Disse mennesker har fået særlige velsignelser og pligter, hvormed de kan velsigne alle verdens nationer (**Rom** 11:5–7; **1 Pet** 1:2; **Alma** 13:1–5; **L&P** 84:99). Men selv disse udvalgte må kaldes og udvælgelse i dette liv for at opnå ophøjelse.

UDØDELIGHED. *Se også*
Dødelighed; Forsoning; Frelse;
Jesus Kristus; Opstandelse

Det at leve i al evighed som et opstandende væsen og ikke længere være underlagt den fysiske død.

Han er opstået, **Mark** 16:6. Alle skal gøres levende med Kristus, **1 Kor** 15:22. Døden er opslugt, når dette dødelige har iklædt sig udødelighed, **1 Kor** 15:53–54. Kristus tilintetgjorde døden og bragte uforgængelighed, **2 Tim** 1:10. Udødelighed er åndens og legemets genforening, **2 Ne** 9:13. Ånder, som genføres med deres legemer, bliver udødelige og kan aldrig mere dø, **Alma** 11:45. De trofaste skal krones med udødelighed og evigt liv, **L&P** 75:5. Jordan bliver helliggjort og udødelig, **L&P** 77:1 (**L&P** 130:9). Guds gerning og herlighed er at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket, **Moses** 1:39.

UENDELIG. *Se også* Gud,
Guddommen

Et af Guds navne, som betegner hans evige beskaffenhed (**L&P** 19:10–12; **Moses** 1:3; 7:35).

UGUDELIG. *Se også* Mørke,
åndeligt; Synd; Tilsølethed;
Uretfærdig, uretfærdighed

At være ond, uretfærdig og ulydig mod Guds befalinger.

Hvordan skulle jeg kunne gøre noget så ondt og synde imod Gud? **1 Mos** 39:7-9. De ugudeliges vej går til grunde, **SI** 1:6. I skal udrydde den onde af jeres midte, **1 Kor** 5:13. Kampen står mod ondskabens åndemagter, **Ef** 6:12. Hvis den retfærdige med nød og næppe frelses, hvordan vil den ugudelige da være stedt? **1 Pet** 4:18. Drag bort fra de ugudelige, og rør ikke deres urenting, **Alma** 5:56-57 (L&P 38:42). Det er de ugudeliges endelige tilstand, **Alma** 34:35 (Alma 40:13-14). Ugudelighed har aldrig været lykke, **Alma** 41:10. Det er ved de ugudelige, at de ugudelige bliver straffet, **Morm** 4:5 (L&P 63:33). Fornægt jer selv al gudløshed, **Moro** 10:32. I den stund sker der en fuldstændig adskillelse af de retfærdige og de ugudelige, **L&P** 63:54. Hævnen kommer hastigt over de ugudelige, **L&P** 97:22. Blandt de ugudelige hævdede han ikke sin stemme, **L&P** 138:20. Således kommer de ugudeliges endeligt, **JS-M** 1:55.

UMORAL. Se Kyskhed; Sanselighed; Seksuel umoral; Ugudelig

UNDERVISNING. Se også Helligånden

At formidle kundskab til andre, især om evangeliske sandheder, og at vejlede dem til retfærdighed. De, der underviser i evangeliet, bør ledes af Ånden. Alle forældre er lærere i deres egen familie. De hellige bør søge og være villige til at modtage undervisning fra Herren og hans ledere.

Fortæl det til dine sønner, **5 Mos** 4:8-9. Du skal gentage dem for dine sønner, **5 Mos** 6:7 (5 Mos 11:18-19). Tilskynd drengen til at følge den vej, han skal gå, **Ordsp** 22:6. Alle dine sønner skal være oplært af Herren, **Es** 54:13 (3 Ne 22:13). Vi ved, at du er en lærer, der er kommet fra Gud, **Joh** 3:2. Du, som belærer andre, du belærer ikke dig selv, **Rom** 2:21. Jeg blev oplært en del i al min fars lærdom, **1 Ne** 1:1 (En 1:1). Præster og lærere skal undervise med al flid eller selv svare for folkets synder, **Jakob** 1:18-19. I skal lytte til mig og

åbne ørerne, **Mosi** 2:9. I vil lære jeres børn at elske og tjene hinanden, **Mosi** 4:15. Betro heller ikke nogen at være jeres lærer, medmindre han er en gudfrygtig mand, **Mosi** 23:14. Herren øste sin Ånd ud over hele landet for at berede deres hjerte på at modtage ordet, **Alma** 16:16. De underviste med magt og myndighed fra Gud, **Alma** 17:2-3. De var blevet undervist af deres mødre, **Alma** 56:47 (Alma 57:21). For så vidt som de søgte visdom, måtte de blive undervist, **L&P** 1:26. Undervis hinanden i overensstemmelse med det embede, hvortil jeg har udpeget jer, **L&P** 38:23. Undervis i mit evangeliums principper, der findes i Bibelen og Mormons Bog, **L&P** 42:12. I skal blive undervist fra det høje, **L&P** 43:15-16. Forældre skal undervise deres børn, **L&P** 68:25-28. Undervis hinanden i rigets lære, **L&P** 88:77-78, 118. Udvælg en lærer blandt jer, **L&P** 88:122. Du har ikke lært dine børn lys og sandhed, og dette er årsagen til din trængsel, **L&P** 93:39-42. Lær frit dine børn dette, **Moses** 6:57-61.

At undervise med Ånden: Det er ikke jer, der taler, men Ånden, som taler gennem jer, **Matt** 10:19-20. Brændte vore hjerter ikke i os, da han åbnede Skrifterne for os? **Luk** 24:32. Evangeliet forkynedes med Åndens kraft, **1 Kor** 2:1-14. Han talte med magt og myndighed fra Gud, **Mosi** 13:5-9 (Alma 17:3; Hel 5:17). Du skal få min Ånd, så du kan overbevise menneskene, **L&P** 11:21. Du skal blive hørt af kirken i alt det, som du skal lære dem ved Talsmanden, **L&P** 28:1 (L&P 52:9). Hvis I ikke modtager Ånden, skal I ikke undervise, **L&P** 42:14 (L&P 42:6). Undervis menneskenes børn ved min Ånds kraft, **L&P** 43:15. Ældsterne skal prædike evangeliet ved Ånden, **L&P** 50:13-22. Det skal gives jer i samme stund, hvad I skal sige, **L&P** 84:85 (L&P 100:5-8).

UR

Omtales i Det Gamle Testamente. Ur i Kaldæa var Abrahams oprindelige

hjem (1 Mos 11:27–28, 31; 15:7; Neh 9:7; Abr 2:1, 4).

UREN. *Se* Ren og uren

URETFÆRDIG,

URETFÆRDIGHED. *Se også* Retfærdig, retfærdighed; Synd; Tilsølethed; Ugudelig

Ugudelig; en som ikke elsker Gud eller det, der hører Gud til, og som ikke støtter hans sag.

Herren holder sig fjernt fra uretfærdige, men han hører retfærdiges bøn, **Ordsp** 15:29. Når den uretfærdige hersker, sukker folket, **Ordsp** 29:2 (L&P 98:9). Uretfærdige skal ikke arve Guds rige, **1 Kor** 6:9–10. De, som finder behag i uretfærdigheden, skal blive dømt, **2 Thess** 2:12. Jesus Kristus renser os for al uretfærdighed, **1 Joh** 1:9. En uretfærdig konge fordrejer al retfærdigheds veje, **Mosi** 29:23. Grundvolden til udryddelse lægges ved advokaters og dommeres uretfærdighed, **Alma** 10:27. Jeg sender jer ud for at irttesætte verden for alle deres uretfærdige gerninger, **L&P** 84:87. Sjælen må nødvendigvis helliggøres fra al uretfærdighed, **L&P** 88:17–18. Det er næsten alle menneskers tilbøjelighed at begynde at udøve uretfærdigt herredømme, **L&P** 121:39.

URIM OG TUMMIM. *Se også*

Brystskjold; Seer

Nogle redskaber, som Gud har tilvejebragt som hjælp til at modtage åbenbaring og til at oversætte. På hebraisk betyder ordene »lys« og »fuldkommenheder«. Urim og Tummim består af to sten, som er indfattet i sølvbuer, og som nogle gange anvendes sammen med et brystskjold (L&P 17:1; JS–H 1:35, 42, 52). Denne jord skal blive en stor Urim og Tummim i sin herliggjorte og udødelige tilstand (L&P 130:6–9).

I doms-brystskjoldet skal du lægge Urim og Tummim, **2 Mos** 28:30. Den, der sejrer, vil jeg give en hvid sten, **Åb** 2:17. Han har noget, hvormed han kan se og oversætte, **Mosi** 8:13. Disse to

sten vil jeg give dig, **Eter** 3:23–24, 28 (Eter 4:5). Joseph Smith modtog åbenbaringer gennem Urim og Tummim, **L&P**, indledningen til afsnittene 6, 11, 14–16. Du havde fået kraft til at oversætte ved hjælp af Urim og Tummim, **L&P** 10:1. De tre vidner skulle se Urim og Tummim, som blev givet til Jereds broder på bjerget, **L&P** 17:1. Den klode, Gud bor på, er en stor Urim og Tummim. Den hvide sten vil blive en Urim og Tummim for enhver, som modtager den, **L&P** 130:6–11. Jeg, Abraham, havde Urim og Tummim, **Abr** 3:1, 4.

USKYLDIG

Skyldfri eller syndfri.

Til min død fastholder jeg min uskyld, **Job** 27:5. Inden faldet befandt Adam og Eva sig i en tilstand af uskyld, **2 Ne** 2:23. De uskyldiges blod skal stå som et vidne, **Alma** 14:11. Hver menneskeånd var uskyldig i begyndelsen, **L&P** 93:38. Den uskyldige skal ikke blive dømt sammen med den uretfærdige, **L&P** 104:7. Joseph og Hyrum Smith var ikke skyldige i nogen forbrydelse, **L&P** 135:6–7. Børn er rene fra verdens grundlæggelse, **Moses** 6:54.

UTILGIVELIGE SYND. *Se også*

Bespottelse; Fortabelsens sønner; Helligånden; Mord

Den synd, som består i at fornægte Helligånden. Det er en synd, som ikke kan tilgives.

Bespottelse mod Ånden skal ikke tilgives, **Matt** 12:31–32 (Mark 3:29; Luk 12:10). Det er umuligt at føre dem til ny omvendelse, som én gang har fået Helligånden, **Hebr** 6:4–6. Synder vi med vilje, efter at vi har lært sandheden at kende, findes der ikke længere noget offer for synder, **Hebr** 10:26. Hvis du fornægter Helligånden og ved, at du fornægter den, da er det en synd, der er utilgivelig, **Alma** 39:5–6 (Jakob 7:19). De opnår ingen tilgivelse, eftersom de har fornægtet den enbårne Søn, idet de har korsfæstet ham for sig selv, **L&P** 76:30–35. Bespottelse mod Helligånden, hvilket består deri, at I

udgyder uskyldigt blod, skal ikke blive tilgivet, efter at I har modtaget min nye og evigtvarende pagt, **L&P** 132:26–27.

UTUGT. *Se også* Kyskhed; Sanselighed; Ægteskabsbrud

Illegitimt seksuelt samkvem mellem to mennesker, som ikke er gift med hinanden. Begrebet bruges også i skrifterne som symbol på frafald.

De skal holde sig fra utugt, **ApG** 15:20. Legemet er ikke til utugt, men er til for Herren, **1 Kor** 6:12–18. For at undgå utugt skal enhver mand have sin hustru, **1 Kor** 7:2–3. Dette er Guds vilje, at I afholder jer fra utugt, **1 Thess** 4:3. Jakob advarede Nefis folk mod utugt, **Jakob** 3:12. I er ved at blive modne til undergang på grund af jeres mord og utugt, **Hel** 8:26. De, der begår utugt, skal omvende sig for at kunne blive medlem af kirken, **L&P** 42:74–78.

VALG. *Se* Handlefrihed; Udvælge, vælge

VANDFLODEN. *Se også* Ark; Noa, bibelsk patriark; Regnbue

På Noas tid blev jorden fuldstændig dækket af vand. Det var jordens dåb, og den symboliserede en renselse (1 Pet 3:20–21).

Gud bringer vandfloden over jorden for at ødelægge alle, **1 Mos** 6:17 (Moses 7:34, 43, 50–52; 8:17, 30). Vandfloden kom over jorden, **1 Mos** 7:10. Gud satte en bue i skyerne som tegn på pagten, **1 Mos** 9:9–17. Da vandene havde trukket sig tilbage, blev Amerika et udsøgt land, **Eter** 13:2. De ugudelige skal omkomme i vandfloden, **Moses** 7:38; 8:24.

VANDRE, VANDRE MED GUD.
Se også Lydighed; Retfærdig, retfærdighed; Vejen

At være i harmoni med Guds lærdomme og leve sådan, som Gud ønsker, at hans folk skal leve; at være lydher og lydige mod Helligåndens tilskyndelser.

Jeg kan sætte dem på prøve og se, om de følger min lov eller ej, **2 Mos** 16:4.

Dem, der vandrer i oprigtighed, nægter han intet godt, **Sl** 84:12. De, som følger mine love og omhyggeligt holder mine bud, de skal være mit folk, **Ez** 11:20–21 (5 Mos 8:6). Du skal årvågent vandre med Gud, **Mika** 6:8 (L&P 11:12). Vi skal vandre i lyset, ligesom Gud er i lyset, **1 Joh** 1:7 (2 Joh 1:6; 3 Joh 1:4; 4 Ne 1:12). De vandrer på den snævre sti, som fører til liv, **2 Ne** 33:9. Kong Benjamin vandrede med en ren samvittighed over for Gud, **Mosi** 2:27. Jeres pligt er at vandre ulasteligt efter Guds hellige orden, **Alma** 7:22. Kirkens medlemmer skal vise gudelig vandel og tale, **L&P** 20:69. Giv agt på profeten, idet han vandrer i al hellighed over for Herren, **L&P** 21:4. De skal lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren, **L&P** 68:28. Du skal forblive i mig og jeg i dig; vandrer derfor med mig, **Moses** 6:34.

VANHELLIG. *Se* Ugudelig

VANTRO. *Se også* Tro

Manglende tro på Gud og hans evangelium.

Han gjorde ikke mange mægtige gerninger dér på grund af deres vantro, **Matt** 13:58. På grund af vantro kunne disciplene ikke uddrive en dæmon, **Matt** 17:14–21. Hjælp min vantro! **Mark** 9:23–24. Kristus bebrejdede apostlene deres vantro og hårdhertethed, **Mark** 16:14. Vil deres troløshed så ophæve Guds trofasthed? **Rom** 3:3. Det er bedre, at ét menneske omkommer, end at et folkeslag synker ned og omkommer i vantro, **1 Ne** 4:13. Når den tid kommer, da de synker ned i vantro, vil han lade dem blive spredt og slået, **2 Ne** 1:10–11 (L&P 3:18). På grund af deres vantro kunne de ikke forstå Guds ord, **Mosi** 26:1–5. Jeg kunne ikke vise jøderne så store mirakler på grund af deres vantro, **3 Ne** 19:35. Jeres sind har tidligere været formørket på grund af vantro, **L&P** 84:54–58.

VASKE. *Se* Tvætte

VEDERSTYGGELIGE KIRKE. *Se*

Djævelen – Djævelens kirke

VEDERSTYGGELIGHED. *Se også*

Synd

Angiver i skrifterne noget, som vækker de retfærdiges og renes afsky eller had.

Løgnagtige læber vækker Herrens afsky, **Ordsp** 12:22. Stolthed er en vederstyggelighed i Herrens øjne, **Jakob** 2:13–22. De ugudelige overgives til en bevidsthed om deres egne vederstyggeligheder, **Mosi** 3:25. Ukyskhed er mere vederstyggeligt end alle andre synder bortset fra mord og fornægtelse af Helligånden, **Alma** 39:3–5. Herrens harme er blevet optændt mod deres vederstyggeligheder, **L&P** 97:24.

VEJEN. *Se også* Jesus Kristus;

Vandre, vandre med Gud

Den sti eller kurs, som et menneske følger. Jesus sagde, at han var vejen (Joh 14:4–6).

Hold da Guds befalinger, gå ad hans veje, **5 Mos** 8:6. Tilskynd drengen til at følge den vej, han skal gå, **Ordsp** 22:6 (2 Ne 4:5). Herren sagde, at hans veje er højere end vores veje, **Es** 55:8–9. Hvor snæver er ikke den port, og hvor trang er ikke den vej, der fører til livet, **Matt** 7:13–14 (3 Ne 14:13–14; 27:33; L&P 132:22, 25). Gud vil sammen med fristelsen skabe en udvej, **1 Kor** 10:13. Herren giver ingen befalinger, uden at han bereder en vej, som hans børn kan følge, **1 Ne** 3:7 (1 Ne 9:6; 17:3, 13). Der er ingen anden vej end ad porten, **2 Ne** 9:41. I er frie til selv at handle – til at vælge vejen til evigtvarende død eller vejen til evigt liv, **2 Ne** 10:23. Dette er vejen, og der er ingen anden vej eller noget andet navn, **2 Ne** 31:21 (Mosi 3:17; Alma 38:9; Hel 5:9). Ved sin gave, sin Søn, har Gud beredt en mere fortrinlig vej, **Eter** 12:11 (1 Kor 12:31). Enhver vandrer på sin egen vej, **L&P** 1:16.

VELFÆRD. *Se også* Almisser; Faste;

Fattig; Offergave; Tjeneste

Omsorg for folks åndelige og timelige behov.

Luk din hånd op for din landsmand, for alle trængende og de fattige i dit land, **5 Mos** 15:11. Den, der giver til den fattige, kommer ikke til at lide mangel, **Ordsp** 28:27. Den faste, jeg ønsker, er, at du deler dit brød med den sultne, giver husly til hjemløse stakler, **Es** 58:6–7. Jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var fremmed, og I tog imod mig. Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig, **Matt** 25:35–40. Del jeres gods med den trængende, **Mosi** 4:16–26. De gav til hinanden, både timeligt og åndeligt, efter deres behov og trang, **Mosi** 18:29. De fik befaling om at forene sig i faste og bøn til fordel for velfærd for de sjæle, som ikke kendte Gud, **Alma** 6:6. Bed for jeres velfærd og også for velfærd hos dem, der er omkring jer, **Alma** 34:27–28. De havde alt fælles blandt sig, **4 Ne** 1:3. Erindr de fattige, **L&P** 42:30–31. Besøg de fattige og nødlidende, **L&P** 44:6. Husk i alle forhold de fattige og trængende, **L&P** 52:40. Ve jer rige, som ikke vil give jeres gods til de fattige, og ve jer fattige, som ikke er tilfredse, og som er begærlige, og som ikke vil arbejde, **L&P** 56:16–17. I Zion var der ingen fattige blandt dem, **Moses** 7:18.

VELSIGNE. *Se også* Lov; Nåde;

Patriarkalske velsignelser;

Salvelse af syge; Taknemlighed

At tildele nogen guddommelig gunst. Hvad som helst, der bidrager til reel lykke, trivsel og fremgang er en velsignelse.

Alle velsignelser er baseret på evige love (L&P 130:20–21). Eftersom Gud ønsker, at alle hans børn skal opnå glæde i dette liv (2 Ne 2:25), skænker han dem velsignelser, når de adlyder hans befalinger (L&P 82:10), som svar på en bøn eller en præstedømmeordnance (L&P 19:38; 107:65–67) eller af nåde (2 Ne 25:23).

En velkendt opremsning af velsignelser findes i saligprisningerne (Matt 5:1–12; 3 Ne 12:1–12).

Generelt: Jeg vil gøre dig til et stort folk og velsigne dig, **1 Mos** 12:2–3 (1 Ne 15:18; Abr 2:9–11). Velsignelser kommer over den retfærdiges hoved, **Ordsp** 10:6. En pålidelig mand er rig på velsignelse, **Ordsp** 28:20. Herren vil åbne himlens sluser og udøse velsignelser, **Mal** 3:10 (3 Ne 24:10). Saligprisningerne lover velsignelser, **Matt** 5:1–12 (3 Ne 12:1–12). Salige er de, der er indbudt til Lammets bryllupsfest, **Åb** 19:9. Den, der er retfærdig, nyder Herrens bevågenhed, **1 Ne** 17:35 (Mosi 10:13). Hvis I vil lytte, efterlader jeg jer en velsignelse, **2 Ne** 1:28. Jeg efterlader jer den samme velsignelse, **2 Ne** 4:9. Han velsigner jer straks, **Mosi** 2:24. Herren velsigner og giver dem fremgang, som stoler på ham, **Hel** 12:1. Hjælp til med at bringe mit værk frem, så skal du blive velsignet, **L&P** 6:9. Bed altid, så skal din velsignelse blive stor, **L&P** 19:38. Bliv døbt, så skal du modtage min Ånd og så stor en velsignelse, som du aldrig før har kendt, **L&P** 39:10. Efter megen modgang kommer velsignelserne, **L&P** 58:4. Menneskene adlyder ikke; jeg tilbagekalder, og de modtager ikke velsignelsen, **L&P** 58:32. I har endnu ikke forstået, hvor store velsignelser Faderen har beredt til jer, **L&P** 78:17. Fra det høje præstedømme kommer forretelsen af ordinancer og velsignelser over kirken, **L&P** 107:65–67. Der er en lov, på hvilken alle velsignelser er baseret, **L&P** 130:20. Alle, der vil have en velsignelse ved min hånd, skal efterleve loven, **L&P** 132:5. Velsignelser loves dem, der elsker Herren, **L&P** 138:52. Abraham stræbte efter at få fædrenes velsignelser og retten til at forvalte disse, **Abr** 1:2.

Velsignelse af børn: Han tog dem i favn og velsignede dem, **Mark** 10:16. Han tog deres små børn, et efter et, og velsignede dem, **3 Ne** 17:21. Ældsterne skal velsigne børnene i Jesu Kristi navn, **L&P** 20:70.

VELSTAND. *Se* Rigdom

VERDEN. *Se også* Babel, Babylon; Dødelighed; Jorden

Jorden; det sted, hvor dødelige men-

nesker prøves. Verden bruges også som et billede på de mennesker, som ikke adlyder Guds befalinger.

Den dødelige tilstand: I verden har I trængsler, **Joh** 16:33. Frygt derfor ikke, om end I skulle dø; for i denne verden er jeres glæde ikke fuldkommen, **L&P** 101:36.

Mennesker som ikke adlyder befalingerne: Jeg straffer verden for dens ondskab, **Es** 13:11 (2 Ne 23:11). Når verden hader jer, skal I vide, at den har hadet mig før jer, **Joh** 15:18–19. Den store og rummelige bygning var verdens stolthed, **1 Ne** 11:36. Verden er ved at være moden i ugudelighed, **L&P** 18:6. Hold dig uplettet af verden, **L&P** 59:9. Den, der er trofast og holder ud, skal overvinde verden, **L&P** 63:47. I skal ikke leve på verdens måde, **L&P** 95:13.

Verdens ende: Nu skaber jeg en ny jord, det, der skete tidligere, skal ikke længere huskes, **Es** 65:17 (Åb 21:1; TA 1:10). Ved verdens ende skal ukrudtet indsamles og brændes, **Matt** 13:40, 49 (Mal 3:19; Jakob 6:3). Min vingård vil jeg lade fortære af ild, **Jakob** 5:77 (L&P 64:23–24). Herren vil tilintetgøre Satan og hans gerninger ved verdens ende, **L&P** 19:3. Jorden skal dø, men den skal blive levendegjort igen, **L&P** 88:25–26. Herren viste Enok verdens ende, **Moses** 7:67.

VERDSLIGHED. *Se også* Penge; Rigdom; Stolthed

Uretfærdig begærlighed og stræben efter timelige rigdomme og materielle goder, mens det åndelige tilsidesættes.

Hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde med sit liv, **Matt** 16:26. De lod deres hjerte blive optaget af verdens tomme ting, **Alma** 4:8 (Alma 31:27). Du skal lægge denne verdens ting til side, **L&P** 25:10. Menneskenes hjerte er så optaget af det, der hører denne verden til, **L&P** 121:35.

VIDNE (navneord). *Se også* Vidnesbyrd

Et vidne er et menneske, som aflægger vidnesbyrd ud fra personlig kundskab.

I skal være mine vidner, **ApG** 1:8. I er villige til at stå som Guds vidner til alle tider, **Mosi** 18:8–9. Loven om vidner: Ved to eller tre vidners mund skal hvert ord blive stadfæstet, **L&P** 6:28 (5 **Mos** 17:6; **Matt** 18:16; 2 **Kor** 13:1; **Eter** 5:4; **L&P** 128:3). Jeg ordinerede jer til at være apostle og særlige vidner om mit navn, **L&P** 27:12 (**L&P** 107:23). De Halvfjerds er kaldet til at være særlige vidner for ikke-jøderne og i hele verden, **L&P** 107:25. Lad der da være en skriver, og lad ham være øjenvidne til jeres dåbshandlinger, **L&P** 127:6 (**L&P** 128:2–4).

VIDNE (udsagnsord). *Se også*

Vidnesbyrd

At aflægge vidnesbyrd ved Helligåndens kraft; at fremsætte en højtidelig erklæring om noget, som man ud fra personlig kundskab ved, er sandt.

Du må ikke vidne falsk, 2 **Mos** 20:16. Talsmanden skal vidne om mig, **Joh** 15:26. Han befalede os at prædike og vidne, **ApG** 10:42. Ånden selv vidner sammen med vores ånd, **Rom** 8:16 (1 **Joh** 5:6). Tre vidner skal vidne om sandheden, 2 **Ne** 27:12. Helligåndens kraft overfører det til menneskenes børns hjerte, 2 **Ne** 33:1. Skrifterne vidner om Kristus, **Jakob** 7:10–11 (**Joh** 5:39). Jeg vidner for jer om, at jeg ved, at det, hvorom jeg har talt, er sandt, **Alma** 5:45 (**Alma** 34:8). Vi nyder nadveren for at vidne over for Faderen, at vi vil holde befalingerne og altid erindre Jesus, 3 **Ne** 18:10–11 (**Moro** 4, 5; **L&P** 20:77–79). I skal vidne om dem ved Guds kraft, **L&P** 17:3–5. Det, som Ånden bevidner for jer, det skal I gøre, **L&P** 46:7. Jeg sendte jer ud for at vidne og advare, **L&P** 88:81.

VIDNER OM MORMONS BOG. *Se også* Mormons Bog; Vidne (navneord)

Herren befalede andre ud over profeten Joseph Smith at aflægge vidnesbyrd om Mormons Bogs sandhed (**L&P** 17; 128:20). Læs disse vidners vidnesbyrd i »Indledningen« foran i Mormons Bog.

Ved tre vidners ord vil jeg stadfæste mit ord, 2 **Ne** 11:3. Vidnerne skal aflægge vidnesbyrd om hans ord for menneskenes børn, 2 **Ne** 27:12–13. Ved tre vidners mund skal dette blive stadfæstet, **Eter** 5:4. Ved tro skal de tre vidner se pladerne, **L&P** 17.

VIDNESBYRD. *Se også*

Helligånden; Vidne (navneord); Vidne (udsagnsord)

Kundskab og åndelig vished, som gives af Helligånden. Et vidnesbyrd kan også være en officiel erklæring om, hvad et menneske opfatter som værende sandt (**L&P** 102:26).

Jeg ved, at min løser lever, **Job** 19:25–26. Evangeliet skal prædikes i hele verden som vidnesbyrd for alle folkeslag, **Matt** 24:14 (**JS–M** 1:31). Skam dig derfor ikke ved vidnesbyrdet om vor Herre, 2 **Tim** 1:8. Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd, **Åb** 19:10. Stå som Guds vidner til alle tider, **Mosi** 18:9. Der var ingen anden vej til at vinde folket tilbage end ved at øve pres mod dem med det rene vidnesbyrd, **Alma** 4:19–20. Jeg har alting som et vidnesbyrd om, at dette er sandt, **Alma** 30:41–44. I modtager intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet, **Eter** 12:6. Gød jeg ikke fred i dit sind? Hvad større vidnesbyrd kan du få end et fra Gud? **L&P** 6:22–23. Og se, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det vidnesbyrd, som vi giver om ham, **L&P** 76:22–24. Jeg sendte jer ud for at vidne og advare folket, **L&P** 88:81–82. Vidnerne er nu døde, og deres vidnesbyrd er i kraft, **L&P** 135:4–5. Enok så engle aflægge vidnesbyrd om Faderen og Sønnen, **Moses** 7:27. Skønt jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, så var det dog sandt, **JS–H** 1:24–25.

VINGÅRD. *Se* Herrens vingård

VISDOM. *Se også* Forståelse; Kundskab; Sandhed

En gudgiven evne eller gave til at kunne træffe de rette valg. Et menneske

opnår visdom ved erfaring og studium og ved at følge Guds råd. Uden Guds hjælp får mennesket ikke sand visdom (2 Ne 9:28; 27:26).

Gud gav Salomo visdom, **1 Kong** 4:29–30. Visdom først og fremmest! Køb visdom, **Ordsp** 4:7. Den, der erhverver fornuft, elsker sit liv, **Ordsp** 19:8. Jesus blev fyldt med visdom, **Luk** 2:40, 52. Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, **Jak** 1:5 (L&P 42:68; JS–H 1:11). Jeg fortæller jer dette, så I kan lære visdom, **Mosi** 2:17. Lær visdom i din ungdom, **Alma** 37:35. De hellige skal finde visdom og store skatte af kundskab, **L&P** 89:19. Lad den, der er uvidende, lære visdom ved at ydmyge sig og påkalde Herren, **L&P** 136:32.

VISDOMSORDET

En sundhedslov som Herren har åbenbaret til gavn for de helliges fysiske og åndelige velbefindende (L&P 89). Den omtales almindeligvis som visdomsordet. Herren har altid undervist sit folk i sundhedsprincipper. Herren åbenbarede for Joseph Smith, hvilke former for føde man kan spise, og hvilke man bør undgå, og samtidig lovede han både timelige og åndelige velsignelser ved lydighed mod visdomsordet.

I må hverken drikke vin eller øl, **3 Mos** 10:9. Vinen er en spotter, øl giver larm, **Ordsp** 20:1. Øllet smager bittert, når man drikker det, **Es** 24:9. Daniel ville ikke være uren ved mad og vin fra det kongelige taffel, **Dan** 1:8. Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham, **1 Kor** 3:16–17. Ingen drukkenbolte skal arve Guds rige, **1 Kor** 6:10 (Gal 5:21). Den, som forbyder, at man skal afholde sig fra kød, er ikke ordineret af Gud, **L&P** 49:18–21. Alt, hvad der kommer af jorden, skal bruges med fornuft, ikke i overmål, **L&P** 59:20. Herren frarådede de hellige at nyde vin, stærke drikke, tobak og hede drikke, **L&P** 89:1–9. Urter, frugt, kød og korn er bestemt til brug for mennesker og dyr, **L&P** 89:10–17.

Lydighed mod visdomsordet medfører timelige og åndelige velsignelser, **L&P** 89:18–21.

VOGTE, VÆGTER. *Se også* Advare

At være årvågen og på vagt. Et menneske, som holder udkig og er lydige, parat og beredt. Vægtere er ledere, som Herrens repræsentanter har kaldet og givet specifikke ansvar for andres velfærd. De, der kaldes som ledere, har særlige ansvar for også at være vægtere for hele verden.

Jeg stiller dig som vægter, **Ez** 3:17–21. Vægtere, der advarer andre, redder deres eget liv, **Ez** 33:7–9. Våg derfor, for I ved ikke, hvad dag jeres Herre kommer, **Matt** 24:42–43 (Matt 25:13; Mark 13:35–37; L&P 133:10–11). Våg, og bed om ikke at falde i fristelse, **Matt** 26:41 (3 Ne 18:15, 18). Hvis I ikke vogter jer selv, jeres tanker, jeres ord, jeres handlinger, må I fortabes, **Mosi** 4:30. Alma ordinerede præster og ældster til at præsidere og våge over kirken, **Alma** 6:1. Den, der ikke ser efter Frelseren, skal blive forstødt, **L&P** 45:44. Biskoppen og andre er kaldet og ordineret til at våge over kirken, **L&P** 46:27. Herren satte udkigsposter ved vingården, **L&P** 101:44–58.

VREDE. *Se også* Had; Kærlighed

Vrede er en stærk følelse af utilfredshed, som kommer til udtryk i tale eller handling. Herren formanede sine hellige til at beherske deres vrede (Matt 5:22). Hverken forældre eller børn bør bruge ukvemsord over for andre i familien. I skrifterne fremstilles vrede ofte billedligt som ild (2 Ne 15:25; L&P 1:13).

Kain blev meget vred og gik med sænket hoved, **1 Mos** 4:5. Herren er sen til vrede og rig på troskab, **SI** 145:8. Et mildt svar afvender vrede, **Ordsp** 15:1. En opfarende mand vækker splid, den, der er sen til vrede, dæmper strid, **Ordsp** 15:18 (Ordsp 14:29). For mit navns skyld holder jeg igen på min vrede, **Es** 48:9. Men slår nogen dig på din højre kind, så vend også den anden til, **Matt** 5:39. Fædre, gør ikke jeres børn

vrede, **Ef** 6:4. Fordi jeg har sagt jer sandheden, er I vrede på mig, **Mosi** 13:4. Jeg vil hjemsoge dette folk i min vrede, **Alma** 8:29. Mod ingen andre er hans vrede tændt end dem, der ikke anerkender hans hånd i alt, **L&P** 59:21. Jeg, Herren, er vred på de ugudelige, **L&P** 63:32.

VÆRDIG. *Se også* Retfærdig, retfærdighed

At være personligt retfærdig og blive antaget af Gud og hans udpegede ledere.

Den, der ikke tager sit kors op, er mig ikke værd, **Matt** 10:38. En arbejder er sin løn værd, **Luk** 10:7 (**L&P** 31:5). Se til, at I gør alt i værdighed, **Morm** 9:29. De blev ikke døbt, medmindre de var værdige, **Moro** 6:1. Den, der er lad, skal ikke regnes for værdig, **L&P** 107:100. Den, der ikke vil tåle revselse, er ikke værdig til mit rige, **L&P** 136:31. Præstedømmet blev skænket til alle værdige mænd i kirken, **L&P** OE-2.

VÅGE. *Se* Vogte, vægter

WHITMER, DAVID

En af de første ledere i den genoprettede kirke og et af de tre vidner om Mormons Bogs guddommelige oprindelse og sandhed (**L&P** 14, 17-18). Herren gav ham personlig vejledning i Lære og Pagter 14 og 30:1-4.

WHITMER, JOHN

En af de første ledere i den genoprettede kirke og et af de otte vidner om Mormons Bog. Se »De otte vidners vidnesbyrd« i indledningen til Mormons Bog. Han blev også kaldet til at prædike evangeliet (**L&P** 30:9-11).

WHITMER, PETER, JUN.

En af de første ledere i den genoprettede kirke og et af de otte vidner om Mormons Bog. Se »De otte vidners vidnesbyrd« i indledningen til Mormons Bog. Herren gav ham personlig vejledning i Lære og Pagter 16 og 30:5-8.

WHITNEY, NEWEL K.

En af de første ledere i den genoprettede kirke. Hanvel K. Whitney var biskop i Kirtland i Ohio (USA) og tjente senere som kirkens præsiderende biskop (**L&P** 72:1-8; 104; 117).

WILLIAMS, FREDERICK G.

En af de første ledere i den genoprettede kirke. Han tjente en tid som rådgiver i præsidentskabet for det høje præstedømme (**L&P** 81; 90:6, 19; 102:3).

WOODRUFF, WILFORD. *Se også*

Manifestet; Officiel Erklæring - 1

Kirkens fjerde præsident siden evangeliets gengivelse ved profeten Joseph Smith. Han blev født i 1807 og døde i 1898.

Blev kaldet til De Tolvs Råd, **L&P** 118:6. Var blandt de udvalgte ånder, som var blevet holdt tilbage for at komme frem i tidernes fylde, **L&P** 138:53. Modtog en åbenbaring om, at flerkoneriet i kirken skulle høre op, **L&P** OE-1.

YDERSTE MØRKE. *Se* Helvede

YDMYG. *Se også* Fattig; Sagtmodig; Stolthed; Svaghed; Sønderknust hjerte

Det at være sagtmodig og lærevillig. At gøre nogen ydmyg er at gøre vedkommende sagtmodig og lærevillig. Ydmyghed omfatter erkendelsen af sin afhængighed af Gud og ønsket om at underkaste sig hans vilje.

Herren lod dig vandre i fyrré år i ørkenen for at ydmyge dig, **5 Mos** 8:2. Jeg spægede mit legeme med faste, **SI** 35:13. Hellere en fattig og vis dreng, end en gammel og tåbelig konge, som ikke længere forstår at lade sig advare, **Præd** 4:13. Herren bor hos den, hvis ånd er nedbøjet, **Es** 57:15. Søg Herren, alle landets ydmyge. Søg retfærdighed, søg ydmyghed, **Sef** 2:3 (1 Tim 6:11). Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget, **Matt** 18:4. Den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes, **Matt** 23:12 (**Luk** 14:11; 18:14). Jesus ydmygede sig og blev lydige

indtil døden, **Fil** 2:8 (Luk 22:42; 23:46). Gud står de hovmodige imod, de ydmyge viser han nåde, **1 Pet** 5:5–6 (2 Ne 9:42). Ydmyg jer i ydmyghedens dyb, **Mosi** 4:11 (2 Ne 9:42; 3 Ne 12:2). Har I været tilstrækkeligt ydmyge? **Alma** 5:27–28. Den mere ydmyge del af folket blev stærkere i deres ydmyghed, **Hel** 3:33–35. Jeg giver menneskene svaghed, så de kan være ydmyge, **Eter** 12:27. Ydmyghed er en forudsætning for dåb, **L&P** 20:37. Ydmyg jer over for mig, så skal I se mig og vide, at jeg er, **L&P** 67:10. Vær du ydmyg, så skal Herren give dig svar på dine bønner, **L&P** 112:10. Lad den, der er uvidende, lære visdom ved at ydmyge sig, **L&P** 136:32. Ånden er blevet sendt ud for at oplyse de ydmyge, **L&P** 136:33.

YOUNG, BRIGHAM

En af de første apostle i denne uddeling og den anden præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han førte de hellige fra Nauvoo i Illinois til Salt Lake Valley og var en af det vestlige USA's store kolonisatorer.

Brigham Young blev kaldet til præsident for De Tolv Apostle, **L&P** 124:127. Brigham Young blev rost for sit arbejde og blev fritaget for yderligere missionsrejser, **L&P** 126. Herren viste Brigham Young, hvordan han skulle organisere de hellige under vandringerne vestpå, **L&P** 136. Brigham Young var blandt de udvalgte i ånde verdenen, **L&P** 138:53.

YPPERSTEPRÆST. *Se* Højpræst

ZAKARIAS, JOHANNES DØBERS FAR. *Se også* Elisabeth; Johannes Døber

Zakarias fra Det Nye Testamente besad embedet som præst og gjorde tjeneste i templet.

Englen Gabriel lovede Zakarias og hans hustru Elisabeth en søn, **Luk** 1:5–25 (**L&P** 27:7). Han fik mælet tilbage, **Luk** 1:59–79. Zakarias blev dræbt mellem templet og alteret, **Matt** 23:35 (**Luk** 11:51).

ZAKARIAS, PROFET FRA DET GAMLE TESTAMENTE

En profet, som virkede omkring 520 f.Kr. Han var samtidig med profeten Haggaj (**Ezra** 5:1; 6:14).

Zakarias' Bog: Bogen er kendt for sine profetier om Kristi jordiske virke og hans andet komme (**Zak** 9:9; 11:12–13; 12:10; 13:6). Kapitlerne 1–8 indeholder en række syner om Guds folks fremtid. Kapitlerne 9–14 indeholder syner om Messias, de sidste dage, Israels indsamling, den sidste store krig og det andet komme.

ZARAHEMLA. *Se også* Ammon; Mulek

I Mormons Bog er Zarahemla (1) en mand, som var leder af Muleks koloni, (2) en by opkaldt efter ham, (3) de folk, som fulgte ham eller (4) Zarahemlas land.

Zarahemla frydede sig over, at Herren havde sendt nefitterne, **Omni** 1:14. Zarahemla opregnede sin slægtslinje, **Omni** 1:18. Ammon var efterkommer af Zarahemla, **Mosi** 7:3, 13. Kirken blev oprettet i byen Zarahemla, **Alma** 5:2. På grund af de retfærdige blev de ugudelige i Zarahemla skånet, **Hel** 13:12. Byen Zarahemla brændte ved Kristi død, **3 Ne** 8:8, 24.

ZEBULON. *Se også* Israel; Jakob, Isaks søn

Omtales i Det Gamle Testamente. Zebulon var søn af Jakob og Lea (1 Mos 30:19–20).

Zebulons stamme: Jakob velsignede Zebulons stamme (1 Mos 49:13). Zebulons stamme sluttede op om Debora og Barak i kampen mod Israels fjender (Dom 4:4–6, 10). De sluttede også op om Gideon i kampen mod midjanitterne (Dom 6:33–35).

ZE'EZROM

En advokat i byen Ammoniha fra Mormons Bog. Alma og Amulek fornemmede ved Ånden, at Ze'ezrom løj. Han blev efterfølgende omvendt til

Kristi evangelium (Alma 11:21–46; 15:1–12).

ZENIFF

En mand fra Mormons Bog, som anførte den gruppe, der vendte tilbage til Nefis land. Han blev deres konge og ledte dem i retfærdighed (Mosi 9–10).

ZENOK

En profet i Israel på Det Gamle Testaments tid. Han nævnes kun i Mormons Bog.

Profeterede om Kristi død, **1 Ne** 19:10. Talte om Guds Søn, **Alma** 33:15 (Alma 34:7). Blev martyr for sandheden, **Alma** 33:17. Profeterede om Messias' komme, **Hel** 8:20.

ZENOS

En profet i Israel på Det Gamle Testaments tid. Hans profetier om Kristi tjenestegerning findes kun i Mormons Bog.

Profeterede om Kristi begravelse og tre dages mørke, **1 Ne** 19:10, 12. Forudsagde Israels indsamling, **1 Ne** 19:16. Jakob citerede Zenos' lignelse om det forædlede og det vilde oliventræ, **Jakob** 5. Jakob forklarede Zenos' allegori, **Jakob** 6:1–10. Underviste i bøn og tilbedelse, **Alma** 33:3–11. Forkyndte at forløsning tilvejebringes ved Sønnen, **Alma** 34:7. Blev slået ihjel på grund af sit frimodige vidnesbyrd, **Hel** 8:19. Talte om lamanitternes genrejsning, **Hel** 15:11. Vidnede om ødelæggelserne ved Kristi død, **3 Ne** 10:15–16.

ZERUBBABEL

Da kong Kyros på Det Gamle Testaments tid gav jøderne tilladelse til at vende tilbage til Palæstina, blev Zerubbabel udnævnt til statholder eller repræsentant for den jødiske kongefamilie. Hans persiske navn var Sheshbassar (Ezra 1:8). Han medvirkede til genopførelsen af templet i Jerusalem (Ezra 3:2, 8; 5:2).

ZION. *Se også* Enok; Ny Jerusalem

De rene af hjertet (L&P 97:21). Zion betyder også det sted, hvor de rene af

hjertet bor. Den by, som blev bygget af Enok og hans folk, og som blev taget til himmels på grund af retfærdighed, blev kaldt Zion (L&P 38:4; Moses 7:18–21, 69). I de sidste dage skal der opføres en by ved navn Zion i nærheden af Jackson County i Missouri (USA), hvortil Israels stammer vil samles (L&P 103:11–22; 133:18). De hellige opmuntres til at opbygge Zion, der hvor de bor.

Davids by blev kaldt Zion, **1 Kong** 8:1. Belæringen udgår fra Zion, **Es** 2:2–3 (Mika 4:2; **2 Ne** 12:2–3). En løskøber skal komme til Zion, **Es** 59:20. Jeg henter jer, én fra en by, to fra en slægt, og bringer jer til Zion, **Jer** 3:14. På Zions bjerg og i Jerusalem skal der være redning, **Joel** 3:5 (Obad 1:17). Velsignede er de, der forsøger at bringe mit Zion frem, **1 Ne** 13:37. Zions døtre er hovne, **2 Ne** 13:16 (Es 3:16). Ve den, der er ligegyldig i Zion, **2 Ne** 28:19–25. Forsøg at fremme og grundfæste Zions sag, **L&P** 6:6 (L&P 11:6). Ham har jeg inspireret til at fremme Zions sag med vældig magt til det gode, **L&P** 21:7. Det Ny Jerusalem skal kaldes Zion, **L&P** 45:66–67. Independence i Missouri er stedet for byen Zion, **L&P** 57:1–3. En svøbe hviler over Zions børn, indtil de omvender sig, **L&P** 84:58. Herren kaldte sit folk ZION, fordi de var af ét hjerte og ét sind, **Moses** 7:18–19. Zion (Det Ny Jerusalem) skal blive bygget på det amerikanske kontinent, **TA** 1:10.

ZORAM, ZORAMITTER

Labans tjener fra Mormons Bog. Han rejste med Nefi og Lehi til det forjættede land (**1 Ne** 4:31–38). På grund af Zorams trofasthed velsignede Lehi ham sammen med sine egne sønner (**2 Ne** 1:30–32). Hans efterkommere blev kendt som zoramitterne (**Jakob** 1:13).

ÆGTEMAND. *Se* Familie; Ægteskab

ÆGTESKAB. *Se også* Familie; Skilsmisse

En lovformelig pagt eller aftale mellem en mand og en kvinde, som gør dem til

ægtemand og hustru. Ægteskabet er indstiftet af Gud (L&P 49:15).

Det er ikke godt, at mennesket er alene, **1 Mos 2:18** (Moses 3:18). En mand skal binde sig til sin hustru, og de skal blive ét kød, **1 Mos 2:24** (Matt 19:5; Abr 5:18). Hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille, **Matt 19:6** (Mark 10:9). I de sidste tider skal nogle falde fra troen og forbyde ægteskab, **1 Tim 4:1-3**. Ægteskabet skal holdes i ære, **Hebr 13:4**. Herren befalede Lehis sønner at gifte sig med Ismaels døtre, **1 Ne 7:1, 5** (1 Ne 16:7-8). Gud skabte Adam og Eva, for at de skulle være mand og hustru, **Moses 3:7, 18, 21-25**.

Den nye og evigtvarende ægteskabspagt: Et ægteskab, som indgås under evangeliets lov og det hellige præstedømme, har gyldighed både i dette jordiske liv og i evigheden. En værdig mand og en værdig kvinde, som på denne måde er blevet beseglet i templet, kan forblive mand og hustru i al evighed.

Jesus forkyndte loven om ægteskab, **Luk 20:27-36**. I Herren er manden intet uden kvinden, **1 Kor 11:11**. Mænd og hustruer er medarvinger til livets nådegave, **1 Pet 3:7**. Hvad som helst du besegler på jorden, skal være beseglet i himlen, **Hel 10:7** (Matt 16:19). For at kunne opnå den højeste grad i det celestiale rige, må et menneske indtræde i den nye og evigtvarende ægteskabspagt, **L&P 131:1-4**. Hvis en mand ikke ægter en kvinde ved mig, da er deres pagt og ægteskab ikke i kraft, når de er døde, **L&P 132:15**. Hvis en mand ægter en kvinde ved mit ord og ved den nye og evigtvarende pagt, og det bliver beseglet ved forjættelsens hellige Ånd, skal den have fuld kraft, når de er ude af verden, **L&P 132:19**.

Blandet ægteskab: Ægteskab mellem mand og kvinde af forskellig religiøs overbevisning og levevis.

Du må ikke tage en kone til min søn blandt de kana'anæiske kvinder, **1 Mos**

24:3. Hvis også Jakob gifter sig med en hittitisk kvinde, hvorfor skal jeg så leve, **1 Mos 27:46** (1 Mos 28:1-2). Israelitterne må ikke gifte sig med kana'anæerne, **5 Mos 7:3-4**. Israelitterne giftede sig med kana'anæere, tilbad afguder og blev forbandet, **Dom 3:1-8**. Salomos hustruer vendte hans hjerte til afguderne, **1 Kong 11:1-6**. Vi vil ikke give vores døtre til landets folk, og vi vil ikke lade vores sønner gifte sig med deres døtre, **Neh 10:31**. Træk ikke på samme hammel som de vantro, **2 Kor 6:14**. Herren satte et mærke på lamanitterne for at nefitterne ikke skulle gifte sig med dem og tro på falske overleveringer, **Alma 3:6-10**. Hvis en mand ikke ægter en kvinde ved mig, da er deres pagt og ægteskab ikke i kraft, når de er døde, **L&P 132:15**. Menneskenes sønner tog sig hustruer efter eget valg, **Moses 8:13-15**.

Flerkoneri: Ægteskab mellem en mand og to eller flere levende hustruer. En mand må kun have én hustru, medmindre Herren gennem åbenbaring befaler noget andet (Jakob 2:27-30). Efter åbenbaring praktiserede man flerkoneri på Det Gamle Testaments tid og i den genoprettede kirkes første tid under ledelse af den profet, som besad præstedømmets nøgler (L&P 132:34-40, 45). Det praktiseres ikke længere i kirken (L&P OE-1). I dag er det uforeneligt med medlemskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige at have mere end én hustru.

Saraj gav Abram Hagar til hustru, **1 Mos 16:1-11**. Jakob fik Lea, Rakel og deres trælkvinder som hustruer, **1 Mos 29:21-28** (1 Mos 30:4, 9, 26). Hvis en mand tager sig endnu en hustru, må han ikke skære ned på den første hustrus underhold, **2 Mos 21:10**. David og hans to hustruer drog til Hebron, **2 Sam 2:1-2**. Abraham, Isak og Jakob gjorde kun det, som de blev befalet, da de modtog flere hustruer, **L&P 132:37**. David og Salomo syndede ikke i noget undtagen i det, som de ikke modtog af Herren, **L&P 132:38-39**.

ÆGTESKABSBRUD. *Se også*

Homoseksualitet; Kyskhed;
Sanselighed; Seksuel umoral;
Utugt

Det illegitime seksuelle forhold mellem mand og kvinde. Skønt der med ægteskabsbrud almindeligvis refereres til seksuelt samkvem mellem en gift person og en anden end dennes ægtefælle, kan det i skrifterne også referere til ugifte.

Til tider anvendes betegnelsen ægteskabsbrud som symbol på en nations eller et helt folkeslags frafald fra Herrens veje (4 Mos 25:1–3; Ez 16:15–59; Jer 3:6–10; Hos 4).

Josef ville ikke begå denne store vederstyggelighed og synde mod Gud, **1 Mos** 39:7–12. Du må ikke bryde et ægteskab, **2 Mos** 20:14. Enhver, som ser på en andens hustru, så han begærer hende, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte, **Matt** 5:28. Hverken utugtige eller ægteskabsbrydere skal arve Guds rige, **1 Kor** 6:9–10. Gud vil dømme utugtige og ægteskabsbrydere, **Hebr** 13:4. Ægteskabsbrud er den mest vederstyggelige af alle synder bortset fra udgydelse af uskyldigt blod eller fornægtelse af Helligånden, **Alma** 39:3–5. Den, der begår ægteskabsbrud og ikke omvender sig, skal stødes ud, **L&P** 42:23–26. Hvis nogen begår ægteskabsbrud i hjertet, skal de ikke have Ånden hos sig, **L&P** 63:14–16.

ÆLDSTE. *Se også* Melkisedekske præstedømme; Præstedømme

Betegnelsen *ældste* bruges på forskellige måder i Bibelen. I Det Gamle Testamente refererer *ældste* ofte til stammernes ældre mænd, som i almindelighed blev betroet til lede folket (1 Mos 50:7; Jos 20:4; Ruth 4:2; Matt 15:2). Deres alder og erfaring gav deres råd vægt. Deres stilling var ikke nødvendigvis et embede i præstedømmet.

Der var også mænd, som var ordineret til ældste i det melkisedekske præstedømme på Det Gamle Testaments tid (2 Mos 24:9–11). I Det Nye Testa-

mente omtales betegnelsen ældste som et præstedømmeembede i kirken (Jak 5:14–15). Blandt nefitterne var der også mænd, som var ordineret til ældste i præstedømmet (Alma 4:7, 16; Moro 3:1). I denne uddeling var Joseph Smith og Oliver Cowdery de første, der blev ordineret til ældste (L&P 20:2–3).

I dag bruges titlen *ældste* om alle, der bærer det melkisedekske præstedømme. For eksempel omtales og tiltales mandlige missionærer som ældste. En apostel er også ældste, og det er korrekt at omtale medlemmer af De Tolvs Kvorum eller De Halvfjerds' kvorummer ved denne titel (L&P 20:38; 1 Pet 5:1). De pligter, som påhviler mænd, der er ordineret til ældste i vore dage, er blevet givet ved åbenbaring til os i de sidste dage (L&P 20:38–45; 42:44; 46:2; 107:12).

Moses skrev til alle Israels ældste, **5 Mos** 31:9. Barnabas bragte nødhjælp til de ældste i Judæa, **ApG** 11:29–30. I hver menighed udpegede de ældste, **ApG** 14:23 (Tit 1:5). Kirkens ældste skal tilkaldes og bede over den syge, **Jak** 5:14. Ældster blev ordineret ved håndspåleggelse, **Alma** 6:1. Ældsterne skal velsigne børn, **L&P** 20:70. Ældster skal lede møder ved Helligånden, **L&P** 46:2. Ældster skal aflægge regnskab for deres forvaltning, **L&P** 72:5. Ældster skal prædike evangeliet for nationerne, **L&P** 133:8.

ÆRBARHED. *Se også* Ydmyg

Ydmyghed, mådehold og sømmelighed i adfærd og fremtoning. Et ærbart menneske undgår yderligheder og påtagethed.

Gud lavede skindtøj til Adam og Eva, **1 Mos** 3:21 (Moses 4:27). Kvinder skal være ærbart klædt, **1 Tim** 2:9. Unge kvinder skal opdrages til besindighed og ærbarhed, huslighed, **Tit** 2:5. Mange er indbildske i stolthed på grund af deres kostbare klæder, **Jakob** 2:13. Lad alle dine klæder være enkle, **L&P** 42:40. Vi tror, at vi skal være kyske og dydige, **TA** 1:13.

ÆRBØDIGHED. *Se også* Frygt; Ære

Dyb respekt og ærefrygt for det, der er helligt.

Herren befalede Moses at tage sine sandaler af, fordi han stod på hellig jord, **2 Mos** 3:4–5. Gud vækker rædsel i de helliges kreds, **SI** 89:8. Tjen Gud i gudsfrygt og ærefrygt, **Hebr** 12:28. Moroni bøjede sig til jorden og bad indtrængende, **Alma** 46:13. Folke-mængden faldt til jorden og tilbad Kristus, **3 Ne** 11:12–19. Hvis han vil bøje sig for mig, **L&P** 5:24. Alting bøjer sig i ydmyg ærbødighed for Guds trone, **L&P** 76:93. Jeres sind har været formørket, og fordi I har behandlet det, som I har fået, letsindigt, **L&P** 84:54–57. Hvert knæ skal bøje sig og hver tunge skal bekende, **L&P** 88:104. Af respekt eller ærbødighed for det allerhøjeste væsen opkaldte kirken dette præstedømme efter Melkisedek, **L&P** 107:4. Velsignelser skal blive udøst over dem, som ærer Herren i hans hus, **L&P** 109:21.

ÆRE. *Se også* Agtelse; Ærbødighed

Som oftest benyttes ordet i skrifterne i betydningen at vise nogen eller noget respekt og ærbødighed.

Ær din far og din mor, **2 Mos** 20:12 (1 Ne 17:55; Mosi 13:20). Du skal ære Herren med din rigdom, **Ordsp** 3:9. Den, der tjener mig, ham skal Faderen ære, **Joh** 12:26. Mænd skal vise deres hustruer ære, **1 Pet** 3:7. Kun med deres læber ærer de Herren, **2 Ne** 27:25 (Es 29:13). Jeg stræber ikke efter verdens ære, **Alma** 60:36. Djævelen satte sig op imod mig, idet han sagde: Giv mig din ære, hvilket er min magt, **L&P** 29:36. De trofaste skal blive kronet med ære, **L&P** 75:5 (L&P 124:55). Herren finder glæde i at ære dem, som tjener ham, **L&P** 76:5. De er ikke udvalgt, fordi de tragter efter anerkendelse fra mennesker, **L&P** 121:34–35. Vi tror, at vi må ære og holde lovene, **TA** 1:12 (L&P 134:6).

ÆRKEENGEL. *Se også* Adam; Mikael

Mikael, eller Adam, er ærkeenglen, eller den øverste engel.

Herren vil stige ned fra himlen, når ærkeenglen kalder, **1 Thess** 4:16. Mikael er ærkeenglen, **Jud** 1:9 (L&P 29:26; 88:112; 128:20–21).

ÆRLIG

At være oprigtig, pålidelig og uden svig.

De, der taler sandhed, har Herrens velbehag, **Ordsp** 12:22. Hold det du lover, **Præd** 5:4–5. Vi har sagt nej til det skjulte og skændige, **2 Kor** 4:1–2. Ve løgneren, for han skal styrtes ned til helvede, **2 Ne** 9:34. Ånden taler sandheden og lyver ikke, **Jakob** 4:13. Den, der låner af sin næste, skal give det, som han låner, tilbage, **Mosi** 4:28 (L&P 136:25). Se til, at du handler redeligt, dømmer retfærdigt og gør godt, **Alma** 41:14. Lad enhver handle ærligt, **L&P** 51:9. Alle, som ved, at deres hjerte er ærligt, er antaget af mig, **L&P** 97:8. Man skal søge efter ærlige, kloge og gode mennesker til politiske embeder, **L&P** 98:4–10. Søg flittigt, indtil du kan give det tilbage, som din næste har mistet, **L&P** 136:26. Vi tror, at vi skal være ærlige, **TA** 1:3.

ØDELÆGGER. *Se også* Djævelen

Satan er Ødelæggeren.

Herren vil ikke lade ødelæggeren gå ind i jeres huse, **2 Mos** 12:23. Ødelæggeren farer over vandene, **L&P** 61:19. Udkigsposten kunne have reddet min vingård fra ødelæggeren, **L&P** 101:51–54.

ØJE

I skrifterne bruges øjet ofte som symbol på menneskets evne til at modtage Guds lys. Rent symbolsk viser et menneskes øje også dets åndelige habitus og forståelse af det, der hører Gud til.

Herrens befaling er ægte, den giver øjnene glans, **SI** 19:9. Uforstandige har øjne, men kan ikke se, **Jer** 5:21 (Mark 8:18). Øjet er legemets lys, **Matt** 6:22 (Luk 11:34; 3 Ne 13:22; L&P 88:67).

Salige er jeres øjne, fordi de ser, **Matt** 13:16. Jeres hjertes øjne skal blive oplyst, **Ef** 1:17–18. Ve dem, som er vise i deres egne øjne, **2 Ne** 15:21 (**Es** 5:21). De begyndte at faste og at bede om, at folkets øjne måtte blive åbnet, **Mosi** 27:22. Satan forblindede deres øjne, **3 Ne** 2:2. Ingen kan have magt til at bringe Mormons Bog frem, medmindre det bliver gjort alene med hans ære for øje, **Morm** 8:15. Ved Åndens kraft blev vore øjne åbnet, og vor forstand blev oplyst, **L&P** 76:12. Lyset er til i kraft af ham, som oplyser jeres øjne, **L&P** 88:11. Hvis I alene har min ære for øje, skal hele jeres legeme blive fyldt med lys, **L&P** 88:67.

ØRE. *Se også* Lytte

I skrifterne bruges øret ofte som symbol på et menneskes evne til at høre og forstå det, der hører Gud til.

Nok har de ører, men de kan ikke høre, **SI** 115:6. Hver morgen vækker Herren mit øre, **Es** 50:4–5 (**2 Ne** 7:4–5). Den, der har ører, skal høre! **Matt** 11:15. Med ørerne hører de tungt, **Matt** 13:15 (**Moses** 6:27). Hvad intet øje har set og intet øre hørt, det, som Gud har beredt for dem, der elsker ham, **1 Kor** 2:9 (**L&P** 76:10). Djævelen hvisker dem i øret, **2 Ne** 28:22. Åbn ørerne, så I kan høre, **Mosi** 2:9 (**3 Ne** 11:5). Der blev kaldt på mig mange gange, men jeg ville ikke høre, **Alma** 10:6. Lån øre til mine ord, **Alma** 36:1 (**Alma** 38:1; **L&P** 58:1). Der er intet øre, som ikke skal høre, **L&P** 1:2. Vore ører åbnes ved ydmyghed og bøn, **L&P** 136:32.

ÅBENBARING. *Se også* Drømme;

Guds ord; Helligånden;
Inspiration; Lys, Kristi lys;
Profeti; Røst; Syn

Kommunikation fra Gud til hans børn på jorden. Åbenbaring kan finde sted ved Kristi lys og Helligånden som inspiration, syner, drømme eller englebesøg. Åbenbaring rummer vejledning, som kan lede de trofaste til evig frelse i det celestiale rige.

Herren åbenbarer sine planer for

sine profeter og bekræfter over for de troende, at profeternes åbenbaringer er sande (**Am** 3:7). Ved åbenbaring giver Herren personlig vejledning til enhver, som søger den og som udviser tro, omvender sig og er lydlig mod Jesu Kristi evangelium. »Helligånden er en åbenbarer,« sagde Joseph Smith, og »ingen kan modtage Helligånden uden at modtage åbenbaringer.«

I Herrens kirke er Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum profeter, seere og åbenbarere for kirken og verden. Kirkens præsident er den eneste, som Herren har bemyndiget til at modtage åbenbaring for hele kirken (**L&P** 28:2–7). Enhver kan modtage personlig åbenbaring til egen gavn.

Mennesket skal leve af alt, hvad der udgår af Guds mund, **5 Mos** 8:3 (**Matt** 4:4; **L&P** 98:11). Herren talte med en sagte stemme, **1 Kong** 19:12–13. Uden syner er et folk ladt i stikken, **Ordsp** 29:18. Gud Herren gør ikke noget, førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenere, profeterne, **Am** 3:7. Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader, **Matt** 16:15–19. Ånden skal vejlede jer i hele sandheden og forkynde for jer, hvad der kommer, **John** 16:13. Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, **Jak** 1:5. Alt skal blive åbenbaret, **2 Ne** 27:11. Jeg vil give menneskenes børn linje på linje, **2 Ne** 28:30. Der er intet, der er hemmeligt, som ikke skal blive åbenbaret, **2 Ne** 30:17. Helligånden skal vise jer alt, **2 Ne** 32:5. Ingen kender til Guds veje, medmindre det bliver åbenbaret for ham, **Jakob** 4:8. Alma fastede og bad om åbenbaring, **Alma** 5:46. Det, som aldrig har været åbenbaret, skal blive åbenbaret for de trofaste, **Alma** 26:22. De, der forkaster åbenbaring, kender ikke Jesu Kristi evangelium og forstår ikke skrifterne, **Morm** 9:7–8. I modtager intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet, **Eter** 12:6. Mit ord skal opfyldes, **L&P** 1:38. Gød jeg ikke fred i dit sind angående sagen, **L&P** 6:22–23. Jeg vil tale til dig i dit sind og i dit

hjerter, **L&P** 8:2–3. Hvis det er rigtigt, vil jeg bevirke, at det brænder i brystet på dig, **L&P** 9:8. Fornægt ikke åbenbarrelsens ånd, **L&P** 11:25. De, der beder derom, skal modtage åbenbaring på åbenbaring, **L&P** 42:61. Hvad de end taler, når de bliver tilskyndet af Helligånden, skal være Herrens røst, **L&P** 68:4. Gud vil give jer kundskab, **L&P** 121:126. Joseph Smith så Faderen og Sønnen, **JS–H** 1:17. Vi tror på alt, hvad Gud har åbenbaret og endnu vil åbenbare, **TA** 1:7, 9.

ÅG. *Se også* Discipel

Et redskab, som lægges over skuldrene på dyr eller mennesker, så de kan bære eller trække tunge byrder, eller så de kan gå i spand sammen. Kristi åg er symbol på, at man er hans discipel, mens trældomsåget er symbol på undertrykkelse.

Mit åg er godt, og min byrde er let, **Matt** 11:29–30. Træk ikke på samme hammel som de vantro, **2 Kor** 6:14. Lad jer ikke atter tvinge under trælleåg, **Gal** 5:1. Vi ønsker ikke at bringe nogen under trældomsåget, **Alma** 44:2. De helliges lidelser er et jernåg, et stærkt bånd, helvedes kæder, **L&P** 123:1–3, 7–8.

ÅND, DEN HELLIGE. *Se* Helligånden

ÅND. *Se også* Død, fysisk; Mennesker; Opstandelse; Sjæl

Den del af et levende væsen, som eksisterer før den jordiske fødsel, som bor i det jordiske legeme, mens vedkommende er på jorden, og som fortsætter med at eksistere som et særskilt væsen indtil opstandelsen. Alle levende væsener – mennesker, dyr og planter – var ånder, inden der fandtes nogen form for liv på jorden (1 **Mos** 2:4–5; **Moses** 3:4–7). Det åndelige legeme ser ud som det fysiske legeme (1 **Ne** 11:11; **Eter** 3:15–16; **L&P** 77:2; 129). Ånd er stof, men er finere og renere end noget jordisk materiale (**L&P** 131:7).

Ethvert menneske er bogstaveligt søn eller datter af Gud, i og med at det

er født som en ånd af himmelske forældre, inden det bliver født af jordiske forældre (Hebr 12:9). Ethvert menneske på jorden har ud over det fysiske legeme af kød og knogler også et udødeligt åndeligt legeme. I skrifterne kaldes ånden og legemet tilsammen til tider for en sjæl (**L&P** 88:15; **Moses** 3:7, 9, 19; **Abr** 5:7). En ånd kan leve uden et fysisk legeme, men et fysisk legeme kan ikke leve uden en ånd (**Jak** 2:26). Den fysiske død består i åndens adskillelse fra legemet. Ved opstandelsen genforenes ånden med det samme fysiske legeme af kød og knogler, som den besad i den jordiske tilstand, dog med to væsentlige forskelle: De to bliver aldrig igen adskilt, og det fysiske legeme er udødeligt og fuldkomment gjort (**Alma** 11:45; **L&P** 138:16–17).

En ånd har ikke kød og knogler, som I ser, jeg har, **Luk** 24:39. Ånden selv vidner sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn, **Rom** 8:16. Dette legeme er min ånds legeme, **Eter** 3:16. Mennesket er ånd, **L&P** 93:33. Kristus prædikede for de retfærdige ånder i paradiset, **L&P** 138:28–30 (1 **Pet** 3:18–19). I er blevet født til verden ved vand og blod og ånden, **Moses** 6:59. Han stod blandt dem, som var ånder, **Abr** 3:23.

Onde ånder: Jesus uddrev mange dæmoner, **Mark** 1:27, 34, 39. Du urene ånd, far ud af manden, **Mark** 5:2–13. Den onde ånd lærer et menneske, at det ikke skal bede, **2 Ne** 32:8. I Jesu navn uddrev han djævlene og urene ånder, **3 Ne** 7:19. Mange falske ånder har spredt sig og bedrager verden, **L&P** 50:2, 31–32. Joseph Smith forklarede tre nøgler, hvormed man kan afgøre, om en ånd er fra Gud eller Djævelen, **L&P** 129.

ÅNDELIG DØD. *Se* Død, åndelig

ÅNDELIG SKABELSE. *Se også* Mennesker; Skabe

Herren skabte alt åndeligt, inden han skabte det fysiske (**Moses** 3:5).

Gud havde skabt hver plante, før den var på jorden, **1 Mos** 2:4–6 (**Abr** 5:5).

Ved min Ånds kraft skabte jeg alle ting – først åndeligt og dernæst timeligt, **L&P** 29:31–32. Det, der er timeligt, lignes med det, der er åndeligt, **L&P** 77:2. Jeg dannede verden og menneskene, før de blev til i kødet, **Moses** 6:51.

ÅNDENS GAVER. *Se også Gave*

Særlige åndelige velsignelser, som Herren giver værdige personer, dels til deres egen gavn og dels til velsignelse af andre. En nærmere beskrivelse af Åndens gaver findes i Lære og Pagter 46:11–33; Første Korintherbrev 12:1–12; Moronis Bog 10:8–18.

Stræb efter de største nådegaver! **1 Kor** 12:31 (1 Kor 14:1). Nefitterne fik mange

af Åndens gaver, **Alma** 9:21. Ve den, som siger, at Herren ikke længere virker ved gaver eller ved Helligåndens kraft, **3 Ne** 29:6. Gud giver gaver til de trofaste, **Morm** 9:7. Gaver gives ved Kristi Ånd, **Moro** 10:17. Der er mange gaver, og til enhver er der givet en gave ved Guds ånd, **L&P** 46:11. Kirkens ledere har fået magt til at skelne Åndens gaver, **L&P** 46:27. Kirkens præsident besidder alle Guds gaver, **L&P** 107:92.

ÅNDERNES FÆNGSEL. *Se Helvede*

ÅNDEVERDENEN. *Se Forudtilværelse; Helvede; Paradis*

UDVALGTE DELE AF JOSEPH SMITHS OVERSÆTTELSE AF BIBELEN

Det nedenstående er udvalgte dele af Joseph Smiths oversættelse af King James' bibel (JSO). Herren inspirerede profeten Joseph Smith til at gengive visse sandheder til den bibelske tekst, som var gået tabt eller blevet ændret, siden de oprindelige ord blev skrevet. Disse gengivne sandheder har gjort lærdommene tydeligere og har øget forståelsen af skrifterne. De tekststykker, der er udvalgt til Guiden, kan være med til at øge din forståelse af skrifterne, uanset hvilket sprog de er oversat til.

Eftersom Herren åbenbarede for Joseph visse sandheder, som de oprindelige forfattere engang havde nedskrevet, er Joseph Smiths Oversættelse forskellig fra alle andre bibeloversættelser i verden. I denne betydning er ordet *oversættelse* anvendt på en bredere og anderledes måde end normalt, for Josephs oversættelse var i højere grad åbenbaring end en bogstavelig oversættelse fra et sprog til et andet. Se »Joseph Smiths Oversættelse (JSO)« i ordforklaringen i Guiden, hvis du vil vide mere om JSO.

Den følgende illustration er et eksempel på et uddrag fra JSO:

Denne angivelse med ___ JSO, Matt 4:1, 5-6, 8-9 (sml. Matt 4:1, 5-6, 8-9; tilsvarende ændringer blev foretaget i Luk 4:2, 5-11)

Fordi der ved Josephs oversættelse blev bragt ord tilbage til den bibelske tekst, kan versnumrene være forskellige fra dem i den danske bibeloversættelse.

(*Jesus blev ført af Ånden, ikke af Satan*).

1 Så blev Jesus af Ånden ført ud i ørkenen for at være sammen med Gud.

5 Så blev Jesus taget med op til den hellige by, og Ånden stiller ham på templets tinde.

6 Så kom Djævelen til ham og sagde: Hvis du er Guds Søn, så styrtdig ned. For der står skrevet: Han vil give sine engle befaling angående dig, og de skal bære dig på hænder, så du ikke på noget tidspunkt støder din fod på en sten.

8 Og igen var Jesus i Ånden, og den tager ham med op på et meget højt bjerg og viser ham alle verdens riger og deres herlighed.

9 Og Djævelen kom til ham igen og sagde: Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig.

I parenteser er der henvist til det sted i Bibelen, som du kan sammenligne Joseph Smiths oversættelse med.

Denne tekst forklarer, hvilken lære Joseph Smith gjorde tydeligere med sin oversættelse.

Dette er teksten, som Joseph Smith oversatte den.

JSO, 1 Mos 9:10–15 (sml. 1 Mos 9:3–9)

(Mennesket bliver holdt ansvarlig for mord og også for at tage dyreliv uden grund).

10 Men blodet af alt kød, som jeg har givet jer til føde, skal udgydes på jorden, hvilket berøver det livet, og blodet må I ikke spise.

11 Og visselig, blod må ikke udgydes, kun for at få føde, for at redde jeres liv; og blodet af hvert eneste dyr vil jeg kræve af jeres hænder.

12 Og den, der udgyder et menneskes blod, ved et menneske skal hans blod udgydes; for mennesket skal ikke udgyde menneskeblod.

13 For den befaling giver jeg, at hvert menneskes broder skal værne om menneskets liv, for i mit eget billede har jeg skabt mennesket.

14 Og den befaling giver jeg jer: Vær I frugtbare, og mangfoldiggør jer; bliv mange på jorden, og mangfoldiggør jer på den.

15 Og Gud talte til Noa og til hans sønner, som var hos ham og sagde: Og jeg, se, jeg opretter med jer min pagt, som jeg sluttede med jeres fader Enok, angående jeres efterkommere efter jer.

JSO, 1 Mos 9:21–25 (sml. 1 Mos 9:16–17)

(Regnbuen blev sat på himlen som en påmindelse om Guds pagt med Enok og med Noa. I de sidste dage slutter den almindelige forsamling af den Førstefødtes menighed [Herrens Zion på Enoks tid; se Moses 7] sig til de retfærdige på jorden).

21 Og buen skal vise sig i skyen; og jeg vil se på den, så jeg kan huske på den evigtvarende pagt, som jeg sluttede med din fader Enok, om at Zion, når menneskene holder alle mine befalinger, igen skal komme til jorden, Enoks by, som jeg har taget op til mig selv.

22 Og dette er min evigtvarende pagt, at når dine efterkommere antager sandheden og ser op, så ser Zion ned, og alle himlene ryster af glæde, og jorden skælver af fryd,

23 og den almindelige forsamling

af den Førstefødtes menighed kommer ned fra himlen og tager jorden i besiddelse og får plads, indtil enden kommer. Og dette er min evigtvarende pagt, som jeg sluttede med din fader Enok.

24 Og buen skal vise sig i skyen, og med dig vil jeg oprette min pagt, som jeg har sluttet mellem mig og dig for enhver levende skabning af alt kød, som skal være på jorden.

25 Og Gud sagde til Noa: Det er tegnet på den pagt, som jeg har oprettet mellem mig og dig for alt kød, som skal være på jorden.

JSO, 1 Mos 14:25–40 (sml. 1 Mos 14)

(Melkisedeks store tjenestegerning bliver nævnt; det melkisedekske præstedømmes magt og velsignelser bliver beskrevet).

25 Og Melkisedek opløftede sin røst og velsignede Abram.

26 Se, Melkisedek var en mand, som havde tro, og som øvede retfærdighed, og som barn frygtede han Gud og stoppede løvers gab og slukkede voldsom ild.

27 Og efter således at være blevet antaget af Gud blev han ordineret til højpræst af den pagts orden, som Gud sluttede med Enok,

28 og den var efter Guds Søns orden, hvilken orden hverken kom ved et menneske eller ved et menneskes vilje, ej heller ved far eller ved mor, ej heller ved dages begyndelse eller års ende, men ved Gud;

29 og den blev overdraget menneskene, ved at han kaldte dem med sin egen røst, efter hans egen vilje, til så mange, som troede på hans navn.

30 For Gud havde over for Enok og over for hans efterkommere med en ed svoret ved sig selv, at enhver, som blev ordineret til denne orden og dette kald, ved tro skulle have magt til at sønderbryde bjerge, at skille havene, at udtørre vande og at ændre deres løb,

31 at trodse folkeslags hære, at dele jorden, at bryde ethvert bånd, at stå i Guds nærhed, at gøre alt efter hans vilje og efter hans befaling, at underlægge sig fyrstendømmer og magter,

og dette ved Guds Søns vilje, han som var til fra før verdens grundlæggelse.

32 Og de mennesker, som havde denne tro, og som havde opnået denne Guds orden blev forvandlet og taget op til himlen.

33 Og se, Melkisedek var præst af denne orden, derfor stiftede han fred i Salem og blev kaldt fredsfyrsten.

34 Og hans folk øvede retfærdighed og opnåede himlen og tragtede efter Enoks by, som Gud inden da havde taget, idet han havde skilt den fra jorden og har holdt den tilbage til de sidste dage, eller til verdens ende,

35 og har sagt og med en ed svoret, at himlene og jorden skulle føres sammen, og Guds sønner skulle prøves som ved ild.

36 Og denne Melkisedek, som således havde indført retfærdighed, blev af sit folk kaldt himlens konge, eller med andre ord, fredskongen.

37 Og han opløftede sin røst, og han velsignede Abram, fordi han var højpræsten og forvalteren af Guds forrådshus

38 og den, som Gud havde udpeget til at modtage tiende til de fattige.

39 Derfor betalte Abram ham tiende af alt, hvad han havde, af alle de rigdomme, som han besad, og som Gud havde givet ham ud over det, som han havde brug for.

40 Og det skete, at Gud velsignede Abram og gav ham rigdomme og ære og lande til evigtvarende besiddelse i henhold til den pagt, som han havde sluttet, og i henhold til den velsignelse, hvormed Melkisedek havde velsignet ham.

JSO, 1 Mos 15:9–12 (sml. 1 Mos 15:1–6)

(Abraham så Guds Søn i et syn og kendte til opstandelsen).

9 Og Abram sagde: Herre, Gud, hvorledes vil du give mig dette land som en evigtvarende arvelod?

10 Og Herren sagde: Selv om du var død, ville jeg da alligevel ikke være i stand til at give dig det?

11 Og hvis du dør, skal du alligevel besidde det, for den dag kommer, da Menneskesønnen skal leve, men hvorledes kan han leve, hvis han ikke dør? Han må først gøres levende.

12 Og det skete, at Abram skuede frem og så Menneskesønnens dage og blev glad, og hans sjæl fandt hvile, og han troede på Herren, og Herren regnede ham det til retfærdighed.

JSO, 1 Mos 17:3–7, 11–12 (sml. 1 Mos 17:3–12)

(Gud oprettede en omskærelsespagt med Abraham. Dåbsordinancen og den alder, hvor børn begynder at skulle stå til regnskab, blev åbenbart for Abraham).

3 Og det skete, at Abram faldt på sit ansigt og påkaldte Herrens navn.

4 Og Gud talte med ham og sagde: Mit folk er gået bort fra mine forskrifter og har ikke holdt mine ordnancer, som jeg gav deres fædre,

5 og de har ikke iagttaget min salvelse og den begravelse, eller dåb, hvormed jeg befalede dem,

6 men har vendt sig fra befalingen og har selv tiltaget sig at tvætte børn og bestænke med blod

7 og har sagt, at den retfærdige Abels blod blev udgydt for synder, og har ikke vidst, hvorledes de skal stå til regnskab over for mig.

11 Og jeg vil oprette en omskærelsespagt med dig, og det skal være min pagt mellem mig og dig og dine efterkommere efter dig i slægt efter slægt, så du for evigt kan vide, at børn ikke skal stå til regnskab over for mig, førend de er otte år gamle.

12 Og du skal bestræbe dig på at holde alle mine pagter, hvormed jeg sluttede pagt med dine fædre; og du skal holde de befalinger, som jeg har givet dig med min egen mund, og jeg vil være Gud for dig og for dine efterkommere efter dig.

JSO, 1 Mos 17:23 (sml. 1 Mos 17:17)

(Abraham frydede sig, da Isaks fødsel blev forudsagt).

23 Da faldt Abraham på sit ansigt og

frydede sig og sagde i sit hjerte: Et barn skal fødes ham, som er hundrede år gammel, og Sara, som er halvfems år gammel, skal føde.

JSO, 1 Mos 19:9–15 (sml. 1 Mos 19:5–10)

(Lot modstod Sodomas ugudelighed).

9 Og de sagde til ham: Flyt dig. Og de var vrede på ham.

10 Og de sagde indbyrdes: Denne ene mand kom ind for at bo blandt os, og nu agter han at gøre sig til dommer; nu vil vi handle værre med ham end med dem.

11 Derfor sagde de til ham: Vi vil have mændene og også dine døtre, og vi vil gøre med dem, som det passer os.

12 Se, sådan var ugudeligheden i Sodoma.

13 Og Lot sagde: Se nu, jeg har to døtre, som ikke har kendt nogen mand; jeg beder jer, lad mig bønfalde jer, mine brødre, om ikke at skulle hente dem ud til jer, og om at I ikke gør med dem, som det passer jer i jeres øjne;

14 for Gud vil ikke retfærdiggøre sin tjener i dette, lad mig derfor bønfalde jer, mine brødre, blot denne ene gang, om ikke at gøre disse mænd noget, så de kan nyde fred i mit hus, for derfor er de kommet ind under skyggen af mit tag.

15 Og de blev vrede på Lot og kom hen for at sprænge døren, men Guds engle, som var hellige mænd, rakte hånden ud og trak Lot ind i huset til sig og lukkede døren.

JSO, 1 Mos 48:5–11 (sml. 1 Mos 48:5–6)

(Josefs efterkommere skal blive lederne ved Israels indsamling i de sidste dage).

5 Og se, angående dine to sønner, Efraim og Manasse, som blev født dig i Egyptens land, før jeg kom til dig i Egypten, se, de er mine, og mine fædres Gud vil velsigne dem; ligesom Ruben og Simeon skal de blive velsignet, for de er mine; derfor skal de kaldes ved mit navn. (Derfor blev de kaldt Israel).

6 Og dit afkom, som du får efter

dem, skal være dine og skal kaldes ved deres brødres navne i deres arvelod, i stammerne, derfor blev de kaldt Manasses og Efraims stammer.

7 Og Jakob sagde til Josef: Da mine fædres Gud viste sig for mig i Luz i Kana'ans land, svor han over for mig, at han ville give mig og mine efterkommer landet som en evigtvarende ejendom.

8 Derfor, o min søn, har han velsignet mig ved at oprejse dig til at være tjener for mig, ved at redde mit hus fra døden,

9 ved at udfri mit folk, dine brødre, fra hungersnøden, som var hård i landet; derfor skal dine fædres Gud velsigne dig og dine lænders frugt, så de skal blive mere velsignet end dine brødre og mere end din fars hus;

10 for du har sejret, og din fars hus har bøjet sig for dig, ligesom det blev vist dig, før du blev solgt til Egypten ved dine brødres hænder; derfor skal dine brødre bøje sig for dig, fra slægtled til slægtled, for dine lænders frugt for evigt;

11 for du skal være et lys for mit folk til i deres fangenskab dage at udfri dem fra trældom og til at bringe dem frelse, når de er fuldstændig nedtyngt af synd.

JSO, 1 Mos 50:24–38 (sml. 1 Mos 50:24–26; se også 2 Ne3)

(Moses, Aron og Joseph Smith blev alle nævnt i denne profeti af Josef i Egypten. Ligeledes profeterede Josef, at Mormons Bog ville komplementere Judas optegnelse).

24 Og Josef sagde til sine brødre: Jeg dør og går til mine fædre, og jeg går i graven med glæde. Min fader Jakobs Gud være med jer til at udfri jer af trængsel i jeres trældoms dage; for Herren har været hos mig, og jeg har af Herren fået et løfte om, at af mine lænders frugt vil Gud Herren oprejse en retfærdig gren af mine lændere, og for jer, som min far Jakob har givet navnet Israel, en profet (ikke Messias, som kaldes Shilo); og denne profet skal udfri mit folk af Egypten i jeres trældoms dage.

25 Og det skal ske, at de skal blive spredt igen, og en gren skal blive bræk-

ket af og skal blive ført til et fjernt land; alligevel skal de blive husket i Herrens pagter, når Messias kommer, for han skal gives til kende for dem i de sidste dage på magtfuld vis og skal føre dem ud af mørket ind i lyset, ud af skjult mørke og ud af fangenskab til frihed.

26 En seer skal Herren min Gud oprejse, som skal være en udsøgt seer for mine lænders frugt.

27 Så siger Herren, mine fædres Gud, til mig: En udsøgt seer vil jeg oprejse af dine lænders frugt, og han skal være højt agtet blandt dine lænders frugt; og til ham vil jeg give befaling om, at han skal udføre et værk for dine lænders frugt, hans brødre.

28 Og han skal bringe dem til kundskab om de pagter, som jeg har sluttet med dine fædre; og han skal udføre et hvilket som helst værk, jeg skal befale ham.

29 Og jeg vil gøre ham mægtig i mine øjne, for han skal udføre mit værk; og han skal være mægtig ligesom ham, som jeg har sagt, jeg vil oprejse for jer til at udfri mit folk, o, Israels hus, af Egyptens land; for en seer vil jeg oprejse til at udfri mit folk af Egyptens land; og han skal kaldes Moses. Og ved dette navn vil han vide, at han er af dit hus, for han skal blive opfostret af kongens datter og skal kaldes hendes søn.

30 Og videre, en seer vil jeg oprejse af dine lænders frugt, og ham vil jeg give magt til at udbringe mit ord til dine lænders efterkommere; og ikke alene til at udbringe mit ord, siger Herren, men til at overbevise dem om mit ord, som allerede skal være udbredt blandt dem i de sidste dage;

31 derfor skal dine lænders frugt skrive, og Judas lænders frugt skal skrive, og det, der skal skrives af dine lænders frugt, og også det, der skal skrives af Judas lænders frugt, skal vokse sammen for at gendrive falske lærdomme og afskaffe stridigheder og skabe fred blandt dine lænders frugt og bringe dem til kundskab om deres fædre i de sidste dage og også til kundskab om mine pagter, siger Herren.

32 Og fra svaghed skal han blive gjort stærk på den dag, da mit værk skal gå ud blandt hele mit folk, hvilket i de sidste dage skal føre dem, som er af Israels hus, tilbage.

33 Og den seer vil jeg velsigne, og de, der forsøger at slå ham ihjel, skal blive udslettet; for dette løfte giver jeg til dig, for jeg vil huske dig fra slægtled til slægtled; og han skal få navnet Josef, og det skal være efter hans fars navn; og han skal være ligesom du; for det, som Herren skal udføre ved hans hånd, skal bringe mit folk til frelse.

34 Og Herren svor over for Josef, at han ville bevare hans efterkommere for evigt, idet han sagde: Jeg vil oprejse Moses, og en stav skal være i hans hånd, og han skal samle mit folk, og han skal lede dem som en flok, og han skal slå vandene i Det Røde Hav med sin stav.

35 Og han skal have dømmekraft og skal skrive Herrens ord. Og han skal ikke tale mange ord, for jeg vil skrive min lov for ham med min egen hånds finger, og jeg vil udpege en talsmand for ham, og han skal få navnet Aron.

36 Og det skal blive gjort for dig i de sidste dage, sådan som jeg har svoret. Derfor sagde Josef til sine brødre: Gud vil visselig komme til jer og føre jer ud af dette land til det land, som han tilsvor Abraham og Isak og Jakob.

37 Og Josef bekræftede meget andet for sine brødre og tog Israels børn i ed, idet han sagde til dem: Gud vil visselig komme til jer, og I skal bringe mine knogler med op herfra.

38 Så døde Josef, da han var et hundrede og ti år gammel; og de balsamerede ham, og de lagde ham i en kiste i Egypten; og Israels børn sørgede for, at han ikke blev begravet, så han kunne blive bragt med op og lagt i gravhulen med sin far. Og således huskede de den ed, som de svor over for ham.

JSO, 2 Mos 4:21 (sml. 2 Mos 4:21; 7:3, 13; 9:12; 10:1, 20, 27; 11:10; 14:4, 8, 17; 5 Mos 2:30)

(Herren var ikke ansvarlig for, at Faraos forhærdede sit hjerte. JSO, 2 Mos 7:3, 13;

9:12; 10:1, 20, 27; 11:10; 14:4, 8, 17 viser, at Farao selv forhærdede sit hjerte).

21 Og Herren sagde til Moses: Når du tager af sted for at vende tilbage til Egypten, så se til, at du gør alle de undere for Farao, som jeg har lagt i din hånd, så vil jeg give dig fremgang; men Farao vil forhærde sit hjerte, og han vil ikke lade folket rejse.

JSO, 2 Mos 18:1 (sml. 2 Mos 18:1)

(Jetro var højpræst).

1 Da Jetro, højpræsten i Midjan, Moses' svigerfar, hørte om alt det, som Gud havde gjort for Moses og for Israel, sit folk, og at Herren havde ført Israel ud af Egypten,

JSO, 2 Mos 22:18 (sml. 2 Mos 22:17)

(Mordere skal ikke lades i live).

18 Du skal ikke lade en morder leve.

JSO, 2 Mos 33:20, 23 (sml. 2 Mos 33:20, 23)

(Intet syndigt menneske kan se Guds ansigt og forblive i live).

20 Og han sagde til Moses: Du får ikke lov at se mit ansigt på dette tidspunkt, for at min vrede ikke skal blive optændt mod dig også, så jeg slår dig ihjel, og dit folk med, for ingen af dem skal se mig på dette tidspunkt og leve, for de er overordentlig syndige. Og intet syndigt menneske har på noget tidspunkt, ej heller skal der være noget syndigt menneske, som på noget tidspunkt skal se mit ansigt og leve.

23 Og jeg vil tage min hånd væk, og du skal se min ryg, men mit ansigt skal ikke ses som på andre tidspunkter, for jeg er vred på mit folk Israel.

JSO, 2 Mos 34:1–2, 14 (sml. 2 Mos

34:1–2, 14; L&P 84:21–26)

(Det andet sæt tavler, der blev givet til Moses, indeholdt en lavere lov end det første sæt).

1 Og Herren sagde til Moses: Tilhug dig to andre stentavler som de første, og på dem vil jeg også skrive lovens ord, ligesom de til at begynde med var skrevet på de tavler, som du knuste,

men det skal ikke være som på de første, for jeg vil tage præstedømmet bort fra deres midte; derfor skal min hellige orden og dens ordinancer ikke drage foran dem, for min nærhed skal ikke drage af sted i deres midte, for at jeg ikke skal udrydde dem.

2 Men jeg vil give dem loven som til at begynde med, men det skal være efter loven om en kødelig befaling, for jeg har svoret i min vrede, at de ikke skal komme ind i min nærhed, gå ind til min hvile, i deres vandrings dage. Gør derfor, som jeg har befalet dig, og vær rede i morgen, og kom i morgen op på Sinajs bjerg, og fremstil dig dér på bjergets top for mig.

(Jahve var et af navnene, hvorunder folk på Det Gamle Testaments tid kendte Herren Jesus Kristus).

14 For du må ikke tilbede nogen anden Gud, for Herren, hvis navn er Jahve, er en lidenskabelig Gud.

JSO, 5 Mos 10:2 (sml. 5 Mos 10:2)

(På det første sæt tavler åbenbarede Gud det hellige præstedømmes evigtvarende pagt).

2 Og på tavlerne vil jeg skrive de ord, der var på de første tavler, som du knuste, undtagen det hellige præstedømmes evigtvarende pagts ord, og du skal lægge dem i arken.

JSO, 1 Sam 16:14–16, 23 (sml. 1 Sam 16:14–16, 23; tilsvarende ændringer blev foretaget i 1 Sam 18:10 og 19:9)

(Den onde ånd, der kom over Saul, var ikke fra Herren).

14 Men Herrens ånd forlod Saul, og en ond ånd, som ikke var fra Herren, plagede ham.

15 Og Sauls tjenere sagde til ham: Se nu, en ond ånd, som ikke er fra Gud, plager dig.

16 Lad nu vor herre befale dine tjenere, som står foran dig, at finde en mand, som er en dygtig citerspiller; og det skal ske, når den onde ånd, som ikke er fra Gud, kommer over dig, at han skal spille med sin hånd, og du skal få det godt.

23 Og det skete, da den onde ånd, som ikke var fra Gud, kom over Saul, at David tog en citer og spillede med sin hånd, så Saul fandt lindring og fik det godt, og den onde ånd forlod ham.

JSO, 2 Sam 12:13 (2 Sam 12:13)

(Gud tilgav ikke David hans alvorlige synd).

13 Og David sagde til Natan: Jeg har syndet mod Herren. Og Natan sagde til David: Herren har ikke tilgivet dig din synd, så du ikke skal dø.

JSO, 2 Krøn 18:22 (sml. 2 Krøn 18:22)

(Herren lægger ikke en løgneånd i munden på profeterne).

22 Derfor, se, Herren har fundet en løgneånd i munden på disse dine profeter, og Herren har talt ondt imod dig.

JSO, Sl 14:1-7 (sml. Sl 14:1-7)

(Salmisten glædede sig til genoprettelses dag).

1 Tåben har sagt i sit hjerte: Der er ingen, der har set Gud. Derfor, fordi han ikke viser sig for os, er der ingen Gud. Se, de er fordærvede, de har gjort vederstyggelige gerninger, og ingen af dem gør godt.

2 For Herren så ned fra himlen på menneskenes børn og sagde ved sin røst til sin tjener: Søg du blandt menneskenes børn for at se, om der er nogen, der forstår Gud. Og han åbnede sin mund over for Herren og sagde: Se alle disse, som siger, de er dine.

3 Herren svarede og sagde: De er alle kommet på afveje, de er alle sammen blevet tilsølede, du kan ikke se en eneste af dem, som gør godt, nej, ikke én.

4 Alle dem, de har som lærere, over gudløshed, og der er ingen kundskab i dem. De er dem, som æder mit folk op. De æder brød og påkalder ikke Herren.

5 De frygter såre, for Gud bor blandt de retfærdiges slægt. Han er de fattiges rådgiver, for de skammer sig over de ugudelige og søger deres tilflugt hos Herren.

6 De skammer sig over den fattiges rådgiver, fordi Herren er hans tilflugt.

7 Åh, gid Zion blev grundfæstet fra himlen, Israels frelse. O Herre, hvornår grundfæster du Zion? Når Herren fører sit folk ud af fangenskab, skal Jakob fryde sig, Israel skal blive glad.

JSO, Sl 24:7-10 (sml. Sl 24)

(Denne salme hylder Kristi andet komme).

7 Løft jeres hoveder, o I Jakobs slægter, og vær I opløftede, så skal Herren, stærk og mægtig, Herren, mægtig i krig, han som er herlighedens konge, grundfæste jer for evigt.

8 Og han ruller himlene bort og kommer ned for at forløse sit folk, for at give jer et evigt navn, for at grundfæste jer på hans evigtvarende klippe.

9 Løft jeres hoveder, o I Jakobs slægter, løft jeres hoveder, I evigtvarende slægter, og Hærskarers Herre, Kongernes Konge,

10 ja, herlighedens konge skal komme til jer og skal forløse sit folk og skal grundfæste dem i retfærdighed. Sela.

JSO, Sl 109:4 (sml. Sl 109:4)

(Vi skal bede for vore modstandere).

4 Og til trods for min kærlighed er de mine modstandere; dog vil jeg vedblive i bøn for dem.

JSO, Es 42:19-23 (sml. Es 42:19-22)

(Herren vil sende sin tjener til de blinde).

19 For jeg vil sende min tjener til jer, som er blinde, ja, et sendebud til at åbne de blindes øjne og åbne de døves ører;

20 og de skal blive gjort fuldkomne til trods for deres blindhed, hvis de vil lytte til sendebudet, Herrens tjener.

21 Du er et folk, som ser meget, men du giver ikke agt; som åbner ørerne for at høre, men du hører ikke.

22 Herren har ikke behag i et sådant folk, men for sin retfærdigheds skyld vil han højne loven og gøre den agtværdig.

23 Du er et udbyttet og udplyndret folk; dine fjender, dem alle, har fanget dig i huller, og de har gemt dig bort i fængsler; de har gjort dig til bytte, og ingen udfrier dig; til et rov, og ingen siger: Genrejs.

JSO, Jer 26:13 (sml. Jer 26:13)

(Herren omvender sig ikke, mennesker omvender sig).

13 Gør derfor jeres veje og jeres gerninger gode igen, og adlyd Herren jeres Guds røst, og omvend jer, så afvender Herren det onde, som han har udtalt mod jer.

JSO, Am 7:3 (sml. Am 7:3)

(Herren omvender sig ikke, mennesker omvender sig).

3 Og angående Jakob sagde Herren: Jakob skal omvende sig af den grund, derfor vil jeg ikke fuldstændig udrydde ham, siger Herren.

JSO, Matt 3:24–26 (sml. Matt 2:23)

(Jesu barndom og ungdom bliver beskrevet).

24 Og det skete, at Jesus voksede op sammen med sine brødre og voksede sig stærk og ventede på, at Herren skulle tilkendegive, hvornår tiden for hans tjenestegerning skulle komme.

25 Og han tjente under sin far, og han talte ikke som andre mennesker, ej heller kunne han belæres, for han havde ikke nødig, at noget menneske skulle belære ham.

26 Og efter mange år nærmede tiden for hans tjenestegerning sig.

JSO, Matt 3:43–46 (sml. Matt 3:15–17)

(Jesús blev døbt af Johannes ved nedsænkning i vand).

43 Og Jesus svarede og sagde til ham: Lad mig blive døbt af dig, for således er det passende for os at opfylde al retfærdighed. Så føjede han ham.

44 Og Johannes steg ned i vandet og døbte ham.

45 Og da Jesus var blevet døbt, steg han straks op af vandet, og Johannes så, og se, himlene blev åbnet for ham, og han så Guds Ånd stige ned som en due og hvile på Jesus.

46 Og se, han hørte en røst fra himlen, som sagde: Det er min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag. Hør I ham.

JSO, Matt 4:1, 5–6, 8–9 (sml. Matt 4:1, 5–6, 8–9; tilsvarende ændringer blev foretaget i Luk 4:2, 5–11)

(Jesús blev ført af Ånden, ikke af Satan).

1 Så blev Jesus af Ånden ført ud i ørkenen for at være sammen med Gud.

5 Så blev Jesus taget med op til den hellige by, og Ånden stiller ham på templets tinde.

6 Så kom Djævelen til ham og sagde: Hvis du er Guds Søn, så styrk dig ned. For det står skrevet: Han vil give sine engle befaling angående dig, og de skal bære dig på hænder, så du ikke på noget tidspunkt støder din fod på en sten.

8 Og igen var Jesus i Ånden, og den tager ham med op på et meget højt bjerg og viser ham alle verdens riger og deres herlighed.

9 Og Djævelen kom til ham igen og sagde: Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig.

JSO, Matt 4:11 (sml. Matt 4:11)

(Jesús sendte engle til at betjene Johannes Døber).

11 Og nu vidste Jesus, at Johannes var blevet kastet i fængsel, og han sendte engle, og se, de kom og betjente ham.

JSO, Matt 4:18 (sml. Matt 4:19)

(Det Gamle Testaments profeter talte om Jesús).

18 Og han sagde til dem: Jeg er ham, om hvem der er blevet skrevet af profeterne: Følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.

JSO, Matt 4:22 (sml. Matt 4:23)

(Jesús helbredte mennesker blandt dem, som troede på hans navn).

22 Og Jesus gik omkring i hele Galilæa, underviste i deres synagoger og prædikede evangeliet om riget og helbredte al slags sygdom og alle slags lidelser blandt mennesker, som troede på hans navn.

JSO, Matt 6:14 (sml. Matt 6:13; tilsvarende ændringer blev foretaget i Luk 11:4)

(Herren leder os ikke ind i fristelse).

14 Og lad os ikke blive ledt ind i fristelse, men fri os fra det onde.

JSO, Matt 6:22 (sml. Matt 6:22)

(Hvis vi alene har Guds ære for øje, bliver hele vort legeme fyldt med lys).

22 Øjet er legemets lys; hvis du derfor alene har Guds ære for øje, skal hele dit legeme være fyldt med lys.

JSO, Matt 6:38 (sml. Matt 6:33)

(Vi bør stræbe efter først at opbygge Guds rige).

38 Stræb derfor ikke efter det, der er af denne verden, men stræb først efter at opbygge Guds rige og at grundfæste hans retfærdighed, så skal alt dette gives jer i tilgift.

JSO, Matt 7:1–2 (sml. Matt 7:1–2)

(Døm ikke uretfærdigt).

1 Se, dette er de ord, som Jesus lærte sine disciple, at de skulle sige til folket:

2 Døm ikke uretfærdigt, for at I ikke skal dømmes, men døm en retfærdig dom.

JSO, Matt 7:9–11 (sml. Matt 7:6)

(Fortæl ikke verden om rigets hemmeligheder).

9 Drag ud i alverden, idet I siger til alle: Omvend jer, for Himmeriget er kommet jer nær.

10 Og rigets hemmeligheder skal I holde for jer selv, for det er ikke passende at give det, der er helligt, til hundene, kast heller ikke jeres perler for svin, for at de ikke skal trampe dem under deres ben.

11 For verden kan ikke tage imod det, som I selv ikke er i stand til at antage, derfor skal I ikke give jeres perler til dem, for at de ikke skal vende sig om og sønderrive jer.

JSO, Matt 9:18–21 (Dette er et stykke tekst, som blev gengivet

til profeten Joseph Smith, og som er indsat mellem Matt 9:15 og Matt 9:16)

(Jesus forkastede farisæernes dåb; det var ham, der gav Moseloven).

18 Da sagde farisæerne til ham: Hvorfor vil I ikke tage imod os med vor dåb, eftersom vi holder hele loven?

19 Men Jesus sagde til dem: I holder ikke loven. Hvis I havde holdt loven, ville I have taget imod mig, for jeg er ham, som gav loven.

20 Jeg tager ikke imod jer med jeres dåb, for den gavner jer ikke på nogen måde.

21 For når det, der er nyt, er kommet, er det gamle klar til at blive lagt bort.

JSO, Matt 16:25–26 (sml. Matt 16:24)

(Meningen med udtrykket »at tage Jesu kors op« er at fornægte sig ugudelighed).

25 Da sagde Jesus til sine disciple: Hvis nogen vil følge efter mig, lad ham da fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.

26 Og se, for et menneske at tage sit kors op er at fornægte sig al ugudelighed og ethvert verdsligt begær og at holde mine befalinger.

JSO, Matt 17:10–14 (sml. Matt 17:11–13)

(Der skulle komme to Elias'er – en for at berede, og en for at genoprette).

10 Og Jesus svarede og sagde til dem: Elias skal i sandhed først komme og genoprette alt, sådan som profeterne har skrevet.

11 Og videre siger jeg jer, at den Elias er allerede kommet, om hvem, det er skrevet: Se, jeg vil sende mit sendebud, og han skal berede vejen for mig! og de kendte ham ikke, men har gjort med ham, som de ville.

12 Ligeledes skal også Menneskesønnen lide ved dem.

13 Men jeg siger jer: Hvem er Elias? Se, dette er den Elias, som jeg sendte for at berede vejen for mig.

14 Da forstod disciplene, at han talte til dem om Johannes Døber og også

om en anden, som skulle komme og genoprette alt, sådan som det er skrevet af profeterne.

JSO, Matt 18:11 (se Matt 18:11; se også Moroni 8)

(Små børn har ikke brug for omvendelse).

11 For Menneskesønnen er kommet for at frelse det, som var fortabt, og for at kalde syndere til omvendelse, men disse små har ikke behov for omvendelse, og jeg vil frelse dem.

JSO, Matt 19:13 (sml. Matt 19:13)

(Små børn skal blive frelst).

13 Så blev der ført nogle små børn til ham, for at han skulle lægge sine hænder på dem og bede. Og disciplene irettesatte dem, idet de sagde: Det er ikke nødvendigt, for Jesus har sagt: Sådanne skal blive frelst.

JSO, Matt 21:33 (sml. Matt 21:32–33)

(Mennesket må omvende sig, før det kan tro på Kristus).

33 For den, der ikke troede på Johannes hvad angår mig, kan ikke tro på mig, medmindre han først omvender sig.

JSO, Matt 21:47–56 (sml. Matt 21:45–46)

(Jesus kundgjorde, at han er hovedhjørnestenen. Evangeliet bliver tilbudt jøderne og derefter ikke-jøderne. De ugudelige bliver udryddet, når Jesus vender tilbage).

47 Og da ypperstepræsterne og farisæerne havde hørt hans lignelser, forstod de, at han talte om dem.

48 Og de sagde indbyrdes: Tror denne mand, at han alene kan ødelægge dette store rige. Og de var vrede på ham.

49 Men da de forsøgte at lægge hånd på ham, frygtede de mængden, for de fandt ud af, at mængden anså ham for profet.

50 Og se, hans disciple kom til ham, og Jesus sagde til dem: Undrer I jer over ordene i den lignelse, som jeg talte til dem?

51 Sandelig siger jeg jer: Jeg er stenen, og disse ugudelige forkaster mig.

52 Jeg er hovedhjørnestenen. Disse jøder skal falde over mig og blive knust.

53 Og Guds rige skal blive taget fra dem og blive givet til et folkeslag, som bærer dets frugter (dvs. ikke-jøderne).

54 Derfor, hver den, på hvem denne sten falder, ham skal den kværne til støv.

55 Og når vingårdens Herre derfor kommer, slår han disse elendige, ugudelige mennesker ihjel og lejer atter sin vingård ud til andre bønder – nemlig i de sidste dage – som skal give ham frugten i dens tid.

56 Og da forstod de den lignelse, som han talte til dem, at ikke-jøderne også skulle udryddes, når Herren stiger ned fra himlen for at regere i sin vingård, som er jorden og dens indbyggere.

JSO, Matt 23:6 (sml. Matt 23:9)

(Han, som er i himlen, er vor skaber).

6 Og kald ingen på jorden for jeres skaber eller jeres himmelske Fader, for kun én er jeres skaber og himmelske Fader, nemlig ham som er i himlen.

JSO, Matt 26:22, 24–25 (sml. Matt 26:26–29; JSO, Mark 14:20–25)

(Jesus indstiftede nadveren).

22 Og mens de spiste, tog Jesus et brød og brød det og velsignede det og gav sine disciple det og sagde: Tag det, spis det; dette er til erindring om mit legeme, som jeg giver som løsesum for jer.

24 For dette er til erindring om mit, den nye pagts blod, som udgydes for så mange, som vil tro på mit navn, til deres synders forladelse.

25 Og jeg giver jer den befaling, at I skal bestræbe jer på at gøre det, som I har set mig gøre, og aflægge vidnesbyrd om mig, lige indtil enden.

JSO, Matt 27:3–6 (sml. Matt 27:3–5; ApG 1:18)

(Judas' død bliver beskrevet).

3 Da Judas, som havde forrådt ham, nu så, at han var blevet dømt, omvendte han sig og bragte de tredive

sølvpenge tilbage til ypperstepræsterne og ældsterne,

4 idet han sagde: Jeg har syndet i og med, at jeg har forrådt uskyldigt blod.

5 Og de sagde til ham: Hvad kommer det os ved? Se du selv til det; dine synder komme over dig.

6 Og han kastede sølvpengene i templet og forlod stedet og gik bort og hængte sig i et træ. Og han faldt straks ned, og hans indvolde væltede ud, og han døde.

JSO, Mark 9:3 (sml. Mark 9:4)

(Johannes Døber var på Forklarelsens Bjerg).

3 Og Elias kom til syne for dem sammen med Moses, eller med andre ord, Johannes Døber og Moses; og de talte med Jesus.

JSO, Mark 9:40–48 (sml. Mark 9:43–48)

(Aftugningen af en hånd eller fod, som forarger, bliver sammenlignet med det at bryde forhold, som kan lede en på afveje).

40 Hvis din hånd derfor forarger dig, så hug den af; eller hvis din broder forarger dig og ikke bekender og ikke forsager, skal han hugges af. Det er bedre for dig at gå lemlæstet ind til livet end at have to hænder og gå til helvede.

41 For det er bedre for dig at gå ind til livet uden din broder end for dig og din broder at blive kastet i helvede i den ild, der aldrig skal slukkes, hvor deres maddiker ikke dør, og ilden ikke slukkes.

42 Og videre, hvis din fod forarger dig, så hug den af; for han, som er dit forbillede, ved hvem du vandrer, hvis han bliver en overtræder, skal han hugges af.

43 Det er bedre for dig at gå halt ind til livet end at have to fødder og blive kastet i helvede i den ild, der aldrig skal slukkes.

44 Lad derfor enhver stå eller falde ved sig selv og ikke på grund af en anden, eller ikke fordi han sætter sin lid til en anden.

45 Søg til min Fader, og hvad I beder om skal blive gjort i det selv samme øjeblik, hvis I beder i tro, overbevist om at I skal få det.

46 Og hvis dit øje, som ser for dig – ham som er udpeget til at våge over dig og vise dig lyset – bliver en overtræder og forarger dig, så riv ham ud.

47 Det er bedre for dig at gå ind i Guds rige med ét øje end at have to øjne og blive kastet i helvedes ild.

48 For det er bedre, at du selv bliver frelst end sammen med din broder at blive kastet i helvede, hvor deres maddiker ikke dør, og hvor ilden ikke slukkes.

JSO, Mark 12:32 (sml. Mark 12:27)

(Gud er ikke en gud for de døde, for han oprejser de døde fra deres grave).

32 Derfor er han ikke Gud for de døde, men Gud for de levende, for han oprejser dem af deres grave. Derfor tager I gruelig fejl.

JSO, Mark 14:20–25 (sml. Mark 14:22–25; JSO, Matt 26:22, 24–25)

(Jesus indstiftede nadveren).

20 Og mens de spiste, tog Jesus et brød og velsignede det og brød det og gav dem det og sagde: Tag det og spis.

21 Se, dette skal I gøre til erindring om mit legeme, for så ofte som I gør det, husker I denne time, hvor jeg var sammen med jer.

22 Og han tog bægeret, og da han havde givet tag, gav han dem det, og de drak alle af det.

23 Og han sagde til dem: Dette er til erindring om mit blod, som udgydes for mange, og den nye pagt, som jeg giver jer, for om mig skal I aflægge vidnesbyrd for hele verden.

24 Og så ofte som I udfører denne ordinance, husker I mig, at jeg i denne time var sammen med jer og sammen med jer drak af dette bæger, ja, for sidste gang i min tjenestegerning.

25 Sandelig siger jeg jer: Om dette skal I aflægge vidnesbyrd, for jeg vil ikke mere drikke af vintræets frugt

sammen med jer før den dag, da jeg drikker den som ny vin i Guds rige.

JSO, Mark 14:36–38 (sml. Mark 14:32–34)

(I Getsemane var der endog nogle af de tolv, som ikke fuldt ud fattede Jesu rolle som Messias).

36 Og de kom til et sted, som blev kaldt Getsemane, som var en have; og disciplene begyndte at blive såre foruroligere og at blive meget bekymrede og at beklage sig i hjertet, idet de funderede over, om dette var Messias.

37 Og Jesus, som kendte deres hjerter, sagde til sine disciple: Sæt jer her, mens jeg beder.

38 Og han tager Peter og Jakob og Johannes med sig og irettesatte dem og sagde til dem: Min sjæl er overordentlig sorgfuld, ja, til døden; bliv I her og våg.

JSO, Mark 16:3–6 (Mark 16:4–7; tilsvarende ændringer blev foretaget i Matt 28:2–8; sml. Luk 24:2–4)

(To engle hilste kvinderne ved Frelserens grav).

3 Men da de så derhen, så de, at stenen var rullet væk (for den var meget stor), og at to engle sad på den klædt i lange hvide klæder, og de blev forfærdede.

4 Men englens sagde til dem: Vær ikke forfærdede; I søger efter Jesus af Nazaret, som blev korsfæstet; han er opstået; han er ikke her; se stedet, hvor de lagde ham;

5 og gå hen og sig til hans disciple og Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa; dér skal I se ham, sådan som han sagde til jer.

6 Og da de trådte ind i gravhulen, så de stedet, hvor de havde lagt Jesus.

JSO, Luk 1:8 (sml. Luk 1:8)

(Zakarias, Johannes Døbers far, udførte pligten i præstedømmet).

8 Og mens han virkede for Gud i præstens embede i sit præstedømmes orden,

JSO, Luk 2:46 (sml. Luk 2:46)

(Lærerne i templet lyttede til Jesus og stillede ham spørgsmål).

46 Og det skete, at de efter tre dage fandt ham i templet siddende blandt lærerne, og de lyttede til ham og stillede ham spørgsmål.

JSO, Luk 3:4–11 (sml. Luk 3:4–6)

(Kristus kommer for at opfylde profetierne, borttage synder, bringe frelse og være et lys, og han kommer på en kraftfuld dag og i tidernes fylde).

4 ligesom det er skrevet i profeten Esajas' bog; og disse er ordene, som lyder: Røsten fra en, der råber i ørkenen: Bered Herrens vej, og gør hans stier rette.

5 For se, han skal komme, som det er skrevet i profeternes bog, for at borttage verdens synder og for at bringe frelse til de hedenske folkeslag, for at indsamle dem, der er faret vild, og som er af Israels fårefold;

6 ja, de spredte og plagede; og også for at berede vejen og gøre det muligt at prædike evangeliet for ikke-jøderne;

7 og for at være et lys for alle, som sidder i mørke, til jordens fjerneste egne; for at tilvejebringe opstandelsen fra de døde og for at stige op til det høje, for at bo ved Faderens højre hånd

8 indtil tidens fylde, og indtil loven og vidnesbyrdet bliver beseglet og rigets nøgler atter bliver overdraget Faderen;

9 for at øve retfærdighed over for alle, for at komme ned til doms over alle og for at overbevise alle de ugudelige om deres ugudelige handlinger, som de har begået; og alt dette på den dag, han skal komme;

10 for det er en kraftfuld dag, ja, enhver dal skal blive fyldt, og ethvert bjerg og enhver høj skal blive gjort lav; det krogede skal blive gjort lige, og de ujævne veje jævne;

11 og alt kød skal se Guds frelse.

JSO, Luk 11:53 (sml. Luk 11:52)

(Skrifternes fylde er kundskabens nøgle).

53 Ve jer, I lovkyndige! For I har fjer-

net kundskabens nøgle, skrifternes fylde; I går ikke selv ind i riget, og de, der var på vej ind, har I hindret.

JSO, Luk 12:9–12 (sml. Luk 12:9–10)

(Bespottelse af Helligånden bliver ikke tilgivet).

9 Men den, der fornægter mig over for mennesker, skal blive fornægtet over for Guds engle.

10 Se, hans disciple vidste, at han sagde dette, fordi de havde talt ondt mod ham over for folket, for de var bange for at bekende ham over for mennesker.

11 Og de talte sammen indbyrdes og sagde: Han kender vore hjerter, og han taler til vor fordømmelse, og vi bliver ikke tilgivet. Men han svarede dem og sagde til dem:

12 Enhver, som taler et ord imod Menneskesønnen og omvender sig, ham skal det blive tilgivet, men den, der spotter Helligånden, ham skal det ikke blive tilgivet.

JSO, Luk 12:41–57 (sml. Luk 12:38–48)

(Vi skal altid være beredt til Herrens komme).

41 For se, han kommer i den første nattevagt, og han skal også komme i den anden vagt, og han skal atter komme i den tredje vagt.

42 Og sandelig siger jeg jer: Han er allerede kommet, sådan som det er skrevet om ham; og videre, når han kommer i den anden vagt eller kommer i den tredje vagt, velsignede er de tjenere, som han finder i færd med at gøre således, når han kommer,

43 for disse tjeneres Herre skal binde kjortlen op om sig og bede dem sætte sig til bords og komme og betjene dem.

44 Og se, sandelig siger jeg dette til jer, så I kan vide dette, at Herrens komme er som en tyv om natten.

45 Og det er som med en mand, som er husejer, at hvis han ikke våger over sit gods, da kommer tyven i en time, hvor han ikke er opmærksom, og tager hans gods og deler det blandt sine venner.

46 Og de sagde indbyrdes: Hvis husets herre havde vidst, i hvilken time tyven kom, ville han have våget og ikke have ladet nogen bryde ind i sit hus og ladet sit gods gå tabt.

47 Og han sagde til dem: Sandelig siger jeg jer: Vær I derfor også rede, for Menneskesønnen kommer i en time, I ikke tænker det.

48 Da sagde Peter til ham: Herre, fortæller du denne lignelse til os eller til alle?

49 Og Herren sagde: Jeg taler til dem, hvem Herren skal gøre til herskere over hans husstand, så de kan give hans børn deres del af føden i rette tid.

50 Og de sagde: Hvem er da den tro og kloge tjener?

51 Og Herren sagde til dem: Det er den tjener, som våger, så han kan give sin del af føden i rette tid.

52 Velsignet være den tjener, som hans Herre finder i færd med at gøre således, når han kommer.

53 I sandhed siger jeg jer, at han vil gøre ham til hersker over alt, hvad han har.

54 Men den onde tjener er den, som ikke bliver fundet i færd med at våge. Og hvis den tjener ikke bliver fundet i færd med at våge, siger han i sit hjerte: Min Herre udsætter sit komme! og han begynder at slå karlene og pigerne og at æde og drikke og beruse sig.

55 Den tjeners Herre kommer på en dag, han ikke venter, og i en time, hvor han ikke er opmærksom, og hugger ham ned og tildeler ham hans lod sammen med de ikke-troende.

56 Og den tjener, der kendte sin Herres vilje og ikke beredte sig til sin Herres komme og ej heller gjorde efter hans vilje, skal blive slået med mange slag.

57 Men den, der ikke kendte sin Herres vilje og gjorde noget, han fortjente pisk for, skal blive slået med nogle få. For enhver, som har fået meget, af ham skal der kræves meget; og den, som Herren har betroet meget, af ham skal mennesker forlange så meget desto mere.

JSO, Luk 16:16–23 (sml. Luk 16:16–18)

(Jesus gav baggrunden for lignelsen om den rige mand og Lazarus).

16 Og de sagde til ham: Vi har loven og profeterne, men hvad denne mand angår, så vil vi ikke antage ham som vor hersker, for han gør sig til dommer over os.

17 Så sagde Jesus til dem: Loven og profeterne vidner om mig, ja, og alle de profeter, som har skrevet, lige indtil Johannes, har forudsagt disse dage.

18 Siden den tid forkyndes Guds rige, og enhver, som søger sandheden, trænger ind i det.

19 Og det er lettere for himlen og jorden at forgå end for en eneste tøddel af loven ikke at blive opfyldt.

20 Og hvorfor underviser I i loven og forkaster det, der er skrevet, og fordømmer ham, som Faderen har sendt for at opfylde loven, så I alle kunne blive forløst?

21 O tåber! for I har sagt i hjertet: Der er ingen Gud. Og I fordrejer den rette vej, og Himmeriget bliver stormet af jer, og I forfølger de sagtmodige, og i jeres fremstormen forsøger I at tilintetgøre riget, og I tager rigets børn ved magt. Ve jer, I ægteskabsbrydere.

22 Og de håned ham igen, for de var vrede over ordene om, at de var ægteskabsbrydere.

23 Men han fortsatte og sagde: Enhver, som skiller sig fra sin hustru og gifter sig med en anden, begår ægteskabsbrud; og enhver, som gifter sig med hende, som er skilt fra sin ægtemand, begår ægteskabsbrud. Sandelig siger jeg jer: Jeg vil sammenligne jer med den rige mand.

JSO, Luk 17:21 (sml. Luk 17:20–21)

(Guds rige er allerede kommet).

21 ej heller skal de sige: Se her! eller: Se der! For se, Guds rige er allerede kommet til jer.

JSO, Luk 17:36–40 (sml. Luk 17:37)

(Jesus forklarede en lignelse om indsamlingen af de retfærdige).

36 Og de svarede og sagde til ham: Hvor, Herre, skal de føres hen?

37 Og han sagde til dem: Der, hvor legemet er samlet, eller med andre ord, der hvor de hellige er samlet, dér skal ørnene blive samlet sammen, eller dér skal resten blive samlet sammen.

38 Dette talte han, idet han hentydede til indsamlingen af sine hellige, og om engle, som skal stige ned og indsamle resten til dem – den ene fra sengen, den anden fra kværnen, og endnu en anden fra marken, fra hvor han end ønsker.

39 For sandelig skal der blive nye himle og en ny jord, hvor retfærdigheden bor.

40 Og der skal ikke være noget urent, for jorden bliver gammel ligesom en klædning, og fordi den er taget til i fordærvethed, forsvinder den, og fodskamlen bliver tilbage, helliggjort, rensset fra al synd.

JSO, Luk 18:27 (sml. Luk 18:27)

(At sætte sin lid til rigdomme hindrer et menneske i at komme ind i Guds rige).

27 Og han sagde til dem: Det er umuligt for dem, der sætter deres lid til rigdomme, at komme ind i Guds rige, men for den, som forsager det, der er af denne verden, er det med Gud muligt at komme ind.

JSO, Luk 21:24–26 (sml. Luk 21:24–26)

(Jesus forklarede tegnene på sit komme).

24 Se, dette talte han til dem angående ødelæggelsen af Jerusalem. Og så spurgte hans disciple ham og sagde: Mester, fortæl os om dit komme.

25 Og han svarede dem og sagde: I den slægt, hvori ikke-jødernes tider skal blive opfyldt, skal der være tegn i solen og i månen og i stjernerne, og på jorden skal folkeslag gribes af angst, ligesom havet og bølgernes brusen. Jorden skal også blive oprørt og det store dybs vande;

26 menneskenes hjerter bliver modløse af frygt og af at se efter det, der

kommer over verden. For himlens kræfter skal rystes.

JSO, Luk 21:32 (sml. Luk 21:32)

(Alt bliver opfyldt, når ikke-jødernes tider bliver opfyldt).

32 Sandelig siger jeg jer: Denne slægt, den slægt da ikke-jødernes tider bliver opfyldt, skal ikke gå bort, før alt er opfyldt.

JSO, Luk 23:35 (sml. Luk 23:34)

(Jesus bad om, at de romerske soldater, som korsfæstede ham, måtte blive tilgivet).

35 Da sagde Jesus: Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør. (Han hentydede til de soldater, som korsfæstede ham). Og de delte hans klæder og kastede lod.

JSO, Joh 1:1–34 (sml. Joh 1:1–34)

(Jesu Kristi evangelium har været prædikeret fra begyndelsen. En Elias [Johannes Døber] skulle berede vejen for Kristus, og en anden Elias [Kristus] skulle genoprette alt).

1 I begyndelsen blev evangeliet prædikeret ved Sønnen. Og evangeliet var ordet, og ordet var hos Sønnen, og Sønnen var hos Gud, og Sønnen var af Gud.

2 Denne var i begyndelsen hos Gud.

3 Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er til.

4 I ham var evangeliet, og evangeliet var livet, og livet var menneskenes lys;

5 og lyset skinner i verden, og verden begriber det ikke.

6 Der blev udsendt et menneske fra Gud, hans navn var Johannes.

7 Denne kom til verden som et vidne for at aflægge vidnesbyrd om lyset, for at aflægge vidnesbyrd om evangeliet ved Sønnen for alle, for at menneskene ved ham måtte tro.

8 Han var ikke det lys, som kom for at aflægge vidnesbyrd om lyset,

9 hvilket var det sande lys, som oplyser enhver, som kommer til verden,

10 nemlig Guds Søn. Han, som var i verden, og verden blev til ved ham, og verden kendte ham ikke.

11 Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham.

12 Men til så mange, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds sønner, men kun til dem, som tror på hans navn.

13 Han blev født, ikke af blod eller af kødets vilje eller af menneskets vilje, men af Gud.

14 Og det selv samme ord blev kød og boede blandt os, og vi så hans herlighed, den herlighed, som Faderens enbårne har, fuld af nåde og sandhed.

15 Johannes aflagde vidnesbyrd om ham og råbte, idet han sagde: Det er ham, om hvem jeg sagde: Han, som kommer efter mig, er foretrukket frem for mig, for han var til før mig.

16 For i begyndelsen var Ordet, nemlig Sønnen, som er blevet kød og sendt til os ved Faderens vilje. Og så mange, som tror på hans navn, skal modtage af hans fylde. Og af hans fylde har vi alle modtaget, nemlig udydelighed og evigt liv ved hans nåde.

17 For loven blev givet ved Moses, men liv og sandhed kom ved Jesus Kristus.

18 For loven var efter en kødelig befaling, som fører til død, men evangeliet var efter et uendeligt livs kraft ved Jesus Kristus, den enbårne Søn, som er i Faderens favn.

19 Og ingen har på noget tidspunkt set Gud, uden at han har aflagt vidnesbyrd om Sønnen, for uden det er ved ham, kan ingen blive frelst.

20 Og dette er Johannes' vidnesbyrd, da jøderne sendte præster og levitter ud fra Jerusalem for at spørge ham: Hvem er du?

21 Og han bekendte og benægtede ikke, at han var Elias, men bekendte og sagde: Jeg er ikke Kristus.

22 Og de spurgte ham og sagde: På hvilken måde er du da Elias? Og han sagde: Jeg er ikke den Elias, der skulle genoprette alt. Og de spurgte ham og sagde: Er du den profet? Og han svarede: Nej.

23 Så sagde de til ham: Hvem er du, så vi kan give et svar til dem, der har sendt os. Hvad siger du om dig selv?

24 Han sagde: Jeg er røsten fra en, som råber i ørkenen: Gør Herrens veje rette, som profeten Esajas siger.

25 Og de, der var sendt ud, var fra farisæerne.

26 Og de spurgte ham og sagde til ham: Hvorfor døber du så, hvis du ikke er Kristus eller Elias, som skulle genoprette alt, og ej heller den profet?

27 Johannes svarede dem og sagde: Jeg døber med vand, men blandt jer står en, som I ikke kender;

28 han er den, om hvem jeg aflægger vidnesbyrd. Han er den profet, ja, Elias, som kommer efter mig og er foretrukket frem for mig, og hvis skorem jeg ikke er værdig til at løse, eller hvis plads jeg ikke er i stand til at udfylde; for han skal døbe, ikke kun med vand, men med ild og med Helligånden.

29 Den næste dag ser Johannes Jesus komme hen imod sig og siger: Se Guds lam, som borttager verdens synd!

30 Og Johannes aflagde vidnesbyrd om ham for folket og sagde: Det er ham, om hvem jeg sagde: Efter mig kommer der en mand, som er foretrukket frem for mig, for han var til før mig, og jeg kendte ham og vidste, at han skulle gives til kende for Israel; derfor er jeg kommet og døber med vand.

31 Og Johannes aflagde vidnesbyrd og sagde: Da han blev døbt af mig, så jeg Ånden stige ned fra himlen som en due, og den hvilede på ham.

32 Og jeg kendte ham, for han, som sendte mig for at døbe med vand, han sagde til mig: Ham, som du ser Ånden stige ned på og blive over, det er ham, som døber med Helligånden.

33 Og jeg så og aflagde vidnesbyrd om, at dette er Guds Søn.

34 Dette blev gjort i Betabara på den anden side af Jordan, hvor Johannes døbte.

JSO, Joh 1:42 (sml. Joh 1:42)

(Kefas betyder »seer« eller »sten«).

42 Og han tog ham med til Jesus. Og da Jesus så ham, sagde han: Du er Simon, Johannes' søn, du skal kaldes Kefas, hvilket, når det oversættes, be-

tyder seer eller sten. Og de var fiskere. Og de forlod straks alt og fulgte Jesus.

JSO, Joh 4:1–4 (sml. Joh 4:1–2)

(Jesus døbte).

1 Da farisæerne derfor havde hørt, at Jesus vandt og døbte flere disciple end Johannes,

2 stræbte de mere ivrigt efter en eller anden måde, hvorpå de kunne slå ham ihjel, for mange antog Johannes for profet, men de troede ikke på Jesus.

3 Se, dette vidste Herren, skønt han ikke selv døbte så mange som sine disciple,

4 for han lod dem gøre det som et eksempel på, hvordan de skulle vise hinanden agtelse.

JSO, Joh 4:26 (sml. Joh 4:24)

(Gud har lovet de sande troende sin Ånd).

26 For sådanne har Gud lovet sin Ånd. Og de, som tilbeder ham, skal tilbede i ånd og i sandhed.

JSO, Joh 13:8–10 (sml. Joh 13:8–10)

(Jesus vaskede apostlenes fødder).

8 Peter siger til ham: Du behøver ikke at vaske mine fødder. Jesus svarede ham: Hvis jeg ikke vasker dig, har du ikke lod og del med mig.

9 Simon Peter siger til ham: Herre, så ikke kun mine fødder, men også mine hænder og mit hoved.

10 Jesus siger til ham: Den, der har vasket sine hænder og sit hoved, behøver ikke andet end at vaske sine fødder, men er ren over det hele; og I er rene, men ikke alle. Se, dette var jødernes skik i henhold til deres lov, derfor gjorde Jesus dette, så loven kunne blive opfyldt.

JSO, Joh 14:30 (sml. Joh 14:30)

(Mørkets fyrste, eller Satan, er af denne verden).

30 Herefter vil jeg ikke tale meget med jer, for mørkets fyrste, som er af denne verden, kommer, men har ingen magt over mig, men han har magt over jer.

JSO, ApG 9:7 (sml. ApG 9:7; ApG 22:9)

(De, der var sammen med Paulus ved hans omvendelse, så lyset, men de hørte ikke røsten eller så Herren).

7 Og de, der rejste sammen med ham, så virkelig lyset og blev bange, men de hørte ikke røsten fra ham, som talte til ham.

JSO, Rom 4:16 (sml. Rom 4:16)

(Både tro og gerninger ved nåde er nødvendige for frelse).

16 Derfor er I i kraft af nåden retfærdiggjort ved tro og gerninger, så at løftet kunne stå fast for alle efterkommerne, ikke kun for dem, som har loven, men også for dem, som har Abrahams tro, han som er fader til os alle,

JSO, Rom 7:5–27 (sml. Rom 7:5–25)

(Kristus har magt til at ændre menneskesjæle).

5 For da vi var i kødet, virkede syndens lidenskaber, som ikke var efter loven, i vore lemmer, så vi bar frugt til død.

6 Men nu er vi løst fra den lov, som vi blev holdt fanget af, idet vi er døde for loven, for at vi skulle tjene i Åndens nye liv og ikke i bogstavens gamle.

7 Hvad skal vi da sige? Er loven synd? Gud forbyde det. Nej, jeg havde ikke kendt synd, hvis det ikke havde været for loven, for jeg havde ikke kendt lyst, hvis ikke loven havde sagt: Du må ikke begære.

8 Men med befalingen fik synden et påskud og vakte al slags begær i mig. For uden loven havde synden været død.

9 For engang levede jeg uden at overtræde loven, men da Kristi befaling kom, livede synden op, og jeg døde.

10 Og da jeg ikke troede på Kristi befaling, som kom, og som skulle føre til liv, fandt jeg, at det dømte mig til døden.

11 For synden fik et påskud og forkastede befalingen og bedrog mig, og af den blev jeg dræbt.

12 Dog fandt jeg, at loven var hellig,

og at befalingen var hellig og retfærdig og god.

13 Blev da det, som er godt, min død? Gud forbyde det. Men dét blev synden, for at den kunne fremtræde som synd ved det, som er godt, og som voldes min død, for at synden ved befalingen måtte blive overordentlig syndig.

14 For vi ved, at befalingen er åndelig, men da jeg var under loven, var jeg stadig kødelig, solgt under synden.

15 Men nu er jeg åndelig, for det, som jeg er befalet at gøre, gør jeg, og det, som jeg er befalet ikke at tillade, tillader jeg ikke.

16 For det, som jeg ved ikke er ret, gør jeg ikke; for det, som er synd, hader jeg.

17 Hvis jeg så ikke gør det, som jeg ikke tillader, giver jeg loven ret i, at den er god, og jeg bliver ikke fordømt.

18 Men så er det ikke længere mig, der synder, men jeg stræber efter at undertrykke den synd, som bor i mig.

19 For jeg ved, at i mig, det vil sige i mit kød, bor der intet godt, for viljen har jeg i mig, men kraften til at udføre det, der er godt, finder jeg ikke, kun i Kristus.

20 For det gode, som jeg ville have gjort under loven, finder jeg ikke er godt, derfor gør jeg det ikke.

21 Men det onde, som jeg ikke ville gøre under loven, finder jeg er godt, og det gør jeg.

22 Se, hvis jeg med Kristi hjælp gør det, som jeg ikke ville gøre under loven, er jeg ikke under loven, og det er ikke mere det, at jeg stræber efter at gøre forkert, men at undertrykke synden, som bor i mig.

23 Altså finder jeg, at når jeg under loven ville gøre godt, da var det onde i mig; for jeg glæder mig i mit inderste over Guds lov.

24 Og nu ser jeg en anden lov, nemlig Kristi befaling, og den er prentet i mit sind.

25 Men mine lemmer ligger i strid med loven i mit sind og fører mig i fangenskab hos syndens lov, som er i mine lemmer.

26 Og hvis jeg ikke undertrykker den synd, som er i mig, men med kødet tjener syndens lov, o, hvilket elendigt menneske er jeg da ikke! Hvem skal udfri mig fra denne døds legeme?

27 Jeg takker Gud ved Jesus Kristus, vor Herre, for, at jeg da med mit sind selv tjener Guds lov.

JSO, Rom 8:8 (sml. Rom 8:8)

(De, som lever på kødets vis, kan ikke være Gud til behag).

8 Altså kan de, som er efter kødet, ikke være Gud til behag.

JSO, 1 Kor 7:1–2, 5, 26, 29–33 (sml.

1 Kor 7:1–2, 5, 26, 29–33)

(Paulus besvarede spørgsmål om ægteskab blandt dem, der var kaldet på mission).

1 Se, angående det, som I skrev til mig om, nemlig: Det er godt for en mand ikke at røre en kvinde.

2 Så siger jeg: For at undgå utugt, lad da hver mand have sin egen hustru, og lad hver kvinde have sin egen mand.

5 Unddrag jer ikke hinanden, medmindre I er blevet enige om det for en tid, for at I kan hengive jer til faste og bøn, og kom så sammen igen, for at Satan ikke skal friste jer på grund af jeres manglende selvbeherskelse.

26 Jeg mener derfor, at det på grund af den nød, som vi nu er i, er godt for et menneske således at forblive ugift, så han kan gøre større gavn.

29 Men jeg taler til jer, som er kaldet til tjenestegerningen. For dette siger jeg, brødre: Den tid, der er tilbage, hvori I skal sendes ud for at tjene, er kun kort. Selv de, som har en hustru, skal være, som om de ikke havde nogen, for I er kaldet og udvalgt til at udføre Herrens værk.

30 Og det skal være for dem, der græder, som om de ikke græd, og for dem, der glæder sig, som om de ikke glædede sig, og for dem, der køber, som om de ingenting havde,

31 og for dem, der gør brug af verden, som om de ikke gjorde brug af den, for denne verden, som den er, går til grunde.

32 Men jeg vil gerne have, brødre, at I højner jeres kaldelse. Jeg ser gerne, at I er fri for bekymringer. For den, som er ugift, bekymrer sig om det, der hører Herren til, om hvordan han kan være Herren til behag, derfor sejrer han.

33 Men den, som er gift, bekymrer sig om det, der hører verden til, om hvordan han kan være sin hustru til behag, derfor er der en forskel, for han er hæmmet.

JSO, 1 Kor 15:40 (sml. 1 Kor 15:40)

(Der er tre grader af herlighed i opstandelsen).

40 Der findes også himmelske legemer og jordiske legemer og legemer, der er som stjernerne, men de himmelske har én herlighed, og de jordiske en anden, og de, der er som stjernerne, endnu en anden.

JSO, 2 Kor 5:16 (sml. 2 Kor 5:16)

(Paulus rådede de hellige til ikke at leve på kødets vis).

16 Altså lever vi fra nu af ikke længere efter kødet, ja, skønt vi engang levede efter kødet, så lever vi fra nu af, efter at vi har lært Kristus at kende, ikke længere efter kødet.

JSO, Gal 3:19–20 (sml. Gal 3:19–20)

(Kristus er formidleren af den nye pagt. Moseloven [den gamle pagt] og det evigtvarende evangelium [den nye pagt] bliver sammenlignet).

19 Derfor blev loven føjet til på grund af overtrædelser, indtil det afkom kom, til hvem løftet blev givet i den lov, som blev givet til Moses, som blev ordineret ved engles hånd til at være formidler af denne første pagt (loven).

20 Se, denne formidler var ikke formidler af den nye pagt, men der er én formidler af den nye pagt, nemlig Kristus, som det er skrevet i loven med hensyn til de løfter, der blevet givet Abraham og hans efterkommere. Se, Kristus er formidleren af livet, for dette er det løfte, som Gud gav Abraham.

JSO, Ef 4:26 (sml. Ef 4:26)

(Uretfærdig vrede er synd).

26 Kan I være vrede uden at synde? Lad ikke solen gå ned over jeres vrede,

JSO, 1 Thess 4:15 (sml. 1 Thess 4:15)

(De retfærdige, som lever, når Herren kommer, får ingen fordel frem for de retfærdige, som er døde).

15 For dette siger vi jer med Herrens ord, at de, der lever når Herren kommer, skal ikke gå forud for dem, som forbliver, indtil Herren kommer, og som sover.

JSO, 2 Thess 2:2-3, 7-9 (sml.

2 Thess 2:2-9)

(Paulus profeterede et frafald, før Herren kommer tilbage).

2 at I ikke straks lader jer bringe ud af fatning eller bliver foruroliget af et brev, medmindre I modtager det fra os, ej heller ved ånd eller ved ord, om at Kristi dag er for hånden.

3 Lad ingen forlede jer på nogen måde, for der skal først komme et frafald, og syndens menneske skal åbenbares, fortabelsens søn.

7 For allerede nu virker lovløshedens hemmelighed, og ham er det, som nu virker, og Kristus lader ham virke, indtil tiden er inde, da han skal fjernes.

8 Og da skal den Onde åbenbares, hvem Herren skal fortære med sin munds ånd og skal tilintetgøre med lyset fra sit komme.

9 Ja, Herren, Jesus, som ikke kommer, førend der er kommet et frafald ved Satans værk med al kraft og tegn og løgneunderer

JSO, 1 Tim 2:4 (sml. 1 Tim 2:4)

(Kristus er den enbårne Søn og formidleren).

4 som er villig til at lade alle mennesker blive frelst og komme til kundskab om den sandhed, som er i Kristus Jesus, som er Guds enbårne Søn og ordineret til at være formidler mellem Gud og mennesket – som er én Gud og har magt over alle mennesker.

JSO, 1 Tim 6:15-16 (sml. 1 Tim 6:15-16)

(De, som har udødelighedens lys i sig, kan se Jesus).

15 som han, der er den velsignede og eneste hersker, Kongernes Konge, Herrens Herre, til sin egen tid skal vise, ham være ære og evig magt;

16 ham, som ingen har set eller kan se, som ingen kan nærme sig, undtagen den, som har udødelighedens lys og håb i sig.

JSO, Hebr 1:6-7 (sml. Hebr 1:6-7)

(Engle er tjenende ånder).

6 Og videre, når han fører den første-fødte ind i verden, siger han: Og lad alle Guds engle tilbede ham, som lader sine tjenere blive som en flammende ild.

7 Og om englene siger han: Engle er tjenende ånder.

JSO, Hebr 4:3 (sml. Hebr 4:3)

(Guds gerninger var forberedt fra verdens grundlæggelse).

3 For vi, som har troet, kommer ind til hvilen, sådan som han har sagt: Som jeg svor i min vrede, skal de, hvis de forhærder hjertet, ikke komme ind til min hvile; jeg svor også, at de, hvis de ikke vil forhærde hjertet, skal komme ind til min hvile; skønt Guds gerninger var forberedt (eller færdiggjort) fra verdens grundlæggelse.

JSO, Hebr 5:7-8

(Et notat i manuskriptet til Joseph Smiths Oversættelse påpeger, at vers 7 og 8 henviser til Melkisedek og ikke til Kristus. Bortset fra det er teksten i King James' bibel og JSO ens).

JSO, Hebr 6:1, 3 (sml. Hebr 6:1, 3)

(Principperne om Kristus fører til fuldkommenhed).

1 Lad os derfor uden at lade principperne om Kristi lære ligge gå videre til fuldkommenhed og ikke igen lægge grunden bestående af omvendelse fra døde gerninger og tro på Gud.

3 Og vi vil gå videre til fuldkommenhed, dersom Gud giver lov.

JSO, Hebr 7:3 (sml. Hebr 7:3)

(Det hellige præstedømme efter Guds Søns orden er uden far og mor og har hverken dages begyndelse eller ende).

3 For denne Melkisedek blev ordineret til præst af Guds Søns orden, hvilken orden var uden far, uden mor og uden stamtræ, idet den hverken har dages begyndelse eller livets afslutning. Og alle de, som bliver ordineret til dette præstedømme, bliver ligesom Guds Søn, idet de forbliver præster for bestandig.

JSO, Hebr 7:25–26 (sml. Hebr 7:26–27)

(Kristi rolle som formidler bliver forklaret).

25 For en sådan højpræst passede til os, en, der er hellig, uskyldig, ubesmittet, skilt ud fra syndere og gjort til hersker over himlene,

26 og ikke som de ypperstepræster, der hver dag bragte ofre, først for deres egne synder og så for folkets synder; for han behøver ikke at bringe ofre for sine egne synder – for han begik ingen synder – men for folkets synder. Og det gjorde han én gang for alle, da han bragte sig selv som offer.

JSO, Hebr 11:1 (sml. Hebr 11:1)

(Tro er visheden om det, der håbes på).

1 Se, tro er visheden om det, der håbes på, overbevisningen om det, der ikke ses.

JSO, Hebr 11:35 (sml. Hebr 11:35)

(De trofaste, som bliver pint for Kristus, får del i den første opstandelse).

35 Kvinder fik deres døde oprejst til livet igen, og andre blev pint og afviste at lade sig udfri for at kunne få del i den første opstandelse.

JSO, Jak 2:1 (sml. Jak 2:1)

(Medlemmer bør ikke agte den ene højere end den anden).

1 Mine brødre, I kan ikke have tro på

vor Herre Jesus Kristus, herlighedens Herre, og så gøre forskel på folk.

JSO, 1 Pet 3:20 (sml. 1 Pet 3:20)

(Nogle af ånderne i fængsel havde været uretfærdige i Noas dage).

20 hvoraf nogle var ulydige i Noas dage, mens Gud i sin langmodighed ventede, mens arken blev bygget, hvori nogle få, nemlig otte sjæle, blev frelst gennem vand.

JSO, 1 Pet 4:6 (sml. 1 Pet 4:6)

(Evangeliet bliver forkyndt for dem, der er døde).

6 Derfor bliver evangeliet forkyndt for dem, der er døde, for at de kan dømmes ligesom mennesker i kødet, men leve i ånden efter Guds vilje.

JSO, 1 Pet 4:8 (sml. 1 Pet 4:8)

(Kærlighed hindrer os i at synde).

8 og hav frem for alt en brændende kærlighed indbyrdes, for kærlighed hindrer en mangfoldighed af synder.

JSO, 1 Joh 2:1 (sml. 1 Joh 2:1)

(Kristus er vor talsmand over for Faderen, hvis vi omvender os).

1 Mine små børn, dette skriver jeg til jer, for at I ikke skal synde. Men hvis nogen synder og omvender sig, har vi en talsmand over for Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige;

JSO, 1 Joh 3:9 (sml. 1 Joh 3:9)

(Enhver, som er født af Gud, fortsætter ikke med at synde).

9 Enhver, som er født af Gud, fortsætter ikke med at synde; for Guds Ånd bliver i ham; og han kan ikke fortsætte med at synde, fordi han er født af Gud, idet han har modtaget forjættelsens hellige Ånd.

JSO, 1 Joh 4:12 (sml. 1 Joh 4:12)

(Kun de, der tror på Gud, kan se ham).

12 Ingen har nogen sinde set Gud, bortset fra dem, der tror. Hvis vi elsker hinanden, bor Gud i os, og hans kærlighed fuldkommengøres i os.

JSO, Åb 1:1-4 (sml. Åb 1:1-4)

(Johannes modtog en åbenbaring fra Jesus Kristus og gav den til lederne af de syv menigheder i Asien).

1 Johannes', Guds tjeners, åbenbaring, som Jesus Kristus gav ham for at vise sine tjenere, hvad der snart skal ske, og som han sendte og kundgjorde ved sin engel til sin tjener Johannes,

2 der bevidnede Guds ord og vidnesbyrdet om Jesus Kristus og alt det, som han så.

3 Velsignede er de, som læser, og de, som hører og forstår ordene i denne profeti og overholder det, der står skrevet i den; for tiden for Herrens komme nærmer sig.

4 Se, dette er Johannes' vidnesbyrd til de syv tjenere, som er over de syv menigheder i Asien. Nåde være med jer og fred fra ham, som er, og som var, og som skal komme, som har udsendt sin engel fra sin trone for at vidne for dem, som er de syv tjenere over de syv menigheder.

JSO, Åb 2:22 (sml. Åb 2:22)

(De ugudelige bliver kastet i helvede).

22 Se, jeg kaster hende i helvede, og dem, der begår ægteskabsbrud med hende, ud i stor trængsel, medmindre de omvender sig fra deres gerninger.

JSO, Åb 5:6 (sml. Åb 5:6)

(Tolv af Guds tjenere bliver sendt ud over hele jorden).

6 Og jeg skuede, og se, midt blandt tronen og de fire dyr og midt blandt ældsterne stod der et lam, der så ud, som om det var blevet slagtet, og det havde tolv horn og tolv øjne, som er Guds tolv tjenere, som er sendt ud over hele jorden.

JSO, Åb 12:1-17 (sml. Åb 12:1-17;

L&P 77)

(Der gives en forklaring om kvinden [kirken], barnet [Guds rige], jernstangen [Guds ord], dragen [Satan] og Mikael. Krigen i himlen fortsætter på jorden).

1 Og der viste sig et stort tegn på himlen, i lighed med ting på jorden, en

kvinde klædt i solen, med månen under sine fødder og med en krone af tolv stjerner på sit hoved.

2 Og kvinden, som var med barn, skreg i sine fødselsveer og i smerte over at føde.

3 Og hun fødte et drengbarn, som skulle regere over alle folkeslag med en jernstang, og hendes barn blev borttrykket til Gud og hans trone.

4 Og der viste sig et andet tegn på himlen, og se, en stor rød drage med syv hoveder og ti horn og syv kroner på sine hoveder. Og dens hale drog en tredjedel af himlens stjerner med sig og styrtede dem ned på jorden. Og dragen stod foran kvinden, som havde født, rede til at sluge hendes barn, efter at det var født.

5 Og kvinden flygtede ud i ørkenen, hvor hun havde et sted, som Gud havde gjort rede til hende, for at de dér skulle give hende føde i et tusind to hundrede og tre snese år.

6 Og der blev krig i himlen, Mikael og hans engle kæmpede mod dragen, og dragen og dens engle kæmpede mod Mikael,

7 og dragen sejrede ikke over Mikael, ej heller over barnet eller kvinden, som var Guds kirke, og som var blevet gjort fri af sine smerter, og som frembragte Guds og hans Kristi rige.

8 Ej heller fandtes der plads i himlen til den store drage, som blev styrtet ned, den gamle slange, som hedder Djævelen, og som også hedder Satan, og som forfører hele verden, den blev styrtet til jorden, og dens engle blev styrtet ned sammen med den.

9 Og jeg hørte en høj røst sige i himlen: Nu er frelse og magt og vor Guds rige og hans Kristi magt kommet,

10 for vore brøders anklager er styrtet ned, han som dag og nat anklagede dem for Gud.

11 For de har overvundet ham ved Lammets blod og ved deres vidnesbyrds ord; for de havde ikke deres eget liv kært, men bevarede vidnesbyrdet indtil døden. Fryd jer derfor, o himle, og I, som bor i dem.

12 Og efter dette hørte jeg en anden røst sige: Ve over jordens indbyggere, ja, og over dem, som bor på havets øer! For Djævelen er kommet ned til jer med stort raseri, fordi han ved, at han kun har en kort tid.

13 For da dragen så sig nedstyrtet til jorden, forfulgte den kvinden, som havde født drengebarnet.

14 Derfor fik kvinden to vinger fra en stor ørn, så hun kunne flygte fra slangens ansigt ud i ørkenen til sit sted, hvor hun får sin føde én tid og to tider og en halv tid.

15 Og slangen spyer, hvad der ligner en flod af vand ud af sin mund efter kvinden for at få hende revet væk af floden.

16 Og jorden kommer kvinden til hjælp, og jorden åbner sit gab og slu-

ger den flod, som dragen spyer ud af sin mund.

17 Derfor var dragen rasende på kvinden og gik hen for at føre krig mod resten af hendes efterkommere, som holder Guds befaling og har vidnesbyrdet om Jesus Kristus.

JSO, Åb 19:15, 21 (sml. Åb 19:15, 21)

(Gud bruger Kristi ord til at slå folkeslagene med).

15 Og af hans mund udgår Guds ord, og med det slår han folkeslagene, og han skal regere dem med sin munds ord, og han træder vinpersen i den almægtige Guds harme og vrede.

21 De øvrige blev dræbt med ordet fra ham, der sad på hesten, hvilket ord udgår af hans mund, og alle fuglene åd sig mætte i deres kød.

KRONOLOGISK
KIRKEHISTORISK
OVERSIGT,
LANDKORT OG
FOTOGRAFIER

1805, 23. december

Joseph Smith (1805–1844) fødes som søn af Joseph Smith sen. og Lucy Mack Smith i Sharon i Vermont (se JS–H 1:3).

1820, tidlige forår

Profeten Joseph Smith modtager det første syn i en lund, som ligger i nærheden af hans hjem på grænsen mellem Palmyra Township og Manchester Township i staten New York (se JS–H 1:15–17).

1823, 21.–22. september

Joseph Smith får besøg af englen Moroni og får kendskab til de optegnelser, som indeholder Mormons Bog. Joseph ser guldpladerne, som ligger nedgravet i en nærliggende høj (Cumora) (se JS–H 1:27–54).

1827, 22. september

Joseph Smith får guldpladerne af Moroni på Cumorahøjen (se JS–H 1:59).

1829, 15. maj

Johannes Døber overdrager det aronske præstedømme til Joseph Smith og Oliver Cowdery i Harmony i Pennsylvania (se L&P 13; JS–H 1:71–72).

1829, maj

Joseph Smith og Oliver Cowdery modtager det melkisedekske præstedømme fra Peter, Jakob og Johannes i nærheden af Susquehannafloden mellem Harmony i Pennsylvania og Colesville i New York (se L&P 128:20).

1829, juni

Oversættelsen af Mormons Bog bliver færdig. De tre vidner og de otte vidner får

guldpladerne at se (se 2 Ne 11:3; 27:12–13; L&P 17).

1830, 26. marts

De første eksemplarer af Mormons Bog bliver trykt i Palmyra i New York.

1830, 6. april

Kirken bliver organiseret i Fayette i New York.

1830, september–oktober

De første missionærer bliver kaldet til at forkynde for lamanitterne (indianerne) (se L&P 28; 30; 32).

1830, december–januar 1831

De hellige får befaling om at samles i Ohio (se L&P 37; 38:31–32).

1831, 20. juli

Det sted, hvor byen Zion (Det Ny Jerusalem) skal opføres i Independence i Missouri, bliver åbenbaret for profeten Joseph Smith (se L&P 57; TA 1:10).

1833, 18. marts

Sidney Rigdon og Frederick G. Williams bliver indsat som rådgivere i kirkenes præsidentskab (se indledningen til L&P 81) og får nøglerne til dette sidste rige (se indledningen til L&P 90 og vers 6).

1833, 7. november

De hellige begynder at flygte fra pøbelen i Jackson County i Missouri over Missourifloden og ind i Clay County.

1834, 5. maj

Præsident Joseph Smith rejser fra Kirtland i Ohio til Missouri som anfører for Zions hær for at undsætte de hellige, som er blevet drevet ud af Jackson County.

1835, 14. februar

De Tolv Apostles Kvorum bliver organiseret i Kirtland i Ohio (se L&P 107:23–24).

1835, 28. februar

Organiseringen af De Halvfjerds' Første Kvorum bliver indledt i Kirtland i Ohio.

1835, 17. august

Lære og Pagter bliver antaget som et af kirkenes standardværker i Kirtland i Ohio.

1836, 27. marts

Templet i Kirtland bliver indviet (se L&P 109).

1836, 3. april

Jesus Kristus viser sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland. Moses, Elias og profeten Elias viser sig og overdrager præstedømmenøgler (se L&P 110).

1837, 19. juli

Heber C. Kimball og seks andre ankommer til Liverpool i England, på kirkenes første oversøiske mission.

1838, 26. april

Kirkens navn bliver givet ved åbenbaring (se L&P 115:4).

1838, 1. december

Profeten Joseph Smith og andre bliver sat i fængsel i Liberty i Clay County i Missouri (se L&P 121–123).

1840, 15. august

Dåb for afdøde bliver offentligt forkyndt af profeten Joseph Smith.

1841, 24. oktober

Ældste Orson Hyde indvier Palæstina til Abrahams

<p>børns tilbagevenden (se L&P 68:1-3; 124:128-129).</p> <p>1842, 17. marts Kvindernes Hjælpeforening bliver organiseret i Nauvoo i Illinois.</p> <p>1842, 4. maj De første fuldstændige tempelbegavelse bliver givet.</p> <p>1844, 27. juni Joseph Smith og Hyrum Smith lider martyrdøden i fængslet i Carthage i Illinois (se L&P 135).</p> <p>1846, 4. februar De hellige i Nauvoo begynder at krydse Mississippifloden for at rejse vestpå. Nogle af de hellige fra de østlige stater sejler fra New York City med kurs mod Californien på skibet <i>Brooklyn</i>.</p> <p>1846, 16. juli Mormonbataljonen lader sig indrullere i den amerikanske hær i Iowa.</p> <p>1847, april Præsident Brigham Youngs pionerkompagni forlader Winter Quarters og rejser vestpå (se L&P 136).</p> <p>1847, 24. juli Præsident Brigham Young ankommer til Salt Lake Valley.</p> <p>1847, 27. december Ved en konference i kirken bliver præsident Brigham Young, ældste Heber C. Kimball og ældste Willard Richards opretholdt som Det Første Præsidentskab.</p> <p>1848, maj-juni Flokke af græshopper angriber afgrøderne i Salt Lake Valley. Høsten bliver</p>	<p>reddet fra fuldstændig ødelæggelse, da flokke af måger æder græshopperne.</p> <p>1849, 9. december Søndagsskolen bliver organiseret af Richard Ballantyne.</p> <p>1850, 15. juni <i>Deseret News</i> går i trykken for første gang i Salt Lake City.</p> <p>1856, oktober Willies og Martins håndkærrekompanier bliver fanget af tidlige snestorme. Bliver fundet af et redningshold fra Salt Lake City.</p> <p>1867, 8. december Hjælpeforeningen bliver organiseret på ny under præsident Brigham Youngs ledelse.</p> <p>1869, 28. november Unge Damers Forening til Fremme af Mådehold, forløberer for Unge Pigers program, bliver organiseret.</p> <p>1875, 10. juni Unge Mænds Gensidige Uddannelsesforening, forløberer for Unge Mænds program, bliver organiseret.</p> <p>1877, 6. april Templet i St. George bliver indviet. Præsident Brigham Young modtager en åbenbaring om, at præstedømmorganisationen og Zions stave skal bringes i orden.</p> <p>1878, 25. august Aurelia Spencer Rogers afholder det første møde i Primary i Farmington i Utah.</p>	<p>1880, 10. oktober John Taylor bliver opretholdt som kirkens præsident. Den Kostelige Perle bliver antaget som et standardværk.</p> <p>1883, 14. april Åbenbaring om organisationen af halvfjerdserne bliver givet til præsident John Taylor.</p> <p>1889, 7. april Wilford Woodruff bliver opretholdt som kirkens præsident.</p> <p>1890, 6. oktober »Manifestet« bliver antaget ved generalkonferencen og bebuder dermed afslutningen på praktiseringen af flerkoneriet (se OE-1).</p> <p>1893, 6. april Præsident Wilford Woodruff indvier templet i Salt Lake City, 40 år efter at det blev påbegyndt.</p> <p>1898, 13. september Lorenzo Snow bliver kirkens præsident.</p> <p>1899, 17. maj Præsident Lorenzo Snow modtager en åbenbaring i St. George, som inspirerer ham til at fremhæve tiendebetaling (se L&P 119).</p> <p>1901, 17. oktober Joseph F. Smith bliver kirkens præsident.</p> <p>1918, 3. oktober Præsident Joseph F. Smith modtager synet om forløsningen af de døde (se L&P 138).</p> <p>1918, 23. november Heber J. Grant bliver kirkens præsident.</p>
---	--	---

1936, april

Kirkens Sikringsprogram, som senere bliver til kirkens velfærdsprogram, bliver indført for at hjælpe de fattige under den store lavkonjunktur i 1930'erne. Dette program udsprang af en åbenbaring, som præsident Heber J. Grant tidligere havde modtaget.

1941, 6. april

Der bliver for første gang kaldet assistenter til De Tolv.

1945, 21. maj

George Albert Smith bliver kirkens præsident.

1951, 9. april

David O. McKay bliver opretholdt som kirkens præsident.

1961, 30. september

Under ledelse af Det Første Præsidentskab bekendtgør ældste Harold B. Lee, at alle kirkens programmer skal samordnes under præstedømmet for at styrke familien og det enkelte medlem.

1964, oktober

Vigtigheden af at afholde familieaften bliver atter fremhævet.

1970, 23. januar

Joseph Fielding Smith bliver kirkens præsident.

1971, januar

Nye kirketidsskrifter – Ensign, New Era og Friend – bliver udgivet for første gang.

1972, 7. juli

Harold B. Lee bliver kirkens præsident.

1973, 30. december

Spencer W. Kimball bliver kirkens præsident.

1975, 3. oktober

Præsident Spencer W. Kimball bekendtgør omorganiseringen af De Halvfjerds' Første Kvorum.

1976, 3. april

To åbenbaringer føjes til Den Kostelige Perle. I 1981 flyttes de til Lære og Pagter, hvor de bliver afsnit 137 og 138.

1978, 30. september

Den åbenbaring, ifølge hvilken alle værdige, mandlige medlemmer uanset race eller hudfarve kan få præstedømmet, bliver antaget af kirken (se OE-2).

1979, august

Kirkens udgave af King James' bibel med bibelordbog m.m. bliver udgivet.

1981, september

Nye udgaver af Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle udgives på engelsk.

1984, juni

Områdepræsidentskaber bestående af medlemmer kaldet blandt De Halvfjerds, bliver indført.

1985, 10. november

Ezra Taft Benson bliver kirkens præsident.

1989, 1. april

De Halvfjerds' Andet Kvorum bliver omorganiseret.

1994, 5. juni

Howard W. Hunter bliver kirkens præsident.

1995, 12. marts

Gordon B. Hinckley bliver kirkens præsident.

1995, 1. april

Stillingen som regionalrepræsentant nedlægges. Det bekendtgøres, at der oprettes en ny lederstilling, som betegnes »områdeautoritet«.

1995, 23. september

»Familien: En proklamation til verden« fra Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd bliver offentliggjort.

1997, 5. april

Områdeautoriteterne bliver ordineret til halvfjerdserne. Det bliver bekendtgjort, at De Halvfjerds' Tredje, Fjerde og Femte Kvorum oprettes.

1997, 4. oktober

Præsident Hinckley meddeler, at der vil blive opført små templer.

1997, november

Kirkens medlemstal når 10 millioner.

1998, april

Præsident Hinckley fremlægger kirkens mål om, at der skal være 100 templer i drift inden år 2000.

Disse fotografier af steder, der har haft betydning for kirkens historie, viser de områder, hvor de første sidste dages hellige vandrede, hvor vore dages profeter har levet og undervist, og hvor mange begivenheder fra skrifterne har fundet sted. Som en hjælp til det personlige studium er hvert fotografi ledsaget af en kort beskrivelse. Nummeret og titlen på beskrivelsen svarer til det fotografi,

som har samme nummer og titel. Det første afsnit efter titlen forklarer, hvad billedet viser, hvilke vigtige ting man skal se efter, og ofte hvilken retning fotografiet er taget fra. Derefter anføres de mest betydningsfulde begivenheder, som har fundet sted på det pågældende sted, og som er omtalt i skrifterne, sammen med henvisninger til skriftsteder, hvor man kan læse mere om disse begivenheder.

1. Den hellige lund

Den hellige lund ligger på grænsen mellem Palmyra Township og Manchester Township i staten New York. Lunden ligger lige vest for det sted, hvor familien Smiths lille bjælkehus lå i 1820.

Betydningsfuld begivenhed: Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for profeten Joseph Smith i denne lund (JS-H 1:14-20).

2. Cumorahøjen og området omkring Manchester og Palmyra

Dette fotografi, som er taget mod nord, viser Cumorahøjen i Manchester i New York. Højen ses i den nederste, højre halvdel af fotografiet, hvor den fylder godt og vel halvdelen. Det hvide monument, som skimtes i den nordlige ende af højen, er rejst til ære for englen Moroni og fremkomsten af Mormons Bog. Cumorahøjen ligger omkring 5 km sydøst for den hellige lund. Næsten øverst i billedet ses Palmyra, som ligger 6,5 km ude i horisonten. Familien Smiths gård og den hellige lund ligger i den øverste, venstre halvdel af fotografiet.

Betydningsfulde begivenheder: Profeten Joseph Smith og hans familie boede i dette område, da Joseph Smith modtog det første syn (JS-H 1:3). I 421 e.Kr. nedgravede Moroni et sæt guldplader i Cumorahøjen. Disse plader indeholdt hans folks hellige historie (MormO 1:1-11; Morm 6:6; Moro 10:1-2). Den selv samme Moroni fortalte Joseph Smith, hvor han kunne finde pladerne – i højens nordlige ende, på vestsiden, nær toppen. Moroni overlod ham pladerne i 1827 (L&P 27:5; 128:20; JS-H 1:33-35, 51-54, 59).

3. Joseph Smith sen.s bjælkehus

En rekonstruktion af Joseph Smith sen.s hjem, bygget hvor det oprindelige bjælkehus lå i nærheden af Palmyra i New York. Familien

Smith byggede det oprindelige halvandetages hus af tilhuggede træstammer, kort efter at de var kommet til Palmyra.

Betydningsfulde begivenheder: Profeten Joseph Smith studerede Bibelen i dette hus, mens han kæmpede med at finde ud af, hvilken kirke der var den sande (JS-H 1:11-13). Moroni viste sig for Joseph og fortalte ham om de plader, hvorpå Mormons Bog var indgraveret (JS-H 1:30-47).

4. Grandins trykpresse og trykkeri

Det restaurerede trykkeri i Egbert B. Grandins historiske bygning, hvor det første oplag af Mormons Bog blev udgivet i 1830. Martin Harris optog et lån i sin gård og solgte en del af den for at betale udgifterne til trykningen af 5000 eksemplarer af Mormons Bog. Sætningen af bogen begyndte i august 1829, og de færdigtrykte bøger lå klar den 26. marts 1830.

Betydningsfuld begivenhed: Martin Harris fik befaling om frit at give af sin ejendom til indfrielse af gælden i forbindelse med trykningen af Mormons Bog (L&P 19:26-35).

5. Susquehannafloden

Dette fotografi viser Susquehannafloden i nærheden af Harmony i Pennsylvania.

Betydningsfulde begivenheder: Joseph Smith jun. kom for første gang til Harmony i 1825 for at finde arbejde. Han og hans far havde lejet et værelse hos Isaac Hale, der boede i nærheden, og det var her, Joseph for første gang mødte Emma Hale, som han senere blev gift med (JS-H 1:56-57). Joseph og Emma blev gift den 18. januar 1827. Profeten modtog guldpladerne den 22. september 1827 i Manchester i New York, og flyttede kort efter sammen med Emma til Harmony, hvor han begyndte at oversætte pladerne i deres lille hjem, som lå tæt ved floden. Under oversættelsen af Mormons Bog ville Joseph og Oliver Cowdery

gerne vide mere om dåb og gik ned til floden for at bede til Herren angående dette. Som svar på denne bøn viste Johannes Døber sig den 15. maj 1829 (JS–H 1:66–74; L&P 13). Han overdrog det aronske præstedømme til Joseph og Oliver. Derpå trådte de ud i floden og døbte hinanden til syndernes forladelse. Joseph og Oliver blev herefter af Johannes Døber pålagt at ordinere hinanden til det aronske præstedømme. Ikke så længe derefter viste Peter, Jakob og Johannes sig på bredden af denne flod og overdrog Joseph og Oliver det melkisedeske præstedømme (L&P 27:12–13; 128:20).

6. Peter Whitmer sens. bjælkehus

En rekonstruktion af Peter Whitmer sens. bjælkehus. Det ligger på fundamentet til det oprindelige hus i Fayette i New York.

Betydningsfulde begivenheder: Det var her, Joseph Smith færdiggjorde oversættelsen af Mormons Bog sidst i juni 1829. I skoven i nærheden af dette hus så de tre vidner englen Moroni og guldpladerne. Deres vidnesbyrd er nu trykt i alle eksemplarer af Mormons Bog. Den 6. april 1830 samlede omkring 60 mennesker i Peter Whitmers hjem for at være vidne til den formelle organisering af Jesu Kristi Kirke. Den spæde kirkes første møder og konferencer blev afholdt her. Tyve af de åbenbaringer, som findes i Lære og Pagter, blev modtaget i Peter Whitmers hjem.

7. Newel K. Whitney's købmandsforretning

Denne købmandsforretning spillede en vigtig rolle i kirkens historie i Kirtland. Joseph og Emma Smith boede her en kort tid. Den blev kirkens hovedsæde i 1832. Adskillige betydningsfulde åbenbaringer blev modtaget her. Profeternes skole blev afholdt i forretningen fra den 24. januar 1833 til engang omkring april 1833.

Betydningsfulde begivenheder: Profeten Joseph modtog åbenbaringen om visdomsordet (L&P 89). Han foretog også en stor del af oversættelsen af Bibelen her.

8. John Johnsons hjem

John og Alice Johnsons hjem lå i Hiram, Ohio. Dette værelse ligger på første sal.

Betydningsfulde begivenheder: Profeten Joseph Smith og hans hustru Emma boede i dette

hus. Den 16. februar 1832 modtog Joseph og Sidney Rigdon i overværelse af flere andre det vidunderlige syn om de forskellige grader af herlighed (L&P 76). Profeten Joseph arbejdede også på Joseph Smiths Oversættelse af Bibelen (JSO) i dette hjem. Den 24. marts 1832, mens Joseph og Emma boede her, blev Joseph og Sidney brutalt slået, smurt i tjære og rullet i fjer af en pøbelhob, bestående af frafaldne og fjender af kirken.

9. Tømpet i Kirtland

Dette tempel ligger i Kirtland i Ohio.

Betydningsfulde begivenheder: Tømpet i Kirtland var det første tempel, som blev bygget i denne uddeling (L&P 88:119; 95). I dette tempel så Joseph Smith det celestiale rige i et syn (L&P 137). Det blev indviet den 27. marts 1836 (L&P 109). Den 3. april 1836 viste Frelseren sig og antog tømpet som et sted, hvor han ville åbenbare sit ord for sit folk (L&P 110:1–10). Efter dette syn fik Joseph Smith og Oliver Cowdery besøg af Moses, Elias og profeten Elias, som alle gav dem visse præstedømme-nøgler og vigtige oplysninger (L&P 110:11–16). De hellige brugte tømpet i omkring to år, før de måtte flygte fra Kirtland på grund af forfølgelse.

10. Dalen Adam-on-di-Ahman

Billedet viser dalen Adam-on-di-Ahman set fra vest mod øst. Det er en stille, smuk dal, som ligger i det nordvestlige Missouri i nærheden af landsbyen Gallatin.

Betydningsfulde begivenheder: Tre år før sin død kaldte Adam sine retfærdige efterkommere sammen i denne dal og gav dem sin sidste velsignelse (L&P 107:53–56). I 1838 var Adam-on-di-Ahman bosted for mellem 500 og 1000 sidste dages hellige. De hellige forlod stedet, da de blev fordrevet fra Missouri. Før Kristus kommer tilbage i herlighed, skal Adam og hans retfærdige efterkommere, hvilket omfatter hellige fra alle uddelinger, igen samles i denne dal for at mødes med Frelseren (Dan 7:9–10, 13–14; L&P 27; 107:53–57; 116:1).

11. Tempelgrunden i Far West

Far West i Missouri blev hjemsted for 3000 til 5000 hellige, som søgte tilflugt fra forfølgelserne i Jackson County og Clay County. Den 31. oktober 1838 blev profeten Joseph Smith og andre kirkeledere anholdt og efter retter-

gang i Richmond sat i fængsel i Liberty. I vinteren 1838–1839 blev de sidste dages hellige fordrevet fra Far West og andre steder i Missouri og bosatte sig i Illinois.

Betydningsfulde begivenheder: Her indviede man en tempelgrund og lagde hjørnestenene. Syv af de åbenbaringer, der er trykt i Lære og Pagter, blev modtaget i Far West (afsnittene 113–115; 117–120). Joseph F. Smith, kirkens sjette præsident, blev født her den 13. november 1838. Far West tjente en kort tid som kirkens hovedsæde under profeten Joseph Smith.

12. Fængslet i Liberty

Et lille fængsel i Liberty i Missouri. Joseph Smith og fem andre brødre sad som fanger bag dets 1,2 meter tykke mure fra 1. december 1838 til 6. april 1839. (Sidney Rigdon blev løsladt i slutningen af februar). De blev holdt indespærret i stueetagen, eller fangehullet, hvor de sov på det kolde, halmbestrøede stengulv i halvmørke uden ret megen beskyttelse mod vinterkulden.

Betydningsfuld begivenhed: Profeten Joseph bad for de tusindvis af sidste dages hellige, som var blevet fordrevet fra Missouri, og fik et svar på sine bønner, som han nedskrev i et brev til de landflygtige hellige (L&P 121–123).

13. Mansion House i Nauvoo

Joseph Smith jun. og hans familie flyttede ind i Mansion House i Nauvoo i august 1843. Senere blev der bygget en fløj til den østlige side af hovedbygningen, så der i alt blev 22 værelser. Fra og med januar 1844 drev Ebenezer Robinson huset som hotel, og profeten beholdt seks værelser til sin familie. Huset fungerede i nogen grad som et samlingssted for indbyggerne i Nauvoo. Her tog profeten imod prominente gæster.

Betydningsfulde begivenheder: Den 27. juni 1844 blev profeten Joseph og hans bror Hyrum skudt og dræbt i Carthage i Illinois. Deres lig blev bragt til dette hus, hvor de lå på lit de parade inden begravelsen. De blev begravet på et lille familiegavstved lige over for Main Street, vest for det gamle bjælkehus, som Joseph boede i, da han kom til Nauvoo for første gang. Emma Smith boede i Mansion House indtil 1871. Derefter flyttede hun ind i Nauvoo House, hvor hun døde i 1879.

14. Profeten Joseph Smiths købmandsforretning

Denne rekonstruktion af Joseph Smiths købmandsforretning og kontor ligger i Nauvoo i Illinois. Den var opført af røde mursten og var en af de mest betydningsfulde bygninger i kirkens tid i Nauvoo. Den tjente ikke alene som købmandsforretning, men blev midtpunkt for selskabelige, økonomiske, politiske og religiøse aktiviteter. Joseph Smith havde et kontor på første sal.

Betydningsfulde begivenheder: Inden templet blev bygget færdig, blev værelset ovenpå brugt som ordnanceværelse, hvor de første fuldstændige begavelser blev givet. Den 17. marts 1842 organiserede profeten Joseph Hjælpeforeningen for kirkens kvinder.

15. Templet i Nauvoo

Denne miniaturemodel står, hvor det oprindelige tempel stod. Templet var bygget i gråhvid kalksten fra et nærliggende brud. Bygningen var 39 meter lang og 27 meter bred. Der var 48 meter op til toppen af tårnet. Kirkens medlemmer ydede store ofre for at bygge dette smukke tempel. De begyndte i 1841, og nogle arbejdede i flere måneder på bygningen, mens andre donerede penge. Skønt templet ikke blev bygget helt færdig, var der stuvende fuldt af medlemmer, som kom for at udføre ordiancer i månederne, indtil de måtte flygte mod vest. Mange af de hellige rejste fra Nauvoo tidligt i foråret 1846 som følge af pøbelens trusler om vold, men et særligt arbejdshold blev tilbage for at bygge templet færdig. Den 30. april 1846 indviede ældsterne Orson Hyde og Wilford Woodruff og ca. 20 andre dette, Herrens hus. Templet blev opgivet i september, da de sidste kirkemedlemmer blev fordrevet fra Nauvoo. Derefter skændede og vanhelligede pøbelen den hellige bygning. Den blev ødelagt af en brand i oktober 1848.

Betydningsfulde begivenheder: Generalkonferencen blev afholdt i templets samlingsal den 5. oktober 1845. Man begyndte at give de første tempelbegavelser den 10. december 1845 og fortsatte indtil den 7. februar 1846. Over 5000 sidste dages hellige modtog deres begavelse, og der blev udført mange dåb for afdøde og mange besegligner.

16. Fængslet i Carthage

Fængselsbygningen i Carthage i Illinois.

Betydningsfulde begivenheder: Joseph Smith og hans bror Hyrum red til Carthage den 24. juni 1844. Her blev de fængslet den 25. juni på falske anklager om forræderi. Den 27. juni blev fængslet stormet af en pøbelhob af mænd med sortsværtede ansigter. Både Joseph og Hyrum blev dræbt af skud, mens John Taylor pådrog sig adskillige skudsår. Willard Richards led utroligt nok ingen skade. John Taylor skrev senere det inspirerede mindekrift, som nu findes i Lære og Pagter 135.

17. Udvandringen mod vest

Det var planlagt, at rømningen af Nauvoo i Illinois skulle begynde i marts–april, men på grund af trusler fra pøbelen bestemte præsident Brigham Young, at de helliges udvandring over Mississippifloden skulle begynde den 4. februar 1846. Præsident Young blev tilbage for at forrette tempelbegavelsen for de hellige og rejste først fra Nauvoo midt i februar.

Betydningsfulde begivenheder: Inden sin død havde profeten Joseph Smith udtalt denne profeti: »Nogle af jer skal leve længe nok til at rejse herfra og hjælpe til med at grundlægge kolonier og bygge byer og se de hellige blive et mægtigt folk midt i Rocky Mountains.« Næsten 12.000 hellige forlod Nauvoo fra februar til september 1846. Da de hellige året efter rejste fra Winter Quarters og andre senere bosættelser, blev de organiseret i kompagnier på ti, halvtreds og hundrede under en anfører (L&P 136:3). I september 1846 blev Nauvoo belejret af en pøbelhob på omkring

800 mænd, bevæbnet med seks kanoner. Efter flere dages kamp blev de tilbageblevne hellige tvunget til at overgive sig for at redde livet og få en chance for at krydse floden. Fem til seks hundrede mænd, kvinder og børn krydsede floden og slog lejr på den modsatte bred. Præsident Brigham Young sendte flere redningshold af sted for at undsætte disse »fattige hellige«.

18. Templet i Salt Lake City

Få dage efter at det første pionerkompagni af sidste dages hellige var rejst ind i Salt Lake Valley, stak præsident Brigham Young sin stok i jorden og sagde: »Her vil vi opføre vor Guds tempel.« Det første spadestik blev taget den 14. februar 1853. Den 6. april 1853 blev hjørnestenene lagt. Templet blev bygget færdig og indviet 40 år senere, den 6. april 1893. Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum mødes her hver uge for at rådføre sig med hinanden og søge Herrens vejledning med hinanden og søge Herrens vejledning med hensyn til, hvordan de skal forvalte og opbygge Guds rige.

Betydningsfulde begivenheder: Her har Herren i rigt mål givet kirkens præsidenter og andre generalautoriteter åbenbaringer, heriblandt Officiel Erklæring – 2. Senere har Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd enstemmigt godkendt og udgivet »Familien: En proklamation til verden«. De tempelordnancer, som er blevet udført for både levende og døde, har været til velsignelse for millioner af mennesker.

REGISTER OVER STEDNAVNE

Adam-ondi-Ahman, Missouri, 5:D3	Colesville, New York, 1:B3, 3:H3	Gallatin, Missouri, 5:D3	Township, New York, 3:H3
Afrika, 7:E2	Connecticut River, 1:D1	Garden Grove, Iowa, 5:D2	Joseph Smith jun.s hjem, 3:H3, 4:B3
Albany, New York, 1:C3	Connecticut, 1:C3	garveri, Kirtland, 4:B2	Joseph Smith jun.s købmandsforretning, Kirtland, 4:B3
Alvin Smiths gravsted, Palmyra, 2:C2	Council Bluffs (Kanesville), Iowa, 5:C1, 6:E2	Gila River, 6:B4	Joseph Smith sen.s gård, Palmyraområdet, 2:B3
Amherst, Ohio, 3:C4	Cowdery Street, Kirtland, 4:A3	Gilsum, New Hampshire, 1:D2	Joseph Smith sen.s træhus, Palmyraområdet, 2:B3
Antarktis, 7:E4	Cumorahøjen, Palmyraområdet, 2:C4	Grand River, Missouri, 5:D2	Joseph Smith sen.s, bjælkehus, Palmyraområdet, 2:B3
Arkansas River, 6:D3	Delaware River, 1:B4	Great Salt Lake, 6:B2	Joseph Street, Kirtland, 4:A4
Armington Schoolhouse Road, Palmyraområdet, 2:D3	DeWitt, Missouri, 5:E3	Harmony, Pennsylvania, 1:B3, 3:H3	kirkegård, Kirtland, 4:B3
Asien, 7:F2	dæmning, Kirtland, 4:B2	Hathaway Brook, Palmyraområdet, 2:B2, 2:D4	Kirtland, Ohio, 3:C3, 6:F2
Atlanterhavet, 1:D4, 6:H2	døbested, Kirtland, 4:B2	Hauns Mølle, Missouri, 5:D3	Lake Erie, 3:C3
Australien, 7:G3	E.B. Grandins trykkeri, Palmyra, 2:C2	Hellige lund, Palmyraområdet, 2:B3	Lake Huron, 3:C1
bank, Kirtland, 4:B4	Eriekanalen, New York, 2:B2, 3:F1	Hiram, Ohio, 3:C4	Lake Ontario, 1:A2, 3:E1
Boston, Massachusetts, 1:D3	Europa, 7:E1	Hudson River, New York, 1:C3	Lebanon, New Hampshire, 1:D2
Buffalo, New York, 3:E2	Far West, Missouri, 5:D3, 6:E2	Hyrum Smiths hjem, Kirtland, 4:B4	Liberty, Missouri, 5:D4, 6:E2
Californien, 6:A3	Farmington Township, Palmyraområdet, 2:A4	Illinois, 5:G3, 6:F2	Los Angeles, 6:A3
Californien, ruten til, 6:B2	Fayette, New York, 1:A3, 3:G2, 6:G1	Independence, Missouri, 5:D4, 6:E2	Macedon Township, Palmyraområdet, 2:A1
Canada, 1:C1, 3:C3, 3:D2, 6:F1	Finger Lakes, New York, 1:A3, 3:G2	Indiana, 6:F2	Maine, 1:D2
Canadian River, 6:D3	Fishing River, Missouri, 5:D3	Indiansk territorium, 5:B2, 6:C1, 6:D3	Manchester Township, New York, 1:A3, 2:D3, 3:F2
Canandaigua Road, Palmyraområdet, 2:C3	Fort Bridger, 6:C2	Indiske Ocean, 7:F3	Markell Road, Kirtland, 4:A2
Carthage, Illinois, 5:G2	Fort Hall, 6:B1	Iowa, 5:E1, 6:E2	Martin Harris' gård, Palmyraområdet, 2:B1
Centralamerika, 7:B2	Fort Laramie, 6:C2	Isaac Morleys gård, Kirtland, 4:D1	Martin Harris' hjem, Kirtland, 4:D4
Chagrin River, østlige gren, Kirtland, 4:B1	Fort Leavenworth, 5:D4, 6:E2	Jackson County, Missouri, 5:D4	
Chariton River, Missouri, 5:E2	Fox Road, Palmyraområdet, 2:A3	John Johnsons kro, Kirtland, 4:B2	
Chillicothe Road, Kirtland, 4:B4	Freedom, New York, 3:F2	Joseph Knight sen.s hjem i Colesville	
Cleveland, Ohio, 3:C4			

Massachusetts, 1:C3	North Platte River, 6:C2	Richmond, Missouri, 5:D4	Susquehannafloden, Pennsylvania, 1:A4, 3:G3
McIlwaine's Bend, Missouri, 5:E3	Norwich, Vermont, 1:D2	Rio Grande River, 6:C4	Sydamerika, 7:C3
Mendon, New York, 3:F2	Ohio, 3:B4, 6:F2	Rochester, New York, 3:F1	Sydligge Atlanterhav, 7:D4
Mexico, 6:B3	Ontario County, New York, 2:A3, 2:C3	Sacramento, 6:A2	Syddlige Stillehav, 7:A4
Mission San Luis Rey, 6:A4	Orange, Ohio, 3:C4	Salem, Massachusetts, 1:D3	teglværk, Kirtland, 4:A2
Mississippifloden, 5:G3	Oregonterritoriet, 6:A1	Salt Lake City, 6:B2	tempel, Kirtland, 4:B4
Missourifloden, 5:C2, 5:F4	Palmyra Township, New York, 1:A3, 2:D1, 3:F2	San Bernardino, 6:B3	Thompson, Ohio, 3:D3
Montrose, Iowa, 5:F2	Palmyra, landsbyen, New York, 2:C2	San Diego, 6:A4	Topsfield, Massachusetts, 1:D3
Mount Pisgah, Iowa, 5:D1	Parley P. Pratts hjem, Kirtland, 4:A3	San Francisco, 6:A2	Toronto, Canada, 3:E1
mølle, Kirtland, 4:B2	Pecos River, 6:C4	Santa Fe, 6:C3	trykkeri, Kirtland, 4:B4
Nauvoo, Illinois, 5:F2, 6:E2	Pennsylvania, 1:B3, 3:E3, 6:G2	savværk, Kirtland, 4:B2	Tucson, 6:B4
New Hampshire, 1:D2	Perrysburg, New York, 3:E2	Sharon, Vermont, 1:C2	Tunbridge, Vermont, 1:C2
New Jersey, 1:B4	Philadelphia, Pennsylvania, 1:B4, 6:G2	Shoal Creek, Missouri, 5:D3	Vermont, 1:C2
New York, byen, 1:C4, 6:G1	Platte River, 5:B1	Sidney Rigdons hjem, Kirtland, 4:B4	Vinson Knights hjem, Kirtland, 4:A4
New York, staten, 1:B3, 3:F3, 6:G1	potaskebrænderi, Kirtland, 4:B3	skole, Kirtland, 4:B3	Washington, D.C., 6:G2
Newel K. Whitneys hjem, Kirtland, 4:B2	Pueblo, 6:C3	Snake River, 6:B1	Wayne County, New York, 2:A3, 2:C2
Newel K. Whitneys købmandsforretning, Kirtland, 4:B2	Quincy, Illinois, 5:F2, 6:E2	South Bainbridge, New York, 3:H3	Whitingham, Vermont, 1:C3
Nordamerika, 7:B2	Ramus, Illinois, 5:G2	South Platte River, 6:C2	Whitney Street, Kirtland, 4:A3
Nordlige Atlanterhav, 7:D2	Red Creek, Palmyraområdet, 2:D2	Springfield, Illinois, 5:H2	Winter Quarters, indiansk territorium, 5:B1, 6:E2
Nordlige Stillehav, 7:A2, 7:H2	Rhode Island, 1:D3	St. Louis, Missouri, 5:H4	
		Stafford Road, Palmyraområdet, 2:B4	
		Stillehavet, 6:A1, 7:A3	

Nedenstående landkort kan bidrage til en større forståelse af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidlige historie og af de skrifter, som blev åbenbaret gennem profeten

Joseph Smith og hans efterfølgere. Når man kender geografien i de områder, der omtales i skrifterne, kan man bedre forstå de begivenheder, der udspandt sig deri.

1. DET NORDØSTLIGE USA 2. PALMYRA-MANCHESTER, 1820–1831 3. UDSNIT AF NEW YORK, PENNSYLVANIA OG OHIO I USA 4. KIRTLAND I OHIO, 1830–1838	5. UDSNIT AF MISSOURI, ILLINOIS OG IOWA I USA 6. KIRKENS REJSE MOD VEST 7. VERDENSKORT

Ved hjælp af det alfabetiske register over stednavne kan man finde en bestemt lokalitet på landkortene. Hvert opslag indeholder et kortnummer, efterfulgt af et koordinatsæt, som består af en kombination af et bogstav og et tal. For eksempel betyder Fort Hall, 6:B1, at den pågældende lokalitet findes på kort 6 i felt B1. Man finder et bestemt felt på et kort ud fra koordinaterne for oven og langs siden af det pågældende kort. Alternative navne står anført i parentes, for eksempel, Council Bluffs (Kanesville).

Herunder følger en forklaring på de forskellige symboler og skriftsnit, som bruges på landkortene. Ud over disse kan der på de enkelte kort være forklaringer på andre signaturer, som vedrører det pågældende kort.

- En rød prik symboliserer en by. Somme tider forbinder en linje prikken med navnet på byen eller stedet.

Atlantehavet

Dette skriftsnit bruges i navnet på geografiske steder, som f.eks. oceaner, have, søer, floder, bjerge, dale, ørkener og øer.

Palmyra

Dette skriftsnit bruges i navnet på alle byer.

NEW YORK

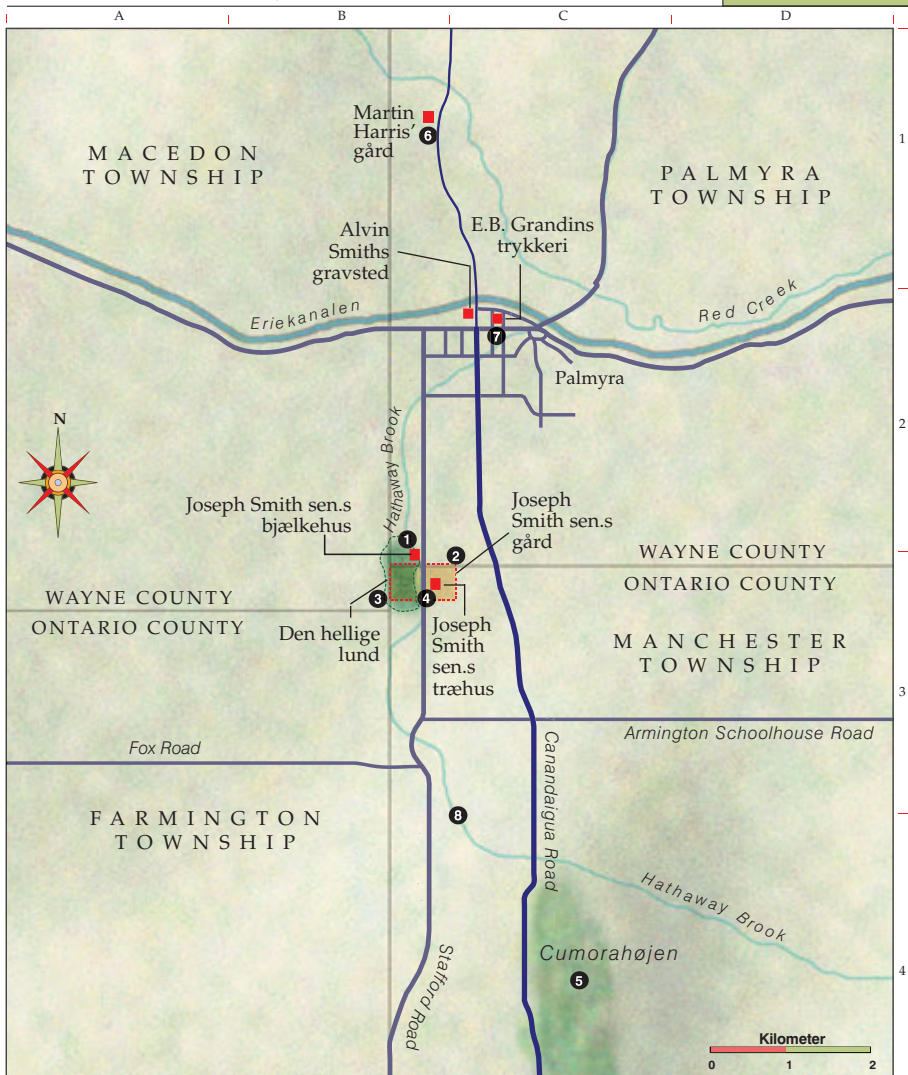
Dette skriftsnit bruges i navnet på mindre politiske inddelinger, som f.eks. regioner og amerikanske delstater og territorier.

CANADA

Dette skriftsnit bruges i navnet på større politiske inddelinger, som f.eks. nationer, lande og kontinenter.

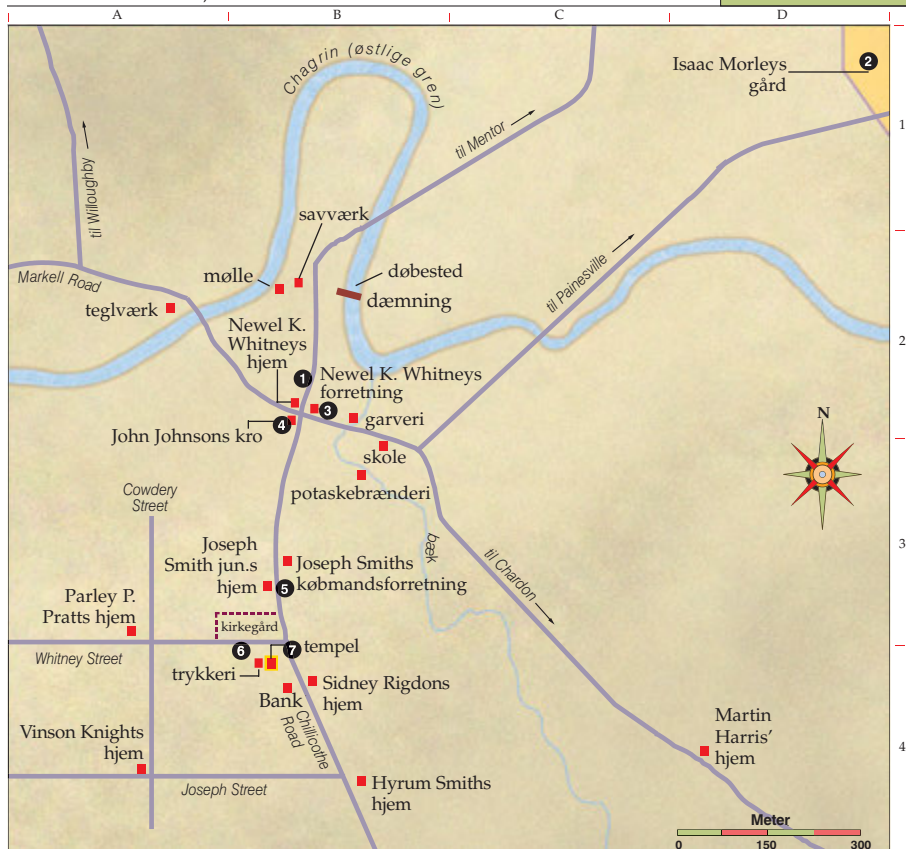
1. Topsfield Joseph Smith sen. blev født her den 12. juli 1771. 2. Gilsom Lucy Mack blev født her den 8. juli 1775. 3. Tunbridge Joseph Smith sen. og Lucy Mack blev gift her den 24. januar 1796. 4. Whitingham Brigham Young blev født her den 1. juni 1801. 5. Harmony Emma Hale blev født i Harmony Township den 10. juli 1804.	6. Sharon Joseph Smith jun. blev født her den 23. december 1805 (se JS-H 1:3). 7. Lebanon Familien Smith boede i Lebanon Township fra 1811 til 1813. I disse år fik Joseph Smith jun. foretaget en række operationer på sit ene ben. 8. Norwich Familien Smith boede her fra 1814 til 1816, før de flyttede til Palmyra. 9. Palmyra Familien Smith flyttede hertil i 1816 (se JS-H 1:3).

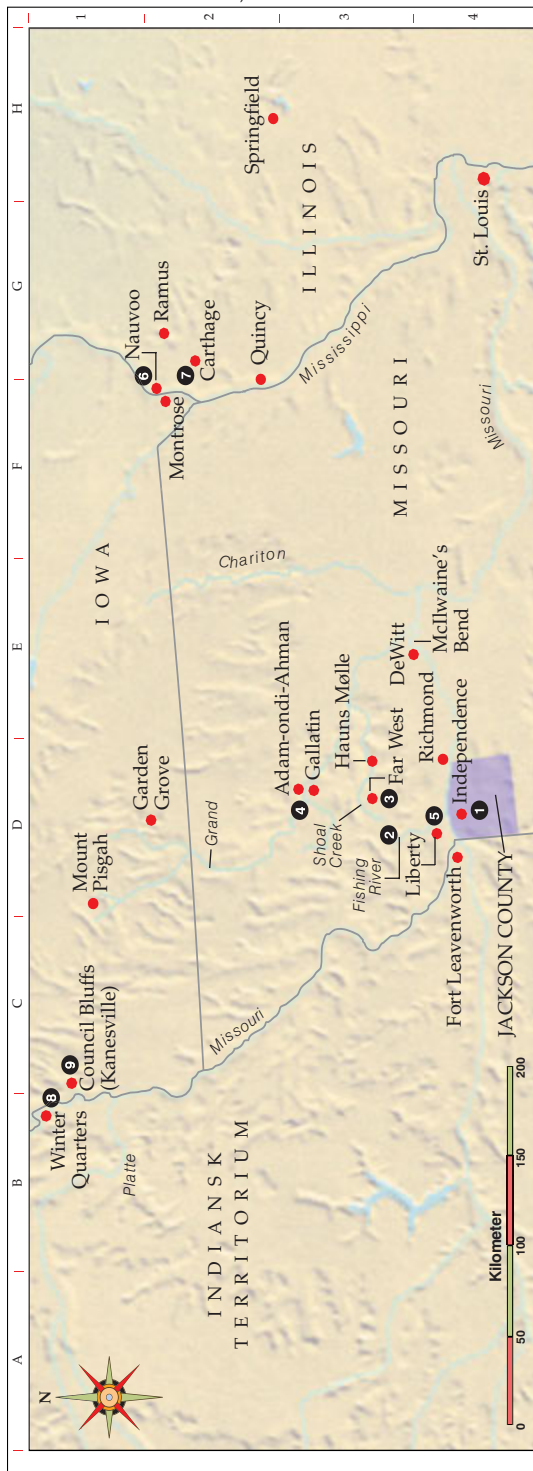
- 1. Joseph Smith sen.s bjælkehus** Englen Moroni viste sig for Joseph Smith i et værelse ovenpå i dette hus den 21.-22. september 1823 (se JS-H 1:29-47).
- 2. Joseph Smith sen.s gård** Denne 4,7 hektar store gård blev opdyrket af familien Smith fra 1820 til 1829.
- 3. Den hellige lund** Joseph Smith jun. modtog sit første syn i dette skovområde i det tidlige forår 1820 (se JS-H 1:11-20).
- 4. Joseph Smith sen.s træhus** Grunden til dette hus blev lagt i 1822 af Alvin Smith. Her boede familien Smith fra 1825 til 1829.
- 5. Cumorahøjen** Her overdrog englen Moroni guldpladerne til profeten Joseph Smith den 22. september 1827 (se JS-H 1:50-54, 59).
- 6. Martin Harris' gård** Denne gård blev belånt og en del af jorden blev solgt for at kunne betale for trykningen af Mormons Bog.
- 7. E.B. Grandins trykkeri** 5000 eksemplarer af Mormons Bog blev trykt her i 1829-1830.
- 8. Hathaway Brook** I denne bæk blev nogle af de første nyomvendte optaget i kirken ved dåb.

1. **South Bainbridge** Joseph Smith jun. og Emma Hale blev gift her den 18. januar 1827 (se JS-H 1:57).
2. **Colesville** Den første gren af kirken blev organiseret i Joseph Knight sen.s hjem i Colesville Township i 1830.
3. **Joseph Smith jun.s hjem i Harmony** Det meste af oversættelsen af Mormons Bog blev foretaget her. På bredden af Susquehannafloden blev præstedømmet gengivet i 1829 (se L&P 13; 128:20; JS-H 1:71-72).
4. **Fayette** De tre vidner så guldpladerne og englen Moroni (L&P 17). Oversættelsen af Mormons Bog blev færdiggjort her i juni 1829. Kirken blev organiseret her den 6. april 1830 (se L&P 20; 21).
5. **Mendon** Et af de første steder, hvor Brigham Young og Heber C. Kimball boede.
6. **Kirtland** De missionærer, som var blevet sendt ud til lamantierne, gjorde ophold her i 1830 og døbte Sidney Rigdon og andre i området. Kirtland var kirken's hovedsæde fra 1831 til 1838. Det første tempel i denne uddeling blev bygget her og blev indviet den 27. marts 1836 (se L&P 109).
7. **Eriekanalen** De tre grene af kirken i New York rejste via Eriekanalen og Lake Erie til Kirtland i Ohio i april og maj 1831.
8. **Hiram** Joseph og Emma boede her fra september 1831 til september 1832. Joseph og Sidney Rigdon arbejdede på Joseph Smiths Oversættelse af Bibelen (ISO). Følgende åbenbaringer blev modtaget her: L&P 1, 65, 67, 68, 69, 71, 73, 74, 76, 77, 79, 80, 81, 99 og 133.
9. **Amherst** Her blev Joseph Smith opretholdt som præsident for det høje præstedømme den 25. januar 1832 (se L&P 75).
10. **Toronto** Her boede John Taylor, kirken's tredje præsident, og Mary Fielding Smith, Hyrum Smiths hustru.

- 1. Newel K. Whitneys hjem** Joseph og Emma boede her i adskillige uger, efter at de var flyttet til Kirtland i 1831.
 - 2. Isaac Morleys gård** Joseph og Emma Smith boede her fra marts til september 1831. De første højpræster blev ordineret her. Joseph arbejdede på Joseph Smiths Oversættelse (JSO).
 - 3. Newel K. Whitneys gård** Det Første Præsidentskab i kirken fik overdraget nøglerne til riget her. Profeternes Skole mødtes her for første gang. JSO var ved at være færdigoversat her i 1833. Joseph og Emma boede her fra 1832 til 1833. Joseph modtog mange åbenbaringer her.
 - 4. John Johnsons kro** Joseph Smith sen. blev kaldet til at være kirkens første patriark her i 1833. Kroen husede det første trykkeri i Kirtland. *The Evening and the Morning Star* blev trykt her, efter at trykpressen i Jackson County i Missouri var blevet ødelagt. De tolv apostle drog herfra den 4. maj 1835 på deres første mission.
 - 5. Joseph Smith jun.s hjem** Joseph og Emma boede her fra 1834 til 1837. Oversættelsen af Abrahams Bog blev påbegyndt.
 - 6. Trykkeri** Forelæsningerne om tro blev givet i denne bygning. De Tolv Apostle og De Halvfjerds' Første Kvorum blev kaldet og ordineret her. Første udgave af Lære og Pagter, anden udgave af Mormons Bog, *The Evening and the Morning Star*, *Latter Day Saints' Messenger and Advocate*, og de første numre af *Elders' Journal* blev trykt her.
 - 7. Tempel** Dette tempel var det første i denne uddeling. Jesus Kristus viste sig og antog tempel. Moses, Elias og profeten Elias viste sig og gengav visse præstedømmenøgler (se L&P 110). Profeternes skole mødtes også her. Følgende åbenbaringer blev modtaget her: L&P 109, 110, 137.
- Kirtland** (ikke nærmere angivne steder) Den 17. august 1835 blev Lære og Pagter antaget som hellig skrift. Følgende åbenbaringer blev modtaget i Kirtland: L&P 41–50, 52–56, 63–64, 102–104, 106–110, 134 og 137. I afsnit 104 nævnes visse ejendomme, som skulle gives som forvaltninger til de af kirkens medlemmer, som tilhørte den forenede orden (se versene 19–46).

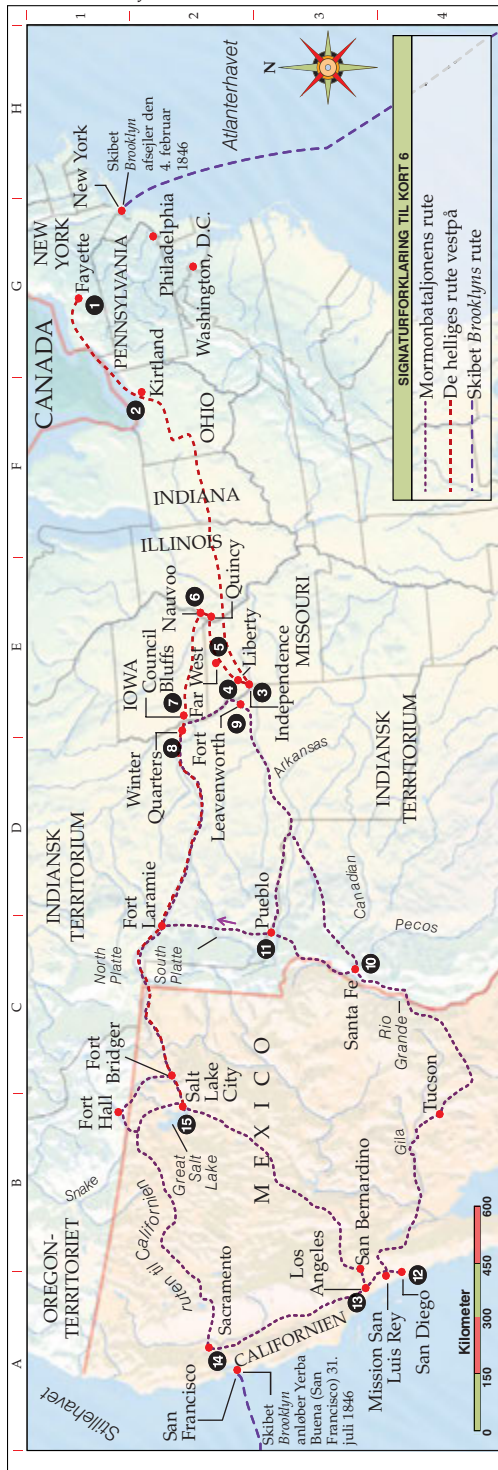

- 1. Independence** Udpeget som Zions midtpunkt (se L&P 57:3). En tempelgrund blev indviet den 3. august 1831. De hellige blev fordrevet herfra i 1833.
- 2. Fishing River** Joseph Smith og Zions hær drog fra Kirtland i Ohio til Missouri i 1834 for at skaffe de hellige fra Jackson County deres jordbesiddelser tilbage. L&P 105 blev åbenbart på bredden af denne flod.
- 3. Far West** Dette var den største af de helliges bosetelser i Missouri. En grund til et tempel blev indviet på dette sted (se L&P 115). Den 8. juli 1838 modtog De Tolv Apostles Kvorum et kald fra Herren til at tage på mission til Storbritannien (se L&P 118).
- 4. Adam-ondi-Ahman** Herren udpegede dette område

- 5. Fængslet i Liberty** Joseph Smith og andre sad uden lovlig grund fængslet her fra december 1838 til april 1839. I disse modgangstider for kirken anbråbe Joseph Herren om vejledning og modtog L&P 121-123.
- 6. Nauvoo** Dette område, som ligger ud til Mississippiflodten, var samlingssted for de hellige fra 1839 til og med 1846. Her byggede man et tempel og påbe-

- 7. Carthage** Her led profeten Joseph Smith og hans bror Hyrum martyrdøden den 27. juni 1844 (se L&P 135).
- 8. Winter Quarters** Dette var i 1846-1848 det centrale samlingssted for de hellige, som var på vej til Salt Lake Valley. Israels hær blev organiseret med henblik på rejsen vestpå (se L&P 136).
- 9. Council Bluffs** (Kanesville) Det Første Præsident-skab blev opretholdt her den 27. december 1847 med Brigham Young som præsident.

gyndte sådanne ordninger som dåb for afdøde, tempebegavelse og besøgning af familier. Her blev Hjelpeforretningen organiseret i 1842. Åbenbaringerne i L&P 124-129 blev modtaget.

11. **Pueblo** Tre enheder af syge mænd blev sendt til Pueblo for samle kræfter. Her tilbragte de vinteren 1846-1847 sammen med nogle hellige fra Mississippi. Disse grupper rejste ind i Salt Lake Valley i juli 1847.
12. **San Diego** Mormonbataljonen afsluttede sin 3200 kilometer lange march her den 29. januar 1847.
13. **Los Angeles** Mormonbataljonen blev hjemsendt herfra den 16. juli 1847.
14. **Sacramento** Nogle af de hjemsendte medlemmer af bataljonen arbejdede her og på Sutter's Mill, som lå ved American River længere mod øst, og de var her med til at finde guld.
15. **Salt Lake City** Brigham Young kom til Salt Lake Valley den 24. juli 1847.

16. **San Diego** Mormonbataljonen afsluttede sin 3200 kilometer lange march her den 29. januar 1847.
17. **Los Angeles** Mormonbataljonen blev hjemsendt herfra den 16. juli 1847.
18. **Sacramento** Nogle af de hjemsendte medlemmer af bataljonen arbejdede her og på Sutter's Mill, som lå ved American River længere mod øst, og de var her med til at finde guld.
19. **Salt Lake City** Brigham Young kom til Salt Lake Valley den 24. juli 1847.

1. **Fayette** Profeten Joseph Smith rejste fra Fayette til Kirtland i Ohio i januar 1831. De tre grene i New York fulgte efter i april og maj 1831 i lydhed mod Herrens befaling om, at de hellige skulle samles (se L&P 37; 38).
2. **Kirtland** Kirkens hovedsæde fra 1. februar 1831 til 12. januar 1838, hvor profeten flyttede til Far West, Missouri.
3. **Independence** Herren udpegede Independence (i Jackson County i Missouri) som Zions midtpunkt i juli 1831 (se L&P 57:3). Pøbelhobe tvang de hellige til at forlade Jackson County i november 1833.
4. **Liberty** De hellige fra Jackson County samledes i Clay County fra 1833 til 1836, hvor de igen blev nødt til at rejse. Profeten Joseph Smith og andre sad fængslet her.
5. **Far West** Her etableredes et tilflugtssted for de hellige i

10. **Santa Fe** Philip Cooke havde kommando over Mormonbataljonen, da den marcherede herfra den 19. oktober 1846.
11. **Independence** Kirkens hovedsæde i 1838-1839 blev de hellige tvunget til at flygte til Illinois.
12. **Nauvoo** Kirkens hovedsæde fra 1839-1846. Efter profetens og hans bror Hyrum's martyrium rejste de hellige mod vest.
13. **Council Bluffs** Pionererne ankom hertil i juni 1846. Medlemmerne af mormonbataljonen drog af sted den 21. juli 1846 under ledelse af James Allen.
14. **Winter Quarters** Kirkens hovedsæde i 1846-1848. Under ledelse af president Brigham Young drog et kompagni som fortop af sted mod vest i april 1847.
15. **Fort Leavenworth** Mormonbataljonen blev forsynet med mundering her, før den påbegyndte marchen vestpå i august 1846.

1. DEN HELLIGE LUND I denne skov tæt på sit hjem modtog profeten Joseph Smith det første syn.

2. CUMORAHØJEN OG OMRÅDET OMKRING MANCHESTER OG PALMYRA Englen Moroni vejledte Joseph Smith til at finde guldpladerne, som han havde gravet ned i denne høj. (Højen ses til højre i billedet).

3. JOSEPH SMITH SEN.S BJÆLKEHUS Dette er en rekonstruktion af det hjem, hvor familien Smith engang boede.

4. GRANDINS TRYKPRESSE OG TRYKKERI Den første trykning af Mormons Bog fandt sted her.

5. SUSQUEHANNAFLODEN Det aronske og det melkisedekske præstedømme blev gengivet på bredden af denne flod (se L&P 13; 128:20).

6. PETER WHITMER SEN.S BJÆLKEHUS Denne rekonstruktion er opført på det sted, hvor kirken blev organiseret den 6. april 1830.

7. NEWEL K. WHITNEYS KØBMANDSFORRETNING Den åbenbaring, som er blevet kendt som visdomsordet (se L&P 89), blev modtaget her sammen med andre åbenbaringer.

8. JOHN JOHNSONS HJEM Det var mens profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon arbejdede på en oversættelse af Bibelen i dette hus, at de modtog den åbenbaring, der nu findes som Lære og Pagter 76, samt andre åbenbaringer.

9. **TEMPEL I KIRTLAND** Dette tempel fra 1836 er det første, der blev bygget i denne uddeling. Heri viste Jesus Kristus, Moses, Elias og profeten Elias sig og gengav præstedømmenøgler (se L&P 110).

10. **DALEN ADAM-ONDI-AHMAN** Her mødtes Adam og hans retfærdige efterkommere (se L&P 107:53–57). Adam, andre profeter og trofaste hellige fra alle tidsaldre skal møde Frelseren her før hans andet komme.

11. TEMPELGRUNDEN I FAR WEST I 1838 gav Herren de hellige befaling om at bygge et tempel her (se L&P 115:7–8). Forfølgelse fra pøbelen forhindrede dem i at gøre det.

12. FÆNGSLET I LIBERTY Mens profeten uden lovlig grund sad fængslet her (1838–1839), modtog han den åbenbaring, der nu findes som Lære og Pagter 121–123.

13. MANSION HOUSE I NAUVOO Hjem for profeten Joseph Smiths familie fra og med 1843. I kirkens første tid var dette et midtpunkt for de helliges selskabsliv.

14. PROFETEN JOSEPH SMITHS KØBMANDSFORRETNING I denne bygning blev Hjælpeforeningen organiseret den 17. marts 1842.

15. TEMPLET I NAUVOO Denne model viser, hvor smuk den oprindelige bygning var, inden den nedbrændte i 1848.

16. FÆNGSLET I CARTHAGE Her led profeten Joseph Smith og hans bror Hyrum martyrdøden den 27. juni 1844 (se L&P 135).

17. UDVANDRINGEN MOD VEST Den 4. februar 1846 krydsede de første vogne Mississippifloden og påbegyndte den historiske rejse mod vest.

18. TEMPLET I SALT LAKE CITY Det tog 40 år at bygge dette tempel, som nu er blevet et vartegn i Salt Lake Valley.

BIBELSKE
LANDKORT OG
FOTOGRAFIER

Disse fotografier af betydningsfulde steder giver et indtryk af de områder, hvor Jesus vandrede, hvor de bibelske profeter levede, og hvor mange begivenheder fra skrifterne har fundet sted. Som en hjælp til det personlige studium er hvert fotografi ledsaget af en kort beskrivelse. Nummeret og titlen på beskrivelsen svarer til det fotografi, som har samme nummer og titel. Det første afsnit efter

titlen forklarer, hvad billedet viser, hvilke vigtige ting man skal se efter, og ofte hvilken retning fotografiet er taget fra. Derefter anføres de mest betydningsfulde begivenheder, som har fundet sted på det pågældende sted, og som er omtalt i skrifterne, sammen med henvisninger til skriftsteder, hvor man kan læse mere om disse begivenheder.

1. Nilen og Egypten

Langs Nilen er der områder med vegetation. Bag disse ligger de ørkenområder, som dækker det meste af landet.

Betydningsfulde begivenheder: Landet blev opdaget af Egyptus (Abr 1:23–25). Abraham rejste til Egypten (1 Mos 12:10–20; Abr 2:21–25). Josef blev solgt til Egypten, blev hersker og reddede sin familie fra hungersnød (1 Mos 37; 39–46). Jakobs efterkommere boede i Egypten (1 Mos 47; 2 Mos 1; 12:40). Faraos datter fandt den spæde Moses i floden og opfostrede ham (2 Mos 2:1–10). Moses førte israelitterne ud af Egypten (2 Mos 3–14). Maria, Josef og Jesus drog til Egypten og blev der en tid for at komme væk fra Herodes (Matt 2:13–15, 19–21). I de sidste dage skal egypterne komme til kundskab om Herren, og Herren vil velsigne Egypten (Es 19:20–25). (Se Ordforklaringer, »Egypten«).

2. Sinajbjerget (Horeb) og Sinajørkenen

De iøjnefaldende bjerge er tinderne på Jebel Musa (Moses' Bjerg). Man ved ikke med sikkerhed, hvor det bjerg, som i Bibelen omtales som Sinaj, ligger. Et af de steder, man hævder mest til, er Jebel Musa.

Betydningsfulde begivenheder: Gud viste sig for Moses og gav ham de ti bud (2 Mos 19–20). Moses, Aron, to af Arons sønner og 70 ældster så og talte med Gud (2 Mos 24:9–12). Gud gav Moses anvisninger på, hvordan han skulle bygge teltboligen (2 Mos 25–28; 30–31). Israelitterne tilbad en guldkalv, som de havde overtalt Aron til at lave (2 Mos 32:1–8). Elias flygtede til dette område fra Jizre'elsletten, hvor dronning Jezabel boede (1 Kong 19:1–18). Det var også her, Elias talte med Gud (1 Kong 19:8–19).

3. Judæas Ørken og Det Døde Hav

Judæas Ørken set mod nordøst. I baggrunden skimtes Det Døde Hav.

Betydningsfulde begivenheder: Judæas Ørken var et vigtigt tilflugtssted i mange perioder i den tidlige historie. David skjulte sig for kong Saul (1 Sam 26:1–3). Jesus fastede i 40 døgn (Matt 4:1–11; Mark 1:12–13). Jesus brugte vejen fra Jerusalem til Jeriko gennem Judæas Ørken som ramme for lignelsen om den barmhjertige samaritaner, fordi de, der rejste alene, var et let bytte i dette område (Luk 10:25–37). (Se Ordforklaringer, »Døde Hav«).

4. Kadesh-Barnea

Den store ørkendal (også kaldet en wadi), hvor Kadesh-Barnea ligger, set mod nordvest. Den flod, som løber her i regntiden, gør dalen til et vandrigt og frugtbart område i Sinørkenen.

Betydningsfulde begivenheder: Dette er sandsynligvis det sted, hvorfra Moses sendte 12 mænd ud for at udspejde Kana'ans land (4 Mos 13:17–30). Dalen fungerede som basislejr for israelitterne i 38 af de næsten 40 år, de vandrede i ørkenen (5 Mos 2:14). Mirjam døde og blev begravet her (4 Mos 20:1). Det var her, Kora gjorde oprør, hvor folket gav ondtskab sig, og hvor Arons stav satte skud (4 Mos 16–17). Her i nærheden slog Moses på klippen, så der strømmede vand ud (4 Mos 20:7–11).

5. Patriarkernes grave

En af de mest kendte bygninger i hele Palæstina. Den blev opført i Hebron af kong Herodes oven på det sted, hvor Makpelas hule ifølge traditionen lå. Abraham købte hulen som familiegavstед (1 Mos 23).

Betydningsfulde begivenheder: Gravsted for Sara (1 Mos 23) og for Abraham (1 Mos 25:9). Isak, Rebekka og Lea blev også begravet her (1 Mos

49:30–31). Jakobs lig blev bragt med fra Egypten til Kana'an og begravet i hulen (1 Mos 50).

6. Judæas Bjergland

Judæas Bjergland er et område på ca. 55 gange 30 km. Det meste af området er stenet og vanskeligt at opdyrke. Bjergene brydes af dale, hvor jorden er ret frugtbar. De første israelitter boede i disse bjerge, som ydede dem beskyttelse mod indtrængende fjender. Jerusalem ligger i dette område.

Betydningsfulde begivenheder: Herren lovede Abraham og hans efterkommere dette område (1 Mos 13:14–18; 17:8). Sara og Abraham blev begravet i Makpelas hule i Hebron (1 Mos 23:19; 25:9). David besejrede jebusitterne og indtog Jerusalem (2 Sam 5:4–9). Flere begivenheder fra Det Gamle Testamente har fundet sted i disse bjerge end i noget andet område.

7. Betlehem

På dette fotografi ses de klippefyldte bakker og hyrdernes marker i forgrunden og vore dages Betlehem i baggrunden.

Betydningsfulde begivenheder: Rakel blev begravet her i nærheden (1 Mos 35:16–20). Ruth og Boaz boede her (Ruth 1:19–2:4). Kong David blev født og salvet til konge her (1 Sam 16:1–13). Frelseren blev født her, og hyrderne og de vise mænd tilbad ham her (Matt 2:1–11; Luk 2:4–16). (Se Ordforklaringer, »Betlehem«).

8. Jerusalem

Set mod nord. Midt i billedet ses en muslimsk helligdom med en gylden kuppel, som kaldes Klippemoskeen. I oldtiden dyrkede jøderne Gud i forskellige templer, som lå her. Murene i nærheden af Klippemoskeen omgiver Jerusalems gamle bydel. Til højre for muren ligger Kedrondalen. Længst til højre ligger Oliebjerget. Mod nord, på den anden side af Klippemoskeen, findes det sted, hvor Golgata muligvis har ligget.

Betydningsfulde begivenheder: Jerusalem blev i oldtiden kaldt Salem (Sl 76:3). Abraham betalte tiende til Melkisedek (1 Mos 14:18–20). Abraham kom hertil for at ofre Isak (1 Mos 22:2–14). Kong David besejrede jebusitterne og indtog Jerusalem (2 Sam 5:4–9). Kong Salomo opførte et tempel (1 Kong 6–7). Lehi drog herfra mod et forjættet land (1 Ne 1:4; 2).

Frelseren virkede her, sonede for vore synder og opstod (Matt 21–28). Som profeteret af Frelseren blev Jerusalem ødelagt kort efter hans død (JS–M 1:3–20). Jerusalem vil blive invaderet i de sidste dage (Ez 38–39; Joel 2–4; Åb 11; 16). Frelseren skal vise sig her umiddelbart før sin genkomst (Zak 12–14; L&P 45:48–53). (Se Ordforklaringer, »Jerusalem«, »Salem«).

9. Herodes' tempel

På dette fotografi ses en miniaturemodel af Herodes' tempel, som man mener, det så ud i 67 e.Kr. Murene, som omgiver tempelkomplekset, omslutter helligdommen, som består af det Allerhelligste, det Hellige og tre store forgårde.

Betydningsfulde begivenheder: Josef og Maria fremstillede den spæde Jesus i templet (Luk 2:22–38). Frelseren underviste i templet som 12-årig (Luk 2:41–46). Frelseren jog vekselrerne ud af templet (Matt 21:12–13) og forudsagde templets ødelæggelse (Matt 24:1–2). Engang i fremtiden skal der bygges et tempel i Jerusalem (Ez 40–48; Zak 8:7–9). (Se Ordforklaringer, »Templet, Herrens hus«)

10. Trappe op til templet

Tempelområdet var inddelt i forgårde, og de ydre forgårde var dem, som lå lavest. Tempelgæsterne kom ind ad forskellige porte, bl.a. dem, som førte op ad denne trappe til de ydre forgårde og derpå ind i de indre forgårde. Gennem tiderne er tusindvis af mennesker, heriblandt også Guds Søn, gået op ad denne trappe. Da Titus' hær ødelagde templet i 70 e.Kr., blev trappen dækket af murbrokker. Den blev afdækket under en udgravning af Jerusalems gamle bydel.

Betydningsfuld begivenhed: Ezekiel så størrelsen på og udformningen af det fremtidige tempel i et syn (Ez 40). (Se Ordforklaringer, »Templet, Herrens hus«)

11. Oliebjerget, Orson Hydes Mindehave

Her ses udsigten fra Orson Hydes Mindehave på Oliebjerget mod sydvest over Jerusalem. På den vestlige side af Oliebjerget ligger Getsemane have. Den 24. oktober 1841 gik ældste Orson Hyde op på Oliebjerget og opsendte en profetisk indvielsesbøn om, at Abrahams børn måtte vende tilbage, og at templet måtte blive bygget.

Betydningsfulde begivenheder: Romerne ødelagde Jerusalem i 70 e.Kr., sådan som Frelseren havde forudsagt (se JS-M 1:23). Frelseren skal endnu engang stå på Olibjerg, inden han viser sig for hele verden. (Se Zak 14:3-5; L&P 45:48-53; 133:19-20; Ordforklaringer, »Olibjerg«).

12. Getsemane have

Dette fotografi af et gammelt oliventræ er taget på det sted, hvor Getsemane have ifølge traditionen lå. Frelseren bad i nærheden af dette sted efter at have forladt salen ovenpå, den nat han blev forrådt.

Betydningsfulde begivenheder: Her begyndte Jesu Kristi lidelse for menneskenes synder (Matt 26:36-44; Mark 14:32-41; L&P 19:16-19). Efter at have bedt blev han forrådt af Judas Iskariot, og hans disciple forsagede ham midlertidigt, efter at han var blevet pågrebet i haven (Mark 14:50). (Se Ordforklaringer, »Getsemane«).

13. Golgata

Denne klippe ligner et kranium og ligger lige uden for Damaskusporten i Jerusalem. Dette er muligvis det sted, hvor Jesus Kristus blev korsfæstet.

Betydningsfuld begivenhed: Da Jesus var blevet pisket og hånet, blev han ført til »det sted, der hedder Golgata ... Hovedskaldet,« hvor han blev korsfæstet (Matt 27:26-35; Joh 19:17-18). (Se Ordforklaringer, »Golgata«).

14. Gravhaven

Dette er ifølge traditionen det sted, hvor Frelseren blev begravet. Flere nutidige profeter har følt, at Frelserens lig blev lagt i graven i denne have.

Betydningsfulde begivenheder: Efter at Frelseren var død på korset, blev hans lig lagt i en ny grav, som var blevet hugget ud i klippen (Matt 27:57-60). På den tredje dag gik nogle kvinder ud til graven og så, at Frelserens legeme ikke længere var der (Matt 28:1; Joh 20:1-2). Apostlene Peter og Johannes løb ud til graven og så, at Frelserens legeme ikke var der (Joh 20:2-9). Den opstandne frelser viste sig for Maria Magdalene (Joh 20:11-18).

15. Jeriko

Dette fotografi viser den rige plantevækst i vore dages Jeriko. I oldtiden var byen omgivet

af mure. Den ligger i Jordandalen, 252 m under havets overflade. Det er et frodigt landbrugsområde, hvor der vokser daddelpalmer og citrus træer. I baggrunden ses det sted, som ifølge traditionen er Fristelsens Bjerg (Matt 4:1-11).

Betydningsfulde begivenheder: Her i nærheden krydsede Josva og israelitterne for første gang Jordanfloden og vandrede ind i det forjættede land (Jos 2:1-3; 3:14-16). Herren fik på mirakuløs vis murene til at styrte sammen for øjnene af de israelitiske hære (Jos 6; se også Hebr 11:30). Josva udtalte en forbandelse over byen (Jos 6:26), som gik i opfyldelse (1 Kong 16:34). Elisa gjorde vandet i Jeriko frisk (2 Kong 2:18-22). Frelseren kom hertil på sin sidste rejse til Jerusalem. Her helbredte han den blinde Bartimæus og gjorde ophold hos overtolderen Zakæus (Mark 10:46-52; Luk 18:35-43; 19:1-10). Vejen til Jeriko fra Jerusalem blev skildret i lignelsen om den barmhjertige samaritaner (Luk 10:30-37).

16. Shilo

Dette fotografi er taget mod vest, og ruinerne af den gamle by ses lidt til venstre for midten. De ligger på en lille rund høj, som er omgivet af højere bakker.

Betydningsfulde begivenheder: Israels stammer samledes og fik tildelt deres arvelodder (Jos 18-22). Boligen og pagtens ark blev opstillet her og blev stående i århundreder (Jos 18:1). Her bad Hanna og indviede sin søn Samuel til Herrens tjeneste (1 Sam 1). Israelitterne flyttede arken fra Shilo og blev slået af filistrene, som tog arken som bytte (1 Sam 4:1-11).

17. Bjergene Garizim og Ebal

Set mod vest. Til venstre ses Garizimbjerg og til højre Ebalbjerg. Fotografiet viser vore dages Nablus. Oldtidsbyen Sikem lå mellem disse to bjerge i dalen nedenfor yderst til højre.

Betydningsfulde begivenheder: Abraham slog lejr i Sikem (1 Mos 12:6-7). Jakob slog lejr her og købte et stykke jord (1 Mos 33:18-20). Garizim var velsignelsens bjerg, hvorimod Ebal var forbandelsens bjerg (5 Mos 27-28). På Ebalbjerg rejste Josva et monument med en afskrift af Moseloven og læste derpå loven for israelitterne (Jos 8:30-35). Josefs knogler blev begravet i Sikem (Jos 24:32).

18. Dotan i Samaria

Denne del af Palæstina er kendetegnet ved bakkekamme og dale. Her findes gode græsningsarealer. Da israelitterne bosatte sig i landet, fik Manasse dette område.

Betydningsfulde begivenheder: I Dotandalen blev Josef solgt til Egypten (1 Mos 37:12–28). Obadiah reddede hundrede profeter ved at lade dem skjule sig i huler, da Jezabel forsøgte at slå Israels profeter ihjel (1 Kong 18:13). Den aramaiske hær omringede Elisa og hans tjener, som Herren på mirakuløs vis reddede (2 Kong 6:13–23).

19. Cæsarea og Saronsletten, som strækker sig helt til Karmel

Med udsigt mod nord ser man her hen over oldtidshavnebyen Cæsarea. Øverst i billedet skimtes bjergmassivet Karmel.

Betydningsfulde begivenheder: Elias udfordrede Ba'als falske profeter på Karmelbjerg (1 Kong 18). Oldtidens Via Maris (Vejen ved Havet) var en vigtig hovedvej, som lå øst for Cæsarea. Efter at have modtaget et forunderligt syn i Joppe begyndte Peter sit virke blandt hedningerne ved at undervise en romersk officer ved navn Cornelius i Cæsarea (ApG 10). Filip forkyndte og boede her og havde fire døtre, som profeterede (ApG 8:40; 21:8–9). Paulus sad fængslet i byen i to år (ApG 23–26). Han forkyndte for Felix, Festus samt Herodes Agrippa II, som sagde: »Det er lige ved, at du overtaler mig til at blive kristen« (ApG 26:28).

20. Joppe (Jafo)

Her ser man mod nordvest hen over havnebyen Joppe.

Betydningsfulde begivenheder: Jonas tog til Jafo for at rejse med skib til Tarshish (Jon 1:1–3). Jafo var den havneby, som Salomo og senere Zerubbabel benyttede sig af, da de hentede tømmer fra Libanons cederskove til deres templer (2 Krøn 2:15; Ezra 3:7). I Joppe oprejste Peter Tabitha fra de døde (ApG 9:36–42). Peter så også synet om de rene og de urene dyr, som var en åbenbaring om, at han skulle begynde at forkynde for hedningerne (ApG 10). Orson Hyde ankom hertil i 1841 for at indvie Palæstina.

21. Jizre'elsletten

Med udsigt mod vest fra toppen af Taborbjerg set ses en del af Jizre'elsletten. Skønt Jizre'elsletten ofte betragtes som én stor dal, er det i virkeligheden en række dale, som forbinde sletten ved Akko med Jordandalen og området omkring Genesaret Sø. Megiddodalen ligger for eksempel i den vestlige del af denne slette. Jizre'elsletten var hovedvejen tværs gennem Palæstina fra Middelhavet mod vest til Jordandalen mod øst.

Betydningsfulde begivenheder: Den store hovedvej, som forbandt Egypten og Mesopotamien, gik over denne slette, og her blev der udkæmpet mange slag (Dom 1:22–27; 5:19; 2 Kong 23:29–30). Den sidste, store strid i dette område begynder med slaget ved Harmagedon, som skal udkæmpes før Frelserens andet komme. Slaget har navn efter Har Megiddon, eller Megiddos bjerg (Ez 38; Joel 4:9–14; Zak 14:2–5; Åb 16:14–16).

22. Taborbjerg

Dette fotografi er taget mod nordvest. Lavlandet omkring Taborbjerg er Jizre'elsletten, også kendt som Esdraelonsletten. Nazaret ligger i bakkerne på den anden side af Taborbjerg.

Betydningsfulde begivenheder: Debora og Barak samlede Herrens hære mod Jabin, konge af Hasor (Dom 4:4–14). Taborbjerg er det ene af de steder, hvor man ifølge traditionen mener, at Frelseren blev forklaret (Matt 17:1–9); det andet er Hermonbjerg. (Se Ordforklaringer, »Forklarelse«).

23. Genesaret Sø og Saligprisningernes Bjerg

Med udsigt mod sydvest ses den nordvestlige del af ferskvandssøen Genesaret Sø. Tiberias ligger på den anden side af søen yderst til venstre i billedet. Bjergene midt i forgrunden er ifølge traditionen Saligprisningernes Bjerg. Kapernaum ligger til venstre uden for fotografiet.

Betydningsfulde begivenheder: Frelseren udførte en stor del af sin jordiske tjenestegerning i denne egn. Her kaldte og ordinerede han de tolv apostle (Matt 4:18–22; 10:1–4; Mark 1:16–20; 2:13–14; 3:7, 13–19; Luk 5:1–11), holdt bjergprædikenen (Matt 5–7) og underviste ved hjælp af lignelser (Matt 13:1–52; Mark

4:1–34). De mirakler, han udførte her, omfatter bl.a.: Han helbredte en spedalsk (Matt 8:1–4), fik et uvejr til at lægge sig (Matt 8:23–27), uddrev af en ung mand en legion dæmoner, som fór over i en flok svin, som styrtede i søen (Mark 5:1–15), oprejste Jairus' datter fra de døde (Matt 9:18–19, 23–26; Mark 5:22–24, 35–43), bespiste 5000 og 4000 (Matt 14:14–21; 15:32–38), gav sine disciple befaling om at kaste deres garn ud, hvorved de fangede mange fisk (Luk 5:1–6), helbredte mange mennesker (Matt 15:29–31; Mark 3:7–12) og viste sig efter sin opstandelse for sine disciple (Mark 14:27–28; 16:7; Joh 21:1–23).

24. Kapernaum

Kapernaum, som ligger på den nordlige bred af Genesaret Sø, var midtpunkt for Jesu virke i Galilæa (Matt 9:1–2; Mark 2:1–5). Det var et vigtigt og blomstrende centrum for fiskeri og handel og hjemsted for hedninger såvel som jøder. Indbyggertallet i det første århundrede oversteg sandsynligvis ikke 1000. Kapernaum lå, hvor flere vigtige handelsveje krydser hinanden, og var omgivet af frugtbar jord. Her byggede de romerske soldater badehuse og forrådskamre og bidrog således til den velorganiserede sociale struktur med solide offentlige bygninger. Trods de mange mirakler, som blev udført her, afviste indbyggerne i almindelighed Frelseren. Derfor forbandede Jesus byen (Matt 11:20, 23–24). Med tiden forfaldt Kapernaum og ligger stadig i ruiner.

Betydningsfulde begivenheder: Kapernaum var kendt som Frelserens »egen by« (Matt 9:1–2; Mark 2:1–5). Han udførte mange mirakler på dette sted. For eksempel helbredte han mange mennesker (Mark 1:32–34), heriblandt en officers tjener (Luk 7:1–10), Peters svigermor (Mark 1:21, 29–31), den lamme, hvis seng blev sænket ned gennem taget (Mark 2:1–12) og manden med den visne hånd (Matt 12:9–13). Her uddrev Jesus også mange onde ånder (Mark 1:21–28, 32–34), oprejste Jairus' datter fra de døde (Mark 5:22–24, 35–43) og holdt sin prædiken om livets brød i synagogen i Kapernaum (Joh 6:24–59). Frelseren bad Peter om fange en fisk fra Genesaret Sø, åbne dens gab og finde en mønt, som han kunne betale skat med (Matt 17:24–27).

25. Jordanfloden

Jordanfloden udspringer nord for Genesaret Sø, flyder ind i den og fortsætter derfra mod syd til Det Døde Hav.

Betydningsfulde begivenheder: Lot valgte Jordanflodens sletter som sine jorder (1 Mos 13:10–11). Josva delte vandet, så israelitterne kunne gå over floden og ind i det forjættede land (Jos 3:13–17; 4:1–9, 20–24). Elias og Elisa delte vandet (2 Kong 2:5–8, 12–14). Na'aman blev helbredt for spedalskhed (2 Kong 5:1–15). Johannes Døber døbt mange mennesker, heriblandt også Frelseren (Matt 3:1–6, 13–16). (Se Ordforklaringer, »Jordanfloden«).

26. Cæsarea Filippi

Dette vandløb udspringer ved foden af Hermonbjerget. Det er en af kilderne til Jordanfloden. Herodes Filip, som herskede over dette område, byggede en by her til ære for Cæsar (hans kejser) og for sig selv. Byen blev tidligere kaldt Paneas, og kaldes i vore dage Banjas, eller Cæsarea Filippi.

Betydningsfuld begivenhed: Frelseren mødtes med sine disciple i Cæsarea Filippi. Her erklærede Peter, at Frelseren var »Kristus, den levende Guds Søn.« Frelseren lovede derpå Peter »nøglerne til Himmeriget« (Matt 16:13–20).

27. Nazaret

Med udsigt mod syd ses vore dages Nazaret. På Bibelens tid var det kun en lille landsby.

Betydningsfulde begivenheder: Nefi så i et syn Frelserens mor i Nazaret (1 Ne 11:13–22). Englen Gabriel fortalte Maria, at hun skulle føde Frelseren (Luk 1:26–35). Gabriel bød Josef tage Maria til ægte og at give hendes søn navnet Jesus (Matt 1:18–25). Jesus voksede op i Nazaret (Matt 2:19–23; Luk 2:4–40; 4:16). Han forkyndte og kundgjorde i synagogen, at han var Messias (Luk 4:16–21), men indbyggerne i Nazaret afviste ham (Matt 13:54–58; Luk 4:22–30).

28. Dan

Denne oldtidsby hed Leshem (Jos 19:47) eller Lajish (Dom 18:7, 14), før israelitterne indtog landet. Hovedparten af vandet i Jordanfloden kommer fra de kilder, som udspringer her, og fra kilderne i Cæsarea Filippi.

Betydningsfulde begivenheder: Abraham reddede Lot (1 Mos 14:13–16). Dans stamme erobre-

de området og gav det navnet Dan (Jos 19:47–48). Jeroboam opstillede en guldkalv, hvilket var medvirkende til, at de ti nordlige stammer faldt (1 Kong 12:26–33). Dan var den nordligste by i Israel. Derfor står der i skrifterne, at Israel strakte sig »fra Be'ersheba til Dan« (2 Krøn 30:5; Be'ersheba var den sydlige by). (Se Ordforklaringer, »Dan«).

29. Athen

På dette fotografi ses ruinerne af Parthenon i Athen. Athen var hovedstad i oldtidens Attika, og på Det Nye Testaments tid lå byen i den romerske provins Akaja. Den var navngivet til ære for den hedenske, græske gudinde Athene. På Det Nye Testaments tid havde Athen mistet meget af sin tidligere storhed og pragt, men der stod stadig statuer og monumenter for mange guder og gudinder, heriblandt en »ukendt gud« (ApG 17:23).

Betydningsfulde begivenheder: Apostlen Paulus besøgte byen og forkyndte på Areopagos i nærheden af Parthenon (ApG 17:15–34). Fra Athen blev missionærer sendt til andre dele af Grækenland (1 Thess 3:1–2).

30. Korinth

Den vigtigste by i den romerske provins Akaja. Den lå på den landtange, der forbinder Peloponnes med det græske fastland, og havde en havn på både den østlige og den vestlige side. Det var en velhavende og indflydelsesrig havneby.

Betydningsfulde begivenheder: Paulus boede i Korinth i halvandet år og etablerede kirken der (ApG 18:1–18). Paulus skrev en del breve til kirkens medlemmer i Korinth, hvoraf to nu findes i Det Nye Testamente (1 og 2 Kor).

31. Efesos

Ruinerne af det græske teater i Efesos, hvor apostlen Paulus forkyndte. På Det Nye Testaments tid var Efesos berømt i hele den kendte verden for sit pragtfulde tempel, som var blevet opført til ære for den hedenske, græske gudinde Artemis. Oldtidens Efesos, som nu ligger i ruiner, var engang hovedstaden i den romerske provins Asien og et vældigt handelscentrum. Byens sølvsmede opbyggede en blomstrende handel med figurer af Artemis.

Betydningsfulde begivenheder: Apostlen Paulus besøgte Efesos i slutningen af sin anden missionsrejse (ApG 18:18–19). På sin tredje rejse blev han i byen i to år. Han blev tvunget til at rejse på grund af den uro, han skabte blandt byens sølvsmede, som var ved at miste deres levebrød, fordi Paulus fordømte tilbedelsen af afguden Artemis (ApG 19:1, 10, 23–41; 20:1). Teatret i Efesos var det største, som grækerne nogen sinde havde bygget, og det var det sted, hvor Paulus' rejsefæller blev overfaldet af en pøbelhob (ApG 19:29–31). Paulus skrev et brev til medlemmerne af menigheden i Efesos, mens han blev holdt som fange i Rom. En af de syv menigheder af kirken i Asien, som Johannes' Åbenbaring er skrevet til, lå i Efesos (Åb 1:10–11; 2:1).

32. Øen Patmos

En ø i det Ægæiske Hav, som Johannes blev forvist til (Åb 1:9). Ifølge traditionen arbejdede han i marmorbruddene dér.

Betydningsfuld begivenhed: Johannes modtog det store syn, der kendes som Apokalypsen (Johannes' Åbenbaring). Herren bad ham om at sende den til de syv menigheder i Asien (Åb 1:11).

Nedenstående landkort kan bidrage til en større forståelse af skrifterne. Når man kender til geografien i de områder, der omtales i

skrifterne, kan man bedre forstå de begivenheder, der udspandt sig deri.

1. LANDSKABSKORT OVER PALÆSTINA	8. ROMERRIGET
2. ISRAELS UDVANDRING FRA EGYPTEN OG INDVANDRING I KANA'AN	9. VERDEN PÅ DET GAMLE TESTAMENTES TID
3. FORDELINGEN AF LANDET MELLEM DE TOLV STAMMER	10. KANA'AN PÅ DET GAMLE TESTAMENTES TID
4. DAVIDS OG SALOMOS RIGE	11. PALÆSTINA PÅ DET NYE TESTAMENTES TID
5. DET ASSYRISKE RIGE	12. JERUSALEM PÅ JESU TID
6. DET NYE BABYLONISKE RIGE (Nebukadnesar) OG DET EGYPTISKE RIGE	13. APOSTLEN PAULUS' MISSIONSREJSER
7. PERSERRIGET	14. TVÆRSNIT AF PALÆSTINA PÅ BIBELENS TID

Ved hjælp af det alfabetiske register over stednavne kan man finde en bestemt lokalitet på landkortene. Hvert opslag indeholder et kortnummer, efterfulgt af et koordinatsæt, som består af en kombination af et bogstav og et tal. For eksempel betyder Rabba (Amman), 1:D5, at den pågældende lokalitet findes på kort 1 i felt D5. Man finder et bestemt felt på et kort ud fra koordinaterne for oven og langs siden af det pågældende kort. Alternative navne står anført i parentes, for eksempel, Rabba (Amman). Et spørgsmålstegn efter et navn viser, at den angivne beliggenhed er mulig eller sandsynlig, men endnu ikke sikker.

Herunder følger en forklaring på de forskellige symboler og skriftsnit, som bruges på landkortene. Ud over disse kan de enkelte kort rumme tegnforklaringer på andre symboler, som vedrører det pågældende kort.

- ┌ En rød prik symboliserer en by.
- Somme tider forbinder en linje prikken med navnet på byen eller stedet.

▲ En lille sort trekant symboliserer et bjerg.

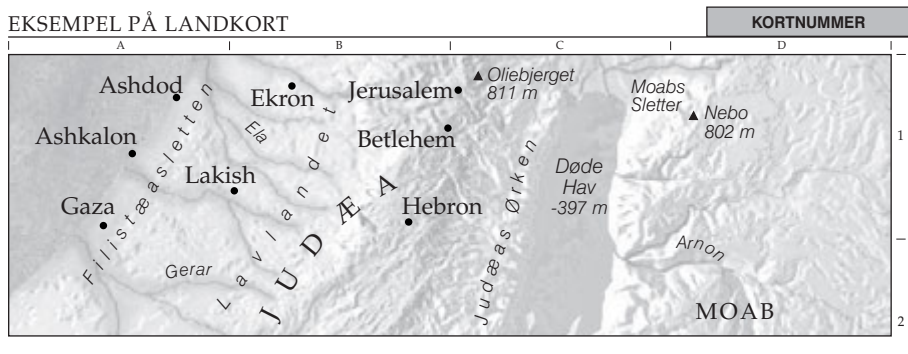
Det Døde Hav Dette skriftsnit bruges som angivelse af geografiske steder, som f.eks. oceaner, have, søer, floder, bjerge, dale, ørkener og øer.

Jerusalem Dette skriftsnit bruges som angivelse af alle byer (og til detaljerede stedsangivelser på bykortet over Jerusalem).

MOAB Dette skriftsnit bruges som angivelse af mindre politiske inddelinger, som f.eks. regioner, folk og stammer.

J U D Æ A Dette skriftsnit bruges som angivelse af større politiske inddelinger, som f.eks. nationer, lande og kontinenter.

EKSEMPEL PÅ LANDKORT

REGISTER OVER STEDNAVNE

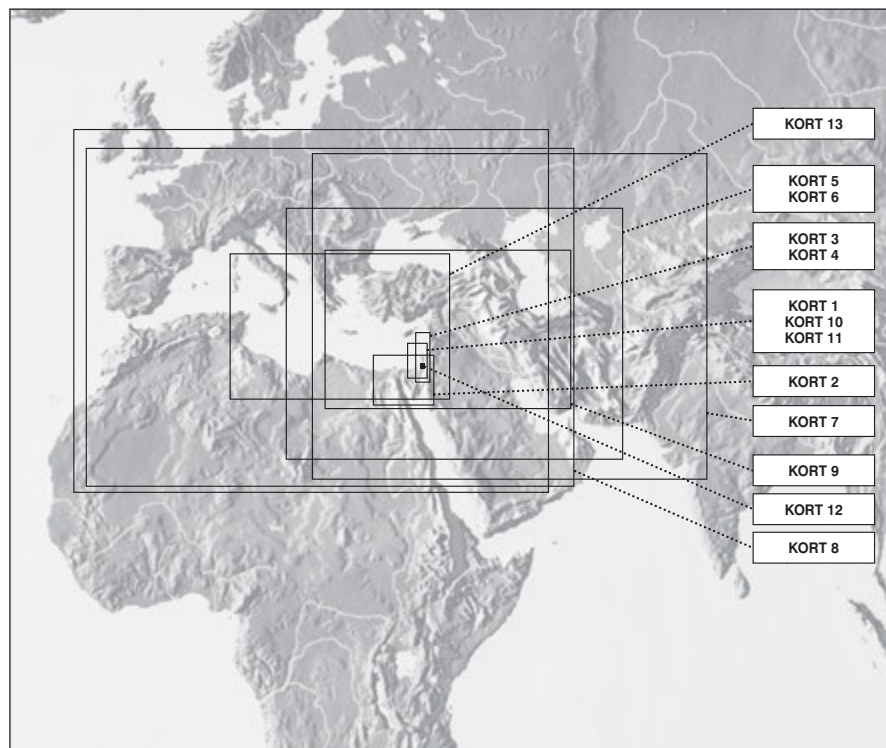
Abanafloden, 1:D1	Babel (Sinear), 9:G3	Dor, 3:A4, 4:C4
Abilene, region, 11:D1	Babylon, 5:C3, 6:C3, 7:B3, 9:F3	Dotan, 10:B4
Adriaterhavet, 8:B2	Babylonien, region, 9:F3	Duradalen, 9:F2
Aj, 2:D1, 10:B5	Babyloniske Rige, nye, 6:C3	Døde Hav, (Salthavet), 1:C6, 2:D1, 3:B5, 4:D5, 9:D4, 10:C6, 11:C7, 14:A7, 14:C3
Ajjalon, 1:B5, 10:B5, 11:B5	Bashan, region, 1:C3, 10:C2	Døde Hav, vejen til, 12:C8
Akababugten, 2:D4	Be'ersheba, 1:B7, 2:C1, 3:A5, 4:C6, 9:D4, 10:B7, 11:B8	Døde Havs bund, 14:C3
Akaja, romersk provins, 8:C2, 13:D2	Benjamins stamme, 3:A5	Døde Havs overflade, 14:A7, 14:C3
Akkad, region, 9:G2	Berøa, 13:D1	Ebalbjerget, 1:B4, 3:A4, 4:C4, 10:B4, 11:B5, 14:B6
Akko (Ptolemais), 1:B3, 3:A3, 4:C3, 10:B2, 11:B3	Besorbækken, 1:A7, 10:A7, 11:A8	Edom, region, 1:C8, 2:D2, 3:B6, 4:D7, 10:C8
Alexandria, 8:C3, 13:F4	Betabara (Betania), 11:C6	Efesos, 8:C2, 13:E2
Amalek, region, 4:C6	Betania på den anden side af Jordan (Betabara), 11:C6	Efraims stamme, 3:A4
Amman (Rabba), 1:D5, 10:D5, 14:D2	Betania ved Jerusalem, 11:B6	Egypten, region, 2:A3, 5:B4, 7:A4, 8:C4, 9:C4, 13:F4
Ammon, region, 1:D5, 3:B5, 4:D4, 10:D6	Betania, vejen til, 12:D5	Egyptens Flod, 2:C2
Antiokia i Pisidien, 13:F2	Betel (Luz), 3:A5, 4:C5, 10:B5, 11:B6	Egyptiske Rige, 6:A3
Antiokia i Syrien, 8:C3, 13:H2	Betesdadammen i Jerusalem, 12:C3	Ekron, 1:B6, 10:A6
Antoniaborgen i Jerusalem, 12:C3	Betfage, 11:B6	Ela, 1:A6, 10:B6, 11:B6
Arabalvningen, 1:B8, 2:D2, 4:C7, 10:C8	Betlehem, 1:B6, 3:A5, 4:C5, 10:B6, 11:B6	Elam, region, 5:C3, 6:C3, 7:C3, 9:H3
Arabien, 5:C3, 8:D4	Betlehem, vejen til, 12:A7	Elim, 2:C3
Arabiske Hav, 6:D4	Betsajda, 11:C3	Emmaus, 11:B6
Arabiske Ørken, 9:F3	Bet-Shan, 3:B4, 4:D4, 10:C4	Emmaus, vejen til, 12:A4
Arad, 2:D1, 3:A5, 4:C5	Betzata, 12:B2	En-Dor, 10:C3
Aralsøen, 5:D1, 6:D1, 7:C2	Bitynien, region, 13:F1	En-Gedi, 4:D5, 10:C7
Aram-Damaskus, region, 4:D2	Bosra, 3:B6, 4:D6	Esdraelonsletten, 1:B3, 10:B3
Araratbjerget, 9:F1	Britannia, region, 8:A1	Esjongeber, 2:D3, 3:A8, 4:C8, 9:D4
Argob, region, 4:D3	Cypern (Kittim), ø, 8:C3, 9:C3, 13:G3	Etamørkenen, 2:B3
Arimatæa, 11:B5	Cæsarea Filippi, 11:C2	Eufrat, 5:B3, 6:C3, 8:D3, 9:E2
Arnonfloden, 1:C7, 2:D1, 3:B5, 4:D5, 10:C7, 11:C7	Cæsarea, 11:B4, 13:H3	Filadelfia, 11:D6
Asdod (Azotus), 1:A6, 3:A5, 4:C5, 10:A6	Dakien, region, 8:C2	Filippi, 13:D1
Ashers stamme, 3:A3	Damaskus, 1:D1, 3:B2, 4:D2, 9:D3, 10:D1, 11:D1, 13:H3	Filistre, folkeslag, 2:C2
Ashkalon, 1:A6, 3:A5, 4:C5, 10:A6, 11:A6	Dan (Lajish), 1:C2, 3:B3, 4:D3, 10:C2	Filistæa, region, 4:C5
Asien, romersk provins, 8:C2, 13:F2	Dans stamme, 3:B3, 3:A5	Filistæasletten, 1:A6, 10:A6
Assur, 5:C3, 9:F2	Dekapolis, region, 11:C4	Fiskeporten i Jerusalem, 12:B3
Assyrien, 9:F2	Derbe, 13:G2	Forum Appii, 13:B1
Assyriske Rige, 5:C3	Dibon, 2:D1	Frygien, region, 13:F2
Athen, 6:A2, 7:A2, 8:C2, 13:D2	Dofka, 2:C4	Fønikien, region, 1:C1, 4:D2, 9:D3, 10:B1, 11:B2, 13:H3
Azotus, 11:A6		

Fåreporten (Nordporten) i Jerusalem, 12:C4	Hermonbjergtet, 1:C1, 3:B2, 4:D2, 10:C1, 11:D1, 14:D5	Jizre'elsletten (Esdraelonsletten), 1:B3, 10:B3
Gadara, 11:C4	Herodes' palads i Jerusalem, 12:B5	Joppe (Jafo), 1:A5, 3:A4, 4:C4, 10:A5, 11:A5, 13:H3
Gads stamme, 3:B4	Heshbon, 4:D5	Joppe, vejen til, 12:A4
Galatien, region, 13:G1	Hinnomdalen i Jerusalem, 12:B7	Jordanfloden, 1:C5, 2:D1, 3:B4, 4:D4, 10:C5, 11:C5
Galilæa, region, 11:C2	Hispania, region, 8:A2	Juda, region, 5:B3, 10:B7
Galilæas Sø, (Genesaret Sø, Kinneretsøen), 3:B3, 4:D3, 9:D3, 10:C3, 11:C3	Hittitter, folkeslag, 9:D2	Judas stamme, 3:A5
Gallien, region, 8:A1	Hivvitter, folkeslag, 3:B2	Judæa, region, 1:B6, 11:B7
Garizimbjergtet, 1:B5, 3:A4, 4:C4, 10:B5, 11:B5, 14:B6	Hizkijas vandledning i Jerusalem, 12:C6	Judæas Bjergland, 14:B2
Gat, 3:A5, 4:C5, 10:A6	Horbjergtet, 2:D2	Judæas Ørken, 1:B7, 11:B7
Gat-Hefer, 10:B3	Horebjergtet (Sinaj), 2:C4, 9:D4	Kadesh-Barnea, 2:C2, 3:A6, 4:C6
Gaza, 1:A6, 2:C1, 3:A5, 4:C5, 10:A7, 11:A7, 13:H4	Horitter, folkeslag, 9:E2	Kaftor (Kreta), ø, 9:A3
Genesaret Sø, 1:C3, 11:C3, 14:B7	Horma, 2:D1, 4:C6	Kajfas' hus i Jerusalem, 12:B6
Gerar, 10:A7	Huledalen, 1:C2, 11:C2	Kana, 11:C3
Gerarfloden, 1:A7, 10:A7, 11:A7	Hulesøen (Meroms Strømme), 10:C2, 14:C6	Kana'an, region, 2:C1, 9:D3
Germania, region, 8:B1	Idumæa, region, 1:B7, 10:B7, 11:B7	Kapernaum, 11:C3
Geshur, region, 4:D3	Ikonion, 13:G2	Kappadokien, region, 13:H2
Getsemane have i Jerusalem, 12:D4	Indusfloden, 7:D4	Karan (Paddan-Aram), 9:E2
Gezer, 4:C5	Israel Dam i Jerusalem, 12:C4	Karkemish, 5:B2, 6:B2, 9:D2
Gibea, 4:C5	Israel, region, 4:C4	Karmelbjergtet, 1:B3, 3:A3, 4:C3, 10:B3, 11:B3
Gibeon, 10:B5	Issakars stamme, 3:B4	Kartago, 8:B3
Gihonkilden i Jerusalem, 12:D6	Italien, romersk provins, 8:B2, 13:A1	Kaspiske Hav, 5:C1, 6:C1, 7:B2, 8:D2, 9:G1
Gilboabjergtet, 1:C4, 3:B4, 10:C4, 11:C4, 14:C6	Jabbokfloden, 1:C5, 3:B4, 4:D4, 10:C5, 11:C5	Kaukasusbjergene, 5:C1, 8:D2, 9:F1
Gilead, region, 1:C4, 10:C4	Jabesh-Gilead, 3:B4	Kedrondalen i Jerusalem, 12:D6
Gilgal, 1:C5, 2:D1, 4:D5	Jafo (Joppe), 3:A4, 4:C4, 10:A5	Kilikien, region, 13:G2
Gode Havne, 13:E3	Jarmukfloden, 1:C3, 10:C3, 11:C3	Kinneretsøen, 1:C3, 3:B3, 4:D3, 9:D3, 10:C3, 11:C3, 14:B7
Golgata i Jerusalem, 12:B3	Jeriko, 1:C5, 2:D1, 3:B5, 4:D5, 10:C5, 11:C6, 14:A7, 14:C3	Kios, ø, 13:E2
Gomorra og Sodoma, 10:C8	Jeriko, vejen til, 12:D5	Kir-Hareset, 10:C7
Goshen, region, 2:A2, 9:C4	Jerusalem (Salem), 1:B6, 2:D1, 3:A5, 4:C5, 5:B3, 6:B3, 7:A3, 8:C3, 9:D3, 10:B6, 11:B6, 13:H3, 14:B2, 14:B6	Kishonbækken, 1:B3, 10:B3, 11:B3
Gravhaven i Jerusalem, 12:B3	Jizre'el, 4:D4, 10:B4	Kittim (Cypern), ø, 9:C3
Grækenland, 7:A2		Knidos, 13:E2
Hasmonæerpaladset i Jerusalem, 12:C5		Kongelige søjlegang i Jerusalem, 12:C5
Hasor, 3:B3, 4:D3, 10:C2		Korazin, 11:C3
Hebron, 1:B6, 2:D1, 3:A5, 4:C5, 10:B7, 11:B7		Korinth, 13:D2
Hebron, vejen til, 12:A7		
Heliopolis (On), 2:A3		

REGISTER OVER STEDNAVNE

Kreta, (Kaftor), ø, 8:C3, 9:A3, 13:D3	Middelhavets overflade, 14:A2, 14:A6	Persiske Bugt (Nedre Hav), 9:H3
Kyrene, 13:D3	Midjan, region, 2:D4, 9:D4	Peræa, 11:C5
Lajish (Dan), 10:C2	Milet, 13:E2	Pi-ha-Kirot, 2:B3
Lakish, 1:A6, 3:A5, 4:C5, 10:A6	Moab, region, 1:C7, 2:D1, 3:B6, 4:D6, 10:C7	Pisidien, region, 13:F2
Laodikea, 13:F2	Moabs Sletter, 1:C6, 11:C6	Pitom, 2:B2
Lavlandet, 1:B6, 10:B6, 14:B2	Morehøjen, 1:C3, 10:B3	Pontus, region, 13:G1
Lejrpladser under ørken- vandringen, 2:C3	Morijabjerget, 14:B6	Ptolemais (Akko), 1:B3, 11:B3, 13:H3
Libanons Bjerger, 1:C1, 10:C1, 11:C1	Mykene, 5:A2	Puteoli, 13:B1
Libyen, 8:B3, 13:C4	Myra, 13:F2	Rabba (Amman), 1:D5, 3:B5, 10:D5, 14:D2
Libyske Ørken, 9:B4	Mysien, region, 13:E2	Ramot, 3:B4, 4:D4
Litanifloden, 1:C1, 10:C1, 11:C2	Nabataea, region, 11:C8	Ramses (Tanis), 2:B2
Luz (Betel), 10:B5	Naftalis stamme, 3:B3	Refidim, 2:C4
Lydien, region, 13:E2	Nain, 11:C4	Regium, 13:B2
Lykien, region, 13:F2	Nazaret, 1:B3, 11:B3	Rhodos, ø, 9:B3, 13:E3
Lystra, 13:G2	Nebobjerget, 1:C6, 2:D1, 3:B5, 4:D5, 10:C6, 11:C6	Rogelkilden, 12:C7
Magadan (Magdala), 11:C3	Nedre Galilæa, region, 1:C3	Rom, 8:B2, 13:A1
Magdala (Magadan), 11:C3	Nedre Hav (Persiske Bugt, Østlige Hav), 5:C4, 6:C4, 7:B4, 8:D3, 9:H3	Rubens stamme, 3:B5
Mahanajim, 10:C4	Nedrebyen i Jerusalem, 12:C6	Røde Hav, 2:D4, 5:B4, 6:B4, 7:B4, 8:C4, 9:D4
Makedonien, region, 7:A2, 8:C2, 13:D1	Negeb (Sydlandet), region, 1:A8, 10:A8	Salamis, 13:G3
Makærus, 11:C7	Nildeltaet, 2:A2, 9:C4	Salem (Jerusalem), 9:D3
Malta, ø, 13:B3	Nilen, 2:A3, 5:B4, 6:B4, 7:A4, 8:C4, 9:C4	Salem (ved Jordanfloden), 11:C4
Manasses stamme, 3:A4, 3:B3	Nineve, 5:C2, 9:F2	salen ovenpå i Jerusalem, 12:B6
Mara, 2:B3	Nof (Memfis), 2:A3	Salomos Søjlegang i Jerusalem, 12:D4
Mare Internum (Middelhavet, Store Hav, Øvre Hav), 8:B3	Nordporten (Fåreporten) i Jerusalem, 12:C4	Salthavet (Døde Hav), 1:C6, 2:D1, 3:B5, 4:D5, 9:D4
Medeba, 4:D5	Oliebjerget, 1:B6, 10:B6, 11:B6, 12:D4, 14:B6	Samaria, 1:B4, 5:B3, 10:B4, 11:B5, 13:H3
Mediske Rige, 6:D3	On (Heliopolis), 2:A3, 9:C4	Samaria, region, 1:B4, 10:B4, 11:B4
Megiddo, 1:B3, 3:A4, 4:C4, 6:B3, 9:D3, 10:B3	Paddan-Aram (Karan), 9:E2	Samaria, vejen til, 12:B1
Memfis (Nof), 2:A3, 5:B3, 6:B3, 7:A3, 8:C3	Pafos, 13:G3	Samothrake, ø, 13:E1
Meroms Strømme (Hulesøen), 10:C2	Pamfylien, region, 13:F2	Sarepta, 11:B1
Mesopotamien, 8:D3, 9:E2	Paranørkenen, 2:C3	Sarmatien, region, 8:C1
Middelhavet (Store Hav, Øvre Hav), 1:A4, 2:B1, 3:A4, 4:C4, 5:A3, 6:A3, 7:A3, 8:B3, 9:B3, 10:A5, 11:A6, 13:D3, 14:A2, 14:A6	Parparfloden, 1:D1, 10:D1, 11:D2	Saronsletten, 1:B4, 10:B4, 11:B5
	Partiske Rige, 8:D3	Shilo, 3:A4, 4:D4, 10:B5
	Patmos, ø, 13:E2	Shurørkenen, 2:B2
	Penuel, 10:C4	Sidon, 1:C1, 3:A2, 4:D2, 9:D3, 10:C1, 11:C1, 13:H3
	Pergamon, 13:E2	Sikem, 3:A4, 4:C4, 10:B4
	Perge, 13:F2	Siloamdammen i Jerusalem, 12:C7
	Persien, 5:D4, 6:D4	

<p>Simeons stamme, 3:A6 Sinajbjergtet (Horeb), 2:C4, 9:D4 Sinajhalvøen, 2:C3 Sinajørkenen, 2:C4 Sinear (Babel), 9:G3 Sinørkenen i Negeb, 2:C2 Sinørkenen i Sinaj, 2:C4 Skønne Port, 12:C4 Slangedammen i Jerusalem, 12:A6 Smyrna, 13:E2 Sodoma og Gomorra, 10:C8 Sorekfloden, 1:B6, 10:B6, 11:B6 Sorte Hav, 5:B1, 6:B1, 7:A2, 8:C2, 9:B1, 13:F1 Sparta, 6:A2, 7:A2 Store Hav (Middelhavet, Øvre Hav), 1:A4, 2:B1, 3:A4, 4:C4, 5:A3, 6:A3, 7:A3, 9:B3, 10:A5, 11:A6, 13:D3, 14:A2, 14:A6 Suezbugten, 2:B3 Sukkot i Egypten, 2:B2 Sukkot i Israel, 3:B4, 4:D4 Susa, 6:C3, 7:B3, 9:G3</p>	<p>Sydlandet (Negeb), region, 1:A8, 10:A8 Sykar, 11:B5 Syrakus, 13:B2 Syrien, region, 6:B3, 8:C3, 9:D3, 11:C2, 13:H3 Taborbjergtet, 1:C3, 3:B4, 4:D4, 10:C3, 11:C3, 14:C6 Tanis (Ramses), 2:B2 Tarsus, 13:G2 Teben, 5:B4, 6:B4, 7:A4, 8:C4 Tekoa, 10:B6 templet i Jerusalem, 12:C4 templets tinde i Jerusalem, 12:D5 Thessalonika, 8:C2, 13:D1 Tiberias, 11:C3 Tigris, 5:C2, 6:C2, 8:D3, 9:G3 Transjordanske Bjergland, 14:D2 trappe op til templet i Jerusalem, 12:D5 Tres Tabernæ, 13:B1 Troas, 6:A2, 7:A2, 13:E2 Troja, 9:B2</p>	<p>Tyrus, 1:B2, 3:A3, 4:C3, 9:D3, 10:B1, 11:B2, 13:H3 Tårndammen i Jerusalem, 12:B5 Ur, 5:C3, 9:E2, 9:G3 Urartu, region, 9:E1 Vandporten i Jerusalem, 12:C7 Zebulons stamme, 3:A3 Zeredfloden, 1:C8, 2:D2, 3:B6, 4:D6, 10:C8, 11:C8 Ziklag, 4:C5 Zionbjergtet, 14:B6 Ænon, 11:C4 Østlige (Nedre) Hav, 5:C4, 6:C4 Østlige Ørken, 2:D3 Østporten (Den gyldne Port) i Jerusalem, 12:D4 Øvre Galilæa, region, 1:C2 Øvre Hav (Middelhavet, Store Hav), 7:A3, 9:B3 Øvrebyen i Jerusalem, 12:B6</p>
--	---	---

KORT OVER STEDER FRA BIBELEN

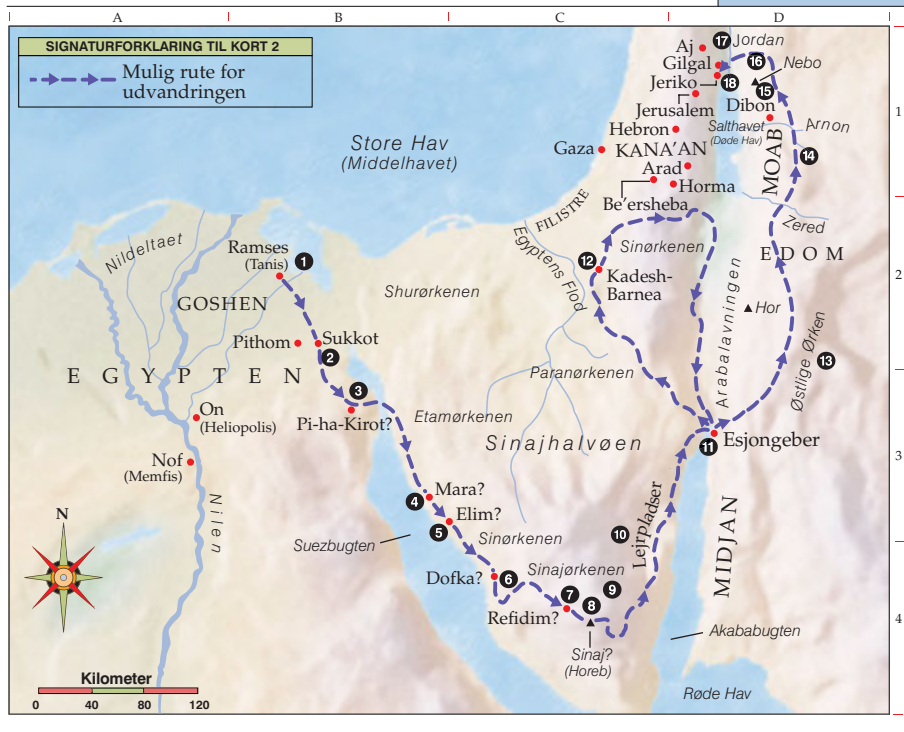
De efterfølgende landkort er tænkt som en hjælp i forbindelse med studiet af skrifterne og er udfærdiget med henblik på at berige undervisningen i kirken.

Rammerne på ovenstående kort viser, hvilket område der fokuseres på på de nummererede kort. Disse kort omfatter store regioner såvel som mindre geografiske områder.

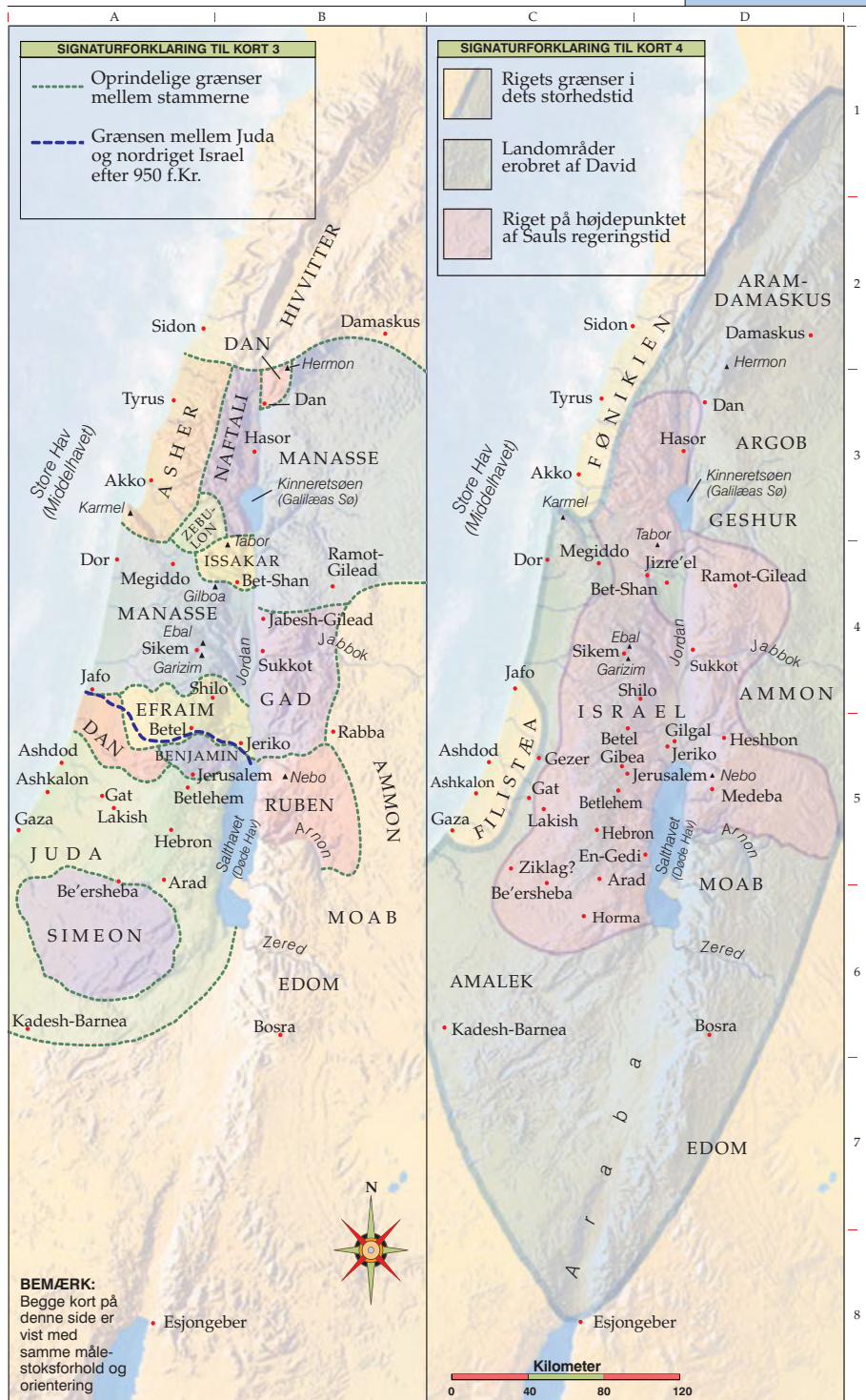
- KORT 1** LANDSKABSKORT OVER PALÆSTINA
- KORT 2** ISRAELS UDVANDRING FRA EGYPTEN OG INDVAN- DRING I KANA'AN
- KORT 3** FORDELINGEN AF LANDET MELLEM DE TOLV STAMMER
- KORT 4** DAVIDS OG SALOMOS RIGE

- KORT 5** DET ASSYRISKE RIGE
- KORT 6** DET NYE BABYLONISKE RIGE (Nebukadnesar) OG DET EGYPTISKE RIGE
- KORT 7** PERSERRIGET
- KORT 8** ROMERRIGET
- KORT 9** VERDEN PÅ DET GAMLE TESTAMENTES TID
- KORT 10** KANA'AN PÅ DET GAMLE TESTAMENTES TID
- KORT 11** PALÆSTINA PÅ DET NYE TESTAMENTES TID
- KORT 12** JERUSALEM PÅ JESU TID
- KORT 13** APOSTLEN PAULUS' MISSIONSREJSER
- KORT 14** TVÆRSNIT AF PALÆSTINA PÅ BIBELENS TID

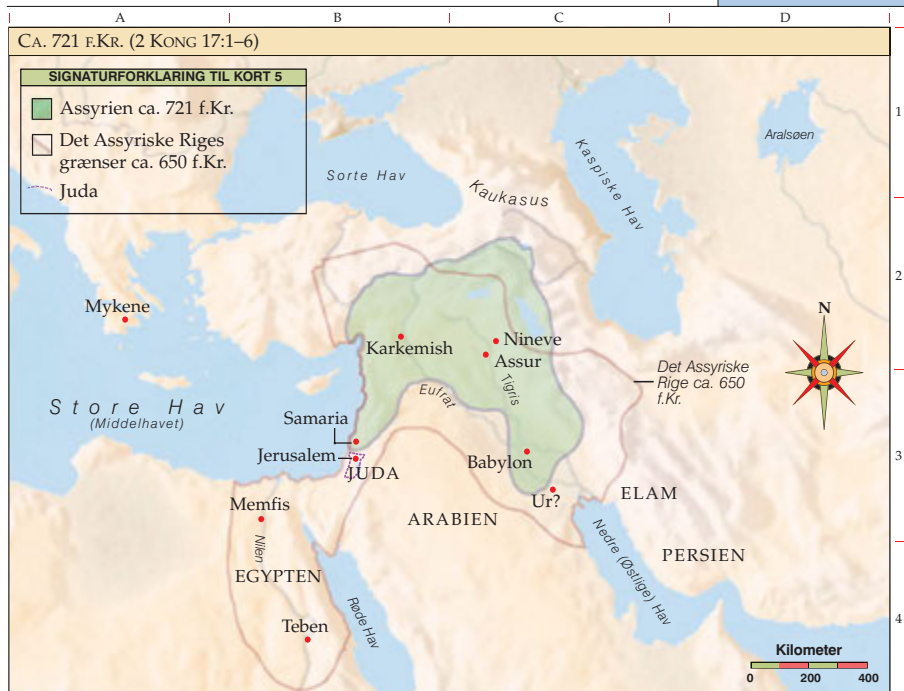

- Ramses** Israel blev forvist fra Egypten (2 Mos 12; 4 Mos 33:5).
- Sukkot** Efter at hebræerne havde forladt dette lejrsted, fulgte Herren dem i en sky om dagen og i en ildsøjle om natten (2 Mos 13:20–22).
- Pi-ha-Kirot** Israel gik gennem Det Røde Hav (2 Mos 14; 4 Mos 33:8).
- Mara** Herren gjorde vandet i Mara frisk (2 Mos 15:23–26).
- Elim** Israel slog lejr ved tolv kilder (2 Mos 15:27).
- Sinørkenen** Herren sendte Israel manna og vagtler som føde (2 Mos 16).
- Refidim** Israel kæmpede mod Amalek (2 Mos 17:8–16).
- Sinajbjerget (Horeb, eller Jebel Musa)** Herren åbenbarede de ti bud (2 Mos 19–20).
- Sinajørkenen** Israel fremstillede teltboligen (2 Mos 25–30).
- Lejrpladser** Halvfjerds af Israels ældste blev kaldet til at hjælpe Moses med at lede folket (4 Mos 11:16–17).
- Esjongeber** Israel gik gennem Esaus og Ammons lande i fred (5 Mos 2).
- Kadesh-Barnea** Moses sendte spejdere ind i det forjættede land, Israel gjorde oprør og fik ikke lov til at komme ind i landet, Kadesh fungerede som Israels hovedlejr i mange år (4 Mos 13:1–3, 17–33; 14; 32:8; 5 Mos 2:14).
- Østlige Ørken** Israel undgik en krig med Edom og Moab (4 Mos 20:14–21; 22–24).
- Arnonfloden** Israel udryddede amoritterne, som kæmpede imod dem (5 Mos 2:24–37).
- Nebobjerget** Moses så det forjættede land (5 Mos 34:1–4). Moses holdt sine tre sidste taler (5 Mos 1–32).
- Moabs Sletter** Herren bad Israel om at dele landet og fordrive indbyggerne (4 Mos 33:50–56).
- Jordanfloden** Israel gik tørskoet over Jordanfloden. Tolv sten fra bunden af Jordanfloden blev sat i nærheden af Gilgal til minde om, at vandet i Jordan blev delt (Jos 3–5:1).
- Jeriko** Israels børn indtog og ødelagde byen (Jos 6).

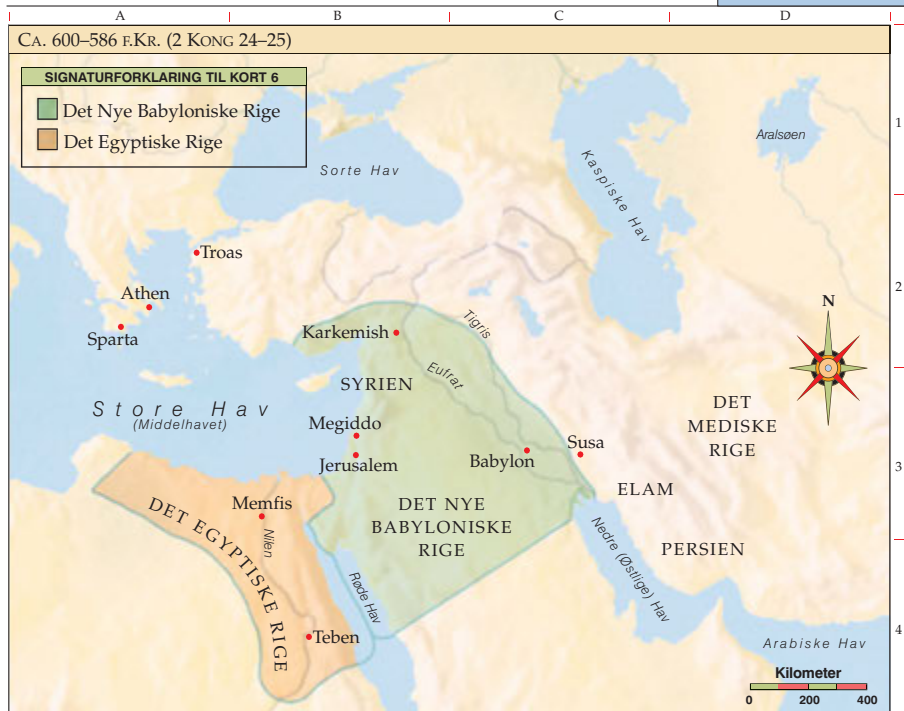
DET ASSYRISKE RIGE

KORT 5

DET NYE BABYLONISKE RIGE (Nebukadnesar) OG DET EGYPTISKE RIGE

KORT 6

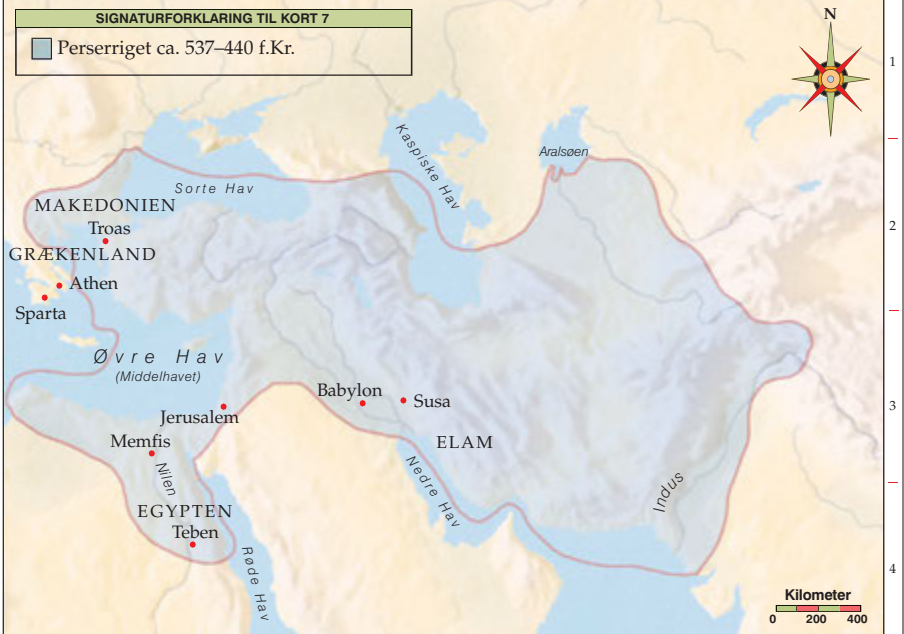
PERSERRIGET

KORT 7

537–440 f.Kr. (Ester, Ezra, Nehemias)

SIGNATURFORKLARING TIL KORT 7

 Perserriget ca. 537–440 f.Kr.

ROMERRIGET

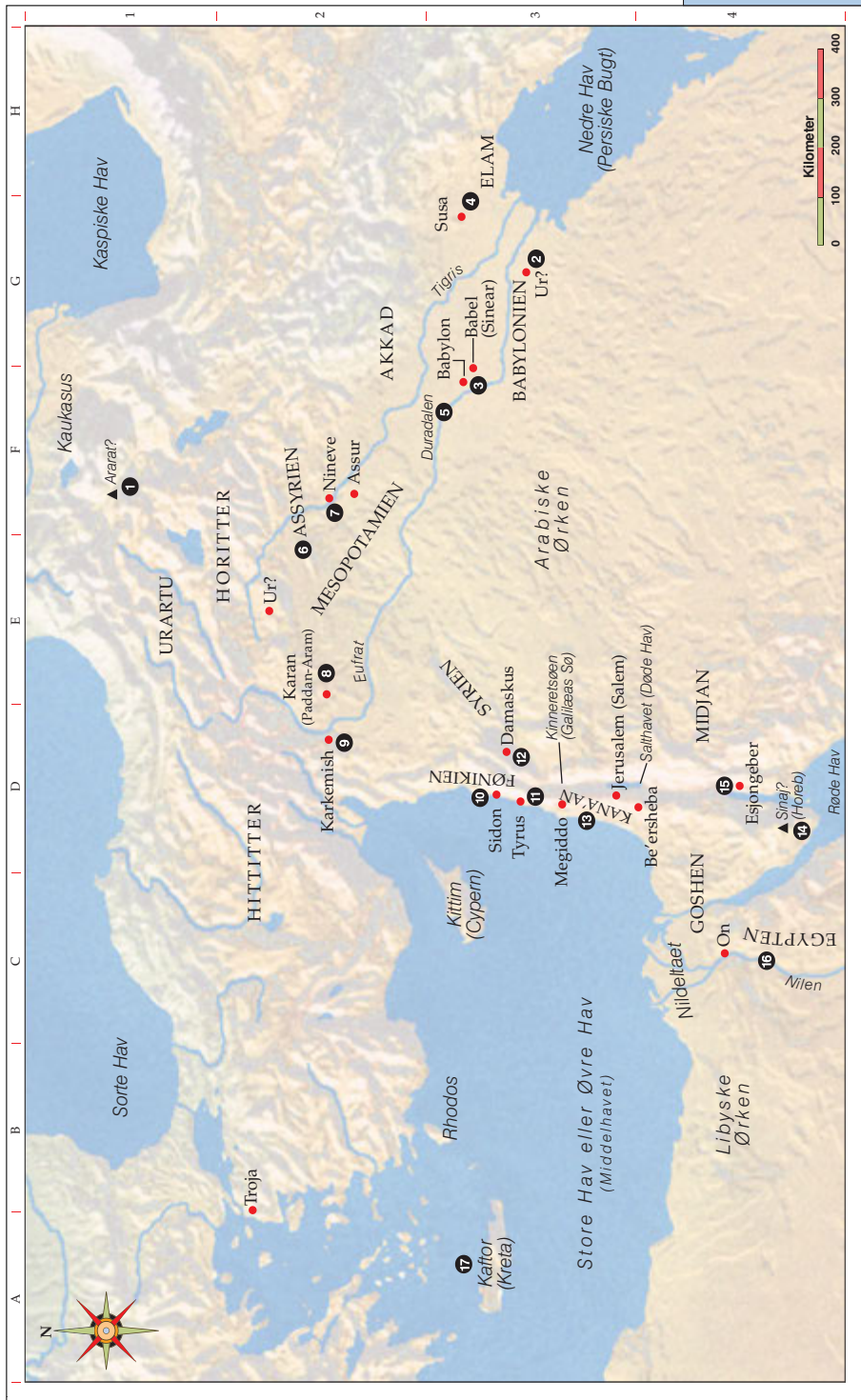
KORT 8

OMKRING JESU KRISTI FØDSEL

SIGNATURFORKLARING TIL KORT 8

 Romerriget omkring Kristi fødsel

1. **Araratbjerg** Stedet hvor Noas ark ifølge traditionen strandede (1 Mos 8:4). Den nøjagtige beliggenhed er ukendt.
2. Ur Det sted, hvor Abraham først boede, og hvor han nær var blevet bragt som menneskeoffer. Her så han Jahves engel og fik Urim og Tumim (1 Mos 11:28-12:1; Abr 1; 3:1). (Bemærk også den anden mulige beliggenhed af Ur i det nordlige Mesopotamien).
3. **Babylon, Babel (Sinear)** Blev først grundlagt af Kush, Kams søn, og af Nimrod. Jereditterne, som udrejste på Babelstårnets tid, stammede fra dette område, som var en del i landet Sinear. Senere blev den provinshovedstad i Babylonia og sæde for de babyloniske konger, bl.a. Nebukadnesar, som førte mange jøder som fanger til denne by efter Jerusalems ødelæggelse (587 f.Kr.). Jøderne forblev i fangenskab i Babylon i 70 år, indtil kong Kyros' tid. Han gav jøderne lov til at vende tilbage til Jerusalem for at genopbygge templet. Profeten Daniel boede her også under Nebukadnesar, Belshassar og Dareios I (1 Mos 10:10; 11:1-9; 2 Kong 24-25; Jer 27:1-29:10; Ez 1:1; Dan 1-12; Omni 1:22; Eter 1:33-43).
4. **Susa** Hovedstad i perserriget under Dareios I (Dareios den Store), Xerxes (Ahasverus), og Artaxerxes. Hjemsted for dronning Ester, hvis mod og tro reddede jøderne. Her virkede Daniel og senere Nehemias (Neh 1:1; 2:1; Est 1:1-2; Dan 8:2).
5. **Duradalen** Shadrak, Meshak og Abed-Nego blev kastet i en gloende ovn, da de nægtede at tilbede en guldstatue, som Nebukadnesar havde ladet fremstille. Guds Som beskyttede dem, og de trådte uskadt ud af ovnen (Dan. 3).
6. **Assyrien** Assur var Assyriens første hovedstad, efterfulgt af Nineve. Assyrerkongerne Salmanser V og Sargon II erobrede nordriget Israel og førte det i stammer i fangenskab i 721 f.Kr. (2 Kong 14-15; 17-19). Assyrien udgjorde en trussel mod Juda indtil 612 f.Kr., hvor Assyrien blev erobret af Babylon.
7. **Nineve** Assyriens hovedstad. Assyrien angreb Juda, mens Hizkija regerede, og profeten Esajas virkede i Jerusalem. Judas hovedstad, blev på mirakuløs vis reddet, da en engel dræbte 185.000 assyriske soldater (2 Kong 19:32-37). Herren bød profeten Jonas at kalde denne by til omvendelse (Jon 1:2; 3:1-4).
8. **Karan** Abraham bosatte sig her for en tid, før han drog til Kana'an. Abrahams far og bror blev her. Rebekka (Isaks hustru), og Raket, Lea, Bilha og Zilpa (Jakobs hustruer), kom fra dette område (1 Mos 11:31-32; 24:10; 29:4-6; Abr 2:4-5).
9. **Karkemish** Faraoen Neko blev slået her af Nebukadnesar, hvilket gjorde en ende på det egyptiske overherredømme over Kana'an (2 Krøn 35:20-36:6).
10. **Sidon** Denne by blev grundlagt af Sidon, Kams sønnesøn, og er den nordligste by i Kana'an (1 Mos 10:15-20). Her boede Jezabel, som indførte Ba'aldyrkelsen i Israel (1 Kong 16:30-33).
11. **Tyrus** Dette var en vigtig handelsby og havneby i Syrien. Tyrus' konge Hiram sendte cedertre og guld og håndværkere til Salomo som hjælp til at opføre templet (1 Kong 5:15-24, 32; 9:11).
12. **Damaskus** Her i nærheden kom Abraham Lot til undsætning. Det var den vigtigste by i Syrien. Under kong David erobrede israelitterne byen.
- Elias salvede Hazael til konge over Damaskus (1 Mos 14:14-15; 2 Sam 8:5-6; 1 Kong 19:15).
13. **Kana'an** Abraham og hans efterkommere fik dette land til evig ejendom (1 Mos 17:8).
14. **Sinajbjerg** (**Horeb**) Herren talte til Moses fra en brændende busk (2 Mos 3:1-2). Moses fik loven og det ti bud (2 Mos 19-20). Herren talte til Elias ved en sagte stemme (1 Kong 19:8-12).
15. **Esjongeber** Kong Salomo opbyggede en flåde af skibe i Esjongeber (1 Kong 9:26). Det var sandsynligvis i denne havn, at dronningen af Saba lagde til for at mødes med Salomo efter at have hørt rygtet om ham (1 Kong 10:1-13).
16. **Egypten** Abraham rejste hertil på grund af en alvorlig hungersnød i Ur (Abr 2:1, 21). Herren gav Abraham befaling om at undervise egypterne i det, han havde åbenbåret for ham (Abr 3:15). Josef blev solgt som slave af sine brødre (1 Mos 37:28). Her blev Josef sat til at bestyre Potifars hus. Han blev kastet i fængsel. Han tydede Faraos drøm og fik en magtfuld stilling i Egypten. Josef og hans brødre blev ført sammen. Jakob og hans slægt flyttede hertil (1 Mos 39-46). Israels børn boede i Goshen, mens de opholdt sig i Egypten (1 Mos 47:6).
- Israellitterne mangfoldiggjorde sig og »blev uhyre talrige«. Derpå tvang egypterne dem til trællearbejde (2 Mos 1:7-14). Efter en række plager lod Farao Israel forlade Egypten (2 Mos 12:31-41). Jeremias blev ført til Egypten (Jer 43:4-7).
17. **Kaffor (Kreta)** Øen hvor oldtidens minoere boede.

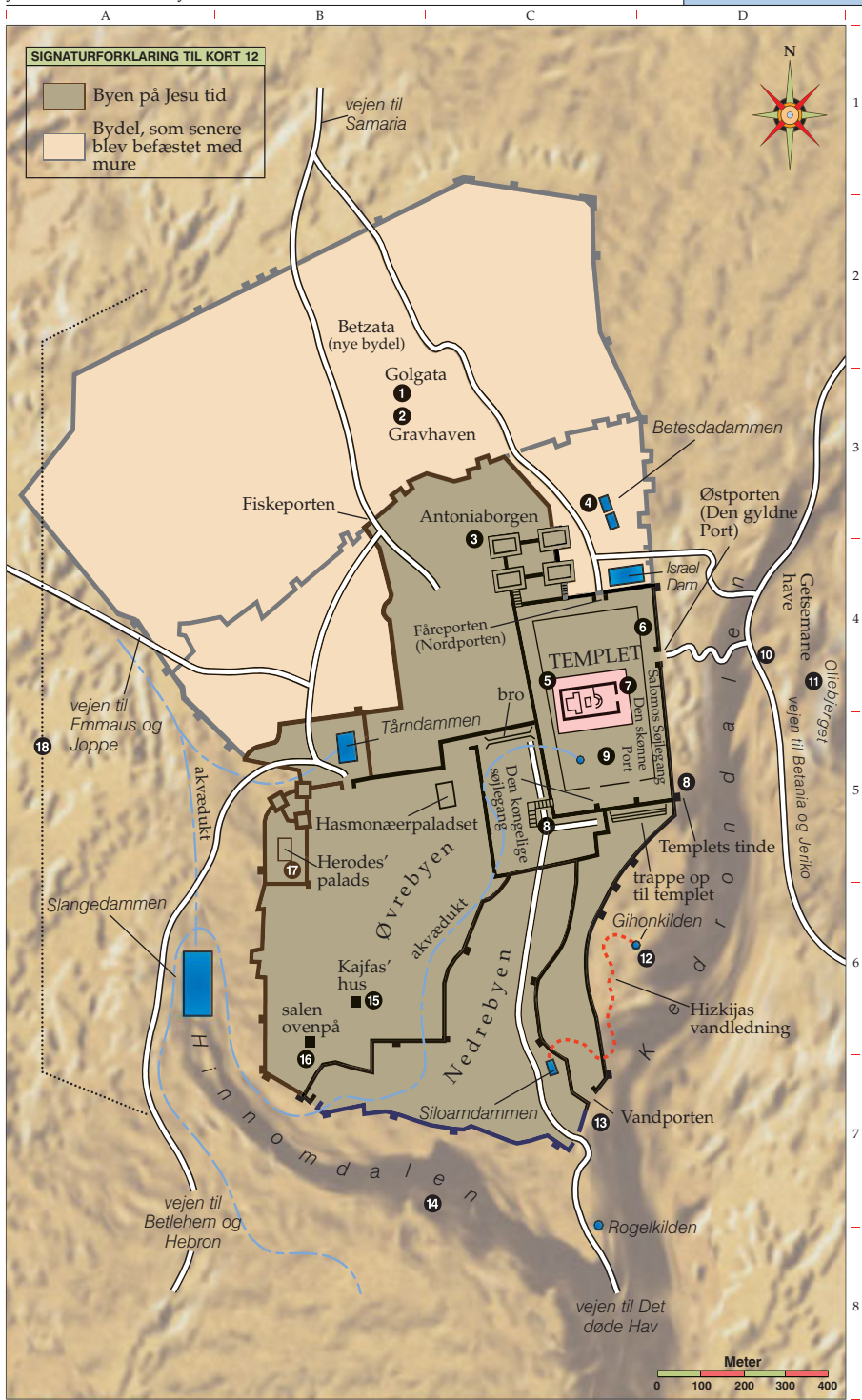
1. **Dan (Lajish)** Jeroboam opstillede en guldkalv, som det nordlige kongerige skulle tilbede (1 Kong 12:26–33). Dan udgjorde den nordligste grænse i oldtidens Israel.
2. **Karmelbjerget** Elias udfordrede Ba'al-profeterne og åbnede himlen, så det regnede (1 Kong 18:17–46).
3. **Megiddo** Et sted hvor der blev udkæmpet mange slag (Dom 4:13–16; 5:19; 2 Kong 23:29; 2 Krøn 35:20–23). Salomo udskrev hoveri til opbygningen af Megiddo (1 Kong 9:15). Judas konge Josija blev dødeligt såret i et slag mod Egyptens farao Neko (2 Kong 23:29–30). Ved Herrens genkomst skal der stå et stort og afsluttende slag på Jizre'elsetten som en del af slaget ved Harmagedon (Joel 4:14; Åb 16:16; 19:11–21). Navnet *Harmagedon* er en græsk translitteration af det hebraiske Har Megiddon, eller Megiddos bjerg.
4. **Jizre'el** Navnet på en by på den største og mest frugtbare slette, som har samme navn. Her opførte nordrigets konger et palads (2 Sam 2:8–9; 1 Kong 21:1–2). Den ugudelige dronning Jezabel levede og døde her (1 Kong 21; 2 Kong 9:30).
5. **Bet-Shan** Her mødte Israel kana'anæerne (Jos 17:12–16). Sauls liv blev naglet til borgens mur (1 Sam 31:10–13).
6. **Dotan** Josef blev solgt som slave af sine brødre (1 Mos 37:17, 28; 45:4). Elisa så i et syn bjerget fuldt af heste og vogne (2 Kong 6:12–17).
7. **Samaria** Nordrigets hovedstad (1 Kong 16:24–29). Kong Akab byggede et tempel til Ba'al (1 Kong 16:32–33). Elias og Elisa virkede her (1 Kong 18:2; 2 Kong 6:19–20). I 721 f.Kr. indtog assyrerne byen og tog de ti stammer til fange (2 Kong 18:9–10).
8. **Sikem** Abraham byggede et alter (1 Mos 12:6–7). Jakob boede her i nærheden. Simeon og Levi nedslagede alle mænd i denne by (1 Mos 34:25). Josvas opfordring til at »vælg[e] i dag« at tjene Gud blev givet i Sikem (Jos 24:15). Her grundlagde Jeroboam nordrigets første hovedstad (1 Kong 12).
9. **Bjergene Garizim og Ebal** Josva delte Israel på disse to bjerge. Lovens velsignelser blev forkyndt fra Garizim, hvorimod forbandelserne lød fra Ebal (Jos 8:33). Samaritanerne byggede senere et tempel på Garizim (2 Kong 17:32–33).
10. **Penuel** Her kæmpede Jakob hele natten med en af Herrens budbringere (1 Mos 32:25–33). Gideon rev en midjanitisk fæstning ned (Dom 8:5, 8–9).
11. **Jafo** Jonas sejlede herfra mod Tarshish for at undgå at drage på mission til Nineve (Jon 1:1–3).
12. **Shilo** I dommertiden var dette Israels hovedstad, og det var her, teltboligen var opstillet (1 Sam 4:3–4).
13. **Betel (Luz)** Her skiltes Abraham fra Lot (1 Mos 13:1–11), og Abraham så et syn (1 Mos 13; Abr 2:19–20). Jakob så i et syn en stige, som nåede op til himlen (1 Mos 28:10–22). Teltboligen stod her i en periode (Dom 20:26–28). Jeroboam opstillede en guldkalv, som det nordlige kongerige skulle tilbede (1 Kong 12:26–33).
14. **Gibeon** Nogle hivvitter herfra narrede Josva til at slutte pagt (Jos 9). Solen stod stille, mens Josva vandt et slag (Jos 10:2–13). Her var teltboligen også midlertidigt stillet op (1 Krøn 16:39).
15. **Gaza, Asdod, Ashkalon, Ekron, Gat (de fem filisterbyer)** Fra disse byer førte filistrene ofte krig mod Israel.
16. **Betlehem** Raket blev begravet her i nærheden (1 Mos 35:19). Her boede Ruth og Boaz (Ruth 1:1–2; 2:1, 4). Den blev kaldt Davids by (Luk 2:4).
17. **Hebron** Abraham (1 Mos 13:18), Isak, Jakob (1 Mos 35:27), David (2 Sam 2:1–4) og Absalom (2 Sam 15:10) boede her. Det var Judas første hovedstad under kong David (2 Sam 2:11). Man mener, at Abraham, Sara, Isak, Rebekka, Jakob og Lea blev begravet her i Makpelas hule (1 Mos 23:17–20; 49:31, 33).
18. **En-Gedi** David skjulte sig for Saul og skånede Sauls liv (1 Sam 24:1–23).
19. **Gerar** Abraham og Isak boede her i en periode (1 Mos 20–22; 26).
20. **Be'ersheba** Abraham gravede en brønd her og sluttede pagt med Abimelek (1 Mos 21:31). Isak så Herren (1 Mos 26:17, 23–24), og Jakob boede her (1 Mos 35:10; 46:1).
21. **Sodoma og Gomorra** Lot valgte at bo i Sodoma (1 Mos 13:11–12; 14:12). Gud tilintetgjorde Sodoma og Gomorra på grund af den ugudelighed, der herskede i dem (1 Mos 19:23–26). Jesus brugte senere disse byer som symboler på ugudelighed (Matt 10:15).

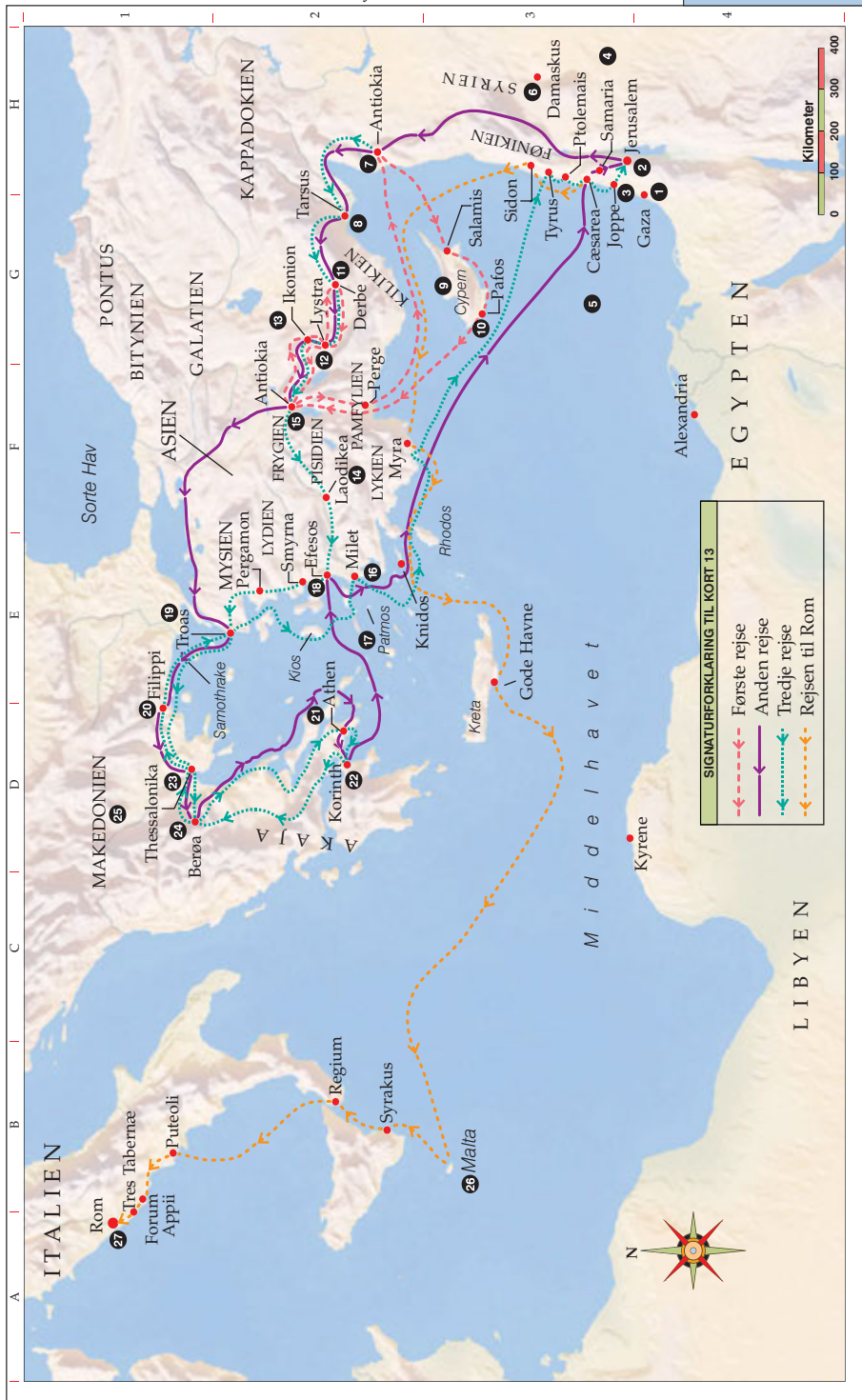

1. **Tyrus og Sidon** Jesus sammenlignede Korazin og Betsajda med Tyrus og Sidon (Matt 11:20–22). Han helbredte den kana'anæiske kvindes datter (Matt 15:21–28).
2. **Forklarensens Bjerg** Jesus blev forklaret for øjnene af Peter, Jakob og Johannes, og de modtog rigets nøgler (Matt 17:1–13). (Nogle mener, at Forklarensens Bjerg er Hermon, andre at det er Tabor).
3. **Cæsarea Filippi** Peter vidnede om, at Jesus er Kristus, og fik løfte om Himmerigets nøgler (Matt 16:13–20). Jesus forudsagde sin egen død og opstandelse (Matt 16:21–28).
4. **Galilæa** Her boede Jesus det meste af sit liv og lagde det meste af sit virke (Matt 4:23–25). Her holdt han bjergprædikenen (Matt 5–7), helbredte en spedalsk (Matt 8:1–4), og udvalgte, ordinerede og udsendte de tolv apostle. Den ene af disse, Judas Iskariot, var tilsyneladende ikke galilæer (Mark 3:13–19). I Galilæa viste den opstandne Kristus sig for apostlene (Matt 28:16–20).
5. **Genesaret Sø, senere kaldet Tiberias Sø** Jesus underviste fra Peters båd (Luk 5:1–3) og kaldte Peter, Andreas, Jakob og Johannes til at være menneskefiskere (Matt 4:18–22; Luk 5:1–11). Han stilnede uvejret (Luk 8:22–25), underviste ved hjælp af lignelser fra en båd (Matt 13:1–52), gik på søen (Matt 14:22–32) og viste sig for sine disciple efter sin opstandelse (Joh 21).
6. **Betsajda** Peter, Andreas og Filip var født i Betsajda (Joh 1:44). Sammen med apostlene trak Jesus sig tilbage i nærheden af Betsajda. Skarerne fulgte ham, og han bespiste de 5000 (Luk 9:10–17; Joh 6:1–14). Her helbredte Jesus en blind mand (Mark 8:22–26).
7. **Kapernaum** Dette var Peters hjemby (Matt 8:5, 14). I Kapernaum, som Matthæus kaldte Jesu »egen by«, helbredte Jesus en lam mand (Matt 9:1–7; Mark 2:1–12), helbredte officerens tjener, helbredte Peters svigermor (Matt 8:5–15), kaldte Matthæus til apostel (Matt 9:9), gjorde to blinde seende, uddrev en dæmon (Matt 9:27–33), helbredte manden med den visne hånd på sabbatten (Matt 12:9–13), holdt sin prædiken om livets brød (Joh 6:24–59) og indvilligede i at betale skat ved at bede Peter om at hente en mønt i gabet på en fisk (Matt 17:24–27).
8. **Magdala (Magadan)** Her boede Maria Magdalene (Mark 16:9). Jesus kom hertil efter at have bespist de 4000 (Matt 15:32–39), og farisæerne og saddukæerne forlangte, at han viste dem et tegn fra himlen (Matt 16:1–4).
9. **Kana** Jesus gjorde vand til vin (Joh 2:1–11) og helbredte den kongelige embedsmands søn, som lå syg i Kapernaum (Joh 4:46–54). Også Nathanael boede i Kana (Joh 21:2).
10. **Nazaret** Bedelserne af Jesu fødsel fandt sted i Nazaret (Matt 1:18–25; Luk 1:26–38; 2:4–5). Efter hjemkomsten fra Egypten tilbragte Jesus sin barndom og ungdom her (Matt 2:19–23; Luk 2:51–52), kundgjorde, at han var Messias, og blev forkastet af sine egne (Luk 4:14–32).
11. **Jeriko** Jesus gjorde en blind mand seende (Luk 18:35–43). Han spiste også sammen med overtolderen Zakæus (Luk 19:1–10).
12. **Betabara (Betania)** Johannes Døber vidnede om, at han var »en, der råber i ørkenen« (Joh 1:19–28). Johannes døbte Jesus i Jordanfloden og vidnede om, at Jesus er Guds lam (Joh 1:28–34).
13. **Judæas Ørken** Johannes Døber forkyndte i denne ørken (Matt 3:1–4), hvor Jesus fastede i 40 døgn og blev fristet (Matt 4:1–11).
14. **Emmaus** Den opstandne Kristus gik på vejen til Emmaus sammen med to af sine disciple (Luk 24:13–32).
15. **Betfage** To disciple bragte Jesus et æsel, som han red på, da han indledte sit triumftog ind i Jerusalem (Matt 21:1–11).
16. **Betania** Her boede Maria, Martha og Lazarus (Joh 11:1). Maria hørte Jesu ord, og Jesus talte til Martha om at vælge »den gode del« (Luk 10:38–42), Jesus oprejste Lazarus fra de døde (Joh 11:1–44), og Maria salvede Jesu fødder (Matt 26:6–13; Joh 12:1–8).
17. **Betlehem** Jesus blev født og lagt i en krybbe (Luk 2:1–7), engle forkyndte Jesu fødsel for hyrderne (Luk 2:8–20), vise mænd blev af en stjerne ledt til Jesus (Matt 2:1–12), og Herodes slog børnene ihjel (Matt 2:16–18).

1. **Golgota** Et af de mulige steder for Jesu korsfæstelse (Matt 27:33–37).
2. **Gravhaven** Jesus blev lagt i graven (Joh 19:38–42). Den opstandne Kristus viste sig for Maria Magdalene i haven (Joh 20:1–17).
3. **Antoniaborgen** Det kan have været her, Jesus blev anklaget, dømt, hånet og pisket (Joh 18:28–19:16). Paulus blev pågrebet og fortalte sin omvendeshistorie her (ApG 21:31–22:21).
4. **Betsdadammen** Jesus helbredte en vanfør mand på sabbatten (Joh 5:2–9).
5. **Templet** Gabriel gav Zakarias det løfte, at Elisabeth skulle føde en søn (Luk 1:5–25). Forhængen i templet flængedes i to dele, da Frelseren døde (Matt 27:51).
6. **Salomos Søjlegang** Jesus forkyndte, at han var Guds Søn. Jøderne forsøgte at stene ham (Joh 10:22–39). Peter prædikede omvendelse efter at have helbredt en lam mand (ApG 3:11–26).
7. **Den skønne Port** Peter og Johannes helbredte en lam mand (ApG 3:1–10).
8. **Templets tinde** Jesus blev fristet af Satan (Matt 4:5–7). (Der er to steder, hvor man ifølge tradition mener, at denne begivenhed kan have fundet sted).
9. **Det hellige bjerg** (ikke nærmere angivne steder)
 - a. Ifølge traditionen var det her, Abraham byggede et alter til at ofre Isak på (1 Mos 22:9–14).
 - b. Salomo byggede templet (1 Kong 6:1–10; 2 Krøn 3:1).
 - c. Babylonierne ødelagde templet i ca. 587 f.Kr. (2 Kong 25:8–9).
 - d. Zerubbabel genopbyggede templet i ca. 515 f.Kr. (Ezra 3:8–10; 5:2; 6:14–16).
 - e. Herodes udvidede tempelpladsen og begyndte at genopbygge templet i 17 f.Kr. Jesus blev fremstillet som spæd (Luk 2:22–39).
 - f. Som tolvårig underviste Jesus i templet (Luk 2:41–46).
 - g. Jesus rensede templet (Matt 21:12–16; Joh 2:13–17).
 - h. Jesus underviste i templet ved adskillige lejligheder (Matt 21:23–23:39; Joh 7:14–8:59).
 - i. Under Titus ødelagde romerne templet i 70 e.Kr.
10. **Getsemane have** Jesus led, blev forrådt og pågrebet (Matt 26:36–46; Luk 22:39–54).
11. **Oliebjerget**
 - a. Jesus forudsagde, at Jerusalem og templet ville blive ødelagt. Han talte også om det andet komme (Matt 24:3–25:46; se også JS–M).
 - b. Herfra steg Jesus op til himlen (ApG 1:9–12).
 - c. Den 24. oktober 1841 indviede ældste Orson Hyde Palæstina til Abrahams børns tilbagevenden.
12. **Gihonkilden** Salomo blev salvet til konge (1 Kong 1:38–39). Hizkija lod grave en vandledning, som kunne lede vand fra kilden ind i byen (2 Krøn 32:30).
13. **Vandporten** Ezra læste Moseloven op for folket og forklarede den for dem (Neh 8:1–8).
14. **Hinnomdalen** Afguden Molok blev tilbedt, hvilket indebar ofring af børn (2 Kong 23:10; 2 Krøn 28:3).
15. **Kajfas' hus** Jesus blev ført frem for Kajfas (Matt 26:57–68). Peter nægtede, at han kendte Jesus (Matt 26:69–75).
16. **Salen ovenpå** Ifølge traditionen det sted, hvor Jesus spiste påskemåltidet og indstiftede nadveren (Matt 26:20–30). Han vaskede fødderne på de tolv (Joh 13:4–17) og underviste dem (Joh 13:18–17:26).
17. **Herodes' palads** Det var sandsynligvis her, Kristus blev ført frem for Herodes (Luk 23:7–11).
18. **Jerusalem** (ikke nærmere angivne steder)
 - a. Melkisedek regerede som konge af Salem (1 Mos 14:18).
 - b. Kong David erobrede byen fra jebusitterne (2 Sam 5:7; 1 Krøn 11:4–7).
 - c. Byen blev ødelagt af babylonierne i ca. 587 f.Kr. (2 Kong 25:1–11).
 - d. Helligånden fyldte mange mennesker på pinsedagen (ApG 2:1–4).
 - e. Peter og Johannes blev pågrebet og ført frem for Rådet (ApG 4:1–23).
 - f. Ananias og Safira løj over for Herren og døde (ApG 5:1–10).
 - g. Peter og Johannes blev pågrebet, men en engel befriede dem fra fængslet (ApG 5:17–20).
 - h. Apostlene udvalgte syv mænd til at hjælpe sig (ApG 6:1–6).
 - i. Jøderne forkastede Stefanus' vidnesbyrd og stenede ham til døde (ApG 6:8–7:60).
 - j. Jakob led martyrdøden (ApG 12:1–2).
 - k. En engel befriede Peter fra fængslet (ApG 12:5–11).
 - l. Apostlene traf en beslutning med hensyn til omskærelse (ApG 15:5–29).
 - m. Under Titus ødelagde romerne byen i 70 e.Kr.

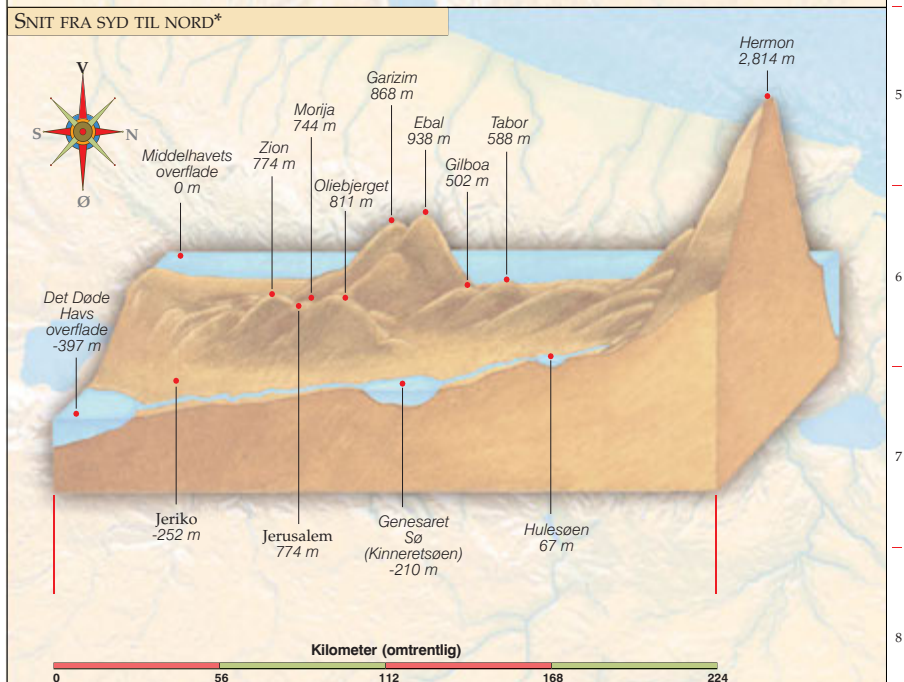
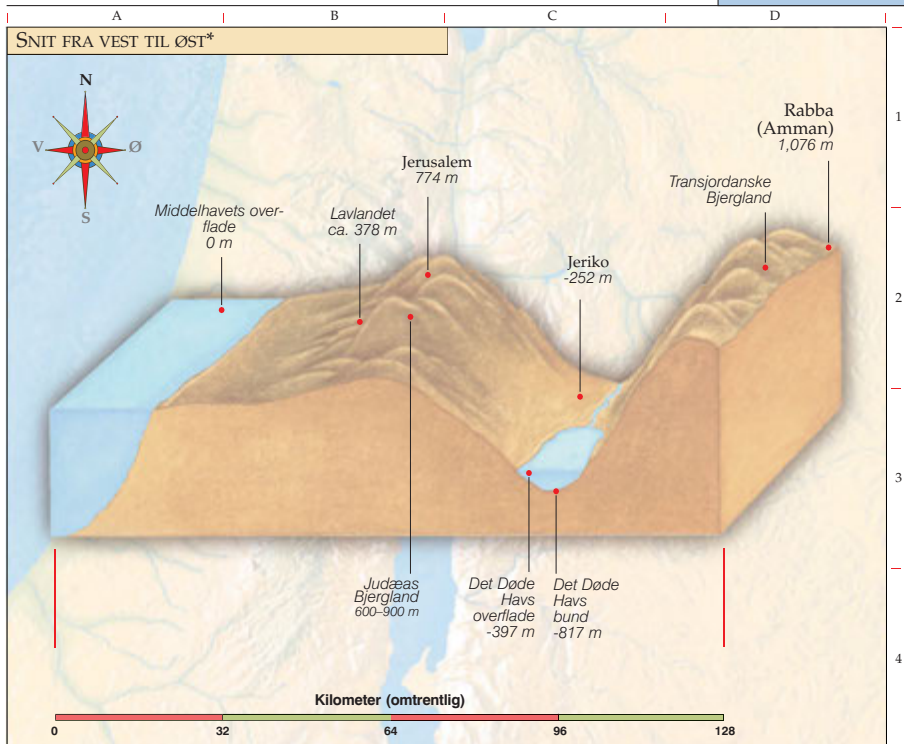

1. **Gaza** Filip forkyndte om Kristus og døbte en etfopisk hofmand på vejen til Gaza (ApG 8:26–39).
2. **Jerusalem** Se kort 12 vedrørende begivenheder i Jerusalem.
3. **Joppe** Peter modtog et syn om, at Gud skæmker hedningerne omvendelse som gave (ApG 10; 11:5–18). Peter oprejste Tabitha fra de døde (ApG 9:36–42).
4. **Samaria** Filip virkede i Samaria (ApG 8:5–13), og senere underviste Peter og Johannes her (ApG 8:14–25). Efter at de havde overdraget Helligåndsgaven, forsegte trolldmanden Simon at købe denne gave af dem (ApG 8:9–24).
5. **Cæsarea** Her lod Peter en officer ved navn Cornelius blive døbt, efter at en engel havde befjendt denne (ApG 10). Her holdt Paulus sin forsvarstale for Agrippa (ApG 25–26; se også JS-H 1.24–25).
6. **Damaskus** Jesus viste sig for Saulus (ApG 9:1–7). Efter at Ananias havde givet Saulus synet tilbage, blev denne døbt og begyndte sit virke (ApG 9:10–27).
7. **Antiochia (i Syrien)** Her blev disciplene for første gang kaldt kristne (ApG 11:26). Agabos profeterede hungersnød (ApG 11:27–28). Der opstod en stor splittelse i Antiochia angående omskærelse (ApG 14:26–15:9). I Antiochia påbegyndte Paulus sin anden mission sammen med Silas, Barnabas og Judas Barsabbas (ApG 15:22, 30, 35).
8. **Tarsus** Paulus' hjemby. Paulus blev sendt hertil af brødre, fordi de frygtede for hans liv (ApG 9:29–30).
9. **Cypern** Nogle af de hellige flygtede til denne ø efter at være blevet forfulgt (ApG 11:19). Paulus rejste gennem Cypern på sin første missionsrejse (ApG 13:4–5), sådan som Barnabas og Markus senere gjorde det (ApG 15:39).
10. **Pafos** Paulus forbandede en trolldmand her (ApG 13:6–11).
11. **Derbe** Paulus og Barnabas forkyndte evangeliet i denne by (ApG 14:6–7, 20–21).

12. **Lystra** Da Paulus helbredte en lam mand, blev han og Barnabas hyldet som guder. Paulus blev stenet og forført for død, men blev vakt til live, hvorefter han fortsatte med at forkynde (ApG 14:6–21). Her boede Timotheus (ApG 16:1–3).
13. **Ikonion** Paulus og Barnabas forkyndte her på deres første mission og blev truet med stening (ApG 13:51–14:6).
14. **Laodikea og Kolossæ** Laodikea var en af de menigheder, som Paulus besøgte og fik breve fra (Kol 4:16). Det er også en af de syv byer, som er nævnt i Johannes Åbenbaring (de andre er Efesos, Smyrna, Pergamon, Thyatira, Sardes og Filadelfia; se Ab 1:11). Kolossæ ligger 18 km øst for Laodikea. Paulus skrev til de hellige, som boede der.
15. **Antiochia (i Pisidien)** På deres første mission lærte Paulus og Barnabas jøderne, at Kristus nedstammede fra David. Paulus tilbød evangeliet til Israel, derpå til hedningerne. Paulus og Barnabas blev forfulgt og fordrevet (ApG 13:14–50).
16. **Milet** Mens Paulus var på sin tredje mission, advarede han kirakens ældster om, at »glutbske ulve« ville trænge ind i flokken (ApG 20:29–31).
17. **Patmos** Johannes sad som fange på denne ø, da han modtog, de syner, som nu findes i Johannes' Åbenbaring (Ab 1:9).
18. **Efesos** Apollos forkyndte her med kraft (ApG 18:24–28). På sin tredje mission underviste Paulus i Efesos i to år og omvendte mange mennesker (ApG 19:10, 18). Her overdrog han Helligåndsgaven ved håndpåleggelse (ApG 19:1–7) og udførte mange mirakler, blandt andet uddrev han dæmoner (ApG 19:21). Her skabte Artemisdyrkeme et stort røre på grund af Paulus (ApG 19:22–40). En del af Johannes' Åbenbaring er stillet til menigheden i Efesos (Åb 1:11).
19. **Troas** Det var mens Paulus var her på sin anden missionsrejse, at han i et syn så en mand i Makedonien, som bad om hjælp (ApG 16:9–12). Mens Paulus var her,

på sin tredje mission, oprejste han Eutykios fra de døde (ApG 20:6–12).

20. **Fiippi** Paulus, Silas og Timotheus omvendte en kvinde ved navn Lydia, uddrev en ond ånd og blev pisket (ApG 16:11–23). Ved guddommeligt hjælp lykkedes det dem at slippe ud af fængslet (ApG 16:23–26).
21. **Athen** Mens Paulus var på sin anden mission i Athen, holdt han på Areopagos en prædiken om »en ukendt gud« (ApG 17:22–34).
22. **Korinth** Paulus rejste til Korinth på sin anden mission, hvor han boede hos Akvila og Priskilla. Han forkyndte her og døbte mange mennesker (ApG 18:1–18). Det var i Korinth, at Paulus skrev sit brev til romerne.
23. **Thessalonika** Paulus forkyndte her under sin anden missionsrejse. Paulus og hans rejsefæller drog mod Berøa, efter at jøderne havde truet dem (ApG 17:1–10).
24. **Berøa** Paulus, Silas og Timotheus fandt og underviste nogle ædle sjæle under Paulus' anden missionsrejse. Jøderne fra Thessalonika rejste efter dem og forfulgte dem (ApG 17:10–13).
25. **Makedonien** Paulus underviste her på sin anden og tredje rejse (ApG 16:9–40; 19:21). Paulus roste de makedonske hellige for den gavmildhed, de viste, da de samlede ind til ham og til de fattige hellige i Jerusalem (Rom 15:26; 2 Kor 8:1–5; 11:9).
26. **Malta** Paulus led skibbrud på denne ø på vej til Rom (ApG 26:32; 27:1, 41–44). Han led ingen skade trods et slangebbid og helbredte mange syge på Malta (ApG 28:1–9).
27. **Rom** Paulus forkyndte her i to år under husarrest (ApG 28:16–31). Han skrev også breve til efeserne, filipperne og kolossenserne og til Timotheus og Filemon, mens han blev holdt som fange i Rom. Peter skrev sit første brev fra »Babylon«, hvilket sandsynligvis var Rom, kort efter Neros forfølgelse af de kristne i 64 e.kr. De fleste mener, at Peter og Paulus led martyrdøden her.

*Det topografiske relief er blevet forstørret for at tydeliggøre højdeforskellene

1. NILEN OG EGYPTEN På et sted som dette skjulte Moses' mor sin spæde søn. Faraos datter fandt ham og opfostrede ham ved Egyptens kongelige hof.

2. SINAJBJERGET (HOREB) OG SINAJØRKENEN Efter befaling førte Moses israelitterne til dette bjerg, for at de kunne modtage Guds lov. Dette billede viser et af de steder, som ifølge traditionen er Sinajbjerg.

3. JUDÆAS ØRKEN OG DET DØDE HAV Frelseren gik ud i denne ørken for at samtale med sin Fader.

4. KADESH-BARNEA Dette område, som er kendt som Kadesh-Barnea, er sandsynligvis det sted, hvor israelitterne lå i lejr en stor del af deres 40 år i ørkenen.

5. PATRIARKERNES GRAVE Det menes, at denne bygning i Hebron er opført oven på Abrahams, Isaks og Jakobs gravsted.

6. JUDÆAS BJERGLAND Forrevne landskaber som dette ses i store dele af Palæstina syd og øst for Jerusalem.

7. **BETLEHEM** I denne by blev Herren Jesus Kristus født.

8. **JERUSALEM** Denne by anses for hellig af tre religioner: Kristendommen, jødedommen og islam.

9. HERODES' TEMPEL Denne model siges at være en nøjagtig miniaturemodel af det gamle tempel.

10. TRAPPE OP TIL TEMPLET Denne trappe, som fører op til Herodes' tempel, er blevet udgravet af arkæologer.

11. OLIEBJERGET, ORSON HYDES MINDEHAVE I nærheden af dette sted indviede ældste Orson Hyde i 1841 Palæstina til Abrahams børns tilbagevenden.

12. GETSEMANE HAVE Disse ældgamle oliventræer stammer måske fra de træer, som stod i den have, hvor Frelseren bad og svedte blod, da han begyndte forsoningen.

13. GOLGATA Ifølge en hævdevunden tradition var det her i nærheden, at Herren Jesus Kristus blev korsfæstet.

14. GRAVHAVEN Adskillige nutidige profeter har givet udtryk for, at det var her, at Frelserens lig efter korsfæstelsen blev lagt i den grav, som tilhørte Josef fra Arimatæa.

15. **JERIKO** Dette var den første by, Josva erobrede (se Jos 6:2–20). Jeriko er en af de ældste byer i verden.

16. **SHILO** Boligen med pagtens ark blev opstillet i dette område og blev stående her i flere hundrede år.

17. **BJERGENE GARIZIM OG EBAL** Fra disse to bjerge har man udsigt til oldtidsbyen Sikem, hvor Josefs knogler blev begravet (se Jos 24:32).

18. **DOTAN I SAMARIA** Josefs brødre var gået ind i denne frodige dal for at vogte deres hjerde, da de solgte deres bror til midjanitiske og ismaelitiske handelsmænd.

19. CÆSAREA OG SARONSLETTEN, SOM STRÆKKER SIG HELT TIL KARMEL I denne by forkyndte Paulus for kong Agrippa (se ApG 26).

20. JOPPE (JAFRO) Her modtog Peter det syn, der vejledte ham til at bringe evangeliet til hedningerne (se ApG 10).

21. JIZRE'ELSLETEN Alle folkeslag skal samles her til slaget ved Harmagedon (se Zak 11–14; Åb 16:14–21).

22. TABORBJERGET Ifølge en af traditionerne var det på toppen af dette fremtrædende vartegn, at Kristus blev forklaret for øjnene af apostlene Peter, Jakob og Johannes (se Matt 17:1–9).

23. GENESARET SØ OG SALIGPRISNINGERNES BJERG Ifølge traditionen var det på denne bakkeskråning, at Frelseren holdt sin bjergprædiken (se Matt 5–7).

24. KAPERNAUM Kun nogle få ruiner står tilbage og viser beliggenheden af byen, hvor Frelseren udførte mange af sine mirakler.

25. JORDANFLODEN Dette billede er taget i nærheden af flodens udløb fra Genesaret Sø.

26. CÆSAREA FILIPPI Det var sandsynligvis i nærheden af dette sted, at Jesus Kristus lovede Peter nøglerne til Himmeriget (se Matt 16:19).

27. NAZARET Jesus voksede op i denne by.

28. DAN Det Gamle Testaments Dan, som engang lå her, markerede Israels nordligste grænse.

29. ATHEN Parthenon, som er vist her, ligger i nærheden af Areopagos, hvor Paulus holdt sin tale om en »ukendt gud« (se ApG 17:15–34).

30. KORINTH Fra denne by skrev Paulus sit brev til romerne.

31. EFESOS Her prædikede Paulus mod afgudsdyrkelse og vrede sølvsmede, som levede af at sælge figurer af gudinden Artemis (se ApG 19:24–41).

32. ØEN PATMOS Hele dette landområde er en del af den Middelhavsø, som Johannes Åbenbarer blev forvist til (se Åb 1:9).